

Giới thiệu Tiểu Bạch Dương

Bạch thiếu gia trong truyện Tiểu Bạch Dương của tác giả Thủy Thiên Thừa vốn nổi tiếng là một tên công chi biết ăn chơi nên gia đình tức quá đã tổng hấn vào thẳng quân đội. Khổ thân ở nơi khi ho cò gáy thì hấn cũng vô phương cầu cứu. Sau khi khóc lóc than vãn đủ cách mà không có tác dụng đành chấp nhận số phận nam nhân tương lai không dễ làm này. Mỗi ngày ngoài rèn luyện khổ cực còn phải chịu đựng lòng tự trọng bị đá kích đã khổ sở lắm rồi. Vì sao còn lòi ra một tên Du sát tinh khắp nơi làm phiền cậu, còn canh me cái mông của cậu chứ. Cái loại sát tinh mặt người dạ thú đó, trong bụng đầy ý nghĩ xấu xa, cậu nhất định sẽ không khuất phục đâu! Đây là câu chuyện ngôn tình hiện đại về một tên trời gà không chặt bị quân ngũ rèn giũa thành một anh hùng Tiểu Bạch Dương, hãy xem thiếu gia họ Bạch làm thế nào từng bước trở thành người lính đủ tư cách với cộng hòa nhân dân! Câu truyện có nhiệt huyết, có tình yêu, có khóc cũng có cười, cố gắng lột tả hết hình ảnh một người lính Trung Quốc chính trực, dũng mãnh, cương nghị, đạo đức cùng dung mạo đều xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Edit: Miêu Từ

Tiếng nhạc nổi lên ầm ầm, dưới ánh đèn sắc sỡ, những người nam nữ trẻ tuổi uốn éo cơ thể một cách điên loạn, gần như khiến cho quán bar chật nhất thủ đô này càng tỏ đậm thêm bầu không khí trụy lạc, mười chiếc máy điều hòa trong quán đã được mở hết công suất, nhưng vì hơi nóng cơ thể người tỏa ra quá nhiều, Bạch Tân Vũ rút vào một góc sofa vắng vẻ, mình mẩy đầm đìa mồ hôi, cậu bực bội giật toang hai chiếc cúc áo, đặt ly rượu lên bàn đá cẩm thạch.

“Sao thế? Ra ngoài chơi mà mặt cậu như mấy bà di vậy, thiết hết hứng.” Trâu Hành nhéo gáy cậu, cười hi hi nói: “Thấy cô nào vừa mất hả?”

“Không phải.”

“Ồi dào, được rồi, tôi còn không rõ cậu hả, còn bày đặt giả vờ, để tôi đuổi đám anh em chương mất đi cho cậu, hôm nay tôi làm ông chủ, cậu không cần tiết kiệm tiền cho tôi đâu.”

Bạch Tân Vũ đẩy tay hấn ra, “Ai muốn tiết kiệm tiền cho cậu, tôi không có tâm trạng thật mà.”

Trâu Hoàn vỗ đùi cậu, “Rốt cuộc cậu làm sao thế?”

Bạch Tân Vũ bới mái tóc nâu vừa nhuộm, “Tôi vừa chạm mặt anh tôi mấy ngày hôm trước.”

“Anh của cậu? Anh cậu là ai? Giản Tùy Anh à?”

“Ừ.”

Trâu Hành nhếch miệng, “Chắc chắc, anh ta lại đánh cậu nữa hả?”

“Không có, đúng là anh muốn đánh tôi, nhưng lúc ấy tôi ở trên xe, nên lái xe chạy tót luôn.”

“Sao cậu lại chọc anh ta thế? Nhưng mà gã anh họ của cậu ấy, thật tình ngang ngược hết sức, nói thật tôi cũng hơi sợ anh ta.”

Bạch Tân Vũ nghe Trâu Hoàn nói xấu Tùy Anh, trong lòng chẳng khoái chí cho mấy, song chẳng thể nào phản bác lại, bởi vì lời Trâu Hoàn nói cũng không sai, cậu nghĩ ngợi một chút, rồi vẫn nói: “Thật ra anh cũng tốt với tôi lắm...”

Trâu Hoàn vỗ lưng cậu, “Cái này là cậu có thói quen bị ngược.”

Bạch Tân Vũ trút cả ly rượu vào miệng, “Không nói nữa, mấy cậu HIGH đi, tôi về.”

“Hả? Đi thật à? Mới có mấy tiếng thôi mà.”

Bạch Tân Vũ cho hấn một cước, “Hôm nào tôi sẽ mỗ cậu ra cho xem.” Nói rồi cầm lấy chìa khóa và ví bước đi.

Đến khi ra khỏi quán bar, tuy bầu không khí không còn ngột ngạt như lúc trước, nhưng tiết trời hôm nay lại nóng như lửa đốt, Bạch Tân Vũ thấy người mình còn dính dính, đầu óc cũng xây xẩm, cậu đi đến bãi đỗ xe, ngồi vào trong xe, chỉnh điều hòa đến nhiệt độ thấp nhất rồi ngã lưng lên ghế, thở dài một hơi nặng nề.

Kể từ hôm Bạch Tân Vũ chạm mặt anh cậu đến giờ, trái tim của cậu cứ treo ở đâu đâu, hề nhớ đến vẻ mặt hung ác của anh, tay chân cậu vẫn không

ngừng run rẩy sao cho hết.

Giản Tuy Anh là anh họ cậu và cũng con trai độc nhất của dì cậu, bởi vì mệnh của dì anh không tốt, bị một kẻ thứ ba chèn ép đến độ mà chết, cho nên anh mồ côi mẹ, mẹ cậu thương anh, nên đối xử với anh rất tốt, anh của cậu lớn lên rất có tiền đồ, cũng rất tốt với cậu, mặc dù có lúc hay trách mắng cậu, nhưng từ bé nào là anh cho cậu tiền tiêu vặt, nào là giúp cậu đánh nhau, đầu tư kinh doanh cho cậu, rồi còn thay cậu giải quyết nợ cờ bạc nữa, những việc này anh liên quan không ít, thế nên tuy tính cách có phần hung dữ, nhưng anh đối xử với cậu rất tốt. Từ nhỏ cậu chỉ sợ mỗi mình anh, ngay cả cha mẹ cậu cũng không nghe, anh vừa ra tay là cậu chịu thua ngay, cũng đâu có cách nào khác, cậu sợ anh lắm, hề anh trừng mắt, cậu đã cảm thấy một cái bạt tai giáng xuống rồi. Cho nên cậu cũng không biết nửa năm trước mình đào đâu ra cái lá gan mà dám lừa bịp tiền của anh.

Nhớ tới chuyện nửa năm trước, mặt mày Bạch Tân Vũ lại ảo não, cậu siết chặt tay lái dùng sức va đầu mạnh vài cái, tiếng còi xe kêu lên inh ỏi.

Lúc ấy cậu cá độ bóng đá, thiếu hơn ba triệu tiền vay lãi suất cao, cậu nào dám mở miệng với ba, mới nhắm mắt đi tìm anh cậu vay tiền, ai dè anh cậu cũng phát hỏa, chửi mắng té tát một trận rồi đuổi cậu ra ngoài, còn nói không bao giờ... quan tâm cậu nữa, khi đó trái tim cậu thật sự đã chết. Nào ngờ tên em trai khác mẹ của anh cậu, cũng chính là đứa con của kẻ thứ ba nọ, hẳn tìm đến rồi nói rằng có thể giúp cậu, lúc ấy cậu quả thật đã cùng đường, mới kết bè với thằng nhóc đó lừa được ba căn hộ của anh cậu, bán rồi lại bán, mới trả đủ hết khoản nợ. Làm xong chuyện, cậu lại thấy hối hận biết bao, vừa áy náy vừa sợ hãi, đành phải sang chỗ cô cậu bên Australia trốn nửa năm trời.

Mà ở cái nơi chim chóc khi gió đó, đâu đâu cũng chỉ toàn tiếng chim(1), lại không có một bạn bè quen biết nào, mỗi ngày cậu dắt chó đi dạo trong trang viên của cô, suốt tí nữa thì bứt rứt đến phát điên cả lên, cuối cùng chịu không nổi mà trở về. Về rồi cũng chẳng dám lộ mặt, ai dè vừa về vài ngày, đang dẫn một em người mẫu trẻ tuổi mới của đi chơi, vừa đến bãi đỗ xe thì đúng lúc đụng phải anh cậu, cậu quỳnh quáng đạp chân ga bỏ chạy, bây giờ nhớ lại tiếng quát của anh, tim gan cứ như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

(1) Ở Australia có số lượng chim nhiều vô kể, có thể thấy chúng ở bất cứ đâu, chúng rất tự nhiên và không sợ người.

Cậu thấy mình đã xong đời, hoàn toàn xong đời thật rồi, chẳng biết anh cậu sẽ trừng phạt cậu thế nào, cậu sợ đến độ ngay cả nhà cũng chẳng dám về. Hơn nửa anh cậu đến giờ vẫn chưa gọi điện thoại cho cậu, cũng chưa gọi cho ba mẹ cậu, e là chuẩn bị có bão táp nổi lên, vừa nghĩ đến mấy trò chính đốn của anh, cả người cậu lại run rẩy, lo lắng đến suýt khóc.

Ngắn người trong xe gần một giờ đồng hồ, con say gần như đã lui hết, cậu nghĩ tới nghĩ lui, trong ví còn rất ít tiền, sớm muộn gì cũng phải về nhà, dù sao trong nhà vẫn an toàn nhất, ít nhất khi anh cậu tìm đến cửa, còn phải nể mặt mũi mẹ cậu nên không thể đánh chết cậu được, còn nếu bị anh cậu tóm ở ngoài đường, thế nào cũng mất nửa cái mạng. Bạch tiểu thiếu gia bị sự lạnh trí của mình làm cho cảm động, bèn nhanh chóng khởi động xe, vội vã chạy về nhà.

Lúc này tâm trạng đã bình tĩnh hơn một chút. Bạch Tân Vũ đỗ xe trong gara, lặng lẽ mở cửa nhà, mò mẫm trong bóng tối chạy lên lầu. Mới đi được hai bước, đèn phòng khách bỗng nhiên sáng trưng, Bạch Tân Vũ hoảng sợ, cậu ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy về mặt ba mẹ cậu nghiêm túc ngồi trên ghế salon.

Trái tim của Bạch Tân Vũ chợt đông cứng, cậu lao lên nhìn quanh căn phòng khách lớn, không thấy bóng dáng anh cậu, nhưng cậu vẫn không dám thả lỏng cảnh giác, cậu mới về nước vài ngày, bao nhiêu nhung nhớ của mẹ dành cho cậu vẫn chưa tiết hết, sao có thể thoảng cái lạnh mặt nhanh vậy được. Cậu nghĩ thầm, xong rồi, nhất định anh đã đến chỗ ba mẹ. Cậu kinh hồn bạt vía nói: “Ai, ba, mẹ, trể thế này rồi sao hai người vẫn chưa đi ngủ, cũng không bật đèn nữa...”

Bạch Khánh Dân chỉ vào sofa, “Mày lại đây ngồi xuống.”

Bấp chân Bạch Tân Vũ hơi nhũn ra, cậu nhỏ giọng nói: “Ba, có chuyện gì sao?”

“Lại đây!”

Bạch Tân Vũ nhìn mẹ cầu cứu, mẹ cậu quay đầu đi. Cậu nuốt nước miếng một cái, đi qua đó ngồi xuống.

Bạch Khánh Dân giận dữ nhìn cậu, “Mày nói xem, mày về nước rồi lại đi đồ nữa phải không?”

Bạch Tân Vũ hoảng hốt cầu xin, “Thiệt oan con quá ba ơi, con mới trở về được vài ngày mà, con làm gì có đi.” Lúc này cậu không hề nói dối, nhưng cậu không đi không phải vì kiểm chế được, mà là bởi vì không có tiền, dạo này ba trông cậu rất gắt, nên cậu không thể đi ra ngoài chơi được.

Tiếc là, trước kia cậu nói dối nhiều lắm, ba vốn không tin cậu, bỗng ông đập bàn một cái, “Hôm nay Tuy Anh đến nhà, nói mày từ Australia trở về vẫn không chịu học hành đàng hoàng, lại ăn chơi trác táng lêu lổng với băng nhóm của thằng Trâu Hoành, hết ăn rồi lại nằm, lại đồ lại phiếu, bây giờ mày nhìn xem cái thứ đức hạnh gì đó của mày kia, nhuộm tóc vàng hoặc vàng hoe, cả ngày chẳng được cái dạng nào cho ra hồn!”

Bạch Tân Vũ rụt cổ, “Ba, anh con đã nói gì vậy? Hôm nay ba làm sao thế, buổi sáng còn khá tốt mà...” Cậu dám chắc anh cậu đã thổi không ít gió, bằng không ba không thể trở mặt nhanh thế được. Ba mẹ cậu nghe lời anh nhất, bởi việc kinh doanh chính của gia đình đều phải dựa vào anh, quan hệ lại rất thân thiết, trên cơ bản về vấn đề giáo dục cậu, anh cậu chỉ cần muốn định đoạt, là có thể định đoạt ngay, cho nên cậu sợ. Cậu sợ nếu anh nói cho ba mẹ biết chuyện mình hợp tác với Tiểu Lâm lừa lấy tiền của anh, ba cậu nhất định sẽ đánh chết cậu luôn cho xem.

Bạch Khánh Dân hít sâu một hơi, “Cả ngày nói dối hết bài này đến bài khác, trong nhà còn có ai tin mày? Tuy Anh quan tâm mày, mới đem tình tình bên ngoài của mày nói cho tao biết, bằng không người ta là một ông chủ lớn như vậy, lấy đâu ra rảnh rỗi suốt ngày đi quan tâm chuyện xấu của mày?”

Bạch Tân Vũ thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, xem ra anh cậu không nói ra chuyện nghiêm trọng nhất của cậu, nhưng cậu vẫn có linh cảm rất xấu,

cậu lại nhìn mẹ xin giúp đỡ, ra sức nháy mắt liên hồi.

Lý Úy Chi đẩy chồng mình, thở dài: “Anh nói chính sự đi.”

Bạch Khánh Dân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà liếc mắt nhìn Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ khản trương ngồi ngay ngắn lại ngay, không dám thở mạnh.

Bạch Khánh Dân nói: “Nếu Tùy Anh không nói cho ba mẹ biết, ba mẹ cũng không hề biết mày ở bên ngoài là một vết nhơ như vậy, mày năm nay cũng đã 22, còn muốn lừa ba mẹ thêm vài năm nữa sao? Cả ngày lêu lổng với đám băng nhóm thằng Trâu Hành, mày nghĩ mày lừa được chắc? Tài sản nhà Trâu Hành hơn mười triệu, chúng ta nào so được với người ta? Mày còn tiếp tục nữa, lão Bạch gia sẽ không còn ai hết.”

Bạch Tân Vũ co quắp nói: “Ba, ba đừng nói như vậy, con sẽ sửa, con cũng muốn kinh doanh, kinh doanh thì có lỗi có lỗ thôi mà, con về sau...”

“Mày kiếm cái rắm! Mày không mất tiền cũng là do Tùy Anh cho mày, bản thân mày tự kiếm được bao nhiêu? Chỉ giỏi sống xa xỉ thôi, mày nghĩ cả đời sẽ được như vậy sao? Mười năm hai mươi năm, tao và mẹ đều chết hết, ai cho mày tiền tiêu? Chỗ gia sản tầm thường kia của ba mẹ, chắc cũng đủ cho mày bại vài năm chứ hả?”

Bạch Tân Vũ bị mắng vô cùng uất ức, song cậu lại thấy mình có vài phần may mắn. Nếu cách anh cậu chinh đốn cậu là chạy đến nhà báo cáo tình hình của cậu, vậy thì cách trừng phạt này đúng là rất nhẹ, cậu đúng là phải cảm ơn trời đất, dù sao mấy lời lải nhải của ba đều chạy vào lỗ tai phải ra lỗ tai trái hết, chịu ăn năn hối lỗi tí rồi làm nũng với mẹ là được, mẹ cậu sẽ không bỏ mặc cậu đâu. Nghĩ vậy, Bạch Tân Vũ liền hạ thấp tư thế, khéo léo nói: “Ba, con sai rồi, sau này con sẽ không bao giờ... lừa mọi người nữa đâu, con nhất định sẽ chăm chỉ học tập, không ham chơi, không hại nhà mình nữa, nếu không con lại quay về trường.”

“Thúi lắm!” Bạch Khánh Dân nổi giận mắng.

Bạch Tân Vũ sợ tới nỗi run rẩy, cậu nói thầm trong lòng, hôm nay ba làm sao vậy trời. Cậu từ nhỏ đa mặt dày, miệng ngọt, chỉ cần phạm phải chuyện gì, tỏ rõ thái độ nhận lỗi luôn là cách tốt nhất, đơn giản vì ít phải bị đánh, ít phải nghe dong dài, hơn nữa chiều này lần nào cũng có tác dụng, bình thường ba cậu chỉ trút giận một hồi là xong, sao hôm nay con tức lại lớn như vậy chứ?

“Mày còn dám nói đến trường? Tốn tiền cho mày đi du học, mày lại tiêu hết sạch tiền để rồi chán nản quay về, trường đại học tốt trong nước lại thì không đậu, mày nói xem đã nhiều năm như vậy, mày có làm được chuyện gì khiến cho ba mẹ mày nở mày nở mặt không? Có hay không!”

Bạch Tân Vũ cúi đầu không nói lời nào. Dầu cậu đã cố gắng luyện tập bản thân không biết xấu hổ, nhưng đôi khi vẫn cảm thấy lòng tự trọng của mình bị đá kích. Thật ra không phải cậu không muốn học tập tốt, không phải không muốn kinh doanh, xây dựng một doanh nghiệp lớn như anh cậu, cậu cũng không phải là một ‘khối liệu’(2)

(2) Khối liệu (块料): vật liệu dạng hòn, cục

Lý Úy Chi lại đẩy chồng mình, “Được rồi, ông đừng mắng nó nữa, lải nhải hoài, bộ nó nghe lọt tai sao.”

Bạch Khánh Dân giận chó đánh mèo nói: “Bà còn không biết xấu hổ, nó như vậy cũng do bà mà ra!”

Lý Úy Chi liền biến sắc, “Con do một mình tôi sinh ư? Ông suốt ngày không về nhà, khi con còn bé đều là tự tay tôi nuôi, kết quả tôi lại là người có lỗi ư?”

Sắc mặt Bạch Khánh Dân biến xanh, Lý Úy Chi còn muốn nói thêm gì đó, nhưng một hơi cũng không nói ra nổi, cuối cùng vẫn đành nuốt xuống, đôi mắt bà hoe hoe đỏ, “Âm ỉ vô dụng, ông mau nói chính sự cho nó nghe đi.”

Vừa nhắc tới ‘chính sự’, Bạch Tân Vũ lại lăm bằm trong lòng, rốt cuộc là ‘chính sự’ gì? Không phải muốn trừ tiền tiêu vặt của cậu đấy chứ?

Bạch Khánh Dân hắng giọng một cái, cố gắng đè xuống tâm tình giận dữ của mình, nói, “Tân Vũ, hôm nay Tùy Anh đến, ba người đã chúng ta bàn bạc về việc xây dựng tương lai của mày, bây giờ có một kế hoạch.”

Bạch Tân Vũ khẽ run lên, cậu cảm thấy chuyện mình sắp được nghe nhất định không phải là chuyện gì tốt.

Bạch Khánh Dân nhìn đứa con trai duy nhất của mình, tâm tư quả tình muốn rối loạn cả lên. Ông nghĩ thầm rằng, bản thân mình coi cũng có chút năng lực, theo lý thì gien cũng tốt, có đứa con đẹp trai vậy, chỉ số thông minh bình thường, gia cảnh lại tốt, có sao lại trở thành một tên bất tài vậy chứ? Ông cương quyết, nói: “Cả nhà dự định đưa mày vào quân đội ở vài năm.”

Bạch Tân Vũ vừa nghe, như sấm sét giữa trời quang, thiếu chút nữa quỵ xuống ngay tại chỗ, cậu la lên thất thanh: “Ba ơi —— “

Bạch Khánh Dân vung tay lên, “Mày kêu tổ tông cũng vô dụng, chuyện này đã quyết định rồi.”

“Ba!” Bạch Tân Vũ bỗng nhiên đứng lên, lập tức bỏ nhào tới trước mặt ba cậu, trông mắt rung rung, “Ba, con không đi, con xin ba, có chết con cũng không đi đâu!”

“Vậy mày đi chết ngay đi!” Bạch Khánh Dân nhìn dáng vẻ chán ghét này của cậu, trong lòng vừa tức vừa hận, ông quyết tâm đẩy Bạch Tân Vũ ra

“Ba, con xin ba, con đi bộ đội sẽ chết thật đó, con từ nhỏ không chịu khổ được, ba cũng biết mà, con không muốn đi đâu, ba, sau này con nhất định học tập thật tốt, ba bảo làm gì con làm vậy, ba đừng cho con đi quân đội, con xin ba.”

Bạch Khánh Dân nghiêng đầu đi không nhìn cậu.

Nước mắt của Bạch Tân Vũ không phải giả, mà là thật. Cậu bị trường ở Anh quốc đuổi học, chán nản vừa mới trở về nước, ba mẹ liền muốn đưa cậu vào quân đội ngay, lúc đó cậu lăn lộn khóc lóc gào thét mấy hồi, ba mẹ mới miễn cưỡng giữ lại. Đùa gì thế, bọn lính là một lũ ngu ngốc, vừa nghĩ mỗi ngày phải thức khuya dậy sớm tập luyện, quanh năm suốt tháng làm bạn với một đám đàn ông thô lỗ, không bằng giết chết cậu luôn cho rồi. Nào ngờ trốn được mòng một, lại không thoát được ngày rằm, lần này ba mẹ cậu nhắc lại chuyện xưa, thái độ trông rất kiên quyết, cậu vừa nghĩ tới số mệnh của mình, lập tức khóc bù lu bù loa cả lên. Cậu nhìn thái độ cương quyết của ba, lập tức đổi mục tiêu, bỏ nhào vào người mẹ, khóc la lên: “Mẹ, mẹ nhớ cho con đi quân đội sao? Con đi rồi thì ai đạo phở cùng mẹ, ai đưa mẹ ra ngoài chơi. Mẹ, mẹ nói đi.”

Lý Ủy Chi mặt mày khó xử, vành mắt đỏ ngầu, nhìn đứa con trai nỡ nà của mình, trong lòng bà thật tình không muốn tí nào. Thật ra chồng nói đúng, con trai là do bà nuông chiều mà ra, bà cũng đành chịu, đứa con này là mạng sống của bà, từ nhỏ cái gì bà cũng chiều tùy ý nó cả, bà biết như vậy là không tốt, nhưng chỉ cần con làm nũng, bà liền gánh không được, chỉ hận không thể hái cả sao xuống cho nó luôn thôi, kết quả đứa con trai lớn lên thành thế này đây, ngay cả chút bản lĩnh tự lập cũng không có, ngược lại còn nhiễm thói quen xấu hại nhà hại cửa. Hôm nay Tùy Anh đã nói với bà rất nhiều, có vài lời tuy rất nặng, nhưng cũng đã đánh thức bà, lần này bà cũng quyết tâm. Bà hít mũi, “Tân Vũ, con cũng tẻ lắm, một năm nay con đã tiêu hơn 3 triệu, nhà chúng ta tuy không thiếu thốn tiền bạc, nhưng cũng không phải giàu có cho gì, ba mẹ không chịu nổi việc con phá tài sản như vậy, nếu mẹ có thể nuôi con cả đời, mẹ cũng chấp nhận, nhưng mà mẹ không thể, mẹ và ba con sớm muộn cũng có ngày già đi, con không thể cứ trông chờ Tùy Anh chăm sóc con cả đời chứ, nếu con còn tiếp tục như vậy, cả nhà làm sao yên tâm đây? Chuyện này... đã quyết định rồi, con phải đi đi, cả nhà cũng là vì tốt cho con, không có hại con đâu, đi quân đội có thể rèn luyện tính nết của con, cho con trưởng thành một chút, hơn nữa con cũng không có năng khiếu kinh doanh gì, sau này để anh con tìm chút mối quan hệ, con ở lại quân đội nắm cái chức, sau này cũng không cần lo ăn lo uống, chẳng lẽ không phải tốt lắm sao.”

Bạch Tân Vũ nước mắt ào ào, “Mẹ, con không ở đó nổi, thật không ở đó nổi đâu. Mẹ, con không muốn đi, mẹ mau khuyên ba đi, mẹ, mẹ ơi, con xin mẹ.” Bạch Tân Vũ ôm lấy eo mẹ, nức nở cầu xin, mẹ cậu đau lòng cậu nhất, là hy vọng duy nhất hiện giờ của cậu.

Bạch Khánh Dân nhìn không được đạp cậu một cước, “Mày chỉ giỏi ba cái trò này thôi, còn ra cái dạng gì nữa! Đứng lên!”

Lý Ủy Chi nén giận nói: “Ông được rồi, con trai cũng sắp đi rồi, ông còn giận dữ làm chi, nói không chừng vài năm không gặp, cũng không đủ cho ông nhớ đâu.” Nói xong, nước mắt bà cũng rơi xuống.

Bạch Khánh Dân thở dài, quay đầu sang chỗ khác hút thuốc.

Bạch Tân Vũ khóc càng dữ, “Mẹ, sao mẹ chịu cho con đi chứ, con không muốn đi đâu, mẹ chỉ có một đứa con trai là con thôi mà, mẹ không yêu thương con ư? Làm lính vừa khô lại vừa mệt, con chịu không nổi đâu, mẹ, con xin mẹ, mẹ đi nói với ba, nói với anh con, đừng bảo con đi mà, mẹ, con xin mẹ, xin mẹ mà.”

Lý Ủy Chi vuốt tóc cậu, nói giọng khàn khàn: “Con trai, mẹ chịu cho con đi, nhưng đây không phải là vấn đề có chịu hay không, con xem con bây giờ chơi bồi lêu lổng, mẹ thấy rất lo lắng, con không thể tiếp tục như vậy được. Con đừng xin mẹ, xin cũng vô dụng thôi, chuyện này mẹ không làm chủ được, cho dù mẹ có thể làm chủ, thì con... con vẫn phải đi thôi, cả nhà làm điều này đều là muốn tốt cho con, con cứ thành thật mà đi đi, chừng nào thành người rồi trở về.”

Bạch Tân Vũ mắt thấy làm nũng van xin không có tác dụng, bèn khóc lớn nói: “Con không đi, con không đi, chết cũng không đi đâu!”

Bạch Khánh Dân cá giận nói: “Mày không đi, về sau đừng hòng cầm một phần tiền của nhà này, phòng của mày, xe, chi phiếu, bắt đầu từ bây giờ tao tịch thu hết, chờ tao chết tao sẽ đem tất cả tiền quyền cho cô nhi viện, một tờ mày cũng đừng hòng lấy được, mày không đi, Bạch Khánh Dân tao không có đứa con trai hèn nhất như mày!”

Bạch Tân Vũ lập tức nín khóc, nước mắt nước mũi vẫn còn dính trên mặt, trông gương mặt nhếch nhác không thể tả, lại thêm cả dáng người yếu đuối vô dụng, Bạch Khánh Dân nhìn mà con tức trong lòng càng tăng thêm.

Bạch Khánh Dân đập mạnh điều thuốc lá vừa hút được vài hơi vào cái gạt tàn, ông đứng dậy, “Chuyện này cứ quyết định vậy đi, mấy ngày này không cho phép mày ra ngoài chơi nữa, ngoan ngoãn mà ở nhà chuẩn bị, sau khi Tùy Anh lo liệu giấy tờ xong, ba mẹ sẽ đưa mày đi.”

Bạch Tân Vũ đặt mông ngồi bệt dưới đất, chỉ cảm thấy trời đất như sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2

Bạch Tân Vũ tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm ở trên giường, cậu nhìn trần nhà quen thuộc, nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua, sự nhận ra đây không

phải con ác mộng mà chính là sự thật, cậu nhện không được vui mặt vào chỗ, lấy chân đạp mạnh giường, trong miệng phát ra tiếng ô ô.

Tiếng đập cửa vang lên, bảo mẫu nhà cậu bên ngoài gọi, “Tân Vũ, ra dùng cơm này.”

Bạch Tân Vũ hô lớn: “Không ăn! Con chết đói luôn!”

Bảo mẫu đẩy cửa đi vào, nhìn Bạch Tân Vũ đạp giường bình bịch, bà thở dài, đi đến bên giường, vỗ vỗ lưng cậu, “Con xem con kia, cái kính có ích lợi gì, mau đứng dậy ăn cơm, hôm nay dì chung của cho con, tươi lắm đó, đứng lên đi, ngoan.”

Bạch Tân Vũ uốn éo người chui vào trong chăn, buồn bực nói: “Chết đói cũng không đi.”

Bảo mẫu dờ khóc dờ cười, “Cho con đi quân đội, cũng không phải đưa con đi chịu tra tấn đâu mà.”

Bạch Tân Vũ ngẩng mặt lên, tóc tai bù xù như ổ chim, đôi mắt đỏ bừng, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Cái đó với pháp trường có gì khác nhau chứ, cả ngày đi không xem tivi hay sao, đi không biết ở trong quân đội là như thế nào đâu, trời chưa sáng đã phải thức dậy, cả ngày vừa chạy vừa té lại còn bị đánh nữa, suốt này bị nhốt trong quân doanh chỗ nào cũng không đi được, đó là cuộc sống của con người sao!”

“Ôi dào, cũng không đáng sợ như con nghĩ đâu.” Bảo mẫu chỉnh lại tóc cho cậu, “Hơn nữa, con nháo như vậy có ích gì, ba mẹ con đã quyết tâm rồi, nếu không muốn đi, không bằng nghĩ lại biện pháp khác.”

Bạch Tân Vũ ánh mắt sáng lên, “Biện pháp gì ạ? Dì có biện pháp sao? Dì nhanh đi khuyên nhủ mẹ con đi.”

“Dì khuyên có ích gì, con không thử ngẫm chút xem là ai nói ra.”

Bạch Tân Vũ mở trừng hai mắt, “Anh của con...”

“Đúng vậy. Ngày hôm qua khi Giản thiếu gia đến, đi có ở đó, bọn họ nói cái gì đi đều nghe được, Giản thiếu gia đã một mực quyết định chuyện này rồi, nếu con không muốn đi, vẫn phải do cậu ấy nói ra, con xin ba mẹ con cũng vô dụng thôi.”

Bạch Tân Vũ vừa nghĩ, cũng là biện pháp này, nhưng cậu nào dám gọi điện thoại cho Giản Tùy Anh, cậu có trốn cũng không kịp đâu.

Bảo mẫu cười nói: “Mau đứng lên nào, ăn cơm trước, ăn no rồi nghĩ cách, con không thể nằm ở trên giường cả đời được.”

Bạch Tân Vũ quệt mồ hôi, than thở, “Dì bóc vỏ cua cho con.”

Bảo mẫu cười tủm tỉm nhìn cậu, vẻ mặt cưng chiều nói “Được, tiểu tử tổng nhà ta nói cái gì là cái đó.”

Bạch Tân Vũ ở trong phòng ghen cả ngày, chẳng đi đâu được cả. Ba cậu quả nhiên nói được thì làm được, lúc cậu tỉnh dậy, xe và chìa khóa nhà trọ đều mất tiêu, thẻ tín dụng thì khỏi cần nhìn cũng biết, nhất định cũng chẳng xài được luôn, cậu vui ở trên giường chơi game một lát, càng chơi càng phiền lòng, bức bối ném luôn tay cầm.

Nghĩ tới nghĩ lui, bảo mẫu nói đúng, chuyện này nếu thật sự muốn giải quyết, nhất định vẫn phải để anh cậu ra tay, nhưng bây giờ cậu không dám gọi điện thoại cho Giản Tùy Anh, chỉ cần nghĩ đến tiếng quát giận quen thuộc kia, cậu đã cảm thấy lạnh gáy, chân như nhũn ra rồi. Thế là cậu cứ do dự mãi giữa đi quân đội chịu khổ và bị anh cậu quở trách một trận.

Cậu ủ rũ như vậy hai ngày, buổi tối lúc ăn cơm, Bạch Tân Vũ vẫn như cũ không chịu xuống lầu, để cho bảo mẫu đem thức ăn lên phòng của cậu, cậu mới vừa ăn được vài miếng, cửa phòng liền bị đẩy ra, cậu ngẩng đầu nhìn lên, ba mẹ liền đứng ngay ở cửa, vẻ mặt phức tạp nhìn cậu.

Bạch Tân Vũ lập tức ném đôi đũa đi, khễ dựa vào trên giường, giả vờ không có tí khẩu vị nào, tui thân quay đầu sang chỗ khác.

Lý Úy Chi oán giận nói: “Cả ngày núp ở trong phòng làm gì, cũng không biết xuống lầu hoạt động một chút nữa.”

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Không có sức mà.”

Bạch Khánh Dân lớn tiếng nói: “Giả bộ cái rắm, ngồi thẳng cho tao.”

Bạch Tân Vũ vẫn hơi sợ ba, cậu ngồi ngay ngắn người lại.

Bạch Khánh Dân ném một túi hồ sơ lên giường cậu, “Đây là hồ sơ của mày, Tùy Anh đã làm xong rồi, chuyển xe lửa bốn giờ chiều mai, tao đưa mày ra nhà ga.”

Bạch Tân Vũ tròn to hai mắt, “Sáng ngày mai?” Cậu không ngờ lại nhanh như vậy, cậu vốn đang do dự có nên nhện ăn hay không, hoặc là suy nghĩ cách đối phó nào khác, kết quả chưa sử dụng được cách nào mà đã phải đi rồi sao? Cậu có cảm giác vô lực còn chưa ra đám thì bao cát đã nổ tung mất tiêu.

Bạch Khánh Dân nhìn cậu, cũng có chút không muốn, nhưng vẫn cứng rắn nói: “Ngày mai.”

Bạch Tân Vũ muốn gào khóc lên, nhưng đột nhiên phát hiện mấy ngày nay mình đã tiết quá nhiều cảm xúc tiêu cực, nước mắt chực không dậy nổi nữa, mặt mày cậu lập tức sụp xuống, trong mắt tràn đầy sợ hãi, tuyệt vọng, lại không nói ra lời.

Lý Úy Chi đau lòng nói: “Ăn bữa cơm này cho no, ngày mai muốn ăn cái gì thì nói cho mẹ, mẹ tự làm cho con ăn, đến quân đội phải nghe lời lãnh đạo, chung sống thật tốt với người ta...” Bà dường như không thể nói thêm được nữa, vừa nghĩ tới con trai sẽ phải lập tức rời xa mình, trong lòng lại đau đớn không thôi.

Bạch Tân Vũ biết, lúc này dù có nói không muốn đi cũng vô ích, nhìn túi hồ sơ trên giường, cậu thật muốn đập đầu tự tử một cái cho xong.

Bạch Khánh Dân nói: “Mấy dọn dẹp đồ đạc một chút đi, mà thật ra cũng không có gì đáng để thu dọn, quân đội không cho mang quá nhiều đồ đạc linh tinh, cái đó cần phải biết trong hồ sơ nhập ngũ, mày tốt nhất nên xem một chút.”

Sau đó ba mẹ cậu nói cái gì nữa, cậu căn bản không còn nghe lọt tai, trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là gọi điện thoại cho anh cậu, cậu thả bị anh cậu đánh gần chết, cũng không muốn đi quân đội đâu!

Ba mẹ cậu vừa đi, cậu lập tức cầm di động ẩn số của anh cậu, kết quả gọi đi gọi lại vài lần, cũng chẳng thấy có ai bắt máy, cậu biết, anh cậu cố ý không nhận điện thoại, nháy mắt cậu cảm thấy trời long đất lở, cảm thấy đời người của mình hoàn toàn xong rồi.

Buổi chiều ngày thứ hai, Bạch Tân Vũ khóc nháo liên tục kiên quyết bị tổng lên xe, áp tải đến nhà ga Bắc Kinh. (=.= giống đi tù quá)

Lúc này, trên người cậu vận bộ quần áo, cả đời này cậu chưa từng mặc bộ quần áo nào rẻ tiền như vậy, chung quy cảm thấy vải vóc rất cứng, cọ vào da hết sức khó chịu, trước ngực cậu còn cài một đóa hoa dâm bụt ngu ngốc, mái tóc rất luôn phong cách của cậu lúc này bị chiếc mũ lưỡi trai đè không thể dựng lên, hai mắt cậu đỏ hoe, vẻ mặt như đưa đám, hầu như toàn bị ba cậu kéo đi ở phía trước.

Bạch Khánh Dân vừa đi vừa trách mắng cậu, “Quên mất phải cắt cái đầu tóc của mày, nhuộm màu linh tinh còn giống cái dạng gì nữa, đến đó rồi thì đầu tiên phải sửa sang lại tóc, có biết không?”

Bạch Tân Vũ mím môi, trong lòng tràn đầy oán giận và cảm xúc mâu thuẫn.

Lý Úy Chi ở bên cạnh không ngừng lau nước mắt, cứ liên miên dặn dò cậu thứ này thứ kia, nhưng Bạch Tân Vũ lúc này đâu còn tâm sự mà nghe, cậu đã đi vào năm lối đi dẫn tới sân ga, đập vào mắt là một biển màu xanh lá cây, cả sân ga đầu người nhón nháo, khắp nơi đâu cũng là cảnh người nhập ngũ và tiễn đưa, giữa tiếng người ồn ào, rõ ràng còn kèm theo chút tiếng khóc nức nở.

Bạch Tân Vũ thật ra đã sớm không còn khống chế được cảm xúc của mình, vừa nghĩ đến có nhiều anh em chịu khổ cùng cậu như vậy, giữa bầu không khí tóe lửa chia ly này, cậu cũng muốn ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc thật lớn.

Lý Úy Chi vuốt ve mặt cậu, nước mắt cũng không ngừng rơi, “Bảo bối, đến bên đó nhớ chăm sóc bản thân mình cho tốt, mẹ cũng không nỡ để con đi, nhưng mẹ cũng là vì tốt cho con mà thôi, con đừng trách ba mẹ, cũng đừng trách Tùy Anh.”

Bạch Tân Vũ vẫn còn ôm suy nghĩ có thể cứu lấy mình được một chút, nước mắt lưng tròng nói: “Mẹ ơi, mình về nhà đi, con không muốn đi, con không muốn rời xa mẹ.”

Lý Úy Chi vừa lau nước mắt vừa nói: “Anh con sợ con ở quân đội bị khi dễ, nên đã tìm người chiếu cố con đấy, đứa trẻ kia trong nhà rất có lai lịch, ông nội cậu ta và ông nội nhà Giản gia là đồng lúa, gia đình quân nhân, đứa trẻ kia gọi là Du Phong Thành, cùng kỳ nhập ngũ với con, anh con có ý sắp xếp con và cậu ta cùng một chỗ, để trông nom con cho tốt, con đến quân đội nhớ đi tìm cậu ta. Con xem, anh con cũng thật sự vì muốn tốt cho con thôi, con đừng hờn giận, có được không?”

Bạch Tân Vũ hoàn toàn không nghe lọt tai, bây giờ đầu óc cậu một mảnh trống rỗng, cậu cảm thấy chiếc xe lửa sau lưng mình chính là chiếc xe tải lớn chuẩn bị xuất phát đến lò mổ, còn những tân binh như cậu thì bị đưa đi chịu khổ cực.

Trên kênh phát thanh trong sân ga, MC bắt đầu yêu cầu tân binh nhập ngũ lên xe theo số thứ tự.

Bạch Khánh Dân ghét đẩy Bạch Tân Vũ lên xe, Bạch Tân Vũ ôm cánh tay ba cậu, khóc ô ô mãi, suýt nữa quỵ xuống tại chỗ, Lý Úy Chi ở bên cạnh thì không ngừng lau nước mắt, quần chúng vây xem cũng cảm thấy hơi khó chịu, thường thường khi đến đưa tiễn, ít nhiều gì cũng có chút xúc động, nhưng xúc động đến mức sinh lý từ biệt như bọn họ thì thật sự không thấy nhiều lắm, vì vậy cũng không ít người xung quanh nhìn bọn họ.

Bạch Khánh Dân vốn da mặt mỏng, vội vàng đẩy Bạch Tân Vũ lên xe lửa, một chân Bạch Tân Vũ mới vừa bước lên bậc thềm xe lửa, cái chân còn lại liền muốn chạy ra ngoài, không đợi cậu bước ra một bước, cánh tay cậu bỗng nhiên bị người khác kéo lại, sau đó cả người bị kéo mạnh vào trong xe, bên tai cậu là tiếng hô lớn của một người đàn ông Tứ Xuyên: “Cũng mau đi vào trong đi, chớ có chần chừ.” Giây tiếp theo, cậu liền bị đẩy mạnh vào trong xe.

Cậu vất vả thăng bằng cơ thể, quay đầu lại nhìn, thì ra người mới vừa rồi kéo cậu vào chính là một người đàn ông gầy gò hơn ba mươi tuổi, ngũ quan thâm sâu, làn da phôi ngăm đen, đôi mắt sáng ngời hữu thần, lông mày vừa thô lại dày, vừa nhìn liền biết không dễ chọc. Cậu ai oán nhìn người đàn ông kia một cái, sau đó liền bị đám tân binh tràn vào chen ép ở trong xe.

Bạch Tân Vũ tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, vừa ngồi vào liền vội vàng quay cửa kiếng xe xuống, ba mẹ cậu đang đứng ở ngoài cửa sổ, cậu đưa cánh tay ra, bắt được tay của Lý Úy Chi với lên, chỉ hận không thể nhảy ra ngoài cửa sổ, nhưng giờ phút này, cậu cũng hiểu được hết thấy đều không có cách nào quay lại được, cậu thật sự bị đưa đến Tân Cương xa xôi, vượt qua ít nhất hai năm cuộc sống gian khổ.

Lý Úy Chi hai mắt ướt nhòa, đau lòng nói không ra lời, Bạch Tân Vũ thì khóc thút thít không ngừng, cứ nằm trên cửa sổ khóc mãi.

Tiếng còi hơi vang lên, xe lửa sắp chạy.

Sợi dây mang tên “lý trí” trong đầu Bạch Tân Vũ đứt một tiếng “bọt”, cậu bắt lấy tay mẹ, khóc lớn lên, “Mẹ ơi, con không đi, con không muốn đi, con muốn về nhà, mẹ ——”

Tiếng khóc của cậu quá lớn, mấy đồng đội ngồi bên cạnh cậu cũng bị hù dọa, ngay cả các bậc cha mẹ khác tiễn đưa con cũng phải liếc mắt nhìn, những tân binh khác khóc, chẳng qua vì không nhớ xa người nhà, chứ chẳng ai lại muốn sống mái một phen như cậu cả.

Bạch Khánh Dân mặt đỏ lên, cảm thấy quá mất mặt, kéo Lý Ủy Chi bước đi.

Bạch Tân Vũ kêu khóc nói: “Mẹ ơi ——”

Lý Ủy Chi đi ba bước vừa quay đầu lại, cuối cùng vẫn bị Bạch Khánh Dân kéo đi, Bạch Tân Vũ cảm thấy mình bị vứt bỏ, vừa định kêu lần nữa, bỗng sau cổ áo bị nắm chặt, cậu bị một cổ lực kéo trở về chỗ ngồi, cái gáy đập vào ghế, trong chốc lát mắt nỏ đom đóm.

Một tiếng quát dữ dội truyền đến từ tình đầu: “Làm gì mà khóc sụt sùi như con nít vậy hả! Còn gọi mẹ nữa? Con mẹ nó bộ cậu chưa dứt sữa à!”

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu nhìn lên, đúng là người đàn ông thô bạo kéo cậu vào trong xe vừa nãy, cậu từ nhỏ giờ chỉ bắt nạt kẻ yếu, vừa nhìn thấy vóc người cường tráng của người đàn ông đến ánh mắt sắc bén, liền rụt cổ một cái.

Người đàn ông chỉ vào cậu mắng: “Đây là đi quân đội, chứ không phải ra chiến trường, cậu khóc cái lông! Đắt nước có thể trông cậy vào cái dạng này mà bảo vệ quốc gia sao? Là ai tuyển cậu vào?” Hắn hô lớn: “Tên lính này là ai tuyển? Là ai tuyển vào đây?!”

Sau khi hắn hô lên hai tiếng, một người đàn ông đeo kính từ toa hành khách khác chạy vào, vội nói: “Ông Hứa, chớ kêu, chớ kêu, tới liền tới liền.” Nói xong móc lấy cổ người đàn ông kia, thậm chí còn kéo hắn ra ngoài toa xe.

Người đàn ông kia trước khi đi còn chỉ vào Bạch Tân Vũ nói: “Cậu còn dám kêu một tiếng mẹ nữa xem!”

Bạch Tân Vũ bị dọa sợ đến mức ngồi tại chỗ không dám nhúc nhích một tí nào, mãi đến khi hai người kia đi ra khỏi toa, cậu cũng không lấy lại được tinh thần, tân binh chung quanh ai nấy cũng vốn đang rầu rĩ, lúc này tất cả đều không dám lên tiếng nữa, chẳng qua hoặc là đồng tình hoặc là giễu cợt mà nhìn Bạch Tân Vũ mà thôi.

Bạch Tân Vũ cảm thấy như ngồi trên bàn chông, cậu xoay người, đưa mặt hướng về cửa sổ, lặng lẽ lấy điện thoại đi động ra, tiếp tục gọi điện thoại cho anh cậu, cậu bây giờ thà bị anh đánh gần chết, miễn là có thể không phải đi quân đội.

Mới vừa gọi hai tiếng, bỗng nhiên nghe thấy tiếng quát giận dữ ở phía sau, “Quân đội là chỗ đổ rác hay sao! Ba mẹ dạy không tốt thì để tôi dạy, cái quái gì chứ, tôi với ông ——” nói xong cũng không nghe thấy tiếng động nào, chắc là bị người ta ngăn cản.

Cả người Bạch Tân Vũ run lên, hít hít cái mũi, cảm giác một con ác mộng dài đằng đằng đã bắt đầu.

Có người sau lưng vỗ vai một cái lên vai cậu, “Này, người anh em.”

Bạch Tân Vũ quay đầu sang, mới phát hiện người ngồi bên cạnh mình là một cậu bé có đôi mắt bé tí, khỏe mắt cong cong, khuôn mặt trời sinh tươi cười, Bạch Tân Vũ lau nước mắt một cái, “Gi cơ?”

“Sao anh lại khóc như vậy? Có phải luyến tiếc bạn gái không?”

Bạch Tân Vũ trong chốc lát không nhớ ra nỗi người bạn gái nào mà mình nên luyến tiếc, cậu thật ra luyến tiếc cuộc sống sung sướng của cậu hơn, cậu lắc đầu một cái, “Tôi không muốn đi.”

“Anh không muốn đi còn đi làm chi?” Ngồi đối diện cậu là một cậu bé khù khờ đang nhứ mày nhìn cậu, “Thôn bọn tôi có hai mươi mấy người muốn làm lính lặn, mà chỉ tuyển mỗi mình tôi, tôi cũng muốn cho em tôi đi, nhưng mà nó cũng không đi được.”

Bạch Tân Vũ không thêm để ý cậu ta, nghĩ thầm đồ hai lúa như cậu ta há có thể hiểu được cuộc sống ung dung tự tại của cậu sao.

“Tôi tên là Tiền Lượng, là trương lại. ....” Mắt hí vuron tay, làm cái động tác tay biểu hiện mục tiêu rất chi là lớn lao, “Sáng ngời.”

Bạch Tân Vũ không yên lòng nói: “Tôi tên là. .... Bạch Tân Vũ.” Cậu không hề có hứng thú với câu trả lời của những người này, mặc dù cậu là người không có bản lĩnh, nhưng bởi vì đầu thai tốt, bản tính tự tôn của một cậu ấm nhà giàu đã có từ trong xương, lại thêm nhiều năm giao thiệp với người không phú tât quý(1), làm sao có thể để ý đến lũ con nít nông thôn này chứ, cậu bây giờ chỉ muốn gọi điện thoại liên tục, trong lòng cầu nguyện cho anh cậu mau nghe điện thoại một chút thôi, nhưng điều khiến cho cậu thất vọng chính là, xem ra anh cậu quyết tâm bỏ mặc cậu tự sinh tự diệt rồi.

(1) Không phú tât quý: không có tiền thì cũng có địa vị.

Một lát sau, người đàn ông đeo mắt kính nọ quay trở lại, hắn ở trong xe vỗ tay một cái, thu hút sự chú ý của mọi người, “Xin chào tất cả mọi người, từ hôm nay trở đi, hoan nghênh mọi người chính thức vinh dự trở thành quân giải phóng của nước cộng hòa nhân dân Trung Quốc, bộ quần áo mọi người đang mặc trên người, nó không chỉ là quần áo, mà còn là dấu hiệu tượng trưng cho uy nghiêm và vinh dự của người lính, hi vọng kể từ ngày mọi người

khoác bộ áo này lên, hãy nhớ kỹ làm một người lính có đạo đức và danh dự, chăm chỉ huấn luyện, dám đánh dám liều, vì bảo vệ đất nước, bảo vệ nhân dân mà cống hiến một phần năng lực của mình.”

Bạch Tân Vũ liếc mắt xem thường, tiếp tục cúi đầu bấm điện thoại di động, cậu đang ở trên nhóm WeChat than phiền với bạn bè mình bị sung quân biên cương.

“Tôi xin tự giới thiệu một chút, tôi tên là Vương Thuận Uy, là người hướng dẫn đội tân binh của lần tổ chức này, người mới vừa rồi là chỉ huy đội tân binh lâm thời, Hứa Sầm, lần này chúng ta tuyển tổng cộng hơn 600 tân binh đến từ khắp nơi trên cả nước, đến Tân Cương rồi, sau ba tháng huấn luyện, mọi người sẽ căn cứ vào tình hình mà bị phân công đến những đội khác, dĩ nhiên trong ba tháng này, tôi và chỉ huy Hứa sẽ chịu trách nhiệm huấn luyện mọi người. Tất cả mọi người bắt đầu từ bây giờ, sẽ phải cùng nhau chung sống, cùng nhau huấn luyện, tương lai có thể sẽ là đồng đội cùng tiến lên mặt trận giết địch, hi vọng mọi người xem nơi đây có đồng đội như nhà của mình.”

Sau khi hắn nói xong, bỗng trong xe phá lên một trận vỗ tay, trên gương mặt của tất cả tân binh đều mang theo khát khao được phục vụ quân đội, chỉ riêng mình Bạch Tân Vũ, từ đầu tới đuôi cúi đầu hí hoáy điện thoại di động, sau khi tiếng vỗ tay kết thúc, đúng lúc cậu vừa nhận được một tin nhắn từ WeChat, một tiếng “bing” nháy mắt vang lên, giữa toa hành khách an tĩnh lại cực kỳ chói tai. Ánh mắt của mọi người lại bắn về phía cậu một lần nữa.

Bạch Tân Vũ chột ngắc đầu lên, mờ mịt luống cuống ngó nghiêng chung quanh, “Ồ, gì thế.”

Vương Thuận Uy nhú mày nhìn cậu.

Lần chiêu binh lần này là do hắn phụ trách, trong quân đội có vài tên lính như vậy, được đường dây đặc biệt nhét vào, thẳng nhóc cả lợ phát phờ này cũng chính là một trong số đó, hắn biết Hứa Sầm tức giận, hắn cũng không muốn, nhưng mà trong hay ngoài tổ chức, cũng không ít chuyện tình nghĩa lui tới, hễ là nơi có người thì tránh không được, trưởng đoàn cũng nhét hồ sơ vào trong ngực hắn, hắn có thể nói một chữ “Không” sao.

Mặc dù người này là do hắn xếp vào, nhưng nhìn cái tên thiếu gia nhà giàu ốm yếu gầy gò này, hắn cũng không thấy vừa mắt cho gì, bèn thờ dài, “Đồng chí nhỏ này, cậu làm gì đấy?”

Bạch Tân Vũ phe phẩy cái điện thoại di động, vô tội mà nói: “Sao thế.”

Vương Thuận Uy nghiêm túc nói: “Cấp trên đang nói chuyện, không được phép chơi điện thoại đi động hoặc làm gây mất tập trung.”

Bạch Tân Vũ nhún vai một cái, nhét điện thoại vào trong túi.

Vương Thuận Uy nhìn điệu bộ coi thường của cậu, trong lòng cười khẩy, đến quân đội rồi cậu sẽ được ném mùi đau khổ, sớm muộn gì tật xấu của cậu cũng bị chỉnh đốn thôi.

Sau khi dứt lời, Vương Thuận Uy bước đi.

Trong toa hành khách đều là tân binh, mọi người vẫn chưa quen biết lẫn nhau, lúc đầu còn không biết nói chuyện như thế nào, qua mấy giờ liền trở nên thân thiết ngay. ..., nào là tán dóc, đánh bài, những đứa trẻ này trung bình cũng chỉ mười tám mười chín tuổi, rất dễ mở rộng cánh cửa lòng, khiến cả toa hành khách náo nhiệt lên không ít.

Chỉ có một người, không hề ăn ý với mọi người xung quanh, đó chính là Bạch tiểu thiếu gia.

Bạch Tân Vũ từ lúc ngồi lên xe vẫn chỉ cúi đầu hí hoáy điện thoại di động, sau mấy giờ thì điện thoại hết pin, trên xe lại không có chỗ sạc pin, cậu bực bội kinh khủng, dứt khoát nhắm mắt định nghỉ ngơi.

Tiền Lượng đẩy cậu một cái, “Này, đánh bài không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu một cái, ngay cả mắt cũng không thèm mở.

Có người nhỏ giọng nói: “Tiền Lượng à, cậu chớ có xía vào cậu ta, cậu không thấy người ta không thích nói chuyện với chúng ta sao.”

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm đúng vậy đấy, tôi không thích nói chuyện với mấy người đâu, phiền lắm, cũng chớ có ai đến làm phiền tôi. Cậu mang một cổ uất ức, hoang mang, tức giận, bất an, kèm thêm nhịp điệu lắc la lắc lư của toa xe, cứ thế mà ngủ luôn.

Không biết ngủ đã bao lâu, cậu tỉnh dậy, phát hiện trời đã tối, nhân viên phục vụ bắt đầu đẩy xe thức ăn phát com tới.

Com hộp trên xe lửa, dĩ nhiên độ khéo léo chẳng tới đâu, tâm trạng của Bạch Tân Vũ vốn cực kì kém, lại nhìn thấy món ăn mặn và món ăn chay trong hộp com lẫn lộn thành một cục, cậu lập tức không còn bụng dạ nào ăn uống nữa, Tiền Lượng thấy cậu không ăn, nhét luôn phần của cậu vào trong bụng.

Ước chừng hơn chín giờ tối, Bạch Tân Vũ đã ngồi tù 6 tiếng đồng hồ, cảm thấy eo mõi mông đau, cổ cứng rất khó chịu, cậu không nhịn được hỏi “Tiền Lượng, trên xe này có chỗ ngủ chứ.”

Tiền Lượng nói: “Có đấy, hình như bên kia đầu xe là giường nằm.”

“Vậy mấy giờ mới qua bên đó?”

“Hừm? Qua bên đó?”

“Giường nằm đó.”

Tiền Lượng trừng mắt nhìn, “Chúng ta không có nằm giường đâu.”

Bạch Tân Vũ trừng thẳng hai mắt, “Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi đến Tân Cương sao?”

“Đúng vậy.” Tiền Lượng đương nhiên nói: “Giường nằm đất lắm.”

Bạch Tân Vũ đơn giản không thể tin được lỗ tai của mình, “Mấy... mấy ngày thế?”

“Có thể là hai ngày. Đến Urumqi rồi phải chuyển xe lửa Tân Cương, ngồi xe lửa xong còn phải ngồi ô tô nữa, dù sao nơi đó cũng rất là xa, ở biên giới tổ quốc đó.” Tiền Lượng không cho là đúng mà nói: “Tán dóc, rồi đánh bài một chút, thật ra cũng rất nhanh ấy mà.”

Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, hận không thể ngất luôn cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Bạch Tân Vũ không ngờ, bọn họ cứ ngồi như vậy suốt cả một đêm.

Lúc nửa đêm, tất cả tân binh trong toa hành khách đều ngủ say, có người ngáy to như sấm, cậu đói bụng đến hoa mắt, sức nhớ mẹ có nhét đồ ăn vào trong hành lý, nhưng lưng đau, chân thì bị chuột rút, bây giờ lười đứng lên, hơn nữa hai đồng đội bên cạnh lại ngủ say như heo chết, cậu chẳng có cách nào đi ra ngoài. Đời này cậu chưa từng gặp khổ khổ như vậy, cảm giác nửa người dưới của mình cũng không chịu nghe lời, cậu dựa đầu vào cửa sổ, muốn ngủ như thế một lát, nhưng cái cổ không còn chịu được nữa, đêm hôm đó bụng cậu cứ đói ục ục, cả người rời rạc khó chịu, đêm dài đằng đẵng từng phút từng giây trôi qua, đều kèm theo đau khổ và nước mắt của Bạch tiểu gia.

Cậu giữa cơn mơ màng, suy nghĩ tại sao mình lại rơi xuống đến nông nỗi này, trong lòng không nhận được bắt đầu oán hận Giản Tùy Anh, nhưng lại suy nghĩ một chút, cũng không thể hoàn toàn trách anh cậu được, cậu phải trách Giản Tùy Lâm, người em trai cùng cha khác mẹ của anh cậu mới đúng! Nếu không phải vì Tiểu Lâm Tử xúi giục cậu đi lừa gạt nhà của anh, cậu nào có cái lá gan làm ra chuyện như vậy, nhưng nếu cậu không làm như thế... Nếu cậu không làm như thế, thì sẽ không trả được tiền nợ đánh bạc, cậu có thể sẽ bị người cho vay nặng lãi chém chết. Nghĩ đến đây, cậu càng thêm khóc không ra nước mắt. Cậu gào thét ở trong lòng: anh, em biết lỗi rồi, anh mau thả em về đi.

Bởi vì quá mệt mỏi, Bạch Tân Vũ cuối cùng vẫn ngủ thiếp đi.

Tầng sáng ngày thứ hai, người trong xe đều tỉnh dậy, bắt đầu chuẩn bị ăn sáng.

Bạch Tân Vũ sau khi tỉnh ngủ, cả người cực kỳ khó chịu, cứ ngồi tại chỗ rầm rả rầm rì, cảm giác cơ thể mình như rời ra thành từng mảnh vụn.

Cậu cứ khổ sở như vậy mà đến Urumqi, rồi cả đoàn bọn họ đổi sang một chiếc xe lửa rách nát, lên đường đến núi Karakoram, nơi đó là biên giới tổ quốc, bởi vì cao hơn rất nhiều so với mặt biển, các tân binh trong toa hành khách bắt đầu xuất hiện tình trạng thiếu oxy ở các mức khác nhau.

Những ngày qua Bạch Tân Vũ ngoại trừ đi vệ sinh, thì sẽ không bao giờ rời chỗ ngồi của mình, điện thoại di động, máy vi tính và cả iPad của cậu cũng hết pin, cậu thấy mình giống như một con zombie tuyệt vọng, sống dở chết dở ngồi một đống trên ghế, hai ngày bị tra tấn liên tục, chút hi vọng ít ỏi còn sót lại duy nhất trong lòng cậu lúc này, đó là có thể có được một cái giường nằm. Nhưng bây giờ bởi vì thiếu oxy, thân thể vốn khó chịu lại càng thêm tuyệt vọng gia tăng, Bạch Tân Vũ không nhận được lại đồ mắt, nhỏ giọng khóc sùi sụt.

1. Tuyệt vọng gia tăng: đã rét vì tuyết lại giá vì sương.

Tiền Lượng và các tân binh xung quanh đã sớm quen với việc cậu “trông bóng tự thương”², không một ai thêm đếm xỉa đến cậu.

2. trông bóng tự thương: tự thương hại mình

Dần dà, có rất nhiều người cũng cảm thấy hô hấp không thuận, nhưng những tân binh này đều là những người trẻ tuổi khỏe mạnh, tạm thời vẫn còn chịu được.

Lúc này, Bạch Tân Vũ nghe thấy có tiếng kêu la từ toa trước truyền tới, cậu cẩn thận nghe ngóng, hình như là có người hỏi có ai cần oxy hay không.

Cái này còn phải hỏi sao? Mấy toa xe thịt tươi này đều là từ vùng đồng bằng kéo đến đây đây, ai lại không cần chứ.

Cho nên khi cửa toa được kéo ra, Vương Thuận Uy dẫn một người đi vào, vừa hỏi “Mọi người, có sao...” Đúng lúc ấy, cậu lập tức kêu lên: “Tôi, tôi cần, tôi sắp thở không nổi rồi!”

Tất cả mọi người trong toa ngoái đầu nhìn Bạch Tân Vũ, tên hèn nhát này dọc đường đi cứ tự cho mình là thanh cao, núp ở trong chỗ ngồi mà ai cũng không để ý, té ra buổi tối lại len lén khóc, khiến cho ai nấy không khỏi nhìn cậu với ánh mắt tràn đầy chế nhạo.

Một người đàn ông cao lớn đi ở phía trước Vương Thuận Uy, hẳn ta cũng lên tiếng trả lời quay sang nhìn Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ vừa ngẩng đầu lên, đúng lúc hai người bốn mắt giao nhau.

Người đàn ông trước mắt có ngũ quan sắc sảo, mày kiếm mắt sáng, đẹp trai anh tuấn hết như bước ra từ trong phim ảnh, làn da trắng nhụy không tìm thấy nửa điểm tỳ vết nào, mái tóc ngắn dăm dăm dựng thẳng, trông mạnh mẽ oai nghiêm, lại gọn gàng sạch sẽ, một bộ đồ rằn ri bao bọc lấy dáng người thon dài rắn chắc của hắn, khó phải nói, đây là một thanh niên rất hoạt bát và năng nổ.

Bạch Tân Vũ không thể nói rõ chuyện gì đang xảy ra, hô hấp chậm lại ngay lập tức, ánh mắt của người này quá mức khiêu khích và sắc bén, mỗi lần bị hắn nhìn chằm chằm, trái tim cậu liền hoảng sợ, không dám nhìn hắn nữa.

Cậu cảm giác được ánh mắt nóng bỏng xung quanh mình, cả người thấy khó chịu, rõ ràng có rất nhiều người hô hấp không thuận, vậy mà không có ai chủ động yêu cầu hít thở oxy, sao lại vậy chứ? Bộ bọn họ kiên trì đấu tranh sao?

Người nọ khẽ nâng cằm, nói: “Trong toa này có đồng chí nào cần hít thở oxy không? Thiết bị có hạn, mọi người đều là thanh niên khỏe mạnh, có thể cố gắng được thì hãy cố gắng, để giữ lại thiết bị cho người nào cần nhất.” Mặc dù nói với tất cả mọi người trong toa, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Bạch Tân Vũ, trên mặt mang theo vài phần ngạo mạn và khinh thường.

Không ít người khẽ cười khúc kha khúc khích, khuôn mặt của Bạch Tân Vũ lập tức nóng bừng lên.

Phía sau người nọ là Vương Thuận Uy, hắn nói: “Đi lên trước đi, đừng cản trở, đi tới toa sau xem một chút.”

Người nọ thu hồi ánh mắt trên người Bạch Tân Vũ, tiếp tục đi về phía trước.

Mất thể diện trước mặt nhiều người như vậy, Bạch Tân Vũ thật suýt không trôi khỏi khẩu khí này, những uể oải, phần hận, căm tức tích tụ trong nhiều ngày qua cũng bởi vì một câu mỉa mai của người nọ mà hoàn toàn bị châm cháy hết, rốt cuộc cậu cũng tìm thấy một cái lỗ thông hơi cho những cảm xúc tiêu cực của mình. Khi người nọ gần đi đến bên cạnh cậu, Bạch Tân Vũ đứng bật dậy, ngạo mạn hét lên: “Một cái thiết bị bao nhiêu tiền, tôi quyên cậu một trăm cái là được chứ gì? Có vài ngụm oxy thôi mà cũng ki bo, nếu không cho dùng thì cậu còn hỏi làm gì.”

Cả toa hành khách bỗng yên tĩnh trở lại.

Người nọ hơi híp mắt, cẩn thận quan sát cậu.

Bạch Tân Vũ cao 1m82, nhưng ở trước mặt người này thì vẫn lùn hơn vài cm, cậu còn cảm nhận được một thứ cảm giác áp bách, thứ cảm giác này không hề giống với nỗi sợ của cậu đối với anh cậu chút nào, anh cậu cho dù có tức giận như thế nào, anh cũng sẽ không làm gì quá đáng với cậu, nhưng người đàn ông ở trước mặt này, dường như có thể bóp chết cậu thật vậy, bà nội nó đúng là đáng sợ mà.

Bạch Tân Vũ khẽ rụt cổ một cái, nhưng cậu đã đứng lên, thành ra cứ xấu hổ như vậy mà ngồi xuống, hơn nữa có vẻ như người này không có ý định muốn buông tha cho cậu.

Giây tiếp theo, Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy hoa mắt, người nọ đã sai hai bước đến trước mặt cậu, một tay xách cậu lên từ chỗ ngồi, cậu chỉ cảm giác đầu của mình đụng phải mặt người nọ, một cổ hơi thở đàn ông thuần túy xông vào mũi. Chưa đợi cậu phản ứng kịp, cậu chỉ cảm thấy cánh tay đau xót, hai cánh tay đều bị người nọ vịn ra sau lưng, cổ tay bị một bàn tay của đối phương kiềm lại, cổ định chặt chẽ.

Bạch Tân Vũ cá kinh kêu lên: “Cậu muốn làm gì?” Cậu dùng sức gãy giữa, nhưng bàn tay đang nắm cổ tay cậu tựa như kìm sắt, lực nắm rất lớn, chủ nhân của bàn tay này rõ ràng trông nhỏ tuổi hơn cậu, thế mà sao lại đáng sợ như vậy chứ, cậu càng gãy dựa, cổ tay lại càng đau, đau đến mức cậu phải gào khóc lên.

Người nọ mất điếc tai ngơ, thậm chí còn lùi cậu đến cuối toa xe, rồi một chân đá văng cửa toa-lét, kiên quyết đẩy cậu vào.

Một cổ mùi hôi thối xông thẳng vào mũi, Bạch Tân Vũ suýt tí thì nôn ra. Cậu vội vã đứng vững người lại, lúc chưa đến mức phải hôn tường toa-lét, thì cánh cửa sau lưng bỗng đóng lại một tiếng “rầm”. Cậu xoay người nhào tới, phát hiện chốt cửa đã bị cây chỏi chặn mất rồi.

Có tiếng cười trừ từ bên ngoài cửa, “Chỗ này oxy nhiều lắm, cậu cứ từ từ mà hít đi.”

Một trận cười vang lên khắp cả toa xe.

Bạch Tân Vũ làm sao chịu nổi loại đãi ngộ này, cậu tức giận khóc òa lên, ra sức đập cửa, “Con mẹ nó tên khốn kiếp, thả tôi ra!”

Cậu nghe thấy tiếng nói chậm rãi của Vương Thuận Uy bay đến từ bên ngoài, “Ai nha, đừng có ồn ào vậy chứ, Tiểu Du cậu kỳ cục thật đấy, mau thả người ta ra ngoài đi.”

Sau đó là Hứa Sấm lớn giọng nói, “Không được thả, giam lại, thằng nhóc này là đứa thiếu giáo dục. Các cậu cũng đừng có mà cười, ngồi đằng hoàng

vào, không được nhìn!”

Hứa Sấm hét lên xong, bên ngoài chẳng có lấy tí tiếng động nào, Bạch Tân Vũ gõ cửa một hồi lâu, chửi rủa nửa ngày, cũng chẳng có ai để ý đến, nhớ tới bản mặt giễu cợt của tên khốn kiếp kia, Bạch tiểu gia chỉ muốn cắn xé tim của hắn luôn cho rồi!

Bị nhốt ở trong cái toa-lét hôi thối kia đến một tiếng sau, mới có người thả cậu ra ngoài.

Bạch Tân Vũ lúc này cực kỳ ngoan ngoãn, trở về chỗ ngồi rồi cũng không nói một tiếng nào, thật ra chẳng qua là đang nguyên rủa cái tên dân đen kia dám nhốt cậu vào trong toa-lét mà thôi.

Tiền Lượng quan tâm nên đẩy cậu một cái, “Ai, anh có sao không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu một cái, không muốn nhìn mặt của cậu ta, cậu cảm thấy được tất cả mọi người ở trong toa xe đang cười nhạo cậu.

Tiền Lượng nói: “Anh tốt nhất đừng có trêu chọc cậu ta.”

Bạch Tân Vũ mới vừa khóc xong, cổ họng còn khàn khàn, vừa mở miệng là mang theo giọng mũi nùng đậm, nghe rất đổi oan ức, “Cậu ta thì sao?”

“Nghe nói người kia rất có bối cảnh đó, thi đậu trường quân đội mà không học, lại theo bọn mình đi chịu khổ ở núi Côn Lôn, anh nói thử xem cậu ta nghĩ gì?”

Bạch Tân Vũ cắn răng nghiêng lợi nói: “Đầu óc có bệnh chứ sao.” Nếu không làm sao mà làm được mấy chuyện cảm thú như vậy chứ.

Ngày thứ hai, bọn họ rút cuộc cũng xuống xe lửa, nhưng ngược lại bị nhốt vào một chiếc xe tải quân dụng lớn. Bọn họ lúc này đã tiến vào dãy núi Côn Lôn, cho dù bây giờ còn là mùa hè, nhưng nhiệt độ vẫn thấp, với lại khí hậu khô ráo, Bạch Tân Vũ thấy mỗi lần hô hấp đều phải tốn rất nhiều sức, bệnh sợ độ cao của cậu tuy không nghiêm trọng giống như ngày hôm qua, nhưng cũng chẳng thoải mái được đến đâu. Trên xe cũng không ít người trên nón dưới áo, so với những người đó, xem ra cậu còn may mắn hơn nhiều.

Trải qua tám tiếng đồng hồ ngồi trên xe vận tải, Bạch Tân Vũ cảm thấy mình giống như con gia súc đang đợi được đưa đến lò mổ để làm thịt, hơn nữa con “gia súc” cậu đây, còn là con nửa sống nửa chết nữa chứ.

Nơi đóng quân xây ở một nơi vô cùng vắng vẻ, ngay cả sóng điện thoại cũng chẳng có. Doanh địa dựa lưng vào núi trọc, mặt hướng thẳng rừng núi mênh mông, quãng đường đi đến đây, trông chẳng khác phô mai cho mấy, đâu đâu cũng là hồ nông hồ sâu, bấp bênh Bạch Tân Vũ cứ run rẩy, chứng kiến cảnh tượng như vậy, cậu cảm thấy mình muốn khóc, nhưng lại phát hiện nước mắt của mình không đủ dùng.

Chỉ đạo viên đã dặn dò xong xuôi tất cho bọn họ suốt cả chặng đường dài trên xe, hắn thấy những tân binh cũng đã mệt mỏi, bèn chỉ định ký túc xá, để cho bọn họ đi nghỉ ngơi.

Bạch Tân Vũ ôm hành lý, lè mề đi đến ký túc xá. Cậu cũng muốn đi nhanh vài bước rồi bay lên giường, đánh một giấc thật ngon lành, nhưng ngặt nỗi giờ cả người cậu không có tí sức lực nào, trên người không có chỗ nào là không đau nhức cả, hơn nữa hành lý trong tay cậu lại nặng như kinh, Bạch tiểu thiếu gia từ nhỏ đến lớn chưa từng làm việc nặng nhọc nào, thậm chí cây chổi ngã trên mặt đất cũng không thèm đỡ, nói chi tới đồng hành lý nặng như vậy.

Lè mề chậm chạp đi đến cửa ký túc xá, cậu vừa định bước vào cửa, đột nhiên có người va mạnh vào vai cậu, làm hại cậu suýt nữa đập mặt vô tường.

Cậu cho dù có chậm hiểu đến mấy, cũng biết cái va này nhất định là cố ý. Cậu tức giận quay đầu lại, vừa liếc mắt thì bắt gặp một ánh mắt mang theo chế nhạo và khinh thường, ánh mắt kia hẹp dài sáng ngời, trong lúc sóng mắt lưu chuyển, lộ ra vẻ phong tình không tài nào nói rõ được, mặc dù bộ dáng thì như người khuôn cầu dạng3, lại còn là người cực kì xấu xa nữa chứ. Người này chính là tên khốn kiếp ở trên xe đã nhốt cậu vào trong toa-lét, hại cậu nguyên một ngày chưa được ăn cơm miếng nào.

3. Người khuôn cầu dạng: người có hành vi giống chó, ý nói người cư xử tồi tệ.

Mặc dù Bạch Tân Vũ hận đến mức muốn cắn cho hắn một nhát, song cũng hơi sợ hắn. Cậu từ nhỏ là gan bé, chỉ dám bắt nạt kẻ yếu, đụng phải kẻ lợi hại thì ngay cả rắm cũng chẳng dám phóng luôn ấy chứ.

Người nọ hừ mũi một tiếng, “Đàn bà.”

Bạch Tân Vũ oán hận trừng mắt nhìn hắn một cái, cũng không dám cãi lại, nghĩ thầm sao ác bá lại xuất hiện nhanh như vậy, hơn nữa hình như cậu bị theo dõi thì phải, thế thì bây giờ cậu phải làm sao đây. Đáng sợ hơn nữa là, người nọ chọt lách người qua, rẽ vào ký túc xá, Bạch Tân Vũ trước mắt tối sầm, suýt nữa té ngồi tại chỗ. Thật là xui vãi cả lều, cư nhiên lại ở cùng một phòng với ngôi sao xấu này, thế này không phải muốn giết chết cậu sao hà trời!

Bạch Tân Vũ đứng trước cửa rầu rĩ một hồi sau, mới cam chịu số phận mà bước vào, cậu định đi tìm chỉ đạo viên cho cậu đổi ký túc xá khác.

Người nọ thấy cậu đi vào thì lộ ra hàm răng trắng đều, cười cười với cậu.

Bạch Tân Vũ bị dọa sợ, cậu khẽ run rẩy, vội vàng quay đầu đi.

Ký túc xá giống hệt như cậu nhìn thấy trên TV, là một cái giường ghép lớn đủ cho mấy chục người ngủ chung, gồm bốn dãy giường ngủ, có các lối đi

riêng ở giữa, những chiếc giường cùng một dãy được kê rất sát nhau. Vừa nghĩ tới hai mươi mấy người phải chen chúc trong một cái phòng ngủ, Bạch Tân Vũ liền thấy buồn nôn cả ra.

Bạch Tân Vũ nhìn ngôi sao xấu kia chọn giường ngủ, vội vàng tìm một cái giường ngủ cách xa hẳn nhất, quảng hành lý lên trên giường.

Cậu vừa mới bỏ hành lý xuống, muốn mở dây kéo lấy chút đồ ra ăn, đột nhiên sau cổ áo bị ai níu lấy. Có tiếng nói trên tức vang ở đỉnh đầu, “Ai cho cậu ngủ chỗ này?”

Bạch Tân Vũ kinh hồn bạt vía xoay đầu lại, im lặng nhìn ngôi sao xấu.

Ngôi sao xấu chỉ cái giường ngủ bên trong, “Ngủ chỗ đó.”

Bạch Tân Vũ vừa nhìn một cái, mịa, cái đó không phải là giường ngủ bên cạnh ngôi sao xấu này sao, nói thật khó nghe, cái ngôi sao xấu này chỉ cần trở mình thôi cũng có thể đè lên người cậu rồi. Cậu mà ngủ chỗ kia, nhất định sẽ giảm thọ mười năm đó, cậu bèn vội vàng lắc đầu, “Tôi ngủ chỗ này... là được rồi.”

Ngôi sao xấu khẽ nhếch khóe miệng, vẽ ra một nụ cười nham hiểm, không khách khí xốc hành lý của cậu lên, nắm cổ áo cậu lôi đến giường ngủ bên cạnh, ném hành lý lên cái “bịch”, rồi không cho cậu chỗ mớm vào mà nói: “Cậu ngủ chỗ này.”

Bạch Tân Vũ nhìn những người xung quanh một chút, ai nấy cũng là một vẻ mặt được xem kịch vui, không có một ai đưa tay chính nghĩa ra cứu giúp, cậu chỉ thấy trước mắt hóa thành một màu đen kịt, khóc không ra nước mắt.

Chờ ngôi sao xấu buông tay ra, Bạch Tân Vũ liền lẩn một vòng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Cậu hằm hằm hực hực đi vào phòng làm việc của chỉ đạo viên, cũng chẳng quan tâm đến việc hôm trước ở trên xe lửa đòi hít oxy không được mà ngược lại còn bị nhốt ở trong WC đã để lại ấn tượng kém đến cỡ nào trong mắt người ta, cậu đồng dặc cất tiếng, “Chỉ đạo viên, xin anh cho tôi chuyển ký túc xá.”

Vương Thuận Uy nhếch mày, “Là sao?”

Bạch Tân Vũ sụt lau nước mắt, “Cho tôi chuyển ký túc xá khác!”

Vương Thuận Uy từ tốn ngẩng mặt lên, nói: “Tuy điều kiện cư trú của đội tân binh hơi khó khăn một chút, nhưng chút khó khăn ấy vẫn có thể vượt qua được. Chờ sau khi cuộc huấn luyện tân binh kết thúc, các cậu sẽ được chuyển sang ký túc xá có điều kiện tốt hơn. Tôi biết cuộc sống trước kia của cậu rất sung túc, nhưng mọi người đã đến quân đội thì sẽ được đối xử bình đẳng như nhau, không ai được phép đặc biệt hơn người khác, tôi không có lý do gì để cho cậu đối ký túc xá cả.”

“Chỉ đạo viên, tôi xin anh đó, anh cho tôi chuyển đi, không phải tôi ngại điều kiện ký túc xá kém hay gì đâu, à không, điều kiện ký túc xá đúng là kém thật, nhưng đó không phải là nguyên nhân chính...”

Vương Thuận Uy cau mày nói: “Tiểu đồng chí này, cậu có chuyện gì, tôi huấn luyện quân sĩ đã nhiều năm rồi, cho tới giờ chưa từng nghe nói tân binh nào muốn đổi ký túc xá cả.”

Bạch Tân Vũ thấy xem ra đổi ký túc xá không có hi vọng gì, bỗng sực nhớ ra trước khi đi mẹ đã nói, rằng anh cậu đã đưa một người cùng khóa đến chăm sóc cậu, tên cậu ta là gì nhỉ? Cậu do dự nói: “Chỉ đạo viên, anh có biết một người tên là Du... Du Phong Thành không, cậu ta ở ký túc xá nào? Cậu ta với tôi, là người cùng quê... Tôi muốn tìm cậu ta.”

Vương Thuận Uy lộ ra một nụ cười kì dị, “Cậu muốn tìm cậu ta sao?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, cực kì khẩn trương mà nhìn hẳn.

Vương Thuận Uy bỗng đứng phắt dậy, xoa hai tay của mình, “Đi nào, tôi đưa cậu đi tìm cậu ta.”

Bạch Tân Vũ khó hiểu đi theo sát hẳn, đi tới đi lui, cuối cùng lại quay về ký túc xá của mình. Cậu kinh ngạc nói: “Anh ta ở chung ký túc xá với tôi sao?” Cậu không chỉ mừng thầm trong lòng, còn mong sao người này đủ lợi hại, có thể đè đầu được ngôi sao xấu kia càng tốt.

Vương Thuận Uy mặt mày khoái chí như sắp được xem kịch vui, đứng trước cửa ký túc xá hô to, “Đồng chí Du Phong Thành.”

Bạch Tân Vũ banh mắt tìm kiếm Chúa cứu thế của cậu.

Nhưng đằng này, chỉ nhìn thấy tên ngôi sao xấu khiến cậu vừa hận vừa tức kia ngoảnh đầu lại, sóng lưng thẳng tắp cất cao giọng đáp: “Đến đây!”

Bạch Tân Vũ cảm thấy thế giới của mình như sụp đổ trong nháy mắt.

Vương Thuận Uy mắt đầy ý cười, đẩy Bạch Tân Vũ, “Cậu ta muốn tìm cậu đấy.”

Du Phong Thành “Ừm” một tiếng dài, cười như không cười mà đi tới, “Cậu muốn tìm tôi làm gì?”

Bạch Tân Vũ mặt mày trắng bệch, vừa bàng hoàng vừa sợ hãi nhìn hắn, muốn khóc cũng khóc không được.

Du Phong Thành thấy cậu đứng im phăng phắc như pho tượng, hắn túm lấy cánh tay cậu kéo ra ngoài kí túc xá, quẹo vào chỗ vắng vẻ trên hành lang, “Nói, cậu tìm tôi làm gì, bộ ngứa da hả?”

Môi Bạch Tân Vũ run run, nói không ra lời.

Du Phong Thành chống tay ở hai bên đầu cậu, nhìn cậu từ trên cao, “Cậu là Bạch Tân Vũ chứ gì.”

Ánh mắt Bạch Tân Vũ hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Nhìn cái dáng vẻ sợ sệt của cậu là tôi biết.”

Bạch Tân Vũ cá giận nói, “Vậy tại sao cậu lại...”

Du Phong Thành nở nụ cười xấu xa, “Cậu còn dám vác cái thứ đạo đức này đến quân đội. Muốn tìm người trông trẻ hả? Bộ cậu tưởng nơi này là nhà trẻ à.”

Bạch Tân Vũ hít cái mũi, “Cậu mặc kệ quách tôi đi, ai cần cậu chăm sóc tôi chứ, cậu đừng gây rắc rối cho tôi là được rồi. Dù sao anh tôi với chú cậu cũng là bạn bè, cậu ít nhiều gì mua cái mặt mũi đi chứ.”

Du Phong Thành cười cười, “Tôi không mua thì sao?”

“Cậu!”

Du Phong Thành cúi đầu, khuôn mặt điển trai chậm rãi ghé sát Bạch Tân Vũ, “Tôi thấy bộ dáng của cậu, đâu có giống đàn ông đâu nhỉ?”

Bạch Tân Vũ cố hít dũng khí cãi lại: “Không cần cậu để ý.”

Du Phong Thành càng dán mặt lại gần, Bạch Tân Vũ càng cảm thấy bầu không khí không ổn cho lắm, nhưng bản thân là một thằng nam trong trắng, cậu tạm thời vẫn không thể nói rõ được điểm bất thường nằm ở chỗ nào. Thẳng đến khi Du Phong Thành nói, “Nhưng mà, anh không phải cũng không có ưu điểm, ít nhất về ngoài của anh cũng không tệ lắm.” Con gà con trước mắt da thịt mịn màng lại vừa xinh đẹp, đúng là một món ăn ngon đây mà.

Bạch Tân Vũ nhú mày một cái, tỉ mỉ đánh giá mấy lời này, nhưng vẫn chưa phản ứng gì quá mức.

Du Phong Thành kẻ sát lỗ tai cậu, nhẹ giọng nói: “Cậu muốn tôi bảo vệ cho cậu, cũng không phải không được, nhưng mà anh phải làm người của tôi.”

Bạch Tân Vũ như bị sét đánh! Lúc này cậu mới hiểu được bầu không khí mờ ám này chính là gì rồi, té ra họ Du này là kẻ đi cửa sau! Bạch Tân Vũ thâm nẫm to mườì tám đời tổ tông nhà hắn. Dù cậu có yếu đuối như thế nào, cũng không thể vì an toàn mà đi hiến cái mông của mình cho người khác, cậu không có ngu! Bạch Tân Vũ đẩy Du Phong Thành một phen, “Cút đi, đồ đồng tính luyến ái, tránh xa tôi một chút!”

Du Phong Thành cũng không giận, chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, khiến cho Bạch Tân Vũ hoảng sợ, “Cũng chỉ có cái xác của anh có thể làm tôi hứng thú thôi, anh không muốn sao? Vậy anh lo mà chuẩn bị sẵn sàng đi, tôi chờ anh khóc lóc cầu xin tôi làm anh đấy.” Nói rồi véo gương mặt mịn màng của Bạch Tân Vũ một cái, huyết sáo bỏ đi.

Bạch Tân Vũ cảm thấy rét run cả người, muốn khóc cũng khóc không được, cậu nhìn dãy hành lang mờ mịt dài bất tận, dường như đang báo trước cuộc sống quân đội tiếp theo đầy gian nan của cậu.

Du Phong Thành, cậu, tôi nhất định không khuất phục anh đâu!

Cả buổi trời Bạch Tân Vũ mới hoàn hồn trở lại, lê từng bước về kí túc xá. Cậu vừa bước vào, Du Phong Thành liền ngẩng đầu lên, thông thả liếc cậu một cái, làm cậu nổi một tảng da gà. Cậu làm bộ không phát hiện, bắt đầu đi quay về giường của mình, bắt đầu sắp xếp lại hành lý.

Đột nhiên, cậu nghe thấy tiếng kéo ken két ở sau lưng, tiếng động ấy hệt như có ai đó cố ý làm ra vậy, rồi giây tiếp theo, chiếc mũ trên đầu cậu bị gạt rớt. Cậu chột ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Du Phong Thành khua khua cây kéo rí rắt về phía mình, cậu hoảng sợ nói: “Cậu lại muốn làm gì thế hả?”

Du Phong Thành cời mũ của mình ra, lộ ra cái trán sáng loáng và mái tóc cắt ngắn ngắn, hầu như không có tóc ở trên đầu, trái lại càng tôn lên gương mặt và ngũ quan điển trai của hắn, đôi mắt sáng ngời và sóng mũi thẳng tắp, trông rất mực chinh tề, lại uy nghiêm không gì sánh được. Hắn chỉ vào mái tóc

của mình, “Thấy không, kiểu tóc tiêu chuẩn đấy, cậu còn giữ cái đầu tạp mao này đến ngày mai, huấn luyện viên Hứa sẽ đề đầu cậu xuống đất cạo cho xem.” Hân quơ quơ cây kéo, cười tà nói: “Đừng có nói là tôi không chăm sóc cậu nha, bây giờ tôi giúp cậu giải quyết rắc rối liền đây.”

Bạch Tân Vũ lập tức che đầu mình lại, tròn to mắt nói: “Bà mẹ nó, cậu, cậu đừng tới đây.”

Du Phong Thành nhìn điệu bộ trừng trừng hai mắt của Bạch Tân Vũ, hệt như con chuột nhỏ hoảng sợ ôm bịch thóc, chợt muốn cười phì ra.

Tiền Lượng không biết từ đâu bu lại, “Người anh em, người ta nói rất có lý đó, cái đầu tóc này của anh để không được đâu, cắt nó đi, đàn ông mà, để ý làm chi vài lạng tóc này.”

“Đừng, không được, tôi không cắt tóc đâu!” Bạch Tân Vũ thấy Du Phong Thành muốn sáp lại gần mình, định co cẳng xoay người chạy trốn sang đầu giường bên kia, rồi cuộc lại quên mất rằng khe hở giữa các giường rất hẹp, chân cậu vừa rơi xuống đất, toan vội đứng dậy thì đầu gối va mạnh vào cạnh giường, đau đến nỗi cậu la toáng lên, ôm chân ngồi bệt xuống sàn.

Móng vuốt lớn của Du Phong Thành túm lấy cổ áo cậu kéo về, rồi lập tức ấn ngã cậu xuống giường, sau đó dùng đầu gối đè lên ngực cậu.

Bạch Tân Vũ bùng đầu của mình la lớn, “Tôi không muốn cắt! Cậu buông ra, bất lịch sự... Không được, mẹ kiếp, cứu mạng!!”

Tân binh trong kí túc xá đứng lên cười ha ha. Du Phong Thành bụm kín miệng Bạch Tân Vũ, hân cúi đầu, nở một nụ cười khiến Bạch Tân Vũ sợ hãi, “Cậu còn dám lộn xộn, tôi cũng đành thất lễ với cậu thôi.”

Những người khác đều nghĩ rằng Du Phong Thành nói giỡn, chỉ có Bạch Tân Vũ biết tên khốn khiếp này có thể là nói thật mà thôi, cậu rung rung mắt nhìn Du Phong Thành, cân nhắc giữa việc biến thành người hói đầu và danh dự một hồi, cuối cùng cất giọng mềm nhũn, “Đại ca, tôi tự cắt được không vậy?”

Du Phong Thành lấy ngón tay búng trán cậu, “Không được. Bây giờ cậu buông tay ra, hoặc là tôi trói cậu lại rồi cắt giống vậy, cậu tự chọn đi.”

Trong mắt Bạch Tân Vũ bắn ra tia oán hận, cậu ôm đầu do dự một lát, cuối cùng hít cái mũi thả tay ra, bởi vì đầu gối Du Phong Thành đè ngực cậu rất khó chịu, sắp thở hết nổi, cậu kéo quần Du Phong Thành, “Cậu mau đứng lên đi.”

Du Phong Thành cười nói: “Cậu muốn kéo xuống hả? Cậu cứ nói một tiếng, tôi liền cời ngay cho cậu xem.”

Bạch Tân Vũ nổi giận mắng: “Cậu là đồ thần kinh.”

Du Phong Thành đứng dậy, cũng kéo cậu từ trên giường đứng lên, “Ngồi yên, nếu cậu lộn xộn, có cắt trúng lỗ tai hay mũi cậu tôi cũng mặc kệ đấy.”

Bạch Tân Vũ cầm tức đan xen, “Cây kéo kia bắn chết được.”

Du Phong Thành cười nói: “Tôi biết.” Nói rồi vén một đoạn tóc của Bạch Tân Vũ lên, đặt kéo xuống không chút lưu tình.

“Á!” Bạch Tân Vũ hét lên một tiếng, “Cái gương cái gương, con mẹ nó cậu cắt cho tôi kiểu gì vậy? Tiền Lượng, đưa cho tôi cái gương.”

Tiền Lượng kiểm một hồi lâu, “Ý, trong phòng làm gì có gương.” Nói rồi nhìn cái đầu của cậu cười ngây ngô.

Du Phong Thành dùng sức néo vai cậu một cái, “Ngồi đàng hoàng cho tôi.”

Bạch Tân Vũ nhìn một nửa tóc của mình rơi rớt ở trên giường, biết cây kéo đã đặt xuống rồi, không thể quay lại được nữa, cậu giống như bị đứt dây cót, cả người chợt thiếu hết sức sống, mái tóc mà cậu tỉ mỉ tân trang không còn giữ lại được nữa rồi, cậu ghét nhất là không có tóc mái, bởi vì trán của cậu hơi cao, rõ chẳng đủ đẹp trai. Chợt cậu thay đổi suy nghĩ, ở nơi chỉ có mỗi heo là loài cái này thì cậu đẹp trai cho ai xem? Nếu xấu xấu một chút, chắc vẫn chưa đến mức bị ngòi sao xấu này nhớ mặt đòi thưởng đâu.

Té ra cũng do mình đẹp trai quá thôi... Bạch tiểu gia tự ki mà suy nghĩ như vậy, song thấy buồn bực, lại nẩy lên một tia đắc ý.

Du Phong Thành cũng chẳng khách khí một chút nào, soạt soạt vài đường kéo, Bạch Tân Vũ thấy mái tóc màu hạt dẻ mà mình vừa nhuộm rơi xuống ào, cùng với trái tim bé nhỏ của cậu, vỡ vụn trên mặt đất.

Cắt xong rồi, Du Phong Thành phui phui tóc vụn trên đầu cậu, vừa lòng nói: “Không tồi.”

Tiền Lượng cười “phốc phốc” không ngừng, cười đến cả hai bờ vai run rẩy.

Bạch Tân Vũ sờ mái tóc gai gai của mình, bỗng trong lòng dâng lên dự cảm xấu, cậu xoay người nhảy xuống giường, lộn một vòng rồi vọt thẳng vào WC, cậu vừa nhìn vào gương, tức thì kêu một tiếng thảm thiết, mẹ ơi, cái đầu tóc ngu ngu như bị chó cắn đây là cậu hả trời!

Du Phong Thành tựa vào khung cửa, há hòng cười sằng sặc: “Sao, trông hoạt bát hơn rất nhiều chứ nhỉ.”

Bạch Tân Vũ run rẩy trở ngón tay vào hán, “Cậu... Cậu...”

Tiền Lượng cùng một vài tân binh trong phòng ngủ nhảy vọt đến, chắn ở cửa xem náo nhiệt, mười tám mười chín thằng con trai choai choai, ai nấy cũng

cười đến mức ngã ngửa ra sau.

Bạch Tân Vũ tức giận không thôi, bèn mất kiểm soát, bỏ nhào về phía Du Phong Thành, vung nắm tay lên đánh.

Tiền Lượng cả kinh kêu lên: “Bạch Tân Vũ!”

Du Phong Thành bắt được cổ tay của cậu, lại dùng chiêu ở trên xe lửa, trở tay xoay một cái, Bạch Tân Vũ đau đớn hét lên một tiếng, cánh tay đã bị vặn ra sau lưng, đồng thời cả người cũng bị xoay lại, cậu bèn vờn tay kia muốn cào mặt Du Phong Thành, nhưng cũng bị Du Phong Thành song song kìm chặt.

“Á, đau quá, cậu buông ra!”

Du Phong Thành cười hừ nói: “Biết đau còn dám chọc tôi.”

“Con mẹ nó ai chọc cậu, là cậu chọc tôi mới đúng, đồ bệnh thần kinh!”

Du Phong Thành đẩy mạnh Bạch Tân Vũ vào buồng rửa mặt, một chân gài cửa lại, nhốt bọn Tiền Lượng ham xem náo nhiệt ở bên ngoài.

Ở trong quân đội không được phép đánh nhau, Tiền Lượng thấy chuyện này không ổn, vội bước lên gõ cửa, “Này, hai người đừng có làm rộn, Du Phong Thành, cậu thả anh ta ra đi, đừng gây chuyện nữa.”

Du Phong Thành dùng lưng đẩy cửa, không cho bọn họ tiến vào, hần nhẹ nhàng nói: “Mấy cậu đừng lo, tôi tâm sự với cậu ta một chút thôi.”

Bạch Tân Vũ vừa há miệng muốn kêu, bỗng cảm giác một tay của Du Phong Thành ôm lấy eo cậu, dán sát vào người mình, cậu tức khắc cứng đờ, không dám động đậy một chút nào, bởi vì mông cậu đang đỡ lấy hạ thân của Du Phong Thành, cậu có thể cảm giác được bộ vị gồ lên kia có chút rục rịch.

Du Phong Thành ghé môi đến bên tai cậu, nhỏ giọng nói: “Cậu còn lộn xộn nữa, chuyện này sẽ không dễ giải quyết đâu.”

Cả người Bạch Tân Vũ nổi lên một trận da gà, cậu có nằm mơ cũng không ngờ có một ngày mình sẽ bị đàn ông quấy rối tình dục, nếu nói đến vô liêm sỉ, cậu thấy mình có thể đủ để xưng vua một phương, kết quả tên họ Du này còn vô liêm sỉ hơn cả cậu! Cậu run giọng nói: “Cậu, rốt cuộc cậu muốn thế nào.”

Du Phong Thành cười ha hả nói: “Muốn làm cậu đấy, cậu nhìn mà còn không đoán được sao?”

Cả người Bạch Tân Vũ run lên, chẳng có chút khí thế nào mà uy hiếp nói: “Cậu dám?”

“Tôi có dám hay không, cậu thử là biết.”

Bạch Tân Vũ mang theo nước nỡ nói: “Tôi không phải đồng tính luyến ái, cậu đừng hòng có ý đồ với tôi, tôi, anh của tôi rất lợi hại đó, anh ấy sẽ đánh chết cậu cho xem!”

Du Phong Thành “Ồ” một tiếng, “Chẳng phải anh của cậu ném anh vào quân đội đó sao? Nếu cậu chờ anh ta đến cứu, thì đã sớm bị tôi làm ngất đi ngất lại mấy lần rồi.”

Bạch tân vũ vừa tức vừa vội, hận không thể cắn người.

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Cậu cũng không cần để gánh nặng trong lòng, chờ ba tháng sau thì ngay cả phụ nữ như thế nào cậu cũng chẳng nhớ được đâu, rồi cậu sẽ thấy tôi cũng rất tốt đấy.”

“Thúi lắm!”

“Chờ xem”, Du Phong Thành hôn bên tai cậu một cái, sau đó buông tay ra.

Bạch Tân Vũ quýnh quýnh lùi về phía sau vài bước, giống như cô gái nhà lành bị ác bá ức hiếp, vừa lo vừa sợ nhìn Du Phong Thành.

Du Phong Thành khoái trá nở nụ cười, vừa cười vừa lắc đầu, “Không tồi, có thể chơi đùa rất lâu đấy.” Nói rồi mở cửa, huyết sắc đi mất.

Tiền Lượng chạy vào, giương mắt nhìn cậu, “Ui, anh không sao chứ.”

Vành mắt Bạch Tân Vũ rung rung, nghĩ thầm chuyện lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sau khi sắp xếp lại hành lý, trời đã tối, đoàn người chuẩn bị đi đến căn-tin ăn cơm.

Bạch Tân Vũ buồn ngủ cực kỳ, chiếc giường gỗ đơn sơ 1m2 kia quả thật là sức hấp dẫn lớn trong mắt cậu, bởi đã ba ngày rồi cậu không được ngủ thẳng người, cậu cũng không muốn đi, chỉ muốn lên giường ngủ luôn một lèo.

Sau khi đám người quay về, cậu vội vàng chui vào trong chăn, lúc nằm ngửa người ra, cậu thấy lưng mình nhức nhối muốn chết, chỉ có thể nằm nghiêng, mơ mơ màng màng rồi ngủ mất.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, có người trở lại ký túc xá, bật đèn điện sáng choang, Bạch Tân Vũ phát ra tiếng hừ hừ bất nỡ, cậu kéo chăn trùm lên đầu, trở người muốn ngủ tiếp.

Tiền Lượng vỗ lên chăn cậu một cái, “Này, anh không đi ăn cơm à?”

Bạch Tân Vũ lí nhí nói: “Không ăn đâu, ngủ.”

Có một tân binh nói giọng Sơn Đông, anh ta khoái chí nói: “Bánh mì trong căn-tin ngon thật, tớ ăn một hơi năm cái lận đó.”

“Xem cái bụng của cậu căng no chưa kia, ha ha ha.”

“Món thịt kho tàu kia có bỏ mỡ đấy, ừ ừ, thơm chết đi được, nếu biết thức ăn trong quân đội ngon như thế, mẹ tớ đã chẳng khóc sụt sùi như vậy rồi.”

Bạch Tân Vũ nghe bọn họ thảo luận bữa tối, cái bụng kêu lên rột rột, cậu đói bụng... lật cà lật cật định đứng lên tìm chút đồ ăn.

Mới vừa chui ra khỏi chăn, lập tức đụng ngay ánh mắt của Du Phong Thành, tim cậu giật thót lên, giống như chuột nhìn thấy mèo, quỳnh quáng kéo chăn trùm đầu lại.

Du Phong Thành bật cười, một phen xóc chăn của cậu lên, “Cậu làm gì đấy.”

Bạch Tân Vũ níu chặt góc chăn, liều mạng trốn trong giường, nhưng cậu lại buồn rầu phát hiện Du Phong Thành ở ngay bên cạnh giường mình, thẳng cha này mà đuổi cánh tay ra, thế nào cũng ôm được cậu cho xem, cậu đề phòng nói: “Tôi ngủ.”

“Cậu không ăn cơm, bộ không đói bụng hả?”

“Trong túi xách của tôi có một đồng đồ ăn ngon rồi, không cần cậu lo.”

Du Phong Thành gạt đầu một cái, cười giảo hoạt, “Trong túi xách của cậu có một đồng đồ ăn ngon cơ à.”

Bạch Tân Vũ hận không thể tát mình hai cái bạt tai, làm như vậy khác gì tự chui đầu vào rọ chứ.

Mấy tân binh khác cũng bu lại, “Ê, cái gì ngon, cho nếm thử chút đi.”

Bạch Tân Vũ quệt mồm, “Đều là do mẹ tôi làm đấy, không cho đâu.”

“Kẹo kiệt quá, mẹ tớ cho mang theo nhiều dưa muối lắm đấy, tí nữa tớ sẽ chia cho mọi người.”

“Tớ còn mang theo lạp xưởng từ quê lên này.”

Du Phong Thành đứng lên, lôi hành lý của Bạch Tân Vũ từ tủ quần áo của cậu ra, trút hết đồng đồ ăn vặt trong túi lên giường mình, “Nào, mấy anh em đến đây chia nhau đi.”

Bạch Tân Vũ nhảy dựng lên trên giường, “Cậu làm cái gì vậy!”

Du Phong Thành cầm một bọc bánh bích quy Little Bear lên, quơ quấy trước mặt, “Cậu ăn thứ đồ chơi này à?”

Bạch Tân Vũ hùng hồn nói: “Bộ đây không phải là đồ ăn cho người sao?”

Du Phong Thành xé bao bì ra, há miệng, dốc hết nửa bịch bánh bích quy vào mồm, vừa nhai rộp rộp vừa gạt đầu nói, “Ừ, tôi giúp cậu kiểm tra rồi đó, không có độc, là đồ cho người ăn.”

Cả đám tân binh cười hí ha hí hửng sẵn tới chia nhau đồ ăn vặt, Bạch Tân Vũ khóc không ra nước mắt, “Đây là đồ ăn mẹ chuẩn bị cho tôi mà...”

Có một người đứng bên giường Bạch Tân Vũ, hiển nhiên là ở giường trên Bạch Tân Vũ, cậu ta cúi đầu xuống, dịu dàng nói: “Cũng là lần đầu tiên rồi nhà mà, mọi người đừng có đùa anh ta nữa.”

Mọi người lúc này mới ngưng đùa giỡn.

Bạch Tân Vũ vừa ngoảnh đầu lại, bất ngờ đối diện với một ánh mắt vô cùng sáng ngời và hiền hòa. Đó là một cậu bé vẻ ngoài thật thà chất phác, vóc người không cao, có vẻ hơi gầy yếu, mặt mũi đang hồng, khuôn mặt điển trai, bộ dạng cũng không tệ lắm, chỉ có hơi quê mùa mà thôi, cậu bé kia thấy Bạch Tân Vũ đang nhìn mình, bèn cười nói: “Tôi tên là Phùng Đông Nguyên, quê ở Tây An, tôi ngủ ở tầng trên anh đó.”

Bạch Tân Vũ ngu ngơ gật đầu một cái, “Ừm, tôi tên là Bạch Tân Vũ.” Cậu chàng Phùng Đông Nguyên này khiến người ta có cảm giác yêu mến hơn là cu cậu Tiền Lượng nghịch ngợm không chịu ngồi yên kia một chút.

Du Phong Thành cũng không khách khí, bóc lấy mấy bọc quà vặt, tất cả đều là thịt hết, rồi đẩy mấy thứ khác trở lại, “Này, lấy về đi.”

Bạch Tân Vũ kéo hành lý qua, về mặt uất ức nhét hết những bọc đồ ăn vặt kia vào túi xách của mình, cậu nghỉ ngơi một chút, rồi lấy hai bọc ra đưa cho Tiền Lượng, “Tiền Lượng, cho cậu này.”

Tiền Lượng cười, “Ừ, cho thật hà.” Nói rồi vui vẻ mà nhận lấy.

Bạch Tân Vũ hơi xấu hổ, thật ra mấy thứ này có đáng giá bao nhiêu đồng tiền, cậu trước giờ chẳng phải người hẹp hòi gì, chỉ là cậu không muốn để Du Phong Thành được như ý mà thôi.

Du Phong Thành cười như không cười nhìn cậu, “Sao chưa ăn.”

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Nhìn cậu là ăn không vô.”

“Vậy à, thế cậu cứ đói bụng đi nhé.” Du Phong Thành cười ha hả nói: “Sáng mai năm giờ rưỡi thức dậy, chính thức bắt đầu đợt huấn luyện, xem anh có chịu được không.”

Bạch Tân Vũ vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh khỏi cuộc sống xa hoa của mình, nào có tưởng tượng được năm giờ rưỡi thức dậy rồi tiến hành huấn luyện cả một ngày là thứ khái niệm gì, cậu phản bác lại: “Ngày mai tôi ăn sáng là được.”

Du Phong Thành gật đầu một cái, “Phải rồi, ăn sáng.” Nói rồi lộ ra một nụ cười khó hiểu.

Bạch Tân Vũ phiền cái nụ cười quái dị ấy của hán chết đi được, giống như một khắc sau cậu sẽ gặp xui xẻo lớn vậy, à không, bị cái tên ác bá này để ý, là cậu đã xui xẻo rồi.

Đúng chín giờ rưỡi tối khi đèn tắt, Bạch Tân Vũ đã rất mệt mỏi, cũng không thêm rửa mặt, lại ôm chăn chìm vào giấc ngủ say.

Bạch tiểu thiếu gia trong cơn ngủ say sưa, đang mơ trái ôm phải ấp, rượu ngon món ngon, bỗng bên tai đột nhiên vang lên tiếng kèn lanh lảnh.

Tất cả mọi người trong ký túc xá bò phất dậy, bắt đầu khăn trương mặc quần áo vào, Bạch Tân Vũ che lỗ tai, mộng đẹp bị quấy nhiễu làm cậu bực bội không thôi.

Phùng Đông Nguyên từ giường trên nhảy xuống, vừa xỏ quần vừa đẩy Bạch Tân Vũ, “Này, mau dậy đi, nhanh mặc quần áo vào.”

Bạch Tân Vũ nhắm mắt bịt tai, cậu chuyên môn rất ghét bị đánh thức, bây giờ đang buồn ngủ, lười tức giận, nên cậu dùng sức kẹp chặt chăn, trùm kín đầu, cố gắng trốn tránh sự thật.

“Tân Vũ, dậy mau!” Tiền Lượng giọng oang oang ghé vào lỗ tai cậu.

Tiếng lầm bầm của Bạch Tân Vũ từ trong chăn phát ra, “Không dậy nổi, đừng làm phiền tôi mà!”

Một giây tiếp theo, chăn của cậu bị xóc mạnh lên, cả người cậu xém chút nữa cũng lăn xuống đất. Mặc dù bây giờ là mùa hè, nhưng nhiệt độ ở Tân Cương chênh lệch rất lớn, sớm hay tối gì cũng lạnh cả, Bạch Tân Vũ co quắp người lại, còng đến run cầm cập, cậu mở đôi mắt sưng vù, oán hận nhìn Du Phong Thành.

Du Phong Thành đập cậu một cú, “Dậy mau.”

Bạch Tân Vũ khóc thút thít nói: “Tôi không dậy nổi, tôi không dậy nổi đâu, tôi vẫn chưa ngủ đủ mà, trời vẫn chưa sáng.” Cậu nào có từng dậy sớm bao giờ đâu, thường ngày cậu ngủ tới khi tự tỉnh dậy mới thôi, bên ngoài vừa tối lại vừa lạnh, chỉ có ổ chăn là nơi trở về thân thuộc nhất, bây giờ mà bắt cậu tỉnh dậy, còn khó chịu hơn giết cậu nữa là.

Tiền Lượng vỗ lưng cậu một cái, “Anh trai à, anh mau dậy đi, huấn luyện viên Hứa nổi danh là huấn luyện viên ma quỷ đấy, anh muốn bị ông ta giết chết hả.”

Bạch Tân Vũ nào nghe lọt tai, lăn qua lăn lại khắp giường, khóc lóc như cái máy thu âm, “Tôi không dậy nổi mà...”

Du Phong Thành mặc quần trang xong xuôi, buộc lại đai trang bị, sửa sang lại cổ áo, sau đó đột nhiên nhào lên giường, bắt đầu xé áo ngủ Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ sợ đến mức mở mắt ra, hét lớn: “Cậu làm gì! Giờ trò hả!”

Tiền Lượng cũng phản ứng theo, “Hai người khác mau đến giúp một tay đi!” Vừa nói vừa nhào tới, giữ chặt hai tay Bạch Tân Vũ, tân binh ở giường đối diện cũng đi qua ôm lấy chân Bạch Tân Vũ, giữa tiếng thét đinh tai nhức óc của cậu, mấy người họ thoăn thoắt lột áo ngủ của cậu ra.

Bạch Tân Vũ lúc này đã tỉnh cả, bởi vì Du Phong Thành đang đè trên người cậu xé quần áo lung tung, đôi bàn tay to kia hệt như có dòng điện, mon tron khắp làn da của cậu, khiến mỗi nơi cậu bị hấn chạm vào lập tức nóng bừng lên, khuôn mặt cậu trướng đến đỏ gấc. Mặc dù trong phòng còn rất nhiều người, nhưng khi cậu nhìn ánh mắt của Du Phong Thành, cậu cảm thấy những người xung quanh như được bài biện sẵn, hai người bọn họ bị nhốt trong một không gian méo mó, và Du Phong Thành lấy tư thế của kẻ săn mồi lột trần cậu, mà không một ai có thể đến cứu cậu cả... Cậu cảm thấy da đầu tê dại, bèn hít sâu một hơi, hét lớn: “Tôi dậy! Tôi dậy đây nè!”

Cậu rống lên hai tiếng sau, Du Phong Thành mới thả cậu ra, khoanh tay nhìn cậu, “Sau này khi ngủ đừng mặc đồ ngủ, ảnh hưởng đến tốc độ rời giường.”

Bạch Tân Vũ hai mắt đỏ bừng, quần áo xóc xếch, đầu tóc thì rối tung, uể uải oải oải từ trên giường bò dậy, vừa hức hức cái mũi vừa mặc quần áo vào, bộ dáng uất ức giống như vừa bị quấy rối vậy, thấy thế bụng dưới của Du Phong Thành bỗng rục rịch, thật muốn đè cậu ra ngay tại chỗ, làm đến khi cậu khóc lên.

Hứa Sấm ở dưới lầu rống to: “Còn 30 giây!”

Mọi người không để ý tới Bạch Tân Vũ nữa, lao xuống lầu như ong vỡ tổ, trong nháy mắt, ký túc xá hơn hai mươi người chỉ còn lại một mình Bạch Tân Vũ. Lúc này cậu cũng cảm thấy gấp gáp hơn một chút, dù sao nhớ lại bộ dáng hung thần ác sát của Hứa Sấm, đúng là đáng sợ thật. Mặc xong xuôi quần áo, cậu chạy nhanh xuống lầu dưới, nhưng lúc đi ngang qua phòng rửa tay, cậu thấy mình trong gương hai mắt sưng vù vù, thế là không nhìn được đi vào rửa mặt, rửa mặt xong rồi lại thấy da mặt mình khô, do dự vài giây, cậu lại quay về túc xá, lấy kem dưỡng da trong túi xách ra rồi xoa lên mặt, sau đó mới đi xuống lầu.

Vừa xuống lầu thì nhìn thấy, hơn 600 tân binh của đợt chiêu binh lần này, tất cả đã tập hợp ở bãi tập, Hứa Sấm và Vương Thuận Uy đứng ở trên bục, trước mỗi phương trận(1) đều có một đội trưởng đứng đầu, Bạch Tân Vũ dè dặt đi tới, kết quả khiến cho tất cả tân binh đều nhìn cậu, Hứa Sấm và Vương Thuận Uy cũng quay đầu sang, nhìn tân binh đến trễ này.

(1) Phương trận: một đội hình quân sự số đông hình chữ nhật, còn có tên là Phalanx.

Tự dưng bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy, cả người Bạch Tân Vũ run lên, cứng ngắc tại chỗ, bước về cũng không được, mà tiếp tục bước lên cũng không xong.

Ánh mắt sắc bén của Hứa Sấm dừng ở trên người Bạch Tân Vũ, hần từ từ nâng cổ tay lên, nhìn đồng hồ một cái, “Thời gian tập hợp là mấy giờ?”

Bạch Tân Vũ suy nghĩ hồi lâu, “6 giờ?”

Hứa Sấm quát: “5 giờ 35!”

Bạch Tân Vũ rụt cổ lại, nghĩ thầm 5 giờ rưỡi thức dậy, 5 phút tập hợp, bộ có bệnh hả trời.

Hứa Sấm quát lên: “Hôm nay là ngày đầu tiên các cậu nhập ngũ, tôi cho phép các cậu 5 phút đồng hồ tập hợp, nhưng đến tuần sau, tôi yêu cầu các cậu 3 phút đồng hồ phải từ trên giường đến xuất hiện trước mặt tôi, dù chạy, bò, hay từ trên lầu nhảy xuống đất, bất kỳ cách nào, tôi mặc kệ, vào doanh trại của tôi, tuyệt đối không được phép xuất hiện hành vi lè mà lè mè. Cậu!” Hứa Sấm chỉ vào Bạch Tân Vũ, “Lại đây!”

Hai chân Bạch Tân Vũ lúc này hơi run rẩy, bà nội nó thẳng cha huấn luyện viên này thật là đáng sợ mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bạch Tân Vũ run rẩy bước qua, Hứa Sấm nhảy từ trên bục xuống, chấp tay sau lưng đi tới trước mặt cậu, đảo quanh cậu một vòng, ánh mắt sắc bén như cắt từng tấc da thịt trên người cậu.

Hứa Sấm lên tiếng, hần không quát lớn, nhưng âm điệu hùng hồn đã hòa trong xương tủy hần, “Trước tiên tôi nói cho cậu biết, chỗ này của tôi, không giống như các đơn vị đồn trú khác. Tại sao không giống nhau, thứ nhất, nơi này là vùng cao nguyên, các cậu cần phải bỏ ra nỗ lực gấp đôi, mới có thể thích ứng được với khí hậu nơi này, thứ hai, huấn luyện viên của các cậu không giống nhau, đã vào tay tôi, thì hãy quên mình được mẹ sanh cha nuôi đi, các cậu đừng tưởng lẫn lộn ở đại đội tân binh ba tháng xong rồi tốt nghiệp, lính do tôi đưa ra ngoài, đều phải có dáng của một người lính, thứ ba, nơi này là biên giới tổ quốc, mặc dù các cậu không phải quân biên phòng, nhưng mỗi người lính ở đây, đều có thể cầm súng thật bắn người thật, nếu dụng phải đám “cô non” đám đến địa bàn chúng ta gây rối, mỗi người các cậu phải xông lên giết chết bọn chúng! Đã đến đây, thì hãy quên mình đến từ thời đại hòa bình, ngày ngày khoác lên chiếc áo gi-lê, đầu các cậu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng nhất định không được làm quân gia chúng ta mất mặt.” Hứa Sấm nói xong một hồi, ánh mắt dừng ở trên người Bạch Tân Vũ “Tôi không biết làm sao tên công tử bột như cậu vào được đây, một khi vào bộ đội, thì

sẽ được đối xử bình đẳng như nhau. Hôm nay cậu tới trễ 5 phút 38 giây, nếu như tôi phạt cậu, thì đó là phạt tội không giáo dục, cho nên ngày đầu tiên tôi sẽ không phạt cậu, ngày mai cậu phải đến sớm hơn 5 phút 38 giây so với thời gian quy định.”

Bạch Tân Vũ run cầm cập nói: “A, được.”

Hứa Sấm vỗ vào lưng cậu một cái, “Thăng lưng lên, nói ‘Vâng!’”

“Vâng!”

“Về hàng đi.”

Bạch Tân Vũ vội vàng chạy tới chỗ đội ngũ cùng ký túc xá với mình.

Hứa Sấm nói: “Mấy ngày nay các cậu chủ yếu sẽ học giáo lý quân đội, sắp xếp nội vụ và xếp hàng huấn luyện, nhưng tôi thấy, đám tân binh các cậu mặt mày đờnào đờnấy cũng thiếu sức sống, chẳng có chỗ có chút khí phách của người lính, trước tiên chạy 3 km cho tôi, cho tỉnh táo đầu óc!”

Bạch Tân Vũ lúc này đói là cả người, vừa nghe nói phải chạy 3 km, nghĩ thầm chắc cũng không xa lắm, hẳn là chịu đựng được, khi đó, cậu hoàn toàn không biết 3 km là khái niệm như thế nào.

Đội trưởng tiểu đội tân binh bọn họ là một thanh niên ngoài hai mươi, da trắng trắng, đeo mắt kiếng, trông nho nhã lịch sự, tư thế đứng lại rất đẹp, hẳn đứng ở đầu hàng, này giờ không nhúc nhích một tý nào, vừa nghe Hứa Sấm ra lệnh, mắt nhìn thẳng hô to: “Nghỉ, nghỉmmmm!!”

Từng đội từng đội một, bắt đầu theo sự hướng dẫn của đội trưởng chạy về hướng rừng bạch dương bên ngoài bãi tập, Hứa Sấm và Vương Thuận Uy ngồi mô-tơ giám sát theo phía sau.

Bao quanh lấy khu doanh trại là cánh rừng bạch dương, nghe nói là để phòng gió rét, ở nơi biên giới căn cứ này, bạch dương là loài cây có sức sống vô cùng mạnh mẽ, cũng đại biểu cho ý chí và nghị lực kiên cường.

Tiểu là mới vừa chạy hơn 300 mét, Bạch Tân Vũ cũng không còn tâm tình thưởng thức những hàng cây bạch dương cao ngất này nữa, cậu phát hiện mình đã bắt đầu thở hồng hộc.

Hơn nửa số tân binh ở đây là đến từ vùng đồng bằng, điểm đóng quân lại ở độ cao gần 3000 mét so với mặt biển, thật ra cũng không tính là cao, nếu không vận động quá mức, là thanh niên thì chỉ cần thích ứng một hai ngày là trở lại bình thường, nhưng khi đã bắt đầu vận động rồi, Bạch Tân Vũ mới hiểu được câu “Phải bỏ ra nỗ lực gấp đôi mới thích ứng được với khí hậu” mà Hứa Sấm nói có nghĩa là gì. Mặc dù cậu có bệnh lười vận động kinh niên, nhưng mà có bị đánh chết cậu cũng không tin được, lấy tuổi của mình, chạy chưa được 500m mà đã muốn tắt thở rồi, mắt thì hoa cả lên, hít thở cũng trở nên khó khăn. Mà không chỉ riêng cậu, những người khác cũng bắt đầu xuất hiện triệu chứng say độ cao, càng chạy càng thêm thở dốc, 3 km bình địa và 3 km bình nguyên, đó là hai thứ cực kì khác nhau.

Đội trưởng dẫn họ chạy vòng quanh cánh rừng bạch dương, đoạn chạy được 1 km, đội ngũ vốn còn hàng lối, giờ đã bắt đầu rời rạc, sự chênh lệch về thể chất lúc này mới bắt đầu hiện rõ, có những người như đội trưởng và Du Phong Thành, mặt mày không đổi sắc dẫn ở đầu đội, mà Bạch Tân Vũ, Tiền Lượng, còn mấy anh em béo phịch khác, thì rớt ở cuối hàng, hì hục lết chân lên chạy.

Du Phong Thành vốn đang chạy ở phía trước, ngoảnh đầu thấy Bạch Tân Vũ bị tụt lại phía sau, bèn cố ý chạy chậm chậm bên cạnh cậu, cười giễu nói: “Sao thế? Đói bụng không?”

Bạch Tân Vũ thầm mắng to 18 đời tổ tông nhà hắn trong bụng, đúng là tự vạch áo cho người ta xem lưng, bây giờ cậu đói đến nỗi bụng đánh vào lưng luôn rồi, cho dù có cho cậu hai cái bánh bao mà không cho nước uống, cậu cũng có thể nhét được suốt.

Du Phong Thành nói: “Cậu tưởng thức dậy còn có bữa sáng nữa à? Bây giờ huấn luyện còn dễ dãi, sau này bước vào giai đoạn chính, huấn luyện thể chất mỗi buổi sáng là việc bắt buộc đấy, tập xong thì mới được ăn sáng.” Hắn cười ha hả nói, “Tôi đã nói rồi, thứ như cậu mà dám vào quân đội ấy hả?”

Bạch Tân Vũ liếc trừng hắn một cái, “Cũng đâu phải là tôi muốn tới đâu.”

Tiền Lượng thở hồng hộc nói: “Đại ca, sao anh... biết rõ mấy chuyện quân đội này quá vậy.”

Du Phong Thành nói: “Cả nhà tôi đã từng làm lính.”

“Bà mẹ nó, lợi hại thiệt... học... tôi chịu hết nỗi rồi, còn xa không vậy?”

“Mới được một nửa đường thôi.”

Bạch Tân Vũ liếc mắt, cậu thấy mình còn tiếp tục chạy nữa thì sẽ tắt thở cho xem, sao mà mệt thế hả trời.

Phùng Đông Nguyên cũng chạy chậm lại cạnh bọn họ, cười nói: “Lính thành phố mấy anh tệ quá, đúng là lười tập luyện mà. Mấy anh hít thở vậy là sai rồi, phải đếm nhịp thở trong đầu, 1, 2, 3, hô, đúng rồi, điều chỉnh lên xuống vậy đó, sẽ tốt hơn nhiều.”

Bạch Tân Vũ thừa nhận, đúng là tốt hơn thật, nhưng chỉ được một chốc mà thôi, khi chạy gần được 2 km, Bạch Tân Vũ chịu hết nổi, té sấp cái “bịch” trên mặt đất, “Tôi chịu thôi... tôi chạy hết nỗi rồi...”

Phùng Đông Nguyên muốn kéo cậu dậy, “Tân Vũ, anh đứng dậy đi, bị đại đội trưởng nhìn thấy thì rắc rối đó.”

Bạch Tân Vũ khoát tay lia lịa, “Anh không chạy được nữa đâu mà... Cậu đừng để ý anh... Để anh ngồi nghỉ một lát.”

Du Phong Thành cũng không dịu dàng như Phùng Đông Nguyên, hấn nắm cổ áo Bạch Tân Vũ kéo cậu từ mặt đất đứng dậy, “Chạy!”

Bạch Tân Vũ khóc lóc nói: “Muốn giết người hả, tôi không chạy! Bộ lên con thần kinh gì hay sao mà mới sáng sớm trời chưa sáng đã bắt thức dậy chạy bộ, ai thích chạy thì chạy đi, tôi không chạy!”

Giọng của cậu không lớn, nhưng mấy chục người phía trước và phía sau vẫn nghe thấy được, nhao nhao ngoảnh đầu lại nhìn cậu.

Đại trưởng da trắng của đội bọn họ chạy lại, liếc Bạch Tân Vũ một cái, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Bạch Tân Vũ bắt đầu giở trò đồ thừa, “Đại trưởng, tôi chạy hết nổi rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

Đại trưởng neho mắt, “Cậu muốn nghỉ ngơi thế nào?”

Bạch Tân Vũ ngẩn người, “Thì ngồi nghỉ?”

“Được, cậu ngồi đi.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, bỗng dưng cậu có cảm giác sợ sệt đối với người đàn ông trước mắt này.

“Ngồi đi.”

Bạch Tân Vũ bắt chập tất cả, mở rộng hai chân ra, ngồi phịch trên mặt đất.

Đại trưởng đặt mông lên lưng cậu, đè nửa người trên của cậu trên mặt đất, Bạch Tân Vũ la to một tiếng, đột nhiên cảm thấy gân đùi bị kéo mạnh, đau đến độ hai mắt cậu rung rung, “Á á á đau quá aaaaa!!”

Đại trưởng đẩy mắt kính lên, khuôn mặt trắng nõn không hề có tí cảm xúc nào, hấn chỉ phía trước, “Mấy cậu tiếp tục chạy, ai muốn nghỉ ngơi, thì ngồi xuống đây tôi kéo.” Tiền Lượng tròn to cặp mắt hí, co chân chạy vụt mất tiêu, Du Phong Thành nín cười, cũng quay đầu chạy nốt, chỉ có Phùng Đông Nguyên cảm thông nhìn Bạch Tân Vũ một chút, rồi cũng chạy về phía trước. Nhờ tiếng kêu thảm thiết của Bạch Tân Vũ khích lệ tinh thần, ba tiểu đội trước và sau không ai dám lè mà lè mà nữa, nhanh nhẩu vất chân lên chạy.

Bạch Tân Vũ khóc lóc nói: “Đại trưởng, đại trưởng, tôi chạy! Tôi chạy mà!”

Đại trưởng bắt chéo hai chân, khi đã ngồi vững trên lưng Bạch Tân Vũ, hấn cất tiếng, “Cậu cứ nghỉ ngơi một lát đi, cho đỡ mệt.”

“Không không không, tôi không có mệt, tôi chạy mà, thả tôi ra đi đại trưởng!” Đại trưởng rõ ràng trông rất gầy, ấy mà đặt mông ngồi xuống thì nặng như cả ngàn cân, thậm chí Bạch Tân Vũ muốn ngẩng cổ lên cũng không được, một thằng con trai như cậu, đáng lẽ cơ thể phải săn chắc rắn rỏi, nào ngờ mới vừa bị kéo gân một cái, hai cái giò đã tê nhừ muốn chết.

“Không mệt thật không?”

“Không mệt không mệt!”

Lúc này đội trưởng mới nhắc cái mông cao quý lên, kéo Bạch Tân Vũ từ trên mặt đất đứng dậy, hấn phúi bụi trên áo quần Bạch Tân Vũ, chỉnh lại đai trang bị của mình, còn sờ đầu Bạch Tân Vũ một cái, ân cần nói: “Đi đi.”

Bạch Tân Vũ cuống quýt bỏ chạy, mặc dù hai cái chân vẫn còn bị chuột rút, nhưng cậu cũng không dám dừng lại dù chỉ một giây, chạy bộ thì nhiều nhất cũng chỉ mệt thôi, nhưng kéo gân thì bà mẹ nó đau muốn chết.

Sau đó Bạch Tân Vũ mới biết, đội trưởng tên là Trần Tĩnh, có một biệt danh rất đặc biệt, đó là “Thư sinh Mặt Lạnh”.

Ba cây số ngắn ngủi, trong trường hợp khí hậu khắc nghiệt vùng cao nguyên, đã khiến cho những tân binh có thể chất kém bị hành hạ cực kì thâm.

Lượn một vòng quanh cánh rừng bạch dương trở lại bãi tập, Bạch Tân Vũ cảm giác như bị hai cái chân kéo về, thậm chí hít thở bình thường cũng không nổi.

Hứa Sấm và Vương Thuận Uy thành thoi lái mô-tơ nhỏ về đến nơi, Hứa Sấm nhảy xuống xe, neho mắt quan sát bọn họ một hồi lâu, quát lên một tiếng, “Nghỉ!”

Tất cả mọi người lập tức thẳng lưng lên.

Hứa Sấm cười lạnh nói: “Xem bộ dạng các cậu kìa, mới chạy 3 km mà mệt như con chó, lũ con nít các cậu, đúng là được cưng chiều quá mà.” Hấn chậm rãi móc trái dưa leo từ trong túi ra, bẻ rắc rắc làm hai, đưa cho Vương Thuận Uy một nửa, mình thì gặm một nửa, vừa nhai vừa nói: “Tôi nói trước

cho các cậu biết, sau này chạy bộ 5km mỗi buổi sáng thức dậy, chính là món khai vị bữa sáng của các cậu đấy, đợi đến khi các cậu không cần mỗi ngày chạy 5 km mà vẫn cảm thấy cả người khó chịu không nuốt nổi bữa sáng, thì coi như các cậu đạt tiêu chuẩn.”

Bạch Tân Vũ khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm người gì đâu mà bỉ ổi quá đi.

“Các cậu đã tỉnh hết chưa?”

Mọi người ừ ừ đáp: “Tỉnh.”

“Nói lớn lên!”

“Tỉnh!”

Hứa Sấm gạt đầu một cái, đột nhiên cầm quả dưa leo còn dư trong tay ném vào Bạch Tân Vũ, “Cậu đứng thẳng cho tôi!”

Bạch Tân Vũ vốn đang khom lưng, cả người loạng choạng sắp ngã xuống đất, mà khúc dưa leo kia thì đúng lúc đập vào người cậu, mặc dù không đau, nhưng làm cậu giật nảy mình, cậu vội vàng đứng thẳng dậy, chớp chớp mắt, lo lắng nhìn Hứa Sấm.

Hứa Sấm nói: “Buổi sáng hôm nay, không huấn luyện thể chất nữa, đợi trưởng các đội dẫn đội mình về kí túc xá, học sắp xếp nội vụ, xong rồi ăn cơm, trước bữa cơm tối, phải chạy thêm 3km, ăn xong cơm tối, chỉ đạo viên sẽ giảng dạy cho các cậu, cơ bản cứ như vậy đi.” Nhìn Vương Thuận Uy, “Ông Vương, tôi có quên gì không?”

Vương Thuận Uy nói: “Ông nói năng thô thiển quá.”

“Nói chuyện là chuyện của ông, huấn luyện họ là chuyện của tôi, được rồi, buổi tối ông nói, cứ như vậy đi, đói quá, đi ăn cơm thôi.” Hứa Sấm chỉ vào một đội tân binh, “Đội trưởng dẫn đội về túc xá.” Nói rồi kẻ kẻ với Vương Thuận Uy đi ăn sáng.

Bạch Tân Vũ nhìn khúc dưa leo đang dờ trên mặt đất, nhớ tới mấy món bánh bao, thịt kho mà bọn họ thảo luận tới qua, nuốt nước miếng cái ực, cậu cảm thấy dịch axit trong bụng muốn trào ra, rồi lại nhớ tới bữa cơm dính thành một cục ở trên xe lửa, nói không chừng ăn cũng rất ngon.

Trần Tĩnh hô khẩu lệnh, dẫn mọi người trở về ký túc xá, sau đó để cho mọi người đưa nhau xếp thành hai hàng, bắt đầu từng bước giới thiệu bản thân mình, nói mình tên là gì, sinh năm nào, quê quán ở đâu, trong nhà có bao nhiêu người, sở thích là gì, nói gì cũng được, nhằm giúp cho mọi người hiểu rõ lẫn nhau hơn.

Đội bọn họ gồm có hơn hai mươi người, hầu như bao gồm hết tám chín tỉnh(1) trên cả nước, nhiều nhất là Bắc Kinh, Sơn Đông, Thiểm Tây, ngoài ra còn có dân Tân Cương bản xứ.

(1) Trung Quốc có 22 tỉnh.

Tiền Lượng là người Sơn Đông, hơn nữa tính tình thật thà, lại có phần nghịch ngợm, thích nói thích cười, lúc tự giới thiệu mình, cậu ta rất đặc chí nói rằng ở quê có một người bạn gái, khi nào trở về thì sẽ kết hôn, chọc cho một đám thằng con trai chưa từng nắm tay con gái lần nào hăm mộ không ngọt.

Phùng Đông Nguyên là người Thiểm Tây, nhà rất nghèo, thi đậu đại học nhưng không có tiền đóng, nên mới tham gia quân ngũ, nhưng cậu ta nhấn mạnh rằng, đợi sau này buôn bán kiếm lời, cậu ta vẫn sẽ quay lại trường học, đó là ước vọng của cậu ta. Lúc nói đến đây, trên mặt cậu ta luôn mang theo vẻ cười dịu dàng, hiện rõ lên nét kiên định.

Du Phong Thành nguyên quán ở Hà Bắc, lúc mười mấy tuổi thì theo người nhà đi Thượng Hải, mặc dù về chuyện gia đình mình, hắn không nói tới một chữ, nhưng Bạch Tân Vũ cũng đoán được, chắc chắn là bị trường bồi chuyển đến Thượng Hải, hắn giới thiệu về mình rất ngắn, dường như cố tình không muốn tiết lộ nhiều, nhưng Bạch Tân Vũ lại có ấn tượng sâu sắc về tuổi của hắn, thẳng thắn con này ấy lại nhỏ hơn cậu ba tuổi.

Bạch Tân Vũ không nhận được lườm Du Phong Thành mấy cái, Du Phong Thành cũng cảm nhận được ánh mắt của cậu, hắn quay đầu qua, cười mà như không cười nhìn cậu, rồi đột nhiên lè lưỡi, liếm khước môi một cái, về mặt tà mị khiến cho người ta tưởng tượng liên miên đủ thứ, Bạch Tân Vũ giận đến nổi suýt nữa ói ra máu.

Người cuối cùng tự giới thiệu mình, là người nhỏ tuổi nhất đội, chỉ mới mười sáu, người dân tộc Uyghur, tên là Batoul, nhà ở gần khu đóng quân, Bạch Tân Vũ trước đây không để ý đến cậu ta, bởi vì cậu nhóc ấy hơi lùn, luôn luôn đứng ở cuối cùng, khi cậu ta mở miệng, tiếng phổ thông nói không được trôi chảy cho lắm, làm cho ai nấy cũng bật cười, Bạch Tân Vũ mới quay đầu nhìn theo mọi người, kết quả cậu nhóc kia liền xấu hổ ngay, lập tức cúi đầu xuống, hai hàng mi dày cong vút nhấp nha nhấp nháy, trông chừng như muốn nháy mù mắt người khác. Trần Tĩnh bảo cậu ta ngẩng đầu lên, cậu ta mới chịu ngẩng, mặc dù da dẻ hơi đen một chút, nhưng khuôn mặt lại giống như búp bê, hết sức xinh xắn, nhất là lúc bị mọi người nhìn chòng chọc thì sẽ sợ ý lộ ra vẻ ngượng ngùng, khiến người ta muốn véo mặt cậu một cái, cậu ta lắp ba lắp bắp nói mình tham gia quân ngũ là vì muốn bắt kẻ xấu.

Trần Tĩnh hỏi cậu ta bắt kẻ xấu gì, bắt kẻ xấu là việc của cảnh sát.

Batoul đỏ mặt nói: “Thì kẻ xấu ăn trộm cừu, kẻ xấu giết người chứ gì.”

Trần Tĩnh nhàu mày, im lặng không nói gì, Bạch Tân Vũ mặc dù học hành dốt nát, nhưng tin tức trên bản tin hàng ngày thì cậu ít nhiều gì cũng biết được chút chút, tình hình biên giới đất nước không yên ổn, nhưng cũng có rất nhiều cái “không yên ổn” không đến trực tiếp từ bên ngoài, những tin tức mà cậu xem trước khi đi, chỉ nhìn thôi cũng đủ rợn người.

Tất cả mọi người trong đội tự giới thiệu mình xong, Tiền Lượng ríu rít nói: “Đội trưởng, anh chưa giới thiệu đó.”

Trần Tĩnh đẩy mắt kiếng lên, “Đúng rồi, tôi chưa giới thiệu. Tôi tên là Trần Tĩnh, năm nay 21, trung sĩ đại đội điều tra pháo binh, lần này được phân công đến huấn luyện các cậu, đợi đến khi đợt huấn luyện tân binh kết thúc, vài người trong số các cậu, có lẽ sẽ trở thành đồng đội của tôi, có lẽ sẽ được phân đến đại đội khác, sau này sẽ không dễ gặp nhau, cho nên hi vọng mọi người quý trọng quãng thời gian suốt ba tháng này, cố gắng tập huấn thật tốt.”

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, người tên Trần Tĩnh này chính là nhân vật điển hình “chó cắn người thường không sủa”, nhìn nho nhã lịch sự vậy chứ, nhưng làm việc thì cực kỳ độc ác, sau này ít chọc hấn ta là tốt nhất.

Trần Tĩnh vỗ tay một cái, “Mọi người tự giới thiệu mình xong rồi, sau này phải chung sống với nhau thật tốt, quý trọng tình nghĩa đồng đội nhé, bây giờ tôi sẽ giảng giải nội vụ cho mọi người.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Học nội vụ phải nói là nhàm chán cực kì, chẳng qua là bày biện đồ đạc như thế nào, đặt ở đâu, thời gian làm việc và nghỉ ngơi ra sao, kỷ luật thông thường gì gì đó, Bạch Tân Vũ vừa mệt vừa đói, ngáp lên ngáp xuống mấy hồi không dám phát ra tiếng, cứ mãi ngắm cái đồng hồ xù xì treo trên tường, mong ngóng đến giờ ăn bữa sáng.

Nói hơn được một giờ, Trần Tĩnh nhìn đồng hồ, “Bây giờ rồi, bây giờ tôi dẫn các cậu đi ăn sáng, rồi trở lại dạy các cậu xếp chăn, đi thôi.”

Bạch Tân Vũ nghe sắp được ăn cơm, suýt nữa mừng rơi nước mắt, tình nguyện làm người đầu tiên xông ra ngoài ký túc xá.

Trần Tĩnh quát to một tiếng, “Quay lại cho tôi!”

Cả người Bạch Tân Vũ cứng đờ, bước về lại.

“Xếp hàng! Nghi, nghiêm.” Trần Tĩnh chỉ Bạch Tân Vũ cảnh cáo, sau đó dẫn hai mươi mấy người tuân tự đi ra khỏi túc xá.

Đến phòng ăn, tân binh các lớp khác cũng lục tục đến đây, doanh trại ở đây có hơn 200 người, thành thử phòng ăn rất lớn, Bạch Tân Vũ đứng từ xa đã ngửi thấy mùi thơm nức tỏa ra từ phòng ăn.

Vào phòng ăn rồi, đội ngũ mới hoàn toàn giải tán, các tân binh đứng xếp hàng lấy cơm, hôm nay ăn bánh bao, mỗi người một tô cháo hạt bắp lớn, ba đĩa dưa muối, bánh bao muốn lấy mấy cái thì lấy, Bạch Tân Vũ đã sớm đói bụng đến nỗi hai mắt phát xanh, cậu vớ một lúc 4 cái bánh bao, cầm đầu tìm một chỗ trống ngồi xuống, đoạn bụng tô cháo lên húp một hớp, ai dè cháo quá nóng, mới vừa đưa vào miệng, cậu liền phun ngay cái “phụt” ra ngoài, thè lưỡi thờ hờ hờ.

Một cái tay chợt nắm lấy cằm cậu, giọng bông đùa, “Bộ 800 năm rồi chưa ăn cơm sao, gấp gấp cái gì.”

Bạch Tân Vũ siết chặt cổ tay của Du Phong Thành, định mắng hấn đôi câu, kết quả đầu lưỡi lại tê nóng rần rật, nói không ra lời.

Du Phong Thành ngồi đối diện Bạch Tân Vũ, vẻ mặt chân thành nói: “Tôi chỉ muốn quan tâm đồng đội một chút thôi, anh từng tôi làm gì. Để tôi xem xem, hình như nổi bóng rồi kìa?”

Bạch Tân Vũ lớn miệng nói: “Buông ra.”

Du Phong Thành nhích sát vào người cậu một chút, nhỏ giọng nói: “Có cần tôi thổi cho anh không?”

Bạch Tân Vũ mặt mày đỏ bừng, dùng sức đẩy tay hấn ra, vội vàng láo liếc chung quanh, cậu chọn chỗ bàn rất ít người ngồi bên cạnh, may mà không bị người ta nghe thấy... Cậu cắn răng nghiêng lợi nói: “Cậu xong chưa?”

Du Phong Thành nhún vai một cái, “Đi nghĩa vụ ít nhất phải hai năm, hôm nay mới ngày thứ hai thôi, anh cứ nói đi.”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ không vào đại đội của cậu đâu.”

Du Phong Thành vui vẻ, “Tất nhiên, anh thế này, 90% là được phân đến đội bếp núc đấy.”

Bạch Tân Vũ ngăn người, trong lòng hơi luống cuống, “Không, không được.” Ngôi sao xấu này không phải nói thật đấy chứ, làm sao mà cậu vào đội bếp núc được, không thể nào, tên khốn kiếp này lại hù dọa cậu nữa rồi.

Du Phong Thành gấp một miếng củ cải dưa muối, ném vào miệng, cười nói: “Đội bếp núc có gì không tốt đâu, sau này không lo sợ đối.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt hầm hầm, cậu cầm một cái bánh bao, cắn mạnh một cái, vỏ bánh mỏng tang, bên trong có nhồi thịt heo, cải trắng và miến Đông Bắc loại thô, nhúng vào chút giấm chua, nuốt trong miệng, vừa bóng mỡ lại vừa thơm, ăn ngon hết sảy, Bạch Tân Vũ ép buộc bản thân mình quên đi ngôi sao xấu họ Du đang ngồi ở đối diện, một mực vui đầu vào bát cơm.

Tiền Lượng và Phùng Đông Nguyên bung mâm ngồi vào bên cạnh bọn họ, Bạch Tân Vũ đang cắn bánh bao thì liếc qua chỗ Tiền Lượng, tự dưng sợ ngây người ra, Tiền Lượng bung cái chậu rửa mặt tối, mấy cái bánh bao trắng trong chậu chất lên như ngọn núi nhỏ.

Bạch Tân Vũ kêu lên: “Tiền Lượng, cậu cầm nhiều thế làm chi?”

Tiền Lượng lấy làm đương nhiên nói: “Ăn chứ gì.” Nói đoạn cầm lên một cái bánh bao, cái bánh bao to chừng bàn tay người trưởng thành bị cậu ta cắn ba ngụm là hết trọn, vừa nhai vừa nói: “Sức ăn của em lớn.”

Tiền Lượng là kiểu người vóc dáng gầy gò, nhưng cậu ta dùng hành động thực thi ba chữ “Sức ăn lớn” kia cho đến cùng, vừa thấy cậu ta tay nắm tay mười cầm bánh bao, chỉ trong phút chốc đã san bằng cả “đỉnh núi” kia.

Phùng Đông Nguyên đẩy tô cháo đến trước mặt cậu ta, “Tiền Lượng, cậu ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn.”

Ngồi ở bàn bên cạnh là những tân binh người dân tộc Uyghur, bọn họ là tín đồ Hồi giáo(1), thấy Tiền Lượng ăn như vậy, cũng tròn mắt to mắt nhỏ nhìn cậu ta.

(1) Người Uyghur theo đạo Hồi giáo nên không được phép ăn thịt heo, thấy Tiền Lượng ăn nhiều bánh bao thịt heo nên ngạc nhiên.

Có một người như thế, mọi người chung quanh ăn cơm cũng cảm thấy ngon miệng hơn, Bạch Tân Vũ há to miệng ra ăn ngón ăn nghiến.

Ăn được một nửa, Hứa Sấm đột nhiên bước vào, hần vồ vào cánh cửa, “Mọi người ngưng lại chút.”

Hơn hai trăm người trong phòng ăn đều dừng lại nhìn hắn.

Hứa Sấm nói: “Tôi có việc bận nên đến trễ, ở đây chúng tôi có truyền thống khi ăn cơm, muốn chia sẻ với mọi người một chút.” Hắn ho khan một tiếng, “Đọc theo tôi, cây đồng đang buổi ban trưa——”

Mọi người sững sờ 2 giây, trong phòng ăn vang lên những tiếng đọc không theo trình tự.

Hứa Sấm vỗ tay một cái, “Dừng! Lớn tiếng lên, đọc đàng hoàng, 1, 2, 3, cây đồng ——”

Vì đã có đồ ăn trong bụng, đám tân binh hăng hái hô to, “Cây đồng đang buổi ban trưa, mờ hôi thánh thót như mưa ruộng cày, ai ơi bưng bát cơm đầy, dèo thơm một hạt đáng cay muôn phần. ——” (không chém, đúng là bài thơ trong ca dao VN, nhưng bài gốc là bản TQ)

“Tốt! Sau này mỗi lần trước khi ăn cơm, cả tập thể phải đọc thuộc lòng một lần cho tôi, bài thơ này nói cho chúng ta biết rằng, không được lãng phí lương thực, không được lãng phí thành quả lao động của anh em trong đội nấu nướng, ăn bao nhiêu lấy bấy nhiêu, nếu để tôi phát hiện người nào lãng phí, trừng phạt nghiêm khắc! Được rồi, ăn đi!”

Bạch Tân Vũ ăn một lúc ba cái bánh bao, cái cảm giác đói bụng đến độ đánh trống ngực cũng đã qua đi, tốc độ ăn cũng chậm lại, cậu vừa định húp miếng cháo cho dễ nuốt, bỗng dưng, cậu cảm giác hai chân mình bị một đôi chân quăn lầy. Cậu ngóc đầu lên, chỉ thấy ngôi sao xấu họ Du há mồm cắn một miếng bánh bao lớn, hai gò má phồng lên phồng xuống, điềm nhiên như không mà nhìn cậu, trong mắt lóe lên tia giễu cợt.

Bạch Tân Vũ muốn rút chân trở về, lại bị Du Phong Thành dùng sức xoắn lại, không thể cựa cựa. Những tân binh xung quanh đang bận ăn cơm, nói đủ chuyện trên trời dưới đất, vẫn không hay biết đến dị động ở dưới bàn, nhưng Bạch Tân Vũ đã chợt dạ đến nổi da mặt nóng bừng cả lên. Tên Du Phong Thành này chắc chắn là do ông trời phái tới khắc cậu đây mà!

Bạch Tân Vũ tròn mắt nhìn, cuối cùng không nhịn được nữa, dùng sức lui ra sau, muốn đứng phắt dậy, kết quả cậu vừa đứng lên, Du Phong Thành lập tức buông lỏng hai chân, hai cậu mất trọng tâm, đầu gối đá trúng mâm, cả người và ghế đều ngã cùng một lúc, nửa bát cháo và mấy món dưa muối cũng ụp hết lên người cậu.

Một tiếng ‘rầm’ rõ to vang lên, tất cả mọi người trong phòng ăn đều nhìn về phía cậu, Bạch Tân Vũ ngẩn người ngồi dưới đất, nhìn cháo và nước tương trên người mình nhỏ xuống tong tong, lúng ta lúng túng không biết làm sao.

Du Phong Thành nhìn bộ dáng nhếch nhác của Bạch Tân Vũ, một nỗi vui sướng dâng lên trong lòng, hắn cúi đầu nín cười, hai bả vai cứ run rẩy không thôi.

Tiền Lượng và Phùng Đông Nguyên lập tức tới dìu cậu, “Ày, anh làm sao vậy, ngồi ghế thôi mà cũng ngã được nữa.”

Bạch Tân Vũ chỉ vào Du Phong Thành, tay cứ run run, “Cậu... cậu...” Cậu bức bối đến độ hai mắt đỏ bừng.

Du Phong Thành vô tội nhìn cậu, “Tôi thì sao.”

Phùng Đông Nguyên liếc mắt nhìn Du Phong Thành một cái, trong mắt mang vài phần trách cứ, mặc dù hắn không nhìn thấy chuyện xảy ra, song Bạch Tân Vũ té như vậy, hắn cảm thấy hơn phân nửa là do Du Phong Thành đá, hắn bèn đỡ Bạch Tân Vũ đứng dậy, “Quay về ký túc xá đi, thay bộ quần áo khác.”

Du Phong Thành chống cằm, nhìn tay của Phùng Đông Nguyên khoác lên cánh tay và lưng Bạch Tân Vũ, hơi nheo mắt lại một chút.

Trừ Tiền Lượng và Phùng Đông Nguyên ra, những người khác đều không phản ứng gì, có vài người còn không ngớt cười trộm, nhân duyên của Bạch Tân Vũ phải nói quá ư là xui xẻo, ở trên xe lửa đã nhận đủ chuyện phiền phức, đã vậy, ngày đầu tiên huấn luyện còn đến trễ, mặc dù những tân binh này cũng không phải người xấu, nhưng đối với loại người không hòa hợp được như Bạch Tân Vũ, trong lòng bọn họ có biết bao nhiêu là xem thường.

Bạch Tân Vũ tức muốn chết, nước mắt cứ đảo quanh hốc mắt, từ nhỏ đến lớn cậu chưa bị bắt nạt bao giờ, cho dù có người chọc cậu, đều có anh cậu ra mặt xử lý, nhưng sau khi đến quân đội, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy mình bất lực như vậy, không có ba mẹ, không có anh cậu cạnh bên, không có đám bạn hồ bằng cầu hữu làm chỗ dựa cho cậu, đối mặt với huấn luyện viên đáng sợ, với đội trưởng tàn nhẫn, còn có ngôi sao xấu hay lấy việc đùa bỡn cậu làm trò vui, cậu cảm thấy thật cô đơn tro trọi. Cậu biết có rất nhiều tân binh không thích cậu, cậu giống như thứ thừa thãi ở đây, cậu không thuộc về nơi này, và nơi này cũng không hoan nghênh cậu.

Từ đầu đến cuối, đến nơi này quả là một việc sai lầm, Bạch Tân Vũ cảm thấy nhớ nhà vô cùng.

Trần Tĩnh đi tới, nhìn Bạch Tân Vũ một chút, “Ăn no chưa?”

Bạch Tân Vũ gật đầu một cái.

“Hai người các cậu giúp anh ấy trở về thay quần áo đi.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu một cái, đẩy Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng ra, thấp giọng nói: “Tự tôi trở về.” Nói rồi cúi đầu, nhanh chóng rời khỏi phòng ăn, chạy về phía ký túc xá.

Dọc đường đi, cậu cũng cảm giác chỗ bụng mình nóng hổi, ướt nhoe nhoét, vạt áo vẫn không ngừng nhỏ nước tí tách, cậu vừa đi vừa lau nước mắt, ùy khuất trong lòng tràn ngập.

Sau khi trở về ký túc xá, cậu cầm một bộ quần áo đi đến phòng rửa mặt công cộng, cởi quần áo dơ ra trước, cầm khăn lông ướt lau bụng và bắp đùi, đang bận lau, thì cửa phòng rửa mặt bị đẩy ra.

Bạch Tân Vũ ngoảnh đầu nhìn lại, Du Phong Thành hai tay đút túi, lưng tựa vào cửa, nhìn cậu không chớp mắt.

Bạch Tân Vũ chột ồm ngực, trên người cậu bây giờ chỉ còn mỗi cái quần lót, nhưng kiểu này thì che được cái gì, dưới ánh mắt khinh bỉ ấy kia, da đầu Bạch Tân Vũ ngứa ran, cậu run giọng nói: “Cậu, cậu muốn làm gì.” Hận cũ thêm thù mới, Bạch Tân Vũ lúc này nhìn Du Phong Thành, hai mắt long lên.

Du Phong Thành cười nói: “Tôi xem anh có cần giúp gì không thôi.” Khi hắn nói chuyện, ánh mắt không chút kiêng kỵ nấn ná ở trên người Bạch Tân Vũ, từ đôi mắt đỏ hoe như thỏ, men xuống cái cổ nhỏ dài, sau đó là phần thân trần nhột nhột chỉ trải sơ qua rèn luyện, tiếp theo là chiếc quần lót màu xám hình tam giác, chỉ cần kéo một cái là rớt xuống, cuối cùng là đôi chân thon dài trắng tấp. Hắn “chậc chậc” hai tiếng, “Vóc người cũng được, nhưng mà trên bụng có chút thịt, phải luyện tập một chút mới được.”

Bạch Tân Vũ bị Du Phong Thành sẫm soi mà rợn cả tóc gáy, cậu cầm lấy bộ quần áo sạch, ôm vào trong ngực, “Tôi cho cậu biết, cậu mà dám giở trò lưu manh, tôi sẽ...”

“Anh thì sao?” Đôi môi mỏng của Du Phong Thành vẽ ra một nụ cười nhạt, hắn bước vào phòng rửa mặt, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Bạch Tân Vũ quát to một tiếng, “Cậu đừng tới đây, mẹ kiếp, cậu mà dám tới đây, tôi sẽ không kè mắt mặt, kêu biến thái với cường hiếp đó!”

Du Phong Thành “ờ” một tiếng, “Kêu đi, tôi nghe.”

Cả người Bạch Tân Vũ cứ run rẩy, đối với ngôi sao xấu họ Du này, cậu vừa hận vừa sợ, loại cảm giác không thể chống cự được này thật kinh khủng.

Du Phong Thành sải một bước đến trước mặt Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ đương muốn há mồm la lên, hắn liền đưa một tay bịt miệng cậu lại, bàn tay kia đồng thời kẹp lấy eo cậu, cố định cậu giữa cơ thể mình và bồn rửa mặt, khiến cậu không thể động dậy.

Bạch Tân Vũ tròn to hai mắt, vung nắm tay muốn đánh hắn, Du Phong Thành bắt lại cổ tay của cậu, ấn vào trên bồn rửa mặt, khẽ cười nói: “Bây giờ anh kêu được rồi đó.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, vẫn đành không kêu lên, từ trước đến giờ cậu không ngại chuyện chơi bởi trắng hoa của mình bị người ta biết, vì việc này đối với đàn ông mà nói, là việc trọng trung cho giá trị và sức hấp dẫn của mình, nhưng khi đối tượng biến thành một người đàn ông, thì bản chất của hai chuyện đó khác xa nhau hoàn toàn! Bạch Tân Vũ nghiêm giọng nói: “Cái tên biến thái đi cửa sau này, tôi không để cho cậu yên đâu.”

Du Phong Thành gật đầu một cái, “Ồ, không để yên. Anh coi kìa, nói muốn kêu mà lại không kêu nữa rồi, hại tôi bây giờ càng thêm tò mò, không biết anh ở trên giường sẽ kêu như thế nào đây nhỉ?”

Bạch Tân Vũ giận đỏ mặt, “Cậu đi chết đi.”

“Thật muốn nghe thử ghê.” Du Phong Thành khẽ thở dài một tiếng, tay men theo xương sống của Bạch Tân Vũ trượt thẳng xuống dưới, cuối cùng chạm đến mép quần cậu, một ngón tay thon dài nghịch ngợm vói vào trong quần lót, nhẹ nhàng cào lên bờ mông mịn màng của cậu.

Cả người Bạch Tân Vũ dâng lên một trận run rẩy. Mấy năm qua, cậu đã tán tỉnh biết bao phụ nữ lăng lơ, cũng từng bị dụ dỗ, nhưng chưa có lần nào lại giống như lúc này, khiến cho thân thể cậu run rẩy, trái tim đập nhanh điên cuồng, cậu muốn chửi ầm lên, nhưng kinh nghiệm bắt nạt kẻ yếu từ nhỏ nói cho cậu biết, bây giờ mà cậy mạnh thì chỉ tự chuốc lấy khổ cho mình mà thôi, vì “trình tiết” của mình, cậu nhắm mắt nói: “Đại ca, cậu đừng, đừng có nói đùa được không, rốt cuộc tôi đã trêu chọc cậu chỗ nào, cậu tha cho tôi đi.”

Du Phong Thành liếm môi, đôi mắt chớp chớp tràn đầy ý cười, hần cười tà nói: “Chắc là do cái mông của anh vẫy gọi tôi.” Nói rồi tay hơi dùng sức, quần lót của Bạch Tân Vũ lập tức bị kéo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bạch Tân Vũ quát to một tiếng, “Bà mẹ nó, cậu, cậu, cậu buông tôi ra ngay!” Cậu luống cuống vừa túm lấy quần lót, vừa đẩy Du Phong Thành ra, kết quả vẫn không sao suy suyển được hần, trông thấy “cậu Bạch” đáng thương của mình lộ liễu trong không khí, cậu khóc òa lên.

Du Phong Thành liếc “cậu Bạch” một cái, cười nhẹ nói: “Xui lợ vậy, có muốn tôi giúp anh một chút không?”

Bạch Tân Vũ khàn khàn nói: “Con mẹ nó đồ biến thái, đồ bệnh thần kinh, đầu óc có vấn đề, cậu còn dám đụng tôi nữa, anh tôi sẽ...”

Du Phong Thành đột nhiên bóp lấy cổ cậu, biểu cảm trên mặt vốn mang theo sự đùa cợt thoát đã biến đổi, ánh mắt gần lên tia dữ tợn, lạnh giọng nói: “Bị ăn hiếp thì chỉ biết tìm anh trai, anh mấy tuổi rồi? Há?”

Bạch Tân Vũ bị hấn dọa nạt mà mặt mày biến sắc, co rúm nhìn hần.

Du Phong Thành ghé sát tai cậu, trầm giọng nói: “Phòng làm việc của chỉ đạo viên ở lầu dưới, có điện thoại công cộng, gọi cho gã anh họ như chúa Giê-su của anh ấy, để anh ta đưa anh về, quân đội không phải là chỗ cho thứ con nít vô dụng như anh, xa lắm không, cút cho xa vào, đừng ở đây gây cản trở.”

Mặt mày Bạch Tân Vũ đỏ gấc, bởi vì Du Phong Thành cố ý dùng gan bàn tay đè mạnh lên động mạch cậu, mặc dù lực đạo không đến mức làm cho cậu nghẹt thở, nhưng cũng đủ làm cậu hít thở rất khó khăn, mặc dù cậu biết Du Phong Thành mới mấy ngày thôi, nhưng nỗi sợ hãi đối với người đàn ông này đã từng bước một xâm nhập vào đáy lòng cậu, nhất là bộ dáng hung thần ác sát lúc này, khiến hai chân của cậu mềm nhũn cả.

Du Phong Thành buông Bạch Tân Vũ ra, dùng ánh mắt khinh thường đánh giá cậu từ đầu đến chân, thu trọn dáng vẻ run rẩy của cậu vào mắt, Du Phong Thành chỉ vào cậu, “Anh làm cách gì thì làm, mau cút về đi.” Nói rồi mở cửa, bước đi không thèm quay đầu lại.

Một cơn gió lớn thổi qua cánh cửa đang mở toang toác, khiến Bạch Tân Vũ khẽ run rẩy, cậu hấp háp cái mũi, vội vàng mặc quần áo, vừa lau nước mắt vừa chạy về phía phòng chỉ đạo viên.

So với việc Du Phong Thành tùy tiện đùa giỡn cậu, thì việc Du Phong Thành tỏ rõ thái độ chán ghét với cậu còn đáng sợ hơn nhiều, là thằng oắt con vô dụng thì sao, cậu vẫn là cục cưng trong mắt mẹ cậu đó thôi, cậu cũng đâu có muốn đến cái chốn quỷ quái này, tại sao phải chịu đựng cả đồng chuyện bát nháo loạn xì ngầu vậy chứ!

Bạch Tân Vũ quả nhiên tìm được mấy bộ điện thoại ở trong phòng thường trực, nhưng lại có rất nhiều tân binh vừa ăn cơm xong đã ào đến đây như ong vỡ tổ, năm bộ điện thoại phía sau cũng đều có người xếp hàng dài đến ít nhất 3 mét, Bạch Tân Vũ nín cả một bụng uất ức muốn khóc lóc kể lể với mẹ và anh, chứng kiến cả hàng dài chán ngán, bỗng chốc không dậy nổi nhiệt tình nữa.

Theo cái đà này một giờ sau cũng chưa chắc đến lượt, cậu do dự hết lần này tới lần khác, cuối cùng vẫn quay về ký túc xá, tính đợi bớt người một chút lại đến, nếu nghe thấy giọng của mẹ, cậu nhất định sẽ khóc, cậu không muốn khóc trước mặt nhiều người như vậy.

Bạch Tân Vũ lững thững quay về ký túc xá, những người khác cũng đã trở lại hết cả, cậu vừa bước vào phòng, tiếng xô trò của mọi người bỗng im bật, mắt lom lom nhìn cậu.

Bạch Tân Vũ cúi đầu đi về chỗ giường của mình, không hề nhìn lấy một ai, ngã nằm lỳ ở trên giường, không thèm động đậy.

Đột nhiên, có người vỗ đầu của cậu, “Ngồi dậy, tôi đã nói một giờ trước rồi, một trong các nội quy ở ký túc xá, trừ nghỉ trưa và ngủ đêm, những thời gian khác không được ngủ trên giường.”

Bạch Tân Vũ buồn bực nói: “Tôi không tuân thủ nội quy đâu, cậu đuổi tôi đi.”

Trần Tình im lặng 2 giây, tóm Bạch Tân Vũ kéo cậu từ trên giường dậy, “Đứng thẳng.”

Bạch Tân Vũ trong buồng cúi đầu..

Trần Tình nâng cao giọng, “Đứng thẳng!”

Bạch Tân Vũ nhớ tới trò “kéo gân vận động” hồi sáng, vẫn còn hơi sợ, bèn đứng thẳng người lên. Cậu vừa ngẩng đầu, thì nhìn thấy Du Phong Thành ngồi ở một băng ghế gần đó, cầm một cuốn sách trong tay, nhưng ánh mắt lại theo dõi cậu, trong ánh mắt vẫn tràn đầy vẻ mỉa mai như cũ.

Trần Tình nhìn cậu, “Anh muốn về nhà sao?”

Bạch Tân Vũ gật đầu một cái.

“Ở đây ai mà lại không muốn về nhà chứ? Nhà của Batoul ở gần doanh trại nhất, 220 km, đường cái gần nhà cậu ta nhất cũng phải 80 km, 80 km đường đất đầy, anh có biết phải đi bao lâu không? Cả ngày. Nhà cậu ta không có điện thoại, các anh có điều kiện thì có thể gọi điện thoại cho người nhà, còn cậu ta thì có thể sao? Trừ tình huống khẩn cấp, quân đội sẽ không đặc biệt cử xe đưa cậu ta về nhà, cho dù là ngày tết hay ngày lễ, 220 km trong thành phố cũng phải mất ba hoặc bốn giờ lái xe, gần như vậy, hai ba năm lại không được về nhà, không được nghe giọng nói của người thân, anh thử hỏi xem cậu ta có muốn về nhà không.”

Batoul gãi đầu, hàng lông mi dài nhấp nháy, vành mắt hơi đỏ lên.

Bạch Tân Vũ không hiểu đội trưởng nói điều này để làm gì, nhưng cậu cảm thấy trong lòng không thoải mái cho lắm “Bạch Tân Vũ, khi 16 tuổi, anh đang làm gì? Anh lớn hơn Batoul 6 tuổi, tôi đã xem qua tất cả tư liệu về mọi người, anh là người lớn tuổi nhất trong đội, bảo anh dậy sớm một lần, chạy bộ một lần, bị bắt nạt một lần, thì anh khóc đòi về nhà?”

Con người Bạch Tân Vũ, theo như lời của bố ruột cậu, là một tay thiếu gia ăn chơi “bùn nhão không dính được tường”, đối với thái độ của mình, cậu vẫn theo cái kiểu “được chửi hay chửi”, dầu sao trong nhà không lo hết tiền xài, cậu ngày ngày sống thả cửa, hưởng thụ cuộc sống, cho đến giờ cũng không hề cảm thấy chỗ nào là xấu cả, ngược lại còn cho rằng tất cả những thứ kia mình nên đáng được có, ai bảo cậu đầu thai vào chỗ tốt như vậy. Mặc dù ba mẹ và anh thường mắng cậu, nhưng cậu đã sớm rèn luyện thân thể thành tường đồng vách sắt, mấy lời khó nghe cứ vào tai trái ra tai phải, phải như thế này rồi thế kia, có lúc cậu cảm thấy, có lẽ mình đã không còn cảm giác xấu hổ nữa, lại còn bởi thế mà gật gù đắc ý, nhưng so ra, nhận xét của đội trưởng “mặt lạnh” nhỏ hơn cậu vài tuổi này, lại khiến cho mặt mày cậu không ngừng đỏ gấc. Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người trong phòng, mồ hôi trên lưng cậu cứ mãi túa ra không thôi.

Trần Tình đẩy mắt kiếng lên, “Tôi cũng muốn về nhà vậy, tôi muốn khi về nhà, ba và mẹ hỏi tôi đã làm những việc gì ở quân đội, tôi có thể kể ra một hai ba, chứ không phải ăn vạ để cho người ta ‘đuối’!”

Bạch Tân Vũ mím môi, không nói một lời, cậu vừa xấu hổ, lại vừa không phục, trong nội tâm nich đầy sự oán giận và phẫn nộ với Trần Tình vì không để cho cậu mặt mũi. Rốt cuộc hôm nay cậu đã gặp phải chuyện quý quái gì, mới ngày đầu tiên chính thức bước vào quân đội, đầu tiên là bị Du Phong Thành giới cho cả mình đầy cháo, lại còn bị uy hiếp, sau đó trở lại tức xá thì bị đội trưởng phê bình cho một trận, cái nơi này và số của cậu vốn đã không hề hợp nhau! Cậu còn tiếp tục ở lại nơi này nữa, chắc chắn sẽ mất nửa cái mạng.

Trần Tình nhìn dáng vẻ uất ức rõ ràng rành rành của Bạch Tân Vũ, khẽ thở dài, “Tốt nhất là anh nên tự kiểm điểm lại mình đi. Mọi người xếp hàng ngay ngắn, bây giờ tôi sẽ dạy cho mọi người cách gấp chăn.”

Bạch Tân Vũ tinh thần sa sút, đến buổi trưa cũng ngơ ngẩn ngẩn, không thể nào chuyên chú lắng nghe cho được, cậu cứ không ngừng nghĩ về cuộc đời bi đát của mình, lo âu phải làm sao để sống sót qua được những ngày tháng tiếp theo.

Trần Tình sau khi dạy xong, bảo mọi người tự phân tổ luyện tập.

Tiền Lượng và Phùng Đông Nguyên vội vàng sáp lại gần Bạch Tân Vũ, Tiền Lượng hích Bạch Tân Vũ cứ mãi rủ đầu, “Nè, anh không sao chứ?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu một cái, không muốn nói chuyện với ai.

Phùng Đông Nguyên thấp giọng nói: “Anh đừng buồn, đội trưởng cũng là vì muốn tốt cho anh thôi mà, thật ra... thật ra đội trưởng nói cũng đúng đấy, nếu anh quá yếu đuối, sống ở đây sẽ không dễ dàng đâu.”

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu lên, cả giận nói: “Cậu cũng chê anh yếu đuối!” Cậu vốn tưởng rằng Tiền Lượng và Phùng Đông Nguyên không xem thường cậu, nhưng ai biết trong lòng người ta nghĩ thế nào.

Phùng Đông Nguyên vội nói: “Em không có ý đó, anh đừng giận. Em chỉ... hi vọng tất cả mọi người đều khỏe mạnh thôi, nếu anh ghét nơi này vậy, làm sao mà sống qua ngày được, không bằng sửa đổi tâm lý lại một chút.”

Bạch Tân Vũ hừ lạnh nói: “Trừ khi bị trúng tà, nếu không thì anh không đời nào thích cái chốn quý quái này đâu.”

Tiền Lượng nhú mày, “Sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, anh làm vậy là tự gây khó dễ cho mình đó, không ai giúp được anh đâu.”

Bạch Tân Vũ cắn giận cúi đầu xuống, dùng sức giữ mạnh cái chăn, giống như nó có thù oán gì với cậu. Cậu vừa liếc mắt, thấy Du Phong Thành đang

đứng cạnh giường mình, nhanh nhẹn gấp chăn, bỗng hận ý trong lòng như sóng biển dâng trào, cậu cảm thấy mình xui xẻo như vậy, hơn phân nửa đều là do ngôi sao xấu này gây ra.

Du Phong Thành dường như cảm nhận được ánh mắt nóng rực sau lưng mình, chợt quay đầu lại.

Bạch Tân Vũ giặt mình, vội vàng cúi đầu, cậu sợ ngôi sao xấu này, đó là bệnh không chữa được rồi.

Du Phong Thành cong môi cười một tiếng, “Nhìn cái gì?”

Bạch Tân Vũ làm bộ không nghe thấy, cúi đầu gấp chăn.

“Sai rồi.” Du Phong Thành đè tay cậu xuống, “Anh không nhìn người ta làm mẫu hả?”

Bạch Tân Vũ cắn răng nói: “Không cần cậu quan tâm.”

Du Phong Thành thấp giọng nói: “Đáng tiếc, nếu anh cứ một mực không đi, vậy tôi có nhiều cơ hội để “quan tâm” anh rồi.”

Bạch Tân Vũ cả người run rẩy, khóc không ra nước mắt.

Du Phong Thành mỉm cười vỗ vỗ bờ vai của cậu, nhiệt tình nói: “Đừng nóng, tôi dạy anh gấp chăn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bị bắt học suốt 2 tiếng đồng hồ, Bạch Tân Vũ cuối cùng cũng hoàn thành một việc mà từ trước đến nay chưa từng làm bao giờ... gấp chăn, càng làm cho cậu không tài nào hiểu nổi là, không chỉ gấp chăn, mà còn phải thi đua nữa chứ. Vừa nghĩ tới mỗi ngày trời chưa sáng hẳn đã phải rời giường, còn phải tốn thời gian xếp chăn, cậu đã cảm thấy không còn niềm vui trên cuộc đời này nữa.

Du Phong Thành dường như đã quên mất chuyện uy hiếp cậu ở phòng rửa mặt hồi sáng, hẳn ra về một cậu bạn học tốt, dạy cậu gấp chăn, trải giường, Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng cho là hai người bạn cậu không có chuyện gì, cũng lấy làm vui vẻ theo. Hai người đơn giản cho rằng, giữa người tuổi trẻ với nhau thì cái gì chóng đến cũng chóng đi, chẳng có việc gì to tát mà đáng để tâm.

Sau khi giảng giải nội vụ xong, Trần Tĩnh cho mọi người nghỉ ngơi một tiếng, thấy sắp đến giờ ăn cơm trưa, nghĩ đến sau khi ăn trưa xong, có thể nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, Bạch Tân Vũ nóng lòng mong cho cái đồng hồ chạy mau hơn một tí. Cậu cảm thấy hôm nay có lẽ là ngày dài nhất trong cuộc đời cậu, nhiều chuyện xảy ra như vậy, mà bây giờ vẫn còn là buổi sáng.

Lúc nghỉ ngơi, Bạch Tân Vũ lại đi đến phòng thường trực, muốn gọi một cuộc điện thoại, bởi vì hôm nay mới là ngày đầu tiên chính thức nhập ngũ, thành ra có rất nhiều tân binh sốt ruột muốn báo bình an cho gia đình, Bạch Tân Vũ vừa đến nơi thì trông thấy nào là bà ngoại ơi, hay ba ơi, cả hàng người dài đến bốn mét, Tiền Lượng đi cùng cậu phàn nàn cả buổi trời, Phùng Đông Nguyên An thấy vậy an ủi bạn cậu, “Ngày hôm qua lúc hai người nghỉ ngơi tớ có đi gọi điện, khi đó ít người lắm, hai người đừng nóng, ngày mai sẽ không có nhiều người như vậy đâu.”

Tiền Lượng nói: “Mình đi chỗ khác một lát, tìm chỗ ngồi hút thuốc lá đi.”

Bạch Tân Vũ bỗng vực dậy tinh thần, “Đi, đi hút một điếu.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Các cậu còn hút thuốc lá nữa hả, tớ không biết hút.”

“Thế dạy cậu ha.”

Phùng Đông Nguyên lắc đầu một cái, “Tớ không học đâu, hút thuốc có hại cho sức khỏe.”

Hai người kéo cậu ta vào trong một cái chòi nghỉ mát, Bạch Tân Vũ moi một điếu thuốc ra đưa cho Tiền Lượng, Tiền Lượng ánh mắt sáng lên, “Oa, em chưa từng thấy bao giờ nha, tiếng Anh nữa chứ, có phải đắt lắm không vậy.”

“Không phải tiếng Anh, đó là nhãn hiệu của nước Đức.” Bạch Tân Vũ hơi tò vò về đặc ý nói.

“Em phải thử một chút mới được.” Tiền Lượng nhóm lửa, cẩn thận hút một hơi, làm ra vẻ mặt hưởng thụ, “Ừm, thuốc xịn.”

Phùng Đông Nguyên cười khúc khích, “Thứ này thì có gì hay ho chứ.”

Bạch Tân Vũ đưa cho cậu một điếu, “Không muốn thật hả.”

Phùng Đông Nguyên lắc đầu.

Tiền Lượng nói: “Đông Nguyên, tớ thấy cậu thật thà lắm nha, có phải cậu cũng là... học sinh gương mẫu gì đó không vậy.”

Phùng Đông Nguyên hơi ngượng ngùng nói: “Ừ, tớ còn là lớp trưởng, chủ tịch hội học sinh nữa.”

“Thật hả, chắc thành tích của cậu giỏi lắm.”

Sắc mặt Phùng Đông Nguyên hơi âm trầm, “Cũng không tệ lắm, nhưng kỳ thi đại học lại làm không tốt, nếu như thi vào được top 3 toàn trường thì có thể được miễn học phí, tớ vẫn còn kém một chút.”

Bạch Tân Vũ trời sinh thiếu dây cốt, không hiểu được cảm giác đau buồn của Phùng Đông Nguyên, thờ ơ nói: “Đại học chán muốn chết, học làm gì.” Ký ức của cậu về đại học, là những lúc ở nước ngoài của gái Tây, uống rượu Tây, đua xe trắng đêm, đến giờ cậu cũng chẳng biết đại học có bao nhiêu môn, thì đã bị đuổi từ đời nào rồi.

Tiền Lượng hích cậu một cái, Bạch Tân Vũ không phản ứng kịp, “Gì ế?”

Phùng Đông Nguyên thờ dãi, “Mà quân đội cũng hay, sau này có thể còn được phát lương nữa.”

“Hờ? Còn có tiền lương à.”

“Xét theo trường hợp, nếu có thể thăng lên sĩ quan thì có, tớ ở quân đội cũng không tiêu tiền, lại còn có thể gửi về một chút cho gia đình, em gái tớ còn phải đi học nữa...” Phùng Đông Nguyên lâm bầm dự tính.

Bạch Tân Vũ rút cuộc cũng hiểu ra chút ít, khờ khạo hỏi: “Nhà cậu nghèo lắm hả?”

Tiền Lượng không nhìn nổi nữa, cố gắng nháy mắt với cậu, “Tân Vũ.”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Không sao, đâu có mất mặt gì, tình hình nhà em đúng là không tốt.”

Bạch Tân Vũ chưa nghĩ đã nói: “Anh cho cậu tiền, cậu cần bao nhiêu? Dù sao anh tạm thời cũng không xài được.”

Phùng Đông Nguyên ngăn người, “Không, không cần đâu, đủ ăn đủ mặc cả rồi.”

Bạch Tân Vũ tùy tiện nói: “Ồi dào, không phải em gái cậu muốn đến trường sao? Nói đi, muốn bao nhiêu, không cần trả đâu.”

Gương mặt Phùng Đông Nguyên hơi đỏ lên, “Không cần đâu mà anh.”

“Cậu khách sáo cái gì, nói không cần trả là không cần trả mà.” Suy nghĩ của Bạch Tân Vũ rất đơn giản, Phùng Đông Nguyên đối xử tốt với cậu, cậu cũng nên đối xử tốt với người ta một chút.

Phùng Đông Nguyên đứng bật dậy, “Thật không cần đâu, các cậu hút đi, tớ đi trước.” Nói rồi xoay người đi mất.

“Ai...” Bạch Tân Vũ khó hiểu nhìn cậu ta, “Thật là...”

Tiền Lượng thờ dãi, cau mày nhìn cậu.

Bạch Tân Vũ mù mịt hỏi, “Gì? Cậu trùng anh làm chi?”

“Em nói này... có phải anh thiếu não không vậy.”

Bạch Tân Vũ trợn to hai mắt, bởi bị trách nên ù ù cạc cạc, “Chi vậy, còn nguyên xi nha.”

Tiền Lượng dấm điều thuốc lá, “Ai chẳng biết nhà anh có tiền, viết lộ lộ trên trán anh đây này, nhưng anh đâu cần phải khoe khoang khắp nơi chứ, Phùng Đông Nguyên thật thà như vậy, anh không thể tổn thương lòng tự tôn của người ta được.”

Bạch Tân Vũ ngăn người, cậu phản ứng dữ dội, cá giận nói: “Ai khoe khoang chứ! Anh có lòng tốt muốn giúp cậu ta, nghèo không có tiền đóng học phí thì đòi tự tôn cái gì, trưởng thành chút đi chứ.”

Tiền Lượng tức giận chìa ngón tay vào cậu vài giây, sau đó chán nản bỏ tay xuống, rồi cũng xoay người đi mất.

Bạch Tân Vũ bị bỏ lại trong chòi nghỉ mát, đứng ngơ cả buổi trời. Cậu không nghĩ ra được mình làm đã sai chỗ nào, cậu vốn có ý tốt, ai dè lại làm mất lòng người ta nữa chứ? Thế này là thế nào, bộ người trong quân đội ai ai cũng không bình thường giống như Du Phong Thành hả trời? Cậu hậm hực rút điều này hút tới điều khác hút, nín cả một bụng oan ức không có chỗ phát tiết, cậu thấy mình sắp nổ tung đến nơi rồi.

Hôm nay chỉ mới là ngày đầu tiên nhập ngũ của cậu thôi đấy ư? Cả thế giới dường như đều muốn gây khó dễ cho cậu, đúng là tuyệt vời thật đấy... Ô hay, vẫn còn chưa qua nửa ngày đầu này!

Bạch Tân Vũ đột nhiên sực nhớ ra, thời gian nghỉ ngơi chỉ có một giờ, tiếp theo còn phải xếp hàng đi ăn trưa, con mẹ nó ăn một bữa cơm cũng phải xếp hàng, đọc thơ, chỗ gì đâu mà quái quỷ hết sức!

Quay về ký túc xá, nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ cả, may mà cậu không đến trễ. Cậu cố ý đứng bên cạnh Phùng Đông Nguyên, hơi chột dạ mà liếc nhìn Phùng đông nguyên một cái.

Phùng Đông Nguyên ngoảnh mặt sang cười với cậu, rồi quay đi, Bạch Tân Vũ buồn bực trong lòng.

Bọn họ xếp hàng đi đến phòng ăn, sau khi lấy cơm xong, là đọc thơ như thường lệ, đọc thuộc lòng rồi mới bắt đầu ăn cơm.

Bạch Tân Vũ lần này cố ý chờ Du Phong Thành ngồi xuống xong, chọn cái bàn xa tít chỗ hắt. Nhưng như vậy cũng tức là tách khỏi tất cả mọi người trong đội, Bạch Tân Vũ ăn vài miếng cơm, len lén liếc nhìn bàn Du Phong Thành, Tiền Lượng và Phùng Đông Nguyên cũng ở đấy, cả bàn vừa cười vừa nói với nhau, trong lòng cậu bỗng nảy sinh ra một cảm giác. Ngôi sao xấu này đối xử với những người khác rất bình thường, duy chỉ với cậu là giống như có thù hằn gì ấy, tại sao vậy nhỉ.

Bạch Tân Vũ càng ăn càng khó chịu, chung quanh không có nổi một người nói chuyện với cậu, cảm giác này quả thật hơi cô đơn. Con người là động vật quần cư, không chịu nổi cách sống cá nhân, hơn nữa Bạch Tân Vũ lại phụ thuộc từ nhỏ, có tính ỷ lại vào kẻ mạnh, càng không thể chịu được việc bị cô lập. Cậu thấy nhớ Tiền Lượng và Phùng Đông Nguyên, cậu vừa ăn, vừa tự xem xét lại bản thân mình có thật đã nói sai điều gì rồi hay không.

Nhưng rõ ràng cậu có ý tốt mà...

Mau cơm nước xong, Bạch Tân Vũ quay về ký túc xá một mình, quảng người lên giường, nhắm mắt lại, tưởng tượng mình đang ở nhà, nhưng tám ván gỗ cứng dưới thân đúng lúc nhắc nhở lại tình cảnh hiện giờ của cậu.

Người của ký túc xá lục tục trở về, tụ năm tụ ba trò chuyện, tất cả mọi người dường như đều cảm thấy mới lạ và thú vị đối với ngày nhập ngũ đầu tiên này.

Bạch Tân Vũ nghe thấy động tĩnh giường bên cạnh, vừa mở mắt, quả nhiên là Du Phong Thành đã trở lại, đang cười như không cười mà nhìn cậu. Cậu vội vàng xoay người, đưa lưng về phía Du Phong Thành.

Du Phong Thành không khách khí trào lên, đầu gối dè bên cạnh cậu, “Này, dậy.”

Bạch Tân Vũ kéo chăn phủ lên đầu, cố gắng trốn tránh hiện thực.

Du Phong Thành kéo chăn ra, vặn gương mặt cậu đối diện hắt, cười ác nói: “Muốn ngủ thờ chết hả.”

Bạch Tân Vũ đề phòng nói: “Cậu muốn làm gì?”

Du Phong Thành chỉ chỉ cậu, “Anh không phát hiện mình đang ngủ trên giường ai hả?”

Bạch Tân Vũ ngẩn ngơ, lập tức ngồi phất dậy, giường nào cũng giống nhau hết cả, cậu đã không chú ý mà nằm xuống theo cảm tính ngay, cậu bắt đầu đếm từ đầu tường, phải là cái thứ năm từ dưới lên mới đúng chứ... Mẹ kiếp, cái giường mà cậu ngủ là giường của ngôi sao xấu!

Cậu muốn đứng bật dậy, Du Phong Thành lại đè vai cậu xuống, chỉ vào đồng chăn giường, “Anh nghỉ trưa thậm chí cũng không cởi giày, làm dơ giường của tôi, bộ muốn đi là đi sao?”

Một tân binh bên cạnh cười nhạo nói: “Mất anh bị gì thế, giường thôi mà cũng nhảm được.”

Du Phong Thành thấp giọng nói bên tai Bạch Tân Vũ: “Anh mong được gửi thân lên giường tôi quá nhỉ, có phải muốn ngằm ra hiệu cho tôi không đấy.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Thúi lắm, tôi hoàn toàn không có ý đó, cậu cũng đừng, đừng có đoán mò.”

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Tôi đoán mò cái gì?”

Bạch Tân Vũ quả thật muốn tát mình hai bạt tai, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy tức giận vì chỉ số thông minh của mình, rõ ràng phải tránh hắt, kết quả lại tự đưa mình đến cửa tìm tai vạ, sao cậu lại ngu đến vậy chứ!

Bạch Tân Vũ phui phui chỗ bị để giày mình chà dơ, thật ra thì trên mặt cũng không có nhiều bụi, nhưng Du Phong Thành hiển nhiên không hề có ý định dễ dàng bỏ qua cho cậu, “Nếu không thì... tôi cho cậu giường của tôi.”

Du Phong Thành khiêu mày, “Ai muốn giường của anh.”

Bạch Tân Vũ vẻ mặt đưa đám, “Chứ cậu muốn sao.”

Du Phong Thành cười nói: “Anh lo cái gì, tôi sẽ không ăn anh.”

Cái câu “ăn anh” đó, nghe thế nào cũng đầy mùi vị khiêu khích, mặt mày Bạch Tân Vũ mặt cũng xanh lét.

Du Phong Thành kéo cậu từ trên giường đứng dậy, “Tặng tôi điều thuốc là được, đi.” Nói rồi kéo Bạch Tân Vũ đi không một lời giải thích.

Du Phong Thành kéo cậu vào trong một góc vắng vẻ của doanh trại, Bạch Tân Vũ vừa nhìn thấy nơi này không có ai, cuống quýt muốn bỏ chạy, kết quả bị Du Phong Thành tóm chặt lại.

“Anh đang hoảng chút đi, bộ tôi sẽ cưỡng gian anh ở đây sao?”

Bạch Tân Vũ run rẩy nhìn hắn, nghĩ thầm chắc chắn chứ còn gì nữa.

Du Phong Thành chìa tay, “Thuốc lá.”

Bạch Tân Vũ móc thuốc lá trong túi đưa cho hắn.

Du Phong Thành nhìn một cái, tiện tay ném vào thùng rác.

“Oái, cậu làm gì thế!” Cậu chỉ mang theo một điều thuốc lá xịn, quày bán đồ lật vặt trong quân đội chắc chắn chẳng có thứ gì hay ho, cậu còn muốn tiết kiệm đây này!

Du Phong Thành phui tay, “Thuốc lá anh để dành, cũng đều thuộc về tôi hết, bắt đầu từ hôm nay, tôi không cho phép anh hút thuốc lá nữa, tôi mà phát hiện ra là đánh đấy, hiểu không?”

“Tại sao chứ! Tôi hút thuốc lá mà cậu cũng quản! Với lại cũng đâu có phạm pháp gì.”

Du Phong Thành lấy làm đương nhiên nói: “Tôi không thích người của tôi có mùi thuốc lá, tự giác một chút đi.”

Mặt mày Bạch Tân Vũ quýnh quýnh đỏ lên, “Ai ai ai ai... con mẹ nó ai là người của cậu hả.” Cậu giận đến độ nói năng cũng lấp bắp.

Du Phong Thành nheo mắt cậu một cái, “Tôi đã nói rồi, nếu anh cứ nhất định không chịu đi, tôi sớm muộn gì cũng sẽ làm anh đến ngất xỉu thôi, tôi nói được là làm được.”

Bạch Tân Vũ cực kì oan ức nói, “Cậu tưởng tôi muốn ở chỗ này lắm hả? Tôi còn muốn đi gấp mấy lần người khác, bộ tôi đi được sao? Anh tôi đâu còn quan tâm đến tôi nữa...” Nói đến chỗ đau lòng, giọng nói của cậu có chút nghẹn ngào.

Du Phong Thành vỗ vỗ khuôn mặt của cậu, cười nói: “Vậy coi như không còn biện pháp nào rồi. Cấm hút thuốc lá, hiểu chưa?”

Bạch Tân Vũ căm tức nhìn hắn.

Du Phong Thành dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Có hiểu không?”

Bạch Tân Vũ uất ức gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Buổi chiều, Trần Tĩnh hướng dẫn các quy định trong quân doanh cho mọi người, hai mươi mấy người trong ký túc xá ngồi trên từng hàng ghế xếp, vừa lắng nghe vừa cặm cụi ghi chép. Bạch Tân Vũ từ đầu buổi đến cuối buổi chẳng nghe được một chữ lọt tai, hí hoáy vẽ bậy trên laptop.

Trần Tĩnh vỗ một cái, mắt liếc Bạch Tân Vũ, “Đừng trách tôi không nói nhé, những quy định này là nội dung kiểm tra đấy, xếp chỗ cũng phải kiểm tra, người có điểm số thấp nhất sẽ phải làm trực nhật một tháng giúp người có điểm số cao nhất. Sau này tất cả những kiến thức mà mọi người đã được học trong quân đội, kể cả văn hay võ, cũng sẽ kiểm tra định kỳ, nếu nói ít, thì những thành tích kiểm tra đó sẽ liên quan đến tương lai của các cậu, còn nói lớn ra, một ngày nào đó ra chiến trường thật sự, những kiến thức này nhất định sẽ góp phần tăng thêm tỷ lệ sống sót của các cậu.”

Một tân binh to con vạm vỡ có biệt danh “Gấu Lớn” giờ tay, “Báo cáo.”

“Nói.”

Gấu Lớn cười hi hi nói: “Đội trưởng, sau này chúng ta phải làm nhiệm vụ thật sao? Kiểu súng thật đạn thật luôn ấy?”

Trần Tĩnh mặt không thay đổi nói: “Thật.”

“Thật ư? Vậy, đó là dạng nhiệm vụ gì ạ.”

“Đây là vấn đề bí mật, đến lúc tổ quốc và nhân dân cần cậu, bản thân cậu sẽ biết. Nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, cái ngày trước khi các cậu đến đây, tôi đang thuộc quyền của đội trinh sát pháo binh, trợ giúp chiến sĩ biên phòng tiêu diệt một nhóm buôn lậu qua biên giới, một đồng đội của tôi bị một tên tội phạm dùng dao thép đâm thủng lá lách, suýt nữa thì không thể xuống được núi Côn Lôn. Một ngày nào đó, đến khi các cậu đã trưởng thành, cũng phải gánh vác sứ mệnh bảo vệ đất nước.”

Gấu Lớn khì khải vỗ ngực một cái, “Vâng! Tôi còn sợ mình học được kỹ năng lại không biết dùng đây, tôi làm lính là vì để bảo vệ đất nước mà.” Một đám tân binh rồi rít phụ họa.

Trần Tinh cười cười, “Tốt lắm, có khí phách.”

Đối lập với đám người đang hăng hái sôi nổi, Bạch Tân Vũ nghe được lại kinh hồn bạt vía, má ơi, cứ tưởng vào đây đã là việc đáng sợ nhất rồi, ai ngờ còn có thể nguy hiểm đến tính mạng nữa chứ! Rốt cuộc anh cậu hạn cậu bao nhiêu vậy trời. Cậu nhin không được mà yếu ớt hỏi: “Đội trưởng, nếu mà... chết thì làm sao bây giờ.”

Du Phong Thành nhúu mày, trong ánh mắt lóe lên một tia chán ghét.

Trần Tinh nhìn cậu, “Anh sợ chết?”

Bạch Tân Vũ bủn môi, “Ai mà không sợ chết.”

Trần Tinh gật đầu, “Anh nói đúng, ai cũng sợ chết, bây giờ không phải thời chiến tranh, nếu có nhiệm vụ mà anh không muốn đi, chúng tôi cũng không thể bởi vì anh chống lệnh mà đánh chết anh được, thế nên nếu anh sợ chết, anh có thể không đi.”

Bạch Tân Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Trần Tinh lắc lắc đầu, “Tiếp tục, hồi nãy tôi nói đến đâu rồi.”

“Thực nhật.”

Lúc năm giờ chiều, Hứa Sâm dùng loa phát thanh triệu tập tất cả mọi người đến bãi tập, theo như hắn nói, phải chạy 3 km trước bữa cơm tối, hắn gọi đó là “Món khai vị.”

Bởi đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, thêm cả bữa sáng và trưa cũng đã ăn no, cơ thể Bạch Tân Vũ đã lấy lại sức, có chạy thêm 3 km nữa cũng không mệt đến độ sổng dờ chết sờ như hồi sáng, huống chi Trần Tinh lại ở ngay bên cạnh, cậu cũng không dám lơ lửng. Nhưng đến đoạn cuối, cậu vẫn bị tụt lại ở phía sau.

Chạy bộ xong, cả tập thể lại đi ăn cơm. Cơm nước xong, toàn bộ hơn hai trăm tân binh bị tập trung đến phòng họp lớn, Vương Thuận Uy muốn lên lớp mọi người.

Theo Vương Thuận Uy nói, các tân binh mỗi tuần phải có hai ngày và hai đêm đến lớp, nội dung chủ yếu là kiến thức quân sự, tác chiến thông thường và kiến thức chuyên môn cơ bản về vũ khí hiện đại, còn phải học nội quy quân doanh, tư tưởng chính trị hoặc tài liệu văn bản do cấp trên phát xuống, sau này đợt huấn luyện tân binh kết thúc, căn cứ vào loại lính nào thì càng phải học sâu vào kiến thức chuyên môn loại đó.

Ngày thứ nhất đi học, Vương Thuận Uy chưa nói hết sức, chủ yếu chỉ giới thiệu một chút về lịch sử quân đội của họ, biên chế và tình trạng hiện nay, Bạch Tân Vũ nghe mà cứ ngáp lên ngáp xuống, chợt, cậu có cảm giác như mình quay về lại trường cấp 3, lúc ấy lời của thầy giáo khi giảng bài luôn có tác dụng thôi miên rất hiệu quả, nghe là muốn ngủ ngay. Khi đi học, cậu cố ý ngồi bên cạnh Tiền Lượng và Phùng Đồng Nguyên, nhưng cả hai người họ đều không nói chuyện với cậu, cậu lại không dám lên tiếng, mà cho dù có nói được, cậu cũng đâu có mặt mũi mà mở miệng, thế là do dự mãi cả buổi trôi, cuối cùng vẫn không nói được một lời nào.

Tám giờ tối, chương trình học kết thúc, mọi người nhao nhao trở về chuẩn bị rửa mặt đi ngủ.

Quay lại túc xá, Bạch Tân Vũ lấy dầu gội đầu, sữa rửa mặt trong túi xách ra, cầm đồ lột sạch lên, chuẩn bị đi tắm.

Du Phong Thành thấy được, nói: “Anh đi đâu vậy?”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, bất đắc dĩ nói: “Tắm.”

Du Phong Thành chỉ đồng hồ trên tường, “Bây giờ mới có 8 giờ 10.”

“Thì sao?”

Trần Tinh vừa đứng lúc đi vào phòng, “Chắc là anh không nghe thấy tôi nói phải không? Tòa nhà này có hơn 200 tân binh sinh sống, chỉ có hai phòng tắm, mỗi đội tắm trong khoảng thời gian đã được phân chia, đội chúng ta là từ 8 giờ 40 đến 9 giờ, dùng nhà tắm ở lầu hai.”

Bạch Tân Vũ cứng họng lú lười, “Chỉ có... 20 phút thôi sao?”

“Anh còn muốn bao lâu? Anh cũng đâu phải đàn bà phụ nữ.”

“Tôi không thể đi trước sao?”

Trần Tình trừng hai mắt, “Dĩ nhiên không thể, đây là kỷ luật.”

Bạch Tân Vũ kinh hồn bạt vía nhìn Du Phong Thành, thấy Du Phong Thành cũng đang nheo mắt nhìn sang, cậu liền hoảng hốt một trận. Xong rồi xong rồi xong rồi, cậu sắp phải cởi hết quần áo trước mặt ngôi sao xấu biến thái này rồi...

Du Phong Thành rất thích thú với dáng vẻ run rẩy của Bạch Tân Vũ, biết mà còn hỏi: “Anh sao vậy? Sao vội tắm thế?”

Bạch Tân Vũ cứng đờ xoay người đi, ngồi ở trên giường, không biết phải làm sao. Phải làm gì bây giờ? Làm người cuối cùng đi vào sao? Nhưng chỉ có 20 phút mà thôi, ngày hôm qua mệt quá nên cậu mới không tắm, hôm nay nhất định phải tắm rửa một chút mới được, nhưng mà... nhờ...

Du Phong Thành thấp giọng cười sau lưng cậu, “Đừng sốt ruột, nửa giờ nữa, 20 phút đủ cho anh tắm rửa thoải mái.” Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “thoải mái”, Bạch Tân Vũ nghe được thì lạnh cả sống lưng. Phùng Đông Nguyên ném quần áo đã thay ra vào chậu giặt đồ, bùng ra ngoài, vừa đi hai bước, cậu quay đầu lại nhìn Bạch Tân Vũ đang lê loi một mình, nói: “Tắm xong rồi không có thời gian giặt quần áo đâu, anh có muốn cùng đi giặt quần áo không?”

Bạch Tân Vũ ngẩn người, lập tức đứng lên, “Đi đi đi.”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Đi thôi.”

Bạch Tân Vũ bỏ bộ quần áo bị vãi đồ ăn hôi sáng vào trong chậu, đi cùng vài người vào phòng rửa mặt. Bồn rửa mặt là loại thông ngang, bốn vách tường được xây sơ bằng xi măng, Bạch Tân Vũ bỏ chậu vào bồn, mở cái vòi nước cũ kỹ ra, kết quả dòng nước lạnh như băng hắt trúng cậu, “Nước hơi lạnh.”

“Tân Cương là vậy đó, bây giờ là mùa hè, buổi trưa nước còn ấm chút tí, chốc nữa là lạnh rồi.” Phùng Đông Nguyên lạnh lẽo hứng nước vào chậu, bắt đầu cầm bột giặt chà quần áo.

Bạch Tân Vũ vốn chẳng hề nhớ đến việc mang theo loại đồ hóa học dùng cho sinh hoạt như bột giặt, đành xin Phùng Đông Nguyên một ít, cậu học theo thao tác vò quần áo của Phùng Đông Nguyên, nhưng bộ đồ rần rỉ rất cứng, vò đến mấy cũng không giãn ra, cuối cùng cậu quyết dùng nắm đấm, nếu không phải chân đang mang giày, cậu cũng muốn lấy chân đập lên như trên tivi rồi.

Phùng Đông Nguyên bất đắc dĩ nói: “Anh không có giặt quần áo hả?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Ở đây không có máy giặt sao?”

Tiền Lượng than vãn một tiếng, “Tổ tông ơi, sao anh không hỏi ở đây có bảo mẫu luôn đi.”

Bạch Tân Vũ có ngốc, cũng nghe được đó là câu châm chọc, cậu bĩu môi, tiếp tục đập quần áo.

Phùng Đông Nguyên bắt cánh tay cậu, “Lại đây, em dạy cho anh.” Phùng Đông Nguyên rắc bột giặt lên chỗ dơ, thấm nước, hai tay bắt đầu vò, “Đừng rắc bột giặt lên hết, rắc ở chỗ dơ thôi, nếu không thì sẽ giặt không sạch, vừa làm da bị thương, lại vừa lãng phí, hai tay cứ vò như vậy là được, vò sạch rồi, bỏ nước mới vào, đợi quần áo hết bọt sạch sẽ, rồi vắt khô là xong.”

Bạch Tân Vũ chớp chớp mắt, “Cậu nói chậm chút.”

Phùng Đông Nguyên cười lắc lắc đầu, dứt khoát giặt sạch áo khoác giúp Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ nhìn bàn tay trắng nõn lại đỏ bừng vì ngâm trong dòng nước lạnh buốt mà, cảm thấy hơi áy náy trong lòng. Cậu thấp giọng nói: “Đông Nguyên, hồi trưa anh không có ý đó đâu, anh không có ý.”

Phùng Đông Nguyên ngẩn người, ngẩng đầu cười dịu dàng với cậu, “Em biết, không sao mà.”

Bạch Tân Vũ cảm thấy tảng đá treo trong lòng mình rốt cuộc cũng rơi xuống.

Chỉ cần nhìn cái thôi là biết ngay Phùng Đông Nguyên rất hay làm việc nhà, không chỉ giặt sạch quần áo trong nửa giờ, mà còn giặt hộ Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ giả vờ không học được, đứng nhìn Phùng Đông Nguyên giặt giúp cậu, trong lòng nghĩ lười được ngày nào hay ngày đó.

Sau khi giặt quần áo xong xuôi, hai người mang vật dụng cá nhân đi đến phòng tắm công cộng tập thể.

Nhà tắm ở lầu hai, giống hệt như Bạch Tân Vũ đã nhìn thấy trên TV, đó là loại phòng tắm tập thể, trên tường lắp đầy vòi hoa sen, không có vách ngăn, không có sự riêng tư, cậu không nhìn được lên lên nhìn Du Phong Thành, Du Phong Thành cũng cảm nhận được ánh mắt của cậu, hắn quay mặt qua, cười nhạt với cậu, Bạch Tân Vũ sợ đến nỗi ba hồn chín vía bay đi mất.

Tiền Lượng hích cậu một cái, “Cởi quần áo đi, lo lắng gì nữa, có 20 phút thôi à.”

Bạch Tân Vũ phục hồi tinh thần lại, thấy Tiền Lượng đã cởi hết chỉ còn mỗi quần lót, cơ thể Tiền Lượng rất rắn chắc, trên eo và cánh tay còn có mấy vết sẹo, rất dễ khiến cho người khác chú ý.

Tiền Lượng thấy cậu đang nhìn mình, bèn cười nói, “Hồi bé em không nghe lời, hay đánh nhau, có lần bị chém phải nhập viện, lúc vừa tỉnh lại thì thấy mẹ em khóc đến nỗi mắt to như quả hạch đào ấy, từ đó về sau em không bao giờ đánh nhau nữa.”

Phùng Đông Nguyên nói: “Trưởng thành là đã hiểu chuyện rồi, tốt đấy.” Cậu cởi quần áo ra, lộ ra cơ thể trắng trẻo.

Tiền Lượng trêu ghẹo nói: “Đông Nguyên, nhà các cậu không phải ở nông thôn sao, sao da trắng như con gái thế.”

Phùng Đông Nguyên ngượng ngùng cười, “Nhà tớ không trồng trọt, đất trong làng bán cho công ty lớn xây nhà máy, thanh niên đều làm việc trong nhà máy hết, không có phơi nắng.”

“Hà hà, nhập ngũ rồi cậu sẽ được phơi nắng thôi.”

Bạch Tân Vũ nói: “Anh không muốn phơi nắng.”

“Sao vậy? Đàn ông da ngăm đen mới đẹp, nếu không sẽ bị người ta nói tiểu bạch kiểm đấy.”

Bạch Tân Vũ sờ gương mặt bóng mịn của mình, “Anh thấy đen thì chẳng đẹp trai tí nào.”

Tiền Lượng cười mắng: “Anh cởi đồ lệ đi.”

Bạch Tân Vũ giật mình cởi quần áo ra, cậu vừa cởi, vừa liếc trộm Du Phong Thành, kết quả Du Phong Thành vẫn không hề nhìn sang.

Đàn ông cởi hết ra rồi, chuyện so sánh kích thước của nhau là chuyện bình thường, Bạch Tân Vũ liếc nhìn Tiền Lượng, hừm, hình như to hơn cậu một chút, chỉ có điều không đẹp mắt bằng, lại liếc sang Phùng Đông Nguyên, hừm, không khác cậu là bao.

Tiền Lượng rất chi là tự nhiên, Phùng Đông Nguyên lại hơi ngượng ngùng, nhỏ giọng nói: “Đây là lần đầu tiên em tắm cùng nhiều người vậy đấy.”

Bạch Tân Vũ nói: “Anh cũng vậy, không được tự nhiên tí nào.”

Trần Tĩnh đi tới, “Lê mè cái gì, còn có 16 phút thôi đấy.”

Bạch Tân Vũ vừa quay đầu, suýt chút nữa không nhận ra, Trần Tĩnh sau khi bỏ mắt kính, lộ ra gương mặt trông hết sức trẻ con, na ná như học sinh trung học. Bạch Tân Vũ không nhịn được chọc ghẹo: “Đội trưởng, cậu không đeo mắt kính trông trẻ con quá.”

Trần Tĩnh thấy khó chịu, theo thói quen muốn đẩy mắt kính lên, kết quả ngón tay đẩy hụt, hần nghiêng đầu đi, “Đừng nói nhảm nữa, tắm nhanh đi.”

Lúc này, Du Phong Thành đi tới, Bạch Tân Vũ biết rõ không nên nhìn, nhưng ánh mắt vẫn không kiềm chế được mà liếc về phía hai chân hắn, khi nhìn thấy kích cỡ của Du Phong Thành, hai mắt Bạch tiểu thiếu gia dờ ra, tự dưng bốn chữ “Tôi muốn làm anh” dâng lên trong đầu nhiều không đếm xuể

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

“Cái ấy” của Du Phong Thành ấy, nói toẹt ra thì trông chẳng khác của gấu Châu Âu là bao, lác qua lác lại giữa hai chân theo động tác đi lại của hắn, phòng thay đồ vốn ồn ào bỗng im phăng phắc, ai nấy cũng len lén nhìn phía dưới hắn, trông buồn cười chết đi được.

Bạch Tân Vũ ghen ghét rõ ra. Nếu xét về bề ngoài, từ đầu đến chân Du Phong Thành không hề có lấy một khuyết điểm nào, gương mặt sáng lạn đẹp trai, cơ bụng cơ ngực hoàn mỹ, đôi chân dài thẳng tắp, mà ngay cả “cái kia” cũng to lớn hơn so với người khác, Bạch Tân Vũ nghĩ sao cũng không hiểu nổi, hồi bé tên sát tinh này gặp phải chuyện gì mà tính cách mới đáng sợ vậy nhỉ.

Nhìn quanh phòng thay đồ, cũng chỉ có mỗi Đại Hùng có thể “chiến” được với Du Phong Thành, Đại Hùng ngốc nghếch cười: “Được đấy người anh em, nhìn không ra đó nha.”

Du Phong Thành nện vào bả vai hắn, cười nói: “Tắm lệ đi.”

Lúc Du Phong Thành đi ngang qua Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ xoay phắt lại, quay mặt vào tủ đồ, làm bộ thu xếp đồ đạc, cậu vốn rất tự tin về “cậu nhỏ” của mình, từng ngủ với biết bao là người đẹp, dầu gì cũng được coi là “cây sừng vàng” đây này, kết quả gặp Du Phong Thành “thả chim đi dạo” lại thấy nó hơn trái ốt cũng chẳng được bao nhiêu. Cả bọn trong phòng tắm cũng thấy khó chịu, bộ phận quan trọng nhất của đàn ông bình thường bị quần che kín như bưng, một khi lộ ra rồi làm sao tránh khỏi tâm lý so sánh ganh đua, có kẻ khoái chí tự đắc, đương nhiên cũng có người quay mặt tự kỷ với bức tường.

Đột nhiên, có cánh tay to đặt mạnh lên cửa tủ, bàn tay có khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài xinh đẹp, hợp với gân xanh nổi rõ lên dưới da, mang

đến cho người ta một cảm giác mạnh mẽ, móng tay cắt giữa gọn gàng, lộ ra màu sắc tươi tắn khỏe mạnh.

Ánh mắt Bạch Tân Vũ dõi chăm chú vào cánh tay đang duỗi cạnh đầu mình, cậu không cần quay đầu lại cũng biết người sau lưng là Du Phong Thành, hai người gần như dán sát vào nhau, thậm chí Bạch Tân Vũ có thể cảm giác được nhiệt độ tỏa ra từ làn da hắn. Cậu không dám nhúc nhích một tí nào vì kéo chạm phải chỗ không nên chạm thì toi, vừa nãy cái mông cậu dán lên chỗ đó của Du Phong Thành, ít ra còn cách cái quần, nếu mà trực tiếp “da thịt thân cận”, sau này làm sao mà sống nổi chứ.

Du Phong Thành hơi cúi người, ghé vào lỗ tai cậu nói: “Anh la lối bảo sao thời gian tắm ít quá, thế mà còn lê me ở đây, bộ tí nữa anh muốn mình mẩy đầy bọt bị đuổi ra ngoài hả?”

“Á, đi ngay đây.” Bạch Tân Vũ ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Du Phong Thành cầm lấy chai dầu gội đầu trong tay cậu, cười nhẹ nói: “Cho tôi mượn xài nhé.” Nói rồi dùng tay vuốt chai dầu gội đầu, đi vào nhà tắm.

Bạch Tân Vũ giờ mới thấy mình được rồi.

Phùng Đông Nguyên nhỏ giọng nói: “Tân Vũ, anh sợ ảnh lắm hả?”

Bạch Tân Vũ trừng hai mắt, “Nhảm nhí, anh có cái chi phải sợ hắn.”

Phùng Đông Nguyên gật đầu, “Có lẽ hơi sáng anh ấy không phải cố ý đâu, anh đừng sợ ảnh, em thấy ảnh cũng biết phải trái, không giống người xấu.”

Bạch Tân Vũ nhìn Phùng Đông Nguyên, đột nhiên cảm thấy cậu nhóc này ngây thơ như cún con, bộ nhóc này không thấy tên Du Phong Thành kia chuyên môn nhắm vào mình hay sao?

Tiền Lượng tùy tiện nói: “Đi mau đi mau, thời gian không còn nhiều nữa đâu.”

Một đám con trai cời chuông vọt vào nhà tắm, chiếm mấy cái vòi hoa sen như bão quét, vừa mở nước ra, chợt nghe thấy nhiều người tru tréo lên, “Má ơi, nước lạnh!”

“Bà mẹ nó mát quá!”

Bạch Tân Vũ run lên, “Nước lạnh á?”

Trần Tĩnh liếc cậu một cái tinh bơ, mở vòi hoa sen, đợi con run rẩy ban đầu đi qua, mới mở miệng nói: “Bây giờ là mùa hè.”

“Nhưng nước vẫn còn lạnh mà.”

“Đây cũng là một phần của quá trình huấn luyện.”

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, chứ không phải mấy người không nở bỏ tiền ra sao.

Batoul đứng cạnh cả bọn tắm rửa rất chi thông thả, chớp chớp hàng lông mi dài dính nước, thông thả nói: “Không lạnh tí nào.”

Có người kêu lên: “Cậu quen rồi tất nhiên đâu có lạnh.”

Tiền Lượng đẩy Bạch Tân Vũ một cái, “Biết ngay nước sẽ lạnh mà, tắm đi, đừng có kén chọn.”

Bạch Tân Vũ nuốt ngụm nước miếng.

Tiền Lượng mở hết mấy vòi hoa sen gần đó ra, sau đó tay trái tay phải ôm Phùng Đông Nguyên và Bạch Tân Vũ, “Em đếm một hai ba nha.”

Ba người cắn răng, “Một, hai...”

Tiền Lượng đẩy mạnh hai người tới.

Dòng nước lạnh như băng gội xuống da, cồng đến độ rãng va lập cập vào nhau, Bạch Tân Vũ hét lên một tiếng, nhảy trái nhảy phải muốn tránh, nhưng mình mẩy đã ướt hết, biết thế thì đã khởi động trước rồi.

Tiền Lượng cười ha hả, cũng bị Phùng Đông Nguyên kéo vào nốt.

Tiếng hét xen lẫn tiếng cười đùa vang khắp cả căn phòng tắm.

Bổng Không biết ai hô to, “Còn có năm phút đồng hồ thôi, nhanh lên!”

Lúc này Bạch Tân Vũ cả người đầy bọt, đang run mấy bận vì lạnh, vừa nghe câu này, tay chân hốt ha hốt hời kì cọ.

Trần Tĩnh tắm rửa xong, mình mẩy bóng nhoáng nước đi ra khỏi nhà tắm, một số khác cũng đã nhanh chóng ra ngoài.

Phùng Đông Nguyên thúc giục: “Tân Vũ, sắp hết thời gian rồi đó.”

“Biết rồi biết rồi.” Đầu tóc Bạch Tân Vũ cũng toàn là bọt, không tài nào mở mắt ra được, cậu sốt ruột kì cọ, chỉ sợ như Du Phong Thành nói, nhóm tiếp theo vào đây đuổi cậu ra ngoài thì toi.

Tiền Lượng dùng tay bới mái đầu dính một cái, bọt nước văng khắp nơi, “Em đi mặc quần áo trước.”

Phùng Đông Nguyên nói: “Em cũng vậy.”

Bạch Tân Vũ kêu lên: “Mấy cậu đừng đi, chờ anh đã.”

Tiền Lượng cười ha ha nói: “Anh già đầu rồi mà còn.”

Phùng Đông Nguyên đang do dự có nên ở lại cùng cậu hay không, đã bị Tiền Lượng túm đi mất.

Trong lòng Bạch Tân Vũ càng ngày càng khẩn trương, bởi vì cậu cảm giác xung quanh dường như chẳng còn mấy ai.

“Này.”

Giọng nói của Du Phong Thành vang lên sau lưng Bạch Tân Vũ, cả người cậu cứng đờ, vô thức nói: “Cậu muốn làm gì?”

“Trà chai dầu gội cho anh.”

“Cậu không thấy tôi đang dùng của người khác sao, không cần trả tôi, cậu đi đi.” Bạch Tân Vũ xoa nước trên mặt, quay đầu để phòng nhìn hắt.

Chẳng biết lúc nào, nhà tắm gần như không còn một bóng người, thì ra mình là người chậm nhất, lại còn xui xẻo bị Du sát tinh chặn lại nữa chứ,

Du Phong Thành có chút suồng sã đánh giá bốn phía cậu, ánh mắt ngày càng âm trầm.

Bị Du Phong Thành nhìn như vậy, Bạch Tân Vũ có cảm giác xấu hổ như đang trần truồng chạy ngoài đường, cậu cầm chai sữa tắm che trước người mình lại, vọt lẹ tới phòng thay đồ, ai dè trên sàn lại có một đồng bọt, cậu vừa chạy hai bước, dưới chân trượt một cái, cả người bay thẳng ra ngoài.

Du Phong Thành đưa tay muốn đỡ nhưng không với tới, đành trơ mắt nhìn Bạch Tân Vũ té sấp cái ‘rầm’ trên mặt đất, cặp mông sấn chắc run lên vì bị chấn động, bọt nước trên bờ mông trắng nõn văng khắp nơi, Du Phong Thành cảm thấy như có một dòng chảy nóng chạy xuống bụng, “Tiểu Du” hừ hóng bóng bắt đầu rục rịch.

Bạch Tân Vũ sau khi ngã chổng mông, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cậu là, tại sao cậu cứ phải bị mất mặt trước mặt Du Phong Thành vậy trời?

Du Phong Thành đến đỡ cậu dậy, giọng khàn khàn: “Anh cố ý quyến rũ tôi đấy hả?”

Bạch Tân Vũ té đau răng, dây dưa một lúc sau, mới cả giận nói: “Vớ vẩn...”

Nghe thấy động tĩnh, Phùng Đông Nguyên quay trở lại, cậu chàng đã mặc quần áo xong xuôi, thấy Bạch Tân Vũ cả người xụi lơ, mặt mày nhăn nhó như khi, bỗng ngạc nhiên nói: “Tân Vũ, anh té hả?”

Bạch Tân Vũ cắn răng gật gật đầu.

“Tron thế mà anh cũng không để ý, nhanh lên đi, đội 4 tới rồi kia.”

Bạch Tân Vũ đẩy tay Du Phong Thành ra, khập khiễng đi về phía phòng thay đồ.

Du Phong Thành nhìn bóng lưng của cậu, không kiềm chế được nuốt nước miếng cái ‘ực’.

Ngược lại Bạch Tân Vũ không ngã mạnh lắm, chỉ có đầu trên đùi và cánh tay đều bị đập tím, cậu thuộc kiểu người “gặp gió là dậy sóng”, nếu không ai để ý thì cậu coi như chẳng có gì, ai dè hết lần này tới lần khác gặp Phùng Đông Nguyên cứ như mấy bà già, ân cần hỏi han cậu ngã chỗ nào, còn đau không, có ảnh hưởng gì đến hoạt động không. Bạch Tân Vũ quen thói làm nũng nên tươm tướp kêu cô chân đau đầu gối đau, lúc quay lại ký túc xá rồi, Phùng Đông Nguyên liền mượn chai dầu gội về xoa bóp cho cậu.

Bạch Tân Vũ nằm ngửa chuẩn bị sẵn sàng rồi, chợt Trần Tinh đi tới, “Sao thế?”

Phùng Đông Nguyên nói: “Anh té trong phòng tắm”

Trần Tinh cúi người, nhử mày quan sát Bạch Tân Vũ, ánh mắt của Bạch Tân Vũ vừa đối diện ánh mắt hắt, cậu lập tức ngồi phắt dậy, “Đội trưởng...”

“Ngã chỗ nào?”

“Chân...”

“Gãy xương à?”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: “Không có.”

Trần Tình vỗ vào đùi cậu một cái, “Ngã có chút xiu thoa dầu làm gì, sau này va chạm là chuyện thường ngày, cậu đừng nuông chiều anh ta, ngủ!”

Phùng Đông Nguyên đành phải cất chai dầu gió vào lại trong tủ chén, bất đắc dĩ liếc nhìn Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ phiền muộn nằm sấp lại trên giường.

Phùng Đông Nguyên đẩy cậu, “Tân Vũ.”

“Ừ?”

“Anh đừng quên đại đội trưởng bảo anh ngày mai phải đến sớm năm phút đó, anh đặt đồng hồ báo thức đi.”

Bạch Tân Vũ giật mình, “Má ơi, suýt nữa quên mất.” Nhớ tới lão hung thần Hứa Sấm, cậu vội đặt đồng hồ báo thức lúc 5 giờ, dậy sớm trước nửa tiếng thì trễ được mới là lạ.

Du Phong Thành đắp chăn, chọc ghẹo nói: “Ngày mai đồng hồ báo thức vừa vang lên, nếu anh không đứng dậy, tôi sẽ đạp anh xuống dưới, đảm bảo anh rời giường đúng giờ.” Đã vậy còn cực kì thất đức chen thêm một câu, “Không cần cảm ơn.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn hấn một cái, vội kéo chăn che lại đầu.

Du Phong Thành cong môi cười, nhớ lại hình ảnh trong phòng tắm, chợt cảm thấy cổ họng khô khốc. Bạch Tân Vũ tắm xong thom phức, nằm ngủ ở bên cạnh hấn, hấn chỉ cần khẽ vươn tay là có thể chạm vào, đúng là quá sức thách thức người ta mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Buồn bực và mệt mỏi cả ngày, Bạch Tân Vũ thoát cái đã tiến vào mộng đẹp. Có điều thấy mình chưa ngủ được bao lâu thì đồng hồ báo thức đã vang lên, chuông đồng hồ báo thức vận hết cỡ, réo to liên hồi, cậu thì buồn ngủ đến độ hai mí mắt chẳng mở ra nổi, cuộn trong chăn ấm chẳng muốn động dậy, bèn kéo chăn bịt kín lỗ tai, chui tọt vào trong.

Có người đang ngủ bỗng mắng một câu, cao giọng lầu bầu: “Điện thoại của ai reo vậy hả?”

Giây sau, Bạch Tân Vũ bị cho ăn một đập, từ hướng kia chắc chắn là Du Phong Thành chứ chẳng phải ai! Cậu ráng vén chăn lên, chớp lấy cái điện thoại đặt trên tủ, tắt đồng hồ báo thức, rồi nghĩ, ngủ thêm năm phút nữa thôi, ngủ thêm năm phút nữa thôi...

Phùng Đông Nguyên hô nhỏ trên đỉnh đầu cậu: “Tân Vũ, Tân Vũ! Dậy mau.”

Bạch Tân Vũ rằm rì không muốn dậy. Cậu vừa trở người, lại thêm một cú đá vào bắp chân, cú này xem ra còn nặng hơn cú trước gấp mấy lần, bèn cá giận nói: “Cậu làm gì vậy, đừng có đập nữa! Tôi dậy đây nè!” Giọng nói mơ màng mang theo chút tức tưởi, nghe đáng thương không kể xiết.

Du Phong Thành thấp giọng nói: “Vậy thì lẹ đi, đừng ảnh hưởng giấc ngủ của người khác.”

Bạch Tân Vũ lầm bầm: “Tôi chọn mất chút thôi, chỉ năm phút thôi à...”

Phùng Đông Nguyên hét cách nói: “Tân Vũ, anh tới trễ sẽ bị đại đội trưởng phạt đó.”

“Anh biết...rồi...” Bạch Tân Vũ đánh cái ngáp to tướng, chốc thấy ỏ chần kia thật hấp dẫn biết bao.

“Tân Vũ...”

Trần Tình ngủ giường đối diện đột nhiên thấp giọng nói: “Im lặng, đừng ảnh hưởng người khác nghỉ ngơi.”

Phùng Đông Nguyên không dám nói tiếp, Du Phong Thành cũng trở mình, không thêm đề ý Bạch Tân Vũ nữa.

Ai bảo Bạch Tân Vũ không muốn thức dậy, cậu muốn thức ngay liền lập tức, khổ nỗi cứ mơ màng rồi lại thiếp đi. Vừa chọn mất chốc lát, đột nhiên có thứ gì đó đập vào người, cậu chợt tỉnh lại, nhìn đồng hồ, đã 5 giờ 15, chưa đầy một phúy nữa là đến thời gian Hứa Sấm yêu cầu. Bạch Tân Vũ lần này

tỉnh hẳn ra, cậu đứng dậy, thấy trên giường có một quả quýt, biết ngay Phùng Đông Nguyên ném để nhắc cậu. Song cũng chẳng biết thêm ơn người ta, cậu xoay người xuống giường vọt ngay vào phòng rửa mặt, rửa ráy một lượt, sau đó nhanh chóng đánh răng rửa mặt, rồi vội vã mặc quần áo vào.

Động tĩnh của cậu quá lớn, đánh thức cả đám tân binh còn đang say ngủ.

Cuối cùng cũng mặc quần áo xong xuôi, Bạch Tân Vũ muốn xách giày chạy, Trần Tình đang nhắm mắt đột nhiên lên tiếng, “Xếp chân.”

Bạch Tân Vũ ngẩn người.

Trần Tình nói: “Buổi sáng ngủ dậy không sắp xếp giường chiếu là vi phạm kỷ luật, xếp đi.”

Bạch Tân Vũ liếc đồng hồ, chỉ còn chưa đến ba phút, cậu gấp đến độ suýt tí chửi “mẹ nó”, nhưng cũng chẳng thể làm gì với thứ quy định kì quặc này, đành vọt lại bên giường, sờ dĩ ngày hôm qua không học đàng hoàng, thành thử kĩ năng xếp chân tệ không gì sánh được, vội xếp cho gọn xong, cậu lao xuống lầu như gió.

Lúc này, tiếng trống dậy buổi sáng vang lên.

Khi chạy đến bãi tập, Hứa Sấm và Vương Thuận Uy đã đứng trên bục chờ bọn cậu.

Bạch Tân Vũ chạy đến trước mặt bọn họ, tưởng như sắp tắt thở đến nơi, “A, đại đội trưởng, chỉ đạo viên, tôi đến rồi.”

Hứa Sấm liếc cậu một cái, “Ồ trong bộ đội thì nói chuyện với cấp trên như thế nào?”

Bạch Tân Vũ vội vàng thẳng lưng, “Báo cáo thủ trưởng, tôi đã đến.”

Hứa Sấm đảo nhẹ lòng bàn tay, lộ ra một cái đồng hồ bấm giờ, “Hôm qua tôi yêu cầu cậu đến sớm 5 phút 38 giây, cậu vẫn lại tới trễ 40 giây.”

Bạch Tân Vũ khóc không ra nước mắt, trong bụng mắng to “cái đồ quái đản”, có ngờ đâu lại dùng đồng hồ bấm giờ, cậu ảm ức lí nhí nói: “VẬY mà cũng coi là tới trễ...”

Câu này lọt vào tai Hứa Sấm, hấn trọn to hai mắt, “Tôi bắt cậu đến sớm là để rèn luyện ý thức về thời gian của cậu, sao? Cậu còn muốn chống đối hả? 40 giây đối với cậu mà nói chẳng là gì hết phải không? 40 giây đủ cho lựu đạn nổ bảy, tám lần, 40 giây có thể cho súng máy bắn ba bốn ngàn phát đạn, Bạch Tân Vũ, tôi nói cho cậu biết, trong cuộc chiến sinh tử, mỗi giây mỗi phút đều quan trọng, làm một người lính, đúng lúc đúng giờ là nguyên tắc thứ nhất.” Hấn dùng lực chọc bả vai Bạch Tân Vũ, “Cậu có hiểu không!”

Bạch Tân Vũ cúi đầu không dám nói lời nào.

Hứa Sấm quát lên: “Ngẩng đầu, thẳng lưng lên!”

Bạch Tân Vũ vội vàng đứng thẳng.

Các tân binh của ký túc xá cũng bắt đầu ào xuống, chưa đến hai phút, đã hơn hai trăm người đứng ở bãi tập, tự giác xếp hàng, từng đội bắt đầu điểm danh.

Hứa Sấm cao giọng nói: “Đồng chí Bạch Tân Vũ, cậu đã đến trễ hai ngày liên tục, ngày hôm qua tôi đã nói, ngày thứ nhất tôi không phạt, tôi cho cậu cơ hội thứ hai, nhưng hôm cậu vẫn tới trễ 40 giây, 40 giây này, dành phạt cậu chạy bốn cây số, cộng thêm ba cây số của mỗi buổi sáng, tổng cộng bảy cây số, khi nào chạy xong thì ăn, đây là trừng phạt cảnh cáo lần thứ nhất.”

Bạch Tân Vũ trừng tròn mắt, “Bảy...bảy cây số.”

“Đúng, bảy cây số.”

Bạch Tân Vũ thiếu chút xỉu ngay tại chỗ, chạy ba cây số ngày hôm qua đã đủ tắt thở, bảy cây số, bộ muốn mạng cậu đó hả.

Hứa Sấm hô: “Nghỉ, nghiêm—— các đội trưởng dẫn đội, chạy!”

Bạch Tân Vũ thiết tha nói: “Đại đội trưởng, sau này tôi không bao giờ đến trễ nữa đâu, tôi thề, thật đấy...”

Hứa Sấm hung tợn nhìn cậu chăm chăm, tức đến mức run người, “Cậu, cậu còn dám mặc cả nữa, cậu xem bản thân cậu thử đi, có ra dáng một người lính không, có ra một người đàn ông không!”

Lòng tự trọng của Bạch Tân Vũ bị tổn thương, cậu có cảm giác hơn hai trăm người trong bãi tập đang chăm chú nhìn mình, thấy thế sống lưng cậu phát lạnh.

Hứa Sấm ghé vào lỗ tai cậu rống to: “Chạy!”

Bạch Tân Vũ không dám nữa chữ nhiều lời, vội vọt theo đội ngũ. Cậu thấy hối hận xanh ruột, chỉ vì ngủ lơ vài phút mà phải đòi lấy bảy cây số, bây giờ cậu thật tình chỉ muốn lăn ra đất bất tỉnh cho xong.

Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng chạy đến bên cạnh, nhìn cậu một cách thông cảm.

Tiền Lượng thở dài nói: “Anh thấy chưa, cho anh lùi, gọi nhiều lần cũng không chịu thức, chiều này của đại đội trưởng hiệu quả thật, đảm bảo sau này anh không dám nằm ì ra đó nữa.”

Bạch Tân Vũ khóc không ra nước mắt, “Nếu anh không qua khỏi, nhớ đưa anh vào trạm xá.”

Phùng Đông Nguyên an ủi: “Nghe nói lính ngày xưa chạy mười hoặc hai mươi cây số lận, con người có tiềm năng thể chất lớn lắm, anh cố gắng lên.”

Tâm tình Bạch Tân Vũ càng thêm tuyệt vọng.

Du Phong Thành cũng chạy đến bên cạnh cậu, cười nhạo nói: “Giờ chắc thấy cú đập hồi nãy của tôi nhẹ quá đúng không? Há?”

Ánh mắt Bạch Tân Vũ hơi né tránh, mím môi không nói lời nào.

Du Phong Thành nheo mắt lại, “Vì tốt cho anh, lần sau tôi còn dùng một phương pháp đặc biệt để gọi anh dậy đấy.”

Bạch Tân Vũ nhìn hẩn chằm chằm, “Cậu, cậu lại tính làm gì hả?” Thăng nhóc này rất nham hiểm, cậu không đề phòng là không được.

Du Phong Thành cười với cậu một tiếng, lộ ra hàm răng trắng đều đặn, thấp giọng nói: “Anh đoán đi.”

Trần Tĩnh chạy đến bên cạnh bọn họ, “Tiết kiệm sức chạy bộ đi, bớt nói chuyện.”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Tiết kiệm làm gì, ngất sớm một tí càng khỏe.”

Trần Tĩnh liếc cậu một cái, “Đồng chí Bạch Tân Vũ, anh đúng là thiếu giáo dục, hi vọng lần xử phạt này có thể giúp anh tiến bộ hơn một chút. Anh về chuẩn bị bản kiểm điểm, vào cuộc họp lần tới của đội, phải phân tích kỹ càng thiếu sót của mình, nói ra biện pháp để cải thiện.”

Bạch Tân Vũ phát điên, “Đội trưởng, cậu bỏ qua cho tôi đi.”

Trần Tĩnh lắc đầu, “Không được, mỗi tân binh trong đội đều là trách nhiệm của tôi, nếu cậu vào đại đội mà vẫn còn như thế, tôi biết để mặt mũi ở đâu.”

Bạch Tân Vũ ngước cổ lên, hô to một tiếng, mặc kệ mệnh lệnh mà lết chân chạy về phía trước.

Chạy được hai cây số, Bạch Tân Vũ đã bắt đầu cảm thấy kiệt sức, cậu gắng gượng chạy hết ba cây số nữa rồi trở lại bãi tập, những người khác đều đã lấy đội làm đơn vị, mỗi đội chia ra, luyện đi điều lệnh, cậu thì bán mạng hi hục quanh sân. Chu vi của bãi tập là 1000m, đã vậy còn phải chạy bốn vòng, cậu thấy hai chân mình dần nhũn ra, thở không ra hơi, mỗi một bước đi là tim phổi muốn nổ tung ra vậy, chưa chạy được nửa vòng, cậu đã bắt đầu thả bộ, tưởng chừng như giây tiếp theo sẽ nhào luôn xuống đất.

Cả đời này Bạch Tân Vũ chưa bao giờ vận động mạnh như vậy, cũng chưa từng vật vã như bây giờ, cậu cảm thấy Hứa Sấm đang cố ý muốn răn đe cậu, từ ngày bước lên xe lửa, Hứa Sấm đã coi cậu là cái gai trong mắt, đến trễ 40 giây thì phạt chạy bốn cây số, mẹ nó, đúng là tên ác độc. Xúc phạm chỉ đạo chánh vào ngày đầu tiên, sau này cậu còn được quả ngon mà ăn nữa sao?

Chạy đến vòng cuối, Bạch Tân Vũ đã hai mắt trợn trắng, hầu như chỉ lết mà đi. Cậu cảm thấy tất cả mọi người trong thao trường đang nhìn và cười nhạo cậu, cái cảm giác một thân một mình này khiến cậu chỉ muốn khóc òa lên, cậu thấy nhớ nhà, nhớ mẹ vô cùng, rốt cuộc cậu đang làm gì ở đây? Cuộc sống đang êm đẹp, cố sao lại phải chịu khổ ở nơi chết tiệt này? Cậu muốn về nhà, về nhà ngay, lập, tức.

Bây giờ đã chẳng còn sức để chạy được nữa, cậu cảm đầu ngã xuống đường chạy, trong giây phút nằm rạp trên đất, bỗng cậu cảm thấy mặt đất bản thủ này, dường như còn thoải mái hơn giường rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

“Bạch Tân Vũ!”

Bạch Tân Vũ nghe có người gọi sau lưng mình, không rõ xa hay gần, tiếng gọi hiu hiu trong gió, nhẹ nhàng bay bổng, dễ nghe một cách lạ thường...

Tiếp theo đó, cơ thể cậu bị một đôi tay rắn chắc nâng dậy, cánh tay chắc nịch tựa đánh thép dán lên lồng ngực, mang đến một cảm giác an toàn. Bạch Tân Vũ gắng gượng mở mắt ra, trông thấy cái cảm với đường nét xinh đẹp, trên là đôi môi mỏng nhợt nhạt đang gọi tên cậu, tiếc là đầu óc văng vát, cậu cảm thấy âm thanh ấy dường như luôn cách mình rất xa.

Du Phong Thành thấy ánh mắt cậu hơi mờ mịt, vỗ mạnh vào mặt cậu, “Bạch Tân Vũ, anh hôn mê thật à?”

Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng cũng chạy tới, Phùng Đông Nguyên sáp lại hỏi: “Tân Vũ? Anh có sao không, em đưa anh vào trạm xá.”

Hứa Sám chậm rãi đi tới, “Đi trạm xá cái gì, chạy tới phòng ăn, hứng ly nước muối.”

Phùng Đông Nguyên nhỏ giọng nói: “Đại đội trưởng, hình như anh ấy hôn mê thật rồi.”

Hứa Sám liếc xéo cậu, “Tuổi trẻ mà sức đã yếu, biết hút thuốc lá uống rượu rồi nhĩ công tử? Làm như tôi nói, đi rót ly nước muối, vừa hay đúng giờ ăn sáng, chén một bữa là khỏe re chứ gì.” Hắn ngồi xôm xuống, lấy đai trang bị vỗ vào bả vai Bạch Tân Vũ, “Còn nửa vòng 500 mét nữa, ngày mai bổ sung.”

Bạch Tân Vũ liếc mắt, thiếu điều muốn ngất luôn cho rồi.

Du Phong Thành đỡ Bạch Tân Vũ dậy, cõng cậu trên lưng.

Thật ra lúc này Bạch Tân Vũ đã tỉnh táo chút ít, ít ra thì đứng cũng không thành vấn đề gì, khổ nỗi tính làm biếng lại phát tác, lại muốn nhân cơ hội này trả thù Du Phong Thành, cậu vờ bất tỉnh thành con lười, dồn hết sức nặng toàn thân lên người Du Phong Thành, nghĩ thầm đồ được bước nào hay bước ấy. Từ sân tập đi tới phòng ăn cũng gần 1 cây số, cho ngồi sao xấu này một tiếng luôn.

Du Phong Thành cõng cậu đi về phía phòng ăn. Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng đi theo bên cạnh.

Phùng Đông Nguyên thấy mặt mày Tân Vũ đỏ bừng, không ngừng dùng tay quạt mặt cho cậu, hơi sốt ruột nói: “Chẳng biết có sao không?”

Tiền Lượng nói: “Không sao đâu, tuổi trẻ sức dai lắm, chạy bộ thì chết sao được.”

Phùng Đông Nguyên thở dài nói: “Cậu cũng vậy đấy, dậy sớm chút thì tốt rồi.”

Du Phong Thành lạnh nhạt nói: “Anh ta mà có cái tự giác đó à. Nếu không có người gọi anh ta dậy, hôm nay không chỉ có bảy cây số thôi đâu.”

Bạch Tân Vũ lên nằng Du Phong Thành trong bụng, nhưng ở sâu trong nội tâm, cậu lại thoang thoảng cảm thấy Du Phong Thành nói cũng chẳng sai. Nếu hôm nay dậy sớm hơn chỉ ít là một phút, cậu đã không phải mất mặt, cũng chẳng phải chịu phạt thế này. Cậu nằm ở trên lưng Du Phong Thành, thấy chóp mũi cay cay. Nếu mẹ biết cậu ở quân đội bị phạt như vậy, liệu có đau lòng và hối hận không nhỉ?

Từ sân tập đến phòng ăn trông không xa là bao, nhưng cõng một người hơn 140 cân (=80kg) quả chẳng phải chuyện nhẹ nhàng gì. Khi Du Phong Thành đến phòng ăn, đã mệt đến mức mình mẩy tựa đầy mồ hôi.

Hắn đặt Bạch Tân Vũ lên ghế, lau mồ hôi trên trán, nhìn điệu bộ Bạch Tân Vũ giật giật mí mắt, lại không dám mở ra, vừa bực mình vừa buồn cười.

Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng đi tìm muối và nước nóng. Căn phòng ăn chen chúc người và rầm rĩ thường ngày, lúc này lại bốn bề yên tĩnh, những dãy bàn ghế trống không, trông có vài phần lạnh lẽo.

Du Phong Thành thờ dốc một hơi, sau đó đập Bạch Tân Vũ một cước, “Còn giả bộ?”

Bạch Tân Vũ nhắm chặt hai mắt, không dám nhúc nhích.

Du Phong Thành cúi người, hai tay chống lên bàn, ghé sát vào mặt Bạch Tân Vũ, thấp giọng nói: “Giả bộ là tôi hôn anh đấy.”

Bạch Tân Vũ chột run lên, làm bộ mới vừa tỉnh, yếu ớt mở mắt nhìn hắn, biểu cảm vụng về kia ở trong mắt Du Phong Thành trông tức cười hết sức.

Du Phong Thành nheo mắt lại, “Chưa tỉnh phải không? Tôi dẫn anh đi dội nước nhé?”

Bạch Tân Vũ vội nói: “Không, không cần đâu, tôi đỡ hơn rồi.”

Hai người đứng rất sát, chóp mũi gần như chạm vào nhau, vì vậy Bạch Tân Vũ có thể thấy rõ cái trắng sáng bóng mượt mồ hôi của Du Phong Thành, nhớ quãng hán vác mình đến đây, trong lòng Bạch Tân Vũ dấy lên một cảm xúc kỳ lạ, chắc người này chẳng qua chỉ xấu mồm xấu miệng mà thôi, chứ nhân phẩm cũng không hề kém đâu nhỉ?

Du Phong Thành nắm cằm cậu, uy hiếp: “Được tôi cõng sướng lắm chứ gì, không có chuyện cõng không công nhé, tuần sau anh giặt quần áo cho tôi.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, nuốt lại lời vừa rồi vào bụng, gãi nãy, “Tôi không biết giặt quần áo đâu.”

Du Phong Thành ngả ngón vỗ mặt cậu, ra vẻ “cắm nói leo” nói: “Học.”

Bạch Tân Vũ u oán nhìn hắn, mặt mày tức tưởi.

Lúc này, Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng trở lại, cầm một ca xanh đầy nước trong tay.

Phùng Đông Nguyên vui vẻ nói: “Tân Vũ, anh tỉnh rồi hả? Thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Nước...” Cậu khát chết mất thôi.

Phùng Đông Nguyên nhanh tay đưa ca, cậu liền cầm đồ hộp lớn vào miệng, kết quả vừa vào miệng thì phun cái “phụt”, cậu thừa biết đó là nước muối, nhưng nào biết nó lại mặn đến vậy!

Tiền Lượng gãi đầu, cười hì hì nói: “Hay là... em cho muối quá tay rồi nhỉ?”

Bạch Tân Vũ ho sặc sụa.

Phùng Đông Nguyên vọt đi rót chén nước, Bạch Tân Vũ uống hai hộp xong thì cảm giác nóng cháy ở cổ họng rốt cục cũng dịu đi phần nào.

Uống nước xong, Bạch Tân Vũ hít hà một hơi, bất lấy cánh tay Phùng Đông Nguyên, khổ não nói: “Nói cho em biết, vừa nãy anh có cảm giác mình sắp chết đến nơi rồi ý.”

Phùng Đông Nguyên an ủi nói: “Tĩnh lại là tốt rồi, ngã một keo leo một nấc, mai mốt phải dậy sớm, chớ để phạm sai lầm nữa.”

Bạch Tân Vũ tức giận nói: “Hứa Sấm cổ nhắm vào anh chứ đâu! Đến trễ 40 giây mà hành anh sống dở chết dở thế này đây, từ hồi đầu ông đã không vừa mắt anh rồi, rõ là muốn chơi anh.”

Phùng Đông Nguyên cau mày nói: “Tân Vũ, anh đừng nói vậy, em thấy đại đội trưởng không nhắm vào ai cả đâu, hơn nữa hôm qua ông đã nói, chẳng qua cho anh dậy sớm mấy phút thôi, anh làm không tốt, ông ấy phạt anh cũng là chuyện thường, và lại gặp chuyện rắc rối, anh cũng phải xem xét lại bản thân mình chứ.”

Bạch Tân Vũ muốn phản bác, song vì tức giận nên hai má sưng phồng lên, cậu uất ức nói: “Ngay cả em cũng nói anh như vậy.”

Phùng Đông Nguyên xấu hổ nói: “Em không có trách anh, chỉ là em cảm thấy, anh phải sửa lại tính tình của mình thôi, mẹ em hay nói, gặp chuyện gì thì phải xem bản thân mình trước rồi hẵng xét người khác, có vài vấn đề đôi khi phải tự mình ngẫm nghĩ thì mới thông suốt được.”

Tiền Lượng nói: “Đúng vậy, mấy lần tui cũng nói như ông đó, ký lai chi tắc an chi(1), sống đâu theo đó.” Ký lai chi tắc an chi: Chuyện gì đến cũng sẽ đến, cứ bình tĩnh mà đón nhận nó. Bạch Tân Vũ trong lòng vẫn không phục, nhưng lại chẳng thể nói gì, đành cúi đầu im im.

Du Phong Thành búng ngón tay vào trán cậu, “Để một đám nhóc nhỏ tuổi hơn mình dạy dỗ, thế mà cũng không biết ngượng.”

Phùng Đông Nguyên khoát tay lia lịa, “Không phải, không phải vậy đâu.”

Bạch Tân Vũ bật dậy, đẩy tay Du Phong Thành ra, “Không đến phiên cậu quan tâm.” Cậu vừa nói vừa đi về phía phòng ăn.

Tiền Lượng la to: “Sắp ăn sáng rồi, anh đi đâu vậy.”

“Gọi điện thoại.” Bạch Tân Vũ không quay đầu lại.

Vào lúc này, phòng thường trực quả nhiên không có một ai, Bạch Tân Vũ như kẻ đói lâu ngày thấy thịt, vồ vập tới cái điện thoại bên cạnh, cậu hít sâu một hơi, ngón tay run rẩy ấn số điện thoại của anh mình.

Điện thoại reo mấy tiếng thì có người bắt máy, một giọng nam lười biếng từ bên đầu dây vọng sang, “A lô?” Âm thanh vô cùng trong trẻo, từ tính và êm tai.

Khoảnh khắc nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, trong lòng Bạch Tân Vũ dâng lên trăm mối cảm xúc ngổn ngang, bỗng kích động, căng thẳng, lại lo sợ, cảm xúc bấy lâu nay chực trào ra, yểu hầu như bị chẹt lại, chột không phát ra được âm thanh nào, tay cầm ống nghe run lên run xuống, cậu biết, đây là hy vọng cuối cùng, song càng biết rõ hơn, lại càng không dám mở miệng, nhờ đâu anh cậu cúp phăng điện thoại, cũng không khác việc đập cậu xuống nơi vách núi sâu thăm thẳm là bao.

“A lô?” Giọng nói Giản Tùy Anh mang theo vài phần nghi ngờ.

Hốc mắt Bạch Tân Vũ nóng lên, cổ họng giãn ra, la to: “Anh! Mau cứu em với!!!” Bao thống khổ, tủi thân chất chứa mấy ngày qua, khiến cậu khi vừa nghe được âm thanh thân thuộc ấy, cảm xúc đã lập tức vỡ òa, hại anh lính trực ban cũng bị hù khiếp vía.

Bạch Tân Vũ lúc này đã hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của mình, khóc lóc kể kể van xin, “Anh, mau đến cứu em đi, em biết sai rồi, em không thể chịu nổi thêm một ngày nào ở đây nữa!”

Bên đầu dây điện thoại dường như đã không nhận nổi, bật lên một tiếng cười, Bạch Tân Vũ bỗng cảm thấy đáy lòng lạnh băng, cậu vừa sợ vừa thốt lên: “Anh ơi anh ơi——”

Giản Tùy Anh quát: “Im ngay, mày gọi hồn tao đấy hả!”

Bạch Tân Vũ lập tức ngậm miệng, run rẩy hít hít cái mũi.

Giản Tuy Anh “hừ” một tiếng, “Mày còn mặt mũi để gọi cho tao nữa sao? Sao dậy sớm vậy, ở bộ đội có vui không?”

Bạch Tân Vũ nức nở nói: “Anh ơi, em xin lỗi, anh tha lỗi cho em, em không dám nữa.” Cậu thấy hơi hận xanh ruột, nếu có thể như cậu được về nhà, cậu hứa sẽ thay đổi, không cá độ, ăn chơi, cậu sẽ cố gắng làm việc, cố gắng phấn đấu. .

Giản Tuy Anh lạnh lùng cười một tiếng, “Tha cho mày? Được thôi, nhả ba căn hộ lại cho tao, tao cho mày về ngay.”

Bạch Tân Vũ vừa nghe câu này, bỗng nghẹn cả họng, cậu đảo đầu ra ba căn hộ bây giờ, bèn xoắn xuýt van lơn: “Anh ơi, chỗ này đến chim còn chẳng thêm ỉa, không phụ nữ, không điện thoại di động, sáng nào cũng phải dậy lúc 5 giờ, mà ai cũng coi thường em cả, anh cho em về đi.” Bạch Tân Vũ nói năng càng lộn xộn, cậu chỉ biết Giản Tuy Anh là cọng rom cứu mạng của mình, nhưng cậu cảm thấy hình như cọng rom này cũng đang vứt bỏ mình.

Giản Tuy Anh cả giận nói: “Bảo mày đưa nhà, mày nói cái này với tao làm gì? Mày đến đó là do mày chứ tại ai, từ nhỏ đến lớn Giản Tuy Anh này đâu có lỗi với mày, con mẹ nó mày lại đi bịp tiền sau lưng tao, mày là cái thằng lương tâm bị chó tha còn óc thì chứa toàn cứt mà thôi!”

“Hức hức, em xin lỗi, xin lỗi anh, em cũng đâu muốn như vậy, em. . .” Bạch Tân Vũ liếc mắt nhìn cậu lính trực ban, thấp giọng nói: “Em thiếu tiền vay nặng lãi, có con dao to kề trên cổ thì em gan nào không dám trả, hơn nữa cũng do thằng Tiểu Lâm giựt dây, nếu không em——”

“Mày nói cái gì!” Giản Tuy Anh quát lớn, “Mày mới vừa nói gì?”

Bạch Tân Vũ khóc thút thít: “Anh à, trước giờ em trốn anh, không phải em sợ anh đánh em. . . Ấy không phải. Cũng là sợ anh đánh em, nhưng, chủ yếu là, em không dám nói sự thật trước mặt anh, em sợ.”

“Mày đừng nói nhảm nữa, mày nói Tiểu Lâm sao?!” Giọng nói Giản Tuy Anh dồn dập, không còn vẻ đùa như vừa nãy. Tiểu Lâm: Giản Tuy Lâm, em trai cùng cha khác mẹ của Giản Tuy Anh đã nói qua ở chương 1, nhân vật này được viết nhiều hơn trong bộ “Sao anh vẫn cứ yêu tên ngọc ấy” của Thủy Thiên Thừa, trong đó bộ này viết về cuộc gặp gỡ và mối tình của Giản Tuy Anh và Lý Ngọc, đang được edit và chưa hoàn tại nhà lululinhlinh.wordpress.com Bạch Tân Vũ run rẩy nói: “Thằng nhóc Tiểu Lâm ấy xúi em. Em thiếu nợ bạc nên không dám nói với ba mẹ và anh, nó biết được, nó nói có thể giúp em, nhưng không được nói cho anh biết. . . Hức, mấy căn hộ đó không nằm trong tay em, nó cho em ba triệu trả nợ, rồi, rồi nó lấy nhà đi mất, sau đó em sợ anh tìm em, nên bỏ chạy ra nước ngoài. Em không muốn về, ngoại trừ việc sợ bị anh trách mắng, em còn sợ, em sợ nói cho anh biết điều này, anh sẽ không chịu nổi.”

“Con mẹ nó!” Giản Tuy Anh điên cuồng hét lên một tiếng, “Bạch Tân Vũ! Con mẹ nó nếu nào mày dài hơn tí, chẳng đã nói cho tao biết từ lâu rồi!”

Bạch Tân Vũ sợ run người, “Anh, em xin lỗi. . .” Thật ra trong lòng cậu luôn đầy áy náy đối với Giản Tuy Anh, tuy cậu khiếp nhược và hèn nhát, nhưng cậu biết rõ ai là người đối tốt với mình, dẫu mấy lần anh đánh cậu ra đòn, nhưng anh luôn thật lòng xem cậu như em ruột, chẳng hiểu sao cậu lại bị quý mề hoặc đầu óc, bị ép nợ, thật cậu hơi hận muốn chết đi chứ! Cậu run rẩy van xin: “Anh ơi, em biết sai rồi, em không không dám nữa đâu, em xin lỗi anh, anh có đánh em cũng được, em hứa mình sẽ thay đổi, không đánh bài nữa, thật đó! Anh ơi, em cũng đã nói thật rồi, anh tha em với, anh cho em về đi mà ——”

Giản Tuy Anh cắn răng nghiêng lợi nói: “Mày cứ ở đó cả đời đi!” Nói xong “cốp” một tiếng cúp điện thoại.

Bạch Tân Vũ sững sờ nhìn cái ống điện thoại, cả buổi trời cũng không hồi hồn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Bạch Tân Vũ cuối cùng cũng phản ứng trở lại, anh chẳng đã thắng từng cú máy, còn bảo cậu chôn nốt cả đời ở quân đội, bỗng cậu cảm thấy muốn khóc, song cậu vẫn ráng nhịn, thật ra, lấy sự hiểu biết của cậu về anh, cậu cũng chẳng ôm bao nhiêu hi vọng, cách thức làm việc của anh luôn tàn nhẫn và dứt khoát. Dựa vào giọng điệu của anh vừa nãy, nếu hai người mặt đối mặt, e là cậu đã quỳ luôn mất rồi. .

Ông anh trực ban nhìn cậu như trông thấy người bệnh thần kinh, “Đồng chí, cậu không sao chứ?”

Bạch Tân Vũ lau nước mắt nước mũi, “Bộ anh thấy tôi giống người không có gì chuyện gì cả.”

“Ồ, vậy cậu khóc tiếp đi, tôi ra ngoài hút thuốc.” Ông anh trực ban cũng không chịu nổi một thằng đàn ông khóc sụt sùi, đứng dậy đi mất.

Bạch Tân Vũ cầm ống nghe, trong đầu hiện lên dãy số điện thoại nhà, nhưng ngón tay lại cứng ngắc, không thể ấn số được. Nếu nghe thấy giọng nói của mẹ, chắc chắn cậu sẽ không kiềm lòng nổi. . Nhưng không kiềm chế được thì có tác dụng gì, ba mẹ cũng chính là người đẩy cậu vào quân đội, cả hai đời nào cho cậu về, cú điện thoại này, gọi hay không gọi thì kết quả cũng như nhau cả thôi, còn gọi thì, tối nay cậu sẽ không tài nào ngủ được mất.

Do dự một lát, cậu vẫn đành gác ống nghe xuống. Trong khoảnh khắc đó, cậu chàng họ Bạch bỗng nhận thức được rằng, nếu cậu không hoàn thành nghĩa vụ quân sự, hay từ chối không tòng quân, thì đừng hòng vác mặt về, kể từ giờ phút này, cậu đã quyết định, hai năm này, cậu sẽ cố gắng tuân thủ kỷ luật, tròn Du sao xấu, chỉ cần tay chân lành lặn ra khỏi nơi này, Bạch ta trở lại Bắc Kinh, nhất định sẽ biến thành con rồng ngày nào, vì cuộc sống tốt đẹp trước kia, cậu cần phải giữ vững!

Sau khi gọi điện thoại xong, vừa đứng giờ ăn sáng, Bạch Tân Vũ đã đói bụng đến nỗi cả mắt, bèn vọt cái vèo tới căn-tin, nhận lấy phần mình, tìm một góc rồi liền vùi đầu vào ăn. Trong phòng đều là những tân binh vừa kết thúc buổi luyện ở sân tập, đã lấy làm quen với việc cái tên xúi quẩy là cậu chạy hùng hục bán sống bán chết quanh sân, lúc ăn cơm, cậu luôn cảm thấy mọi người chung quanh xì xào bàn tán, thấp giọng cười nhạo mình. Cậu đem toàn bộ công lực mấy câu mắng chửi của anh mình vừa nãy ra, cố gắng không nghe thấy.

Ăn bữa sáng xong, cậu trở về kí túc xá.

Trông điệu bộ hồn bay phách lạc, cái gì cũng viết hết ở trên mặt, Tiền Lượng vừa thấy cậu đã nói: “Có gọi điện cho gia đình được không?”

Bạch Tân Vũ gật đầu.

Tiền Lượng xoa đầu cậu như dỗ dành cún con, “Ôi trời, xem hai mắt sưng vu vù này, anh không sao chứ?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Chuyện kia, anh đã suy nghĩ thông suốt rồi, sau này anh sẽ không bao giờ đến trễ nữa.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Không chỉ không được đến trễ, mà còn phải tuân thủ kỷ luật nữa.”

Du Phong Thành lạnh lùng nói: “Sao tự dừng lại thông suốt rồi? Chắc là gọi điện thoại khóc lóc cầu xin anh họ, kết quả bị từ chối rồi chứ gì?”

Câu này đâm trúng chỗ đau của Bạch Tân Vũ, cậu cãi chày cãi cối: “Tôi tính ở đây đấy, có gì mà không được, không phải là làm lính thôi à.”

Du Phong Thành nghe thế, khẩu khí càng lạnh thêm mấy phần, “Anh cho rằng ai cũng làm lính được sao?”

Bạch Tân Vũ thấy ký túc xá nhiều người, Du Phong Thành cũng không thể làm gì mình, liền cứng cổ nói: “Không làm được tôi cũng làm, cậu dám làm gì được tôi.”

Du Phong Thành nheo mắt lại, sau đó nở nụ cười, “Anh giấc ngộ được thế là tốt, mọi người cũng sẽ cùng giúp đỡ anh trở thành người lính tốt.”

Nụ cười kia rõ ràng vô cùng nham hiểm, Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy da đầu tê dại, cũng không dám nhìn ánh mắt của hắn.

Phùng Đông Nguyên ngây thơ cười nói: “Đúng vậy đó, chúng ta là một tập thể, tất cả mọi người sẽ giúp anh.”

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, so với Du sao xấu đầy âm mưu hiểm độc, Phùng Đông Nguyên đúng là thiên sứ.

Đúng lúc này, Trần Tĩnh đi vào, “Thời gian nghỉ ngơi nửa tiếng sắp hết, lát nữa tôi đưa mọi người đi ôn tập nội vụ một lần, sau đó chúng ta đến sân tập luyện hành quân.”

“Đội trưởng, đội trưởng.” Đại Hùng bu lại, con mắt lóe sáng lấp lánh, “Khi nào chúng tôi mới được cầm súng ạ?”

Trần Tĩnh liếc hắn một cái, “Cậu muốn cầm súng?”

Đại Hùng gật đầu lia lịa, hai mắt mong đợi.

“Cuối kỳ huấn luyện tân binh.”

“Một tháng à?”

“Cũng gần vậy, xem tiến độ của các cậu, nhưng đại đội trưởng gần đây đòi hỏi rất nghiêm khắc với các tân binh, có lẽ sẽ sớm hơn.”

Đại Hùng phấn khởi nói: “Hay quá, đợi khi được cầm súng rồi, tôi liền chụp ảnh gửi nhà mình xem ngay.”

Trần Tĩnh đen mặt, “Khóa chỉ đạo hôm qua cậu đã nghe chưa?”

Đại Hùng chợt nhận ra có gì đó không ổn, chớp chớp mắt, chợt dạ nói: “Nghe rồi.”

Trần Tĩnh đấm vào bả vai Đại Hùng, “Chép phạt chính sách bảo mật một lần cho tôi.”

Mặt mày Đại Hùng xụ xuống, “Đội trưởng, tôi biết sai rồi.”

“Biết sai thì sửa, chép xong tôi kiểm tra.”

Trong kí túc xá xôn xao tiếng cười trộm.

Trần Tình đi tới mép giường Bạch Tân Vũ, chỉ vào chần trên giường, “Đây cái chần anh xếp buổi sáng, để nguyên xi cho anh đấy.”

Bạch Tân Vũ liếc mắt nhìn cái chần, cậu thấy kĩ thuật xếp của mình đỉnh quá đi chớ.

Trần Tình nhìn cậu, móc một cây thước đo trong ngăn kéo ra, bước lại đo, “Tự anh xem đi, thiếu bao nhiêu.”

Bạch Tân Vũ khóc không ra nước mắt.

“Bây giờ tôi cho anh thêm cơ hội, làm mẫu cho cả lớp, giờ xếp lại.”

Bạch Tân Vũ trải chần ra, xếp lại lần nữa.

Trần Tình nhìn đồng hồ, cau mày, “Quá chậm, quá góm, làm lại.”

Bạch Tân Vũ không thể làm gì khác hơn là gấp chần hết lần này tới lần khác, bởi vì giường là giường tầng, lúc xếp chần cậu chỉ có thể khom người, chưa đầy một lát đã mỏi như cả eo, gấp tới gấp lui mười lần, mỗi lần gấp xong, Trần Tình liền chỉ ra khuyết điểm cho mọi người xem, giúp mọi người học tập, khiến Bạch Tân Vũ buồn bực vô cùng.

Lần cuối cùng, Trần Tình rút cuộc cũng hài lòng, “Không tệ, anh có tiến bộ rồi đấy.”

Bạch Tân Vũ thăm mắng trong bụng, xếp đi xếp lại cái chần mười mấy lần, không tiến bộ mới là nào có vấn đề.

Trần Tình nhìn đồng hồ, “Tốt lắm, tập hành quân thôi.”

Tiết trời ở Tân Cương vào sáng lạnh, đêm cóng, còn buổi trưa lại nóng chết người, một ngày có thể cảm nhận được bốn mùa luân lưu. Lúc này trời mới vừa ấm lên, mặt trời cũng dần lộ dạng, bọn họ đi đi lại lại trong sân, gần tới trưa, ai nấy đều miệng đắng lưỡi khô, mặt mày nóng rát.

Bạch Tân Vũ hối hận vì mình đã không thoa kem chống nắng, mẹ chuẩn bị cho cậu cả một chai to, chỉ sợ cậu phơi mình bị ốm.

Ngay cả lúc xếp hàng, Bạch Tân Vũ cũng không yên nổi, chỉ cần ánh mắt của Trần Tình không dừng trên người cậu, cậu có thể lười biếng dù chỉ một chốc, vì vậy cũng đôi phỏ qua được buổi trưa.

Buổi trưa qua đi, Bạch Tân Vũ cảm giác mình phơi nắng đến tróc hết da mặt rồi, từ trong da ra ngoài da cứ nóng ran rát, vừa vào phòng ăn liền đổ một cốc nước lớn.

“Oa, hôm nay có quả đào to kìa.” Tiền Lượng vui mừng reo lên.

Phùng Đông Nguyên vui vẻ nói: “Thật, bàn đào ở Tân Cương, lâu nay nghe nói ăn rất ngon.”

Cả bọn bung com ngồi xuống, Tiền Lượng lúc trước hai miệng ba lưỡi cũng nhét một quả đào vào trong bụng, vừa ăn vừa tấm tắc khen, Bạch Tân Vũ không hiểu sao ăn đào mà có thể vui được vậy, cậu thấy ngày nào mình còn ở đây, chẳng có lúc nào mà vui vẻ nổi.

Batoul vừa lúc ngồi ở bên cạnh cả bọn, nhóc con thấy ai cũng thích đào, bèn hí hửng giới thiệu cho mọi người, còn kể đào nhà mình ăn ngon ra sao, nói xong mà vẫn còn hăng hái không thôi, đôi mắt to lấp lánh, kết hợp với tiếng phở thông uốn uốn éo éo, không cần nói ra đáng yêu chừng nào, phần lớn mọi người đều không nghe về quả đào mà cậu ta nói, chỉ đắm đắm nhìn cậu ta biểu diễn mà thôi.

Sau khi ăn com trưa xong, Bạch Tân Vũ trở về kí túc xá nằm li trên giường. Sáng chạy 7 km, đến bây giờ chân cứ như hai bó rau, lúc nằm xuống, y như rằng từ eo trở xuống nhúc nhối không có cảm giác, cậu không chịu nổi mà rên réo lên.

Phùng Đông Nguyên định bụng đi lên một lát, thấy bộ dạng rên rĩ của cậu, liền hỏi: “Tân Vũ, anh sao vậy? Đau chân hả?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, đáng thương nói: “Anh cảm thấy cặp giò này không phải của mình nữa rồi.”

“Lâu ngày không vận động mới vậy đó, chắc chắn mai còn đau hơn nữa.”

“A...” Bạch Tân Vũ ừ ừ nói: “Để anh ngất luôn đi.”

Phùng Đông Nguyên nói: “Em đừng bóp cho anh chút nhé, hồi trước ba em đi đứng đau, em cũng thường bóp cho ba, tay nghề của em cũng không tệ đâu nha.”

“Thật à? Tới đây tới đây.” Bạch Tân Vũ vừa nói vừa dịch ra giữa giường, nhưng nghĩ thấy mình đang chuyển hướng về phía Du Phong Thành, bèn dừng lại, lặng lẽ quay đầu nhìn Du Phong Thành, Du Phong Thành đang tựa trên giường nghỉ ngơi, cũng hồ hững liếc cậu một cái.

Phùng Đông Nguyên ngồi lên giường Bạch Tân Vũ, xoa hai bàn tay, “Có lẽ sẽ hơi đau chút, anh ráng chịu đựng nhé.”

Tiền Lượng và mấy tân binh cũng bu lại, “Ê, tụi tui cũng học nữa, mọi người đi đứng cũng nhúc, buổi tối muốn đắm bóp cho nhau tí.”

Phùng Đông Nguyên niết bắp đùi Bạch Tân Vũ. Phùng Đông Nguyên trông gầy guộc, ngón đầu lực tay cũng không nhỏ, vừa bóp một cái, Bạch Tân Vũ

réo lên như heo nái.

Phùng Đông Nguyên bật cười, “Em nói sẽ hơi đau chút mà, không đau không có hiệu quả đâu.”

Bạch Tân Vũ run rẩy nói: “Đây là ‘hơi đau chút’ của em hả, đại ca, nhẹ nhút đi.”

“Dạ rồi dạ rồi.” Phùng Đông Nguyên nhẹ tay lại, Bạch Tân Vũ nhe răng nhếch miệng, nhưng miễn cưỡng vẫn nhịn được.

Không biết người nào mở câu vui đùa, “Tui nói, tính cách Phùng Đông Nguyên thế này, lấy về làm vợ là chuẩn không cần chỉnh đó nha.”

Mọi người cười lên ha hả. Phùng Đông Nguyên cũng không tức giận, chỉ cười nắc nẻ: “Quá đẹp cho ông rồi.”

Bạch Tân Vũ cũng phụ họa theo. Trước giờ cậu chưa từng đụng đến tính cách này của Phùng Đông Nguyên, vừa dịu dàng chu đáo, lại không hay tức giận như mấy bà thím, tóm lại rất dễ khiến người khác sinh hảo cảm, cậu cảm thấy có thể gặp được Tiền Lượng và Phùng Đông Nguyên trong quân đội, có lẽ là điều tốt duy nhất từng thấy.

Du Phong Thành nhìn hai người nói cười vui vẻ với nhau, chân mày khẽ nhíu, bèn sáp lại gần, “Đông Nguyên, tôi cũng muốn học kỹ thuật của cậu.”

Bạch Tân Vũ trong lòng căng thẳng, hai mắt tròn to nhìn hẩn.

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Được thôi, thật ra thì rất đơn giản, anh cầm cái chân khác của Tân Vũ tập đi, đừng dùng sức quá, ảnh sợ đau.”

Du Phong Thành cười nói: “Không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Bạch Tân Vũ trừng to hai mắt nhìn hẩn, ý bảo đừng có mà giờ trò.

Du Phong Thành giả bộ không thấy mà sáp thẳng tới ngay, hẩn xoa hai tay, bắt chước động tác của Phùng Đông Nguyên nắm lấy bắp đùi của Bạch Tân Vũ.

“Áaaaa!” Bạch Tân Vũ hét lên một tiếng, nói thật ra thì cũng không đau là bao, chẳng qua cậu muốn thừa cơ hù Du Phong Thành một tí thôi.

Du Phong Thành nào tốt bụng như Phùng Đông Nguyên mà bỏ tay ra, đã vậy lại còn ra sức bóp mạnh vào, còn làm bộ khiêm tốn học hỏi, “Nhu vậy hả?”

Phùng Đông Nguyên gật đầu, “Đúng rồi, dùng nắm tay miết dọc xuống, rồi ần.”

Du Phong Thành cong môi cười với Bạch Tân Vũ, đoạn lấy xương nắm tay miết mạnh một cái, Bạch Tân Vũ la toáng lên, “Á đau đau đau.”

Du Phong Thành vô tội nói: “Ráng chút đi, anh không nghe Phùng Đông Nguyên nói à, không đau không hiệu quả.”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Rõ ràng là cậu cố ý, ối...”

Trần Tình bỗng từ ngoài cửa đi vào, “Mấy cậu làm gì đó, kêu au áu như heo là sao?”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Đội trưởng, Tân Vũ đau chân nên bọn em xoa bóp cho ần.”

Trần Tình bước tới xem, “Nhu thế thì không được, cậu ta bị đau cơ bắp chứ đâu phải ông già bị thấp khớp, để tôi nào.”

Hai người bèn tránh ra, Trần Tình xắn tay áo, bước lên bắt lấy một chân của Bạch Tân Vũ, gấp lên, ép vào ngực.

Bạch Tân Vũ rú lên, “Má nó tôi không xoa bóp nữa! Tôi không xoa bóp nữa!”

Trần Tình nói: “Lâu ngày anh không vận động nên đột nhiên vận động sẽ làm cơ bắp bị tổn thương, lúc này phải kéo gân ra, bảo đảm ngày mai chân sẽ bớt đau hơn.”

Bạch Tân Vũ méo mào nói: “Tôi không muốn hôm nay đau đâu.” Không chỉ đau, mà còn mất mặt nữa chứ, chẳng lẽ mọi người không thấy tư thế này rất “ba chấm” hả? Đúng là đám xử nam ngây thơ!

“Nhìn tí đi.” Trần Tình đổi cái chân khác, dùng sức ấn xuống.

Sau khi hành hạ Bạch Tân Vũ với đủ loại tư thế đến độ khóc lóc thảm thiết, Trần Tình mặt mày tỉnh bơ rút cuộc cũng buông tay ra, chỉnh lại mắt kính rồi đứng lên, “Nhìn đi, có đỡ hơn chút nào không.”

Bạch Tân Vũ dần sống lại, cảm giác đau nhức bỗng giảm đi rất nhiều, cậu ngạc nhiên nói: “Ê, bớt đau rồi nè!”

Trần Tình hừ một tiếng, “Những thứ từ từ tôi sẽ dạy cho mấy người, sau này tôi mà nói là phải chăm chú nghe, rõ chưa.”

Đại Hùng hô: “Đội trưởng oai quá.”

Ai nấy cũng cười toe toét theo.

Tiền Lượng ở bên cạnh cười như nắc nẻ, người ta đã cười xong còn cậu ta vẫn hả hê không ngừng.

Trần Tình cau mày nói: “Tiền Lượng, cậu bị gì vậy, dây cốt vặn quá mức hả?”

Tiền Lượng cười ha ha nói: “Không phải, đội trưởng, mấy chiêu này tốt ghê á, nhưng mà, mấy cái tư thế kia, ha ha ha ha, em chịu hết nổi rồi, ha ha ha.”

Bạch Tân Vũ buồn bực liếc nhìn Tiền Lượng, học tập ấy hả, học cái đầu mi ấy.

Vài cậu tân binh ngây thơ vừa hiểu ra, xôn xao cười trộm không ngớt.

Trần Tình nheo mắt lại, khoanh tay nhìn Tiền Lượng. Tiền Lượng nháy mắt ra hiệu với Trần Tình, chợt thấy tình huống có gì đó là lạ, cười hai tiếng dờ dơi liền nuốt trở vào bụng ngay, cười khi khi với Trần Tình.

Trần Tình nện đầu cậu một cái “cóc”, “Người nhỏ mà ý nhiều ghê nhỉ.”

Batoul chớp đôi mắt ngây thơ hỏi: “Ai cơ ai cơ?”

Mọi người cười vang.

Đoạn thời gian trước đây khi Bạch Tân Vũ chơi với đám bạn “trư bằng câu hữu”, cả đám cũng hay thường xuyên nói chuyện bậy bạ với nhau, nhưng đối với đám nhóc xù nam không hơn 20 tuổi này thì cậu lại cảm thấy rất khó mở miệng, đặc biệt còn có vị đội trưởng nghiêm túc quanh năm suốt tháng kẻ kẻ ở đây, cậu quyết định mình vẫn có cơ hội tự tay rèn giũa Tiền Lượng một chút.

Du Phong Thành hai tay thọc túi, chéo hai chân, khể tựa vào cột giường, mặt cười mà như không cười nhìn Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ vừa xoay đầu thì chạm ngay ánh mắt thâm thúy của hắn, bộ quần phục phẳng phiu cùng nụ cười nhạt trông không mấy đúng đắn, vừa mâu thuẫn vừa lại hoàn mỹ, Bạch Tân Vũ chợt không hiểu sao, cảm thấy xấu hổ lại thấy ngạc nhiên, cậu than ôi trong lòng, đáng người và khuôn mặt này mà vác ra ngoài tán gái thì chẳng còn gì để nói, ngay cả những ngôi sao giá ngàn vàng ngoài kia, cũng dễ dàng bị đập xuống cái một cho mà xem, có lẽ việc Du Phong Thành thích đàn ông, chính là sự công bằng của ông trời, cái tên mặt người dạ sói thối tha này, tuyệt hậu đi cho đẹp.

Hết giờ nghỉ trưa, cả bọn lại bị kéo ra sân tập, tiếp tục huấn luyện.

Buổi tối cơm nước xong xuôi trở lại ký túc xá, Bạch Tân Vũ mệt mỏi đến co quắp lại. Nhưng còn buồn bực hơn nữa chính là, Phùng Đông Nguyên nói cho cậu biết, Tân Cương đang thiếu nước, thành ra mỗi ngày không thể tắm rửa, mà đến mai mới được tắm, ban đầu Bạch Tân Vũ cảm thấy người ngộp đây mồ hôi khó chịu cực kì, sau khi nằm chết dí trên giường, cậu phát hiện mình chẳng còn muốn nghĩ đến việc đó nữa.

Trước khi ngủ, cậu đặt đồng hồ báo thức, thế ngày mai tuyệt đối không đến muộn. Cậu còn cố ý dặn dò Phùng Đông Nguyên, nếu sáng mai cậu còn nằm ý, cứ dứt khoát tát cậu một cái là được.

Du Phong Thành chậm rãi nói: “Cái này tôi có thể làm thay được đây.”

Bả vai Bạch Tân Vũ run lên, rút vào trong chăn che đầu kín mít, vờ như Du Phong Thành không ở bên cạnh, nói thật ra thì, cậu rất sợ Du Phong Thành nửa đêm lăn qua giường mình.

Sáng ngày thứ hai, đồng hồ báo thức vừa vang lên, Bạch Tân Vũ như bị điện giật, nhảy dựng căng lên trên giường, không chần chừ một phút nào, thức dậy rửa mặt mặc đồ xếp chăn, làm liên tục, không ít người trộm ngẩng đầu lên xem, trong lòng thầm than anh chàng này quả thật bị đại đội trưởng chỉnh đến thế thảm rồi.

Chờ xong xuôi hết cả, tiếng kèn báo sớm lên. Bạch Tân Vũ thở phào nhẹ nhõm, cậu cầm lấy chai mỹ phẩm dưỡng da của mình, ngồi ở đầu giường bôi bôi trét trét lên mặt, đoạn phết thêm một lớp kem chống nắng, sau đó ung dung cùng mọi người đi xuống dưới.

Lần đầu tiên đến đúng giờ, Bạch Tân Vũ tự tin mười phần nhìn Hứa Sấm.

Hứa Sấm quét qua các đội một lần, gật đầu, hướng Bạch Tân Vũ nói: “Nhớ bỏ sung 500 mét ngày hôm qua.”

Bạch Tân Vũ nghĩ ngợi, 7 cây số ta đã chơi rồi, 500 mét là cái đếch gì. Nghĩ thấy hôm nay không bị phạt bỏ sung, cũng chẳng phải bị mắng, trong lòng cậu

bỗng vui vẻ hẳn ra. Người ta ai cũng cần mặt mũi, dù cậu là người khá dày mặt, nhưng bị phạt trước đám đông như thế, cậu cũng biết lòng tự trọng của mình bị tổn thương lớn, hôm nay an toàn vượt qua kiểm tra, coi như là lần thành công nhất trong ba ngày đầu ở quân đội.

Hứa Sấm giám sát chốc lát đã đi, đội trưởng dẫn mọi người chạy bộ như thường lệ.

Trần Tình không hung dữ như Hứa Sấm, có mấy lần Bạch Tân Vũ lười tập, bị hấn bắt được cũng chỉ phải làm mẫu mấy lần, dần dần, Bạch Tân Vũ cũng biết xấu hổ, bắt đầu tập trung vào luyện tập, cậu nghĩ rằng, nếu vào quân đội chỉ là đi hành quân và ngồi nghe mấy khóa học, vậy cũng không có gì là khó khăn, cậu có thể sống sót được.

Sau khi cậu bắt đầu tích cực phối hợp với việc tập luyện, ngay cả Du Phong Thành cũng ít quấy rối cậu hơn, tình hình dường như đã có chuyển biến tốt.

Buổi tối trước khi tắm rửa, Phùng Đông Nguyên ôm chậu nước rửa Bạch Tân Vũ đi giặt quần áo. Bạch Tân Vũ lười đi, không muốn nhúc nhích.

Du Phong Thành đập cậu một cước, đem đồng quần áo, bất tất, đồ lót của mình ném vào chậu của Bạch Tân Vũ, “Đi giặt.” (O////O đồ lót?)

Bạch Tân Vũ mới nhớ ra, lần trước mình bị ép đồng ý giặt quần áo một tuần cho hắn, bèn tức tức liếc nhìn Du Phong Thành.

Du Phong Thành trừng hai mắt, “Đi mau.”

Phùng Đông Nguyên khó chịu nói, “Phong Thành, anh đừng bắt nạt anh nữa, không hay đâu.”

Du Phong Thành cười vô cùng dịu dàng, “Ảnh cá cược thua tôi mà, đúng không, Tân Vũ?”

Bạch Tân Vũ nào dám nói gì, chỉ đành gật đầu, ịu xiù bụng quần áo của du Phong Thành đi.

Du Phong Thành ở sau lưng lạnh lùng nói: “Giặt không sạch là tôi không lấy đâu nhé.”

Bạch Tân Vũ ước sao mình cắn chết hắn luôn cho rồi.

Bên trong phòng tắm, Phùng Đông Nguyên theo thường lệ nhanh tay vò quần áo, Bạch Tân Vũ ném quần áo Du Phong Thành lên mặt đất, giẫm mạnh vài cái, mới nhặt lên, ném vào trong chậu nước.

Phùng Đông Nguyên dở khóc dở cười, “Hai người rốt cuộc có chuyện gì vậy, tất cả mọi người đều là chiến hữu, cũng không thể vì chút chuyện trên xe lửa mà mang thù đến giờ chứ.”

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Anh nói với em rồi, Du Phong Thành là tên biến thái thích bắt nạt người khác, hắn thích nhìn anh khổ sở.”

Phùng Đông Nguyên chần chờ nói: “Vậy sao, em thấy ảnh cũng bình thường... theo kiểu rất bình thường mà.”

“Giả bộ đấy, em liệu mà coi chừng hắn ta.”

“Em coi chừng cái gì cơ?”

Bạch Tân Vũ bỗng nghẹn lời, “Dù sao... nhớ cách xa hắn một chút, hắn bị bệnh tâm thần đấy.”

Phùng Đông Nguyên bắt đắc dĩ mà lắc đầu, “Nếu ảnh bắt nạt anh thật, anh có thể nói với đội trưởng, anh ấy sẽ đòi công bằng cho anh.”

Bạch Tân Vũ thờ dãi, sao cậu có thể nói cho người khác biết được rằng, Du Phong Thành muốn “ấy ấy” cậu chứ?

“Tân Vũ, sao anh bỏ nhiều bột giặt vậy, hại da đấy, nhất là quần áo lót, không thể bỏ nhiều vậy đâu.”

Bạch Tân Vũ cười lạnh nói: “Đây là quần áo Du Phong Thành, anh giặt “sạch” cho hắn ý mà.”

Phùng Đông Nguyên bó tay.

“Quần áo của tôi sao vậy?”

Giọng nói lạnh lùng của Du Phong Thành vang lên sau lưng.

Cả người Bạch Tân Vũ run lên, quay đầu lại, cậu cũng không biết Du Phong Thành đã đứng đó bao lâu, con mẹ nó đúng là đáng sợ.

Du Phong Thành đi tới, liếc nhìn đồng quần áo của mình, nháy mắt đã nhìn thấy một dấu giày to tướng. Hắn chỉ chỉ, cười nói: “Anh giẫm hay sao?”

Nụ cười kia khiến Bạch Tân Vũ sợ run người, cậu lập tức giải thích: “Sẩy tay làm rớt ấy mà.”

“Giặt sạch.” Du Phong Thành tựa cạnh bồn nước theo dõi cậu.

Bạch Tân Vũ coi đồng quần áo như đầu của Du Phong Thành, hết vè lại vò, muốn xả hết giận trong bụng, chưa kể còn gà mẹ Phùng Đông Nguyên bên

cạnh, cứ liên tục bảo cậu giặt đồ phải nhẹ tay ra sao, giặt sạch thế nào.

Giặt xong đồng quần áo và bát tất, chỉ còn lại một chiếc quần lót đen trôi nổi trong thao, của Du Phong Thành đấy chứ còn ai.

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, nhìn Du Phong Thành, Du Phong Thành nhũn mỳ, “Chưa đến 10 phút nữa là giờ tắm rồi, anh giặt không xong thì mang vào nhà tắm mà giặt.”

Bạch Tân Vũ đời này đừng nói quần lót của người khác, ngay cả quần lót của mình cũng chưa từng giặt bao giờ, quần lót của cậu, trừ mẹ và bảo mẫu ra, chỉ có người bạn gái thân nhất từng chạm vào mà thôi, thứ đồ như quần áo lót, có nhìn cũng chỉ cho người thân nhìn, thậm chí nằm mơ cậu cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày tự tay mình giặt quần áo lót cho một thằng đàn ông, fuck con mẹ nó!

Du Phong Thành dường như rất hưởng thụ vẻ xoắn xuýt của Bạch Tân Vũ, cười nhạt mà nhìn cậu.

Bạch Tân Vũ nghĩ thấy hậu quả nếu mình không làm theo, cuối cùng đành phải nghe lời cầm miếng đồ lót lên, bắt đầu vò. Giây phút cậu cầm lấy nó, thứ hùng dũng và oai phong của Du Phong Thành tức khắc lại hiển hiện trong đầu cậu, vừa nghĩ đến cái “của quý” ngăn người ganh tị kia, bị miếng vải này bọc lại, Bạch Tân Vũ đã cảm thấy mặt nóng lên, một cảm giác xấu hổ chưa từng có đánh úp lên đỉnh đầu, đột nhiên cậu thấy mình không nhìn được nữa. Chết tiệt, lúc Du Phong Thành trần truồng trước mặt mình, sao mình lại đi nhìn “Tiểu Du” chứ? Giặt quần áo lót, khác nào... chạm vào... gián tiếp... Thật ra cậu cũng hơi tò mò, to như vậy mà cầm trong tay thì thế nào nhỉ?

Cái Lè Gì Thốn! Mày suy nghĩ cái gì vậy! Trong lòng Bạch Tân Vũ phát điên, thầm nghĩ muốn bùng nguyên chậu giặt đồ ụp lên đầu Du Phong Thành một phen.

Du Phong Thành nhìn đủ loại biểu cảm trên mặt Bạch Tân Vũ, không nhìn cười được nữa mà đi ra.

Hết chương 15

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cuộc sống sinh hoạt của Tiểu Bạch trong quân đội đúng là đầy bầy rập không a.

Cách xoa bóp của Tiền Lượng:

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nụ Hôn Đầu

Lúc đi tắm vào buổi tối, vì để tránh cho mình và “tiểu Du” mặt đối mặt với nhau, Bạch Tân Vũ giống như gắn mô tơ vào đít phóng cái vèo vào nhà tắm, lột sạch quần áo rồi tắm rửa ngay, cái mặt cứ cúi gầm xuống không nhìn ai, cậu sợ lỡ mà mình nhìn thấy “cái kia” của Du Phong Thành thì sẽ nghĩ những thứ không-nên-nghĩ mất, vì cậu là một người đàn ông chính trực, nhất định không thể bị “tà môn ma đạo” đầu độc được.

Hôm đó người tắm khá nhiều, Bạch Tân Vũ may mắn đứng ở rất xa Du Phong Thành, hiển nhiên trốn thoát được một mạng.

Từ ngày hôm đó trở đi, cậu bị Du Phong Thành bắt giặt quần áo lót suốt một tuần lễ, dần dần cũng chai ra, trừ việc luyện tập hành quân thường ngày thì cũng chỉ đi giặt quần áo. Thậm chí còn được Phùng đồng nguyên khen ngợi vì tay nghề tiến bộ, nhưng dù một chút cậu cũng không vui cho nổi.

Lịch tập nửa tháng trước không có các mục thể năng mà đều là luyện tập các kiểu hành quân cơ bản, cho nên Bạch Tân Vũ cảm thấy trừ việc dậy sớm ra thì mỗi ngày trôi qua cũng không tính là vất vả cho lắm, thậm chí cậu còn nghĩ rằng, quân đội cũng chỉ có bấy nhiêu đó thôi.

Sau khi cuộc sống đã từng chút một đi vào quỹ đạo, bỗng một ngày, Bạch Tân Vũ lại nhớ nhung về hộp thuốc lá bị Du Phong Thành lấy đi mất. Cậu nghiện thuốc lá, lại không quen hút mấy thứ thuốc rẻ tiền ở căn tin, giờ nhớ tới hộp thuốc “xịn” của mình cậu lại nhìn không nổi, bèn mạo hiểm tự đưa mình lên miệng hổ, ở một tíc tíc xa ít người nghỉ trưa, tìm Du Phong Thành.

Du Phong Thành đang xem sách, thấy Bạch Tân Vũ muốn nói lại thôi, cứ đứng trước mặt như thể bị phạt, bèn hất mi nói: “Chuyện gì?”

Bạch Tân Vũ nói nhỏ: “Thuốc, thuốc lá của tôi, cậu ném rồi à?”

Du Phong Thành nheo mắt lại, biết mà còn hỏi: “Không có, sao.”

“Có thể... có thể đưa tôi một, một điếu được không, coi như tôi muốn cai thuốc ấy mà, cũng phải... tiến hành theo thứ tự chứ, không thể cai một cái ngay được, kéo chết người đó.”

Du Phong Thành cười híp mắt nói: “Nếu như tôi không muốn trả.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, nhìn xuống suy nghĩ muốn giết hán trong đầu, cầu khẩn nói: “Đưa tôi một điếu đi, cậu giữ lại cũng đâu có dùng, không

phải là lãng phí à.”

“Tôi định “mượn hoa hiến Phật”, đi biểu cấp trên.”

Bạch Tân Vũ giận chỉ vào hắn, “Cậu, sao cậu nói như thế đương nhiên vậy, bộ cậu không biết xấu hổ à.”

Du Phong Thành nhún vai một cái, “À không.”

Bạch Tân Vũ suy nghĩ đến hộp thuốc kia, vẫn chưa từ bỏ ý định, đành nhẫn nhịn chịu khổ nói: “Nếu vậy, tôi sẽ giặt quần áo một tuần cho cậu.”

Du Phong Thành lãnh lạnh nói: “Anh giặt quần áo không sạch, hay là thôi đi.”

Bạch Tân Vũ thầm rửa trong lòng, ông giặt đồ cho mi mỗi ngày bằng nước lạnh muốn chết, mi còn chê không sạch! Cậu bực bội, giả như được nắm tóc Du Phong Thành vã vào miệng hắn, sau đó sẽ tông đầu hắn vào tường như trên phim, như vậy thật là sướng, nhưng thực tế không bao giờ được như tưởng tượng, vừa mở miệng, vẫn là khép nép nói, “Tôi sẽ cố gắng giặt sạch... Nếu không, nửa điều được không?”

Du Phong Thành rút cục cũng buông xuống sách, cười đều nhìn cậu, “Nghien đến vậy à?”

“Từ hồi cấp hai đã hút rồi, hút cũng đã nhiều năm, đầu phải nói bỏ là lập tức bỏ được...” Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Cậu trả lại tôi một ít đi, căn-tin toàn bán đồ bỏ, hút vào như lá cây ý.” Trong căn-tin cũng không phải không có thuốc lá ngon, nhưng loại đó khá đắt, không dễ bán mà dùng để tiếp đãi cấp trên, bình thường lính không có lệnh thì không được mua, sợ xảy ra hối lộ, có mua được cũng phải mấy đô một bọc đấy, Bạch Tân Vũ hưởng thụ đã quen, lại thấy churóng mắt.

Du Phong Thành mở hộp tủ ra, từ bên trong lấy ra một hộp thuốc lá, quơ quơ, “Anh nói cái này?”

Bạch Tân Vũ hai mắt tỏa sáng, gạt đầu như mở thóc, bộ dáng chẳng khác gì con chó nhìn thấy xương, chỉ còn thiếu chảy nước miếng vẩy đuôi mà thôi, thậm chí Du Phong Thành còn có cảm giác nếu ném bao thuốc ra, Bạch Tân Vũ sẽ nhào qua nhặt lấy ngay.

Du Phong Thành liếc nhìn hộp thuốc trong tay, cong môi cười, “Đi, theo tôi ra ngoài.”

Bạch Tân Vũ vẫn chưa hoàn toàn mất trí, lập tức cảnh giác nói: “Cậu muốn làm gì?”

Du Phong Thành nói: “Anh nói đúng, muốn cho anh cai thuốc cũng phải tiến hành theo thứ tự, tôi sẽ đưa cho anh.”

Bạch Tân Vũ cau mày nhìn hắn hồi lâu, nửa tin nửa ngờ nói: “Thật sao?”

“Thật, rốt cuộc anh muốn hay không muốn.”

Bạch Tân Vũ gạt đầu một cái, “Muốn.”

Du Phong Thành nhét thuốc lá vào trong túi, đi ra cửa. Bạch Tân Vũ nhìn bóng lưng Du Phong Thành, vẫn còn chần chừ một hồi, nhưng nghĩ lại hắn cũng không thể cưỡng gian mình, sợ gì chứ, cùng lắm thì lại thêm một tuần giặt quần lót thôi, giờ cậu cũng kinh nghiệm đầy mình rồi. Cậu bèn lấy thêm can đảm, cùng Du Phong Thành đi ra ngoài. Đến khu nghỉ ngơi phía sau bãi tập, bởi vì dùng để trồng cây, thành ra nơi đây không hề có một bóng người, tương đối bí mật, Du Phong Thành dẫn Bạch Tân Vũ qua, ngồi xuống ghế, bắt chéo hai chân, chỉ chỗ ngồi bên cạnh mình, “Lại đây.”

Bạch Tân Vũ đề phòng ngồi xuống.

Du Phong Thành cười hí mắt nói: “Anh rất sợ tôi phải không?”

Bạch Tân Vũ cảm thấy nếu nói ra rất mất mặt, không nói thì chột dạ, không biết trả lời thế nào.

Du Phong Thành néo cằm cậu một cái, nhẹ nhàng nói: “Nếu sợ là đúng rồi.”

Bạch Tân Vũ đã sớm cho rằng Du Phong Thành là biến thái, cũng không tự hỏi vì sao hắn lại “biến thái” như vậy, chỉ muốn nhanh chóng lấy gói thuốc lá của mình, vì vậy liền nhìn hắn thúc giục.

Du Phong Thành móc một điều ra trong hộp thuốc, rồi quơ quơ: “Chỉ một điều nhé.”

Bạch Tân Vũ gạt đầu một cái, đưa tay muốn lấy.

Du Phong Thành bắt lại cổ tay của cậu, hí mắt nói: “Nhưng tôi chưa nói là sẽ cho anh không.”

Bạch Tân Vũ bực bội, “Cậu còn muốn thế nào nữa.”

Du Phong Thành vui vẻ như đang trêu chọc con chó nhỏ: “Hôn tôi.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt, tức giận thốt lên: “Cậu là đồ không biết xấu hổ!”

Du Phong Thành cũng không giận, “Anh có muốn điều thuốc này không?”

“Gói thuốc này vốn là của tôi, cậu,.. cái đồ ăn cướp!” Bạch Tân Vũ đe dọa: “Tôi sẽ nói đội trưởng, cả chỉ đạo viên nữa.”

Du Phong Thành cười nói: “Đi đi.”

“Cậu...” Bạch Tân Vũ chỉ thẳng mũi hần, tay run run, đại khái là những ngày qua Du Phong Thành cũng không hù dọa cậu, khổ thay “đánh chết cái nét không chừa”, bị kích thích quá mức, cậu thò tay ra lấy, ai dè tay chưa kịp chạm vào điều thuốc, đã bị Du Phong Thành bắt được.

*đánh chết cái nét không chừa: dù bị trừng phạt nặng nhưng vẫn ngoan cố bướng bỉnh không chịu từ bỏ thói hư, tật xấu của mình.

Khi cánh tay bị vịn ra sau lưng, cậu thâm than không xong, lời mắng còn chưa ra khỏi miệng, đôi môi nóng hổi đã kề sát đến.

Bạch Tân Vũ bỗng chốc bối rối.

Cái hôn của Du Phong Thành vô cùng bá đạo, vừa hôn vừa cắn, đôi môi nóng hổi mềm mại của hần vắn về lấy cánh môi cậu, động tác thô bạo kéo theo những đợt cảm xúc dữ dội, kèm theo hơi thở nam tính của Du Phong Thành, cậu chưa được ai hôn như vậy bao giờ, bỗng dưng cũng chẳng biết phải làm sao.

Đến khi bình tĩnh trở lại, cậu dùng sức đẩy ngực Du Phong Thành ra, nhưng Du Phong Thành vẫn không nhúc nhích, hần dè ngược lại cái ót của cậu, véo nhẹ lên cổ, bỗng cậu thấy nơi cổ mình tê dại, đoạn có một đầu lưỡi trơn trượt vọt vào miệng, đầu lưỡi kia ngoắc lấy đầu lưỡi cậu, treu đùa liếm láp, thành thạo đùa giỡn cậu, trong phút ấy cậu nhận ra rằng, thằng nhóc Du Phong Thành này hóa ra cũng không phải “đèn đã cạn dầu”, nếu không phải ở trong tình huống kỳ quặc này, cậu rất muốn “trao đổi tài nghệ” với tên nhóc này một phen, nhưng mà... đối tượng luyện tập không phải là hần đâu đấy!

Du Phong Thành ném đi ném lại bờ môi kia mấy lần, mới thỏa mãn buông ra.

Bạch Tân Vũ đỏ bừng mặt, con mắt muốn lòi hết ra ngoài, không biết nên chửi gì mới có thể diễn tả cảm xúc lúc này.

Du Phong Thành liếm khước miệng, “Ừm, hương vị cũng tạm tạm.” Hần đặt điều thuốc vào trong tay Bạch Tân Vũ, cực kì dịu dàng nói: “Ngoan, chừng bình tĩnh lại thì hút, lần sau không chỉ là một cái hôn đơn giản như vậy đâu.” Nói xong phui mũi, tiêu sái đi ra ngoài.

Bạch Tân Vũ cầm điều thuốc kia, nửa ngày cũng không hoàn hồn trở lại.

Không ngờ chỉ vì một điều thuốc, mà mình lại đem nụ hôn đầu cho người khác? Sao mình lại hơi hột thế này! Mà thật ra thì hôn một cái cũng không sao, cũng không đau nữa... Chết tiệt, lòng tự trọng của mình đâu mất rồi! Têm Du Phong Thành biến thái khôn kiếp này, dám cưỡng hôn mình! Cơ mà... so với giặt quần áo một tuần, hình như cái này nhẹ hơn nhiều? Cũng không đúng, cái này là vấn đề nguyên tắc.

Bạch tiểu thiếu gia xoắn xuýt cả buổi, cuối cùng cũng chỉ tức tối móc cái bật lửa ra, đốt thuốc, hít mạnh một hơi, sau đó nhớ tới câu nói của Du Phong Thành trước khi đi, đau lòng mà từ từ hút.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Theo lý thuyết, huấn luyện quân đội là phải tiến hành tuần tự, nhưng Hứa Sấm mới đầu đã thẳng thừng nói rằng “Không giống!”, sau khi đợt huấn luyện cơ bản nửa tháng kết thúc, là bắt đầu khai triển mục thể năng chạy việt dã, từ 3km tăng thành 5km một buổi sáng, cộng thêm 5km trước bữa cơm chiều, nghe nói một tháng sau sẽ là 5km ba bữa một ngày, chưa kể còn phải mang vác nặng.

Bạch Tân Vũ vất vả lắm mới thích ứng được mới trình độ luyện tập hiện giờ, bỗng mức độ được nâng cao khiến cậu không theo kịp. Trong số những người chạy việt dã bị phạt vì tụt lại phía sau, lần nào cũng có mặt cậu, cách thức trừng phạt thì đủ loại, nào là hít đất, thụt đầu, nhảy ếch, kéo gân, cái nào cũng hành hạ người ta chết đi sống lại, Bạch Tân Vũ ngày nào cũng mệt mỏi đến độ mẹ ơi cha ới, cậu lại bắt đầu cảm thấy mình chẳng thọ được bao lâu nữa.

Người theo không kịp tiến độ không chỉ có mình cậu, rất nhiều tân binh cũng hay giờ giọng than thở, ngày nào ngày nấy mệt đừ ra đấy, hề được đặt lưng lên giường là ngủ ngay. Lúc này, người nào giỏi, người nào dở đều được phân ra rõ ràng. Bạch Tân Vũ mặc dù không phục Du Phong Thành, nhưng Du Phong Thành đều đứng đầu danh sách ở tất cả các hạng mục, là kiểu người khiến cho gã Hứa Sấm có bệnh cáu kinh đôi khi cũng phải cười vài cái, mà cậu, hiển nhiên là kiểu người làm sai là bắt. Lòng tự trọng của đàn ông rất cao, suốt ngày bị phạt như thế, Bạch Tân Vũ cũng thấy không chịu nổi, thể nhưng cái tính “được chẳng hay chớ” vẫn chứng nào tật nấy, cậu cho rằng việc luyện tập là để đối phó với cấp trên chứ không phải vì mình, thành thử thành tích huấn luyện tập càng ngày càng kém, khiến mỗi ngày trôi qua gian khổ không thể tả.

Tối hôm đó, Bạch Tân Vũ đang ngủ mê man trên giường, đột nhiên bị đánh thức, bên tai truyền đến tiếng còi chói tai.

Trần Tình chợt nhảy dựng từ trên giường, hô lớn: “Tập hợp khẩn! Tất cả đứng lên, tập hợp khẩn!”

Tiếng kêu láo nháo vang lên trong phòng, kèm theo tiếng mặc quần áo sột soạt.

Buổi tối ở Tần Cương lạnh vô cùng, người đang ngon giấc mà bị lôi ra ngoài luyện tập, đã vậy còn bắt buộc tập hợp sau năm phút, phải nói là cảm giác đau đớn khó có thể tưởng tượng được.

Mí mắt Bạch Tân Vũ không mở ra nổi, ôm chăn gào khóc nói: “Chết đi cho rồi!”

Du Phong Thành tóm lấy chân của cậu, lôi từ trên giường dậy, “Anh dám tới trễ, đại đội trưởng sẽ lấy mạng anh đấy.”

Bạch Tân Vũ vừa nghe ba chữ “đại đội trưởng” liền nổi da gà, cậu liền vội vã mặc quần áo, mang giày, cuối cùng theo nhóm tân binh vọt xuống lầu.

Hứa Sấm mặc áo khoác ngoài kiểu quân đội, cười lạnh nhìn mọi người, chắc chắn hai tiếng nói: “Cúi đầu xuống xem quần áo mình với những người bên cạnh, có sai hay thiếu sót gì không?”

Đa số ai nấy đều trông rất nhếch nhác, có người chưa kịp mặc vớ, có người buộc sai đai lưng, thậm chí còn có người nút áo chưa cài hết, chợt vài tiếng cười trộm bật lên trong đội ngũ.

Hứa Sấm hừ lạnh một tiếng, “Cười?”

Nhất thời yên lặng như tờ.

“Lần tập hợp khẩn đầu tiên, kết quả khiến tôi rất thất vọng.” Hứa Sấm chỉ mọi người, “Nhìn về mặt chưa tính ngủ của các cậu đi, nếu vừa rồi không phải tiếng còi, mà là tiếng đạn nổ của quân địch, đừng nói là chiến đấu, bao nhiêu người các cậu có thể chạy ra được? Tôi đã nói từ đầu, đã vào trong tay tôi, chớ coi mình là tân binh, mà hãy xem mình là một chiến sĩ! Có điều trông bộ dạng các cậu thế này, khoảng cách đến ngày trở thành chiến sĩ hãy còn xa lắm.” Hắn liếc nhìn đồng hồ đeo tay, “Chạy việt dã 5km, thời hạn 30 phút, ai không hoàn thành nhiệm vụ thì chạy lần nữa, lấy đội làm đơn vị, hơn một phần tư đội không hoàn thành, cả đội chạy lần nữa.”

Toàn đại đội im phăng phắc.

Hứa Sấm quát lên: “Chạy!”

Đội trưởng đội 1 dẫn đầu hô khẩu hiệu, dẫn đội ngũ chạy về phía rừng bạch dương, từng đội một khác đuổi theo, chịu đựng cái lạnh cắt da cắt thịt, dốc sức lên chạy.

Hứa Sấm từ trước đến giờ nói một không nói hai, ai cũng không muốn mình bị phạt, cho nên cũng cố gắng chịu đựng.

Đại Hùng hô: “Đội trưởng, lạnh quá.”

Trần Tình kêu lên: “Chạy là hết lạnh.”

“Đội trưởng, tụi mình hát đi.”

“Được, cậu hát trước đi.”

Đại Hùng suy nghĩ một chút, dất cổ họng la to: “Gió đang gào, mã đang gọi, Hoàng Hà đang gầm thét —“

“Ha ha ha ha — “mọi người lớn tiếng cười.

Đại Hùng buồn bực nói: “Cười cái quần, lúc này thì phải hát cái này mới tỉnh được!” Lại lần nữa nổi lên, “Chuẩn bị, hát!”

Khu rừng bạch dương tối om yên tĩnh đột nhiên vọng lên tiếng đồng ca Hoàng Hà kì lạ, nhưng đó không phải tiếng hát, mà là la, không có nhịp điệu, không có âm tiết, chẳng qua là từ đám người tuổi trẻ bùng lên hào khí, bỗng khiến cả rừng cây cũng chấn động theo.

Bạch Tân Vũ sau khi gào thét một hồi, đầu óc tỉnh táo ra không ít, nhưng sau quãng chạy 3km thì cậu đã bắt đầu không theo kịp, nghĩ nếu tụt lại phía sau phải chạy thêm lần nữa, cậu dốc sức chạy về phía trước, nhưng vẫn dần dần bị tụt lại phía sau đội.

Trần Tình thả chậm tốc độ, chạy ra sau đội ngũ, kêu lên: “Mọi người thấy đồng chí nào tụt lại phía sau thì giúp một tay, cố gắng cho cả đội được thông qua.”

Cả bọn mỗi đội 20 người, một phần tư là năm người, xem tình hình hiện giờ, chắc chắn có hơn 5 người không thể quay về kịp trong 30 phút. Bây giờ rõ ràng trong số những người bị tụt lại, có Bạch Tân Vũ, Tiền Lượng và vài người khác.

Phùng Đông Nguyên chạy tới, an ủi: “Mọi người giữ hô hấp, đừng khẩn trương, tôi đã tính rồi, bình thường chúng ta chạy cũng chỉ hơn 30 phút một chút thôi, tăng thêm tốc độ là không thành vấn đề.”

Tiền Lượng thở hỗn hển, “Đông, Đông Nguyên, cậu... cậu còn gầy hơn tở, sao chạy hay vậy.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Hồi ở trường tớ có tập chạy cự li dài.”

Bạch Tân Vũ chạy mà hai mắt trợn trắng, cậu thấy thế nào mình cũng sẽ là người trở về chậm nhất, mà cái giá đắt phải trả cho việc này là phải chạy thêm 5km nữa, Hứa Sấm chắc chắn là muốn hành hạ bọn này đến chết đây mà!

Phùng Đông Nguyên kéo cánh tay Bạch Tân, “Tân Vũ, anh ráng kiên trì một chút, nếu không đại đội trưởng sẽ cho anh chạy lại lần nữa thật đó.”

Bạch Tân Vũ thở không ra hơi, “Anh... 30 phút... không được.” Mỗi lần chạy xong 5km y như rằng là cậu như chết đi sống lại, hơn nữa bao giờ cũng đứng chót toàn đội, bình thường hình phạt chỉ là hít đất vài cái, mặc dù rất mệt, nhưng không thể nào so được với 5km dài đằng đẳng, trong lòng cậu thật hận không thể đánh chết Hứa Sấm.

Trần Tinh nói: “Không được cũng phải được, anh chạy không nổi thì không sao, nhưng anh có thể liên lụy khiến cả đội phải chạy thêm một lần nữa.” Hắn đỡ cánh tay Bạch Tân Vũ, “Bạch Tân Vũ, đầu giờ anh cũng làm lính được một tháng rồi, có chí khí một chút đi chứ.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, mồ hôi vẩy vào mặt Trần Tinh, “Đội trưởng, tôi chịu không được, nửa giờ... Tôi chạy không nổi nữa rồi, nếu không cậu đánh tôi ngất xỉu đi, có lẽ Hứa Sấm sẽ bỏ qua cho tôi.”

Trần Tinh lạnh lùng nói: “Nói vớ nói vẩn, anh làm như vậy chẳng khác nào giả chết trên chiến trường, đây là chuyện mà một người lính nên làm sao?”

Bạch Tân Vũ thở hổn hển nói: “Con mẹ nó... nếu mà chạy 5km nữa, là tôi chết luôn... làm lính gì nữa...”

Trần Tinh vỗ mạnh vào đầu cậu, “Bạch Tân Vũ, về chuyện thái độ của anh, sau khi về tôi sẽ tìm anh nói chuyện, bây giờ có chết anh cũng phải chạy xong cho tôi, chỉ cần anh cố gắng, nếu anh không hoàn thành trong 30 phút, tôi sẽ thay anh chạy 5km kia! Còn nếu bây giờ anh muốn bỏ cuộc, tôi sẽ xem thường anh cả đời!”

Du Phong Thành không biết lúc nào cũng chạy tới bên cạnh cậu, lặng lẽ nhìn cậu.

Bạch Tân Vũ cắn răng, trái tim như có gì đó bóp thắt lại, cậu đang đấu tranh giữa việc chạy và không chạy, nếu như bây giờ ngã xuống đất giả chết, cậu có thể trốn được một kiếp, nhưng mà...

Tôi sẽ xem thường anh cả đời!

Câu nói ấy giống như một tiếng chuông lớn, đâm một phát mạnh vào cậu, kích thích sợi dây “Tự ái” bên trong cậu, cậu muốn bỏ nhào xuống mặt đất cho xong việc, nhưng vẫn không tài nào làm được.

Phùng Đông Nguyên đẩy cậu, “Tân Vũ, chạy đi, ra sức chạy, nói không chừng anh có thể chạy xong trong 30 phút đấy!”

Trần Tinh nói: “Đông Nguyên, cậu đi giúp Tiền Lượng một chút, thể năng của các cậu tốt, thay phiên giúp nhau, đừng để bị tụt lại phía sau, 5 người bị tụt lại ở phía sau kia, chính là trách nhiệm của đội ta.”

Phùng Đông Nguyên gạt đầu một cái, đi lên kéo cánh tay Tiền Lượng, kéo hắn chạy về phía trước, những người khác cũng chạy tới giúp đỡ những người bị tụt lại phía sau. Nếu không có giới hạn thời gian, một tháng rèn luyện vừa qua hoàn toàn có thể giúp bọn họ chạy hết hành trình, nhưng sau khi giới hạn 30 phút, bọn họ không thể không gia tăng tốc độ, thể lực tiêu hao gấp đôi, tất cả thành viên trong đội bắt đầu đỡ lẫn nhau chạy về phía trước, từng giây trôi qua giống như đao đang kẻ trên cổ.

Bạch Tân Vũ cắn răng chạy về phía trước, cả người ướt đầm như tắm, mồ hôi chảy ròng ròng. Du Phong Thành chạy vòng qua một bên, đỡ cánh tay của cậu, thấp giọng nói: “Anh đừng liên lụy cả đội nữa, vất chân lên chạy mau.”

Bạch Tân Vũ không tự giác đem sức nặng cơ thể phân tán bớt lên người Du Phong Thành, thực tế cậu rất muốn treo thẳng lên người hắn cho xong, cậu có thể nghe được tiếng Du Phong Thành thở gấp gấp, nhưng được kiềm chế rất tốt, bị cậu kéo, thể lực chắc chắn sẽ tiêu hao gấp bội, thế nhưng hô hấp Du Phong Thành không hề rối loạn, lực nắm nơi cánh tay chặt và mạnh mẽ khiến cậu không thể ngừng suy nghĩ, cậu khẽ nâng đầu lên, nhìn mồ hôi lăn trên chiếc cằm nhọn như đao gọt của Du Phong Thành, giống như dòng suối nhỏ uốn lượn chảy vào trong lớp quần áo, cũng là chạy cự li dài, cũng mệt sắp chết giống như cậu, nhưng Du Phong Thành lại ung dung đến kì lạ.

Đều là đàn ông trẻ tuổi không thiếu tay thiếu chân, sự chênh lệch giữa bọn họ, thật sự lớn như vậy sao? Cậu không muốn liên lụy cả đội, cũng không muốn để cho người khác chạy thay mình, cậu chỉ muốn làm một người bình thường, một người lính tuân thủ kỉ luật và hoàn thành nhiệm vụ bình thường như bao người khác, không ai phạt, chỉ là nguyện vọng đơn giản vậy thôi, chẳng lẽ cậu cũng làm không được? Bạch Tân Vũ cậu... thật sự yếu đuối đến vậy sao?

Sau khi vào quân đội, không có tiền để dựa dẫm, cậu lập tức chẳng là gì cả. Thành tích luôn kém cỏi nhất, bị phạt cũng nhiều nhất, không có ai gọi cậu là “Bạch thiếu gia”, không có người nịnh nọt, thậm chí cũng không có mấy người nguyện ý đến gần cậu, kể cả xem trọng cậu, Du Phong Thành lại trực tiếp mắng cậu là “Oắt con vô dụng”, cậu vốn tưởng rằng mình có thể phớt lờ tất cả, có thể tiếp tục dùng phương pháp đối phó với ba mẹ và vờ như không nhìn thấy mọi thứ xung quanh, chỉ cần chính bản thân mình sống thư thả là được, nhưng cậu phát hiện mình ngày càng không làm được, khi trông thấy một tân binh kém mình 6 tuổi lại hơn mình ở mọi phương diện, cậu cảm thấy khó chịu, cảm thấy mất mặt. Cậu không có lý tưởng cao quý như bảo vệ quốc gia, cũng không có suy nghĩ tranh giành hão thắng, cậu chỉ muốn làm một người bình thường, một người lính không tụt lại phía sau đội mình!

Ánh đèn sân tập xa ở phía trước như đóm lửa nhỏ lóng lánh, Bạch Tân Vũ không biết mình chạy được bao nhiêu, cũng không biết còn dư bao nhiêu thời

gian, cậu chỉ biết dốc sức di chuyển về phía trước, hướng về phía ánh sáng ấy.

Cậu không muốn bị mọi người xem thường. ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Thấy bầu trời phía Đông dần hửng sáng, rất nhiều tân binh chậm rãi chạy về sân tập. Trần Tĩnh nhìn đồng hồ rồi nói: “Phong Thành, mấy người các cậu đi trước đi, kéo cả đội phải chạy lại lần nữa.”

Du Phong Thành gật đầu, về mặt phức tạp liếc nhìn Bạch Tân Vũ, rồi cùng với vài tân binh có thể năng tốt chạy nhanh về phía trước.

Đến lúc Trần Tĩnh và Bạch Tân Vũ chạy về sân thì đã vượt quá 30 phút đồng hồ, bọn họ là đội duy nhất có hai người về trễ.

Bạch Tân Vũ lung la lung lay đứng đó, mũi cậu cay xè và muốn khóc vô cùng, chân dường như cũng sắp gãy, cả đội chỉ có mình cậu không về kịp trong thời gian quy định, trong một tháng này, trong khi mọi người đều cố gắng thích ứng với mức độ tập luyện, nâng cao thể năng từng bước một, chỉ có cậu vẫn quen thói lười nhác được ngày nào hay ngày ấy, mãi mới đạt được yêu cầu thì Hứa Sám hơi chút lại “Luyện tập” này nọ, kết quả không cần nói chắc hẳn ai cũng biết.

Hứa Sám chấp tay sau lưng đi tới, ánh mắt rơi trên người Trần Tĩnh, “Cậu có chuyện gì à?”

“Báo cáo Đại đội trưởng, tôi là đội trưởng của cậu ta.”

“Nhảm nhí, chẳng lẽ tôi không biết cậu là đội trưởng?”

“Báo cáo Đại đội trưởng, tôi đã đồng ý với cậu ấy rằng, nếu cậu ấy cố gắng chạy hết chặn đường này thì cho dù về trễ, 5km bổ sung kia tôi sẽ chạy thay cậu ấy.”

Hứa Sám nheo mắt lại, “Tôi có đồng ý sao?”

Trần Tĩnh cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Đại đội trưởng, cho tôi cái mặt mũi đi, cậu ta mà chạy 5km nữa thì chết mất.”

Hứa Sám trừng mắt nhìn hắn, vung tay lên, “Chạy đi!”

“Vâng!” Trần Tĩnh chào một cái, bắt đầu chạy vòng quanh sân.

“Đội trưởng...” Bạch Tân Vũ toan đuổi theo vài bước thì thấy hai chân như nhũn ra, cậu “Tự tôi chạy...” nghẹn lại ở cổ họng, hiện giờ sức đề kháng chẳng cậu cũng không có, nhìn bóng lưng Trần Tĩnh, trong nội tâm cậu tràn đầy áy náy và hổ thẹn, cả đội ai cũng nhìn cậu, ánh mắt đầy nghiến của mọi người khiến mặt cậu nóng ran, ngay cả đầu cậu cũng không dám ngẩng.

Hứa Sám hô giải tán, không cần tập luyện trước bữa sáng nữa, mọi người có thể trở về nghỉ ngơi, người của ba đội đều không ai rời đi mà chạy đến bên cạnh Trần Tĩnh, khích lệ nói, “Đội trưởng, Đại đội trưởng đi rồi, tôi chạy thay cho, anh trở về nghỉ ngơi chút đi.”

Trần Tĩnh trừng hắn, thờ phỉ phò nói: “Cậu gạt được Đại đội trưởng, gạt được bản thân mình ư? 5km là quãng đường rất khó chịu, nhờ cậu không chịu được thì thế nào?” Hắn bỏ cái mặt kính đã bị gãy vào túi áo, lộ ra gương mặt trẻ so với tuổi, trán lấm tấm mồ hôi, khóe môi nhếch lên một bên khiến hắn trông càng cố chấp.

Bạch Tân Vũ mặt mày không theo kịp tốc độ của Trần Tĩnh, chỉ có thể đi bên trong vòng tròn, nhìn bộ dạng Trần Tĩnh đầm đìa mồ hôi, trong lòng cậu càng không thoải mái.

“Nè, mấy cậu đừng nói chuyện với đội trưởng nữa, anh thờ hồng học rồi kìa.”

Trần Tĩnh nói: “Không sao, 10km chẳng là gì cả.”

Tiểu Mao lạnh lùng nói: “Nguyên một đám chỉ có một người không đạt yêu cầu, lại còn ngay đội chúng ta nữa, 5km có khó lắm đâu chứ? Nếu bình thường để ý chút...”

“Tiểu Mao.” Hứa Chiêu hích hắn một cái, nháy mắt, “Được rồi.”

Tiểu Mao cố ý nói to, “Tớ nói vậy thì sao? Nghe nói đội trưởng là người giỏi nhất ở đội pháo binh, vừa được thăng lên sĩ quan, thành tích dẫn binh rất quan trọng với anh.”

Thanh âm Trần Tĩnh thấp đi vài phần, “Tiểu Mao, cậu về nghỉ đi.”

Tiểu Mao liếc nhìn Bạch Tân Vũ, rồi quay người rời đi.

Bạch Tân Vũ cúi đầu không nói lời nào.

Phùng Đông Nguyên lặng lẽ đẩy cậu, “Anh đừng để bụng, giờ mới huấn luyện được một tháng thôi, anh vẫn có thể vượt qua mà.”

Du Phong Thành lạnh lùng nói: “Với cái thái độ này của anh ta thì có cho một năm anh ta cũng không đạt yêu cầu đâu. Hôm nay có đội trưởng chạy thay, ngày mai anh định tìm ai chạy thay cho anh đây? Bạch Tân Vũ, anh nên vào đội bếp núc thì hơn.”

Trần Tĩnh lúc này đã chạy rất xa nên không nghe thấy, nhưng các tân binh xung quanh đều nghe rõ ràng, tuy giữ im lặng nhưng ai nấy đều cảm thấy hả giận trong lòng. Lời này của Du Phong Thành không hề sai, Bạch Tân Vũ không chỉ liên lụy thành tích của đội mà còn liên lụy đến thành tích của Trần Tĩnh, Trần Tĩnh tuy ăn nói thận trọng, nhưng có năng lực, tính tình lại chính trực, có uy tín nhất trong đội, kẻ lười biếng như Bạch Tân Vũ vốn đã bị mọi người xem thường từ lâu mà không nói ra, nhưng chuyện ngày hôm nay đã vượt quá sức chịu đựng của mọi người.

Bạch Tân Vũ bị coi thường nên cả người khó chịu, nổi hỏa thì không tài nào tán đi được.

Trần Tĩnh dầu gì cũng đã là lính năm hai, chạy 10km, ngoại trừ hơi thở gấp một chút thì vẫn còn khá vững vàng, người của ba đội theo hấn về kí túc xá, Bạch Tân Vũ theo phía sau cùng, cái cảm giác không nơi nào để đi lại vờn quanh tâm trí cậu, cậu lại quay về suy nghĩ muốn xin anh họ cho cậu về, nhưng tận đáy lòng mình cậu biết rõ điều đó là không thể.

Sau khi trở lại kí túc xá, Bạch Tân Vũ lẻ lẻ mà đi đến bên giường Trần Tĩnh, nhỏ giọng nói: “Đội trưởng, cảm ơn cậu.” Nếu Trần Tĩnh không chạy thay cậu 5km, chắc chắn cậu đã chết trên sân từ đời nào rồi.

Trần Tĩnh cởi chiếc áo ướt đầm mồ hôi ra, lấy khăn mặt lau mình mẩy, “Không cần cảm ơn, biểu hiện của anh hôm nay mạnh mẽ hơn tôi nghĩ đấy.”

“Thật ư?”

“Thật, ít ra anh vẫn muốn chạy kịp thời gian. Tất nhiên là mạnh mẽ hơn một chút rồi, hoàn toàn đối lập với con người của ngày hôm qua, kém xa so với tất cả mọi người trong đội. Trước kia anh lười biếng, tôi mở một con mắt nhắm một con mắt, anh có biết tại sao không?”

Bạch Tân Vũ cúi đầu không nói lời nào.

“Không phải vì anh không đạt tiêu chuẩn mà tôi không nói, mà là tôi đang chờ cái ngày này.” Trần Tĩnh dùng ngón tay chọc vai cậu, “Đội đến ngày anh nhận ra được hậu quả của bản thân. Giống như chiến tranh, anh vừa bước vào chiến trường đã trúng đạn, rồi mới hối hận tại sao mình không luyện tập nhiều hơn, đến lúc đó anh cũng chỉ có thể nói chuyện với Diêm Vương thôi.”

Bạch Tân Vũ thấp giọng nói: “Sau này tôi sẽ không lười biếng nữa.”

“Xem anh thế này, sau này tôi cũng sẽ không dễ dãi với anh nữa. Nhiệm vụ huấn luyện càng ngày càng nặng nề, tất cả những biểu hiện của mọi người trong ba tháng này, chúng tôi đều quan sát kĩ và ghi chép rõ ràng, tôi biết anh không muốn vào quân đội, nhưng là dân ông thì phải chịu trách nhiệm cho mỗi đoạn đường mình đi qua, dù cho đó là hầm phân, có người cũng sẽ đi qua được. Lính giỏi, lính dở thì cũng là lính, nếu anh không cảm thấy xấu hổ với bản thân mình, vậy thì anh cứ tiếp tục lười biếng như vậy đi.” Trần Tĩnh mặc quần áo, liếc xéo cậu, “Có thể nếu anh cảm thấy không chịu được bản thân mình nữa, thì với thái độ hiện tại của anh, bây giờ cố gắng vẫn chưa muộn.”

Tay Bạch Tân Vũ nắm thành quyền, ánh mắt ánh lên tia mờ mịt, đầu óc cũng rối loạn không thôi.

Trần Tĩnh phát tay, “Nghỉ ngơi đi.”

Bạch Tân Vũ ngồi trên ghế cúi đầu nửa ngày, đột nhiên đứng lên, đi thẳng ra ngoài cửa. Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng vẫn luôn ngó chừng cậu vì sợ cậu bị tổn thương, vừa thấy cậu bèn cùng kêu lên hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Bạch Tân Vũ nói: “Gọi điện về nhà.” Cậu đã đến đây hơn một tháng nhưng vẫn chưa đánh một cú điện thoại nào về nhà, ngoại trừ chút giận dỗi trong lòng với cha mẹ, cậu cũng sợ mình không kiếm lòng được khi nghe thấy tiếng của mẹ, nhưng bây giờ cậu cảm thấy có lẽ mình sẽ không khóc, tuy cậu không muốn tranh gì nhiều để trở thành một người lính giỏi, nhưng cũng không muốn làm một tên lính vô dụng, cậu muốn trở thành một người lính đạt yêu cầu của mọi người.

Bạch Tân Vũ vừa mới bước ra khỏi kí túc xá, Du Phong Thành buông sách trong tay xuống, đi theo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Sửa xưng hô “Du Sao Xấu/Ngôi sao xấu họ Du” thành “Du sát tinh”

Lúc này phòng thường trực không có ai, Bạch Tân Vũ cầm lấy ống nghe, bấm số điện thoại của mẹ.

Điện thoại được bắt rất nhanh, mẹ cậu hiền nhiên còn đang ngái ngủ, tiếng ậm ừ từ đầu dây bên kia truyền đến, “Alô?”

Mũi Bạch Tân Vũ cay xè, nhỏ giọng kêu: “Mẹ.” Âm thanh vượt ra như tiếng mèo kêu, vừa uất ức vừa đáng thương.

“Tân Vũ? Cưng cưng?”

“Mẹ, là con.”

“Tân Vũ.” Lý Úy Chi bật khóc, “Sao hơn một tháng rồi con không gọi điện cho mẹ, mẹ nhớ con rất nhiều.”

Bạch Tân Vũ kiềm lòng muốn khóc, nước nở nói: “Con... bận luyện tập.”

“Con à, con ở quân đội thế nào? Có tốt không?”

Bạch Tân Vũ nói ngay, “Tệ lắm, mẹ, con mệt quá, ngày nào cũng mệt không dậy nổi, con nhớ nhà lắm.”

Tiếng Lý Úy Chi khóc càng lớn.

Bạch Tân Vũ lập tức hối hận đã kể lể với mẹ, đành phải sửa lời nói: “Mẹ, mẹ đừng khóc, lúc đầu thì hơi mệt nhưng bây giờ đỡ hơn nhiều rồi, từ từ con sẽ quen thôi mà.”

Lý Úy Chi nước nở nói: “Con đi rồi, mẹ cũng thường xem vài bộ phim phóng sự về quân đội, có một bộ nói về Tân Cương, Tân Cương lạnh là thế, mẹ hay nằm mơ thấy con bị mệt, bị còng, mẹ rất muốn đi thăm con, không biết con đã quen việc ăn uống chưa, chăn mền có đủ ấm không, và có bệnh thì biết ai săn sóc bây giờ.”

Bạch Tân Vũ đau đầu, cố gắng an ủi, “Mẹ, con không bệnh được đâu, thể chất con tốt lắm, ở đây không tệ như mẹ nghĩ đâu, đồ ăn cũng được, kí túc xá cũng ấm nên không lạnh lắm...” Cậu vẫn nhìn không kê ra ý muốn về nhà, cậu biết rõ mình không thể trở về, cũng không muốn phí nhiều lời, đã vậy thì hãy để cho mẹ quan tâm cậu một chút cũng có sao.

Lý Úy Chi im lặng một hồi, “Cưng cưng à, từ lúc nào con biết học cách an ủi mẹ vậy?”

“Học gì chứ, cái này mà còn phải học à.”

Lý Úy Chi hít hít cái mũi, “Con hồi đó... Ôi, được rồi, Tân Vũ, dù ở quân đội có khó khăn thế nào, con cũng phải kiên cường, được không? Chúng ta cũng là vì tốt cho con, ngày nào mẹ cũng nhớ con, nhưng con còn trẻ, đường tương lai còn dài, cha mẹ không thể cứ ở bên cạnh con mãi, chúng ta hi vọng con sẽ trưởng thành, được không?”

Bạch Tân Vũ thờ dãi, không tình nguyện mà “Dạ” một tiếng, “Con bảo ‘tệ’ mà mẹ cũng không cho con về.”

“Cứ tin vào ba mẹ và anh, đây cũng là vì tương lai của con cả thôi. À, đúng rồi, con của Du gia ở cùng với con sao?”

Nói đến Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ một bụng uất ức, lầm bầm nói: “Dạ, chung đội.”

“À, vậy thì tốt rồi, hẳn là nó rất quan tâm con phải không? Con đừng coi tuổi nó nhỏ, mẹ nghe Tùy Anh nói nhà họ thú vị lắm, con cái dù là nam hay nữ đều phải chịu quân giáo theo kiểu quân đội, dạy dỗ rất nghiêm khắc, xem chừng chẳng khác gì với lính thật đâu, có nó chăm sóc thì chẳng ai dám bắt nạt con, sau này con muốn ở lại quân đội cũng phải dựa vào quan hệ với nhà bọn họ, con phải ráng hòa thuận với nó đấy.”

Bạch Tân Vũ cảm thấy lời mẹ nói như một cái bạt tai vào mặt mình, chẳng lẽ cậu nên nói với mẹ rằng anh cậu cố ý dẫn Du sát tinh đến “săn sóc” cậu, lại còn bắt nạt cậu ư? Khoan đã, chuyện này không phải do anh cậu cố ý à?

“Tân Vũ? Con có nghe không?”

“Dạ, dạ có, con đang nghe.”

“Con với nó ở cùng nhau thế nào?”

“Ồm... cũng được.” Bạch Tân Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lý Úy Chi cũng không ngốc, đưa con trai này nào giờ có giấu được tâm sự trước bất kì ai, huống chi là bà, bà hỏi: “Sao vậy? Các con không hòa thuận với nhau à?”

“Không phải, bọn con... hay bận tập luyện, không có thời gian để nói chuyện.”

“À, không sao, từ từ rồi sẽ được thôi. Đúng rồi, hồi nhỏ các con từng gặp nhau đấy, con không nhớ à?”

Trông mặt Bạch Tân Vũ suýt bắn ra khỏi hốc mắt, “Lúc nào ạ?”

“Có một năm nghỉ đông, Tùy Anh dẫn con ra đảo Tản Hoàng, đến nhà Giản gia chơi, Tùy Anh với cậu của đứa bé kia là bạn, quê bọn họ ở đảo Tản Hoàng, lúc ấy gặp mặt con còn bé tí, chừng tám chín tuổi, hẳn là không nhớ rõ rồi.”

Bạch Tân Vũ cố gắng nhớ lại, nhưng vẫn không nghĩ ra được gì, khi còn bé mỗi lần đến nghỉ đông và nghỉ hè, cậu đều được đi du lịch rất nhiều nơi, nơi nào từng đi qua đều sẽ nhớ rõ, “Con chẳng nhớ ra nổi, sao mẹ biết được vậy?”

“À, chuyện này mẹ nhớ rõ lắm, lúc ấy Tùy Anh cũng chỉ mười bốn mười lăm, hai đứa con nít tui con tự bắt xe lửa đi chơi làm mọi người trong nhà lo đến phát sốt, Tùy Anh vì chuyện này mà còn bị đánh nữa. Thật ra về sau mẹ cũng quên mất, hôm rày mẹ lục cuốn album của con, lật đến tấm ảnh chụp hôm đó mới nhớ ra ngay.”

Bạch Tân Vũ nhăn mày, trong ấn tượng hồi nhỏ quả thật có chuyện như vậy, nhưng chi tiết cụ thể thì cậu đã quên phăng từ đời nào, bèn hỏi: “Về sau con với hẳn có gặp nhau nữa không?”

“Mẹ không biết, hẳn là không có, sau này bố nó bị điều đến quân khu XX ở tận phía Bắc, không thì con đi hỏi... à không, không được, đứa nhỏ ấy lúc đó còn nhỏ hơn con, chắc cũng không nhớ rõ đâu.”

Bạch Tân Vũ cảm giác sau lưng lạnh run, chuyện lúc tám chín tuổi sao cậu có thể nhớ được, Du Phong Thành khi đó mới năm sáu tuổi, lại càng không thể nhớ được gì, nhưng chung quy cậu vẫn cảm thấy khó chịu, lúc bé cậu thông minh dễ thương là thế, người gặp người thích, gây thù kết oán là chuyện không thể xảy ra. Cậu nghĩ ngợi rồi nói, “Mẹ, mẹ còn biết chuyện gì về Du Phong Thành nữa, nói con biết đi.” Cái này gọi là biết mình biết người, nói không chừng có thể bắt thóp được điểm yếu gì đó của Du Phong Thành.

“Mẹ cũng không rõ lắm, nếu muốn biết thì con hỏi anh của con đi.”

Bạch Tân Vũ nhớ tới cuộc gọi lần trước, tiếng hét giận dữ của Giản Tùy Anh vẫn còn ở bên tai, mặt cậu méo mó đi, “Thôi kệ, không sao đâu ạ.”

Hai người rảnh rỗi trò chuyện trong chốc lát, Bạch Tân Vũ mới lưu luyến không rời mà cúp điện thoại, giây phút nghe thấy giọng nói cưng chiều của mẹ khiến cậu có cảm giác mình vẫn là một cậu thiếu gia ngày nào, nhưng điện thoại vừa cúp, cậu lại bị đẩy trở về với sự thật lạnh giá, kiểu tâm lý chệnh lênh lớn thế này thật sự quá mức khó chịu.

Bạch Tân Vũ vuốt ống nghe, thần thờ nhỏ giọng kêu một câu, “Mẹ...” Cậu dựa vào buồng điện thoại chốc lát, thờ dài một hơi rồi mới rời đi, ai dè vừa xoay người thì trông thấy Du sát tinh đang dựa người cạnh cửa nhìn cậu. “Bà mẹ nó...” Bạch Tân Vũ hoảng sợ, “Cậu bị bệnh hả, cậu đứng đó bao lâu rồi? Á, con mẹ nó cậu dám nghe lén tôi gọi điện thoại!” Cậu có phần thẹn quá hóa giận, không biết cuộc đời thoại của mẹ và cậu vừa rồi đã bị Du Phong Thành nghe được bao nhiêu, nếu hẳn đã nghe được hết, Du sát tinh thế nào cũng cho rằng mình muốn quan tâm hẳn, như thế thì toi rồi.

Du Phong Thành cười mỉa mai, “Có người đứng ở sau lưng mà anh cũng không biết, tính cảnh giác kém vậy còn trách người khác nghe lén?”

Bạch Tân Vũ bị hẳn “già mồm át lễ phải” chọc tức, “Chẳng lẽ người khác để bao tiền trên vai, tính cảnh giác kém thì cậu có thể trộm sao?”

Du Phong Thành cười nói: “Cái đó phải xem tôi có muốn không đã, may mà tôi không có hứng thú với tiền.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Rốt cuộc cậu đã nghe được gì!”

Du Phong Thành chậm chậm đi tới, “Nghe hết rồi, nghe thấy anh như đàn bà con gái mít ướt với mẹ, còn nghe thấy hai người nói về tôi nữa.” Du Phong Thành nheo cái mắt cậu, cười giễu nói: “Khách khí lắm chí, muốn biết chuyện của tôi thì cứ hỏi tôi là được, cái gì tôi cũng có thể nói cho anh biết mà.”

Bạch Tân Vũ đẩy tay của hẳn ra, “Là mẹ của tôi nói nên tôi mới thuận miệng hỏi, ai muốn biết chuyện của cậu chứ, đừng có khoe khoang.”

Du Phong Thành ấn lấy bờ vai cậu khiến cậu không thể động đậy, “Hử? Không phải vừa rồi anh bảo mẹ rằng biết rõ chuyện gì về tôi thì nói cho anh biết, giờ anh lại không muốn biết rồi sao?”

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn hẳn, “Tôi hỏi, thì cậu sẽ nói ư?”

Du Phong Thành cười tùm tùm nói: “Anh hỏi một chút thử xem.”

“Vậy... hồi bé, chúng ta có gặp nhau sao?”

Du Phong Thành trong mắt lóe lên tinh quang, “Có gặp.”

“Cậu nhớ rõ ư?”

“Tất nhiên, trí nhớ của tôi tốt hơn anh nhiều.”

“Tôi lúc đó, hẳn là không có làm gì sai với cậu phải không? Không phải, lúc đó tôi mới có mấy tuổi, đáng yêu lanh lợi thế, sao có thể đắc tội với cậu được, nhỉ?”

Du Phong Thành đầu môi cười, “Không có, chúng ta chơi với nhau rất tốt, chi tiết cụ thể tôi cũng không nhớ rõ, nhưng tôi nhớ rất rõ mấy trò chơi thú vị mà anh dạy tôi.”

“Vậy sao, tôi không nhớ rõ.”

Du Phong Thành hơi nheo mắt, khẩu khí mập mờ nói: “Không sao, hôm nào tôi dạy cho anh chơi.”

Bạch Tân Vũ cảm giác thấy bầu không khí không ổn cho lắm, “Vậy... chúng ta không oán không thù, cậu có thể... buông tha cho tôi không?”

Ngón tay Du Phong Thành nhẹ nhàng lướt qua gương mặt Tân Vũ, cười dịu dàng nói: “Câu đó có nghĩa là, tôi rất thích anh đấy, tha cho anh thì sinh hoạt ở quân doanh buồn tẻ lắm.”

Bạch Tân Vũ trầm mắng to trong lòng, con mẹ nó mi thích ta chỗ nào, cậu cấm giận nói: “Cậu làm vậy với tôi, cậu của cậu có biết không?”

Du Phong Thành bật cười, “Anh có ngốc thật không vậy, cậu tôi không ở đây, làm sao mà biết được.”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Tôi... tôi sẽ nói cho anh tôi biết, cậu của cậu sớm muộn gì cũng sẽ biết!”

Đầu ngón tay Du Phong Thành lướt qua môi cậu, khẽ chọt vài cái, “Trí nhớ của anh tệ thật đấy, tôi đã từng nói rồi, đợi đến khi bọn họ biết thì không chừng anh đã bị tôi làm đến nghiện, có bỏ cũng không được đâu.”

“Làm cái con mẹ cậu đó...” Bạch Tân Vũ há mồm muốn cắn, ngón tay Du Phong Thành thuận thế chui vào trong miệng cậu, biết Bạch Tân Vũ cẩu lên nên tay kia Du Phong Thành lập tức giữ chặt miệng cậu, khiến cho miệng của cậu không thể khép lại được, ngón tay kia lại tiếp tục càn quấy trong miệng, đùa giỡn lấy đầu lưỡi Bạch Tân Vũ không chỗ thoát. Bạch Tân Vũ dốc sức nghiêng đầu qua nhưng lại không sao thoát ra được, khiến cậu đỏ mặt tía tai.

Du Phong Thành rút ngón tay ra, quét nước bọt của Bạch Tân Vũ lên cổ áo cậu, hạ giọng cười nói: “Anh thích dùng tay để quay phải không? Tôi thì quen dùng cái này.” (ý DPT là dùng miệng)

Bạch Tân Vũ trừng mắt, cứ ngỡ trước giờ mình là người phong lưu đa tình, nhưng so với người trước mặt thì hóa ra cậu vẫn còn trong sáng lắm!

Du Phong Thành cười nói: “Đừng giả bộ, mỗi lần nhìn cái đó của tôi trông anh thèm muốn chết, anh ghen tị hay là muốn thử? Yên tâm đi, sớm muộn gì cũng cho anh nếm thử hàng thật.”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Cậu nói láo, con mẹ nó ai thèm hả, là cậu cố ý khoe trước mặt tôi!”

“Đừng vậy, là tôi cố ý đấy, hiệu quả lắm chứ nhỉ?” Du Phong Thành cố ý dấn sát thân thể vào, “Nói thật, khi nhìn cái đó của tôi, anh không tò mò xem lớn vậy nếu sờ thì có cảm giác thế nào à?”

Bạch Tân Vũ không nghĩ rằng mình sẽ bị vạch trần, lập tức thẹn quá hoá giận, “Con mẹ nó không có là không có, tôi tò mò thì sao, đừng tưởng có khuôn mặt nổi bật thì cho là mình là thiên tiên hả!”

Du Phong Thành cười đến hai vai run rẩy, “Không có thật ấy à? Trên mặt anh ghi hết tron rồi này.”

Bạch Tân Vũ nhin không được sờ lên mặt mình, cậu thừa dịp Du Phong Thành đang lo cười bèn bắt ngờ đẩy hẳn ra, chạy ra ngoài la lớn: “Đồ biến thái chết tiệt, cách xa tôi một chút!” Sau đó vụt chạy nhanh như chớp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Sau khi Bạch Tân Vũ chạy về ký túc xá mới phát hiện trái tim mình hãy còn đập thình thịch, Du Phong Thành đúng là kẻ tà ma quỷ quái, tính cách lại không phải biến thái dạng vừa, Bạch Tân Vũ cảm thấy trình tiết của mình đang gặp nguy hiểm báo động cao, nếu bố mẹ và anh biết cậu bị quấy rối tình dục ở quân đội, chẳng biết có đưa cậu về không, nhưng mà... cậu thật chẳng còn mặt mũi nào để nói, mà có nói đi chẳng nữa cũng chỉ sợ không có ai tin cậu, mấy bài tuồng dối trá lúc trước của cậu đã khiến cha mẹ đều xem lời của cậu là nói dối cả rồi.

Bạch Tân Vũ uể oải không thôi, từ lúc bắt đầu đến giờ, cậu chẳng có một phút giây thoải mái nào cả.

Đến giờ mọi người ăn bữa sáng, cơm nước xong xuôi, lại bắt đầu một ngày tập luyện.

Hôm nay Trần Tĩnh bắt đầu hướng dẫn mọi người động tác khó nhất trong chiến thuật đào tạo—bò trườn.

Động tác lăn và nhảy hai ngày trước Bạch Tân Vũ làm không được tốt lắm, bị Trần Tĩnh chê ngốc như gấu chằm khác gì tắm bia sống trên chiến trường, bây giờ nhìn Trần Tĩnh làm mẫu động tác bò trườn trên mặt đất, trước mắt Bạch Tân Vũ chỉ còn một màu đen, trong khoảng thời gian này trên người cậu đây là vết trầy, máu đọng thành từng cục từng cục, bò trườn thì phải lê lét trên mặt đất, không biết bộ quần áo này có chịu được không.

Trần Tĩnh đứng dậy, vừa phui quần áo vừa nói: “Động tác bò trườn chia làm 4 loại, bò thấp, bò cao, bò nghiêng và bò nghiêng cao, trong đó tôi thấy bò thấp là khó nhất, cần sự chuyển động đồng thời của cơ thể, lực hông phải mạnh, quan trọng nhất là, tiêu chuẩn đánh giá bò thấp là không vượt quá 40cm, bây giờ chúng ta luyện động tác này đầu tiên.” Hắn bắt đầu giảng giải động tác quan trọng rồi sau đó cho tân binh làm mẫu, cuối cùng hắn yêu cầu hai người một tổ, một người làm còn một người quan sát chỉ ra điểm sai, sau đó đổi ngược lại.

Bạch Tân Vũ muốn tập cùng với Phùng Đông Nguyên, Phùng Đông Nguyên cũng vui vẻ đồng ý. Bạch Tân Vũ hiện giờ khá ý lại vào Phùng Đông Nguyên, bởi vì Phùng Đông Nguyên tốt tính, nhiệt tình, nhất là luôn thân thiện với mọi người, cho dù người ta có ép buộc, Phùng Đông Nguyên cũng sẽ không từ chối.

Tân binh nói xấu Bạch Tân Vũ hồi sáng là Tiểu Mao đang đứng bên cạnh bọn họ, thấy thế thấp giọng nói: “Suốt ngày quần quít Đông Nguyên, không sợ người ta thấy phiền hả?”

Phùng Đông Nguyên liếc mắt nhìn Tiểu Mao, ra hiệu hắn đừng nói.

Sáng nay Bạch Tân Vũ thấy xấu hổ nên không trả lời, bây giờ lại có phần mất bình tĩnh, quen thói nóng nảy nên soi được chỗ nào thì cậu sung sĩa ngay: “Cậu suốt ngày quần quít đội trưởng, không sợ đội trưởng thấy phiền hả?” Lại bỏ thêm một câu trong bụng: Đồ nịnh hót.

Tiểu Mao trừng mắt, “Anh còn mặt mũi mà nhắc tới đội trưởng nữa hả, lúc nào cũng ngáng chân anh.”

Phùng Đông Nguyên thấp giọng nói: “Tiểu Mao...”

“Mấy cậu nói gì đó! Kỷ luật đâu hết rồi!” Trần Tĩnh ở cuối đội kêu lên.

Mọi người đều không lên tiếng.

Trần Tĩnh nói: “Bạch Tân Vũ, Lương Tiểu Mao, ra khỏi hàng!”

Hai người đứng dậy khỏi mặt đất, chạy đến trước mặt Trần Tĩnh

Trần Tĩnh nói: “Nằm xuống.”

Hai người úp sấp trên mặt đất.

Trần Tĩnh ngồi xổm người xuống, “Bò trườn, một, hai, ba, bò!”

Hai người bắt đầu loay hoay bò lên phía trước, bởi vì mới tập nên không nắm được mấu chốt, Tiểu Mao trông khá hơn một chút, còn Bạch Tân Vũ toàn là dùng hông đẩy người lên.

Trần Tĩnh một vỗ cái “bốp” vào hông Bạch Tân Vũ, “Anh nhông cái hông cho cao vào, đứng cách hai dặm còn thấy, người ta bắn tia cho một phát là xong.”

Mọi người cười ha ha.

Bạch Tân Vũ nằm xụi lơ trên mặt đất.

Trần Tĩnh nói: “Vừa nãy tôi nói rồi, không được dùng hông đẩy, phải dùng lực đùi, người phải thấp hơn 40cm, trong trường hợp này cũng phải để ý đến tốc độ, Bạch Tân Vũ, bò lại.”

Bạch Tân Vũ đành phải bò lại lần nữa, cậu dốc sức dùng đùi đẩy về phía trước nhưng cứ mãi vô ý nhông hông lên, dù có làm tự nhiên đến mấy nhưng chỉ cần hơi nhông lên tí là bị Trần Tĩnh vỗ xuống ngay, cậu bò được hơn mười mét, còn cái hông cứ bị Trần Tĩnh đánh mà run bần bật, Trần Tĩnh tuy nhã nhặn là thế, nhưng dẫu gì người ta cũng là chính lính quy, cơ bắp không phải chỉ để trưng cho đẹp, sau khi bị hắn đánh mấy lần, Bạch Tân Vũ thấy một bên hông nóng rát cả lên, cuối cùng cậu chịu hết nổi, uất ức nói: “Đội trưởng, cậu đôi bên được không.”

Lúc này Trần Tĩnh cũng không nhịn được cười, bèn buông tha cho cậu, đi hướng dẫn cho người khác.

Một đám tân binh bò qua bò lại trên cỏ, Trần Tĩnh đi đến ngồi cạnh quan sát xem hông ai nhông lên liền đập cho một cú, một cú kia tát chẳng nương tình tí nào, hết một ngày, người nào người nấy trầy tróc hết cả da, bắn hết sức tưởng tượng.

Đến giờ tắm rửa, trong phòng tắm toàn là một đồng đít khi, chỉ hông nhau cười hô hố, Bạch Tân Vũ xấu hổ cực kì, một bên hông sưng vù vù, bên kia thì trắng nhách, lúc Du Phong Thành đi ngang qua liền xấu xa liếc cậu một cái, Bạch Tân Vũ muốn nổ bùm ngay luôn cho rồi.

Sau khi trở lại ký túc xá, Bạch Tân Vũ thấy móng mình hầy còn rất dừ lăm, nằm thấy khó chịu, bèn than thở với Phùng Đông Nguyên, Phùng Đông Nguyên không nhìn được bật cười, “Đội trưởng muốn tốt cho anh thôi mà, lúc kiểm tra còn ghê hơn nữa cơ, trên là lưới sắt, dưới là ao bùn, bắt anh bò 500m, nếu anh không làm đúng quy tắc, da thịt trên người e rằng không còn nguyên đâu.”

Bạch Tân Vũ từ trên giường vọt dậy, run giọng nói: “Cậu nói giỡn hả.”

“Không có, xem trên TV đó.” Phùng Đông Nguyên nhún vai, “Nhìn ghê lắm, nhưng em càng muốn tập luyện hơn nữa, người khác làm được, mình cũng làm được.”

Bạch Tân Vũ chui vào lại trong chăn, muốn cắn góc chăn khóc.

Du Phong Thành bu lại, cười nói: “Còn nữa, trong ao bùn còn có cát thô, bùn cục, đá sỏi, chưa kể thời gian mình kiểm tra nữa, lúc đó đã vào thu, nước lạnh buốt, thử tưởng tượng là biết.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt với hắn, “Cười cái quần què, cậu cũng đâu có muốn bò đâu.”

Du Phong Thành gạt đầu, “Nhưng tôi không sợ đau, anh có sợ không?” Bạch Tân Vũ gân cổ nói: “Tôi cũng không sợ.”

Tiền Lượng nói: “Thôi thôi, hai người cứ hù ảnh chi thế không biết, thoải mái được ngày nào hay ngày đó.”

Batoul râm rì nói: “Hôm nay không phải ngày hay, không phải ngày hay.”

Đại Hùng cười không ngừng, “Ày, thằng nhóc này, để anh mày dạy tiếng phổ thông cho, mày nói chuyện buồn cười quá, nhớ sau này làm nhiệm vụ mà mày mở miệng làm cả bọn cười một cái thì toi.” Đại Hùng lớn lên ở Bắc Kinh và cũng là một người Bắc Kinh điển hình, không thể chịu nổi mỗi lần Batoul mở miệng.

Batoul, “Không cần, em tự học.”

“Ha ha ha.”

Trần Tĩnh gõ cột giường, “Không cho phép cười giọng người khác, sau khi vào đại đội các cậu còn phải học tiếng Tân Cương nữa, đến lúc đó ai cười ai biết liền.”

Đại Hùng nháy mắt ra hiệu nói: “Đội trưởng, tôi không có cười, tôi chỉ chọc cậu ta thôi mà.”

“Không được phép chọc, phải bảo vệ đồng đội nhỏ tuổi.”

Batoul cười ha hả không ngừng.

Đại Hùng xoa tay, “Được, tôi sẽ cố gắng ‘bảo vệ’ đồng đội bé nhỏ của chúng ta”, nói xong liền nhào vào người Batoul, vận hết võ công thọt lét, Batoul vừa cười vừa giãy đành đạch, ai nấy cũng nhào nhào lên theo, rần rần cả ký túc xá.

Du Phong Thành nhân lúc mọi người đang đùa giỡn, liền quay sang mở cái “chóc” vào mặt Bạch Tân Vũ một phát.

Bạch Tân Vũ hốt hoảng, dùng ánh mắt “Đồ điên” nhìn Du Phong Thành, nhờ bị người ta nhìn thấy thì cậu biết làm sao, cậu đẹp trai là thế, người khác có ý đồ bậy bạ với cậu là chuyện bình thường, nếu cảnh này bị người ta nhìn thấy thì cậu có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, luật lệ ở quân đội rất nghiêm, không biết điều lệ xử phạt có bao gồm “Cấm hành vi nam nam bất chính” không, có đánh chết cậu cũng không thể xuất ngũ mà công cái tội này ở trên lưng được! Càng nghĩ càng sôi máu, cậu bèn hung dữ nói: “Cậu đừng có dính líu tới tôi.”

Du Phong Thành mỉm cười nhìn cậu, nhỏ giọng nói: “Anh không thấy kích thích lắm sao.”

“Kích thích ông nội cậu!” Bạch Tân Vũ cách tám chân đạp mạnh Du Phong Thành một cước. Sau đó xoay người sang chỗ khác ngủ.

Bạch thiếu gia cảm thấy mỗi một ngày ở quân đội đều là một ngày rèn luyện ý chí nhân sinh, sáng sớm mở mắt đã thấy Du sát tinh, buổi tối đi ngủ còn phải nằm bên cạnh tên cầm thú này, cậu có thể bảo vệ cái móng mình đến bây giờ có lẽ là nhờ ở quân đội không có thời gian riêng tư nào, cậu hi vọng một tháng sau khi đợt huấn luyện tân binh kết thúc, cậu sẽ không ở chung đội với Du Phong Thành, có thế thì cậu mới có thể sống thêm được vài năm nữa.

Mức độ luyện tập ngày càng nặng nề, nhiều hạng mục phải mất vài ngày mới nắm bắt được, rồi cứ thế lặp đi lặp lại, ngán ngẫm vô cùng, thành tích của Bạch Tân Vũ rất ổn định, lúc nào cũng đứng chót. Ý chí quyết tâm mới đầu của cậu đã bị việc tập luyện mỗi ngày ăn mòn sạch chẳng còn chút gì, cậu chẳng còn lòng dạ nào mà nỗ lực nữa, chỉ muốn đối phó ngày qua ngày.

Sau đó không lâu lắm, Bạch Tân Vũ lại đón chào một con khủng hoảng lớn nhất từ khi huấn luyện đến giờ – 400m chướng ngại vật. 400m ngắn ngắn ấy bao gồm chạy nước rút, lách cột, vượt nương, cầu khỉ, leo tường, vùn vùn, gần 20 động tác độ khó cao, khi Trần Tĩnh làm mẫu lần đầu cho mọi người xem, phần lớn tân binh đều sợ ngây người, cũng có người không tin, thấy Trần Tĩnh làm rất nhẹ nhàng nên đi thử một nửa đoạn, lúc về mình mảy toàn là bụi đất.

Trần Tĩnh giảng giải cho mọi người về từng chướng ngại vật, rất nhiều chướng ngại vật chỉ cần nắm được then chốt, vượt qua cũng không khó, cái khó

chỉ là thời gian giới hạn, nhưng cũng có một vài chương ngại vật cần phải luyện tập nhiều lần mới vượt qua được, ví dụ như vượt hố mìn, leo tường.

Nhìn hố mìn sâu hai thước rưỡi, hai chân Bạch Tân Vũ nhũn cả ra, thật ra với khoảng cách đó đa số thanh niên trưởng thành đều có thể nhảy qua được, có điều chiều sâu kia khiến cho tâm lý mọi người cảm thấy sợ hãi, Bạch Tân Vũ đã phải chuẩn bị tâm lý rất nhiều ở cửa ải này, mới xem như tạm vượt qua kiểm tra.

Song bức tường cao hai mét tiếp theo hoàn toàn gây nản chí cho Bạch Tân Vũ, cậu nhìn Trần Tĩnh chạy lấy đà, “phốc” một cái đập lên mặt tường, tay vịn lấy tường rồi trèo qua, nhìn có vẻ đơn giản nhưng đến lượt cậu làm đi làm lại mấy bận cũng không qua được, vài người cùng đội cậu cũng chung số phận, 400m chương ngại vật này khiến mọi người đều cảm thấy đã đụng phải “chương ngại vật” thật sự, kết thúc ngày huấn luyện, nhiều tân binh vẫn còn sót lại cảm giác thích thú và phấn chấn, riêng Bạch Tân Vũ chỉ thấy uể oải, than thở liên miên với Phùng Đông Nguyên khó chết mất, thế nào mình cũng không qua được.

Câu này bị Du Phong Thành nghe được, hần bèn lạnh lùng nói: “Còn phải nói, anh yếu thế này thì đạt yêu cầu cái gì.”

Bạch Tân Vũ không phục nói: “Mấy mặt khác tôi đều đạt yêu cầu.”

“Mấy cái đó chỉ là làm cho xong, khi nào anh vượt qua được đợt kiểm tra cuối cùng thì hẵng nói mình đạt yêu cầu.” Du Phong Thành khinh thường mà liếc cậu một cái, “Thành tích của anh, chắc chắn là vào đội bấp núc rồi.”

Bạch Tân Vũ hung hãn trừng hần, “Cậu nói láo.”

Phùng Đông Nguyên thở dài: “Hai người dừng cãi nữa, Phong Thành, sao anh cứ nói Tân Vũ như vậy thế, chẳng hay ho gì đâu.”

Du Phong Thành nhún vai, “Đồng chí Bạch Tân Vũ, đến lúc đó tôi đến căn tin mua com, nhớ cho tôi thêm hai lạng thịt đấy.”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Tôi hạ thuốc diệt chuột! Cho cậu ăn chết!”

Du Phong Thành cười ha ha bỏ đi.

Hết chương 20

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: gần đây thấy một vài bình luận bảo rằng sáng tác về quân đội của tôi không chân thật, cho rằng Tiểu Bạch nên bị ép buộc, làm nhục, bị tra tấn và đánh đập. Tôi chỉ có thể nói, tôi sẽ không viết như vậy, mặc kệ có chân thật hay không thì tôi vẫn sẽ không viết, trong số các độc giả của tôi có không ít người ở tuổi vị thành niên, tôi không thể bôi nhọ quân đội, và lại trên văn án tôi cũng đã nói, tôi muốn phản ánh bộ mặt chính trực dũng cảm của người lính Trung Quốc, tôi cũng tin có những sự việc bất công trong quân đội, nhưng đó chỉ là số ít, đây là quân đội Trung Quốc chứ không phải nhà tù quân đội Mỹ. Tôi tin đa số người lính Trung Quốc là những người chân chất và chính trực, giống như Trần Tĩnh vậy. Cho dù có trường hợp như vậy, tôi cũng không muốn ghi, tôi rất kính trọng những người lính và không muốn gây ấn tượng xấu những độc giả ở tuổi vị thành niên, để khiến họ cảm thấy quân đội là một nơi thối nát, đây không phải là mục đích tôi sáng tác nên tác phẩm này.

Tiểu Bạch không được chào đón trong quân đội là đúng, bị khinh thường, ép buộc, thậm chí bị đối xử thậm tệ, cũng có thể, nhưng không có nghĩa là cậu ấy sẽ bị ngược đãi quá mức, nếu như ai cảm thấy việc đàn anh đánh nhau với tân binh hay thành tích kém bị cả đội làm nhục mới là “bình thường”, tôi chỉ có thể nói tác phẩm này không thể thỏa mãn được bạn rồi.

Sáng tác của tôi đúng là không chân thật, đây là văn về “gay” trong quân đội, rất lừa tình, những người lính thật sự sẽ không lấy việc làm “gay” làm nhiệm vụ của mình, mọi người cứ nghĩ vui lên là được, mặc dù đây là tiểu thuyết, nhưng tôi hi vọng cũng có thể truyền đạt mặt tích cực nào đó đến mọi người.

Tóm lại, cảm ơn mọi người đã chỉ ra chỗ sai trong tác phẩm của tôi, tôi biết sáng tác của mình không đủ chân thật, nhưng tôi sẽ cố gắng tra tư liệu, tìm cố vấn, hi vọng có thể viết thêm được điều gì đó đáng tin cậy ~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

“Người tiếp theo, Bạch Tân Vũ!” Trần Tĩnh hô lớn.

Bạch Tân Vũ chạy lấy đà, dùng sức bật mạnh nhảy lên tường cao, hai tay vừa mới túm lấy mép tường, nhưng có điều người không có lực, thành thử hai chân đập mãi lên mặt tường mà không trèo lên được, cuối cùng cậu phải nhảy xuống đất, tỏ vẻ không biết làm sao nhìn Trần Tĩnh.

“Tôi đã nói rồi, muốn trèo qua thì phải có lực, dùng tay chống mà trèo qua, không có đủ lực thì không đòi nào anh qua được đâu.”

Bạch Tân Vũ vẻ mặt cầu xin, “Tôi thật tình không làm được.”

Trần Tĩnh nói: “Đứng qua một bên, tiếp theo... Du Phong Thành, cậu ra làm mẫu đi.”

Du Phong Thành chạy lấy đà một lúc, đến trước tường cao thì nhanh nhẹn phóng lên, hai tay bám lấy mép tường, chân đạp một cái, tức thì đẩy người lên cao, hấn lập tức ôm lấy mép tường rồi thoăn thoắt trở mình, sau đó vững vàng đáp xuống mặt đất bên kia.

Trần Tĩnh nói: “Thấy không? Phải tính toán vào đúng thời điểm mà mượn lực nhảy lên, Du Phong Thành, cậu và Bạch Tân Vũ một tổ, chịu trách nhiệm hướng dẫn cho anh ta.”

“Rõ.”

Bạch Tân Vũ mặt mày suy sụp cái rụp, van xin nói: “Đội trưởng...”

“Gọi ông nội bà nội cũng vô ích, luyện đi.” Trần Tĩnh biết rõ hai người không ưa gì nhau cho cam, chẳng qua hắn muốn tìm một người có thể trừng trị Bạch Tân Vũ, nếu không tên này sẽ lười đến chảy thây.

“Đội trưởng đẹp trai à...”

Trần Tĩnh đạp một cú vào mông cậu, “Luyện đi!”

Du Phong Thành kéo cổ áo Bạch Tân Vũ lôi cậu đi.

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Tôi cảnh cáo với cậu, ở đây có rất nhiều người, cậu mà dám làm mấy chuyện bậy bạ thì tôi sẽ mách với đội trưởng.”

Du Phong Thành cười nhạo nói: “Tôi chỉ tuân lệnh đội trưởng hướng dẫn anh tập leo tường thôi, sợ cái gì.”

Bạch Tân Vũ đề phòng nhìn hắn, “Đồ biến thái.”

Du Phong Thành cười nói: “Tôi biến thái đấy, anh định làm gì tôi?” Hắn giần gân cốt một cái, “Tôi biến thái như vậy, cũng một phần nhờ công của anh.”

“Ý cậu là gì? Tôi cho cậu biết tôi hoàn toàn trong sáng đấy nhé.”

Du Phong Thành cười ta, “Sau này từ từ tôi sẽ cho anh biết.”

Bạch Tân Vũ cau mày nhìn hắn, trong lòng càng liên tục oán thâm.

“Tới đây.” Du Phong Thành đứng bên cạnh tường cao, nhấn mạnh cho Bạch Tân Vũ nghe chỗ nào cần phải mượn lực, lại còn làm mẫu mấy lần, nghiêm túc hướng dẫn cho cậu xem.

Bạch Tân Vũ thấy càng lúc càng nhiều người qua được thì bắt đầu nóng vội, cậu không muốn làm người đứng chót nữa, vì vậy cũng luyện tập dang hoàng. Cậu không tin thể chất mình kém hơn người khác, cậu cao 1m82, hơn một nửa người đội không có ai cao hơn cậu, mọi người làm được, sao cậu không thể làm được chứ.

Mấy lần Bạch Tân Vũ thử mượn lực bám lấy mép tường, nhưng lại không sao đẩy người lên được, khiến cậu buồn rầu không dứt.

Du Phong Thành lắc đầu, thẳng thừng nói: “Con mẹ nó sao anh ngốc quá vậy.”

Bạch Tân Vũ đang khó chịu, yếu ớt cãi lại: “Chứ cậu thông minh lắm.”

“Dù sao vẫn mạnh hơn anh nhiều.” Du Phong Thành vỗ mạnh lên vai cậu, “Cứ thế này có nằm mơ anh mới qua được bài khảo hạch, anh không nắm bắt được mấu chốt, không biết đâu phải sử dụng lực, giờ anh giẫm lên tay tôi, trèo qua thử xem.”

“Hả?”

“Hả cái gì.”

Bạch Tân Vũ giật mình nói: “Cậu đề cho tôi... giẫm lên tay cậu à?”

Du Phong Thành nhủ thầm, “Chứ chẳng lẽ tôi ôm anh trèo qua? Hay là ôm anh bay qua?”

Bạch Tân Vũ gãi đầu, chẳng biết Du Phong Thành lại muốn tìm cách nào để hại cậu, ai biết được nhân lúc cậu vừa trèo qua nửa lại buông tay ra, cho cậu ngã mặt xuống bùn thì sao?

Những suy nghĩ vừa rồi trong đầu Bạch Tân Vũ đều viết hết trên mặt cậu, Du Phong Thành thấy vậy hừ mũi một tiếng, “Tôi còn rất nhiều cách để dạy dỗ anh, đừng có lo nữa, có lo thể nào anh cũng không trốn được đâu.”

Bạch Tân Vũ cắn răng, “Cậu... con mẹ nó đồ khốn.”

Du Phong Thành cười cười, “Khốn nạn đỡ hơn bị ngu.” Hắn ngồi xổm người xuống, hai bàn tay đan vào nhau, nói với Bạch Tân Vũ nói: “Đến đây.”

Bạch Tân Vũ hơi do dự, không phải cậu nhỏ mọn, mà Du Phong Thành mới là kẻ có lỗi.

Du Phong Thành nói: “Tôi có thể cánh cáo anh, tay của tôi không phải ai cũng được giẫm đầu nhé, mau giẫm lên, anh mà lộn xộn, tôi không tha cho anh đâu.”

Bạch Tân Vũ lui về phía sau một bước, “Cậu nói như vậy ai mà dám lên. . .”

“Anh mà không lên, tôi càng không tha cho anh.”

Bạch Tân Vũ tức giận dựng ngón giữa lên với hắn.

Du Phong Thành nheo mắt lại, cười cười, “Lá gan không nhỏ, tôi đếm một hai ba, một. . .”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng chạy tới, vừa nhắm mắt vừa ra quyết định, một chân giẫm lên bàn tay Du Phong Thành mượn lực nhảy lên, hai tay vịn lấy mép tường, Du Phong Thành nâng chân của cậu lên, chân còn lại đập vào tường treo qua, Bạch Tân Vũ hưng phấn nói: “Tôi lên rồi, tôi lên rồi.”

“Trèo qua lẹ đi.”

Bạch Tân Vũ vất chân qua tường, cố gắng nâng người lên, ngồi trên tường cười đắc chí: “Rốt cuộc cũng trèo lên được rồi!” Đang cười một nửa thì cậu nhìn xuống dưới, hai mắt liền choáng váng, FUCK tại sao cao dữ vậy! Du Phong Thành đi đến bên kia, vỗ tay nói, “Xuống đi.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước bọt, “Cao, cao quá à.”

“Có hai thước rưỡi, cao cái rắm, xuống.”

Bạch Tân Vũ bám lấy bờ tường nhảy xuống, kết quả tiếp đất không vững, ngã vào người Du Phong Thành.

Du Phong Thành đỡ lấy vai cậu, bởi vì chiều cao chênh lệch, Bạch Tân Vũ có cảm giác lỗ tai mình đụng phải thứ gì mềm mềm, lại hơi uơn uớt, âm thanh đầy từ tính của Du Phong Thành vang cạnh lỗ tai cậu, “Ha ha, yêu thương nhưng nhớ tôi hả?”

Bạch Tân Vũ vội vã đứng thẳng người, xấu hổ nói: “Tôi xuống rồi.”

“Nhờ tôi đẩy nên anh mới lên được đấy, có hiểu được gì chưa vậy?”

“Ừm.”

“Thử lại.”

Bạch Tân Vũ lại thử liên tục mấy lần, lần nào cũng tiến bộ hơn lần trước, nhưng vẫn khó mà tự mình trèo qua được, lúc nào cũng phải cần Du Phong Thành đẩy giúp, mỗi lần Bạch Tân Vũ không qua được, hắn lại đẩy hông cậu, đây vốn là chuyện bình thường đối với tất cả mọi người, nhưng hể tay hắn chạm vào hông Bạch Tân Vũ là Bạch Tân Vũ lại thét lên như gà mắc họng, tiếp đất xong là lại lờm hăn giống như vừa gặp chuyện gì đó đáng sợ không bằng, đáng vẻ sợ hãi ấy ngược lại còn trông như một món ăn ngon, Du Phong Thành được thưởng thức một trận thỏa thuê.

Kết thúc một ngày tập luyện, cả người Bạch Tân Vũ từ trên xuống dưới chỗ nào cũng đau rần rần, trở lại ký túc xá, cậu và Phùng Đông Nguyên mát xa cho nhau một hồi. Bạch Tân Vũ sờ cánh tay Phùng Đông Nguyên, “Đông Nguyên, cậu mọc cơ bắp rồi hả?”

“Hình như là vậy, tập luyện lâu thế chắc cũng phải có cơ bắp.”

“Vậy anh có không?”

“Chắc là có rồi đấy, thấy anh khỏe hơn hồi trước nhiều.”

“Thật à.” Bạch Tân Vũ vui vẻ nói: “Sớm muộn gì anh cũng có cơ bụng.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Phải đó, trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đều khỏe mạnh hẳn lên, ai cũng rám đen hết.”

Bạch Tân Vũ cá kinh, “Bộ anh đen à?”

Tiền Lượng tùy tiện nói: “Phơi nắng dữ vậy sao mà không đen? Anh tưởng mình là công chúa Bạch Tuyết hả.”

Bạch Tân Vũ bỏ Phùng Đông Nguyên lại chạy đi rửa mặt, nửa buổi sau lại chạy trở về, chán nản kêu lên: “Anh đen quá, mặt với người không còn cùng màu da nữa rồi.”

Phùng Đông Nguyên hả hê cười, “Không sao, đàn ông đen một chút mới chín chắn.”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, “Em mà biết cái gì, phụ nữ bây giờ chỉ thích đàn ông đẹp trai trắng trẻo mà thôi, đen sì thế này có ma nó ưa.”

Tiền Lương thò cái đầu ra, “Nhảm nhí, phụ nữ thích dương cương lắm đó.”

Trong ký túc xá bắt đầu bày mồm tám lười thảo luận tới lui về phụ nữ, đã hai tháng nay cả bọn chưa được thấy sinh vật cái là như thế nào, cũng do bình thường đội trưởng không dám nói, mà nói thì sợ bị đem ra làm chuyện cười lúc ngủ, dù gì tuổi tác cả bọn còn nhỏ, hơn một nửa đám chưa ai từng nắm tay con gái, hôm nay tự dưng có người khơi mào, Trần Tĩnh lại không lên tiếng, tất cả mọi người cũng chẳng kiêng kị gì nữa cả.

Bạch Tân Vũ tuy dở tệ ở nhiều mặt khác, nhưng tán gái có thể gọi là một tay già đời, tức thì mặt mày hớn hở khoe với đám tân binh, mặc cho lời cậu nói là thật hay giả, đám thanh niên vẫn một mực nghe rất say sưa, đương nhiên, cũng có vài người cảm thấy cậu khoác loác, khoe khoang, vì vậy không thêm ngó tới nữa.

Du Phong Thành tựa ở đầu giường, nhìn bộ dạng ra vẻ của Bạch Tân Vũ, chỉ cười mà không nói lời nào, con ngươi xoay chuyển liên hồi, ánh mắt càng thâm trầm.

Có ít người không tin rằng Bạch Tân Vũ từng quen nhiều bạn gái như vậy, Bạch Tân Vũ lập tức nóng nảy, nói bên trong điện thoại di động của mình còn có một đồng ảnh chụp, muốn đưa cho cả bọn xem, có lẽ là do quân đội làm nhiều sóng, đã lâu rồi cậu không sạc điện thoại, bèn lôi điện thoại ra ra sạc.

Trần Tĩnh lúc này bỗng lên tiếng, “Mấy chuyện này nói qua miệng được rồi, đừng đưa mấy xu hướng không lành mạnh vào quân đội.”

Bạch Tân Vũ nghe xong thì yên lặng, “Đội trưởng, cậu cũng chưa từng có bạn gái phải không?”

Trần Tĩnh đẩy kính mắt, “Đừng xen vào chuyện của người khác.”

Có người lại hỏi: “Này, Phong Thành, cậu vừa đẹp trai vừa cao ráo, chắc là cũng quen không ít đâu nhỉ.”

Du Phong Thành cười nói: “Cũng được.”

“Ồ, không muốn nói à, hay là sợ nói ra làm bọn này thèm?”

Du Phong Thành nói: “Trong nhà quân giáo nghiêm lắm, không nói được.” Lúc hắn nói những lời này, từ nét mặt đến giọng điệu trông cực kì “ngây thơ vô sở tội”, khiến Bạch Tân Vũ thiếu chút nữa mắc ói.

Kĩ xảo hôn môi của Du Phong Thành, cái tay thích trêu ghẹo, cái miệng ba hoa đầy lời tán tỉnh, có đánh chết Bạch Tân Vũ cũng không tin hắn chưa từng quen bạn gái... Ấy, không đúng, mình hiểu nhầm người ta rồi, người ta là thứ đi cửa sau cơ mà, có lẽ hắn chưa từng quen bạn gái thật, chỉ toàn tìm đàn ông luyện súng mà thôi. Nghĩ tới đây, Bạch Tân Vũ lạnh run cả người.

Lương Tiểu Mao kêu lên: “Tôi quyết định rồi, sau này ai mà quen bạn gái, đều là kẻ thù của chúng ta.”

“Đúng, quyết tâm đã đảo giai cấp kẻ thù!”

Trần Tĩnh gõ cột giường, “Một đám quý, mất hết cảm giác buồn ngủ rồi hả?”

“Quyết tâm ủng hộ đội trưởng, chủ tịch liên hiệp hội ‘Chưa có bạn gái’ của chúng ta.”

“Ha ha ha ha ha.”

Trần Tĩnh đánh mặt, “Các cậu vượt quá giới hạn rồi, sau đây là màn chia buồn, tôi sẽ cho các cậu đứng gác, chùi toa-lét.”

“Đừng mà đội trưởng — ”

Đến giờ tắt đèn, cả tòa nhà tức thì chìm vào bóng tối, một đám tân binh trẻ tuổi, giữa tiếng cười nói từ từ chìm vào giấc mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Đêm hôm đó, Hứa Sấm trở về sau gần nửa tháng biến mất, lại còn tổ chức một cuộc tập hợp khẩn mà ai cũng phát ón. Bạch Tân Vũ nhớ tới kinh nghiệm lần trước, quả thực muốn quý lady Hứa Sấm.

Cũng như lần trước, 5km trong nửa giờ, vừa bắt đầu Bạch Tân Vũ đã cảm giác ngay mình không làm được, nhưng lại bị Trần Tĩnh vừa đạp vừa kéo bắt cậu chạy nhanh. Trần Tĩnh chính là kiểu người như vậy, nếu bạn không nghe lời hắn nói, hắn sẽ kéo bạn chết cùng, chỉ cần Bạch Tân Vũ tỏ vẻ bỏ cuộc chút nào đó thôi, ánh mắt của Trần Tĩnh có thể ăn thịt người.

Bạch Tân Vũ chỉ có thể cắn răng, dốc sức chạy về phía trước, nói cũng lạ, dù đã được Trần Tĩnh và Du Phong Thành kéo nhưng cậu vẫn bị tụt lại sau cùng, có điều là không tụt lại nhiều như lần trước, đến lúc cả đội chạy về đến sân tập, Trần Tĩnh nắm mạnh vào vai cậu, cái mặt lúc nào cũng nghiêm túc bỗng dâng lên một nụ cười hồ hởi, “Anh hoàn thành được rồi, nhìn thời gian kia!” Trần Tĩnh giờ cái đồng hồ đeo tay đến trước mặt Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ phấn chấn nói: “30 phút, tôi chạy về trong 30 phút đấy! Khởi cần bị phạt nữa rồi! Ha ha ha ha ha, tôi chạy về kịp thật rồi này!”

Tiền Lượng cười to nói: “Thật tốt quá, rốt cuộc anh cũng có tiến bộ.”

Phùng Đông Nguyên cũng vỗ vai cậu, “Tân Vũ, anh xem, tiến bộ bất ngờ đó nha.”

Hứa Sấm quát: “Ồn ào cái gì, chỉ có 30 phút mà chưa chỉ các cậu đã đắc ý như vậy. Lĩnh chính quy chạy 5km, đối với trang bị gọn nhẹ thì 23 phút là đạt tiêu chuẩn, 20 phút là đạt ưu tú, còn đối với trang bị đầy đủ thì 26 phút đạt tiêu chuẩn, 23 phút đạt ưu tú, các cậu nhìn bản thân mình và chung quanh xem, được mấy người đạt tiêu chuẩn, được mấy người đạt ưu tú? Còn ở đó mà cười!”

Các tân binh nhanh chóng tập hợp vào đội ngũ, không ai dám nói tiếp nữa.

“Đến giờ các cậu cũng đã huấn luyện được hai tháng, nhưng thành tích lại khiến cho tôi không hài lòng tí nào, kém hơn cả đám khóa trước, thế là sao đây? Đúng là đám ranh con ăn ngon mặc ấm!” Hứa Sấm dường như chỉ dùng tiếng gào thét mà nói chuyện, mắng cả bọn máu chó phun đầy đầu, vốn đang nửa đêm bị xách đầu ra ngoài chạy 5km, vừa mệt, vừa đói lại vừa lạnh, chẳng ai dễ chịu gì cho cam, huống hồ còn bị chửi rủa một trận, mặt người nào người nấy đen như đáy nồi.

Hứa Sấm mắng một trận xong nói, “Không phục phải không, các cậu chỉ muốn được cầm súng thôi chứ gì, cho bọn “bán thành phẩm” các cậu cầm súng chắc tôi tiếc đạn chết. Đợt kiểm tra tân binh tháng sau, đứa nào không đạt thì đi chăn heo trồng trọt, ở đại đội của tôi, mỗi một người lính đều là hạng trăm giữa ngàn luyện, từ trước đến nay chưa có hàng thứ phẩm nào, đừng ý nhà mình có quan hệ, có điều kiện thì muốn vào là vào, nói cho các cậu biết, bây giờ đã không còn đường thoát, làm ngựa chết hay làm lừa chết, hẹn gặp lại vào đợt kiểm tra. Giải tán!”

Mọi người trở lại ký túc xá, than thở không dứt..

Đại Hùng lầm bầm nói: “Hôm nay Đại đội trưởng ăn trúng thuốc nổ hay sao, mới hơn nửa đêm lôi đầu người ta dậy ra chửi.”

Tiền Lượng cười tà nói: “Chắc là ông bị vợ đá khỏi giường rồi chứ gì, ha ha ha ha.”

Trần Tĩnh trừng mắt, “Cái miệng cậu không chịu ngồi yên phải không, ra học thuộc lòng khẩu lệnh đi.”

“Lớp trưởng...”

“Ra góc mà học, lát nữa tôi dò.”

Tiền Lượng mặt mày ủ rũ cầm cuốn vở nhỏ ra góc ngồi học.

Lương Tiểu Mao bước đến bên cạnh Trần Tĩnh, “Đội trưởng, rốt cuộc hôm nay Đại đội trưởng bị gì vậy? Bình thường ông chửi người ta còn có lý, mà sao hôm nay giống như muốn trút giận lên bọn mình ý.”

Trần Tĩnh nói: “Trút giận là phải rồi, ai bảo các người chẳng có chí tiến thủ gì hết.”

“Đội trưởng, tôi thấy mình luyện tập coi như cũng được mà.” Lương Tiểu Mao lườm Bạch Tân Vũ, “Ra là có kẻ ngáng chân, nhưng đại đa số người trong đội mình đều có thể bắt kịp tiến trình tập luyện, vượt qua kiểm tra có gì là khó.”

Bạch Tân Vũ mặt trợn trắng không còn chút máu, nhưng lại không dám phản bác, bởi vì cậu đúng là vật gây cản trở mọi người.

“Coi như cũng được à? Bây giờ 400 mét chướng ngại vật có thể có thời gian quy định nữa đấy, cả đội chỉ có ba người qua được, còn có vài người không hoàn thành được trong một tiếng, thời gian còn lại của các cậu không còn nhiều nữa đâu.”

Bạch Tân Vũ trong lòng lạnh run. Cậu chính là một trong số người không hoàn thành được trong một tiếng, Hứa Sấm tuy là người hung dữ, nhưng những gì gã nói đều là thật, gã nói ai không đạt tiêu chuẩn sẽ phải đi trồng trọt, cho heo ăn, chuyện đó thật sự... Bạch Tân Vũ than một tiếng trong lòng, cậu không muốn đi trồng trọt chăn heo đâu! Ngày ngày luyện tập vất vả, nếu người khác biết cậu chăn heo ở quân đội, mặt mũi của cậu biết đặt ở chỗ nào!

Sau khi Trần Tĩnh nói xong, các tân binh trong kí túc xá đều cảm thấy bất an trong lòng, đặc biệt là những người có thành tích dưới trung bình.

Phùng Đông Nguyên thở dài, “Nghe Đại đội trưởng và đội trưởng nói như vậy, đợt kiểm tra sắp tới nhất định sẽ khó khăn lắm đây.”

Bạch Tân Vũ nói: “Lo cái gì, em đã giỏi lắm rồi.”

“Em muốn đạt ưu tú.” Phùng Đông Nguyên nhỏ giọng nói: “Không phải trước kia em nói với anh rồi sao, nếu em có thể thăng chức, sau này xuất ngũ rồi cũng được tiền trợ cấp, vì vậy em muốn mình luôn làm tốt ở bất cứ điều gì.”

Tiền Lượng nói: “Thành tích ở trường của cậu cũng tốt nữa, hồi trước tớ ở trường cứ lo là việc học suốt, bây giờ mới hối hận sao mình không chịu học hành đàng hoàng, thật ra tớ rất khâm phục những người có chí nỗ lực, cảm thấy họ dường như có thể đạt được bất cứ điều gì.”

Phùng Đông Nguyên ngại ngùng cười, “Tính tớ như vậy đấy, thích tính toán tranh đua.”

Bạch Tân Vũ cũng nghĩ như Tiền Lượng. Thành tích trước kia của cậu nát be nát bét, đối với cậu, bọn học giỏi là đồ mọt sách, còn bản thân mình ăn chơi như vậy mới là “không bỏ lỡ tuổi thanh xuân”, thậm chí trước khi đến quân đội cậu vẫn còn nghĩ như vậy. Phùng Đông Nguyên là người chăm chỉ học tập nhất mà cậu từng tiếp xúc, hai tháng ở cùng Phùng Đông Nguyên, cậu được chứng kiến biết bao đức tính khiêm tốn, thật thà, chăm chỉ và luôn nỗ lực đạt được mục tiêu từ con người này, chưa kể Phùng Đông Nguyên còn rất nhiệt tình, khiến cho Bạch Tân Vũ luôn có cảm giác xấu hổ vô cùng. Nếu như cậu không đến nơi này, không biết người này, e rằng cậu sẽ không bao giờ có suy nghĩ như vậy. Cậu vỗ vai Phùng Đông Nguyên, “Chắc chắn em làm được mà, kiểu người như em làm cái gì cũng giỏi hết.”

Phùng Đông Nguyên nở nụ cười, “Anh mượn cách chúc mừng của ai vậy.”

Bạch Tân Vũ không hiểu sao mình lại khích lệ Phùng Đông Nguyên, mục tiêu của Phùng Đông Nguyên cũng chẳng phải mục tiêu lớn lao gì, chỉ muốn thăng sĩ quan, muốn có trợ cấp cho gia đình, cậu cũng không có mục tiêu gì lớn, đó là không phải đi trồng trọt chăn heo mà thôi, cậu thấy mình cũng nên cố gắng hơn một chút, ít nhất thành tích kiểm tra không được quá tệ, kẻo Hứa Sấm lại có lý do bắt cậu đi sung quân. Nhớ tới 400 mét chướng ngại vật kia, trong lòng cậu lại sốt ruột, len lén nhìn Du Phong Thành.

Du Phong Thành đang ngồi trên ghế xem một cuốn tiểu thuyết trinh thám, một tay chống cằm, hai chân chéo nhau, đường cong bên mặt tựa như một nét vẽ rần rờ mà hoàn hảo, làn da tỏa ra ý vị man mát của tuổi trẻ, sáng sủa bóng loáng.

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, cổ lấy dũng khí đi tới.

Du Phong Thành liếc mắt nhìn cậu, hiển nhiên cảm thấy bất ngờ, “Sao?”

“Cậu... tôi, mấy chướng ngại vật kia, tôi không qua được.” Bạch Tân Vũ trong lòng hồi hộp, cậu vừa bị Phùng Đông Nguyên kích thích một chút đã lập tức tìm Du Phong Thành, cũng chẳng biết mình làm như vậy có đúng không.

Du Phong Thành cau đôi mày kiếm, “Anh nói cái giọng muỗi kêu này cho tôi nghe đó hả?”

Bạch Tân Vũ khó khăn nói: “400 mét chướng ngại vật, tôi vẫn không qua được, cậu, cậu giúp tôi được không?” Trần Tĩnh đã từng nói, hiện giờ chỉ có ba người có thể đạt yêu cầu trong thời gian quy định, một trong số đó là Du Phong Thành, một người là Lương Tiểu Mao, thẳng nhóc ấy mặc dù hay a dua bợ đỡ, nhưng thành tích luyện tập lại rất giỏi, tiếc là cậu không thể nào đi tìm thẳng nhóc kia nhờ vả được, người còn lại là Đại Hùng, Đại Hùng không quen biết cậu nên chắc chắn sẽ không chịu. Du Phong Thành là người nổi bật nhất trong khóa tân binh, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, Bạch Tân Vũ nghĩ tới nghĩ lui, muốn tiến bộ trong thời gian còn lại, rõ ràng chỉ có thể tìm du Phong Thành.

Du Phong Thành nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều như vỏ sò, Bạch Tân Vũ run rẩy, có cảm giác như răng của hắn có thể hút máu vậy, cậu thấy hơi hồi hận, nhưng nhớ đến việc chăn heo thì lại... .

Trần Tĩnh đứng đó cách hai người không xa, hùa theo: “Tân Vũ, cuối cùng anh cũng đã tỉnh ngộ ra rồi, Phong Thành, nếu có thời gian thì cậu giúp đồng đội đi.”

Du Phong Thành nói: “Vâng, đội trưởng.” Nói xong nhìn Bạch Tân Vũ mập mờ nói: “Anh cầu xin lên trên đầu tôi luôn rồi, sao tôi có thể không giúp được.”

Bạch Tân Vũ vừa bị nụ cười bỉ ổi kia dọa một chút đã lập tức hồi hận, nhìn không được lui về sau một bước, “VẬY... Ngày mai...”

“Cần gì phải ngày mai.” Du Phong Thành đứng dậy, ôm lấy vai của hắn, “Một tiếng nữa mới tới bữa sáng, tôi giúp anh vận động dạ dày chút nhé.”

“Không, cái này, bây giờ tôi đói lắm, không còn sức gì hết...”

“Ăn no rồi thì càng không thể tập, bụng rỗng mới được, đi thôi.” Du Phong Thành nói xong liền kéo Bạch Tân Vũ ra ngoài ký túc xá.

Bạch Tân Vũ vừa ra khỏi ký túc xá liền nhỏ giọng kêu: “Tôi hồi hận rồi, hồi hận lắm rồi.”

Du Phong Thành dùng cánh tay kẹp cổ cậu, “Bây giờ mới hồi hận thì muộn rồi.”

Bạch Tân Vũ vẻ mặt cầu xin, “Tôi cũng biết là muộn rồi.”

“Anh sợ cái gì, bộ tôi cường gian anh ở sân tập hay sao.”

“Không biết... A...” Bạch Tân Vũ van xin nói: “Chúng ta chỉ luyện tập thôi được không, đại ca, xin ngài đó.”

Du Phong Thành cười nói: “Chứ không thì anh còn muốn làm gì?”

Bạch Tân Vũ đột nhiên nói không nên lời.

Sau khi hai người đến sân tập, Du Phong Thành nói: “Bốn chướng ngại vật khó đối với anh, tôi yêu cầu anh một ngày phải qua được một cái, luyện tập với tốc độ này thì anh mới có thể vượt qua bài kiểm tra, nếu không đợi đến giai đoạn đào tạo súng, anh càng không có thời gian.”

Bạch Tân Vũ kinh ngạc nói: “Làm sao cậu biết bốn cái đó tôi không qua được.”

Du Phong Thành giật mình, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, âm điệu cũng cất cao, “Nhảm nhí, tôi nhìn thấy, bây giờ rốt cuộc anh có tập không?”

“Tập!”

Du Phong Thành véo cổ cậu, hung dữ nói: “Anh đã chủ động tìm tôi giúp anh, nếu không hoàn thành nhiệm vụ, xem tôi trừng trị anh thế nào.”

Bạch Tân Vũ rút cổ, không đầu không đuôi mà nói một câu, “Cậu hồi bé như thế nào?”

Du Phong Thành cau mày nói: “Cái gì?”

“Cậu khi bé ấy, không phải thế này, nếu lúc nhỏ cậu đáng ghét như vậy, tôi chắc chắn sẽ nhớ rõ cậu.”

Du Phong Thành nheo mắt lại, sắp sửa có bão lớn.

Bạch Tân Vũ thấy đại sự không tốt, lập tức chịu thua, “Thôi thì đi luyện!”

Du Phong Thành một cước đá cậu ra ngoài. Hết chương 22 Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: sau khi kết thúc đợt huấn luyện tân binh, cuộc sống sinh hoạt ở đại đội sẽ càng thêm đặc sắc nữa, cũng sẽ có thêm... nhân vật đặc sắc xuất hiện, bật mí chút nè, ví dụ như cậu Tiểu Ngư ~ (“cậu” trong anh trai của mẹ)

Mà Tiểu Ngư và Tiểu Bạch cũng sẽ phát triển đến trình độ khiến người ta đau mắt đỏ nha ~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Xung quanh không chút ánh sáng, cả thao trường to lớn ngoài hai người ra thì không còn bất cứ ai khác, Bạch Tân Vũ đang đối bụng, chạy trên loanh quanh lấy đà một cái rồi nhảy lên, muốn trèo qua bức tường cao chắn trước mặt, mới đầu cậu cần Du Phong Thành đẩy giúp một tay, sau hai lần, Du Phong Thành chỉ cần đỡ là cậu có thể bám lên mép tường tự mình trèo qua, mặc dù tốc độ rất chậm, nhưng ít ra đã tiến bộ hơn chút ít.

Tập liên tục như vậy trong nửa giờ, Bạch Tân Vũ đã không còn sức, cậu vắt chân qua tường, nằm sấp trên đó thở phì phò: “Fuck, tôi hết cử động được rồi.” Cậu đối đến mức bụng dán cả vào lưng, thậm chí còn chẳng còn sức mà nhảy xuống nữa.

Du Phong Thành đứng ở dưới đất, cũng thở dốc, “Sao anh không tự mình trèo qua một lần cho tôi nhờ.”

“Không phải tôi tiến bộ lắm rồi sao, cậu đẩy một cái là tôi lên rồi này.”

“Nhảm nhí, lúc kiểm tra ai đẩy cho anh?”

Bạch Tân Vũ chơi xấu nói: “Cái đó đợi từ từ, bây giờ tôi hết sức thật rồi, tôi muốn ăn sáng.”

Du Phong Thành mặt trắng không còn chút máu, “Lăn xuống đây.”

Bạch Tân Vũ khởi động người, xoay người nhảy xuống, cũng không biết do đói hay do mệt mà đột nhiên cậu thấy hoa mắt, chân không đạp trên tường mà rơi thẳng xuống, Du Phong Thành tay mất lực ôm lấy eo cậu, Bạch Tân Vũ dù sao cũng nặng 70kg, từ trên cao nhảy xuống nên lực đập rất lớn, dưới tình thế gấp gáp như vậy Du Phong Thành cũng không đỡ được, thế là hai người cùng té trên mặt đất.

“Mẹ kiếp...” Du Phong Thành nhin không được chửi một câu.

Phía dưới có đệm thịt nên Bạch Tân Vũ không sao cả, ngược lại cái mặt đập lên cằm của Du Phong Thành, đau đến nỗi thở không ra hơi.

Trong lúc bối rối, lồng ngực hai người dán vào nhau, đùi cọ lấy đùi, hơi thở nặng nề phả lên khuôn mặt chữ điền, có một cảm giác nào đó nói không nên lời.

Xô đẩy nhau một hồi, Bạch Tân Vũ cảm giác đùi mình chạm trúng cái gì đó, không đúng, phải nói là có cái gì đó lồi lên chọt vào đùi cậu... lúc Bạch Tân Vũ nhận ra đó là cái gì thì cả mặt xanh mét, để giấu đi sự xấu hổ, cậu bèn gào to la đau.

Du Phong Thành một tay vẫn còn ôm eo cậu, tay kia vỗ cái “bép” vào mông cậu quát: “Đứng dậy cho tôi!”

Bạch Tân Vũ tay chân loay hoay bỏ khỏi người Du Phong Thành, xoa hai má nói: “Cái này có phải là cái cảm cậu không vậy, nhọn chết mẹ.”

“Nhọn cái rắm.” Du Phong Thành xoa eo, “Anh muốn bị đánh phải không, đừng tôi đau muốn chết.”

Bạch Tân Vũ thấy hần nhú mày, hần là bị đừng không nhẹ, trong lòng vừa muốn cười cho hần đáng đời lại vừa cảm thấy áy náy, cậu do dự một chút, chìa tay với Du Phong Thành, “Đừng có la nữa, cậu có bản lĩnh lắm mà, ngã tí xú thì có sao.”

Du Phong Thành nheo mắt lại, “Anh nói lại lần nữa xem.”

Bạch Tân Vũ nhìn về mặt Du Phong Thành thì trong lòng hoảng sợ, đoạn muốn rút tay về thì bị Du Phong Thành bắt được kéo mạnh, cả người cậu liền ngã lên người Du Phong Thành, không biết từ lúc nào Du Phong Thành đã ghi chân cậu, sau đó ôm eo cậu, thoát trở mình, cậu chỉ cảm thấy hoa mắt, chẳng mấy chốc đã bị Du Phong Thành đặt ở dưới thân.

Bạch Tân Vũ chớp mắt mấy hồi, mới kịp nhận ra mình đang lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm.

Du Phong Thành đề cổ tay cậu trên đỉnh đầu, hừ lạnh nói: “Anh nhảy từ độ cao hơn hai mét trúng tôi, còn nói “ngã tí thì có sao”, anh ngứa da lắm rồi phải không?”

Bạch Tân Vũ run giọng nói: “Đại ca, tôi nói sai rồi, tôi đuối quá nên lú rồi.”

Du Phong Thành há họng cười, ánh mắt hần dò một đường xuống đôi môi của cậu, “Đó là do anh không trung thực, hay là cái miệng anh không trung thực?”

Từ góc nhìn của Bạch Tân Vũ, vừa khéo có thể nhìn thấy hàng mi buông dài của Du Phong Thành, cùng với cánh mũi tinh tế như dao gọt, nhớ tới nụ hôn thô bạo và mãnh liệt hôm ấy, cả hơi thở nam tính tràn ngập khoang miệng, ít nhiều đã mang đến cho cậu một cảm giác kích thích lạ lẫm. Bạch Tân Vũ hoàn toàn có thể khẳng định mình không phải là kẻ đồng tính luyến ái, vì cậu thích ngực to và mông tròn, thậm chí cho đến bây giờ, cậu cũng không có hứng thú đối với cơ thể rắn rỏi của đàn ông, cậu nghĩ tới nghĩ lui, có thể là do kĩ xảo hôn môi của Du Phong Thành, hơn nữa hôn môi với đàn ông có cảm giác rất mới lạ, có lẽ vì vậy trong lòng của cậu mới có cảm giác khác thường như thế.

Du Phong Thành thấy bộ dạng ngốc nghếch của cậu, cười nhẹ nói: “Nói đi, là anh hay cái miệng của anh không trung thực, nếu anh thừa nhận là do anh, tôi sẽ đánh anh, còn nếu là cái miệng... tôi có lẽ sẽ hôn anh đấy.”

Mặt mày Bạch Tân Vũ thoáng chốc đỏ bừng lên, tên Du sát tinh này đúng là đồ ngả ngón, chẳng biết lúc bé hần học mấy thứ này từ đâu, nếu đổi lại là con gái thì mẹ nó đã xui từ lâu rồi. May mà cậu vẫn giữ được một tia lý trí, run rẩy nói: “Vậy cậu đánh tôi đi.”

“Tôi sao phải nghe lời anh.” Du Phong Thành cười nhẹ hai tiếng, bờ môi khẽ chạm vào môi Bạch Tân Vũ, giống như gãi ngứa, gãi vào trong tận lòng người. Hần dùng âm thanh nhỏ đến mức chỉ hai người nghe được nói: “Bạch Tân Vũ, anh có biết đàn ông làm chuyện đó với nhau sướng lắm không?”

“Không biết, không muốn biết.” Bạch Tân Vũ dùng sức muốn đẩy Du Phong Thành ra, nhưng hai tay đều bị hần ghi chặt, không tài nào rút ra được.

“Không muốn biết thật à?” Du Phong Thành tiếp tục khẽ liếm lấy bờ môi Bạch Tân Vũ, thỏa thích mà đùa giỡn bên khóa miệng, Bạch Tân Vũ tránh thế nào cũng không được, đầu óc cũng choáng váng, cuối cùng không chịu nổi, cậu nghiêng răng nghiêng lợi mà khẽ quát: “Con mẹ nó cậu chơi đủ chưa!”

Du Phong Thành cười không ngừng, có lẽ là cảm thấy chơi đủ rồi, mới buông tay ra, lùi cậu đứng dậy.

Mặt Bạch Tân Vũ đỏ giống như say quá độ, ánh mắt nhìn Du Phong Thành hệt như đang nhìn con thú dữ và dòng nước lũ. Bây giờ cậu đã biết được đạo hạnh của mình vẫn còn kém lắm, nếu lúc trước chịu khó vật tay đôi với đám bạn thì đã không đến mức bị Du Phong Thành đùa giỡn như vậy, thật sự hối hận quá đi mất!

Du Phong Thành cười nói: “Không phải đói à, còn không đi ăn đi.”

Bạch Tân Vũ giữ khoảng cách xa hần 2 mét, chạy cái vèo đến căn tin, Du Phong Thành thông thả đi theo phía sau, nhìn bóng lưng Bạch Tân Vũ, trong mắt hiện lên vẻ khoái chí.

Bạch Tân Vũ cả ngày cứ chìm trong tâm trạng lơ lửng ở đâu đâu, nhưng không có ai phát hiện ra vì ngày nào cậu cũng như vậy cả, hôm nay cũng không khác gì so với hôm qua là bao. Nhưng luyện tập cả một ngày, Bạch Tân Vũ rốt cuộc đã có thể tự mình trèo qua tường cao, chỉ là tốc độ còn chậm, xác suất thành công thấp, nhưng dù sao cũng đem lại cho cậu một chút hi vọng. Mỗi lần cậu mệt mỏi không muốn tập, chỉ cần nhớ tới chuông heo là tức thì có động lực lại ngay.

Buổi tối, Bạch Tân Vũ trần trọc đến tận đêm khuya, không thể chìm vào giấc ngủ, suy nghĩ trong đầu cậu cứ lung tung cả lên, cả người khô nóng, ai là đàn ông hần đều rõ cảm giác này, nói toẹt ra là động dục đến nơi rồi. Cậu đến quân đội nay đã được hai tháng, đừng nói là phụ nữ, ngay cả heo cái cũng chưa từng nhìn thấy ấy chứ, ban ngày tập luyện, buổi tối ngủ như chết, lại còn không có không gian riêng tư, suy nghĩ lại một hồi, hai tháng này cậu cũng hơi nghẹn, huống hồ còn bị Du Phong Thành khiêu khích hồi sáng. Đột, chuyện này thì có liên quan gì đến Du sát tinh chứ, cậu đây tứ chi khỏe mạnh, huyết khí phương cương, bị kích thích cũng đâu phải là chuyện kì lạ gì.

Cậu trở mình, thấy nhện không được nữa bèn lặng lẽ ngồi dậy, lấy cái điện thoại di động trong ngăn kéo tủ đầu giường ra, bữa đó cậu muốn cho đám đồng đội xem ảnh của cô bồ mình thì bị Trần Tĩnh ngăn lại mất, nhưng may là lúc đó điện thoại đã sạc đầy, trong điện thoại của cậu chứa không ít hình ảnh và video nhạy cảm, xem một chút đỡ thèm cũng được.

Cậu nhét tai nghe vào tai, trùm chăn kín mít, trở mình cầm lấy điện thoại tìm một đoạn video rồi nhấn nút chạy. Tiếng kêu nũng nịu của cô gái xinh đẹp tức thì truyền vào tai cậu, nhìn thân thể trắng muốt trên màn hình khiến cậu cảm giác như có từng dòng nhiệt lưu chảy xuống dưới bụng mình, chợt cậu cảm thấy an tâm hơn hẳn, quả nhiên phụ nữ vẫn tốt hơn nhiều, chắc chắn là lâu rồi cậu không thấy phụ nữ nên mới bị Du Phong Thành mê hoặc.

Lừa dục bị khơi mào mà thức dậy, Bạch Tân Vũ trở nên gan góc hơn một chút, cậu lặng lẽ đưa tay vào trong quần, vỗ về lấy dục vọng của mình, cậu không dám phát ra một tiếng động nào, thậm chí biên độ xoa cũng không quá lớn, vì vậy mà sờ hết cả buổi vẫn cảm thấy chẳng đi đến đâu, ngược lại càng thêm khát khao nhiều hơn.

Đột nhiên, Bạch Tân Vũ cảm thấy một bàn tay lạnh buốt thò vào trong chăn! Cậu hoảng sợ mà thốt khẽ lên một tiếng, song kịp thời bịt miệng lại, đồng thời sợ đến mức ra mồ hôi lạnh.

Tức thì cậu biết được đó là tay của Du Phong Thành, nhưng cậu không dám cử động một tí nào, vì để nghe rõ động tĩnh xung quanh, cậu đành phải thào tai nghe xuống, nom nớp lo sợ rằng có đồng đội nào nghe được tiếng kêu lạ vừa rồi.

Cái tay của Du Phong Thành bạo dạn chui vào trong quần, nắm trúng lấy bảo bối của cậu, Bạch Tân Vũ nhin không được kẹp chặt đuôi lại, bây giờ cậu chỉ muốn nhảy dựng lên liều mạng với Du Phong Thành, nhưng mà cậu không dám!

Du Phong Thành được nước tiến tới thò tay vào giữa hai bắp đùi cậu, dùng ngón tay trêu đùa bảo bối đang rục rịch, Bạch Tân Vũ bị cái ngón tay kia đùa giỡn mà cả người khô nóng, không tự giác mà lặng lẽ thả lỏng chân ra, Du Phong Thành đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, bèn cầm bảo bối của Bạch Tân Vũ ở trong tay, thuần thục xoa dịu chơi đùa nó.

Tự tay mình sờ và được người khác sờ là hai chuyện vô cùng khác biệt, Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy máu trong người sôi trào, cậu phải cắn lấy tấm chăn mới không để mình phát ra âm thanh, đàn ông rất rõ nhu cầu của nhau, Bạch Tân Vũ bị bàn tay của Du Phong Thành khiến cho cả người tê dại như bị điện giật, hai tháng cầm dục khiến cho khát vọng của cậu mãnh liệt hơn bao giờ hết, trong đêm tối bí mật, ngọn lửa đã dấy to đến mức không ai có thể ngăn cản được nó. Bạch Tân Vũ sợ hãi gần như muốn kêu lên, trừ kẻ bản lĩnh mười phần như Du Phong Thành ra, thì cảm giác xấu hổ, cảm giác kích thích như tên tội phạm có thể bị người ta phát hiện bất cứ lúc nào và cảm giác mới lạ khi được đàn ông thủ dâm, ba thứ dồn ép xô bồ, khiến Bạch Tân Vũ nảy sinh những cảm xúc phức tạp, vừa phấn khởi, sợ hãi, vừa xấu hổ, lại vừa thêm khát, mà nguyên do của tất cả chuyện này là bàn tay hư hỏng đang luôn mò dưới tấm chăn, bỗng chốc cơ thể đạt đến đỉnh điểm, khoái cảm tuôn trào không ngớt, Bạch Tân Vũ run rẩy mạnh rồi bắn trong tay Du Phong Thành, khi ấy cậu mơ mơ màng màng như người say rượu.

Sau khi phát tiết xong, Du Phong Thành cố ý chà bàn tay dính dịch thể ở trong và ngoài đùi Bạch Tân Vũ nhiều lần, sau khi Bạch Tân Vũ tỉnh táo lại thì chỉ thấy xấu hổ muốn nỏ banh mặt, cậu không dám vén chăn lên mà chỉ kẹp chặt chân để Du Phong Thành mau rút tay về, nhưng bàn tay ở trong chắn lại sờ soạng lung tung một hồi mới chưa đã thèm mà rút ra. Khi bàn tay nóng như lửa ấy tức thì tách khỏi làn da cậu, không hiểu sao cậu lại cảm thấy mất mát thứ gì đó.

Tiếp theo, cái chân trùm trên đầu Bạch Tân Vũ đột nhiên bị kéo mạnh xuống, âm thanh trêu ghẹo của Du Phong Thành vang bên lỗ tai cậu, “Đừng có im lặng vậy chứ, tôi không thích gian thi đâu.” Nói xong còn cực kì hèn hạ mà liếm lỗ tai cậu, sau đó Du sát tính lắm như chẳng có chuyện gì, nghiêm túc quay về giường mình nằm, thỏa mãn mà đi ngủ.

*gian thi: quan hệ với xác chết

Bạch Tân Vũ nhắm chặt hai mắt, hồi tưởng lại mọi chuyện vừa xảy thì bỗng hối hận xanh ruột, nhưng sợ rồi cũng đã sợ rồi, cậu có hối hận như thế nào thì kim đồng hồ cũng không thể quay ngược lại, chỉ là cậu không biết, ngày mai mình sẽ đối diện với Du Phong Thành như thế nào... Ai đó làm ơn mau giết chết cậu đi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Xảy ra chuyện xấu hổ như vậy, cho dù Bạch Tân Vũ có ngốc nghếch đến đâu cũng phải trăn trở cả đêm, đến khi mãi mới thiếp đi được thì tiếng kèn báo thức lại vang lên, cậu tức thì tỉnh giấc, thế là phải lồm ngồm bò dậy.

Đồng thời, cậu có cảm giác có ánh mắt hùng hục nào đó đang chòng chọc vào mình, cậu run rẩy quay đầu nhìn sang thì bắt gặp Du Phong Thành cười mà không cười đang nhìn mình, cực kì quan tâm mà hỏi han: “Tôi qua anh ngủ không ngon à, mắt sưng như con cóc rồi kia.” Nói xong còn lắc lắc cái tay, nhìn mấy ngón tay thon dài lắc qua lắc lại, mặt Bạch Tân Vũ tức thì nóng ran, nhớ tới bàn tay đó tới qua đã làm gì với mình, cậu chỉ muốn đâm đầu vào tường ngay cho xong.

Du Phong Thành nhìn vẻ biến đổi thất thường trên mặt Bạch Tân Vũ, nhin cười muốn bẻ bụng.

Bạch Tân Vũ xoay mặt đi, vội vã mặc quần áo.

Phùng Đông Nguyên từ trên giường nhảy xuống, cúi đầu quan sát cậu một chút, “Phải rồi đó Tân Vũ, hôm qua anh ngủ không ngon hay uống nước nhiều quá vậy, mắt sưng to một cục này.”

“Nước, uống nước nhiều quá.”

“Thấy chưa, đã bảo anh đừng uống nhiều nước quá mà, buổi tối mà đi WC thì lạnh lắm.”

Bạch Tân Vũ đánh một cái ngáp to đùng, mỗi ngày tập luyện với cường độ cao đã vắt kiệt sức cậu, huống hồ bây giờ cả đêm còn không ngủ, chẳng biết hôm nay có chịu được không đây, cũng tại tên Du sát tinh này gây ra hết! Nhưng mà... cảm giác mất hồn lúc tối qua, đến giờ cậu vẫn nhớ rõ như in...

Buổi sáng luyện tập, Bạch Tân Vũ cứ như người mất hồn, còn Du Phong Thành cứ nhìn cậu chăm chăm, kết quả làm sai đến mấy lần, bị Trần Tinh phạt rõ nặng.

Lúc ăn cơm, Bạch Tân Vũ muốn ngồi xa Du Phong Thành một chút, nhưng Du Phong Thành cố tình muốn ngồi đối diện cậu, Bạch Tân Vũ chỉ còn cách một mực vùi đầu vào bát cơm.

Tiền Lượng bưng cơm tới, hí hửng nói: “Oa, hôm nay có sữa chua nè, hai tháng nay chưa được uống sữa chua lần nào hết.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Cậu nhớ rõ ghê nhì.”

“Đương nhiên.”

Du Phong Thành đá Bạch Tân Vũ một cước, “Ăn mà cứ vùi đầu vào bát cơm là sao, ngẩng đầu lên.”

Tiền Lượng liếc nhìn Bạch Tân Vũ, bật cười, “Đúng đấy, anh giống con mèo nhà em ghê.”

Bạch Tân Vũ ho nhẹ một tiếng, thẳng lưng lên, ngẩng đầu, liếc nhìn Du Phong Thành một cái, rồi rũ mắt bôi cơm.

Phùng Đông Nguyên nói: “Tân Vũ, hôm nay anh không thoải mái à, người cứ như mất hồn mất vía.”

Bạch Tân Vũ nhét cơm đầy miệng, vội vã lắc đầu.

Phùng Đông Nguyên suy nghĩ, “Chẳng lẽ anh có tâm sự?”

Tiền Lượng há họng cười, “Cái này còn phải hỏi? Cái gì cũng ghi trên mặt anh rồi kia, chẳng biết lại nhớ nhưng người đẹp nào đây.”

Bạch Tân Vũ nuốt cơm rồi nói, “Nghĩ tới mẹ anh.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Thảo nào, thì ra tối qua anh khóc.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt, “Nhảm nhí, làm gì có.”

Phùng Đông Nguyên khẽ cười không nói.

Du Phong Thành mở nắp sữa chua ra, uống một ngụm, “Ừm, ngon.”

Tiền Lượng cũng nếm một ngụm, khen ngợi nói: “Sữa chua này nguyên chất thật, mấy loại sữa chua lên men ‘hàng thật giá thật’ trên thị trường cũng không bằng một góc.” Hắn vừa nói vừa ăn, rõ ràng mạch lạc.

Du Phong Thành đang cầm bình sữa chua, không hiểu sao nghiêng tay một cái, đổ một bãi lên tay, chất lỏng trắng sữa sền sệt chảy qua khe hở rơi tí tách xuống đất.

Tiền Lượng đau lòng nói: “Anh lãng phí quá.”

Bạch Tân Vũ còn cơm trong miệng chưa nuốt, vừa nhìn thấy sữa chua chảy giữa ngón tay Du Phong Thành thì suýt nữa phun hết cơm ra, cậu vội bịt miệng lại, kết quả bị sặc, ho dữ dội, cơm trong miệng bay tứ tung, người chung quanh nháo nhào tìm chỗ tránh.

Du Phong Thành ngồi trước mặt Bạch Tân Vũ, thè lưỡi thông thả liếm sữa chua trên tay, đôi mắt lóe lên ánh quỷ quyệt, khoe miệng vẽ ra một nụ cười giễu cợt, Bạch Tân Vũ tròn mắt nhìn, sặc đến đỏ mặt tía tai, không tài nào thở nổi, suýt nữa đã thành án mạng rồi.

Phùng Đông Nguyên vừa vỗ lưng vừa đưa nước cho cậu, vẫn không quên mở miệng cảnh nhắc nhở cậu không ăn uống đàng hoàng.

Du Phong Thành mỉm cười, ưu nhã cầm khăn ăn lau tay, miệng còn nói, “Ừa, tiếc quá, sữa chua ngon vậy mà bị tôi làm đổ hết nửa bình rồi.” Tiền Lượng hùa theo: “Đúng đấy, cái này hình như không rẻ đâu, với tiêu chuẩn ăn uống của chúng ta, một tháng cũng chỉ được ăn một lần.”

Du Phong Thành cầm bình sữa chua của Bạch Tân Vũ, cười tủm tỉm nói: “Tân Vũ, thấy anh im lìm cả buổi, chắc là không muốn ăn đâu, cho tôi ha.”

Bạch Tân Vũ khua tay lia lịa, đỏ mặt tía tai nói: “Cầm lấy đi, cầm lấy đi.” Bây giờ cậu chỉ hận không thể quỳ xuống trước mặt Du Phong Thành, chỉ cần

Du sát tinh dừng có đùa giỡn cậu nữa là được rồi.

Du Phong Thành vui vẻ nốc hết bình sữa chua của Bạch Tân Vũ, lau miệng, nghênh ngang đi ra ngoài.

Cả ngày hôm nay Bạch Tân Vũ cực kì khó chịu. Cậu không dám nhìn vào mắt Du Phong Thành, cũng sợ bị Du Phong Thành bắt được lúc hai người ở cùng một chỗ, bất kì lúc nào Du Phong Thành cũng có thể tìm đủ mọi cách để quấy rối tình dục cậu, tối hôm qua cậu cũng đã bắn trong tay người ta rồi, tội thông dâm này cậu có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Buổi tối lúc giặt áo trong phòng tắm, Du Phong Thành ở ngay bên cạnh, thỉnh thoảng khuỷu tay lại đụng phải cậu, Bạch Tân Vũ cảm thấy là hấn cố ý, nhưng ánh mắt lại không cách nào dời khỏi tay Du Phong Thành, cậu không thể kiềm chế được ham muốn bàn tay ấy vuốt ve bảo bối của cậu, muốn ngón tay nhẹ nhàng khiêu khích, qua lại vỗ về, sau đó cậu sẽ...

Du Phong Thành đột nhiên xoay đầu lại, đối diện ánh mắt ngẩn ngơ của cậu, suýt bật cười, hấn rút đôi tay ướt rượt trong chậu nước ra, vỗ tay cái “bốp” trước mặt Bạch Tân Vũ, cười nhẹ nói: “Tôi biết anh đang nghĩ gì.”

Bạch Tân Vũ cực kỳ lúng túng, xanh mặt phản bác nói: “Cậu, cậu không biết đâu.”

Du Phong Thành bật cười, “Hừm? Anh chắc chứ?”

Phùng Đông Nguyên tò mò nói: “Hai người đang đồ vui với nhau đó hả?”

Bạch Tân Vũ đổ nước đi, vắt vài cái rồi nói, “Tôi giặt xong rồi.” Nói xong bung quần áo đã giặt xong chạy đi.

“Nè.” Phùng Đông Nguyên gọi cậu, “Anh thiệt là, cái này rõ ràng chưa giặt sạch mà, anh lại lười nữa rồi.”

Bạch Tân Vũ không để ý đến hấn, đem quần áo đi phơi, rồi vội vã chạy về, Du Phong Thành cũng theo cậu về ký túc xá.

Bạch Tân Vũ đang chuẩn bị đi tắm, Du Phong Thành ngồi ở bên giường, mắt cứ dán vào cậu, Bạch Tân Vũ bị hấn nhìn mà nổi da gà, thấp giọng nói: “Cậu muốn gì?”

Du Phong Thành mỉm cười, cố ý nâng giọng, “Tối qua anh chơi điện thoại trong chăn phải không?”

Bạch Tân Vũ giặt mình, nghĩ thầm con mẹ nó cậu biết rõ còn cố hỏi.

Trần Tinh nghiêng đầu sang, “Tối qua anh không ngủ được nên chơi điện thoại à?”

Bạch Tân Vũ khàn trương nói: “Không, không có.”

“Ở doanh trại chỉ chặn tín hiệu, không có tịch thu điện thoại của các anh, sợ các anh nhớ nhà, có thể xem ảnh chụp hay gì đó, nhưng nếu anh chơi điện thoại mà trễ giờ nghỉ ngơi, khiến mình không theo kịp việc tập luyện ban ngày thì đây là việc hoàn toàn không cho phép.”

“Không có đâu đội trưởng, tôi không có chơi điện thoại, thật mà.” Bạch Tân Vũ dùng ánh mắt cực kì vô tội nhìn Trần Tinh.

Trần Tinh không hề bị lừa, mặt lạnh đi tới, vươn tay, “Đưa điện thoại cho tôi.”

Bạch Tân Vũ buồn rười rượi đưa di động cho hấn, Trần Tinh nhìn mức pin, hừ lạnh nói: “Hèn gì cả ngày nay anh không có tinh thần, lại còn phạm nhiều lỗi, điện thoại tôi tịch thu, khi nào hành vi của anh khiến tôi hài lòng thì tôi sẽ trả lại cho anh.”

“Đừng mà đội trưởng, tôi không dám nữa đâu, thật đó!” Cái điện thoại kia chẳng có khóa mật mã gì hết, nhờ bị người ta nhìn thấy mấy thứ bậy bạ bên trong thì làm sao bây giờ.

Trần Tinh không trả lời, toan cất điện thoại thì Du Phong Thành lên tiếng, về mặt chính trực nói: “Đội trưởng, để tôi đảm bảo cho, vừa khéo tôi đang giúp anh ta tập luyện 400 mét chương ngại vật, cái này có thể có tác dụng khích lệ anh ta.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt, nếu nạn nhân xúi quẩy không phải là cậu đây, cậu thật muốn giơ ngón tay cái lên với Du Phong Thành, khen ngợi trình độ xấu xa độc địa của hấn.

Du Phong Thành đạt thành tích ưu tú ở mọi mặt, làm người lại không hay viện cớ nên cũng không ngoại lệ là một lãnh đạo tốt trong lòng mọi người, Trần Tinh đương nhiên cũng thích Du Phong Thành, hấn ngầm nghĩ, cảm thấy Du Phong Thành nói rất có lý, bèn ném điện thoại cho Du Phong Thành, “Vậy cậu giữ thay tôi, chừng nào anh ta đạt yêu cầu ở 400 mét chương ngại vật thì trả lại cho anh ta.”

Du Phong Thành cười lộ ra hàm răng trắng ngà, “Rõ.”

Bạch Tân Vũ hung dữ trừng mắt nhìn Du Phong Thành, Du Phong Thành quơ quơ cái điện thoại trong tay, bỏ nó vào trong tủ đầu giường mình, rồi cười nói: “Thật ra bình thường không phải anh không được giải trí, nhưng phải phân bổ thời gian hợp lý mới được, đội trưởng, tôi nói có đúng không?”

Trần Tinh nói: “Phải, rất đúng.”

“Cho nên đợi đến lúc nghỉ ngơi, chúng ta nghiên cứu “trò chơi” kia một chút đi.” Du Phong Thành mỉm cười nói.

Bạch Tân Vũ sắp phát khóc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Bạch Tân Vũ trốn Du Phong Thành được hai ngày, khổ thay vẫn không tránh nổi, cuối cùng bị hấn bắt được khi chạy bộ sáng về xong, kéo một mạch đến thao trường, mặt ngoài thì nói là phải giúp Bạch Tân Vũ huấn luyện, nhưng tia quỷ quyết trong mắt đã hoàn toàn bán đứng hắn.

Sau khi tiết trời bước vào mùa thu, mặt trời càng mọc trễ hơn, sáng sớm chẳng khác gì đêm khuya, bốn bề vắng lặng, gió lạnh từng cơn, Bạch Tân Vũ cũng lấy làm thấp thỏm, không biết Du Phong Thành có thừa cơ làm chuyện bậy bạ gì đó không.

Du Phong Thành nói: “Hôm nay phải cầm súng rồi mà anh vẫn chưa vượt qua được chướng ngại này, bộ anh muốn đi chăn heo hả?”

Vừa nói đến chăn heo, Bạch Tân Vũ rung mình một cái, “Tôi cũng gần như qua được rồi mà.”

Du Phong Thành lạnh lùng nói: “Không qua được cũng không sao, anh đứng chốt đội cũng làm cản trở người khác thôi, chỉ bằng ở lại đội bếp núc, phát huy tác dụng ít ỏi của mình còn hay hơn.”

Bạch Tân Vũ “hừ” một tiếng, “Chắc chắn tôi sẽ qua được!” Dưới sự “dạy dỗ” ngày đêm của Du Phong Thành, hiện giờ cậu có thể tự mình vượt qua tất cả các chướng ngại vật, việc duy nhất cần tập luyện bây giờ là tốc độ.

Du Phong Thành đứng bên cạnh tính thời gian, nhìn Bạch Tân Vũ né qua né lại các chướng ngại vật, tiếng thở dốc quanh quẩn khắp thao trường yên tĩnh.

Sau khi chạy hết ba vòng, Bạch Tân Vũ đã kiệt sức, chạy lại bên cạnh Du Phong Thành, thở hồng hộc nói: “Sao, vòng cuối cùng có đạt tiêu chuẩn không?”

Du Phong Thành nhìn nhìn đồng hồ bấm giờ, “Hết 37 giây, chưa đạt.”

Bạch Tân Vũ liếc mắt, đặt mông ngồi dưới đất, “Tôi chưa có ăn cơm mà, ăn no rồi thế nào cũng qua được cho xem.” Cậu vừa thở dốc vừa nói, chợt nhận ra gì đó, cậu ngẩng phắt đầu lên, “Cậu dùng cái gì tính thời gian đó!”

Du Phong Thành quơ quơ cái iPhone trong tay: “Điện thoại của anh.”

Bạch Tân Vũ bỗng nhảy dựng lên, vươn tay muốn giành lại, Du Phong Thành bèn túm lấy cổ tay cậu, trở tay vịn một cái, Bạch Tân Vũ hét to một tiếng “Áy da” nhưng lại bị Du Phong Thành giữ chặt.

Du Phong Thành đẩy cậu ra xa, cười hừ nói: “Sau này ráng học bắt độn đi, có lẽ sẽ được hai chiêu với tôi đấy.”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Trả điện thoại lại cho tôi.”

“Đây là đội trưởng đưa cho tôi, muốn lấy lại thì gặp đội trưởng mà nói.”

“Con mẹ nó tôi không có chơi game, các người hiểu lầm rồi!”

Du Phong Thành hất mày nói: “Ah, vậy chứ anh làm gì?”

Bạch Tân Vũ bỗng ghen lời, về mặt không được tự nhiên, “Tôi... nhớ ba mẹ, muốn xem ảnh chụp mà thôi.”

Du Phong Thành khẽ cười, “Mẹ của anh thế này à?” Hắn xoay màn hình điện thoại cho Bạch Tân Vũ xem, một cô gái đẹp mắt to mũi khoan đang mỉm cười với Bạch Tân Vũ, ngón tay của hắn lại khẽ quẹt một cái trên màn hình, lại đổi thành một cô gái mặt trang điểm dày cộm, “Vẫn là như vậy sao?”

Bạch Tân Vũ thẹn quá hoá giận, “Ai cho cậu xem trộm ảnh trong điện thoại tôi hả!”

“Tôi không có xem trộm.” Du Phong Thành quơ quơ điện thoại, “Tôi xem một cách quang minh chính đại.”

Bạch Tân Vũ lại muốn nhào tới, Du Phong Thành nhẹ nhàng giữ chân, tư thế đó có nghĩa là chỉ cần Bạch Tân Vũ dám đi tới, hắn sẽ đạp cậu một cước bay thẳng ra ngoài. Bạch Tân Vũ tức giận tới mức giậm chân, “Con mẹ nó cậu còn xem nữa hả, cậu, cậu xâm phạm đời tư của tôi!”

Du Phong Thành liếc xéo cậu, “‘Đời tư’ của anh ở đâu cơ?” Ánh mắt của hắn dò xuống, nhìn chằm chằm vào đũng quần của Bạch Tân Vũ, cười nhạo:

“Là ở đây à? Vậy cứ cho là tôi ‘xâm phạm’ đi, nhưng anh cũng rất sung sướng còn gì.”

Bạch Tân Vũ úp úp mở mở nói: “Cái đó, buổi tối kia hoàn toàn là... Cậu, tại cậu thò tay vào đó chứ, tôi, con mẹ nó tôi cũng đâu có bị liệt dương, tất nhiên phải có phản ứng rồi.” “Vậy sao.” Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Vậy anh có sướng không?”

Bạch Tân Vũ nuốt nước bọt, không biết trả lời thế nào. Nói không có ư? Bằng chứng là bàn tay đầy tinh dịch hôm đó rồi còn gì... Nói có, cậu lại không dám đối mặt người nọ.

Du Phong Thành đích thực không muốn buông tha, “Nói đi, có sướng không?”

“Tôi, tôi nói là đàn ông bình thường, ai cũng...”

“À.” Du Phong Thành kéo âm cuối thật dài, “Đàn ông bình thường bị sờ vài cái là bắn ra sao?”

“Cái đó mà là sờ vài cái, cậu rõ ràng...”

“Tôi thì sao?”

Bạch Tân Vũ cà lăm nói: “Sau này cậu dám làm chuyện này nữa tôi liều mạng với cậu cho xem.”

Du Phong Thành cười ha ha, “Sướng rồi thì muốn quýt nợ à, thế buổi tối đó không biết ai kẹ tay tôi, muốn rút về cũng không được đây nè.”

Bạch Tân Vũ then quá hoá giận, “Cậu nói láo, là cậu, là cậu thò tay vào!”

Du Phong Thành cười nói: “Anh căng thẳng cái gì, tôi sẽ không nói cho người khác biết đâu, chỉ là thấy anh ‘đánh máy bay’ một mình, thân là chiến hữu bên cạnh giường, tôi có lòng muốn giúp anh một tay thôi. Nhưng mà... Anh thích dạng như vậy à?” Du Phong Thành chỉ vào tấm ảnh chụp bán khỏa thân trên màn hình, đầy mát lạnh tanh.

Bạch Tân Vũ thật ra đã quên bém tên người nữ trên tấm ảnh từ lâu, cậu cao giọng nói: “Đúng, tôi thích dạng như vậy đó.”

Du Phong Thành cười lạnh một tiếng, “Khẩu vị tệ quá, không chọn cô nào có ngực thật được sao?”

“Ngực giả cũng là ngực, còn cậu ngay cả đồ giả cũng không có!” Bạch Tân Vũ ‘có lý chẳng sợ’ nói.

Du Phong Thành nheo mắt lại, “Đêm hôm đó, lúc anh bắn trong tay tôi, anh nghĩ tới tôi, hay là cô ta?”

Bạch Tân Vũ sững sờ, cậu cho rằng mình sẽ không chút do dự nói là “Cô ta”, nhưng lời lại nghẹn ở cổ họng. Cậu cũng không phải loại người không ‘tự mình biết mình’, từ nhỏ đến lớn, cậu theo đuổi vô số cô gái, nhưng người tốt nhất lại không vừa mắt cậu, giao dịch tiền hay sắc lại càng không, bởi vậy trong cuộc sống của cậu, trừ mẹ cậu ta, không có một cô gái nào khiến cậu đem lòng yêu thật sự. Vì vậy khi Du Phong Thành nói “Cô ấy”, Bạch Tân Vũ hoàn toàn không biết nên thay ai vào, giả như có cộng lại hết những cô gái xinh đẹp từ trước đến nay, chỉ sợ không có ai để lại ấn tượng sâu sắc được như Du Phong Thành. Đêm hôm đó, cậu rút trong chăn, cuộn tròn lấy mình, kẹ chặt hai chân, khoanh khoắc hồi hộp lại kích thích ấy khi cậu bắn ra, cậu chỉ nghĩ rằng, cái tay chết tiệt này là của Du Phong Thành chứ chẳng phải ai.

Du Phong Thành thấy cậu do dự, bèn lại gần nâng cằm cậu, cười nhẹ nói: “Thì ta nghĩ đến tôi thật à.”

Bạch Tân Vũ đẩy tay hấn ra, “Ai thèm nghĩ tới cậu, tôi lúc ấy đang xem mấy thứ hay.”

Du Phong Thành cười nói: “‘Mấy thứ hay’ của anh để tôi xem giúp anh cho, sau này có cơ hội tôi sẽ giúp anh mô phỏng một lần, nhưng mà... anh phải là người nằm dưới.”

Bạch Tân Vũ lui về phía sau một bước, mắng chỉ vào hấn: “Cậu dám xem trộm chuyện riêng của tôi... con mẹ nó cậu quá đáng!”

“Tôi còn chưa nói xong mà.” Du Phong Thành khẽ liếm môi dưới, nở nụ cười ngả ngón nói, “Sau đó tôi lục thấy một thứ rất hay, bảo đảm dư vị mỗi lần sẽ khiến anh thỏa mãn về cả thể xác và tinh thần.”

Bạch Tân Vũ trừng to mắt nhìn hấn, “Cậu trả điện thoại cho tôi ngay, tôi muốn đặt mặt khẩu!”

Du Phong Thành cắt điện thoại trước mặt Bạch Tân Vũ vào túi quần, cười dịu dàng nói: “Đợi tôi sao chép lại đã, rồi nhất định sẽ trả cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26

Bắn tỉa là hạng mục được các tân binh mong đợi nhất, miễn là đàn ông thì ai cũng đều có sự kính trọng và yêu thích dành cho súng ống, dù ít hay nhiều, bởi lẽ cảm giác được cầm nó như được trở thành một con người oai hùng lắm liệt mà trên phim ảnh thường chiếu, khiến cho đám người trẻ tuổi hứng khởi không thôi.

Lần luyện tập đầu tiên là dùng súng tự động kiểu 81-1, thường được gọi là cán 81, là một trong những loại súng dạng chuẩn được sử dụng rộng rãi ở Trung Quốc. Bạch Tân Vũ từ nhỏ cũng rất thích súng, hồi còn lông ngông ở Mỹ, tạp chí súng ống chất đầy trong nhà còn cao hơn cả đầu, đủ tất tặn tất về súng. So với các tân binh lần đầu tiếp xúc với súng thì cậu rõ ràng kinh nghiệm phong phú hơn nhiều, hai tháng nay đứng tốt độ giờ lại đột nhiên nhảy lên đầu, tất nhiên cậu rất đắc ý, tha hồ khoe khoang kiến thức của mình.

Trần Tinh giảng giải kiến thức về súng cho mọi người và các kiểu bắn chính, sau đó cho mọi người tập bắn bìa, thành tích của Bạch Tân Vũ khá là tốt, cậu đắc ý nhìn sang Du Phong Thành nháy mắt ra hiệu, Du Phong Thành như cười mà không cười liếc cậu một cái, không thèm đáp lại, khiến cho Bạch Tân Vũ có chút buồn bực.

Cũng may có “cô vợ nhỏ” Phùng Đông Nguyên hồ hồ khen ngợi Bạch Tân Vũ, “Tân Vũ, anh giỏi quá, chắc đây không phải là lần đầu anh cầm súng đâu nhỉ?”

Bạch Tân Vũ mặt mày hớn hở, “Đương nhiên, trước kia ở Mỹ anh cũng đã từng học mấy khóa bắn súng rồi, xài hơn mười mấy loại súng, nhưng đây là lần đầu dùng súng Trung Quốc, cảm giác cũng không tệ lắm.”

“Woa, hơn mười mấy loại súng cơ á...” Phùng Đông Nguyên hâm mộ nói: “Em rất muốn cầm Sniper 95, 84 cũng được, không biết đến lúc đó sẽ em sẽ được phân vào đơn vị nào nữa, chỉ hi vọng sau này có thể thường xuyên cầm súng.”

Bạch Tân Vũ cười hả hả, trăng tráo nói: “Thấy nhân tài bắn súng như anh này, nên... Ồi!” Mông cậu bỗng tê rần, quay đầu nhìn lại, Trần Tinh đang đập một chân lên mông cậu, khinh thường nhìn cậu, “Đội, đội trưởng.”

Trần Tinh nói: “Anh nói nhiều quá, không nói vài phút thì chết hả?”

Bạch Tân Vũ nhếch miệng.

Trần Tinh nhìn Phùng Đông Nguyên, “Cậu cũng vậy, sân bắn là chỗ cho các cậu tán dóc hả?”

Phùng Đông Nguyên đỏ mặt.

“Hít đất tại chỗ 20 lần.”

Hai người buồn rầu nằm rạp xuống bắt đầu tập hít đất, Tiền Lượng đứng cạnh hả hê cười không ngừng.

Sau ngày huấn luyện đầu tiên, thành tích bắn súng của Bạch Tân Vũ có thể xếp vào 3 toàn đội, cậu rất khoái chí, đến quân đội hơn hai tháng nay, đây là lần đầu tiên cậu nếm được cảm giác nổi trội hơn người khác, lòng tự trọng được động viên, nay Bạch Tân Vũ ra đường cũng bắt đầu ngẩng đầu ưỡn ngực.

Tối giờ nghỉ ngơi cậu không chờ được vọt đến phòng thường trực gọi điện thoại cho mẹ, lúc này ba của cậu đang ở nhà, cậu bèn hí hửng khoe hết thành tích của mình ra cho ba mẹ nghe, cả hai đều mừng khôn xiết, nhưng cậu cứ cảm thấy giọng nói của mẹ có phần không yên lòng, giống như có gì đó muốn nói lại thôi, không chăm chú nghe lời cậu nói từ này đến giờ. Bạch Tân Vũ ngạc nhiên nói: “Mẹ, mẹ sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Lý Úy Chi khẽ thờ dài một hơi, “Tân Vũ à, con giờ ở nơi xa xôi như vậy, theo như con nói thì cũng không có gì để xài, nhưng mẹ vẫn cảm thấy... ời...”

“Rốt cuộc là chuyện gì hả mẹ?”

“Là về anh con đấy.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, từ lúc cậu khai thật với Giản Tuy Anh, cậu vẫn không dám nghĩ tới hậu quả. Tiểu Lâm từ e là sẽ bị anh cậu đánh chết, nhưng Tiểu Lâm từ sống hay chết cậu cũng chẳng quan tâm, vốn cậu và thằng nhóc ấy chẳng có tình cảm gì với nhau, song nghĩ tới việc anh cậu biết rõ chuyện hai đứa em trai cậu kết với nhau phản bội mình, cậu đã thấy chột dạ chẳng muốn nghĩ tiếp nữa. Cậu cảm thấy anh cậu lợi hại như vậy, có lẽ sẽ không vì chuyện này mà u sầu lắm đâu, huống hồ cậu đã bị “sung quân biên cương”, chắc chắn Tiểu Lâm từ sẽ không có quả ngon để ăn, hẳn anh cậu cũng có thể hả giận. Nhưng bây giờ nghe giọng điệu của mẹ dường như anh cậu không được ổn, cậu cũng cảm thấy chút khó chịu, bèn dè dặt hỏi: “Anh con sao vậy mẹ?”

“Cụ thể thì hiện giờ mẹ không rõ lắm, nhưng mẹ đã biết rõ Giản Tuy Lâm giờ trò sau lưng anh con, hai người vạch mặt rồi, bây giờ tình hình ở công ty khá hỗn loạn. Hai ngày nay mẹ đều ngủ không yên, di của con đáng thương, xinh đẹp và thiện lương là thế, sinh ra một đứa con giỏi giang, lại bị một á đàn bà hủy hoại, tại sao số phận hai mẹ con họ lại lận đận vậy chứ, Giản Tuy Lâm và cả mẹ nó đều là kẻ đề tiện như nhau, ngay cả chồng nó cũng là tên đều cẳng, mẹ tức chết mất thôi...” Lý Úy Chi nói xong bèn khóc lên, “Mẹ rất nhớ con, nghĩ tới không có mẹ chắc con khó chịu lắm, mẹ cũng cảm thấy đau lòng cho Tuy Anh.”

Bạch Tân Vũ xoắn lòng, tay nắm lại thành quyền, “Con mẹ nó Giản Tuy Lâm đúng là thứ...” Nhưng cậu mắng một câu, lại không nói được nữa, bởi vì chuyện Giản Tuy Lâm giờ trò sau lưng anh cậu, cũng có một phần “công lao” của cậu, anh tức giận là thế nhưng đến nay vẫn chưa nói chân tướng cho ba mẹ cậu biết, nghĩ đến đây, cậu cảm thấy thật có lỗi với anh, nỗi hổ thẹn này khiến cậu chỉ muốn đâm đầu vào tường chết cho xong.

Lý Ủy Chi nức nở nói: “Tân Vũ, mẹ quyết tâm đưa con đi, cũng là hi vọng con mau trưởng thành, giúp đỡ anh con sau này. Ba mẹ già rồi, con đường dài sau này các con phải tự mình đi. Con và Tùy Anh cũng không khác gì anh em ruột, con phải trở nên giỏi giang, giúp đỡ nó, đừng để cho nó bị kẻ xấu lừa gạt, nếu con không giúp nó, nó còn biết tin vào ai nữa đây.”

Bạch Tân Vũ nức nở nói: “Mẹ, con biết rồi, con nhất định sẽ trở thành người thành đạt, trở về giúp anh con.”

Lý Ủy Chi lại dặn dò vài câu, mới cúp điện thoại.

Bạch Tân Vũ cảm tai nghe đứng đo cả buổi, số điện thoại của anh cậu đã sớm nhớ kỹ trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn không có gan ấn số. Bây giờ cậu thật sự không có mặt mũi nào mà gọi cho anh, trừ phi cậu trở nên mạnh mẽ, có khả năng giúp đỡ anh như mẹ cậu đã nói, nếu không cậu sẽ không bao giờ có mặt mũi nào gặp anh.

Đi tòng quân hơn hai tháng đến nay, Bạch Tân Vũ mới có được một động cơ nỗ lực khác ngoài động cơ “cố gắng không bị phạt”, đó chính là một ngày nào đó, có thể trở về gặp anh cậu.

Ở tháng cuối cùng, cường độ huấn luyện ngày càng nặng nề, Bạch Tân Vũ ngoại trừ có chút tài bắn súng ra thì ở hạng mục thể năng vẫn nát bét như thường, bị Du Phong Thành uy hiếp mấy lần mới coi như tạm đạt mức tiêu chuẩn, có qua được bài kiểm tra hay không, vẫn là một ẩn số.

Gần đến ngày kiểm tra, đám tân binh ở chung với nhau ba tháng nay vừa cảm thấy thấp thòm vừa buồn rầu. Hơn hai trăm tân binh và chỉ còn chưa đến hai tuần lễ, bắt buộc phải vượt qua bài kiểm tra đánh giá thành tích để được phân đến các đại đội khác nhau, cho dù có chung một đại đội, cũng khó mà chung nhóm, hai mươi con người mới quen biết nhau chưa được bao lâu, nay lại sắp phải chia lìa.

Phùng Đông Nguyên đa cảm nói: “Không biết lúc đó chúng ta được phân vào chung một đại đội không nữa.”

Tiền Lượng cười nói: “Có phải sinh ly tử biệt đâu, lúc tập luyện hay ăn cơm cũng có thể gặp nhau mà, buồn rầu cái gì.”

“Có khác thì cũng như trên giường dưới giường thôi.”

Bạch Tân Vũ cũng thở dài: “Anh cũng muốn chung đội với các cậu...” Khó khăn lắm cậu mới quen được hai người bạn tốt trong đội, nếu tách ra đổi sang đội khác, chưa chắc có thể gặp được người không câu nệ tiểu tiết như Tiền Lượng hay ôn hòa như Phùng Đông Nguyên, nhờ đa số người trong đội giống như Lương Tiểu Mao, Đại Hùng hay làm khó cậu, xem thường cậu, vậy cuộc sống sau này của cậu sẽ gặp rất nhiều gian gian. Nhưng... nếu như có thể tách khỏi Du Phong Thành, đây ngược lại là chuyện tốt, không cần “ngang đầu không thấy cuối đầu gặp” Du sát tinh, mất đi một sự uy hiếp lớn, nói không chừng cậu lại như cá gặp nước. Tóm lại, đối với chuyện chia đội, Bạch Tân Vũ vừa lo lắng vừa chờ mong.

Tiền Lượng nói: “Đông Nguyên, thành tích của cậu tốt như vậy, chắc là sẽ không chung đội với bọn mình đâu, nghe nói những người giỏi nhất trong trại tân binh đều sẽ vào đại đội trinh sát vũ trang của đoàn chúng ta, đại đội trinh sát là nơi tiên cử bộ đội đặc chủng cho quân đội, đại đội trưởng và đội trưởng chúng ta đều nằm trong đội trinh sát, tớ thì nửa vời như vậy, khó mà nói.”

Phùng Đông Nguyên nói: “Không hẳn là vậy, người ta xem năng lực của cậu thiên về cái gì thì phân vào đội đó, không phải thành tích tốt thì nhất định phải vào đội ấy.”

Tiền Lượng cười hắc hắc, nhỏ giọng nói: “Cậu ngốc quá. Nghĩ lại đi, đợt tân binh này là do Hứa Sấm chỉ huy đấy, thế nào ông cũng chọn người giỏi cho mình cho xem, bản chất con người là vậy mà, có bao nhiêu người giỏi chọn hết rồi, còn lại thích đại đội nào thì phân vào đại đội đó, cho nên mấy người có thành tích tốt như cậu, chắc chắn sẽ vào đội Hứa Sấm đấy.”

Phùng Đông Nguyên ngẫm nghĩ, rồi gật đầu, “Cũng phải.”

Bạch Tân Vũ nháy mắt “Vậy là, Du Phong Thành cũng sẽ đi theo Hứa Sấm sao?”

“Nhảm nhí, anh không thấy Hứa Sấm ưng Du Phong Thành lắm hả, làm sao ông đem Du Phong Thành cho đội khác được? Có bệnh mới làm vậy.”

Bạch Tân Vũ bỗng buồn vui lẫn lộn. Vui là vì chắc chắn Hứa Sấm sẽ không cần cậu, cậu không phải chung đội với Du Phong Thành nữa rồi, còn buồn là vì phải xa Phùng Đông Nguyên, thành tích của Tiền Lượng trên trung bình, không chừng cũng sẽ được Hứa Sấm chọn, đến lúc đó chỉ còn lại một mình cậu, nghĩ vậy tâm trạng cậu bỗng cảm thấy phức tạp.

Phùng Đông Nguyên nhận ra Bạch Tân Vũ đang suy nghĩ gì đó, bèn vỗ vai cậu an ủi: “Tân Vũ, bây giờ vẫn chưa quyết định mà, anh đừng nghĩ nhiều, dù không chung đội thì chúng ta vẫn là bạn bè, em sẽ thường xuyên đi tìm anh chơi.”

Bạch Tân Vũ đặt đầu lên bả vai hần, bịt mũi nói: “Quan nhân, ngài đừng quên thiếp nha.”

Ba người hả hê cười không ngớt.

Du Phong Thành đứng lúc quay lại ký túc xá, thấy Bạch Tân Vũ ngồi ở trên người Phùng Đông Nguyên, hai người ôm lấy nhau, cười đến mặt đỏ bừng. Du Phong Thành nhú mồm, đi qua túm cổ áo Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ đang cười đến nỗi không khép miệng được, vừa nhìn thấy Du Phong Thành vẽ mặt liễn thay đổi 180 độ, đành mặt nói, “Cậu muốn làm gì.”

Du Phong Thành bực dọc trong lòng, nhe răng cười, “Tìm anh chơi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 27

Bạch Tân Vũ sững sờ nói: “Chơi cái gì?”

“Đi luyện tập với tôi.”

“Mới ăn cơm trưa xong, chưa có tiêu mà luyện tập cái gì.”

“Bảo đi thì đi.” Du Phong Thành lờn cậu dậy.

Phùng Đông Nguyên đứng dậy nói, “Em đi với anh, sẵn tiện cho tiêu cơm luôn...”

“Không được”. Du Phong Thành nhìn Phùng Đông Nguyên, “Tôi kêu anh đi, các cậu đi theo làm cái gì.”

Phùng Đông Nguyên ngẩn người, cậu nhớ Du Phong Thành thường rất hay khách sáo với mình, sao hôm nay lại tỏ ra thái độ thù địch vậy nhỉ? Cậu nghĩ tới nghĩ lui, không biết mình đã làm gì có lỗi với Du Phong Thành.

Bạch Tân Vũ bị Du Phong Thành lôi đến thao trường, cậu bắt mẫn làm bầm, “Đội trưởng nói cơm nước xong không được vận động mạnh, dễ đau dạ dày lắm.”

“Tôi đâu có bắt anh vận động mạnh.” Du Phong Thành đẩy cậu tới cái ghế đá bên cạnh, “Ngồi đi.” Vừa dứt lời đã đặt mông xuống trước.

Bạch Tân Vũ khó hiểu ngồi xuống, dáo dác nhìn chung quanh, “Cậu dẫn tôi tới đây làm gì vậy.”

Du Phong Thành cũng chưa nghĩ ra vì sao, hẳn chỉ không muốn cậu và Phùng Đông Nguyên dính nhau thành một cục, bèn liếc xéo Bạch Tân Vũ, “Tán dóc.”

“Tán dóc?” Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Ai thêm tán dóc với cậu.”

“Không muốn nói thì im miệng ngồi đó đi.”

“Cậu bị bệnh hả, giữa trưa không cho người ta nghỉ ngơi, bắt tôi ra đây ngồi với cậu.”

Du Phong Thành hừ một tiếng, cười nói: “Đúng đó, thì sao?”

Bạch Tân Vũ nắm tay lại thành nắm, vẫn đành không dám nhảy dựng lên với hắn, thấy người người lui tới trên bãi tập, Du Phong Thành có gan đến mấy cũng không dám giờ trở với cậu, cậu bèn vỗ bàn đá, “Được, nói thì nói, vậy, tôi hỏi cậu, hỏi chúng ta ở nhà anh họ tôi lúc còn bé, chúng ta đã làm cái gì? Chơi cái gì?”

Du Phong Thành hơi nheo mắt lại, “Anh lớn hơn tôi ba tuổi mà anh hỏi tôi?”

“Nhưng tôi không nhớ rõ.”

“Nếu không anh đi hỏi anh của anh đi, chắc ông sẽ nhớ rõ.” Du Phong Thành lờm Bạch Tân Vũ, “Tôi nói rồi, anh đã dạy tôi nhiều trò hay, sau này có cơ hội tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Cơ hội gì? Không phải bây giờ đang rảnh sao?”

Du Phong Thành cong môi cười, “Trò chơi này không thích hợp để chơi ở đây.”

“Bây đặt giấu giấu điểm điểm, tôi nói cho cậu biết, tôi...”

“Du Phong Thành.” Lương Tiểu Mao từ đằng xa chạy tới, “Đại đội trưởng bảo anh qua.”

Du Phong Thành có phần ngạc nhiên, lập tức đứng lên đi theo.

Bạch Tân Vũ một bụng nghi ngờ, không hết nổi tò mò muốn biết trò chơi ‘điều nhân vị khẩu’ của Du Phong Thành như thế nào, kệ thầy nó, cậu được về nghỉ trưa là được rồi.

*Điều nhân vị khẩu: làm người khác khó chịu vì thèm.

Du Phong Thành đi rồi, Lương Tiểu Mao mặt cười nhưng không cười nhìn Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn hắn, “Nhìn cái gì, chưa thấy người nào đẹp trai à.”

Lương Tiểu Mao “hừ” một tiếng, “Tôi chỉ tò mò, không biết anh làm cách nào mà lấy lòng được Du Phong Thành.”

“Cái gì? Con mẹ nó tôi lấy lòng cậu ta hồi nào?! Mất cậu để trên bụng hả?” Cậu hận không thể nhảy lên tên lừa chạy xa cao bay khỏi Du Phong Thành, có gì lại nịnh bợ hắn?

“Đừng giả bộ, ngày đầu đến quân đội anh đã ồn ào muốn tìm ảnh, bây giờ hai người còn tập luyện chung với nhau cả ngày, loại người như anh chẳng được cái gì đâu, bây giờ tìm đường lui vẫn còn kịp đấy.”

Bạch Tân Vũ mù mịt nói, “Con mẹ nó mất cậu bị đui hả, muốn nói gì thì nói thẳng.” Bạch Tân Vũ chẳng sợ gì Lương Tiểu Mao, thứ nhất là thằng nhóc này lùn hơn cậu, thứ hai là cậu rất ghét kẻ suốt ngày nịnh nọt quần quít lấy đội trưởng, đội trưởng cũng đâu phải là của một mình Lương Tiểu Mao, mà là của chung 3 đội.

Lương Tiểu Mao dò xét cậu từ trên xuống dưới, “Anh thật không biết hay giả bộ vậy? Bối cảnh gia đình Du Phong Thành chẳng mấy ai biết rõ, tôi còn tưởng anh tưởng tượng lắm chứ.”

Bạch Tân Vũ “hả” một tiếng, “Tôi có phải cái gì ghê gớm lắm đâu, cậu ta có là cháu hoàng đế tôi cũng không thèm nịnh, cậu tưởng ai cũng giống cậu hả.”

Lương Tiểu Mao đành mặt, “Cứ tưởng đâu là thanh cao, thì ra là có đồng tiền dơ bẩn trong nhà, đảng nào cũng phải rửa chuồng heo thôi.”

“Cậu nói cái gì?”

Lương Tiểu Mao khoát chỉ nói, “Tôi nói anh sẽ phải rửa chuồng heo, không tin thì một tháng sau chờ xem.”

Bạch Tân Vũ tức giận muốn bỏ nhào lên đánh hắn, nhưng cậu cảm thấy mình không đánh lại Lương Tiểu Mao, và lại cũng không dám đánh nhau trong quân doanh, chỉ có thể chỉ mặt Lương Tiểu Mao mắng: “Rửa cái rắm, cứ chờ xem.” Sau đó dựng ngón giữa lên với Lương Tiểu Mao.

Lương Tiểu Mao khua quả đấm, được thôi sợ gì.

Bạch Tân Vũ nhìn con tức trong bụng, đi về ký túc xá.

Lúc đi ngang qua ký túc xá, cậu nhìn thấy một chiếc xe việt dã quân dụng đậu ở trước nhà, một người đàn ông cao to bước xuống, Hứa Sám, Vương Thuận Uy, Trần Tinh và Du Phong Thành đều đứng trước nhà đón chào gã. Người đàn ông đưa lưng về phía Bạch Tân Vũ, hơn nữa lại cách rất xa, Bạch Tân Vũ cũng không nhìn rõ người ấy là ai, chỉ biết gã là một người trẻ tuổi. Vừa định trở về ký túc xá thì bắt gặp nàng ngây ngẩn cả người, chỉ thấy người đàn ông kia vươn tay, xoa đầu Du Phong Thành, Du Phong Thành cũng nở một nụ cười mà Bạch Tân Vũ chưa từng thấy bao giờ, sau đó người đàn ông đập tay lên vai Hứa Sám và Du Phong Thành, cả đám người cười nói đi vào ký túc xá.

Bạch Tân Vũ đứng ở đằng xa sừng sốt cả buổi mới bàng hoàng trở lại. Trong trí nhớ của cậu, Du Phong Thành chỉ có cười rộ lên hoặc cười lạnh, hoặc là âm hiểm, hoặc là đùa cợt, nhưng nụ cười từ chân tâm thế này thì đây là lần đầu tiên Bạch Tân Vũ nhìn thấy, khiến cho Du Phong Thành trông như một chàng thiếu niên 19 tuổi thật sự. Bạch Tân Vũ ngẫm nghĩ, hóa ra không phải ai Du Phong Thành cũng đối xử ác liệt như với mình.

Sau khi trở lại ký túc xá, Phùng Đông Nguyên lập tức chạy đến hỏi cậu, “Nè, anh có sao không? Du Phong Thành kêu anh ra ngoài làm gì vậy?”

“Luyện tập.” Bạch Tân Vũ không yên lòng nói.

“Luyện tập thật á? Sao lại về nhanh vậy?”

“Cậu ta bị đại đội trưởng gọi đi rồi.”

“Nè, Tân Vũ, mình ngủ trưa một lát đi, nếu không buổi chiều anh lại ngủ gật nữa.”

Bạch Tân Vũ nằm trên giường cũng không ngủ được, hể nhắm mắt là lại nghĩ đến cảnh vừa rồi, người đàn ông đó là ai? Không chỉ thân thiết với đại đội trưởng, gã còn biết Du Phong Thành, gia đình Du Phong Thành là quân nhân, sĩ quan quen biết nhau chút cũng không phải lạ, nhưng đến mức thân thiết như vậy...

“Anh Tân Vũ.” Có người đứng ở cửa kêu một tiếng.

Bạch Tân Vũ bất thành linh ngồi dậy, nghe giọng nói đó cũng biết là Batoul.

Batoul đứng bên giường nhìn cậu, “Đội trưởng bảo em kêu anh đi qua.”

“Đi đâu?”

“Đi đến phòng chỉ đạo viên.”

Bạch Tân Vũ ngạc nhiên nói: “Kêu anh làm gì?”

Batoul lắc đầu, “Không biết.”

Bạch Tân Vũ xoa đầu Batoul, đi ra ngoài. Cậu đại khái có thể đoán được người đàn ông đó là ai, chỉ sợ là cậu của Du Phong Thành, nếu không cũng sẽ không phải gặp gã rồi. Cậu ngẫm nghĩ, có nên mách mọi chuyện trước mặt Du Phong Thành không? Du Phong Thành cũng có thể thu liễm chưa biết chừng.

Chưa đi đến phòng của chỉ đạo viên thì cậu đã nghe thấy tiếng cười của Hứa Sấm từ xa, lớn đến nỗi vang khắp cả ký túc xá,

Bạch Tân Vũ khó hiểu mà có chút khản trương, cậu ổn định lại tâm tình, bước nhanh đến căn phòng phía trước, cúi đầu chào, “Báo cáo!”

Ánh mắt của mọi người trong phòng đều dời về phía cậu.

Bạch Tân Vũ liếc mắt liền thấy được người ngồi ở bên cạnh Du Phong Thành, đó là một người đàn ông trẻ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mày kiếm mắt sáng, tuấn tú giỏi giang, đôi mắt sáng ngời như chim ưng, dung mạo giống Du Phong Thành đến ba phần, cũng cao lớn khôi ngô, quân hàm của gã là một gạch ba sao, người trẻ mà có cấp bậc Thượng tá như vậy chẳng có mấy ai, Bạch Tân Vũ nhìn người đàn ông, ngược lại có chút do dự, cậu của Du Phong Thành chắc sẽ không trẻ như vậy đâu nhỉ?

Hứa Sấm nhìn cậu, “Tiểu Bạch, biết đây là ai không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu.

Hứa Sấm hừ một tiếng, “Thấy chưa, tôi đã nói thằng nhóc này không biết cậu mà.”

Người đàn ông đứng lên, mỉm cười đi đến bên cạnh Bạch Tân Vũ, đánh giá cậu một phen “Ôi, đã lớn như vậy rồi.”

Bạch Tân Vũ hơi nhú mày, nghĩ thầm người này hơn cậu cũng chỉ có năm sáu tuổi, tại sao nói năng lại như bẻ trên, không hề có chút xa cách tí nào.

Người đàn ông chìa tay ra với cậu, “Bạch Tân Vũ đúng không, cậu là cậu của Phong Thành, cũng là bạn của anh con Tùy Anh, hồi nhỏ chúng ta đã từng gặp nhau, chắc là con không nhớ.”

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm thì ra là vậy, bèn bắt tay với Hoắc Kiều, nhưng không biết vì lý do gì mà cậu cảm thấy căng thẳng.

Hoắc Kiều cười vỗ vai cậu, “Căng thẳng cái gì, Tùy Anh bảo cậu sai người chăm sóc con, cậu có việc vừa lúc đi ngang qua đây, nghĩ thấy dù sao cũng phải ghé vào thăm một tí, con và Phong Thành tuổi tác xấp xỉ nhau, ở chung với nhau cũng tốt chứ nhỉ?”

Bạch Tân Vũ liếc nhìn Du Phong Thành, bắt gặp Du Phong Thành cũng đang mỉm cười nhìn cậu, trong mắt lóe lên tia sắc bén, Bạch Tân Vũ cảm thấy nếu mình dám hó hé một câu “Không tốt”, Du Phong Thành có thể sẽ trở về ăn sạch cậu. Cậu đành ừ ừ nói: “Cũng không tệ lắm.”

Hoắc Kiều nheo mắt cười, “Thời gian trôi qua nhanh quá, con có biết hồi còn bé, con cao hơn Phong Thành một cái đầu, cãi nhau làm rách cả quần áo người ta, hôm đó Du Phong Thành bị muỗi chích tôi mủi mẩy đốt lặn, khóc cả đêm không ngủ, còn bây giờ nhìn xem, Phong Thành cao hơn cả con rồi.”

Bạch Tân Vũ nghe thấy, khẽ run rẩy nói: “Có, có, có chuyện này ư, con không nhớ rõ...”

“Lúc đó các con còn nhỏ, không nhớ là phải rồi.”

Du Phong Thành mỉm cười nói: “Cậu à, con có nhớ một chút.”

Bạch Tân Vũ hoảng sợ đến mức không dám nhìn Du Phong Thành, sao cậu không có chút ấn tượng nào hết? Nhưng hồi bé cậu thường hay cậy anh “cáo mượn oai hùm”, suốt ngày bắt nạt mấy đứa bạn, làm sao nhớ rõ từng sự việc, chẳng lẽ vì vậy mà Du Phong Thành trả thù cậu ư? Đúng là lòng dạ hẹp hòi.

Hoắc Kiều nói: “Hai tụi con cũng coi như có duyên, ở trong quân đội phải ráng giúp đỡ nhau.”

Du Phong Thành cực kì nghiêm túc nói: “Cậu yên tâm đi, lúc nào con cũng chú ý anh ta mà.”

Bạch Tân Vũ nhẩn nhện cả buổi, vẫn đành không dám kể ra mọi chuyện, may ra có mình cậu và Hoắc Kiều thì cậu còn dám nói, nhưng trong phòng toàn là người thế này...

Hoắc Kiều nói: “À, dạo này anh con thế nào? Cậu đã không liên lạc với hắn mấy tháng nay rồi.”

Bạch Tân Vũ nhớ tới anh mình lại cảm thấy trong lòng khó chịu, bèn tránh nặng tìm nhẹ nói: “Con cũng lâu rồi chưa liên lạc với anh, chắc cũng ổn.”

Hoắc Kiều lại thuận miệng hỏi han tình hình của cậu ở quân đội.

Lúc này thời gian nghỉ trưa đã kết thúc, mọi người bắt đầu ra sân tập bắn, Hoắc Kiều phát tay, "Tối nay cậu còn ở lại ăn chùa cơm của đại đội trưởng các con, các con đi tập luyện đi Trần Tĩnh ở lại."

Trần Tĩnh giật mình.

Lúc Du Phong Thành và Bạch Tân Vũ đi ra cửa, chợt nghe Hoắc Kiều nửa đùa nửa thật nói: "Trần Tĩnh, cậu nghỉ kĩ chưa, có muốn đến chỗ của tôi không?"

Hứa Sấm kêu lên: "Tên khốn nhà cậu lại đào tường nhà tôi nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 28

Sau khi hai người ra khỏi ký túc xá, Bạch Tân Vũ bỗng nhảy dựng lên, chỉ vào Du Phong Thành la to: "Cậu đúng là đồ lòng dạ hẹp hòi, chỉ tại hồi bé tôi làm cậu bị muỗi cắn, nên giờ cậu trả thù tôi? Lúc đó tôi còn chưa tới mười tuổi, biết gì đâu chứ."

Du Phong Thành nhướn mày nhìn cậu, "Tôi lòng dạ hẹp hòi đó, thế thì ông trời có biết được không?"

Bạch Tân Vũ tròn mắt, quả đúng vậy thật, nhớ tới dáng vẻ dương quang chói lọi khi nói chuyện với Hoắc Kiều vừa rồi, thì bộ dạng vô si bây giờ hết như hai con người khác nhau vậy. Bạch Tân Vũ nuốt nước bọt, "Vậy... bây giờ giải thích với cậu còn kịp không?"

Du Phong Thành vỗ khuôn mặt cậu, cười nói: "Trễ rồi."

Bạch Tân Vũ căm giận nói: "Chờ đó, hôm nay tôi nhất định sẽ tìm cơ hội nói chuyện với cậu của cậu."

Du Phong Thành cười tủm tỉm "Anh cứ nói đi, đừng quên nói tôi nằm ngủ cạnh giường anh là được."

Bạch Tân Vũ ai oán trừng mắt nhìn hắn.

Du Phong Thành cúi lưng một cái, tâm trạng trông có vẻ rất tốt, đặc ý nói: "Cậu tôi đẹp trai chứ nhì."

"Ừ, đẹp trai." Bạch Tân Vũ rầu rĩ nói.

"Quân nhân là phải vậy, chứ ai như anh." Du Phong Thành ngả ngón xách cổ áo cậu, "Người như anh mà đi lính, chẳng khác gì chuyện cười."

Bạch Tân Vũ đẩy tay hắn ra, bĩu môi, "Làm như tôi muốn đến đây lắm."

"Anh đã không đi được nữa thì cố gắng luyện tập cho tôi, đừng có kéo trình độ của đội ta xuống."

Bạch Tân Vũ khề hừ một tiếng, hỏi ngược lại: "Sao cậu của cậu trẻ vậy, tôi còn tưởng ít nhất cũng phải ba mươi."

"Mẹ tôi là con út, có cái gì kì đâu."

"Chú ấy ở đội nào?"

"Cậu tôi không ở đội nào hết, mà thuộc quân đội."

"Tại sao?"

"Cậu tôi thuộc bộ đội đặc chủng."

Bạch Tân Vũ kinh ngạc nói: "Đại đội Báo Tuyết?" Từ lúc đi vào quân đội, cậu đã từng nghe các truyền thuyết khác nhau về đại đội Báo Tuyết ở trên núi Côn Lôn, một con mãnh thú bách chiến bách thắng, không gì không đánh được, nghe nói mỗi người trong đội đều là những con người kì diệu, chọn bừa một người thôi cũng đã là cỗ máy giết người siêu cấp.

Du Phong Thành hai mắt lấp lánh, "Sẽ có một ngày tôi trở thành thành viên trong đội đó."

Bạch Tân Vũ gãi đầu, "Cậu của cậu... trông không giống lắm."

Du Phong Thành trừng mắt với cậu, "Ý anh là gì?"

“Mọi người đều nói người của đại đội Báo Tuyết rất bí ẩn, luôn phải chịu huấn luyện khắc khe mà người bình thường không chịu được, cậu của cậu trông chả giống gì cả.”

Du Phong Thành cười lạnh một tiếng, “Anh chưa nhìn thấy bản chất thật của cậu tôi, không, cũng khó mà nói đâu mới thật sự là hần, trái lại cậu tôi có khả năng kết giao tốt với người khác, hay nói là, biểu hiện của cậu tôi có thể coi như giống một người bình thường, cho nên rất nhiều chuyện ngoài đại đội Báo Tuyết đều do cậu tôi xử lý.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, trong lòng dâng lên sự tò mò và kính trọng đối với Hoắc Kiều, kính trọng kẻ mạnh là bản năng bấy lâu nay của con người. Cậu nhớ lại cuộc nói chuyện trước khi Hoắc Kiều rời đi, “Vậy cậu của cậu muốn đưa đội trưởng vào đại đội Báo Tuyết à?”

“Cách một khoảng thời gian bọn họ sẽ xuống mặt đất chọn một vài người, đa số là những người trong đoàn được tiến cử, đội trưởng gọi như vậy, dĩ nhiên là bị nhầm trúng rồi.”

“Woa, thế chẳng phải đội trưởng sắp sửa trở thành người của đại đội Báo Tuyết sao?”

“Đâu có dễ vậy, cậu tôi nói, nửa năm nay đưa hơn sáu mươi lính hạng nhất lên, qua nhiều đợt khảo nghiệm cũng chỉ còn hai người đạt tiêu chuẩn, tư chất của đội trưởng không tính là xuất sắc lắm, có đi cũng chưa chắc ở lại được.”

“Nhưng tôi thấy đội trưởng lợi hại lắm mà.” Trần Tĩnh tuy rằng dong dài lại nghiêm khắc, nhưng lại rất tốt với mọi người, ngay cả Bạch Tân Vũ hay bị phạt cũng không ghét Trần Tĩnh, trái lại còn cảm thấy Trần Tĩnh vừa giỏi giang, chăm chỉ, vừa đáng yêu.

“Ai mà anh chẳng thấy lợi hại.”

“Thành tích bắn súng của tôi đứng top 3 cả đội nhá!”

Du Phong Thành lườm cậu, “Chỉ còn vài ngày luyện tập, đa số mọi người sẽ đạt được tiêu chuẩn của anh thôi, đến lúc đó xem anh còn cái gì hay.”

“Tôi có luyện tập mà, cậu cũng thấy đó thôi, thế nào tôi cũng đạt điểm cao bài kiểm tra bắn súng cho xem.”

Du Phong Thành giục nói: “Vậy anh có thể nhanh lên không, muốn tôi bị phạt cùng với anh à.”

Bạch Tân Vũ cãi lại nói: “Ai bảo cậu chờ tôi.”

Du Phong Thành gõ cái “cốc” lên đầu cậu “Dám cãi?”

Bạch Tân Vũ tức mà không dám nói gì, xém tí nội thương.

Du Phong Thành ôm cổ cậu, ghé vào tai cậu hung dữ nói: “Bữa tối thế nào cậu tôi cũng gọi anh, ngậm cái miệng cho chặt vào, nếu không thời gian sau này không còn thoải mái như vậy nữa đâu.”

Bạch Tân Vũ trong lòng mắng to, thoải mái chỗ nào.

Buổi chiều sau khi tập luyện xong, Du Phong Thành và Bạch Tân Vũ đi thẳng tới căn-tin, căn-tin trong ký túc xá là nơi lãnh đạo mời người khác ăn, Bạch Tân Vũ lần đầu đi vào, đảo mắt nhìn chung quanh, cái này chẳng phải là bàn ăn đặt trong văn phòng sao.

Trong phòng chỉ có Trần Tĩnh đang chờ bọn họ. Bạch Tân Vũ vừa bước vào liền phàn nàn: “Đội trưởng, sao trưa nay cậu không tới, tôi tập bắn khá lắm ý.”

Trần Tĩnh nói: “Tôi bận.”

Bạch Tân Vũ tãi đến bên cạnh Trần Tĩnh, nháy mắt ra hiệu nói: “Đội trưởng, cậu muốn vào đại đội Báo Tuyết phải không?”

Trần Tĩnh nhăn mày, “Ai nói với anh vậy?”

“Tên này.” Bạch Tân Vũ chỉ chỉ Du Phong Thành.

Du Phong Thành lườm mắt, “Tôi đâu có nói như vậy, là do anh đoán đó chứ.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt liếc hần một cái, nói nhỏ: “Đội trưởng, có phải vậy không?”

Trần Tĩnh nắm nắm mặt cậu, “Có cái đầu anh đấy, tôi còn chưa huấn luyện các anh xong thì sao mà đi được, khỏi phải bận tâm.”

Bạch Tân Vũ hơi thất vọng.

Một lát sau, Hứa Sấm, Vương Thuận Uy và Hoắc Kiều bước vào, Hoắc Kiều cười nói: “Hai năm rồi không đến, ở đây thay đổi nhiều ghê.”

Hứa Sấm nói: “Đúng vậy, hồi chúng ta mới đến đây làm gì có nước máy mà tắm, bọn tân binh này sướng muốn chết.”

Bạch Tân Vũ oán thâm nói, nước đá thì có.

Hoắc Kiều nhìn bọn cậu, “Ồ, đến cả rồi, tập luyện đến trưa hẳn là đói bụng lắm.”

Bạch Tân Vũ gật gù đầu, “Đói chết luôn rồi.” Cậu nghĩ dù gì căn-tin này cũng là để chiêu đãi cấp trên, thế nào cũng có món ngon để ăn.

Hoắc Kiều cười cười, “Vậy bảo bọn họ mang thức ăn lên đi, ông Hứa à, đã nói hôm nay không uống rượu mà.”

Hứa Sấm “hừ” một tiếng, “Không uống rượu thì cậu xuống đây với bọn tôi làm gì, giỡn tôi à.”

“Đêm nay bọn tôi còn phải lái xe về, đường xá ở đây xấu, tôi còn phải thay phiên lái xe, không uống rượu được đâu.”

“Không được thì mai đi là được mà?” Hứa Sấm nện chai rượu để lên bàn, “Nói gì nói cũng phải làm xong chai này.”

Du Phong Thành cũng nói: “Cậu à, đêm nay cậu ở lại đi, sẵn tâm sự với con luôn.”

Hoắc Kiều cười to nói: “Được được được, sáng mai cậu đi.”

Bạch Tân Vũ nhìn bộ mặt học trò ngoan đủ bộ “đức, trí, thể, mỹ, lao” của Du Phong Thành trước mặt Hoắc Kiều, khẩu vị có bao nhiêu cũng bay đi hết.

*đức, trí, thể, mỹ, lao: có đạo đức, thông minh, khỏe mạnh, đẹp trai, chịu khó. (cũng đúng vài phần chứ nhỉ =w=)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 29

Lúc nghe bọn họ nói chuyện, Bạch Tân Vũ mới biết được Hứa Sấm là đàn anh của Hoắc Kiều ở trường quân đội, sau này vào chung một đoàn, hai người làm bạn thân của nhau cho đến khi Hoắc Kiều vào đại đội Báo Tuyết. Cậu cứ ngỡ Hứa Sấm hơn ba mươi, hóa ra gã cũng mới vừa đầy ba mươi mà thôi, quả nhiên người hay tức giận thì mau già.

Hai người nói đủ chuyện trên trời dưới đất, không ngừng nhắc về khoảng thời gian hào hùng mới đầu đến quân đội.

Hứa Sấm có hai chén rượu vào bụng, không chỉ cảm xúc mà âm giọng cũng cất cao lên, “Ày, Hoắc kiều, cậu còn nhớ rõ không... Trần Tĩnh, lúc mới tới... Trần Tĩnh, Trần Tĩnh, cậu có nhớ, lúc Hoắc Kiều vẫn còn là trung đội trưởng đội trinh sát, lần đầu cậu gặp nó, nó nói cái gì ấy nhỉ.”

Trần Tĩnh cười cười, “Nói tôi để tóc dài nửa năm là giả gái được luôn.”

“Ha ha ha ha đúng đúng, lúc ấy nguyên cả đám lăn ra cười.” Hứa Sấm vỗ đùi cười ha hả.

Hoắc Kiều nhấp chút rượu, cười nhẹ hai tiếng.

Trần Tĩnh bắt đầu dĩ nói: “Cái này có gì vui đâu, mà nãy giờ ngại cứ cười mãi.”

“Ha ha ha ha, thật ra, bọn tôi cười là vì một nguyên nhân sâu xa khác nữa, nguyên nhân này Hoắc Kiều không muốn bọn tôi nói cho cậu biết, Hoắc kiều cũng không còn ở đội trinh sát, bình thường các cậu có muốn cũng gặp không được, Hoắc Kiều, cậu nói cho nó biết đi.”

Hoắc Kiều đưa chung rượu xái lên miệng, hần hà hơi, cười nói: “Được, để tôi nói. Tiểu Trần, con trai Hoắc gia đều có một bệnh chung, đó là phát dục muộn, sau hai mươi tuổi mới bắt đầu phát triển, hồi mới vào trường quân đội vóc người tôi còn thấp hơn cậu một chút, khi đó huấn luyện viên mới đầu nhìn thấy tôi thì câu nói đầu tiên là, ‘ để tóc dài nửa năm là giả gái được rồi, còn thi vô trường quân đội làm gì?’”

Trần Tĩnh cười phì, nửa giỡn nửa thật nói: “Sự thật chứng minh dù hình dáng có ra sao thì vẫn có thể làm một người lính giỏi.”

Hoắc Kiều híp mắt mỉm cười, hướng Trần Tĩnh nâng chén, “Đương nhiên, có tôi là tiền lệ mà, lúc ấy tôi cũng không hề có ý xem thường cậu, chỉ là thấy cậu thú vị nên muốn trêu chọc cậu thôi.”

Hứa Sấm cười nói, “Cậu nha, rõ ràng là muốn tìm người trả thù chứ gì, nếu không trường quân đội hai năm trước đây đã cho cậu danh hiệu nữ tướng, chắc là tám tức lắm phải không, ông Hoắc, ha ha ha ha ha.”

Hoắc Kiều nháy mắt, “Tôi tám tức chỗ nào, từ cấp trên đến chiến hữu, tôi bác gái quét rác trường học, đến cả ông già bán com ở căn-tin, không có ai là không thích tôi hết, làm sao mà tám tức cho được, hạnh phúc muốn chết.”

Hứa Sấm làm động tác đập búa nói, “Cái đồ nhà cậu đúng là không biết xấu hổ.”

Hoắc Kiều cao giọng nở nụ cười, “Tới đây tới đây, uống rượu nào.”

Du Phong Thành mỉm cười nhìn hấn, “Cậu à, đừng trách con không có nhấc, tửu lượng của cậu không tốt đâu.”

Hoắc Kiều thổi chung rượu, “Vậy sao, tửu lượng của cậu không tốt à.”

“Con quên mất lễ mừng năm mới năm trước cậu uống say, rồi vác mẹ con trên lưng tập hít đất.”

Hoắc Kiều kéo lỗ tai hấn, “Chứ đũa nào thách cậu ai uống được nhiều hơn hả.”

“Cậu cũng đâu có uống được nhiều hơn con, chưa chi đã nằm lăn quay trên mặt đất ngủ rồi.”

Hoắc Kiều nhếch miệng, “Uống nhiều cũng không quên tập luyện, đây mới gọi là tửu lượng tốt.”

Hứa Sấm cười nhạo nói: “Cậu lại khoác lác nữa đi, có lần ở trong đại đội cậu uống nhiều quá rồi đòi hôn đại đội trưởng, làm đại đội trưởng sợ suýt nữa cầm dùi gậy đập cậu, có nhớ không?”

Hoắc Kiều cười ha hả, “Hóa ra tôi say quá lại thành người giàu tình cảm như vậy, hôm nay ai mời tôi uống là người đó chịu trách nhiệm đó nha.”

Hứa Sấm rót cho hấn một chung rượu đầy, “Uống đi, tôi lo.”

Bạch Tân Vũ vừa nghe vừa ra sức tống đồ ăn vào miệng mình. Thật ra thức ăn của căn tin bọn cậu cũng không kém, tiêu chuẩn ăn uống là nửa cân sáu lạng, món chính ăn bao no, có nói bụng ra cũng ăn không hết, nhưng cơm tập thể dù gì cũng là cơm tập thể, hương vị tuy không kém nhưng lại không được tinh tế và khéo léo, các bữa “tiểu tảo” dành cho cấp trên có lẽ đã không còn giống như lúc trước, nay vừa đẹp mắt lại ăn ngon, Bạch Tân Vũ vừa ăn vừa nghĩ, lát phải mang một ít về mới được.

*tiểu tảo: tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung tảo và đại tảo.

Cả đám người mãi nói về chuyện ngày xưa nên chẳng ai để ý đến cậu, ngay cả Du Phong Thành cũng chen vào được hai câu, Bạch Tân Vũ dựa vào quan hệ được một bữa cơm chùa, giờ lại thành ra có chút dư thừa.

Cậu ăn đến no nê, thế là bèn ăn chậm lại, cậu ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Kiều và Hứa Sấm cười ra rả, giữa bữa cơm thịnh soạn trong căn phòng đầy mùi khói thuốc lá, ngồi nghe những câu chuyện đầy nguy hiểm, mang hương vị hào hùng của ngày xưa, trong lòng Bạch Tân Vũ bỗng dâng lên cảm xúc hăm mộ từ lúc nào không hay, cậu muốn có một ngày nào đó, mình cũng có thể đùa đám ba câu như vậy, lại mà xem này, năm đó viên đạn này xuyên qua người tôi đây, mạng tôi lớn quá cơ, giờ thì lành cả rồi.

Du Phong Thành ngồi ở đối diện, con mắt sáng lấp lánh, nhìn Hoắc Kiều với vẻ rất sùng bái, đây là lần đầu Bạch Tân Vũ nhìn thấy vẻ mặt và ánh mắt hấn như vậy, trông đáng vẻ như một cậu thiếu niên mà đáng lẽ hấn phải có bấy lâu nay, so với bộ dạng xấu xa mà cậu thường thấy thì hết như hai người khác nhau vậy, Bạch Tân Vũ trong lòng càng thêm khó chịu, nếu một ngày nào đó cậu lợi hại như Hoắc Kiều, liệu Du Phong Thành có đối xử với cậu như vậy không nhỉ?

Hoắc Kiều uống hai lượng rượu vào bụng, mặt đã hơi đỏ lên, Bạch Tân Vũ nhìn là biết ngay tửu lượng của hấn là hạng gà mờ, cậu nghĩ, ít ra tửu lượng của mình có thể knock out nhiều người, cậu ho nhẹ một tiếng, rót cho mình một chén rượu, đứng lên nói, “Thủ trưởng, con mời ngài một ly, cảm ơn ngài đã chiếu cố con.”

Hoắc Kiều ngẩn người, “Ha ha, được.” Nói xong cạn một chén.

Bạch Tân Vũ lại rót đầy thêm một ly, “Chén này là con thay anh con mời ngài, giờ anh ấy ở xa nơi đây, cho con thay mặt.” Nói xong ngưỡng cổ uống.

Hoắc Kiều cười cười, “Đã đem cả Tùy Anh ra, chú mà không uống thì coi sao được.” Hấn quơ quơ chén rượu, cũng làm một hơi.

“Chén thứ ba.” Bạch Tân Vũ đánh cái nắc to, “Kính ngài... bảo vệ tổ quốc, vất vả càng nhiều công lao càng lớn.”

Hoắc Kiều phì cười một tiếng, sờ sờ cằm, “Còn chén thứ ba nữa?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, cực kì chân thành nói: “Phải kính đủ ba chén mới là không bắt kính ạ.”

Du Phong Thành trừng mắt liếc cậu một cái, trong mắt mang ý cảnh cáo rõ ràng, Trần Tĩnh hơi khó hiểu nhìn Bạch Tân Vũ, Hứa Sấm thì trung bộ mặt xem kịch vui.

Bạch Tân Vũ bị Du Phong Thành bắt ngờ uy hiếp thì đầu óc lập tức tỉnh táo ra vài phần, nhìn bộ dạng Hoắc Kiều mỉm cười, cậu tức thì đỏ mặt hơi lạnh, mới vừa rồi là sao, cậu bị quý anh hà trối? Sao tự dưng lại muốn đo sức với Hoắc Kiều chứ...

May là Hoắc Kiều không làm khó cậu, vỗ bàn nói: “Tốt, hôm nay chú sẽ bỏ bụng mà uống, nhưng chú vẫn nói câu này, ai rót cho chú thì người đó chịu trách nhiệm.” Hấn nháy mắt với Bạch Tân Vũ, rồi dốc một hơi rượu xái.

Bạch Tân Vũ khề thờ phào, kính hết ba chén rượu, cậu ngoan ngoãn về lại chỗ ngồi, Trần Tình khề thấp giọng nói, “Tên tiểu tử thói anh đúng là muốn tự tìm cái chết.”

Bạch Tân Vũ cả kinh, “Đội trưởng, là sao cơ?”

Trần Tình đẩy đầu cậu về, “Nhờ phúc của anh đấy.”

Bạch Tân Vũ sờ đầu, nhìn Hoắc Kiều vẫn còn bình thường, sao mấy người này lại trừng mắt với mình thế nhỉ.

Qua ba lần rượu, Bạch Tân Vũ rốt cục cũng nhìn ra, tuy Hoắc Kiều nói chuyện còn rất tinh táo, nhưng người thì cứ như bạch tuộc không xương, người 1m8 cao to thế, hết lần này lần kia cứ dính lên người người khác, rồi đột nhiên dựa vào người Hứa Sấm, cười hi hi nói: “Lão Hứa à, cậu già đi nhanh quá, cậu xem cậu suốt ngày phơi nắng...” Nói xong đoạn cũng muốn sờ mặt Hứa Sấm.

Hứa Sấm sợ bắn người, đẩy tay hắn ra, hét lớn: “Lại nữa rồi lại nữa rồi, cái tên này sao lần nào say khướt cũng như vậy nè trời!”

Vương Thuận Uy giậm dứ nói: “Cũng may, ít ra chúng ta đã có chuẩn bị trước.”

Hoắc Kiều bị Hứa Sấm đẩy ra, bèn ôm lấy Vương Thuận Uy, “Anh Vương, anh Vương à, anh có nhớ, hồi trước tụi mình đã từng gói sủi cảo chung với nhau.”

“Cái đó là nhào bột mì mà.”

“Ha ha ha.” Hoắc Kiều lắc lư đứng lên, đi đến chỗ Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ sững sờ, bối rối liếc nhìn Trần Tình, Trần Tình ra vẻ “chuyện anh tự anh xử lý đi”, rồi vội vã đứng lên, làm bộ rót nước, trốn sang một bên.

Hoắc Kiều nhào tới, ngồi phịch lên đùi Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ sợ nên không dám cử động. Hoắc Kiều cao hơn cậu nửa cái đầu, trọng lượng cũng không chuyen giỡn chơi, hết lần này tới lần khác không biết là cố ý hay cố tình mà chỉ ngồi đúng một chân, Bạch Tân Vũ thấy đùi mình tê rần, “Thủ... Thủ trưởng...”

“Thủ trưởng cái gì...” Hoắc Kiều nắm lấy cằm cậu, cười khi khi, “Cái thằng nhóc này trí nhớ đúng là kém xa Du Phong Thành, chắc là quên hết rồi, con cào rách quần áo Phong Thành rồi đẩy nó vào vườn rau, bị anh con tấn một trận nhớ đời.”

Bạch Tân Vũ cười khan nói: “Con bị anh con đánh nhiều lần lắm, không nhớ rõ.”

“Còn nữa, con còn... con còn hôn nó nữa kia, có nhớ không?”

Bạch Tân Vũ trừng to mắt, “Cái gì?”

Du Phong Thành đỡ lấy Hoắc Kiều, nâng hắn dậy, “Cậu à, cậu uống nhiều quá rồi, đi ngủ thôi.”

“Không không không không ngủ, cậu chưa có say mà.” Hoắc Kiều thân trên bị Du Phong Thành bế lên, nặng nề ôm eo Bạch Tân Vũ, “Buông ra, cậu muốn tâm sự với nó...”

Du Phong Thành hung dữ trừng mắt nhìn Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ chớp mắt, lúc này thấy hơi hận vô cùng.

“Buông ra, nghe lời, buông.”

Du Phong Thành dứt khoát buông tay, Hoắc Kiều lại ngồi trên đùi Bạch Tân Vũ lải nhải, “Nói đến chỗ nào rồi ấy nhỉ, đúng rồi, con hôn nó, hôn miệng ấy, không nhớ rõ hả?”

Bạch Tân Vũ cứng ngắt xoay cổ, liếc nhìn Du Phong Thành.

Du Phong Thành vừa cười vừa dựng ngón giữa lên với cậu.

Hoắc Kiều cười nói: “Không sao, tuổi trẻ mà, không sao hết, cái quan trọng là... con không nên nói Phong Thành nhà chú là bé gái, Phong Thành không chấp nhận nên con bảo nó nhớ lắm, còn nhà nó nói thì sai hết, làm thằng bé tức chết luôn, ha ha ha ha, buồn cười muốn chết, con trêu chọc con nít như vậy, nói sao anh con lại không đánh con, ha ha ha ha.”

Du Phong Thành hít một hơi thật sâu, dứt khoát xoay đầu sang chỗ khác..

Bạch Tân Vũ khòe miệng co quắp nói, “Còn gì nữa không? Con còn làm gì nữa ạ?”

“Còn có... rất nhiều chuyện, chú cũng không nhớ rõ lắm, dù sao ba ngày chơi ở đảo Tàn Hoàng, con làm Du Phong Thành khóc đi khóc lại đến mấy lần cơ.” Hoắc Kiều nói xong, tự mình cười ha ha.

Du Phong Thành cũng cười, giơ lên cái chén không, làm tư thế mời rượu với Bạch Tân Vũ, nụ cười kia trông quý quái vô cùng. Bạch Tân Vũ méo mặt, cậu có cảm giác ánh mắt của Du Phong Thành như tia laser, bắn nát cậu thành cái sàng.

Hoắc Kiều cười đủ rồi đứng dậy khỏi người cậu, lao đảo đi tìm Trần Tĩnh, Trần Tĩnh thấy không ổn bèn mượn cớ đi WC, vừa đi ra Hoắc Kiều đã nhào tới, tay hấn vừa chạm vai Trần Tĩnh, Trần Tĩnh chớp mắt liền bắt lấy cổ tay hấn, xoay người định vặn cánh tay Hoắc Kiều.

Bạch Tân Vũ sững sờ, đây không phải là chiêu thức Du Phong Thành hay dùng để đối phó cậu sao. Nhưng điều làm cậu không nghĩ tới, đó là Hoắc Kiều không hề giống như người bị Trần Tĩnh vặn tay khống chế, ngược lại còn mượn đà của Trần Tĩnh, phần eo xoay mạnh một vòng, chớp mắt thoát khỏi gông kiềm của Trần Tĩnh, đoạn bắt lấy cánh tay Trần Tĩnh xoay người, lật ngược thế cờ vặn cánh tay của Trần Tĩnh ra sau lưng.

Toàn bộ quá trình chỉ xảy ra trong vòng một hai giây, Bạch Tân Vũ chưa kịp phản ứng thì hai người đã gỡ chiêu, Trần Tĩnh bị Hoắc Kiều ôm vai, cánh tay bị đè lên tường.

Hoắc Kiều cười hì hì nói: “Làm gì thế, thử tôi đó hả.”

Trần Tĩnh liếc mắt, “Trung đội trưởng...”

Hoắc Kiều nháy mắt lại như người không xương tựa úp sấp lên người Trần Tĩnh, dùng giọng nũng nịu nói: “Tiểu Trần à, đến chỗ của tôi đi, chỗ của tôi thú vị lắm đó.”

Bạch Tân Vũ có cảm giác như bị sét đánh vào đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 30

Trần Tĩnh nhăn mày, “Trung đội trưởng, ngài thả tôi ra trước được không vậy? Ngài nặng quá.”

Hoắc Kiều há họng cười không ngừng, “Vây cậu đồng ý trước nha?”

Hứa Sấm tới xách Hoắc Kiều lên, “Bớt cái trò xấu của cậu đi, Trần Tĩnh còn phải thi vào trường quân đội.”

Hoắc Kiều ngẩn người, “Cậu muốn thi vào trường quân đội?”

Trần Tĩnh tỏ ra hơi ngượng ngùng, “Vâng.”

Hứa Sấm nói: “Năm nay trong đoàn cử ra hai chỉ tiêu đi học, tuy vẫn chưa công bố nhưng đã dự định một chân cho cậu ta rồi, sau khi huấn luyện tân binh xong thì cậu ta phải đi.”

Bạch Tân Vũ “Ah” một tiếng, “Đội trưởng, cậu mà vào trường quân đội thì bọn tôi làm sao bây giờ.”

Du Phong Thành kéo cổ áo cậu, không khách khí nói: “Đội trưởng cũng đâu phải mẹ anh, cái gì mà làm sao bây giờ.”

Trần Tĩnh nói: “Vẫn chưa có quyết định chính thức mà, hơn nữa tôi chỉ hướng dẫn cho các anh ở trại tân binh thôi, sau này các anh sẽ có đội trưởng mới... Trung đội trưởng, ngài thả tôi ra trước được không?”

Hoắc Kiều hậm hực đứng thẳng người, “Tiểu Trần, cậu muốn học trường quân đội, đây là chuyện tốt, tôi biết đây vẫn luôn là giấc mơ của cậu, tôi chỉ có thể chúc mừng cậu thôi vậy.”

Trần Tĩnh cười cười, “Cảm ơn trung đội trưởng.”

Hứa Sấm nói: “Ày, bây giờ cái tên này cũng đâu còn là trung đội trưởng nữa.”

Hoắc Kiều lớn giọng nói: “Không sao, tôi vẫn có thể là trung đội trưởng của cậu ấy.” Hấn vỗ vai Trần Tĩnh, “Tiểu Trần, chờ cậu tốt nghiệp trường quân đội xong, biết đâu chúng ta vẫn có cơ hội sánh vai trên chiến trường.”

Trần Tĩnh nói: “Nhất định sẽ có.”

Du Phong Thành nói: “Cậu à, con biết chỗ cậu thiếu người, cậu chờ con, con sẽ tới tìm cậu ngay thôi.”

Hoắc Kiều nheo mắt lại, “Hừ, con mà đến đại đội Báo Tuyết thật, không chừng mẹ con bóp chết cậu...”

Du Phong Thành cười cười, “Con không nói cho mẹ biết đâu.”

Hoắc Kiều nhéo gáy hắn, cả người dường như treo trên người hắn, “Đừng nghĩ xa quá, cứ... cố gắng luyện tập là được.”

“Vâng. Cậu à, con đỡ cậu đi ngủ.”

“Đừng, đừng có đỡ.” Hoắc Kiều chia ngón tay, quay một vòng, chỉ vào Bạch Tân Vũ, “Nhóc, con đến đây, chú với con uống với nhau ba chén, con chịu trách nhiệm, lại đây đỡ chú.”

Bạch Tân Vũ chợt thấy da đầu run lên, “À... Thủ trưởng...”

“Lại đây.”

Bạch Tân Vũ đành phải đi qua, Hoắc Kiều không khách khí treo lên vai cậu, mơ màng nói: “Đã nói rồi, ai rót rượu cho chú, người đó phải chịu trách nhiệm, giờ con công chú.”

Bạch Tân Vũ trong lòng khóc như mưa. Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Du Phong Thành và Hứa Sấm, cậu đành phải vác Hoắc Kiều lên lưng, công một người còn nặng gấp mấy lần mình quả thật chẳng phải công việc nhẹ nhàng gì, Bạch Tân Vũ đành cam chịu đi đến ký túc xá của Hứa Sấm.

Lúc công người ta đến cửa, Bạch Tân Vũ đã thở hồng hộc, cả người tứa đầy mồ hôi, cậu sức nhớ đến cái lần mình ngã đi khi đang chạy bộ, Du Phong Thành đã công cậu một mạch đến căn-tin, chắc là mệt dữ lắm, nghĩ tới đây, cậu cảm thấy Du Phong Thành cũng không phải không có điểm tốt, ít ra... ít ra thể lực của hắn cũng không tệ.

Hoắc Kiều không biết đã ngủ từ lúc nào, Bạch Tân Vũ thở gấp nói: “Tôi công hết nổi rồi, chỉ muốn nằm lăn ra đất cho xong.”

Du Phong Thành trừng mắt, “Thật vô dụng, đưa tôi.” Hắn đỡ lấy Hoắc Kiều từ trên lưng Bạch Tân Vũ, Hứa Sấm cũng giúp một tay, đỡ Hoắc Kiều lên giường Hứa Sấm.

Vừa thả người xuống, Hoắc Kiều ôm chặt lấy cánh tay Hứa Sấm, cọ cọ, “Lão Hứa, tôi nhớ cậu quá à.”

Hứa Sấm dở khóc dở cười, “Rồi rồi, cậu nhớ người của tôi thì có, suốt ngày chỉ có công phu diễn trò, không bằng tranh thủ ngủ một giấc đi.”

Vương Thuận Uy lắc đầu cười không ngừng

Cuối cùng cũng cho Hoắc Kiều đi ngủ xong, bây giờ cũng đã quá giờ tắt đèn, Hứa Sấm muốn tìm Trần Tĩnh nói chuyện, bèn đuổi Du Phong Thành và Bạch Tân Vũ về.

Hai người vừa ra khỏi văn phòng, Du Phong Thành đột nhiên véo gáy Bạch Tân Vũ, hung dữ nói: “Con mẹ nó ai cho anh rót rượu cho cậu tôi?”

Bạch Tân Vũ thấy cổ bị véo đau quá, luống cuống giải thích: “Tôi, tôi đâu có rót, đó là kính rượu mà!”

“Tôi đã nói tư lượng của cậu tôi không tốt, anh làm đến ba chén, anh tưởng sĩ diện mình lớn lắm hả? Con mẹ nó nào anh nghĩ cái gì vậy?”

“Đại đội trưởng còn rót nhiều hơn tôi mà!”

“Đại đội trưởng là chiến hữu của cậu tôi, anh tưởng mình là cái khi gì!” Du Phong Thành túm lấy cổ áo cậu, đẩy cậu vào tường, “Cậu tôi nể mặt anh họ anh nên mời anh một bữa cơm, chứ cái kiểu người nhút nhát như anh cậu tôi có liếc cũng không thèm, đã ngu thì thôi, còn không biết người trên kẻ dưới, cậu tôi...”

“Cậu tôi cậu tôi, bộ ông là ông tổ cậu hả.” Bạch Tân Vũ không kiềm được nổi khùng, cậu còn nhớ Du Phong Thành đã từng mắng cậu không có tiền đồ vì cái tánt dụng chuyện gì cũng lòi anh mình ra, kết quả thì sao, không phải miệng hắn lúc nào cũng “cậu tôi” đó sao, hắn có quyền gì mà nói cậu vậy chứ.

Du Phong Thành từ từ neho mắt lại, có vẻ như hắn không nghĩ tới rằng Bạch Tân Vũ dám cãi mình, Bạch Tân Vũ thấy thế bèn rút cổ, cả người càng lúc càng co lại, cứ như muốn biến mất ngay trước mặt Du Phong Thành.

Du Phong Thành sáp vào người cậu, “Anh nói tôi sao?”

“Áy... Không có gì...”

“Thái độ của anh, là nhắm vào tôi, hay nhắm vào cậu tôi?”

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Cả hai... đều không.”

“Vậy anh rót rượu cho cậu tôi là ý gì? Nói rõ ràng.”

“Thì tôi... thì tôi uống rượu, đàn ông mà, trên bàn rượu thì...”

Chóp mũi của Du Phong Thành gần như chạm vào mặt cậu, hung dữ nói: “Anh không có tư cách uống rượu với cậu tôi.”

Bạch Tân Vũ tức đến nỗi chỉ muốn há mồm cắn rớt cái mũi của Du Phong Thành. Du Phong Thành vô si cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng thái độ của hắn ngày hôm nay cứ như “lâu ngày không bị ăn đòn”. Trong mắt cậu, Du Phong Thành tính tình ngạo mạn, mặt cao hơn đầu, đối với người khác rất mực khách khí, với cậu thì gây rối đủ điều, vì vậy cậu không nghĩ rằng Du Phong Thành cũng có người để kính trọng như những người bình thường khác, trong lòng cậu thắc mắc, mình kém người kia bao nhiêu chứ, tất nhiên hễ ai nhìn Hoắc Kiều và cậu cũng sẽ biết ngay đáp án mà thôi, nhưng cậu muốn thử so tài với Hoắc Kiều, dù chỉ là so uống rượu thôi cũng được, cậu biết bản tính nông cạn, ngây thơ hiếu thắng của mình như vậy sẽ không có tác dụng, song cậu vẫn kiên nhẫn bản thân mình. Tuy nhiên, thắng mà không thấy vui còn chưa nói, ngược lại còn bị Du Phong Thành quở mắng một trận, con mẹ nó đúng là tức muốn chết.

Bạch Tân Vũ dùng sức đẩy vai Du Phong Thành, “Không có tư cách thì không có tư cách, dù sao sau này cũng đâu có uống nữa, tôi có thể về ngủ được chưa!”

“Ồ, anh còn phát cáu nữa hả?” Du Phong Thành ngăn không cho cậu đi, hắn bắt lấy cằm cậu xoay qua, “Tôi hỏi anh, chuyện hồi bé anh còn nhớ chút nào không vậy?”

Bạch Tân Vũ hơi chột dạ nói: “Hình như... có nhớ một chút.” Cậu lảng máng nhớ rằng, hồi còn bé đích thật có chuyện cậu từng bắt một bé trai thừa nhận mình là con gái, bởi vì bộ dạng thằng bé khóc vì chẳng biết mình là trai hay gái trông thú vị lắm cơ, tuy cậu không nhớ nổi mặt mũi nó ra sao, nhưng cái tướng khóc của nó vẫn làm cậu nhớ như in, eo ôi hóa ra đó là Du Phong Thành à...

Du Phong Thành rủ cười, “Yên tâm, tôi sẽ cho anh thời gian từ từ nhớ lại.”

“Không cần, tôi cũng không cố ý tổn thương tâm hồn bé nhỏ của cậu, chuyện hồi bé cậu nhớ rõ làm gì.”

“Ai bảo trí nhớ tôi tốt quá.”

“Cậu đúng là lòng dạ hẹp hòi.”

Du Phong Thành vỗ đầu cậu, “Buổi tối nay tôi đã muốn đánh anh lắm rồi, anh mà nói thêm câu nữa coi chừng tôi đánh thật đấy.”

Bạch Tân Vũ ngậm miệng lại ngay.

Du Phong Thành túm lấy cổ áo cậu, kéo cậu đi về hướng ký túc xá, “Hôm nay anh không có mớ miệng lung tung trước mặt cậu tôi, việc này làm tôi hài lòng nhất..”

Bạch Tân Vũ phun một câu, “Cậu không vào trường quân đội, là vì chú ấy sao?”

Du Phong Thành dừng lại, “Ai nói cho anh biết?”

“Nghe người ta nói.”

Du Phong Thành búng vào trán cậu, “Bớt xen vào việc của người khác đi.”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, vẻ mặt không vui.

Hai người lặng lẽ trở về ký túc xá, mọi người đã đi ngủ hết, Tiền Lượng nhỏ giọng đến nói một câu, “Nè, hai người mới hẹn hò ở đâu vậy?”

Bạch Tân Vũ mắng: “Hẹn hò cái đầu mi ấy, ngủ mau lên.”

Nằm chết dí trên giường một hồi, Bạch Tân Vũ nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay, càng nghĩ càng phiền muộn, đại đội Báo Tuyết có cái gì đặc biệt chứ, không chừng có một ngày nào đó ta cũng sẽ vào được cho xem.

Sáng ngày thứ hai, Du Phong Thành xin nghỉ để đưa tiền Hoắc Kiều, theo lý thì Bạch Tân Vũ phải đi, song cậu vẫn ở lại, trong lòng có chút mâu thuẫn.

Buổi tập luyện buổi sáng cũng không mấy suôn sẻ, lúc ném lựu đạn cậu chậm mất hai giây, làm lựu đạn nổ ở khoảng cách khá gần, tuy bên trong là đạn dùng để thực tập không làm người bị thương, song vẫn làm bắn lên một lớp đất cát, ai nấy đứng gần đó đều ho sặc sụa, cậu bị Trần Tĩnh mắng một chập rồi bị phạt chạy 5km, những thứ này cậu đều ghi nợ hết lên đầu Du Phong Thành.

Ba tháng huấn luyện tân binh, nay chỉ còn lại nửa tháng, các hạng mục kiểm tra cũng đã chính thức bắt đầu. Các tân binh mỗi ngày đều sống dờ chết dờ, hoảng hốt còn phải dành thời gian học bài, bài kiểm tra lần này sẽ quyết định bọn họ sẽ được phân vào loại lính gì, mặc dù làm lính thì chỉ có thể tuân lệnh cấp trên, nhưng trong lòng mọi người đều mong mình có thể được vào các đại đội đặc biệt, nếu có thể trở thành pháo binh, bộ đội xe tăng, lính trinh sát hay thậm chí là biệt động, lính bắn tỉa các loại, thì đến lúc về nhà sẽ không còn phải trải qua những ngày tháng nợ nần chồng chất, cả nhà cũng được nở mày nở mặt theo, còn nếu là lính truyền tin, công binh, làm lính thì ai lại đi phân biệt cao thấp vì tập thể đoàn kết mới là quan trọng nhất, nhưng đối với những người trẻ tuổi này mà nói, làm như vậy thì nghe chẳng oai tí nào, vì vậy rốt cuộc ai vào đại đội nào thì vẫn còn phải xem bài kiểm tra lần này, bởi vậy tất cả mọi người dồn hết sức lực, hi vọng thể hiện tốt khả năng của mình trước mặt lãnh đạo.

Tại giờ khắc cuối cùng, Bạch Tân Vũ cũng bỏ ra ít nỗ lực, suy cho cùng bầu không khí khẩn trương này rất dễ lây cho người khác, cậu biết rõ trong tất cả các hạng mục thì chỉ có bắn súng nhìn hơn một chút mà thôi, ba cái lý thuyết thì rồi tình rồi mù, hạng mục thể năng thì đứng nhất từ dưới đếm lên, cậu lại ôm tâm lý “được chẳng hay chỗ” mà nghĩ, ít ra như vậy cũng không chung đội với Du Phong Thành.

“Tân Vũ.” Phùng Đông Nguyên từ phía sau lưng vỗ vai Bạch Tân Vũ, hai người lúc này đang trên đường đến căn-tin.

Bạch Tân Vũ rầu rĩ mà nhìn hấn.

Phùng Đông Nguyên ngạc nhiên nói: “Anh làm sao vậy?”

“Buổi chiều còn phải kiểm tra điều lệnh quân đội, phiền chết mất.” Bạch Tân Vũ vò vò tóc.

“Học thuộc lòng dù gì vẫn nhẹ nhàng hơn luyện tập nhiều, lần trước em dạy anh phương pháp học anh có dùng không?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Có dùng, mà cũng như không, xem mấy cái quy định cứng nhắc đó mệt muốn chết, nhớ được gì đâu.”

Phùng Đông Nguyên thở dài, “Anh không chịu khó gì hết, chỉ cần anh chịu bỏ chút tâm tư thì có gì là khó.”

“Đó là bởi vì em học giỏi, nói thì dễ rồi.”

Phùng Đông Nguyên cau mày nói: “Không đâu, trí nhớ ai cũng như nhau thôi, Tân Vũ, anh không muốn vào chung đội với em và Tiền Lượng à.”

Bạch Tân Vũ thờ dãi: “Muốn chứ, nhưng mà...thôi được rồi, mặc cho số phận đi.”

Phùng Đông Nguyên mấp má, nhìn không được nói: “Tân Vũ, thật ra thể chất của anh không kém, mà cũng không ngốc hơn người khác, nhưng anh lại lười, không chịu cố gắng, tất cả mọi người đều dùng tám, chín phần nghị lực của mình để làm việc, riêng anh làm gì cũng dành có năm, sáu phần mà thôi, thành tích của anh tất nhiên sẽ kém hơn người khác. Chẳng lẽ cả đời này anh chưa từng hết lòng cố gắng vì ai sao?”

Bạch Tân Vũ bỗng không quen với việc hấn nghiêm túc như vậy, bèn cười đùa nói: “Có chứ, năm ngoài để theo đuổi một cô diễn viên, sáng sớm năm giờ anh phải đến studio đưa bữa sáng cho cô ấy, ...”

Phùng Đông Nguyên huých cánh tay cậu, “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.”

Bạch Tân Vũ lập tức ịu xù, “Anh cảm thấy mình rất có cố gắng mà.”

“Em không thấy, tất cả mọi người cũng không thấy, có thời gian thì anh quan sát những người khác cố gắng như thế nào đi, anh xem, Du Phong Thành có tố chất tốt này, không trễ nãi việc luyện tập này, làm nhiệm vụ luôn vượt mức đạt yêu cầu, lại còn rất chú trọng từng hạng mục nữa chứ, anh có thể làm được như thế không? Em cảm thấy mỗi ngày anh chỉ muốn mau mau qua ngày, ăn cơm ngon, ngủ ngon, anh không muốn phá bỏ hạn chế của bản thân, nâng cao khả năng của mình.”

Bạch Tân Vũ bực bội mà xả giận “Làm cái gì vậy, mới sáng sớm mà đã giáo dục anh.”

Phùng Đông Nguyên bắt đắc đi nói: “Em là vì muốn tốt cho anh, tiếc là anh cũng không chịu nghe...”

Bạch Tân Vũ ôm vai hấn, “Đông Nguyên, anh biết em có lòng tốt, nhưng anh cảm thấy tật xấu này của anh sửa mãi cũng không được đâu, sau này anh cũng không muốn ở quân đội cả đời, qua hai năm anh sẽ lập tức xin xuất ngũ về nhà, em nói coi giờ anh cố gắng cho ai xem, có làm được cái gì đâu này.”

Phùng Đông Nguyên gật gật đầu, “Anh nói cũng đúng.”

“Đúng không, chỉ tiếc là không biết có thể chung đội với em không nữa, nhưng chúng ta vẫn ở chung một đoàn, chung một doanh trại, có buồn thì anh đi vài bước là tìm được em rồi.”

Phùng Đông Nguyên miễn cưỡng cười, “Được rồi.”

Ở trại tân binh mấy ngày nay, quan hệ giữa những người trong đội bỗng trở nên thân thiết hẳn lên, dẫu sao sắp phải tách ra, cho dù ba tháng này có xích mích hay mâu thuẫn nhỏ với nhau, thì lúc này cũng đã tha thứ cho nhau hết rồi.

Du Phong Thành gần đây cũng bận bịu học bài nên không có thời gian làm khó cậu, đêm nay dường như kim đồng hồ của mọi người đều nhích nhanh hơn, Bạch Tân Vũ cũng cảm thấy lo lắng theo, khó khăn lắm cậu mới thích ứng được với sinh hoạt của đội hiện giờ, cũng chẳng biết phải đối mặt như thế nào với những người đồng đội sắp tới.

Sau khi hạng mục kiểm tra bắn súng kết thúc, Hứa Sấm cho toàn bộ nghỉ ngơi cả buổi, lại còn cho bọn họ chuẩn bị tiệc lửa trại, xách ra vài con dê nướng, mấy hòm rượu đế, bia, rồi giờ này ngày mai, mỗi người sẽ đi một ngã, bữa tiệc tối này chính là bữa liên hoan giải thể.

Lúc Bạch Tân Vũ đi theo người trong đội khuôn đồ từ nhà bếp ra thao trường, chỉ thấy Hứa Sấm và Trần Tĩnh đang đứng dưới gốc cây đại thụ, tranh luận vô cùng sôi nổi, Hứa Sấm giọng nói rất lớn, chắc nịch nói: “Quyết định rồi”, Trần Tĩnh mặt hơi đỏ, nhưng vẫn đề giọng xuống rất thấp, Bạch Tân Vũ không nghe rõ hấn đang nói gì. Một thời gian dài như vậy, đây là lần đầu Bạch Tân Vũ trông thấy Trần Tĩnh và Hứa Sấm cãi vã với nhau, nhưng cậu cũng không dám tò mò lâu, khiêng cái giá nướng đi ra.

Khi sắc trời đã chuyển tối, đồng củi lửa trên bãi tập cũng đã bày xong, xem ra đội bếp núc không phải lần đầu tiên làm chuyện này, đồ dùng đủ loại, dê

béo bầy con, hơn nữa còn có một ít đồ nướng, thịt nướng khác, cực kì phong phú. Mấy đại ca lo việc bếp núc lấy luôn tay áo rắc gia vị lên thịt dê, hương vị bốc lên thơm lừng, bay xa vài dặm, khiến đám tân binh thêm chết đi được.

Hứa Sấm đứng trên bục chủ trì mở chai rượu, hiếm khi gã có được vẻ mặt ôn hòa mà nói vài câu, thậm chí còn khá cảm động, đương nhiên, cuối cùng vẫn có người chơi phong cách “Ăn ngon, uống ngon” ăn cả phần đuôi.

Gã vừa dứt lời, mọi người đã không chờ được cúi xé lấy miếng thịt dê thơm ngon, thịt dê còn dính mỡ cực màu trắng, chấm phía trên là chút bột ớt và thì là, béo ngậy mà thơm lừng, Tân Cương nơi đây không chỉ cao hơn mặt biển, tối đến còn có gió vô cùng, hơn nữa mỗi ngày luyện tập nặng nề, phải ăn chút thức ăn nóng mới có thể cung cấp năng lượng cho cơ thể, bất tri bất giác, Bạch Tân Vũ đã chuyển mắt về miếng thịt nhìn chăm chăm.

Tiền Lượng vừa gặm vừa nói “Thơm quá thơm quá.”

Phùng Đông Nguyên ăn hết hai phần, bỗng “Ồ” một tiếng, “Đội trưởng đâu rồi?”

Hắn vừa nói, tất cả mọi người đều rướn cổ nhìn bốn phía, thị lực của Bạch Tân Vũ rất tốt nên là người đầu tiên phát hiện ra đội trưởng đang uống rượu sau đồng lửa, “Đội trưởng ở đây này”, cậu tức thì đứng lên, cầm miếng sườn dê chạy tới, “Đội trưởng đội trưởng, cậu ở đây làm gì vậy? Sườn ả à.”

Trần Tinh vừa nhìn thấy cậu thì vẻ mặt không được tự nhiên, “À, ừ, có hơi lạnh chút.”

“Ồi dào, một bình rượu vào bụng là hết lạnh thôi ấy mà, tất cả mọi người đều đang tìm cậu này.” Bạch Tân Vũ cười nhét miếng sườn dê vào tay Trần Tinh, “Ăn lúc còn nóng đi, thơm lắm.”

Từ lần Trần Tinh chạy 5km thay Bạch Tân Vũ đến giờ, trong lòng Bạch Tân Vũ luôn có chút cảm kích đối với Trần Tinh, tuy Trần Tinh hay phạt cậu, nhưng thường, phạt đều rõ ràng, không vì tình riêng mà làm việc sai trái, cho nên mọi người trong đội đều quý mến đội trưởng, cả cậu cũng không ngoại lệ.

Trần Tinh nhận lấy sườn dê, khó khăn thở dài, “Đi thôi, đi uống rượu.”

Bạch Tân Vũ hớn hơ dẫn hắn về trước bàn, hét to, “Tới đây tới đây, uống rượu nào.” Mặc dù cậu không biết ngày mai mình sẽ được phân đến đại đội nào, nhưng đợt huấn luyện tân binh đã xong, đối với cậu đây là một nhiệm vụ đã hoàn thành, dù gì đó cũng là một điều tốt.

Mọi người ăn uống say sưa, lớn tiếng cười đùa, mặc sức giải tỏa hết những áp lực trong ba tháng này. Riêng mình Trần Tinh lại hơi suy sụp giữa buổi tiệc, nhưng bình thường hắn ăn nói thận trọng, thành thử rất nhiều người không chú ý tới.

Hôm nay cũng không có giờ tắt đèn, cả bọn ầm ĩ đến tận hơn mười một giờ khuya, nhiều người say quá cần câu, được đồng đội đỡ lần lượt vào ký túc xá.

Bạch Tân Vũ tuy từ lượng không kém, nhưng cũng say đến độ đi đứng thành kiểu “cuốn theo chiều gió”, cậu muốn trở lại ký túc xá cùng với Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng nhưng đã không còn phân biệt ai là ai, cậu lao đảo đứng dậy, một chai rượu lăn từ đằng trước đến bên chân cậu, cậu gãi lên, thân thể không được kiểm soát nhào về phía trước, nhưng cậu không hề ngã xuống như dự liệu mà ngược lại, đón lấy cậu là một lồng ngực nở nang. Thậm chí cậu không cần mở mắt ra xem cũng biết rõ kẻ đang ôm người cậu là Du Phong Thành, mùi đàn ông tinh khiết trên người Du Phong Thành, cho dù mùi rượu có nồng đến mấy cũng không giấu được.

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu, ngây ngô cười, “Nè, cậu cũng uống nhiều quá nha.”

Du Phong Thành trong mắt đầy tơ máu, quả thực uống không ít, hắn đỡ Bạch Tân Vũ lên, “Ít ra còn tỉnh táo hơn anh.”

Bạch Tân Vũ mượn rượu khóc lóc om sòm, chỉ về phía đèn sáng của ký túc xá nói, “Đỡ... À không, bãi giá... hồi cung.”

Du Phong Thành trừng mắt nhìn cậu, “Có tin tôi nhét anh vào bụi cỏ ngủ cả đêm không?”

“Đội trưởng nói, buổi tối lạnh như vậy, nếu... ngủ bên ngoài một đêm, sẽ chết đó.”

“Không có chết đâu, cùng lắm bị đồng thành đưa ngu thôi, ấy, mà anh cũng đâu có ngốc hơn bây giờ được đâu.”

Cả người Bạch Tân Vũ đều ngã lên người Du Phong Thành, nghe nói thế bèn bèn há họng cười không ngừng, mà cũng không biết tại sao mình lại cười, hiện giờ cậu biết rất rõ mình đang nói gì, cũng biết người bên cạnh mình là ai, nhưng đầu óc hưng phấn quá mức, lá gan cũng lớn theo, thành thử không thể nào khống chế được miệng và hành vi của mình.

Du Phong Thành quát: “Đứng thẳng coi.”

Bạch Tân Vũ xấu xa nói: “Không, cậu cố gắng tôi.”

“Cổng cái quần què.” Du Phong Thành đỡ lấy tay, ôm eo cậu, mang cậu về ký túc xá.

“Đợi một chút, tôi muốn đi tiểu.” Bạch Tân Vũ chỉ vào bụi cỏ đằng sau căn-tin, “Nhịn không nổi...”

Du Phong Thành liếc mắt nhìn cậu, “con mẹ nó anh muốn chết hả.”

“Á... cậu không cho người khác đi tiểu...” Bạch Tân Vũ dắt quần, “Vậy tôi đành giải ở chỗ này.”

Du Phong Thành buông tay ra, Bạch Tân Vũ trượt xuống, ôm lấy eo hắn, mơ mơ màng màng nhìn hắn.

Du Phong Thành đạp hẳn một cước, “Đứng lên.”

Bạch Tân Vũ dứt khoát ôm lấy chân Du Phong Thành, lắc đầu nguầy nguậy, đáng vẻ vô lại kia thật làm cho người ta muốn đạp cậu một cái.

Du Phong Thành hết cách, đành phải xách cậu lên đi ra đằng sau căn-tin, ở phía sau căn-tin là chỗ để rửa chén và đổ rác, mỗi ngày đều có người đến dọn dẹp nhưng mùi vẫn khá hôi, bình thường chẳng ai thèm đến đây cả, có lẽ hai người uống quá nhiều nên cái mũi cũng không hoạt động nữa, không cảm thấy ở đây thôi như thế nào.

Du Phong Thành đỡ Bạch Tân Vũ đến bên tường, Bạch Tân Vũ ngã trong lòng ngực hắn, trong bóng tối lục lọi khóa kéo quần, ngắt nổi lục mả mà tìm không ra.

Du Phong Thành bắt lấy tay cậu, thấp giọng nói: “Có cần giúp không?” Ngoài miệng hỏi, nhưng tay lại rất tự giác mò xuống đũng quần Bạch Tân Vũ, nhẹ nhàng kéo khóa quần xuống.

Bạch Tân Vũ khò khạo nhìn hắn, “Cậu cởi quần tôi chi vậy?”

Bàn tay lạnh buốt của Du Phong Thành tham lam mò vào trong quần lót Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ bị lạnh khê run, đầu óc có vẻ tỉnh ra vài phần, hoảng hốt hét lên: “Cậu cởi quần tôi làm gì thế?”

Du Phong Thành ngậm lấy tai cậu, “Giờ anh mới hỏi có phải quá muộn rồi không.” Hắn vói tay vào, giúp Bạch Tân Vũ móc “cậu nhỏ” đang xui lơ ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 31

Bạch Tân Vũ đang rất gấp nên cũng kệ thầy ai đang cầm “cậu nhỏ” của mình, quay sang phía bụi cỏ chuẩn bị giải quyết một phen, cậu đứng không vững lắm, gần như dựa cả người lên Du Phong Thành, lưng Du Phong Thành tựa lên tường, ôm eo Bạch Tân Vũ, cảm bảo bối hơi cứng ngắc của cậu trong tay, tiếng nước tích táp vang lên khiến người đồ mặt.

Sau khi giải quyết xong, Bạch Tân Vũ thoải mái thở dài một hơi, đầu óc mụ mị do rượu đường như nhận ra được chút xấu hổ, cậu mò mẫm tìm khóa kéo, lại không cẩn thận đụng phải tay Du Phong Thành.

Du Phong Thành đặt cầm lên vai cậu, khẽ nói: “Còn nữa, tôi với “cậu nhỏ” của anh có duyên thật đấy, đây đâu phải là lần đầu tụi nó gặp nhau đâu nhì.” Hắn vuốt ve lấy viên thịt mềm, bắt đầu đùa nghịch.

“A..... Cậu làm gì thế...” Bạch Tân Vũ ịu xiu nắm cổ tay hắn, nhưng dưới thân lại truyền đến một cơn khó nhịn. Từ lần bắn trong tay Du Phong Thành đến nay cậu cũng đã tự mình giải quyết một hai lần, nhưng lần nào cũng không cảm thấy đã tận, cảm giác tự mình sờ và được người khác sờ khác nhau hoàn toàn, hại cậu cứ mãi nhớ đến bàn tay của Du Phong Thành, huống hồ đêm hôm đó thoải mái chết được. Bây giờ cảm giác kích thích đầy tội lỗi ấy lại quay trở về, tuy lý trí còn sót lại nói cho cậu biết mình phải dừng hành vi này lại ngay, song eo lại không tự giác mà ưỡn lên, khiến cho “cậu nhỏ” của mình càng cạ vào lòng bàn tay của Du Phong Thành.

Du Phong Thành vừa vuốt ve, chơi đùa lấy dục vọng, vừa khẽ găm cắn cổ cậu, hương vị nóng ẩm của làn da thật khiến người

Cơ thể Bạch Tân Vũ càng lúc càng cảm thấy có điều bất thường, cậu có thể cảm giác được một vật cứng đang chọt vào mông mình một cách rõ ràng, cậu biết tông đó là cái gì, mặt cậu bỗng đỏ bừng lên, mình đang làm gì thế này? Người đứng phía sau là Du Phong Thành đó! Nhưng mà... nhưng mà thoải mái quá đi...

Du Phong Thành cắn vành tai cậu, nói giọng khàn khàn: “Đã không? Đã thì kêu một tiếng cho tôi nghe.”

“Ừm... a...”

“Anh kêu thật à, không sợ người ta nghe hử?”

“Tôi, tôi không có kêu...”

“Cái vậy tiếng động vừa nãy do ai phát ra? Hử?” Du Phong Thành dùng tay kia cạy hàm cậu ra, vồn vã hôn lấy môi cậu, đầu lưỡi hắn trắng trơn chui vào trong miệng, quấn quít lấy đầu lưỡi của cậu, trêu đùa đầy sắc tình.

Nụ hôn nóng hổi lại thổi bạo áy, giữa ban đêm lạnh lẽo như có tác dụng thôi tỉnh gấp bội, Bạch Tân Vũ bị phương pháp hôn “công thành đoạt đất” của Du Phong Thành khiến cho đồ mặt tía tai, nghĩ thầm con mẹ nhà mi dám khoe khoang hà, kỹ thuật hôn của ông đây cũng “cool” lắm chứ bộ, nghĩ tới nghĩ lui, cậu không tự giác mà bắt đầu đáp lại, thậm chí còn chuyển bị động thành chủ động, lấy đầu lưỡi mình đùa với đầu lưỡi Du Phong Thành, nước bọt bởi miệng không thể khép lại mà chảy xuống, cậu bị Du Phong Thành hôn đến gần như không thở ra hơi, vốn do uống rượu quá nhiều mà bây giờ não hẳn còn thiếu oxy, cả người như lâng lâng chìm trong sương mù, không còn một chút lý trí, hoàn toàn sa vào khoái cảm nguyên thủy nhất.

Du Phong Thành lật Bạch Tân Vũ qua, để cho hai người mặt đối mặt, hần rút ra tính khí đã cương cứng từ lâu, vớ lấy luôn cái của Bạch Tân Vũ, ma sát qua lại.

Bạch Tân Vũ đã hoàn toàn không còn biết Du Phong Thành đang làm gì, cậu bây giờ tỉnh trưng thượng não, trừ sướng ra thì chẳng còn biết cái gì khác, nằm vật trên người Du Phong Thành thờ phỉ phỏ, tay của cậu bị Du Phong Thành bắt kéo qua cầm lấy “cậu nhỏ” của hai người, vuốt lên vuốt xuống, Bạch Tân Vũ vừa cảm đã biết thứ “đồ chơi” kia nào phải là của mình, vừa thô, lại vừa lớn, thậm chí cậu có thể vuốt ve được đường gân nổi rõ ở bên ngoài, trong đầu cậu bây giờ chỉ có một ý nghĩ, đó chính là... của Du Phong Thành...

Tiếng thở dốc của hai người ngày càng dồn dập, dục vọng trong cơ thể cũng quay cuồng thêm mãnh liệt, Du Phong Thành thờ tay vào trong quần áo của Bạch Tân Vũ, thỏa thích vuốt ve làn da bóng loáng, ba tháng huấn luyện khiến Bạch Tân Vũ cường tráng lên hẳn, thịt thừa trên bụng cũng không còn miếng nào ngoại trừ cơ bắp mềm dẻo, sờ mãi không nổi tay, Bạch Tân Vũ nằm sấp trên người Du Phong Thành, khẽ hừ một tiếng, hệt như cún con được chủ nhân vuốt ve, sớm đã không biết họ tên mình là gì.

Cuối cùng, hai người một trước một sau bắn ra, dính đầy quần của nhau.

Bạch Tân Vũ sau khi bắn xong cũng gần như hết điện, mềm oặt ngã vào trong ngực Du Phong Thành, thỏa mãn rì rầm vài tiếng, bắt đầu thiếp đi.

Du Phong Thành thoải mái thở dài một hơi, tuy giờ đây hẳn rất muốn lột sạch Bạch Tân Vũ nhưng thời gian và địa điểm lại không thích hợp, hơn nữa tên này hình như đã ngủ mất rồi. Hần vỗ mặt Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ buồn ngủ không mở mắt nói, quần cũng không mặc lại mà cứ thế dựa lên người Du Phong Thành, hình tượng bi ối hết chỗ nói.

Du Phong Thành lấy tay áo Bạch Tân Vũ lau đi dịch thể dính trên quần bọn họ, sau đó mặc quần lại cho cả hai, Bạch Tân Vũ ngủ say như chết mặc ai làm gì thì làm, Du Phong Thành nhìn không được hung ác véo mặt cậu, thấp giọng mắng: “Nhìn cái dạng này của anh có cường hiếp cũng chẳng cương lên nổi.”

Bạch Tân Vũ đau đến nhú mảy, nhưng vẫn không mở mắt, lảm bảm chửi: “Ngủ, buồn ngủ.”

Du Phong Thành đỡ cậu dậy, đi về phía ký túc xá.

Trở lại ký túc xá, đa số mọi người đã ngủ mê man, cả phòng một mùi rượu thê, đây là ngày cuối cùng nên cũng không có ai quán, người nào người nấy nằm lẩn lóc bốn phía, ngáy nồ vang trời.

Du Phong Thành vừa đỡ Bạch Tân Vũ đến bên giường thì phát hiện giường của Bạch Tân Vũ đã bị người ta chiếm mất, xem ra không ít người chọn giường ngủ đại, hẳn chỉ có thể bỏ Bạch Tân Vũ lên giường mình, giường bộ đội rộng 1.2 mét, một người đàn ông nằm thì không té xuống nhưng hai người lách vào lại trở nên chật chội, cũng may khoảng cách giữa hai giường khá hẹp, tạm thời có thể kê tấm lót lên ngủ, Du Phong Thành đơn giản chỉ cần lách vào một chút thôi thì cả mông và chân gần như đặt lên giường Bạch Tân Vũ, hẳn nghiêng người ôm Bạch Tân Vũ vào trong ngực, đắp một tấm chăn, hai mắt cũng bắt đầu lim dim. Buổi tối ở Tân Cương lạnh vô cùng, hai người đánh đã pháo ở bên ngoài cống đến phát run, giữa lúc ý thức mơ màng, Bạch Tân Vũ tìm thấy một vị trí ấm áp, cậu vô thức dúi đầu vào ngực Du Phong Thành, Du Phong Thành ôm lấy eo cậu, hai cơ thể dán vào nhau ấm áp không tả, tuy giường chiếu chật chội không cách nào xoay người được, nhưng một mối cả ngày, lại uống nhiều rượu, Du Phong Thành cuối cùng vẫn không chống lại được cơn buồn ngủ, bèn thiếp đi mất.

Sáng ngày thứ hai, tiếng kèn báo hiệu không vang lên như mọi khi, cả bọn ngủ một mạch đến hừng đông.

Không biết ai là người tỉnh dậy đầu tiên, vừa ngồi dậy đã lau bàu: “Bà mẹ nó, ngủ cái kiểu gì thế này, y như hiện trường án mạng.”

Hắn vừa nói xong, rất nhiều người cũng tỉnh lại, ngồi dậy nhìn chung quanh rồi há họng cười, dường như không có mấy ai ngủ đúng giường mình, nhất là những người ngủ giường tầng hai, ngày hôm qua say đến nỗi hai chân thành cọng bún. Đa số nằm chen chúc ở giường dưới, nằm chung với nhau cũng có, thành thử Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ ngủ chung cũng không phải chuyện lạ gì.

Hai mắt Bạch Tân Vũ sưng vù nên chỉ hí được một đường nhỏ, cậu thò đầu ra khỏi chăn, lim dim nói: “Đừng cãi nữa, mệt lắm rồi.” Nói xong cũng định trở mình ngủ tiếp. Đoạn vừa khẽ động thì phát hiện mình không nhúc nhích được, bởi vì giữ nguyên một tư thế ngủ cả đêm, mình mẩy cậu tê rần, bây giờ mới cảm giác có một vật nóng hằm hập bên cạnh, trên lưng còn vắt một cánh tay. Cậu gắng mở to mắt, đối diện với đôi mắt nhấp nhem của Du Phong Thành.

Bạch Tân Vũ hoảng hồn, ngẩng cổ nhìn Du Phong Thành.

Du Phong Thành liếc cậu rồi nhắm mắt lại, rõ ràng không có ý định giờ trò.

Bạch Tân Vũ ngậy ra một lúc mới nhận ra mình và Du Phong Thành đang ôm nhau, ngủ chung một chiếc giường, chân hai người còn quấn cùng một chỗ... Thần linh ơi! Đây là tình huống gì thế này!

Bạch Tân Vũ cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua, ngày hôm qua tuy cậu uống rất nhiều nhưng không có say, ít ra là không say đến nỗi mất trí nhớ, nhưng khi nhớ lại từng chút một những sự việc xảy ra buổi tối ấy, cậu chỉ ước mình mất trí nhớ luôn cho xong. Thiên lôi mau đánh xuống đây đi, sao hắn và Du Phong Thành có thể làm ra chuyện này hả trời!

Vốn từ cái ngày bị Du Phong Thành sờ “chim” trong chăn, cậu đã hối hận nửa đời người rồi, thế mà ngày hôm qua còn giúp nhau... Chuyện này đúng là có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, chẳng lẽ cậu có tiềm năng trở thành đồng tính luyến ái, hay là, đến cả bản thân cũng khát khao đàn ông luôn rồi sao? Nghĩ tới nghĩ lui, khả năng thứ hai có vẻ lớn hơn một chút, xưa nay chưa bao giờ cậu cảm thấy xấu hổ về ham muốn thật sự của mình, không háo sắc thì sao gọi là đàn ông, xem ra ba tháng này đã làm đầu óc cậu hồng mắt rồi, nếu lúc này cậu điện về cho mẹ, bảo mẹ rằng nếu không đưa cậu về thì cậu sẽ trở thành đồng tính luyến ái, có lẽ sẽ được về nhà chưa biết chừng...

“Rót cuộc là anh dậy hay ngủ tiếp?” Giọng nói khàn đục Du Phong Thành vang lên bên tai Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ chôn mặt vào trong chăn, buồn bực nói: “Bây giờ cậu đừng có nói chuyện với tôi.”

“Anh ngủ trên giường tôi.”

“Ai bảo cậu thả tôi lên giường cậu.”

“Giường của anh bị người khác chiếm rồi.”

Bạch Tân Vũ xoay cổ, quả nhiên phát hiện một “con heo” đang ngủ say như chết trên giường mình. Cậu quay đầu, xấu hổ nhìn Du Phong Thành, “Vây, cậu đứng lên đi, tôi ngủ thêm lát nữa.”

Du Phong Thành thò tay trong chăn néo cái mông cậu.

“Ah!” Bạch Tân Vũ khê kêu một tiếng.

Tiền Lượng nhắm mắt nói: “Tân Vũ, anh sao vậy?”

“Không, không sao hết.”

“Không sao thì im lặng đi, hiếm khi mới được ngủ lấy lại sức, đừng có ai quấy rầy em.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt Du Phong Thành, thấp giọng nói: “Cậu làm cái gì vậy.”

“Tôi còn muốn ngủ một lát, muốn dậy thì dậy lẹ đi.”

Bạch Tân Vũ nhìn sắc trời, vừa tảng sáng, ba tháng qua, ngày nào cậu chẳng bị bắt luyện tập từ lúc tối mịt, Tiền Lượng nói đúng, hiếm khi cả bọn mới được ngủ lấy lại sức, hơn nữa bên ngoài rét kinh hồn, cái mũi cậu cũng lạnh buốt, cậu thật sự không muốn rời cái ổ ấm cúng này tí nào, cậu ngẫm nghĩ, cực kì không có tiền đồ mà nói: “Vây, vậy thì ngủ tiếp.”

Du Phong Thành bá đạo kéo cậu vào trong ngực, thấp giọng nói: “Ngủ cái đầu anh đấy.”

“Nè nè nè, hai người các cậu đừng có cãi nữa, có để cho người ta ngủ không vậy.” Có người không kiên nhẫn mở miệng nói.

Du Phong Thành nhắm mắt lại, hai người mặt kề mặt, chỉ cần nhích lên tí là có thể hôn nhau, tư thế ôm nhau thân mật thế này, so với các cặp vợ chồng chỉ có hôn chứ không kém, bây giờ đặt ở trên hai người đàn ông trông thế nào cũng không được tự nhiên cho lắm. Nhưng hiện giờ bọn họ chẳng muốn suy nghĩ vấn đề này, dường như việc nắm bắt lấy thời gian bây giờ mới là quan trọng hơn tất cả.

Bạch Tân Vũ chậm rãi tựa vào ngực Du Phong Thành, cậu nghĩ, thật là ấm áp...

Bọn họ cũng không thể ngủ quá lâu, đến tám giờ rốt cuộc cũng bị Trần Tĩnh đánh thức, vội vã rửa mặt ăn cơm, sau đó đến thao trường tập hợp.

Buổi sáng vội vàng như vậy vừa khéo khiến cho hai người không kịp nói lấy một câu, Bạch Tân Vũ cảm thấy tạm thời mình đã tránh được một kiếp, bằng không nếu lúc này Du Phong Thành mà hỏi cậu có thoải mái hay không, quả thật cậu không có cách nào trả lời.

Hứa Sâm và Vương Thuận Uy bắt đầu công bố hướng đi của 200 người, Vương thuận Uy cầm danh sách, bắt đầu gọi tên lần lượt.

Bạch Tân Vũ nhìn thấy rất nhiều người quen đều bị phân vào đại đội trinh sát 3, cũng là đội của Hứa Sâm, Du Phong Thành, Tiền Lượng, Phùng Đông Nguyên, Đại Hùng, Batoul, Lương Tiểu Mao, đều là những lính khá và giỏi, quả nhiên đều bị Hứa Sâm chọn lấy hết, cuối cùng những người còn lại càng ngày càng ít, lòng bàn tay Bạch Tân Vũ bắt đầu đổ mồ hôi, không biết vận mệnh của mình sẽ như thế nào.

Rốt cục, Vương Thuận Uy lật danh sách đến tờ cuối cùng, hần ngừng đầu nhìn Bạch Tân Vũ, “Bạch Tân Vũ.”

“Có!”

“Đại đội trinh sát 3.”

Bạch Tân Vũ vừa mừng vừa sợ, cậu không ngờ rằng Hứa Sấm lại muốn cậu. Như vậy ít ra cậu có thể chung đội với Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng, gặp mặt cũng thuận tiện hơn nhiều, mà ngay cả Du Phong Thành... Cậu khẽ liếc nhìn Du Phong Thành, Du Phong Thành cũng đúng lúc nhìn sang cậu, ánh mắt nghiền ngẫm, Bạch Tân Vũ xoay mặt đi, nháy mắt ra hiệu với Tiền Lượng và Phùng Đông Nguyên.

“Các cậu quay lại thu dọn hành lý, một giờ sau xe sẽ đến, lên xe theo chỉ thị.”

“Vâng!”

Giải tán xong, Bạch Tân Vũ liền nhảy qua chỗ Phùng Đông Nguyên, ôm lấy hắn, “Vợ nhỏ à, anh lại chung đại đội với các cậu rồi, ha ha ha ha.”

Tiền Lượng cười nói: “Tốt quá, thế thì dù không cùng tiểu đội thì cũng chung một ký túc xá.”

“Đúng vậy, tốt quá rồi, sau này mình có thể tắm chung, tập luyện chung, ăn cơm chung.” Phùng Đông Nguyên hớn hờ nói, “Xem ra đại đội trưởng cũng hài lòng với biểu hiện của anh, nếu không còn lâu mới vào được đại đội.”

Bạch Tân Vũ đắc ý cười, “Nhất định là thành tích bắn súng của anh đã làm ông thay đổi cách nhìn.”

Mọi người trở lại ký túc xá, bắt đầu thu xếp hành lý. Ba tháng ở nơi này tuy chẳng có gì nhiều khiến cho người ta lưu luyến, nhưng dù sao cũng nơi đặt chân đầu tiên trong quãng đời làm lính, nhất định sẽ trở thành hồi ức cả đời của rất nhiều người, cho nên sau khi thu xếp xong, tất cả mọi người rất tự giác quét dọn ký túc xá, nhà tắm một lần, dọn dẹp sạch sẽ tất cả các thứ, để cho tân binh sau này sử dụng.

Ngồi lên xe quân dụng, 200 tân binh chia ra xuất phát đến các đại đội của mình. Thật ra trại tân binh và đại đội đều nằm trong cùng một nơi đóng quân, có điều diện tích quân doanh rất lớn, từ trại tân binh lái đến từng đại đội cũng phải mất 10 phút, lại còn là lần đầu tiên tiến vào doanh trại bộ đội chính quy, trên xe ai nấy cũng láo liên xung quanh, mặc sức tưởng tượng cuộc sống sinh hoạt quân đội sắp chính thức bắt đầu.

Sau khi bọn hắn đến đại đội, Hứa Sấm dẫn vài trung đội trưởng, đội trưởng đến, cử hành một nghi thức chào đón đơn giản, sau đó đưa bọn hắn đến từng đội.

Bạch Tân Vũ lòng đầy chờ mong có thể cùng đội với Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng, lúc này, Trần Tĩnh đi tới, “Tân Vũ, anh đi theo tôi.”

“Hử? Đội trưởng, bên này đang chia đội mà.”

“Tôi biết, anh cứ đi theo tôi.”

Bạch Tân Vũ đi theo hắn, vừa đi được ba bước thì quay đầu lại, nháy mắt với Phùng Đông Nguyên, ý bảo chờ cậu cùng đi ăn trưa.

Hai người đi thẳng ra cửa ký túc xá, Trần Tĩnh đi mỗi lúc một nhanh, Bạch Tân Vũ kiểm không được, chạy lên vài bước đuổi theo, “Đội trưởng, đội trưởng, cậu làm cái gì vậy, chưa nói tiếng nào mà dẫn tôi đi đâu thế?”

Trần Tĩnh vừa quay đầu, Bạch Tân Vũ mới phát hiện sắc mặt hắn không tốt.

Bạch Tân Vũ nhăn mày, “Đội trưởng, cậu làm sao vậy? Không có say rượu chứ?”

Trần Tĩnh xoa mi tâm, thờ dãi, “Tân Vũ, bây giờ tôi dẫn anh đi báo tin ở một đội, báo tin xong, anh trở lại ký túc xá.”

“Hả? Đội nào cơ? Chẳng phải bọn họ đang chia đội sao?”

Trần Tĩnh nhìn hắn, phút chốc có phần không đành lòng, nhưng vẫn mở miệng nói: “Đội bếp núc.”

Bạch Tân Vũ bỗng tròn tròn mắt.

Trần Tĩnh nói: “Tân Vũ, thật ra tôi đáng lẽ phải nói cho anh sớm hơn, nhưng biểu hiện của anh trong khoảng thời gian này khá tốt, tôi còn tưởng rằng... nhưng đại đội trưởng đã quyết định như vậy, tôi mong rằng mình có thể thay đổi suy nghĩ của anh về đội bếp núc một chút. Đội bếp núc không phải như anh nghĩ đâu, các anh cũng sẽ huấn luyện, cũng sẽ kiểm tra, làm lính chẳng phân biệt địa vị, chỉ là phân công khác nhau mà thôi, cho dù là bất cứ loại lính gì thì cũng có tác dụng không thể thiếu trong quân đội, vì vậy anh đừng tỏ ra ác cảm với đội bếp núc, tôi hi vọng anh...” Trần Tĩnh đang nói bỗng nghẹn họng, bởi vì vành mắt của Bạch Tân Vũ đỏ lên.

Bạch Tân Vũ nghẹn cổ, quai hàm run rẩy, cả buổi không nói chuyện, vẻ mặt trông như một giây sau sẽ khóc lên ngay, nhưng cậu vẫn gượng nhịn. Quãng thời gian ba tháng mặc dù ngắn, nhưng lại khiến cho Tân Vũ trưởng thành không ít, cậu đã sớm hiểu ra, ở nơi này có khóc, làm nũng, hay giở trò, cũng chẳng có ai đau lòng vì cậu cả, dần dà, cậu cũng không làm như vậy nữa, cho nên cậu dần lòng không được khóc, mặc dù trong lòng cậu thật sự rất buồn.

Cậu không ngờ rằng, bao nhiêu nỗ lực cậu bỏ ra, cuối cùng vẫn là không tránh được kiếp nấu cơm chăn heo. Trần Tĩnh nói vậy cậu cũng có thể hiểu được, mỗi lần cấp trên làm công tác tư tưởng cho người khác cũng nói như vậy, nhưng ai nấy cũng biết, một phần nhỏ vào đội bếp núc là vì bồi dưỡng cán bộ tương lai, đa số chẳng tập tành ra lính gì cả, mà không nói cũng biết cậu là cái thứ hai, cũng không có người xem thường đội bếp núc, nhưng đa số chẳng ai muốn vào, nói là có huấn luyện, thi toàn quốc, nhưng ai cũng biết vào đội bếp núc sẽ rất nhàn rỗi. Bạch Tân Vũ đã từng nghĩ mình mà rảnh rỗi thì sướng biết mấy, không cần tập thể dục buổi sáng, không có người quản lý nội vụ, chỉ cần ở đây hai năm là có thể vui về về nhà, nhưng đến khi cậu thật sự được vào đội bếp núc, cậu lại cảm thấy không cam lòng.

Đây là lần đầu tiên cậu khát khao được giống như những người khác, được huấn luyện kỹ năng chuyên nghiệp, được bắn súng, luyện tập, mà không phải trông trọt, cho heo ăn, cả ngày vây quanh bàn bèo, đến khi xuất ngũ về nhà, cậu biết kể lại với gia đình như thế nào? Cậu cảm thấy thật mất mặt.

Trần Tình thờ dài, vỗ vai Bạch Tân Vũ, “Tân Vũ, tôi biết anh không cam lòng, những cố gắng anh thật sự bỏ ra tôi đều thấy được, nhưng thành tích của anh vẫn như cũ, tôi nghĩ anh nên biết nguyên nhân, đó chính là những gì anh phải trả khi không bì kịp với người khác. Anh không kém, cũng không ngốc hơn những người khác, phương diện bắn súng anh lại có thiên phú, tôi vốn muốn bồi dưỡng anh ở phương diện này, chỉ là... Anh cũng đừng nản chí, chỉ cần anh biểu hiện tốt, anh có thể tỏa sáng được ở bất cứ đâu, tôi cảm thấy, anh có thể trở thành một người lính giỏi, tôi nhất định sẽ nghĩ cách đưa anh trở về đại đội, chỉ cần anh cố gắng, anh hiểu chưa? Đề đại đội trưởng chứng kiến được nỗ lực của anh.”

Bạch Tân Vũ hít cái mũi, “Đội trưởng, tôi không biết tôi có thể cố gắng được gì nữa, tôi vốn cũng không có ý nghĩ tham gia quân ngũ, có lẽ đội bếp núc thích hợp với tôi hơn, có thể lười biếng, có thể ăn ngon...”

Trần Tình vỗ mặt cậu, “Anh không thể nghĩ như vậy, anh còn trẻ, ba mẹ anh đưa anh đến bộ đội, là hi vọng nhìn thấy anh đường đường chính chính trở thành một quân nhân, dù ở trong đội bếp núc thì anh cũng không thể hết ăn rồi lại nằm chứ, anh phải thẳng lưng và luôn luôn nhớ rằng mình là một người lính, nếu một ngày tổ quốc cần anh, cho dù anh có là lính gì đi chăng nữa, cũng phải cống hiến toàn bộ sức lực của mình. Tân Vũ, vào đó rồi thì phải cố gắng, có biết không?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, nức nở nói: “Đội trưởng, vào đội bếp núc có phải mất mặt lắm không?”

Trần Tình xoa mặt cậu, “Anh đoán mò cái gì đâu không, không ai xem thường anh hết, nhưng nếu anh bỏ cuộc, một ngày nào đó ngay cả anh cũng sẽ coi thường chính mình.”

Bạch Tân Vũ nhếch miệng, có phần muốn khóc, “Đội trưởng, hôm nay cậu dịu dàng như thế, tôi chẳng quen tí nào, cũng không biết đội trưởng đội bếp núc có tốt như cậu không, có lẽ cũng không thích phạt người như cậu đâu nhì.”

Trần Tình cười phì, “Đi rồi sẽ biết, nhớ kỹ, cho dù ở đâu đi nữa, cũng không được phép bỏ cuộc.”

Bạch Tân Vũ miễn cưỡng khẽ gật đầu, kỳ thật trong lòng cậu đã chết tro một mảnh, trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ, cậu sẽ phải đi chăn heo, phải đi chăn heo đấy, tiên sư nó Du Phong Thành nói đúng rồi, Bạch tiểu thiếu gia cậu đây sắp phải Đi! Chăn! Heo!

Trần Tình đưa cậu tới căn-tin, lúc này đang là giờ chuẩn bị cơm trưa, người trong đội bếp núc rất đông.

Trần Tình đi vào phía sau bếp, mọi người trong phòng bếp đều ngẩng đầu lên nhìn hắn.

“Ồ, nhân vật mới đến à.” Một người đàn ông cơ bắp hồ hởi đi tới, “Còn trẻ vậy, tiểu đồng chí, cậu là tân binh mới tới hả?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, cậu hơi nhăn mũi, trong phòng bếp đủ thứ loại mùi, không dễ ngửi gì cho cam.

“Đội trưởng, đội trưởng, có người mới đến.” Có người hướng ra cửa sau hét to.

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông chừng ba mươi lăm một chậu rau từ cửa sau đi ra, trông hẩn cao lớn khôi ngô, hệt như một con gấu, hẩn liếc nhìn hai người “A, tiểu Trần?”

Trần Tình nói: “Đội trưởng Võ, đại đội trưởng đưa một tân binh đến chỗ các anh, anh ấy tên là Bạch Tân Vũ, là đồng hương của anh.”

Võ Thanh đánh giá Bạch Tân Vũ một lát, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cậu chàng này đẹp trai thật nha, được rồi, cậu đã báo tin xong, đem hành lý tới ký túc xá đi, sau đó tới làm việc.”

Đầu Bạch Tân Vũ “ong” lên một tiếng, bỗng cảm thấy cuộc đời mình là một mảnh lơ mờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Chương 32

Bạch Tân Vũ xách hành lý trở lại ký túc xá, trong phòng không một bóng người, hiển nhiên tất cả đang bận rộn dưới bếp cả rồi. Cậu vừa vớ được một chiếc giường trống, Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng đã thấy ló đầu ở ngoài cửa..

“Tân Vũ!” Phùng Đông Nguyên cười nói: “Ký túc xá của bọn em ở lầu một đó, em và Du Phong Thành cùng một đội, còn Tiền Lượng thì ở đội bên cạnh.”

Tiền Lượng cười hi hi nói: “Gần thế này chẳng khác gì lúc trước hết tron, sau này mình vẫn ăn cơm với nhau được đó, Tân Vũ, anh vào đội nào vậy?”

Bạch Tân Vũ ịu ịu nói: “Đội bếp núc.”

“Cái gì?”

Bạch Tân Vũ tức giận quẳng hành lý xuống mặt đất, lớn tiếng nói: “Đội bếp núc!”

Hai người sững sờ, tức thì quay mặt nhìn nhau.

Phùng Đông Nguyên đi tới, cẩn thận dò xét vẻ mặt Bạch Tân Vũ, “Cơ mà... đội bếp núc cũng đâu có gì là không tốt, lính nào...”

“Lính nào mà chẳng như nhau, mấy câu này anh thuộc lâu lâu rồi, đừng nói nữa.” Bạch Tân Vũ đặt mông xuống giường, cảm thấy không góc đầu nổi trước mặt hai người họ.

Tiền Lượng gãi gãi đầu, “Nhưng mà, không chừng anh sẽ thích đội bếp núc hơn đó, không cần tập thể dục buổi sáng, lại chẳng có ai quản lý khắt khe nữa, rõ ràng vào đội bếp núc thoải mái hơn nhiều.”

Phùng Đông Nguyên hích vai hắn, Tiền Lượng ngượng ngùng cúi đầu.

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Trước kia anh cũng nghĩ thế chứ đâu, nhưng mà...”

Phùng Đông Nguyên ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy vai Bạch Tân Vũ, “Tân Vũ, anh đừng nản chí, chỉ cần anh cố gắng làm tốt, đại đội trưởng sẽ gọi anh về mà. Hôm đó em thấy đại đội trưởng xầm xỉ với nhau chuyện gì đấy, lúc ấy không để ý, giờ nghĩ lại hóa ra là chuyện của anh, đại trưởng vừa tốt bụng lại vừa tận tâm với mọi người như thế, chúng ta nhất định sẽ lại được chung đội với nhau thôi.”

Bạch Tân Vũ càng nghe càng khó chịu, thấy mũi cay cay, cậu ôm lấy Phùng Đông Nguyên, hít mũi nói: “Làm gì có chuyện đó, Hứa Sấm ghét anh rồi, hồi hôm đầu tiên lên xe lửa là ông đã ghét anh dữ lắm, đâm ra giờ có ý ép buộc anh!”

Phùng Đông Nguyên vỗ nhẹ lưng cậu, “Tân Vũ, anh đừng có nói vậy, em thấy đại đội trưởng đâu đến nổi như thế...”

“Em còn nói đỡ cho ông!”

“Rồi rồi rồi, không nói không nói.” Phùng Đông Nguyên khẽ vuốt tóc cậu, “Anh đừng khóc nữa, đại đội trưởng thích người giỏi, chỉ cần anh giỏi lên thì ông ấy nở nào vui đập anh chứ.”

“Ô ô ô...” Bạch Tân Vũ nhịn không được òa lên, “Anh muốn về nhà, quá lắm rồi, không đâu lại bắt anh đi làm cơm, tại sao anh lại phải nấu cơm cho người ta chứ, anh không làm, anh muốn về nhà...”

Phùng Đông Nguyên thở dài, trấn an cậu, “Tân Vũ, anh không thể nghĩ như vậy được, cái anh thiếu chính là ý chí cầu tiến, anh phải nghĩ đến việc cố gắng tập luyện, cho đại đội trưởng sáng mắt ra mới bỏ công chứ.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, nước mắt nước mũi dây tèm nhem trên vai áo Phùng Đông Nguyên.

Tiền Lượng đứng bên cạnh cũng trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đến giờ ăn cơm, hai người cũng không thể ở lâu, đành an ủi vài câu rồi rời đi. Bạch Tân Vũ lẻ mề sắp xếp hành lý xong, dù trong lòng ngàn lần không muốn nhưng vẫn phải vác mình tới phòng bếp.

Cậu bước vào phòng bếp, thiếu chút nữa bị mùi khói bên trong sặc chết.

“Áy, anh chàng tân binh, sao giờ cậu mới tới, bọn tôi làm sắp xong rồi này.”

Bạch Tân Vũ lầm bầm nói: “Sắp xếp hành lý.”

Gã đàn ông cơ bắp kéo cậu ra chỗ vắng người, chỉ một thau bắp cải trắng lớn trên mặt đất, “Rửa sạch đồng bắp cải mới hái này đi, nhanh lên.”

Bạch Tân Vũ sững sờ nhìn thau củ cải.

Gã cơ bắp đẩy cậu, “Nhanh lên.”

Bạch Tân Vũ ngồi xổm xuống, cầm lấy một quả bắp cải lành bênh trong thau nước.

“Trời đất ơi.” Người nọ vỗ trán một cái, “Cậu định rửa hay dạy nó bơi vậy! Cậu phải tách nó ra.”

Bạch Tân Vũ “À” một tiếng, kéo từng miếng lá bắp cải xuống, ngâm trong thau nước bắt đầu rửa.

“Ủầy.” Người nọ ngồi xổm xuống “Thấy cậu da mịn thịt mềm, hẳn là lớn lên ở thành phố, chưa từng làm việc này chứ gì?” Hắn tay chân lanh lẹ cầm lấy trái bắp cải, “Tôi tên là Trình Vượng Vượng (tên nghe thiếu não quá:)), cậu gọi tôi Vượng Vượng là được, còn cậu?”

“Bạch Tân Vũ.”

Vượng Vượng ghé lại gần quan sát cậu, “Khóc à?”

Bạch Tân Vũ xoay mặt qua chỗ khác.

“Xời, có cái gì đáng lo đâu, qua một thời gian là cậu quen với đội ngay thôi, giờ học chút tay nghề, để sau này chuyển nghề tự mở được một quán cơm nhỏ, hay quả trời.”

Bạch Tân Vũ không lên tiếng.

“Rảnh rồi tôi có đi hỏi thăm, thấy hàng xóm cạnh nhà tôi muốn nhượng lại cửa hàng...”

Vượng Vượng nói câu nào, Bạch Tân Vũ cũng không nghe lọt câu nấy, cậu có cảm giác mình không thuộc về nơi này, phải vất vả lắm cậu mới quen được với sinh hoạt ở trại tân binh, có ai ngờ lại bị đẩy vào đây chứ, cậu không biết mình phải tốn thêm một thời gian dài nào nữa mới thích ứng được với cuộc sống nấu cơm trông trọt này đây, có lẽ từ từ cậu sẽ quen thôi... Quen với kiểu sinh hoạt này á, nghĩ cái gì vậy trời, có ai lại muốn nấu cơm trông trọt cho heo ăn chứ! Cậu trở về thì biết giúp anh họ kiểu gì? Mở nông trại chắc?

Võ Thanh bước tới đá mông Vượng Vượng, “Cái miệng của cậu trừ lúc ăn với ngủ ra chẳng lúc nào nghỉ được, lắm mồm chi thế, rừa mau lên.”

Vượng Vượng hả hống cười, “Đội trưởng, tôi đang trao đổi tình cảm với tân binh mà, anh xem cậu nhóc đẹp trai này đang xấu hổ nè, anh đừng có dọa người ta chớ.”

Võ Thanh hừ một tiếng, cầm lấy cán chảo xào thịt.

Vượng Vượng đẩy Bạch Tân Vũ, nhỏ giọng nói: “Đội bếp núc là sướng nhất ý, có ăn có uống, nghe tôi đi, bảo đảm cậu sẽ thích cho xem.”

Bạch Tân Vũ bán tín bán nghi. Cậu vừa buồn bực vừa rửa đồ ăn, sau đó lại bị Vượng Vượng phân công đi xắt thịt. Cậu lớn tướng chừng này, nhưng đây lại là lần đầu tiên làm mấy chuyện vặt vãnh như thế, thậm chí có thể nói là lần đầu sờ thịt sống, cả cục thịt sống đầy mỡ, mềm mềm trơn tuột, khiến cậu cảm thấy hơi buồn nôn, đứng cầm dao cả buổi không biết làm sao.

Vượng Vượng giật lấy con dao, làm mẫu cho cậu xem, “Để ồm nè, cắt lẹ đi.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, lấy tay dè miếng thịt, có lẽ do miếng thịt quá mềm, dễ trượt tay, Bạch Tân Vũ chưa cắt được miếng nào thì đã cắt trúng ngón tay, máu tức thì phun ra.

“F*ck...” Bạch Tân Vũ tức giận chửi nhỏ một tiếng.

“Ôi, cậu đúng là...” Vượng Vượng bắt đắc dĩ kéo cậu sang một bên, “Được rồi được rồi, hôm nay cậu cứ đứng xem là được.”

Bạch Tân Vũ rửa tay sạch sẽ, miệng vết thương tuy không sâu, nhưng máu vẫn chưa ngừng chảy, cậu chỉ có thể ngâm ngón tay trong miệng, yên lặng nhìn mọi người tất bật trong bếp, ai nấy đều phối hợp với nhau rất ăn ý, hết bát này tới bát kia, hóa ra đồ ăn được xào như vậy, cậu nhìn bóng lưng hùng tráng của Võ Thanh, nghĩ thầm cánh tay phải có lực lắm mới có thể trở mình được cả tá đồ ăn như vậy.

Bạch Tân Vũ đột nhiên bị người đứng phải, một ông lão tròn mắt nói, “Không làm việc thì đừng có đứng đây chắn đường.”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, trong lòng tự nhủ tôi thêm ở đây chắc, cậu dứt khoát đi ra ngoài phòng bếp, ngồi chồm hóm trên mặt đất than thở.

Nấu ăn như đánh giặc, đợi tất cả mọi người ăn xong, mới đến phiên bọn họ ăn cơm.

Bạch Tân Vũ nhận cơm, ngồi một chỗ với người trong đội bếp núc, vui đầu mà ăn. Bọn họ làm hai chai bia, vừa cười nói vừa uống.

Đội bếp núc đúng thật không giống với các đội khác, giữa trưa có thể uống rượu, tuy cũng được huấn luyện nhưng có nằm lười ra thì cũng không có ai quản, tới nơi này là hợp nhất rồi.

Ăn cơm xong, một ông lính già đem một đôi bao tay nhựa ném cho Bạch Tân Vũ, cười vỗ vai cậu, “Ồ chỗ bọn ta người mới đến thì phải rửa chén. Rửa sạch hết đồng nồi chén kia đi.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt, “Một mình tôi ư?” Hơn trăm phần ăn mà lại để mình cậu rửa chén? Muốn mạng cậu hả trời.

“Có gì khó khăn đâu nào, đến trưa là rửa xong thôi, ai cũng vậy, nhanh tay lên nếu không thì không kịp làm cơm tối đâu.”

Vượng Vượng cười nói: “Rửa chén là cách học kinh nghiệm nhanh nhất đấy.”

Bạch Tân Vũ cầm bao tay, xoay người bỏ đi.

Cậu đi vào phòng bếp, nhìn hàng xe ăn chất đầy chén đĩa, nước mắt lại chực trào ra. Rót cuộc cậu ở đây để làm gì? Chẳng lẽ cha mẹ đưa cậu vào quân

đội là để làm những việc này sao? Những việc này thì có ý nghĩa gì chứ? Có thể tôi luyện ý chí không? Có thể biến cậu thành người đàn ông chân chính không? Vớ vẩn!

Cậu vừa khóc vừa cầm chén đĩa chà mạnh cho hả giận, những công việc mà trước đây cậu chưa từng động đến, nay đã được trải nghiệm ở quân đội cả rồi, giờ cậu chỉ muốn về nhà mà thôi.

Cả phòng bếp chỉ còn lại mình cậu rửa chén, đến tận tối vẫn chưa xong việc. Người trong đội bếp núc sợ cậu làm trễ việc, đến giúp cậu rửa một tay, sau đó lại cho cậu đi làm việc khác.

Đội đến tối trở về ký túc xá, Bạch Tân Vũ nằm ở trên giường, không thể động đậy, cậu cảm thấy đây là ngày mệt mỏi nhất từ ngày vào quân đội đến nay, không chỉ người mệt, mà lòng cũng mệt. Nhưng mệt như vậy cũng có chỗ tốt, chẳng hạn như đến khi cậu bình tĩnh nằm trên giường, mới chợt nhớ lại chuyện xảy ra tối qua cùng với Du Phong Thành.

Du Phong Thành nếu biết cậu vào đội bếp núc thật, nhất định sẽ lôi cái giọng bồn chồn như “Quả là thế” ra cho xem, Du Phong Thành một mặt xem thường cậu, nhưng mặt khác lại cưng cậu. . . Hai người bọn cậu thì tính là quan hệ gì chứ, chỉ sờ nhau thì có gì là to tát, cậu vốn là người có tính cách coi mờ, theo lý thuyết cũng không nên để ở trong lòng, nhưng cậu lại cảm thấy vừa ngại vừa không được tự nhiên, giống như làm chuyện không giống người, thậm chí nghĩ việc chạm mặt Du Phong Thành, cậu cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Phiền quá, mấy chuyện này phiền quá đi mất!

Bạch Tân Vũ lần này ngủ rất sâu, bởi vì cậu mệt muốn chết, nhưng khi kèn báo hiệu vang lên thì cậu vẫn mở mắt, bởi vì tất cả mọi người trong đội bếp núc đều dậy hết rồi.

Bạch Tân Vũ buồn rầu nói: “Không phải không cần tập thể dục buổi sáng à.”

“Không cần tập, nhưng phải dậy để chuẩn bị bữa sáng cho bọn họ chứ.” Vượng Vượng vỗ vai cậu, “Mau rời giường đi.”

Bạch Tân Vũ đã bị giày vò đến không còn cách nào khác, thần thờ đứng dậy khỏi giường, đi theo đám bọn họ đến phòng bếp.

Từ lúc cậu cắt trứng tay, ai cũng không dám để cậu ở trong phòng bếp nữa, Vượng Vượng dẫn cậu ra vườn rau phía sau, để cho cậu tưới nước, diện tích trồng rau không nhỏ, ngược lại có đến sáu bảy loại rau, đều được che bằng lán to đơn sơ.

Bạch Tân Vũ nhìn vườn rau, ừ ừ nói: “Không phải đã có chi phí nấu ăn rồi sao, tự trồng chi thế không biết.”

“Cậu không hiểu gì hết, chi dùng chi phí có sẵn thì đủ ăn chắc, muốn ăn hoa quả hay sữa gì đấy thì phải tự nghĩ cách thêm vào, tự cung tự cấp chút rau quả, tiết kiệm chi phí nấu ăn cho các anh em. Đi lính ở Tân Cương không dễ tí nào đâu.”

Bạch Tân Vũ lúc ấy còn không hiểu “không dễ tí nào” là có ý gì, cậu cảm thấy tham gia quân ngũ ở đâu mà chẳng khó.

Lúc ấy trời còn chưa sáng, sau khi vào thu, Tân Cương sáng sớm lạnh đến độ ê răng, Bạch Tân Vũ bọc áo khoác bông bên ngoài, run hừ hừ cầm ống nước tưới cây. Cậu quên mang bao tay, chốc lát sau tay cứng hết cả, bởi vì không có kinh nghiệm, cậu nhiều lần sơ sẩy giẫm vào nước trong ruộng, kết quả đôi giày bông cũng ướt, tay lạnh chân lạnh, cả người rét đến độ run cầm cập.

Đội mọi người trong đội làm bếp ăn sáng xong, Võ Thanh dẫn Vượng Vượng đến đây “thị sát”, thật ra là xem coi Bạch Tân Vũ có đồ hết đồ ăn không, kết quả đến nơi thì thấy Bạch Tân Vũ áo giày ướt nhẹp, tay chân ửng đỏ vì lạnh, Võ Thanh lúc này mới kéo cậu đi ra khỏi lán, “Thằng nhóc này, cậu tưới nước kiểu gì vậy? Tưới vào giày mình à?”

Bạch Tân Vũ run giọng nói: “Không cẩn thận giẫm trúng.”

“Mau về ký túc xá thay giày đi.”

Bạch Tân Vũ như được đại xá, vội vàng chạy về ký túc xá, trong phòng chỉ có mình cậu, thay giày xong, lúc này mặt trời đã lên cao, không còn lạnh gay gắt như vừa nãy, cậu đang định ra ngoài phơi nắng, bỗng có người bước vào cửa, Bạch Tân Vũ giật mình, không dám nhúc nhích.

Du Phong Thành đá cửa đi vào, hẩn nhìn quanh phòng, cuối cùng đặt ánh mắt trên người Bạch Tân Vũ, cười châm chọc, “Tôi nói đúng chưa, quả nhiên là đội bếp núc.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn Du Phong Thành, “Thì sao, đội bếp núc rất hợp ý tôi, vừa được ăn ngon vừa được làm biếng nữa.”

Du Phong Thành hừ nhẹ một tiếng, “Tôi biết ngay anh sẽ nghĩ như vậy mà, ngon cho anh rồi.”

Bạch Tân Vũ bắt đầu khó chịu trong lòng, mấy câu châm chọc của Du Phong Thành luôn có lực sát thương cực lớn, người người có lòng tự trọng, cậu cũng muốn ra vẻ trước cái thói xem thường người của hắn ra sao, thế nhưng chưa có lần nào cậu thành công ở trước mặt Du Phong Thành cả, ngặt mãi cái tánh lười biếng lại nhu nhược không tiến bộ mà thôi. Nhưng cậu không thể hiểu nổi lý do tại sao Du Phong Thành một mặt xem thường cậu, mặt khác lại trêu chọc cậu, tất nhiên cậu không phải thiếu niên non nớt ngây thơ, nhưng chỉ ít cũng có chút thường thức, điều kiện tiên quyết để gần gũi với người khác, đó là không ghét đối phương, ngoài suy nghĩ yêu nhau đến thiên trường địa cửu ra, còn phải có suy nghĩ đánh phá nữa, nếu như ghét đối phương, thì còn có thể cương được ư? Du Phong Thành cho tới nay cũng đã biết rõ thái độ của cậu, thật không biết người này có ý đồ gì.

*đánh pháo: làm chuyện xxx

Du Phong Thành đi tới, hơi khom người xuống, ghét sát mặt lại gần Bạch Tân Vũ, nói khẽ: “Sao tôi lại nghe Tiền Lượng kể rằng anh khóc nhỉ?”

Bạch Tân Vũ phản bác: “Cậu ta造谣 thì có, tôi khóc lúc nào chứ, tôi ở đây mừng muốn chết, có khóc thì cũng là vui quá mới khóc.”

Du Phong Thành nâng cằm cậu lên, “Anh thật sự muốn ở đây hết hai năm sao?”

Bạch Tân Vũ cứng rắn nói: “Đúng, ở đây hai năm rồi tôi sẽ về.”

Du Phong Thành hí mắt, đôi mắt ánh lên tia âm trầm, “Anh đúng là... chưa bao giờ khiến cho người ta thất vọng.”

Bạch Tân Vũ đẩy tay hắn ra, “Cậu đau bi nên rãnh à, không quay về nghỉ ngơi ra đây tìm tôi chi vậy.”

Du Phong Thành cười “xùy” một tiếng, ánh mắt quét qua hạ thân cậu, “Tôi đau bi nên rãnh á? Còn anh? Thấy số lượng bắn đêm qua, chắc là cũng nhin lâu rồi ha.”

Nhắc tới chuyện này, Bạch Tân Vũ lập tức ịu xù, đôi mắt bắt đầu dao động, “Tôi hôm qua... là uống say mà.”

“Nhưng anh không quên, tức là không say, lúc này anh trả lời được mà phải không? Có sướng không?? Hừm?”

Bạch Tân Vũ khàn trương nói, “Cũng... tạm.”

Du Phong Thành bóp lấy mặt cậu, “Nhìn vào mắt tôi, nói, tối qua có sướng không??”

Bạch Tân Vũ không dám nhìn thẳng Du Phong Thành, đôi mắt thâm thúy lạ lùng, đầy mê hoặc lòng người, ở trước đôi mắt kia, cậu có cảm giác mình đã mất đi khả năng suy nghĩ, thân thể mặc cho Du Phong Thành dẫn dắt.

“Nói.” Giọng Du Phong Thành hơi khàn khàn, hướng dẫn từng bước.

Bạch Tân Vũ then quá hoá giận, khàn giọng nói: “Tôi nói là tạm được, còn muốn thế nào nữa, cậu cũng không phải không biết, ai bị sờ cũng phải cương thôi, lâu quá thì bắn, cậu tưởng mình là Bàn Tay Vàng chắc, không phải chỉ giúp nhau sờ vài cái thôi sao, đừng có bắt tôi chịu trách nhiệm với cậu nhá?”

“Bởi vì.” Du Phong Thành vuốt gương mặt cậu, cười tà nói: “Anh đến đây rồi, hai năm sắp tới cũng không được chạm vào phụ nữ, tôi cũng vậy, hai chúng ta đều cô đơn, tối hôm qua lại sung sướng biết bao, không bằng thỉnh thoảng chúng ta giúp nhau giải quyết, thế nào?”

Nháy mắt, Bạch Tân Vũ thật sự lung lay, nhưng cậu lập tức lấy lý lẽ mà cự tuyệt, “Vớ vẩn! Tôi cho cậu biết, cậu có làm thế nào đi nữa... tôi cũng sẽ không trở thành đồng tính luyến ái, tôi thích phụ nữ.”

“Anh chắc chứ?” Ngón tay Du Phong Thành chậm rãi di chuyển trên bờ môi cậu, khẽ vuốt ve, “Nhưng tối hôm qua anh rất nhập tâm mà, đừng nói là anh quên đấy.”

“Cái đó... đó là uống say.”

Du Phong Thành hả hê cười, “Tôi cũng không biến anh thành đồng tính luyến ái đâu, anh có phải người đồng tính hay không, hiện tại vẫn chưa nói chính xác được, tôi chỉ tới nhắc nhở anh một tiếng, tối qua anh với tôi hôn nhau cả buổi, còn bắn trong tay tôi, lần thứ hai.” Du Phong Thành quơ quơ hai ngón tay, “Anh còn cảm thấy rằng mình là thẳng à, bộ không chột dạ sao?”

Bạch Tân Vũ đã sớm chột dạ, cậu cả lăm nói: “Tôi, tôi cũng không phải là...”

“Chẳng phải anh vẫn không sao đó thôi.” Du Phong Thành nhe răng cười, dấn vào tai Bạch Tân Vũ khẽ nói: “Chơi thẳng nam càng kích thích.”

Bạch Tân Vũ lập tức đỏ bừng mặt, thái độ ép buộc đầy tính xâm lược của Du Phong Thành này đây, khiến cho cậu có cảm giác như bị thợ săn theo đuôi, cậu cố tự trấn định, cười lạnh nói: “Chuyện ngày hôm qua chỉ là uống say ngoài ý muốn, nhất định không có lần sau. Tôi biết mình đẹp trai, muốn theo đuổi tôi, cậu phải xếp hàng đi thôi.”

Du Phong Thành cười rộ lên, “Anh nghĩ cái gì thế, tôi chỉ muốn thưởng anh thôi mà, dù sao anh ngoài cái thân ra thì còn cái gì nữa đâu nào.”

Bạch Tân Vũ tức giận đẩy hắn ra, “Cậu rút ngay cho tôi.”

Du Phong Thành chộp lấy cánh tay cậu, đề cậu lên cửa, vô lại nói: “Hôn một cái.”

“Con mẹ nó hôn cái...”

Du Phong Thành cúi đầu xuống, không chút do dự ngấn lấy môi Bạch Tân Vũ, thỏa thích mút mát, Bạch Tân Vũ không chút do dự cắn vào đầu lưỡi hắn, Du Phong Thành bị đau, buông miệng ra.

Bạch Tân Vũ dùng sức đẩy hắn ra, không kiềm nổi mà hét lớn: “Con mẹ cậu rút mau!”

Du Phong Thành ngẩn người, hốc mắt Bạch Tân Vũ dường như hơi đỏ lên, không biết có phải là ảo giác của hắn hay không, hình như đây là lần đầu tiên Bạch Tân Vũ giận dữ như vậy, nhất thời hắn cũng không kịp phản ứng, Bạch Tân Vũ kéo cửa, đẩy hắn ra, sau đó đóng cửa “rầm” một tiếng, khóa luôn ở bên trong.

Du Phong Thành đứng trước cửa, sờ đầu lười bị cắn của mình, vừa nhớ lại vẻ mặt của Bạch Tân Vũ vừa như đang suy nghĩ đến điều gì.

Bạch Tân Vũ dựa vào trên cửa, tức giận đến toàn thân phát run.

“Anh ngoài cái thân ra, thì còn cái gì nữa nào?”

Mẹ đây, đây lời của một con người đầy ư, bản thân mình cả ngày đã đủ xui xẻo, có gì lại còn bị tên sát tinh Du Phong Thành này châm chọc nữa, cậu có thiếu nợ hắn cái gì đâu. Vì sao mình lại phải vào quân đội, tại sao lại phải vào đội bếp núc, tại sao lại phải đụng Du Phong Thành, tại sao Du Phong Thành lại muốn như vậy...

Bạch Tân Vũ trong giây lát ý thức được rằng, bản thân cậu đã quá quan tâm đến cái nhìn của Du Phong Thành đối với mình hơn bất cứ ai khác, có lẽ bởi Du Phong Thành quá xem thường cậu, thế nên cậu mới dốc sức muốn chứng minh bản thân mình, muốn cho Du Phong Thành cũng phải bội phục cậu một lần, chính suy nghĩ mãnh liệt này, khi cậu vào đội làm bếp, mới khiến cậu cảm thấy uất ức như vậy. Thế nhưng, chỉ sợ cậu có cố gắng như thế nào đi nữa, Du Phong Thành cũng sẽ không kính trọng cậu dù chỉ là một chút, bởi vì trong mắt Du Phong Thành, cậu chỉ là tấm bia thịt cho người ta bắn mà thôi. Tên vương bát đản Du Phong Thành này, đúng là thất đức quá đáng!

Cuộc sống sinh hoạt của lính chính quy đã chính thức bắt đầu.

Bạch Tân Vũ bị buộc chấp nhận kiếp số làm bếp của mình, mỗi ngày phải vây quanh bếp lò hoặc ra vườn rau làm việc, bình thường còn phải lên lớp, luyện tập, có điều so với người khác thì công việc của bọn họ đơn giản hơn, hầu như không có người quản, cho nên ai thích lười thì cứ làm lười thoải mái.

Sau một tuần rửa chén, Bạch Tân Vũ rốt cục đã có thể làm một ít công việc trong phòng bếp, vài lão lính già cũng không làm khó cậu, chia cho cậu một phần việc, thời gian dần qua, cậu phát hiện công việc ở đội bếp núc quả nhiên nhẹ nhàng hơn so với các đội khác, cũng không biết vì sao, cậu vẫn không cảm thấy vui nổi.

Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng vẫn luôn đến tìm cậu, bọn hắn hiện giờ cũng đã bắt đầu tập luyện kỹ năng trinh sát, bao gồm kiến thức và yêu cầu khá cao đối với tố chất của binh sĩ, hai cu cậu vừa tới đã kể hôm nay mình đã làm gì, học cái gì, mặt mày hớn hờ vô cùng, bởi vì cảm giác trở nên mạnh mẽ hơn từng ngày, đối với đàn ông mà nói khá có sức hấp dẫn.

Đoạn thời gian này, Du Phong Thành cũng không hề đến tìm cậu, cậu còn tưởng rằng ngày đó mình đã cho Du Phong Thành biết mặt rồi, dè dặt Phùng Đông Nguyên lại nói, Du Phong Thành hầu như đều dành toàn bộ thời gian vào việc luyện tập, đợt tân binh lần này, thành tích của hắn đều đứng hạng nhất, hạng nhì, ngay cả trưởng đoàn cũng có ý đến xem Du Phong Thành tập luyện một lần. Lúc Bạch Tân Vũ nghe kể, trong lòng rất khó chịu, cậu vừa ganh tị, cũng vừa hi vọng một ngày mình sẽ được như vậy. Chút bất tri bất giác ấy, cậu đã thay đổi, ngay cả bản thân cậu cũng kinh ngạc, cậu không hề thích cuộc sống nhàn tản ở đội bếp núc, ngược lại cậu bắt đầu nhớ cảm giác chân thật khi cầm súng bắn bia, đó là điểm mạnh duy nhất của cậu, chỉ có khi bắn súng, cậu mới có cảm giác được người khác hâm mộ, cậu cần lắm cái cảm giác này, rất cần... người khác khẳng định chính cậu.

Ngày hôm nay, cậu không nhịn được nữa, bèn đi tìm Võ Thanh, hỏi Võ Thanh mình có thể luyện bắn súng không.

Võ Thanh bắt gặp nhìn cậu, “Cậu muốn bắn bia?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Không phải chúng ta cũng có thể luyện tập sao.” Mặc dù bọn họ cũng không tập luyện được mấy lần là bao.

Võ Thanh vừa quan sát cậu, vừa im lặng rót thuốc, mãi khi Bạch Tân Vũ bị hắn nhìn mà run rẩy mới đứng dậy nói, “Đi theo tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 33

Võ Thanh đưa cậu đến sân bắn, đại đội thiết giáp hiện đang tập bắn bia trên sân, đội trưởng đại đội 4 thấy bọn họ bèn ngoắc ngón tay, “Ồ, lão Võ, sao cậu lại tới đây.”

Võ Thanh đi qua, móc một điều thuốc trong túi quần đưa cho hắn, “Làm một điều không?”

Đội trưởng đại đội 4 hí hóp nhìn chung quanh, “Thôi khỏi đi, tôi còn đang giám sát đây này.” Ánh mắt hắn dừng lại ở trên người Bạch Tân Vũ “Tân binh chỗ cậu hả?”

Võ Thanh gật gù, “Đại đội trưởng Chu, cậu ta muốn bắn bia, cậu chỉ cho cậu ta tập bắn súng trường 81 đi.”

Đội trưởng đại đội 4 bất ngờ nhướn mày, “Không phải các cậu ở đội 3 sao, ra đây tìm tôi tập bắn súng làm gì.”

“Tôi không có ép cậu, bọn tôi vừa bề bọn xong, cho cậu ta nghịch chút đi.”

Đội trưởng đại đội 4 cười hà hà, “Chuyện nhỏ thôi, nhưng mà tôi có một yêu cầu.”

Võ Thanh “mĩa” một tiếng, “Muốn thêm đồ ăn thì dẹp đi, tôi không có rãnh.”

“Ấy ấy, không phải.” Đội trưởng đại đội 4 chép miệng nhìn lính trong đội mình, “Cậu trở tài cho bọn tân binh này xem đi, cho bọn họ biết mục tiêu phấn đấu của mình.”

Võ Thanh sững lại một lát, lập tức lắc đầu, “Tôi cũng lâu rồi không đụng vào súng, không quen tay.”

“Có gì mà bày đặt giả bộ, cậu tưởng tôi không biết nghề của cậu hả, dù cậu không quen tay thì lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa béo, Tay Súng Thần ngày xưa của chúng ta đảm bảo sẽ làm bọn tân binh này lắc mắt cho xem.”

Bạch Tân Vũ cả kinh, Tay Súng Thần? Đội trưởng Võ? Ấn tượng đầu tiên của cậu đối với đội trưởng Võ suốt cả tuần nay chỉ có tay nghề ước lượng mà thôi.

Đội trưởng Võ trừng mắt nhìn hấn một cái, “Đừng có xỏ xiên, thần cái quần cậu ấy, chuyện đã bao nhiêu năm nay rồi.”

Đội trưởng đại đội 4 thờ dài, vỗ vai hấn thiết tha nói: “ Bao năm nay tôi có quên được đâu, lão Võ à, coi như cho tôi ôn lại chút phong thái ngày xưa của cậu đi, bắn vài phát cho anh em xem nào.”

Võ Thanh trầm mặc hai giây, “Chỗ cậu có loại gì?”

“Hiện giờ chỉ có loại 81 thôi, hay là tôi đi kêu người đi lấy cho cậu một cây 85 nhá?”

“Không cần.” Võ Thanh giẫm tắt điều thuốc, chọt chọt bả vai Bạch Tân Vũ, “Nói nghe nè, tôi mà làm bề mặt hấn là tại cậu hết đấy, cậu phải đi rửa chén đó nha.”

Bạch Tân Vũ kinh ngạc nói không ra lời, cậu bán tin bán nghi trong lòng, nhưng vẫn chẳng thể nào gộp chung đội trưởng Võ người to tay bự và Tay Súng Thần kia với nhau được.

Đội trưởng đại đội 4 phui tay, “Dùng, toàn thể đứng dậy, nghiêm!”

Lính trên sân đang tập bắn đều đứng dậy lui sang một bên, đội trưởng đại đội 4 cầm lấy một cây súng, thay băng đạn mới, đưa cho Võ thanh, đoạn hô to: “Tất cả các cậu mở mắt to ra mà nhìn.”

Võ Thanh lấy tư thế bắn chuẩn giờ súng lên, thần thái bỗng trở trên khác lạ, đôi mắt sáng ngời, môi khẽ mím lại, hấn không hề chạm đến bộ phận ngắm, hay nói là, hấn thậm chí không cần dùng đến nó, giây phút hòng súng của hấn đối mặt với tấm bia. bản năng của hấn đã nói cho hấn biết nên nhắm vào đâu.

Hấn bắn một cách thần tốc, liên tục, 10 phát đạn ghim vào tấm bia mới toanh.

Bên kia của tấm bia nhanh chóng truyền ra kết quả tính toán, 99 vòng!

Toàn sân xôn xao.

Bởi vì không có mặt đất đệm cho cánh tay và thân trên đỡ xóc, nên tư thế đứng đòi hỏi lực không chế khá nhiều so với khi nằm. Lúc ở trại tân binh, 10 phát đạn mà bắn được 70 vòng đã là vượt ngoài thành tích, cũng đã đủ xuất sắc rồi, ở mục bắn đứng trăm mét, thành tích tốt nhất của Bạch Tân Vũ là 85 vòng. Du Phong Thành là 97 vòng, song vẫn còn loay hoay với bộ phận ngắm cả buổi, bắn một băng 30 viên, lấy 10 phát đạn tốt nhất ra mà tính, tài nghệ của Võ Thanh hôm nay, cả doanh trại e rằng chẳng có mấy ai so bì được.

Võ Thanh nghe được kết quả này bèn nhủ mày, nom không hài lòng cho lắm, quay sang nói với đội trưởng đại đội 4: “Tôi đã bảo là nửa năm nay không chạm vào súng rồi mà, cậu còn không tin.”

Đội trưởng đại đội 4 hơi kích động, vỗ vai Võ Thanh nói, “Lão Võ à...” Hấn có gì đó muốn nói nhưng lại không nói ra, đành đánh một tiếng thờ dài tiếc nuối.

Bạch Tân Vũ hai mắt lóe lên vẻ hâm mộ, “chuyên gia ước lượng” ít nói từ trước đến nay đột nhiên biến thành ông trùm tay súng, hình tượng Võ Thanh trong mắt cậu lập tức biến thành bô tát sống lấp lánh vạn trượng, cậu vội vã vọt tới, hai mắt sáng rỡ, “Đội trưởng Võ, anh lợi hại quá, anh giỏi như vậy sao lại vào đội bếp núc làm gì?”

Đội trưởng đại đội 4 trừng mắt, trong lòng nghĩ thầm thằng nhóc tân binh này đúng là chẳng hiểu chuyện, chuyện gì không nói đi nói chuyện này.

Về mặt Võ Thanh lại không thay đổi gì, chỉ nhàn nhạt nói một câu “già rồi”, hấn giao súng cho Bạch Tân Vũ, “Cậu nói mình có thành tích bắn tốt, cho tôi

xem thử coi nào.”

Bạch Tân Vũ mặt hơi nóng lên, lúc trò chuyện với Võ Thanh cậu có lỡ miệng khoác loác vài phần, dù sao thành tích của cậu chỉ coi là tốt ở trại tân binh, ở đây lính mới lính cũ ai mà chẳng thiếu, thậm chí còn hơn cậu xa lắc ấy chứ, Võ Thanh làm mọi người thán phục như vậy, cậu còn mặt mũi nào mà khoe khoang nữa. Nhưng thấy tất cả mọi người đang nhìn, cậu đành bất đắc dĩ cầm lấy súng, nằm rạp trên mặt đất, ngắm một chỗ, rồi bắn mười phát đạn.

“88 vòng!”

88 vòng, đối với tư thế nằm mà nói thì cũng không phải thành tích cực kì nổi bật, chỉ cần chăm chỉ huấn luyện thì ai cũng có thể đạt được, nhưng trong đám tân binh thì coi như ưu tú rồi.

Bạch Tân Vũ nhìn Võ Thanh mặt không biểu tình, chợt thấy khăn trương, cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

Võ Thanh khẽ hừ một tiếng, “Tạm được.”

Đội trưởng đại đội 4 ôm vai Võ Thanh, “Thôi thôi thôi, dù sao buổi chiều cậu cũng không có việc gì, bỏ chút thời gian dạy cho lính của cậu đi, sẵn tiện dạy cho lính đội tôi luôn.”

“Ai nói tôi không có việc.” Võ Thanh trừng mắt, “Sắp phải chuẩn bị cơm tối rồi, bằng không thì lấy cái gì cho mấy người ăn.”

“Nhanh mà, cậu nói hai câu là được, không mất nhiều thời gian đâu.”

Thấy đội trưởng đại đội 4 tỏ ra khách khí đối với một sĩ quan như Võ Thanh, Bạch Tân Vũ càng cảm thấy đội trưởng Võ nhà cậu càng thêm thần bí khó lường, trước đây nhất định có câu chuyện gì đó, tính tò mò của cậu bắt đầu huy động hết công sức, chuẩn bị buổi tối trở về tìm ai đó hỏi thăm một phen.

Võ Thanh không lung lay được đội trưởng đại đội 4, đành phải ở lại, hắn ngồi xổm cạnh Bạch Tân Vũ, từ kinh nghiệm ngắm, tư thế bắn đến đường đạn học cơ bản đều truyền đại từng cái một cho Bạch Tân Vũ, hắn chỉ nói mấy câu, Bạch Tân Vũ lập tức cảm thấy cách dạy của hắn hay hơn Trần Tĩnh rất nhiều, kinh nghiệm phong phú và kiến thức tích lũy nhiều năm khiến cho hắn có thể hiểu rõ khả năng bắn súng của mỗi người và những chướng ngại không thể biểu đạt bằng ngôn ngữ, sau đó hắn dùng tiếng phổ thông phân tích và nêu ra phương pháp giải quyết, khiến cho người khác cảm kích vô cùng, dựa vào lời của hắn, vừa thử một lần đã có hiệu quả.

Đội trưởng đại đội 4 ở bên cạnh lắc đầu liên tục, “Lão Võ à, cậu đến đây làm huấn luyện viên thì tốt quá.”

Võ Thanh cũng không quay đầu lại nói: “Không được, tôi hay cáu kỉnh lắm.” Nói xong vỗ cái “bộp” vào ót Bạch Tân Vũ, “Lỡ tai cậu chạy đâu rồi? Nghe tiếng gió, tiếng cỏ, tiếng cát bay đá chạy, không được để tiếng động khác quấy nhiễu mình.”

Bạch Tân Vũ rút cổ, nghiêm túc tập luyện.

Buổi chiều hôm ấy trời qua nhanh chóng, tâm tình Bạch Tân Vũ cũng hăng hái cả lên. Lúc cầm súng, cậu mới nhận ra đây mới là cuộc sống ở quân doanh mà cậu muốn, chứ không phải quanh quẩn bên bàn bếp và vườn rau, tuy ở đội bếp núc thân thể được thoải mái, nhưng còn lâu mới có thể thỏa mãn được lòng cậu, cậu hâm mộ Du Phong Thành, hâm mộ Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng, dù là hai năm sau cậu sẽ xuất ngũ, cậu vẫn muốn mình trước khi đi phải hoàn thành việc mà một người đàn ông cần làm.

Chớp mắt đã đến bữa chiều, Võ Thanh dẫn cậu về đội bếp núc, thoáng cái về tới hiện thực làm Bạch Tân Vũ không khỏi có phần ulla. Võ Thanh tỏ ra như chưa hề có chuyện gì xảy ra, đi vào phòng bếp bắt đầu làm việc.

Bạch Tân Vũ cầm khoai tây, vừa gọt vỏ vừa nhích lại bên người Võ Thanh, “Đội trưởng Võ, anh trước kia...”

Võ Thanh giờ tay chém xuống, con dao róc vừa dầy vừa nặng bốp một tiếng “cạch”, chặt cây bạch dương thành món chính trên bàn, vững vàng và mau lẹ, lưỡi dao mới mài lóc lên ánh bạc, dọa Bạch Tân Vũ sợ bắn tim, lạng lẽ lui ra.

Trình Vượng Vượng lại còn thiếu đòn mở miệng nói: “Tân Vũ, cả buổi chiều cậu với đội trưởng đi đâu chơi vậy?”

Bạch Tân Vũ vừa định đáp, Võ Thanh liền quát: “Còn rảnh tám chuyện nữa hả?”

Người trong đội làm bếp dường như cảm thấy tâm trạng Võ Thanh không được lắm, ai nấy tức thì ngậm miệng.

Bẻ bộn xong cơm tối, Bạch Tân Vũ bí mật chạy ra ngoài, đi tìm Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh nghe cậu nói xong, bất ngờ hỏi, “Anh muốn nghe chuyện của đội trưởng Võ sao?”

“Đúng vậy, đội trưởng, cậu biết rõ chuyện của đội trưởng Võ không?”

Trần Tĩnh lắc đầu, “Không biết, lúc tôi vừa vào quân ngũ thì anh ta cũng đã ở đội bếp núc rồi, ở đó cũng có rất nhiều đồng chí đã có tuổi, các anh ở chung với nhau thế nào?”

“Coi như cũng được, tính cách của anh ta có hơi âm u đáng sợ, nhưng cũng không tệ lắm.”

“Anh muốn biết chuyện của anh ta làm gì?”

Bạch Tân Vũ sẽ kể lại sự việc hồi xế chiều cho Trần Tĩnh nghe.

Trần Tĩnh nghe cũng rất kinh ngạc, “Lợi hại đến vậy sao?”

Bạch Tân Vũ dùng sức gật đầu.

Trần Tĩnh như có điều suy nghĩ mà trầm mặc hai giây, “Chuyện này anh đừng nói cho ai khác, có vẻ như đội trưởng Võ cũng không muốn nhắc đến, tôi đi tìm người hỏi thăm một chút, hai ngày nữa sẽ nói cho anh biết.”

“Tốt.”

Trần Tĩnh quan sát cậu, “Hình như anh gầy đi thì phải?”

Bạch Tân Vũ thấy được quan tâm là làm nũng liền ngay, cậu thở dài thườn thượt, “Mệt mỏi thôi.”

Trần Tĩnh nheo cổ cậu, “Anh là tân binh, làm nhiều một chút cũng phải, ở đâu cũng phải cố gắng...” Trần Tĩnh lại bắt đầu giáo dục tư tưởng, Bạch Tân Vũ thiếu điều chỉ muốn ngáp.

Bạch Tân Vũ tóm chuyện với Trần Tĩnh xong, định bụng đi tìm Phùng Đông Nguyên tâm sự, nhưng Phùng Đông Nguyên ở chung đội với Du Phong Thanh, không biết có chạm phải hắn không nhỉ? Cậu không rõ bản thân mình muốn thế nào, vừa không muốn gặp mặt Du Phong Thanh, lại vừa có chút tò mò... Lúc cậu còn đang do dự đứng ở cửa, giọng của Du Phong Thanh bỗng vang lên sau lưng, “Anh làm gì đó.”

Tim Bạch Tân Vũ nảy mạnh, không suy nghĩ gì liền co chân bước tới, cũng không quay đầu lại đi thẳng vào trong kí túc xá, lớn tiếng gọi tên Phùng Đông Nguyên.

Phùng Đông Nguyên đang tóm chuyện với đồng đội, thấy cậu bèn vội vàng chạy tới, “Tân Vũ, anh xong việc rồi à?”

Bạch Tân Vũ ôm vai hắn, “Đi giặt quần áo với anh một lát đi.”

Phùng Đông Nguyên nhìn cậu, “Quần áo anh đâu?”

Bạch Tân Vũ xấu hổ chớp mắt.

Du Phong Thanh đứng trước mặt hai người, nhìn Bạch Tân Vũ, không mặn không nhạt nói: “Ồ đội bếp núc trông cũng khá chứ nhỉ.”

Bạch Tân Vũ tròn mắt, “Tốt lắm.”

Bỗng một giọng nói đầy ghét bỏ vang lên bên cạnh, “Ồ đó tất nhiên là tốt rồi, thịt cá tươi ngon gì cũng được ném đầu tiên, qua vài tháng không chừng béo ra thêm hai lạng thịt, chỗ đó quả là thiên đường của anh rồi, đúng không?”

Bạch Tân Vũ không cần quay đầu cũng biết tông giọng nói đáng ghét kia là của Lương Tiểu Mao, từ khi vào đội bếp núc, mấy lần cậu đụng mặt với Lương Tiểu Mao cũng đều phải trốn đi, thằng nhóc này miệng mồm dê tiện, phong thái y hệt cậu năm nào, chỉ có thể trách bản thân đang ở hoàn cảnh xấu, không thể ngẩng đầu lên được, cậu đành miễn cưỡng nói, “Đúng thế, ở đội bếp núc sướng muốn chết, ngày nào cũng được hút thuốc uống rượu, có thời gian đi ngủ nè, đánh bài nè.”

Lương Tiểu Mao cười “xùy” một tiếng, “Ồi ôi, ghen tị quá đi mất, hai năm sau anh xuất ngũ về, cha mẹ có hỏi anh làm gì ở quân đội, nhớ đưa hai tay không cho bọn họ xem nha, chắc có mặt mũi lắm đó.”

Bạch Tân Vũ giận đến phát run, nhưng vẫn nén nhịn không biểu hiện ra, chỉ cười lạnh, “Hay lắm, còn lúc cậu đi về chỉ có hai tay không, không súng không pháo, chỉ lộn nhào tại chỗ được thôi.”

Lương Tiểu Mao cười to nói: “Đúng đó đúng đó, anh trừ học nấu cơm ra, còn phải học trồng trọt cho heo ăn nữa, mấy chuyện lật vật này anh em bọn tôi học ở nhà cả rồi, anh thì phải xa xôi vạ dẫm chạy ra Tân Cương học, ý đồ của anh là gì vậy hử, ha ha ha ha.”

Đám lính mới lính cũ trong ký túc giả cũng bùm miệng cười.

Bạch Tân Vũ mặt lúc đỏ lúc trắng, Phùng Đông Nguyên ho nhẹ hai tiếng, trừng mắt với Lương Tiểu Mao, có vẻ hơi tức giận, hắn khề nắm tay Bạch Tân Vũ, ra hiệu cho Bạch Tân Vũ ra ngoài với mình, Bạch Tân Vũ lại cảm thấy chân như mọc rễ, siết chặt lấy tay Phùng Đông Nguyên, cậu biết rõ nếu ở lại sẽ nước lấy sự cười nhạo nhiều hơn, nhưng cho dù có mất hết mặt mũi đi nữa, cậu thật muốn đánh Lương Tiểu Mao một trận.

Cậu còn chưa ra tay, Du Phong Thanh đã dẫn tới, lời Lương Tiểu Mao từ trên ghế dậy.

Lương Tiểu Mao mở to mắt nhìn hắn, “Anh làm gì vậy? Muốn đánh nhau phải không?”

Du Phong Thanh cười nói: “Sao thể được, ở quân đội không cho phép đánh nhau.”

“Vậy chứ anh muốn làm gì?” Lương Tiểu Mao hơi khản trương.

“Đã làm lính thì không phân biệt cấp bậc, quân đội là một lực lượng chung, mỗi một người lính đều đóng góp công sức của mình, thì mới bảo đảm lực lượng này phát huy hiệu quả, cho nên dù là lính cần vụ hay lính lo việc bếp, ai cũng đều là đồng đội của chúng ta, nhưng trong mắt cậu, lính của đội bếp núc là đầu bếp hết phải không? Cậu có dám nói những lời này với đội trưởng hoặc đại đội trưởng không?”

Lương Tiểu Mao hơi chột dạ, “Tôi... tôi nói đội bếp núc... là đầu bếp hồi nào.”

“Sao trí nhớ cậu kém thế? Có muốn tôi lặp lại những lời cậu vừa nói không?”

Lương Tiểu Mao tức giận nhìn Du Phong Thành, nhỏ giọng nói: “Mấy người thân với nhau hồi nào vậy.”

Du Phong Thành nghĩa chính ngôn từ nói: “Đây là vấn đề nguyên tắc, không liên quan đến quan hệ cá nhân.”

Lương Tiểu Mao hừ một tiếng, không phản ứng, quây một trận như vậy, người trong kí túc xá cũng biết đây là chuyện không thích hợp để bàn tán, bèn nhao nhao đi làm việc của mình.

Bạch Tân Vũ không dám tin mà nhìn Du Phong Thành, Du Phong Thành rõ ràng vừa nói đỡ cho cậu! Dù chỉ vài câu ngắn ngủi, nhưng lại mạnh mẽ hùng hồn, khiến Lương Tiểu Mao ghen hờn, không dám mở miệng nói xấu nữa.

Du Phong Thành đi tới, cầm lấy cánh tay Bạch Tân Vũ, không quay đầu lại mà kéo người ra khỏi kí túc xá.

“Nè, Tân Vũ...” Phùng Đông Nguyên đuổi theo, Du Phong Thành xoay đầu lại, dùng ánh mắt trực tiếp ngăn bước chân của hắn.

Hai người đi ra khỏi kí túc xá, Bạch Tân Vũ bắt lấy cổ tay hắn, “Nè nè, tôi biết đi đường mà.”

Du Phong Thành dừng lại, xoay người, lạnh lùng trừng cậu, “Anh ghê gớm nhỉ, tôi thấy anh cũng sắp biết bay luôn rồi.”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, “Cái gì cơ, không hiểu gì hết á.”

“Anh tới đội tôi để khoe chuyện sung sướng mấy ngày nay của anh thôi sao? Đúng là ngốc.”

“Con mẹ nó ai ai thêm khoe, tôi tìm Phùng Đông Nguyên chơi mà, cậu không thấy thằng ngốc Lương Tiểu Mao gọi tôi trước à?”

“Nó gọi anh còn trả lời? Anh nghe lời quá nhỉ, con mẹ nó sao lúc kêu anh cời quần thì anh không làm? Vả lại anh suốt ngày tìm Phùng Đông Nguyên làm gì, nghe cậu ta lái nhái phát mệt.”

“Hừ, tôi thích nghe cậu ấy lái nhái đó, thì sao? Tôi biết cậu giỏi, cậu lợi hại, lúc nào cũng đứng nhất, nhưng tôi không phải cháu của cậu, mắc gì đến lượt cậu dạy dỗ tôi!” Bạch Tân Vũ mới nãy lòng còn tràn đầy cảm kích, nay đều bị Du Phong Thành chọc tức mà bay hết.

Du Phong Thành nhìn chung quanh, đêm về khuya, bốn bề vắng lặng, hắn cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào mắt Bạch Tân Vũ, trầm giọng nói: “Anh nghe cho kỹ đây, tôi là người có một tật xấu, cho dù anh có là cháu tôi, tôi cũng không chơi đủ đâu, cũng không tới phiên người khác, lần sau tôi còn thấy anh để cho người khác dễ dàng khi dễ mình, tôi làm chết anh cho mà xem.”

Da mặt Bạch Tân Vũ nóng bừng lên, buồn bực nói: “Cậu tưởng cậu thọc xuyên được quả đất này hả, suốt ngày mang ý nghĩ dâm dâm...”

“Thọc xuyên quả đất này thì tôi không làm được, nhưng thọc anh thì...”

Bạch Tân Vũ bụm miệng hắn lại, “Xéo đi!” Cậu đẩy vai Du Phong Thành, xoay người muốn đi.

Du Phong Thành nắm lấy eo cậu, “Quên nữa, mười ngày rồi tôi không có trên anh, bây giờ tự anh dâng tới cửa, là do bi nhức hay là mộng ngứa đây?”

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn hắn, “Bộ cậu nói chuyện đàng hoàng chút thì chết sao? Tôi mà thèm tới tìm cậu á hả?”

Du Phong Thành dán vào tai cậu nói, “Hôn một cái.”

“Mau thả tôi ra!”

“Ngày đó anh đẩy tôi ra ngoài cửa, anh đừng nghĩ thế là xong chứ, hôn một cái, nhanh lên.”

Bạch Tân Vũ tức tối nhảy dựng lên, “Không phải, cậu cho rằng quan hệ giữa hai chúng ta là gì, tại sao tôi lại phải... Cút!”

Du Phong Thành lấy hai tay bóp mặt cậu, bắt cậu ngẩng đầu, nhanh như chớp in một nụ hôn xuống, Bạch Tân Vũ bị Du sát tinh level “không biết xấu hổ” hạ gục hoàn toàn, sức chống cự tụt dốc không phanh, dù sao hôn một chút cũng chẳng mang thai được. Kết quả Du sát tinh hôn xong còn nhăn mày, “Trên người toàn mùi gì đầu không, anh chưa tắm phải không?”

Bạch Tân Vũ nghĩ trong đầu, giết người là phạm pháp, ráng chịu đựng đi thôi.

Trở lại ký túc xá, bắt kịp với những người chuẩn bị đi tắm, Bạch Tân Vũ đứng ngoài gió lạnh một hồi, mùi cũng bay đi không ít, cả phòng thoang thoang mùi đồ ăn từ quần áo cậu, cậu trước kia tuy lười, nhưng rất yêu sạch sẽ, nghĩ tới thấy bản thân cũng đã quen, hi vọng cha mẹ cậu có thể hài lòng với kết quả của sự trưởng thành này.

Cậu cầm đồ dùng tắm rửa lên, theo chân bọn họ đi đến nhà tắm.

Điều kiện sinh hoạt ở đây quả thật tốt hơn trại tân binh rất nhiều, chẳng những có nhiều chỗ ở rộng rãi, lại không cần phải tranh giành thời gian tắm rửa, tuy nhiên cũng phải theo trình tự, nhưng mỗi người được cho thời gian đến một tiếng, quan trọng nhất là, cậu không cần phải tắm chung với Du Phong Thành. Điều này cũng tránh cho cậu khỏi bối rối khi đối mặt với Du Phong Thành sau đêm say rượu loạn tính kia, dù sao vừa nghĩ tới ngay cả thằng nhỏ của hân cậu cũng chạm qua, cậu cảm thấy chẳng nhìn thẳng nổi. Đôi khi tắm rửa, cậu nhìn tiểu Bạch của mình, lại nhớ đến cảnh đêm đó nắm tiểu Du, xúc cảm to lớn nhường ấy, bên không nhìn được lại khẽ thờ dài.

Từ ngày đó trở đi, cậu đều quán lấy đội trưởng Võ đòi dẫn cậu đi bắn bia, song luôn canh trước giờ tập bắn của đội 3, cố ý tránh mặt bọn họ, cậu không muốn đụng phải bất kì đồng đội cũ nào ở sân tập bắn này.

Lần đầu Võ Thanh dẫn cậu đi tập bắn, hân chỉ cho rằng cậu muốn nghịch tí thôi, không ngờ thằng nhóc này cũng khá hăng hái, hân đành phải chỉ cho kẻ không thiên phú như Bạch Tân Vũ đây, không có huấn luyện đặc biệt gì khác, Bạch Tân Vũ da mặt dày cũng do nhiều năm bị người khác trêu chọc dạy dỗ riết thành quen, Võ Thanh hù dọa dăm ba câu, cậu vẫn mặt dày đòi đi.

Kỳ thật lúc đó Bạch Tân Vũ suy nghĩ rất đơn giản, không muốn cuộc sống ở quân doanh bị đẩy ra phòng bếp, được tập luyện, được bắn súng, đó mới là cảm giác tham gia quân ngũ. Ở đội bếp núc lúc thì bẽ bộn muốn chết, lúc thì rảnh không có gì làm, vào những lúc ấy Bạch Tân Vũ sẽ tăng bốc nịnh nọt vài câu, tâm tình của Võ Thanh tốt thì sẽ dạy cậu bắn súng, bắn qua bắn lại, trình độ bắn súng của Bạch Tân Vũ gia tăng, từ cầm súng trường 81, nay đã lên thành súng ngắn 54, gần đây lại bắt đầu chuyển sang súng trường ngắn loại 95.

Đoạn thời gian này Bạch Tân Vũ mê bắn súng đắm đuối, hận không thể mỗi dính trên người Võ Thanh, xin hân dạy cậu bắn, dần dà, một vài người lính cũ trong đội rảnh rỗi cũng bắt đầu xuất hiện thường xuyên trên sân bắn, nhất thời trở thành một hiện tượng kỳ quái ở doanh trại.

Song Bạch Tân Vũ vui chưa được nhiều ngày, Trình Vượng Vượng cười toe toét báo cho cậu một tin tức khiến cậu thiếu điều muốn đập đầu vào tường, trước đây do có bệnh truyền nhiễm nên chuồng heo để trống, nay chuồng đã được khử trùng, bọn họ sắp sửa chuẩn bị chào đón những vị khách mới – một xe heo.

Bạch Tân Vũ lúc nghe được tin này, trừng mắt nhìn Trình Vượng Vượng, chỉ chỉ cái mũi mình, không nói nên lời.

Trình Vượng Vượng ra sức gật đầu, “Đúng, là cậu đó. Thật ra, đám heo trước kia là lần đầu bọn tôi nuôi, tất cả mọi người không ai có kinh nghiệm, kết quả heo bị bệnh cũng không biết, cả ổ đều bị lây, tiếc là chết hết rồi. Sau đó thì...” Trình Vượng Vượng đang liên miên thì ra hiệu đội một tý, vui vẻ chạy đến chỗ giá sách nào đó ôm lấy một chồng sách bay về, để xuống trước mặt Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ lướt nhìn tiêu đề, 《 Công nghệ chăn heo hiện đại 》, 《 Kỹ thuật chăn heo 》, 《 Kỹ thuật chăn heo cực kì đơn giản 》《 Ba ngày! Khiến bạn trở thành kỹ thuật viên chăn heo chuyên nghiệp 》, xem chút nữa học mấu tại chỗ.

Trình Vượng Vượng vỗ chồng sách, “Đội trưởng cầm mấy cuốn sách này về đây, chúng ta phải cùng nhau học tập, chung tay cố gắng nuôi đàn heo này thật béo tốt mới được. Cậu biết không, chi tiêu lớn nhất cho việc ăn uống là thịt, nhất là thịt heo, nếu có thể tự mình chăn heo thì chúng ta có thể bớt được rất nhiều chi phí, thân là thành viên đội bếp núc, chúng ta phải coi việc cung cấp thức ăn đầy đủ cho các anh em là mục tiêu phấn đấu đầu tiên!”

Bạch Tân Vũ tròn hai mắt, càng tròn to càng phát hiện mình không biết chữ “heo” là gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chương 34

Đêm hôm đó, tất cả mọi người trong đội làm bếp bàn bạc sôi nổi về đàn heo sắp được chở đến, cả đàn gồm mười con, lớn nhỏ đều có, muốn cho lai giống hay sinh sản thế nào cũng được. Võ Thanh vì lý do này mở một cuộc họp, yêu cầu mỗi người trong đội từ giờ phải nghiêm túc học tập, nghiên cứu ngành chăn nuôi, lại phân công cho người này người kia, Bạch Tân Vũ ngồi bàn bạc suốt hai giờ đồng hồ chỉ thấy hoa tít cả mắt.

Buổi chiều ngày hôm sau, xe chở heo cũng đã đến, Võ Thanh tự mình dẫn cả đội ra đón tiếp, Bạch Tân Vũ đứng từ xa đã ngửi thấy mùi thối rình từ chiếc xe, tài xế lái thẳng chiếc xe đến cạnh chuồng heo đã dọn dẹp sẵn, sau đó bước xuống mở cửa sau, đuổi đàn heo mười con xuống.

Nhác thấy những con lợn béo tròn nhảy xuống, Bạch Tân Vũ cảm giác như thái dương đã lên cao lắm rồi, cậu thấy hơi quá ngất, mấp mé muốn xỉu.

Trình Vượng Vượng hứng khởi nói: “Ý da, heo tốt quá, coi nguyên đàn này, vừa mập vừa chắc chưa kia! Tân Vũ, lại đây xem nè.”

Bạch Tân Vũ “Ồ” một tiếng, bỗng dưng nhảy trón sang sang bên cạnh, bởi trong lúc đàn heo chạy vào chuồng, bất ngờ có hai con nghịch ngợm chạy về

phía cậu.

Cả đội nhào nhào xách nhau lên, đuổi theo hai con heo chạy sai hướng, một con nhanh nhẩu thoát khỏi vòng vây của đám cự binh, vọt thẳng về hướng Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ thấy con heo cỡ trăm cân đang xun xoe chạy về phía mình, hai mắt cậu tròn to hết cỡ, đợi khi cậu hoàn hồn trở lại thì tức thì la “Á” một tiếng, xoay người bỏ chạy.

Võ Thanh hô lớn: “Bạch Tân Vũ! Cậu chạy cái gì, chặn nó đi chứ.”

Bạch Tân Vũ gào to: “Nó muốn húc tôi! Nó muốn húc tôi!”

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, bé heo nhỏ tưởng rằng Bạch Tân Vũ muốn chơi với nó, Bạch Tân Vũ chạy đâu nó theo đấy, được tự do trên mặt đất sau nhiều ngày ngồi một chỗ trên xe, bé heo hí hửng chạy tới chạy lui, bao nhiêu người cũng chẳng chặn được nó.

Bạch Tân Vũ sắp khóc thét, “Bà mẹ nó! Đi theo tao làm gì, tao có phải mẹ mày đâu chứ!”

Đám cự binh thấy vậy cười đến nỗi không thẳng lưng được, Võ Thanh nhin cười, quát: “Nhanh lên! Chạy vào trong chuồng heo, bắt nó vào đi!”

Bạch Tân Vũ nhìn đàn heo trưởng thành trong chuồng, lại nhìn heo nhỏ đằng sau, sau một hồi suy nghĩ gian nan, cậu quyết định chạy về phía chuồng heo. Bé heo nhỏ gần chạy đến cửa chuồng, kết quả bị đám cự binh chặn ở phía sau, hợp sức đuổi vào.

Bạch Tân Vũ lúc này mới khẽ thở ra, cảm thấy mệt còn hơn mỗi sáng chạy 5km hồi ở trại tân binh.

Trình Vượng Vượng cười đến thở không ra hơi, lấy tay vỗ mạnh vai Bạch Tân Vũ, “Ha ha, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người sợ heo đấy, ha ha ha.”

Bạch Tân Vũ then quá hoá giận, “Ai sợ heo hả, lỡ nó húc tôi thì làm sao, tôi đâu thể đứng tại chỗ được, tôi ứ có ngu đâu nha.”

Võ Thanh vỗ ót cậu, “Cậu ngu thật chứ còn gì, heo con muốn chơi với cậu, cậu càng chạy nó càng đuổi, chứ nó nào dám húc cậu.”

Bạch Tân Vũ uly khua xoa cái ột, “Đội trưởng, tôi xin phép không cho heo ăn được không, tôi có thể làm việc khác...” Cậu nhìn mấy con heo béo núc ních kia đã thấy ngứa da đầu, cậu cảm thấy mình mà bước vào chuồng heo, chưa chắc đã ra lại được nữa.

“Việc khác? Việc khác còn có tắm cho heo, thay cỏ, kiểm tra mình mẩy, cậu muốn cái nào?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu lia lịa, mặt mày van xin nói: “Đội trưởng, thật ra tôi hơi sợ mấy con này... Chúng có cắn người không vậy?”

Võ Thanh trừng mắt hấn, “Thân là giải phóng quân vì dân vì nước, nói mình sợ heo bộ cậu không biết xấu hổ à? Cậu còn gì không làm được nữa không hả?”

Bạch Tân Vũ vòng vo nói: “VẬY... bọn nó có cắn người không...”

Trình Vượng Vượng vỗ vai cậu, chân thành nói: “Có cắn cũng phải cho ăn! Ngay cả heo cũng không cho ăn nổi, làm sao mà thủ hộ biên cương, bảo vệ tổ quốc được chứ?”

Bạch Tân Vũ xém hộc máu, con mẹ nó logic này liên quan dữ.

Võ Thanh cất tiếng: “Cậu với Trình Vượng Vượng, làm theo trong sách đi trộn thức ăn cho heo đi, đừng lãng phí đồng đồ ăn thừa tới quạ.”

“Vâng, đội trưởng.” Trình Vượng Vượng cười hi hi nói, “Đội trưởng, gia vị trong phòng bếp gần hết rồi, khi nào tôi được lên thị trấn mua sắm?”

Võ Thanh liếc mắt nhìn hấn, “Cậu muốn đi hả?”

Trình Vượng Vượng cười không ngừng, “Cũng đến phiên tôi rồi ạ.”

Bạch Tân Vũ sững sờ nói: “Lên thị trấn mua đồ? Gần đây làm gì có thị trấn nào?”

Võ Thanh nói: “Buổi tối sắp xếp hết đơn từ rồi tôi cho cậu đi.”

Trình Vượng Vượng làm một vái, “Đa tạ đội trưởng!”

Bạch Tân Vũ hai mắt lấp lánh, “Đội trưởng đội trưởng, tôi đi nữa có được không?” Mấy tháng nay cậu như đũa xui xẻo mắc kẹt ở rừng rậm nguyên thủy, muốn được về thành phố ghê gớm, có ai biết được cậu muốn xem thị trấn trong truyền thuyết biết bao.

Võ Thanh vút một câu, “Nói với Trình Vượng Vượng ấy.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà bỏ đi.

Bạch Tân Vũ lập tức bỏ nhào đến trước mặt Trình Vượng Vượng, “Anh Vượng Vượng, dẫn tôi...”

Cậu còn chưa nói xong, một tên cự binh đẩy cậu sang một bên, “Không đến lượt tên tân binh như cậu đâu, Vượng Vượng, dẫn tôi nè.”

“Hừ, lần trước Vượng Vượng dẫn mi đi rồi, giờ đến phiên ta.” Đám người phía sau tranh nhau vượt lên.

Trình Vượng Vượng đắc ý hást cằm, “Ài chà, hai ngày nay tôi xem hết biểu hiện của các cậu rồi.”

Ước muốn đi đến thị trấn của Bạch Tân Vũ quá mãnh liệt, đêm đến, cậu chộp ngay lúc Trình Vượng Vượng tách khỏi đội, nhét cái iPad quý báu mà mình cất bấy lâu vào tay Trình Vượng Vượng, trước kia ở trại tân binh không không dám sử dụng nó, bây giờ cũng không có thời gian chơi, giữ lại cũng vô dụng, chi bằng đổi lấy cơ hội được đi đến thị trấn, vậy cũng đáng giá.

Không ngờ Trình Vượng Vượng bị cậu dọa, “Cậu cho tôi thử đất như vậy làm gì?”

Bạch Tân Vũ hai mắt lấp lánh, “Anh Vượng Vượng, anh mang tôi đi thị trấn đi, mang tôi đi đi, xin anh đấy.” Cậu dắt lấy cánh tay Vượng Vượng làm nũng.

Trình Vượng Vượng nóng nảy nói, “Không phải, cậu... cậu có biết mình đang đút lót không, cho tôi bao thuốc hay giặt quần áo giúp tôi vài ngày là nhiều lắm rồi, cậu lại cho tôi cái này... Ấy dà đứa nhỏ này, cậu là tên ngốc hay ngớ ngẩn vậy, mau lấy lại đi, bị người khác nhìn thấy là toi đó.”

Bạch Tân Vũ không rõ lắm, “Cái này cũng không đắt mà, hơn nữa đội bếp núc cũng đâu thêm quần, anh bình thường có thể...”

“Không được không được!” Trình Vượng Vượng nhét lại vào tay cậu, “Bạch Tân Vũ tôi nói cậu biết, việc này cậu không được phép làm lần thứ hai, nếu bị đội trưởng biết, ông không gọt chết cậu thì không còn là đội trưởng nữa.”

Bạch Tân Vũ sững sờ, vẫn không hiểu mình sai ở đâu, dù sao vật này đối với cậu cũng chẳng khác với gói thuốc lá là bao, nhưng cậu có ngốc cũng biết mình biến khéo thành vụng mất rồi, bởi vì đây là lần đầu Trình Vượng Vượng nói chuyện với cậu nghiêm túc như vậy, khiến cậu không khỏi căng thẳng, cậu thoáng nhớ đến cái hồi lần đầu chọc giận Phùng Đông Nguyên, về mặt Phùng Đông Nguyên khi đó, cũng có đôi phần giống với Trình Vượng Vượng bây giờ.

Trình Vượng Vượng đi rồi, Bạch Tân Vũ đứng ngơ tại chỗ cả buổi, cậu vội vàng giấu đồ đi, mặt mày ừ dột quay về ký túc xá. Mặc dù bị từ chối nhưng cậu vẫn chưa bỏ cuộc, cậu nhớ Trình Vượng Vượng có bảo là cho bao thuốc hoặc giặt quần áo vài ngày, giặt quần áo thì cậu đời nào chịu làm, ngay cả quần áo mình cậu còn lười nữa chi là, cũng tại tên Sát Tinh khốn nạn kia cứ bắt cậu giặt ấy chứ, vì vậy, cậu lại nhớ đến hai điều thuốc bị Du Phong Thành cướp đi, thật ra, bản thân cậu cũng có đôi chút thòm thèm.

Có điều, nếu muốn đòi thuốc lá từ Du Phong Thành, thế nào cũng lại phải hôn một cái, kiểu gì cũng giống như mình muốn ở cạnh hán lấm ý, như vậy thì không được... Bạch Tân Vũ bắt đầu xoắn xuýt. Và lại, dạo này Du Phong Thành đang làm gì ấy nhỉ? Thật muốn cho hán xem thành tích bán bia của mình, muốn cho hán mở to mắt ra xem, mình ở đội bếp núc cũng không lãng phí thời gian như người ta nói đâu này.

Kết quả, cậu vẫn không đi tìm Du Phong Thành.

“Bạch Tân Vũ.” Một gã cựu binh ngồi ở cửa ra vào gọi cậu một tiếng, Bạch Tân Vũ vừa quay đầu liền thấy Trần Tĩnh đứng ở cửa, hiển nhiên là đến tìm cậu.

Bạch Tân Vũ vội vàng chạy ra, “Đội trưởng!”

Trần Tĩnh nhìn trong phòng, Võ Thanh đang đưa lưng về phía họ đọc sách, không hay biết Trần Tĩnh đến. Trần Tĩnh kéo Bạch Tân Vũ tới cầu thang.

Bạch Tân Vũ mừng rỡ nói: “Đội trưởng, sao cậu có thời gian đến tìm tôi chơi vậy?”

“Chơi cái gì mà chơi, đầu óc anh chỉ có chơi thôi à.”

Bạch Tân Vũ cười không ngừng.

Trần Tĩnh ôm cổ Bạch Tân Vũ, thấp giọng nói: “Chuyện lần trước anh bảo tôi đi nghe ngóng, tôi hỏi thăm được cho anh rồi.”

Bạch Tân Vũ hứng khởi nói: “Mau, nói mau lên.”

“Tôi cảnh cáo anh trước, sau khi anh biết chuyện này, anh không được hó hê cho bất kì ai khác, cũng không được làm lộ chút gì trước mặt đội trưởng.”

“Chắc chắn rồi.”

Ánh mắt Trần Tĩnh sáng ngời, “Đại khái năm sáu năm trước, đội trưởng Võ đã từng là tay súng bắn tỉa số một của đại đội Báo Tuyết.”

Bạch Tân Vũ trừng to mắt, vừa sững sờ và hứng khởi nói “Bà mẹ nó, cool dữ vậy?”

Trần Tĩnh gật gật đầu, “Đội trưởng đại đội 4 không chịu nói, tôi quấy rầy dữ lắm mới mở miệng đấy, đội trưởng Võ là tay súng thần giỏi nhất trong quân đội ta mấy năm gần đây, vài cựu binh thâm niên cũng biết hán, nhưng điều kiện ở Tân Cương khắc nghiệt, nhiều người ở rồi đi, tôi ở đây vài năm còn không biết thì nói gì đến các cậu.”

“Vậy tại sao anh ta phải...” Đã từng là tay súng bắn tỉa, sao lại chạy đến đội bếp núc chứ? Chẳng lẽ bỏ cả món tiền lớn bồi dưỡng nên tay súng bắn tỉa hạng nhất chỉ để đi xào rau nấu cơm thôi ư?

Trần Tĩnh than nhẹ một tiếng, “Lúc thi hành nhiệm vụ bị trúng đạn ở cột sống, ngoài mặt thì trông như đã bình phục, nhưng không thể giữ một tư thế trong thời gian dài, nếu không cả người sẽ cứng đơ, lãnh đạo khá coi trọng anh ta, anh ta không có kỹ năng khác, cũng không muốn rời bộ đội, cho nên vào đội bếp núc, ít ra có đãi ngộ tốt.”

Ánh mắt Bạch Tân Vũ âm trầm đi, không thể giữ một tư thế trong thời gian dài, riêng điểm này thôi đã đủ chấm dứt cuộc đời bắn tỉa của một người rồi, tay súng ưu tú như vậy lại bởi vì thương tật mà buộc phải rời khỏi tiền tuyến, cảm giác tiếc nuối và không cam chịu này, chỉ nghĩ đến thôi đã thấy người khó chịu, cậu lẩm bẩm nói: “Trách không được đội trưởng Võ lợi hại như vậy, thật đáng tiếc...”

“Đúng vậy, đáng tiếc thật, bởi dường như một tay súng bắn tỉa cũng không dễ dàng gì.” Trần Tĩnh sửa lại cổ áo cho Bạch Tân Vũ, “Giờ anh hiểu chưa?”

Bạch Tân Vũ sững sờ nói: “Hiểu gì cơ?”

Trần Tĩnh vỗ đầu cậu, “Sao anh đàn thế cơ chứ, việc này cho thấy rõ đại đội trưởng có ý xếp đặt đấy.”

Bạch Tân Vũ trừng to hai mắt, “Thật... ư?”

“Sao lại không. Đại đội trưởng chắc chắn biết rõ công việc của đội trưởng Võ, ông ấy đẩy anh vào đội của đội trưởng Võ, tôi cảm thấy hẳn là có mục đích.” Trần Tĩnh mỉm cười nói: “Đại đội trưởng thật là dụng tâm lương khô.”

Bạch Tân Vũ nhếch môi, “Đội trưởng, cậu nghĩ nhiều rồi đó, Đại đội trưởng ghét tôi từ 800 kiếp trước rồi, ông chê thành tích tôi kém nên mới đẩy tôi vào đội bếp núc thì có.”

“Cũng có thể, nhưng mà dù gì đây cũng là cơ hội của anh, nếu ngay từ đầu anh đã lười biếng, biến chất dần đi, anh đã chẳng bao giờ phát hiện bên cạnh mình có một Tay Súng Thần giỏi nhất đại đội. Tân Vũ, tôi không yêu cầu anh tập bắn thật giỏi, nhưng ít ra tôi cảm thấy anh không nên bỏ cả đời lính của mình ở đội bếp núc. Mỗi năm quân đội có một cuộc thi toàn quân, nếu như lúc đó thành tích của anh nổi bật, tôi chắc chắn sẽ nói với đại đội trưởng cho anh về đội, tôi cảm thấy đây là thử thách dành cho anh đấy.”

Bạch Tân Vũ bị lời của Trần Tĩnh lung lay, “Thật vậy sao? Nếu thành tích của tôi tốt... tôi có thể về lại đội ư?”

“Có thể chứ, chỉ cần thành tích của anh khiến tôi có thể nắm chắc việc thuyết phục đại đội trưởng là được. Tân Vũ, anh phải nhớ, đại đội trưởng của chúng ta là một đại đội trưởng tốt, ông ấy chưa từng nhắm vào cá nhân nào cả, ông ấy chỉ nhìn thành tích mà thôi, cậu phải làm sao cho thành tích của mình phải khiến ông ấy lau mắt mà nhìn.”

Bạch Tân Vũ siết chặt nắm tay, “Đội trưởng, cậu hãy chờ tôi, tôi nhất định sẽ khiến đại đội trưởng hối hận cho xem!”

Trần Tĩnh vỗ vai cậu, “Luyện tập thật tốt, tôi chờ anh.”

Bạch Tân Vũ sau khi trở về phòng, nhìn bóng lưng Võ Thanh, lặng lẽ bước lại gần, “Đội trưởng, anh đang làm gì vậy?”

“Học.” Võ Thanh chỉ cuốn sách trong tay 《Kỹ thuật chăn heo》.

“Đội trưởng, ngày mai chúng ta ra sân tập bắn được không?”

Võ Thanh đầu cũng không ngẩng, “Cậu nghiện quá nhỉ.”

“Hi hi.”

“Cho heo ăn xong rồi tôi cho cậu đi.”

Bạch Tân Vũ miễn cưỡng nói: “Vâng...”

Võ Thanh quay đầu lại, “Sao còn không đi giặt quần áo, đứng ở đây làm gì.”

Bạch Tân Vũ hai mắt lấp lánh nhìn hắn, thấy Võ Thanh cau mày. Bạch Tân Vũ thấp giọng nói: “Đội trưởng, anh có cảm thấy tôi có thiên phú không?”

“Thiên phú gì?”

Bạch Tân Vũ làm động tác bắn súng.

Võ Thanh tròn mắt, “Dở tệ.”

Bạch Tân Vũ bắt lấy cánh tay Võ Thanh, nịnh nọt nói: “Đội trưởng, anh dạy tôi nữa đi, tôi học nhanh lắm, tôi cũng muốn giỏi như anh vậy.”

Võ Thanh cau mày nói: “Hôm nay cậu dở chứng cái quái gì vậy.”

Bạch Tân Vũ cười tươi nói: “Tôi có tiến bộ rồi đó.”

Võ Thanh chẳng hiểu mô tê gì, “Rảnh thì tôi chỉ cho.”

“Cảm ơn đội trưởng.”

Ngày hôm sau, Bạch Tân Vũ thừa dịp lúc nghỉ trưa đi tìm Du Phong Thành, cậu quyết định muốn đòi lại bao thuốc từ hắn, không chỉ muốn cho Trình Vượng Vượng, mà cho cả đội trưởng Võ nữa, Võ Thanh cũng là người thèm thuốc lá như mạng, cách này bảo đảm hợp ý hắn.

Lúc này Bạch Tân Vũ đã có kinh nghiệm, không đi thẳng vào trong ký túc xá, mà chỉ kêu Phùng Đông Nguyên gọi Du Phong Thành ra.

Du Phong Thành đi ra xem, chỉ thấy Bạch Tân Vũ giấu hai tay sau lưng rất bí ẩn, hắn khoanh tay nhìn Bạch Tân Vũ, “Có chuyện gì?”

Bạch Tân Vũ từ sau lưng lấy ra một quả đào, đặc ý quơ quơ, “Lấy cái này, đổi một gói thuốc lá, thế nào?” Quả đào kia trông vừa ngon ngọt vừa mọng nước, bình thường không dễ kiếm được, bây giờ mùa đông lại càng khó, cũng may là cậu ở đội làm bếp, mở miệng xin cũng không khó.

Du Phong Thành cười hừ một tiếng, đưa tay cầm lấy quả bàn đào, cất vào trong túi quần.

Bạch Tân Vũ tròn mắt, tức giận giơ chân lên “Mẹ nó cái đồ xấu xa!”

Du Phong Thành nhìn cậu như nhìn đứa ngốc, “Cố ý cho tôi quả đào, muốn lấy lòng tôi huh?”

“Thuốc lá! Cho tôi thuốc lá!” Bạch Tân Vũ vờn tay.

Du Phong Thành nói: “Anh muốn thuốc lá làm gì?”

“Dù sao cũng đâu phải tôi hút.”

“Anh muốn biếu ai à? Nói nghe xem, thuyết phục hay thì tôi sẽ cho anh.”

Bạch Tân Vũ do dự một chút, không có nói chuyện của Võ Thanh ra, mà chỉ nói: “Hai ngày nữa đội bếp núc sẽ lên thị trấn mua sắm, tôi muốn đi.”

Du Phong Thành vừa nghe liền hiểu, hắn cười nói: “Được, tôi cho anh một gói.”

Thấy Du Phong Thành đáp ứng dễ dàng và dứt khoát như vậy, Bạch Tân Vũ ngược lại không tin, nghi hoặc nhìn hắn, nghĩ thầm rằng tên nhóc này không biết lại có mưu mô gì đây. Du Phong Thành nhún mày “Không lấy à, không lấy thì thôi.”

“Ấy ấy ấy.” Bạch Tân Vũ túm tay áo hắn, “Muốn chứ, mau đưa tôi ẹ đi.” Nói xong lưu luyến lấy ngón tay cách lớp quần chọt quả đào đang nằm trong túi Du Phong Thành.

Du Phong Thành kéo tay cậu ra, “Sau này có thứ gì tốt nhớ biếu tôi trước.”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, “Tại sao chứ?”

Du Phong Thành cười tà nói: “Vì tôi là người đàn ông của anh.”

Bạch Tân Vũ dựng hai ngón giữa với hắn.

Du Phong Thành đưa bao thuốc lá xong, cậu bèn vọt như bay khỏi hiện trường, lấy quả đào đổi bao thuốc mà không cần ôm hôn gì cả đã là quá hời rồi... Không đúng, bao thuốc này vốn là của cậu, cơ mà sao lần này không có “hôn một cái” nhỉ? Du Phong Thành đột nhiên đổi tính sao?

“Bạch Tân Vũ — “

“Đến đây!” Bạch Tân Vũ phụ đẩy chiếc xe kéo đầy thức ăn gia súc, lung lung lắc lắc đi về phía chuồng heo.

Trình Vượng Vượng nhắc thấy tạo hình của cậu, tức thì há họng cười. Bạch Tân Vũ vận trên người một chiếc áo mưa, chân đi ủng, ống quần xoắn cao, hai tay đeo bao, khẩu trang che kín mặt, bọc kín người không hở tí da nào, quả thực y hệt nhân vật trong Resident Evil.

Bạch Tân Vũ đổ thức ăn gia súc vào cạnh chuồng heo, rồi vội vàng quay lưng đi, hít một hơi mạnh, “Má ơi, hôi chết tui luôn rồi.” Trên chiếc xe kéo đó là một thùng nước hỗn hợp của đủ loại thức ăn thừa, mùi khó ngửi khỏi nói.

Trình Vượng Vượng làm mãi thành quen, “Đừng có kêu nữa, sớm muộn gì cậu cũng quen thôi.”

Bạch Tân Vũ nhịn suy nghĩ muốn chạy, “Nói đi, cho ăn thế nào bây giờ?”

“Rất đơn giản, cầm cái thùng này, múc ngược đồ ăn vào máng.” (thùng này khác với cái thùng đựng thức ăn gia súc mà Bạch Tân Vũ chở)

Bạch Tân Vũ nhìn cái thùng bẩn cực kì, lại nhìn đám heo la hét đòi ăn, bỗng cảm thấy muốn nôn.

Trình Vượng Vượng nhét cái thùng vào tay cậu, “Cậu không cần vào trong chuồng heo, đứng bên ngoài làm là được, dễ lắm, sớm muộn gì cậu cũng làm

thôi, đau dài không bằng đau ngắn.”

Bạch Tân Vũ hai mắt đầm lệ nói: “Anh Vượng Vượng, trước khi tôi ngủ, anh có thể đáp ứng nguyện vọng cuối cùng của tôi không?”

Trình Vượng Vượng “Hả” một tiếng, “Cậu có phải đang chịu tra tấn đâu!”

“Anh dẫn tôi lên thị trấn đi.” Cậu đã đưa nửa bao thuốc cho Trình Vượng Vượng, lúc ấy hắn trông có vẻ hài lòng, song vẫn không chịu mở miệng.

Trình Vượng Vượng phát tay, “Cậu cho heo ăn trước đi, việc này không gấp.”

Bạch Tân Vũ ngậm nước mắt cầm lấy cái thùng, chịu đựng mùi hôi tanh tưởi, nhắm mắt cắn răng múc đầy giã từ trong thùng lớn, múc ra xong, cậu đặt thùng xuống mặt đất, bỗng nhảy dựng lên, miệng la “Á á á á”.

Trình Vượng Vượng lại càng hoảng sợ, “Sao vậy sao vậy? Dừng tay rồi hả?”

Bạch Tân Vũ vừa khóc vừa vẩy tay, giống như muốn vứt cái mùi thúi khỏi người mình, “Mẹ tôi mà biết tôi đang cho heo ăn, thế nào cũng đau lòng cho xem, tôi không chịu được đâu, hu hu hu.”

Trình Vượng Vượng tròn mắt, “Tổ tông ơi, thiếu gia ơi, chết thế nào được, cậu phải cam chịu số phận đi thôi.”

Bạch Tân Vũ dờ chừng một lúc lâu, mới ôm lấy thùng nước, cẩn thận bước từng bước đến chuồng heo, mỗi một bước cậu đi như chẳng khác gì đi trên nín, ánh mắt cậu chuyển chú vào lũ heo hai mắt rục rục, tựa như đang trước là lô-cốt kẻ địch, còn cậu là người quyết tâm hi sinh vì tổ quốc.

Trình Vượng Vượng ở phía sau nhìn cậu, cười đến thỏa thuê.

Bạch Tân Vũ đi đến bên cạnh chuồng, thấy đám heo thò đầu ra ngoài, giống như muốn chìm cả đầu vào trong thùng nước, Bạch Tân Vũ hoàn toàn không cách nào đến gần chuồng heo, cậu hét lớn: “Anh Vượng Vượng!”

Trình Vượng Vượng cầm lấy một tờ giấy đi toilet, quất vào đầu một con heo, “Tránh ra tránh ra, đến giờ cơm rồi! Mau đồ vào đi!”

Bạch Tân Vũ hét lớn một tiếng, ôm lấy thùng nước đồ ào ào vào trong máng, kết quả một nửa nước trong thùng bị đổ ra ngoài, khiến giày cậu ướt nhẹp, cậu lại hét lớn thêm một tiếng, quăng cái thùng thức ăn qua một bên, vừa chạy vừa la, “Má ơi nó muốn cắn con — “

Lần thứ nhất cho heo cho ăn phải mất đến hai giờ, Trình Vượng Vượng cảm thấy, dầu người cho heo ăn chẳng phải hắn, nhưng phải chà rửa cả chuồng heo làm hắn mệt hơn nhiều, Bạch Tân Vũ thì cả ngày vẫn không hết bàng hoàng, cậu cảm thấy tất cả lòng tự tôn của mình đều bị vứt hết ở chuồng heo rồi, từ giây phút này, cậu đã không còn... là Bạch thiếu gia ngày nào nữa, bây giờ cậu là nhân viên chăn heo.

Đêm hôm đó, Bạch Tân Vũ ngủ người cả tiếng đồng hồ trong nhà tắm, dùng khăn chà đồ tẩy cả da, cũng không biết có phải là ảo giác của cậu hay không, cậu cảm thấy mùi thức ăn gia súc vẫn còn quanh quẩn lấy cậu, mà đêm đó khi ngủ, cậu chỉ toàn mơ thấy những cặp mắt hạt đậu sáng lóe của lũ heo nhìn mình, đám heo tranh nhau chen đến trước mặt cậu, há cái miệng rộng ra, giống như muốn ăn tươi nuốt sống cậu vậy, hại cậu suýt chút nữa đá ra quần.

Cứ thế cho heo ăn được ba ngày, Trình Vượng Vượng đại khái là cảm thấy Bạch Tân Vũ thật đáng thương, bèn nói: “Công chúa Tiểu Bạch, đừng buồn nữa mà, tôi dẫn cậu lên thị trấn chơi.”

Ánh mắt âm thầm của Bạch Tân Vũ rút cuộc cũng có một tia sáng rạng, “Thật sao anh Vượng Vượng?” (má chịu hết nổi rồi, tên gì mà như khi ấy =))

Trình Vượng Vượng thờ dài, xoa tóc cậu, “Thật, ngày mai sẽ dẫn cậu đi, giờ phải nghe lời.”

Bạch Tân Vũ hớn hở suýt nhảy dựng lên, rút cuộc cậu có thể đi gặp xã hội loài người thật sự rồi, quan trọng nhất là, cậu có thể gặp phụ nữ, nửa nay nay cậu chỉ thấy heo mẹ, còn đàn bà ra sao thì quên mất dạng, cũng bởi vì như vậy, cậu mới bị Du Phong Thành đầu độc, làm những chuyện... không nhớ lại kia, ngày mai chỉ cần nhìn thấy phụ nữ, chắc chắn cậu có thể đẩy lên sự ham muốn ngày xưa, dù chỉ là đứng nhìn từ xa, cũng đủ giữ cậu không bị “cong” rồi.

“À, đúng rồi.” Trình Vượng Vượng nói: “Nghe nói chúng ta muốn lên thị trấn, đội trưởng đội 3 muốn thay mặt cả đội mua quà tặng.”

“Đội 3?” Đó chẳng phải là đội Trần Tĩnh sao, “Vi sao?”

“Nghe nói có ba người ở đội 3 có sinh nhật vào tháng này, vừa khéo chúng ta có xe đi ra ngoài, đội trưởng đội 3 nói muốn thay mặt cả đội đi mua quà.”

“Hay đấy.” Bạch Tân Vũ cực kì vui vẻ.

“Còn phải dẫn theo người đi nữa.”

“Dẫn ai?” Bạch Tân Vũ trong lòng hoảng sợ, bỗng có dự cảm không lành, chẳng lẽ Du Phong Thành cho cậu thuốc lá là vì...

“Là người cậu biết đó, tân binh đặc biệt nhất đội 3, vừa cao ráo vừa đẹp trai.”

Bạch Tân Vũ méo miệng. Ý đồ lên thị trấn tìm một cô gái dễ nhìn để tâm sự tán tỉnh, lập tức bị bóp chết từ trong trứng nước.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 35

Sáng sớm hôm sau, Bạch Tân Vũ hẹn gặp Trình Vượng Vượng ở dưới lầu, Trần Tĩnh và Du Phong Thành đã đứng chờ sẵn ở cửa, chiếc xe bán tải quân dụng cũng đã đậu bên ngoài từ lâu.

Du Phong Thành nhìn thấy cậu từ xa, mặt cười như không cười, tỏ vẻ kênh kiêu

Bạch Tân Vũ hung hăng trừng mắt nhìn hắn, “Tôi cho cậu lấy đồ của tôi hả?”

Du Phong Thành nhún mày, “Thái độ gì đấy?”

Bạch Tân Vũ tức thì xui lòng, “Đại ca, cậu có thể tạm thời trả điện thoại di động cho tôi không, nếu trên thị trấn có tín hiệu, ít ra tôi cũng có thể gửi hình cho ba mẹ.”

Du Phong Thành từ móc di động từ trong túi ra ném cho cậu, “Tạm thời đưa anh, xài xong trả lại tôi.”

Bạch Tân Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, “Đây là điện thoại di động của tôi cơ mà.”

Du Phong Thành cười nói: “Có ai nói không phải đâu.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn hắn một cái, nhét nhanh di động vào trong túi quần, chạy tới bên cạnh Trần Tĩnh, “Đội trưởng, không ngờ cậu cũng đi, thật khéo.”

“Ừ, sắp tới sinh nhật nhiều người trong đội, tôi muốn đi mua bánh ngọt với quà cáp cho ra cái sinh nhật đàng hoàng.”

Bạch Tân Vũ liếc nhìn Du Phong Thành, “Cậu... dẫn cậu ta theo hử?”

Trần Tĩnh khó hiểu nói, “Là Phong Thành đề nghị đấy, nếu không tôi còn không biết các anh sắp lên thị trấn, quân đội không thể phái xe riêng cho chúng tôi đi mua quà sinh nhật, đành phải đi nhờ xe thôi.”

Du Phong Thành lại cười nói: “Là Tân Vũ nói cho tôi biết đấy.”

Bạch Tân Vũ hận không thể giáng cho mình hai bạt tai, mày là cái đồ lảm miệng! mày là cái đồ lảm miệng!

Trình Vượng Vượng dịu dàng cười nói: “Đội trưởng đội 3, các cậu muốn đi mua quà gì thế?”

Trần Tĩnh nói: “Ra, lên xe nói.”

Bốn người ngồi trên xe, chiếc tiểu bán tải chạy vèo ra khỏi doanh trại.

Trình Vượng Vượng ngồi hàng đầu tám chuyện với tài xế, còn lại ba người ngồi ở hàng ghế sau, Trần Tĩnh ngồi chính giữa, Bạch Tân Vũ ngả lưng ra ghế, thảnh thơi lại liếc nhìn Du Phong Thành qua cái ót của Trần Tĩnh, Du Phong Thành mắt liếc thấy cậu nhưng cũng không phản ứng gì.

Trần Tĩnh bỗng hỏi Bạch Tân Vũ dạo này thế nào, có chăm chỉ luyện tập không, sau đó cả hai người mải mê trò chuyện đến trên trời dưới đất.

Sau khi xe chạy khỏi doanh trại, gặp phải một đoạn đường khá gập ghềnh, Bạch Tân Vũ hỏi bao lâu nữa thì đến thị trấn, Trình Vượng Vượng mặt tỉnh bơ nói: “Nhiều lắm là năm sáu giờ nữa.”

“Hả? Anh nói lại xem?”

Trình Vượng Vượng xoay đầu qua, “Cậu có biết Tân Cương rộng bao nhiêu không?”

Bạch Tân Vũ chỉ ngây ngốc mà lắc đầu, “ Bao nhiêu?”

Trình Vượng Vượng “Hừ” một tiếng, “Tôi cũng không biết, dù sao cũng rất lớn, doanh trại của chúng ta ở khá xa thành trấn, cho nên năm sáu giờ cũng không nhiều lắm đâu.”

“Thế thì đi về là hết một ngày mất, chúng ta có về trong ngày được không?”

“Tối nay chúng ta không về, ở trên thị trấn, chỉ một ngày thì không đủ để mua đồ.”

Bạch Tân Vũ mắt sáng rực, “Oa, hay quá, đêm nay không về.”

Trần Tĩnh liếc nhìn cậu, “Có gì mà anh mừng dữ thế?”

Bạch Tân Vũ xoa xoa tay, “Lâu rồi tôi cũng chưa được ra ngoài, nửa năm nay cứ như ngồi tù vậy ý, bây giờ được ra ngoài chơi sao lại không mừng chứ!”

Trần Tĩnh vỗ ót cậu, “Nói cái gì mà ngồi tù đó hả.”

Bạch Tân Vũ cười hi hi không ngừng, chồm lên vỗ vai Trình Vượng Vượng ngồi đằng trước “Anh Vượng Vượng, anh là tốt nhất!”

Trình Vượng Vượng cười nói: “Nhiều người muốn đi mà không được đấy, cảm ơn tôi đi.”

Bạch Tân Vũ cười không ngậm nổi miệng, “Ai, trên thị trấn có gì thú vị không? Có... quán bar hay là...”

Trần Tĩnh trừng mắt nhìn hắn, “Quán bar? Anh còn muốn vào mấy chỗ này hả? Anh có biết mình ra ngoài làm gì không? Đã mặc bộ quần áo này, anh đừng hòng ra vào bất cứ nơi ăn chơi nào, biết chưa?”

Bạch Tân Vũ nhìn quân trang trên người mình, lập tức ỉu xiu, “Đội trưởng, tôi chỉ nói đùa thôi mà.”

Trần Tĩnh chỉ vào hắn, “Người như anh chẳng tin tưởng được chút nào, Phong Thành, đến thị trấn cậu nhớ trông anh ta hộ tôi.”

Du Phong Thành cười nói: “Không vấn đề, tôi chắc chắn sẽ trông anh ta thật kỹ.”

Bạch Tân Vũ không nghe lọt tai nổi nữa, cậu rất mong chuyến đi lần này đến thị trấn, trong lòng cậu nghĩ, cho dù Trần Tĩnh không cho cậu đi, nhưng cậu có chân, buổi tối lên ra ngoài chơi cũng không có gì khó, không biết trên thị trấn có gì thú vị không, có mỹ nữ hay rượu ngon không... Bạch Tân Vũ đã hoàn toàn chìm trong tưởng tượng của mình, cậu có cảm giác mình sắp được trở về xã hội loài người tới nơi rồi.

Sau ba giờ ngồi lắc lư trên xe tải, Bạch Tân Vũ mặc dù không say xe nhưng cũng có chút cảm giác khó chịu, chẳng còn hơi đâu tám chuyện nữa, ba người ngồi sau đều ngả lưng ra ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ có Trình Vượng Vượng sợ tài xế mệt là cố gắng lái nhai thêm dăm ba chuyện nữa.

Bạch Tân Vũ nằm một chốc, cũng ngủ không được, than thở nói: “Đường xá gì mà thấy ớn, sáng giờ mệt rồi luôn rồi.”

Du Phong Thành vươn tay, nhéo nhéo lỗ tai cậu, Bạch Tân Vũ giật mình, lập tức mở to mắt, “Cậu làm cái gì thế?” Sau đó cậu cũng cảm giác có gì đó dán ở sau tai cậu, bèn lấy tay sờ, hình như là miếng dán say xe.

Du Phong Thành nghiêng đầu nhìn cậu, “Anh đừng có nôn trên xe đấy.”

Bạch Tân Vũ hừ một tiếng, “Tôi còn ra vào chuồng heo như cơm bữa, làm sao mà nôn chỉ vì say xe thôi chứ.”

Du Phong Thành cười xùy một tiếng, “Lại còn bày đặt đắc ý.”

Bạch Tân Vũ xấu hổ nói: “Có gì hay để mà đắc ý đâu.”

Trần Tĩnh mỉm cười, “Nghe nói đội của anh mua hơn mười con heo phải không?”

Bạch Tân Vũ liếc mắt, “Ừ, tôi phụ trách cho heo ăn.”

Trần Tĩnh nhin cười, “Đúng đúng, học càng nhiều kỹ năng càng tốt.”

Bạch Tân Vũ chỉ có thể nuốt giận vào bụng, cậu quyết định, nhất định phải cố gắng tập bắn, để ở cuộc thi toàn quân khiến cho Hứa Sấm nhìn cậu với con mắt khác, nếu hai năm này cứ mãi cho heo ăn, cậu cảm thấy mình sẽ chết mất thôi.

Hơn năm giờ ngồi trên xe, bọn họ cũng không ăn bữa trưa, cuối cùng đến được thị trấn vào hai giờ chiều.

Bạch Tân Vũ vừa xuống xe, nhìn “thị trấn” trước mặt, chân bỗng mềm nhũn ra. Nói như thế nào nhỉ, nơi này giống như cái chợ nông nghiệp phóng đại, ít ra cậu cũng nhìn thấy được hai bên đường đều là cửa hàng, trước cửa hàng là các sạp hàng nhỏ, thứ gì cũng có, phóng mắt nhìn lại, tòa nhà cao nhất thị trấn này cũng chỉ có sáu bảy tầng, trên đường xe xích lô, xe gắn máy làm chủ, ô tô rất ít, cả trấn đều không có một cột đèn xanh đèn đỏ nào, khiến nơi đây được trùm lên một bầu không gian vô cùng đơn sơ và lạc hậu.

Ở đây người Uighur nhiều hơn so với người Hán, trên đường chỉ cần liếc mắt là thấy các cô, các bác người Uighur đang rao bán hàng, thị trấn tuy nhỏ nhưng vô cùng náo nhiệt.

Trình Vượng Vượng giới thiệu: “Khu chợ này đông nhất vào buổi sáng đấy, giờ chúng ta đến thì nhiều người đã dọn sạp mất rồi.”

Bạch Tân Vũ khòe miệng co quắp, “À... ra vậy...” Hóa ra đây chính là thị trấn mà cậu chờ mong đã lâu ấy ư, cậu khóc không ra nước mắt nữa rồi.

Du Phong Thành ôm lấy vai cậu, cúi người, ghé vào lỗ tai cậu cười nhẹ nói: “Thị trấn trong trí tưởng tượng của anh là kiểu gì? Xa hoa trụy lạc? Quán bar, hộp đêm khắp nơi không đếm xuể? Ngoan ngoan đi, mai mốt tôi cho anh về thăm Bắc Kinh một lần.”

Bạch Tân Vũ đẩy hấn ra, tỏ vẻ ngay thẳng nói: “Tôi tới đây mua sắm, không phải đến chơi đâu.”

Du Phong Thành nhéo cái cằm cậu, “Nói hay lắm.”

Bạch Tân Vũ không tưởng tượng xa vời nữa, cậu lấy điện thoại cầm tay ra, hớn hờ nói: “Á má ơi có tin hiệu nè, hay quá!” Đoạn hí hoáy chụp ảnh.

Trần Tinh đứng đằng xa gọi cậu: “Tân Vũ, đi thôi.”

Bạch Tân Vũ chụp xong bèn chạy tới, “Tôi liền, đội trưởng, cậu giúp tôi chụp một tấm đi, phải toàn thân đấy.”

Trần Tinh cầm lấy điện thoại, “Ở đây cũng có gì hay mà chụp đâu.”

Bạch Tân Vũ nhìn các bác gái, các ông cụ đang mua bán đồ ăn và các công trình kiến trúc cũ nát xám xịt xung quanh, nghĩ thầm gửi tấm hình này qua, hẳn là có thể giành được sự đồng tình của mẹ, cậu nói: “Đội trưởng, cậu cứ chụp đi, xem tôi đội mũ có gầy hơn so với khi không đội mũ không?”

Trần Tinh cau mày nói: “Nhìn được mà.”

“Đừng có mà “nhìn được” chứ, cậu chụp từ dưới lên đi, như vậy trông tôi sẽ cao hơn...” Bạch Tân Vũ làm tư thế hôn gió.

Trần Tinh ấn nút chụp tí tách.

“Đội trưởng đội trưởng, thêm mấy tấm nữa.” Bạch Tân Vũ tiếp tục bày thêm vài tư thế tự cho là đẹp trai, chưa kịp tạo dáng, Du Phong Thành đột nhiên xông vào, ôm lấy vai cậu.

Bạch Tân Vũ quay đầu nhìn hấn, “Cậu làm trò gì vậy! Tôi gửi cho mẹ tôi đấy, gây hiểu lầm thì toi mất.”

Du Phong Thành cười tùm tùm nhìn hấn, “Gây hiểu lầm gì?”

Bạch Tân Vũ nhất thời nghẹn lời, dùng sức đẩy vai hấn, “Đi ra đi, cậu đứng cạnh làm tôi trông lùn chết được.”

Du Phong Thành lại ôm lấy cậu, cao giọng nói: “Đội trưởng, làm cho bọn tôi vài pô nào.”

Trần Tinh tẩn trách bấm nút chụp, thâu hết cảnh hai người tôi xô anh đẩy vào ảnh.

Chụp xong, Bạch Tân Vũ cầm lấy điện thoại, lựa từng tấm một, “Ý, tấm này đẹp trai nè, tấm này cũng đẹp nữa nè.”

Du Phong Thành bu lại, nhìn mình trong ảnh chụp, “Chụp lên trông cũng được đó chứ.”

“Được cái gì mà được, tôi xóa ảnh cậu ngay bây giờ.”

“Anh dám, anh đừng quên điện thoại của anh hiện giờ do tôi giữ, nếu anh dám xóa ảnh tôi, tôi sẽ đưa clip trong máy cho ba mẹ anh xem.”

“Bà mẹ nó, cậu cái đồ khôn!” Bạch Tân Vũ nằng.

Du Phong Thành hừ một tiếng, “Gửi hình chúng ta cho mẹ anh xem đi, rồi nói... thôi, để tôi làm!” Hấn giật lấy điện thoại rồi nhanh tay mở WeChat ra, gửi từng tấm ảnh sang, mặc kệ Bạch Tân Vũ cố giật cách mấy cũng may không nhúc nhích tí nào.

“Bà mẹ nó, cậu nhấn cái gì đó?”

Du Phong Thành gửi xong, đưa di động trả lại cho cậu, cười rất ư thỏa mãn.

Bạch Tân Vũ cầm lấy xem, cái Du Phong Thành gửi là ảnh hai người chụp chung, kèm thêm một ti nhắn: Mẹ, đây là Du Phong Thành, bạn tốt nhất của con trong quân đội, cậu ấy rất giỏi, cũng quan tâm con rất nhiều nữa.

Bạch Tân Vũ suyt chút học máu, cậu lấy tay chỉ mũi Du Phong Thành, “Thế còn điểm yếu của cậu đâu hả?!”

Du Phong Thành nhếch miệng cười, “Ra ngoài xã hội thì phải học tốt khoe xấu che, bộ anh không hiểu à?”

“Không hiểu cái đầu cậu ấy, tôi đang định muốn nói với mẹ mình có cơ bụng sáu múi, ra dáng đàn ông hơn trước kia, bà ấy là mẹ tôi, mẹ tôi đấy! Ai cho cậu nói mấy lời này với bà ấy hả!” Bạch Tân Vũ cầm lấy điện thoại, xoay người chạy.

Trần Tinh đưa bọn họ vào nhà khách quân đội trên thị trấn đăng ký hai phòng trước, cả bọn vừa ăn trưa ở nhà khách xong, đã tức tốc ra ngoài mua đồ.

Võ Thanh đưa cho bọn họ tờ giấy dài liệt kê những thứ cần mua, tuy mỗi tuần quán doanh đều được tiếp tế, nhưng những thứ gia vị khá đặc biệt thì chỉ có thể tự tay mua mà thôi, cũng vì vậy mà Bạch Tân Vũ được thấy rất nhiều đồ ăn và đồ dùng lạ mắt chưa từng thấy bao giờ. Số tiền cậu mang từ nhà theo, cuối cùng cũng tìm được nơi để tiêu, phải nói là nhìn cái gì mua cái nấy, đồ trong danh sách chưa mua được bao nhiêu, trên tay cậu đã bao lớn bao nhỏ rồi.

Trần Tinh thờ dài, “Anh mua nhiều đồ vậy, lỡ không ăn hết thì sao?”

Bạch Tân Vũ cười hi hi nói: “Anh đem về chia cho các anh em, với cả Đông Nguyên và Tiền Lượng nữa, bọn nó biết anh được lên thị trấn thì thêm lắm cơ, nên anh mang chút quà về cho bọn nó.”

Trình Vượng Vượng cầm lấy nhánh cây thì là bày trên sạp hàng rong, đặt ở chóp mũi hít hà, “Chắc chắc, đây mới là mùi chính tông.”

Bạch Tân Vũ bị mùi đồ gia vị đầy đường làm ngạt thở, một ông cụ người Uighur bán gia vị thấy bọn họ vận quần trang, bèn cười xơi lời, cầm thanh đao lớn buông vài lời tán tụng, xong đoạn bước lên bắt vai bọn họ.

Đứng bên cạnh ông cụ đó là một cô gái người Uighur, sống mũi cao, bờ môi hồng, đôi mắt sâu sáng ngời, lông mi cong vút như Batoul, trông dễ mến vô cùng, nhân lúc Trình Vượng Vượng đang mua đồ ở nơi nào đó, Bạch Tân Vũ nhiệt tình nở nụ cười với con gái nhà người ta, cô gái Uighur cũng khá bạo dạn, không kiêng kị cười đáp trả lại cậu, trông thấy hàng lông mi dài nhấp nháy ấy, Bạch Tân Vũ bỗng thấy tâm gan ngứa ngáy, định bụng hỏi số điện thoại người ta. Nhưng lại chẳng có cách nào liên lạc được... suy nghĩ một hồi, bỗng bị ai đó vỗ vào ót một cái rõ đau.

Cậu kêu “Oái” một tiếng, xoay người, thấy Du Phong Thành trừng mắt nhìn cậu từ trên cao xuống, dùng khẩu hình nói: Muốn chết à.

Bạch Tân Vũ không muốn mất mặt ở trước mặt cô gái, hung dữ trừng mắt lại, “Ai làm gì cậu hả!”

Cô gái cười khúc khích, trốn sang một bên.

Du Phong Thành túm Bạch Tân Vũ ra sau lưng mình, dùng tấm lưng rộng lớn che khuất cậu, không cho cậu nhìn cô gái người Uighur kia, Bạch Tân Vũ thừa cơ giẫm hai chân hần, Du Phong Thành liền kéo cậu sang một bên, xách cổ áo cậu như xách mèo con, “Anh không muốn sống nữa phải không? Liếc mắt đưa tình với em gái chưa chồng nhà người ta, nhờ cô ấy vừa ý anh, anh có nước mà đi làm rể nhà người ta, rồi ở đây cả đời luôn đi.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn hần, “Cậu nói nhảm gì đó, tôi nhìn cổ vài lần là muốn cưới cổ sao?”

Du Phong Thành nheo ót cậu, không ngừng hăm dọa, “Đây là phong tục địa phương, anh mà còn nhìn thêm vài lần nữa, cô ta sẽ lập tức kêu anh em trong nhà bắt anh về nhà mình, cả đời này anh đừng hòng rời khỏi đây.”

Bạch Tân Vũ bán tín bán nghi, “Thật, thật sao?”

“Anh không tin thì đi tìm cô ta mà hỏi.”

Bạch Tân Vũ rút cổ, cậu cũng không phân biệt được lời Du Phong Thành nói chỉ để hù dọa cậu hay là sự thật, dù sao việc này cũng không đáng để mình mạo hiểm.

Du Phong Thành dắt lấy lỗ tai cậu, “Anh nghe cho kỹ đây, không được nhìn hay ngấm bất kì cô gái Uighur nào, cũng không được nói chuyện với họ, nếu có chuyện gì xảy ra thật thì không ai giúp anh được đâu.”

Bạch Tân Vũ thật tình bị dọa, trước kia cậu cũng đã từng nghe nói về các phong tục kỳ quái của các dân tộc, nói không chừng lời Du Phong Thành nói là thật, ôm tâm tính thà tin là có, Bạch Tân Vũ sợ hãi gật đầu.

Du Phong Thành nở nụ cười ‘thành công rồi’.

Trần Tinh và Trình Vượng Vượng đã xách thêm đồ đạc đi tới, “Hai người các cậu làm gì đó, lại đây xách đồ mau.”

Bốn người mua sắm đến trưa, mặt trời đã xuống núi, cả bọn cùng nhau chất đồ lên xe, sau đó đi tìm bữa tối.

Trình Vượng Vượng rành rẽ dẫn cả bọn đến một nhà hàng gần nhà ga thị trấn, tiệm ăn trông khá cũ kĩ, nhưng lại đông như trẩy hội, náo nhiệt vô cùng, hần đặc ý nói: “Tiệm Skewers này là chỗ khá nhất ở đây đây, um, người thấy mùi đồ nướng thơm chưa? Ôi cha, tôi thèm sắp chết rồi đây nè.” Hần xoa xoa tay, “Lần nào tới đây tôi cũng muốn trộm tay nghề về, ngay cả mấy tiệm ăn bản xứ chỗ chúng ta cũng không làm được ngon như vậy, thịt dê nướng cùng với rượu vang trắng, còn gì sướng hơn nữa chứ!”

Đổi lại trước đây, đối với loại nhà hàng nhỏ dơ dáy thế này có đánh chết Bạch Tân Vũ cũng không vào, thế nhưng kinh nghiệm hơn nửa năm nay đã khiến cậu thăng hoa hoàn toàn, lúc này người thấy mùi thịt dê nướng bay ra từ trong nhà hàng, cậu đã thèm chảy nước miếng, nhanh tay nhanh chân bước vào, một bác gái người Uighur cao lớn thô kệch đưa bọn họ vào trong nhà hàng, dẫn đến một chiếc bàn làm trong góc.

Bạch Tân Vũ vẫy tay, cực kì đẹp trai vỗ tay cái “bốp”, “Cho tôi menu.”

Bác gái xoay đầu nhìn cậu.

Trình Vượng Vượng vỗ tay cậu, “Menu có cái rầm, tôi đi chọn món, mấy cậu ngồi đây.”

Bạch Tân Vũ lại lấy điện thoại di động ra, mừng rỡ khi thấy tin nhắn hồi âm của mẹ, cậu mở ra xem: Tân Vũ, sao con đen nhiều thế, con đang ở nơi nào vậy, người đứng cạnh con đúng là Du Phong Thành rồi, đứa nhỏ này lớn lên trông đẹp trai, cao to thật đấy.

Bạch Tân Vũ vội vàng hồi âm cho: mẹ, con lên thị trấn mua sắm, nơi này đơn sơ lắm, con cảm thấy còn không tiến bằng quân doanh của tụi con nữa, mẹ, con nhớ mẹ muốn chết.

Lý Úy Chi gửi đến một đồng ký hiệu trái tim cho cậu: Mẹ cũng nhớ con, con xem con kia, trưởng thành đến mức mẹ cũng không nhận ra rồi...

Bạch Tân Vũ lòng chua xót hân huyền với mẹ mình.

Mẹ cậu gửi sang vài tấm hình, có tấm chụp bà vừa đổi kiểu tóc mới, có tấm chụp ba cậu giám được mười ký, còn có tấm chụp vài bộ quần áo mới mà bà mua cho Bạch Tân Vũ.

Hai người nói cả buổi, Bạch Tân Vũ hỏi: mẹ, anh con thế nào rồi, dạo này có ổn không

Đầu bên kia trầm mặc cả buổi, tâm trạng Bạch Tân Vũ cũng chùng xuống, một lát sau, mẹ cậu gửi sang một đoạn tin nhắn rất dài: Tân Vũ, anh của con không ổn lắm, Giản Tùy Lâm không biết dùng cách gì lừa được anh con, bây giờ bắt anh con bán cổ phần công ty thấp hơn so với giá quy định, ba của con nói, có thể sẽ không giữ được công ty nữa, anh con hiện giờ trốn không muốn gặp ai, mẹ đã gọi nó rất nhiều lần nhưng nó lại không bắt, mẹ cũng không biết nó đang ở đâu, mẹ rất lo lắng cho nó.

Bạch Tân Vũ đầu óc “ong” lên một tiếng, tay chân bỗng phát run. Sao lại có thể như vậy? Anh cậu khôn khéo là thế, mạnh mẽ là thế, sao lại có thể bị Giản Tùy Lâm lường gạt chứ, cậu thật không cách nào tưởng tượng được, người anh tâm cao khí ngạo của cậu, người anh bị cả hai người em cùng nhau phản bội, bây giờ sẽ ra sao, anh cậu... Bạch Tân Vũ áy náy đến độ không thở được nữa.

Hắn cầm điện thoại ra khỏi nhà hàng, gọi điện cho mẹ, cảm xúc của mẹ cậu rất dễ bị kích động, vừa nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của cậu bèn kể lại mọi sự thêm rõ ràng, Bạch Tân Vũ tức giận đến cả người run rẩy, hận không thể lập tức trở về đánh chết Giản Tùy Lâm. Tuy lúc ấy cậu cũng bị quý ám, làm việc có lỗi với anh, nhưng cậu luôn luôn coi Giản Tùy Anh là anh ruột và có cảm tình với anh thật, ba căn hộ kia, thật ra đối với Tùy Anh mà nói cũng không tính là chuyện lớn, nhưng việc Giản Tùy Lâm làm hoàn toàn không cùng cấp độ với cậu, cũng không cách nào xoay chuyển được.

Lý Úy Chi nức nở nói: “Tân Vũ, con nói bây giờ mình phải làm sao đây? Ôi.. hỏi con thì cũng được gì đâu.”

“Mẹ, mẹ yên tâm, anh con lợi hại như vậy, anh ấy sẽ không té ngã vì chuyện này đâu, anh ấy chỉ nghỉ ngơi một thời gian ngắn, sau đó sẽ trở lại ngay thôi mà..”

“Thật vậy sao?”

Bạch Tân Vũ cũng không dám chắc, đành chỉ an ủi như vậy, bây giờ cậu thật sự không chờ được muốn tức tốc về nhà ngay, từ khi vào quân đội đến nay, đây là lần đầu tiên cậu muốn về nhà không phải vì mình, mà là vì anh cậu, cậu muốn trở về giúp anh, dù chỉ là đánh thắng nhóc Tùy Lâm một trận cho hả giận, nhưng cậu biết rõ bản thân mình chẳng làm được gì, nói không chừng thấy cậu chỉ làm anh càng tức giận thêm mà thôi.

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng Bạch Tân Vũ chùng xuống, quay lại tiệm cơm, món ăn đều đã được bê lên, cậu ngược lại không có hứng ăn uống gì cả.

Du Phong Thành đẩy cậu, “Làm sao vậy?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, lấy lệ nói: “Nhớ nhà.” Cậu đột nhiên nhớ tới việc gì đó, “Cậu giữ điện thoại tôi lâu vậy có xem lên dữ liệu bên trong không?”

Du Phong Thành nhướn mi, “Dữ liệu gì? Clip? Tin nhắn?”

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn hắn, “Cậu đã xem được gì?”

Du Phong Thành khinh miệt mà hừ một tiếng, “Một đồng ngực giả mặt giả, cho tiền tôi cũng không xem.”

“Cậu mà biết cái gì, ít ra hơn nửa trong số đó là thật, tôi nhìn phụ nữ nhiều thế chẳng lẽ thật hay giả tôi không phân biệt được.”

Du Phong Thành nheo mắt lại, “Anh cứ đặc ý đi, sau này anh có muốn cũng không được gặp đâu.”

Bạch Tân Vũ không đáp lại hắn, nghĩ thầm đợi đến ngày tôi về nhà, cậu còn quản tôi được chắc?

Trần Tinh nói: “Các anh nói chuyện gì đó? Tân Vũ, anh có sao không, sao mặt mày như đưa đám vậy.”

Bạch Tân Vũ hỏi: “Đội trưởng, không biết tôi có thể xin phép về nhà không?”

“Xin phép nghỉ? Anh muốn về nhà à?”

Bạch Tân Vũ gật gật đầu, “Trong nhà xảy ra chút chuyện, tôi muốn về xem sao.”

Trần Tinh nói: “Trừ phi bị thương, hoặc là người trong nhà bệnh tình nguy kịch hay vừa mất, phải cầm giấy xác nhận của bệnh viện đến xin phép nghỉ, nếu

qua một tuần vẫn không có giấy thi sẽ không được phê chuẩn, mà dù có thể phê chuẩn thì cũng sẽ rất khó khăn.”

Bạch Tân Vũ nghe xong, đã biết rõ không đùa được, cậu cũng không thể bịa chuyện xấu để lấy cớ xin nghỉ.

Trần Tĩnh nói: “Nhà anh xảy ra chuyện gì, nghiêm trọng lắm sao?”

Bạch Tân Vũ thờ dãi: “Là anh họ tôi... mà thôi, chắc là không được đâu.”

Trình Vượng Vượng vừa nhai thịt dê vừa nói, “Hai năm sau là cậu có thể lấy giấy phép về thăm nhà mà.”

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, hai năm sau tôi làm gì còn ở đây, còn lấy giấy xin phép làm gì.

Bốn người ăn uống no nê cả bụng, thông thả trở về nhà khách.

Bọn họ uống hết hai bình rượu vang trắng, đều là hàng thứ hảo, nhưng lại không hề say, Trình Vượng Vượng ồn ào muốn đánh bài tú-lơ-khơ, được mọi người nhất trí hưởng ứng. Cả bọn vừa uống bia, vừa đánh bài, về tới nhà khách lại đóng cửa đánh bài tiếp.

Ban đầu nói ai thua thì uống rượu, sau đó Trình Tăng Thêm còn sợ “thiên hạ chưa loạn” bèn đề nghị cời quần áo, thua cời một chiếc, thắng thì mặc lại một chiếc, người nào cời sạch đầu tiên phải uống hết một cốc bia.

Trần Tĩnh là người dày dặn kinh nghiệm, tức thì không đồng ý, Du Phong Thành ở bên cạnh chỉ cười không nói, Bạch Tân Vũ vốn không có tiết tháo, bởi vì uống nhiều quá đâm ra không kiêng nể gì cả, bèn cười nói “được thôi”, Trần Tĩnh hết cách, chỉ có thể hòa theo đám bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 36

Bạch Tân Vũ hôm nay không biết ăn phải gì mà trúng mánh cực, đại đa số là thắng, thấy Trình Vượng Vượng và Trần Tĩnh thua càng nhiều, cậu càng thêm hả hê khoái chí, khiến Trần Tĩnh tức quá đập cậu vài cú.

“Ý da, lại thắng nữa nè, ha ha ha ha.” Bạch Tân Vũ chỉ vào Trần Tĩnh, “Đội trưởng, cời quần nào!”

Trần Tĩnh vừa lột hết áo ngoài, để trần thân trên, giờ lại đến cả quần, hấn bực lắm nhưng vừa ngại mất mặt, lại vừa không thể chơi xỏ trước mặt lính nhà mình, đành phải cời quần ra, trên người giờ chẳng còn gì ngoài bộ đồ lót. Da Trần Tĩnh khá trắng, kiểu hình cơ bắp, đầy đặn và chắc nịch, nếu nhìn từ sau lưng thì giống như một cậu học sinh, còn thực tế thì hấn đã 21, nếu dựa vào tuổi đến trường thì bây giờ đã là sinh viên rồi.

Trình Vượng Vượng cười đến ngả nghiêng, “Ha ha ha ha, đội trưởng đội 3, cậu sắp được trần truồng rồi nhá, ha ha ha.”

Trần Tĩnh xấu hổ nói: “Tôi sẽ thắng cho xem”

Lúc này Trình Vượng Vượng đang mặc nhiều hơn Trần Tĩnh một cái quần, Du Phong Thành trên người còn chiếc áo ba lô, Bạch Tân Vũ là người đỡ nhất, chỉ mới lột áo ngoài.

Bốn người đánh tiếp một màn, kết quả Trần Tĩnh lại thua, Bạch Tân Vũ cười đến thở không ra hơi, Trần Tĩnh sùi máu vút hết bài đi, sau đó tháo cặp kính xuống ném vào trong đồng bài.

“Đội trưởng à, ha ha ha, cời đi nào, dù sao có phải bọn tôi chưa nhìn bao giờ đâu.” Bạch Tân Vũ chọt cánh tay Trần Tĩnh, vẻ mặt cười xấu xa.

Trần Tĩnh chỉ vào cặp kính của mình, “Tôi cời rồi đó thôi.”

“Cái này không tính, cậu chơi xấu.”

Trần Tĩnh nghếch cổ nói, “Tôi không có, mắt kính cũng là đồ trên người tôi, sao lại không được cời.” Bỏ đi chiếc mắt kính, thoáng hấn trông nhỏ hơn vài phần so với tuổi thật, vẻ cầu kính trên mặt tô đậm thêm cái nét trẻ con, linh hoạt hơn so với cái đáng điệu đứng đắn ngày thường.

Bạch Tân Vũ quệt mồm, “Đội trưởng chơi xấu.”

“Không có.”

“Có.”

“Tôi không có!” Trần Tĩnh cũng uống nhiều quá, chẳng thêm nể hà hình tượng chi nữa.

Trình Vượng Vượng giương tay quơ quơ trước mặt Trần Tĩnh, “Đội trưởng đội 3, cậu cận thị bao nhiêu độ thế? Không đeo mắt kính có sao không?”

Trần Tĩnh đẩy tay hắn ra, “Tôi không có bị cận thị.”

“Hà? Không cận thị thì cậu đeo mắt kính làm chi vậy?”

Trần Tĩnh không được tự nhiên, ấp úng cả buổi, mới thấp giọng nói: “Tôi không đeo thì trông giống con nít chết, sao mà quản lý người ta được.”

Bạch Tân Vũ ôm cổ Trần Tĩnh, say khướt nói: “Đề, đề tôi nhìn mặt đội trưởng cái nào.” Nói xong liền đưa mặt tới, gần như áp hết cả mặt mình vào mặt Trần Tĩnh.

Du Phong Thành từ sau lưng ôm lấy eo cậu, kéo cậu về, “Say lắm rồi lên con à.”

Bạch Tân Vũ nghiêng người, gần như ngồi trên đùi Du Phong Thành, cậu cố rướn thẳng người lên, chỉ tay vào Trần Tĩnh nói, “Đội trưởng, cậu là đội trưởng của tôi á hả? Chà giống chút nào.”

Trần Tĩnh đẩy tay cậu ra, “Anh chơi hay là không đây?.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu quầy quậy, “Chơi, hôm nay tôi không cời hết đồ lót của đội trưởng thì không phải là Bạch Tân Vũ!”

Trần Tĩnh tức tối nói: “Tôi sẽ không thua đâu!”

Bạch Tân Vũ bò xuống giường, “Tôi, tôi đi toa lét chút, nín hết nỗi rồi...” Nói đoạn cậu chạy đến buồng vệ sinh, ung dung giải quyết. Xong xuôi, cậu hí hửng nói: “Hi hi hi hi, đầu tiên lột sạch đội trưởng trước, sau đó đến anh Vượng Vượng, rồi...” Bạch Tân Vũ liếc nhìn Du Phong Thành, “Cậu thì thôi.”

Du Phong Thành nhướn mày nói: “Sao tới tôi lại thôi?”

Bạch Tân Vũ khề nói: “Tôi không muốn xem cậu trần truồng.”

“Phải không, hay là tự ti?”

Bạch Tân Vũ bỗng nghẹn họng, lớn tiếng hét lên: “Ai tự ti hả, bót tự mình khoe khoang đi.” Cậu xoa xoa tay, nhảy lên giường, “Tôi hết đi!”

Bốn người đánh thêm một ván, song kết quả lại không toàn thắng như Bạch Tân Vũ nghĩ, cậu còn thua ngược một ván, chưa hề nản chí, cậu lại đánh tiếp, kì lạ thay chẳng biết chuyện gì, may mắn cứ như bị cậu xả hết vào bốn câu khi đi toa lét vậy, thua liền mấy trận, cuối cùng Trần Tĩnh và Trình Vượng Vượng quần áo lại đầu vào đó, còn cậu thì chỉ chừa lại mỗi quần lót.

Bạch Tân Vũ không tin, lại đánh thêm một ván, kết quả vẫn thua, cậu nhìn cái quần lót duy nhất còn sót lại trên người mình, tức đến phát điên, “Không thể nào, sao lại như thế này? Mấy người... có phải mấy người làm trò gì sau lưng tôi không?!”

Du Phong Thành vô tội nói: “Trò gì cơ?”

Bạch Tân Vũ say quá cần câu, suy nghĩ bắt đầu lộn xộn, “Mấy người hợp tác với nhau chặn bài tôi!”

Trình Vượng Vượng nháy mắt, “Làm gì có.”

Trần Tĩnh cười hừ một tiếng, không nói lời nào.

Bạch Tân Vũ khóc rống nói: “Các người hợp tác với nhau khi dễ tôi phải không?”

Du Phong Thành bắt lấy vai cậu, “Đừng nói nhảm nữa, anh cời hay không cời đây?”

Bạch Tân Vũ túm chặt lấy quần lót, “Mấy người chơi xấu.”

Trần Tĩnh nhếch miệng cười cười, “Con mắt nào của anh thấy bọn tôi chơi xấu, giờ thì cời mau!”

Trình Vượng Vượng cũng hòa theo, “Cởi đi! Cởi đi!”

Bạch Tân Vũ túm lấy quần không buông, bình thường lúc đi tắm rửa ai cũng muốn đua nhau cởi đồ trước, thế nhưng lúc này có chết cũng không ai chịu, đại khái bởi vì đây trò chơi mạng tính chất trừng phạt, cởi đồ tức là ‘thua’.

Du Phong Thành âm hiểm cười nói: “Không cởi chứ gì, có muốn tôi giúp anh một tay không?”

Bạch Tân Vũ hô lớn: “Tôi tự mình cởi!” Hết cách, cậu tự cởi quần ra, vút mạnh lên giường, “Tôi cởi rồi, được chưa!”

Cả bọn cười ha ha.

Bạch Tân Vũ xấu hổ, nổi sùng lên, “Tiếp, tôi không tin mình đen thế được!”

Trần Tĩnh cười nói: “Áy dà, mệt quá, đi ngủ thôi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa.”

“Đứng rồi đó, nghỉ sớm thôi, nếu không ngày mai ngồi xe khó chịu lắm.”

Bạch Tân Vũ trừng to mắt, “Các người muốn chuồn hả? Đừng có hòng, quay lại chơi tiếp!”

Trần Tĩnh xoa đầu cậu, “Muộn quá rồi, ngủ đi.”

Bạch Tân Vũ kéo vai Trần Tĩnh, “Không được đi, các người không được đi!”

Trình Vượng Vượng nhét một lon bia vào trong tay cậu “Tối đây tối đây, uống bia đi, thua là phải uống, không được quịt đâu đấy.”

Bạch Tân Vũ tức tối cầm lấy lon bia, “Tôi không quịt, mấy người cũng đừng hòng chuồn.” Đoạn cậu ngẩng cổ dốc bia uống liền một hơi, bia chảy từ khóe miệng xuống cổ, xuống người.

Uống xong cậu bèn quăng vỏ lon đi, mở mắt ra bỗng chẳng thấy ai trong phòng. Cậu trợn mắt, sững sờ cả buổi, sau đó lau miệng, hét lớn: “Người đâu! Người đâu hết rồi! Cho tôi...”

Một bóng người cao lớn từ phòng tắm đi ra, Du Phong Thành cời trần, thân hình khỏe đẹp cân đối, cơ bụng, cơ ngực dưới ánh đèn mờ nổi lên màu lúa mạch sáng bóng, hấn tựa ở trên tường, tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Bạch Tân Vũ, “Đừng la nữa, bọn họ trở về phòng rồi.”

*tự tiểu phi tiểu: cười mà không cười

Bạch Tân Vũ trợn tròn mắt, sợ run một hồi lâu, mới cất giọng bé lí nhí như con muỗi mà hỏi, “Bọn họ... trở về... phòng rồi sao? Vậy, vậy cậu...”

“Bọn họ không muốn ngủ với anh, cho nên chỉ có tôi trông anh thôi.” Du Phong Thành không biết đi tới từ lúc nào, hai tay chống lên giường, khuôn mặt tuấn mỹ kẻ sát vào mặt Bạch Tân Vũ, “Đêm nay chúng ta làm chút gì nhé?”

Bạch Tân Vũ chuồn đến giữa giường, phát hiện mình còn đang trần truồng, bèn lập tức kéo mền che “cậu nhỏ” của mình lại, cậu hoảng sợ nhìn Du Phong Thành, “Cậu muốn làm gì!”

Du Phong Thành leo lên giường, dồn Bạch Tân Vũ đến góc giường, kẻ sát mặt cậu khẽ nói “Muốn làm anh.”

Bạch Tân Vũ hét to một tiếng, lấy chân đạp ngực Du Phong Thành, “Cậu đừng có mà giờ trò lưu manh!”

Du Phong Thành khẽ cười nói: “Tôi muốn giờ trò lưu manh đấy, anh định làm gì nào?”

Bạch Tân Vũ khăn trương đến xoắn lối, “Cậu tưởng tôi sẽ chịu ở chung phòng với cậu hả, bây giờ tôi sẽ đi thuê phòng khác! À không, thuê mướn phòng! Tôi sẽ bao toàn bộ khách sạn rồi chọn phòng cách xa phòng cậu nhất...”

“Đây là nhà khách quân đội, không phải có tiền là thuê được đâu.”

“Vậy tôi đi tìm khách sạn khác...”

“Đây là khách sạn chính quy duy nhất trên thị trấn này, những khách sạn còn lại chưa chắc đảm bảo an toàn, anh dám ở sao?”

Bạch Tân Vũ chớp mắt, cực kì do dự. Bây giờ cũng đã hai giờ sáng, bên ngoài thì rét cóng rét mướt, cậu lại chưa quen nơi này, nhớ ra ngoài gặp phải tên đàn ông nào đó còn biến thái hơn Du Phong Thành muốn cướp sắc, vậy chẳng phải rất nguy hiểm còn gì!

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Nếu anh muốn ra ngoài thì tôi cũng không ngăn cản, đi thôi.”

Bạch Tân Vũ cắn môi, “Nhưng... đám người đội trưởng đang ngủ phòng bên.”

“Khách sạn này được xây dựng vào thời kỳ giải phóng bằng loại gạch tốt nhất, hơn nữa để chống lạnh mà tường được xây rất dày, hiệu quả cách âm tốt khỏi phải bàn, không tin anh la lên thử xem!”

Bạch Tân Vũ mém khóc, “Đại ca, cậu đừng đùa tôi nữa, tôi đi ngủ là được chứ gì.”

Du Phong Thành nhìn bộ dạng xui xẻo của Bạch Tân Vũ, trong lòng mừng gần chết, chớp mũi của hắn gần như áp lên mặt Bạch Tân Vũ, khẽ nhủ mày, “Người anh toàn mùi bia, hôi chết, đi tắm rửa đi.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không tắm đâu.” Tắm sạch cho cậu ăn hả, tôi không có ngu đâu nha!

Du Phong Thành uy hiếp nói: “Hoặc là tự anh tắm, hoặc là tôi giúp anh tắm, anh chọn đi.”

Bạch Tân Vũ buồn bực nói: “Cậu đừng có đùa tôi nữa mà.”

Du Phong Thành kéo lấy tấm chăn đang trùm trên người cậu.

Bạch Tân Vũ co ro trong góc tường, “Tôi tắm tôi tắm, tôi tự tắm.”

Du Phong Thành bỗng lùi lại một khoảng, Bạch Tân Vũ té xuống giường, chạy vọt vào trong phòng tắm, bộ dáng trần truồng chạy thực mạng của cậu làm Du Phong Thành xém chút bật cười.

Bạch Tân Vũ tắm ở trong cả buổi vẫn chưa đi ra, Du Phong Thành chờ chán chê bèn đi gõ cửa, “Này, anh xong chưa? Tôi cũng muốn tắm.”

Bên trong không tiếng trả lời.

Du Phong Thành nhú mồm, đẩy cửa ra, dè dặt lại thấy Bạch Tân Vũ đang ngủ trong bồn tắm. Du Phong Thành liếc mắt, đi qua tắt vòi sen, vỗ vỗ mặt Bạch Tân Vũ “Này, tỉnh dậy đi, anh có muốn bị cảm không thế?”

Bạch Tân Vũ mở to mắt, hoảng hốt nhìn hấn.

Du Phong Thành cầm lấy khăn tắm, bọc lại cả người cậu, “Lau sạch.”

Bạch Tân Vũ vừa ngáp vừa lau người, đột nhiên cậu hồi hồn trở lại, ngẩng phắt đầu lên, kéo khăn tắm che người mình, “Cậu làm gì vậy? Tôi đang tắm mà.”

Du Phong Thành vỗ vào ót cậu, “Tắm cái rắm, suýt nữa là anh chết đuối đây này.” Hấn ôm Bạch Tân Vũ ra khỏi bồn tắm, “Đứng bên kia lau, rồi sấy tóc cho khô.”

Bạch Tân Vũ quấn khăn tắm quanh người rồi sấy tóc, vừa sấy vừa dè dặt nhìn Du Phong Thành.

Du Phong Thành ung dung cởi quần áo ra, bước vào bồn tắm lớn rồi mở vòi.

Diện tích phòng tắm rất nhỏ, đại khái chỉ rộng bằng một chiếc MiniBus, lúc Du Phong Thành tắm, nước từ vòi hoa sen thi thoảng văng vào người Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ vừa sấy tóc, vừa nhìn trộm Du Phong Thành.

Bồn tắm vốn nhỏ và hẹp, người có thể trạng to lớn như Du Phong Thành đứng vào như đang đứng trong cái chậu rửa mặt, hấn nhắm mắt lại, dòng nước chảy từ trên đỉnh đầu, xuôi xuống trên thân thể thon dài, làm nổi bật lên làn da sáng bóng hấp dẫn, cơ ngực, cơ bụng chắc nịch phồng phập theo từng đợt hơi thở, xuống đến là bờ mông cong vênh, còn cả đôi chân dài làm người khác tức lộn ruột, e rằng bất cứ người nào ở trước mặt hấn, dù là nam hay nữ, chắc chắn sẽ không kiềm lòng tán thưởng đáng người đẹp như trời ban cho này, càng không thể bỏ qua vật lớn treo giữa hai chân Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ ngẩn ngơ đứng nhìn cả buổi.

Du Phong Thành mắc vòi sen lại trên tường, lấy tay quạt nước trên mặt, vừa ng hiêng đầu thì vừa khéo nhìn thấy bộ dạng sững sờ của Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ như ở trong mộng mới tỉnh, vội xoay đầu đi, ra sức sấy tóc.

Du Phong Thành lộ ra nụ cười đắc ý, “Này.”

Bạch Tân Vũ làm bộ không nghe thấy.

“Tóc anh ngắn như vậy, sao này giờ sấy lâu thế?”

Bạch Tân Vũ nói: “Tôi sấy xong rồi.”

“Hồi này anh nhìn lên tôi.”

“Cậu nhìn làm rồi.” Bạch Tân Vũ buông máy sấy, vội xoa xoa tóc, xong định đi ra ngoài.

Du Phong Thành bước ra khỏi bồn tắm, nước trên người rơi tí tách, đi tới chặn đường Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ ra sức co người lại, “Tôi vừa lau sạch xong, cậu cách xa tôi một chút.”

Du Phong Thành chặn Bạch Tân Vũ giữa mình và bồn rửa tay gần đó, “Vừa này anh nhìn lên tôi phải không? Nhìn được chỗ nào rồi?”

“Con mẹ nó tôi không có nhìn cậu, tại uống nhiều quá nên tôi mới ngán ra tí thôi.” Bạch Tân Vũ bây giờ vẫn còn cảm thấy văng đầu, cậu quả thật uống rất nhiều, nếu không đã chẳng nhìn say sưa như vậy, lại càng không biết trong suốt mười giây kia bản thân đã suy nghĩ gì, đầu óc trống rỗng.

“Anh không có nhìn? Anh tưởng tôi mù hả, nói, nhìn chỗ nào, nếu đủ thuyết phục thì tôi sẽ để anh đi.” Du Phong Thành cố ý ép sát cậu, “Chỗ nào trên người tôi hấp dẫn anh đến vậy?”

Bạch Tân Vũ bị hấn làm cho hoảng sợ, cậu van nài: “Làm ơn cho tôi đi ngủ đi, tôi mệt sắp chết rồi đây này, cậu đừng có lộn xộn nữa được không?”

“Rốt cuộc anh đã nhìn chỗ nào?” Du Phong Thành kéo tay cậu qua, đặt lên “bảo bối” của mình, cười tà nói: “Là chỗ này phải không?”

Bạch Tân Vũ hết hồn hết to, đẩy Du Phong Thành tông cửa xông ra, chui tọt vào trong chăn như con thỏ, trùm đầu kín mít, cậu nghe thấy tiếng cười của Du Phong Thành vang lên trong phòng tắm, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Một lát sau, Du Phong Thành tắm xong rồi đi ra, Bạch Tân Vũ lúc này đã hơi gât gù, theo lý thuyết chỉ cần ngã đầu xuống là có thể ngủ ngay, nhưng cậu ngủ không được, cũng không dám ngủ, cậu sợ mình ngủ rồi thì e là trình tiết sẽ chẳng còn nữa mất.

Du Phong Thành nói: “Anh ngủ rồi à?”

Bạch Tân Vũ mắng trong bụng, đồ ngu, ngủ rồi thì lấy gì trả lời nhà nguoi.

Du Phong Thành đi tới bên cạnh, túm lấy tấm chăn của cậu, “Anh ngủ mất như thế thì chán lắm đấy.”

Bạch Tân Vũ nín chặt lấy tấm chăn.

Du Phong Thành dứt khoát kéo chăn xuống, “Muốn ngạt thở chết à, anh không cần thở nữa hả?”

Bạch Tân Vũ nhắm mắt lại, xem như mình ngất xỉu.

Du Phong Thành cúi đầu xuống, khẽ ngửi cổ Bạch Tân Vũ, “Úm, thơm hơn rồi.”

Bạch Tân Vũ có thể ngửi thấy mùi thơm ngát thoang thoảng trên người Du Phong Thành, loại dầu gội đầu rẻ mạt mới vừa rồi cậu còn ghét bỏ, chẳng biết sao bây giờ lại thơm đến thế...

Du Phong Thành thấp giọng nói bên tai cậu: “Chúng ta ngủ chung với nhau được không?”

Bạch Tân Vũ mở choàng mắt, hai con mắt tròn to muốn lòi ra.

Du Phong Thành cười nói: “Quả nhiên anh giả bộ ngủ.”

Bạch Tân Vũ nhận ra Du Phong Thành cũng khá say, vừa nói nhiều lại vừa mặt dày hơn hẳn bình thường, cậu định bụng cự tuyệt, Du Phong Thành đã vén chăn chui vào trong chăn Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ nhấc chân muốn nhảy xuống giường, lại bị Du Phong Thành ôm eo kéo trở về, hai chân kẹp lấy chân Bạch Tân Vũ, dùng cả tay lẫn chân ôm chặt cậu vào ngực, Du Phong Thành hít mạnh mùi hương ở cổ Bạch Tân Vũ, cười nhẹ nói: “Anh đừng lo, thật ra tôi cũng muốn làm anh ở đây lắm, nhưng nhờ ngày mai anh không đi được thì tôi biết ăn nói sao với mấy người bọn họ, giờ anh ngoan ngoãn chút đi, khó được một chuyến ra ngoài ngủ cùng nhau mà.” Cậu nói cuối cùng được thốt ra, vậy mà lại mang chút nũng nịu.

Bạch Tân Vũ cảm thấy mình không thoát nổi gông kiềm như gấu Koala của Du Phong Thành, bắt buộc phải thỏa hiệp, “Vây... ngủ thôi.”

“Đi ngủ thôi.” Du Phong Thành dán mặt vào vai Bạch Tân Vũ, nhắm mắt lại, vẫn không quên ra lệnh: “Tắt đèn.”

Bạch Tân Vũ thò tay tắt đèn, căn phòng lâm vào mảnh đen kịt.

Ở nơi trần nhô cũng có điểm tốt, đêm xuống cực kì yên tĩnh, không nghe thấy nửa tiếng tạp âm, chỉ có tiếng hít thở của nhau và tiếng tim đập vô tận.

Bạch Tân Vũ muốn bản thân trầm tĩnh lại nhưng chẳng thể nào làm nổi. Hai người lúc này mặc áo ba lỗ, tay chân trần trụi dính sát vào nhau, Bạch Tân Vũ thậm chí có thể cảm giác được cơ ngực đang phập phồng theo hô hấp của Du Phong Thành, còn cậu thì đang đề trên cánh tay hắn, vị trí xương hông của cậu vừa khéo đỡ lấy hạ thân Du Phong Thành, khối thịt mềm ấy thỉnh thoảng nhấc nhờ cậu, rằng cậu đang ngủ chung với một thằng đàn ông, mà ngoài trừ cảm giác căng thẳng ra, cậu cảm thấy nhiều hơn là sự kích thích, mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái trên người Du Phong Thành không ngừng tràn vào mũi cậu, khiến đầu óc cậu choáng váng. Cậu không chịu nổi được nữa, bèn cuộn người tính cách xa Du Phong Thành một chút, ít ra khỏi phải dính sát lấy hắn.

Du Phong Thành nói giọng khàn khàn: “Đừng lộn xộn, muốn chết phải không?”

Bạch Tân Vũ thân thể cứng đờ, cảm giác vật đang đặt dưới hông cậu hơi chút rục rịch, cậu nhỏ giọng nói: “Không nằm ngửa thì tôi ngủ không được, khó chịu lắm.”

“Chịu khó đi.”

“Không được, tôi thật sự ngủ không được mà, nếu không tôi sang giường khác nằm nha?”

Bờ môi ấm áp của Du Phong Thành khẽ chạm vào vành tai Bạch Tân Vũ, “Tôi nói, ráng chịu đựng đi.” Sau đó dùng chóp mũi cọ xát cổ cậu, “Ấm thật.”

Giọng nói trầm đục ấy khẽ vang bên tai khiến người đắm chìm trong ảo giác dịu dàng, trái tim lơ đãng của Bạch Tân Vũ bỗng thiếu đi một nhịp, cậu nói khẽ: “Thế này tôi làm sao ngủ được chứ, cậu ghim tôi muốn ná thở luôn rồi.”

Du Phong Thành thoáng buông lỏng tay ra, “Sao anh nói lắm thế, không mệt hả?”

“Cậu thấy tôi ngủ được à.”

“Sao lại không ngủ được?” Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Hay trong đầu đều là tôi?”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Bớt tự cao đi.”

Du Phong Thành dịu dàng vuốt ve bụng Bạch Tân Vũ, “Đừng giả bộ, chẳng lẽ anh còn xem tôi là đồng đội được ư? Hai chúng ta hôn cũng đã hôn rồi, sờ cũng đã sờ rồi, anh cũng thoải mái đó thôi. Nói thật, vừa nãy anh nhìn tôi chỗ nào? Có đẹp không?”

Nếu như chẳng phải đang ở trong đêm tối, Bạch Tân Vũ chắc chắn sẽ ngại chết nếu Du Phong Thành nhìn thấy cậu đỏ mặt, cuộc đối thoại của hai người lúc này quả thực giống như cặp tình nhân đầu vô cảm, khó tin vô cùng.

Du Phong Thành vỗ bụng cậu, “Nói đi, có đẹp không?”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, “Cậu có tôi có, tôi nhìn cậu làm gì.”

“Cái của anh không ngon bằng tôi chứ sao.” Du Phong Thành cười khẽ hai tiếng, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ thẳng em của Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ lập tức súc rụt eo, “Móa, đã nói chỉ ngủ thôi mà!”

Du Phong Thành hôn vào má cậu cái “chụt”, “Tôi có nói là không phải đâu, ngủ đi.”

Bạch Tân Vũ chán nản nhắm mắt lại, cậu cảm thấy tình huống hiện tại của hai người cực kì buồn cười, rõ ràng ai cũng ngủ không được, vậy cứ giả bộ ngủ làm gì chứ?

Đấu tranh nội tâm mười phút đồng hồ, Bạch Tân Vũ rốt cục nhịn không nổi, cậu đẩy Du Phong Thành ra, Du Phong Thành xoay người một cái đè cậu dưới thân, hípcắt nói: “Ai cho anh ngồi dậy.”

Bạch Tân Vũ nóng nảy, cả giận nói: “Như vậy thì ngủ thế nào được, tôi buồn ngủ lắm rồi! Mẹ nó, cái tên khô khốc nhà cậu không làm thì cúc ngay!”

Con mắt Du Phong Thành bỗng lóe sáng.

Bạch Tân Vũ nhận ra mình vừa nói lỡ điều gì, lập tức hoảng hốt nói, “Không không không, ý tôi không phải vậy, chúng ta ngủ...”

Du Phong Thành chợt lấp kín đôi môi cậu, hôn lấy một cách thô bạo, nụ hôn vồn vã, nóng rực như muốn nuốt người còn lại vào trong bụng, đầu lưỡi trơn trượt linh hoạt chui vào khoang miệng Bạch Tân Vũ, càn quét lợi và đầu lưỡi, thỏa thích quán quít, tay Bạch Tân Vũ cố đẩy ngực Du Phong Thành, lại bị chộp lấy đặt ở trên giường, Du Phong Thành tựa như đã thủ vừa thức tỉnh, chẳng chút nề hà xâm lược lấy con mồi của mình, Bạch Tân Vũ chợt nhận ra, Du Phong Thành đã luôn chịu đựng bấy lâu nay, nếu không phải do cậu đột nhiên phát khùng... ặc, chẳng phải mình đang tự tìm đường chết rồi còn gì!

Bạch Tân Vũ bị hấn hôn không tài nào thở nổi, đầu óc vốn hỗn loạn vì say, nay càng mất thêm khả năng suy nghĩ, Du Phong Thành kĩ thuật hôn điêu luyện, nụ hôn bá đạo mà lại tình sắc này, chẳng biết lúc nào đã khơi dậy dục vọng của cậu, Bạch Tân Vũ trước đây chỉ hôn phụ nữ, nhưng cái hôn thô bạo, đầy mãnh liệt thế này đây, lại để lại một cảm giác mới trong Bạch Tân Vũ, khiến cậu phút chốc mê loạn.

Trong giây phút mơ màng, một tay Du Phong Thành đã thò vào trong quần đùi cậu, cầm lấy tiểu Bạch, dùng sức bóp mạnh, Bạch Tân Vũ cảm thấy hơi đau đốn, nhưng đồng thời lại là cảm giác kích thích, chốc cậu bắt đầu cương lên...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chương 37

“A.....” Bạch Tân Vũ khẽ hừ một tiếng, cậu vói vào trong chăn bắt lấy tay Du Phong Thành, “Đừng... đừng có sờ...”

“Đừng sờ? Anh chắc chứ?” Du Phong Thành cười nhẹ một tiếng, “Nhưng anh cương mất rồi, làm sao bây giờ.”

“Cậu... cậu sờ thì đương nhiên... nó sẽ cương chứ sao...” Bạch Tân Vũ bị hấn hôn đến độ đầu óc nhão như cám, “cậu nhỏ” thì bị người ta nghịch thỏa thích trong tay, cảm giác này phải nói là... khiến cậu muốn ngừng cũng không được đó, ôi thoải mái quá đi mất...

Bạch Tân Vũ kim lòng không đậu kẹp chặt chân lại, tận hưởng cảm giác lúc dịu dàng lúc kịch liệt khi được Du Phong Thành vuốt ve, thân thể giống như bị điện giật, tê tê dại dại, cả người cậu mềm oặt ra như bùn nằm dưới thân Du Phong Thành, nhắm mắt rên hừ hừ.

Du Phong Thành cầm tay cậu đặt lên bảo bối của mình, “Đừng có một mình hưởng thụ chứ.”

Thân là đàn ông, Bạch Tân Vũ cảm thấy Du Phong Thành nói rất lý, vì vậy chẳng biết mà xui quýt khiến cảm lấy thằng nhỏ của hắn, là đàn ông thì ai mà chẳng hiểu rõ cơ thể nhau, làm sao để một người đạt được cực khoái, cậu tình tưởng như đang tự mình “bắn máy bay” vậy, đoạn cậu vuốt ve thứ đồ chơi lớn của Du Phong Thành, dần dà cảm thấy thứ to tướng trong tay thoát cương lên và phình to, cảm giác ấy đối với cậu bỗng thật vi diệu, cậu thấy hóa ra quá trình cương lên của một thằng đàn ông khác cũng không khác cậu là bao, chỉ là lớn hơn một tí, chỉ là khi nắm ở trong tay, dường như cũng có thể cảm giác được sức sống bùng bùng phần chân của thứ ấy.

*bắn máy bay: thủ dâm

Du Phong Thành phát ra tiếng thở gấp, nồng nhiệt mướt lấy cánh môi Bạch Tân Vũ không rời, Bạch Tân Vũ nay tình trờng thượng não còn đâu là lý trí, chủ động ngâm lấy đầu lưỡi Du Phong Thành, thỏa thích liếm láp.

Bạch Tân Vũ tuy là đồ gà mờ, nhưng kỹ năng chơi bởi lâu lóng của đám công tử nhà giàu lại có thừa, mười mấy tuổi đã bắt đầu qua lại với con gái lớn tuổi hơn mình, sáu bảy năm qua lại chẳng hề “cãi” phụ nữ, nhưng quãng thời gian thiếu bóng phụ nữ nửa năm nay giống như bắt một người nghiện nặng như cậu đi cai nghiện vậy, chưa kể luật lệ nghiêm khắc, không có thuốc lá với bột con thêm thuốc, Bạch Tân Vũ càng thêm đứt ruột đứt gan, đã vậy bây giờ Du Phong Thành lại còn dụ dỗ cậu, cậu biết đây là chuyện không đúng ấy chứ, nhưng lại chẳng dè cảm giác triền miên cùng người khác lại thoải mái đến thế, nụ hôn và làn da nóng như lửa ấy, cái vuốt ve thô lỗ mà sáng khoái ấy, khiến cho thân thể tịch mịch của cậu thỏa mãn vô cùng, cậu ngày càng không chống cự được tiến công của Du Phong Thành, cho nên nói đàn ông chỉ suy nghĩ suy nghĩ bằng nửa người dưới, quả thật chẳng sai chút nào.

Hai người quấn quít trong chăn như hai con sâu lúc nhúc, giúp nhau xoa nắn dục vọng của nhau, in cái hôn khát khao đối phương trên tai, trên cổ, xương quai xanh, lưu lại những dấu hôn mập mờ.

Bạch Tân Vũ không kháng cự nổi sự xâm nhập đầy sung sướng như vậy, cả người run rẩy không ngừng, u mê bắn trong tay Du Phong Thành. Sau khi bắn xong là cảm giác đầu óc trống rỗng, không còn khả năng suy nghĩ, đôi mắt cậu nhắm mệt mỏi chẳng mở nổi nữa, chỉ muốn cứ thế mà thiếp cho xong. Song cậu cảm giác được thứ to lớn của Du Phong Thành hãy còn đang chọc vào tay mình, mà sát tới lui, cậu cũng chẳng dám nhúc nhích.

Du Phong Thành hôn lên khoe miệng cậu, hừ nhẹ nói: “Anh bắn xong là xong việc rồi hả? Còn tôi thì sao, hừm?”

Bạch Tân Vũ làm bằm nói: “Không biết, tôi muốn ngủ...”

“Nghĩ hay lắm.” Bàn tay Du Phong Thành dính đầy dịch thể đắp dính vuốt ve bắp đùi và mông cậu, cuối cùng ngón tay trượt vào khe mông Bạch Tân Vũ, tìm kiếm khu vực bí ẩn nào đó.

Lúc Bạch Tân Vũ cảm giác ngón tay Du Phong Thành đang sờ chỗ nào thì cậu tình dậy hẳn, một phát bắt được tay Du Phong Thành, âm điệu đôi khác, “Cậu làm cái gì vậy?”

Du Phong Thành khàn giọng nói: “Anh nói thử đi?”

Bạch Tân Vũ hoảng sợ vội che mông lui ra sau, hôn hít sờ soạng với thằng đàn ông khác thì thôi đi, dù sao cũng không sợ mất gì, nhưng bị người ta bạo súc thì lại là chuyện khác.

Du Phong Thành kim eo cậu lại, nheo mắt, “Lúc này mà anh còn muốn chạy?”

Bạch Tân Vũ vẻ mặt cầu xin, “Đừng mà, tôi, tôi... tôi không không làm đâu, đại ca à, cậu tha cho tôi đi.” Thấy trong mắt Du Phong Thành lóe lên tia thú tính, cậu sợ đến độ nói năng lộn xộn hết cả lên.

Du Phong Thành ấn cậu xuống giường, nói khê: “Chậm rồi.” Đoạn dè lên thân hình mềm oặt của Bạch Tân Vũ cả, ngón tay mượn dịch thể làm trơn, chen vào nơi bí ẩn.

Bạch Tân Vũ hét to một tiếng, bắt đầu cuống cuồng lên gãi dụa, “Má ơi cứu con, con không muốn bị cưỡng gian!”

Du Phong Thành một tay giữ chặt cổ tay cậu đặt trên giường, giọng buồn bực nói: “Ngoan ngoan chút đi.” Nói xong lấy đầu gối đẩy hai chân Bạch Tân Vũ ra, mạnh mẽ tiến công.

Bạch Tân Vũ vừa khóc vừa la làng, cách mấy cũng nhất quyết không chịu làm, hết đường đành la quàng tên đội trưởng, chốc thì kêu “anh”, chốc thì gọi “mẹ”, thiếu điều muốn rối loạn thần kinh mà thôi, tuy đã say quắc cần câu nhưng cậu vẫn còn kha khá sức để gãi dụa lắm, Du Phong Thành bực bội hết sức đành phải rút ngón tay ra, nhìn cậu từ trên cao, hung dữ nói: “Sướng đã xong thì muốn quyết nợ phải không?”

Bạch Tân Vũ nước mũi nước mắt tèm nhem, “Không phải, không phải, thế này thì bất công quá, tại sao cậu sờ tôi thì tôi phải cho cậu... cho cậu... chứ. Tôi không chịu, cậu mà làm, coi chừng tôi báo cảnh sát.”

Du Phong Thành không biết nên khóc hay cười, “Anh báo đi, điện thoại có tín hiệu đó, báo liền đi.”

Bạch Tân Vũ oa oa kêu to, “Cưỡng gian ba má ơi — “

Du Phong Thành bịt miệng cậu lại, cúi người xuống, con ngươi thâm thúy nhìn thẳng vào đôi mắt ướt sũng của cậu, “Anh bắn rồi, nhưng tôi thì chưa, chuyện này làm sao công bằng cho được?”

“Tôi...” Bạch Tân Vũ nhin nhục nói: “Tôi dùng tay giúp cậu ra nhé.”

“Không được, anh tưởng tôi yếu như anh chắc?” Du Phong Thành vỗ vỗ bờ môn tròn trịa của cậu, “Tôi muốn cắm vào đây ngay bây giờ.”

Bạch Tân Vũ dốc sức bụm lấy miệng, “Không được, tôi liều mạng với cậu.”

Du Phong Thành dùng bảo bối của mình cạy lấy bắp đùi cậu, “Không muốn cho tôi cắm vào đằng sau cũng không sao.” Hắn nắm lấy cằm Bạch Tân Vũ, cười tà nói, “Anh có thể dùng miệng.”

Bạch Tân Vũ tròn to hai mắt, “Cậu, con mẹ nó cậu nói cái gì?”

Ngón tay Du Phong Thành lướt qua cánh môi bị hắn hôn đến đỏ bừng, từng chữ rõ ràng nói: “Dùng miệng.”

Bạch Tân Vũ không thêm suy nghĩ liền đẩy hắn ra, xoay người muốn chạy, nhưng chưa bò được đến mép giường đã bị Du Phong Thành tóm được mắt cá chân kéo về lại, Du Phong Thành tuột hẳn quần cậu xuống đùi, áp cả người lên, thứ đồ chơi nóng hổi chọc vào cái miệng bóng loáng của Bạch Tân Vũ, khiến Bạch Tân Vũ run lên bần bật, la toáng lên, “Á á á cứu mạng!”

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Cho nên ngay từ đầu tôi đã nói, tôi muốn cắm vào đây, anh cứ nằm hưởng thụ đi, bảo đảm cả đời khó quên.”

Bạch Tân Vũ thiếu chút rơi nước mắt như mưa, có người đàn ông nào lại quên việc mình bị người ta bạo súc chứ. Du Phong Thành lại tiếp tục xoa mông cậu, ý đồ đưa ngón tay vào trong lần nữa, cậu hiểu ra Du Phong Thành muốn làm thật! Cậu hoảng hồn kêu to: “Tôi dùng miệng, tôi dùng miệng giúp cậu!”

Du Phong Thành khẽ dừng lại, buông cậu ra cười ha ha, “Thật không?”

Bạch Tân Vũ nằm xụi lơ trên giường, há miệng thở phì phò, song vẫn không quên che lấy cái mông.

Du Phong Thành áp sát vào người cậu, dịu dàng vuốt ve cơ thể cậu, ghé vào lỗ tai cậu khẽ hà hơi, “Thật ra, tôi vẫn mong anh phản kháng đến cùng hơn.”

Bạch Tân Vũ hai mắt nhắm lệ nhìn hắn.

Du Phong Thành lại hôn môi cậu thêm vài lần nữa, đoạn nở nụ cười quỷ quyết, nói khẽ: “Đã chơi 69 bao giờ chưa?”

Bạch Tân Vũ giật mình, mở to mắt nhìn hắn.

Du Phong Thành dùng giọng nói đầy mê hoặc hướng dẫn từng bước, “Tôi cho anh ở trên, đảm bảo anh sẽ thoải mái.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước bọt, chỉ thoáng tưởng tượng hình ảnh kia trong đầu thôi, cả người cậu đã muốn nổ tung rồi. Những việc Du Phong Thành làm với cậu từ trước đến nay, đối với cậu đều là những thứ mới lạ, kích thích cậu hết lần này tới lần khác, trước đó một giây, cậu còn cảm thấy việc khẩu giao cho một người đàn ông cũng chẳng khác việc bị bạo súc là bao, nhưng đề nghị của Du Phong Thành lại khiến cậu cảm thấy cho dù mình không chiếm được lợi thế, nhưng cũng không chịu lỗ tí nào, hơn nữa, trong lòng cậu cũng thấp thoáng chút mong đợi.

Du Phong Thành ôm cậu trở mình, cho cậu nằm sấp trên người mình, giọng điệu ra lệnh nói: “Xoay qua chỗ khác.”

Bạch Tân Vũ chớp mắt nhìn hắn, hiển nhiên vẫn chưa phản ứng kịp vào lúc mấu chốt, Du Phong Thành uy hiếp nói: “Hối hận rồi à? Không có chuyện đó đâu, anh muốn thì cứ hối hận, còn lại cứ nằm xuống để tôi làm là được rồi.”

Bạch Tân Vũ dứt khoát trong lòng, xoay người sang hướng khác, xấu hổ đưa mông đến trước mặt Du Phong Thành, lúc đặt chân bắt qua ngực hắn, cậu cảm thấy dây thần kinh mạng tên lý trí của mình đứt mất tiêu rồi.

Du Phong Thành duỗi tay ra, xoa bóp đầu thẳng nhỏ cậu, “Ngậm lấy.”

Bạch Tân Vũ cúi đầu xuống, đối mặt với tính khí dữ tợn của Du Phong Thành, dùng dằng mãi không há miệng được.

Du Phong Thành kéo eo cậu lại, cầm lấy tính khí hơi mềm của cậu xoa xoa trong tay, sau đó hé miệng, thè lưỡi khẽ liếm.

Bạch Tân Vũ như bị sét đánh, thân thể run lên bần bật, suýt thì “đứt dây cung”.

Du Phong Thành ưỡn eo, ra hiệu bảo cậu nhanh lên, tính khí hùng hục vô tình chọc trúng mặt Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ thấy sợ, nhẹ nhàng cầm lấy bảo bối của Du Phong Thành, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ quái khôn tả.

Du Phong Thành há miệng, ngậm lấy tính khí của cậu, dùng đầu lưỡi liếm quanh gân xanh lồi trên dương vật, ra sức đùa nghịch.

Bạch Tân Vũ chợt thấy eo mình như nhũn ra, khoái cảm mãnh liệt từ chỗ bụng dưới đánh úp lên, khiến cậu kiềm lòng không đậu khẽ hừ một tiếng.

Du Phong Thành vỗ cái “bốp” lên mông cậu, giục cậu nhanh tay lên.

Bạch Tân Vũ được hầu hạ mà sướng ron cả người, cậu nghĩ đầu gì giúp nhau tí cũng đâu có gì mất mặt, thế là cậu dứt khoát há miệng, ngậm lấy cây thịt

lớn của Du Phong Thành, đoạn cậu bị cảm giác kỳ lạ và nhức nhối tác động, ngấm chưa được lâu đã phun ra, song đổi lại là hai cái tát vào mông rõ đau của Du Phong Thành, cậu buộc phải há miệng lần nữa, một khi đẹp chường ngai trong lòng đi thì có lẽ chuyện này cũng không đến nỗi khó chịu lắm. Cậu thấy Du Phong Thành đang ra chiều miệng lưỡi với thằng nhỏ nhà mình, cũng bèn học theo Du thề lưỡi ra liếm.

Tính khí hai người đều nằm trong khoang miệng trơn ướt mềm mại đối phương, sau khi vớt cảm giác thẹn ban đầu đi, hai bên tận tình giúp nhau liếm láp, đùa nghịch dục vọng của nhau. Bạch Tân Vũ cảm giác đây cũng là lần đầu tiên Du Phong Thành làm việc này, động tác không lưu loát hơn những cô bạn gái cũ của cậu là bao, nhưng chỉ nhiều đó cũng đã đủ cho thần kinh Bạch Tân Vũ căng như dây đàn, toàn thân sáng khoái như bị điện giật.

Du Phong Thành hoạt động eo liên hồi, đưa bảo bối của mình vào sâu trong miệng Bạch Tân Vũ, khoang miệng của Bạch Tân Vũ bị khối thịt lớn của hắn lấp đầy mà tê rần hết cả lên, chút dịch thể rỉ ra từ đầu đỉnh đều chảy tọt vào trong miệng cậu, hỗn hợp lẫn lộn bao nhiêu là nước miếng với dịch nhờn dính đầy trên cơn thịt, khiến chỗ bụng dưới của Du Phong Thành ướt đầm một mảng, hắn còn thốc lên không nghĩ, khiến Bạch Tân Vũ mấy lần muốn ới, đã vậy hắn còn đè lưng cậu xuống, không cho cậu ngồi dậy, chấp nhận cho khối thịt lớn thỏa thích ra vào trong miệng. Bạch Tân Vũ không cách nào tưởng tượng được thứ đồ chơi vừa thô vừa to này chẳng may mà cắm vào mông cậu thật, chưa biết cậu có chết không nữa.

Hai người vẫn giữ nguyên tư thế dâm dăng ấy, nuốt ra nuốt vào bảo bối của đối phương, lát sau, Du Phong Thành và Bạch Tân Vũ bắn ra cùng một lúc.

Phát tiết đã đòi xong, Bạch Tân Vũ thấm một ngã gục trên người Du Phong Thành, cả đầu ngón tay cũng lưỡi nhúc nhích.

Du Phong Thành ôm lấy cậu, đại khái do sáng khoái mà tâm trạng khá tốt, khó được lúc dịu dàng hôn lên trán và chóp mũi Bạch Tân Vũ, nhàn nhã vuốt ve an ủi.

Bạch Tân Vũ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Du Phong Thành, trong đầu không ngừng lặp lại: con mẹ nó đó là một thằng đàn ông, một thằng đàn ông đó! Sao cậu lại suy đồi đến nỗi lên giường cùng nam nhân cơ chứ, đã vậy còn làm thế này, rồi thế này, má ơi, thế giới này rốt cuộc bị gì vậy trời!

Du Phong Thành vuốt ve lưng cậu, liếm láp đôi môi cậu, cười nhẹ nói: “Anh đang mơ màng gì thế, nhìn tôi đến ngây ra rồi à?”

Bạch Tân Vũ nói khẽ: “Vớ vẩn.” Cậu dứt khoát nhắm mắt lại.

Thế nhưng Du Phong Thành lại tiếp tục liếm mí mắt cậu, làm ướt đầm cả hàng lông mi, cậu buồn bực mở to mắt, song lại không dám nhìn thẳng vào mắt Du Phong Thành, “Ngủ đi chứ, tôi mệt lắm rồi.”

“Anh ngủ đi, tôi đâu có cần anh.” Du Phong Thành ôm cậu vào trong ngực, khẽ nói: “Lần này tuy là coi như say rượu mất trí, nhưng bây giờ anh hãy còn tỉnh táo, sáng mai dậy mà anh không dám nhận nợ thì... hừ.”

Bạch Tân Vũ mệt mỏi nói: “Cậu muốn tôi nhận nợ gì chứ, cậu cũng đâu có mang thai được.”

Du Phong Thành vỗ cái “bốp” lên mông Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ “Oái” một tiếng, tức mà không dám nói gì, “Cậu làm gì vậy, chẳng lẽ tôi nói sai chỗ nào.”

Du Phong Thành híp mắt, “Quan hệ hiện giờ giữa chúng ta là gì?”

Bạch Tân Vũ ngó hắn, thờ cũng chẳng dám thờ mạnh, “Theo ý cậu thì là gì?”

“Tôi muốn anh nói.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước bọt, “Chắc là bạn tình.”

Cảm xúc nơi đáy mắt Du Phong Thành bỗng biến hóa thất thường, ai cũng khó mà nắm bắt được, nhưng Bạch Tân Vũ có thể cảm giác được hắn rất không vui, hồi lâu sau, hắn mới mỉm cười nói, “Đúng, là bạn tình, cho nên sau này không được trốn tránh tôi, biết không?”

Bạch Tân Vũ tuyệt đường đành thờ dài, cậu tro mắt nhìn bản thân mình sa lầy vào quan hệ nam nam bất chính, nhưng lại chẳng cách nào cứu vớt được bản thân ngày càng chìm sâu vào vũng bùn ấy, quả thật ngay từ đầu, dầu có trăm phương ngàn kế đi chăng nữa cậu cũng không chạy thoát khỏi người kia, sự thật đã chứng minh trực giác của cậu rất nhạy cảm, Du sát tinh không hổ là Du sát tinh, nếu như không bởi vì hắn, tự bản thân cậu cũng có thể dựa vào “ngũ chỉ cô nương” vượt qua hai năm tịch mịch này, còn bây giờ mọi chuyện đã thay đổi, đồng chí cũng có thể trở thành bạn tình, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể trách sức quyến rũ của mình quá vô đối mà thôi.

*Ngũ chỉ cô nương: ý chỉ bàn tay

Du Phong Thành dùng chân bực lại hai người, “Ngủ.”

Không biết lò sưởi có đang chạy hay không mà Bạch Tân Vũ cảm thấy ngày càng lạnh, vì vậy cậu bất chợt nhích vào trong ngực Du Phong Thành, khoác cái tay đang không chỗ đặt lên lưng hắn, nhiệt độ cơ thể người đứng là cái lò sưởi ấm nhất trên thế giới, dễ dàng khiến người chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, đồng hồ sinh vật của cả hai đã đánh thức hai người khỏi mộng đẹp, Bạch Tân Vũ bò ra khỏi chăn, nếu quay lại trước kia, có đánh chết cậu cũng không tin mình thức dậy vào lúc năm sáu giờ sáng dễ thế này, nhưng bây giờ đã tập mãi thành thói quen. Du Phong Thành cũng tỉnh, hắn ôm lấy eo Bạch Tân Vũ, “Mấy giờ rồi?”

Bạch Tân Vũ nhìn điện thoại “Năm giờ bốn mươi.”

Du Phong Thành nói giọng khàn khàn: “Ngủ thêm 20 phút nữa.” Đoạn vùi mặt vào cổ Bạch Tân Vũ, buổi sáng lạnh quá đỗi, cả hai người chẳng ai muốn rời khỏi ổ chăn ấm áp.

Bạch Tân Vũ mở to mắt nhìn lên trần nhà, tí mi nhớ lại từng ly từng ý những chuyện xảy ra ở bộ đội từ nửa năm nay, tự hỏi mình rốt cuộc vấn đề xảy ra ở chỗ nào? Rốt cuộc từ khi nào mà bản thân mình bị Du Phong Thành từng bước tóm gọn? Rõ ràng lúc trước còn kiên trinh bất khuất, thề sống chết không chịu bị “bê cong”, hiện giờ thì côi trưỡng nằm chung với một thằng đàn ông khác, đã vậy còn cảm thấy ấm áp thoải mái mới ghê chứ. Cậu bị tẩy não rồi chăng? Có phải bởi vì chung quanh đều là đàn ông, nên cậu mới đắm mình vào truy lạc không?

Nhà khách gọi điện báo thức vào sáu giờ, hai người đều tỉnh dậy,

Bạch Tân Vũ vào phòng vốc nước lạnh rửa mặt, thấy cả người tỉnh táo hẳn, lúc đi ra đối diện Du Phong Thành, cậu bỗng xấu hổ không biết làm sao.

Du Phong Thành tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu, “Đừng quên tối qua đã làm gì, đã nói gì đấy nhé.”

Bạch Tân Vũ ra về thoải mái mà nói: “Không quên, trí nhớ tôi tốt lắm.”

Du Phong Thành vươn tay ra trước mặt cậu, “Lại đây.”

Bạch Tân Vũ đi qua, “Làm gì thế?”

“Hôn một cái.”

Bạch Tân Vũ nhịn không được nói: “Cậu có còn là con nít đâu.”

“Hôn một cái.” Du Phong Thành chỉ vào môi mình.

Bạch Tân Vũ ưỡn eo đi tới, hôn cái “chụt” lên môi hắn, Du Phong Thành hai tay nắm chặt lấy eo cậu, cúi đầu xuống, làm sâu thêm nụ hôn chào buổi sáng.

Sau khi hôn xong, Du Phong Thành nhìn cậu nở nụ cười, rõ một bộ “mèo ăn vụng thành công”.

Da mặt Bạch Tân Vũ lại bắt đầu nóng lên, trước kia cậu còn cảm thấy mặt mình dày lắm, sau khi quen Du Phong Thành thì bây giờ hờn tí lại xấu hổ, đúng là bị ma nhập rồi.

Lúc này, cửa phòng bị gõ vài tiếng “cộc cộc”, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Trần Tĩnh, “Tân Vũ, Phong Thành, bọn anh dậy chưa?”

“Dậy rồi.” Bạch Tân Vũ vội vàng đi mở cửa, Trần Tĩnh và Trình Vượng Vượng đều đã ăn mặc chỉnh tề, nhưng mặt mày cả bak lại sưng vù, hẳn là do say rượu mà ra.

Trần Tĩnh nhìn con mắt sưng huyết của cậu, cười nói: “Các anh uống cho lắm vào, đi thôi. Chúng ta đi chợ sớm mua thêm ít đồ, sau đó trở về.”

Bạch Tân Vũ ban đầu còn hơi dề tâm bọn họ đang nói gì, dù sao cậu và Du Phong Thành cũng đã náo loạn cả đêm qua, nhưng nhìn sắc mặt hai người đều bình thường, xem ra lời Du Phong Thành nói là thật, tường phòng nhà khách này cách âm rất tốt, nghĩ tới đây cậu chột rùng mình, nói cách khác, tối qua nếu Du Phong Thành muốn “làm” cậu thật, e là có gào nát cổ họng cũng không ai đến cứu đâu.

Bọn họ nhanh chóng vào thị trấn từ sớm, không khí nơi đây còn náo nhiệt gấp hai lần buổi xế chiều hôm qua, người lách vào người, hết như tất cả người ở thị trấn này đổ ra đường hết vậy. Cả bọn đánh bữa sáng với bánh nang nướng và sữa dê tại một quán khá ư là đắt khách, sau đó bắt đầu tự do mua sắm.

Bạch Tân Vũ vẫn như trước cái kiểu “có tiền không tiêu thì khó chịu”, nhìn thấy gì cũng muốn mua, thậm chí còn mua một bộ quần áo người Uighur bắt chước mặc vào người, Trình Vượng Vượng cảm thấy thú vị, bảo cậu coi ra cho hắn thử xem, sau hắn dứt khoát mua cho ba người mỗi người một bộ, cầm điện thoại chụp ảnh tí tách, hí hửng như khách du lịch.

Lúc bọn họ đang mãi chơi đến quên trời quên đất thì cách đó không xa đột nhiên xảy ra một vụ hỗn loạn, hiển nhiên là có người gây xung đột, bốn người lách theo đám đông đi tới, vừa thấy bên cả kinh, đó là ông cụ người Uighur bán cây thì là và bên cạnh cô gái liếc mắt đưa tình với Bạch Tân Vũ ngày hôm qua, bên kia là mấy người thanh niên khỏe mạnh đang cãi vã, bô bô quang quác bằng tiếng Uighur, nghe người chung quanh nói là vì vấn đề chiếm chỗ quầy hàng, ông cụ người Uighur tới trước, mấy người thanh niên kia chẳng những không nhường cho ông mà còn quơ đám dọa nạt.

Bạch Tân Vũ thấy cô nương kia sợ muốn khóc mà vẫn một mực đứng chắn trước cha mình, ruột gan bèn sôi máu, muốn làm chuyện “anh hùng cứu mỹ nhân” một phen, song lại không có gan, bước tới đẩy Trần Tĩnh, “Đội trưởng, bọn mình vì dân trừ hại đi.”

Cậu vốn tưởng Trần Tĩnh sẽ không do dự đi lên ngay, dù gì với giá trị vũ lực của Trần Tĩnh, mấy cú thọc thoi cũng đã đủ hạ gục đám lưu manh ấy rồi, thế nhưng mà Trần Tĩnh lại cau mày lắc đầu, “Người Hán chúng ta không được phép xung đột với dân bản xứ.”

“Hả? Tại sao chứ?”

“Không vì cái gì hết, đừng để ý đến là được.” Trần Tĩnh nói: “Anh gọi điện báo cảnh sát đi.”

Thế nhưng có gọi cũng chẳng còn kịp nữa, một gã lưu manh trong đám đã đạp ông cụ ngã xuống đất, bước lên túm tóc của cô gái.

Du Phong Thành cười vỗ vai Trần Tĩnh, “Đội trưởng, chúng ta bây giờ có phải là người Hán đâu.”

Trần Tĩnh sững sờ, nhìn quần áo trên người mình, đoạn mới phản ứng, thấp giọng nói, “Đừng đánh người ta tàn phế là được, lên.”

Nói đoạn vút đồ đạc xuống đất, người đầu tiên trong nhóm xung phong nhảy ra, cho gã lưu manh kia một cước té lăn ra đất, tặng thêm một cú lên bụng gã, người nọ phọt “tiết canh” ra, hết đứng dậy được nữa.

Đồng loạt bên cạnh thấy vậy đồng loạt hành động, thậm chí có người lấy dao ra, Du Phong Thành cũng vọt tới, bắt lấy cánh tay của người cầm dao, bỏ tay xuống cổ tay hắn, người nọ ấn đầu thét to một tiếng, buông dao ra, Du Phong Thành cầm lấy dao gỗ mạnh vào sau ót gã, gã bèn bất tỉnh lăn ra đất.

Trình Vượng Vượng và Bạch Tân Vũ cũng nhào tới, lời kinh nghiệm luyện tập bấy lâu nay ra. Trình Vượng Vượng ngày thường tí từng cười đùa là thế, ai dè lúc đánh nhau lại ác hết nói, chĩa mũi cho Bạch Tân Vũ từ hồi lên cấp 3 chẳng đánh đám được ai, ngược lại toàn bị người ta đánh, ngay cả lúc bị anh họ đánh, đừng nói phản kháng, cậu không dám ra quần đã là may rồi, nhưng khi ở trước mặt bọn lưu manh bặm trợn này, cậu chợt phát giác tốc độ của bọn chúng rất chậm, ra quyền thì yếu, đá nghiêng thì không đúng tiêu chuẩn, xoay người lại còn chẳng vững, chỉ móc chân một cái mà đã nằm thẳng cẳng, tặng thêm vài cú lên bụng nữa, người đã hết đứng dậy nổi, những người trẻ tuổi này trông thì khỏe mạnh, nhưng rõ ràng không phải đối thủ của cậu, nửa năm qua cậu không ý thức được rằng mình đã tiến bộ bao nhiêu, hôm nay thì biết được đại khái một phần rồi.

“Lính bộ đội kia, bọn chúng là lính bộ đội! Lính bộ đội đánh người bà con ơi!” Một gã lưu manh chỉ vào Du Phong Thành kêu to.

Hóa ra là động tác của Du Phong Thành quá mạnh bạo, thành thử vạt áo trước bung ra, lộ ra quần trang màu xanh bên trong. Du Phong Thành bước lên quật hắn ra đất.

Trần Tĩnh thấy vài người hết đứng dậy được nữa, bèn túm lấy Du Phong Thành và Bạch Tân Vũ la lên: “Chạy mau.”

“Hả? Cái gì cơ?”

Bạch Tân Vũ đánh đám thỏa thê đến cả mồ hôi, bởi được làm anh hùng mà tí tổn dữ lắm, làm sao mà chịu đi ngay bây giờ, cậu đi qua nhẹ nhàng vịn vai cô nương nọ, tiêu sái vọt vạt áo, nói “Em có sao không?”, sau đó lia mắt nhìn bốn phía, nhận lấy sự ngưỡng mộ của dân chúng, con mẹ nó chuyện này đã diễn xong đâu, sao có thể nói đi là đi được!

Trần Tĩnh kéo cổ áo cậu dắt đi, dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Rút lui!” Nói đoạn gom hết đồng đồ mới mua trên mặt đất, nhanh như chớp bỏ chạy xa chục mét, bỏ lại ba người thờ hồng học đuổi theo phía sau.

Bốn người dùng tốc độ chạy nước rút chạy hết năm, sáu trăm mét, luồn lách quẹo cua trong hẻm nhỏ, cuối cùng về tới chỗ xe đang đậu.

Vừa khuôn hết đồ lên xe xong, bốn người ai cũng thở hổn hển. cả buổi chẳng thẳng nổi eo, mặt cả bọn chạm nhau, cuối cùng không nhịn được bật cười lên ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38

Sau khi ngồi lên xe, Bạch Tân Vũ tức thì liến thoắng với tài xế nào là mình anh dừng ra sao, nào là đánh cho bọn lưu manh toi tã như thế nào, bác tài xế nghe vậy bèn cười hóm hờ, song không nói câu nào.

Bạch Tân Vũ cuối cùng thờ dài một tiếng, “Không biết cô gái ấy có bị thương không nữa.” Bạch Tân Vũ nhớ đến hàng mi dài lấp láy của cô, đáng yêu chết được.

Du Phong Thành nắm đầu Bạch Tân Vũ xoay qua như trái bóng rổ, bốn cọt nói: “Bây giờ tôi thả anh xuống chỗ này, rồi anh quay lại xem nhé?”

Bạch Tân Vũ đẩy tay hắn ra, “Tôi lỡ miệng ý mà.” Chạy về cũng phải mất mười km, giỡn à.

Ngược lại với vẻ hăng hái của Bạch Tân Vũ và bình tĩnh của Du Phong Thành, Trần Tĩnh, Trình Vượng Vượng và cả bác tài xế có điều lại tỏ vẻ lo lắng, Bạch Tân Vũ cũng phát giác, sấn lại hỏi: “Đội trưởng, cậu sao vậy? Nhìn mặt cậu xanh quá.”

Trần Tĩnh nói: “Không sao.”

Bạch Tân Vũ dán mặt tới, khề vuron tay, tháo mắt kính của Trần Tĩnh xuống, cười hi hi nói: “Đội trưởng, cậu không cận thị thì thôi đeo kính đi, mang kính nhiều mắt dễ hư lắm.”

Trần Tình giựt lại mắt kính, “Lớn thêm chút rồi tôi sẽ không mang nữa.”

“Đội trưởng, hôm nay cậu hăng hái lắm đó, khi ấy kêu cậu chụp một tấm thì hay phải biết... Cơ mà, tôi không hiểu tại sao mình phải chạy, bộ việc mình làm là xấu à?”

Trình Vượng Vượng vỗ đầu cậu, lần đầu dùng ngữ khí nghiêm túc mà nói, “Đừng hỏi nữa, ngồi yên đi.”

Bạch Tân Vũ cảm thấy sự việc có tí gì đó không ổn. Cậu từng nhớ đội trưởng có nói “Đừng chú ý đến người Hán”, thấy việc này và việc kia có liên quan đến nhau, cậu cũng thức thoir ngậm miệng, không hỏi thêm nữa. Bấy giờ, Bạch Tân Vũ không biết văn hóa nơi bản xứ, hiển nhiên chẳng thể nào hiểu được cách làm hành hiệp trượng nghĩa của mình chẳng khác nào hành vi trộm cắp.

Hơn năm giờ xóc nảy trên xe, bọn họ rút cuộc cũng về tới quân doanh trước khi trời tối.

Bạch Tân Vũ mang về một đồng quả linh tinh được mọi người trong ký túc xá chào mừng hết cỡ, cậu cầm lấy mấy thứ đồ ăn ngon, chạy vào đi tìm Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng, ba người thừa lúc nghỉ ngơi trước giờ cơm tối tìm nơi không người giải quyết đồng bọ hạnh nhân, cứng mà lại thơm, Tiền Lượng vừa ăn vỗ đùi Bạch Tân Vũ, “Xem ra anh vẫn chưa quên đám anh em này nha, cái này ăn muốn nghiền luôn ý.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Quả thật vị không tệ, lần đầu tiên em ăn cái này đấy, trông giống cây hồ đào.”

Bạch Tân Vũ hớn hơ trình bày những chuyện mình đã gặp hai ngày nay cho bọn họ nghe, trừ cái đêm điên cuồng ở nhà khách ấy ra, các mặt khác đều chém gió hết cỡ, nhất là chuyện cả đám dùng cảm đầu lại bọn lưu manh sáng nay, Bạch Tân Vũ đặc ý nói: “Xem ra nửa năm tập luyện không vô ích tí nào, anh cũng không biết mình lại đánh nhau giỏi như vậy.” Nói xong vẫn còn so quỵên.

Phùng Đông Nguyên ngưỡng mộ nói: “Muốn lên thị trấn ghê, mới đầu em còn tưởng mình chịu được cảm giác cô đơn, nhà của em thì nhỏ, không có cái gì, đầu ngõ ở bộ đội lại ngọt ngào như vậy.”

Bạch Tân Vũ nói: “Em phải tạo quan hệ với đội trưởng hơn nữa, có vậy cậu ta mới dẫn em đi, như Phong Thành ý.” Cậu thầm nghĩ, nếu người lúc ấy đội trưởng mang theo là Phùng Đông Nguyên, thì chuyện đêm hôm qua nào xảy ra được chứ, tên tuổi anh hùng cả đời cậu coi như đi đứt.

Phùng Đông Nguyên xấu hổ gãi đầu, “Em không giỏi chuyện đó cho lắm... Và lại Du Phong Thành biểu hiện tốt, đội trưởng cho anh đi cũng là phải.”

Tiền Lượng cầm quả bọ hạnh nhân gõ lên đầu Phùng Đông Nguyên, “Cậu không hiểu hả, đội trưởng cũng là người, cũng thích nịnh nọt, thích ai đối xử tốt với anh chứ sao. Đội trưởng thích Du Phong Thành là vì biểu hiện của anh ta, còn Lương Tiểu Mao thì sao? Lương Tiểu Mao được làm chỗ tin cậy của anh ấy, không phải vì cái miệng ngọt xớt với khả năng xử lý công việc tốt thì là gì, đó mới là thái độ cầu tiến, tớ không có bảo cậu hối lộ gì hết, mà đội trưởng cũng không phải kiểu người như thế, ý tớ là, cậu phải cố gắng phô bày bản thân trước mặt đội trưởng, có thể thì anh ấy mới chú ý đến cậu, chứ không còn cả tá người như cậu đẩy ra đẩy, có gì phải thẳng sĩ quan cho mình cậu chứ, cậu lúc nào cũng bảo thăng chức sẽ được đãi ngộ tốt, nhưng cứ im im mãi thì chẳng bao giờ đủ đâu.”

Phùng Đông Nguyên hơi đỏ mặt, “Mấy cái này... đầu phải là tớ không biết, nhưng mà tớ...”

“Không muốn phải không,” Tiền Lượng nhai quả rắc rắc, “Tớ biết rõ tính cách của cậu, có gì khó chịu cũng chẳng nói bao giờ, ủa, tiếc là bọn mình không cùng đội, không thì tớ đã giúp cậu rồi, tớ không định ở lại quân đội lâu, chừng nào trở về bộ tớ sẽ thu xếp việc làm cho tớ, còn cậu thì không giống, Đông Nguyên, cậu phải lo lắng nhiều hơn cho tương lai của mình.”

Phùng Đông Nguyên gật đầu không nói.

Bạch Tân Vũ nghe mà sửng sốt, cậu không ngờ mấy cậu nhóc tuổi chưa tới 20 này lại bỏ ra nhiều suy nghĩ cho tương lai mình như vậy. So với cậu, người lớn hơn hẳn vài ba tuổi, chỉ là một thiếu gia hết ần rồi chơi, không học văn không nghề nghiệp, hư hỏng với đàn bà, nếu như không vào quân đội, cậu chẳng biết liệu vài năm nữa mình có nhận ra bản thân mình là cái gai trong mắt người ta hay không, nhớ lại những cái mắng mỏ của anh họ, và ánh mắt đầy thất vọng và thương xót của ba mẹ, cậu chợt hiểu ra tất cả mọi thứ. Trước đây cậu có từng nghe một câu nói ở đâu đó, rằng con người ta lớn lên trong một cái chớp mắt, trong cái chớp mắt ấy, họ chợt ngộ ra một số việc, cậu cảm thấy mình đang mang ít nhiều cảm giác này, và ít ra cậu cũng nhận thấy bản thân trước kia kém cỏi, hay làm bộ sấm hối, ứng phó với bố mẹ.

Ba người lại hàn huyên chút ít chuyện khác, thoáng cái đã đến giờ cơm chiều, người nào đi làm việc nấy.

Ra ngoài hai ngày, Bạch Tân Vũ có chút nhớ đám heo trong chuồng, không phải nhớ da diết, mà là không biết người khác cho chúng nó ăn uống thế nào, cậu vất vả lắm mới nuôi cho bọn nó mập ra, nếu bọn chúng gầy đi lại thì bao công sức của cậu coi như đi tong hết cả.

“Võ trang” đầy đủ xong xuôi, cậu đi vào trong chuồng. Đám heo thấy cơm đến, bắt đầu tranh nhau với ra ngoài lan can, miệng ngoác to, kêu ụt ịt.

Bạch Tân Vũ cầm lấy cành cây chọc vào mặt tụi nó, “Tao trở về hầu hạ bọn mày đây, tao hông có tự nguyện làm đầu mà bọn mày mừng.”

Hôm nay thực đơn không phải nước vo gạo mà là thức ăn gia súc, hơi ghê, Bạch Tân Vũ trộn xong rồi đổ từng thùng vào trong máng ăn, bây giờ cậu đã làm nhiều thành quen, có điều sau khi về nhà có đánh chết cậu cũng không bao giờ thừa nhận mình từng là một tay nuôi heo lành nghề đâu.

Đám heo nhào tới máng ăn như ong vỡ tổ, con nào con nấy béo tròn một cục, trông buồn cười vô cùng. Bạch Tân Vũ tựa lên hàng rào bên cạnh, than thở, “Cuộc đời của bọn mày chẳng biết là may mắn hay bất hạnh nữa, thật ra lúc sống bọn mày cũng sướng, suốt ngày ăn uống, chẳng cần phải suy nghĩ việc gì, nhưng cuối cùng vẫn bị làm thịt, nhưng sướng bao nhiêu cũng đã hưởng rồi, đời này cũng đáng, đúng không?”

Đám heo chuyên chú gục đầu ăn, không trả lời cậu.

Bạch Tân Vũ giờ canh cây lên, quát cho con heo một phát, kết quả nó chẳng cảm thấy gì. Bạch Tân Vũ hơi cúi lên, bởi vì con cậu đánh là heo giống, heo giống thì không bị làm thịt, bình thường chỉ heo nái có chữa được ăn đồ ngon như trứng gà hay bắp, nhưng heo giống chỉ được ăn như thế hai lần một tháng, lại phải “ây ậy” với những heo nái khác mỗi ngày, nghĩ lại quãng thời gian khốn khổ vừa qua, Bạch Tân Vũ đau khổ nhận thấy rằng cuộc sống của mình còn không bằng một con heo nữa, càng nghĩ càng tức, lại đập thêm vài phát, dè dặt chỉ có mình mệt, còn đám heo chẳng buồn ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu một cái.

Bạch Tân Vũ nghĩ thấy mình tốn thời gian so đo với đám heo thậm chí chẳng thêm để mình vào mắt, vừa xót xa vừa tức giận, cậu chỉ vào một con heo giống mắng to: “Heo kia! Trăm ban cho ngươi một cái tên — Du Phong Thành!”

Chớp mắt thời tiết đã vào mùa đông, Tân Cương đón trận tuyết đầu tiên. Tuyết rơi ngày đó, ai nấy cũng hơn hớn, trừ binh sĩ lớn lên ở Đông Bắc và người địa phương, những người ở nơi khác chưa từng thấy trận tuyết lớn và dày như vậy, binh sĩ đến từ phía Nam thậm chí chưa thấy tuyết lần nào.

Bạch Tân Vũ sáng sớm đã đi ra ngoài xem tuyết đọng dày đặc, mặc quần áo xong liền xun xoe chạy ra ngoài, lăn lóc trên tuyết vài vòng, tí tởn cười ha ha. Nhiều tân binh cũng chạy theo ra, phấn khởi la to.

Bạch Tân Vũ bình thường không cần chạy bộ sáng sớm, nhưng hôm nay lạnh quá rồi, cậu lặn một chốc mới thấy người ấm hơn một chút, rồi dứt khoát chạy bộ cùng với người ở đội ba, nhớ lần đầu đến quân đội, mới ba cây số cậu đã muốn đứt hơi, bây giờ chạy năm cây số như đi dạo vậy, bất tri bất giác, sự thay đổi ở bản thân khiến cậu cũng phải kinh ngạc.

Bạch Tân Vũ vốc lấy nắm tuyết vo thành cục, cố ý vo thật to, sau đó ném vào người Du Phong Thành, Du Phong Thành cũng không chịu nhường, vốc một nắm tuyết ném thẳng vào mặt cậu, hai người ngã lăn trên đồng tuyết, ném nhau tá lả, kết quả trận chiến lan ra thành chiến dịch, tất cả mọi người trong đội ba cũng nhập cuộc, ban đầu Trần Tinh còn giả vờ giả vịt nhắc nhở hai người, sau bị tuyết đập trúng cũng nhảy vào tham gia nốt, cuối cùng tình hình trở nên mất kiểm soát, binh sĩ thôi chạy bộ nhào lên tuyết chơi, tiếng cười đùa vang khắp quân doanh, mãi đến khi Hứa Sấm lái xe đi ngang qua nhìn bọn họ cả buổi, bọn họ mới nhận ra đại đội trưởng đã đến, xám mặt chạy đi.

Chạy về xong Bạch Tân Vũ liền cho heo ăn, sau đó định bụng đi gọi điện thoại cho mẹ. Phòng thường trực ở lầu một ký túc xá, cậu vừa bước vào cửa, chợt nghe thấy tiếng quát vang khắp các tầng lầu của Hứa Sấm: “Vớ vẩn, đúng là vớ vẩn!”

Vương Thuận Uy đứng bên cạnh khuyên nhủ: “Ông Hứa, ông nhỏ giọng chút.”

“Tại sao tôi phải nhỏ giọng? Con mẹ nó tôi muốn người ta nghe đấy! Tôi nói ông biết, vì cái lý do thanh thiếu niên không được làm việc mà họ giảm chỉ tiêu, vớ vẩn, bây giờ tôi phải đi tìm đoàn trưởng, không được thì tôi đi tìm bộ tư lệnh, mẹ nó tôi xem tên công tử nhảy dù nào mặt dày như vậy!”

Văn phòng của Hứa Sấm và Vương Thuận Uy ở lầu hai, nghe rõ ràng mồn một, Bạch Tân Vũ với anh bạn trực ban ở phòng thường trực hai mắt nhìn nhau, Bạch Tân Vũ vừa há miệng muốn nói, cậu ta liền ra hiệu im lặng, hai người bèn đứng trong phòng thường trực nghe trộm.

Chỉ nghe thấy Hứa Sấm đập đồ chiếc ghế, muốn ra ngoài, đột nhiên, một âm thanh rất tinh tảo vang lên, “Đại đội trưởng, ngài đừng làm thế.”

Bạch Tân Vũ sững sờ, Trần Tinh chứ còn ai vào đâu.

Hứa Sấm quay trở về, “Cậu còn ngồi ở đây làm gì? Cậu không dám đi đúng không? Không sao đâu, tôi đi, cậu chờ, con mẹ nó phải tôi đi tìm người hỏi cho bằng được.”

“Đại đội trưởng,” Trần Tinh nói: “Đại đội trưởng, đừng đi nữa, bọn họ làm vậy đương nhiên có lý do.”

“Lý do cái rắm, cậu giáo huấn vài tên lưu manh để cứu đồng hương, chuyện này to bao nhiêu chứ? Chẳng phải gặp mặt cảnh cáo một chút là được rồi ư, bây giờ bọn họ lại rút đơn đề cử, họ đang lấy cớ để loại cậu đó có hiểu không? Đó là cái cớ, con mẹ cậu có hiểu không?!”

Trần Tinh nhàn nhạt nói: “Đại đội trưởng, tôi hiểu, nhưng là quân nhân, chúng ta phải làm theo chỉ thị, ngài cứ liều lĩnh đi tìm đoàn trưởng cũng chỉ khiến ngài ấy khó xử hơn mà thôi, dù gì chỉ thị cũng đến từ bộ tư lệnh mà.”

Vương Thuận Uy vội vàng nói: “Ông Hứa, ông xem thái độ của tiểu Trần đi, ông tinh tảo lại chút được không?”

Hứa Sấm thở hồng hộc, tiếng thở to đến mức Bạch Tân Vũ ở lầu một vẫn nghe được.

Trần Tinh nói: “Đại đội trưởng, vốn chuyện tiến cử này không có quyết định chung, bây giờ người ta giảm chỉ tiêu cũng có lý, tôi không có gì để nói, thật ra ở đâu tôi cũng phục vụ nhân dân mà thôi, không phải chuyện gì to tát.”

Hứa Sấm trầm mặc một hồi, lại nổi giận nói: “Cậu đã là lính năm ba, ở bên ngoài chuyện gì nên làm chuyện gì không nên đâu phải cậu không biết, trên thị trấn xảy ra chuyện thì không tìm cảnh sát, tự tay làm cái gì, người ta muốn lấy chỉ tiêu của đoàn chúng ta cho người khác, nếu cậu đã khôn ngoan hơn một chút, đơn tiến cử đã là của cậu.”

Trần Tinh nói: “Đại đội trưởng, bây giờ nói chuyện này cũng vô ích thôi, tóm lại ngài đừng tức giận vì chuyện của tôi nữa, tôi chấp nhận sự sắp xếp của cấp trên.”

Hứa Sấm lại đá đổ chiếc ghế, “Ra ngoài, cút hết ra ngoài cho tôi!”

Bạch Tân Vũ nghe thế cũng đã biết rõ chuyện gì. Trước khi Hoắc Kiều đến đây, đại đội trưởng vốn muốn cho Trần Tĩnh vào đại đội Báo Tuyết, kết quả Trần Tĩnh không muốn, bởi vì hắn đơn đề cử học ở trường quân đội, sang năm là có thể nhập học, đề đầu bộ tư lệnh lại muốn rút đơn bởi vì chuyện xảy ra ở trên thị trấn, loại hắn đi.

Đã một tháng kể từ sự kiện kia, Bạch Tân Vũ vẫn không hề biết đến hậu quả việc mình làm hôm đó, việc Trần Tĩnh bị cảnh cáo bọn họ vốn cũng không nghĩ tới, nếu như hôm nay không xảy ra chuyện này, chỉ sợ cả đời bọn họ cũng không biết rằng Trần Tĩnh bị quở trách vì giây phút nhất thời của mình, mà bây giờ càng vì chuyện này mà đơn tiến cử vào trường quân đội mà Trần Tĩnh chờ mong đã bị rút lại.

Trong lòng Bạch Tân Vũ chột dấy lên bao cảm xúc phẫn nộ, không cam lòng, rối loạn, và áy náy, cậu có thể hiểu được lý do tại sao Hứa Sấm lại tức giận như vậy, hề là người quan tâm đến Trần Tĩnh, ai mà lại không tức giận được chứ. Rõ ràng cậu ấy không làm chuyện gì sai, rõ ràng cậu ấy là một đội trưởng vừa chính trực vừa tốt bụng, tại sao chứ! Tại sao lại phá tan giấc mộng trường quân đội mà cậu ấy chờ mong đã lâu!

Trần Tĩnh đi xuống lầu, gặp mặt Bạch Tân Vũ. Bạch Tân Vũ vừa thấy Trần Tĩnh thì hai mắt đỏ lên, cậu bước đến, nức nở nói: “Đội trưởng...”

Trần Tĩnh nói không ra lời, vỗ vỗ vai cậu, quay đầu đi.

Bạch Tân Vũ đứng yên tại chỗ hồi lâu, nắm tay siết chặt.

Sau khi rời khỏi ký túc xá, cậu bèn đi tìm Du Phong Thành, nói ra hết chuyện vừa nghe được.

Du Phong Thành cũng trầm mặt xuống, “Chuyện đội trưởng bị truy trách công việc tôi cũng có nghe đại đội trưởng nói, nhưng không ngờ sẽ dính đến việc này... Tôi sẽ đi tìm cậu tôi giúp đỡ chút.”

Bạch Tân Vũ tức giận nói: “Tôi thật không hiểu nổi, chúng ta có làm gì sai đâu, mà đội trưởng phải bị cảnh cáo chứ.”

“Tình hình ở biên cương vốn đã hơi rối loạn, bộ đội đã xác thực không nhúng tay vào chuyện của dân bản địa, tránh gây mâu thuẫn gay gắt, lúc ấy trong bốn người chúng ta chỉ có đội trưởng là sĩ quan, có chuyện gì tất nhiên là cậu ta phụ trách.” Du Phong Thành thở dài, “Lúc ấy chúng ta hồ đồ quá.”

Bạch Tân Vũ cắn răng nói: “Cậu mau mau đi tìm quan hệ cho đội trưởng đi, đội trưởng muốn vào trường quân đội thế, nếu đơn tiến cử bị rút đi thì tội cậu ấy lắm.”

“Tôi biết rồi, cậu tôi cũng sẽ cố hết sức để giúp cậu ấy.”

Bạch Tân Vũ đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Cậu của cậu vốn muốn đội trưởng vào đại đội Báo Tuyết, liệu có phải...”

Du Phong Thành trừng mắt, “Anh muốn nói gì?”

Bạch Tân Vũ liên tục khoát tay, “Không phải, tôi chỉ...”

Về mặt của Du Phong Thành bỗng trở nên đáng sợ, “Con mẹ nó Anh đừng đoán bậy đoán bạ cậu của tôi, cậu ấy không phải người như vậy, đội trưởng cũng không phải thần binh siêu cấp hay gì, cậu tôi chưa đến mức bỉ ổi như vậy vì một người đâu.” Hắn vỗ đầu Bạch Tân Vũ, “Anh còn nói bậy nữa, coi chừng tôi đánh anh.”

Bạch Tân Vũ mặc dù biết mình nói sai, nhưng vẫn thấy oan ức, giọng điệu cũng không ôn lảm, “Tôi đoán hồi nào chứ, tôi còn chưa nói hết câu nữa mà, cậu dữ như vậy làm gì.”

Du Phong Thành đẩy cậu ra, “Quản cái miệng của anh đi.” Nói xong cũng không quay đầu lại mà bước đi.

Bạch Tân Vũ rất ít khi thấy Du Phong Thành thật sự nổi giận, bình thường lúc trời sắc mặt hắn luôn biến đổi rất nhanh, nhưng chưa hề thật sự tức giận bao giờ, nhưng lần này lại... Có vẻ như Du Phong Thành rất kính trọng Hoắc Kiều, ngay cả câu suy hay nói bậy về y hắn cũng không cho. Trong lòng Bạch Tân Vũ càng khó chịu thêm, quan hệ của hai người gần đây tương đối hài hòa, có đôi khi ở nơi không người hôn nhau vài cái, nếu xem nhẹ vấn đề giới tính đi thì hai người khá là ngọt ngào, kết quả hôm nay đi đứt hết. Bạch Tân Vũ vừa tức vừa hận, liên tiếp các sự việc xảy ra khiến tâm trạng của cậu tụt xuống đáy cốc.

Lúc đi đến đội bếp núc, cái bán mặt cau có của cậu dễ dàng bị nhìn ra ngay, Võ Thanh nhìn thấy nói, “Sao vậy, táo bón rồi hả?”

Bạch Tân Vũ uể oải nói: “Đội trưởng, lúc nói đùa nhìn anh đáng sợ lắm ý.”

Võ Thanh “Hừ” một tiếng, “Mặt của tôi làm gì mà không đáng sợ? Rửa rau đi.”

Trình Vượng Vượng ngồi xồm bên cạnh cậu, “Ê, Tân Vũ, thuốc lá lần trước, còn... điều nào không?”

Bạch Tân Vũ gật gật đầu, “Có, nhưng mà tôi không có giữ.”

“Hả? Cái gì?”

“Không có gì, hôm nào tôi đi lấy cho anh.”

“Cảm ơn nha.” Trình Vượng Vượng nghiêng đầu nhìn hắn, “Cậu làm sao vậy? Buổi sáng còn nhí nha nhí nhòn với đám heo, sao mới nửa giờ không thấy lại ỉu xìu rồi?”

Bạch Tân Vũ ngẫm nghĩ, không nói ra chuyện Trần Tĩnh bị rút đơn tiến cử, chỉ nói chuyện bọn họ bị quở trách vì đánh nhau với mấy tên lưu manh Uighur trên thị trấn.

Trình Vượng Vượng thở dài, “Thật ra lúc ấy tôi đã cảm thấy không ổn rồi, nhưng cậu ta chưa chỉ đã xông lên mất... Cậu ta là người trẻ, tính lực tràn đầy, chỗ tôi thì toàn là lính năm bảy, có nhiều thứ phải kiêng kị, không có mệnh lệnh thì đừng hỏi đến, chuyện cậu ta bị truy trách cậu không cần phải cảm thấy áy náy, đó là trách nhiệm của người làm sĩ quan cậu ta, cậu ta không quản lý được binh sĩ của mình, có chuyện thì cậu ta gánh.”

Bạch Tân Vũ không tài nào tiếp nhận nỗi kiến giải này, “Nhưng người ban đầu đề nghị đánh nhau là tôi.”

“Thân là cấp trên, làm sao cậu ta có thể quyết định theo ý kiến của cậu được, có lẽ cậu ta có suy nghĩ riêng của mình.”

“Nhưng mà chúng ta cứu người cơ mà, đâu phải gây ẩu đả gì.”

Trình Vượng Vượng thở dài: “Lý lẽ này không áp dụng được trong quân đội đâu, cậu vẫn còn quá nhỏ, sau này cậu sẽ hiểu, không phải lúc nào làm việc nghĩa cũng có kết quả tốt, cậu có biết hai năm qua nơi này có biết bao mâu thuẫn nghiêm trọng lắm không, trên TV không cho chiếu, cậu lên mạng xem thử đi. Chuyện chúng ta làm hôm đó, nói bé thì là việc thanh niên đánh nhau, nói to ra thì dễ bị người có ý lợi dụng, rất có thể sẽ gây nên rối loạn, cậu không hiểu thì thôi, còn Trần Tĩnh thì phải hiểu điều đó, lúc ấy cậu ta mất kiểm soát, bây giờ có lẽ cũng đã thông suốt, cho nên cũng không còn cách nào ngoài chịu phạt.”

Bạch Tân Vũ khó chịu cực kỳ, cảm thấy Trình Vượng Vượng nói chẳng đúng song lại không biết phản bác ra sao, cậu cũng không thể nói với Trình Vượng Vượng rằng bởi vì chuyện này mà đội trưởng không thể vào trường quân đội, dù Hứa Sấm đã nói đội trưởng bị rút đơn không phải vì lý do này, rằng đây chỉ là cái cớ, nhưng cũng bởi vì nó mà họ đã tìm ra “cái cớ” này, Bạch Tân Vũ hối hận không thôi, cậu cảm thấy lỗi là do lời đề nghị của mình mới đúng, muốn xin lỗi đội trưởng ghê gớm.

Bởi vì chuyện này, Bạch Tân Vũ cả đêm ngủ không ngon giấc, nhưng gia đình cậu không có quan hệ với quân đội, mà cậu lại không dám đi tìm anh họ, bằng không bất chấp tất cả cậu cũng phải giúp đội trưởng lấy lại đơn tiến cử của mình, nếu không cậu chẳng còn mặt mũi nào gặp đội trưởng nữa.

Cứ lo lắng như vậy vài ngày, cậu đợi không nổi, lại kiên trì đi tìm Du Phong Thành.

Du Phong Thành nhìn thấy cậu, thái độ ngược lại hòa hoãn hơn chút ít, thế nhưng nhắc đến chuyện của đội trưởng khiến hắn cũng không mấy lạc quan, “Tôi nói với cậu tôi rồi, cậu nói chuyện này khó lắm, bây giờ đang nghĩ cách, nhưng quá trình không ổn cho lắm.”

Bạch Tân Vũ cau mày, bức bối nói không ra lời, một hồi lâu sau cậu mới nhỏ giọng nói: “Tôi thấy mình rất muốn đi xin lỗi đội trưởng.”

Du Phong Thành nhìn cậu, “Anh nghĩ đội trưởng bị rút đơn là vì anh sao?”

Bạch Tân Vũ gật gù đầu.

Du Phong Thành nói: “Chuyện này không liên quan nhiều đến anh đâu, chỉ là có người lợi dụng mối quan hệ với bộ tư lệnh rút đơn của cậu ta thôi.”

“Nhưng nếu như không phải vì chuyện kia, đội trưởng cũng sẽ không bị như vậy.”

Du Phong Thành vỗ đầu cậu, “Rốt cuộc anh cũng biết lo lắng cho người khác rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 39

Bạch Tân Vũ bĩu môi, “Sao lại không lo chứ, tôi cũng đâu phải zombie.” Cậu thở dài, “Mấy ngày nay đội trưởng thế nào? Cảm xúc có sa sút chút nào không?”

“Không có, vẫn bình thường như mọi ngày.”

“Nhưng mà hôm đó, vành mắt cậu ấy đỏ hoe.” Bạch Tân Vũ bắt đầu thấy khó chịu trong lòng, “Nếu đơn bị rút bởi vì lý do khác như thiếu khả năng chẳng hạn, có lẽ đội trưởng sẽ không khó chịu đến thế, bây giờ lại đem lý do nhằm xị đó ra, ngay cả tôi cũng chẳng cam tâm cho được.”

“Đội trưởng kiên cường hơn anh nghĩ nhiều, anh đừng suy nghĩ lung tung.”

“Tôi muốn đi tìm đội trưởng, nhưng mà tôi không dám.” Bạch Tân Vũ gãi gãi đầu, “Tôi vẫn cảm thấy...”

Du Phong Thành vỗ vỗ đầu cậu, “Nói tóm lại chuyện này không trách anh, anh ôm đồm nhiều chuyện thế hồi nào vậy, dư sức thì đi làm việc ở phòng bếp đi, đồ ăn lúc nào cũng toàn sụn.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt, “Nói láo, tôi rửa rau chẳng thấy gì, răng của cậu có vấn đề đừng đổ thừa tôi à.”

Du Phong Thành gõ đầu cậu, “Đội tin của cậu tôi đi đã.”

Bạch Tân Vũ gật gật đầu, “Vậy tôi đi trước.”

“Đội một chút.” Du Phong Thành nín lấy cổ áo cậu.

Bạch Tân Vũ tỏ vẻ không kiên nhẫn, “Hôn một cái chứ gì, tới đây, tôi thưởng cho cậu một nụ hôn là được.”

Du Phong Thành vỗ đầu cậu, “Muốn cái gì đâu không, không để ý xung quanh có người à.”

Bạch Tân Vũ xấu hổ nói: “Vậy cậu muốn làm gì?”

“Hôm đó khi cậu gọi điện cho cậu tôi, cậu bảo mẹ nhớ tôi, muốn tôi về nhà một chuyến, giờ tôi đang nghĩ cách xin nghỉ phép một tháng.”

Bạch Tân Vũ chớp mắt, dường như hiểu ra được gì đó.

Du Phong Thành nhìn đôi mắt lấp lánh như con chuột khoét kho thóc của cậu, chợt muốn cười, hần khê hừ một tiếng, “Tôi có thể xin cho anh luôn.”

Bạch Tân Vũ tức thì bắt lấy cánh tay của hắn, kích động suýt nữa lệ nóng doanh tròng, “Thật không?”

Du Phong Thành đẩy tay cậu ra, “Tôi không có nói là nhất định nha.”

Bạch Tân Vũ nói: “Cậu, cậu muốn thế nào...”

Du Phong Thành cúi đầu xuống, mập mờ nói: “Anh nói thử đi.”

Bạch Tân Vũ vô thức lui về sau, “Đừng nói là tôi phải cời quần cho cậu thượng nhá.”

Du Phong Thành nheo nheo mắt của hắn, “Bằng không anh nghĩ tôi cho anh đi đánh bom lô-cốt chắc?”

Bạch Tân Vũ chỉ vào hắn, “Du Phong Thành, con mẹ nó cậu thất đức lắm, tôi chưa đến mức phải đi hi sinh để được về nhà đâu, tôi không có ngốc.”

Du Phong Thành hừ cười một tiếng, “Tùy anh thôi.” Nói xong cũng không thèm để ý Bạch Tân Vũ, vừa ngâm nga hát vừa rời đi.

Bạch Tân Vũ đứng đực tại chỗ cả buổi, nghĩ vừa rồi bản thân thật sự cân nhắc được mất, cậu hận không thể vả miệng mình một cái, trình tiết của mình sao có thể giao dịch được chứ! Cho dù có thể đi chẳng nữa, một tháng nghỉ phép có phải hơi quá không...

Cuộc đấu võ toàn quân sẽ bắt đầu vào tháng sau, nhiều binh sĩ có thực lực đều đang tăng cường tập luyện, hy vọng có thể trở hết tài năng trong cuộc thi dưới sự có mặt của cấp trên.

Bạch Tân Vũ bị chuyện của Trần Tĩnh ảnh hưởng, bỏ bê tập luyện vài ngày, hơn nữa thời tiết rét lạnh, dễ khiến người ta chậm chạp lè mề, nhưng nhìn đàn heo vô lưu vô lo kia, cậu lại bị thôi thúc cảm hứng lên lần nữa, cố gắng tập bắn hằng ngày.

Sau nửa giờ tập bắn trên sân, ngón tay cậu bị đông cứng đến nỗi chẳng tài nào cử động được, tính chính xác cũng giảm đi hẳn, nhưng Võ Thanh nói thời tiết như thế này là thời cơ tốt để kiểm tra khả năng bắn súng, cậu lại kiên trì nằm bò trên đồng tuyết tập luyện. Cậu không biết những người khác ra sao, nhưng hai tháng này cậu đã tiến bộ thần tốc, cho dù không thể giỏi thần kì ngay tức khắc, ít nhất thành tích cũng coi như nở mày nở mặt, đến lúc đó, cậu có thể xin Hứa Sâm cho cậu trở về đại đội.

Tập luyện xong, cậu quay lại phòng bếp, phát hiện đội bếp núc đang dùng bếp nướng mẻ bánh bao thừa ngày hôm qua, mùi bánh bao nóng hổi thơm phức, Bạch Tân Vũ liền vọt tới, vừa sưởi ấm vừa cắn bánh ăn.

Võ Thanh lôi ra mấy bình rượu đế, bảy tám người vừa tám chuyện vừa ăn bánh, cực kì vui vẻ.

Trình Vượng Vượng nói: “Tân Vũ, sao cậu lạnh dữ vậy, mới đi đâu về thế?”

Bạch Tân Vũ xoa xoa lỗ tai, “Đến sân tập bắn.”

“Hôm nay lạnh vậy mà cậu ra sân tập bắn à?”

“Ừ.” Bạch Tân Vũ liếc nhìn Võ Thanh, cười nói: “Đội trưởng, không phải anh đã nói rồi sao, thời tiết kiểu này mới đo được trình độ bắn súng thật sự của

mình.”

Võ Thanh mắt trắng không còn chút máu, “Điều kiện tiên quyết là cậu phải có trình độ mới được.”

“Hôm nay tôi bắn cũng khá lắm chứ bộ.” Bạch Tân Vũ khoác lác nói: “Tôi bắn được 97 vòng đó, nếu ngón tay không bị lạnh với tuyết không che mắt, thế nào tôi cũng bắn tốt hơn cho xem”

“Oa, cậu giỏi thật đấy.” Trình Vượng Vượng kinh ngạc nói.

Bạch Tân Vũ đắc ý hừ một tiếng, “Tất nhiên.” Nói xong vẫn không quên vuốt mông ngựa Võ Thanh, “Dù gì cũng là Võ Thanh dẫn dắt cho tôi mà, đứng không, đội trưởng.”

Võ Thanh đập cậu một cước, cười mắng: “Thằng nhóc nhà cậu leo mép thật.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Đội trưởng, đợt đăng ký cho cuộc đấu toàn quân sắp tới rồi, anh đề cử hạng mục bắn súng đi.”

Võ Thanh nhìn cậu, “Cậu muốn tham gia thật sao?”

“Ừ.” Bạch Tân Vũ gãi đầu, “Tôi... tôi vẫn muốn về đại đội.”

Trình Vượng Vượng khẽ nói: “Đi lẹ lẹ đi, cậu ở chỗ này thêm vương vীu chứ chẳng giúp ích gì.”

Bạch Tân Vũ dùng khuỷu tay chọt hần, “Yên tâm đi anh Vượng Vượng, dù có về đại đội rồi tôi vẫn sẽ thường xuyên đến tìm anh chơi mà.”

Trình Vượng Vượng cá giận nói: “Tôi với cậu có gì đâu mà chơi, ngốc.”

Bạch Tân Vũ cười hắc hắc không ngừng.

Võ Thanh nói: “Cậu phải tự mình biết mình, đừng cho là mình giỏi.”

Bạch Tân Vũ nói: “Tôi biết chứ đội trưởng, anh báo danh giúp tôi đi, tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, nếu rớt thì cùng lắm tôi về cho heo ăn.”

Võ Thanh rít một hơi điều thuốc lá, dùng ánh mắt kĩ càng quan sát Bạch Tân Vũ, khiến đáy lòng Bạch Tân Vũ sợ hãi.

“Đội trưởng... Tôi không có ý cho rằng cho heo ăn là xấu đâu... Anh nhìn tôi như vậy làm gì?”

Võ Thanh thả một vòng khói, “Mọi người đi ra ngoài đi, tôi muốn nói với cậu ta vài cậu.”

Tất cả mọi người đều thức thời đi ra ngoài.

Bạch Tân Vũ lập tức khấn trương, bánh bao cắn một nửa thì dừng, nhả cũng không xong.

Võ Thanh nói: “Sau khi về đại đội, cậu định làm gì tiếp?”

Bạch Tân Vũ bị câu hỏi của Võ Thanh này làm khó mà sững sờ. Sau khi về đại đội, cậu sẽ làm gì tiếp đây? Có lẽ cũng như Tiền Lượng, ở hai năm rồi về nhà ư? Dù sao cậu cũng không mưu cầu thăng chức vì đãi ngộ tốt như Phùng Đông nguyên, cũng chẳng muốn ganh đua để đứng đầu mọi thứ như Du Phong Thành, cậu biết Du Phong Thành muốn vào đại đội Báo Tuyết, đi tìm cậu hần, tuy cậu chẳng khác biệt với đa số thanh niên khác, cũng kính trọng và ngưỡng mộ những người lính đặc chủng anh dũng phi thường, nhưng cậu biết rõ nơi đó không thuộc về mình, cậu về đại đội, chỉ là muốn vượt qua cuộc sống quân doanh cùng những binh sĩ bình thường khác, để không đến mức sau khi về nhà nói cho người khác biết rằng cậu chán heo ở quân đội.

Võ Thanh đã sớm nhìn thấu cậu, khẽ nói: “Cậu muốn chuyển chỗ, bởi vì cậu sợ sau khi về nhà sẽ bị người khác chê cười vì mình đã từng chán heo ở quân đội, có phải không?”

Bạch Tân Vũ bắt đầu co quắp, cậu cảm thấy mình nghĩ như vậy có gì là không đúng, thế nhưng dưới ánh mắt của Võ Thanh, cậu vẫn chột dạ.

Võ Thanh dùng chiếc kim lớn đảo bánh, trầm giọng nói: “Tôi biết cậu đi tìm Trần Tĩnh để điều tra về tôi, vậy chắc cậu biết trước đây tôi làm gì rồi nhỉ?”

Bạch Tân Vũ cá kinh, ấp úng nói: “À ừ, chuyện đó...”

“Cậu biết eo của tôi bị thương thế nào không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu.

“Bảy tám năm trước, chúng tôi đi chấp hành một nhiệm vụ ở ngoài biên cương, cụ thể nhiệm vụ là gì không nói được, bởi vì tình huống đặc thù nên chỉ có năm người thi hành nhiệm vụ, còn kẻ thù của chúng tôi là cả một đoàn dân binh gồm hơn tám trăm người. Đám dân binh đó, hay phải nói là đám ô hợp, cũng trải qua ít huấn luyện quân sự, nhưng nói bọn họ là quân nhân thì vẫn chưa tới, nhưng ưu thế lớn nhất của bọn họ là không sợ chết. Chúng tôi đổ chất độc làm ô nhiễm nguồn nước của họ, trốn trong rừng đánh du kích trong sáu ngày, sáu ngày, chúng tôi hầu như không hề chớp mắt, đánh cho tới khi hết gạo sạch đạn. Đồng đội thân nhất của tôi trúng đạn, chúng tôi thay phiên cõng cậu ấy đi hơn hai mươi km, khi đến địa điểm ẩn nấu tiếp theo thì mới

nhận ra, chúng tôi đang công một người chết lúc nào không hay biết.”

Bạch Tân Vũ nghe hần nói, không dám thờ mạnh.

“Khi đó tôi đã không còn là tân binh, nhưng đó là lần đầu tiên tôi tận mắt chứng kiến đồng đội mình mất, sáu ngày bốn ba, căng thẳng, khắc khổ và đầy đau thương, tôi đã tưởng rằng mình sẽ từ bỏ, kết quả tôi phát hiện, sau hàng trăm trận tập luyện khổ cực bộ đội đặc chủng, tôi đã không còn khả năng từ bỏ được nữa, lúc ấy tôi cảm thấy ý chí của mình kiên định vô cùng, miễn là còn sống, không gì có thể ngăn cản tôi hoàn thành nhiệm vụ cả, kết quả tôi lại xử trí theo cảm tính, tôi một mực muốn đem thi thể của đồng đội tôi về nhà, cậu ấy là con một, tôi không nỡ vứt thi thể cậu ấy ở nơi dị quốc tha hương. Nhưng tình hình lúc bấy giờ không cho phép, thể lực chúng tôi đã tiêu hao rất nghiêm trọng, hoàn toàn không thể làm theo quyết định này. Những người khác không đồng ý, còn tôi vẫn khư khư cố chấp, đề rồi tôi không tránh được lúc quả bom bay đến, tôi và thi thể cậu ấy cùng nhau lăn xuống núi, sau khi được bọn họ cứu, eo của tôi đã bị thương nặng. Sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, tôi còn không biết eo mình bị thương, nhưng tôi biết rõ, một tay thiện xạ dù có bắn chuẩn đến mấy, nếu ở thời điểm mấu chốt không cố gắng giữ tinh táo, vừa liên lụy đến các đồng đội còn sống, vừa khiến bản thân bị thương, thì không phải là một tay bắn tỉa hợp cách. Tôi đã phụ sự bồi dưỡng của quân đội, lãng phí những viên đạn đã làm nên bao chiến tích này.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, cậu không biết Võ Thanh nói với cậu chuyện này là có ý gì, nhưng cậu có cảm giác khó chịu âm ỉ và chột dạ.

Võ Thanh rút điều thuốc lá, hít vào lại nhà khói ra chăm chú nhìn cậu, mắt sáng như đuốc, “Biết tôi nói chuyện này với cậu để làm gì không?”

Bạch Tân Vũ mờ mịt lắc đầu.

“Có một câu nói thế này, một tay bộ đội đặc chủng được bồi dưỡng bằng vàng, tuy có hơi khoa trương, nhưng vì để trở thành một tay bắn tỉa, tôi đã tiêu hao vô số viên đạn, mấy ngàn viên? Hơn mười ngàn viên? Kết quả tôi còn chưa kịp đèn đáp tổ quốc, đã mất cuộc đời bắn tỉa của mình bởi vì một quyết định sai lầm, cậu có biết tôi hối hận thế nào không. Cậu nói cậu muốn về đại đội, nhưng cậu không hề biết mình về đại đội để làm gì, biết là không phải tân binh nào cũng có lý tưởng cao thượng, nhưng ít ra khi cậu vẫn còn là một quân nhân, cậu phải làm sao cho xứng đáng những bữa cơm và công sức tập luyện ở quân đội chứ, cậu xài nhiều đạn như vậy rồi, chỉ vì không muốn cho heo ăn, mà cậu phụ những viên đạn kia sao? Cậu tập bắn súng, chỉ vì đề rồi đội bếp núc, rồi khi chuyển sang nơi khác cho xong chuyện, cậu định tiêu phí thời gian thế nào nữa? Sau khi về nhà, cậu có thể thỏa thích khoác lác, nói cái gì cũng được, chỉ chờa đội bếp núc ra là xong chứ gì.”

Bạch Tân Vũ nín quân, nói không ra lời.

“Tại sao cậu không nói dối, tại sao không ở đội bếp núc cho qua hai năm nhân tản rồi về khoác lác với người nhà, đó là vì bản thân cậu cũng không muốn vứt đi quãng thời gian hai năm dễ dàng như vậy.”

Bạch Tân Vũ về mặt phức tạp, “Đội trưởng Võ, tôi không biết...”

Võ Thanh nói: “Tôi nói thiệt cho cậu biết, cậu rất có thiên phú bắn súng, không hề kém so với tôi năm đó, nhưng cái cậu thiếu là tinh thần quân nhân, cậu không quan tâm đến sự mạng mà một người lính phải gánh vác, cậu lại vừa lười, vừa yếu kém, cậu đem tài năng của mình ra chỉ vì muốn nhìn thấy người khác hăm mộ, nhưng tinh thần đấu tranh cậu thậm chí không hề có, ngay từ đầu cậu đã phủ nhận bản thân mình rồi, bởi vì cậu chỉ hướng đến cái nhân và biếng nhác.”

Lời nói của Võ Thanh lập tức đâm Bạch Tân Vũ – đã lâu chưa bị xúc phạm – thành cái sàng, cậu siết chặt tay, bả vai hơi run rẩy, không phản bác được một câu.

Võ Thanh híp mắt nhìn cậu, “Tôi có thể đề cử cậu tham gia thi đấu, có thể giúp cậu quay lại đại đội, nhưng nếu như sau khi về đội mà cậu vẫn còn cái dạng này, làm ơn chớ đừng nói là tôi dạy cậu, cả đời này tôi đã hối hận vì tài năng của mình chưa thể đèn đáp quân đội, và cũng vì lãng phí biết bao viên đạn, tôi không muốn lại đào tạo ra một binh sĩ nhút nhát lại còn phí phạm đạn hơn cả tôi.”

Vành mắt Bạch Tân Vũ có chút đỏ lên, “Nhưng... bây giờ là thời đại hòa bình, cũng đâu phải ai cũng lên chiến trường, bọn tôi cũng đâu lãng phí bao nhiêu đạn.”

Võ Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, “Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh nhất thời, làm sao cậu biết khi nào quốc gia cần cậu? Tôi nói cậu không có tinh thần quân nhân, cũng không phải chỉ việc cậu không ra chiến trường, mà là cho tới bây giờ cậu vẫn chưa có nhận thức về chiến trường, binh sĩ như cậu, có ra chiến trường cũng chỉ thành kẻ đào ngũ mà thôi.”

Bạch Tân Vũ đứng phắt dậy, cả giận nói: “Tôi không phải kẻ đào ngũ!”

Võ Thanh chậm rãi hút thuốc, “Có phải hay không, về sau phải xem bản thân cậu mới được. Cậu phải nhớ kỹ, không được phụ lòng những viên đạn mà mình đã bắn.”

Võ Thanh bình thường là người ít nói, Bạch Tân Vũ không ngờ hôm nay hần lại nói nhiều chuyện với mình như vậy, cậu vừa giận, vừa cảm thấy lòng mình ngứa ran. Không được phụ lòng những viên đạn mình đã bắn? Bạch Tân Vũ cảm thấy mùi mịt không thôi, cậu không tin ai cũng có mục tiêu rõ ràng như Phùng Đông Nguyên và Du Phong Thành, cũng chẳng tin chỉ mình là người duy nhất bị ép buộc đến đây, nhưng đây là lần đầu, cậu đặt ra nghi vấn với thái độ ‘được chăng hay chớ’ của mình. Cậu bỏ sức ra luyện bắn, trời nóng cũng tập, trời tuyết cũng tập, vì để có đầy đủ thể lực cho bộ môn này, cậu thậm chí nuôi thói quen chạy bộ và rèn luyện hằng ngày, bây giờ nghĩ lại, cậu tiêu biết bao viên đạn, bỏ ra biết bao nỗ lực như vậy, đến tận cùng là vì mục đích gì? Bạch Tân Vũ sống không có mục tiêu đã hơn hai mươi năm qua, chỉ biết ăn uống vui đùa, đây là lần đầu tiên trong đời cậu biết rằng không có mục tiêu sống là vấn đề đáng lo đến chừng nào, và đây cũng là lần đầu, cậu bắt đầu nghiêm túc tự hỏi bản thân về vấn đề này...

Qua vài ngày nữa, Du Phong Thành tìm gặp cậu, là về chuyện của Trần Tĩnh.

Bạch Tân Vũ lòng đầy chờ mong hỏi: “Sao rồi? Cậu của cậu có tin tốt không?”

Du Phong Thành hai tay ôm ngực, vẻ mặt có phần cổ quái, “Đích xác là có tin tốt, nhưng phía đội trưởng đang gay go.”

“Ý cậu là gì?”

“Cậu tôi tìm không ít mối quan hệ, sự việc cuối cùng cũng ra đầu đó, nhưng cần đội trưởng và đại đội trưởng hợp tác viết đơn, kết quả sau khi đội trưởng biết, thì sống chết không đồng ý.”

Bạch Tân Vũ kinh ngạc nói: “Cái gì? Tại sao?”

Du Phong Thành nói: “Đội trưởng nói, anh ấy không thể dựa vào quan hệ để được tiến cử, vậy cũng chẳng khác gì cách làm của người đã cướp mất đơn tiến cử của anh ấy, anh ấy cũng không muốn nợ ơn cậu tôi.”

Bạch Tân Vũ vỗ đùi, vừa gấp vừa giận, “Cậu ấy đúng là ngốc!”

Du Phong Thành nhàn nhạt nói: “Đội trưởng là người rất có nguyên tắc.”

“Không phải, đây là vấn đề về nguyên tắc sao? Việc này có liên quan đến tương lai của cậu ấy đấy, nếu ở lại quân đội, muốn thăng cấp lên sĩ quan khó khăn chừng nào, những ai tốt nghiệp ở trường quân đội đều là sĩ quan cấp úy, hai bên chèn nhau vụn vặt, đây có phải lý tưởng của cậu ấy đâu chứ.”

Du Phong Thành nói: “Đội trưởng chính là người như vậy, anh ấy sẽ không đồng ý việc dựa dẫm vào quan hệ.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Tôi đi khuyên cậu ấy mới được!”

Du Phong Thành dè dặt cậu lại, “Anh đừng đi, anh càng nói nhiều cậu ấy chỉ càng thêm tức giận mà thôi, đại đội trưởng và chỉ đạo viên đã khuyên lon cá trưa rồi, bây giờ anh đi tìm cậu ấy là tự chịu mắng đấy.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, cảm giác như mình vừa lột xác. Cậu cảm thấy những người trong quân đội và những người cậu từng tiếp xúc ở nhà, hoàn toàn không cùng một thế giới. Không chỉ khác nhau về kinh tế, mà còn về quan niệm, tư tưởng, nguyên tắc, cậu cảm thấy Trần Tĩnh ngốc, bướng bỉnh, chịu khổ vì sĩ diện, nhưng sâu trong lòng, nhiều hơn là sự bội phục dành cho Trần Tĩnh. Có lẽ đây mới là tinh thần người lính mà Võ Thanh nói, chính trực hào hùng, xương cốt cứng rắn, cho dù mệnh lệnh bất công cũng chẳng than thở lấy một tiếng, ngay cả khi đó là chuyện tốt cho mình cũng kiên quyết từ chối, đối với người thích đầu cơ trục lợi như cậu, thật chẳng cách nào tưởng tượng nổi trên thế giới có loại người như vậy.

Bạch Tân Vũ thở dài, “Thế chuyện này, thật sự đành phải như vậy sao?”

Du Phong Thành nhún nhún vai, “Đội trưởng mình cũng đã cự tuyệt, còn sao nữa.”

“Vậy, vậy sang năm tới, có lẽ đội trưởng vẫn còn cơ hội đi học chứ nhỉ.”

“Sang năm đội trưởng đã hơn 22 tuổi, không đi được nữa.”

Bạch Tân Vũ quả thực không biết nên hình dung tâm tình mình như thế nào, tại sao lại có người vì nguyên tắc của bản thân mà vứt bỏ cơ hội quý giá nhất cả đời mình chứ, cậu lắc đầu, mê mẩn nói: “Du Phong Thành, tôi không hiểu, cậu hiểu không?”

Cậu nói tuy không đầu không đuôi, nhưng Du Phong Thành lại nghe rõ, “Tôi hiểu, chúng ta tôn trọng quyết định của đội trưởng đi thôi.”

Bạch Tân Vũ mệt mỏi gật đầu, chuyện này khiến cậu rung động không thua gì ngày đó bị Võ Thanh mắng một trận, ở quân đội càng lâu, cậu càng cảm thấy mình đã thay đổi lúc nào không hay biết, cậu đã chứng kiến quá nhiều sự việc, và biết quá nhiều những con người không thể hiểu nổi, rồi khi cậu đã từ từ hiểu được những điều ấy, cậu đã bắt đầu sinh lòng kính nể, rồi lại hoài nghi bản thân trước đây, có lẽ đây chính là giá trị của sự cải tạo, chỉ là khi đó, cậu chưa nhìn thấy rõ ràng như vậy, cậu chỉ biết là, nơi này có rất nhiều người đã tác động đến cậu, khiến bản thân cậu đã không còn như lúc trước.

Đêm hôm đó, cậu vẫn không kiềm lòng 9u075c đi tìm Trần Tĩnh, từ sau lần gặp mặt ở dưới văn phòng đại đội trưởng, cậu vẫn một mực không đi tìm Trần Tĩnh, bởi lòng cậu áy náy, không dám đi, hiện tại sau khi buông bỏ hết cảm xúc trong lòng, cậu tức thì muốn tìm Trần Tĩnh tâm sự, an ủi hắn, bởi vì cậu biết, Trần Tĩnh tuyệt đối như những gì hắn tỏ ra bên ngoài.

Trần Tĩnh nhìn thấy cậu cũng không kinh ngạc là mấy, hai người ôm phích nước nóng, ngồi nói chuyện phiếm trên hành lang, Trần Tĩnh nói: “Những chuyện các anh làm tôi đều biết cả rồi, tôi rất biết ơn vì các anh đã suy nghĩ cho tôi, nhưng tôi làm việc có nguyên tắc, anh hiểu chưa?”

Bạch Tân Vũ cười khổ nói: “Nói thật, đội trưởng, tôi không hiểu, và cũng thấy tiếc cho cậu, nhưng đây là quyết định của cậu, bọn tôi cũng đâu ép buộc cậu được.”

Trần Tĩnh nói: “Chúng ta vốn là những con người khác nhau, anh không hiểu cũng không sao, tôi không yêu cầu anh phải hiểu, chỉ cần anh sống với bản thân mình là được, tôi cũng vậy, tôi cũng muốn sống mà không thẹn với lương tâm. Trường quân đội, tôi đích thật muốn đi lắm, năm đó tôi không đi đâu nên mới đi lính, nhưng cho dù không vào trường quân đội, tôi vẫn sẽ làm một người lính hợp cách, bởi vì đây mới là lý tưởng lớn nhất của tôi, biết là tiếc nuối lắm, nhưng tôi cũng chưa đến mức không gượng dậy nổi đâu, các anh không cần lo lắng cho tôi.”

Bạch Tân Vũ ôm lấy vai Trần Tĩnh, “Đội trưởng, cậu đúng là con người kỳ lạ.”

Trần Tĩnh bật cười, “Kỳ lạ gì chứ, nói chuyện kiểu gì đâu.”

Bạch Tân Vũ nói: “Đội trưởng, tôi thấy sau khi mình đến quân đội, tôi đã gặp rất nhiều con người kỳ lạ... Các cậu cũng là người, tôi cũng là người, tại sao trước kia tôi chưa từng gặp người như các cậu nhỉ.”

“Vậy trước kia anh gặp loại người gì? Kê có tiền?”

Bạch Tân Vũ gật gật đầu.

“Nếu bọn họ đều giống như anh, tôi có thể hiểu được tại sao anh lại kinh ngạc như vậy rồi.”

Bạch Tân Vũ cười mĩa nói: “Đội trưởng, cậu coi thường tôi kìa.”

Trần Tĩnh hừ một tiếng, cười nói: “Cái này mà kêu là coi thường anh? Xem ra lâu quá anh chưa được thủ hạ của tôi huấn luyện rồi.”

“Phải đó, đảo mắt tôi cũng đã ở đội bếp núc được nửa năm rồi, đội trưởng Võ tuy rất đáng sợ, nhưng không giống như cậu, hờ ra là đập người ta lên mặt đất.”

Trần Tĩnh cười “xùy” một tiếng, “Đáng đời, ai bảo tập luyện không tốt.”

Bạch Tân Vũ cười hắc hắc nói: “Đội trưởng Võ đề cử tôi tham gia hạng mục bắn súng, đội trưởng, tôi nhất định sẽ thi thật hay, để mau trở về đội, được làm binh sĩ dưới tay cậu.”

Trần Tĩnh cũng ôm lại bờ vai cậu, vỗ lưng cậu nói, “Nhớ thi cho tốt vào nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 40

Tân Cương tiến vào mùa đông, ngày và đêm rét cắt da, thành viên đội làm bếp mỗi ngày phải dậy sớm hơn những người khác một chút để chuẩn bị bữa sáng, lúc trời âm thì chẳng sao, trời lạnh đi rồi mới thấy công việc này gian nan cỡ nào.

Bạch Tân Vũ ngày nào cũng gói mình kín mít trong đóng vải bông dày cộm, choàng thêm cái áo mưa, đi tưới tiêu với cho heo ăn, có đôi khi nước hắt lên chân, dù cách một lớp giày, cậu vẫn cảm nhận được hơi lạnh thấu xương. Bởi vì mấy bữa rồi cậu quậy quá, Võ Thành dần dà không cho cậu vào phòng bếp nữa, tưởng đâu vui lắm, nhưng bây giờ trời vừa cóng vừa rét, cậu thêm được làm việc ở trong phòng bếp chết đi được. Đàn heo cậu chăm giờ đã trưởng thành, có một con heo nái đang chữa, vì đẻ heo mẹ sinh đẻ thuận lợi, cả đội làm bếp tìm sách vở nghiên cứu, lập chế độ ăn uống cho nó, săn sóc hơn cả người bệnh. Ngày nào Bạch Tân Vũ cũng mong ngóng được thoát khỏi đàn heo này, nhưng lúc chúng nó bị lôi đi làm thịt, trong lòng cậu lại râm ran khó chịu, bỏ ăn thịt heo cả tuần lễ. Có điều, tâm trạng ăn uống của cậu phần nhiều là có liên quan đến tâm sự nặng nề gần đây.

Sau cái hôm Võ Thanh hết lời với Bạch Tân Vũ, cậu có một điều vẫn luôn thầm hỏi trong lòng — ý nghĩa sống, nó đối với cậu vừa mới lạ lại vừa to lớn, khi nghĩ đến vấn đề này, cậu cứ mãi nhớ về quãng thời gian trước đây, cái thời mà cậu hoài phí biết bao là thời gian và sự kỳ vọng, hồi ức ấy chẳng mang đến cho cậu cảm giác dễ chịu gì, bởi vì càng nghĩ về nó, cậu lại càng xấu hổ cho hành vi trước kia của mình. Thế nhưng, những lời Võ Thanh nói cậu cũng không hẳn không hiểu, cậu nói “Không phụ những viên đạn mình đã hoài phí” chỉ có thể thực hiện khi cậu ra trận giết địch, nhưng cậu rất sợ, cậu còn trẻ vậy, đi chết sớm làm gì, cho nên vấn đề này cậu vẫn không muốn cho mình đáp án.

Cuộc sống sinh hoạt ở quân doanh đa phần đều buồn tẻ chán chường, cho nên khi có hoạt động gì đó là mọi người rất hăng hái, hệt như đại đội thể thực thể thao từng tham gia ở trường khi còn bé, chỉ khác ở chỗ là không cần đến trường mà thôi, thành thử người thi hay không thi, cũng đều mong ngóng ngày diễn ra đại hội đấu võ này. Toàn quân hăng hái làm công tác chuẩn bị cho đại hội, riêng đội làm bếp lại càng thêm bận rộn tiếp đãi lãnh đạo đến quân doanh.

Đang lúc bê bộn, Võ Thanh lại cho Bạch Tân Vũ nghỉ ba ngày, cậu vừa nghe vậy bèn sùng sò, “Hả? Nghỉ? Tại sao?”

Võ Thanh nói: “Cho cậu thời gian tập luyện, đừng có vì trời lạnh mà lười đấy.”

Bạch Tân Vũ mừng rỡ nói: “Thật vậy sao? Cảm ơn đội trưởng.”

Võ Thanh phát tay bảo, “Đi đi.”

Bạch Tân Vũ mượn súng xong chạy vèo ra sân tập, vừa đến nơi, cậu bắt gặp đội trưởng đại đội bốn đang giám sát việc tập luyện, hần vừa liếc mắt đã nhận ra cậu, “Áy dà, chẳng phải tiểu Bạch đây sao, đội trưởng nhà cậu đâu rồi?”

“Đội trưởng đang làm việc.”

Đội trưởng đại đội bốn nhìn cậu, “Cậu tự mình tập à?”

Bạch Tân Vũ gật gù đầu, “Tôi muốn thi hạng mục bắn súng, đội trưởng cho tôi nghỉ vài ngày.”

“Cậu thi bắn súng á?” Hấn đánh giá cậu lần nữa, “Đội trưởng bảo cậu thi sao?”

“Không phải, là tự tôi muốn.”

“Gần đây cậu luyện tập thế nào rồi?” Đội trưởng đại đội bốn vỗ vai cậu, “Chỗ tôi nhiều tay súng lợi hại lắm nha, tuy đội trưởng Võ là Tay Súng Thần, chưa chắc ai cậu ta cũng dạy đâu, tôi hơi tò mò, không biết cậu ta dạy cậu thế nào nhỉ?”

Bạch Tân Vũ nhận ra chút khiêu khích trong giọng nói của hấn, trên mặt thì tỏ ra khiến nhường, nhưng trong bụng thì thầm rửa, tôi bắn mấy người chết hết cho mà xem, “Bình thường thôi, đội trưởng thấy lâu lâu có hoạt động toàn doanh lớn thế này, đội làm bếp cũng nên phái người tham dự.”

Đội trưởng đại đội bốn rất hài lòng với câu trả lời này, “Ừ, tham dự mới là quan trọng, vậy cậu tập luyện đi nhé.”

Bạch Tân Vũ cũng không nói nhảm với hấn nữa, khéo léo lên băng đạn, điều chỉnh ông ngắm, để không ảnh hưởng đến tiết tấu của người khác, cậu và thành viên đại đội bốn nằm sấp chung một chỗ, chờ lệnh của huấn luyện viên.

Sau khi vòng bắn súng đầu tiên kết thúc, người bên kia tấm bia bắt đầu báo điểm, “76, 79, 83, 92, 94, 86... 98!”

Đội trưởng đại đội bốn sững sờ, “Đội một chút, 98 là à?”

Thành viên đại đội bốn trầm mặc, Bạch Tân Vũ xoay đầu sang, cười hắc hắc, “Thủ trưởng, là tôi ạ.”

Đội trưởng đại đội bốn đi qua ngồi xổm bên cạnh cậu, kinh ngạc nói: “Được đấy nhóc.”

Bạch Tân Vũ ra vẻ tiếc nuối nói: “Không dám ạ, tay tôi cứng hết rồi.”

Đội trưởng đại đội bốn xoa đầu cậu, “Cậu thấy cây 85 thế nào?”

“Cũng được.” Kỳ thật cậu muốn nói “vừa khéo”, thế nhưng “khiêm tốn” đang là trào lưu trong quân đội, không muốn giả vờ cũng không được, thiệt là chán muốn chết.

“95 thì sao?”

“Coi như cũng được.”

Đội trưởng đại đội bốn đưa cho cậu cây súng ngắm 85 chưa lắp, “Thử xem.”

Bạch Tân Vũ cầm lấy súng, nhanh chóng bắt tay vào lắp ráp, cậu nhớ hồi lúc mới học ráp, Trần Tĩnh cầm một cái băng đạn rỗng, ráp sai một bước là gõ vào tay một phát, tuy chẳng đau đớn tẹo nào nhưng rất xấu hổ, giống như hồi bé bị thầy gõ tay vì không làm bài tập ấy, đến lượt Võ Thanh thì không thấy đánh nhưng hấn lại hay trừng mắt, trừng mãi cho tới khi người ta xấu hổ thì thôi, Bạch Tân Vũ cảm thấy tám tháng này ở quân đội, sở trường giỏi nhất của cậu thành “xấu hổ” luôn rồi.

Cậu lên súng, nã một phát vào tấm bia giấy vừa thay, bên kia tức thì hô lên, “9. 76 điểm!”

Đội trưởng đại đội bốn sắp rớt cả mắt ra ngoài, “Tất cả cậu đều học từ đội trưởng Võ à?”

Bạch Tân Vũ gật đầu.

Đội trưởng đại đội bốn bỗng cảm thấy rối ren trong lòng, có vài lần hấn nài nỉ Võ Thanh làm huấn luyện viên cho mình, Võ Thanh đều từ chối thẳng thừng, chột hấn ngộ ra, Võ Thanh nói rất có lý, hấn bắn súng tốt, không có nghĩa hấn sẽ là một huấn luyện viên giỏi, Võ Thanh có thể bồi dưỡng được một đệ tử như vậy, những người khác qua tay hấn chưa chắc cũng được như thế, bản thân cậu nhóc này ắt có thiên phú, nhưng một binh sĩ có tiềm lực như vậy, sao Hứa lão tam lại đưa cậu ta sang đội làm bếp thế nhỉ?

Đội trưởng đại đội bốn đỡ Bạch Tân Vũ đứng dậy, “Đến đây, tiểu đồng chí, tôi với cậu tâm sự một tí.”

Bạch Tân Vũ mờ mịt không hiểu gì, đi cùng hấn đến sân tập bắn bên kia, hấn móc ra một bao thuốc lá, đưa cho cậu một điếu, Bạch Tân Vũ nhìn chung quanh, không dám đưa tay nhận. Trong quân đội có luật không được phép hút thuốc, mặc dù vậy vẫn có nhiều người hút trộm, chỉ cần đừng bị phát hiện là được rồi, đương nhiên, cái này không bao gồm binh sĩ.

Đội trưởng đại đội bốn dúi điếu thuốc vào tay cậu. “Cứ hút đi, không sao đâu.”

Bạch Tân Vũ nhận lấy, đã lâu không hút, cậu có chút thèm, “Thủ trưởng, anh tìm tôi là vì... ”

Hắn cười dài nói: “Ai tuyển cậu vào đây?”

Bạch Tân Vũ trong lòng tự nhủ tôi đây đi cửa sau vào đây, cậu ho nhẹ nói: “Chỉ đạo viên.”

“Ánh mắt của lão Vương không tồi, nhưng tại sao đại đội trưởng các cậu đưa cậu vào đội làm bếp?”

Bạch Tân Vũ không được tự nhiên nói: “Thành thích kiểm tra của tôi kém.”

“Hả? Tôi thấy cậu bắn súng tốt lắm mà.”

“Chỉ có bắn súng nhìn hơn một chút, những mặt khác thì...”

Đội trưởng đội bốn nở nụ cười, “Vậy sao, binh sĩ ở chỗ tôi hề là nổi trội ở một hạng mục thôi, tôi cũng sẽ không tùy tiện đá người ta vào đội làm bếp đâu, trừ phi không chịu nổi cường độ tập luyện thì tôi mới làm vậy, mục đích của đại đội trưởng nhà cậu, tôi thấy không đơn giản tí nào đâu.”

Bạch Tân Vũ nghe không hiểu, “Ý anh là gì?”

Đội trưởng đội bốn nở nụ cười thần bí, “Không có gì, tiểu Bạch à, để tôi nói thẳng, cậu có chịu vào đội của tôi không?”

Bạch Tân Vũ kinh ngạc nói: “Đại đội bốn ư?”

“Đúng vậy, đại đội của tôi là bộ binh, rất cần những nhân tài bắn súng như cậu, cậu vào đội của tôi, tôi có thể bồi dưỡng cậu thành một tay súng bắn tia ưu tú.”

“Tay súng bắn tia?” Trái tim Bạch Tân Vũ nảy mạnh bịch bịch vài cái, “Tôi có thể trở thành lính bắn tia sao?”

Đội trưởng đội bốn lại cười nói: “Tại sao không thể? Cậu thích bắn súng mà phải không?”

Bạch Tân Vũ gật gù đầu.

“Cậu không muốn cầm súng xịn ư? Không muốn xài trang bị tốt ư? Chẳng lẽ cậu không muốn trải nghiệm thực chiến thay vì bắn bia giấy cả ngày?”

Bạch Tân Vũ nghe vậy bỗng động lòng, lính bắn tia đối với đại đa số binh sĩ mà nói là một từ rất oai, nó đại biểu cho cái ngàn dặm mới tìm được một, cho món tiền bồi dưỡng to lớn, cho cái oai phong, khí phách và sự ngưỡng mộ của những người khác, trở thành lính bắn tia là giấc mơ của hầu hết binh sĩ, Bạch Tân Vũ cũng từng mơ như vậy, nhưng cậu mãi đặt tâm trí của mình vào việc ra khỏi đây, mà chẳng hề nghĩ đến giấc mơ này, cho nên lời nói của đội trưởng đội bốn, khiến cho cậu có cảm giác muốn khẳng định bản thân mình, muốn hướng về cái tốt hơn, cậu nuốt nước bọt nói, “Muốn.”

Đội trưởng đội bốn nói: “Vậy là được rồi, tôi đi nói với đại đội trưởng nhà cậu, tiềm năng của cậu không nên bị mai một ở đội làm bếp.”

“Ừm... ờ...” Bạch Tân Vũ có chút do dự, cậu vẫn muốn trở về đội của Trần Tĩnh hơn.

“Sao vậy?”

Bạch Tân Vũ gãi đầu, “Thủ trưởng, để, để tôi suy nghĩ đã.”

Đội trưởng đại đội bốn liền cười dài nói: “Không vấn đề, cậu suy nghĩ đi, tôi cũng phải đi làm việc đây, đó là một cơ hội tốt, cậu không cần gấp gáp đâu.”

Sau khi từ sân tập trở về, Bạch Tân Vũ cứ mãi suy nghĩ về lời của đội trưởng đại đội bốn, cậu cảm thấy Hứa Sấm chẳng đời nào giữ cậu lại đâu, có lẽ cậu nên vào đại đội bốn thì hơn, ít ra vẫn có thể theo đuổi mục đích ban đầu — rời khỏi đội bếp, thế nhưng mà, cậu không rời xa các thành viên trong đội làm bếp và các chiến hữu đại đội ba, hơn nữa... Nếu cậu đi rồi, sau này rất ít cơ hội được gặp bọn họ, ngay cả mặt Du Phong Thành cũng chẳng nhìn được luôn. (em nhớ chồng rồi kìa)

Xoay đi xoay lại một hồi cậu mới chợt nhận ra mình không rời xa Du Phong Thành, nghĩ vậy cậu hoảng hốt, tại sao cậu phải buồn rầu vì tên sát tinh kia chứ, hai người cũng chẳng có gì ngoài quan hệ bạn tình lâu lâu giải tỏa tí cho nhau đâu, tên khốn kiếp Du Phong Thành này qua chỗ cậu hẳn vẫn là tốt hơn.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Tân Vũ cảm thấy nếu mình mà đi thật thì có gì đó không ổn lắm, giống như... giống như phản đối đại đội ba vậy.

Bạch Tân Vũ nghĩ hồi lâu, bèn chạy sang đại đội ba, Du Phong Thành vừa cơm nước xong xuôi, đang nghỉ ngơi, cậu hô to gọi Du Phong Thành.

Hai người chạy ra chỗ vắng vẻ, Du Phong Thành niết cằm cậu cười nói: “Sao vậy, nhớ tôi hả?”

Bạch Tân Vũ nói: “Hôm nay tôi ở sân tập bắn với súng ngắm 85, được 9. 76 điểm lận, có oai không?”

Du Phong Thành nhướn mày, “Thật ư?”

“Đương nhiên là thật, cậu thấy thành tích tôi bây giờ có thể xếp hạng ở đại hội đấu võ không?”

Du Phong Thành ngẫm nghĩ, “Thành tích của anh ở chỗ tôi có thể xếp vào top 3, còn toàn danh thì tôi không biết.”

Bạch Tân Vũ nháy mắt với hắn, “Vậy so với cậu thì sao? Có lợi hại hơn cậu không?”

Du Phong Thành “hừ” cười nói: “Cái này thì không nói chính xác được đâu, tôi từng có thành tích cao hơn thế rồi, đợt khi tôi biểu diễn trên trường thi rồi sẽ biết.”

“Rốt cục cậu tham gia bao nhiêu hạng mục vậy?”

“Nhiều lắm” Du Phong Thành hỏi hột nói.

Bạch Tân Vũ nhìn hắn, “Cậu cố gắng như vậy là để vào đại đội Báo Tuyết sao?”

“Đúng vậy.” Về mặt Du Phong Thành bỗng nghiêm túc hẳn lên.

“Tại sao? Bộ đội đặc chủng lại khắc khổ vừa nguy hiểm, cậu không sợ chết à.”

Du Phong Thành bất ngờ nhìn cậu, “Bộ hôm nay anh đến tìm tôi để nói chuyện phiếm hay sao vậy?”

“Cứ nói đi, tôi muốn nghe lý tưởng của cậu.”

Du Phong Thành cười nhạo nói: “Hôm nay anh bị chập mạch hả?”

“Nói đi mà.”

Du Phong Thành nhìn cậu hồi lâu, mới nói: “Cả nhà tôi đều là quân nhân, kể cả mẹ tôi, nhưng bà làm văn chức ở đoàn nghệ thuật, từ bé tôi đã được gia đình soi sáng, lớn lên phải làm quân nhân, trong khoảng thời gian đó người có sức ảnh hưởng lớn nhất với tôi là cậu.” (aka Hoắc Kiều)

“Tại sao?”

“Tôi và cậu tôi không kém tuổi nhau bao nhiêu, hồi bé cậu hay đưa tôi đi chơi, tôi luôn coi cậu là mục tiêu của đời mình.”

Bạch Tân Vũ cố lấy dũng khí, hỏi lại vấn đề lần trước Du Phong Thành vẫn chưa đáp, “Cậu không vào trường quân đội, là vì chú ấy à?”

Du Phong Thành rũ mắt, ngay khi Bạch Tân Vũ cho rằng hắn sẽ không trả lời, hắn lại mở miệng, “Phải, nếu tôi học trường quân đội, rồi đầu quân vào đây, tính cả việc thông qua đề cử, tuyển bạt, và nhiều đợt khảo hạch, ít nhất phải mất đến năm, sáu năm mới vào được đại đội Báo Tuyết, lúc đó không chừng cậu tôi đã không còn ở trong đội nữa, tôi muốn đứng trên cùng một chiến trường với cậu.”

Bạch Tân Vũ không biết vì sao trong lòng cảm thấy râm ran khó chịu, té ra Du Phong Thành đã bám gót cậu hắn từ bé cho tới khi lớn, thậm chí vì người ấy mà hắn từ bỏ việc học ở trường quân đội, hành động này đối với người muốn theo nghiệp lính cả đời mà nói là một sự hi sinh rất lớn, đã không học trường quân đội, sau này muốn thăng quan tiến chức, khó đã càng thêm khó, cho dù gia đình hắn có bối cảnh làm lính lâu đời, việc thăng cấp từ sĩ quan lên quan quân cũng khó mà xoay sở, Du Phong Thành từ bỏ con đường tắt này, cậu cũng chẳng mấy vui vẻ mà nói: “Ba mẹ cho cậu làm vậy à? Họ không ngăn cậu sao?”

Du Phong Thành nhún nhún vai, “Trễ rồi, chờ đến khi bọn họ biết thì tôi đã vào đội Báo Tuyết từ lâu.”

Bạch Tân Vũ thấp giọng nói: “Làm sao cậu biết chắc mình được vào chứ, nghe nói họ có rất nhiều bậc khảo hạch, cho dù có vào được, không hợp quy cách họ cũng đuổi cậu về.”

Du Phong Thành kiên định nói: “Tôi nhất định sẽ vào được.”

Bạch Tân Vũ thốt lên, “Cậu thấy tôi có vào được không?”

Du Phong Thành nghẹn giọng cười: “Anh hả? Để tôi hỏi cậu tôi xem đội làm bếp của họ có thiếu người không nhé?”

Bạch Tân Vũ then quá hoá giận, “Con mẹ cậu, hôm nay có người nói với tôi, tôi có thể trở thành lính bắn tỉa đó.”

Du Phong Thành “hừ” cười nói: “Ài? Mà cũng chẳng cần biết ai, người ta xạo anh đấy.”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Cậu biết gì mà nói người ta xạo với tôi, người ta tiếp xúc với nhiều binh sĩ rồi, tôi có thành tích tốt như vậy, sao không thể thành lính bắn tỉa chứ?”

“Anh có biết điều quan trọng nhất khi làm lính bắn tỉa là gì không?” Du Phong Thành nhìn cậu, ánh mắt lạnh đi, “Tôi cho anh biết, kỹ năng bắn bách phát bách trúng chỉ là cơ bản, còn có một điều nữa, đó là phải giữ tinh tảo dưới mọi tình huống, ý chí phải cực kỳ kiên định và ngoan cường. Cái này, anh có không?”

Bạch Tân Vũ sững sờ, cậu đột nhiên nhớ tới những lời Võ Thanh nói, hẳn đã không thể đưa ra quyết định chính xác trong tình huống ấy, hẳn đã xử trí theo cảm tính, dù không bị thương, hẳn cũng đã mất đi tư cách làm một lính bắn tỉa. Giờ cậu đã hiểu rõ vì sao Võ Thanh hối hận như vậy, đối với Võ Thanh, danh hiệu tay súng thần kháng định cột mốc cao nhất trong nghiệp bắn tỉa của hắn, nhưng cuối cùng kỹ thuật không đánh bại hắn, mà là cảm xúc.

Du Phong Thành trầm giọng nói: “Tôi không biết ai nói gì với anh, nhưng anh nhớ kỹ, anh bắn tốt, điều đó chỉ thể hiện rằng anh có thiên phú hơn những người khác ở phương diện này, chứ không có nghĩa rằng anh có thể trở thành lính bắn tỉa, tính cách của anh, thái độ của anh, trí óc của anh, không một yếu tố nào phù hợp với yêu cầu cơ bản của một lính bắn tỉa cả. Anh có biết tại sao lúc anh mới đến đây tôi đã muốn đuổi anh về không, bởi vì anh khi ấy, ngay cả thái độ làm người lính cũng chẳng có, bản thân anh bây giờ cũng chẳng phù hợp bao nhiêu, kẻ khờ khạo như anh dựa vào đâu mà cho rằng mình có thể làm lính bắn tỉa?”

Bạch Tân Vũ xiết nắm đấm, cơn tức tích đầy trong ngực, xảy một cái là nổ tung ngay, cậu cảm thấy cho dù thành tích của mình có tốt đến đâu, cũng đều là thứ chẳng đáng gì trong mắt Du Phong Thành, ấn tượng mà cậu cho Du Phong Thành đó giờ có lẽ cũng chỉ từ một tên “bùn trơn không dính được tướng” cho đến một tên lính tạm được mà thôi, cậu có “chém gió” thành tích cỡ mấy, thì trong mắt Du Phong Thành cũng chỉ là con số không, hoặc là nói, Du Phong Thành chỉ coi cậu là đối tượng để lôi ra chơi đùa khi cần chứ chẳng phải chiến hữu gì sất. Cậu trừng mắt nhìn Du Phong Thành, cảm thấy vừa bực mình vừa khó chịu khôn tả, nhưng Du Phong Thành giỏi mồm giỏi miệng là thế, cho dù cậu muốn khoác loác, thì trước mặt tên trùm sò này, bảo đảm một câu cũng “chém” không nổi.

Du Phong Thành nhìn cậu tức đến bừng đỏ cả mặt, bèn cười một tiếng, “Tức à? Không phải anh không muốn thi bắn súng sao, nếu điểm của anh cao hơn tôi, tôi và đội trưởng sẽ xin đại đội trưởng cho anh về đội.” Hắn nheo nheo hai má Bạch Tân Vũ, “Như vậy mỗi ngày bọn mình đều có thể gặp mặt.”

Bạch Tân Vũ gạt tay hắn ra, “Du Phong Thành, con mẹ nó thật ra cậu nghĩ sau khi đưa tôi về thì có thể giờ trò dè xòm hằng ngày chứ gì, cậu coi tôi là thứ gì hả? Đệt mẹ nó kỹ nữ người ta còn ăn tiền, còn cậu được miễn phí suốt ngày mà lại chẳng nói được câu tốt lành gì, ông đây có nợ nần gì cậu đâu hả!”

Du Phong Thành trầm mặt, “Hôm nay anh làm sao vậy?”

Bạch Tân Vũ chỉ vào mặt hắn, “Tôi biết, ngay từ đầu cậu đã xem thường tôi rồi, cậu tưởng mình đặc biệt lắm hả, cuộc thi bắn súng lần này, tôi sẽ thắng cậu cho mà xem.”

Du Phong Thành cười một tiếng, “Anh ư?”

“Đúng, tôi muốn thắng cậu thì sao?”

“Thì sao, anh nói đi?”

“Tìm cách xin cho tôi một tháng nghỉ phép.”

Du Phong Thành nheo mắt, cười cười, “Được thôi.”

Bạch Tân Vũ thờ hỏn hển nói, “Đừng tưởng tôi nhát, cậu cứ chờ mà xem.”

Du Phong Thành niết lấy cằm cậu, cười mập mờ, “Hôm nay anh rất đáng yêu.”(anh ơi gu của anh thật là... đặc biệt)

Bạch Tân Vũ đẩy tay hắn ra, “Tôi lớn hơn cậu đấy, lễ phép dùm tí!”

“Hửm? Anh lớn hơn tôi chỗ nào?” Du Phong Thành mỉm cười dò xét cậu từ đầu đến chân.

Bạch Tân Vũ giận muốn điên đầu, cậu đập mạnh Du Phong Thành một cước, “Con mẹ nó cậu chờ xem, chờ mà xem!” Nói xong quay người chạy đi mất.

Sau khi bị Du Phong Thành chọc tức, cậu quay về ký túc xá, nhào đến trước mặt Võ Thanh, “Đội trưởng, đội trưởng, tôi đã xác định được mục tiêu rồi!”

Võ Thanh đang nghiên cứu cách chăm sóc heo nái thời kỳ hậu sản, chợt giật mình, “Bộ lên con thần kinh hả?”

Bạch Tân Vũ kích động nói: “Đội trưởng, tôi muốn giành hạng nhất!”

“Hạng nhất gì cơ?”

“Hạng nhất cuộc thi bắn súng ấy, hôm nay tôi gặp đội trưởng đại đội bốn, anh khen tôi có thiên phú, thành tích tốt, anh còn nói muốn giúp tôi trở thành lính bắn tỉa nữa.”

Võ Thanh vỗ đầu cậu cái “bộp”, “Lính bắn tỉa cái quần què, cậu mới thấy heo đã chạy mất dép, có chắc lúc thấy súng trước mặt cậu có nằm sấp tại chỗ không nhúc nhích không?”

Bạch Tân Vũ sững sờ, dường như chưa hề nghĩ tới vấn đề này, cậu gãi gãi đầu, “Tôi có thể tập...”

Võ Thanh đứng lên, thân hình cao lớn phủ bóng lên người Bạch Tân Vũ, “Cậu muốn làm lính bắn tỉa, vậy tôi hỏi cậu nhé, liệu cậu có thể nằm yên một

chỗ không động dậy, bất kể trời mưa hay tuyết, 39 độ dương hay 39 độ âm, một ngày hai bữa chẳng dính kê răng, chưa kể tiểu tiện trong quần luôn không? Thấy chuột, bò cạp và nhện bò lên người, cậu có nằm yên được không? Cậu có thể nấp trong lỗ cốt lạnh lẽo, trên đầu có trục thẳng, dưới có súng lưng sục, cậu có thể làm được mà không bị phát hiện không? Dù có chịu đựng được hết đi nữa, cậu có thể trơ mắt nhìn đồng đội mình sắp chết mà không thể cứu vì sợ bị phát hiện không? Cậu có làm được không?!”

Bạch Tân Vũ bị Võ Thanh dọa xém quỳ xuống đất, tất cả mọi người trong ký túc xá cũng không dám thở mạnh, một số ít cựu binh trong đội làm bếp biết rõ quá khứ của Võ Thanh, cũng biết ba chữ “Lính Bắn Tia” là điều cấm kỵ của đội trưởng Võ, thẳng nhóc Bạch Tân Vũ này đã nông cạn thi thôi, hôm nay lại chẳng biết lên cơn gì mà dám nói điều này với đội trưởng, tất cả mọi người đều tỏ ra đồng tình mà nhìn cậu.

Võ Thanh nhìn vẻ hoảng sợ của Bạch Tân Vũ, chợt tỉnh táo ra chút, hấn xốc cổ áo Bạch Tân Vũ, “Đứng thẳng lên.”

Bạch Tân Vũ vội vã đứng thẳng dậy, trong bụng thầm mắng to Du Phong Thành, cũng tại thẳng nhóc đó kích thích mới hại cậu chạy đến chỗ đội trưởng ăn khổ.

Võ Thanh trầm giọng nói: “Cậu nói muốn học bắn súng, tôi dạy cho cậu, rồi cậu nói muốn tham gia thi đấu, tôi cũng cho cậu tham gia, nhưng tôi cho cậu biết, không phải cứ bắn súng giỏi là được làm lính bắn tia đâu, loại người nông cạn như cậu, đừng mơ quân đội nào dám giao nhiệm vụ quan trọng cho cậu.” Hấn đường như nhớ tới sự việc ngày trước, ánh mắt âm đạm đi.

Mặc dù lời nói khác nhau, nhưng hàm ý của Võ Thanh và Du Phong Thành biểu đạt lại như nhau, trong lòng Bạch Tân Vũ vô cùng khó chịu, cậu càng ngày càng không thể chịu đựng được nữa cảm giác bị mọi người chối bỏ, bây giờ cậu hết như mặt trái của cuốn sách tham khảo, cái gì cậu cũng không làm được, cái gì cậu cũng không bằng người khác, cậu vốn cho rằng mình đã lấy làm quen với sự thất vọng của mọi người chung quanh mình, rằng cậu chỉ cần tiền bạc và phụ nữ, nhưng hiện tại cậu nhận ra mình không thể làm vậy được nữa, cậu cảm thấy mình là một kẻ xấu mặt và vô tích sự.

Võ Thanh trông thấy vành mắt hồng của Bạch Tân Vũ, đại khái đã nhận ra mình hơi quá lời, bèn ho nhẹ một tiếng, xoa đầu Bạch Tân Vũ, “Hôm nay cậu bị ai kích thích vậy? Đội trưởng đại đội bốn nói với cậu vài câu, cậu đã không biết trời cao đất rộng rồi hả?”

Bạch Tân Vũ uất ức nói: “Tôi, tôi không nói chuyện lính bắn tia nữa đâu, nhưng tôi muốn đứng hạng nhất, đội trưởng, tôi có thể đứng hạng nhất không?”

Võ Thanh nhìn ánh mắt lấp lánh đầy chờ mong của Bạch Tân Vũ, tựa như đó là cọng rom cứu mạng của cậu, nếu mình nói “không”, thẳng nhóc này sẽ sụp đổ ngay mà xem, hấn nói: “Có thể.”

Về mặt Bạch Tân Vũ thoát rạng rỡ hấn, “Thật ư?”

“Ừ, với trình độ của cậu, nếu lúc ấy phát huy tốt, ít nhất cũng đạt top 5 trở lên.”

“Tôi không muốn top 5, tôi muốn... tôi muốn giành hạng nhất.” Cậu không biết Du Phong Thành sẽ đứng thứ mấy, dù gì hạng nhất cũng chỉ có một, cậu cũng chỉ muốn vị trí đó, không biết Du Phong Thành sẽ có vẻ mặt gì khi cậu thắng hấn, vừa nghĩ tới cậu đã thấy sương run người.

Võ Thanh có vẻ như rất áy náy với thái độ vừa rồi của mình, bèn lên giọng: “Được, tôi giúp cậu giành hạng nhất.”

Bạch Tân Vũ khẽ gật đầu, trong mắt dấy lên ý chí chiến đấu hùng hực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 41

Còn vài hôm nữa là đến ngày diễn ra đại hội, Võ Thanh dành ra vài ba tiếng chỉ bảo Bạch Tân Vũ, đặc biệt dạy thêm cho cậu về thời tiết, tốc độ gió, cách tính đường đạn, và kể cả những kiến thức không được truyền tay trong quân đội, Bạch Tân Vũ cũng không ngốc, dù chẳng muốn học những thứ này tí nào, nhưng vì muốn thắng Du Phong Thành, cậu đành phải xách mông lên học, thậm chí lúc cho heo ăn cũng lúi sác về đường đạn ra nghiên cứu, tinh thần học tập chăm chỉ của Bạch tiểu gia phải nói là chỉ có một lần trong đời mà thôi.

Ngày diễn ra đại hội thi đấu rút cuộc cũng đến.

Trong khi lãnh đạo kiểm duyệt các binh sĩ, đội làm bếp không thể tham gia vì phải chuẩn bị món ăn, nhưng từ trong phòng, có thể đón rõ mồn một tiếng la hét của các binh sĩ ở bên ngoài, âm thanh ấy âm vang, hùng hồn, nghe mà thúc giục lòng người, không cần nhìn, chỉ cần nghe thôi, cũng có thể cảm nhận được tinh thần quân nhân vĩ đại của đất nước cộng hòa này.

Ngày đầu tiên là hạng mục thể năng, thành viên đội bếp hể rãnh sẽ tranh thủ chạy đến thao trường xem thi đấu, ở đó có chạy cự li dài, tán đá*, vượt chướng ngại vật, các binh sĩ ai cũng xuất sắc và nổi trội, toàn danh tham gia nhiệt tình không kém gì thể vận hội Olympic, quân doanh ngọt ngọt nay cũng bởi vì sự kiện này mà náo nhiệt hấn lên.

*tán đá: võ chiến đấu tay không tự do, hay còn gọi là tán thủ.

Bạch Tân Vũ cầm hai bình nước, loanh quanh một hồi cũng tìm được Phùng Đông Nguyên cùng Tiền Lượng, hai người đều tham gia, một người đã thi xong, một người thì ngày mai, bây giờ cũng đang xem thi đấu.

Bạch Tân Vũ nhét chai nước vào trong tay Tiền Lượng, “Thi chương ngại vật thế nào rồi?”

Tiền Lượng cười hắc hắc nói: “Đừng nói nữa, hạng ba đếm ngược từ dưới lên.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Có tham dự là được rồi.”

“Bây giờ đang thi cái gì? Marathon kết hợp với mang vác nặng à?”

“Ừ.”

“Đội mình...” Bạch Tân Vũ chợt thấy không đúng, bèn sửa lời: “Đội ba có ai tham gia vậy?”

“Batoul.”

“Hả? Cậu ta hả?” Ấn tượng của Bạch Tân Vũ với Batoul là một tên nhóc một mét bảy, mặt búp bê, mắt to và lúm đồng tiền đáng yêu.

“Đừng xem thường cậu ta, sức chịu đựng của cậu ta ghê lắm, ồ, bọn họ về đến nơi rồi kia.”

Đám người chạy marathon đã trở về sau vòng chạy 10km đầu tiên, trang bị trên người họ tổng cộng hơn 30kg, đây là thử thách tương đối lớn đối với hạng mục thể năng, Bạch Tân Vũ tự nhận 10km cũng không khó, nhưng nếu mang thêm vật nặng thì cậu chịu thua. Trong số ba binh sĩ chạy ở phía đầu vừa lấp ló khỏi khu rừng Bạch Dương, Bạch Tân Vũ vừa liếc mắt đã biết người lùn nhất trong đám là Batoul.

Lương Tiểu Mao hét lên: “Kìa kìa, đến rồi đến rồi, mọi người chuẩn bị cổ vũ cho Batoul đi.”

Đại Hùng nói: “Giọng tôi to nhất, mấy cậu hô theo tôi.”

“Oke.”

Batoul rút ở thứ tư, ba người đứng trước cậu ta đều cao hơn tới nửa, tướng tá to lớn, chỉ có cậu ta là bé con con, mấy cái bọc nặng trĩu trên người cậu ta trông như những bao gạo lớn mà cậu ta là một em bé đang mang những bao gạo ấy, ai nhìn cũng thấy thương, thế nhưng Batoul chẳng than thở một câu nào, kệ mình mấy mướt mồ hôi, chặng cuối ở trước mắt, cậu ta bắt đầu từ từ tăng tốc lần nữa.

“Batoul, cố lên! Batoul, tất thắng!” Đại Hùng hô to.

“Batoul, cố lên! Batoul, tất thắng!” Đám người đội ba dùng sức hò hét, Bạch Tân Vũ cũng há họng la to.

Mặt khác, những đội khác tất nhiên cũng không chịu thua, hú hét cho thành viên đội mình, tiếng ồn phải nói là lật tung trời, quân chúng binh sĩ phần lớn chưa từng thấy.

Tới chừng cách vạch đích 100m, Batoul tăng tốc hơn nữa, hướng về phía vạch đích, chốc lát đã vượt qua hai người, trở thành người chạy nhì.

Đám người đội ba kích động vô cùng, cậu ta và người chạy đầu chỉ kém nhau một mét, chỉ cần chút xíu nữa thôi...

Binh sĩ chạy trước Batoul đã một chân chạm đích, hai người ngay lúc ấy chỉ cách nhau ba, bốn thước, mọi người thất vọng thở dài, song tức khắc chạy tới, hết đưa nước tới lau mồ hôi cho cậu, Batoul mệt mỏi té trên mặt đất, thở gấp không nói được lời nào, chỉ biết nằm đó cười, trông vui và khoái chí lắm.

Bạch Tân Vũ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, nghĩ đến ngày mai mình sẽ tham gia thi đấu, cậu chẳng biết liệu có được mọi người ủng hộ như vậy, cũng chẳng biết, liệu bản thân mình có cơ hội thắng Du Phong Thành.

Phùng Đông Nguyên nói: “Sao, thấy Batoul bọn em lợi hại chưa, thấy cậu ta bé con thế, nhưng cậu ta chạy marathon giỏi lắm đó.”

Bạch Tân Vũ bội phục trong lòng, “Lợi hại thật.” Cậu nói: “Hôm nay đội ba còn ai thi đấu nữa không?”

“Còn nhiều lắm, Du Phong Thành nè, Đại Hùng nè, Lương Tiểu Mao nè... không phải quan hệ giữa anh và Du Phong Thành tốt lắm sao, sao anh không đi xem anh ta thi đấu?”

Bạch Tân Vũ nghĩ, có đứa ngu mới có quan hệ tốt với thằng nhóc đó, cậu nói: “Không rảnh, đang bận bịu lắm...” Cậu nhin không được, hỏi: “Cậu ta thi thế nào?”

“Anh không nghe nói à?” Tiền Lượng nhấp một hớp đồ uống, “Tên đó chắc có bệnh tâm thần, anh ta tới giờ đã thi sáu hạng mục, đứng nhất bốn cái, đứng nhì 1 cái, cái còn lại đứng thứ ba, ôi, người ta thường nói, không sợ người vừa đẹp trai vừa có quyền, chỉ sợ người vừa đẹp trai, vừa có quyền, lại vừa giỏi hơn mình.”

Bạch Tân Vũ nghe xong, ghen tị đến nổi buốt cả răng.

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Phong Thành quả thật rất cố gắng, phục cũng phải thôi, đội ba có được một người ôm nhiều hạng mục như vậy, đội trưởng nhất định vui lắm, chỉ sợ danh hiệu một năm đội tiên tiến thuộc về đội bọn em rồi.”

Tiền Lượng hăm mộ nói: “Chẳng biết anh ta đào đâu ra đồng năng lượng kia nữa, mà khó hiểu cái là anh ta vô duyên vô cớ bỏ việc học ở trường quân đội, bộ anh ta không muốn thăng chức sao? Nếu không thì anh ta cố gắng như thế để làm gì?”

Bạch Tân Vũ hỏi: “Sao em biết cậu ta không muốn học trường quân đội?”

“Hừ, ngày đầu nhập ngũ, em có nghe lén đại đội trưởng với chỉ đạo viên nói chuyện ở nhà ga.” Tiền Lượng bả vai hai người, nhỏ giọng nói: “Nghe bọn họ nói, em cũng đoán được nhà Du Phong Thành có bối cảnh, nghĩ tới nghĩ lui, chẳng phải trong quân ủy cũng có một người họ Du sao, hai người có biết không?”

Phùng Đông Nguyên sợ ré lên, âm lượng giảm xuống hẳn, “Không, không thể nào đâu, nếu anh ta thật sự là cháu trai của ngài ấy, cứ sao lại chạy đến Tân Cương đi lính chứ.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước bọt, cậu biết tất, nhưng ngại nổi không thể nói, Du Phong Thành chẳng phải cháu trai cưng của ai hết, lý do hắn bỏ học ở trường quân đội, chạy đến nơi Tân Cương xa xôi nhập ngũ, thật ra là vì người cậu giỏi giang của hắn, hừ, đúng là có bệnh mà.

Tiền Lượng nhún vai, “Tớ cũng không biết, đoán bừa vậy thôi chứ cũng chưa chắc là thật, hai người cứ coi là chuyện vớ vẩn đi, đừng nói với người khác.”

Phùng Đông Nguyên gật gật đầu, hắn cũng không tin, cho nên cũng không để bụng cho lắm.

Bạch Tân Vũ nghĩ, nếu như nơi cậu và Du Phong Thành gặp nhau không phải ở quân đội mà là Bắc Kinh, hoàn cảnh không đặc biệt như ở đây, liệu Du Phong Thành có đối xử tốt với cậu không nhỉ? Có lẽ cũng chỉ gật đầu chào hỏi, giữ ấn tượng vừa phải, hoặc cũng có thể vừa gặp đã khinh, dù sao bối cảnh gia đình của hai người chênh lệch nhau khá lớn, dù sao đi nữa, hắn chắc chắn cũng sẽ không liếc nhìn cậu, rời khỏi bộ đội, về lại thế giới xa hoa trụy lạc, đàn ông xinh đẹp kiểu nào cũng có, làm sao có chuyện Du Phong Thành để ý đến cậu được. Nghĩ thế, Bạch Tân Vũ chợt cảm thấy buồn bã, Du Phong Thành không có lựa chọn khác nên mới đùa bỡn cậu, tuy một mặt thì xem thường, nhưng mặt khác lại thấy cậu hợp gu hắn, đúng là đồ đều, may mà hai người chỉ dừng ở mức là bạn tình, thỉnh thoảng “giải tỏa” giúp nhau, cậu cũng không bị thiệt thòi tẹo nào, thôi thì cứ coi như vớ được “trao bao” miễn phí đi vậy, ai bảo ở đây không có phụ nữ chứ, nghĩ vậy, trong lòng của cậu thoải mái hơn hẳn.

Sau khi ngày đầu tiên của cuộc tranh tài kết thúc, Du Phong Thành trở thành người làm mưa làm gió của toàn danh, sau trận đấu, người chiến thắng sẽ được trao vài phần thưởng nhỏ, chẳng hạn như phích nước hay vạc nước, nhưng phần thưởng quan trọng nhất, đó là được thủ trưởng mời một chén rượu, một câu khen ngợi, cùng với sự chứng kiến của toàn bộ binh sĩ trong đoàn, phần thưởng này đối với đại đa số binh sĩ có thể nói là quý giá hơn bất kỳ phần thưởng nào khác.

Bạch Tân Vũ nhìn Du Phong Thành được lãnh đạo gọi vào mời rượu, bộ dáng đẹp trai, hồ hởi của hắn khiến rất nhiều người tự ti và mặc cảm, lúc ấy Bạch Tân Vũ đứng sau phòng bếp truyền đồ ăn, hai người cách nhau chỉ chừng mười mét, thế nhưng trong phòng ăn người đông nghìn nghịt, chẳng ai để ý đến những người khác đang bận rộn ở phòng bếp, Du Phong Thành lại càng không, rõ ràng hai người không cách xa nhau là mấy, nhưng đây là lần đầu tiên Bạch Tân Vũ cảm thấy có sự chênh lệch rất lớn giữa Du Phong Thành và cậu. Du Phong Thành càng lúc càng tiến bộ, mà cậu thì vẫn cứ rùa bò như ngày nào, nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng biết hai người sẽ hơn kém nhau cỡ nào nữa, để rồi trước mặt Du Phong Thành, cậu sẽ mãi mãi bị xem thường, mãi không ngừng đầu lên được. Bạch Tân Vũ âm thầm xiết tay, cậu nhất định phải giành lại danh dự của mình trước mặt hắn mới được.

Buổi chiều ngày hôm sau lúc cuộc thi bắn súng diễn ra, Bạch Tân Vũ đứng trên sân tập thấp thấp thỏm không yên, trong lòng căng thẳng vô cùng.

Đột nhiên, một người vỗ lưng cậu, Bạch Tân Vũ quay người nhìn lại, đối diện với một cặp mắt đầy giễu cợt, thay vì bất an như cậu, Du Phong Thành ngược lại tỏ ra rất ung dung, tựa như đã nắm chắc thắng lợi trong tay, thật sự khiến người khác hận đến nghiến răng.

Du Phong Thành nói: “Trông anh kia, căng thẳng lắm à?”

Bạch Tân Vũ hừ một tiếng, “Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi căng thẳng hả? Tôi chỉ ước gì cuộc thi bắt đầu nhanh tí, cho cậu biết thực lực của tôi.”

Du Phong Thành cười, ôm lấy cổ cậu, thấp giọng nói: “Có biết hai ngày nay anh đây giành bao nhiêu hạng nhất không?”

“Anh cái đầu cậu.”

“Có biết không?”

“Không biết.”

“Vậy tôi cho anh biết một chút.” Du Phong Thành duỗi hai ngón tay, làm dấu “số 8” lắc lư trước mắt Bạch Tân Vũ, thiếu nữa muốn chọc mù mắt cậu.

Bạch Tân Vũ ra vẻ thoải mái mà nói: “Có gì đâu, cậu nhiều nhất cũng chỉ có tám cái thôi.”

Du Phong Thành thừa dịp không có người nhìn, hôn cái “chóc” lên mặt Bạch Tân Vũ, “Để xem anh tiến bộ được bao nhiêu.”

Bên kia đã chuẩn bị xong, các binh sĩ dự thi bắt đầu vào chỗ.

Mỗi người dự thi phải thông qua bắn nằm, bắn đứng, bắn trườn và bắn bia di động, những người tham dự có tổng cộng 22 người, mỗi người đều là cao thủ của từng đại đội, Bạch Tân Vũ tin chắc rằng lúc này không còn ai đến từ đội làm bếp, lúc này cậu mới chợt nhận ra, quân doanh có hơn 2000 binh sĩ, chẳng biết có bao nhiêu người trong số đó tham gia cuộc thi này nữa, vừa rồi cậu không tra cứu bản ghi chép, nhưng đội trưởng có thể giúp cậu lọt vào danh sách đề cử, chỉ sợ là phí rất nhiều công sức.

Bạch Tân Vũ tập trung toàn bộ tinh thần vào hồng tâm ở phía xa, một khắc này, cậu cảm thấy thứ trong tay mình không chỉ là một cây súng, mà còn là danh dự cậu đặt cược lấy, nếu như không thể áp đảo Du Phong Thành tại nơi này, thì không chỉ Du Phong Thành xem thường cậu, mà cậu cũng sẽ xem thường chính mình.

Một khắc này, trái tim của cậu trở nên bình tĩnh lạ thường, tất cả những tiếng ồn xung quanh tựa như đã tắt đi hết, cậu không nghĩ về quãng thời gian khắc khổ ở quân đội, không nghĩ về đàn heo béo núc hay đôi ăn, cũng không nghĩ đến nụ cười bồn chột của Du Phong Thành, tất cả những hình ảnh ấy đều đã bị cậu ngăn cách bên ngoài suy nghĩ của mình, thế giới của cậu tựa như chỉ còn lại thanh súng trong tay, và hồng tâm đỏ gắt trông qua hòng sóng, cậu cảm thấy trong người đầy sức mạnh, đó là sức mạnh của sự tự tin, sức mạnh của sự tập trung, cậu tin chắc mình sẽ bắn trúng phát súng đầu tiên!

Tiếng súng vang lên, Bạch Tân Vũ khai hỏa phát bắn đầu tiên. Sau khi bắn phát đầu xong, cả người cậu rơi vào nỗi sung sướng cực độ, hết như đã đấu xong vòng thứ nhất rồi vậy.

Điểm số nhanh chóng được báo cáo, 99. 6 điểm!

Bạch Tân Vũ hưng phấn hét to, quơ tay quơ chân với đội trưởng Võ đang đứng ở ngoài sân, mừng rơn như con khi.

Đội trưởng Võ cau mày, ra hiệu bảo cậu bình tĩnh.

Bây, tám người trước đó và sau Bạch Tân Vũ, không một ai vượt qua cậu. Điều ấy khiến cho sự tự tin của Bạch Tân Vũ tăng gấp đôi.

Thoát chốc đã đến lượt của Du Phong Thành, Du Phong Thành ra vẻ vô cùng tỉnh táo, thậm chí không nhìn vào ánh mắt khiêu khích của Bạch Tân Vũ, hần khéo léo lấp súng vào, đoạn nằm sấp xuống, chuẩn bị bắn.

Phát súng đầu tiên kết thúc, bên kia truyền đến kết quả: 99. 4 điểm.

Bạch Tân Vũ vỗ đùi, mừng đến sướng rần, điểm của cậu cao hơn Du Phong Thành, há há điểm của cậu cao hơn Du Phong Thành rồi!

Du Phong Thành cười nhạt nhìn cậu, nói: “Vẫn chưa kết thúc mà.”

Bởi vì người thi đấu không ít nên cuộc thi tiến hành rất chậm chạp, ở cả hai hạng mục bắn tia khoảng cách xa và bắn nằm, Bạch Tân Vũ đều giành được hạng nhất, Du Phong Thành cũng đứng nhất ở hạng mục bắn đứng và bắn trườn. Điểm của hai người chỉ kém nhau 0.2, Du Phong Thành tạm thời dẫn đầu, và bắn bia di động sẽ là đợt thi cuối cùng quyết định kết quả.

Đúng lúc này, tất cả người trên sân bắn cũng bắt đầu chú ý Bạch Tân Vũ, Du Phong Thành là người bọn họ đã sớm biết từ lâu, thế nhưng cái người không biết từ chỗ nào chạy ra tranh tài với Du Phong Thành là ai đây? Hỏi ai cũng không biết, nhưng đều nói nhìn rất quen, hỏi qua hỏi lại một hồi, mới phát hiện cậu là người của đội bếp núc, biết vậy ai nấy cũng kinh ngạc hết cỡ.

Nếu không bắn trúng ở đợt thi cuối này, trận đấu sẽ kết thúc với người chiến thắng là một trong hai người Du Phong Thành hoặc Bạch Tân Vũ, lúc này, Du Phong Thành cũng cảm nhận được sự khẩn trương, tâm trạng Bạch Tân Vũ lại càng thêm bất ổn, suốt cuộc đời cậu chưa từng tồn tại thứ gọi là “bộc lộ tài năng trong trận đấu”, hay phải nói là cậu chưa bao giờ tham gia bất kỳ trận đấu nào cho tới lúc này, đại hội thể dục thể thao, thi đua học tập, tất cả đều không có phần cậu. Chưa lần nào cậu được trải qua cảm giác liều mạng nỗ lực để đạt một mục tiêu cả, nhiều khi cậu chẳng thiết cố gắng, cũng bởi nỗi sợ cho dù cố gắng đến mấy cũng không thành công, nhưng là bây giờ thì khác, cậu rất cuộc cũng đã tìm được một việc mà cậu có thể làm lấy tự hào, cậu thích cảm giác được đua này, giờ phút này đây, tất cả mọi người đều đang dõi theo trận chung kết giữa cậu và Du Phong Thành, cậu thấy lòng mình sôi trào, bản tính háo thắng của đàn ông trong cậu trỗi dậy, cậu muốn thắng, muốn giành thắng lợi trên võ đài, muốn trở thành người đàn ông mà ai cũng phải ngưỡng mộ.

Du Phong Thành cảm sung, bước lên sân thi đấu, lúc đi ngang Bạch Tân Vũ, hần cười nói: “Anh làm tôi bất ngờ lắm đấy.”

Bạch Tân Vũ hai mắt sáng rực, một câu nói của Du Phong Thành khiến cho người cậu tràn đầy hăng hái. Đúng, chính là như vậy, cậu phải cho Du Phong Thành, cha mẹ cậu, anh họ cậu và tất cả những người đã xem thường cậu phải kinh ngạc, bởi vì hiện tại Bạch Tân Vũ, là một người đàn ông dám phấn đấu vì mục tiêu của mình!

Hạng mục bắn súng đối với mục tiêu di động có độ khó cao nhất, nhưng cũng là kỹ năng quan trọng nhất trên chiến trường, bởi vì kẻ thù sẽ không đứng yên làm bia ngắm cho bạn.

Du Phong Thành nửa quỳ trên mặt đất ngắm bắn, tư thế bắn chuẩn mực, sườn mặt tuấn mỹ như được dao gọt, và ánh mắt chuyên chú của hần được rất nhiều lính tuyên truyền quay vào camera, rất nhiều năm về sau, những binh sĩ đóng quân ở đây có thể chứng kiến một phần phong thái kinh người năm đó của Du Phong Thành qua đoạn video này.

Sau khi hoàn thành đợt bắn với mười tám bia di động, điểm số của Du Phong Thành là 97.1 điểm, thành tích tốt không ngoài dự kiến.

Bạch Tân Vũ vừa nghe con số này, lập tức cảm thấy áp lực khá lớn, thành tích tốt nhất của cậu đối với hạng mục này là 97 điểm, nhưng lần gần đây nhất chỉ có 95 điểm, Tay Súng Thần như Võ Thanh cho dù có bắn mười phát cũng không dám chắc mỗi viên đều trúng hồng tâm, Du Phong Thành hơn cậu 0.2 điểm, dưới tình huống như thế này, cậu phải được ít nhất 97.4 điểm mới có thể thắng.

Mấy người lính thay phiên nhau bắn, thoát chốc đã đến lượt của Bạch Tân Vũ.

Võ Thanh lúc này đi tới, vỗ lưng cậu, “Lo lắng hả?”

Bạch Tân Vũ nói: “Có chút.”

“Mục tiêu di động rất khó bắn, nhưng cậu chỉ cần nhớ kỹ quy luật mà tôi đã dạy, cách tính thời gian ngắm bắn mục tiêu di động và mục tiêu cố định không khác nhau lắm, dù sao nó cũng chỉ là máy mà thôi, không phải người, đừng lo lắng.”

“Đội trưởng, lần đầu tiên bắn người bằng xương bằng thịt, anh không căng thẳng sao?”

Võ Thanh ngẫm nghĩ, “Đương nhiên là căng thẳng rồi, song vừa nghĩ những kẻ xấu ấy đang đe dọa đất nước của tôi, tôi đã cảm thấy bọn chúng đáng chết vô cùng, cho nên tôi nổ súng, một phát đạn, ở giữa ngực phải, máu bắn tung tóe cả mặt đất, ngay lúc đó tôi nghĩ, con mẹ nó thật thoải mái.” Hắn dùng lực vỗ vào lưng Bạch Tân Vũ, “Cứ coi những tấm bia đó là những tên giặc tội ác tày trời là được, đi thôi.”

Bạch Tân Vũ vươn tay, đập tay với Võ Thanh, cười nói: “Đội trưởng, đội tôi mang về cho anh cái túi chườm nóng!”

Võ Thanh cười cười, “Tôi chờ cái túi chườm nóng của cậu.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, vững bước đi tới, lúc đi ngang Du Phong Thành, cậu cười nói: “Tôi sẽ làm cho cậu ngạc nhiên cho xem.”

Du Phong Thành khẽ giật mình, trông thấy nụ cười tự tin trên mặt Bạch Tân Vũ và cặp mắt sáng ngời hữu thần của cậu, hắn đã từng chứng kiến đủ loại vẻ mặt của Bạch Tân Vũ, uất ức có, sợ hãi có, nhát gan, chơi xấu, làm nũng cũng có, nhưng chưa lần nào thấy được sự tự tin và ý chí chiến đấu sục sôi trên gương mặt cậu như bây giờ, nụ cười ấy khiến cho cả người Bạch Tân Vũ như phát sáng, Du Phong Thành cảm thấy trái tim mình hẫng một nhịp, nhìn Bạch Tân Vũ của hiện tại, hắn chẳng cách nào nghĩ ra, rõ ràng chưa đến một năm, làm sao một người có thể thay đổi nhanh như vậy?

Ngay lúc Du Phong Thành còn đang sững sờ, Bạch Tân Vũ đã vào chỗ, bình tĩnh nắm chắc súng trong tay, hướng thẳng vào tấm bia di động, đoạn bóp lấy cò súng...

Mười phát đạn nhanh chóng được bắn ra, Bạch Tân Vũ đứng dậy, trái tim đập bịch bịch, cậu đang chờ thành tích cuối cùng của mình, liệu cậu có thể thắng Du Phong Thành Không? Có thể thắng được không? Tay thiếu gia vô dụng hơn hai mươi năm, liệu có thể được một lần tự hào về bản thân mình không?

“97. 5 điểm!”

Bạch Tân Vũ trừng to mắt, tức thì kịp phản ứng, điên cuồng hét lên một tiếng.

Thắng rồi! Cậu thắng rồi! Cậu đã thắng Du Phong Thành! Cậu đã thắng tất cả!

Cậu hưng phấn la to, chờ đến khi cậu kịp phản ứng, cậu đã nhảy cái vèo lên người Du Phong Thành, ôm đầu Du Phong Thành la to: “Tôi thắng rồi! Tôi thắng rồi!”

Du Phong Thành bị âm lượng của cậu rung hết cả màng nhĩ, hắn nâng mông Bạch Tân Vũ, nở nụ cười nhìn cậu, “Chúc mừng, anh thắng rồi.”

Bạch Tân Vũ tỉnh táo lại, mới phát hiện tất cả mọi người trên sân đang nhìn mình, đại khái ai cũng nghĩ rằng ‘thằng nhóc này thắng được cái túi chườm nóng thôi mà như giành được quán quân Olympic ấy’.

Bạch Tân Vũ đỏ mặt, nhảy xuống khỏi người Du Phong Thành, Du Phong Thành ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: “Lúc chúng ta ở cùng nhau, giá mà anh cũng chủ động như vậy thì tốt rồi.”

Bạch Tân Vũ âm thầm dùng khuỷu tay thúc vào người hắn, sau đó vội vã chạy đến chỗ Võ Thanh và Trần Tĩnh, nhảy lật đật như con thỏ, “Đội trưởng, đội trưởng, tôi thắng rồi.”

Võ Thanh cùng Trần Tĩnh đều mỉm cười nhìn cậu, rất là thoải mái.

Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng lách vào trong đám người, kích động ôm lấy cậu hô to, “Tân Vũ anh oai quá chừng luôn! Sao lúc trước bọn em không nhìn ra nhỉ.”

Bạch Tân Vũ đắc ý cười ha ha, “Làm sao mà thấy được, cái này gọi là thâm tàng bất lộ, ha ha ha ha ha —”

Ba người mừng rỡ ôm lấy nhau, đều cảm thấy vui sướng cho thành tích của Bạch Tân Vũ.

Đại đội trưởng bốn lúc này đi tới, cười vỗ vai Bạch Tân Vũ, “Đồng chí nhỏ à, cậu giỏi thật, đoàn trưởng rất chú ý đến cuộc thi này đấy, lúc nghe cậu là lính của đội bếp núc, đoàn trưởng ngạc nhiên cả buổi không khép miệng được luôn, ha ha ha ha.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Cảm ơn thủ trưởng.”

Đại đội trưởng đội bốn cười dài nói: “Sao, chuyện lần trước tôi nói với cậu, cậu đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Võ Thanh cả giận nói: “Chuyện gì, ông đến đội tôi đào người, lão Hứa có biết không?”

“Hừ hừ, Hứa lão tam không đâu lại đưa binh sĩ có tiềm lực như vậy vào đội làm bếp, ông nói coi.”

Bạch Tân Vũ nhớ tới những lời mà Du Phong Thành và Võ Thanh nói ngày đó, lại nhìn Trần Tĩnh, Phùng Đông Nguyên và Tiền Lượng bên cạnh, cậu cảm thấy, Du Phong Thành và đội trưởng Võ nói rất có lý, đại đội trưởng đội bốn vì muốn cậu qua đội hấn cho nên mới cường điệu lên một chút, cho dù cậu bắn tốt, tính cách của cậu cũng không phù hợp với lính bắn tỉa, và lại, cậu cũng không nỡ rời những người bạn thân đội ba, cậu nói: “Cảm ơn thủ trưởng, nhưng mà... nhưng mà tôi vẫn thích đội ba hơn, tôi mến các anh em của mình, tôi chỉ muốn ở lại đại đội ba.”

Đội trưởng đại đội bốn bắt đầu dĩ mà nở nụ cười, “Thật là làm cho tôi thất vọng quá. Thật ra, tôi đã sớm gặp Hứa lão tam xin ông ấy rồi, kết quả ra sao cậu biết không? Người ta không chịu, nói kiểu gì cũng lắc đầu, hỏi nguyên nhân thì không nói, còn bảo rằng không muốn đem cậu cho tôi, cậu thấy có tức không, nhưng bây giờ thì tôi đã hiểu rồi.” Hắn liếc nhìn Võ Thanh, “Đừng thấy Hứa lão tam mặt ngoài là thứ con người lỗ mãng, thật ra hắn có bụng có mưu, hắn đưa cậu vào đội bếp núc, chỉ sợ là đã có sự tính toán từ trước, nếu như cậu vẫn cái tính “bùn không dính được tường” như ngày trước, thì cho cậu vào đội bếp cũng không oan ức gì, nhưng nếu trong lòng cậu vẫn còn một ít chí khí, đội trưởng Võ có thể sẽ giúp cậu kích phát tiềm năng. Cho nên việc hắn không thả cậu, tôi cũng có thể hiểu được, đại đội trưởng của các cậu, phải nói là dụng tâm lương khổ.”

Bạch Tân Vũ ngây ngẩn cả người, nhìn về phía trên đài hội nghị ở đằng xa, con người luôn hô to gọi nhỏ với cậu, con người chưa bao giờ tỏ ra vẻ mặt hòa nhã với cậu, có thật sự là như vậy không? Tất cả mọi chuyện, đều là thâm ý của đại đội trưởng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 42

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Tân Vũ được mọi người xúm xít xung quanh, phục vụ khăn mặt và nước uống, cảm giác làm một anh hùng chiến thắng trở về khiến cậu vui sướng không tả, cậu hơn hờ kể lại những phát bắn xuất sắc của mình vừa rồi cho mọi người nghe, đặc ý không sao kể xiết, chỉ hận không thể gọi điện thoại báo tin vui cho ba mẹ và anh họ biết ngay tức khắc! Bạch Tân Vũ đột nhiên nhớ ra việc Du Phong Thành đã đáp ứng cậu, nếu cậu thắng, hắn sẽ xin một tháng nghỉ phép cho cậu!

Nghĩ đến việc này, Bạch Tân Vũ ngồi không yên, bắt đầu dạo điếu chung quanh tìm Du Phong Thành.

Tiền Lượng nói: “Anh tìm ai thế?”

“Du Phong Thành đâu?”

“Anh ta còn một hạng mục nữa, chắc là đang nghỉ ngơi.”

“Anh có chút chuyện tìm cậu ta.” Bạch Tân Vũ đứng lên, “Cậu ta nghỉ ngơi ở đâu?”

“Không biết, quân danh lớn lắm... hay anh đến ký túc xá xem thử đi.”

Bạch Tân Vũ chạy về tới ký túc xá của Du Phong Thành, trong phòng ngoài hắn ra còn có vài đồng chí khác đang đầm bớp cho hắn, Du Phong Thành đã thành anh hùng của đội ba, tất nhiên phải nhận được sự ưu đãi tốt nhất của đội.

Thấy Bạch Tân Vũ đến, Du Phong Thành cười nói: “Tôi biết ngay anh sẽ chạy tới đây khoe khoang mà, vào đi.”

Bạch Tân Vũ hừ một tiếng, “Ai thèm khoe với cậu, điểm số nằm trên bảng, muốn biết tự mình đi nhìn.”

Một binh sĩ mà Bạch Tân Vũ lạ mặt không cam lòng lên tiếng: “Lúc thi đấu hôm qua cánh tay của Phong Thành bị thương, nếu không thành tích cũng cao lắm đó.”

Du Phong Thành cười nói: “Sao lại nói như vậy được, thắng là thắng, thua là thua, các anh đi ra ngoài mua đồ ăn vặt đi, tôi nói chuyện với anh ta chút.”

Các binh sĩ khác đi rồi, nháy mắt trong ký túc xá chỉ còn lại hai người bọn họ.

Bạch Tân Vũ nhìn ánh mắt mỉm cười của Du Phong Thành, ngược lại có phần ngượng ngịu, “Cánh tay của cậu bị thương thật à?”

Du Phong Thành xoay cánh tay, “Không ảnh hưởng gì nhiều, anh đến tìm tôi có chuyện gì?”

Bạch Tân Vũ nói: “Lần trước đã nói, nếu tôi thắng cậu sẽ xin nghỉ phép cho tôi, tôi muốn về xem anh tôi thế nào.”

Du Phong Thành nhướn mày nói: “Anh với anh họ anh thật là “tình thâm ý trọng”, về xa như vậy chỉ vì gặp anh ta thôi à?”

“Tôi cũng phải gặp bố mẹ tôi nữa...” Bạch Tân Vũ nhăn mày, “Hừ, tôi phải nói cậu mới đúng, cậu với ông chú cậu mới là “tình thâm ý trọng” ý.

Du Phong Thành hừ lạnh một tiếng, “Tôi đã đáp ứng anh thì tôi sẽ làm.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Thế thì được.” Vừa nghĩ tới có thể về nhà, trong lòng cậu hớn hờ hấn lên, rốt cục cậu có thể tạm gác chuyện chăn heo này lại rồi... cơ mà, cậu phải giao việc này cho ai đó phù hợp mới được, chứ không để chúng nó gầy đi thì toi.

Du Phong Thành liếc mắt nhìn cậu, quan sát một hồi bèn nở nụ cười, “Biểu hiện của anh hôm nay tốt lắm, đến quân đội đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên thấy anh làm ra trò đấy.”

Bạch Tân Vũ mừng thầm trong lòng, khẽ nói: “Ồ, thích khoe khoang mà lại tích chữ như vàng, ai mà thèm.”

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Đóng cửa lại, tới đây.”

Trái tim Bạch Tân Vũ nhảy bịch bịch vài cái, “Giữa ban ngày, muốn làm cái gì?”

“Tới đây.”

Bạch Tân Vũ do dự một chút, đoạn đóng cửa lại, đi tới, Du Phong Thành kéo cậu lên giường, để Bạch Tân Vũ ngồi trên đùi hắn, hai người mặt đối mặt ôm nhau, Du Phong Thành hôn nhẹ lên môi cậu, “Sao hôm nay thẳng thắn vậy, bình thường anh thấy tôi là đã cứng ngắc hết lên.”

Bạch Tân Vũ cười mắg: “Hừ, cậu là cái đồ biến thái chết tiệt.”

“Có thích tôi khen anh như vậy không?”

“Tạm tạm.” Bạch Tân Vũ dặt dấy lỗ tai hắn, “Nói, hôm nay có phục không?”

“Hừm, phục cái gì?”

“Rằng tôi cũng là một người đàn ông đích thực, cậu không được xem thường tôi nữa.”

Du Phong Thành nói: “Anh phải cố gắng thêm tí nữa, tôi mới xem anh là một người lính chân chính.”

Bạch Tân Vũ nghiêm túc nhìn vào mắt hắn, “Tôi đã là một người lính chân chính rồi.”

Du Phong Thành nở nụ cười, khẽ vênh môi, dùng ánh mắt ra hiệu cho cậu.

Bạch Tân Vũ cũng cười theo, nâng lấy mặt hắn, dán môi lên, lúc hai bờ môi sắp chạm vào nhau, cậu nói: “Tôi cho cậu biết, cái này là cho một tháng nghỉ phép, nếu cậu không xin...”

Du Phong Thành lấy tay đè ót cậu, chặn môi đối phương, ra sức hôn lấy...

Buổi tối lúc ăn cơm, Bạch Tân Vũ đang bận bịu sau phòng bếp, Trần Tĩnh đột nhiên chạy tới, ngoắc ngoắc Bạch Tân Vũ, “Tân Vũ, lại đây.”

Bạch Tân Vũ chạy tới, “Đội trưởng, sao cậu lại tới đây?”

Trần Tĩnh cười nói: “Rửa tay đi, trưởng đoàn muốn gặp anh.”

Bạch Tân Vũ mừng rỡ nói: “Thật ư?”

“Nhanh lên đi.”

Bạch Tân Vũ vội vã ném tạp dề sang một bên, rửa tay cho sạch liền đi ra ngoài.

Hứa Sấm đang uống rượu cùng với các lãnh đạo khác ở bên bàn, ngoài sự trưởng của đoàn mình ra, Bạch Tân Vũ không nhận ra những người khác.

Bạch Tân Vũ đi tới, Hứa Sấm nhìn thấy cậu, mặt cười như không cười, nhưng ánh mắt đã không còn nghiêm khắc như trước đây, hắn nói với trưởng đoàn bên cạnh: “Trưởng đoàn, là thằng nhóc này.”

Trưởng đoàn bọn họ là một người đàn ông trung niên mập mạp, trông thì mập thế, nhưng năm xưa cũng từng là người đứng nhất nhì quân đội, đến bây giờ trong quân đoàn vẫn còn lưu lại một ít truyền thuyết về hắn.

Trưởng đoàn đứng lên, đánh giá Bạch Tân Vũ từ trên xuống dưới, nở nụ cười, “Chàng trai này trông đẹp trai đáo để, tiểu Hứa à, có phải năm nay cậu đổi chính sách tuyển chọn người mẫu không vậy, cậu nhóc xinh trai thế mà đi quân đội, không biết đã làm tan vỡ trái tim của bao nhiêu cô nữa.”

Mọi người đều nở nụ cười.

Trưởng đoàn cười dài nói: “Cậu tên là Bạch Tân Vũ à?”

Bạch Tân Vũ có chút thụ sủng nhược kinh, lập tức kính chào theo nghi thức quân đội, “Vâng, chào thủ trưởng.”

“Đồng chí tiểu Bạch đúng là tuổi trẻ tài cao, tôi cứ tưởng trong quân đội mới sinh ra một Trình Giảo Kim* chứ, té ra lại là lính trong đội làm bếp, làm mấy đại đội trưởng bọn tôi tức ghê gớm, cứ ngỡ binh sĩ đội mình sẽ giành được hạng nhất, dè đâu danh tiếng đều bị đại đội ba cướp mất rồi, tiểu Hứa à, cậu nhiều tội lắm nha~.”

*Trình Giảo Kim: một công thần khai quốc thời Đường.

Hứa Sầm cười nói: “Muốn cho mấy người nhìn thèm chơi.”

Mấy người đại đội trưởng nháo nhào muốn phạt rượu hần.

Trưởng đoàn vỗ vai Bạch Tân Vũ, “Mấy tuổi rồi?”

“22 ạ.”

“Tuổi đẹp lắm. Các đại đội trưởng, chỉ đạo viên, và đội trưởng của cậu đã kể cho tôi về cậu hết rồi, tài năng của cậu thuộc kiểu điển hình phải tìm mới thấy, mặc kệ trước kia cậu là người như thế nào, đã vào bộ đội, mọi người đều đối xử như nhau, ai cũng sẽ có cơ hội thăng quan tiến chức, ai cũng có nghĩa vụ đền đáp tổ quốc, biểu hiện của cậu khiến các vị lãnh đạo rất là vui mừng.”

Bạch Tân Vũ kích động nói: “Cảm ơn, cảm ơn trưởng đoàn, cảm ơn đại đội trưởng, cảm ơn chỉ đạo viên, cảm ơn đội trưởng.”

Trần Tĩnh vỗ lưng cậu, lại cười nói: “Lo lắng cái gì.”

Bạch Tân Vũ không thể không lo lắng, bởi vì cậu cảm giác có rất nhiều người trong phòng ăn đang nhìn mình. Tựa như ngày hôm qua khi Du Phong Thành được trưởng đoàn thưởng rượu, cậu đứng nhìn hần, cậu cũng mong một ngày nào đó mình cũng sẽ được khen ngợi như vậy, bây giờ cậu thật sự đang đứng tại đây, đây là vinh quang đầu tiên trong đời cậu giành được cho mình, xe xịn, nhà ở cao cấp, cuộc sống tiêu tiền như rác, những thứ ấy hoàn toàn không phải thứ cậu dựa vào bản thân mà có được, chỉ có vinh hiển của hiện tại, mới là thứ cậu tự mình nắm lấy, dù phần thưởng chỉ là cái túi chườm nóng và vài câu khen ngợi, cũng đã khiến cậu tự hào rất nhiều.

Trưởng đoàn nhìn thoáng qua phòng bếp, đột nhiên hạ giọng, “Đây là phòng bếp của đội trưởng Võ các cậu à?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Nếu rảnh thì học hỏi hần nhiều hơn chút.”

“Vâng.”

Trưởng đoàn lại nói thêm vài câu khích lệ, như bảo cậu không kiêu không nóng nảy, giữ lấy cộng sự có tài thiện xạ cho mình, ngoài ra cũng phải đề cao những tố chất khác, cuối cùng thưởng cho cậu một chung Mao Đào được cấp đặc biệt trong quân đội, Bạch Tân Vũ cầm chung rượu lên, uống một hơi cạn sạch, rượu để cay xè trôi xuống cổ họng, âm áp chảy vào dạ dày, lưu lại trong miệng hương vị đậm đà, hốc mắt của cậu nóng lên, cậu cảm thấy tất cả những chuyện mình đã làm đều đáng giá, khổ đau, hay nước mắt, đều đáng giá cả.

Ngày hôm đó sau khi com nước xong, Vương Thuận Uy đến tìm cậu.

Bạch Tân Vũ dự cảm có chuyện gì đó, quả nhiên, Vương Thuận Uy nói: “Biểu hiện của cậu đã không khiến cho chúng tôi thất vọng, chuyện để cậu về đại đội, đại đội trưởng đã đồng ý, ý của chúng tôi là qua hết năm sẽ triệu cậu về, thế nào?”

Bạch Tân Vũ ra sức gật đầu, “Cảm ơn chỉ đạo viên.”

Vương Thuận Uy cười nói: “Cho cậu ở hết năm rồi về là ý kiến của Trần Tĩnh, cậu ta nói cậu mới đến, lại đang vào lúc đội làm bếp bận bịu nhất cho lễ mừng năm mới, đội trưởng Võ tốt với cậu như vậy, tốt xấu gì cậu cũng phải giúp lại người ta, thứ hai, làm việc phải đến nơi đến chốn, heo nái nhà cậu sắp sanh chưa?”

Bạch Tân Vũ cười khan nói: “Chỉ đạo viên, lời này của ngài hình như không đúng lắm...” (Bạch Tân Vũ tưởng Vương Thuận Uy đang nói heo nái là vợ cậu)

Vương Thuận Uy vỗ đầu cậu, “Hừ, tôi nói là heo nái cậu chăm sắp sanh chưa, cậu ráng mà hầu hạ nó đi, cũng không còn bao nhiêu ngày đâu.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Tôi hiểu, tôi không có ý kiến.”

“Tiểu Bạch, tám tháng này, chúng tôi luôn theo dõi sự tiến bộ của cậu, tôi ở quân đội nhiều năm như vậy, cậu là binh sĩ đầu tiên lưu lại ấn tượng sâu sắc

nhất trong lòng tôi đấy, người khác tiến bộ ở điểm này điểm kia, chỉ có cậu “tiến bộ” thành “cải tạo” luôn. Tôi không biết tiềm năng của cậu có bao nhiêu, nhưng tôi rất mong đợi sự phát triển của cậu, đừng để cho chúng tôi, và cả cha mẹ cậu thất vọng.”

Bạch Tân Vũ ra sức gật đầu.

Buổi tối, Bạch Tân Vũ không ngủ được, những chuyện xảy ra ngày hôm nay đã choáng ngợp trí óc cậu, khiến cậu vẫn giữ nguyên trạng thái phấn khởi y như hồi lúc sáng. Cậu chợt nghe thấy tiếng trở mình của Võ Thanh ở giường đối diện, cậu khẽ hỏi một câu: “Đội trưởng, anh không ngủ được hả?”

Võ Thanh cả buổi mới cất lên một tiếng “Ừ”.

“Anh đã kê túi chườm nóng dưới lưng chưa?”

“Kê rồi.”

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Đội trưởng, cảm ơn anh, hôm nay là ngày vui nhất của tôi ở quân đội tới giờ.”

Võ Thanh lại “Ừ” một tiếng.

Bạch Tân Vũ khẽ giương khóe miệng mỉm cười.

Cậu được gặp rất nhiều người tốt ở quân đội, cho dù đôi khi cũng lăm người khó ưa, thế nhưng bọn họ đa số đều là những người tốt bụng và chính trực, cậu nhớ tới cái hồi mới đến quân đội đòi chết đòi sống muốn về nhà, so với bản thân cậu bây giờ, đúng là “ngày đêm khác biệt”, lúc ấy cậu chưa bao giờ nghĩ rằng, ở nơi căn cỗi và buồn tẻ này, cậu sẽ tìm được thứ thuộc về mình.

Sau khi đại hội chấm dứt, mọi người lại tiếp tục bệ bộn cho năm mới. Thông thường binh sĩ sau hai năm nhập ngũ mới được cho phép về nhà, cho nên đại đa số binh sĩ đều đón năm mới ở quân đội. Năm trước Bạch Tân Vũ cũng không đi được, một là năm trước đơn xin phép không được duyệt, hai là năm trước quá bận bịu, không tiện đi, cậu vắt hết óc cũng không nghĩ ra cách nào để báo đáp Võ Thanh, cho nên chỉ có thể cố gắng làm việc.

Hai mươi bảy tháng chạp, tin tức Bạch Tân Vũ sốt ruột chờ đợi rốt cuộc đã đến, Du Phong Thành chạy đến báo cho cậu, đơn xin phép đã được duyệt.

Bạch Tân Vũ mừng không kể xiết.

“Nhưng mà chỉ có nửa tháng thôi.” Du Phong Thành nói.

“Hả? Sao lại chỉ có nửa tháng vậy?”

Du Phong Thành nhún nhún vai, “Chỉ có một lần nghỉ phép mà tới hai người xin, cho nên chúng ta chia đều, cậu tôi còn mắng tôi một chầu nữa kia.”

Bạch Tân Vũ vẫn rất vui vẻ, “Nửa tháng thì nửa tháng, chừng nào đi?”

“Mùng hai, vừa khéo có máy bay quân đội đến Urumqi, chúng ta đến đó rồi lại đổi chuyến, tiết kiệm được thời gian ngồi xe lửa.”

Bạch Tân Vũ liên tục gật đầu, “Vậy chẳng phải chúng ta có thể đến Bắc Kinh trong ngày sao?”

“Ừ.”

“Tốt quá!” Bạch Tân Vũ nói: “Cậu cũng về Bắc Kinh hả?”

“Tôi về đảo Tàn Hoàng, sẽ có người đến Bắc Kinh đón tôi.”

Bạch Tân Vũ liếc xéo lấy hân, “Chỗ đó... chắc gần lắm ha.” Nói như vậy hai người có thể gặp mặt nhau ở ngoài chăng? Nói đến nơi gặp mặt nhau, trừ quân doanh ra, Bạch Tân Vũ chợt nhớ tới cái đêm ở trên thị trấn, cậu cảm giác... hình như có mùi nguy hiểm ở đây.

Du Phong Thành hí mắt, “Đảo Tàn Hoàng đến Bắc Kinh, đích xác rất gần.”

“Không có chuyện gì cậu đừng có tìm tôi làm phiền nha, tôi còn cả đồng bạn phải gặp nữa, bận bịu lắm.”

Du Phong Thành hừ một tiếng, “Câu này phải là tôi nói mới đúng chứ?”

“Được, vậy ai cũng không phiền đến ai, cảm ơn cậu đã giúp tôi lấy giấy nghỉ phép.”

Du Phong Thành ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Anh nên cảm ơn cậu tôi thì hơn, sau này nhớ phải nói chuyện lễ độ một tí, biết chưa?”

Bạch Tân Vũ lăm bằm nói: “Đã biết.”

Bởi vì sắp được về nhà, Bạch Tân Vũ cứ tí ta tí tởn suốt vài ngày, bởi vì Du Phong Thành đã dặn cậu không được làm lộ chuyện này ra trước khi đi, cho nên cậu cũng không nói nhiều với ai, thành thử mọi người vẫn còn cho rằng vì cậu giành được hạng nhất cuộc thi bắn súng nên mới vui vẻ đến vậy giờ.

Ngày 29, cả quân doanh đều được nghỉ, tín hiệu điện thoại cũng không bị chặn để các chiến sĩ thỏa thích gọi điện thoại về nhà. Tất cả mọi người bắt tay vào làm công việc tổng vệ sinh, xử lý đồ tết, trang trí cửa sổ, treo đèn lung linh, đầu đầu cũng tràn đầy bầu không khí vui mừng hân hoan.

Bạch Tân Vũ từ khi trưởng thành đã hết cảm giác mới mẻ đối với năm mới, ngày này mỗi năm đối với cậu, chỉ là một bữa cơm với người nhà, đón giao thừa, rồi xong xuôi ra ngoài uống rượu với bạn bè. Ý nghĩa của “năm mới” càng lúc càng mờ nhạt đối với cậu. Nhưng nơi này lại khác, đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận được một không khí rất đậm chất năm mới, cảm nhận được tâm trạng của các chiến sĩ xa nhà, xa quê để đến nơi biên cương tổ quốc xa xôi cách trở, dù không thể về nhà thăm người thân, nhưng bởi vì có các chiến hữu ở cạnh bên đón năm mới, bọn họ cũng không thấy cô đơn tẻ nhạt.

Để chuẩn bị cho lễ mừng năm mới, đội bếp núc quả thật bận tới tấp, rất nhiều chiến sĩ tự mình đến đội bếp núc giúp một tay.

Bạch Tân Vũ lúc này đang mặc áo mưa độn bông dày cộm ngồi xõm trong chuồng heo, vuốt bụng cho heo mẹ, trong lòng nghĩ chẳng biết bao giờ mới sinh. Đàn heo giờ cũng đã quen Bạch Tân Vũ, cậu ngồi ở trong chuồng heo rất là tự nhiên.

Trình Vượng Vượng hỏi: “Sao rồi? Có sờ thấy cái gì không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Ngay cả bụng người mang thai tôi cũng chưa sờ bao giờ, làm sao mà sờ thấy heo con được, dù sao nhất định cũng sẽ là một ổ lớn cho xem”

Trình Vượng Vượng cười nói: “Cậu đã từng thấy heo con mới sinh chưa? Tròn vo à, thú vị lắm. Có điều hôm nay lạnh quá, có sinh cũng không sống được.”

Bạch Tân Vũ đứng dậy, đập con lợn đực mà cậu cho rằng giống Du Phong Thành, “Đều là tại mi hết.”

Trình Vượng Vượng thở dài, “Vừa nghĩ tới năm sau cậu sẽ về đại đội, tôi lại thấy không nỡ tí nào.”

Bạch Tân Vũ bắt đầu nói: “Anh Vượng Vượng, tôi không còn chăm heo giúp anh, nên anh không nỡ chứ gì.”

“Thằng nhóc này, chứ không thì là gì, tưởng cậu đẹp lắm à?”

Bạch Tân Vũ xếp “Lan Hoa Chỉ” nháy mắt với hắn, “Tôi có đẹp trai hông?”

*Lan Hoa Chỉ: ngón tay xếp thành hình hoa lan.

Trình Vượng Vượng múc một gáo nước vo gạo hũ cậu, Bạch Tân Vũ cười ha ha bỏ chạy.

Đêm trừ tịch, hay còn gọi là đêm 30, hơn 100 binh sĩ đội ba túm tụm ăn cơm tất niên ở phòng ăn.

Căn tin được quét dọn sáng bừng hẳn lên, chung quanh giăng đèn kết hoa, đồ rực một màu, cực kì vui vẻ.

Trong lúc nói chuyện, Hứa Sấm mặt mày hớn hở, chuyện đội ba đoạt giải nhất ở đại hội tranh tài năm trước và được lãnh đạo coi trọng khiến hắn vui không kể xiết, cứ khen mọi người mãi không thôi.

Ăn xong cơm tất niên, là lúc liên hoan tiết mục văn nghệ, bọn họ phân tiết mục theo từng đơn vị, ca hát có, khiêu vũ có, thổi kèn ác-mô-ni-ca, hay kéo đàn nhị hồ cũng có, chiến sĩ tộc Batoul và Mông Cổ giỏi ca múa, vận trên người những bộ quần áo dân tộc và trang sức cầu kì, nhảy cũng ra hình ra dạng, cặp bạn thân người Đông Bắc cũng góp vui bằng một màn tiểu phẩm, chọc mọi người cười muốn lộn cổ.

Chỉ có ở nơi xứ lạ quê người, con người ta mới biết được thế nào là “mỗi ngày là một nỗi nhớ”, Bạch Tân Vũ đã lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu cậu không đón năm mới cùng cha mẹ, hôm nay cậu đã gọi điện thoại cho họ, cũng đã gửi tin nhắn, thậm chí còn có gan gọi điện cho Gian Tùy Anh, đáng tiếc điện thoại lại tắt, cậu rất nhớ họ, đặc biệt nhớ những đêm giao thừa mà cậu cảm thấy chán ngắt, tuy chán, nhưng có thể cùng người nhà đón năm mới, là một việc quý giá vô cùng.

Cũng may, giữa trăm người anh em đang hân hoan tại đây, nỗi nhớ quê của không ít chiến sĩ, đã tiêu tán đi rất nhiều trong tiếng cười.

11 giờ tối, tất cả mọi người bắt đầu bắt tay vào làm văn thần, có người được việc, cũng có kẻ chẳng nên tích sự, sau khi Bạch Tân Vũ đổ một gáo nước vào nồi, hù cả nồi văn thần, Võ Thanh bèn đá cậu ra khỏi phòng bếp, cậu đành theo những người khác đi chuẩn bị pháo mừng.

Đây là đặc điểm riêng của quân đội, những nơi khác bắn pháo hoa mừng năm mới, quân đội của chúng ta không chỉ bắn pháo hoa, mà còn phóng thuốc nổ, đó mới là cái thú.

Đồng hồ sắp điểm 12 giờ, bọn họ đã chén xong nồi sủi cảo nóng hổi, lúc còn kém năm phút là sang năm mới, tất cả binh sĩ đều chạy ra ngoài, tiếng chuông năm mới vừa vang, lập tức pháo hoa, pháo mừng và tiếng súng trời lên, cả bầu trời đêm bị chiếu sáng rực, ở trên núi Côn Lôn cao tít tắp, những người chiến sĩ trẻ tuổi mơ về một tương lai lớn đầy thu hoạch, nháy nhót như chim sẽ đón năm mới đến.

Bạch Tân Vũ nhìn chung quanh, muốn tìm một thân ảnh quen thuộc, nhưng người nhiều quá, cậu không tìm thấy hắn, lúc nhận ra mình đang làm gì, cậu chợt buồn bã, dứt khoát không tìm nữa, chuyên tâm thưởng thức pháo hoa.

Đột nhiên, một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay cậu.

Bạch Tân Vũ ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy Du Phong Thành chẳng biết xuất hiện ngay bên cạnh mình từ lúc nào, cũng như mọi người, ngẩng đầu ngắm pháo hoa, khoe miệng khẽ mỉm cười. Trái tim Bạch Tân Vũ bỗng rạo rực, cậu nhỏ giọng nói: “Năm mới vui về.”

Du Phong Thành cười nói: “Năm mới vui về.” Tiếng nói trầm thấp êm tai, giữa tiếng pháo đầy trời, âm thanh ấy vẫn rõ ràng, đi thẳng vào trong tai Bạch Tân Vũ

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu, nhìn từng đám khói lửa trên bầu trời, nghĩ thầm, núi Côn Lôn thì cao, bầu trời Côn Lôn thì trong vắt và rộng lớn, cậu chợt nhớ tới lời của Hứa Sấm, Hứa Sấm nói, nơi này là biên cương tổ quốc, các cậu giờ đây xa nhà nha quê, không thể về nhà đón năm mới, là vì để cho đồng bào mình có thể bình yên đoàn tụ cùng người thân, cho nên các cậu phải tự hào vì mình đang ở đây, vì mỗi một việc mình đã làm, và vì mình đã là một người lính.

Nghe tiếng pháo nổ vang bên tai, tự đáy lòng Bạch Tân Vũ lần đầu tiên sinh ra một cảm giác tự hào khó có được.

“Bạch Tân Vũ thẳng nhóc thú này, xin phép nghỉ sao không nói sớm!” Trình Vượng Vượng chống nạnh đứng ở đầu giường Bạch Tân Vũ, nhìn cậu sắp xếp hành lý.

Bạch Tân Vũ cười đến khoe miệng không khép lại được, “Anh zai à, đừng cái đi, anh muốn cái gì, lúc về tôi sẽ mang cho.”

Trình Vượng Vượng xoay tròn mắt, “Thật hả?”

“Đương nhiên.”

“Bao thuốc lá lần trước cậu cho tôi được đó, chữ nước ngoài, không biết hiệu gì, đội trưởng cũng thích nữa.”

Võ Thanh nói: “Loại đó quý lắm, cậu đừng có xúi cậu ta.”

“Không sao, không đắt, để tôi mang về cho hai người!” Bạch Tân Vũ tặng Trình Vượng Vượng một nụ hôn gió.

Tiền Lượng cũng góp vào, “Tân Vũ Tân Vũ, anh mang về cho em đồ ăn ngon đi, em cũng muốn.”

“Không vấn đề.” Bạch Tân Vũ nhìn về phía Phùng Đông Nguyên, “Đông Nguyên, em thì sao?”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Em không cần gì hết.”

“Ôi trời, khách sáo làm gì, Bắc Kinh cái gì cũng có, em thích thứ gì anh mang cho.”

Phùng Đông Nguyên do dự hồi lâu, nhỏ giọng nói: “Anh mang một vài cuốn sách tham khảo cho em được không?”

“Hả? Sách tham khảo gì?”

“Sách tham khảo để thi vào đại học...” Phùng Đông Nguyên có chút ngại, “Những bài tập mang đến đây em đã làm hết rồi, em mà không luyện tập, sau này quên mất thì toi.”

Bạch Tân Vũ mới nhớ tới, Phùng Đông Nguyên rất muốn lên đại học, cậu nói: “Anh chắc chắn sẽ mang về cho em!” Cậu lớn tiếng nói: “Các anh em có muốn tôi mang gì nữa không, cứ nói ra đi.”

Có người đứng trong góc phòng bước ra nói, “VẬY MANG VỢ CHO TUI ĐƯỢC KHÔNG?” Mọi người lập tức há họng cười.

“Tân Vũ!” Một binh sĩ của đội làm bếp chạy vọt vào, “Tân Vũ, heo mẹ sắp sinh rồi!”

“Á!” Bạch Tân Vũ nhảy dựng lên, chạy cái vèo như gió ra khỏi cửa

Trình Vượng Vượng nhếch miệng cười, “Má ơi, sức mạnh này, y chang bà xã tui lúc sắp sinh vậy.”

Võ Thanh cầm cuốn cẩm nang chăn heo dày cộm gỗ lên đầu hấn, “Còn nói nhảm nữa hả.”

Trình Vượng Vượng cười hi hi nói: “Đi, chúng ta đi đỡ đẻ thôi!”

Người đỡ đẻ cho heo mẹ là hai binh sĩ có gia đình làm nghề chăn heo, kinh nghiệm phong phú đầy mình, Bạch Tân Vũ dựa theo chỉ thị của bọn họ chuẩn bị nước ấm và thức ăn lỏng, áp dụng toàn bộ kiến thức đã đọc trong sách.

Cuối cùng, heo mẹ thuận lợi sinh hạ bảy bé heo con béo tròn, được bọn họ cẩn thận từng li từng tí đem vào phòng ấm, nhìn bảy heo con mắt chưa mở, da dẻ mỏng tang, Trình Vượng Vượng thở dài, “Đám này nuôi lớn xong chắc không dám làm thịt quá.”

Bạch Tân Vũ cũng cùng thở dài một hơi, “Tôi cũng lâu rồi không ăn thịt heo, nuốt không trôi...”

Trình Vượng Vượng nói: ” Đồng chí Bạch Tân Vũ, cậu chăm chúng nó lớn lên, lại còn đỡ đẻ cho heo mẹ, nay cậu đã coi như là một tay lành nghề, sau này về đại đội rồi, cậu nhớ phải thỉnh thoảng về đây dạy kỹ thuật chăn heo cho bọn tôi nha.”

Bạch Tân Vũ lạnh lùng nói một câu: “Đẹp đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 43

Sáng sớm mừng hai, Du Phong Thành và Bạch Tân Vũ lưng vác hành lý, ngồi xe đến sân bay quân dụng. Bạch Tân Vũ lần đầu nhìn chiếc máy bay quân sự màu xanh to đùng trước mắt, cực kì thích thú reo lên, “Ồi trời ạ, ngầu quá.”

Du Phong Thành thần bí nở nụ cười, “Ngồi trên đó càng ngầu hơn.”

Bạch Tân Vũ không đọc được nét mặt của hắn, hồn nhiên hỏi một câu, “Thật vậy ư?”

Du Phong Thành cười, không nói chuyện, hai người lên máy bay.

Vừa lên máy bay, Bạch Tân Vũ liền há hốc mồm, đó là một chiếc máy bay vận tải, bình thường không chở người, nhưng cạnh vách cabin vẫn dựng hai hàng ghế, dây an toàn thì dính trên vách, trông chẳng an toàn tẹo nào.

Trừ hai người ra, máy bay còn chỗ còn một vài sĩ quan khác, họ đã sớm vào chỗ ngồi, trông rất thông thả.

Du Phong Thành ngược lại không hề tỏ ra chút bất ngờ nào, tự động ngồi vào rồi cài dây an toàn.

Bạch Tân Vũ ngồi bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: “Máy bay quân sự đều là như vậy à?”

“Không hẳn, nhưng đa số là như vậy.”

“Cậu từng đi rồi hả?”

“Ừ, khi còn bé.”

Bạch Tân Vũ trước giờ đi du lịch đều ngồi khoang hạng nhất, chưa bao giờ ngồi loại ghế giản dị như thế này, song thấy như vậy cũng tốt hơn xe lửa hơn nhiều, bèn không kén chọn nữa, “Ừm, lạ ghê nhỉ.”

Máy bay vừa cất cánh, Bạch Tân Vũ tức thì hiểu được ý của Du Phong Thành khi nói “Ngồi càng oai hơn” là gì, thằng cha phi công này tưởng mình đang lái máy bay chiến đấu hả trời? Lúc cao lúc thấp, nào có được tí dịu dàng như cô tiếp viên hàng không khi gặp gió mạnh bảo hành khách chú ý xóc nảy đâu, xóc đến cỡ này mà cũng có người làm được! Bạch Tân Vũ bị hành hạ chẳng khác nào như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, dạ dày bắt đầu “phiên giang đảo hải”, mặt mày tái nhợt muốn ói.

Vị sĩ quan ngồi đối diện cậu cười nói, “Mới đi lần đầu hả?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Máy bay này... lắc mạnh dữ.”

“Hà hà, gia đình ông bạn phi công này có đến đây thăm, người ta vội về nhà ăn cơm trưa với vợ con, cậu thông cảm tí.”

Bạch Tân Vũ liếc mắt, tựa vào vách khoang, trong lòng niệm A Di Đà Phật.

Du Phong Thành ghé vào tai cậu, cười giễu, “Ngồi có sướng không??”

Bạch Tân Vũ trừng mắt liếc hắn một cái.

Hai tiếng sau, cuối cùng máy bay đáp xuống Urumqi, nếu dựa theo tốc độ của máy quay dân dụng, chắc bọn họ cũng phải đến trễ ít nhất một tiếng. Hai người chuyển sang máy bay dân dụng ở Urumqi, bay thẳng đến Bắc Kinh.

Mùng hai âm lịch ít người đi xa, khoang hạng nhất chỉ có hai người bọn họ. Bạch Tân Vũ ngồi “phịch” lên ghế, ỉu xiu cả buổi.

Du Phong Thành nhận lấy ly nước ấm từ tay tiếp viên hàng không đưa cho cậu, “Nhìn anh kia, ngồi máy bay quân sự hay quân dụng cũng chóng mặt được.”

Bạch Tân Vũ ánh mắt đờ đẫn “Tôi lớn thế này cũng mới biết mình say máy bay.”

Du Phong Thành nhét viên thuốc vào miệng cậu, “Uống thuốc lạ đi.”

Bạch Tân Vũ hóp một ngụm nước, “Bao lâu nữa mới đến?”

“Mới cất cánh thôi, còn sớm.”

Nghĩ đến việc có thể về nhà, Bạch Tân Vũ lại lên tinh thần, “Mẹ tôi chắc nhớ tôi lắm, 15 ngày ngắn quá, đi đường cũng mất hết hai ngày rồi.”

Du Phong Thành nghiêng đầu liếc cậu, “Anh không định ở lại luôn à?”

Bạch Tân Vũ ngăn người, “Tại sao?” Tức thì cậu nhớ lại, mấy tháng đầu chân ướt chân ráo vào quân đội, cậu cứ la hét đòi về nhà, chưa kể còn đòi quý xuống cho bất cứ ai giúp cậu về, thế mà chẳng biết từ khi nào, cậu đã bỏ đi suy nghĩ ấy, cậu còn nghĩ, hết rằm tháng giêng này mình sẽ quay về quân đội.

Du Phong Thành cười, “Anh không muốn rời quân đội sao?”

Bạch Tân Vũ sờ đầu “Tôi đích thực đã không còn suy nghĩ rời quân đội từ lâu, ở quân đội vẫn còn nhiều việc đang chờ tôi làm mà, nào là rửa rau, trồng trọt, chăn heo, tuy tôi không thích lắm, nhưng chung quy tôi không thể bỏ việc mình đang làm được.”

Du Phong Thành mắt chứa ý cười, xoa đầu cậu, “Đúng rồi.”

“Đúng cái gì?”

“Anh tốt cuộc cũng có chút trách nhiệm rồi.”

“Hừ, nói vậy cũng được hả!” Bạch Tân Vũ mắt trắng không còn chút máu, ngáp một cái, “Tôi mệt quá, ngủ một giấc đã.” Cậu ngã người ra ghế, lấy chân đắp lại.

Du Phong Thành cũng nằm xuống.

Bạch Tân Vũ vừa nhắm mắt lại, cảm giác được ngón tay Du Phong Thành đang chọt lưng mình, “Làm cái gì vậy?”

“Quay qua đây.”

“Quay qua đó làm gì?”

“Bảo quay thì quay đi.”

Bạch Tân Vũ bất đắc dĩ xoay người qua, bắt gặp ánh mắt của Du Phong Thành đang nhìn chăm chăm mình, hô hấp của cậu lập tức khẩn trương lên, “Sao thế?..”

“Lúc còn là tân binh, cả ba tháng anh đều ngủ đưa lưng về phía tôi.” Du Phong Thành nhìn cậu, “Bây giờ quay qua được không?”

“Cậu còn không biết xấu hổ mà nói hả, suốt ngày cậu chỉ biết làm phiền tôi thôi.”

Du Phong Thành hừ nhẹ một tiếng, “Ai kêu anh nhìn nhát quá làm chi, thấy là tức.”

Bạch Tân Vũ thò tay ra khỏi chăn, dựng ngón giữa với hắn.

Du Phong Thành bắt được tay cậu, kéo vào trong chăn mình.

Bạch Tân Vũ lại càng hoảng sợ, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đang ở trên máy bay đấy.”

“Tôi biết.” Du Phong Thành phủi chặn lên đôi tay đang nắm chặt của hai người, “Ngủ đi.”

Bạch Tân Vũ khó chịu nhếch miệng, Du Phong Thành như thế này khiến người khác thật khó hiểu, cậu dứt khoát nhắm mắt lại, con mắt mệt mỏi và vầng vất ban ngày thi nhau ùa đến, khiến cậu chẳng bao lâu đã ngủ mất.

Khi tỉnh dậy, máy bay đã đến Bắc Kinh, Bạch Tân Vũ nhìn nhà cửa và đường xá quen thuộc ngoài cửa sổ, mừng rỡ suýt nữa rơi nước mắt. Rốt cuộc cậu đã trở lại rồi! Tám tháng dài đằng đẵng, cuối cùng cậu cũng đã về!

Vừa xuống máy bay, Bạch Tân Vũ vội vã lấy hành lý đi ra ngoài, từ xa, cậu đã trông thấy bố mẹ đang đứng ở cửa ra vào đảo mắt nhìn chung quanh, trên mặt lộ vẻ vừa lo lắng vừa chờ mong, quả thật trông mòn con mắt.

Bạch Tân Vũ hưng phấn chạy tới, tới chừng khi đến gần, bố mẹ mới giật mình nhận ra cậu.

“Bạch Tân Vũ?” Hai vợ chồng kinh ngạc nhìn con trai mình, trong giây lát không thể tin nổi. Bạch Tân Vũ trước mắt quân phục chỉnh tề, da dẻ ngăm đen, mái tóc ngắn cũn tôn lên vẻ lạnh lùng, mặt mũi không thay đổi gì, nhưng khí chất đã hoàn toàn đổi khác, tư thế hiên ngang, gọn gàng, sống lưng thẳng tắp, đi đường vững chắc thông dong, đặc biệt là ánh mắt của cậu, không còn sắc vẫn đục và ngu ngơ của thời ăn chơi bạt mạng ngày trước, ánh mắt của cậu đen trắng rõ ràng, sáng ngời hữu thần, lúc đi dạo quanh, người cậu như sáng lên, đầy vẻ nam tính.

Bạch Tân Vũ hốc mắt nóng lên, “Ba, mẹ, con đã về.”

Bạch Khánh Dân và Lý Úy Chi trừng mắt nhìn con mình, không sao tin nổi, lúc nhìn ảnh chụp cậu gửi về, hai người vẫn cảm thấy không thay đổi gì nhiều, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy con trai khỏe mạnh, trong lòng dấy lên một cảm giác hết sức khác biệt.

“Ba, mẹ?” Bạch Tân Vũ quơ quơ tay trước mặt hai người, sao tự dưng đứng đực ra thế này?

Lý Úy Chi ôm lấy cậu, ngẩng cổ, roi nước mắt mừng, “Con trai, thật là con sao?”

“Là con đây mẹ, mẹ không nhận ra con à? Con chỉ hơi đen chút thôi mà...”

Lý Úy Chi đột nhiên khóc lên, không nói chuyện, chỉ ôm siết lấy cậu mà khóc, khiến Bạch Tân Vũ lại càng hoảng sợ, “Mẹ? Mẹ sao vậy? Khóc như vậy... cũng hơi quá đó, ai cũng nhìn mình kia kia...” Bạch Tân Vũ ra sức nháy mắt với Bạch Khánh Dân, ý bảo ba mình an ủi bà, sẵn bay người vào người ra, ngay cả Du Phong Thành vẫn chưa đi cơ mà, thật là chẳng biết ý tứ gì hết.

Bạch Khánh Dân thở dài, nhất thời cũng khó kìm lòng nổi, vành mắt cũng đỏ lên.

Bạch Tân Vũ tròn tròn mắt, mấy năm nay ngoại trừ lúc ông nội mất, có thấy ba mình đỏ mắt lần nào đâu, ba của cậu là một người đàn ông phương Bắc điển hình, đồ máu chữ không đổ lệ, dù ông là con cháu nhà giàu, nhưng lại khác xa cậu một trời một vực, thành thử ông luôn xem cậu là cái gai trong mắt, mà cậu cũng hiểu tâm lý của ông, cả đời thành công, duy chỉ có một đứa con hư hỏng là cậu, cậu sợ ông, cũng không thân với ông. Nhìn ba mình nước mắt đầy mặt, cậu cũng không biết nên phản ứng thế nào, dập đầu nói lắp ba lắp bắp: “Ba, ba, ba làm sao vậy? Mọi người bị gì vậy nè? Á!” Cậu trừng to mắt, “Không lẽ bà nội —”

Lý Úy Chi đập lên ngực cậu, nước nở nói: “Đừng nói mò, không phải.”

Bạch Tân Vũ thở hắt ra, “Vậy chứ ba mẹ bị gì vậy? Tự dưng thấy con là khóc bù lu bù loa cả lên, gớm hơn cả lúc con đi nữa, còn tưởng trong nhà xảy ra chuyện gì.”

Lý Úy Chi ngẩng đầu, nước nở nói: “Cục cưng à, sao con lại thành thế này?”

Bạch Tân Vũ sờ mặt mình, đột nhiên thấp giọng, hoảng sợ nói: “Mẹ, con bị biến dạng à?”

Du Phong Thành ở phía sau nhin không được, cười khúc khích.

Lý Úy Chi cũng bị cậu chọc cười, vừa khóc vừa cười nói: “Không có, con của mẹ vẫn đẹp trai ngồi ngồi, mẹ vui lắm, thấy con như vậy, mẹ vui lắm”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Bộ con thay đổi nhiều lắm sao? Để xem, chỉ là tóc ngắn đi, da đen đi...” Ánh mắt cậu sáng ngời, “Mẹ, bây giờ con có cơ ngực với cơ bụng rồi đó, nè, cho mẹ sờ.” Nói xong muốn đứng tại chỗ kéo áo lên.

Lý Úy Chi xoa đầu hắn, nín khóc mỉm cười, “Đứa ngọc, tinh thần con thay đổi nhiều lắm, hoạt bát hơn trước, mẹ cũng không biết nói như thế nào, dù sao cái tính mới đời này trông giống đàn ông hơn.”

Bạch Tân Vũ mặt mày hớn hở, “Thật vậy hả mẹ?” Cậu nhìn ba mình, “Ba, có thật không?”

Bạch Khánh Dân cười gật gật đầu, “Thật, mấy chục năm nay, hôm nay là ngày con khiến ba tự hào nhất đấy, xem ra quyết định lúc trước của chúng ta chính xác thật.”

Bạch Tân Vũ cười đến miệng không khép được.

Bạch Khánh Dân chú ý tới Du Phong Thành sau lưng Bạch Tân Vũ, “Vị này chính là đồng đội của con sao?”

Lý Úy Chi lúc này mới phát hiện người đang đứng phía sau, “Ồi chà, đây không phải Du Phong Thành sao? Cô đã từng xem ảnh chụp của con rồi đó.”

“Vâng. Ba, mẹ, đây là đồng đội của con, Du Phong Thành, cháu trai của ngài Du tướng quân.”

“Ồ, chào cậu.” Hai vợ chồng lần lượt bắt tay với Du Phong Thành.

Du Phong Thành phong độ cười khê “Bác trai, bác gái, rất vui được gặp hai bác.”

Lý Úy Chi lau nước mắt nói: “Tiểu Du à, Tân Vũ nhà bác được cháu chiếu cố nhiều rồi.”

“Bác gái, là đồng đội thì giúp đỡ nhau thôi ạ.”

Bạch Khánh Dân nói: “Nhà của cháu hình như ở đảo Tân Hoàng phải không? Có người đến đón cháu không? Nếu cần thì bác kêu xe đưa cháu về?”

“Không cần đâu bác ạ, tài xế đang ở ngoài phi trường đợi cháu.” Du Phong Thành cười nói: “Mọi người cũng về nhà đi, chúc cả nhà năm mới vui vẻ.” Dứt lời, đoạn nháy mắt Bạch Tân Vũ “Tôi phải đi rồi.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Ừ, vậy...” Vừa nghĩ tới hơn mười ngày không được nhìn thấy Du Phong Thành, cậu đột nhiên cảm thấy không quen, nhưng do dự cả buổi, cảm thấy cũng không thể nói trước mặt ba mẹ được, nhân tiện nói: “Hẹn gặp lại.”

“Tiểu Du này, có rảnh đến Bắc Kinh tìm Tân Vũ chơi nhé cháu.”

“Chắc chắn ạ.” Du Phong Thành nói xong, đi về phía cửa lớn.

Bạch Tân Vũ kêu một tiếng, “Du Phong Thành.” Sau đó đuổi theo.

Du Phong Thành quay đầu, cười cười, thấp giọng không để hai vợ chồng Bạch Khánh Dân nghe được: “Sao vậy, không nỡ rời xa tôi à?”

Bạch Tân Vũ “hừ” một tiếng, “Tôi muốn cảm ơn cậu một tiếng, dù sao tôi cũng rất cần đợt nghỉ phép này, cảm ơn cậu.”

Du Phong Thành đuổi nắm tay, đầm đẫm vào vai cậu, nhỏ giọng nói: “Nhớ nghĩ tới tôi đấy.”

Bạch Tân Vũ nhìn hắn, tim hẫng đi một nhịp.

Du Phong Thành đi rồi, Lý Úy Chi nhìn bóng lưng hắn đi xa, cảm thán nói: “Ôi trời, sao đứa nhỏ này lớn lên dễ thương dữ vậy chứ.”

Bạch Tân Vũ ôm vai Lý Úy Chi, “Mẹ, nhìn con này, con trai mẹ đẹp như vậy không nhìn, nhìn con nhà người ta làm gì.”

Lý Úy Chi cười nói: “Tất nhiên là mẹ muốn nhìn con rồi, lại đây để mẹ nhìn kĩ cái nào...”

Về đến nhà, cô người làm trong nhà cũng mừng hết sức, vừa sờ cậu vừa roi nước mắt, Bạch Tân Vũ lập tức có cảm giác như mới từ trong tù trở về, trong lòng vỡ nát, hóa ra mình trước kia khác bây giờ nhiều như vậy.

Vừa về tới nhà là tới giờ cơm, nhìn cả bàn đồ ăn, toàn là món cậu thích, đồ dùng và vật trang trí trong nhà, tất cả đều quen thuộc như in trong trí nhớ, rồi cuộc cậu cũng có cảm giác về nhà rồi!

Người một nhà ngồi vào bàn ăn, Bạch Tân Vũ bắt đầu ăn như gió cuốn, những người khác tắc cười tùm tùm xem cậu ăn, Bạch Tân Vũ ăn một hồi, nhin hết nổi bèn nói, “Mọi người nhìn con làm gì, ăn đi chứ.”

“Con trai, con ăn nhiều hơn trước rồi đó, trước đây con kén ăn cực kì.”

Bạch Tân Vũ nhai nhồm nhoàm trong miệng, lăm bầm nói: “Trong bộ đội ngày nào cũng mệt chết, ăn ít mà tiêu thì nhiều.”

Bạch Khánh Dân cười nói: “Ăn nhiều là tốt, đàn ông không ăn nhiều sao được.”

Bạch Tân Vũ vừa ăn, vừa kể những việc mình đã trải qua ở quân đội, đương nhiên đã tinh lược một vài chi tiết như mấy tháng đầu kêu trời kêu đất về nhà, rồi khoác loác về khả năng bắn súng tiến bộ gần đây của mình, thi đấu đứng nhất toàn doanh, khiến ba mẹ cậu vui mừng gật đầu liên hồi.

Sau khi cơm nước xong, một nhà ba người ngồi ở phòng khách trò chuyện, Bạch Tân Vũ lập tức hỏi chuyện của anh cậu.

Vừa nhắc tới Giản Tùy Anh, Lý Úy Chi trầm mặt, cậu được câu không kể lại những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này.

Từ khi Giản Tùy anh bị Tiểu Lâm và bạn học hấn lừa, đầu tư thất bại, Tiểu Lâm buộc anh nhượng lại cổ phần của công ty, vì nhân viên trong công ty và lợi ích của các cổ đông khác, anh đồng ý thỏa hiệp, sau đó biến mất một thời gian ngắn, ai cũng không gặp, sau hôm giao thừa đó nghe nói lại xuất hiện ở bữa tiệc nhà họ Giản, làm một trận khiến cho Tiểu Lâm và mẹ hấn khó xử, xem ra tâm trạng của Giản Tùy Anh đã tốt hơn chút, mấy ngày nay Lý Úy Chi định đi thăm.

Bạch Tân Vũ nghe vậy cực kì nổi giận, “Con mẹ nó, vậy hai ngày này con đi tìm Giản Tùy Lâm.”

“Thôi được rồi, đừng gây chuyện vào lúc này.” Bạch Khánh Dân thở dài: “Nhà chúng ta cũng có cổ phần ở công ty của Tùy Anh, con làm mích lòng Giản Tùy Lâm, chúng ta cũng không được lợi gì, mấu chốt là cho dù con có đánh nó một trận cũng chẳng giải quyết được gì đâu.”

Lý Úy Chi nắm chặt tay Bạch Tân Vũ, “Ba con nói đúng, lúc này chúng ta phải quan tâm đến Giản Tùy Anh, giúp đỡ cho nó mới phải, nhưng bây giờ mẹ không tìm thấy anh con, gọi điện thì tắt máy, cũng không biết ở đâu nữa.”

“Anh con năm nào cũng ra đảo Tân Hoàng thăm ông nội, mẹ gọi cho ông Giản thử xem, không chừng ảnh đã đi rồi đó.”

“Á, đúng rồi, sao mẹ lại không nghĩ tới nhì.” Lý Úy chi lập tức cầm lấy điện thoại, gọi cho ông Giản.

Bạch Tân Vũ nói: “Ba, Tiểu Lâm nó làm vậy, ba nó không quản hả?”

Bạch Khánh Dân thở dài, “Quản kiểu nào, hai bên đứa nào cũng là con, dù có hư thế nào thì hấn cũng không thể thật sự ra tay với Giản Tùy Lâm được.”

Bạch Tân Vũ khinh thường nói: “Hừ, thật là bất công.”

“Trời không bắt công, chuyện nhà bọn họ là vậy rồi, mối quan hệ giữa Tùy Anh và nhà chúng ta rất tốt, lúc này có thể giúp được thì giúp, nhưng là cũng đừng quá trớn.” Bạch Khánh Dân nhìn Bạch Tân Vũ liếc, “Tình tình của con hay bực trực, nghe lời ba, biết không.”

Bạch Tân Vũ rầu rĩ nói: “Dạ biết rồi.” Ba cậu dù sao cũng không phải ruột thịt với anh, không thể quan tâm anh như mẹ cậu được, nhưng nghe ý “bơ bở giữ mình” rõ ràng trong lời ông, cậu chẳng thấy thoải mái tẹo nào, nhưng nghĩ lại, bây giờ Tiểu Lâm trở thành cổ đông lớn của công ty, ba cậu làm sao có thể trở mặt với hắn được, giống như ông đã nói, đã không được lợi ích gì, lại càng không thay đổi được gì cả. Nói đi nói lại, nếu mà cậu có tiền đồ, thì mọi chuyện đã không như vậy rồi.

Bạch Tân Vũ trước kia chưa bao giờ muốn dây vào những chuyện phiền phức này, ai qua lại với ai, kiếm tiền, rồi lời lãi, cậu cảm thấy tất cả những thứ ấy đều không phải việc của mình, giống như cậu chỉ cần đưa card, tiền cũng đã tự động nạp vào, nhưng bây giờ cậu không thể cứ phớt lờ mọi chuyện như thế nữa, cậu muốn trở nên mạnh mẽ, độc lập, cậu muốn trở thành người quan trọng để ba mẹ trông cậy vào.

Mẹ cậu đã gọi điện thoại xong, nói ông cụ đang chuẩn bị đến Bắc Kinh thăm Giản Tùy Anh, nhưng Giản Tùy Anh sợ ông tuổi đã lớn, trời lại lạnh, không cho ông đến, mẹ cậu mới hỏi địa chỉ, định tự mình đi thăm.

Bạch Tân Vũ cầm lấy tờ giấy kia, “Mẹ, mẹ đừng đi, con đi là được rồi.”

Lý Úy Chi nói: “Sao vậy?”

“Con thấy... hình như ánh ngai, mẹ không biết tâm lý đàn ông đâu, vào mấy lúc này là người ta rất ngại muốn gặp trường bối, tại vì mất mặt lắm.”

Lý Úy Chi kinh ngạc nhìn Bạch Khánh Dân, “Thật vậy ư?”

Bạch Khánh Dân gật gật đầu, “Tùy Anh rất mạnh mẽ.”

Lý Úy Chi cau mày nói: “Vậy làm sao bây giờ, mẹ lo cho nó quá.”

Bạch Tân Vũ nắm tay bà, an ủi: “Mẹ, con đi là được rồi.” Cậu không muốn cho mẹ đi là vì một nguyên nhân khác, đó là khi gặp thế nào anh cũng đánh cậu cho một trận, mẹ cậu mà ở đó, chắc chắn là không được đánh thoải mái rồi.

Lý Úy Chi gật gật đầu, “Vậy được rồi, con mang theo chút đồ ăn đi, an ủi nó cho tốt, ra ngoài đi dạo đâu đó, không cần phải về vội.”

“Con biết rồi, mẹ yên tâm đi.”

Lý Úy Chi nắm lấy tay con trai, thâm tình nhìn cậu, cảm thán nói: “Con của mẹ đã trưởng thành thật rồi, càng ngày càng hiểu chuyện.”

Bạch Tân Vũ ngược lại xin lỗi, “Mẹ, con đã trưởng thành.”

Lý Úy Chi cười khúc khích, “Con mau đi đi.”

Bạch Tân Vũ cũng không kịp thu xếp hành lý, tắm rửa thay đồ xong thì cầm lấy đồ ăn mẹ đã chuẩn bị cho anh cậu, lái xe đi.

Lúc cậu đến cư xá đã ghi trên điện chỉ, rất là ngạc nhiên, bởi vì đây không phải là cao xá cao cấp gì mà chỉ là khu bình dân, sao anh cậu lại ở đây chứ?

Cậu mang đồ đạc lên lầu, tìm được phòng mình muốn, vừa định nhấn chuông cửa thì đột nhiên phát hiện cửa phòng khép hờ, không hề khóa, cậu liền đẩy cửa ra. Không biết chuyện gì xảy ra vậy nhỉ? Không cần thận tí nào cả.

Cậu lặng lẽ đi vào, trong phòng một mảnh đen kịt, cửa sổ phòng khách mở toang, hơi ẩm đã bay ra hết, chỉ có hơi gió lạnh buốt lùa vào, tiếng gió tựa như tiếng quỷ khóc, đáng sợ vô cùng. Cậu đặt đồ ăn ở trên mặt bàn, nuốt nước bọt, run lấy bầy đi vào phòng ngủ, chỉ sợ có thứ gì nhảy ra.

Bước vào phòng ngủ, mượn ánh trăng quan sát, thấy có một dáng người trùm chăn trên giường, nhìn kĩ thì đó là một người đàn ông.

Trái tim Bạch Tân Vũ đập bịch bịch, vừa muốn mở miệng, người trên giường đã cất tiếng trước, thanh âm khàn khàn dữ tợn, “Thích cái gì thì cầm, còn làm phiền tao nữa tao giết mày.”

Bạch Tân Vũ khê thở ra, thanh âm kia dù thay đổi, nhưng ngữ khí bừa bãi kia, cậu vừa nghe đã biết ngay là anh, cậu hít sâu một hơi, cổ lấy dừng khí, kêu lớn một tiếng, “Anh.”

Người trên giường thỉnh thoảng xóc chân lên, ngồi bắn dây.

Trước mặt Bạch Tân Vũ xuất hiện một người đàn ông đầu tóc rối bời, quần áo xộc xệch, hai mắt đỏ bừng, đó là một người đàn ông rất anh tuấn, vết quảng thâm dưới mắt cũng không thể che được vẻ ngạo mạn trong đáy mắt hắn, chỉ là bây giờ trông khá tiêu tụy và chật vật mà thôi.

Giản Tùy Anh nhú mày nhìn Bạch Tân Vũ, ánh mắt kia Bạch Tân Vũ đã quá quen, thế nhưng lại không nhận ra cậu, quái thật, cậu đâu có phẫu thuật thẩm mỹ, sao ai nhìn cậu cũng trung ra cái vẻ mặt này là sao.

Giản Tùy Anh đại khái dần dần nhìn ra ai, ánh mắt càng dữ tợn thêm, Bạch Tân Vũ thấy da đầu mình run bần bật, cậu sờ đám tóc ngắn ngắn, nín nọt

cười, “Cái đầu này nhìn ngốc lắm phải không? Lại còn không giữ ẩm được miếng nào hết. Nhưng mà ai ở quân đội cũng như vậy, lúc mới vào người ta xém chút nữa còn cạo sạch đầu em đó.”

Bạch Tân Vũ thấy anh cả buổi không nói lời nào, bản thân cảm thấy có chút xấu hổ, “Anh, anh cũng không nhận ra em à? Ba mẹ em cũng suýt nữa không nhận ra, ôm em khóc ở phi trường, em còn tưởng mẹ xót cho em chứ, té ra mẹ lại vui muốn chết...” Thấy Giản Tùy Anh vẫn không nói chuyện, cậu chán nản kéo ghế qua ngồi ở trước giường, dè dặt nói, “Anh, anh còn giận em phải không? Vậy anh đánh em đi, đánh đã đời luôn cũng được, anh không cần nương tay gì hết, vì lần này em sẽ cho anh hả giận.”

Hồi lâu sau, Giản Tùy Anh như hoàn hồn lại, thì thào nói: “Sao mày lại tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 44

“Mẹ em lo cho anh nên đã gọi hỏi nhà nội anh xin địa chỉ, nhưng em không cho bà đến, em nghĩ chắc anh muốn đánh em, nè, cho anh đánh đã luôn đó.”

Giản Tùy Anh dường như vẫn chưa hết sững sờ, đại khái là vì sự xuất hiện đột ngột của Bạch Tân Vũ và sự thay đổi đáng kể của cậu, thành thử chưa thấy hẳn nổi giận gì cả.

Bạch Tân Vũ nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của Giản Tùy Anh, trong lòng rất khó chịu, cậu rất muốn hỏi han anh thế nào rồi, thế nhưng không dám mở miệng.

Giản Tùy Anh khàn khàn nói: “Mày về hỏi nào?”

“Mới hôm qua thôi, vừa về đã chạy ngay đến đây gặp anh đó, anh, em hứa từ bây giờ em không trốn nữa đâu, em xin lỗi, lúc trước em không hiểu chuyện, giờ em hối hận lắm, anh muốn phạt, muốn đánh em thế nào cũng được.”

Giản Tùy Anh mắt trắng không còn chút máu, “Tao không muốn đánh mày.”

“Không sao đâu, anh cứ đánh đi, ai bảo em ngu ngốc quá làm gì. Anh...” Bạch Tân Vũ bắt đầu làm nũng, “Anh, anh đừng giận em nữa, là em sai, em sẽ sửa sai mà, bây giờ em đã khác trước rồi.” Cậu biết chiêu làm nũng này thế nào cũng có tác dụng, chỉ cần dỗ anh vui vẻ, anh rồi lại sẽ mua cái này cái nọ cho cậu, chiều chuộng hết lòng, anh cậu đôi khi nhìn thì hung dữ thật, nhưng chẳng thể nào thắng nổi chiều này của cậu đâu.

Quả nhiên, sắc mặt Giản Tùy Anh dịu đi chút ít, hẳn trừng Bạch Tân Vũ, “Dù mày có nhận sai bao nhiêu đi nữa, tao cũng không xin cho mày ra khỏi quân đội đâu.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Em không có ý đó. Đúng là khi ấy em rất muốn về nhà... Lúc em vừa đi, mỗi ngày như sống trong ngục giam vậy, em cũng hận anh cực kì luôn á, nhưng bây giờ em biết rồi, anh tốt với em lắm. Bây giờ nhìn lại, mới thấy bản thân mình ngày trước chẳng xứng với hai chữ “đàn ông” tí nào. Không biết kinh doanh thì thôi vậy, em thấy mình ở bộ đội cũng khá tốt.” Cậu lại quen thói sờ sờ mái đầu ngắn ngủn, “Ba mẹ em cũng vui lắm.”

Giản Tùy Anh bán tín bán nghi nhìn cậu, “Tìm cho tao điều thuốc”.

“Vâng.” Bạch Tân Vũ quen tác phong trong quân đội, đứng phắt dậy tìm thuốc lá cho hắn, lục lạo quanh giường một hồi mới sức nghĩ ra, “Anh, tình trạng của anh bây giờ không tốt, hay là ăn cơm đi”.

“Không ăn, đưa tao thuốc lá”.

Bạch Tân Vũ bắt đắc dĩ lấy điều thuốc trong gói đặt ở tủ đầu giường, châm cho hắn.

Giản Tùy Anh hít một hơi thuốc lá, lại nói: “Mày đi lấy bia lại đây, uống vài lon với tao, kể nghe coi mấy tháng này làm gì.”

Bạch Tân Vũ chần chờ nói: “Anh, em biết trong lòng anh khó chịu, nhưng mà uống rượu hại thân, em đi hâm nóng thức ăn cho anh nha?”

“Mày tưởng tao là Lâm Đại Ngọc à??”

Bạch Tân Vũ bắt đắc dĩ, đi lấy vài lon bia, lại hâm hóng đồ ăn mang từ nhà đến, đặt lên bàn, sau đó mới gọi Giản Tùy Anh ra.

Giản Tùy Anh xuống giường, lẹ mọ thay vào bộ đồ mặc ở nhà, cổ áo và ống quần rộng thùng thình tôn lên thân hình gầy gò của hắn, hơn nữa sắc mặt hắn tái nhợt, mặt mày tiêu tụy, gọi thêm vài phần người đẹp yếu bệnh.

Bạch Tân Vũ sờ cằm, “Anh, sao anh không mập lên chút nào vậy? Bộ anh không tập thể hình hả?”

Giản Tùy Anh đặt mông ngồi ở trước bàn, hóp một ngụm bia, mới thấp giọng nói: “Không rảnh.”

Bạch Tân Vũ cười hi hi xắn áo lên, chỉ vào cơ bụng của mình, đắc ý nói: “Anh, anh xem nè, bây giờ dáng người em chuẩn cực kì luôn.”

Giản Tùy Anh ngay cả đầu cũng lười ngẩng lên, vùi đầu ăn cơm.

Bạch Tân Vũ mất hết hứng bèn ngồi xuống, đã quen nhìn thấy một Giản Tùy Anh giỏi giang và kiêu ngạo, nay thấy anh như vậy, trong lòng Bạch Tân Vũ rất khó chịu.

Giản Tùy Anh nói: “Kể xem, đó giờ ở quân đội thế nào?”

Bạch Tân Vũ không sợ mất mặt trước mặt anh, bởi vì nhiều năm như vậy, bộ mặt nào của cậu cũng đều bị anh thấy hết rồi, thấy vậy cậu cũng ăn ngay nói thật, “Lúc vừa đi thì khỏe nói, tập luyện vừa mệt lại vừa khổ, hề sai một tí là bị phạt, ngày nào cũng như ác mộng, muốn về nhà lắm luôn ý, sau khi đợt huấn luyện tân binh kết thúc thì người ta quảng em sang đội bếp núc để cho heo ăn.”

Giản Tùy Anh “Hừ” một tiếng, “Tiền mày đi quân đội là giúp mày rèn luyện đấy.”

Bạch Tân Vũ nhếch miệng, “Đúng là giúp em thật, có điều mới đầu người ta xem thường em ghê lắm, lại còn bắt nạt em...” Nhớ tới đoạn thời gian mới vào quân đội, Bạch Tân Vũ thấy mà kinh hãi.

“Mày kéo chân người khác thì họ khi dễ mày thôi, mà mày cũng ngốc, không trả đũa nó à? Ai dám khi dễ mày.”

Bạch Tân Vũ thờ dãi: “Nói thì dễ, đa số người trong đội đều xa lánh em mà, trả đũa cái nổi gì.”

Giản Tùy Anh nghe vậy có chút tức giận, “Cháu trai nhà ông Du không giúp mày à? Lúc đi tao đã nhờ nó chăm sóc mày, bộ mày không tìm nó sao?”

Bạch Tân Vũ nhớ tới du Phong Thành, nghĩ thầm chăm sóc đến trên giường luôn rồi còn gì, cậu lẩm bẩm nói: “Thôi đi, cậu ta là tên bắt nạt em ác nhất luôn đó.”

Giản Tùy Anh “mẹ nó” một tiếng, “Mày vô dụng quá, điện thoại tao đâu? Để tao gọi cho nó.”

“Áy, đừng.” Bạch Tân Vũ cười nói: “Anh, không cần đâu, anh thấy không phải em bây giờ rất tốt đó sao, cũng may sau này em kiếm được vài thành tích, cũng đỡ hơn nhiều, năm sau em có thể về lại đại đội rồi, anh xem, những điều này đều do em tự mình cố gắng đạt được đấy, bây giờ em thấy thỏa mãn lắm.”

Giản Tùy Anh nhìn cậu một cái, “Thật ư?”

“Ừ, thật đó. Em ăn khổ không ít đâu, bây giờ ba mẹ có cảm ơn bắt em về nhà em cũng ừ về.”

Giản Tùy Anh cười cười, “Được, trưởng thành hơn rồi đấy.”

Bạch Tân Vũ nghiêm túc nói: “Anh, trước kia em không hiểu chuyện, làm anh buồn. Bây giờ em cũng muốn làm gì đó cho anh, chỉ cần anh nói một câu, em sẽ tìm hai con rùa Giản Tùy Lâm và Hứa Ngọc đánh cho te tua, bảo đảm chúng nó không xuống giường được.” Nhớ tới đồng công phu quyền cước mình xài hồi ở trên thị trấn, Bạch Tân Vũ cảm thấy việc đánh Lý Ngọc và Tùy Lâm hẳn là dễ như trở bàn tay.

Giản Tùy Anh lắc đầu, “Thôi, bây giờ mày là lính rồi, đừng gây chuyện nữa. Muốn trừng trị bọn nó thì tao có rất nhiều cách, mày khỏi lo.”

Bạch Tân Vũ “à” một tiếng, “Nè, anh, đêm nay tụi mình ra ngoài chơi đi.”

“Sắp sửa sang năm mới rồi, còn đi đâu nữa?”

“Em nghe bạn nói có một quán gay bar mới mở, ở đó toàn người nơi khác đến, không lo bị phát hiện.” Chuyện anh cậu là công là bí mật rất ít ai biết, kể cả người thân, cậu cũng không biết nếu anh biết quan hệ mập mờ giữa cậu và Du Phong Thành thì sẽ phản ứng như thế nào, cậu còn nhớ lúc bé khi lên nhìn anh hôn một người đàn ông khác, thấy hay còn bảo anh rằng muốn thử xem, ai dè chưa đâu đã bị anh đánh cho bầm dập, đoán chừng anh mà biết, thế nào cũng không tha cho cậu mà xem. Cơ mà cậu và Du Phong Thành là bạn giường, chuyện này vốn cũng chẳng có gì để nói.

Giản Tùy Anh nói: “Không đi.”

Bạch Tân Vũ sợ Giản Tùy Anh nhịn (tức) nhiều chết sớm, ngồi dờ dành anh cả buổi trời mới được anh đồng ý đi tản bộ trong khu cư xá, hai người uống đã đời xong bên khoác áo ngoài xuống lầu.

Hai người mãi tâm sự lại chuyện xưa, không để ý mình đã đến ngoài cổng cư xá, đột nhiên, có chiếc xe đang đậu trước cổng bật đèn pha lên, ánh đèn sáng bùng rọi vào hai người, cửa xe mở ra, Bạch Tân Vũ chớp mắt vài lần mới thấy được một người đàn ông đang bước xuống xe, cậu cả giận nói: “Anh bạn, đừng nói là cậu có đó nha.”

Người nọ đi vào, Bạch Tân Vũ lập tức nhận ra đó là ai – Lý Ngọc – bạn học của Giản Tùy Lâm, cũng là người đã tiếp tay cho Tùy Lâm để lừa anh cậu, ấn tượng về Lý Ngọc phải nói đã là khắc khá sâu trong lòng Bạch Tân Vũ, theo hiểu biết nhiều năm của cậu về Giản Tùy Anh, về ngoài đẹp mã của nó chính là loại anh cậu rất thích, dựa theo quan sát của cậu, thằng nhóc này nhất định có quan hệ gì đó với anh cậu.

Giản Tùy Anh nhìn thấy Lý Ngọc, sắc mặt tức khắc thay đổi.

Lý Ngọc nhìn Bạch Tân Vũ, lần này Bạch Tân Vũ trở về ngay cả ba mẹ cậu cũng nhận không ra, càng nói chỉ một người chỉ mới gặp vài lần như Lý Ngọc, Lý Ngọc hiển nhiên không nhận ra cậu, ánh mắt lạnh lẽo như muốn ăn thịt người, “Giản Tùy Anh, có phải một ngày không có đàn ông là anh không chịu nổi phải không?”

Bạch Tân Vũ trừng mắt, tức giận đùng đùng, thẳng nhóc này đúng là có quan hệ mờ ám với Giản Tùy Anh, á à, ra là em trai cùng cha khác mẹ đi hợp tác với con bò, bằng không anh cậu đẹp trai giỏi giang ngồi ngồi thế sao lại “lật thuyền trong mương” được chứ, hai đứa này đúng là đáng chết ngàn lần, Bạch Tân Vũ vốn không phải người hay gây chuyện, song bây giờ cậu không khống chế được nữa, vuron tay tát cho Lý Ngọc một bạt tai thật mạnh, sau đó xấn tay áo lên, lấy tư thế chuẩn bị chiến.

Lực tay của Bạch Tân Vũ giờ rất lớn, Lý Ngọc không hề phòng bị, suýt bị đánh ngã, hấn cố giữ lại thăng bằng, híp mắt nhìn Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ thấy ánh mắt hấn thay đổi, biết rõ hấn đã nhận ra mình, Bạch Tân Vũ khiêu khích nhìn hấn, nghĩ thầm hôm nay ông đánh cho mày đi đòi nhà mà luôn, cái đồ tiểu bạch kiểm vong ân phụ nghĩa.

Giản Tùy Anh ngược lại vô cùng bình tĩnh vỗ vai Bạch Tân Vũ, “Về đi.”

“Anh...” Bạch Tân Vũ không cam lòng đi về không như vậy, cậu còn chưa ra oai mà.

Lý Ngọc tiến lên một bước, ngăn trước mặt Tùy anh, “Anh Giản, em đã hiểu lầm anh, thật xin lỗi.”

Giản Tùy Anh cười giễu nói: “Tôi còn lạ gì? Cút đi, sắp sang năm mới đừng khiến tôi bực bội.”

Lý Ngọc lắp bắp nói: “Em, em tới đây để chúc tết anh, em đã chờ ở đây cả ngày rồi, anh Giản, anh cho em đón năm mới cùng anh được không?”

Giản Tùy Anh mắt diếc tai ngo, trực tiếp quay trở về, Lý Ngọc muốn theo sau, Bạch Tân Vũ liền bước tới ngăn trước mặt hấn, “Anh tôi không muốn trả lời cậu đâu, cậu đừng có mong được với không được. Cậu muốn gì hả? Cậu với thằng tiểu Lâm lừa anh tôi đã rồi còn có mặt mũi chúc tết nữa sao?”

Lý Ngọc đẩy cậu ra, muốn đuổi theo sau.

Bạch Tân Vũ một tay nín lấy vạt áo trước của hấn, một tay bắt lấy cánh tay hấn, cậu nhẹ nhàng khiêng Lý Ngọc qua vai, rồi đập hấn lên mặt đất, hà hê cười, chiều này cậu tập biết bao nhiêu lần, không đập cái thằng đẹp mã này thì không hả giận được!

Lý Ngọc kêu rên hai tiếng, đoạn đứng phắt dậy, đuổi tay về phía Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ định chụp lấy cổ tay hấn, lại bị hấn giành trước một bước giữ lấy cổ, ánh mắt Lý Ngọc sắc lẹm, hấn ghé vào lỗ tai cậu gần từng chữ, “Bạch Tân Vũ đứng không? Tôi chỉ muốn gặp anh ấy chốc lát, rồi sẽ đi ngay, đừng cản tôi, ai cũng không được cản tôi.” Nói xong xô Bạch Tân Vũ té xuống đất, chạy vào trong cư xá.

(xin cho chủ nhà 3s để hoàn hồn lại... đúng là không thể đánh giá một tiểu công qua vẻ bề ngoài nha các bạn)

Bạch Tân Vũ khom người ho khan sồ sồ, lực tay của tên Lý Ngọc này lớn thật, rõ ràng trông nhả nhận thể kia mà... Đúng là thất sách! Cậu từng sờ nói không ra lời, trong lòng thì ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Lý Ngọc.

Chờ hít thở thông hấn, cậu mới lật đật đuổi theo, trong khu cư xá, anh cậu đang nói chuyện với Lý Ngọc, cậu lặng lẽ đi tới, nghe lén cũng không được, mặc kệ cũng không xong, chỉ có thể đứng ở bụi cỏ cách đó không xa. Từ cuộc nói chuyện của bọn họ, cậu biết được anh cậu thật sự có tình cảm với con rùa này, hơn nữa còn là lần đầu tiên trong đời. Hóa ra một người dù có thông minh quyết tuyệt cỡ nào, đứng trước tình yêu, cũng có thể bị đánh bại.

Lý Ngọc càng lúc càng quá trớn, Bạch Tân Vũ nhịn không được, nhảy ra nói, “Anh, chúng ta lên lầu đi.”

Giản Tùy Anh khẽ gạt đầu, đi về phía cửa thang máy.

Bạch Tân Vũ hung dữ trừng Lý Ngọc, dùng khẩu hình nói chữ “Cút”, rồi theo anh lên lầu.

“Anh, Aaaaaanh.” Bạch Tân Vũ đuổi theo Giản Tùy Anh, vừa chạy vừa hô.

Giản Tùy Anh bực bội nói: “Cái gì?!”

Bạch Tân Vũ xấu hổ nói: “Em không có cố tình nghe lén đâu...”

Giản Tùy Anh trừng mắt nhìn cậu một cái, rồi xoay người rót cho mình chén rượu, không có ý tiếp tục đề tài này. Hấn khoanh chân ngồi dựa vào ghế salon, tóc tai tán loạn, chiếc áo lông cừu và quần ngủ bằng vải lạnh càng tô thêm vẻ lười nhác của hấn, hấn hơi nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, một tay cầm chén rượu, một tay cầm điều thuốc, Bạch Tân Vũ từ góc này nhìn lại, vừa khéo nhìn thấy đường cong uy mỹ bên mặt và hàm râu ngắn ngún của hấn, cậu nghĩ, người ta điên cuồng vì anh cậu cũng chẳng phải gì lạ, bộ dáng anh lười thôi chán chường là thế, lại hết như một bức họa. Cậu bỏ nhào vào trên ghế salon, cười nói: “Anh, nếu anh thích loại như cậu ta, em biết cũng có người như vậy đó, cực kì đẹp trai luôn, hôm nay em gọi cậu ta ra đây cho anh xem nha, sao?”

Giản Tùy Anh hít một hơi thuốc lá, “Mày tình dùm tao cái đi, rốt cuộc mày đến đây có chuyện gì, không có gì thì mau về nhà.”

“Em đến đây để bồi anh mà.” Bạch Tân Vũ nháy mắt, nịnh nọt nói.

Giản Tùy Anh trầm mặc một hồi, “Vậy mày theo tao ra đảo Tân Hoàng.”

“Hà?” đảo, đảo Tân Hoàng?

“Đi chúc tết ông nội tao, mày lái xe.”

“Bây giờ ư?” Bạch Tân Vũ nhìn đồng hồ, đã sắp mười một giờ, không phải, bây giờ thời gian không phải là vấn đề, nhưng sao tự dưng lại muốn đi đảo Tân Hoàng, nhờ chạm mặt Du Phong Thành thì sao, Du sát tính mà hiểu lầm mình đến đó vì hấn là toi à...

Giản Tùy Anh dập tắt thuốc lá, đứng dậy, “Đi bây giờ.”

Bạch Tân Vũ lấp bắp nói: “Cái này, cái này là anh muốn đi chứ không phải em đâu nha.”

Giản Tùy Anh dùng ánh mắt như nhìn đũa ngu mà nhìn cậu, “Mày lại lên con gì nữa vậy?”

“Em nói là, là, là anh bắt em đi đảo Tân Hoàng đó, không phải tự em muốn đi.”

Giản Tùy Anh nói: “Không muốn thì thôi.”

“Không không, anh muốn đi thì em đưa anh đi.” Bạch Tân Vũ chân chó chạy vào trong phòng, “Anh, em soạn hành lý cho anh nha.”

Hai người mang hành lý đơn giản đi xuống lầu.

Trên xe, Bạch Tân Vũ hỏi dò: “Anh, anh còn nhớ lúc anh mười mấy tuổi, anh đưa em đến đảo Tân Hoàng thăm ông nội không?”

“Nhớ.”

“Có phải người bạn anh hẹn lúc đó, là Hoắc kiều, cậu của Du Phong Thành không?”

Giản Tùy Anh lơ đãng nói: “Ừ, thằng nhóc đó tên là Du Phong Thành à, tao quên mất rồi, nó hiện giờ thế nào?”

“Cũng tạm.”

“Mày nói nó khi dễ mày đúng không, vậy nó có về không? Hẹn nó ra nói chuyện với tao.” Giản Tùy Anh khẩu khí bất thiện.

Bạch Tân Vũ liên tục nói: “Không cần không cần, bọn em bây giờ... không sao nữa rồi, thân nhau lắm.”

Giản Tùy Anh thất thần nhìn ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói: “Nhoáng cái đã nhiều năm như vậy...”

“Anh, hồi em còn bé, có khi dễ cậu ta bao giờ chưa?”

“Có, hồi bé mày thích học tao, tao thế nào thì mày thế đó, tự ngấm đi.”

Bạch Tân Vũ nhin cười không được, cậu đích thực là một nhóc lưu manh khi ấy, nhưng chỉ có lúc anh ở đây cậu mới dám quậy như vậy thôi, nếu mà không có anh, cậu chỉ là “một con gà”, “Hoắc Kiều nói, lúc bé em từng bắt nạt cậu ta, đoán chừng vì vậy mà cậu ta ghét em.”

“Móa, bao nhiêu năm trước rồi, sao thù dai dữ vậy.”

“Đúng đó.” Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, lần này đi đảo Tân Hoàng không biết có nên gọi điện thoại cho Du Phong Thành không? Dù gì cũng đã đi rồi, tuy không phải do cậu muốn, nhưng đã gần nhau như vậy, ăn một bữa cơm cũng đâu... Cái Lè Gì Thốn! Cậu không có số của Du Phong Thành!

Lúc ở quân đội cậu không cần phải xài điện thoại, muốn gặp ai, chỉ cần đi vài bước là được, cho tới giờ cậu cũng không nghĩ mình sẽ cần điện thoại để liên lạc với Du Phong Thành, như vậy... thôi cũng tốt, dù sao cũng không có ý định gặp mặt.

Hai người đến đảo Tân Hoàng vào lúc nửa đêm, ông nội đã sớm đi ngủ, cô người làm dọn phòng cho hai người, Bạch Tân Vũ mệt mỏi cực kì, đầu vừa chạm gối đã ngủ.

Sáng ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, Bạch Tân Vũ đã thức. Cuộc sống ở bộ đội đã hình thành cho cậu thói quen, dù ngày hôm qua đón tàu đêm rất khuya, cậu vẫn dậy sớm theo đồng hồ sinh học, cậu bắt đầu rửa mặt, thay giày thể thao, sau đó ra ngoài chạy bộ.

Nơi ông Giản ở là một trang viên cỡ trung do ông tự thuê người xây, trong nhà chỉ có vài miếng ăn, việc trồng trọt, chăn nuôi, sinh hoạt hầu như đều là tự cung tự túc, mỗi ngày ở đây đọc sách uống trà, rảnh rỗi tản bộ, quả thực như nơi thế ngoại đảo nguyên. Mảnh đất này xây gần một cái hồ lớn, không khí, cảnh vật vô cùng tươi tốt, hai mươi năm về trước lúc mới mua, nơi đây vẫn còn khá vắng vẻ, nay thành thị mở rộng ra lân cận, giá cả ngày một tăng, nhưng dầu bao nhiêu người đến hỏi mua, ông cụ vẫn không bán. Từ cái ngày di của Giản Tùy Anh qua đời, anh xem nơi đây là chỗ tạm lánh cho mình, cách vài tháng lại đến đây, ở chơi đôi ba bữa.

Khi bé cậu đã đến đây một, hai lần, lúc ấy cảm thấy nông trang này thú vị, sau này lớn lên lại chệ ở đây không có điều hòa, muỗi lại nhiều, thành ra cũng không đến nữa, giờ thì khác rồi, cậu thấy nơi này yên tĩnh, thời tiết dễ chịu, một nơi ở tốt, nói thật, từ khi đi lính, cho dù có đi đâu khác, cậu cũng không thấy khắc khổ bằng Tân Cương.

Cậu chạy vài vòng quanh hồ, sau đó quay về nông trang, ấn tượng về nơi này vẫn còn khá mù mờ trong đầu cậu, nhưng cậu vẫn cố tìm chút manh mối về chuyện xưa năm đó. Lúc ấy cậu và Du Phong Thành đi đâu, chơi cái gì? Cậu thật sự làm cho Du Phong Thành khóc rất nhiều lần ư? Nghĩ tới hình ảnh Du Phong Thành đầu đinh bị cậu bắt nạt khóc suốt suốt, trong lòng cậu bỗng dâng lên cảm giác sung sướng.

Trở lại phòng, vừa khéo đến giờ ăn sáng, ông nội Giản và Giản Tùy Anh đã thức dậy.

“Ông nội, anh, hai người dậy rồi.” Bạch Tân Vũ cười dịu dàng chào hỏi hai người, cái miệng nhỏ ngọt như đường. “Ông nội, chúc mừng năm mới, trông ông vẫn cường tráng như ngày nào, y như hồi còn trẻ í.”

Ông cụ mặt mày hớn hở, “Tân Vũ, thằng nhóc này, biết ăn nói phết nhỉ.” Ông cụ móc trong túi ra một xấp tiền lì xì dày cộm, “Chẳng mấy khi con đến đây thăm ông.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Hi hi, cảm ơn ông nội, con không khách khí đâu nha.” Cậu nói lời này một nửa là đùa ông, nửa còn lại là thật lòng thật dạ, ông cụ năm nay đã hơn bảy mươi, ấy mà chẳng có cọng tóc bạc nào, tinh thần sáng láng, nói chuyện âm vang hữu lực, tóc tai gọn gàng, sống lưng thẳng tắp, cứ ngỡ như hồi còn trẻ, dường như ngay cả thời gian và tuổi tác cũng không thể mài mòn được phong độ của một người lính.

Lúc ăn cơm, ông cụ cực kì hứng thú hỏi về tình hình của Bạch Tân Vũ ở quân đội, đoạn cứ bùi ngùi mãi về những ngày tháng đỉnh cao của mình, ông nội Giản và ông nội Du Phong Thành đều là người cùng lứa có công gây dựng nước, song ông Giản không đặt nặng con đường làm quan, về hưu sớm.

Ba người vừa ăn cơm vừa tâm sự, bầu không khí thoải mái lại yên tĩnh, Bạch Tân Vũ thấy lòng mây Giản Tùy Anh dần ra, mới rút cuộc yên lòng.

Sau khi cơm nước xong, cậu lại đi dạo quanh trang viên, không ngờ lại phát hiện ở đây cũng có một chuồng heo, song cậu không bước qua, đáng lẽ cậu phải tránh xa nơi hôi hám này, nhưng cậu lại nghĩ phải hay chẳng tất cả heo trên thế này đều có chung một số phận, đàn heo này nào so được với đàn cậu chăm ở Tân Cương, nhìn chúng, cậu thậm chí có thể đoán được kết cục của từng con, con này quá mập, hẳn sẽ bị làm thịt, con kia kén ăn, chắc sống được thêm mấy tháng, thậm chí cậu còn bị ma xui quỷ khiến đi tới, quan sát thức ăn của chúng có đủ dinh dưỡng hay không.

“Cậu Bạch.”

Bạch Tân Vũ giật mình, nhìn lại, đó là người ông nội Giản thuê lại đây để chăm đàn heo, “Ồ, ừm, chào chú.”

“Cậu Bạch, cậu tới đây làm gì thế? Ở đây bẩn lắm.” Hắn cười chất phác, “Cậu chưa thấy heo bao giờ ư? Tò mò sao?”

Bạch Tân Vũ cứng mặt, “Dạ, ờ, tò mò lắm ạ.”

“Hà hà, có gì vui mà tò mò đâu, vừa hỏi lại vừa bẩn.”

“Dạ, vậy cháu trở về đây.” Bạch Tân Vũ nói xong liền nhanh chóng cất bước đi, đoạn được vài bước, cậu không nhịn được quay đầu lại, “À mà, cháu nghe nói heo vừa sinh thì phải cho uống nhiều nước, thêm tí muối nữa, nước nhiều đây không đủ đâu ạ.”

Người nọ sững sờ.

Bạch Tân Vũ vừa đi vừa nói, “Cháu chỉ nghe nói thôi, nghe nói thôi à.” Cuối cùng xoay người bỏ chạy.

Cậu đi xa rồi, người nọ lẩm bẩm nói: “Sao cậu ta biết có heo nái mới sinh nhỉ...”

Bạch Tân Vũ sau khi đi xa khỏi chuồng heo, trong lòng bỗng dâng lên nỗi buồn nhàn nhạt, cậu làm sao thế này, cậu ngày trước ăn chơi đàng điếm, có bao giờ quan tâm đến chuyện cho heo ăn đâu. Tại sao! Tại sao bây giờ cậu lại để tâm đến chuyện đó đến thế? Thật là phi logic!

Cậu bực bội móc điện thoại ra, muốn liên lạc với bạn nhậu, định bụng tìm lại phong thái của Bạch thiếu gia năm xưa, vừa nhắn cho đám bạn xong, tức thì cậu nhận được một tin nhắn mới, cậu ngạc nhiên, sao tụi này dậy sớm thế nhỉ. Nhìn kỹ, là tin nhắn đến từ một số lạ, mở ra xem, chỉ có vồn vện vồn chữ: Đang làm gì vậy?

Bạch Tân Vũ không chút suy nghĩ, lập tức nhắn lại: Ai thế?

Đối phương cũng nhanh chóng trả lời: Người đàn ông của em.

Bạch Tân Vũ cảm thấy trái tim mình nảy mạnh, sắc đỏ lan khắp cả da mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 45

Bạch Tân Vũ nhún: Du Phong Thành?

Bên kia cũng nhanh chóng trả lời: Chứ còn ai?

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, tên này chơi Tam Tự Kinh (ba chữ) nhiều quá sinh nghiện rồi, ông đây cũng giỏi văn lắm nhá, đoạn nhấn lại: Khó mà nói.

Bên kia lập tức gọi một cú tới, vừa bắt máy, âm thanh biếng nhác của Du Phong truyền đến, “Vài ngày không gặp đã nhảy lên đầu tôi rồi phải không, anh đang ở đâu?”

Bạch Tân Vũ do dự chốc lát, không định nói cho Du Phong Thành biết mình đang ở đảo Tàn Hoàng, hai ngày trước ở phi trường cậu vừa bảo người ta không cần gặp mặt, bây giờ hần biết mình chạy ra đây thì mất mặt chết, nghĩ vậy nói: “Đương nhiên là đang ở nhà.”

“Có nhớ tôi không?”

“Hừ, ngày nào tôi cũng ăn ngon ngủ khỏe, không có thừa hơi nhớ cậu đâu.”

“Vậy sao, nhưng mà tôi có chút nhớ anh.”

Bạch Tân Vũ bắt giắc nhoeun miệng cười, cậu ho nhẹ một tiếng, “Nhớ thì sao?”

“Mấy ngày nữa ra đảo Tàn Hoàng tìm tôi đi.”

Bạch Tân Vũ nói: “Sao cậu không đến Bắc Kinh tìm tôi?”

“Anh ở Bắc Kinh từ nhỏ đến giờ chưa đủ hả? Phải đổi địa điểm chứ.”

“Trời lạnh thế này thì có gì hay ở đó đâu.” Bạch Tân Vũ xoa đôi bàn tay, sáng sớm ở đây lạnh khiếp.

“Bảo đến thì đến đi.”

Bạch Tân Vũ cố làm ra vẻ, “Được rồi, vài ngày nữa rảnh tôi sẽ đi thăm cậu.” Cậu định chờ tới khi anh cậu muốn quay trở về Bắc Kinh, đến lúc ấy lại để tài xế của ông nội đưa anh về, còn mình thì đi tìm Du Phong Thành.

Du Phong Thành vừa lòng “Ừ” một tiếng, “Này, hai ngày nay anh có ra ngoài lêu lổng không đấy?”

“Tôi đang ở chỗ anh họ giúp anh vài việc, bận bịu lắm...” Sau khi nói xong, cậu sực nhận ra cuộc đối thoại này hơi kì kì, nghĩ đi nghĩ lại sao cứ thấy hai người như người yêu chính thức ấy nhỉ, cậu nhếch miệng, “Tôi có làm gì cũng không đến lượt cậu xen vào.”

Du Phong Thành trầm mặc chốc lát, cười lạnh nói: “Tôi mà thêm quân anh ư, chỉ là ở phương diện này tôi khá chú trọng việc sạch sẽ, anh đừng quên nửa tháng sau chúng ta phải về quân đội, đừng chọc tôi giận, biết không?”

Bạch Tân Vũ rề rà “hừ” một tiếng.

“Chùng nào đến thì gọi cho tôi.” Du Phong Thành nói xong câu đó liền cúp máy

Bạch Tân Vũ nhìn màn hình dựng ngón giữa, sau lại nghĩ tới đây là điện thoại di động của mình, bao nhiêu buồn bực liền xìu xuống hết.

Giản Tùy Anh ở nhà ông nội đôi ba bữa, mỗi ngày đều theo ông chơi cờ, uống trà, đoạn thời gian này cứ như ở trong viện dưỡng lão, tuy thanh nhàn thoải mái, nhưng ai cũng nhận ra được tâm trạng của Giản Tùy Anh khá sa sút và nặng nề, có đôi khi lại thấy anh ngồi vắn vơ một mình, khiến mọi người đều rất lo lắng. Bạch Tân Vũ cũng không biết nên an ủi anh như thế nào, chỉ có thể bồi anh, cuộc sống như vậy khiến cậu cảm thấy rất khác lạ, trước đây không quen là vì thích, nay là vì chẳng có việc gì để làm, ở quân đội cũng vậy, đã quen với nhịp điệu vội vã, gấp rút thường ngày, bây giờ thì ngược lại, cả ngày ngồi một chỗ, ngoài việc chạy bộ mỗi sáng ra thì cũng chỉ quanh quẩn ở vườn sau và chuồng heo, thậm chí còn nhờ vậy mà tài nịnh hót của cậu tăng nhanh vù vù, gây dựng cảm tình với tất cả các cô chủ làm thuê.

Cuối cùng, ông nội cũng cảm thấy khó chịu với thái độ của Giản Tùy Anh, bèn thả tự do cho hai người, đi đâu thì đi, miễn sao vui là được.

Giản Tùy Anh lúc đầu không muốn đi, nhưng bị ông nội Giản và Bạch Tân Vũ dùng dằng mãi mới gật đầu đồng ý.

Bạch Tân Vũ lạ đường lạ xá không biết đi đâu, tài xế Ngô thấy vậy đưa hai người đến một quán bar, bảo đây là địa điểm “hot” nhất đảo, gái trai thi đổ nhau về đây hết. Bạch Tân Vũ có ý liên hệ đám bạn bè quan hệ rộng của mình, bảo họ thêm vài cậu trai đẹp mắt tới, cậu nghĩ bây giờ hần là lúc anh cậu rất cần những thứ này.

Vừa tìm được hàng ghế ló, đã thấy những người kia đứng chờ, người bạn của Tân Vũ khá thông minh, nhanh nhẩu đưa hai nam hai nữ “ngon lành” đến,

bọn họ thấy hai người Bạch Tân Vũ bên tiếp đón cực kì nhiệt tình, nào là hỏi han công việc, nào là cời giúp áo khoác, châm lửa, rót rượu, sự chu đáo ân cần mua được bằng tiền này biết là giả dối, nhưng nó quả thật làm người ta dễ chịu.

Bạch Tân Vũ gọi hai cậu trai kia đến nói vài câu, nhắc rằng tâm trạng anh cậu không tốt lắm, cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi, không được chủ động nếu chưa cho phép, phải hoàn toàn theo ý anh cậu.

Giản Tùy Anh nhắm chiếc xô pha không người mà ngồi xuống, hai cậu trai xinh đẹp kia cũng ngồi xuống theo hai bên, phối hợp nhau rót rượu cho hắn, Bạch Tân Vũ sợ hắn uống quá nhiều, bèn ngồi vào cạnh hắn tám chuyện để phân tán sự chú ý, Giản Tùy Anh khi thì trả lời đôi ba câu, khi thì ngồi đó sững sờ không nói gì, thấy vậy Bạch Tân Vũ lo lắng không thôi, nhưng lại không biểu hiện ra mặt.

Ngồi cạnh Bạch Tân Vũ là một cô gái tóc ngắn, mặt mày thanh tú, cứ dựa vào Bạch Tân Vũ nói chuyện suốt, bộ ngực đầy đặn 〇〇 của cô thỉnh thoảng 〇〇 đề lên cánh tay Bạch Tân Vũ, cổ tình cạ sát mấy lần, Bạch Tân Vũ thỏa mãn vô cùng, nếu không phải anh cậu đang ở đây, có lẽ cậu đã nhận hết nỗi rồi. Cậu ở quân đội chín tháng, sau khi về chưa kịp nghỉ đã chạy đến đây để thăm anh, ngay cả cơ hội nói chuyện với phụ nữ một lần thôi cũng không có, bây giờ người đẹp cạnh bên khiến lòng cậu ngứa ngáy không thôi, hơn nữa việc này khiến cậu yên tâm đi phần nào, xem ra cho dù có bị Du Phong Thành dụ dỗ cách mấy đi chăng nữa, cậu vẫn thích phụ nữ hơn, hoặc có lẽ bản thân cậu vốn có xu hướng song tính luyến, chỉ là chưa phát hiện ra mà thôi.

Giản Tùy Anh thấy phiền, uống vài hớp rồi đứng dậy: “Mày ở đây chơi đi, đừng để ý tao.”

“Ừ.” Bạch Tân Vũ hết cách, đành phải ngồi một mình, chị gái tóc ngắn thấy có cơ hội, bèn mềm giọng làm nũng với Bạch Tân Vũ, đoạn mở rượu cho cậu.

Bạch Tân Vũ lúc mười mấy tuổi đã là một tay sát gái, cậu vốn cho rằng mình sẽ rất rành rọt đón nhận chuyện này, nhưng khi người đẹp nhiệt tình tán chuyện với cậu, tuy không phải không có cảm giác, song cậu lại cảm thấy cả người khó chịu, có lẽ đã lâu không tiếp xúc với phái nữ, nên cậu nhất thời không biết làm sao để cư xử hòa hợp với người ta, nhất là mùi son phấn và nước hoa trên người cô, khiến cho cậu có chút... chán ngấy.

Ý nghĩ này khiến cậu vô cùng sợ hãi, cậu không tin mình là người đồng tính, và cũng không muốn trở thành người đồng tính, cậu biết cậu và Du Phong Thành qua lại với nhau chỉ để giải buồn, hơn nữa, hai người đàn ông yêu nhau thì tốt lành gì chứ? Chẳng hạn như anh cậu đây, chẳng có kết quả gì tốt, với tư cách là một thẳng nam hơn hai mươi năm nay, thật ra trong lòng cậu chưa bao giờ tin rằng giữa người đồng tính có thứ gọi là tình yêu chân thành, cũng như việc qua lại với Du Phong Thành chủ yếu là do tính dục vậy, cậu rất sợ một mình sẽ trở thành người đồng tính, bởi vì nếu chuyện đó thật sự xảy ra, chứng tỏ một người “thẳng” có thể bị “bẻ cong,” hơn nữa, cậu không dám tin một ngày nào đó bản thân cậu sẽ thích Du Phong Thành, đó là điều khiến cậu sợ hãi nhất.

Nghĩ như vậy, cậu càng thêm tỏ ra nhiệt tình với người đẹp bên cạnh, cậu cố thuyết phục mình rằng chỉ chưa quen thôi, chốc nữa là lại bình thường ngay ấy mà, sẵn tiện chỉnh đốn lại tính hướng của mình luôn một thể.

Giản Tùy Anh ngồi trong góc uống rượu giải sầu, còn cậu ở một bên tán tán tình hai cô gái đẹp, dần dần, cậu cũng tìm về được cảm giác phong lưu năm ấy, nói chuyện cũng không ngại ngừng gì nữa, rượu hết ly này đến ly khác, cuối cùng cô gái tóc ngắn nghiêm nhiên dựa vào lòng cậu, bờ môi đỏ tươi và mềm mại khẽ sát lại, chủ động hôn cậu.

Bạch Tân Vũ cảm thấy có gì đó kì kì, sao bờ môi này đậm mùi son thắm, lại còn mềm, hôn không đã gì cả, toàn chờ cậu chủ động mà thôi, nghĩ vậy cậu chợt hốt hoảng, tại sao cậu lại nghĩ đến nụ hôn của Du Phong Thành trong lúc đang hôn người đẹp chứ, má ơi, cậu không thể “cong” được! Cậu bèn ôm lấy eo người đẹp, hôn lấy hôn để một hồi lâu.

Sau khi nụ hôn chấm dứt, người đẹp dựa vào lòng cậu cười khúc khích, song cậu cảm thấy chẳng thoải mái tí nào, cũng không biết là do uống rượu quá nhiều, hay là do buồn bực trong lòng, cậu đẩy người đẹp ra, “Anh ra ngoài làm điều thuốc.” Cậu bảo một tiếng với Giản Tùy Anh, rồi cầm lấy bao thuốc lá đi ra ngoài.

Đứng ở cửa quán bar, không khí bên ngoài khoan khoái hơn hẳn, cậu bèn hít một hơi dài, chợt cảm thấy nơi đây quá ồn ào, lại đi đến bãi đỗ xe gần đó, muốn tìm một chỗ yên tĩnh để hút thuốc, lòng cậu giờ rối loạn trăm bề, nhìn, hay nghe thấy gì, cũng cảm thấy phiền phức vô cùng.

Cậu bước tới cạnh bồn hoa ngồi xổm xuống, châm lửa, chỉ thấy em gái tóc ngắn cũng theo ra, nở nụ cười quyến rũ đến gần cậu, “Anh ơi, em ra ngoài cùng anh được không?”

Bạch Tân Vũ gượng cười hai tiếng, “Ồm... bên ngoài lạnh lắm, em mặc ít vậy, đi về trước đi.” Hôm nay đảo Tàn Hoàng có tuyết rơi, cậu nhìn cặp giò lộ ra ngoài của cô cũng thấy lạnh thay.

“Em không lạnh.” Người đẹp làm nũng nói: “Nếu em sợ em lạnh, vậy chúng ta ra chỗ nào ấm áp đi.”

Câu này ám chỉ quá rõ ràng, Bạch Tân Vũ thật sự không tìm được lý do nào để từ chối cả, em gái ngực bự chẳng phải là loại cậu thích đó sao, tại sao còn phải do dự? Nếu thích thì làm đi chứ, con mẹ nó, đây không phải là thứ cậu chờ đợi chín tháng nay rồi sao!

Cuối cùng cậu vẫn sợ, bèn liếm láp: “Anh của anh đang ở đây, hôm nay anh phải ở cùng anh, hôm khác anh lại hẹn em.”

Em gái thất vọng nói: “Nhớ nha, vậy anh lưu số của em đi.”

Bạch Tân Vũ lấy điện thoại cầm tay ra, “Em nói đi.” Cậu cúi đầu bấm bấm.

“138...”

“1, 3, 8...” Bạch Tân Vũ nói: “Sao không nói tiếp nữa?” Cậu ngẩng đầu, chỉ thấy em gái đang nhìn phía sau lưng cậu với ánh mắt vừa khó hiểu vừa sợ sệt, điệu bộ hết như nhìn thấy quỷ, làm cậu quay phắt đầu lại, vừa nhìn thấy là ai, cậu suýt nữa đã té vào lùm hoa, người đang đứng sau lưng cậu đương nhiên không phải quỷ, thậm chí còn ghê hơn cả quỷ, đó chính là Du Phong Thành đang mặt mày đờ đờ sát khí.

Bạch Tân Vũ nhảy dựng lên, “Du, Du Phong Thành, sao cậu lại ở chỗ này?!”

Du Phong Thành lạnh mặt nhìn cậu, “Những lời này phải là tôi hỏi mới đúng. Không phải anh đang ở Bắc Kinh ư? Chẳng lẽ tối nay lại đột nhiên ra đảo Tàn Hoàng? Xem ra anh đến đây không phải vì để tìm tôi nhì.”

Về mặt Du Phong Thành quá rợn người, em gái xinh đẹp thấy tình hình không ổn, xoay người chạy mất.

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, “Tôi... ừm... tôi đi theo anh họ ra đây.”

“Đến đây hỏi nào?” Du Phong Thành nheo mắt lại nhìn cậu, “Anh nói dối, tôi sẽ biết.”

Bạch Tân Vũ nhớ Du Phong Thành từng nói rằng cậu là kiểu người nghĩ gì đều viết hết trên mặt, Du Phong Thành thông minh như vậy, cậu mà nói dối sẽ bị hần tóm được ngay, đành cam chịu: “Hôm trước... hôm trước đã tới rồi.”

Du Phong Thành lạnh giọng nói: “Hôm trước anh đã tới, lại gạt tôi nói anh ở Bắc Kinh, nếu hôm nay tôi không đến quán bar, không tình cờ gặp anh, chắc hẳn anh sẽ ngủ với những á điểm này rồi mới đến gặp tôi phải không?”

Bạch Tân Vũ giải thích: “Con mẹ nó tôi không có ngủ với ai hết, vừa rồi tôi cũng từ chối cô ta mà.”

“Đó là bởi vì anh của anh đang ở đây! Anh còn lưu số của ả ta nữa, cô ả có vẻ rất thích anh nhì, chắc là sẽ gọi cho anh đấy.”

Hai người đứng cách cửa một khoảng, nhưng âm lượng không thấp, làm ai nấy cũng chú ý, túm tụm lại xem, Bạch Tân Vũ cảm thấy hơi xấu hổ, thấp giọng nói: “Cậu khó hiểu quá đi, chuyện của tôi không cần cậu lo, còn cậu thì sao, đến quán bar cũng chỉ để uống rượu thôi chắc? Quán này thứ gì cũng có, tôi vừa mới gọi cho anh tôi hai “con vịt” (trao bao) đấy, không phải cậu rất thích đàn ông sao, có cần tôi gọi cho một người không?”

Du Phong Thành bóp cổ cậu, hung dữ nói: “Anh muốn chết phải không?”

Bạch Tân Vũ tóm lấy cánh tay Du Phong Thành, Du Phong Thành siết chặt tay lại, Bạch Tân Vũ bị bóp suýt không thở nổi, đá mạnh vào đùi Du Phong Thành, Du Phong Thành bị đau, bắt lấy cổ tay cậu, trở tay một cái đè cậu lên bồn hoa, cây trong bồn hơi cao, tuy được cắt tỉa gọn gàng, nhưng đâm vào ngực vẫn khá là đau, Bạch Tân Vũ cố giãy ra, song vẫn bị Du Phong Thành kiểm soát chặt hai tay.

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Cậu làm cái gì vậy! Cậu có quyền gì mà cầm tôi!”

Du Phong Thành lạnh nhạt nói: “Tôi đã nói tôi thích sạch sẽ, ai bảo anh qua lại với đám đàn bà đó làm chi.”

Bạch Tân Vũ xấu hổ nói, “Với cậu thì không, nhưng tôi vốn thích phụ nữ, nếu không phải vì cậu thì tôi chỉ làm chuyện đó với phụ nữ mà thôi, hai ta chỉ là bạn giường, cậu hiểu chưa? Bớt lo chuyện người khác đi!”

Du Phong Thành cúi người, ghé vào tai cậu nói: “Bạn giường? Chúng ta đã chính thức làm chuyện đó chưa? Chưa từng có cái gì gọi là bạn giường hết, giờ thì nhắc lại hai chữ đó lần nữa xem!”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Không biết, mau thả tôi ra!”

Trong lúc hai người đang giằng co, em gái tóc ngắn đã quay lại, vẻ mặt cực kì bối rối, “Anh ơi!”

Bạch Tân Vũ cảm thấy xấu hổ vô cùng, cũng may là đang ở đảo Tàn Hoàng, chứ nếu bị người quen bắt gặp cảnh này, cậu còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.

Dường như em gái tóc ngắn không có tâm trạng để cười, vội vàng vàng chạy đến trước mặt cậu, “Anh ơi, anh trai của anh đánh nhau với người ta kìa, anh mau ra đó xem đi!”

Bạch Tân Vũ tròn mắt, chẳng biết lấy lại sức từ hồi nào, tức khắc giẫy khỏi không chế của Du Phong Thành, chạy vèo vào trong quán, tình tình anh cậu đang rất tệ, lại uống rượu, do dù có đánh nhau với người khác cũng chẳng phải chuyện gì lạ, nhưng cậu không muốn anh bị thương, anh đã luôn che chở cậu từ bé, bây giờ cậu cũng muốn bảo vệ lại anh.

Chạy về chỗ ghé lô cũ, ở đó, Giản Tùy Anh đang giằng co cùng với một vài người khác, hẳn chỉ có một mình, còn đối phương có đến mười người, tuy bảo vệ đã đến nhưng đối phương cậy số đông mà quấy phá, không ai khống chế nổi, Giản Tùy Anh hai mắt đỏ au, miệng ngậm miếng thuốc, tay cầm chai rượu, vẻ mặt dữ tợn vô cùng, tựa như con quái vật ngụ trong cơ thể bấy lâu được giải phóng, điệu bộ trông như người mất lý trí, không muốn sống nữa.

Bạch Tân Vũ đi qua xem, có một người trong đám bị Giản Tùy Anh đánh đến nổi mặt mày bê bết máu, có vẻ do đụng đầu vào tường, xương mũi gãy hết, đối phương đang cố thoát khỏi sự khống chế của bảo vệ để đánh trả Tùy Anh, nhưng Giản Tùy Anh chỉ đứng đó lạnh mặt nhìn.

Bạch Tân Vũ vọt tới, khẩn trương nói: “Anh, anh có sao không?”

Giản Tùy Anh nhìn cậu, bình tĩnh nói: “Chạy đi đâu vậy?”

“Hút thuốc... Anh, chuyện gì xảy ra vậy? Em chỉ mới ra ngoài có mười phút, sao anh đã gây sự với người ta rồi?”

Giản Tùy Anh chỉ vào tên mặt mũi be bét máu, “Cái thằng ngu này đi nhầm ghế, nó nói nhiều quá nên anh tức.”

Bạch Tân Vũ thấy đối phương đông người, không muốn rước phiền phức, bèn kéo Giản Tùy Anh bỏ chạy, đối phương tất nhiên sao có thể để hai người chuồn được, bọn chúng phá vòng vây, chạy hùng hục theo cả hai.

Bạch Tân Vũ bay lên đá một cước vào ngực một tên, làm hắn văng xa cả thuốc, rồi nắm tay Giản Tùy Anh hô lớn, “Anh, mình đi mau!”

Du Phong Thành đã chạy tới, chặn trước mặt hai người, chỉ vào đám người đang đuổi theo đằng sau, lạnh lùng nói: “Có đánh bọn chúng không?”

Một tên trong đám cả giận mắng: “Đám đánh em tao, hôm nay tao phải đập chết tụi mày.”

Du Phong Thành túm lấy một quản lý trong quán, bình tĩnh nói: “Bữa này cứ tính cho tôi nhé.”

Quản lý sắp khóc rồi, “Du thiếu, đợi đã, tôi không chắc mình giải quyết được việc này đâu.”

Du Phong Thành vỗ lưng hắn trấn an, “Cậu vừa giải phẫu xong, đừng sợ, đứng tránh xa một chút.” Nói xong đẩy tay quản lý ra, nhấc cái ghế gần đó lên, không nói tiếng vào bèn quăng nó vào đám người kia.

Bảo vệ vừa định ra mặt giải quyết, nhưng sau khi thấy việc này, ai nấy đều tự động lui ra, đám người kia ý mình đông, lại thấy Du Phong Thành chỉ là một thằng nhóc, càng không để hắn vào mắt, bọn chúng vọt lên, chai rượu, ghế, bình hoa, cái gì tiện tay thì lấy, ném về phía Du Phong Thành.

Bạch Tân Vũ và Giản Tùy Anh đương nhiên không đành lòng đứng nhìn Du Phong Thành liều lĩnh một mình, hăng hái xông lên, trong ba người, Du Phong Thành và Giản Tùy Anh đều là những tay oánh lộn từ nhỏ, còn Bạch Tân Vũ tuy trước kia hơi nhu nhược, nhưng sau khi được rèn luyện ở quân đội, cậu đã trở thành người mà không phải ai cũng có thể đối phó được, cả ba đứng cạnh nhau, sức chiến đấu kinh người, “quần” đám người kia đến tơi bời tan tác, quầy bar cạnh đó bị đập nát bét, người trong quán bar cũng chuồn hơn phân nửa, chỉ sót lại vài người đứng xem kịch vui.

Bạch Tân Vũ rất lâu đã không được đánh đấm thỏa thê thế này, lần trước ở trên trấn chưa đã ghiền đã bị đội trưởng kéo chạy mất, sau lại nhiều chuyện không vui xảy ra, mà chuyện này vẫn như cái bóng trong lòng cậu, giờ đã được thỏa nguyện, có lẽ anh cậu cũng đang rất cần một cách như vậy để trút hết bực bội trong lòng.

Lúc này tay quản lý hô to với Du Phong Thành: “Cảnh sát đến rồi!”

Du Phong Thành thấy đánh cũng được kha khá, bèn quăng ghế ra, kéo Bạch Tân Vũ chạy, “Đi thôi, bị cảnh sát bắt thì phiền phức lắm.”

Quản lý nháy mắt nhìn Du Phong Thành, ý bảo giúp ba người ra ngoài.

Bạch Tân Vũ kéo anh mình, “Anh, mình đi thôi.”

Giản Tùy Anh dường như vẫn còn chưa đã ghiền, “Đợi chút, cái thằng kia chưa gục nữa.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Anh, đi mau.” Hắn hạ giọng nói: “Em là lính mã!”

Giản Tùy Anh tỉnh táo vài phần, lắc lắc đầu, rồi đi theo cậu.

Quản lý đưa cả ba ra cửa sau dành cho nhân viên, “Các anh đi đi, cảnh sát cứ để tôi lo.”

Du Phong Thành cười vỗ vai hắn, “Phiền cho cậu rồi.”

Quản lý thở dài: “Thoải đi, từ lúc tôi làm quản lý quán bar của Lục gia, làm gì có nhà nào là chưa bị cậu đánh.”

Du Phong Thành há họng cười, “Cậu biết tôi là người không chủ động gây chuyện mà, tôi là người biết phải biết trái lắm đấy.”

Quản lý nói: “Đi nhanh lên đi.”

Du Phong Thành đưa hai người ra bãi đỗ xe, ngồi trên xe Du Phong Thành, cả ba rất nhanh đã thoát khỏi hiện trường.

Giản Tùy Anh ngồi phịch xuống ghế, ngầy người nhìn ngoài cửa sổ.

Bạch Tân Vũ mở đèn trong xe lên, cẩn thận kiểm tra thân thể của Giản Tùy Anh, “Anh, anh có bị thương không?”

Giản Tùy Anh lắc đầu, “Không có.”

Bạch Tân Vũ nói: “Cổ tay anh không sao chứ? Chảy máu rồi kìa.”

“Không sao.” Giản Tùy Anh đột nhiên lấy lại tinh thần, “Ồ, cậu là ai? Bạn của Tân Vũ à?”

Bạch Tân Vũ sợ Du Phong Thành nói ra quan hệ của hai người, vội vã tiếp lời: “Cậu ta là đồng đội của em đó!”

“Đồng đội?”

“Đúng vậy... tên là Du Phong Thành.”

“Hả?” Giản Tùy Anh nhướn mày, “Cháu trai của Hoắc Kiều?”

Du Phong Thành liếc nhìn Giản Tùy Anh qua kính chiếu hậu, thấy Bạch Tân Vũ cứ sờ tới sờ lui, tìm miệng vết thương trên người hắn, mặt ngoài tỏ ra không quan tâm, nhưng trong lòng lại cực kỳ khó chịu, hắn miễn cưỡng nói: “Vâng, anh Giản.”

Giản Tùy Anh khẽ cười một tiếng, “Khó trách lúc vừa đến quân đội, Tân Vũ cứ nói cậu khi dễ nó.” Hắn nhìn Bạch Tân Vũ, “Bộ dạng mày thế này, bị bắt nạt cũng đáng.”

Bạch Tân Vũ nhếch miệng, “Anh có còn là anh trai em nữa không vậy?”

Giản Tùy Anh đánh cái ngáp, “Tao mệt rồi, đêm nay đừng về nhà ông nội, kéo lại làm phiền ông, đi khách sạn đi.”

“Được.” Bạch Tân Vũ vừa quay đầu, vừa khéo bắt gặp ánh mắt của Du Phong Thành qua gương chiếu hậu, cậu nhớ lại hai người vừa cãi vã xong, lại đánh nhau với người khác, đâm ra không biết nên đối mặt với Du Phong Thành như thế nào, nên giận tiếp, hay là cảm ơn người ta đây? Cậu lúng túng nói: “Cậu thả bọn tôi ở khách sạn đi.”

Du Phong Thành liếc mắt nhìn cậu, chuyên chú lái xe rồi, chỉ chốc lát sau đã đỗ ngay trước cửa một khách sạn.

Giản Tùy Anh không biết đã ngủ từ lúc nào, hai người nâng hắn dậy, khiêng lên lầu.

Sau khi đỡ Giản Tùy Anh vào phòng, Bạch Tân Vũ cởi giày và áo khoác của hắn ra, dùng thuốc xử lý miệng vết thương, Giản Tùy Anh giữa chừng tỉnh dậy, sau khi thấy Bạch Tân Vũ thì lại nhắm mắt, giống như đã quen với việc được người khác hầu hạ, dứt khoát ngủ luôn.

Chăm sóc cho Giản Tùy Anh xong, Bạch Tân Vũ mệt muốn xỉu.

Du Phong Thành vừa muốn mở miệng nói chuyện, Bạch Tân Vũ liền “xuyt” một tiếng, dùng khẩu hình nói: “Đi ra ngoài hăng nói.”

Hai người lui ra ngoài, đi vào căn phòng Du Phong Thành thuê bên cạnh.

Bạch Tân Vũ rút cục mới dám lớn tiếng, không đợi Du Phong Thành mở miệng, cậu đã nói: “Chuyện này tôi cảm ơn cậu.”

Du Phong Thành nhướn mày, “Hửm? Vậy cảm ơn tôi như thế nào?”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, “Tôi... tôi không so đo chuyện hồi nãy của chúng ta nữa.”

Du Phong Thành nắm lấy cẳng cậu, “Nhưng tôi thì muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chương 46

Bạch Tân Vũ đẩy tay hắn ra, “Đã bảo không mà, cậu...” Đang nắm lấy tay Du Phong Thành, đột nhiên cậu chạm vào một nơi ẩm ướt, cúi đầu nhìn, là máu, cậu hốt hoảng kéo tay áo Du Phong Thành lên, thấy máu chảy xuống từ bắp tay, “Sao, sao lại như thế này?” Du Phong Thành mặc áo lông màu đen, hơn nửa trên đường lại ít đèn, cậu chẳng hay biết hắn bị thương, bây giờ nghĩ lại, Du Phong Thành chính là người đã cản đòn cho cậu và Tùy Anh hồi lúc nãy.

Du Phong Thành nhìn, “À” một tiếng.

“À cái quần cậu ý, cởi áo cho tôi nhìn xem.” Cậu cởi áo của Du Phong Thành ra, phát hiện cánh tay hắn có một vết thương do vỏ bìa quệt, thấy vết thương khá sâu, cậu vội la lên: “Con mẹ nó cậu còn đùa được, bị thương rồi nè, theo tôi đi bệnh viện mau.”

“Sao mà đi được, nhờ bị tra ra thì làm sao bây giờ.” Du Phong Thành chỉ vào cái hòm thuốc mượn của khách sạn, “Không nặng lắm đâu, tự tôi biết mà,

băng lại là được.”

Bạch Tân Vũ không tin nhìn hắn, “Thật ư? Liệu có lưu lại di chứng gì không?”

“Không biết.” Du Phong Thành cau mày nói: “Vết thương cỡ này cùng lắm chỉ để lại sẹo thôi.”

Bạch Tân Vũ bưng hòm thuốc qua, “Cậu cởi áo sơ mi luôn đi.”

Du Phong Thành ngồi ở trên giường, dang tay, cười nhìn Bạch Tân Vũ, “Anh giúp tôi cởi đi.”

Bạch Tân Vũ “Híz-khà-zzz” một tiếng, “Tay cậu hồi này còn cử động được mà.”

“Nếu anh không nhắc tới chuyện này thì tay tôi còn xài được, bây giờ thì hết rồi.”

Bạch Tân Vũ liếc mắt, bước đến cởi nút áo cho Du Phong Thành, Du Phong Thành không mặc gì bên trong áo, mông ngực lớn trần trụi hiện ra trước mặt Bạch Tân Vũ.

Du Phong Thành dịu dàng ôm lấy eo Bạch Tân Vũ, ngẩng đầu nhìn cậu, hơi nheo mắt lại, “Khóe miệng của anh dính gì vậy? Nhìn không giống son môi của phụ nữ.”

Bạch Tân Vũ giật mình lau khóe miệng, không biết do đâu mà cảm thấy chột dạ, thốt lên, “Không biết.”

Du Phong Thành “hừ” một tiếng, “Không biết? Đánh một trận làm anh mất trí rồi hửm?”

Bạch Tân Vũ làm bộ không nghe thấy, cẩn thận cởi áo Du Phong Thành ra, cảm rượu sát trùng miệng vết thương cho hắn.

Du Phong Thành hơi nhú mày, nhưng vẫn cứng đầu hỏi: “Là à đàn bà kia sao? Ngoài hôn ả ta thì anh đã làm gì?”

Bạch Tân Vũ lau sạch máu chung quanh miệng vết thương, thấy cũng không nghiêm trọng mấy, song vẫn cần khâu lại, “Cậu mau đi bệnh viện khâu vết thương đi, để lâu không tốt đâu.”

Du Phong Thành xoay mặt cậu qua, “Trả lời.”

Bạch Tân Vũ bắt đắc dĩ, do dự một chút, ngượng ngịu nói: “Chỉ hôn một cái thôi, chưa làm gì khác.”

“Anh còn muốn làm thứ khác nữa?”

Bạch Tân Vũ xấu hổ nói: “Cậu có thời đi không, mau đi bệnh viện.”

“Không đi.” Du Phong Thành đẩy cậu ra, sắc mặt âm trầm.

“Tôi băng vết thương cho cậu trước...”

“Không cần anh lo, chút.”

Bạch Tân Vũ cũng hơi nổi nóng, “Lại lên con gì nữa rồi?”

Du Phong Thành đá mạnh vào hòm thuốc, không khách khí nói: “Cút ra ngoài.”

“Không phải cậu thuê phòng này cho chúng ta sao?”

“Bây giờ thì không phải nữa.”

“Nhưng bóp tiền tôi làm rót ở quán bar rồi, đêm nay tôi biết ngủ ở đâu.”

Du Phong Thành trừng mắt với cậu.

Bạch Tân Vũ cũng không biết tại sao mình chột dạ, cậu có làm sai gì đâu chứ, nhưng khi nhìn vào đôi mắt Du Phong Thành, cậu có cảm giác mình đã phạm phải việc gì đó lớn lắm vậy, thứ cảm xúc này thật khó chịu, cậu bước tới, “Thôi, tôi băng bó cho cậu trước, ngày mai cậu phải đi bệnh viện đó.”

Du Phong Thành vẫn chỉ trừng mắt nhìn hắn, không nói lời nào.

Bạch Tân Vũ thở dài, cầm băng gạc quấn từng lớp lên cánh tay Du Phong Thành, nhìn máu chảy ra, thấm vào băng, cậu lại nhớ đến cảnh Du Phong Thành đứng chắn đòn cho cả bọn, trong lòng hơi xôn xao, cậu nhìn Du Phong Thành, nhỏ giọng nói: “Tôi cũng đã từ chối cô ta rồi mà.”

“Nếu tôi không ở đó thì sao?”

“Tôi cũng sẽ từ chối thôi.”

Du Phong Thành nhìn cậu, “Thật không?”

“Thật.”

Du Phong Thành kéo đầu cậu xuống “Tại sao?”

“Mịa, cậu có thôi đi không.” Bạch Tân Vũ lại nổi giận.

Du Phong Thành cong khoe miệng cười, “Có phải là vì tôi không?”

“Là vì anh tôi, tâm trạng của anh ấy đang rất tệ, tôi không có hứng làm chuyện đó.”

Du Phong Thành nheo mắt lại.

Bạch Tân Vũ thật sự không muốn vì vấn đề này mà cãi nhau với Du Phong Thành, “Được rồi được rồi, cũng có một chút là vì cậu.”

Du Phong Thành kéo đầu cậu xuống thêm chút nữa, môi hai người gần như dán lên nhau, “Anh biết nói chuyện ghê nhỉ?”

“Cậu còn muốn sao nữa?”

Du Phong Thành nói khoác không biết ngượng nói: “Tôi giận rồi, anh dỗ tôi đi.”

“Đại ca à, cậu giận cái gì chứ hả?”

Du Phong Thành chạm môi mình lên môi cậu, chợt hấn nắn mảy, vớ lấy áo của mình chùi miệng. áo sơ mi của Du Phong Thành làm từ vải denim khá dày, chùi lên chẳng dễ chịu bao nhiêu, Bạch Tân Vũ thấy vậy huyếch hấn một cái, chợt nghe Du Phong Thành rên lên, cậu hoảng hốt nhìn lại, phát hiện mình chạm trúng cánh tay bị thương của Du Phong Thành. Cậu lại càng hoảng sợ, “Cậu có sao không?”

Du Phong Thành u oán mà trừng mắt với cậu.

Bạch Tân bị thái độ khác thường của Du Phong Thành làm cho nghen một cục, trút bộ quần trang đi, chẳng hiểu sao Du Phong Thành lại trở nên cực kì khó chơi, không đúng, Du Phong Thành lúc trước cũng là thế này, chỉ là khi ở quân đội, hiếm khi hai người có không gian riêng, cho nên có khó chịu cỡ nào cũng nhịn, hiện tại cả hai ở cùng một phòng, Du sát tinh đâm ra vô cùng ngang ngược, cậu đánh bắt đắc dĩ nói: “Cậu đừng có lộn xộn nữa được không.”

Du Phong Thành nín lấy cổ áo cậu, “Dỗ tôi.”

Bạch Tân Vũ dờ khóc dờ cười, “Dỗ thế nào bây giờ?”

“Đi rửa miệng cho sạch trước.”

“Tôi rửa, tôi rửa ngay đây.” Bạch Tân Vũ chạy vèo vào phòng tắm, lấy bàn chải chà hai cánh môi đến khi đỏ bầm mới thôi. Xong cậu quay ra cho hấn xem, “Được chưa? Đưa thẻ phòng anh tôi luôn đi, tôi qua kia ngủ.”

Du Phong Thành nói: “Chưa xong mà.”

Bạch Tân Vũ quả thực muốn giết người, “Cậu còn muốn gì nữa?”

“Lại đây.” Du Phong Thành đưa tay về phía cậu.

Bạch Tân Vũ đi tới, Du Phong Thành ôm lấy eo cậu, “Hôn tôi một cái, để tôi kiểm tra xem.”

Bạch Tân Vũ cúi đầu nhìn dáng vẻ vô lại của Du Phong Thành, cậu cảm thấy mình nên bỏ đi thì hơn, thế nhưng chưa chắc Du Phong Thành sẽ đồng ý cho cậu ra khỏi cửa, cho dù hấn đồng ý, chẳng lẽ cậu đi thật. Tuy không muốn thừa nhận, nhưng mấy ngày nay cậu có chút muốn Du Phong Thành, cái “muốn” này không phải “nhỏ,” chỉ là người mình thường gặp suốt tám tháng, luôn xuất hiện trong cuộc sống của mình, đột nhiên vài ngày lại không gặp nên cảm thấy không quen mà thôi.

Từ khi nào Du Phong Thành đã trở thành cuộc sống của cậu, hay phải nói là đã trở thành một phần nhỏ trong đó? Cậu nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Du Phong Thành, tựa như gặp quỷ, dán môi mình lên đôi môi mềm mại ấy.

Du Phong Thành hé miệng, ngậm lấy môi dưới của cậu, mút mát thỏa thuê, đầu lưỡi chạm lên lợi, đảo qua hàm răng bóng loáng của cậu, cuối cùng quấn lấy đầu lưỡi, tận tình liếm láp, hôn.

Bạch Tân Vũ bất giác ôm lấy gương mặt Du Phong Thành, nhào nặn đôi môi hấn, hai người trao đổi hơi thở và nước bọt, hương vị thân thuộc của đôi phương khiến đại não cả hai hơi văng vất. Tay Du Phong Thành đặt trên lưng Bạch Tân Vũ bất giác siết chặt, hấn gồng người, Bạch Tân Vũ chỉ thấy hoa mắt, nhoáng cái đã bị hấn đè trên giường. Bạch Tân Vũ chưa kịp thốt lên, đôi môi như lửa nóng lại đến gần, chặn mất câu nói trong miệng cậu.

Tay Du Phong Thành càn rỡ nắm lấy bảo bối của Bạch Tân Vũ qua lớp quần jean, do vải jean khá dày, hấn cầm thật chặt, mượn bàn tay xoa ở phía trên, chỉ như vậy thôi, Bạch Tân Vũ đã có phản ứng.

“Du Phong Thành, chúng ta đừng...”,

“Đừng cái gì, bây giờ mới nói đã muộn rồi.” Du Phong Thành khế cắn môi cậu, thuần thực kéo khóa quần cậu xuống, bàn tay lớn thò vào trong thám thính, cuối cùng mò đến thứ nóng hằm hập kia, “Lần cuối tôi chạm vào nơi này, hấn là hơn một tháng trước nhỉ? Trong khoảng thời gian này anh có thủ dâm không?”

Bạch Tân Vũ la lớn, “Không, không có.”

“Lại造谣 rồi. Anh có nửa đêm trùm chăn, “đánh máy bay” như lúc ở trại tân binh không? Hứm?”

“Không có...”

“Tại sao?” Du Phong Thành vừa khế cắn cổ cậu, vừa xoa nhẹ dọc vụng của cậu.

“Bận, mịa nó tôi bận lắm.”

Du Phong Thành hừ nhẹ một tiếng, “Bận ư? 10 phút “đánh máy bay” cũng không có?”

“Cậu 10 phút thì có, cả nhà cậu mới 10 phút... Á...” Bạch Tân Vũ khế kêu một tiếng, cậu bị Du Phong thành ác ý bóp mạnh, kích thích đến độ khoe mắt chảy nước.

“Tôi mà 10 phút?” Du Phong Thành cười nhẹ, “Mỗi lần vì phối hợp với anh nên tôi mới bắn sớm, anh có muốn thử xem tôi kéo dài được bao lâu không?”

“Không muốn.” Bạch Tân Vũ đỏ bừng mặt, thân thể không tự giác bắt đầu uốn éo, Du Phong Thành rất biết cách làm thế nào để trêu chọc cậu, chỉ ngón tay thôi cũng đủ làm cậu bại trận.

“Nói thật đi, rốt cuộc vì sao anh không thủ dâm? Là bởi vì tự mình sờ khó chịu ư?” Du Phong Thành mập mờ nói nhỏ, “Hay là do tôi xoa sướng hơn?”

Bạch Tân Vũ cắn răng nói: “Nói nhảm, đương nhiên là người khác xoa sướng hơn.”

““Người khác” là chỉ tôi phải không?”

“Đầu nhất định là... Cậu cậu cậu! Đồ chết tiệt, mịa nó sao cậu bóp mạnh vậy...” Bạch Tân Vũ kẹp chặt hai chân, dọc vụng như nước lũ đổ dồn về phía thân dưới, bởi vì trận ầu đã vừa nãy mà cậu đã tỉnh rượu kha khá, nhưng bây giờ cảm thấy đầu óc còn lèm nhèm hơn lúc trước nữa.

Du Phong Thành nhanh nhẹn lột quần áo của cậu ra, những cái hôn rơi xuống như mưa trên ngực, bảo bối của Bạch Tân Vũ cương trong tay hấn, mặc hấn điều khiển.

Hai người từ sau cái đêm trên thị trấn đã chưa từng thân thiết như vậy, rất khó khi ở quân đội mà cả hai được ở riêng với nhau, cho dù trốn ở nơi vắng người, giữa rừng cây, cũng không lúc nào là không thấp thỏm, sợ bị người khác phát hiện, hơn nữa còn phải chịu lạnh, mỗi lần chỉ làm qua loa, quả thật gian gian hơn cả yêu đương vụng trộm, làm gì có nơi nào ấm áp cho cả hai “tận tình,” Bạch Tân Vũ bỗng dưng cảm thấy lằng lằng, chung quy những việc không thể hưởng thụ khi ở quân đội giờ có thể được bù lại rồi.

Bạch Tân Vũ càn cứ vào tư tưởng “ăn mà không trả lễ thì không hay,” cũng vượt ve cơ thể Du Phong Thành, tay liên tục trượt xuống, cuối cùng bò vào trong quần hấn, xoa lấy thứ to lớn, hai người nhiệt tình như lửa giúp nhau “vượt trụ,” chỉ là lúc này Bạch Tân Vũ có điều cố kỵ, không ngừng lo lắng hỏi: “Cánh tay của cậu sẽ không sao chứ?”

Hỏi được hai lần thì Du Phong Thành thấy phiền, nói “Câm miệng, đừng làm tôi mất hứng.”

Bạch Tân Vũ khế hừ một tiếng, càn trả lại cảm Du Phong Thành, Du Phong Thành kể môi lại, hai người lại hôn lấy hôn để.

Lúc này quần áo trên người cả hai đã gần còi hết, Bạch Tân Vũ uống rượu, lại đánh nhau, tinh thần vốn đang phấn khởi giờ đã lèm nhèm, bầu không khí càng thêm hưng hực, Du Phong Thành không ngừng hôn lên mặt, cổ, ngực cậu, chơi đùa dọc vụng của cậu, rõ ràng đang làm tiền hí, Bạch Tân Vũ cảm giác tình hình sắp không thể kiểm soát được nữa, lý trí bảo cậu phải dừng lại ngay, song cậu không nỡ buông bỏ cảm giác sung sướng này, những lần hai người “yêu đương vụng trộm” ở cửa sau phòng ăn, giữa rừng, góc nhỏ trong sân tập, khi ấy mong muốn lớn nhất của cả hai là có một căn phòng bí mật, thêm chiếc giường nữa càng tốt, hôm nay thứ gì cũng có, Bạch Tân Vũ thật sự không nỡ phá hủy khoảnh khắc xa xỉ này.

Du Phong Thành đột nhiên lật Bạch Tân Vũ lại, những cái hôn nóng hổi trút xuống tấm lưng trần của cậu, hấn vừa vỗ về dọc vụng của Bạch Tân Vũ, vừa thò tay lấy gel bôi trơn đặt trên tú đầu giường.

Bạch Tân Vũ khi ấy đang chôn mặt trong chăn nên không nhìn thấy, cậu chỉ cảm thấy động tác của Du Phong Thành chợt dừng lại, định bụng ngồi dậy thì cảm thấy mông mình dính thứ gì đó lạnh lạnh, cậu giật mình hoảng hốt, tóm lấy tay Du Phong Thành đang lặn mò đến chỗ kia, cậu quay đầu nhìn hấn, run giọng nói: “Cậu làm cái gì vậy?”

Du Phong Thành bật cười, “Anh thấy tôi đang làm gì?”

Bạch Tân Vũ nhận ra điều gì đó, lập tức gãy dựa muốn ngồi dậy, “Không được, tôi không làm...”

Du Phong Thành đề cập về trên giường, thấp giọng nói: “Anh không làm, tôi làm”

Bạch Tân Vũ hét lớn: “Đừng, Du Phong Thành, không được!”

Du Phong Thành không muốn lời thôi với cậu, tay hắn nắm lấy tính khí cậu, xoa nhẹ, cơ thể Bạch Tân Vũ lập tức mềm oặt hết nửa, ngã lại trên giường. Cậu gãy dựa muốn đứng lên, lại bị Du Phong Thành nắm thứ đó, lực bắt tông tâm, cậu chỉ có thể bấu lấy cánh tay hắn, muốn đẩy tay hắn ra, thế nhưng ngón tay Du Phong Thành gài mạnh đầu đinh, đùa nghịch hai túi, khiến cả người cậu run rẩy không thôi.

“Đừng...” Bạch Tân Vũ thở dốc, cả người khó nhịn, nhưng cậu không muốn tiếp tục nữa, cậu không muốn bị “thượng” đâu!

Du Phong Thành cười trên người cậu, ép cậu đến nỗi không thể động dậy, một tay chơi đùa tính khí của cậu, tay kia quệt lấy dịch trơn, tiến vào khe hở...

“A..a... Đừng mà!” Bạch Tân Vũ xấu hổ như sắp bị thiêu cháy, Du Phong Thành đang đút ngón tay vào chỗ đó của cậu, fuuuuuuck, không thể tin được! Cậu bất chấp mà la làng gãy dựa.

“Mẹ nó.” Hạ thân Du Phong Thành sưng to đến khó chịu, ở quân đội quá lâu, hắn chỉ có thể sờ vài cái đồ thềm, nào có được thỏa mãn cho đủ, lúc này đây hắn không có ý định buông tha cho Bạch Tân Vũ, hắn muốn biến cậu thành vật sở hữu của mình. Hắn cởi áo sơ mi ra, trói hai cánh tay của Bạch Tân Vũ ở đỉnh đầu.

Bạch Tân Vũ lúc này cực kì hối hận bản thân ban đầu không chịu chăm chỉ tập luyện, bây giờ thì gặp báo ứng rồi, bị người ta trói không cực cự được gì, lại còn sắp bị “thượng”! Cậu hét lớn: “Du Phong Thành, con mẹ nó cậu mà dám làm, tôi sẽ không tha cho cậu đâu!”

Du Phong Thành nở nụ cười quỷ quyệt, “Đương nhiên là không tha rồi, vẫn còn sớm mà.” Nói xong, hắn cố ý chọt cây gậy vừa cứng vừa nóng của mình vào mông Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ giật bắn người, sợ hãi không nói ra lời.

Du Phong Thành lật người cậu lại, để cậu nhìn hắn.

Bạch Tân Vũ hai mắt đầm lệ nhìn Du Phong Thành, “Đại ca, đừng giỡn với tôi nữa mà, tôi, tôi thật sự...”

Du Phong Thành gõ gõ cây gậy đang dựng đứng của cậu, “Tôi đang giỡn ư? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi chỉ cần sờ vài cái là thỏa mãn rồi?” Hắn cúi xuống, nói khẽ: “Nhưng tôi nhìn lâu lắm rồi, anh sướng đã nhiều, giờ đến phiên tôi.”

Bạch Tân Vũ còn muốn vọt vát thêm chút gì đó, khóc nói: “Lần đó cậu chưa bắn, hai ta huề nhau mà!”

Du Phong Thành nở nụ cười, “Tiêu chuẩn sướng của tôi với anh, kém xa.”

Bạch Tân Vũ còn muốn nói gì nữa, Du Phong Thành đã cúi người xuống, há mồm ngậm lấy thẳng em của cậu, Bạch Tân Vũ cứng cả người, lời ra đến miệng đều bị nuốt ngược vào trong.

Du Phong Thành hàm hồ nói: “Trước hết cho anh sướng một lát.”

“A... A...” Bạch Tân Vũ khê thở gấp một tiếng, máu trong người đều đổ dồn về chỗ bụng dưới, tính khí được khoang miệng ầm áp bao ấy, khoái cảm dâng trào khiến cậu không thể kiểm soát nổi bản thân mình.

Du Phong Thành lấy một cái gối đầu, lót dưới eo Bạch Tân Vũ, vừa phun ra nuốt vào tính khí của cậu, vừa banh đùi cậu ra, ngón tay mượn dịch trơn, từ từ chui vào cửa động kín như bưng.

Thân thể Bạch Tân Vũ run lên, trong cơn thoải mái bỗng cảm thấy thứ gì đâm vào đằng sau, cảm giác kỳ lạ dâng lên rõ rệt, da đầu cậu run bần bật, càng ra sức gãy dựa.

Du Phong Thành đề eo cậu, chặn cả chân lại, vừa liếm láp thân thể cậu, vừa dùng ngón tay mở rộng cửa động bí mật nọ, Bạch Tân Vũ cảm thấy trong người như có hai thứ nóng lạnh đan xen, chẳng trách Du Phong Thành lại chu đáo đến thế, hóa ra là vì phân tán sự tập trung của cậu! Cậu bị hắn liếm đến toàn thân nhũn ra, tay chân cũng bị trói, không thể phản kháng, chỉ có thể mặc cho Du Phong Thành đút thêm ngón tay thứ hai, rồi thứ ba, đợi đến khi ba ngón tay đã vào hẳn, cậu cũng từ trong thứ khoái cảm kỳ lạ này mà lên đỉnh.

Du Phong Thành né không kịp, khoe miệng đều dính đầy dịch thể của Bạch Tân Vũ, hắn phun ra nốt tinh dịch trong miệng, lau mồm, cười xấu nói: “Đặc quá, bây giờ tôi tin anh không hề thủ dâm rồi.”

Sau khi xuất tinh xong, Bạch Tân Vũ rơi vào trạng thái mất hồn trong giây lát, cậu mê mang nhìn Du Phong Thành, lẩm bẩm nói: “Đừng...”

Du Phong Thành lại kiên quyết tách chân cậu, rút ngón tay ướt sũng ra trong tiểu huyết hơi mờ, nâng tính khí của mình, đặt ở cửa động.

Bạch Tân Vũ lấy lại tinh thần, cong cổ nhìn thứ đồ vật đáng sợ giữa hai chân Du Phong Thành, tức khắc gãy mạnh, “Bà mẹ nó Du Phong Thành, cậu mà dám, ông đây liều mạng với cậu!” Vật kia cậu đã sờ biết bao nhiêu lần nên rất rõ “độ khủng” của nó, nghĩ đến việc thứ đồ vật to lớn này sắp cắm vào miệng mình, cậu muốn điên lên mất.

Du Phong Thành nắm lấy cằm cậu, cười nhạt nói: “Nhìn cho rõ, người đàn ông đầu tiên của anh là ai.” Nói xong, hấn thúc mạnh, cơn thịt to dài chui vào mặt huyết mềm mại của Bạch Tân Vũ.

“A a –” Bạch Tân Vũ đau đến nỗi hét to một tiếng, lúc ấy trong đầu cậu chỉ nghĩ một câu: vàooooo rồi, vào thật rồi!

Du Phong Thành bị cậu kẹp mà đau, hấn vỗ nhẹ lên miệng Bạch Tân Vũ, “Thả lỏng một chút.”

Bạch Tân Vũ mắng to: “Thả tôi ra! Má ơi đau quá! Thả ra!”

Du Phong Thành thở dốc nói: “Anh đừng phá hỏng bầu không khí được không, dù gì cũng là lần đầu của anh.”

“Cút! Á á đau...” Bạch Tân Vũ cắn chặt răng, gân xanh trên trán nổi lên, hai tai đỏ hồng.

Du Phong Thành nhẹ nhàng rút ra đâm vào, đợi đến khi cửa động thích ứng với kích thích của hấn, mới tiếp tục thúc vào, cơn thịt tiến quân thần tốc, lần này vào hơn phân nửa.

Đầu Bạch Tân Vũ muốn nổ tung. Cậu chỉ biết đời trai của cậu hôm nay đã tan tành rồi, cậu bị một thằng đàn ông “thượng,” bị “thằng em” của hấn cắm vào miệng. BỊ DU PHONG THÀNH CHỊCH! Với tư cách là một thằng nam, Bạch Tân Vũ cảm thấy thể giới của mình đã hoàn toàn sụp đổ.

Du Phong Thành thấp giọng nói: “Thả lỏng một chút, như vậy hai ta đều khó chịu.”

Bạch Tân Vũ chửi ầm lên, “Con mẹ nó cậu nói tôi nghe thế nào là thả lỏng đi, cậu đã bị người ta chơi chưa, còn bảo tôi thả lỏng!”

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Sớm muộn gì anh cũng đau thôi, cưng à, thả lỏng, để tôi đi vào.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu nguầy nguậy, trên mặt, trên người đầm mồ hôi, làn da ửng hồng như được ngâm trong rượu, trông xinh đẹp đến bất ngờ.

Du Phong Thành gấp một chân của Bạch Tân Vũ lên, khiến cửa động mở lớn, Du Phong Thành điều chỉnh tư thế, chậm rãi rút ra đút vào.

Bạch Tân Vũ cũng cảm thấy rõ có cây gậy to và cứng như đang đâm rút trong miệng mình, trừ cảm giác đau, là nỗi xấu hổ không nói nên lời.

Du Phong Thành cảm lấy tính khí của Bạch Tân Vũ vuốt ve, định phân tán cảm xúc của cậu, Bạch Tân Vũ ban đầu không cương nổi, nhưng sau khi thân thể dần dần thích ứng với kích thích của Du Phong Thành, lối vào đằng sau rốt cuộc cũng có chút phản ứng, khỏe mặt cậu rung rung, cả người co quắp trên giường, mặc kệ Du Phong Thành thao túng.

Du Phong Thành cố nén ham muốn của mình, chậm rãi khai phá đường dạo chật hẹp, hấn nói khẽ: “Anh có biết là, đàn ông cũng có thể sướng chỉ bằng cửa sau không?”

Bạch Tân Vũ cắn răng, “Cậu nói láo...”

“Chúng ta có thể thử xem.” Du Phong Thành nâng miệng Bạch Tân Vũ lên, bắt đầu thay đổi góc độ ra vào, đồng thời động tác trên tay cũng không ngừng, đùa giỡn dục vọng của Bạch Tân Vũ.

Tiểu huyết sĩ chật dần dần dãn ra, trơn trượt, Du Phong Thành ra vào ngày càng thông thuận, tính khí của Bạch Tân Vũ hơi có phản ứng, cứng lên từ từ trong tay hấn, đồng thời sau khi sự đau đớn ban đầu đi qua, Bạch Tân Vũ dần dần cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ đang nổi lên, bắt đầu từ nơi hai người kết hợp, nhanh chóng lan khắp toàn thân, chớp mắt, Bạch Tân Vũ đã chẳng thể nào xem nhẹ nỗi sung sướng xen lẫn đau đớn trong tràng dạo được nữa. Thậm chí cậu không cách nào tìm được ngôn ngữ để hình dung nó, cậu chỉ biết mỗi khi Du Phong Thành đâm vào điểm nào đó trong tràng dạo, cả người cậu sẽ tê dại như bị điện giật, tính khí càng cứng hơn lúc trước, “A..... A...” Cậu kim lòng không được mà rên rỉ, thanh âm kia như là đau đớn, như là khó nhịn vì tình dục, khiến cho người khác không rõ cậu đang sướng, hay là khổ.

Du Phong Thành dần dần phát hiện điểm mẫn cảm của cậu, dồn sức đâm vào nơi đó, thân thể Bạch Tân Vũ bắt đầu run lên, hậu huyết co rút, không kim lòng nổi nâng hai chân kẹp lấy eo Du Phong Thành, cổ họng phát ra tiếng ngâm không rõ nghĩa.

Du Phong Thành khàn giọng: “Sướng không? Hửm? Bị tôi chơi có sướng không?”

Bạch Tân Vũ lúc này đã ý loạn tình mê, cậu lảm bảm nói: “Cảm miệng... Cảm miệng... A a... đừng... nhanh quá...”

Du Phong Thành cố định eo Bạch Tân Vũ, bắt đầu ra vào như cuồng phong bão táp, vòng eo hữu lực đưa đẩy thần tốc, thúc vào hậu huyết Bạch Tân Vũ như đóng cọc, tiếng ‘bach bach’ vang lên theo những cái va chạm mãnh liệt, dịch trơn hóa thành bọt do sự cọ xát của Du Phong Thành, chảy ra ngoài cánh miệng tuyết trắng của Bạch Tân Vũ, ướt cả chiếc gối đầu dưới lưng.

Mùi tình dục dường như đốt cháy cả bầu không khí, hai người lâm vào sự điên cuồng chưa từng có, Du Phong Thành như dã thú cắm mạnh vào nhục động riêng tư của Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ nâng miệng, không cảm lòng nghiêng hợp với sự đâm rút của Du Phong Thành, giây phút này, tâm trí đang

bị dục vọng xâm chiếm của cậu bỗng tìm lại được một phần lý trí, tự hỏi phải chăng bản thân cậu là đồng tính luyến ái thật. Đáng tiếc cậu không có nhiều thời gian để suy nghĩ về vấn đề này nữa, khoái cảm mãnh liệt như sóng biển đã tước mất thần trí cậu, chỉ có thể trôi theo dòng tác cuồng liệt của Du Phong Thành, chìm nổi trong bể dục dề mê.

“Du... Phong Thành... dừng... dừng nhanh vậy mà... tôi chịu không được... A a a a –” Bạch Tân Vũ không chế không nổi hét to, dục niệm như bão giãy vò cậu đến chảy nước mắt, trong giây phút đó cậu lơ mơ cảm thấy mình đang ở đỉnh cao của sự trụy lạc, cảm giác mất đi trọng lượng mang lại cho cậu kích thích xưa chưa từng có, khiến cậu gần như không chịu nổi.

Du Phong Thành dường như chưa dùng hết sức, sau hơn trăm lần đưa đẩy trong tư thế mặt đối mặt, hấn lật cơ thể xụi lơ của Bạch Tân Vũ lại, đâm đút từ đằng sau, nhìn Bạch Tân Vũ chống hông bị mình mặc sức chơi, hai mắt hấn đỏ bừng, động tác càng thêm mạnh, thêm mau, liên tục đưa Bạch Tân Vũ lên đỉnh điểm của dục vọng.

Đêm nay, hai người họ như đã thú.

Bạch Tân Vũ căng đôi mắt nặng trĩu, chỉ cảm thấy mắt mình sưng to, khô khốc không mở được, đầu óc vằng vát, tứ chi nặng như chì, chi cần khẽ động, cả người liền đau rã rời, nhất là thân dưới luôn truyền đến cảm giác đau đớn kỳ lạ... Cậu thất thần vài giây, nhớ lại cái đêm “phiên giang đảo hải” hôm qua, cậu lập tức như bị sét đánh, cả người như tỉnh lại, hai mắt đại ra, ngẩn người nhìn vào khoảng không, dường như không thể tin được trí nhớ của mình.

Cậu... cậu bị một thằng đàn ông làm... Mịa nó... cậu thật sự bị một thằng đàn ông làm!

Đây đây đây... Đây là chuyện quái gì vậy? Cậu ở nơi quân đội mấy tháng trời không bị “thượng,” tại sao về nhà thì lại... Du Phong Thành quả thật dám làm chuyện này với cậu, nếu bây giờ trong tay có súng, cậu sẽ bắn nát hấn ngay! Đang lúc cậu tưởng tượng đủ chuyện trong đầu, tên đầu sỏ đã xuất hiện, Du Phong Thành mặc mỗi chiếc áo tắm, đang lau mái tóc ướt nhẹp, hiển nhiên vừa tắm xong, ánh mặt trời đang đông xuyên qua cửa sổ ánh lên người hấn, khiến cả người hấn trông khoan khoái, tinh thần sáng láng, hai má như hoa hồng mới nở.

Du Phong Thành nhìn Bạch Tân Vũ đang nằm lỳ ở trên giường, “Tỉnh rồi?”

Bạch Tân Vũ xoay cổ, hai con mắt đỏ bừng nhìn hấn trừng trừng.

Du Phong Thành đi qua ngồi xuống trên giường, cười xoa đầu cậu, “Sao vậy? Có đau không?”

Bạch Tân Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu... Con mẹ nó cậu... Cậu dám...” Cậu nhớ lại tình tiết ngày hôm qua, định bắt tội Du Phong Thành cường gian mình, song không đủ sức mở miệng, biết là tự bản thân dâng lên miệng hồ, thế nhưng khi nghĩ đến sự thật rằng mình bị “thượng,” trong lòng cậu không tài nào bình tĩnh nổi.

Du Phong Thành nằm ở bên cạnh, tay chống lấy đầu, vuốt cằm cậu như đùa con chó nhỏ, “Làm cũng đã làm rồi, bây giờ anh hỏi tôi có dám không cũng đã muộn rồi.” Hấn cười cười, khẽ sát vào Bạch Tân Vũ, khàn giọng nói: “Không phải tôi qua anh rất thoải mái ư, đừng ăn cháo đá bát thế chứ.”

“Tại tôi qua tôi uống nhiều quá chớ bộ!” Bạch Tân Vũ lớn tiếng giải thích, kết quả la xong, mới phát hiện cuống họng mình đau không tưởng nổi.

“Thì sao? Anh quên hết rồi hửm?” Du Phong Thành xoay người đè lên người cậu, đôi mắt xảo quyết nhìn cậu không chớp, “Anh muốn nói với tôi mình không nhớ chuyện xảy ra hôm qua ư? Thật là anh không nhớ anh bắn mấy lần, còn tôi bắn mấy lần sao? Chẳng lẽ anh không nhớ anh kẹp lấy eo tôi, gọi tên tôi? Hay là anh quên mất cảm giác tôi đâm vào trong cơ thể anh...”

Bạch Tân Vũ xấu hổ đến độ muốn nhỏ máu, “Con mẹ nó cậu chơi xấu...”

Du Phong Thành cười tà nói: “Tôi chơi xấu, anh cũng rất phối hợp mà. Bạch Tân Vũ, anh sớm nên biết mình có ngày hôm nay, tôi chẳng thể nào thỏa mãn chỉ với vài ba cái xoa thôi đâu, tôi nói là làm, không chống thì chày.”

Bạch Tân Vũ kỳ thật đã có dự cảm từ sớm, rằng đến một lúc nào đó hai người cũng sẽ đến bước này, thế nhưng cậu chỉ muốn đơn giản là hưởng thụ khoái cảm đối phương thủ dâm cho, nào muốn bị bạo súc. Cậu lấy tay che mắt, cảm thấy khó thở cực, bây giờ nói gì cũng vô dụng, hơn đối với loại người như Du Phong Thành, lời lẽ hay nắm đầm cũng chẳng thắng được hấn, cậu chỉ cảm thấy ngay từ đầu cậu đã rơi vào sự dụ dỗ không thể thoát ra của Du Phong Thành, bị hấn thao túng, điều khiển, việc đêm hôm qua quả thật chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, bây giờ cậu cảm thấy thẹn vô cùng, thêm cả thân dưới đau âm ỉ...

Du Phong Thành kéo tay cậu xuống, nói khẽ: “Thẹn thùng ư?”

Bạch Tân Vũ xoay người qua, chôn mặt ở trong chăn, “Cậu đừng làm phiền tôi nữa được không?”

Du Phong Thành vệt chân lên chui vào, từ phía sau lưng ôm lấy eo cậu, dùng hành động nói cho cậu biết rằng “Không được.”

Vừa chạm vào thân thể rắn chắc, thon dài của Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ lại càng nhớ đến chuyện hôm qua, cả người bỗng cứng ngắt.

Du Phong Thành dịu dàng liếm lỗ tai cậu, mập mờ cười, “Không phải anh bảo mình phong lưu lắm sao, sao trên giường lại thẹn thùng thế này?”

Bạch Tân Vũ buồn bực nói: “Mịa nó, tôi luôn ở trên mà...”

“Chỉ cần có khoái cảm, có khác gì nhau chứ.” Du Phong Thành dùng tay dịu dàng vuốt ve cơ thể cậu, giọng khàn khàn: “Tôi đã nói nói sớm, một ngày nào đó tôi sẽ làm đến khi anh ngất đi mới thôi, tôi có đúng là một người đàn ông giữ lời không nào?” Nói xong còn nở nụ cười đáng ghét.

Bạch Tân Vũ thúc mạnh khuỷu tay vào bụng dưới của hắn, Du Phong Thành ăn đau rên một tiếng, bắt lấy cánh tay của Bạch Tân Vũ, đặt ở trên giường, “Đừng quậy, cho tôi ôm một lát.”

“Ôm cái rắm!” Bạch Tân Vũ lấy vai đẩy hắn, định ngồi dậy, Du Phong Thành lại ôm chặt eo cậu, khiến lưng cậu dính sát vào ngực hắn.

Bạch Tân Vũ xấu hổ nói: “Thả tôi ra! Tôi muốn ngồi dậy!”

“Đừng quậy nữa, anh dậy không nổi đâu.” Du Phong Thành dịu dàng hôn cổ cậu, hai tay hai chân quăn chặt lấy cậu không buông, cười khê nói: “Anh có tin rằng, tôi có thể cho anh thoải mái hơn, thoải mái nhiều hơn cả trước đây nữa không?”

Bạch Tân Vũ buồn bực nói: “Cậu đừng làm phiền tôi nữa, để tôi ngủ một lát thôi.” Cậu muốn được yên tĩnh nói lời thương tiếc với trình tiết của mình cũng không được sao?

“Anh ngủ đi.”

“Cậu ôm thì làm sao tôi ngủ.”

“Đó là vì anh chưa đủ buồn ngủ.”

Bạch Tân Vũ cắn răng nói: “Cậu có thôi hay không!”

Du Phong Thành dùng răng cọ xát vành tai cậu, khê cười nói: “Tôi muốn ôm anh một lát.”

Trái tim Bạch Tân Vũ run lên, có phần không chịu nổi giọng điệu làm nũng của Du Phong Thành, cảm giác này giống như... giống như hai người họ là người yêu thật sự vậy, việc này thật sự vượt quá khả năng chấp nhận của cậu, thân thể cậu cứng ngắc co rút ở trong chăn, không biết nên phản ứng ra sao.

Hai người cứ lặng lẽ nằm như vậy, ai cũng không nói gì, bầu không khí yên tĩnh là thế, lại khiến cho người ta cảm thấy âm áp, cánh tay của Du Phong Thành vắt ngang hông cậu, mang lại cho cậu một cảm giác an tâm không thể nói.

Một hồi lâu, Bạch Tân Vũ đột nhiên nhớ ra gì đó, “Anh tôi đâu rồi?”

“Còn đang ngủ, mới 9 giờ thôi.”

Bạch Tân Vũ khê thở ra, “Tôi muốn đi xem ảnh.” Nói xong định đứng lên.

Du Phong Thành ôm eo kéo cậu về, “Để tôi, anh trông thế này, qua đó để anh ấy biết tôi qua anh bị tôi làm à?”

Bạch Tân Vũ then quá hoá giận, “Con mẹ nó cậu còn dám nhắc lại chuyện này!”

Du Phong Thành xoa đầu cậu, nhanh nhẹn xuống giường, vừa huýt sáo vừa mặc quần áo bên cạnh.

Bạch Tân Vũ nhìn thấy băng gạc trên cánh tay Du Phong Thành bị nhuộm đỏ một mảng lớn, tuy tối qua cậu đánh hắn một cú rất hả dạ, nhưng nghĩ lại vết thương ấy là do Du Phong Thành đỡ cho cậu và anh Giản, cậu lại hơi băn khoăn.

Du Phong Thành theo ánh mắt cậu nhìn cánh tay mình, cười tà nói: “Không cần áy náy, tôi đã đòi thù lao rồi.”

Bạch Tân Vũ dựng ngón giữa với hắn, tức giận đến tay run bần bật.

Du Phong Thành hôn cậu một cái, mặc quần áo tử tế, mở cửa đi ra ngoài.

Bạch Tân Vũ lập tức vén chăn ngồi dậy, cậu xuống giường, chỉ cảm thấy thân dưới đau nhức không thôi, hai chân như nhũn ra, có hơi không khép lại được, cậu thử đi hai bước nhưng hai chân lại không nghe theo ý mình, không biết hồi cậu mới tập đi có khó khăn như vậy không, mỗi một bước cậu đi, là nhớ lại tình cảnh khi Du Phong Thành đè cậu, những cái va chạm mãnh liệt như dã thú của hắn, mỗi một hình ảnh, một chi tiết đều khiến da đầu cậu run lên.

Vắt vớ cũng tới được phòng tắm, cậu vội vàng đi vào tắm rửa. Vừa phủ khăn tắm lên thì cửa phòng tắm mở ra, Du Phong Thành đang đứng ở cửa ra vào, “Anh muốn tắm sao không nói với tôi một tiếng.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn hắn, hung dữ nói: “Tôi muốn đi ị cũng phải báo cáo với cậu à.”

Du Phong Thành nhú mày, “Giận ghê thế, được rồi, hôm nay không muốn cãi nhau với anh.”

“Anh tôi thế nào rồi?”

“Vẫn còn ngủ ngon lắm.”

“Anh ấy có... phát hiện gì không?” Bạch Tân Vũ chột dạ hỏi.

“Đã nói anh ta ngủ rồi, phát hiện được gì chứ.”

Bạch Tân Vũ lúc này mới khẽ thở ra.

Du Phong Thành đi vào phòng tắm, cầm lấy khăn mặt trong tay cậu, mập mờ cười, “Tôi lau tóc cho anh.”

Bạch Tân Vũ có phần không chịu được bầu không khí kỳ lạ này, ánh mắt lẩn tránh, “Không cần, tôi, tôi đi xem ảnh.”

Du Phong Thành ôm eo cậu dồn vào góc tường, cúi đầu xuống, hà hơi vào bên mặt cậu, “Quen anh lâu như vậy, tại sao đến bây giờ tôi mới phát hiện... da mặt anh mỏng đến thế?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Tân Vũ sừng sừng sờ sờ đáp: “So với cậu thì da mặt ai mà chẳng mỏng.”

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Thật sao? Để tôi ném thử xem nào.....” Nói rồi hần sát lại gần, hôn một cái lên khuôn mặt Bạch Tân Vũ.

Mặt Bạch Tân Vũ lại bắt đầu nóng lên, “Được rồi được rồi, tôi thật sự muốn đi xem anh trai thế nào.”

Du Phong Thành buông cậu ra, “Lau khô tóc trước đã.”

Bạch Tân Vũ chà xát đầu, “Cắt ngắn như sư thế này, còn gì là tóc nữa.” Cậu ném khăn mặt, bước về phía phòng tắm, nhưng phía bên dưới vẫn cứ đau nhức kinh khủng, cho dù cậu đã liều mạng muốn giữ dáng vẻ bình thường, nhưng lúc đi lại vẫn có chút xiêu vẹo, nhòm từ phía sau rất là khôi hài, Du Phong Thành nín cười, vừa nghĩ tới chuyện này cũng bởi chính hắn làm ra, tâm tình không chỉ tốt lên một chút thôi đâu.

Mặc dù Bạch Tân Vũ không ngoảnh đầu lại, cũng có thể cảm giác được Du Phong Thành đang xấu xa cười ở sau lưng, mặt cậu đỏ bừng, nhanh chóng đi đến phòng tắm, mặc xong quần áo, vớ lấy thẻ phòng Giản Tùy Anh rồi vội xông ra ngoài.

Vừa vào phòng đã thấy Giản Tùy Anh quả nhiên đang ngủ say như chết, cửa sổ hơi mở ra, trong phòng độc một mùi khó ngửi của rượu, Bạch Tân Vũ phát hiện y nôn hết từ thảm tới giường, nhưng hắn là đã có người dọn đi rồi, xem ra hồi nãy Du Phong Thành tần ngần trong này nửa ngày chính là đi dọn dẹp. Bạch Tân Vũ hừ nhẹ một tiếng, cảm thấy Du Phong Thành thế mà vẫn tốt bụng đến mức đi làm mấy chuyện này.

Cậu bước tới, quan sát Giản Tùy Anh đang ngủ đến bất tỉnh nhân sự, thờ dài thườn thượt. Anh trai cậu chưa nói gì hết, nhưng cậu có thể cảm nhận được trong lòng anh có bao nhiêu uất ức cùng thông khổ, một khi mấy thứ này có cơ hội bộc phát, sẽ vô cùng kịch liệt, cho nên ngày hôm qua ở chỗ đó, cậu thà cùng anh đánh lộn với người ta, cũng không muốn thấy anh cứ giữ mãi cục nghẹn ở trong lòng.

Cậu nằm sát xuống bên người Giản Tùy Anh, giường thật sự rất lớn, hai người nằm cạnh nhau vẫn rộng chỗ, cậu thực sự khó chịu, dù đứng hay ngồi, phía bên dưới làm người ta xấu hổ nhói đau cứ từng giây từng phút nhắc nhở cậu chuyện gì đã xảy ra tới qua, thiệt tình hi vọng có thể ngay lập tức ngắt đi..... Nghĩ đến chuyện bản thân mình cứ như thế mơ mơ hồ hồ bị người ta giỡn trò, cậu thật sự khóc không ra nước mắt. Cái tên lưu manh khốn nạn Du Phong Thành, quả nhiên là do ông trời xui xuống để trị cậu mà, cậu cũng có chỗ sai, ngoài kia có biết bao em gái non mềm vui vẻ chờ được cậu yêu thương, cậu, con mẹ nó cậu lại cùng một thằng đàn ông chui vào khách sạn làm cái quái gì, nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ chuyện này đều là do vận mệnh an bài, tóm lại Du Phong Thành cùng cậu, một kẻ thiếu đạo đức, một kẻ khờ dại non nớt, quả là ông trời tác hợp!

Cứ suy nghĩ vẫn vơ như thế một lúc, cậu tự nhiên lại ngủ mất.

Cũng không biết đã ngủ được bao lâu, cậu bị tiếng điện thoại đánh thức, sờ lên tủ đầu giường lấy đến, là Giản lão gia gọi, cậu giật mình một cái mới chợt tỉnh táo lại, thế mà đã là giữa trưa.

“Dạ, con chào ông.”

“Tân Vũ đây à, Tùy Anh đâu? Sao lại tắt điện thoại?”

Bạch Tân Vũ cơ bản không thấy điện thoại của Giản Tùy Anh đâu, tối hôm qua loạn đến như thế, có lẽ vứt đâu mất rồi cũng nên, “À, anh ấy vẫn đang ngủ. Tối hôm qua bọn con uống hơi nhiều nên vào khách sạn nghỉ ạ.”

“Ông biết ngay là kiểu gì cũng có chuyện như vậy, thế mấy đứa có về ăn trưa không?”

“Trưa nay thì không về được ạ, anh con vẫn chưa tỉnh, tối bọn con về.”

“Tốt, đi uống một chút cũng tốt, có những chuyện không nên giữ trong lòng.” Giản lão gia thở dài, rồi cúp điện thoại.

Lúc này, Giản Tùy Anh chậm rãi mở mắt.

Bạch Tân Vũ nói: “Anh? Tỉnh rồi à!”

Giản Tùy Anh híp mắt nhìn cậu nửa ngày, ánh mắt dần chuyển từ mù mờ đến thanh tỉnh, qua mất nửa phút, y lật người, thở dài một hơi, “Aish. .... Đau đầu. .... Nước.”

Bạch Tân Vũ đem chai nước khoáng đưa cho Giản Tùy Anh, Giản Tùy Anh tu ừng ực vài hơi hết hơn nửa chai, “Mấy giờ rồi? Đang ở khách sạn à?”

“Giữa trưa, chúng ta đang ở trong khách sạn.”

Giản Tùy Anh cau mày ngẫm nghĩ một lúc lâu, “Sao cả người anh mày đau dữ, tối hôm qua đánh nhau hở?”

Bạch Tân Vũ dờ khóc dờ cười, “Anh, cuối cùng anh có nhớ gì không đó?”

“Cái được cái mất.” Giản Tùy Anh khó chịu xoa huyệt Thái Dương, “Tối hôm qua bạn chú mày đến đây phải không?”

“Dạ.”

“Hình như là. ....”

“Là đồng đội của em, cháu trai Hoắc Kiều.”

“Xem ra trí nhớ của anh mày vẫn còn tốt chán, thằng nhóc đó được, có khí chất đàn ông.” Giản Tùy Anh lại thả người nằm lên giường, miệng than thở: “Khó chịu. ....”

“Em xoa bóp cho anh nhé?”

“Không cần, để anh mày nằm nghỉ một lát rồi về.”

Bạch Tân Vũ nhéo bờ vai của y, cười nói: “Tối hôm qua đánh đã nghiền chứ hả?”

“Tạm tạm.”

“Thế cuối cùng thì tại sao anh lại đánh nhau?”

“Không nhớ lắm, dù sao cũng do thằng cha kia đi nhầm hàng ghế, mồm miệng còn phun toàn mấy thứ bẩn thỉu.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Anh, giữa trưa em đưa anh đi ăn món gì ngon đi.”

“Ăn không vào.”

“Ăn đi.”

“Không muốn ăn.”

“Hay đi mát xa?”

“Không đi.”

“Thế thì đi. ....”

“Ạch, chú mày đừng nhiều sự nữa.” Giản Tùy Anh lấy chăn trùm đầu.

Bạch Tân Vũ lập tức bỏ nhào lên lưng Giản Tùy Anh, cười hi hi, “Anh, có em ở đây với anh tốt hơn nhiều chứ phải không?”

Giản Tùy Anh hừ một tiếng, “Đứng lên, nặng chết anh mày.”

“Em về nghỉ ngơi được có một xú đã phải quay trở lại bộ đội, nếu có ai dám gây sự với anh, anh cứ ghi sổ lại, em đi đòi lại dần dần cho anh.”

Giản Tùy Anh im lặng trong chốc lát, rồi dùng lực đánh vào tay Bạch Tân Vũ, “Nhóc con, rốt cuộc cũng có chút tương lai.”

Bạch Tân Vũ than nhẹ một tiếng, cậu nhìn không được mà so sánh một Giản Tùy Anh khí phách, kiêu căng bất thuần trước kia với Giản Tùy Anh hiện tại giống như con thú bị nhốt chặt vật nhưng lại kiêu ngạo, trong lòng chua xót không thôi.

Giản Tùy Anh tắm rửa một lát, thay quần áo, hai người ra khỏi phòng.

Giản Tùy Anh nhìn tư thế đi đứng không được tự nhiên của Bạch Tân Vũ, nhíu mày hỏi: “Chú mày làm sao vậy? Hôm qua chân cậu bị thương à?”

Bạch Tân Vũ đáp ngay tắp lự: “Đúng thế á, ngày hôm qua không biết thằng cha nào làm em vấp té, đau chết mất.”

“Bạn chú mày đâu? Về nhà rồi à?”

“À, cậu ta..... về mất rồi.”

Lời còn chưa dứt, cửa phòng cách vách liền bị mở ra, Du Phong Thành vẻ mặt thản nhiên bước ra từ bên trong.

Bạch Tân Vũ xém tí nữa thì cắn phải đầu lưỡi, thốt ra, “Cậu còn chưa về à?”

Du Phong Thành liếc mắt nhìn bọn họ, “Ngày hôm qua uống hơi nhiều, ngủ thêm một chút.”

Giản Tùy Anh hướng hần gật đầu, “Ngày hôm qua cảm ơn cậu.”

Du Phong Thành nhếch môi cười, nhìn qua Bạch Tân Vũ đang liếc phía hần, “Không cần khách khí.”

Bạch Tân Vũ nghĩ rằng, thật sự cảm ơn cái con khi mồm, chính bản thân cậu đã phải trả giá quá lớn rồi.

Du Phong Thành rất là tự nhiên ôm lấy bả vai Bạch Tân Vũ, “Đi, tôi mời hai người bữa cơm trưa.”

Ngay trước mặt Giản Tùy Anh, Bạch Tân Vũ cũng không dám lộn xộn, cười gượng: “Không cần, anh trai tôi không thấy đói, bọn tôi đi về trước.”

Du Phong Thành đáp: “Hai người vất vả đến đây một chuyến, nói gì cũng phải để tôi được tận tình tiếp đãi chứ nhỉ.”

Ngày hôm qua Du Phong Thành vừa giúp đỡ bọn họ, Giản Tùy Anh cũng không có mặt mũi nào mà từ chối, nhưng y thật sự khó ở, căn bản là không muốn ăn cơm, liền nói: “Tiểu Du, ngày xưa cậu có nhớ từng được cậu mình dẫn đến trang viên của ông tôi chơi không?”

Du Phong Thành nhẹ nhàng cười, “Đương nhiên là có.”

Bạch Tân Vũ nghe được trái tim run lên, anh trai cậu muốn làm gì vậy.

“Ngày hôm qua anh đây uống nhiều quá, giờ không muốn đi ăn, vậy cậu đi cùng bọn anh đi, như vậy cậu cùng Tân Vũ cũng có thể ôn chuyện, cậu xem thế có được không?”

Bạch Tân Vũ vừa há mồm muốn từ chối, Du Phong Thành đã không chút do dự nói: “Như vậy cũng được, vừa đúng lúc tôi cũng tò mò, nơi đó chắc hẳn có thể gọi lại cho tôi một ít kỷ niệm khi còn bé.” Hần liếc qua Bạch Tân Vũ, ánh mắt phát sáng lấp lờ.

Bạch Tân Vũ nhìn không được run run, nghĩ rằng anh trai cậu thật sự là đang vạch áo cho người xem lưng, có đúng là ông anh cậu lớn lên bên cạnh không đó hả trời? Chẳng bằng đẩy cậu xuống hố luôn cho rồi.

Giản Tùy Anh căn bản không chú ý sắc mặt Bạch Tân Vũ kém đến như thế nào, thản nhiên bước về phía trước.

Du Phong Thành dùng khuỷu tay ngoắc cổ Bạch Tân Vũ, hướng cậu không ngừng cười mờ ám.

Bạch Tân Vũ hung hăng lườm hần, ý đồ dùng ánh mắt cảnh cáo hần bớt làm xằng, đáng tiếc Du Phong Thành cơ bản chẳng bắt được sóng, nhanh như chớp hôn đánh chọt lên trán Bạch Tân Vũ một cái, sau đó buông tay ra, nghênh ngang đi.

Lúc bọn họ về tới phòng, lễ tân máy móc nói với Du Phong Thành: “Du tiên sinh, tối hôm qua ngài đã sử dụng rượu cùng các đồ cá nhân, thêm hai gian phòng tổng cộng tiền là 8620 đồng, đã gồm các khoản khấu trừ thẻ VIP, xin Ngài ký đơn xác nhận.”

Du Phong Thành ngó cũng không buồn ngó lập tức ký, vừa lúc Giản Tùy Anh đến bên cạnh hần, trong lúc nhàn rỗi liền ghé mắt một cái, ngay lập tức thấy được có cả chi phí thanh toán cho áo mưa* trên phiếu, y hơi hơi nhíu nhíu mày, cảm giác có chút khác thường, nhưng đầu đang đau đến muốn nứt ra, cũng chẳng muốn nghĩ nhiều.

*Áo mưa: Ba con sói, condom, BCS.

Bọn họ lái xe đến nơi ở của Giản lão gia.

Ở trên xe, Giản Tùy Anh nhắm mắt lại hỏi: “Tiểu Du, cậu của cậu đâu, hết năm cũng không về nhà sao?”

“Không, cậu tôi phải đi chấp hành nhiệm vụ.”

“Anh cũng lâu lắm rồi không gặp cậu ta.” Giản Tùy Anh lẩm bẩm.

“Hai người học cùng trường trung học phải không?”

“Ừ.” Giản Tùy Anh khẽ cười một tiếng, “Lại nói tiếp, hồi xưa anh đây còn theo đuổi cậu ta đó.”

Tay lái của Du Phong Thành chợt động, thân xe đột nhiên lệch đi một đoạn, chút nữa là đụng vào rào chắn. Hắn nhanh chóng ổn định phương hướng, nhưng mọi người trên xe đều nhất thời chấn kinh.

Bóng Giản Tùy Anh qua kính chiếu hậu nhìn hắn cười nhạt một cái, “Kính ngạc đến thế cơ à? Cậu ta ấy à, đương nhiên không chấp nhận, rồi còn đánh lộn với anh mấy một trận, sau đó thì lại thành anh em.”

Du Phong Thành không đáp, biểu tình cứng ngắc, ánh mắt cũng có chút tối đi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạch Tân Vũ cũng hết sức bất ngờ, tuy nhiên ngẫm lại, anh trai cậu trưởng thành sớm, hơn mười mấy tuổi đã biết mình thích con trai, sau đó cũng chẳng giấu diếm, đôi bạn trai rất thường xuyên. Bề ngoài của Hoắc Kiều rất ưa nhìn, cho dù hiện tại cũng không phải gu của anh trai cậu, nhưng khi ấy bị anh cậu theo đuổi thật sự cũng chẳng phải chuyện kỳ lạ gì, cơ mà, tại sao Du Phong Thành lại tức giận, đúng vậy, cậu cảm giác được Du Phong Thành tức giận, nhưng Du Phong Thành không hề hé răng lấy một chữ.

Đến nơi ở của Giản lão gia, Du Phong Thành nhìn như không có vấn đề gì, Bạch Tân Vũ nhẹ nhàng thở ra, cũng không để trong lòng.

Giản Tùy Anh đơn giản giới thiệu Du Phong Thành với ông mình một chút, rồi thân nhiên về phòng nghỉ ngơi.

Giản lão gia cười ha hả nói: “Ồi chà, cháu trai của lão Du, ngày xưa lúc mới gặp cậu chỉ cao có từng này, đảo mắt đã lớn như thế. Sức khỏe của ông cậu có khá không?”

Du Phong Thành cùng Giản lão gia trò chuyện, Bạch Tân Vũ nhàm chán ngồi bên cạnh, đến bây giờ cậu vẫn chưa phản ứng kịp, vậy mà Du Phong Thành đã công khai chạy đến đây làm cái gì, hiện tại còn muốn ở lại ăn cơm, hơn nữa thấy hắn cùng ông nội nói chuyện tâm đầu ý hợp như vậy, rất có khả năng đêm nay sẽ mời hắn trú lại, ôn lại chút kỷ niệm ấu thơ.

Cơm nước xong, Giản lão gia bảo Bạch Tân Vũ đưa Du Phong Thành đi dạo một vòng quanh trang viên, Bạch Tân Vũ đang muốn nói riêng vài câu với Du Phong Thành, liền nhanh chóng đưa hắn ra ngoài.

Du Phong Thành tán bộ bên cạnh giàn đậu giác, liên tục gật đầu, “Cái này có chút ấn tượng.”

Bạch Tân Vũ nói: “Cậu cần gì tới chỗ này tìm lại kỷ niệm, có kỷ niệm tốt đẹp gì đâu chứ.”

Du Phong Thành hí hóp mắt nhìn cậu, “Có rất nhiều hồi ức đáng giá, anh không nghe cậu tôi nói à, khi còn nhỏ chúng ta đã nhiều lần chơi đùa cùng nhau.”

Bạch Tân Vũ có chút chột dạ, “Cậu khi đó mới có mấy tuổi chứ, có nhớ ra thì cũng làm được gì, một lát nữa đi về đi, buổi tối ở chỗ này lạnh lắm.”

Du Phong Thành nhếch môi cười cười, “Anh đuổi tôi đấy à?”

“Chuẩn rồi đấy, cậu còn tính ở đây cả đời chắc.”

“Nhưng tôi còn chưa chơi đủ, tôi thấy nơi này khá thú vị, đang nghĩ nán lại khoảng 2 ngày.”

Bạch Tân Vũ cắn răng nói: “Cậu con mẹ nó đừng có mà quá đáng.”

Du Phong Thành cười nói: “Tôi có làm gì đâu chứ?” Hắn hơi hơi khom lưng, khẽ sát vào tai Bạch Tân Vũ, “Chẳng lẽ, bây giờ anh cứ nhìn thấy tôi lại ngượng, ngay lập tức nhớ đến chuyện tối hôm qua?”

Bạch Tân Vũ bị nhìn thấu, thẹn quá hóa giận, “Nói hươu nói vượn, tôi nhìn thấy cậu liền cảm thấy...thấy...”

“Thấy cái gì nha?”

Thấy cảnh hai người điên cuồng một đêm, giờ cậu quả thực không thể nhìn thẳng vào mắt Du Phong Thành.

Du Phong Thành ôm lấy eo cậu, cười mờ ám: “Chỗ này thật sự rất tốt nha, vừa vặn khiến tôi nhớ lại một chút ký ức hồi còn con nít, chẳng phải anh rất ngạc nhiên không biết ngày xưa anh bắt nạt tôi như thế nào à? Hai ngày này tôi sẽ cho anh biết.”

Bạch Tân Vũ lui về phía sau một bước, “Không cần, tôi không muốn biết.”

Cùng lúc đó Du Phong Thành tiến tới một bước, ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nói: “Chuyện tối hôm qua, anh đừng giận tôi, dù sao cũng do ngày trước anh cướp nụ hôn đầu của tôi thôi, tôi cũng đâu so đo với anh.”

Mắt Bạch Tân Vũ trừng hình viên đạn, nhìn Du Phong Thành như nhìn người ngoài hành tinh.

Du Phong Thành nhéo nhéo cằm cậu, “Càng lớn sao ánh mắt càng giống con lợn anh nuôi vậy ta.” Nói xong cười khẩy hai tiếng, xoay người đi.

Thẳng đến khi Du Phong Thành đi xa, Bạch Tân Vũ mới nhận ra hắn vừa rồi mới chửi mình, Bạch Tân Vũ tức giận đến múa máy chân tay, “Cậu mới giống lợn, tôi nuôi một con gọi là “Du Phong Thành”! Lúc về kiểu gì tôi cũng cho nó ăn cám trộn nước tiểu!”

Du Phong Thành không phản ứng lại, nhàn nhả thả bước, đi mất dạng.

Bạch Tân Vũ đứng một chỗ sừng sốt thật lâu. Du Phong Thành nói cái gì? Minh cướp mất ..... nụ hôn đầu của hắn sao? Lẽ nào chính là khi còn bé? Cậu lớn lên dễ thương người người đều yêu, sao có thể vô liêm sỉ đến thế? Vậy mà đi cưỡng hôn bạn nhỏ của mình. .... Bây giờ không phải đang thịnh hành một xuyên không hay sao, có thể hay không đem cậu quay trở lại, túm lấy cái thằng mình năm 9 tuổi đánh cho toi bởi một trận, mắng nó đúng là cái đồ cạy mạnh lại chọc phải lưu manh, khiến bây giờ cái thân cậu triệt để bị người ta giờ trở làm càn, đúng là đáng đời! Du Phong Thành bám cậu như đĩa đói, chắc chắn là có liên quan đến ân oán năm đây, hay lắm, cứ coi như Du Phong Thành đã báo được thù, trình tiết của cậu cũng một đi không trở lại. Bạch Tân Vũ nhớ đến cái mộng còn đang nở hoa tung bùng của mình, cái loại đau rất nhức nhối kia khiến cậu muốn khóc cũng khóc không ra.

Quả nhiên sau bữa cơm tối, Giản lao gia thịnh tình muốn giữ Du Phong Thành lại, dù sao trang viên này cũng quá rộng lớn, phòng tiếp khách có thể cho cả đoàn người ở, cũng có mấy cô chủ làm thuê tuổi còn trẻ đi đi lại lại, khiến trang viên thêm đầy sức sống, ông nội vốn rất thích như vậy.

Sau khi cơm nước xong Bạch Tân Vũ cũng không muốn nhúc nhích, sớm trở về phòng, chủ yếu là mộng rất đau, cả ngày nay cậu giả bộ như người bình thường, ai biết tối hôm qua cậu vừa mới gặp cái dạng tàn phá gì đâu chứ.

Mới ngả lưng xuống một chút Bạch Tân Vũ đã lơ mơ ngủ thiếp đi.

Cũng không biết ngủ đã bao lâu, cậu liền cảm giác thân thể có hơi nặng nề, hơn nữa mũi giống như bị thứ gì đó chặn, có chút khó thở. Cậu chậm rãi mở to mắt, phát hiện trước mặt xuất hiện một vật thể kỳ quái, thứ này trông thế nào cũng giống ..... khuy áo.....

Hai mắt Bạch Tân Vũ tròn to, ngẩng phắt đầu lên, khuôn mặt đang ngủ ngon lành của Du Phong Thành kề ngay bên cạnh, ánh trăng ngoài cửa sổ lọt vào chiếu nghiêng sườn mặt hắn, khiến làn da của hắn tự nhiên bóng loáng khác thường.

Bạch Tân Vũ đẩy Du Phong Thành một cái.

Du Phong Thành lập tức tỉnh, mơ mơ màng màng nhìn cậu một cái, giọng điệu không cam tâm tình nguyện mà nói: “Làm gì thế?”

Bạch Tân Vũ suyết chút nữa thì học máu luôn, “Cậu hỏi tôi làm gì à? Thế cậu trèo lên giường tôi làm gì?”

“Lúc bác giúp việc dọn dẹp phòng cho khách ở, phát hiện chăn có mùi mốc nên bác ấy bảo tôi đến ngủ tạm với anh một đêm.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, cố nén xúc động muốn bóp chết hắn, “Bản thân tôi đã đồng ý đâu?”

Du Phong Thành ngang ngược ôm lấy eo cậu, than thở nói: “Không biết, đừng quấy rầy tôi ngủ.”

Bạch Tân Vũ kéo áo Du Phong Thành, “Cậu đứng lên cho tôi, đứng lên, đứng lên!”

Du Phong Thành lật mình áp lên người Bạch Tân Vũ, xấu xa cười: “Tôi nhắc anh chút nè, anh trai anh đang ở cách vách, loại phòng cổ như thế này, cách âm không được tốt lắm đâu, nếu như anh lại muốn đuổi tôi, tôi liền kêu lên anh vô lễ.”

“Cậu..cậu dám kêu?” Bạch Tân Vũ cho là hắn đùa bỡn nói năng lộn xộn.

Ý cười đầy trong mắt Du Phong Thành, “Không tin anh cứ thử đi.” Hắn đè tay Bạch Tân Vũ xuống, hôn mút đôi môi mềm mại kia, “Tôi vốn đến đây để ngủ, anh cũng đừng trêu chọc tôi nha.”

Bạch Tân Vũ nghe xong, nhất thời cảm thấy có chút vô lý.

Du Phong Thành mằn thấy đủ, một lần nữa đem cậu ôm vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Tối hôm qua tôi cũng ôm anh ngủ như vậy, anh không nhớ rõ sao?”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, cả người đều cứng lại, ngay lập tức có cảm giác không thể nhượng bộ Du Phong Thành.

“Đừng căng thẳng thế chứ, chúng ta ngủ với nhau cũng không phải lần đầu tiên.” Du Phong Thành dùng hai má cọ cọ sườn mặt Bạch Tân Vũ, cười nhẹ nói: “Ấm quá.”

Bạch Tân Vũ giật mình, đứng vậy, thật ảm áp..... Trong lòng cậu thốt nhiên tràn ngập một dòng nước ấm không tên, cơ thể căng cứng cũng không biết từ khi nào đã tự giác thả lỏng, cậu hạ giọng: “Cánh tay của cậu, còn chưa đến bệnh viện khám sao?”

“Sáng nay lúc anh ngủ ở phòng anh trai, tôi đã tìm bác sĩ xử lý qua rồi.”

Bạch Tân Vũ hừ một tiếng, “Cậu mà hỏng mất một cánh tay, về sau cũng không phải đối thủ của tôi.”

Du Phong Thành ghé vào lỗ tai cậu thổi khí, “Tôi mà mất một tay, cũng có thể khiến anh lên đỉnh, không cần lo lắng vậy đâu.”

Bạch Tân Vũ mắng: “Cút mẹ cậu đi.”

Du Phong Thành ha ha cười quần chặt lấy Bạch Tân Vũ, dán vào lỗ tai cậu thủ thỉ: “Tôi biết tối hôm qua anh thích lắm mà, có gì mà phải ngượng chứ, tôi muốn chứng minh cho anh thấy, làm với tôi so với đàn bà thoải mái hơn nhiều.”

Bạch Tân Vũ xấu hổ nói: “Vô lý, cái đồ gay đáng chết nhà cậu đã bao giờ cùng đàn bà con gái đâu.”

“A, đừng quên anh trai anh cũng là gay.”

Bạch Tân Vũ nhất thời nghẹn lời, “Anh trai... anh trai tôi không giống cậu.”

“Đương nhiên là không giống rồi, tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, nếu muốn hỏi làm tình cùng đàn ông sướng hay không, anh trai mà anh luôn cung phụng đó, chắc chắn là người rất có quyền phát ngôn nha, chuyện này sao anh lại không lấy anh ta làm gương?”

Bạch Tân Vũ xấu hổ: “Nếu anh trai tôi mà biết..... không thịt cậu thì cũng thịt tôi.”

Du Phong Thành hôn cậu một cái, ánh sáng trong mắt lóe lên, “Anh ta không đánh chết ai được đâu.”

Bạch Tân Vũ không muốn tiếp tục đề tài nặng nề đó, cậu khó chịu nói: “Rồi rồi, cuối cùng thì cậu đến có để ngủ không thế?”

Du Phong Thành vui vẻ: “Có muốn tôi xoa bóp eo cho không? Chắc vẫn còn đau phải hử?”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Cậu nói nữa tôi đánh chết cậu đó.”

Du Phong Thành cười đến bả vai đều run rẩy, “Tốt, đi ngủ.”

Lúc này Bạch Tân Vũ mới nhẹ nhàng thở ra, cậu biết đêm nay Du Phong Thành chắc chắn không muốn buông tha mình, dứt khoát không giãy giụa nữa, nằm trong lòng Du Phong Thành điều chỉnh tư thế thoải mái một chút, hai người đầu kề sát đầu, ôm nhau mà ngủ, trong cái rét lạnh đầu đông lại thấy tim mình không tự chủ nhấm nháp chút ấm áp này.

Ngày hôm sau lúc trời còn chưa sáng, hai người đều đứng giờ rời giường, thay quần áo chạy bộ.

Tần Hoàng Đào [1] tuy lạnh, nhưng so với Tần Cương lại ấm áp hơn, bọn họ chỉ mặc áo mỏng, chạy trong chốc lát toàn thân đều nóng lên, hai người một trước một sau, khi thì một hai một hai hô khẩu lệnh, khi thì thả chậm tốc độ xem ông nội tưới rau, cứ như vậy đứt quãng chạy đến bên một hồ lớn.

Du Phong Thành vừa nâng đầu gối tại chỗ, vừa nói: “Còn nhớ cái hồ này không?”

“Nhớ kỹ chứ. Ở đây tôi ấn tượng với cái hồ này nhất luôn ấy, ngày xưa hay chèo thuyền, câu cá ở chỗ này, có một lần còn rớt xuống nước, anh trai tôi phải vớt lên.” Bạch Tân Vũ xoa xoa mũi, “Sau đó còn đánh tôi một trận, kỳ lạ, sao hồi con nít bị anh tôi đánh suốt.”

Du Phong Thành cười nhạo nói: “Tôi mà nuôi thẳng góc như anh, chắc ngày nào cũng phải đánh.”

“Móa, ai cho cậu dám đánh tôi.” Bạch Tân Vũ xoay xoay eo lưng, sau đó ngồi thụp xuống hai lần, rồi bật lên tại chỗ, “Xời, đứng im một lúc đứng là lạnh thật.”

Du Phong Thành lại ngừng, “Anh không còn nhớ gì về cái hồ này nữa à?”

Bạch Tân Vũ vừa nghe liền biết có chuyện, chăm chọc: “Làm sao? Chẳng lẽ tôi cướp đi nụ hôn đầu quý giá của cậu ở ngay chỗ này chắc?”

Du Phong Thành nhìn cậu không chớp mắt.

Bạch Tân Vũ hoảng sợ, “Thật đấy à?”

Du Phong Thành hừ một tiếng, “Lúc ấy chỗ này có một con thuyền, anh dẫn tôi lên thuyền, thuyền trôi đến giữa hồ, kết quả anh không chèo được thuyền, còn làm rớt mái chèo xuống nước, tất cả anh đều không nhớ?”

Bạch Tân Vũ nuốt nuốt nước miếng, nghĩ rằng đây lại là tình huống sẽ bị anh cậu dẫn cho một trận, có lẽ ấn tượng sâu đậm nhất trong cậu có thể là mỗi lần đều ăn đòn, cho nên bị đánh cụ thể vì cái gì, ngược lại mơ hồ không nhớ.

Du Phong Thành đi tới, ôm lấy bờ vai Bạch Tân Vũ, kẹp cổ cậu, hừ lạnh nói: “Sau đó trên thuyền chỉ có hai chúng ta, anh nói muốn chơi trò đấm cưới, bởi vì anh vô lý đừng đừng nói tôi là con gái.”

Bạch Tân Vũ cười gượng nói: “Ồ, đều là trẻ con, vẫn còn tương đối nghịch ngợm.....”

Du Phong Thành nhếch miệng cười, cái cười kia tỏa ra khí lạnh, “Tôi không chịu thừa nhận, anh liền nói tôi là đồ lừa đảo, tôi nhất định là con gái, sau đó

liền hôn tôi.” Hần vẫn kẹp cằm Bạch Tân Vũ nâng lên, “Nhờ ơn của anh, tôi đau khổ mất một thời gian, còn nghi ngờ giới tính của mình, anh nói xem, hiện tại anh hẳn phải chịu trách nhiệm với bóng ma tâm lý thời thơ ấu của tôi chứ hửm?”

Bạch Tân Vũ dờ khóc dờ cười, “Truyện từ tám đời, cậu đừng thù dai vậy chứ.”

Du Phong Thành nhe nanh, âm hiểm cười nói: “Tôi chính là vẫn mang thù như vậy đấy.”

ΨΨΨ

Hết chương 47

Chú thích:

[1] Tản Hoàng Đảo: là một địa cấp thị của tỉnh Hà Bắc, tên đầy đủ là Tản Hoàng Đảo, chứ không phải là một đảo – tên Tản Hoàng, Trung Quốc chia các khu vực hành chính khác Việt Nam: tỉnh, địa khu, huyện, hương, thôn, địa cấp thị nằm trong nhóm địa khu.

Ảnh

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 48

Bạch Tân Vũ tròn trắng mắt, “Có giỏi thì xông vào giết tôi đi này.”

Du Phong Thành siết cằm cậu lúc lắc, “Đừng đắc ý, sớm muộn gì cũng chơi chết anh.”

Bạch Tân Vũ hùng hổ giơ ngón giữa trước mặt Du Phong Thành, đẩy hần ra, chạy về.

Du Phong Thành bám theo phía sau, thiếu đạo đức cười cợt, “Mới một đêm đã có thể chạy nhảy, xem ra khả năng khôi phục của cơ thể anh rất tốt.”

Bạch Tân Vũ mắng: “Tên khốn nạn cậu đừng có bám theo tôi nữa.”

Du Phong Thành nở nụ cười khoái trá.

Bọn họ nán lại trang viên hai ngày, tìm thấy đủ thứ chuyện thú vị trong công việc của nhà nông, hái rau, câu cá, nướng cá, đánh bài, nơi này cách xa nội thành ồn ào náo động, quả thực là một mảnh đất an tĩnh lý tưởng, khó trách Giản Tùy Anh thường xuyên muốn tới đây nghỉ ngơi một thời gian dài.

Trước mặt những người khác, biểu hiện của Du Phong Thành quả thực không chê vào đâu được, hoàn toàn đúng chuẩn đồng đội tốt, anh em tốt của Bạch Tân Vũ, vừa lễ phép vừa có giáo dục vừa có kiên thức, biết ăn nói, có thể tự nhiên tán gẫu với đủ thể loại người dù hoàn cảnh tuổi tác địa vị ra sao, lại còn được Giản lão gia yêu quý, ai có thể nghĩ rằng chàng thanh niên ngoan ngoãn này, tối nào cũng sẽ vụng trộm mò đến bên giường chiến hữu, nhất quyết bám càng Bạch Tân Vũ đi vào giấc ngủ.

Sắp hết một tuần ở Tản Hoàng Đảo, Giản Tùy Anh rút cuộc cũng tính việc rồi đi, Bạch Tân Vũ lái xe đưa y trở về Bắc Kinh, Du Phong Thành cũng đồng thời cáo từ.

Bạch Tân Vũ vừa đưa được Giản Tùy Anh đến nơi, liền bị bắt trở về nhà, nói chung cũng khó về được một chuyến, phải gần gũi với cha mẹ.

Vừa tới nhà, mẹ cậu liền tới tấp hỏi thăm chuyện của anh trai cậu, Bạch Tân Vũ dặn mẹ, sau này khi cậu trở về quân ngũ rồi cũng sẽ thường xuyên gọi điện về hỏi han tình hình của anh trai, muốn mẹ cậu lưu ý một chút.

Trở lại phòng, Bạch Tân Vũ quăng cả người lên giường, mệt mỏi thở dài, mấy ngày nay làm việc phát sinh, vốn cho rằng chuyến này trở về là để nghỉ ngơi, kết quả thể mà còn vất hơn so với đi bộ đội, càng xui xẻo hơn nữa là, còn bị Du Phong Thành. . . . . Bản thân cậu vẫn cho rằng mình đổi được mấy ngày nghỉ là do thắng Du Phong Thành, bây giờ ngồi ngẫm lại, thật sự là rất trắng cả góc lẩn lỉ, kẻ cười cuối cùng vẫn là Du Phong Thành, thiệt tình khiến người ta giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Điện thoại của Bạch Tân Vũ phát ra tiếng tích tích, cậu cầm lên xem, là tin nhắn của Du Phong Thành gửi tới: Về nhà chưa?

Lại là Tam Tự Kinh, mẹ nó, Bạch Tân Vũ kệ xác hần luôn.

Một lát sau, di động lại vang, lần này lại là MMS, gửi kèm một ảnh chụp, trong lòng cậu run sợ mở ra liền nhìn thấy, té ra là mặt cậu lúc ngủ, trong ảnh

tóc cậu rối tung, hai mắt thũng xuống, mặt ngù đến phi ra, miệng còn chảy một dòng nước dãi, chẳng khác nào bị hủy hình tượng. Cậu lập tức nhảy dựng lên từ trên giường, một tin nhắn được gửi tới ngay sau đó: Chụp đẹp đấy chứ nhỉ, còn không quên thêm vào một cái emo “- = -” rất là thiếu đánh.

Bạch Tân Vũ nhin không được chửi đầu mòe với không khí, lập tức bấm điện thoại gọi lại.

“Con bà nó Du Phong Thành, cậu chụp cái khi gì đấy hả, khuôn mặt đẹp trai không góc chết của ông đây cậu chụp thế quái nào mà thành như vậy hả, cậu muốn chết đấy hả? Hả?”

Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười của Du Phong Thành, “Lần sau mà còn không trả lời tin nhắn với điện thoại của tôi, mỗi lần tôi đều gửi anh một tâm”

“Cậu. ....” Bạch Tân Vũ run giọng: “Chụp không chỉ một tâm à?”

Du Phong Thành dịu dàng nói: “Anh đoán thử xem”

“Du Phong Thành cậu con mẹ nó. ....” Bạch Tân Vũ vô lực đổ trở về trên giường, không biết nên mắng chửi gì cho phải.

Du Phong Thành nói: “Lần nghỉ phép này của anh chỉ còn lại một tuần, một tuần này anh đang hoảng một chút coi, ở nhà gần gũi cha mẹ, nếu tôi mà biết anh đi ra ngoài lêu lổng, anh chết với tôi, rõ chưa?”

Bạch Tân Vũ hừ lạnh một tiếng, “Mấy chuyện đó thật sự không tới lượt cậu lo.”

Du Phong Thành âm hiểm cười nói: “Đợi chúng ta về doanh trại rồi, tôi xem anh còn dám nói như thế nữa không.”

Bạch Tân Vũ yên lặng chửi rửa trong lòng. Kỳ thật Du Phong Thành mà không lý sự, cậu cũng không tính toán đi ra ngoài làm gì, thứ nhất là thật sự không có tâm trạng, thứ hai là thời gian không cho phép, thứ ba là. .... Cậu thực tình sợ phải đi gặp mặt đám bằng hữu trước kia, nếu bọn họ nhìn thấy bản thân cậu quy quy củ củ, mười giờ đã trở về nhà ngủ thì sẽ có phản ứng như thế nào đây? Dựa vào tính cách của cái đám đó, chắc chắn sẽ không thể thiếu một trận khiêu khích đám chọc, đám người này không hiểu những chuyện cậu làm trong quân ngũ có ý nghĩa gì, tựa như chính bản thân cậu khi trước cũng không biết, còn khinh khi mà chả thèm tìm hiểu. Nhưng mà đã rồi đi 9 tháng, cậu cảm thấy giữa mình với bọn họ có một loại khoảng cách quá xa vời.

Nhưng mà, anh em tốt nhất trước đây của cậu là Trâu Hành, giờ vẫn giữ liên lạc, thực ra Trâu Hành giống cậu ở rất nhiều phương diện, tính nết không xấu, chỉ là có hơi vênh vào, điểm khác biệt lớn nhất giữa hai người chính là, gia đình Trâu Hành có nhiều tiền hơn so với nhà cậu, có thể để cho Trâu Hành tiếp tục ăn chơi nhàn tản một thời gian.

Lúc hẹn gặp Trâu Hành, cậu cố ý nói đừng rủ thêm ai khác, cũng đừng đi club đêm, hai người đặt một phòng tại cửa hàng Nhật Bản, chính cậu còn đến trước ngồi chờ.

Trâu Hành vừa đẩy cửa kéo ra đã thấy Bạch Tân Vũ đang khoanh chân ngồi trên Tatami, sống lưng thẳng tắp.

Bạch Tân Vũ quay đầu cười nói: “Người anh em, tới rồi.” Không ngoài dự đoán, cậu bắt được trên mặt Trâu Hành hết vẻ mê mang rồi lại khó tin.

Trâu Hành chỉ vào cậu, run giọng nói: “Mày, mày là Tân Vũ đấy hả?”

“Đúng vậy, mẹ nó chứ, lúc về ai gặp tao cũng như thấy quỷ.” Bạch Tân Vũ sờ sờ đầu, nghi hoặc nói: “Khác lắm à?”

Trâu Hành đi thẳng đến, lập tức nắm chặt tay Bạch Tân Vũ, “Tao thấy đúng là thay đổi 180 độ, ha ha ha ha ha.”

Bạch Tân Vũ cũng cùng cười ha ha, “Đến đây, ngồi đi.”

Trâu Hành ngồi xuống bên cạnh cậu, ôm lấy bờ vai Bạch Tân Vũ thờ dãi: “Aish, mày đi hơn nửa năm, nhớ muốn chết.”

“Vớ vẩn, mày mỗi ngày đều nhớ tao á? Có mà mỗi ngày đều thông thả đi của gái thì có.”

“Gái gú cái khi gì, từ sau khi mày đi bộ đội, cha mẹ tao không biết nghe ngóng chỗ nào, cũng tính ném tao đi, làm tao sợ co vùi. Thời gian này tao quy củ lắm luôn, vô cùng ngoan ngoãn nhá, ngày nào cũng đúng hẹn đến chỗ cha tao làm, còn chả dám đến muộn. Nói đùa chứ, tao cứ nghĩ đến chuyện đâm đầu vào cái chỗ khi ho có gáy kia là tao thương mày vãi ra ý.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Lúc đầu thì cũng không quen, sau này phải thích ứng thôi, ở đấy lâu cũng cảm thấy tạm tạm, mỗi ngày đều có việc để làm.”

Trâu Hành ngửa người ra sau, không dám tin mà nhìn cậu, “Tao nghe nhầm đấy à, mày nói mày, chịu được cái chỗ đó á?”

“Đúng vậy.” Bạch Tân Vũ sờ sờ đầu, “Không chịu thì còn biết làm thế nào, mày chỉ có thể thích ứng với hoàn cảnh, còn hoàn cảnh thì không thể thay đổi theo mày mà.” Những lời này ngay từ đầu là Tiền Lượng nói với cậu, đến giờ cậu vẫn ghi nhớ.

Trâu Hành chớp mắt, ngấm nghĩa Bạch Tân Vũ hiện tại đã thay da đổi thịt, thờ dãi, có chút mất mát nói: “Mày thật sự thay đổi quá nhiều.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Trâu Hành, tao cảm thấy sống như bây giờ tốt hơn trước kia, tao cũng không biết mày có hiểu hay không, nếu là hồi trước, đánh

chết tao tao cũng không tin, có một ngày tao sẽ nghĩ rằng đi lính cũng rất ổn, nhưng mà giờ chính bản thân tao lại đang có cảm giác như vậy đó, tao ngẫm là cũng đến tuổi phải suy xét chuyện chính sự rồi.”

Trâu Hành im lặng một chút, gãi gãi đầu, “Tao không quen thấy mày như vậy.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Thôi không nói chuyện này nữa, uống rượu đi, tao ở được vài ngày đã phải đi, lần sau mà về cũng phải 2,3 năm nữa.”

Trâu Hành chạm cốc cùng cậu, hai người làm một chén rượu, Trâu Hành sờ sờ cằm, ho nhẹ một tiếng, “Tân Vũ, sau khi mày đi, lúc chúng nó nhắc đến mày đều tỏ ra sung sướng khi thấy người khác gặp họa, nghĩ rằng mày đi bộ đội chỉ một tháng rồi kiểu gì cũng khóc lóc bỏ về, không biết mày kiên trì như vậy. Hôm nay nhìn thấy mày, hoàn toàn không giống với những gì tao tưởng tượng, nói thật, tao cảm giác mày như bây giờ ổn lắm í, thiệt đó, nhìn rất có tinh thần, rất chỉnh tề nha.”

Bạch Tân Vũ cười một tiếng, “Mày có muốn đi cùng không?”

Trâu Hành phất tay quầy quẩy, “Tao thì không được, tao không chịu khổ như thế được, chẳng qua nhìn mày đột nhiên trở nên hiểu chuyện như thế, tao cũng cảm thấy hơi ngượng. Mày nói đúng, chúng ta cũng đến tuổi phải biết suy nghĩ chuyện đời mình rồi. Tao đang tính sau này cố gắng đi học đi làm, tao cũng không biết mình có làm được hay không. ....”

Bạch Tân Vũ xen lời hắt: “Mày đừng nghĩ chính mình không làm được, lúc mới vào bộ đội tao cũng cảm thấy mình không vượt qua nổi, cảm thấy mình không thể nào chịu được khổ sở, nhưng khả năng của bản thân lại vượt ngoài dự kiến, mày có tin bây giờ ngày nào tao cũng rời giường lúc 5 giờ, rồi chạy bộ mấy cây số, nếu không chân tay đều ngứa ngáy, người ta cũng đều do trui rèn ra được, cho nên đừng dám chắc cái gì.”

Trâu Hành cười nói: “Cái về nghiêm trang của mày thật mẹ nó không người nổi.”

Bạch Tân Vũ cười haha, “Khó lắm mới được lên lớp mày, tao phải tranh thủ, được rồi, không nói nữa, hy vọng lần sau tao trở về, tao cũng không giống với tao bây giờ, mà mày cũng không giống mày hiện tại nữa.”

Trâu Hành nâng chén lên, “Được, chờ lần sau mày về, tao phải cho mày ngạc nhiên một trận.”

Hai người lại chạm cốc, uống một hơi cạn sạch, họ ngồi trong phòng tán gẫu đủ thứ chuyện mấy tháng qua, phát hiện rằng hồi trước đi đâu cũng có nhau, bây giờ khác biệt ngày càng lớn, song khi trò chuyện vẫn rất tâm đầu ý hợp, Bạch Tân Vũ đương nhiên không xì ra chuyện mình nuôi lợn ở ban bếp núc, ngược lại đem thành tích của bản thân bốc phét tận trời.

Sau khi com nước xong, Trâu Hành nhất quyết lôi cậu đến quán bar uống rượu, tổ chức tiệc mừng cậu trở về, lúc đầu Bạch Tân Vũ không muốn đi, nhưng không thể từ chối thịnh ý, hơn nữa cậu cũng không thể tránh mặt đám bạn trước kia mãi được, để đỡ bị người ta nói ra nói vào, cho nên cuối cùng vẫn quyết định sẽ đi.

Nhắc nghe thấy Bạch Tân Vũ đã trở lại, không ít người kéo đến, Trâu Hành bao hắt một đại sảnh, một đám người thỏa thuê thác loạn ở bên trong, đám này tụ tập lại, muôn kiểu như một, rượu, ma túy, đàn bà. Bạch Tân Vũ không muốn tỏ cái về xa lạ, ngay lập tức khoác lên bộ dạng trước kia cùng cười cùng đùa, nhưng trong lòng đã có chút bài xích với hoàn cảnh như vậy, hưởng chi đã đến 10 giờ, đúng lúc cậu thấm mệt. Đáng tiếc đám bạn nhậu trước kia không dễ buông tha cậu như thế, luân phiên rót rượu, cuối cùng cũng thành công chuốc cậu đến chẳng biết trời chẳng gi.

Bạch Tân Vũ mơ mơ màng màng, ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt, sau đó cảm nhận được đầu tóc mềm mại tựa vào ngực mình, rồi cậu chẳng nhớ được gì nữa.

Ngày hôm sau, Bạch Tân Vũ mở to mắt, cảm giác say rượu chuyển choáng xâm chiếm cơ thể, ngay sau khi tỉnh táo lại, lập tức thấy khó chịu. Cậu khẽ hừ một tiếng, lật mình, đột nhiên cảm giác có thứ gì đó ở bên cạnh, cậu sùng sốt, mắt tròn tròn, thế mà là một người, một cô gái.

Bạch Tân Vũ giật mình, đó là một cô gái rất xinh đẹp, trên mặt vẫn đầy phấn trang điểm, có vẻ rất mệt mỏi, thoáng có thể nhìn thấy bà vai trần trụi trong chăn, phòng chừng còn đang trần trụi.

Bạch Tân Vũ chớp mắt, cẩn thận hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, nhưng mãi cũng không nhớ ra nổi. Cậu có chút ấn tượng với cô nàng này, tối hôm qua trong quán rượu cô ả lượn lờ quanh cậu, mời cậu vài cốc, chẳng lẽ sau khi cậu say đến quắc cần câu, Trâu Hành liền đóng gói cả hai vút vào khách sạn luôn? Phục vụ kiểu “tri kỷ” như vậy, chắc chắn là cái đám kia làm được. Hơn nữa Bạch Tân Vũ một là chưa kết hôn, hai là chưa có bạn gái, đàn ông bình thường đều sẽ như thế, nhưng mà, tuy bản thân Bạch Tân Vũ trước kia cũng không phải mới một hai lần buông thả, vậy mà giờ da đầu lại run lên, tỉnh dậy bên cạnh một cô gái xa lạ ở một nơi xa lạ, khiến cậu không khỏi cảm thấy chột dạ. Cậu ngay lập tức nghĩ đến lời Du Phong Thành, “Anh mà dám ở bên ngoài lâu lỏng. ....”

Bạch Tân Vũ lặng lẽ ngồi dậy, đang nghĩ phải xử lý như thế nào, cô gái kia chợt tỉnh, nhìn cậu, ánh mắt hỗn độn.

Bạch Tân Vũ bất đắc dĩ nói: “Chào buổi sáng.”

Cô ta ngồi dậy, thân mình trần trụi, cũng chẳng thêm để ý, “Đây là chỗ nào? Máy giờ rồi?”

Bạch Tân Vũ nói: “Không biết, tôi uống say quá.”

Cô ả cười cợt: “Say ấy hả?” Ầ nhìn Bạch Tân Vũ bằng ánh mắt quỵên rũ, mờ ám nói: “Say thật hay say giả đấy, tối hôm qua không phải anh rất mạnh mẽ đó sao.”

Bạch Tân Vũ nhủ mảy, cậu cảm giác có cái gì đó không ổn, trước kia cậu uống say rất nhiều lần, dựa theo kinh nghiệm của bản thân, đàn ông nếu thật sự say rượu, căn bản chả có cái gì gọi là say rượu loạn tính, say đến mức nằm thẳng cứng, eo uột đến không đứng dậy nổi luôn, làm sao vận động kịch liệt cho được? Nhưng cậu cũng không huych toẹt ra, dạng đàn bà như vậy cậu đã thấy qua nhiều, cậu cười: “Người đẹp quá khen rồi.”

Cô nàng kia đứng dậy mặc quần áo vào, sau đó rút một điếu thuốc, giả bộ làm nũng nói, “Dưới kia có cửa hàng Chanel, có một cái túi em thích, đưa em đi mua đi.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Đi, đi thôi.” Tuy rằng cậu cảm giác tối hôm qua bản thân chắc là không có đụng vào cô ta, thế nhưng hai người ngủ một đêm trong khách sạn, ai sẽ tin cậu chỉ đắp chăn trao đổi tình cảm chứ, nếu cậu còn ra về tiếc mỗi cái túi không cho người ta, truyền ra ngoài sẽ thành trò cười, mà cậu cũng có thói quen sòng phẳng, cả hai đều không dong dài, rất nhanh chóng sạch sẽ.

Hai người ăn mặc chỉnh tề, đi xuống lầu, cậu ngó đi động, phát hiện có một đồng tin nhắn cùng cuộc gọi nhờ, phần lớn đều là của Du Phong Thành. Bạch Tân Vũ hoảng sợ, “Người đẹp à, em cứ đi chọn trước đi nhé, anh phải gọi điện thoại đã.”

Cô ả cười rồi đi vào quán chọn đồ, Bạch Tân Vũ đứng ở cửa, nhanh chóng gọi lại cho Du Phong Thành.

“A lô?” Vừa mới bắt máy, bên tai cậu vang lên tiếng của Du Phong Thành, nghe không được vui vẻ gì cho cam.

Bạch Tân Vũ hỏi: “Sao cậu gọi tôi nhiều thế?”

“Tối hôm qua anh làm gì?”

“Uống rượu với đám bạn, hơi say nên ngủ đến bây giờ.”

“Uống rượu? Chỉ uống rượu thôi à?”

“Còn ăn tối nữa, cậu cũng lo việc bao đồng nhiều quá đấy.” Bạch Tân Vũ bĩu môi, đồ rằng Du Phong Thành ở đầu bên kia chắc chắn đang trưng ra cái bản mặt nhăn nhó nhí nhí, khoe miệng liến nhện không được mà nhếch lên.

Du Phong Thành hừ nhẹ một tiếng, “Có nhớ tôi không?”

“Mới vài ngày không gặp, nhớ cái rắm ấy mà nhớ.” Bạch Tân Vũ hạ giọng “Cậu có thể đừng giám sát tôi nữa được không thế, mấy ngày nữa là về doanh trại rồi.”

Du Phong Thành cười nhẹ mà rằng: “Bây giờ anh dám chê tôi phiền, lúc về đến doanh trại trông mắt lên mà xem tôi xử lý anh thế nào.”

Bạch Tân Vũ cũng hừ một tiếng, “Giờ ông đây không có nhện để bị cậu coi thường nữa đâu nhé, chờ lúc tôi trở về tu luyện chút đỉnh, sớm muộn gì cũng thắng được cậu cho coi.”

“Chắc chắn, mới bắn súng thắng được có một lần đã không biết mình là ai rồi.”

Bạch Tân Vũ còn đang muốn chửi rửa vài câu, cô nàng kia đã mang một cái túi giờ đến trước mặt cậu, Bạch Tân Vũ chưa kịp ngăn cản, cô ả đã cười nói: “Cái này thế nào? Có đẹp không?”

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên im lặng, Du Phong Thành lạnh nhạt: “Ai đang nói chuyện với anh đấy?”

Bạch Tân Vũ liều mạng ra hiệu với cô nàng kia, bảo cô ả tránh đi, sau đó ra về bình tĩnh nói: “Tôi có đang nói chuyện với ai đâu, tôi đi mua quà cho mẹ, vừa rồi là mấy khách hàng khác.”

“Mua quà gì?”

“Túi xách, khó khăn lắm mới về nhà được một chuyến, không thể làm mẹ tôi thất vọng được.” Cậu nhanh chóng bước vào trong cửa hàng, để Du Phong Thành nghe được âm thanh của nhân viên cửa hàng đang giới thiệu với khách.

Lúc này Du Phong Thành mới tin, “Tốt, đi mua tiếp đi, sau này nhớ giữ điện thoại lúc nào cũng liên lạc được.”

“Biết rồi biết rồi.” Bạch Tân Vũ vội vàng cúp điện thoại, nhẹ nhàng thở ra, nếu Du Phong Thành biết cậu cùng một cô nàng xa lạ ngủ cả đêm trong khách sạn, bây giờ còn tự nguyện mua quà cho cô ả, phỏng chừng hẳn sẽ bóp cậu chết ác luôn đó.

Cô nàng kia che miệng cười, lạng lẽ ghé vào lỗ tai cậu nói: “Vừa rồi là bà xã nhà anh đấy à? Xin lỗi nhé.”

Bạch Tân Vũ giật mình, trong lòng sóng to gió lớn đột nhiên nổi lên, biểu cảm vừa nãy lúc cùng Du Phong Thành nói chuyện, sao có thể khiến người khác hiểu lầm là đang tiếp chuyện bà xã chứ? Nhưng ngẫm lại chút thì, quả thật, ... vô cùng mờ ám, người bên ngoài nhìn vào, e rằng sẽ hiểu lầm thiệt, cậu nhất thời có hơi hoảng, có lẽ nào quan hệ giữa cậu và Du Phong Thành, đã phát triển đến mức như vậy, thật sự đã vượt qua tưởng tượng của chính cậu, nghĩ thế nào cũng bất bình thường. ....

Lúc tính tiền, cậu cũng thành thật thuận tay mua cho mẹ một cái túi, cô nàng kia muốn trao đổi số điện thoại, Bạch Tân Vũ chả nghĩ đưa cho cô ta, nhưng

không chịu nổi việc cở công khai làm nũng trước bàn dân thiên hạ, đành phải cho, sau đó vội vàng lái xe đi mất. Chuyện này không để lại nhiều khúc mắc trong lòng cậu, nói chung mặc kệ tới hôm qua cuối cùng là làm hay không làm, cậu đều thấy chính mình không nên có cảm giác tội lỗi gì, huống chi Bạch Tân Vũ cảm thấy cơ bản là mình còn chưa đựng vào cô ta.

Sau khi về nhà, mẹ cậu tức giận mắng cậu tối hôm qua sao điện thoại không gọi được, cậu nhanh chóng lời qua ra, dỗ dành ngọt xót. Đạo này ở nhà, không khí gia đình trở nên vô cùng hài hòa, cha cậu không còn hờ một cái ra là trách mắng cậu, đổi lại giờ ông thích tán gẫu chuyện trong quân ngũ với cậu, mẹ cậu cũng không thường xuyên nhìn cậu than thở nữa, ngược lại còn hay gọi điện cho bà con thân thích trước mặt cậu, vui vẻ rằng là con trai mình giờ vừa chín chắn vừa hiểu chuyện như thế này này này. Bạch Tân Vũ tự nhận mình cũng chẳng đến nỗi chín chắn như vậy, thế nhưng so sánh cùng bản thân mình trước kia, quả thật như bây giờ tốt hơn nhiều lắm, cậu vẫn mong mỏi được cha công nhận, chẳng nghĩ lại đơn giản đến như thế, cái cảm giác bản thân vừa có danh dự, vừa được người khác coi trọng, thật sự khiến con người ta thỏa mãn.

Rất nhanh, thời gian ngắn ngủi ở bên gia đình đã kết thúc, cậu gói ghém đồ đạc vào hai túi lớn, bên trong chất đầy cơ man là quà mang cho anh em, đi tới sân bay.

Tại sân bay, cậu gặp lại Du Phong Thành. Trước mặt cha mẹ Bạch Tân Vũ, Du Phong Thành vẫn sắm vai đồng đội tốt thân thiện dễ gần y như cũ, mỉm cười nhận lời sẽ quan tâm đến cậu. Sau khi mẹ cậu ôm cậu khóc lóc mất một lúc, liền lưu luyến không rời đưa cậu vào cổng kiểm tra an ninh.

Hai người vừa qua cổng, Du Phong Thành lập tức lộ nguyên hình, ôm lấy cổ cậu, ghé vào lỗ tai cậu cười nhẹ nói: “Mong anh vẫn tốt chứ hả?”

Bạch Tân Vũ thúc vào bụng hấn một cái, “Nói nữa tôi đánh chết cậu.”

Du Phong Thành cười ha hả, “Bây giờ anh không khóc nữa à? Lần đầu tiên đi bộ đội, anh khóc đến độ ngập luôn cả sân ga ấy chứ nhỉ.”

“Lúc đấy cậu nhìn thấy tôi à?”

“Vớ vẩn, nhiều tân binh như vậy, chỉ có anh khóc như tận thế đến nơi, ai mà không chú ý chứ hả.”

Nhớ tới khi đó, Bạch Tân Vũ cũng có chút ngượng ngùng, lúc đó đúng là cậu có cảm giác ngày tận thế đến thật rồi, cậu bấu môi, “Tôi hiện tại chẳng phải giống như đã trưởng thành rồi đó sao.”

“Quả thật có chút tiến bộ.”

Bạch Tân Vũ nghĩ đến việc sắp phải trở về quân ngũ, cảm thấy hơi phiền muộn, rồi lại có một chút chờ mong, cậu trở nên hèn hạ như thế từ bao giờ? Thật sự là kỳ quái.

Lúc sắp lên máy bay, cậu gọi điện cho anh trai, anh trai cậu tỏ vẻ không an tâm, dặn dò cậu ở trong bộ đội phải tập trung rèn luyện, chưa nói được cái gì khác đã cúp máy, Bạch Tân Vũ thở dài, cảm thấy anh mình trong thời gian ngắn hấn là chưa ổn định được cảm xúc.

Cả hai xong xuôi thủ tục, máy bay đưa hai người vút lên tầng trời, Bạch Tân Vũ nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ dần thu nhỏ lại, trong lòng âm thầm thở, chờ lần sau cậu trở về, nhất định phải đạt được thành tích khiến bản thân kiêu ngạo, trở thành một người đàn ông được cha mẹ và anh trai công nhận.

Trên đường hai người chuyển máy bay một lần, đáp xuống sân bay gần nhất tại núi Côn Lôn, sau đó ngồi ô tô, hướng đến nơi đóng quân.

Về đến mảnh đất giá rét căn cứ này, Bạch Tân Vũ ngắm phong cảnh bên ngoài cửa sổ, không kìm được khẽ thở dài.

Du Phong Thành nói: “Làm sao, bây giờ anh không muốn trở về cũng không có cách nào đâu.”

“Cũng không phải là không muốn trở về, tôi cũng không biết, nghĩ muốn rồi lại không muốn.”

Du Phong Thành ha ha cười: “Kiểu cách của anh thật khác người.”

“Khur, người bình thường đều như thế. Cậu không nhớ nhà một chút nào à?”

“Đương nhiên là có, nhà thì tôi về lúc nào cũng được, thế nhưng đường đến Báo Tuyết đại đội sẽ không chờ tôi, lần này trở về đó là mục tiêu trọng yếu nhất.”

“Mục tiêu. ....” Bạch Tân Vũ thì thầm nhấm nuốt hai chữ này, trong lòng không kìm được có chút hăm mộ. Cậu rất hi vọng chính mình cũng có một mục tiêu cụ thể, cố gắng trui rèn, ngày càng trở thành một quân nhân chân chính, mục tiêu mơ hồ như vậy, dường như đã không thể thỏa mãn được cậu. Cứ nhìn Du Phong Thành đi, có một mục tiêu đặc biệt rõ ràng, đúng là việc cực kỳ may mắn, có như thế mới có thể dồn hết toàn bộ tinh lực, sau đó thấy mình từng bước từng bước tiến tới gần, quá trình kia có thể khiến người ta nhiệt huyết sôi trào. Cậu nhìn Du Phong Thành, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Nếu cậu gia nhập Báo Tuyết đại đội, có phải từ nay về sau tôi sẽ không gặp lại cậu nữa đúng không?”

Du Phong Thành ngẩn người, im lặng một chút rồi nói: “Đúng.”

Không biết vì cái gì, trong một, hai giây im lặng của Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ đặc biệt khẩn trương, khẩn trương đến mức trái tim giống như ngừng đập, sau đó khi nghe Du Phong Thành nói ra từ kia, trong nháy mắt, tâm tình của cậu liền xen vào “Quả thế” cùng “Đi mẹ cậu đi”, có hơi phức tạp.

Bạch Tân Vũ hừ cười một tiếng, “Đúng là chuyện tốt, vậy cậu nhanh chóng đi đi.”

Du Phong Thành nhìn cậu một cái, lúc này thế mà chả thèm phản ứng lại với chằm chọc từ phía Bạch Tân Vũ, ngược lại hắn còn thản nhiên nói: “Tôi sẽ đi, cậu tôi nói, mấy tháng nữa bọn họ sẽ yêu cầu các đoàn tiến cử người lên, tôi sẽ là một trong số đó, tuy rằng Báo Tuyết đại đội tuyển chọn rất gay gắt, cũng có thể đến cuối cùng đám người được tiến cử này chẳng ai trụ nổi, nhưng tôi nhất định sẽ là người ở lại.”

Bạch Tân Vũ âm thầm nắm chặt tay, trái tim khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bởi vì đường xá xa xôi lại xóc nảy, lúc ngồi trên xe cả người đều không thoải mái, Bạch Tân Vũ tựa vào ghế chợp mắt, thực ra cơ bản đầu có ngủ được. Cậu hồi tưởng lại cuộc nói chuyện khi nảy với Du Phong Thành, từ sau lúc đó, hai người vẫn giữ im lặng đến hiện tại.

Tại sao đến giờ cậu mới nhớ tới vấn đề này? Du Phong Thành muốn gia nhập Báo Tuyết đại đội, nếu Du Phong Thành còn không đủ năng lực, chỉ sợ trong đám tân binh không một ai có thể đủ năng lực. Đối với cậu Báo Tuyết đại đội là một nơi rất xa vời, khoảng cách địa lý đương nhiên cũng xa y chang vậy – tổng bộ mãi tận Urunchi [1], thế nhưng càng xa hơn nữa, lại là về mặt tâm lý, đó là chỗ cậu nghĩ cũng không dám nghĩ đến, nhưng nơi đó lại là mục tiêu cố định của Du Phong Thành, nói cách khác, nhiều nhất chỉ mấy tháng nữa thôi Du Phong Thành sẽ rời khỏi núi Côn Lôn. Hơn một năm sau, có lẽ cậu đã trở về nhà, mà lúc đó Du Phong Thành đang ở phương nào, không ai biết được, loại quan hệ kì lạ này giữa hai người bọn họ, chỉ sau vài tháng nữa sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.

Bạch Tân Vũ cảm giác, có thể chấm dứt loại quan hệ này là chuyện tốt, nói tóm lại cậu vẫn không thể cùng một tên đàn ông dây dưa không rõ ràng mãi được, nhưng cậu không hiểu cảm giác phiền muộn cùng phần nộ trong lòng này từ đâu mà tới, đại khái là vì, từ đầu chí cuối, hoàn toàn chỉ có Du Phong Thành chủ động trêu chọc cậu, nhưng chưa bao giờ từng xem trọng cậu. Cậu có cảm giác bị người chơi đùa, Du Phong Thành chỉ coi nơi này như một trạm dừng chân, biết rõ chính mình không nán lại được bao lâu rồi sẽ rời đi, vẫn cố tình muốn khi dễ cậu, vậy nên bản thân cậu, chẳng qua cũng chỉ là thứ để Du Phong Thành tạm thời giải trí mà thôi.

Bạch Tân Vũ càng nghĩ càng tức, nhưng một chữ cũng không phun ra nổi, cậu cho rằng bản thân mình không thể nghĩ như vậy, thế có khác nào bị chồng bỏ đầu ta, dù sao cậu cũng không tổn thất nhiều, chẳng qua bị người ta dễ mà thôi, chả mất miếng thịt nào. Lại nói, cậu cũng hơi hơi thích, rất nhiều đêm cô đơn quanh quẩn, quả thật Du Phong Thành đã mang cho cậu một chút an ủi cùng con đường dễ phát tiết. Cậu có gì mà phải tức giận, chuyện kia chỉ giống việc bao đàn bà ngủ một đêm thôi mà, cậu cùng Du Phong Thành, chẳng qua là thuận theo nhu cầu, đến khi cần, sớm tụ sớm tan, quá tốt. Tự giải thích với chính mình một phen xong, Bạch Tân Vũ cảm thấy tâm trạng tốt lên chút đỉnh, nghĩ nhiều làm chi, là một tên ngu ngốc vô lo vô nghĩ thì tốt hơn bao nhiêu.

Hơn chín giờ tối, bọn họ về tới nơi đóng quân, không ít người biết tin ôm nay bọn họ sẽ về, hai người vừa xuống xe, ngay lập tức được “hoan nghênh” nhiệt liệt.

“Ồi giờ, trở lại có mang gì ngon cho bọn này không đó!”

“Tân Vũ, một bao thuốc cậu hứa với tôi đâu rồi. .... Ủi, tiểu đội trưởng, không phải đâu, em đùa đấy. ....”

Vài người có quan hệ tốt với bọn họ cùng xông tới, tranh nhau mà cười nói, vây quanh cả hai đi vào ký túc xá.

Lên lầu, tam ban ở bên trái, ban bếp núc bên phải. Thời điểm hai người tách ra, liếc qua người kia một cái, Bạch Tân Vũ quay đầu đi rồi, Du Phong Thành vẫn nhìn theo bóng lưng cậu, do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói gì, sau đó bị mấy người cùng đội đẩy về ký túc xá.

Bạch Tân Vũ vừa về đến ký túc xá, lập tức bị một đồng người vây lấy, mọi người chăm chăm hai cái túi hành lý to bự của cậu, có một đám còn đứng xoa tay chờ cậu mở ra. Bạch Tân Vũ cười khinh khích, mở hành lý ra, “Đến đây đến đây, mọi người lại đây hết đi, Tiền Lượng, đồ ăn của cậu nè!”

Tiền Lượng ôm một túi đồ ăn vặt to bự, cảm động suýt khóc, “Người anh em, cậu quá hào phóng.”

“Anh Vượng, cho anh hai bao thuốc.”

“Nhìn này, là Tiếng Anh, đồ đất á.”

“Tiếng Đức, tự đánh mình đi.”

“Đội trưởng đội trưởng.” Bạch Tân Vũ lôi ra một cái bọc lớn đưa cho Võ Thanh, cười hi hi nói: “Đây là đai giữ ẩm tự động, dùng để quần đùi gối, dùng tốt lắm đấy.”

Võ Thanh cười cười, “Mấy thứ này không phải chỉ cho mấy ông bà ông vải dùng sao?”

“Ai nói, Tần Cương lạnh như thế, thanh niên trai tráng cũng phải chú ý bảo vệ xương khớp.”

Võ Thanh nhận lấy, “Cám ơn.”

Bạch Tân Vũ lấy ra một chồng sách lớn từ trong túi, đưa cho Phùng Đông Nguyên, “Đông Nguyên, đồ của cậu nặng thật đấy, cậu kiểm lại xem có đủ hay không, không thì để tôi bảo mẹ gửi thêm lên.”

Phùng Đông Nguyên đỡ lấy chồng sách, mặt đỏ bừng lên, “Em. .... Anh mang cho em một hai quyển là đủ rồi, sao lại mang nhiều như thế, làm em xấu hổ chết mất.”

“Ai, ngưng ngừng cái gì, đáng mấy đồng bạc đâu mà.”

Phùng Đông Nguyên cười: “Tân Vũ, cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí.” Bạch Tân Vũ nhìn nụ cười đơn thuần trên mặt Phùng Đông Nguyên, tâm trạng tốt vô cùng.

Cậu chia hết đồ ăn trong túi cho mọi người trong ký túc xá, còn lại là quà của Trần Tĩnh, Bạch Tân Vũ tính ngày mai mới đi tìm Trần Tĩnh.

Ngày hôm đó khi đến giờ ngủ, tất cả mọi người đều xúm lại hỏi han nửa tháng này Bạch Tân Vũ về nhà làm những gì, Bạch Tân Vũ nhẹ nhàng bâng quơ rằng gần gũi cha mẹ, gặp bạn bè, chỉ có chính cậu mới biết, chuyện xảy ra nửa tháng vừa rồi, đã khiến cậu cả đời không quên được.

Sau khi trở về quân ngũ, phải xử lý thủ tục quay lại đại đội, ngược lại lúc này Bạch Tân Vũ không hề nóng nảy, buổi sáng ngày hôm sau vừa mới tỉnh dậy, đã đi ra chuồng lợn nom đám lợn cậu nuôi.

Qua nửa tháng, đám lợn con mới sinh đã mọc lông mao, lớn cũng ngang con mèo nhỏ, nằm ở trong phòng giữ ấm, đứng còn không đứng dậy nổi, bầy con lợn con búng ra sữa xếp thành hàng mà ngủ, nhìn dễ thương quá đi. Bạch Tân Vũ lấy điện thoại chụp vài tấm, còn chụp ảnh chung với đàn lợn con, đoạn nhẹ nhàng sờ bụng chúng nó, thở dài than: “Tại sao bọn mày lại là lợn chứ. ....”

Ngày đó, Bạch Tân Vũ ôm tâm lý thực dụng trộn thức ăn cho đám lợn, cố ý bỏ thêm ngô cùng cà rốt, còn đánh thêm vào vài quả trứng gà, từ ngày mai chúng nó cũng không tới phiên cậu trông coi nữa. Vì nuôi đàn lợn này, Bạch Tân Vũ đọc còn nhiều sách hơn lúc thi tốt nghiệp trung học, đồ công đồ sức, học được một thân bản lĩnh nuôi lợn, cũng chẳng biết về sau có ích lợi gì không, nhưng nghĩ đến việc sau này không cần cho lợn ăn nữa, lẽ ra cậu phải vui đến trời long đất lở, vậy mà lại cảm thấy có chút buồn buồn.

Đem thức ăn chăn nuôi đổ vào máng, đám lợn chen chúc sấn tới, lợn giống “Du Phong Thành” khổ người lớn nhất, chen ở bên trong, quả thực mang dáng dấp kẻ chăn giữ quan ải, vạn người cũng không thể vượt qua, Bạch Tân Vũ lấy cành cây quét tai nó, miệng than thở, “Ồ đây không phải bà xã của mày thì cũng là anh em mày, thế mà mày chả biết nhường nhịn gì cả, sao mày lại ích kỷ như thế, ý vào bản thân là lợn giống liền hoành hành ngang ngược, mày thì có gì đặc biệt hơn người chứ.”

“Du Phong Thành” hình như bị chọc đến phiền, ngẩng đầu, hướng về phía Bạch Tân Vũ hất xi một cái, Bạch Tân Vũ vụt né đi, may mà cậu phản ứng nhanh, không thì cả một miếng thức ăn chăn nuôi đều phun hết lên mặt, Bạch Tân Vũ bị chọc tức, cầm nhánh cây đánh nó vài cái, “Du Phong Thành đồ khôn khiếp nhà mày, mày phun cái rắm ấy mà phun, sớm muộn gì ông đây cũng cho mày biết tay.”

“Tân Vũ. ....” Trình Vượng Vượng ở sau lưng thật cẩn thận gọi một tiếng, ngó Bạch Tân Vũ cứ như người bị bệnh thần kinh, rất chi là khó hiểu.

Bạch Tân Vũ hoảng, trở lại bình thường ngay tắp lự, “A, Anh Vượng, anh đến rồi.”

“Cậu làm gì đấy?”

“Con lợn này ăn uống xấu tính xấu nết, em dạy bảo nó một chút.”

“Ai, nó ăn no rồi sẽ không tranh nữa.” Trình Vượng Vượng thở dài: “Sau khi cậu đi còn lại mỗi mình tôi, đội trưởng nói lại đưa một người mới đến, phải dạy lại từ đầu.”

“Không có việc gì đâu, mấy việc này học cũng nhanh mà, em cũng sẽ thường xuyên về thăm anh.”

Trình Vượng Vượng bủn môi, “Cậu thì chỉ được cái mồm.”

Bạch Tân Vũ cười khúc khích.

Trình Vượng Vượng nói: “Trần Tĩnh tiểu đội trưởng của cậu vừa mới tìm cậu, bây giờ đang ở ký túc xá đấy.”

“A, để em về coi sao.” Bạch Tân Vũ cời tạp dề, trở lại ký túc xá.

Về đến ký túc, Trần Tĩnh đang ngồi trước bàn cậu, sống lưng anh vẫn thẳng như vậy, cả người không nhúc nhích hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chiếu vào trên mặt, trên cổ anh, nhìn nghiêng tựa như một pho tượng, thân mang một bộ quần trang sạch sẽ khiến cả người Trần Tĩnh như toát lên một vẻ trang nghiêm nhàn nhạt.

“Tiểu đội trưởng.”

Trần Tình đứng lên, “Về rồi à.”

“A, tôi vừa đi cho lợn ăn, cậu đợi lâu chưa?”

“Không có việc gì, vừa đến.” Trần Tình cười cười, “Thủ tục bên này đều xong cả rồi, tài liệu cũng đã chuyển xuống dưới, bây giờ cậu có thể dọn đồ rồi theo tôi đi.”

“Nhanh thế à?” Bạch Tân Vũ nhìn ký túc xá vắng lặng, lúc này người của ban bếp núc đang bận chuẩn bị cơm chiều, cậu đột nhiên ý thức được mình ngay lập tức sẽ phải rời xa chỗ này, trong lòng có chút nặng trĩu.

“Làm bộ đội thứ nhất phải chú ý hiệu quả.” Trần Tình đem tài liệu đưa cho cậu.

Bạch Tân Vũ vội vàng nhìn lướt qua, trong lòng có chút hoảng sợ, “Ồ..... Tôi, ngày mai tôi sẽ chuyển qua, hôm nay bận nhiều thứ quá mà.”

Trần Tình ấn lấy bờ vai Bạch Tân Vũ, đuổi theo ánh mắt của cậu, “Làm sao? Lo lắng à?”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Có hơi, tôi ở ban bếp núc nửa năm rồi không biết có theo kịp được chương trình huấn luyện bên đây không.”

“Lúc đầu chắc chắn sẽ tương đối khó khăn, cứ từ từ cậu sẽ quen, cũng giống như cậu có thể làm quen được với công việc ở ban bếp núc, đến nơi khác thì cũng có thể thích ứng được thôi.”

Bạch Tân Vũ gật gù đầu, “Cảm ơn tiểu đội trưởng.”

Trần Tình vỗ vỗ bờ vai cậu, “Vậy ngày mai đến tìm tôi rồi ta đi luôn.”

“Được.” Bạch Tân Vũ đột nhiên nhớ tới cái gì, “Tiểu đội trưởng, chờ một chút.” Bạch Tân Vũ lấy trong hành lý ra vật gì đó dài dài hình cái hộp nhỏ màu đen, đưa cho Trần Tình, “Tiểu đội trưởng, đây là quà tôi tặng cậu.”

Trần Tình nhận lấy, “Cậu tặng quà cho tôi làm gì?”

“Ai tôi cũng tặng hết ấy mà, khó lắm mới về nhà được một chuyến.”

Trần Tình mở ra đã thấy, là một cái bút máy, thiết kế gọn gàng mà thanh thoát, Trần Tình chau mày hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền?”

Bạch Tân Vũ cười mà rằng: “Không đắt.”

Trần Tình đóng hộp lại, biểu cảm trở nên nghiêm túc, “Tân Vũ, cậu có lòng như thế tôi rất vui, thế nhưng nếu là đồ quý giá thì tôi không nhận được, nói trắng ra là, sẽ rất phiền phức, cậu có hiểu không?”

Bạch Tân Vũ cười đáp: “Tiểu đội trưởng, tôi đi lính đã vài tháng, chuyện này mà còn không biết sao. Tôi cam đoan, thật sự không đắt đồ gì cả, chỉ đáng hai ba trăm đồng gì đó thôi.” Mấy lời này của cậu là sự thật, cậu biết mấy thứ đồ xa xỉ Trần Tình nhất quyết sẽ không nhận, như thế có lẽ lại dễ dàng hơn, chỉ là hôm đó đi ngang qua cửa hàng văn phòng phẩm, đột nhiên nhớ tới cái bút máy hay tác mực kia của Trần Tình, liền đi vào mua một cái. Từ nhỏ đến lớn, phương thức đối đãi với người mình mang ơn của cậu chính là tặng quà, cậu chưa bao giờ từng biếu anh quà cáp gì, mà Trần Tình đã giúp đỡ quan tâm cậu nhiều như vậy, căn bản đâu thể dùng vật chất để đóng đếm. Lúc ấy dù cậu có xử sự sai lầm đến đâu, Trần Tình đều không bỏ rơi cậu, cậu có thể kiên trì đi đến bây giờ, cũng phải nhờ lúc vào bộ đội gặp được một người tốt kiếm mãi cũng không ra như anh.

Trần Tình nhẹ nhàng thở ra, cười cười, “Được rồi, cái bút này tôi nhận, cảm ơn cậu, nhưng chỉ lần này thôi, lần sau không được lấy lý do này nữa nhé.”

Bạch Tân Vũ cười đáp: “Tuân lệnh!”

Ngày hôm đó bận rộn xong bữa cơm chiều, ban bếp núc mở tiệc chia tay Bạch Tân Vũ tại căng-tin, có rượu có thịt, mọi người uống đến trời đất quay cuồng, Bạch Tân Vũ nhớ lại cảm giác lung túng khi lần đầu đặt chân đến ban bếp núc, thăm thàn thời gian thật sự trôi qua quá nhanh, những thay đổi của cậu, ngay chính bản thân cậu cũng cảm thấy ngạc nhiên, cũng khó trách khi về nhà nhiều người không nhận ra như vậy. Con người ta đôi khi phải bị ép đến đường cùng mới nên hình nên trạng, lúc sắp phải đi lính, cậu cứ có cảm giác mãnh liệt là mình sẽ không làm được, thế mà, cứ từng việc từng việc đều bị cậu vượt qua, loại thay đổi siêu việt không ngừng này của bản thân, thật sự khiến người ta có cảm giác tự hào.

Buổi tối hôm đó, Võ Thanh uống say, ôm lấy bờ vai Bạch Tân Vũ nói rất nhiều chuyện, muốn cậu tập trung vào huấn luyện, đừng học theo cái xấu. Không hiểu sao Bạch Tân Vũ lại khóc, thời gian ở cạnh nhau cảm giác tựa như rất dài, thực ra khi cần thận nghĩ lại căn bản chả được bao lâu, nửa năm chẳng qua chỉ là cái chớp mắt trong cuộc đời mỗi người, Bạch Tân Vũ nghĩ rằng tương lai chắc chắn sẽ còn rất nhiều lần ly biệt, có lẽ do uống đã say nên cảm xúc dâng trào, đột nhiên thương cảm.

Bọn họ uống rất nhiều, cũng hàn huyên rất nhiều, một đêm cuối Bạch Tân Vũ còn ở lại ban bếp núc, thật sự viên mãn.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Tân Vũ mang tâm trạng vừa lo lắng vừa mong chờ đối với chỗ ở mới, xách theo hành lý đi tới đại đội.

Cậu vừa vào cửa, Trần Tinh đứng đầu vỗ tay, toàn bộ tam ban đều cùng vỗ tay, hoan nghênh chiến hữu mới đến, Bạch Tân Vũ vui vẻ nở nụ cười, rất ít khi cậu nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình như vậy, từ sau khi giành hạng nhất trong cuộc thi bắn súng, thái độ của nhiều người đối với cậu đã tốt hơn nhiều, điều này cũng khiến cậu bớt đi cảm giác lo lắng.

Cậu vừa quay đầu, đúng lúc lướt qua ánh mắt của Du Phong Thành. Du Phong Thành cũng vỗ tay, vừa vỗ tay vừa im lặng nhìn cậu, trong con mắt thâm thúy là cảm xúc đoán không ra.

Bạch Tân Vũ giả bộ không phát hiện, quay đầu, cười nói, “Tiểu đội trưởng, tôi đến rồi.”

Trần Tinh cũng cười: “Phần lớn mọi người trong đội cậu đều biết hết rồi, không cần giới thiệu cả đám đâu, giường ngủ của cậu ở trong này, Đông Nguyên nằm ở tầng trên.”

Đôi mắt Bạch Tân Vũ sáng lên, nhìn Phùng Đông Nguyên chớp chớp, Phùng Đông Nguyên cũng gật đầu.

Trần Tinh theo thông lệ giới thiệu một chút quy định linh tinh của đội, rồi bảo Bạch Tân Vũ đi sắp xếp hành lý.

Lúc này giường của Bạch Tân Vũ cùng giường của Du Phong Thành cách xa nhau một khoảng, hơn nữa không gian giữa giường trên và giường dưới cũng rất thoáng, không giống với doanh trại tân binh, lật mình là có thể lấn sang giường người khác, chẳng qua hiện giờ hai người ở cùng một đội, nếu ngẩng đầu không thấy cúi đầu không gặp, không có chuyện gì mới là lạ.....

Khi cậu đang sắp xếp hành lý, Du Phong Thành đi tới, tựa vào cột giường, khẽ cười nói: “Còn nhớ rõ chuyện lúc mới vào bộ đội không?”

Bạch Tân Vũ nhìn hẩn một cái, nhàn nhạt đáp lại: “Sao quên được.”

Ngày đầu tiên cậu đến ký túc xá, đã bị Du Phong Thành cường ngạnh bắt đổi giường, lúc đó không có ai sắp xếp chỗ ngủ, thích đâu nằm đó, không giống như bây giờ, cậu cũng chẳng phải cái thằng Bạch Tân Vũ rậm cũng không dám đánh như trước kia để mà bị người khác bắt nạt nữa.

Du Phong Thành nói: “Anh thật sự thay đổi rất nhiều.” Trong lời nói có một tia xúc động.

Bạch Tân Vũ dừng một chút, cũng không biết trả lời như thế nào, liền “Ừ” một tiếng.

Từ sau cuộc đối thoại ngày hôm đó, không khí giữa hai người có chút kỳ quái, Bạch Tân Vũ lười quan tâm trong đầu Du Phong Thành suy nghĩ cái gì, bởi vì hiện tại chính bản thân cậu cũng không biết được mình đang nghĩ cái gì nữa.

Sắp xếp xong đồ đạc, Bạch Tân Vũ liền cùng mọi người đến căng-tin ăn cơm. Hồi trước đi hướng này, đều là đi đến phòng bếp làm việc, đột nhiên trở thành chỉ là đi ăn cơm, cậu có chút không quen, không để ý mà đã bước đến phòng bếp, mãi đến khi Phùng Đông Nguyên nhắc nhở cậu, hồn phách Bạch Tân Vũ mới quay trở về.

Lúc lấy cơm, Trình Vượng Vượng cầm cái muôi lớn, nhếch miệng cười với cậu từ phía sau bếp, còn xúc cho cậu một muôi thịt kho tàu lớn, Bạch Tân Vũ chớp mắt với hẩn, hai người nhìn nhau cười.

Trở lại chỗ ngồi, Tiền Lượng nhìn khay đồ ăn của cậu, hâm mộ nói: “Về sau tôi cũng muốn lấy cơm cùng cậu.”

Bạch Tân Vũ cười phớt lờ: “Không biết là còn có thêm ưu đãi đấy.” Cậu quay đầu nhìn thoáng qua những anh em còn đang bận bịu ở ban bếp núc, trong lòng ủa lên cảm giác khác thường, tựa như chính mình không nên ngồi ở nơi này, cậu lắc lắc đầu, âm thầm thề ở trong lòng, nhất định phải biểu hiện thật tốt, dù là ở nơi nào, đều không thể bị người ta xem thường.

Những ngày tháng ở đại đội chính thức bắt đầu. Không giống như lúc ở ban bếp núc dù huấn luyện hay không huấn luyện cũng chẳng có người quản, huấn luyện trình sát chuyện nghiệp yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, điều này làm cho Bạch Tân Vũ phải thích nghi trong thời gian rất ngắn. Quả nhiên giống như cậu tưởng tượng, trừ bắn súng ra, cái gì cậu cũng đều không theo kịp, ngay khi còn là tân binh đã là một cá nhân có tố chất kém cỏi, nửa năm tại ban bếp núc không chú ý rèn luyện, bây giờ vào đại đội, phải học rất nhiều thứ, cường độ huấn luyện thể năng cao hơn nhiều so với lính mới, cậu mới chỉ được tiếp xúc tí ngon, chênh lệch lại càng lớn.

Thế nhưng so sánh với lúc ấy hoảng hốt uể oải, lần này Bạch Tân Vũ đã sớm làm tốt chuẩn bị tâm lý, qua vài ngày huấn luyện, Trần Tinh sợ cậu nản lòng cố ý an ủi cậu một lần, Bạch Tân Vũ lại không để ý lắm, người khác làm được cậu cũng làm được, từng chút một bù lại khoảng cách chênh lệch nửa năm, vì thế, chính Trần Tinh cũng kinh ngạc phát hiện, tâm lý của Bạch Tân Vũ đã thay đổi rất nhiều. Ở tại Ban bếp núc nửa năm, tố chất thân thể cùng tâm lý của Bạch Tân Vũ, đều đã nảy sinh chuyển biến rất lớn, tâm tính thay đổi đối với một người quả thực là có ảnh hưởng nghiêng trời lệch đất, trước kia khi cậu tập tành không tốt cũng chẳng cảm thấy buồn bực, chỉ cần có cảm giác không chênh lệch nhiều so với những người khác, có thể đạt tiêu chuẩn là được, nhưng bây giờ cậu chủ động muốn mạnh mẽ hơn, muốn tiến tới, có thái độ này thúc giục, Bạch Tân Vũ tích cực học tập rèn luyện, bởi vì khởi điểm thấp, tiến bộ của cậu cả tiểu đội đều rất rõ ràng.

Bạch Tân Vũ gia nhập không bao lâu, đại đội liền tổ chức một buổi dã ngoại huấn luyện, một trăm người bọn họ bị nhét trên xe tải quân dụng, chở đến điểm tập huấn cách đó khoảng 20 km. Tất cả đều mặc trang phục lẫn với màu tuyết thật dày [2], trên mặt vẽ màu, cầm súng trường ở khu huấn luyện, trên lưng chất đầy trang bị, lúc này là thời điểm tuyết rơi dày nhất, hơi thở ra toàn là màu trắng, lông mi đều dính băng vụn, Phùng Đông Nguyên lặng lẽ kể cho Bạch Tân Vũ, đây là lần thứ hai bọn họ tổ chức huấn luyện dã ngoại, lần đầu tiên đã có vài người bị luyện đến khóc, là khóc thật sự...

Bạch Tân Vũ cảm thấy vừa lo lắng vừa mong chờ, lúc bọn họ ở trại tân binh cũng đã trải qua huấn luyện dã ngoại, thế nhưng chỉ phải mang phụ trọng chạy việt dã, chưa từng mang theo vũ trang hạng nặng như bây giờ, thật giống cảm giác thực sự được ra chiến trường, điều này làm cho Bạch Tân Vũ

cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Hứa Sấm cười xe máy màu trắng hạp với màu tuyết, đeo kính đen, trong gió gào thét: “Lần huấn luyện dã ngoại này kéo dài hai ngày một đêm, bao gồm các hạng mục: điều tra trong điều kiện có tuyết cùng phân trình sát, truy tìm mục tiêu trong điều kiện có tuyết, xây dựng công sự che chắn bằng tuyết, chạy việt dã khi mang phụ trọng, ... lần này chủ yếu chỉ huấn luyện cách thức sinh tồn trong điều kiện có tuyết và kiến thức trình sát, thể năng chỉ là phụ.”

Mọi người nghe được “thể năng chỉ là phụ”, âm thầm nhẹ nhàng thở ra ở trong lòng.

“Thế nhưng! Huấn luyện thể năng cũng sẽ không dễ xoi, bằng không thì có khác gì cho các cậu đi nghỉ phép không chính thức. Bây giờ các đội hạ trại, thời hạn là nửa tiếng, sau đó trở về nơi này tập hợp.”

Mọi người nhanh chóng dỡ xuống công cụ làm trại từ trên xe, bắt đầu dựng doanh địa, nửa giờ sau, mười đỉnh lều trại đều được dựng lên.

Hứa Sấm bắt đầu cùng các binh sĩ đàn anh làm mẫu cách lợi dụng tuyết để tạo nên một công sự dùng cho che chắn cùng trình sát, thực ra là sử dụng một miếng vải bạt có giá chống lên người mình, đoạn đắp tuyết lên, sau khi đã đắp đủ tuyết là xong, công sự che chắn như thế này tương đối dễ hoàn thành, thế nhưng đối với binh lính lại là một thử thách không nhỏ về khả năng nhẫn nại cùng độ bền sức lực. Để phía ngoài nhìn cái không nhận ra luôn, cần phải vùi tuyết thật dày, phía dưới phải ép chặt cứng, phía trên lại toi xõa, một binh sĩ trung bình gánh trên người mình mười cân tuyết, hơn nữa còn nấp ở phía dưới một thời gian dài, chỉ có một lỗ thông khí nhỏ, dưỡng khí thiếu thốn, cộng thêm tiết trời giá buốt, không hoạt động trong thời gian dài, người ở phía trong sẽ càng ngày càng lạnh. Cả một buổi sáng, cả đoàn đều trải qua cảm giác chôn chân trong mây công sự che chắn đắp bằng tuyết, lạnh đến mức tay chân tê dại.

Đắp xong công sự che chắn, lại có huấn luyện viên chuyên môn giảng giải cho mọi người kiến thức về khóa huấn luyện, lúc giảng bài, huấn luyện viên ngồi, bọn họ cộng mười kg trang bị ngồi xôm, đến khi được ăn cơm trưa, hai chân đều run lên, đứng không lên ngồi không vững, phần lớn đều trực tiếp ngã luôn trên tuyết, bụng lầy cả mèn vung đùa ngầu ngẩn.

Sau khi Bạch Tân Vũ ăn xong, nhắc thấy Du Phong Thành vẫn đang ăn, nhin không được liền hỏi, “Cậu cũng cảm thấy huấn luyện khổ sao?”

Du Phong Thành nhìn cậu một cái, “Chẳng lẽ huấn luyện lại không khổ.”

“Tôi còn nghĩ cậu chẳng cảm thấy gì.”

“Tôi không phải siêu nhân.”

Bạch Tân Vũ nói: “Nếu làm bộ đội đặc chủng, khẳng định còn khổ hơn thế này nhiều!”

“Đương nhiên rồi.”

Bạch Tân Vũ muốn hỏi hán tại sao vẫn cứ cố chấp muốn đi làm bộ đội đặc chủng, vì cái gì, có phải vì đi theo người cậu mà hán luôn sùng bái không? Nhưng cậu cũng không nói ra miệng, cậu biết cậu không hiểu được lý tưởng của Du Phong Thành, Du Phong Thành càng không hiểu lý tưởng của cậu.

Du Phong Thành nhìn cậu, “Anh còn muốn nói gì nữa?”

“Không có gì.”

Du Phong Thành vươn tay, gạt đi hạt com trên khóe môi cậu, thân nhiên nói: “Anh không hiểu tại sao khổ nhọc như vậy mà vẫn có người muốn đi lính, thậm chí muốn gia nhập bộ đội đặc chủng, vì anh không có niềm tin thúc đẩy.”

Bạch Tân Vũ giật mình. Niềm tin. .... Niềm tin của những người khác có thể là bảo vệ quốc gia, có thể là thuần túy thích nguy hiểm, hay một cuộc sống đầy kích thích, Du Phong Thành, niềm tin của cậu là gì? Là cậu của cậu sao? Bạch Tân Vũ thật muốn hỏi hán, chẳng lẽ hán thích chính cậu ruột của mình, cơ mà như vậy quá vớ vẩn, hơn nữa, chắc chắn Du Phong Thành sẽ nổi sùng lên cho coi. Bạch Tân Vũ tét tay Du Phong Thành, phiền não phàn: “Tôi không có niềm tin vĩ đại như cậu cũng chả chết được.”

Du Phong Thành cười cười, thừa dịp không có ai, ghé sát vào bên tai cậu, “Anh đang nghĩ chúng ta phải tách nhau ra, nên giận tôi hửm?”

Bạch Tân Vũ ngay lập tức đẩy hán ra, cười lạnh nói: “Ha, da mặt cậu sao vẫn dày đến như thế nhỉ, cậu cút, tôi cùng lăm là chuyển từ cùng nhau bắn máy bay sang bắn máy bay một mình, thêm một bàn tay bớt một bàn tay có khác gì nhau, tại sao tôi phải giận nhĩ?”

Du Phong Thành hí mắt nhìn cậu, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Bạch Tân Vũ vì mấy lời mới nói vừa rồi mà âm thầm cho bản thân một trăm điểm, nói quá chuẩn luôn đó.

ΨΨΨ

Hết chương 49

Tác giả có lời muốn nói:

Đến đoạn ngược rồi ~ chúng ta đã quyết định với nhau từ trước rồi mà

~Chủ thích:

[1] Urumchi hay Ürümqi (Hán Việt: Ô Lỗ Mộc Tề): là thủ phủ của khu tự trị Tân Cương, nằm ở Tây Bắc Trung Quốc, đây là khu vực thường xảy ra bạo động do các vấn đề liên quan đến mâu thuẫn dân tộc giữa người Hán và người Duy Ngô Nhĩ.

[2] Trang phục quân đội để nguy trang trong tuyết

Còn phần công trình dựng bằng tuyết để che chắn thì do mình không tìm thấy ảnh nào thích hợp nên sẽ để mọi người tự tưởng tượng.v

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 50

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Du Phong Thành quay mặt đi, trầm giọng nói: “Anh nghĩ như vậy cũng phải lúc rồi đây.”

Bạch Tân Vũ ngón ngấu mấy miếng com, cảm giác bản thân như bị nghẹn, hít thở có chút không thông, nhất định là do có cái mặt Du Phong Thành ở đây, hại cậu com cũng nuốt không trôi, quả nhiên tên sát tinh này chỉ mang đến xui xẻo, từ lần đầu tiên hai người gặp nhau vận đen đã bám vào rồi, làm cho cuộc sống của cậu đảo lộn lung tung hết cả, một khi tránh xa được tên sát tinh này, con đường về sau của cậu nhất định sẽ càng đi càng êm, chắc chắn là việc tốt trời cho!

Buổi chiều, Hứa Sấm dẫn bọn họ leo núi mang theo phụ trọng, đỉnh núi ở độ cao 4600 mét so với mặt nước biển, Hứa Sấm cầm một lá cờ ở trên đó, chính là cờ thi đua tiên tiến các lớp của tháng sau, ai đoạt được đầu tiên thì tính cho lớp đó, nhưng tiểu đội trưởng không thể cướp cờ. Các chiến sĩ từ ban đầu đã quen với độ cao ngang mặt nước biển, đột nhiên phải vác theo võ trang hạng nặng leo lên cái nơi còn cao hơn nữa, cứ lên cao được một trăm mét, lại có người cảm thấy thân thể không ổn. Tuyết trên ngọn núi này rất dày, sườn núi khá thoải, không có tuyết lở nguy hiểm, thế nhưng càng ngày càng có nhiều tuyết đọng trong giày khiến bọn họ càng leo càng khó khăn, đến độ cao 4000 mét so với mặt nước biển, rất nhiều người đã bắt đầu thở hổn hển, song họ cũng chẳng phải tân binh, không có ai lãn ra đất bỏ cuộc, tiếp tục cắn răng xông pha lên phía trước, thậm chí là bò cũng phải bò lên cho bằng được.

Bạch Tân Vũ mất nửa năm làm việc ở ban bếp núc đi sớm về khuya, sức chịu đựng đã được trui rèn, cho dù cảm thấy ngực mình khó chịu, hô hấp khó khăn, cũng không nảy sinh ý niệm bỏ cuộc, trên thực tế Hứa Sấm cũng sẽ không để họ bỏ cuộc giữa chừng, trừ phi thật xui. Bạch Tân Vũ đồ rằng thứ quý giá nhất bản thân cậu rèn luyện được khi bước vào quân ngũ, chính là ý chí.

Hứa Sấm hô lớn: “Chỉ còn 400 mét nữa, cờ thi đua đang ở trước mắt!”

Lúc này, Du Phong Thành, Đại Hùng cùng một tân binh mũi nhọn của đội 1 đang dẫn đầu phía xa xa, ba người vận toàn lực lao tới đích.

Hứa Sấm đứng bên cạnh Trần Tĩnh, chỉ vào bọn họ cười nói: “Nhìn thấy không, binh sĩ của chúng ta muốn tranh cường hạo thắng, cho dù tôi có thưởng cho que tẩm, vẫn muốn dốc toàn lực ứng phó.”

Trần Tĩnh cười nhạt, “Do cách dạy dỗ của Đại đội trưởng.”

Hứa Sấm liếc mắt nhìn anh, “Nghe như cậu đang chọc ngoáy tôi thì phải.”

Trần Tĩnh thấp giọng nói: “Đại đội trưởng, cường độ huấn luyện hôm nay đã đủ nặng, cứ như vậy là ổn rồi.”

Hứa Sấm nheo mắt, nhìn đám lính bị quần đến tơi tả đang ngã trái ngã phải, “Chưa được, so với kỳ vọng của tôi thì còn kém xa lắm.”

Bạch Tân Vũ ở phía dưới nghe được mà mồ hôi chảy ròng ròng, Hứa Sấm đứng là bị điên, lấy tiêu chuẩn của ông, xem trong cả doanh trại những người đạt tiêu chuẩn, có khi chả đến 10 người.

Lúc Bạch Tân Vũ trôi qua chỗ Hứa Sấm, Hứa Sấm đột nhiên tóm chặt lấy võ trang cậu đang đeo trên lưng, chút nữa túm cậu ngã sấp mặt luôn, cậu lau mồ hôi, “Đại đội trưởng?”

Hứa Sấm nhìn cậu, “Đã bị tổng đến ban bếp núc mà còn trở về được, trong đoàn chúng ta cậu là trường hợp đầu tiên, trước mắt cậu còn chưa chứng tỏ cho tôi thấy lần trở về này của mình có giá trị gì, đừng khiến tôi nhìn nhầm người, bằng không tôi lại tổng cổ cậu đi, biết chưa hả?”

Bạch Tân Vũ cắn răng nói: “Đại đội trưởng, tôi sẽ không quay lại.”

“Cậu không muốn quay lại, tới đây là sát hạch toàn đại đội, thành tích tổng của cậu phải đạt bậc trung, có làm được không?”

Bạch Tân Vũ cao giọng nói: “Có thể!”

“Đi đi.”

Sau khi Bạch Tân Vũ chạy xa mất, Trần Tình nhú mày, “Đại đội trưởng, anh dọa cậu ta làm gì?”

Hứa Sấm liếc xéo anh, “Cậu là tiểu đội trưởng ưu tú nhất ở đây, không phải vú nuôi của lính cá biệt.”

Trần Tình thờ dãi.

Cuối cùng, Du Phong Thành cướp được cờ thi đua, kết quả không vượt ngoài dự kiến. Bạch Tân Vũ ngóng đám người của mấy đội đều đang tung hô Du Phong Thành, cảm thấy có hơi chói mắt. Bộ đội là nơi rất có tình người, nhưng bộ đội cũng là một nơi thật tàn khốc, muốn được người khác vỗ tay tôn trọng, không thể sử dụng tiền bạc và quan hệ, chỉ có thành tích, chỉ có thành tích. Bạch Tân Vũ nhớ nhưng cái cảm giác khi mình đạt được hạng nhất trong lần thi bắn súng, những lời khích lệ cùng chúc mừng giống như sóng biển ào đến phía cậu, một lần trong đời nếm qua cảm giác đó, khiến cho cậu nhớ mãi chẳng quên, Du Phong Thành thường xuyên đạt được cảm giác thành tựu như thế, khó trách hắn lại kiêu ngạo vậy. Cậu khát khao đạt thành tích tốt, khát khao được người khác khen ngợi, cái loại khát vọng này càng ngày càng không chế ngự được, tràn ngập thân thể cậu, cậu bức thiết muốn biết, nếu cậu cũng có thể trở thành một cá nhân xuất sắc, trở thành một binh sĩ nổi bật trong đoàn, Du Phong Thành sẽ nhìn cậu như thế nào, có lẽ nào ánh mắt của hắn cũng sẽ luôn dõi theo cậu, tựa như ánh mắt của cậu luôn tự giác đuổi theo Du Phong Thành vậy.

Sau khi lấy được cờ, toàn đoàn bắt đầu men theo đường cũ xuống núi, chờ bọn họ trở lại doanh địa, một lũ gục xuống nền tuyết, một đến nửa ngày không nhúc nhích nổi.

Bạch Tân Vũ vỗ vỗ mặt Phùng Đông Nguyên, “Đông Nguyên, cậu có bị sao không thế?”

Phùng Đông Nguyên lắc lắc đầu, trên mặt dính đầy tuyết, “Mệt chết được, aish, anh không thấy mệt à?”

“Mệt chứ.” Bạch Tân Vũ mặc một lớp áo bông dày gỗ gỗ chân, nhưng không nằm xuống.

Phùng Đông Nguyên có hơi kinh ngạc, “Trước kia thể lực của anh còn không bằng em nữa.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Cậu tưởng tôi ở ban bếp núc nửa năm chỉ toàn lăn ra ngủ đó hả, ngày nào cũng đi sớm về khuya, nấu cơm rồi cho lợn ăn, trừ việc tự do hơn các cậu một tí xiu, cơ bản chẳng có nhân rồi gì đó đâu.”

Phùng Đông Nguyên gật gật đầu, “Cho nên em đã nói với anh rồi mà, con người có tiềm năng vô hạn, đều là do anh không cố gắng nỗ lực, nếu anh cố gắng, cái gì cũng có thể làm được.”

Bạch Tân Vũ nghĩ ngợi, “Nếu tôi cố gắng, có thể lợi hại hơn Du Phong Thành được không?”

“A” Phùng Đông Nguyên ngẩn người, lập tức đáp quanh co: “Ồ..... cái này thì, không biết được .....”

“Thế cậu nói có thể hay không có thể đi, nói thật nhe.”

“Khả năng đương nhiên vẫn là khả năng, cơ mà, thành công của một con người ngoài do cố gắng của bản thân, cũng có rất nhiều yếu tố khác .....”

“Khư.” Bạch Tân Vũ tròn trĩnh mắt nhìn Phùng Đông Nguyên, “Ý cậu là, Du Phong Thành sinh ra đã giỏi hơn tôi, tôi có mưa mặt ra cũng không thể so với cậu ta có đúng không?”

Phùng Đông Nguyên chăm chú tìm từ, “Không phải như thế, anh xem lúc thi bắn súng đó, chẳng phải anh thắng được cậu ta sao, cái này chứng minh ở phương diện này anh có tài năng thiên bẩm, chỉ cần cố gắng, khẳng định anh sẽ vượt trội hơn cậu ta ở một lĩnh vực nào đó.”

Bạch Tân Vũ nghe xong liền cười, xoa xoa đầu Phùng Đông Nguyên, “Đúng là dân đọc sách đầu óc thông tuệ ha, thế nào cũng nói được.”

Phùng Đông Nguyên nở nụ cười, Bạch Tân Vũ thừa dịp cậu còn đang ngoác miệng, vốc một nắm tuyết chọi vào mặt Phùng Đông Nguyên, sau đó cười như được mùa đứng lên.

Phùng Đông Nguyên nhanh chóng phản kích, bốc tuyết hất về phía Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ lập tức bỏ nhào vào người Phùng Đông Nguyên, hai người vốc tuyết chọi qua chọi lại, bọn họ ăn mặc đều rất dày, xa xa nhìn lại tựa như hai con gấu đang lăn lộn trên mặt đất.

Tiền Lượng gà gât ở bên cạnh, “Không một há hai cha nội?”

Hai người vừa cười đùa vừa náo loạn, thân thể rõ ràng đang đau nhức đến nhúc nhích cũng lười, thế mà có thể chơi đến quay cuồng trời đất.

Xa xa, Du Phong Thành đang uống nước, cái tay cầm cốc cứng lại ở giữa không trung, hắn nhìn Bạch Tân Vũ cười đến mặt đỏ hồng hồng, trong lòng ủa lên một loại cảm xúc khó nói tên, khiến hắn không cách nào hình dung tâm trạng của bản thân trong một thoáng kia là gì. Gia nhập Báo Tuyết đại đội, sẽ rất khó có thể gặp lại Bạch Tân Vũ, quan hệ của hai người vốn đã không rõ ràng, đến khi cần kết thúc, cũng cứ như vậy mà thôi, hắn vẫn biết điều đó, chỉ là hắn thường thường không thêm nghĩ, cũng không muốn nghĩ làm gì. Nhưng bây giờ hắn lại không thể không nghĩ, bởi vì nương theo những thay đổi của Bạch Tân Vũ, thái độ của hắn với người này cũng biến đổi, quan hệ giữa hai người cũng biến hóa theo, tới lúc này chuyện của bọn họ đã phát triển

hoàn toàn vượt qua dự kiến của hắn, điều này không ổn chút nào.

Ban đầu nghe tên Bạch Tân Vũ, trong ký ức thời thơ ấu của hắn chỉ mang máng nhớ tới một thằng nhóc hỗn láo, do vài mối quan hệ rắc rối, cậu hắn nhờ hắn chăm sóc người này, ngoài mặt hắn đáp ứng, bên trong lại cười nhạo, cho rằng bộ đội là nhà trẻ sao, chăm sóc cái rắm ấy mà chăm. Hắn lớn lên trong một gia đình quân nhân, trở thành quân nhân là ước mơ từ bé của hắn, với hắn mà nói, quân đội là nơi nghiêm túc và thần thánh, không phải chỗ để mấy người đến làm xằng làm bậy, lần đầu tiên gặp mặt, càng làm ấn tượng của hắn đối với người này trở nên tồi tệ đến cực điểm. Cho nên hắn đe dọa cậu, uy hiếp cậu, hi vọng có thể đuổi cậu về, sau này thấy đuổi cũng chả đi, bộ dáng cũng được lắm, trêu đùa khiến cậu tức lên cảm thấy khá vui vẻ, lại tính giữ cậu ở bên người giải trí, hắn không nghĩ tới việc Bạch Tân Vũ sẽ thay đổi, sẽ trưởng thành, cũng sẽ có những hành động khiến hắn kinh ngạc, đạt được thành tích ngoài ý muốn, chờ lúc hắn phản ứng kịp, rất nhiều thứ đã thay đổi.

Hắn nhìn Bạch Tân Vũ, ánh mắt càng ngày càng thâm trầm.

Buổi tối, bọn họ bắc một nồi cháo lớn ở trong tuyết, một bên luộc mán thầu nóng hằm hấp cùng thịt lợn, ngày hôm nay thể lực quá kinh khủng, không ăn mì phở cùng thịt, cơ bản là không thể nào no được.

Lúc mọi người đang ăn, một trăm người xông tới cứ như đi cướp từng miếng cơm, ngón ngấu như sói như cọp, nhưng cơm vừa tới miệng, Hứa Sấm đã thét lên:

“Khẩn cấp tập hợp!!”

Trong lòng các chiến sĩ kêu khổ không thôi, nhanh chóng bỏ bát dưới mặt đất, lẹ chân chạy đến trên bãi đất trống tập hợp.

“Nửa giờ, ba đến bốn người một đội, từng người xây dựng công sự che chắn của mình, công sự che chắn của ai không đạt chuẩn, đêm nay ngủ luôn ở trong đó, bắt đầu!”

Các chiến sĩ cắn răng chịu đựng đói khát cùng giá lạnh, cảm xéng lên, bắt đầu xúc tuyết trên mặt đất.

Nửa giờ sau, Hứa Sấm chậm rãi đi đứng lên, từng bước từng bước kiểm tra, tất cả mọi người đều kinh hồn táng đảng, ngủ một đêm trong công sự che chắn cũng đâu phải chuyện đùa, thật sự có thể lạnh đến chết người đó, tuy Hứa Sấm không thể dễ yên cho bọn họ bị đóng băng đến chết, nhưng có thể bắt bọn họ nằm sấp dưới đó hai giờ, nghĩ đến đã thấy kinh rồi.

Kiểm tra xong một vòng, Hứa Sấm gật gật đầu, “Tất cả đều đạt tiêu chuẩn, đi ăn cơm đi.”

Các chiến sĩ như được ban đại xá, giải tán ngay tại chỗ, thế nhưng lúc bọn họ cầm bát lên thì thấy, cháo đã đóng băng hoàn toàn, mán thầu cứng lại tựa như đá, cắn một phát giò lợn miệng giống như nhai phải vụn băng, có thể đóng cứng luôn hàm của người ta, dù như vậy đi chăng nữa, bọn họ cũng phải ăn, không ăn sẽ không đủ thể lực, không ăn, ngày mai càng khó chịu.

Cổ kết nuốt vài miếng thức ăn đông lạnh vào bụng, bọn họ tiến vào lều trại chuẩn bị nghỉ ngơi. Mỗi lều một đội, mười người nằm song song, cơ hồ không thể lật người.

Bạch Tân Vũ vừa ngả lưng, Du Phong Thành liền nằm xuống ngay bên cạnh, Bạch Tân Vũ nhìn hắn một cái, Du Phong Thành cũng nhìn cậu, hột tình hột lý nói: “Thế nào, không thấy hết chỗ rồi à?”

Bạch Tân Vũ ngó ngó, chính mình nằm ở tận cùng bên trong, Du Phong Thành là người cuối cùng bước vào, quả thực ở đây vẫn còn chỗ trống, cậu bừa bãi, không đáp lại hắn, quay lưng về phía Du Phong Thành mà nằm xuống.

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Hai người thiết là, đôi lúc nhìn như thân với nhau lắm lắm, có đôi khi lại giận dỗi, giống hai đứa em trai em gái của em.”

Bạch Tân Vũ nói: “Em trai em gái cậu nhiều tuổi?”

“Một đứa 13 một đứa 10.”

“Cút xuống địa ngục đi.” Bạch Tân Vũ đáp chần, cứng người run run một chút, “Chăn này ngâm nước đấy à, lạnh thế.”

“Quá mỏng.” Phùng Đông Nguyên lật chăn ra, “Lạnh quá đi mất thôi a a.”

Trong lều trại các chiến sĩ ai ai cũng đều than lạnh, một đám nằm còng queo nhìn chẳng khác gì một đàn tôm.

Trần Tinh nói: “Chăn này đủ rộng, cùng người bên cạnh nằm thành một giường, lông chăn lên nhau mà ngủ, sẽ ấm hơn nhiều.”

Mọi người vừa nghe xong, nhanh chóng cùng người bên cạnh chồng hai cái chăn lên nhau, hai người ngủ đắp lông hai cái chăn, quả nhiên tốt hơn nhiều so với vừa rồi.

Bạch Tân Vũ dịch người đến bên cạnh Phùng Đông Nguyên, “Lại đây nào, đứng rồi, cậu có hay kéo chăn không đó? Cậu mà kéo của tôi tôi đạp cậu bay ra ngoài liền.”

“Em ngủ im lắm mà .....” Phùng Đông Nguyên ngán người, “Tân Vũ, không được rồi, em cùng giường với Ba Đồ Nhĩ, không thì sẽ lẻ người mất.”

Ba Đồ Nhĩ vốc người nhỏ bé, lập tức chui vào trong chăn của Phùng Đông Nguyên, run run nói: “Lạnh quá, lạnh quá.”

Bạch Tân Vũ giật mình, nhìn Phùng Đông Nguyên cùng Ba Đồ Nhĩ đang sửa sang lại chăn chuẩn bị ngủ, trong nháy mắt có cảm giác bị bỏ rơi, cậu chậm chạp xoay người, nhìn Du Phong Thành.

Du Phong Thành nhướn mày ngó cậu, trưng lên biểu cảm “vận mệnh an bài” rồi đó.

Bạch Tân Vũ bủi môi, nội tâm vừa nổi lên đấu tranh, Du Phong Thành đã xốc chăn lên bọc cậu lại, rồi đem cậu kéo đến bên người, hai giường chăn đắp lên chăn, hơn nữa còn có nhiệt độ cơ thể của người kia, thân thể lập tức trở nên ấm áp, tại cái nơi lạnh đến cắt da cắt thịt này, cảm giác ấm áp như vậy khiến người ta dường như chẳng thể buông tay.

Du Phong Thành ôm eo cậu, áp trán mình vào trán cậu, hai người đối diện trong bóng đêm lặng lẽ, ai cũng không dám nói chuyện, cho dù có nhỏ giọng đến đâu, khẳng định sẽ bị người khác nghe thấy, bởi vì bọn họ đều đang nghe được rõ ràng thấu đáo tiếng hít thở nặng nề của nhau.

Cũng không biết ai chủ động trước một chút, bốn cánh môi ấm áp dán lại với nhau, Bạch Tân Vũ nhắm hai mắt lại, tình tế nhắm nháp đôi môi mềm mại kia, tay của Du Phong Thành dán ở sau lưng cậu, từ thắt lưng cậu liền truyền đến cảm giác vô cùng ấm áp, cái hôn vừa bí mật vừa kích thích này, khiến bên trong thân thể trào lên một loại khoái cảm yêu đương vụng trộm, Bạch Tân Vũ vừa nghĩ đến phía sau cậu là cả đội đang nằm ngủ, trái tim liền đập bịch bịch, e sợ phát ra một tiếng động nhỏ, bởi vậy cái hôn kia thanh thuần mà im lặng, tựa như không có bất cứ mục đích gì khác, chỉ là muốn chạm vào bờ môi của nhau mà thôi.

Bạch Tân Vũ không biết chính mình hành động như vậy có phải không bình thường hay không, giống như cậu rõ ràng ý thức được một sự việc có thể sẽ nguy hiểm, vẫn không cưỡng lại được dụ dỗ mà lần sâu về phía trước, cậu nói với bản thân, cậu chỉ tìm kiếm một chút an ủi cùng kích thích từ chỗ Du Phong Thành, thư giải cuộc sống sinh hoạt vô vị nơi quân doanh mà thôi, tựa như Du Phong Thành đối với cậu cũng như vậy, dù có là hôn môi hay vuốt ve âu yếm, đều là cậu tự nguyện hưởng thụ một hành động thoải mái, ai cũng không mệt mỏi, ổn vô cùng.

Tại nơi đây một đêm đông khiến người ta kinh khiếp, hai người ôm nhau, đan tay vào nhau mà ngủ, hô hấp đồng điệu, trái tim đập cùng một nhịp, hai chiếc chăn bông bọc họ lại thành một đoàn, mỗi một tế bào trong thân thể đều ấm áp.

Trời chưa sáng, bọn họ liền bị còi tập hợp đánh thức, các chiến sĩ hòa tóc nhảy dựng lên, hoàn tất chuẩn bị trong ba phút, xuất hiện ở trước mặt Hứa Sấm. Hứa Sấm bắt bọn họ leo núi một lần nữa, chẳng qua lần này không có phụ trọng, xem như chạy bộ buổi sáng.

Bạch Tân Vũ không biết ăn nhầm phải cái gì, cổ kiết muốn đuổi kịp Du Phong Thành, cậu chỉ là muốn thử coi, khoảng cách giữa cậu và Du Phong Thành xa đến đâu mà thôi.

Vốn là đang chạy cùng tốc độ với Phùng Đông Nguyên, phát hiện Bạch Tân Vũ đột nhiên chạy quá nhanh, Phùng Đông Nguyên liền nhắc nhở cậu một lần, Bạch Tân Vũ mất điếc tai ngơ, bỏ lại Phùng Đông Nguyên, cùng chạy sóng vai với Du Phong Thành.

Du Phong Thành nhìn cậu một cái, “Làm sao?”

“Làm sao cái gì mà làm sao, chạy bộ còn có thể làm sao.”

Du Phong Thành ngẩn ra, một lát sau, hần cười nhạo nói: “Anh nghĩ muốn đuổi kịp tôi đấy à?”

Bạch Tân Vũ hừ một cái: “Buổi sáng đột nhiên thân thể dư thừa sức lực, muốn chạy nhanh một chút thôi nha.”

“Vậy chạy cùng đi.” Du Phong Thành cũng không tăng tốc độ, vẫn giữ tốc độ đều đặn hiện tại của hần mà chạy về phía trước, vẫn duy trì nhịp thở, tuy rằng lên cao phản ứng của cơ thể khiến hần khó chịu, nhưng trạng thái của hần không vì thế mà bị ảnh hưởng quá nhiều.

Ban đầu Bạch Tân Vũ còn có thể miễn cưỡng đuổi kịp, sau 4000 mét, cậu bắt đầu tức ngực hụt hơi, chạy cũng càng ngày càng chậm, bóng dáng Du Phong Thành ở phía trước không xa, cậu không phục, cắn răng chạy về phía trước, khoảng cách lại càng lúc càng lớn, cuối cùng khi Du Phong Thành tới đỉnh núi, đi vòng vào rồi mới chạy về, cậu còn kém ít nhất ba trăm mét.

Lúc Du Phong Thành chạy qua bên cạnh cậu, nhẹ nhàng cười, rõ ràng không mang theo cảm xúc tươi cười gì hết ráo, trong mắt Bạch Tân Vũ lại giống như đang châm chọc cậu, mẹ, cái đồ trâu bò nhà hần. Bạch Tân Vũ hét lớn một tiếng, gồng chân chạy tới đỉnh núi, sau đó nhanh chóng vòng xuống chân núi, nhìn bóng dáng Du Phong Thành càng ngày càng thu nhỏ lại, cậu hận không thể lăn xuống ngay tức khắc.

Cậu nghe được giọng kinh ngạc của Phùng Đông Nguyên: “Tân Vũ, anh chạy nhanh thật đó!”

Bạch Tân Vũ mất điếc tai ngơ, bởi vì tuyết đọng quá dày, cứ một bước đạp xuống đều lún sâu, rút không ra, cả người cậu ngay lập tức liền “bịch” một cái mà ngã dúi xuống tuyết, nhiều người khác cũng ngã sấp mặt, cũng chả ai chú ý cậu, Bạch Tân Vũ phun ra một miệng đầy tuyết, đứng lên tiếp tục chạy.

Thời điểm cậu chạy về đến doanh địa, chỉ có ít ỏi vài người đã trở lại, nhìn lại, đại bộ phận mọi người vẫn còn ở trên núi, Hứa Sấm có chút ngoài ý muốn nhìn cậu, “Người hoàn thành thứ 5, hôm nay bị sao đấy hả, nốc thuốc kích thích à?”

Lúc này Bạch Tân Vũ mới phục hồi tinh thần, bắt tri bắt giác, cậu cứ liên tục chạy đuổi theo Du Phong Thành, vậy mà đã bỏ lại phần lớn mọi người ở phía sau.

Lục đọc cả nhóm đều trở lại, Phùng Đông Nguyên chạy đến bên cạnh Bạch Tân Vũ, thở hổn hển: “Tân Vũ, anh bị sao thế, tại sao đột nhiên chạy..... Chạy nhanh như vậy?”

Bạch Tân Vũ khúc khích cười cười, “Hôm nay đột nhiên khỏe phát sợ ấy.”

Du Phong Thành cười khẩy nhìn cậu một cái, “Còn kém ba bốn trăm mét nữa cơ.”

Người khác nghe không hiểu Du Phong Thành nói cái gì, song Bạch Tân Vũ nghe đương nhiên hiểu, cậu hừ một cái: “Lần sau sẽ đuổi kịp.” Đuổi theo bước chân Du Phong Thành có lẽ không mang một ý nghĩa thực tế nào, nhưng có thể khiến cậu trở nên tràn ngập hăng hái.

Sau khi ăn điểm tâm, bọn họ được nghỉ ngơi nửa giờ, bắt đầu khóa điều tra trong điều kiện có tuyết, một buổi sáng sau khi khóa học kết thúc, Hứa Sấm yêu cầu bọn họ mang theo võ trang hạng nặng, đi bộ trở về đóng quân. Chỗ này cách nơi đóng quân gần ba mươi km đường bộ, tại đây nơi nơi đều bị tuyết dày bao phủ, đi đến trời tối cũng không về tới, bọn họ sớm đoán được Hứa Sấm sẽ không dễ dàng bỏ qua bọn họ, đến lúc cuối cùng khẳng định muốn mang ra chiều cuối, chỉ có thể ngậm oán giận trong bụng.

Hứa Sấm ngồi ở trên xe jeep, nhìn bọn họ cầm cúi hành quân, khi thì bắt bọn họ phải đi nhanh khoảng hai km, khi thì bắt cho bọn họ phủ phục đi tới năm trăm mét, dọc theo đường đi tìm đủ mọi cách ép uống bọn họ. Bạch Tân Vũ mới trở về đại đội có một tuần, phải trải qua huấn luyện cỡ này, thân thể cùng tâm lý đều rất khó thích ứng, cường độ huấn luyện khủng khiếp hơn ở trại tân binh rất nhiều, nhưng cậu vẫn cắn răng kiên trì, vài lần tụt lại phía sau, đều được chiến hữu khích lệ đi tiếp.

Sau khi xuống núi, tuyết mỏng đi rất nhiều, đường cũng dễ đi hơn, nhưng đi được hơn ba giờ, chân cảng mọi người đều đông lạnh đến run lên, tựa như không còn cảm giác, lúc này trời cũng đã tối, bọn họ đói khổ tê lạnh, dường như là dựa vào ý chí mà bước về phía trước.

Bạch Tân Vũ cùng Phùng Đông Nguyên nâng chân đi về phía trước, đi tới đi lui, vốn mệt đến không thể mở miệng thì Phùng Đông Nguyên đột nhiên nở nụ cười.

Bạch Tân Vũ bất đắc dĩ nói: “Cậu còn có sức để cười, cười cái gì mà cười.”

“Anh còn nhớ không, lần đầu tiên anh tham gia chạy bộ buổi sáng, mới ba cây số anh liền chạy hết nổi, ngồi dưới đất ăn vạ, bị tiểu đội trưởng dạy dỗ một trận.”

Bạch Tân Vũ cũng cười, “Đương nhiên nhớ rõ.”

“Tân Vũ, em có cảm giác trong đám tân binh này, anh là người thay đổi nhiều nhất, tiến bộ xa nhất, em rất vui vì thấy anh như vậy.”

Bạch Tân Vũ cảm động nói: “Nếu không có mấy cậu cố vũ tôi, có khả năng tôi đã sớm bỏ cuộc.”

“Bọn em không giúp được gì nhiều, là bản thân anh thật sự có tiềm lực, lúc thi đấu bắn súng cũng vậy, mặt khác lúc huấn luyện cũng vậy, anh tin tưởng chính mình có thể làm được bất cứ thứ gì, sau đó cứ nỗ lực là sẽ làm được thôi.”

Bạch Tân Vũ cảm giác trái tim mình phút chốc tràn đầy, cậu dùng lực gật gật đầu, trong ánh mắt là kiên định chưa từng có.

Trở lại nơi đóng quân, đã là hơn 10 giờ tối, các chiến sĩ đều mệt đến trợn trắng mắt, cởi quần áo lăn lên giường liền ngủ.

Ngủ không được bao lâu, Bạch Tân Vũ buồn vệ sinh đến tỉnh lại, cậu nhìn nửa ngày, nghĩ đêm vẫn còn dài, đau dài không bằng đau ngắn, cắn răng một cái, xốc chân lên nhảy xuống giường, chạy ra WC.

Kết quả cậu mới vừa đi ra khỏi ký túc xá, chỉ thấy Hứa Sấm cùng Trần Tĩnh đứng ở cửa cầu thang thấp giọng nói cái gì, Trần Tĩnh ăn mặc chỉnh tề, hoàn toàn không mang bộ dạng ngủ gật, hai người nhìn thấy Bạch Tân Vũ, đều ngăn người.

Bạch Tân Vũ giải thích nói: “Tôi, tôi đi WC.”

“Đi đi.” Hứa Sấm nói.

Bạch Tân Vũ nhanh như chớp vọt vào WC, lúc thò ra, phát hiện Hứa Sấm cùng Trần Tĩnh đã đứng sẵn ở bên ngoài WC, giống như đang đợi cậu. Bạch Tân Vũ có chút kỳ lạ nhìn bọn họ.

Trần Tĩnh than nhẹ một tiếng, “Chúng tôi đang thương lượng có nên tập hợp khăn cấp hay không.”

Mất Bạch Tân Vũ trợn ngược luôn, trong lòng mắng to Hứa Sấm có nhân tính hay không đó, bọn họ đã sắp một quay đơ như chó chết rồi, còn khăn cấp tập hợp, muốn giết người đấy hả!

Hứa Sấm nhướn mày nhìn cậu, “Mấy cậu nhất định không thích nhí, tiểu đội trưởng của các cậu khuyên tôi đổi ngày khác, lại đây, nói tôi nghe ý kiến của cậu.”

Bạch Tân Vũ nuốt nuốt nước miếng, không biết trả lời như thế nào cho đúng, cậu cảm giác với tính cách của Hứa Sấm, càng nói không muốn, Hứa Sấm càng hưng phấn, nhưng lỡ như táng tận lương tâm nói muốn, Hứa Sấm thật sự nghe theo cậu thì có mà ăn cảm, vì thế cậu cứ quanh co, không biết trả lời như thế nào.

Hứa Sấm nói: “Nói đi”

Tim Bạch Tân Vũ thốt lên một cái, “Nghe theo chỉ huy của thủ trưởng!”

Hứa Sấm cười cười, chỉ vào Bạch Tân Vũ nói: “Trần Tình, cậu thấy không, thái độ thế này mới chuẩn chỉ này, ai, dù sao cũng không trách cậu, tôi chiều cậu quá mà.”

Trần Tình bất đắc dĩ nói: “Đại đội trưởng, vậy anh đến hỏi ý kiến của tôi làm gì, cứ trực tiếp thôi còn là được rồi.”

Hứa Sấm nhất thời nghẹn họng, “Cậu hiểu bọn họ hơn tôi mà.”

“Cho nên ý kiến của tôi chính là đổi một ngày khác, hôm nay tất cả đều quá mệt mỏi rồi, khả năng chịu đựng của mọi người cũng đã đến giới hạn.”

Hứa Sấm sờ sờ cằm, “Được rồi được rồi, chuyện kia đổi ngày khác.” Hứa Sấm bữu môi, hất áo mà đi, lúc đi còn lăm bằm cái gì.

Bạch Tân Vũ nhẹ nhàng thở ra, sợ tới mức chân đều nhũn, đến khi Hứa Sấm đi xa rồi, cậu mới cười nói: “Tiểu đội trưởng, may mà đại đội trưởng nghe lời cậu.”

“Đại đội trưởng đôi khi giống như đứa trẻ, đột nhiên nghĩ ra cái gì là muốn làm bằng được luôn.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Đó là bởi vì tiểu đội trưởng ưu tú nhất, đại đội trưởng rất thích cậu, nếu tiểu đội trưởng mãi vẫn là đội trưởng của bọn tôi thì tốt quá.”

Trần Tình hơi giật mình, đoạn im lặng.

Nét cười vương ở trên khuôn mặt Bạch Tân Vũ, không biết có phải bản thân cậu rất miễn cảm hay không, cậu cảm giác không khí kiểu này có gì đó không đúng, “Tiểu đội trưởng?”

Trần Tình ngẩng đầu nhìn cậu, “Tân Vũ, tôi nói với cậu một chuyện, cậu tạm thời đừng cho những người khác biết có được không?”

Trong lòng Bạch Tân Vũ căng thẳng, “Tiểu đội trưởng, sao cậu lại nói như thế, tôi thấy hơi kỳ kỳ.....”

“Vốn cũng không nên nói với cậu, nhưng mà..... Nghĩ đến chuyện tôi muốn rời khỏi chỗ này, nhưng lại không thể nói cho mọi người biết, trong lòng luôn có cảm giác bồn chồn, rất khó chịu, nên nghĩ tìm một người tâm sự.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Tiểu đội trưởng, cậu muốn đi đâu? Cậu muốn xuất ngũ sao?”

“Không phải.” Trần Tình lắc lắc đầu, “Tôi quyết định tham gia đợt tuyển chọn này của Báo Tuyết đại đội [1].”

ΨΨΨ

Hết chương 50

Chú thích

[1] Đại đội Báo Tuyết: Mình đọc từ đầu thì cứ tưởng nó chỉ là tên một tổ chức hư cấu nhưng search Google thì té ra nó có thật.

Tên gọi chính thức của nó là Tổng đội đột kích Báo Tuyết (Tên viết tắt tiếng Anh:SLCU), thành lập năm 2002, trụ sở ở Bắc Kinh chứ không phải ở Urumchi. Báo Tuyết được đánh giá là lực lượng có số giờ rèn luyện khắc khổ nhất trong quân đội Trung Quốc, việc tuyển chọn rất khắt khe, nhiệm vụ của Báo Tuyết là chống khủng bố và tham gia các nhiệm vụ đặc biệt khác.

Một số hình ảnh:

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chương 51

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Tân Vũ kinh ngạc nói: “Tiểu đội trưởng, cậu thật sự muốn đi?”

Trần Tinh gật đầu, “Bảo Tuyết đại đội là mục tiêu của rất nhiều quân nhân, cũng có nghĩa cuộc sống ở đó sẽ hoàn toàn khác, vốn tôi một lòng muốn đi học trường quân sự, nhưng giờ không đi được nữa, Hoắc Kiều lại vài lần mời tôi, tôi thật sự động lòng, cho nên tôi nghĩ thử đi xem sao. Chẳng qua tôi cũng không chắc ăn, nếu như bị loại, tôi sẽ vẫn trở về, đến lúc đó các cậu đừng chê cười tôi là được rồi.”

Bạch Tân Vũ vẫn còn đang bận lắc đầu, “Sao có thể như thế được, tiểu đội trưởng có gia nhập Bảo Tuyết hay không thì vẫn lợi hại như thế, cơ mà..... Nếu do chính Hoắc Kiều đã mời, chẳng lẽ họ có thể loại cậu ra sao?”

“Đương nhiên, trừ những người được đoàn đề cử, Hoắc Kiều cũng thường xuyên đi khảo sát các sư đoàn, chọn lựa các binh sĩ anh ta cảm thấy thích hợp, một năm hai đến ba lần, khích lệ các binh sĩ, không, phần lớn không phải binh sĩ, mà là sĩ quan, quan quân, thậm chí có thể là sĩ quan cấp tá, tham dự vòng tuyển chọn của Bảo Tuyết đại đội, những người được tiến cử đều là những chiến sĩ xuất sắc trong đoàn, chọn lựa rất nghiêm khắc, nghe nói có đến ba, bốn vòng chọn lựa, đến cuối cùng có khi một người cũng không trụ lại được, Hoắc Kiều đơn giản chỉ là muốn tôi tham gia chọn lựa, còn về việc có thể ở lại hay không, phải phụ thuộc vào bản thân tôi.”

Bạch Tân Vũ ngược lại hít sâu một hơi, “Tiểu đội trưởng, cậu biết Du Phong Thành muốn tham gia chọn lựa lần này đúng không?”

Trần Tinh cười đáp: “Có ai mà không biết chứ, cậu ta vẫn lấy Bảo Tuyết đại đội là mục tiêu phấn đấu của bản thân, tôi rất khâm phục cậu ta, không chỉ có quyết tâm cố chấp, hơn nữa có thể hành động cho xứng với quyết tâm đó, loại người này tính cách kiên cường, ý chí rất mạnh, chính là kiểu người mà Bảo Tuyết đại đội cần.”

“Cơ mà, nếu đúng như lời cậu nói, cậu ta cũng có khả năng không vượt qua vòng tuyển chọn.”

“Cũng có thể, nhiều điều ngoài ý muốn đều có thể phát sinh, dù sao đi nữa, bây giờ cậu ta là người được coi trọng nhất ở đây.” Trần Tinh nói: “Cậu cũng cảm thấy hứng thú với Bảo Tuyết đại đội à?”

Bạch Tân Vũ liên tục lắc đầu, “Tôi? Tôi kém xa, nghĩ cũng không dám nghĩ”

Trần Tinh cười cười, “Không có gì, rất nhiều người đều khát khao nơi đó, hơn nữa muốn tham gia chọn lựa sơ cấp cũng không khó, ngoài được người trong đoàn đề cử ra, bản thân tự ứng cử cũng có thể đi, tuyển chọn sơ cấp giống như vòng loại cuộc thi ca hát vậy, tuy rằng không nhiều người bằng, nhưng tỉ lệ đào thải rất kinh khủng, cấp trên cũng muốn để nhiều tân binh đi va chạm thử sức, nếu cậu tò mò đến thế, tôi có thể mang cậu đi cùng.”

Bạch Tân Vũ chút nữa cắn phải đầu lưỡi, “A? Dễ như thế?”

Trần Tinh gật gù, “Chỉ cần thành tích không quá kém cỏi, ở trong quân ngũ biểu hiện bình thường đều đi được, chẳng qua rất nhiều người không biết, cho rằng chỉ có thể đề cử. Nhưng tôi cũng không đề nghị cậu đi, bởi vì chọn lựa sơ cấp vô cùng khốc liệt, rất nhiều người khi bị loại phải quay về, đều sẽ trải qua một khoảng thời gian bị ám ảnh tâm lý.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, “Nghe cứ như bước đến quỷ môn quan.”

Trần Tinh trong giọng nói có một tia hưng phấn, “Chính vì Bảo Tuyết đại đội giống như một cây cầu độc mộc nên mới khiến người ta ý chí sục sôi đến như vậy, phương thức chọn lựa mỗi năm mỗi khác, tôi thật sự rất mong chờ.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Tiểu đội trưởng, tôi cảm thấy, dựa vào thực lực của cậu nhất định không thành vấn đề, cậu cố gắng lên đó.”

Ở đại đội có thể lên làm đội trưởng, không nghi ngờ gì là nhờ hoàn toàn vào thực lực, bằng không làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Hứa Sâm, đừng nhìn vẻ thư sinh mặt trắng nhò nhã của Trần Tinh, lúc không mở miệng nói câu nào thì nhìn như có vẻ dễ bắt nạt, so thành thích tổ hợp, toàn đoàn một ngàn hai trăm người, Trần Tinh tuyệt đối có thể nằm trong top 10 người đứng đầu.

Trần Tinh cười cười, “Được rồi, ngủ đi thôi, đừng coi nhẹ huấn luyện ngày mai.”

“Tuân lệnh.”

Sau khi Bạch Tân Vũ chui vào trong chăn, trong đầu tua đi tua lại mấy lời của Trần Tinh, nếu cơ hội để tham gia tuyển chọn sơ cấp không khó, cậu có thể đến thử sức được chứ? Nhưng tham gia tuyển chọn đều là các binh sĩ mũi nhọn của các đoàn đội, cậu đến nơi đó quả thực là không biết lượng sức, chỉ sợ sẽ bị người ta chê cười. Nhưng là, cậu thật sự rất tò mò, bộ đội đặc chủng đều trâu bò như vậy, đến tốt cùng là dùng phương pháp gì để sàng lọc nhân tài? Dù có đi xem chút đỉnh cũng sẽ không bị làm sao..... cậu cũng quen bị người khác chê cười rồi, không có gì ghê gớm cả....

Bạch Tân Vũ suy nghĩ vấn đề này rồi rầm mắt một đêm, kết quả nghỉ ngơi không tốt, ngày hôm sau lúc chạy bộ lại thành ra ngủ gà ngủ gật. Hứa Sâm quả nhiên không cho bọn họ nửa giây để thờ, nửa đêm không đột nhiên tập hợp đã là từ bi lắm rồi, mức độ huấn luyện trong vài ngày kế tiếp một chút đều không buông lỏng. Do cường độ huấn luyện nặng nề không ngừng nghỉ, có người đã ngã bệnh, Bạch Tân Vũ ngay từ đầu còn cảm thấy thân thể mình còn khỏe chán, đi bộ đội một năm cũng chưa sinh bệnh, kết quả chưa đầy ý được vài ngày, một đêm nọ tự nhiên cậu vô duyên vô cớ nổi cơn sốt cao.

Buổi sáng lúc Phùng Đông Nguyên xuống khỏi giường, chỉ thấy Bạch Tân Vũ nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, đến gần đẩy đẩy, mới phát hiện Bạch Tân Vũ mặt đỏ hồng lên, hơi thở nặng nhọc, cậu đem tay đặt lên trán Bạch Tân Vũ, hoảng sợ, “A, Tân Vũ phát sốt rồi!”

Trần Tinh cùng Du Phong Thành chạy đến xung quanh đầu tiên, những người khác cũng kéo lại xem, “Mẹ ơi, sốt đến độ hết cả mặt rồi.”

Trần Tĩnh nói: “Đừng đứng ở chỗ này, các cậu nhanh chóng tập hợp đi, tôi với Đông Nguyên đưa cậu ta đến phòng y tế.”

Du Phong Thành nói: “Để tôi đưa anh ta đi cho.”

Trần Tĩnh nói: “Cậu đi dẫn đội đi.”

Hiện tại Du Phong Thành đại khái là đã được đội trưởng chú ý, rất nhiều việc Trần Tĩnh xử lý không kịp đều đến phiên Du Phong Thành lo, nghe nói chẳng bao lâu nữa liền sẽ đề cử Du Phong Thành lên chức đội phó, dù sao cũng xứng đáng.

Du Phong Thành đành phải đi dẫn đội.

Trần Tĩnh cùng Phùng Đông Nguyên giúp Bạch Tân Vũ mặc xong quần áo, hai người dìu cậu đến phòng y tế.

Lăn qua lăn lại, Bạch Tân Vũ tỉnh, đầu cậu nóng đến choáng váng, “U? Tiểu đội trưởng? Đông Nguyên?”

Phùng Đông Nguyên nói: “Anh tỉnh rồi à? Có phải buổi tối anh đập chần ra không, tại sao đột nhiên lại phát sốt?”

Bạch Tân Vũ ngẩn ngơ suy nghĩ trong chốc lát, chẳng lẽ là bởi vì cậu tối hôm qua ở trần ngồi trong nhà tắm giặt quần áo? Mùa đông giặt quần áo tay rất lạnh, nước trong phòng giặt phải đợi nửa ngày mới nóng lên, buổi sáng lúc bọn họ rửa mặt đều là nước đá, đồng nghĩa với việc, buổi tối giặt quần áo cũng như thế, hơn nữa nếu chậm chạp còn không có nước mà giặt, cho nên rất nhiều người tắm rửa xong thuận tiện giặt luôn quần áo, cậu cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy, tại sao lại dính chương chứ, chắc là vì gần đây quá mệt mỏi, sức đề kháng giảm sút.

Hai người dìu Bạch Tân Vũ lên giường của phòng y tế, Bạch Tân Vũ khúc khích cười ngây ngô.

Trần Tĩnh kỳ quái hỏi, “Cậu cười cái gì.”

Bạch Tân Vũ nghẹn cổ họng nói: “Rất cuộc tôi cũng có thể nghỉ ngơi vài ngày.”

Trần Tĩnh vỗ vỗ cái trán nóng đến phỏng của Bạch Tân Vũ, “Nhìn tiền đồ của cậu kìa.”

Bạch Tân Vũ bắt lấy tay Trần Tĩnh, làm nũng nói: “Tiểu đội trưởng, cổ họng tôi đau quá, tôi muốn ăn cháo ngân nhĩ tuyết lê [1].”

Trần Tĩnh dờ khóc dờ cười, “Để tôi sang ban bếp núc hỏi xem có không.”

Bạch Tân Vũ lắc lắc tay Trần Tĩnh, ánh mắt ướt sũng, ra vẻ chờ mong, “Bây giờ cậu đi hỏi cho tôi luôn đi.”

Bác sĩ trực ban đi tới, “Ey, trẻ con nhà nào thế hả, có cần bón sữa không đấy?”

Trần Tĩnh có hơi lúng túng, “Bình thường cậu ta không như vậy đâu, đầu óc bị nóng đến mê sảng đấy.”

Bác sĩ nhét nhiệt kế vào người Bạch Tân Vũ, “Cậu cứ để chỗ này lại cho tôi, bận gì thì cứ đi đi.”

Bạch Tân Vũ bám lấy tay Trần Tĩnh không buông, “Tiểu đội trưởng, ...”

Trần Tĩnh nói: “Tôi hứa sẽ đi hỏi cho cậu có được chưa?”

Bạch Tân Vũ lúc này mới buông ra.

Phùng Đông Nguyên nói: “Tân Vũ, lúc được nghỉ em lại đến thăm anh.”

Bạch Tân Vũ hướng Phùng Đông Nguyên khoát khoát tay, sau đó đem tay đặt ở bên miệng, nhỏ giọng nói: “Trong tủ lạnh của ban bếp núc có kem đó.”

Phùng Đông Nguyên nhin không được mà nở nụ cười.

Hai người đi rồi, bác sĩ tiêm cho Bạch Tân Vũ một mũi, cậu liền ngủ mất.

Ngủ được một giấc tỉnh lại, đã thấy Trình Vượng Vượng lắc lư ở trước mặt.

“Tiểu Bạch công chúa? Ồi giờ, sao cậu lại tỉnh chứ nhỉ, cậu mà không tỉnh tôi chỉ có thể hi sinh bản thân, hôn cậu một cái.” Trình Vượng Vượng nói liên thiên cần nhân: “Tôi bây giờ bận rộn tí thứ việc, đội trưởng lại bảo tôi phải chờ cậu ăn xong mới được đi, kia kia kia, tuyệt lẽ là đồ cao cấp thì đào đâu ra chứ, cháo ngân nhĩ long nhãn [2], ăn luôn cho nóng.”

Bạch Tân Vũ bò dậy, cười cười, “Anh Vượng, đã lâu không gặp anh.”

“Cậu xem lại lời nói của cậu đi, nói thường xuyên về thăm anh, một tháng cũng không thấy mặt đâu, mấy con lợn con giờ chạy nhông nhông rồi.” Trình Vượng Vượng lấy cháo từ bên trong túi giữ ấm ra, đưa cho Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ không nhận lấy, ngóng trông nhìn hân, Trình Vượng Vượng nghiêng đầu, “Muốn anh bón cho cậu đó hả?”

Bạch Tân Vũ không khách khí gật gật đầu, hỏi còn bé cậu rất thích bị ồm, tuy rằng sẽ khiến người trong nhà bị quay đến rồi như tơ vò, bản thân cậu ngược lại quá sức thoải mái, áo đến tận tay cơm đến tận mồm, cho dù có làm sai chuyện gì cha cậu cũng không thể đánh cậu, tóm lại, khoảng thời gian bị ồm chính là lúc Bạch Tân Vũ có thể thoải mái tùy hứng, còn là thời cơ có thể khiến cho mọi tội danh của bản thân trôi vào dĩ vãng.

Trình Vượng Vượng thở dài, nhìn nhìn bốn cậu ăn cháo, “Tôi nói với cậu này, tôi đối với vợ tôi cũng chỉ thế này thôi, xời, ai nói Tiểu Bạch của chúng ta là công chúa chứ.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Chị dâu trong ảnh chụp, rất xinh đẹp.”

“Ồ, chúng tôi là thanh mai trúc mã.” Trình Vượng Vượng tươi cười có đôi chút cô đơn, “Tân Vũ à, tôi đang nghĩ muốn về nhà.”

Bạch Tân Vũ cả kinh, “Tại sao?”

“Chị dâu của cậu muốn một đứa con, nói nếu tôi không trở về, sẽ đi sinh cùng người khác, khả khả, anh mày có thể đồng ý chuyện đó sao, làm lính cũng nhiều năm rồi, cũng nên về nhà.”

Bạch Tân Vũ trong lòng có chút đau xót, sau khi Trình Vượng Vượng xuất ngũ, bọn họ không biết khi nào có thể gặp lại, cứ nói là hiện tại máy bay bay đầy trời, đi thăm ai cũng rất nhanh, nhưng rất nhiều người sau khi chia tay xong, đều có cuộc sống của riêng mình, muốn gặp lại nhau lần nữa, thật không dễ dàng gì, khoảng cách địa lý có thể đem rất nhiều loại tình cảm tiêu biến đến nhạt nhẽo, trong lòng cậu lại chẳng rõ ràng quá hay sao.

Bạch Tân Vũ thờ dài: “Anh Vượng, em bây giờ đang sốt nê, sao anh lại nói mấy chuyện phiến lòng như thế.”

“Ai bảo cậu nhắc đến vợ tôi làm gì.”

“Không phải chính anh nói trước à?”

“Thế à? Tôi nói trước à?” Trình Vượng Vượng bĩu môi, “Lại đây, ăn tiếp đi.”

Có lẽ là do lúc ngã bệnh cảm xúc đặc biệt dâng trào, Bạch Tân Vũ đau thương nói:

“Anh Vượng, em nhất định sẽ đến thăm anh, em nói thật đấy.”

“Bây giờ nói vậy thì sau này nhất định phải đến đấy.”

“Nhất định.”

Trình Vượng Vượng cười nói: “Để tôi kể cho cậu kế hoạch tương lai, tôi đang tính mở cửa hàng ở quê, mở mang phong vị Tân Cương, chỗ của tôi không có cửa hàng nào bán đồ ăn Tân Cương cả, làm ăn nhất định sẽ phát đạt.”

“Chắc chắn rồi.”

“Ai, không nói chuyện này nữa, cậu khỏi bệnh nhanh lên, chờ cậu hết bệnh rồi, còn phải nhờ cậu dạy mấy người khác cách cho lợn ăn, muốn hay không chứ, nếu cậu và tôi đều đi thì đàn lợn đó đem cho ai trông nom hả.”

Bạch Tân Vũ cười, trong lòng lại không ngừng xót xa, Trình Vượng Vượng là chiến hữu đầu tiên muốn rời đi, tiếp theo là ai nữa đây, có một ngày, cậu ở trong này sẽ nhận ra các chiến hữu đều đã bốn sáu đông tây, Phùng Đông Nguyên, Tiền Lượng, Trần Tĩnh, Du Phong Thành. .... Du Phong Thành, một khi hắn ta đã đi đến nơi xa xôi đó rồi, lúc đó bọn họ cũng chẳng có lý do gì để gặp mặt.

Ăn xong cháo ngân nhĩ, Trình Vượng Vượng rời đi, tới thời điểm gần trưa, rèn luyện buổi sáng kết thúc, Phùng Đông Nguyên cùng Tiền Lượng chạy tới phòng y tế thăm cậu.

Bạch Tân Vũ choáng đến hồ đồ, thấy Phùng Đông Nguyên liền hỏi: “Kem đâu?”

Tiền Lượng vỗ vỗ đầu cậu, “Còn đòi kem, ăn vào càng không khỏi được.”

“Không phải lấy độc trị độc sao, nghe nói ăn kem khỏi sốt đó.”

“Cậu nghe ai nói.”

“Anh trai tôi nói.”

Phùng Đông Nguyên cười nhạo nói: “Anh trai anh trên anh đó. Thế nào, buổi sáng ăn được cháo ngân nhĩ chưa? Võ đội trưởng vừa nghe nói anh bị bệnh, thật sự đi tìm ngân nhĩ ở trong bếp nấu mang đến đây, cho một mình anh ăn thôi.”

Bạch Tân Vũ khúc khích cười, cảm giác duyên số của chính mình quá tốt đi. Chẳng qua. .... Tại sao cái người nào đó vẫn chưa đến, hai người đã ngủ với nhau rồi, thế mà giờ lại không đến thăm? Cũng vô lương tâm đến thế là cùng.

Tiền Lượng từ sau lưng lôi ra ipad của Bạch Tân Vũ, “Đến đây đến đây, anh em hiểu cậu quá mà, dù không lên được mạng cũng có thể chơi game cho

đồ chán.” Hấn lặng lẽ nói: “Đừng khỏi nhanh quá nhá.”

Phùng Đông Nguyên không tán đồng trừng mắt nhìn hấn một cái, “Cậu vừa nói cái gì?”

Tiền Lượng nói: “Cái này mà cậu cũng không hiểu? Có thể nằm vài ngày như thế thích quá đi ấy chứ. Tôi còn đang mong được phát sốt.”

Bạch Tân Vũ hứng chí nhận lấy, “Tôi rất cuộc cũng có chơi đùa gì nhiều đâu.”

Bác sĩ nói: “Nghỉ thì vui vẻ lắm, hạ sốt là phải về, nếu đại đội trưởng mà biết được các cậu nằm ở trên giường ăn vạ, thì cứ ở đây rửa cổ mà chờ.”

Bạch Tân Vũ cười khỏ nói: “Cơ mà bây giờ tôi cũng đâu có hạ sốt đâu. ....”

Ba người lại tán nhảm rầm rừ một lúc, rất nhanh đã đến giờ ăn trưa, bác sĩ cùng bọn họ đi ăn cơm, Bạch Tân Vũ ở lại phòng y tế, chờ bọn họ mang cơm cho mình.

Đang cầm ipad chơi game, cửa phòng y tế bị đẩy ra, Bạch Tân Vũ nói: “Nhanh thế. ....” Cậu ngừng đầu thì thấy, vậy mà lại là Du Phong Thành.

Du Phong Thành nhìn lại, “Sốt mà còn ngồi chơi game được?”

Bạch Tân Vũ cứng nhắc buông xuống, “Ngủ mãi không ngủ được nữa, nằm không chán lắm.”

Du Phong Thành đem một túi hoa quả đặt ở đầu giường, ngồi xuống bên cạnh, “Khỏe lên tí nào không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, mắt liếc đến đồng hồ trên bàn.

Du Phong Thành nói: “Muốn ăn à?”

“Cậu gọt cho tôi đi.”

Du Phong Thành cười cười, lấy dao gọt hoa quả, sau đó bỏ ra một miếng đào đưa đến trước miệng Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ hôm nay đã ăn cả ngày, tội tình gì cái miệng đâu, ăn chút đồ ngọt vào thực sự thoải mái.

Du Phong Thành chỉ thấy cậu nằm nghiêng ở trên giường, cả người đều bất động, chỉ có cái miệng nhỏ đóng đóng mở mở, quai hàm di chuyển lên xuống, lưỡi đến tận xương tủy, rất là thú vị.

Ăn xong nửa quả đào, Bạch Tân Vũ không chịu được nữa, cậu lắc đầu, “Không ăn nữa.”

Du Phong Thành buông quả đào xuống, sờ sờ trán cậu, “Tại sao đột nhiên lại phát sốt?”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, “Tôi hôm qua ở trong nhà tắm giặt quần áo.”

Du Phong Thành cúi thấp người, khẽ cười nói: “Bây giờ nếu tôi hôn anh, có bị lây không đó?”

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn hấn, cầm lấy vạt áo Du Phong Thành, kéo về phía trước, dùng lực ngăn chặn môi hấn, sau khi Bạch Tân Vũ phát sốt, độ ẩm trong khoang miệng rất cao, cái hôn này trở nên đặc biệt quyến rũ, Du Phong Thành cảm giác độ ẩm từ đôi môi kia có thể hun bóng hấn, hấn thậm chí có thể cảm thụ được nhiệt lượng phân tán từ làn da của Bạch Tân Vũ, nhiệt độ kia xuyên qua từng tế bào của hấn, xâm nhập thân thể hấn, khiến làn da hấn giống như cũng cùng lúc nóng lên.

Hôn xong, Bạch Tân Vũ mặt đến chẳng thờ nổi, hừ cười nói: “Tốt nhất lấy chết cậu luôn đi.”

“Nhào vô! Vừa lúc cho tôi nghỉ ngơi hai ngày luôn.”

Bạch Tân Vũ ngoài ý muốn nhướn mày, “Cậu mà muốn nghỉ á? Cậu không phải siêu nhân sao, nghỉ ngơi hơn hai ngày sẽ ảnh hưởng đến việc huấn luyện của cậu đó.”

Du Phong Thành giả bộ mất diếc tai ngơ với chằm chọc từ phía Bạch Tân Vũ, dùng ngón cái vuốt phẳng cánh môi cậu: “Vừa luyện vừa nghỉ.”

Bạch Tân Vũ đẩy tay hấn ra, “Cậu không đi ăn cơm đi, tới chỗ này làm gì.”

“Vô nghĩa, không phải đến thăm anh thì đến đây làm gì.”

“Thăm xong rồi thì đi đi. Tôi còn muốn chơi game.”

Du Phong Thành ngáp một cái, “Gần đây ngủ không đủ giấc.” Nói xong, liền cởi giày, xốc chăn treo lên giường. “Để tôi nằm đây một chút.”

Bạch Tân Vũ hoảng sợ, “Cậu điên rồi à, đây là phòng y tế, một tí nữa bác sĩ sẽ quay lại.”

“Tôi khóa cửa rồi.”

“Lý do cái kiểu gì thế?”

“Đừng quan tâm.” Du Phong Thành đột nhiên ôm lấy cậu, “Ôm anh ấm quá đi mất, cho tôi ôm một lát.”

Bạch Tân Vũ ngẩn người, còn chưa phản ứng kịp, đã bị Du Phong Thành ôm cứng. Cậu im lặng nằm trong lòng Du Phong Thành một chốc, rồi nhỏ giọng nói: “Phát sốt sẽ đau thất lưng đúng không?”

“Có lẽ vậy.”

“Vậy cậu xoa xoa cho tôi đi.”

Du Phong Thành thật sự ần ần eo cậu, lực dùng không nhẹ không nặng, thoải mái kỳ lạ.

Bạch Tân Vũ cũng ngáp một cái, cảm giác mệt mỏi, đầu óc hỗn loạn, cậu lẩm bẩm: “Cậu biết không, tiểu đội trưởng cũng muốn đến Báo Tuyết đại đội.”

“Biết.” Du Phong Thành nhẹ giọng nói.

“Hừ, đi đi, đi hết đi.....”

Du Phong Thành đem đầu Bạch Tân Vũ đặt trên cánh tay mình, thấp giọng nói: “Ngủ đi.”

Bạch Tân Vũ than nhẹ một tiếng, “Du Phong Thành.”

“Ừ?”

“Cậu là đồ ngốc.”

Du Phong Thành tròn trĩnh mắt.

Bạch Tân Vũ nhắm mắt lại, dần dần ngủ.

Trên giường nằm hai ngày, tiêm rồi uống thuốc, Bạch Tân Vũ hạ sốt, bị bác sĩ đuổi về ký túc xá, quân ngũ sẽ không chờ đợi cậu nghỉ ngơi đầy đủ, chỉ cần hết bệnh là phải bắt đầu huấn luyện.

Không được vài ngày, Bạch Tân Vũ, Du Phong Thành, Phùng Đông Nguyên, Đại Hùng cùng Lương Tiểu Mao bị Trần Tĩnh một mình cùng nhau gọi vào, hiển nhiên là có lời muốn nói, cuối cùng lúc Trần Tĩnh nói ra làm cho bọn họ có chút giật mình.

“Huấn luyện quân sự?” Bạch Tân Vũ mở to mắt.

“Đúng, các trường trung học và đại học ở Tân Cương mỗi đợt huấn luyện quân sự đều do đơn vị ta phụ trách cử người đến, lần này ở Khố Nhĩ Lặc [3] có một nhóm sinh viên đại học năm nhất nhập học mùa xuân này cần huấn luyện quân sự, cần 30 huấn luyện viên, cấp trên muốn đại đội trưởng phụ trách cử người, đại đội trưởng đem chuyện này giao cho tôi, các cậu đại diện cho lớp ta, chỉ hai tuần, rất đơn giản, dù vậy các cậu cũng phải hoàn thành nghiêm túc.”

Đại Hùng hưng phấn nói: “Đại học năm nhất? Tuổi tác chắc cũng ngang chúng ta, chắc chắn sẽ có mỹ nhân đó”

Trần Tĩnh trừng hấn, “Cậu muốn tùy tiện trêu chọc nữ sinh hả?”

Đại Hùng cười nói: “Ồi gọi tiểu đội trưởng, sao anh lại nghiêm túc như vậy, em nói thế thôi, nhìn em thế này này, con gái bây giờ ai cũng thích con trai đẹp trai một chút.”

Lương Tiểu Mao cũng vô cùng kích động, “Hay quá, chúng ta cũng được đi dạy dỗ người khác.”

Bạch Tân Vũ hứng chí nói: “Tiểu đội trưởng, Khố Nhĩ Lặc có gì thú vị không?”

Trần Tĩnh vỗ vỗ ván cửa, “Nghiêm túc lại cho tôi, cho các cậu đi huấn luyện quân sự, cả đám nghĩ đi làm loạn cái gì hả!”

Cả lũ lập tức ngậm miệng.

Du Phong Thành nói: “Tiểu đội trưởng, có thể không đi được không, tôi không có hứng thú.”

Trần Tĩnh nhìn hấn một cái, “Tôi muốn cho cậu nghỉ ngơi một chút, cậu cứ gồng mình lên mãi như vậy cũng không phải chuyện tốt, đi đi.”

Du Phong Thành gật gật đầu, “Được rồi.”

Trần Tĩnh nhìn về phía Phùng Đông Nguyên, “Đông Nguyên, cậu có ý kiến gì sao? Ngay giờ tôi không thấy cậu nói gì cả”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Em rất chờ mong, em vẫn muốn xem đại học nhìn sẽ như thế nào.”

“Quyết định như vậy đi, các cậu đi về chuẩn bị, ngày mai xuất phát.”

Trần Tĩnh đi rồi, Bạch Tân Vũ đột nhiên ôm chặt bả vai Phùng Đông Nguyên, ha ha cười nói: “Tốt quá rồi, rốt cuộc cũng có thể đến thành phố hàng thật giá thật rồi, Đông Nguyên à, nhất định tôi phải mang cậu đi chơi cho đã.”

Lương Tiểu Mao hừ nói: “Tiểu đội trưởng dặn lần này không phải đi chơi.”

Bạch Tân Vũ hướng hần bữu môi, “Ai đưa cậu đi cùng chứ.”

Đại Hùng xoa xoa tay, “A, hy vọng tôi được phân vào một lớp có thật nhiều người đẹp.” Nói rồi khoái trá huyết sáo đi mất.

Chỉ có Du Phong Thành cau mày, “Thật sự là lãng phí thời gian.”

Bạch Tân Vũ nghĩ rằng, sao cái tên này lại yêu huấn luyện đến thế cơ chứ, hần tính huấn luyện đến chết luôn đó hả. Hiện tại thành tích của cậu cũng coi như đã có tiến bộ không ngừng nghỉ, tuy rằng không gọi là quá ấn tượng, nhưng ít ra đã đạt tới trên tầm trung, để đuổi kịp bước chân của những người khác, cậu đã phải trả giá rất nhiều, mỗi ngày đều mệt đến chết đi sống lại, cho dù là như vậy, cậu cảm giác cường độ huấn luyện của bản thân so với Du Phong Thành vẫn có chênh lệch, cậu quả thực không thể tưởng tượng vì sao Du Phong Thành có thể kiên trì như vậy được.

Phùng Đông Nguyên an ủi nói: “Phong Thành, tôi thấy tiểu đội trưởng nói rất có lý, cậu cũng nên nghỉ ngơi một thời gian xem sao.”

Du Phong Thành gật gật đầu, “Như vậy cũng được.”

Sáng sớm hôm sau, 30 binh sĩ ngồi trên một chiếc xe tải lớn, hướng về phía sân bay. Đi huấn luyện quân sự không chỉ có thể khiến bản thân được giải phóng, bộ đội còn có trợ cấp, đến trường đại học lại được học sinh thực sự kính trọng, công việc tốt như vậy hàng năm đều có hai lần, nhưng không hẳn ai cũng đủ tiêu chuẩn, bởi vậy cả đoàn rất là hưng phấn, chung quy đều là thanh niên 20 cái xuân xanh, tất cả đều là ôm tâm tư nghỉ phép mà đi chuyển này.

Bọn họ ngồi trên máy bay, bay đến Khố Nhĩ Lặc, trường học đưa xe Bus tới đón bọn họ, phụ trách đến đón đội là một nữ sinh khoảng năm 3 năm 4 gì đó, bộ dạng thanh thuần thoải mái, thời điểm cô ngồi ở trên xe giới thiệu thành phố Khố Nhĩ Lặc cho cả đoàn, rất nhiều tân binh đều ngấm vụng trộm bàn luận về cô, nhưng ở mặt ngoài còn muốn khoác cái vẻ nghiêm túc, sợ đến khi lại không quản được người khác, trong đội Bạch Tân Vũ là lớn tuổi nhất, nhìn không được cảm thấy mấy chiến hữu của mình thật đáng yêu.

Bọn họ được sắp xếp ăn ngủ ở một nhà trọ gần trường học, lúc chọn phòng, Phùng Đông Nguyên rất tự nhiên cầm lấy hai thẻ phòng, hướng về phía Bạch Tân Vũ nói: “Tân Vũ, chúng ta một phòng, đi thôi.”

Bạch Tân Vũ nhìn không được liếc mắt nhìn Du Phong Thành, đã thấy Du Phong Thành cũng đang nhìn cậu, hai người bốn mắt chạm nhau, Bạch Tân Vũ rất là xấu hổ, cậu đang nghĩ cái gì vậy chứ, làm sao cậu với Du Phong Thành ngủ một phòng được chứ, cậu là đang muốn mong mình nở hoa sao chứ. Cậu xách hành lý lên, bước đến bên cạnh Phùng Đông Nguyên, “Đi thôi.”

ΨΨΨ

Hết chương 51

Chú thích

[1] Cháo ngân nhĩ tuyết lê: là chè mộc nhĩ trắng có thêm quả lê tuyết đó

[2] Cháo ngân nhĩ long nhãn

Ảnh minh họa

[3] Khố Nhĩ Lặc hay Korla:

Là thành phố thủ phủ của Châu tự trị dân tộc Mông Cổ Bayin'gholin (Ba Âm Quách Lãng), khu tự trị Tân Cương. Korla là nơi nổi tiếng với những quả lê có mùi thơm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chương 52

Vào phòng, Bạch Tân Vũ nhào ngay lên giường, dùng lực giãn gân giãn cốt, “Chỗ này ẩm hơn núi Côn Lôn, cũng không khô như trên đó, thoải mái quá đi.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Dù sao Khố Nhĩ Lạc cũng là một thành phố lớn, lúc nào rảnh chúng ta ra ngoài đi dạo chút nhé.”

“Đương nhiên phải đi rồi, tôi dẫn cậu đi ăn chơi chút đỉnh.” Bạch Tân Vũ tìm kiếm, “Đi thuê một chiếc xe, có lẽ sẽ tiện hơn.....”

“Không cần phiền toái như vậy đâu, ban ngày chúng ta phải huấn luyện quân sự cho sinh viên, sẽ không có nhiều thời gian nhàn rỗi.” Phùng Đông Nguyên cười nói: “Em phải viết thư về nhà đã, đến lúc đó chụp vài kiểu ảnh để gửi kèm.”

Bạch Tân Vũ lôi ra một cái máy ảnh, “Đến đây đến đây, bây giờ tôi chụp cho cậu mấy kiểu luôn.”

Hai người nghỉ ngơi một lát, đã bị mọi người gọi ra ngoài ăn cơm, cơm chiều do ban giám hiệu nhà trường mời, lần này Vương Thuận Uy là đội trưởng, lúc Vương Thuận Uy cùng các thầy cô trong ban lãnh đạo nói chuyện, ở phía dưới cả lũ đang ăn như chết đói đến nơi, thực ra thức ăn trong căng-tin quân đội cũng không đến nỗi tệ, nhưng ăn mãi mấy món đó, đương nhiên có chút ngán, bây giờ đương khi có đồ ăn mới mẻ, bọn họ đều không dừng được miệng.

Cơm nước xong, tất cả mọi người không ngoài ý muốn đều no căng, Phùng Đông Nguyên kéo Bạch Tân Vũ đi tản bộ. Đại Hùng cũng muốn đi, rốt cuộc lôi theo cả Du Phong Thành cùng Lương Tiểu Mao, năm người đi xuống con phố bên cạnh khách sạn ngắm nghía. Lúc đi ngang qua một quán bar, Bạch Tân Vũ vừa định mở miệng rủ cả lũ đi uống rượu, lời đến bên miệng, đột nhiên nghĩ rằng bản thân còn đang mặc quân phục trên người, lại nuốt trở vào, có thể cậu không để ý, nhưng lúc cậu mặc lên người bộ quân phục này, sẽ dựa vào các tiêu chuẩn của quân đội để tiết chế bản thân.

Thành phố đại học, đồ ăn ngon không thiếu, phần lớn đều phục vụ học sinh, cả lũ rẽ ngang rẽ dọc vào một phố ăn vặt, thì ra đây chính là khu phía sau của trường đại học, bên trong mấy thứ đồ giải trí mới mẻ gì cũng có bán, cả lũ ở trong quân đội nhin lâu lắm rồi, nghĩa qua cái gì cũng đều thích thú, lần lượt lượn qua từng sạp.

Lúc ấy đang vào giờ ăn cơm tối, bên trong phố ăn vặt chật ních học sinh, năm người bọn họ xuất hiện tự nhiên khiến cả phố vây đến xem. Đã mặc quân phục ngẫu nhiên rồi còn không nói, còn có Du Phong Thành sở hữu ngoại hình giống như người mẫu, Bạch Tân Vũ cùng Phùng Đông Nguyên cũng thuộc dạng đẹp trai sáng láng, khiến cho học sinh đang đứng đầy đường đều nhìn về phía họ chăm chăm.

Du Phong Thành nhú mày, tựa như đang cảm thấy bức mình, Đại Hùng cùng Lương Tiểu Mao nhân cơ hội mỉm cười bắt chuyện với mấy cô gái, Bạch Tân Vũ đặc ý ngăn đầu ưỡn ngực, nghĩ rằng tuy bây giờ cậu đã bãi bỏ kiểu tóc thời thượng hồi trước, nhưng sức quyến rũ so với năm đó không hề suy giảm chút nào nha, chỉ có Phùng Đông Nguyên càng ngày càng lúng túng, cuối cùng bị nhìn đến đó hết cả mặt, đầu cúi thấp đến ngực, chỉ có thể cố gắng làm bộ không thèm để ý mà chủ mực vào mấy quán đồ ăn vặt.

Bạch Tân Vũ ôm lấy bả vai Phùng Đông Nguyên, thấp giọng hỏi: “Đông Nguyên, cậu thích con gái kiểu gì nè?”

Phùng Đông Nguyên nhanh chóng đem ngón tay đặt ở bên miệng, cố sức “suyt” một cái.

“Làm sao?”

Phùng Đông Nguyên lo lắng nói: “Anh nói nhỏ một chút, nhiều người đang nhìn bọn mình mà.”

“Hê, nhìn thì cứ để họ nhìn, họ nhìn vì chúng ta đẹp trai đó.” Bạch Tân Vũ hưng phấn mà nói: “Đừng trách anh em không nhắc nhở cậu, cậu không cần để ý lời tiểu đội trưởng nhắc là không được tùy tiện của gái nha, sinh viên ở chỗ này cũng xem tuổi với bọn mình, nếu thấy thích hợp, bình thường viết mấy lá thư, trò chuyện tình cảm, ai giống như cậu cả ngày ngồi viết thư cho người nhà chứ.”

Phùng Đông Nguyên lúng túng nói: “Anh đừng nói lung tung, như vậy sao được.”

“Tại sao lại không được chứ? Có phạm pháp gì đâu, Đông Nguyên của chúng ta chắc chắn sẽ có nữ sinh thích.”

Phùng Đông Nguyên lắc đầu nguầy nguậy, “Tân Vũ, anh đừng nói bừa nữa.”

Bạch Tân Vũ lại có ý trêu cậu ta hai câu, khiến mặt Phùng Đông Nguyên đỏ bừng lên, tim đập tung bừng trong ngực.

Du Phong Thành không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh Bạch Tân Vũ, nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, nhin không được hích vào bả vai Bạch Tân Vũ một cái, “Anh lại làm cái trò gì đấy, đừng dạy hư Đông Nguyên.”

Bạch Tân Vũ không phục nói: “Tại sao lại gọi là dạy hư chứ, tôi dạy cậu ta theo đuổi con gái, không phải chuyện kinh thiên động địa gì, cậu cho rằng ai cũng giống cậu.....” Nói được một nửa, Bạch Tân Vũ nghẹn họng, suy nghĩ một chút, chính bản thân cậu bây giờ cũng coi như... cong mắt một nửa đi? Có lẽ cũng không có tư cách gì mà đi châm chọc người khác.

Du Phong Thành hừ cười một tiếng, “Giống cái gì?”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, không nói gì nữa.

Trong giọng nói của Du Phong Thành mang theo một tia cảnh cáo, “Anh đừng đi xúi giục Đông Nguyên nữa, cũng đừng có mà chạy loạn trên chóc con gái nhà người ta, cẩn thận đỡ không nổi.”

Phùng Đông Nguyên cảm giác giọng điệu của Du Phong Thành có vẻ trầm trọng, cậu thường xuyên không hiểu được hai cái người này, đôi khi nhìn như thân thiết với nhau lắm, có đôi khi lại giống như kẻ thù không đội trời chung, thật sự rất kỳ quặc.

Bạch Tân Vũ từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, đùa cợt nói: “Lo chuyện bao đồng nhiều thật đấy.” Đồng thời trong lòng còn chửi loạn lên, quân cái rắm ấy mà quân.

Lúc này, hai nữ sinh lớn mật chạy tới, cười hi hi nói: “Các anh giải phóng quân, cùng bọn em qua bên tiệm kia chơi một chút đi.”

Mắt Đại Hùng cùng Lương Tiểu Mao đều sáng lên, vội vàng nói được.

Đáng tiếc cả hai nữ sinh đều không để ý bọn họ, một đôi đều ngóng trông mà nhìn về phía Du Phong Thành. Du Phong Thành vừa muốn từ chối, Bạch Tân Vũ lập tức gạt đầu: “Được chứ được chứ, chơi cái gì vậy?”

“Có nhiều trò chơi hay lắm, đi đi.”

Bạch Tân Vũ kéo tay Phùng Đông Nguyên, “Đi, đi chơi thôi.”

Du Phong Thành đột nhiên dè lại bờ vai của cậu, mặt mũi lập tức đen xì xuống, “Lát nữa còn có nhiệm vụ, đi về.”

Bạch Tân Vũ đẩy tay hắn ra, “Nhiệm vụ gì cơ?”

“Nhiệm vụ đúng 9 giờ tối tắt đèn đi ngủ.” Du Phong Thành kéo tay Bạch Tân Vũ, chẳng thềm giải thích gì lướt qua hai nữ sinh kia, bước thẳng về phía trước.

“Cái gì chứ, nhiệm vụ quý gì đấy hả, cậu đừng có kéo tôi. ....”

Bạch Tân Vũ cứ như vậy bị Du Phong Thành một đường kéo ra khỏi phố ăn vặt, ba người kia cũng chỉ dám bám theo, Đại Hùng cứ được ba bước lại ngoảnh lại, trên mặt viết rõ một chữ tiếc.

Đi khỏi phố ăn vặt, Du Phong Thành mới buông Bạch Tân Vũ ra, Bạch Tân Vũ dùng lực văng ra khỏi tay hắn, trừng mắt nhìn hắn một cái, “Cậu có bệnh gì à?”

Du Phong Thành gọi một chiếc taxi, đoạn đem Bạch Tân Vũ đẩy lên xe, “Đi, đi về khách sạn ngủ.”

Đại Hùng vừa muốn bước vào, Du Phong Thành đã đóng cửa xe, “Ngồi một cái không đủ đâu, các cậu bắt cái khác đi.” Nói đoạn liền quay sang tài xế: “Lái xe.”

Taxi đi mất, để lại ba người mắt to trừng mắt nhỏ, nhất thời chưa phản ứng được gì, Phùng Đông Nguyên nhũn mảy, cảm giác có chỗ nào đó hơi kỳ quái.

Bạch Tân Vũ đề phòng nhìn Du Phong Thành, “Cậu lại muốn làm gì?”

Du Phong Thành cười nhạo một tiếng, “Trên xe taxi tôi có thể làm gì được?”

Tài xế taxi trong lòng hoảng sợ, thâm nghĩ này hai tên này không phải lưu manh đó chứ, nhưng từ sau kính chiếu hậu nhìn thấy cả hai đều là binh sĩ, nhất thời cảm thấy yên tâm, liền bắt chuyện cùng bọn họ, đáng tiếc hai người đều không có tâm tình gì để tán chuyện phiếm, lắc đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong lòng Bạch Tân Vũ cực kỳ khó chịu, chẳng có tâm trạng gì mà thưởng thức phong cảnh phố thị. Đồ khốn nạn Du Phong Thành sao cứ phải làm ra mấy hành động khiến người khác hiểu lầm như vậy chứ? Giữ cậu như giữ cửa trong nhà, vậy quan hệ của hai người là như thế nào? Du Phong Thành dựa vào cái gì?

Đến quán trọ, vừa xuống xe, Bạch Tân Vũ liền chỉ vào Du Phong Thành nói: “Cậu hôm nay con mẹ nó lại có ý gì, cậu không sợ bị bọn họ phát hiện ra à?”

“Cái gì mà có ý gì chứ?” Du Phong Thành sắc mặt thật sự cũng không tốt cho lắm, “Anh muốn đi chơi cùng đám con gái đó sao? Ở nhà không được chơi nhện đến hồng rồi à?”

“Tôi thích đi chơi chỗ nào đến lượt cậu quản chác?” Bạch Tân Vũ nghiêng răng nghiêng lợi: “Du Phong Thành, cậu đừng có cả ngày lúc nào cũng bám càng tôi có được không hả, mấy tháng nữa lúc cậu đi rồi, đến khi đó cậu còn quản được tôi nữa không? Quan trọng nhất, cậu dựa vào cái gì mà đòi quản lý tôi, cậu là cái gì của tôi chứ hả? Sao cậu không tự hiểu lấy ngay bây giờ đi!”

Du Phong Thành một phen chộp lấy cổ áo Bạch Tân Vũ, biểu cảm hung ác, khiến trái tim Bạch Tân Vũ sợ tới mức nhảy lên thỉnh thoảng, nhưng Du Phong Thành không nói gì cả, chỉ hung hãn nhìn cậu chăm chăm.

Bạch Tân Vũ khí thế cũng chẳng thềm chịu thua, chỉ kinh hoàng một chút, rồi còn trừng lại hắn.

Du Phong Thành đột nhiên cười lớn, “Anh nói đúng, tôi không nên quản anh.” Hắn đột nhiên đẩy Bạch Tân Vũ ra, “Thích đi chỗ nào thì cứ đi đi.”

Bạch Tân Vũ sửa sang lại quần áo, nhìn hắn tròn mắt, quay đầu đi vào nhà trọ, cậu đi vào thang máy trước một bước, sau đó liều mạng ấn nút đóng cửa, cửa thang máy quả nhiên kéo lại trước mặt Du Phong Thành, sau đó cậu còn ở trong thang máy, bấm mỗi tầng nhà một lần, cho cái tên Du sát tinh kia tức đến ói máu luôn đi.

Trở lại phòng, Bạch Tân Vũ tức giận đến lăn lộn trên giường, nếu cậu thật sự có bản lĩnh, thật muốn đập Du Phong Thành một trận.

Một lát sau, Phùng Đông Nguyên trở lại, trong tay còn cầm một ly sữa chua, “Tân Vũ?”

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu nhìn Phùng Đông Nguyên, “Về rồi à?”

“Ừ, em mua cho anh sữa chua này, làm thủ công đó.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không muốn ăn.”

Phùng Đông Nguyên ngồi vào bên giường nhìn cậu, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Làm sao?” Bạch Tân Vũ hỏi.

“Ừm... anh và Phong Thành lại cãi nhau? Em thật sự không hiểu hai người, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra thế?”

Bạch Tân Vũ tức giận nói: “Cậu ta mới có vấn đề, đúng là bị bệnh thần kinh.”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Anh xem hai người xem, sao lại giống như con nít giận nhau như thế, cả nhà đều là chiến hữu cùng một đội, có mâu thuẫn gì mà không thể giải quyết, có cần em chuyển lời giúp không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, cậu tốt nhất vẫn không nên lôi mấy cái chuyện cũ nên đắp chiếu từ đời nào ra làm bản ý tốt của Phùng Đông Nguyên, Bạch Tân Vũ phiên muộn đáp: “Không có gì đâu, nhìn nhau chường mắt thôi, tôi đi tắm đây.”

Phùng Đông Nguyên khe khẽ thở dài.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ tập hợp, đi tới trường học, xác định được lớp của mình, sau đó tách ra tự hoạt động.

Mọi người trở về lớp, nghe thấy tiếng hú hét chói tai của mấy nữ sinh cùng tiếng ồn ào của đám nam sinh bên phía lớp Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ trong lòng thầm mắng, kêu cái gì mà kêu, thẳng đó là gay.

Cậu bước đến trước lớp của mình, nhìn gương mặt trẻ trung của các học sinh, đột nhiên cảm giác bồn chồn của bản thân cao lên một nấc, cậu ho nhẹ một tiếng, ra vẻ nghiêm túc nói: “Chào mọi người, từ hôm nay tôi sẽ đảm nhận chức huấn luyện viên quân sự của lớp ta, tên tôi là Bạch Tân Vũ.”

Có nữ sinh nhỏ giọng kêu lên: “Oa, huấn luyện viên đẹp trai quá đi.”

Cả lớp đều nở nụ cười.

Bạch Tân Vũ chút nữa thì cười ra tiếng, còn muốn tỏ vẻ nghiêm khắc, nhìn đến cơ mặt có chút run rẩy, cậu ho khan để che giấu: “Chuyện kia, huấn luyện viên đẹp trai thật đấy, nhưng cũng rất nghiêm khắc nha.” Cậu đơn giản tự giới thiệu vài câu, sau đó hỏi: “Mọi người còn vấn đề gì cần hỏi không?”

Một cậu trai kêu lên: “Huấn luyện viên, em thay mặt toàn bộ các bạn nữ trong lớp hỏi, thầy có bạn gái chưa vậy?”

Mọi người lại được một trận cười vang, Bạch Tân Vũ lúc này nhin không nổi nữa, liền cười khẽ, “Bạn gái à, cậu hỏi ai cơ?”

Cả lớp liền ồn ào một trận.

Tính cách của Bạch Tân Vũ cũng thích nói nói cười cười, hơn nữa chỉ lớn hơn đám học sinh có đôi ba tuổi, nhanh chóng trở nên thân thiết với bọn họ, nhưng lúc huấn luyện cũng không coi nhẹ, yêu cầu bọn họ nghiêm túc thực hiện, luyện các kiểu đội hình đội ngũ, cùng bọn họ phơi nắng. Nhìn đám sinh viên lúc mới bắt đầu còn có chút mới lạ, bộ dạng lười nhác, Bạch Tân Vũ ngay lập tức nhớ đến bản thân lúc mới vào bộ đội, khi đó không phải chính cậu cũng cho rằng không ai phát hiện mình đang tính bài lười sao, thật ra nhất cử nhất động đều lọt vào mắt của đội trưởng, từ một kẻ u mê không đứng đắn mang thái độ chống đối, đến khi trở thành một quân nhân nghiêm chỉnh, Bạch Tân Vũ thật sự không nghĩ rằng tất cả những thay đổi đó của bản thân lại gói gọn trong có một năm, có đôi lúc ngẫm lại, liền xúc động không thôi.

Đến giờ nghỉ trưa, Bạch Tân Vũ cùng một đám học sinh kéo xuống căng-tin, rất nhiều nam nữ đều tranh nhau ngồi cùng bàn với cậu, mồm năm miệng mười tán nhảm.

“Huấn luyện viên huấn luyện viên, huấn luyện viên của đội một là chiến hữu của anh đúng không?”

Bạch Tân Vũ không quá tình nguyện đáp: “Đúng vậy.”

“Trời ạ, anh ấy đẹp trai quá đi mất, người cũng cao nữa, đi bộ đội có nhiều người đẹp trai như thế ấy ạ?”

Bạch Tân Vũ nhú mày, “Cứ nhìn tôi là biết nè.”

“Ha ha, huấn luyện viên có bệnh tự luyện nha.”

Một nữ sinh khác nói: “Còn có huấn luyện viên của đội 3 nữa, nói cái gì cũng đồ mặt, cứng chết được ý.”

Bạch Tân Vũ hạ giọng nói: “Tôi nói cho mấy đứa nghe nè, huấn luyện viên của đội 1 là một tên biến thái, rất thích tra tấn người khác, hơn nữa thói quen sinh hoạt cực kỳ kinh khủng, thường xuyên để quần áo hai ba tuần không giặt, huấn luyện viên của đội 3 tốt lắm, chính là mẫu người đàn ông của gia đình, vẫn chưa có bạn gái đâu.”

“Oa, thật hay đùa thế, bản như vậy á.”

“Huấn luyện viên của chúng ta không phải là ghen tị vì người ta đẹp trai đó chứ, ha ha ha ha.”

Bạch Tân Vũ hừ nói: “Mấy đứa tin hay không thì tùy.”

Một nữ sinh thanh tú có mái tóc xoăn cười nói: “Tui thấy huấn luyện viên nhà mình cũng đẹp trai lắm mà.”

Bạch Tân Vũ tâm tình nở hoa, cười nói: “Vừa liếc qua là biết nhóc có mắt nhìn người rồi đó.”

Mặt nữ sinh đỏ đỏ lên, cũng cùng nở nụ cười.

Kết thúc huấn luyện quân sự ngày thứ nhất, trở lại nhà trọ, Bạch Tân Vũ dương dương tự đắc thổi phồng việc mình được nhiều học sinh yêu quý cùng với Phùng Đông Nguyên, Phùng Đông Nguyên lại vẫn im re, Bạch Tân Vũ nhìn ra điểm không thích hợp, hỏi: “Đông Nguyên, cậu làm sao thế?”

Phùng Đông Nguyên phục hồi tinh thần, “Ơ? Bị làm sao đâu? Em không sao cả”

“Vậy tại sao cậu lại không trả lời.”

“A, vì em không nghe thấy anh nói.”

Bạch Tân Vũ nhú mày nói: “Không có chuyện gì đấy chứ?”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Không có việc gì đâu, em chỉ là có chút hâm mộ bọn họ được đi học ở một nơi như vậy..... Chẳng qua, miệng lưỡi học sinh bây giờ thật lợi hại, hở ra là có thể vui đùa, nhiều lúc em bị bọn họ trêu không biết phải làm gì.”

“Vì cậu thành thật quá, dễ bắt nạt, cậu cứ như vậy đến lúc làm sao nói được học sinh nữa.”

“Em chính là không tỏ ra nghiêm khắc được á.” Phùng Đông Nguyên thở dài, “Nếu được như Phong Thành thì tốt quá, nghe nói cậu ta nghiêm khắc lắm, cả ngày nghiêm mặt, học sinh cũng không dám nói chuyện cùng luôn. Kỳ lạ, hồi trước cậu ta cũng đâu phải loại người lạnh lùng như vậy, hay là do tâm tình không tốt?”

Bạch Tân Vũ không khỏi nhớ tới sự việc tối hôm qua, nhưng cậu rất nhanh phủ định, cậu nói: “Chắc chắn là giả bộ đó, cậu cũng có thể tỏ ra như vậy mà.”

Hai người hàn huyên một lát, sau đó đi rửa mặt lo chuyện của mình.

Những ngày huấn luyện quân sự, đối các học sinh mà nói phải là kéo dài đến đau khổ lê thê, nhưng đối với bọn họ mà nói lại vừa thoải mái vừa ngắn ngủi, rất nhanh đã qua một tuần, các chiến sĩ đã cùng học sinh thân thiết hơn rất nhiều.

Bạch Tân Vũ lúc cùng đám học sinh tán nhảm, mới biết Du Phong Thành một tuần qua nhận được 20 lá thư tình, thậm chí còn có con trai viết tặng, thế nhưng tất cả đều là đá chìm đáy biển, không hề có hồi âm, Bạch Tân Vũ nghĩ rằng, cái tên Du sát tinh này đúng kịch giỏi thật nha, ở trường học khoác lên một vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, có ai biết tên đó chẳng qua cũng là cái đồ biến thái cuồng tình dục.

Cơ mà, Bạch Tân Vũ biết, được nhiều học sinh ngưỡng mộ như vậy cũng chẳng phải chuyện thoải mái gì, chung quy bọn họ một tuần nữa là phải trở về bộ đội, chẳng lưu giữ được thứ gì, hiện tại cậu cũng đang bị một nữ sinh tóc xoăn bám theo, thường xuyên mua cho cậu đồ ăn vặt, đưa nước, rồi gửi đến mấy tin nhắn khôi hài, còn tự mình làm mấy đồ thủ công rồi tặng cho cậu. Loại phương thức theo đuổi người khác vừa xấu hổ vừa đơn thuần này, Bạch Tân Vũ chưa bao giờ trải qua, cậu đã tiếp xúc với quá nhiều loại đàn bà chỉ muốn trục lợi cá nhân, dường như đã quên mất con gái bình thường sẽ xử sự như thế nào, điều này làm cho cậu có chút mới mẻ rồi lại lo lắng, cậu có hơi không đành lòng từ chối một cô gái như vậy, nhưng cậu lại không thể đón nhận tình cảm của cô, nhất thời rơi vào tình huống cực kỳ khó xử.

Buổi tối hôm đó, Bạch Tân Vũ lại nhận được tin nhắn của nữ sinh kia, nói muốn tặng cho cậu một chậu hoa, dù có mang về núi Côn Lôn trồng cũng được, sẽ sống rất tốt. Bạch Tân Vũ nhìn không được thét dài một tiếng, rồi lấy đầu cọ vào tường.

Phùng Đông Nguyên thấy kì kì liền hỏi: “Tân Vũ? Anh bị đau đầu à?”

“Đúng, tôi đau đầu muốn chết nè.”

“Đau đầu mà cọ vào tường có ích lợi gì, lại đây em ấn cho.” Phùng Đông Nguyên bỏ đồng quần áo trong tay xuống, hướng về phía cậu ngoắc ngoắc.

Bạch Tân Vũ ngồi thừ ra ở chỗ cũ, “Cậu làm gì đấy? Quần áo của ai đây?”

“Lốp trường đội của em phụ trách, cậu ta quậy đến rách cả đồng phục, em may lại cho cậu ta thôi.”

Bạch Tân Vũ mắt mở trừng trừng, “Cậu may quần áo cho tên đó ày hả?”

Phùng Đông Nguyên rất tự nhiên đáp: “Thuận tay thôi mà, không biết cậu ta làm như thế nào, quần áo chắc chắn như vậy mà cũng làm rách được.”

Bạch Tân Vũ bất đắc dĩ nói: “Đại ca à, cậu không phải mẹ tên đó, cậu lo mấy chuyện này làm cái gì, cậu làm như vậy càng khiến cho người ta coi thường cậu đó”

Phùng Đông Nguyên nhẹ nhàng nhún mày, “Không ai coi thường em cả, mọi người đối xử với em rất tốt, ngày nào cũng mua đồ uống cho em, em mới là đồ không biết xấu hổ...”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Do cậu có phúc có được chưa.”

“Đến đây đi, em ấn huyết cho anh.”

“Không cần..... Tôi không đau đầu.” Bạch Tân Vũ nhìn nhìn di động, “Tôi xuống đây một lát, có người tìm”

“Chẳng lẽ lại là nữ sinh kia hả?”

“Đúng vậy.”

Phùng Đông Nguyên thở dài: “Đi đi, đừng làm tổn thương lòng tự trọng của người khác.”

Bạch Tân Vũ liếc mắt, buồn bực đi xuống tầng dưới.

Buổi tối hôm nay rất lạnh, khuôn mặt nữ sinh kia bị lạnh đến đỏ bừng lên, vừa thấy Bạch Tân Vũ đi xuống, ánh mắt đã sáng lên, “Huấn luyện viên.”

“Trần Thần, tôi không phải đã dặn em không được tự tiện chạy ra ngoài sao.”

“Chỗ này rất gần trường mà.” Trần Thần cười cười, lấy ra một cái bọc to đưa cho cậu, “Cho anh này.”

“Tôi không thể nhận.....”

“Cứ cầm lấy đi.” Cô nàng cười hi hi nhét vào trong tay Bạch Tân Vũ, “Em không có gì đáng giá cả, đây là hoa em tự trồng, chăm sóc rất tốt, mang về núi Côn Lôn chắc vẫn sống được, về sau nhìn nó anh phải nhớ đến em nha.”

Bạch Tân Vũ thờ dài, cậu thật sự không có kinh nghiệm ứng phó với những trường hợp như vậy, “Trần Thần, tôi nói với em rồi, tôi..... tôi đã có bạn gái, chúng ta không có khả năng.”

“Anh nói dối, ngay từ đầu anh đã nói mình không có bạn gái còn gì, bây giờ anh chỉ muốn từ chối em thôi.” Trần Thần mím môi, “Anh ở lại đây chỉ một tuần nữa, cho em gần gũi anh thêm một chút có được không?”

Bạch Tân Vũ còn muốn nói gì nữa, ánh mắt Trần Thần đã lướt về phía sau lưng cậu. Bạch Tân Vũ quay đầu, chỉ thấy Du Phong Thành từ cửa chính của quán trọ lờ lờ bước ra.

Trần Thần hướng phía Du Phong Thành gật đầu, “Chào Huấn luyện viên.”

Du Phong Thành nhìn bọn họ, ánh mắt u ám, “Hai người đang làm gì?”

Trần Thần mặt đỏ lên, không nói gì.

Bạch Tân Vũ nói: “Em đi về trước đi.”

Trần Thần do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Hôm nay ở công viên Khổng Tước có đốt pháo hoa, chúng ta cùng nhau đi xem đi!”

Bạch Tân Vũ trầm giọng nói: “Trần Thần, em về đi.”

Du Phong Thành nhún mày, “Cô thích anh ta?”

Trần Thần cười, “Dù sao cũng không trái với nội quy trường học mà.”

“Anh ta không nói cô biết anh ta có bạn gái rồi à?”

Trần Thần kinh ngạc, “Là, là thật sao?”

Du Phong Thành khoát tay lên vai Bạch Tân Vũ, cười nhẹ, “Thật chứ, tôi chính là “bạn gái” của anh ta nè.”

Trần Thần mở to mắt.

Du Phong Thành đột nhiên xoay qua, đặt một cái hôn phớt lên môi Bạch Tân Vũ, sau đó quay về phía Trần Thần cười, “Hửm?”

Trần Thần lui mạnh về phía sau hai bước, không dám tin mà nhìn hai người, mặt Bạch Tân Vũ hết xanh rồi lại đỏ.

Du Phong Thành nhàn nhạt nói: “Đi về đi, trên đường cẩn thận.”

Mặt Trần Thần đỏ lên, quay đầu chạy.

Bạch Tân Vũ cắn răng nói: “Cậu con mẹ nó..... Làm cái quái gì đấy hả?”

Du Phong Thành vỗ bờ vai cậu, “Giúp anh giải quyết tình huống xấu hổ, không cần cảm ơn đâu.” Nói xong xoay người bước về.

“Cậu đứng lại đó cho tôi!” Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Cậu điên rồi có phải không? Ngày mai có lẽ bọn họ sẽ đều biết hết.”

“Cô ta nhìn không phải loại con gái lắm mồm, hơn nữa, có nói gì thì tôi cũng chẳng nhận.” Du Phong Thành nhìn như không có chuyện gì xảy ra, hướng thẳng về phía thang máy.

Bạch Tân Vũ một bước đuổi theo, “Cậu từng nói không rảnh mà đi quán chuyện riêng của tôi nữa? Cô bé đó vừa đúng là loại con gái tôi thích, ai cho phép cậu làm hỏng chuyện tốt của tôi!”

Cửa thang máy ding một tiếng đóng lại, trong nháy mắt hai cánh cửa khép lại, Du Phong Thành hung bạo một tay đè nghiêng bờ vai cậu, đẩy cậu lên tường, một tay niết cầm cậu, Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy hoa mắt, môi đã bị thứ gì đó mềm mại dán lên. Du Phong Thành cố định đầu cậu, có chút thô bạo hôn môi Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ đẩy hấn vài cái không ra, ngược lại bị đầu lưỡi hấn hôn đến có chút mê man, cậu khẩn trương muốn xem trong thang máy có camera ghi hình hay không, nhưng đứng ở góc độ không đúng, mắt cậu rướn đến rút gân cũng nhìn không tới, Du Phong Thành ném đủ khoang miệng của cậu rồi, mới buông Bạch Tân Vũ ra.

Bạch Tân Vũ âm thanh thô nặng thở phì phò, quả nhiên phát hiện máy ghi hình ở trong góc, cơ mà, hai người hiện tại không mặc quần phục, hấn là sẽ không phá hỏng hình tượng người lính giải phóng quân đâu nhỉ?

Du Phong Thành ám muội cười nói: “Anh thích kiểu con gái như cô ta? Anh chắc chắn chứ?”

Bạch Tân Vũ lau miệng đáp, “Ý cậu là gì?”

Du Phong Thành vừa muốn nói chuyện, thang máy đột nhiên mở ra, bọn họ quay đầu lại, Đại Hùng cùng bọn họ mặt đối mặt nhìn nhau, thì ra hai người vẫn chưa ấn tầng nhà.

Đại Hùng ngơ ngẩn nhìn bọn họ, “Hai người làm gì trong thang máy đấy?”

Bạch Tân Vũ xấu hổ nói: “Soi gương.”

“Nhảy vào trong thang máy soi gương?” Đại Hùng trên mặt trưng ra biểu cảm kiêu “Bệnh hả mấy cha!”

Bạch Tân Vũ sờ sờ mặt mình, “Vào thang máy chỉ lo soi gương, thấy chính mình đẹp trai quá xá nên mê mẩn luôn, quên ấn nút.”

Đại Hùng cười nhạo: “Ghê quá đi mấy cha nội!”

Du Phong Thành nói: “Chẳng phải buổi tối hôm nay cậu không về à?”

Đại Hùng làm ra động tác đánh cái “suyt”, “Nhờ cậu đừng nói cho người ngoài biết nha.”

Du Phong Thành liếc mắt về phía Bạch Tân Vũ, “Anh ta không phải người ngoài.”

Bạch Tân Vũ giật mình, da mặt có chút nóng lên.

Đại Hùng nói: “Tui ngu quá, quên mang ví tiền, về lấy rồi đi.”

“Đinh” Lúc này, cửa thang máy mở, bọn họ bước ra, Du Phong Thành ôm lấy bả vai Bạch Tân Vũ, tự nhiên nói: “Đến phòng tôi ngồi một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 53

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước mặt Đại Hùng, Bạch Tân Vũ không thể để lộ ra phản ứng gì quá mãnh liệt, liền nói: “Tôi hơi mệt một chút, muốn tắm rửa rồi đi ngủ sớm, ngày mai gặp nhá.”

Du Phong Thành ôm bờ vai cậu, dùng sức lôi kéo, cuối cùng lôi được Bạch Tân Vũ đến trước cửa phòng mình, “Tôi có việc cần nói với anh, nhanh thôi, nói xong rồi đi.” Dứt lời mở cửa phòng, đẩy Bạch Tân Vũ vào bên trong.

Đại Hùng quơ lấy ví tiền, “Các cậu cứ nói chuyện, tôi đi trước.” Hắn nháy nháy mắt với Bạch Tân Vũ, “Đừng để lộ cho ai hết nhá.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ kêu to cậu đừng đi mà, Đại Hùng đã khăn trương phi ra ngoài mất, hiển nhiên là đi hẹn hò.

Cửa vừa đóng, Du Phong Thành ngay lập tức kéo Bạch Tân Vũ đến trên giường, chớp mũi cao thẳng cọ nhẹ hai má cậu, tựa như đang ngửi cái gì, “Trên người anh có mùi gì vậy? Chẳng lẽ là mùi nước hoa?”

Bạch Tân Vũ đẩy bả vai hắn, “Học sinh của tôi tặng sữa tắm. ...cậu làm cái gì đấy?”

“Đúng là được yêu quý nha, có phải có rất nhiều người theo đuổi anh không?” Du Phong Thành giữ chặt cậu trên giường, khoe môi đầy nét cười mờ ám, “Đưa con gái vừa nãy là kiểu anh thích? Anh chắc chứ?”

Bạch Tân Vũ xấu hổ nói: “Tôi thích con gái như thế nào còn phải khai báo cho cậu à.”

Du Phong Thành cúi xuống, nhẹ nhàng miết bờ môi cậu, “Tôi không có hứng thú muốn biết, thế nhưng hiện tại quan hệ của chúng ta như thế này, tôi có nhu cầu, anh cũng nên phối hợp một chút chứ nhỉ?” Nói xong, hắn cắn môi Bạch Tân Vũ, nhẹ nhàng hôn mút.

Bạch Tân Vũ giật mình, sau đó đẩy mặt hắn ra, “Không có tâm trạng.”

Du Phong Thành biến sắc, chớp lấy cổ tay cậu đè nghiêng ở trên giường, dùng lực ngăn chặn môi Bạch Tân Vũ, đem cánh môi cậu ngậm trong miệng, tràn trọc mà chà đạp, Bạch Tân Vũ tránh hai lần không thoát, dứt khoát đảo khách thành chủ, dùng đầu lưỡi càn quét răng nanh bóng loáng của Du Phong Thành, câu quần lấy đầu lưỡi nhuyễn mềm kia, hai người trao đổi hô hấp cùng nước bọt, chớp mũi thỉnh thoảng lại cọ qua má của đối phương, gần đến có thể cảm nhận được độ ẩm bên trong làn da của nhau, cái hôn này nhiệt liệt mà tràn ngập hương vị tình sắc, khiến người ta nhịn không được mà cứ mãi miên man.

Du Phong Thành luồn tay vào trong quần Bạch Tân Vũ, vỗ về chơi đùa bảo bối đã rục rịch kia, Bạch Tân Vũ thở hổn hển, thân thể uốn éo ép vào mà cọ theo ma sát từ lòng bàn tay Du Phong Thành, thân thể hắn áp lên người cậu, bộ vị trọng yếu của hai người cách hai lớp quần thẳng hoặc đè ép, ma sát, sùng đã muốn sát ra lửa.

Đúng lúc này, điện thoại Bạch Tân Vũ đột nhiên kêu lên.

Hai người đang lúc đắm chìm trong tình dục đều giật mình, Bạch Tân Vũ lấy điện thoại từ trong túi quần ra, Du Phong Thành đột ngột đè tay cậu xuống giường, điện thoại văng ra ngoài.

“Đừng, để tôi xem. .... Ừm. ....” Bạch Tân Vũ bị cái hôn kín không một kẽ hở kia ép đến có chút thở không nổi, tay cậu còn đang định vươn ra bắt lấy điện thoại, lại dứt khoát bị Du Phong Thành cho một đập bay đến góc giường, để mặc cho nó kêu.

Du Phong Thành kéo quần áo Bạch Tân Vũ xuống, hôn như mưa trên ngực cậu, nắm ngón tay Bạch Tân Vũ luồn vào mái tóc đen mượt của hắn, trong cổ họng phát ra tiếng thờ dốc nhẹ. Trong phòng hơi ẩm kịch liệt bốc lên, làn da của hai người đều tự nhiên thiếu cháy đến nóng rực.

Đột nhiên, bên ngoài phòng truyền đến tiếng đập cửa.

Du Phong Thành ngẩng phắt đầu lên, mặt trung ra nguyên một vẻ dục cầu bất mãn, âm thanh thô nặng: “Ai!”

Giọng Phùng Đông Nguyên từ ngoài cửa vang lên, “Phong Thành, Tân Vũ đang ở chỗ cậu à?”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong mắt Bạch Tân Vũ chợt lóe một tia hoảng hốt.

Phùng Đông Nguyên gọi tiếp: “Tân Vũ? Anh ở đâu vậy? Em gọi điện thì nghe thấy tiếng chuông của anh.”

Bạch Tân Vũ đẩy mạnh Du Phong Thành ra, có chút bối rối sửa sang lại quần áo, “A. .... Tôi, tôi đi WC.” Cậu trong lòng chửi rủa hiệu quả cách âm chó má của mấy khách sạn kiểu này, nếu hai người thực sự làm thật, có lẽ Phùng Đông Nguyên sẽ nghe được mấy thứ âm thanh cấm trẻ con chứ chẳng

đùa.

Phùng Đông Nguyên “A” một tiếng, “Nãy giờ anh đều ở chỗ Phong Thành à?”

Du Phong Thành đứng lên, chậm rãi sửa sang lại quần áo, so sánh với hần, Bạch Tân Vũ có vẻ chật vật hơn rất nhiều, cổ kiết kéo khóa quần, kết quả khóa quần bị kẹt, mãi mà không kéo lên nổi, cậu gấp đến độ toát mồ hôi.

Du Phong Thành kéo tay cậu ra, trầm giọng nói: “Đề tôi.” Hần ngồi xổm trước mặt Bạch Tân Vũ, kéo khóa quần cho cậu xong, sau đó ngẩng đầu, ngó lơ nhìn Bạch Tân Vũ, “Tôi cứng rồi, làm sao bây giờ?”

Bạch Tân Vũ dùng sức “Suyt” một tiếng, mắt mở lớn hơn cả mắt trâu, đẩy Du Phong Thành ra rồi định đi mở cửa.

Du Phong Thành đề đuôi cậu lại không để cậu đi, “Làm thế nào bây giờ?”

“Làm cái gì mà làm cái gì? Tôi cho cậu ít giấy! Mau đứng lên đi!”

Phùng Đông Nguyên ngạc nhiên nói: “Phong Thành? Tân Vũ?”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Đây, tôi ra ngay.”

Du Phong Thành hơi hơi cong môi, bĩu bĩu, bộ dáng nhất quyết không buông, Bạch Tân Vũ tức hần đến ói máu, chụp lấy khuôn mặt hần ngầu nghiêng hần một chớp, lúc này Du Phong Thành mới không tình nguyện buông cậu ra.

Bạch Tân Vũ nhanh chóng đi ra mở cửa, ra về trấn định cười nói: “Đông Nguyên, cậu tìm tôi có việc gì?”

Phùng Đông Nguyên đi đến, nhìn Du Phong Thành phè phỡn ngồi bên trong bình thường đến không thể bình thường hơn, nghi ngờ đầy mặt, “Hai người... làm gì đấy?”

“Tôi đã nói là đi WC mà.”

Phùng Đông Nguyên chớp mắt, “Phòng chúng ta cách có hai bước thôi mà.”

“Ồ..cái kia...vội quá, không nhìn được.” Bạch Tân Vũ viện cớ mà mặt mũi sượng chín, cậu là nhà giàu nói dối chuyên nghiệp nha, từ nhỏ đến lớn mở mồm ra là đánh giết bao người, thế mà bây giờ lại bật ra cái cớ vụng về như vậy, cứ như đang tát vào mặt mình.

Phùng Đông Nguyên tuy rằng đơn thuần, nhưng không ngu ngốc, cậu ta đã sớm cảm giác được mối quan hệ giữa hai người này không thể tưởng tượng được, hiện tại càng cảm thấy cổ quái, nhất là Du Phong Thành nửa ngày không ra khỏi phòng..... Hơn nữa, Bạch Tân Vũ mặt đỏ hồng, quần áo cũng lộn xộn, đi WC không cần phí sức đến như thế đi.

Du Phong Thành cảm xúc thật sự không tốt, không quá nhiệt tình hỏi: “Có chuyện gì?”

Phùng Đông Nguyên nói: “Tân Vũ đi hơi lâu, tôi định gọi điện thoại hỏi anh ấy ở đâu, bởi vì anh ấy không mang theo tiền.” Cậu nhìn bốn phía chung quanh, liếc mắt đến cái giường hỗn độn của Du Phong Thành, hơi hơi sùng sốt một chút.

Bọn họ cho dù không đang ở trong doanh trại, cũng đã sớm nuôi dưỡng thói quen sinh hoạt của bộ đội, lúc không nghỉ ngơi, chăn gối đều được gấp thành hình khối gọn gàng, giường chiếu đều ngang hàng thẳng lối, bây giờ còn chưa tới giờ ngủ, hướng chỉ nhìn Du Phong Thành cũng không giống như đang buồn ngủ, chăn còn chưa mở ra, giường lại loạn đến như vậy..... tình cảnh như thế này thật sự không báo hiệu điều gì tốt, trong lòng Phùng Đông Nguyên nghi ngờ càng nặng.

Một giường đầy tội chứng kia khiến ba người lâm vào im lặng ngẩn ngui, Bạch Tân Vũ cảm giác mặt nóng lên, đầu cậu nhất thời có hơi giật giật, thật sự không biết giải thích như thế nào, hơn nữa càng nghĩ càng thấy mờ ám, nhìn đôi mắt thuần khiết đen trắng rõ ràng của Phùng Đông Nguyên, cậu có ác cảm như đang dạy hư trẻ nhỏ.

Bộ dáng của Du Phong Thành lại quả thực bình tĩnh, không khách khí hạ lệnh đuổi khách, “Tôi muốn tắm rửa đi ngủ.”

Hai người yên lặng đi ra ngoài, về tới phòng, Phùng Đông Nguyên rối rắm đầy mặt, khiến Bạch Tân Vũ nhìn ra biểu tình muốn hỏi mà không dám hỏi của cậu ta.

Bạch Tân Vũ có ý chuyển hướng đề tài, “Đi ngủ sớm đi, cả ngày hôm nay phơi nắng đầu tôi hơi choáng.”

“A, được.” Phùng Đông Nguyên nhin rồi lại nhin, đến cuối cùng vẫn không nhìn được, “Tân Vũ, Anh ở trong phòng Phong Thành.....bao lâu? Không phải anh đi gặp một nữ sinh à?”

Bạch Tân Vũ trầm nghĩ, xong, tiểu tử này khẳng định cho rằng chính mình lừa cậu ta có nữ sinh muốn gặp gì gì đó, kỳ thật là đi tìm Du Phong Thành, chuyện này cũng khiến người khác hiểu lầm quá kinh khủng, mấu chốt lại khó nói ra được, cậu cảm giác nếu bản thân có nói không đúng đi chăng nữa, trải qua một màn vừa rồi, Phùng Đông Nguyên cũng không thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng dù có như vậy cậu cũng không thể thừa nhận quan hệ của mình cùng Du Phong Thành, đành phải kiên trì nói: “Không ở bên đó lâu lắm đâu. Không phải tôi nói đi vào nhờ cái WC sao.”

Phùng Đông Nguyên mím môi, cậu cảm giác được Bạch Tân Vũ có chút không kiên nhẫn, đành không hỏi nữa, nhưng mằm mống hoài nghi đã chôn xuống ở trong lòng cậu, mọc rễ nảy mầm cũng là chuyện sớm muộn

Bạch Tân Vũ đột nhiên nhớ tới chính mình có một thứ có thể chứng minh vừa rồi cậu đã đi gặp cô gái kia, vội nói: “Đúng rồi, nữ sinh kia tặng tôi một chậu hoa, nhưng tôi không chăm sóc được, tôi đưa cho cậu nhé.”

“A, được chứ, ở đâu rồi?”

“Ồ.....” Bạch Tân Vũ ứa ra mồ hôi lạnh, âm thanh lập tức lí nhí, “Ồ trong phòng Du Phong Thành.”

“Anh đi lấy về đi”

Bạch Tân Vũ nghĩ rằng phen này mà vác xác qua bên thì đừng hòng về được, “Thôi kệ, ngày mai đi.”

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên, giọng của Du Phong Thành từ ngoài cửa vang lên, “Anh để quên cái này ở chỗ tôi.”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng đi ra mở cửa, quả nhiên là chậu hoa kia được đặt trong một túi lớn, cậu luống cuống giật lấy cái túi, “Cám ơn.” Nói xong lập tức muốn đóng cửa.

Du Phong Thành ý tay lớn “phanh” một tiếng để lại cánh cửa, nhìn vào bên trong, dùng khẩu hình nói: Đêm nay tới tìm tôi.

Bạch Tân Vũ trừng mắt, dùng lực lắc lắc đầu, “Cám ơn cậu Phong Thành, nghỉ ngơi sớm đi ngày mai gặp lại.” Nói xong vẫn cứ đem Du Phong Thành đẩy ra ngoài, đóng cửa lại.

Sau khi đưa cái túi cho đưa cho Phùng Đông Nguyên, cậu thở phào một hơi, cứ như vậy thì sớm muộn gì cũng bị người khác nhìn ra..... Kỳ thật mặc kệ cậu có phải là đồng tính luyến ái hay không, cậu cũng không quan tâm người khác sẽ biết, trong quân đội cũng không quy định làm gay sẽ bị bắn bỏ, điều cậu bận tâm là quan hệ giữa cậu và Du Phong Thành trong lúc này căn bản chẳng ra cái thể thống gì, mấy tháng sau Du Phong Thành đi, kiểu gì nhìn cậu cũng sẽ giống bị người ta đá, cậu không tưởng tượng được hoàn cảnh kỳ lạ khi mình trở thành kẻ đáng thương trong mắt người khác nó sẽ như thế nào.

Phùng Đông Nguyên đùa nghịch chậu hoa nhỏ kia, “Cái này là cây tiên nhân cầu đó [1], anh không cần thì để em chăm cho.”

“Được, cậu cứ giữ lấy đi.” Bạch Tân Vũ không yên lòng nói.

Phùng Đông Nguyên nhìn Bạch Tân Vũ đang ngẩn người, than nhẹ một tiếng, “Tân Vũ, chúng ta là bằng hữu có phải không?”

Bạch Tân Vũ sững sốt, “Đương nhiên.”

“Nếu anh có cái gì phiền lòng, có thể nói cho em nghe mà.....” Phùng Đông Nguyên lắc lắc cái đầu, “Em kín miệng lắm, dù sao..... Có lẽ em sẽ không giúp được anh cái gì, nhưng nói ra được chẳng phải vẫn tốt hơn sao.”

Bạch Tân Vũ cảm giác trong lòng có một dòng nước ấm mạnh mẽ tràn vào, “Đông Nguyên, cảm ơn cậu.”

Phùng Đông Nguyên nở nụ cười ôn hòa.

Ngày hôm sau lúc đứng lớp, Bạch Tân Vũ vô cùng thấp thòm, hẳn không biết Trần Thần có đem chuyện hôm qua bêu ra ngoài hay không, nếu chỉ loanh quanh ở trong trường học thì cũng không có gì đáng ngại, nhưng nếu chuyện đó bay đến tai chỉ đạo viên thì..... Bạch Tân Vũ cứ nghĩ mà người nổi hết cả da gà.

May mắn là sau khi gặp mặt các học sinh, hết thầy đều như bình thường, chỉ là ánh mắt Trần Thần nhìn cậu có chút quái dị, cậu liền giả bộ mắt điếc tai ngơ, cứ theo lẽ thường mà huấn luyện.

Cách từ chối của Du Phong Thành ngày hôm qua tuy rằng đơn giản thô bạo, nhưng thực sự rất hiệu quả, Trần Thần quả nhiên không đến tìm cậu nữa, tuy rằng có vài lần nhìn thấy cậu muốn nói gì đó lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn là không nói gì cả, Bạch Tân Vũ âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Hai tuần huấn luyện quân sự nhanh chóng đi đến hồi kết, tuy rằng đợt huấn luyện quân sự này đem đám học sinh kia quần đến kêu cha gọi mẹ, nhưng đến lúc phải chia tay huấn luyện viên, tất cả bọn họ lại đều lưu luyến không rời.

Buổi sáng thứ sáu sau khi kết thúc chương trình, buổi chiều không ai muốn tập tành cái gì nữa, cứ một tốp lại một tốp ngồi túm tụm cùng một chỗ nói chuyện phiếm, đến thời điểm sắp phải chia tay, rất nhiều học sinh đều khóc, Bạch Tân Vũ cũng hiểu được trong lòng đặc biệt không dễ chịu, đám học sinh này tuy rằng đôi khi lười biếng hoặc thích gây sự, nhưng trong tâm đều không xấu, sau khi huấn luyện kết thúc, bọn họ về sau chỉ sợ cũng sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Thời điểm giải tán, lớp trưởng tìm cậu, nói rằng bọn họ đã góp tiền bao trọn một đêm tại quán rượu gần trường, muốn mời nhóm huấn luyện đi chơi một chút.

Ngay từ đầu Bạch Tân Vũ không đáp ứng, bọn họ không thể tùy tiện mang học sinh đi ra ngoài, lỡ như xảy ra chuyện gì không phải muốn là gánh được trách nhiệm, thế nhưng lớp trưởng lặp lại cam đoan cùng nài nỉ, nói quán cũng đã được đặt trước hết rồi, không có việc gì đâu.

Bạch Tân Vũ cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Thế nhưng các em tuyệt đối không được khoa trương.”

Lớp trưởng quả quyết gật đầu.

Buổi tối, đám Bạch Tân Vũ lén lút trốn đi sau lưng chi đạo viên, cậu bắt đầu thấy nghi ngờ học sinh lấy tiền đâu ra để thuê quán rượu, đến khi tới chỗ đó mới ngờ ra, quán rượu kia quả thật rất đơn sơ, vị trí bên trong khu đại học cũng chẳng tốt cho lắm, vừa nhìn là biết ngay mấy cái kiểu quán hay kinh doanh bia lậu cùng rượu giả, ngoài quán thể mà còn có bán thịt nướng, quả thực đầy đủ nha.

Mười người bọn họ bước vào trong quán, liền được hoan nghênh nhiệt liệt, có học sinh còn cúi chào vào trong tay bọn họ, Bạch Tân Vũ chỉ thấy lớp trưởng lớp cậu phụ trách đứng trên sân khấu, cầm mic bắt đầu nói chuyện, đừng nhìn tiểu tử này vẻ ngoài xấu xí, mồm miệng ngược lại rất nhanh nhẩu, khó trách có thể tổ chức được một buổi như vậy, đem lời có cánh nói về đám binh sĩ bọn họ, lời cuối cùng nói ra thực sự còn rất có tình nghĩa, khiến cả đám người đều không khỏi đồng cảm.

Sau khi cậu ta nói xong, bên trong quán rượu bật nhạc, nhưng phần lớn mọi người đều uống rượu vẫn cứ uống rượu, nói chuyện phiếm vẫn cứ nói chuyện phiếm, lại trở về vui vẻ như cũ.

Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ cùng Phùng Đông Nguyên trở thành đối tượng được mời rượu nhiều nhất, cả một đám học sinh muốn chụp ảnh kỷ niệm cùng bọn họ, lưu số điện thoại, ghi lại địa chỉ, để sau này còn viết thư, Bạch Tân Vũ tự nhiên cảm thấy mình giống như ngôi sao, được một đám người yêu thích cảm giác không đến nỗi tệ. Bạch Tân Vũ được học sinh tặng rất nhiều quà, cười đến quai hàm cũng cứng lại, tuy rằng Du Phong Thành được nhiều người để ý hơn cậu, thế nhưng so ra lại kém gần gũi bọn họ, cho nên cậu nghiêm nhiên trở thành huấn luyện viên được yêu quý nhất.

Phùng Đông Nguyên tửu lượng kém cỏi, hai ly bia vào bụng đã choáng váng, Bạch Tân Vũ đành phải giúp cậu ta chặn rượu, cuối cùng chính bản thân cậu cũng đỡ không nổi, bèn lôi Đại Hùng đến hứng hộ, Đại Hùng vì ra oai trước mặt các học sinh nữ, cứ một ly lại hết lên một ly nữa.

Buổi tối hôm đó cả bọn uống có hơi nhiều, nhất là Đại Hùng cùng Lương Tiểu Mao, đi đường chân gang đá chân xiêu, Bạch Tân Vũ còn có ý thức, thế nhưng mắt đã hoa hết cả lên, Phùng Đông Nguyên hoàn toàn hôn mê, nắm thẳng cẳng trên sô pha, cậu ta uống say vào cũng không quậy phá, ngược lại còn rất ngoan là đáng khác, chỉ có Du Phong Thành là tương đối thanh tỉnh, mặt chỉ là có hơi đỏ lên.

Quá nửa đêm, bọn họ tan cuộc, may mà vẫn còn có khả năng lết được, xiêu xiêu vẹo vẹo kéo về quán trọ.

Bạch Tân Vũ mơ mơ màng màng tay vẫn túm lấy Phùng Đông Nguyên, nghĩ nhất định phải đem cậu ta về phòng, nếu ném ở trên đường cái thì có mà lạnh chết con người ta.

Lúc bọn họ đi lên tầng, Du Phong Thành mở cửa phòng, ném cả đôi Phùng Đông Nguyên cùng Đại Hùng vào phòng Bạch Tân Vũ, sau đó lúi xệch về phòng mình.

Bạch Tân Vũ lừ lừ: “Cậu muốn..... Làm gì?”

Du Phong Thành thấp giọng nói: “Anh đoán xem tôi muốn làm gì?”

“Cậu..... Cậu lại muốn đùa giỡn lưu manh.”

“Đoán đúng rồi đấy.” Du Phong Thành “xoạch” một cái mở cửa vào, dứt khoát bế xốc ngang lưng Bạch Tân Vũ lên, bước nhanh vào, ném lên trên giường.

Bạch Tân Vũ chỉ thấy trời đất rung chuyển, trên đầu nổ ra vô số bóng chông lên nhau.

Du Phong Thành quỳ gối trên giường, một nấc lại một nấc cời khuy áo của chính mình.

Bạch Tân Vũ híp mắt, mờ mịt nhìn hấn, “Tôi cảm giác..... Đông Nguyên..... có lẽ đã phát hiện ra.”

“Phát hiện thì cứ để cậu ta phát hiện đi.” Du Phong Thành cúi xuống, nhẹ nhàng liếm làn môi tóa ra hơi rượu của cậu, “Tôi không quan tâm.” Nói xong, Du Phong Thành lột quần áo, nhiệt liệt hôn lên môi, hai má, trước ngực Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ nâng cánh tay như đang muốn nhũn ra, kim lòng không đầu ôm lấy cổ Du Phong Thành, truy đuổi, mềm nhũn mà đáp lại.

Lúc này đây, không có trào phúng, không có kháng cự, không có cô kỵ, Bạch Tân Vũ say đến không có đủ năng lực tư duy để mà tự hỏi chuyện này có nên hay không, cậu vâng theo bản năng của chính mình, hai người tựa như một đôi tình lữ bình thường, nếu không khí cùng địa điểm đều thích hợp, thì cũng chẳng cần kiêng nê gì hưởng thụ một lần triển miên.

Du Phong Thành đem Bạch Tân Vũ lột sạch, thân thể trần trụi dây dưa cùng một chỗ, cọ xát làn da nóng bỏng của nhau, ngấu ngiến đôi môi nóng ướt của đối phương. Độ ẩm giữa hai người được đẩy lên ngày càng cao, cái loại không khí cuồng nhiệt này dường như khiến cho bọn họ muốn tan ra.

Lúc Du Phong Thành tiến vào cơ thể cậu, Bạch Tân Vũ bởi vì đau đón mà mặt mũi vặn vẹo, Du Phong Thành nhẹ nhàng vuốt ve hai má cậu, dịu dàng an ủi, Bạch Tân Vũ nghe không rõ Du Phong Thành đang nói cái gì, cậu chỉ biết âm thanh kia vô cùng dịu dàng, đôi tay đang vuốt ve cậu cũng thật dịu dàng, khiến cậu tạm thời quên đi cảm giác đau đón khi bị cự vật xâm nhập.

Rất nhanh, khoái cảm như sóng biển đánh tới, đại não Bạch Tân Vũ không ngừng bị dục vọng ập tới nhồi đầy, trừ thể nghiệm khác lạ mà Du Phong Thành đem đến cho cậu, cậu không nghĩ được cái gì nữa.

Thân thể bọn họ quấn lấy nhau như rắn, Du Phong Thành lấy tốc độ cực nhanh va chạm thân thể Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ từ sâu trong yết hầu không ngừng phát ra rên rỉ khó nhịn, âm thanh kia thoát ra quá mức khàn khàn dự đoán, cậu cơ bản không tin mình có thể phát ra loại âm thanh như vậy, giọng nói thô suyền của Du Phong Thành không ngừng vang lên trong lỗ tai Bạch Tân Vũ, cậu cảm giác mình chưa bao giờ chìm đắm trong cơn tình ái nào như vậy, chìm đắm đến nỗi cậu quên mất chính bản thân mình là ai.

Hai người điên cuồng triển miên, một đêm này dài đằng đẵng.....

“Ừm.....” Bạch Tân Vũ khó chịu rên một tiếng, cậu khôi phục ý thức trong nháy mắt, hoài nghi chính mình có phải hay không bị xe nghiền chết, tại sao từ đầu cho đến chân không một chỗ nào không đau nhức. Cậu chậm rãi mở to mắt, ánh vào mi mắt là ánh đèn quen thuộc của phòng trọ, thể nhưng cậu rất nhanh ý thức được đây không phải phòng mình, bởi vì bài trí không giống.

Thân thể cảm giác chậm rãi trở về lại với chính mình, trên bụng cậu tựa như đang có một cánh tay nặng trĩu..... Cậu mạnh xoay người qua, khuôn mặt đang ngủ của Du Phong Thành gần trong gang tấc, hô hấp vững vàng, vàng trán đầy đặn trơn bóng, lông mi dài dài, sống mũi cao thẳng cùng đôi môi xinh đẹp kia, đối với Bạch Tân Vũ mới sáng sớm tinh lại cái đầu tiên nhìn thấy đã là cảnh mỹ nam đang ngủ mà nói, xem như bị đá kích không nhỏ.

Đầu óc cậu choáng váng, hạ thân đau nhức khiến cậu nhớ lại hết thấy chuyện phát sinh tối hôm qua.

Xong xong xong, lại làm một lần nữa, cái này mà không nói rõ ràng..... Nếu cậu nhớ không lầm, Du Phong Thành tối hôm qua chẳng khác gì cảm thú, thật giống như đã nhịn tám trăm năm không được ăn thịt, không biết đè nặng cậu làm mấy lần, cậu còn nhớ rõ lúc mình mơ màng ngủ, nửa đêm lại bị Du Phong Thành lay tỉnh, tiếp tục.....

Bạch Tân Vũ nhắm chặt mắt, quả thực nghĩ lại vẫn còn kinh.

Động tác của cậu quá lớn, Du Phong Thành bị cậu làm tỉnh. Sáng sớm ánh nắng chiếu vào cả hai người, dùng đôi mắt có chút húp lại nhìn nhau vài giây, Bạch Tân Vũ xấu hổ không thôi, Du Phong Thành cũng lộ ra nụ cười trên tức, đột nhiên ôm eo cậu, gắt gao kéo Bạch Tân Vũ vào trong lòng, ngáp một cái: “Thế mà anh lại tỉnh trước tôi”

Bạch Tân Vũ bị tay chân hấn quào cứng không thể động đậy, cậu khàn giọng nói: “Được rồi được rồi, tôi muốn dậy.”

“Vội cái gì, tôi cam đoan anh là người dậy đầu tiên, chỉ đạo viên cho chúng ta hai ngày nghỉ, anh cứ an tâm ngủ đi.”

“Không ngủ, tôi muốn đi về, Đông Nguyên đâu?”

Du Phong Thành nheo mắt, “Anh tỉnh rồi lại muốn tìm cậu ta đầu tiên?”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, khàn trương nói: “Vậy cậu có đem cậu ta về đây không thể.”

“Vớ vẩn, tôi có thể ném cậu ta trên đường được chắc.”

Bạch Tân Vũ cúi thấp đầu xuống, “A, vậy cậu..... Buông ra!... tôi muốn trở về phòng.”

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Về phòng làm gì, anh nằm thêm một chút đi, bên dưới không đau sao?”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Cậu cứ thử xem rồi khác biệt.”

Môi Du Phong Thành dán lên trán cậu, cười nói: “Tôi đang quan tâm anh đấy nha.”

Bạch Tân Vũ hừ nói: “Cảm ơn cậu nha, cậu rốt cuộc có bỏ cái tay ra không hả?”

“Không bỏ.” Du Phong Thành lật người áp lên thân thể cậu, cười tủm tỉm nhìn Bạch Tân Vũ, một bộ tâm trạng như đang ở trên mây, “Tối hôm qua có thoải mái không? Tôi nhớ rõ anh bắn ba lượt cơ mà.”

Bạch Tân Vũ mặt sùng đến đỏ lên, “Con mẹ nó ai mà nhớ được chứ.”

“Tôi giúp anh nhớ lại nhá.” Du Phong Thành hôn chóc lên bờ môi cậu, khẽ cười nói: “Không phải thích hơn tự mình bắn mấy bay sao? Tôi có lừa anh đâu chứ.”

Bạch Tân Vũ thấp giọng mắng: “Cậu là đồ lưu manh.”

“Tôi không phủ nhận.” Du Phong Thành ôm Bạch Tân Vũ lật mình, khiến cậu ghé sát vào người hắn, thân mật cắn cắn cậu.

Bạch Tân Vũ cũng quả thật lười dậy, toàn thân thả lỏng nằm phịch ở trên người Du Phong Thành, đầu gối lên vai hắn, có người nắn nắn mát xa cho cảm giác thật dễ chịu.

Du Phong Thành một bên khẽ cắn lỗ tai cậu, một bên mát xa cơ thịt bên hông cậu, miệng còn không ngừng đùa giỡn, “Trở về phải luyện eo cho nhiều

vào, biết chưa? Đứng để làm có một lúc đã không xuống được giường.”

“Chết tiệt, ai nói tôi không xuống được, là cậu không cho tôi đứng lên đó chứ.”

“Được rồi, coi như là tôi không để anh đứng lên.”

“Cái gì mà coi như chứ, chính xác là như vậy.”

Du Phong Thành cười nhẹ, ầm áp cộ cộ bên vành tai Bạch Tân Vũ, “Lúc anh uống say rất thành thực, so với bình thường tốt hơn nhiều lắm.” Giọng nói từ tính trực tiếp tiến vào màng nhĩ Bạch Tân Vũ, hơn nữa mấy lời mờ ám kiểu như vậy, Bạch Tân Vũ nghe được xương cốt đều nhũn cả ra.

Bạch Tân Vũ lười biếng nói: “Cậu chỉ biết lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thôi.”

Du Phong Thành vuốt ve bờ vai trần trụi của cậu, “Tôi sợ anh nhịn mãi hông đấy chứ.....” Nói xong chính mình nở nụ cười.

“Có cái đầu cậu ý.”

Hai người ôm nhau, cuộn mình trong chăn, trò chuyện câu được câu mất, hai thân thể trần trụi kề sát cạnh nhau tạo ra lửa nóng, xua tan hơi lạnh của buổi sáng mùa xuân, khiến thời gian lằng lằng chảy xuôi trở nên ầm ập vô cùng, đó là đoạn hồi ức khiến hai người bọn họ mãi về sau cho dù có nghĩ lại đến bao nhiêu lần, đều sẽ nhịn không được mà mỉm cười mỗi sáng sớm.

ΨΨΨ

Hết chương 53

Chú thích:

[1] Tiên nhân cầu: Là hoa xương rồng cảnh

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chương 54

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trưa hôm đó lúc Bạch Tân Vũ trở về phòng, Phùng Đông Nguyên cùng Đại Hùng còn đang ngủ say như chết, trong phòng mùi rượu xốc lên tận óc, cậu nhanh chóng mở cửa sổ, lột quần áo cùng giày của Phùng Đông Nguyên ra rồi nhét cậu ta vào trong chăn, lúc này Phùng Đông Nguyên đột nhiên tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn cậu.

Bạch Tân Vũ cười nói: “Hai ly rượu đã ngất ngoài rồi, tư lượng của cậu khiến người khác chỉ có thể nhìn mà không thể ca ngợi nha.”

Phùng Đông Nguyên bất đắc dĩ cười cười, “Em không biết uống rượu mà.....” Ánh mắt cậu ta chuyển qua giường đối diện, “Áy, tại sao Đại Hùng lại ở đây?”

“A, tối hôm qua say quá cần cậu, cậu ta chạy vào nằm phòng ấy mà.”

Phùng Đông Nguyên nhìn Đại Hùng nằm kín cả giường, nhưng chăn cũng chưa đắp, “Vậy tối hôm qua anh ở đâu?”

Bạch Tân Vũ phát hiện chính mình tự chui đầu vào rọ, lẽ ra phải tống Đại Hùng về phòng trước, cậu bèn đánh bậy đánh bạ: “Tôi ngủ ở chỗ mấy người khác, hôm qua mọi người đều uống say hết ráo, không nhớ rõ lắm, cậu có đói không? Tôi lấy cái gì cho cậu nhé?”

Phùng Đông Nguyên lắc đầu, “Không cần, em hơi văng đầu, nằm một tí là ổn thôi.”

Bạch Tân Vũ thừa dịp Phùng Đông Nguyên ngủ, gọi Du Phong Thành tới, hợp lực vác Đại Hùng về phòng.

Kết quả đến giữa trưa lúc ăn cơm, rất nhiều người cũng chưa đứng dậy nổi, chuyện tối hôm qua thế là bị Vương Thuận Uy phát hiện ra, lời đầu bọn họ đến mắng cho một trận lên bờ xuống ruộng.

Còn lại một ngày rưỡi, trường học xuất tiền, cho bọn họ du ngoạn Khố Nhĩ Lặc một ngày, 30 người bọn họ ngồi trên xe Bus ngắm sông Khổng Tước [1], công Bắc Môn cùng một thành cổ, rất nhiều binh sĩ đều đến từ Trung Nguyên hoặc từ phía Nam, chưa bao giờ ngắm qua phong cảnh miền Tây,

khoảng thời gian cho dù ngắn ngủi, cũng đã khiến họ mở mang tầm mắt, còn chưa muốn trở về.

Bạch Tân Vũ ngày hôm đó đảm nhận công việc chụp ảnh, chụp được rất nhiều ảnh, cậu đã đi khắp nhiều nơi cả trong nước lẫn ngoài nước, nhưng chưa từng đi du lịch cùng một đoàn lớn như vậy bao giờ, một nhóm chiến hữu túm tụm lại một chỗ vô cùng náo nhiệt, cảm giác rất thú vị.

Phùng Đông Nguyên hứng chí nói với Bạch Tân Vũ: “Lúc trở về in ảnh ra xong, em muốn gửi về nhà.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Không thành vấn đề, trong máy tôi ảnh của cậu nhiều nhất luôn đó.”

“Thật à, cho em xem với.”

“Được, cậu ấn cái nút này để xem tiếp.”

Phùng Đông Nguyên xem qua ảnh chụp trong máy, nhìn nhìn, liền cười cười, “Ảnh của Phong Thành cũng không thiếu đâu.”

Bạch Tân Vũ nhủ thầm nói: “Không có, sao lại có ảnh của Phong Thành.”

“Em nhìn thấy cậu ta trong này nhiều lắm, tại sao lại không có chứ.”

Bạch Tân Vũ cả kinh, lấy lại máy ảnh, lục lại ảnh chụp một chút, vậy mà thật sự không hề thiếu ảnh của Du Phong Thành, trong lúc không để ý, cuối cùng cậu chụp lên Du Phong Thành bao nhiêu lần? Bạch Tân Vũ xấu hổ giải thích, “Khả năng là do không cẩn thận chụp phải, cái máy ảnh này.....ông kính hơi lớn.”

Phùng Đông Nguyên nửa tin nửa ngờ, cũng không vạch trần cậu, tiếp tục xem ảnh.

Bạch Tân Vũ quay đầu lại, Du Phong Thành an vị ngồi ở hàng ghế sau, nhắm mắt gà gật, lông mi cong dài ở dưới mí mắt quét thành một hình quạt, hân thoáng mím môi, mặt mũi tinh xảo đẹp đẽ khiến người ta không thể không để ý, mỗi một biểu cảm cùng hành động được chụp lại, đều hoàn toàn không có góc chết, nếu dựa vào ngoại hình mà nói, Du Phong Thành chắc chắn là một nam nhân hoàn mỹ khiến người ta ghen tị.

Bạch Tân Vũ xoay người sang chỗ khác, tựa lưng vào ghế ngồi, trong lòng khẽ thở dài một tiếng. Cậu càng muốn không chế quan hệ của hai người không cho nó phát triển, lại càng có cảm giác lực bất tòng tâm, ngược lại bây giờ cậu chỉ hi vọng Du Phong Thành sớm rời đi, như vậy chắc hẳn cậu sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Ngày hôm sau, bọn họ ngồi máy bay cùng ô tô trở về nơi đóng quân ở núi Côn Lôn.

Không chỉ được nghỉ ngơi hai tuần, còn có thể tụ tập bên cạnh các nữ sinh, đám bọn họ lập tức trở thành đối tượng được hâm mộ, vừa trở về liền bị vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi chuyện.

Bạch Tân Vũ nghỉ tại ký túc xá không được bao lâu, đã bị một chiến hữu ở ban bếp núc gọi đi, nói hai ngày nữa sẽ tổ chức tiệc chia tay vui vẻ cho mấy binh sĩ muốn về hưu, trong đó có Trình Vượng Vượng, bảo cậu chuẩn bị, dù chỉ là hát một bài, viết một bức thư đưa tiễn cũng được.

Bạch Tân Vũ cũng chưa chuẩn bị gì, liền đem mấy bao thuốc lá loại tốt đóng gói lại, tính toán tặng hết cho Trình Vượng Vượng mang đi, ở ban bếp núc nếu không có Trình Vượng Vượng nhiệt tình quan tâm, cậu chắc chắn đã phải tiêu tốn thời gian nhiều gấp đôi mới thích ứng được cuộc sống nơi đó, cậu cảm giác nhân duyên của mình thật sự rất tốt, tuy rằng nơi nơi đều có người coi thường cậu, nhưng cậu đến chỗ nào cũng đều có thể gặp người đối tốt với mình.

Nhóm binh sĩ về hưu lần này tổng cộng có 12 người, tiệc chia tay hôm đó, trên người bọn họ đều đeo một bông hoa to giống như ngày nhập ngũ, một dải băng đỏ viết mấy chữ “Vinh quang trở về”, từ tân binh mới nhập ngũ đến lão binh sắp xuất ngũ, bọn họ đã ở đây ít nhất bốn năm, lâu nhất tám năm, hơn một nửa tuổi thanh xuân đều hiến dâng cho quân đội, những năm tháng nhiệt huyết nhất của tuổi trẻ, tất thấy đều trải qua bên cạnh đồng đội, cho dù đi bộ đội có khổ cực mệt nhọc, nhưng đến khi phải rời đi, bọn họ đồng thời đều có chút tiếc nuối, cũng bởi tình đồng đội cùng những gì đã trải qua trong cuộc kiếp sống quân nhân có lẽ sẽ khiến bọn họ mãi mãi không quên.

Ba ly rượu vào bụng, bọn họ đều khóc, cùng đồng đội của mình kính rượu, ôm nhau rồi chụp ảnh lưu niệm, một ngày cuối cùng làm bộ đội, cứ bộc lộ hết cảm xúc cùng lưu luyến cho đến khi thỏa mới thôi.

Bạch Tân Vũ giờ chén rượu đi đến trước mặt Trình Vượng Vượng, đỏ mặt nghẹn ngào nói: “Anh Vượng, anh trở về nhất định phải mở cửa hàng, chờ em xuất ngũ em nhất định sẽ đến chỗ anh ăn, đến chỗ anh uống.”

Trình Vượng Vượng cũng nghẹn ngào nói: “Thằng nhóc thôi tha, cậu nhất định phải đến đấy.” Nói xong đột ngột ôm chặt lấy Bạch Tân Vũ.

Hai người gât gao ôm nhau đứng một chỗ, lệ nóng quanh mắt.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tân Vũ trải qua chuyện chia tay đồng đội xuất ngũ, cậu không thể hình dung chuẩn xác tâm trạng của mình, cậu nhìn vài binh sĩ lâu năm muốn rời đi kia, phảng phất thấy được tình cảnh năm sau khi chính bản thân phải rời xa nơi này, cho dù cậu đối với bộ đội có bao nhiêu oán giận, đến thời điểm đó nhất định cậu sẽ lưu luyến không rời, khóc rống chảy nước mắt, những người đó khóc, rốt cuộc là do không thể lấy lại được mồ hôi đã đổ cùng nhiệt huyết thanh xuân, là huynh đệ chiến hữu bên nhau như người thân, là bộ quân phục đại biểu cho uy nghiêm cùng tâm huyết.

Ngày hôm sau, bọn họ tự mình tiễn nhóm lão binh lên xe, Bạch Tân Vũ nhìn Trình Vượng Vượng nước mắt vẫn còn đang chảy đi xa dần, trước mắt một

mảnh mơ hồ, điều khổ sở nhất khi phải nhận ra chính là, đời người ngắn ngủi, hôm nay mọi người cùng nhau vui đùa uống rượu, thật sự không biết năm nào tháng nào còn có thể lại gặp lại, có lẽ buổi hôm nay, cũng chính là buổi cuối cùng.

Từ Khó Nhĩ Lạc trở về không bao lâu, Du Phong Thành liền được thăng cấp sĩ quan, nhận chức phó đội trưởng, mà thực chất phó đội trưởng, chính là cùng cấp với Trình Vượng Vượng trong đám lão binh đã xuất ngũ.

Được thăng cấp cũng không phải việc dễ dàng gì, điều đó đại biểu cho thành tích huấn luyện xuất sắc hơn tuyệt đại đa số người, còn phải được lòng cấp trên, hai điều kiện trên cơ bản là hỗ trợ lẫn nhau, rất nhiều người làm lính vài năm, cùng lắm cũng chỉ đến được binh nhì phổ thông. Nhưng Bạch Tân Vũ biết Du Phong Thành căn bản không để ý những thứ như vậy, nếu hắn thật sự quan tâm đến quân hàm, ngay từ đầu sẽ không bỏ học ở trường quân sự mà lại muốn đi bộ đội, cái hắn muốn là được bước theo con đường của Hoắc Kiều, cùng Hoắc Kiều đứng trên một chiến trường.

Huấn luyện gian khổ lại tiếp diễn, để có thể gia nhập Báo Tuyết đại đội, rất nhiều người đã bắt đầu tìm hiểu hoặc lặng lẽ chuẩn bị, Bạch Tân Vũ dần dần phát hiện, trong đội của bọn họ có vài người muốn đi thử xem, bao gồm Đại Hùng, Lương Tiểu Mao, Ba Đồ Nhĩ, là những binh sĩ có thành tích tốt, lúc nghe bọn họ nói chuyện về việc tuyển chọn của Báo Tuyết đại đội, Bạch Tân Vũ trong lòng phát sinh biến hóa, cứ coi như Báo Tuyết đại đội với cậu mà nói vẫn là xa không thể với tới, thế nhưng cậu tất nhiên không tránh nó như nước với lửa, bởi vì cậu có cảm giác Lương Tiểu Mao cùng Ba Đồ Nhĩ không giỏi hơn cậu bao nhiêu, ít nhất không giống như Du Phong Thành cùng đội trưởng cách xa cậu một khoảng rõ rệt, cậu cảm giác nếu chính mình cố gắng, không hẳn không bắt kịp được bọn họ, nếu Lương Tiểu Mao cùng Ba Đồ Nhĩ đều có tự tin đi tham gia chọn lựa, tại sao cậu lại phải buộc chân buộc tay mình, Trần Tĩnh cũng nói, không sợ không trúng tuyển, anh vẫn có thể đưa cậu theo để trải nghiệm, vì thế Bạch Tân Vũ thật sự bắt đầu sinh ra ý tưởng “trải đời”.

Một ngày nọ, Trần Tĩnh mang đến cho bọn họ tin tức mới, nói lần này trong đoàn đi tham dự tuyển chọn của Báo Tuyết đại đội, tổng cộng có 80 chỉ tiêu, yêu cầu các đại đội trưởng đề cử, lấy thành tích hàng ngày làm nhân tố quan trọng nhất để xem xét, sau đó mới đến các kỹ năng đặc thù.

Nghe được chỉ có 80 chỉ tiêu, vài người muốn tham gia đều có chút uể oải.

Trần Tĩnh nói: “Lần này cùng năm vừa rồi không giống nhau, suy xét đến việc một lần tuyển chọn hao tổn nhân lực vật lực, mỗi lần tổ chức đều chỉ có thể tuyển được vài người, cho nên năm nay hạn chế số người, những người đủ tiêu chuẩn tham gia sẽ do đại đội trưởng quyết định, mọi người cứ đợi tin tức đến.”

Bạch Tân Vũ lập tức liền biết không được rồi, nếu nhiều người, Trần Tĩnh nói một câu có lẽ có thể đưa cậu đi, nhưng lần này là do Hứa Sấm đích thân tuyển chọn, Hứa Sấm đơn giản là chướng mắt cậu, thế nào cũng không đến lượt cậu. Trong lòng Bạch Tân Vũ có chút thất vọng, tuy rằng biết rõ bản thân không có khả năng được chọn, nhưng cậu vẫn muốn đến tận mắt chứng kiến Báo Tuyết đại đội rốt cuộc sẽ tuyển chọn nhân tài như thế nào, cậu muốn biết, chênh lệch của bản thân cậu so với Báo Tuyết đại đội đến tột cùng là xa đến bao nhiêu.

Biểu cảm thất vọng của cậu bị Du Phong Thành thu hết vào trong mắt.

Thời điểm nghỉ trưa, Du Phong Thành gọi cậu ra ngoài.

Hai người từ lúc trở lại doanh trại, từng có thời điểm cả ngày bị người “giám thị”, chỉ có thể ngẫu nhiên tìm chỗ nào đó yêu đương vụng trộm, Du Phong Thành luôn luôn không ngay lúc ban ngày ban mặt một mình tìm cậu ở bên ngoài, ở bên ngoài rõ như ban ngày thì làm ăn được cái gì.

Du Phong Thành vừa nhìn thấy bộ dạng ngó ngang ngó dọc của cậu, liền cười nhạo nói: “Trong đầu anh đang nghĩ lung tung cái gì đấy?”

Bạch Tân Vũ lập tức ý thức được Du Phong Thành tìm cậu không phải vì cái kia, cậu có chút lúng túng nói: “Nhớ món cà cách thủy trưa nay ăn, cậu tìm tôi làm gì?”

“Hôm nay lúc Trần Tĩnh nói đến Báo Tuyết đại đội, tại sao nhìn anh như kiểu rất thất vọng? Chẳng lẽ anh cũng muốn tham gia tuyển chọn.”

Bạch Tân Vũ cười nhạo nói: “Cậu dựa vào đâu mà nói tôi muốn đi, tôi đang nghĩ đến việc tiểu đội trưởng phải rời đi nên hơi khó chịu chút thôi, tuyển chọn cái gì á, chẳng có chút hứng thú nào.”

“Hử?” Du Phong Thành nheo mắt, “Tiểu đội trưởng đi làm anh khổ sở, tôi thì sao?”

Bạch Tân Vũ hồ hấp như bị bóp nghẹt, giọng nói lạnh xuống, “Chúng ta nói mấy cái này có ý nghĩa gì ư.”

Lập tức Du Phong Thành phảng phất như bị nhìn thấu điều gì, vẻ mặt trở nên không được tự nhiên, “À..... Tôi chỉ là muốn nhắc nhở anh, Báo Tuyết đại đội không phải chỗ anh có thể đến, anh không cần quan tâm đến làm gì.”

Bạch Tân Vũ khó chịu nói: “Tại sao tôi lại phải quan tâm, thứ nhất là chuyện đó không phải việc của tôi, thứ hai là tôi căn bản không muốn đi, dựa vào cái gì mà cậu nói tôi quan tâm, cậu bị chứng hoang tưởng đấy à.”

Du Phong Thành nhìn bộ dạng Bạch Tân Vũ khó thở đến hỗn hển, nhin không được bật cười, “Xù lông cái gì, tôi thuận miệng thôi.”

“Con mẹ nó cậu cứ thuận miệng mà phun, biến tôi thành cái gậy chọc c*t à.” [2] Bạch Tân Vũ tức giận không phải không có lý do, cũng vì lúc cậu vừa mới vào bộ đội, Du Phong Thành vì muốn cưỡng bách cậu quay về, đã nói chuyện với cậu bằng cái giọng này, hiện tại cậu đã trưởng thành hơn nhiều, hoàn toàn có thể đảm nhận nhiệm vụ của các binh sĩ lâu năm, song Du Phong Thành vẫn nói với cậu bằng cái giọng đó, tựa như nếu cậu can đảm hé ra một chữ nói mình có ý muốn tham gia tuyển chọn của Báo Tuyết đại đội, sẽ vấy bẩn cảm nhận về thánh địa của Du Phong Thành. Phi!

Du Phong Thành dường như cũng lười đời co với cậu, “Tôi cũng chẳng vì anh là loại gây gì, dù sao anh cũng không muốn đi, kích động như thế làm gì. Vòng lựa chọn đầu tiên của Báo Tuyết đại đội, rất có khả năng sẽ là chiến đấu theo đoàn đội, tôi chỉ là đang lo đến lúc đó tự nhiên lại vương phải...”

Hắn nhìn Bạch Tân Vũ còn đang thờ phỉ phỉ, sửa lại lời nói: “Đoàn đội không được tốt cho lắm”

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn hắn một cái, “Cậu yên tâm đi, tôi mà đi thật, tôi cũng không nhảy vào cùng một đội mà ngáng chân cậu đâu.”

“Cái này khó nói, tính ý lại của anh quá lớn.” Du Phong Thành lắc đầu, “Dù sao anh cũng sẽ không đi, không nói nữa.”

Bạch Tân Vũ lần này gặp Du Phong Thành tự nhiên lại thấy hắn không châm chọc mình nữa, đột nhiên có loại cảm giác thỏa mãn giống như lần đầu tiên cãi lộn thắng, vì thế không rầu rĩ về vấn đề kia nữa, hỏi ngược lại: “Thật sự chỉ có chiến đấu theo đội? Vậy tại sao mỗi lần tuyển người đều thiếu, nếu thắng, không phải cả đội cùng thắng à?”

“Trong một đội cũng có thể có nhiều loại binh sĩ khác nhau, bị tụt lại phía sau, trúng đạn, chịu khổ không nổi, bất cứ hình thức nào đều có thể bị đào thải, thế nhưng nếu trong đội các thành viên đều đủ mạnh mẽ, có thể tăng tỷ lệ sống sót của cả đội lên, thực ra vòng tuyển chọn thứ nhất hàng năm đều na ná nhau, đại khái là ném một đám người ra ngoài bắt bọn họ sinh tồn trong vài ngày, cùng nhau chống lại các cuộc tấn công phía Báo Tuyết đại đội bố trí, hoặc là tấn công lẫn nhau, những người cuối cùng hoàn thành mục tiêu sẽ được chọn.”

“Mục tiêu là gì?”

“Không cố định, nhưng chắc chắn có việc không để bị trúng đạn.”

Bạch Tân Vũ nghĩ ngợi, “Nếu có người thực sự may mắn, tỷ như bám vào được một đội rất là trâu bò, không làm gì mà cũng qua được thì sẽ thế nào?”

“Loại này tỷ lệ rất ít, nhưng cũng không phải không có khả năng, cho nên sau đó mới có vòng kiểm tra thứ hai, thứ ba.” Một loại ánh sáng hưng phấn chớp động trong mắt Du Phong Thành.

Bạch Tân Vũ tò mò nói: “Vòng kiểm tra thứ hai là gì?”

“Những người thông qua chọn lựa sơ cấp sẽ được đưa đến huấn luyện ở nơi đóng quân của Báo Tuyết đại đội, huấn luyện đó bao gồm cả thể năng, khả năng chịu đựng cùng thực lực chân chính, anh nói thử xem, cái loại binh sĩ không có thực lực may mắn qua được vòng một, tại nơi đó chưa tới cửa đã bị đá ra ngoài. Nếu trụ lại được thì cơ bản đã coi là đội viên của Báo Tuyết đại đội.”

“Nếu...nếu có một người rất giỏi, nhưng bởi vì không may mắn mà không qua nổi vòng một thì sao?”

“Thì do hắn ta xui xẻo, không ai có thể chứng minh hắn thật sự có thực lực để trở thành bộ đội đặc chủng.”

Bạch Tân Vũ chắc lưỡi, “Thật là đáng sợ ..... A? Còn vòng thứ ba thì sao? Không phải qua được cửa thứ hai thì đã là đội viên rồi sao?”

“Vòng thứ ba.....” Du Phong Thành nheo mắt, biểu cảm trở nên có chút nghiêm túc, “Nghiêm khắc mà nói, vòng thứ ba chính là quá trình kiểm tra lâu dài trong khi bồi dưỡng bộ đội đặc chủng, phải trải qua rất nhiều huấn luyện tàn khốc, thậm chí là cải tạo, để có thể trở thành một bộ đội đặc chủng đủ tư cách, rất nhiều người đã không thông qua kiểm tra, thường thường không do nguyên nhân liên quan đến thân thể, mà là bởi vì áp lực tâm lý, cái này cậu tôi cũng không nói cụ thể, đây là cơ mật, chỉ đến khi vào được bên trong đó rồi mới biết.”

Bạch Tân Vũ nghe được nhiều điều huyền diệu khó giải thích, đối với Báo Tuyết đại đội lại thêm vài phần kính sợ, cái này sao nghe giống rèn luyện sát thủ vậy ta, không, bồi dưỡng bộ đội đặc chủng chỉ sợ còn tàn khốc hơn so với bồi dưỡng một sát thủ. Cậu nuốt nước miếng, “Vậy cậu cảm giác, lần này có ai có thể được chọn?”

“Các đại đội khác tôi không biết, đại đội chúng ta, trừ tôi, chỉ có Trần Tĩnh có thể qua được.”

Bạch Tân Vũ hừ cười nói: “Cậu tự tin quá đấy nhì, nhờ đâu cậu lại chính là cái tên xui xẻo bị loại kia thì sao.”

Du Phong Thành ánh mắt kiên nghị, lộ ra nụ cười có chút cuồng vọng, “Không thể như thế, thực lực có thể thay đổi số mệnh, nhất định năm nay tôi sẽ gia nhập Báo Tuyết đại đội.”

Bạch Tân Vũ nhìn khuôn mặt hắn bởi vì cố chấp mà phát ra ánh sáng, trái tim nhin không được có chút khó chịu, Du Phong Thành luôn chạy rất nhanh, hướng về một mục tiêu mà vốn cậu từ trước đến nay chưa từng có, mà cậu chẳng qua là người đồng hành ngăn ngừa trên con đường truy tìm mục tiêu của Du Phong Thành, Du Phong Thành sẽ không vì cậu mà lệch khỏi quỹ đạo, thậm chí sẽ không vì cậu mà bước chậm lại, cứ như trước chạy như bay, cậu dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể sống vai đồng hành cùng con người này, rất nhanh thôi cậu sẽ bị quăng lại phía sau, loại cảm giác này phải miêu tả như thế nào đây? Dù không ai phát hiện ra quan hệ giữa cậu và Du Phong Thành, cậu vẫn có cảm giác bị đá y xì đức, thế thì hòng bết rồi.

Khoảng thời gian đó, không chỉ có mỗi hai người Du Phong Thành, Trần Tĩnh khắc khổ rèn luyện, Bạch Tân Vũ cũng trở nên vô cùng tích cực, cậu tựa như muốn liều mạng tập luyện thể năng cùng các hạng mục quân sự khác, kỹ năng tác chiến, cho dù lúc khởi điểm thành tích của Bạch Tân Vũ rất thấp, tiến bộ của cậu thực sự rất nhanh, lúc mọi người không ai để ý, cậu đã lọt vào top đầu của đội, từ một tên ở cuối xe bò đến một binh sĩ nửa mũi nhọn, mồ hôi phải đổ trong đó, không chỉ có riêng Bạch Tân Vũ tự mình biết, rất nhiều người thân thiết cùng cậu, một mạch nhìn cậu ngày càng trưởng thành, cũng xúc động vô cùng.

Thời tiết dần dần nóng lên, trong nháy mắt, Bạch Tân Vũ đã đi bộ đội một năm, có đôi khi ngẫm lại, chính mình cũng nên cảm tạ Du Phong Thành, nếu không phải do Du Phong Thành, cậu cũng không lấy đâu ra động lực lớn như vậy để ép bản thân tiến bộ.

Ngày đó, nghe nói tân binh được đưa đến doanh trại, xe tải quân dụng chở đám tân binh phải đi qua cửa lớn ngoài doanh trại, không ít người bò lên trên tường vây quanh nhìn lên, nhìn thấy vài tân binh non nớt bộ dáng mệt mỏi, đột nhiên cười ha hả, có cảm giác thấy được chính mình một năm trước

Trần Tĩnh cùng Du Phong Thành đều bị điều đi huấn luyện tân binh, Bạch Tân Vũ cả một tháng cũng không thể nhìn thấy bọn họ, mỗi ngày cậu cũng không nhàn rỗi, đi sớm về khuya tập luyện, cậu có cảm giác trong lòng nghẹn một con giặc, con giặc này giúp cậu vượt qua sự trì trệ trong suốt hơn hai mươi năm qua, khiến cậu không ngừng khiêu chiến chính mình, tiến bộ, lại càng tiến bộ.

Có một lần, Tiền Lượng lúc đó đã bị phân đến đội khác đựng phải cậu ở hành lang, lập tức hô to là không nhận ra cậu, nói cậu cả người khí chất không giống hồi trước, nhưng lại không thể nói rõ không giống chỗ nào, nhưng Bạch Tân Vũ lại biết chính mình khác khi trước ở điểm nào, cậu kỷ thật từ trong ra ngoài, quá nhiều chỗ đều đã thay đổi, có đôi khi khiến cậu nghi ngờ có phải bản thân bị một người khác chiếm lấy hay không, không thì tại sao có thể trong thời gian một năm ngắn ngủi hoàn toàn thay hình đổi dạng, nhưng giờ cậu đã vô cùng rõ ràng, cậu càng thích bản thân bây giờ hơn, vừa ương ngạnh vừa có chí tiến thủ.

Một buổi chiều, Bạch Tân Vũ bị gọi tới văn phòng của Hứa Sấm, lúc cậu đi vào, phát hiện trong văn phòng đã có nhiều người đến, Du Phong Thành, Trần Tĩnh, Đại Hùng, Lương Tiểu Mao, còn có ba người ở đội khác, vừa thấy cậu tiến vào, ánh mắt mọi người đều rơi xuống trên người cậu, ánh mắt kia không thể nói rõ là có bao nhiêu phức tạp, nhất là ánh mắt Du Phong Thành nhìn cậu, khiến cậu căn bản không đoán ra tên này đang suy nghĩ cái gì.

Cậu mơ hồ dự cảm được điều gì đó, nhưng Hứa Sấm không mở miệng, cậu cơ bản vẫn không thể tin được, tay nắm chặt thành quyền ở sau lưng, thân thể bởi vì mong chờ quá độ mà có hơi hơi phát run, máu trong người cũng cùng lúc như sôi trào.

Hứa Sấm vỗ vỗ văn kiện trên bàn, “Mục đích gọi các cậu đến đây hẳn các cậu đều biết, bảy người các cậu được đại đội chúng ta đề cử đi tham gia vòng tuyển chọn sơ cấp của Báo Tuyết đại đội”

Bạch Tân Vũ mắt mở lớn, chỉ kém rống to lên vì hưng phấn, đại đội trưởng nói cái gì? Đại đội trưởng đề cử cậu? Cậu có thể tham gia tuyển chọn của Báo Tuyết đại đội?! Mấy binh sĩ đứng trong phòng này, tất cả đều là các binh sĩ mũi nhọn, những người khác tuy rằng cậu không quen, nhưng vẫn nhận ra, đều là các tiểu đội trưởng của đội khác, đội của họ có được 5 chỉ tiêu, cậu thế mà cũng ở trong đó, điều đó chứng minh Hứa Sấm cũng thừa nhận cậu là một binh sĩ mũi nhọn?

Biểu tình kích động của Bạch Tân Vũ bị mọi người thu hết vào trong mắt, Hứa Sấm nhìn không được cười nhạo nói: “Haiz, Bạch Tân Vũ, cậu kích động cái gì, đây cũng không phải chuyện gì tốt, tham gia chọn lựa lần này, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị thương hay tàn tật, mỗi người đều không thể tránh được, cậu cho rằng đây là chuyện đùa chắc?”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng đứng nghiêm, nghiêm túc nói: “Tôi biết đây không phải trò đùa.”

“Vậy cậu còn nguyện ý đi?”

Bạch Tân Vũ vội vàng liếc mắt về phía Du Phong Thành, cậu không kịp phân tích ánh mắt kia của Du Phong Thành bao hàm ý nghĩa gì, đại não nóng lên, không chút do dự nói: “Nguyện ý!”

“Tốt lắm, có chí khí.” Hứa Sấm đem văn kiện giao cho Trần Tĩnh, “Cậu đi phát cho bọn họ đi, mọi người còn ý kiến gì nữa không?”

Lương Tiểu Mao nhìn Bạch Tân Vũ, rõ ràng không phục, nhưng cuối cùng không dám nghi ngờ quyết định của Hứa Sấm ở ngay trước mặt mọi người, không chỉ riêng cậu ta, bảy người còn lại đều mang một loại nghi ngờ giống như Lương Tiểu Mao, không hiểu trong đại đội nhiều chiến sĩ vĩ đại như vậy, tại sao lại cố tình lựa chọn Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ thành tích cũng không đến nổi tệ, hơn nữa quả thật tiến bộ rất nhanh, nhưng cậu mãi mãi không thể có năng lực so sánh được với mấy người kia, chọn cậu, có chút hơi hữu danh vô thực, cũng khó trách rất nhiều người không hài lòng.

“Nếu không có ý kiến gì thì mọi người nhận tài liệu đọc cho kỹ, trở về chuẩn bị sẵn sàng, hy vọng mọi người có thể quý trọng cơ hội lần này, giải tán.”

Mọi người cầm tài liệu, đi khỏi văn phòng.

Vương Thuận Uy nhìn đoàn người đi xa rồi, thở dài, “Tại sao cứ liều mạng như thiêu thân đâm đầu vào Báo Tuyết đại đội chứ, năm nào cũng phải giờ chút trò gian trá, lần này lại muốn chúng ta xếp vào một người... haiz....”

Hứa Sấm lại tỏ ra vô cùng hứng khởi tươi cười, “Cậu không cảm thấy hay ho à? Phương pháp tuyển người của Báo Tuyết đại đội, nhiều không đếm nổi ấy chứ, nếu không phải do tôi đã lớn tuổi, tôi cũng muốn đi xem thử thể nào.” Nói xong, Hứa Sấm liền cười khùng khục.

ΨΨΨ

Hết chương 54

Chú thích

[1] Sông Không Tước

Sông Không Tước (hay sông Khai đô) chính là Lưu Sa Hà được nhắc đến trong Tây Du Ký đó mọi người, là nơi Sa tăng hay khùng bỏ người dân và khách qua sông trước khi được thầy trò Đường Tăng thu phục

[2] “Gậy chọc ‘*c*t’”: Nguyên văn là “Giáo thi côn” – đại khái là chỉ người hay tọc mạch chọc ngoáy chuyện của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 55

Mấy người vừa đi ra khỏi văn phòng, đã mồm năm miệng mười bàn tán, Đại Hùng cười to nói: “Tui biết ngay kiểu gì cũng có tui mà, ối chà, đúng là có hơi lo thiệt nè.”

Lương Tiểu Mao tỏ vẻ thần bí nói: “Có cậu không lạ, có ai đi nữa cũng không lạ, nhưng mà.....” Cậu ta liếc mắt nhìn Bạch Tân Vũ, trong giọng nói thoáng chút khinh thường cùng không phục: “Chỉ tiêu của anh, không phải là do đại đội trưởng chọn bừa đâu chứ.”

Bạch Tân Vũ nhún lông mày, vừa định mở miệng phản bác, Trần Tĩnh đã nói trước cậu, ngữ điệu có chút nghiêm khắc, “Tiểu Mao, tiến bộ mấy tháng nay của Tân Vũ mọi người đều quá rõ ràng, đại đội trưởng quyết định như vậy có cái lý của đại đội trưởng, sao cậu có thể ăn nói như vậy.”

Lương Tiểu Mao hừ nhẹ một tiếng, ngượng ngùng xoay đầu đi, nhưng sắc mặt vẫn đen xì như cũ.

Bạch Tân Vũ chiếm mất một chỉ tiêu, điều đó chứng tỏ có một người khác giỏi hơn cậu mất đi cơ hội, những người còn lại tuy rằng không giống như Lương Tiểu Mao nói thẳng toẹt ra, nhưng trong thâm tâm ít nhiều không phải không phục, chủ yếu là nghi ngờ.

Từ lúc Bạch Tân Vũ bước ra, vẫn không cách nào đối mặt với ánh mắt của Du Phong Thành, cậu rõ ràng không có gì phải chột dạ, nhưng khi Du Phong Thành chất vấn mấy ngày hôm trước, cậu đã nói dối cậu không muốn đi, kết quả khi Hứa Sấm hỏi cậu, cậu không hề do dự gì đã đáp ứng..... Dù sao thì, cậu cũng chẳng có gì phải giải thích cùng Du Phong Thành cả, cũng không phải cậu sống chết muốn đi, là Hứa Sấm chọn cậu, nhất định là bởi vì biểu hiện mấy tháng vừa rồi của cậu khiến Hứa Sấm vừa lòng, cậu không khỏi có một chút mừng thầm đối với kết quả này.

Sau khi trở lại ký túc xá, Trần Tĩnh kể lại sự tình, phản ứng của mọi người trong đội lại có chút ngoài dự kiến của Bạch Tân Vũ, có người chúc mừng cậu, cũng có người không phục, dù sao cậu cũng chẳng để tâm, cậu một là không quá cấp hai là không đi cửa sau, đây chính là cơ hội cậu đạt được dựa vào thực lực của chính mình!

Bạch Tân Vũ biết rằng dù bản thân có thể tham gia tuyển chọn, dường như cũng không thể vượt qua, nhưng Hứa Sấm cho cậu cơ hội, không chỉ là lời khẳng định đối với tiến bộ của cậu trong khoảng thời gian này, mà còn cho cậu cơ hội nhìn thấy một tí phong thái trong truyền thuyết của Báo Tuyết đại đội, ít nhất cho tới bây giờ, cậu vẫn cùng đi trên một con đường với Du Phong Thành, cho cậu biết chỉ cần cố gắng, cậu sẽ không kém cỏi so với người khác.

Đêm hôm đó, Bạch Tân Vũ chạy đến ban bếp núc đem tin này nói cho Võ Thanh, Võ Thanh nghe xong, vậy mà không tỏ ra kinh ngạc giống như trong tưởng tượng của Bạch Tân Vũ, ngược lại Võ Thanh còn cười, “À, như vậy là đúng rồi.”

Bạch Tân Vũ ngẩng cổ nhìn Võ Thanh, “Đội trưởng Võ, anh không thấy lạ à? Đại đội trưởng lại đi chọn em?”

“Không lạ.”

Bạch Tân Vũ hứng chí nói: “Nói như vậy, anh cũng biết là em tiến bộ rất nhiều đúng không?”

Võ Thanh gật đầu, “Cậu tiến bộ rất nhiều, tôi nghe tiểu đội trưởng của cậu kể lại.”

Bạch Tân Vũ đắc ý nói: “Đội trưởng Võ, anh nói xem có phải đại đội trưởng cũng cảm thấy em có hy vọng?”

Võ Thanh hí mắt nhìn cậu, lộ ra nụ cười thần bí, sau đó trả lời một câu ba phải thế nào cũng được, “Báo Tuyết đại đội cần người tài ở nhiều phương diện khác nhau, cho nên rất nhiều người đều có hy vọng.”

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Đội trưởng, nếu không phạm quy mà nói, anh có thể cho em biết phải chú ý những gì không?”

Võ Thanh “ah” một tiếng, còn nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng nói: “Đừng trúng đạn.”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, thế này có khác gì không nói đâu, cậu mặt dày làm nũng nói: “Đội trưởng, chẳng lẽ anh không có chút quan điểm gì của người từng trải sao?”

Võ Thanh nhún nhún vai, “Bây giờ nếu tôi nói với cậu trong lúc thử thách, cứ nhìn thấy người bên phía kia cậu ngay lập tức phải một súng bắn chết họ thì cậu làm được không?”

Bạch Tân Vũ im lặng.

“Cho nên ý kiến của tôi đối với cậu không hề có tính tham khảo..... À, có một số thứ tôi buộc phải nhắc cậu.”

Bạch Tân Vũ hưng phấn nói: “Cái gì dạ?”

“Báo Tuyệt đại đội chọn lựa thực sự nghiêm khắc, rất nhiều nhiệm vụ nói thật ra đã vượt qua phạm vi năng lực của binh sĩ bình thường, một khi cậu cảm giác không thể làm được, không cần miễn cưỡng, ngay lập tức bỏ quyền. Tôi cũng không phải chỉ nhắc nhở suông, tuyển chọn năm nào cũng có người bị thương, nghiêm trọng hơn đã có người bị ảnh hưởng đến trí não, vài năm trước ngoài ý muốn còn có người chết, chỗ đó không phải đại hội thể dục thể thao, các cậu sẽ đứng trên chiến trường thật sự, sẽ bị thương thật sự, đối mặt với quân địch thật sự, chẳng qua đạn trong súng của các cậu là đạn dè tập trận mà thôi, nhưng có khả năng rất nhiều chuyện ngoài ý muốn sẽ xảy ra.” Võ Thanh vỗ vỗ bờ vai của cậu, “Tân Vũ, cậu nhất định phải nhớ kỹ, an toàn của bản thân là quan trọng nhất.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Đội trưởng, em hiểu rồi, thật ra em cũng biết em rất khó được chọn, em sẽ cố hết sức, nhưng em sẽ không liều mạng đâu.”

“Vây là tốt rồi.”

Bạch Tân Vũ bát quái nói: “Đội trưởng, lần tuyển đó, có bao nhiêu người thông qua thế?”

Võ Thanh nói: “Chỉ một mình tôi.”

“Con bà nó, đội trưởng, anh thật trâu bò á, lần đó tuyển chọn như thế nào vậy?”

Võ Thanh nheo mắt, “Tiểu tử cậu hôm nay không cạy được từ miệng tôi vài chuyện, chắc ngủ cũng không yên đấy hử?”

Bạch Tân Vũ khanh khách cười, “Bật mí cho em đi mà”

Võ Thanh nhìn cậu một lúc lâu, nói: “Được rồi, tôi lại nhắc nhở cậu một chuyện, ở trên chiến trường, phải đoàn kết với đồng đội, vứt bỏ tình cảm cá nhân, lấy đại cục làm trọng.”

Bạch Tân Vũ gãi gãi đầu, “Đội trưởng, anh còn muốn nói gì nữa không?”

Võ Thanh không kiên nhẫn trừng cậu, “Làm quân nhân, vĩnh viễn luôn phải đem nhiệm vụ cấp trên giao cho đặt ở ưu tiên hàng đầu, tiếp theo mới đến lợi ích của cá nhân cùng đồng đội, cậu nghe hiểu được thì hiểu, không hiểu được thì thôi, tôi muốn đi tắm, trở về nghỉ ngơi đi.”

Bạch Tân Vũ đương nhiên nghe hiểu được tiếng Trung Quốc, thế nhưng lúc ấy cậu quả thật không hiểu được ý nghĩa bên trong là gì, cậu ôm tâm tư lúc đi hỏi Võ Thanh là mong muốn được tiết lộ chút “Kỹ xảo vượt ải”, kết quả lại không hỏi được điều gì có ích, cậu cũng chẳng thêm ngẫm nghĩ lại, thất vọng trở về.

Lúc trở về ký túc xá, từ xa cậu đã nghe tiếng la hét truyền ra từ bên trong, nghe như của rất nhiều người, loạn xạ ngẫu, cậu vừa vào phòng đã thấy, té ra là Đại Hùng cùng Lương Tiểu Mao thi chống đẩy, đã đến hơn một trăm cái, hai người nghẹn đến mức mặt đỏ tai hồng, mồ hôi trên mặt đất rớt thành một vũng nhỏ, trong phòng còn có binh sĩ từ đội khác chạy qua đây giúp vui.

“Ái ái, Tiểu Mao sắp ngóm rồi.”

“Câm miệng, cậu mới ngóm ấy, Tiểu Mao cố lên!”

Du Phong Thành ngồi ở trên giường, mỉm cười nhìn bọn họ tỷ thí, Bạch Tân Vũ vừa vào phòng, Du Phong Thành liền ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu, ánh mắt vẫn như cũ khiến người khác không nhìn thấu, Bạch Tân Vũ cố ý tỏ ra như chẳng có chuyện gì lượn qua, hỏi Phùng Đông Nguyên, “Hai người này tại sao lại đấu với nhau?”

“Không biết, giỡn chơi thôi.” Phùng Đông Nguyên xem đến hưng chí bưng bưng, “Hai người bọn họ thật lợi hại, em giỏi lắm cũng chỉ làm được 130 cái, vài ngày sau đó tay vẫn còn thấy ê ẩm, Tân Vũ, anh được bao nhiêu cái?”

Bạch Tân Vũ nghe bọn họ kêu “142,143.....” Trong lòng có chút sợ hãi, ánh mắt cậu lóe lên, nói bậy bạ: “Ồ, ...chưa bao giờ thử, tập chống đẩy hít đất cũng dễ mà làm gì, lúc bắn súng cũng không phải cứ có lực tay mạnh là chuẩn được.”

Phùng Đông Nguyên gật gật đầu, “Ngẫm cũng đúng.”

Bạch Tân Vũ yên lặng, nhớ lại hồi trước mình chống đẩy được bao nhiêu cái, cậu thật sự chưa bao giờ đếm thử, mỗi đêm trước khi ngủ bọn họ phải thực hiện ba cái 100:100 cái gập bụng, 100 cái chống đẩy, 100 cái đứng lên ngồi xuống, bây giờ nghĩ lại, dường như cậu chưa từng trải qua giới hạn của bản thân, chắc cũng không kém Phùng Đông Nguyên bao nhiêu đi? Không đúng, cậu mạnh thì ích gì, cậu không bị dọa sợ đâu.

Rất nhanh, trận đấu giữa Đại Hùng cùng Lương Tiểu Mao đã có kết quả, Lương Tiểu Mao đến cái thứ 157 đã ngã xuống, Đại Hùng hiển nhiên cũng đã đến cực hạn, chống được 160 cái, tròn trĩnh, cũng nằm sấp trên mặt đất.

Bạch Tân Vũ nghe được một chiến hữu hỏi Du Phong Thành, “Đội phó, cậu làm được bao nhiêu cái? Chắc chắn là phải hơn bọn họ chứ, sao cậu không thử thi đấu xem?”

Du Phong Thành cười nhạt, “So mấy cái này làm gì.”

Bạch Tân Vũ trong lòng phụ họa theo, đứng rồi đó, so mấy cái này làm gì, chán chết.

Ngày hôm sau, Bạch Tân Vũ liền chạy đến phòng tập thể hình rèn lực tay. Sau khi vào đại đội, thời gian so với khi trước thoải mái hơn nhiều, không giống như ở doanh trại tân binh tối ngày đều phải tập luyện, cũng không giống ở ban bếp núc việc lớn thì không có nhưng việc vặt thì nhan nhản, trong đại đội, trừ vài ngày huấn luyện cố định theo chương trình học, thời gian còn lại đều do bản thân tự quản lý, những binh sĩ lâu năm mạnh lên đều là dựa vào tự giác của bản thân. Hôm nay người đến tập không nhiều, Bạch Tân Vũ liền tiếp ép cơ thân trên, mệt đến cánh tay rã ra.

“Anh lại phát điên cái gì?” Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng Bạch Tân Vũ, dọa cho cậu suýt nữa thì làm rớt tạ.

Du Phong Thành không biết từ lúc nào xuất hiện ở phòng tập thể hình, nhưng hắn ta hiển nhiên không phải đến để tập, quần áo cũng chưa thay.

Bạch Tân Vũ nói: “Tại sao cậu biết tôi ở chỗ này?”

“Đi ngang qua ngoài cửa sổ thấy được.”

Bạch Tân Vũ buông tạ trong tay ra, lấy khăn mặt lau mồ hôi trên trán, cậu liếc mắt nhìn Du Phong Thành, “Tôi biết cậu muốn nói gì, là đại đội trưởng bảo tôi đi, không phải tôi tự mình muốn đi.”

Du Phong Thành nhướn mày, “Anh thật sự biết tôi muốn nói cái gì?”

Bạch Tân Vũ đứng lên, “Không phải muốn bảo tôi đừng ngáng chân cậu sao, có gì đặc biệt chắc, đến lúc đó tôi không vào cùng một đội với các cậu là được.”

Du Phong Thành nở nụ cười, “Cái này là kế hoạch mà anh nói đấy à?”

Bạch Tân Vũ nhú mồm, “Chẳng lẽ quy định người trong cùng đại đội phải ở cùng một đội?”

“Chuyện này cũng chưa chắc, thế nhưng nếu thật sự tự do phân đội, anh cảm thấy những người không quen biết sẽ nhận anh vào đội của họ à?”

Trong lòng Bạch Tân Vũ không rõ là cảm giác gì, cậu thấp giọng nói: “Thế thì tôi hành động một mình.”

Du Phong Thành niết lấy cằm cậu lúc lắc, “Đừng ngốc như thế, không ai có thể hành động một mình, anh lại càng không, anh biết một kẻ tứ cố vô thân là như thế nào chưa? Nếu thật sự như vậy một ngày anh còn không vượt qua được, tiểu đội trưởng cũng sẽ không tha anh một mình chạy lông nhông.”

Bạch Tân Vũ giương mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “VẬY CÒN CẬU?”

“Cái gì?”

Bạch Tân Vũ lạnh nhạt nói: “Không có gì, bây giờ chưa rõ tình huống, nói chuyện này cũng còn quá sớm, dù sao tôi cũng không trông cậy vào cậu. ....”

“Tôi cũng sẽ không để anh một mình.” Du Phong Thành âm trầm nhìn cậu.

Trái tim Bạch Tân Vũ run lên, cậu muốn tìm kiếm điều gì đó trong con người sâu tựa như biển của Du Phong Thành. ....

Du Phong Thành nhún nhún vai, “Mặc kệ có anh hay không, tôi cũng sẽ thông qua tuyển chọn, không hề gì.”

Bà vai Bạch Tân Vũ sụp xuống, cậu thất vọng tròn trắng mắt, “Cậu không sợ tôi ngáng chân cậu?”

Du Phong Thành nói: “Đây chính là điều tôi muốn nhắc nhở anh, phải nghe lời chỉ huy, nghiêm cấm tự tiện hành động, năng lực bây giờ của anh cũng không kém, đến lúc đó hẳn là không giúp được gì thôi chứ cũng không đến mức gây cản trở.”

Bạch Tân Vũ hừ nhẹ một tiếng, “Tôi không phải kẻ gây cản trở, cũng không phải là đồ vô dụng, đại đội trưởng xem trọng tôi, muốn hay không cũng phải có ý mới chọn tôi.”

Du Phong Thành lắc lắc đầu, “Về điểm này, khó mà nói được...”

“Cậu có ý gì?”

“Không có gì, anh chuẩn bị cho tốt đi.” Du Phong Thành nói xong liền muốn đi.

“Du Phong Thành.” Bạch Tân Vũ ở sau lưng gọi hắn.

Du Phong Thành quay đầu lại.

“Nhờ đâu. .... Tôi là nói nhờ đâu, thật sự bởi vì tôi mà cậu không thông qua chọn lựa thì sao?” Bạch Tân Vũ cũng không biết bản thân tại sao lại muốn đi hỏi vấn đề ngu xuẩn này, nhưng miệng cậu lại không khống chế được mà nói ra, cậu đến tột cùng muốn một đáp án như thế nào đây? Cậu thật sự không dám thừa nhận, ở một nơi rất sâu trong lòng cậu, cậu có chút hi vọng Du Phong Thành sẽ thất bại.

Du Phong Thành nói: “Không có khả năng, tôi nhất định sẽ thông qua.”

“Tôi là nói nhờ đâu, mọi việc đều có nhờ đâu.” Bạch Tân Vũ hận không thể cho bản thân hai cái tát! Mày con mẹ nó còn nói cái quái gì đấy? Có phải miệng của mày không thể?

Ánh mắt Du Phong Thành đột nhiên lạnh đi, “Vậy anh tốt nhất đừng là nguyên nhân cho cái “nhờ đâu” kia.” Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại mà đi.

Bạch Tân Vũ đứng ngẩn ngơ như trời trồng một lúc lâu, tinh thần vẫn chưa thể hồi phục, ánh mắt cùng giọng điệu của Du Phong Thành mới vừa rồi khiến cậu có chút hoảng sợ, đúng vậy, cậu không thể trở thành nguyên nhân cho cái “nhờ đâu” kia, bằng không Du Phong Thành sẽ ăn thịt cậu chứ chẳng chơi, loại đàn ông giống như Du Phong Thành, căn bản không thể chấp nhận trên con đường đi tới của mình có một tảng đá ngáng đường. Bạch Tân Vũ uống ực một ngụm nước, ánh mắt trở nên càng kiên nghị, chính cậu cũng sẽ không tha thứ cho bất kỳ ai ngáng đường người kia, nếu cậu cùng Du Phong Thành về sau không thể gặp mặt, lần duy nhất và cũng là lần cuối cùng hai người cùng chung một “chiến tuyến”, cậu muốn mình phải là một đồng đội đáng tin cậy!

Hứa Sấm làm trưởng đoàn, mang theo 80 người tham dự tuyển chọn ngồi trên xe, đi đến một căn cứ cách nơi đóng quân 200 km, chỗ đó cũng cao hơn so với mặt nước biển, so với núi Côn Lôn khí hậu ẩm áp hơn một chút, có rất nhiều tài nguyên rừng, địa hình phức tạp, vô cùng phù hợp cho huấn luyện dã ngoại thực chiến, người của Báo Tuyết đại đội đã chờ bọn họ ở đó.

Xe tải quân dụng đem bọn họ đến một doanh địa ngoài trời được dựng tạm trong rừng, khói bếp bốc lên trong doanh địa, hẳn là đang nấu cơm chiều.

Bạch Tân Vũ xuống xe, chỉ thấy một người đàn ông anh tuấn sai những bước dài về phía họ, cậu liếc mắt nhìn liền nhận ra đó là cậu của Du Phong Thành Hoắc Kiều, Hoắc Kiều ôm chào gấp mặt Hứa Sấm, hai người nhìn nhau cười ha ha.

“Hơn một năm chưa gặp, lão Hứa, trên mặt ông sao ngày càng lấm nếp nhăn, ha ha ha.”

Hứa Sấm sờ sờ mặt mình, hừ cười nói: “Càng nhiều càng đàn ông chứ sao.”

Hoắc Kiều nhìn binh sĩ phía sau, “Ồi chà, đám trẻ này.”

Du Phong Thành nhìn thấy cậu hắn, nhưng không bước lên, Hoắc Kiều cũng chỉ là quét mắt nhìn hắn một thoáng, không tỏ vẻ gì nhiều, hai người giống như hoàn toàn không quen biết đối phương, Bạch Tân Vũ biết bọn họ là vị tị hiềm.

Hứa Sấm dùng lực vỗ vỗ bờ vai của Hoắc Kiều, “Tiểu tử nhà cậu, đã nặng mất vài bảo bối trong đám quân của tôi, tôi mỗi lần gặp cậu là tức anh ách trong bụng, chẳng biết cậu đánh thuốc mê gì đoàn của tôi, còn cứ chăm chăm vào chỗ của tôi mà cướp người.”

Hoắc Kiều ha ha cười nói: “Như vậy là tôi đang khẳng định năng lực huấn luyện của ông còn gì.” Ánh mắt Hoắc Kiều tìm tòi một vòng, phóng tới trên người Trần Tĩnh, hắn hướng Trần Tĩnh vẫy tay, “Tiểu Trần.”

Trần Tĩnh chạy chậm lại, làm quân lễ, “Chào Thủ trưởng.”

Hoắc Kiều gật đầu cười nói: “Cuối cùng cậu cũng đến, tôi thật sự xem trọng cậu, đừng làm tôi thất vọng.”

“Tôi sẽ cố hết sức.”

Hoắc Kiều đám đám ngực Trần Tĩnh, “Tôi tuy rằng rất muốn cậu, nhưng tôi sẽ không hạ thủ lưu tình với bất cứ ai.” Hoắc Kiều hơi lên giọng lúc nói câu cuối cùng, hiển nhiên là nói cho mọi người nghe.

Trần Tĩnh nói: “Rõ!”

Hoắc Kiều lại khôi phục khuôn mặt tươi cười, “Mọi người ngồi trên xe một ngày đều mệt rồi, mấy ngày kế tiếp các cậu chắc cũng không được ăn uống đầy đủ đâu, cho nên buổi tối hôm nay chúng ta phải ăn thật no, đến đây, mọi người tự lấy đi, có đồ ăn lẫn đồ uống đó.”

Các binh sĩ nghe hắn nói như vậy, trong lòng đều tưởng như đây là bữa ăn cuối cùng, nhanh chóng cầm bát đũa xới cơm, ăn như hổ đói, chỉ hận không thể ăn một lần đủ cho một tuần luôn.

Thời điểm đang ăn cơm, Bạch Tân Vũ an vị bên cạnh Du Phong Thành, cậu có thể cảm giác được Du Phong Thành thường xuyên liếc mắt về phía Hoắc Kiều, cậu lúng búng: “Sao cậu không đi ra chỗ cậu của cậu mà nói chuyện?”

Du Phong Thành thấp giọng nói: “Bọn tôi đều không muốn cho người ngoài biết mối quan hệ giữa hai chúng tôi, anh cũng đừng nói ra ngoài.”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, “Tôi mà thêm nói.” Cậu nhìn Hoắc Kiều đang cùng Hứa Sấm chuyện trò vui vẻ, thân thể thon dài cường tráng kia, tiếng cười sang sảng kia, khí chất tùy tính hào hiệp kia, thật sự khiến người khác chỉ nhìn thôi, đã có thể cảm nhận hắn là một người đàn ông vô cùng tự tin cùng mạnh mẽ, cũng khó trách Du Phong Thành sẽ sùng bái Hoắc Kiều, trong quá trình trưởng thành của Du Phong Thành, có lẽ Hoắc Kiều vẫn luôn mang hình ảnh đàn ông trong những gã đàn ông, có thể khiến đứa trẻ tuổi còn nhỏ tràn ngập kính sợ, ở trong lòng nuôi dưỡng ý tưởng ‘Muốn trở thành người đàn ông như vậy’.

Buổi tối, Hoắc Kiều đốt lửa trại mở tiệc buổi tối trong doanh địa, đám binh sĩ bọn họ chưa bao giờ tiếp xúc với người của Báo Tuyết, vẫn cho rằng bọn họ thần bí lại đáng sợ, một ánh mắt đã có thể giết người, kết quả lại thấy người của Báo Tuyết đại đội cùng các binh sĩ lâu năm không có gì khác biệt, yêu cười yêu nháo thích uống rượu, hơn nữa lúc quây lên so với mọi người còn điên hơn, lúc uống rượu cũng không thua ai, trong tưởng tượng của bọn họ, lần tuyển chọn lần này hẳn sẽ vô cùng nguy hiểm, thế mà nghênh đón bọn họ lại là một buổi tiệc tối vô cùng vui vẻ, ăn uống no say, không có ai thức bách, quả thực so với ở trong bộ đội còn thích hơn, nhất thời các chiến sĩ đều vui thích đến muốn điên.

Bạch Tân Vũ đang uống, chỉ thấy Du Phong Thành đi về phía một lều trại, cậu nhện không được đứng lên bám theo, cái lều kia ở phía sau doanh địa, tương đối kín đáo, những người khác đều không chú ý bên này. Cậu đến gần mới phát hiện Hoắc Kiều đứng ở bên cạnh lều chờ Du Phong Thành, Du Phong Thành vừa đi đến, Hoắc Kiều liền cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, hai người không vào trong lều, Bạch Tân Vũ mơ hồ nghe được bọn họ đang nói chuyện gia đình bình thường, cho dù đề tài bình thân như vậy, Du Phong Thành cũng mang vẻ hưng trí dạt dào.

Đột nhiên, có người vỗ bả vai Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ hoảng sợ, vừa quay đầu lại, vậy mà lại là Trần Tĩnh đang đứng phía sau, Trần Tĩnh nhún mày nói: “Cậu làm gì đấy?”

Bạch Tân Vũ chỉ chỉ bọn họ, ấp úng nói: “Tôi. ....” Cậu vừa uống rượu xong đầu óc không được minh mẫn cho lắm, tuy rằng cũng không uống nhiều, nhưng nhất thời thật không biết giải thích như thế nào.

Trần Tĩnh nhìn Du Phong Thành cùng Hoắc Kiều, giọng điệu có chút nghiêm túc, “Chẳng lẽ cậu đang nghe lén?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không đúng không đúng, tôi, tôi đi tìm nhà vệ sinh ở chỗ nào.”

Trần Tĩnh nửa tin nửa ngờ nhìn cậu một cái, kéo áo, “Bên này.”

Bạch Tân Vũ đành phải đuổi theo anh ta.

Trần Tĩnh ôm vai cậu, thấp giọng nói: “Đừng cho là tôi không biết cậu đang nghĩ cái gì, cậu sẽ không cho rằng Hoắc Kiều sẽ tiết lộ đề thi cho Phong Thành chứ, anh ấy không phải người như vậy, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Bạch Tân Vũ “ah” một tiếng, “Tôi không nghĩ như vậy đâu mà mà.”

Trần Tĩnh nhìn cậu, “Tân Vũ, tôi tin rằng rất nhiều người đã nói với cậu, việc tuyển chọn song hành với rất nhiều nguy hiểm, ngày mai cho dù nhiệm vụ là gì, cậu cũng đều phải phục tùng chỉ huy, thứ nhất không được cậy mạnh, thứ hai vẫn là không thể cậy mạnh, có hiểu không?”

“Tiểu đội trưởng, tôi rõ rồi, cậu yên tâm!”

Trần Tĩnh cười vỗ vỗ vai cậu, “Đừng uống say quá là được, sớm nghỉ ngơi đi.”

Bạch Tân Vũ cũng muốn đi ngủ, nhưng cả doanh địa đều đang vui như điên, không ít người gào rống, ai có thể ngủ được chứ, Bạch Tân Vũ đành phải lại gia nhập hàng ngũ bọn họ, ăn uống chơi đùa xả láng, nhưng cậu vẫn cứ liên tục quay đầu lại, hướng mắt về chỗ Du Phong Thành cùng Hoắc Kiều.

Tại sao cậu lại phải để ý người ta nói với nhau chuyện gì chứ, tại sao cậu phải để ý chuyện Du Phong Thành sùng bái Hoắc Kiều chứ, nhưng cậu. .... Thật sự có hơi khó chịu.

Buổi tối hôm đó, bọn họ quây đến sau nửa đêm mới lục tục đi ngủ, đại bộ phận mọi người đều còn có năng lực tự điều khiển, biết ngày mai có việc phải làm, không uống nhiều quá, tuy nhiên ai cũng uống không ít thì nhiều, Bạch Tân Vũ ngã nhào lên giường, suy nghĩ ngày mai sẽ phải trải qua những gì đây, tự nhiên lại ngủ mất, ngủ thật sâu. ....

“Tân Vũ, Tân Vũ!”

Bạch Tân Vũ mơ mơ màng màng mở mắt, nghe được có người đang gọi cậu, cơ thể rất lạnh, cậu đang nhắm có phải mình tỉnh vì lạnh quá hay không, cậu chậm rãi mở to mắt, ánh nắng chói chang. Bạch Tân Vũ híp mắt nhìn phía trên, kỳ lạ. .... Lều trại đâu hết rồi?

“Tân Vũ, tỉnh tỉnh!” Giọng của Trần Tĩnh lại vang lên.

Bạch Tân Vũ rốt cuộc nhận ra có điều gì đó không thích hợp, cậu mạnh mẽ mở mắt, phát hiện bản thân thế mà đang chống trơ ngoài trời, trước mắt là đồng lửa trại đã tàn, xa hơn một chút là đám lều trại, nhưng tại sao doanh địa đột nhiên trống trải như vậy? Còn nữa, tại sao cậu không thể cử động? Cậu cúi đầu xuống liền thấy, trên người bị dây thừng cột chặt, cậu lại quay đầu, bên cạnh tất cả đều là đồng đội quen thân, bọn họ một đội tám người, bị dây thừng cột vào cùng nhau, không chỉ riêng bọn họ, binh sĩ của các đại đội khác cũng từng đội từng đội bị trói vào nhau, có người đã tỉnh, có người vẫn ngủ say như chết.

Bạch Tân Vũ cả kinh: “Chuyện gì thế này!”

Du Phong Thành thân nhiên đáp: “Chọn lựa đã bắt đầu.”

Đại hùng cũng dần dần tỉnh lại, “Con bà nó, thế này là muốn làm gì?”

Trần Tĩnh nói: “Xem trên cổ tay các cậu đi.”

Bạch Tân Vũ cúi đầu, nhìn thấy trên cổ tay mình cột một dải ruy băng màu xanh da trời.

“Người đến từ đại đội ta thuộc 9 tiểu đội, mỗi đội 8 đến 10 người, bị phân thành chín đội ngũ, chúng ta là ‘Đội Xanh da trời’.” Du Phong Thành hít cảm về phía đồng lửa trại, “Chỗ đó có 9 phong thư màu sắc khác nhau, bên trong chính là nhiệm vụ của chúng ta, hiện tại trước hết phải nghĩ biện pháp cởi dây thừng ra.”

Nghe xong giải thích từ phía Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ trong não chỉ còn lại có một câu: Đệt, con mẹ nó hay lắm rồi đây!

ΨΨΨ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 56

Các binh sĩ bị trói đều dần dần tỉnh lại, bọn họ cũng không ngờ được sau bữa tiệc bên lửa trại nhiệt tình tới qua lại ngay lập tức bị đối xử như vậy, nhất thời đều ngơ ngẩn.

“Mau nghĩ biện pháp cởi dây thừng ra!” Lương Tiểu Mao tức giận đến ngao ngao gọi, “Tôi đã chẳng nói là phải có chuyện gì hôm qua mới cho chúng ta ăn uống no say như vậy sao.”

“Dây buộc chặt quá.” Trần Tinh nói: “Vừa rồi bọn tôi đã giãy giụa cả một lúc lâu, nhưng không thoát được.”

“Như vậy làm sao giờ?” Đại Hùng nhìn quanh quất, “Không có dao hay đá hay cái gì sắc nhọn sao, mau tìm xem, chắc không trói chúng ta mãi thế này chứ, thế thì còn kiểm tra cái quái gì được nữa.” Đại Hùng lượm một hòn đá từ trong đám cỏ, cứa dây thừng, nhưng vì cả hai tay đều bị trói chặt, động tác này vô cùng nặng nề, không đào đâu ra lực, muốn cứa đứt được thì cũng phải đến tối.

Trung đội trưởng của một đội khác, tên là Vương Thắng lên tiếng: “Không đơn giản như thế đâu, đây chính là thử thách đầu tiên của chúng ta.”

Du Phong Thành xoay qua nhìn tay mình bị trói chặt vào dây thừng, nói: “Dùng răng cắn đi, đây là dây thừng, tuy rằng có hơi chắc, nhưng vẫn cắn đứt được.”

“Cắn? Chúng ta với không tới.”

Du Phong Thành nhìn về phía đội ngũ gần bọn họ nhất, đã có người tỉnh, hắn nói: “Dịch đến chỗ đó, chúng ta cùng bọn họ giúp nhau cắn dây.”

Những lời này nhắc nhở mọi người, tám người bọn họ dựa lưng vào nhau, bởi vì chân cũng bị trói, bọn họ chỉ có thể mài móng trên mặt đất như con nhện tám chân, xích tới một đội bên cạnh, các đội khác cũng đã phản ứng kịp, rồi rít mà lê tới đội ngũ gần mình nhất.

Bọn họ cùng một đội khác cứ lần lượt, phân công nhau thò miệng sang phía bên kia, rút dây thừng trên chân của đối phương, dây thừng vô cùng sắc sù cứng cỏi, không biết là dùng bao nhiêu dây gai mà bện nên, Đại Hùng cắn cả nửa ngày, khoe miệng cùng đầu lưỡi đều đã bị xước, tuy rằng miệng vết thương không sâu, nhưng nhìn cả miệng đầy những máu, rất là dọa người.

Các đội khác cũng liều mạng cắn dây thừng, thoáng nhìn qua tình cảnh này rất chi chật vật khôi hài, nhưng không ai cười nổi, Báo Tuyết đại đội ra oai phủ đầu với bọn họ, đem cả đám đang từ chỗ ăn chơi nhảy múa đập thẳng xuống bùn, ngày hôm qua mấy đàn anh cùng bọn họ nâng cốc vui vẻ nói cười, khả năng bây giờ đang mai phục bên trong rừng chờ bắn bọn họ, mờ đầu đã không nể mặt nhau như vậy, con đường về sau sẽ khó đi như thế nào đây?

Đại Hùng cắn nửa ngày, miệng đau chịu không thấu, đoạn xoay quanh thay đổi người, cứ đổi như vậy vài vòng, đến phiên Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ nôm động dây thừng bị cắn tới tả đầy máu và nước bọt kia, cậu không cảm thấy ghê tởm, cậu chỉ cảm thấy hoảng sợ, tuyển chọn vừa mới bắt đầu, cậu đã bắt đầu hoảng sợ, cậu cúi người, dùng lực cắn xé cái dây thừng chắc khỏe kia, dây thừng có mùi cỏ khô, trộn với mùi máu tươi, cắn vào miệng khiến người ta phát ói, cậu dùng sức xé rách từng sợi dây gai, cho đến khi đám dây xù xì cắt rách khoe miệng cùng khoang miệng cậu, khiến răng cậu bị cả đến đau nhức.

Bọn họ cứ như vậy thay nhau cắn một hồi thật lâu, Trần Tinh là người đầu tiên thoát ra, anh vọt nhảy lên từ trên mặt đất, bắt đầu tìm kiếm vật gì đó sắc bén tại hiện trường, sau khi lùng qua vài cái lều, rốt cuộc Trần Tinh tìm thấy một lưỡi dao cạo râu mảnh nhỏ, mang đến cửa dây thừng, song lưỡi dao vô cùng mỏng manh, chưa cắt xong một đoạn dây thừng đã bị bẻ cong, cứ như vậy đứt đứt được vài đoạn dây, lại càng có nhiều người thoát ra, bọn họ tìm kiếm mấy hòn đá sắc nhọn, lại tiếp tục muốn mài đứt dây thừng.

Đội xanh da trời của bọn họ là đội đầu tiên thoát ra hết, mấy người chạy đến trước đồng lửa trại, cầm lên phong thư màu xanh kia, bên trong chỉ có một tờ giấy, phía trên viết một chuỗi tọa độ, còn có một câu: Chạy bộ 50 km.

“Cái gì, cứ như thế hở?” Lương Tiểu Mao giật lấy phong thư, lật qua lật lại nhìn một lần, “Nhiệm vụ là như vậy à? Chạy năm mươi km? Đến khi trời tối là tới được rồi còn gì.”

“Nào đơn giản như thế.” Trần Tình chau mày, “Chỉ có một câu cùng một tọa độ, tờ giấy này cung cấp quá ít thông tin.”

Bạch Tân Vũ chú ý một thứ ở dưới chân, cậu gọi mọi người: “A, chỗ này có cái gì này.” Bên cạnh đồng lửa trại có để một tấm ván gỗ, tấm ván gỗ này so với đồng lửa trại đã tắt, nhìn vừa sạch vừa mới. Tất cả mọi người bị vật đó hấp dẫn, cậu cầm lấy tấm ván gỗ, lật qua liền thấy, ở mặt sau vẽ con vật gì đó bằng than nhìn không luận ra nổi, sau đó còn có hai chữ cũng được viết bằng than: Game Start.

Bạch Tân Vũ một phen đem tấm ván gỗ ném xuống đất, hung hăng đạp chân lên: “Game cái của nợ ấy mà game!” Măng xong còn ngẩng đầu lên nhô ra một ngụm nước bọt lẫn máu.

Cũng đã có người của các đội khác tiến lại, mở phong thư ra thì thấy nội dung trong đó chẳng có gì khác so với bọn họ.

Tám mươi binh sĩ có chút mờ mịt đứng ở trong doanh địa, có vài người thờ hồn hể, ngẩng đầu lên bầu trời quang đàng lớn tiếng chửi má nó, nếu ngay từ đầu bắt bọn họ đối mặt với thử thách nghiêm khắc của Báo Tuyết đại đội, bọn họ còn không đến mức nổi sùng, nói mà cái trò này chính là chơi xấu bọn họ còn gì, bọn họ tức giận vì cảm giác bị phản bội, bị nhóm mấy đàn anh tối hôm qua cùng cả đám cười đùa quây phá phản bội. Tuy rằng ý nghĩ này có chút ngây thơ, dù sao đây vẫn là một cuộc thí luyện, những người đó vẫn gọi bọn họ một tiếng đồng bào, nhưng mầm mống của cảm xúc phản nộ đã chôn xuống trong lòng tất cả.

Trong đội của họ có một người tên Luru Liễu hỏi: “Bây giờ chúng ta làm gì? Trên tờ giấy này không quy định thời gian, cũng không nói điều kiện bị loại hay thông qua là gì...”

Du Phong Thành nói: “Trên đây có ghi tọa độ, chúng ta ít nhất phải mang theo một cái la bàn, chạy bộ năm mươi km ở trong rừng rậm, nếu trang bị cơ bản cũng không có thì không thể nào hoàn thành được, đầu tiên chúng ta phải đi kiếm trang bị đã.”

Mấy chục người bắt đầu phân nhau ra tìm kiếm trong doanh địa, bọn họ cảm giác Báo Tuyết đại đội sẽ giấu trang bị ở một chỗ nào đó, nhưng rất nhanh mọi người đều hiểu ra trang bị không có ở đây, đồ đạc của 80 con người sẽ không dễ cất giấu đến như vậy.

“A, mọi người đến đây xem đi, trên mặt đất có vết dầu.” Vương Thắng hô.

Mấy người bước tới, Trần Tình ngồi xổm, lấy ngón tay lau vết dầu trên đất, “Chưa khô..... tìm thử xem, còn nữa hay không.”

Bọn họ lại chia người đi tìm, tìm thấy một ít vết dầu trên một con đường, có cả vết dầu ma dút và xăng.

Du Phong Thành thấp giọng nói: “Gần đây chắc chắn có trạm cung cấp điện, dầu và đồ dùng cho doanh địa này, nếu có thể cung cấp dầu, chắc chắn cũng sẽ dự trữ khí tài quân sự, chúng ta đến chỗ đó tìm trang bị!”

Nhìn các đội khác còn đang thương lượng đối sách, tám người bọn họ nhanh chóng lặng lẽ rời khỏi doanh địa, lần theo vết dầu tiến đến căn cứ kia. Bọn họ đi chưa được bao xa, đã nhắc nhìn thấy đằng sau có đội ngũ cũng bám theo.

Lần theo vết tích từ trong rừng rất dễ dàng đã tìm thấy được dấu vết của xe chở dầu, bọn họ theo vết dầu hướng thẳng phía Nam mà đi khoảng bốn năm km, một trạm cung cấp quân dụng liền xuất hiện ở bên đường, trạm cung cấp này hẳn là chuyên cung cấp cho các doanh trại huấn luyện dã ngoại, nhìn qua quy mô không lớn, trước cửa có hai binh nhì đứng gác, còn có xe cộ thỉnh thoảng ra vào, trên tường được gắn camera theo dõi.

Bọn họ trốn ở một bên quan sát một hồi lâu, cũng không tùy tiện hành động. Chỗ này dù sao cũng là trạm cung cấp của quân đội, nếu bọn họ lên vào bên trong tho trang bị, nhờ đâu bị nhầm thành mấy thằng trộm vặt rồi bị xử thì làm thế mô, cứ lén lút đi thẳng vào ngang nhiên đòi trang bị? Làm được hả?

Tám người tụm lại cùng nhau, bắt đầu thương lượng, Bạch Tân Vũ nói: “Chúng ta hiện tại phải làm sao? Bình thường như vậy ư? Chúng ta thật sự muốn vào trong đó à?”

Trần Tình nhăn mày, “Vấn đề hiện tại khiến chúng ta do dự là, chưa biết đây có phải là một chương ngại được Báo Tuyết đại đội thiết kế hay không, nhờ đâu nơi đây không phải chỗ chúng ta lấy trang bị, nếu ta lên vào lấy trộm này nợ sẽ vô cùng sai lầm, nhưng mà, nếu chúng ta trực tiếp xông vào nhất định sẽ thua.”

Đại Hùng cắn chặt răng, “Các đội khác cũng chạy tới đây rồi nè, đây là nơi duy nhất có thể tìm được đầu mối, không bằng chúng ta liều một phen đi, nếu liều hỏng cũng chẳng có ai phạt, cũng không thể bắn chết cả bọn được.”

Lương Tiểu Mao gật đầu, “Tôi đồng ý, trước mắt đây là nơi duy nhất chúng ta nghi ngờ có trang bị bên trong, không thì ....50 km chạy bộ tiếp theo phải làm như thế nào, đây chính là do Báo Tuyết đại đội bài trí.”

Trần Tình nhìn về phía mọi người, “Tất cả mọi người có đồng ý không?”

Du Phong Thành gật đầu, “Liều một phen đi, chỗ này chỉ là trạm cung cấp phổ thông, cũng không phải khu vực quan trọng của quân đội, trừ lính gác cửa cùng camera ghi hình thì sẽ không có gì phòng vệ, lên vào không khó khăn.”

Tất cả mọi người cùng gật đầu.

“Tốt, chúng ta đây liền chuẩn em đi vào.” Trần Tình ngóng các đội khác, “Chúng ta phải hành động trước bọn họ, càng nhiều người lên vào càng dễ bị

phát hiện.”

“Camera trên tường phải xử lý thế nào bây giờ?”

Một người trong đội tên là Lý Giai Nhạc nhếch miệng cười, “Cứ giao cho tôi.” Hắn lôi ra từ trong cổ tay một chuỗi dây có xâu hạt thủy tinh, cầm ở trong tay cân nhắc một chút, lẩm bẩm “Lúc về sẽ đem mảy xâu lại.” Nói đoạn, hắn dùng răng nanh cắn đứt chỗ nối bằng da, đem hạt thủy tinh thật cẩn thận bỏ vào trong túi áo, sau đó dùng dây da cùng chặc làm một cái cung đơn giản.

Lưu Liễu cười nói: “Cậu cũng biết cái này à, hồi trước tôi thường dùng nó để bắn chim á.”

“Mấy thứ đồ chơi này đưa con nít nào mà chẳng thử qua, bắn camera không thành vấn đề.” Lý Giai Nhạc lặng lẽ bò đến bức tường vây quanh trạm cung cấp, chỗ này kề ngay một con đường nhỏ, ít có xe cộ lui đến, hắn nhanh chóng tìm một vị trí bí mật, đem đá giương trên cung, “vụt” một tiếng bắn ra, hòn đá kia nện ngay vào màn hình của camera, màn hình camera phát ra tiếng vỡ vụn yếu ớt.

Lý Giai Nhạc hướng cả đám phát phát tay, bọn họ nhanh chóng vượt qua con đường nhỏ, chạy tới núp ở chân tường.

Trần Tinh hướng phía Bạch Tân Vũ ra hiệu bằng ánh mắt.

Bạch Tân Vũ lui về phía sau vài bước, một bước chạy lấy đà, đập mặt tường liền đẩy người nhào lên trên gờ, động tác này lúc ở trại tân binh cậu không biết đã luyện qua mấy ngàn lần, so sánh với đó năm đó yếu kém, hiện tại cậu thật sự rất linh hoạt, rất dễ dàng bám vào. Cậu ghé vào phía trên gờ tường, lặng lẽ thò đầu ra, quan sát trạm cung cấp, bình thường loại trạm cung cấp nhỏ như thế này, có một tiểu đội đóng quân cũng đã không tệ rồi, quả nhiên khi cậu liếc mắt nhìn qua, không thấy được bất cứ ai. Cậu nhảy xuống, “Không có người”

“Miêu tả địa hình.”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng nói: “Hình chữ nhật bất quy tắc, từ phía đông đi xuống phía nam theo thứ tự là doanh trại, trạm xăng dầu, kho hàng, kho hàng, nhà lầu, đằng trước có một bãi đỗ xe, chủ yếu là xe chở dầu cùng xe tải quân dụng, mặt Tây Nam là một sân huấn luyện nhỏ.”

Trần Tinh nói: “Chúng ta cắt ba người vào thôi, quá nhiều người dễ bị phát hiện.”

Mọi người ngó ngó lẫn nhau, không có người nào xung phong nhận việc, nhờ đâu nơi này thật sự chỉ là trạm cung cấp phổ thông, không phải nơi Báo Tuyết đại đội bày bố, như vậy bọn họ nhất định không tránh khỏi xấu hổ.

Trần Tinh nói: “Tôi đi, tôi là đội trưởng của mấy người các cậu, mặc kệ thế nào, tôi cũng phải chịu trách nhiệm.”

“Tôi cũng đi.” Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ trầm miệng một lời nói.

Lương Tiểu Mao cùng Đại Hùng lập tức nói: “Tôi cũng đi”

Trần Tinh cười mà rằng: “Tân Vũ cùng Phong Thành theo tôi, đi nhiều người quá cũng không tiện, mọi người ở chỗ này chờ bọn tôi đem trang bị chuyển ra.”

“Tốt.” Vương Thắng ngó đồng hồ, “Nếu cậu vào trông nửa tiếng chưa ra, chúng tôi sẽ cử một người đi vào xem, nếu người kia cũng không ra nốt..... Chúng ta liền xông vào tự thủ đi, phur phur.”

“Tốt, mọi người cứ thoải mái lên, lần này chúng quy chỉ là tuyển chọn thôi mà.” Trần Tinh vỗ bả vai mấy người, sau đó hướng Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ nói: “Đi” Anh lui về phía sau vài bước, một bước xa mà nhảy lên tường, nhuần nhuần lảng người qua, sau đó tại phía bên kia tường nhỏ giọng nói: “An toàn.”

Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ đều nhanh nhẹn nhảy qua.

Bọn họ vừa tiếp đất, ngay lập tức men theo chân tường chạy tới bên cạnh doanh trại, toàn bộ trạm cung cấp im ắng, trên đường đến bọn họ cũng chưa nhắc thấy bất cứ ai, rất nhanh đã lướt qua qua doanh trại. Tại trạm xăng dầu, bọn họ thấy được có người đang dỡ các thùng dầu từ trên xe xuống, có hai binh sĩ đang làm việc ở đằng đó, ba người nương theo che chắn ở bãi đỗ xe, lặng lẽ xuyên qua trạm xăng dầu, rốt cuộc tới được kho hàng.

Cửa lớn của kho hàng có ổ khóa, giật không ra.

Du Phong Thành nhỏ giọng: “Đi xem cửa sổ.”

Mấy người khom lưng đi đến bên cửa sổ, cửa sổ cũng bị khóa, nhưng so với khóa sắt dễ xử lý hơn, bọn họ thừa dịp các thùng dầu trên chiếc xe kia lăn xuống tạo ra tiếng ồn lớn, dùng quần áo bọc lấy khuỷu tay, lặng lẽ đập nát cửa thủy tinh, bật người nhảy vào.

Trong kho hàng không có gió lùa, tản ra một mùi mốc khó ngửi, ánh sáng cũng vô cùng u ám.

Bạch Tân Vũ mắt tinh phát hiện trang bị chất đóng trong góc tường, hô khẽ: “Ồ chỗ này!”

Ba người chạy qua, cầm lấy một ba lô tiêu chuẩn quân đội, mở ra nhìn, trang bị cơ bản để xuyên rừng của bọn họ hầu như đều có ở bên trong.

Du Phong Thành nói: “Tìm lương khô, mau.”

Ba người đang muốn chia nhau đi lấy trang bị, đột nhiên, đèn trong kho hàng bật sáng choang, một đồng người từ các góc tối của kho hàng vọt ra, giờ súng hét lên với bọn họ: “Không được nhúc nhích, giờ tay lên!”

Ba người cả kinh, buông trang bị, giờ tay lên, bọn họ biết chính mình tìm đúng nơi rồi.

Cửa kho hàng bị mở ra, tiếng cười của Hoắc Kiều vang lên sau lưng bọn họ, ba người quay đầu lại, Hoắc Kiều hai tay đút túi, nhàn nhả đi tới, “Động tác của mấy cậu so với tôi nghĩ còn chậm hơn một chút nha.”

Trần Tinh lập tức hành quân lễ, “Thủ trưởng.”

Hoắc Kiều nói: “Chúc mừng các cậu trở thành đội đầu tiên đến được chỗ này, đội xanh da trời đúng không nhỉ? Nhận được phần thưởng về đầu tiên, được chính tôi giải thích cho quy tắc của trò chơi.” Hoắc Kiều hí hóp cười cười, “Đơn giản mà nói, từ bây giờ tuyển chọn mới chính thức bắt đầu.” Hắn vỗ tay phát ra tiếng, phía sau có người đẩy xe đi tới, bên trên chồng đầy trang bị, “Đây mới là trang bị tiêu chuẩn của các cậu.”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, “Những người đến cuối cùng, có bị phạt không?”

“Có nha.” Hoắc Kiều cười nói: “Khi các cậu xuất phát từ chỗ này, trò chơi ngay lập tức bắt đầu tính thời gian, đội ngũ đến đây cuối cùng, cũng là đội xuất phát cuối cùng, quy tắc thứ nhất của trò chơi, nhiệm vụ chạy bộ 50 km, thời hạn 72 giờ, quá thời gian, loại, một nửa những người đến cuối, loại.”

Trần Tinh nhú mày nói: “Chỗ đó là bốn mươi người.”

Hoắc Kiều ha ha cười nói: “Bốn mươi người? Nếu các cậu còn lại một nửa trong 72 giờ tới, tôi nên bị cách chức giám khảo mất thôi.”

Du Phong Thành lạnh nhạt nói: “Tiếp tục đi.”

“Quy tắc thứ hai của trò chơi, vô tuyến điện của các cậu, có một kênh cầu cứu, không kiên trì nổi, bị thương, bị nhốt, việc tất yếu phải làm đầu tiên là cầu cứu, chọn lựa bỏ cuộc.”

“Còn nữa sao?”

“Quy tắc thứ ba của trò chơi, trong quá trình các cậu đang chạy, sẽ có người của đại đội bao vây chặn đường, trúng đạn lập tức bị knockout.”

Du Phong Thành nói: “Thủ trưởng, anh đã nói điều kiện bị loại, điều kiện thông qua là cái gì?”

Hoắc Kiều cười thần bí, “Đến thời điểm các cậu tự nhiên sẽ biết.” Hắn nhặt lên ba lô hành quân cùng một bộ quần áo ném cho Du Phong Thành, “Thay.”

Bạch Tân Vũ đón lấy quần áo cùng súng, nhất thời cảm thấy có chút hưng phấn, cậu mới chỉ dùng qua loại trang bị này một lần, tại một buổi diễn tập loại nhỏ, súng của bọn họ là laser phát xạ khí, đạn được trang bị chỉ có vỏ chứ không có đạn thật bên trong, đoạn bắn lên người, khí cảm ứng laser trong quần áo sẽ bốc hơi, rất là kích thích, vỏ đạn này tuy rằng không phải đạn thật sự, thế nhưng nếu bắn ở cự ly gần, vẫn có thể tạo thành tổn thương nhất định cho đối phương, điều này trong diễn tập thực chiến là không thể tránh khỏi.

Ba người thay quần áo xong, Hoắc Kiều ngó đồng hồ, lại nhìn về phía bọn họ, mắt sáng như đuốc, “Hiện tại là buổi sáng chín giờ hơn, ba ngày sau, tôi ở điểm tập kết, chờ các cậu.”

Ba người cũng trầm trầm nhìn Hoắc Kiều, quét toàn bộ trang bị của năm người còn lại, cũng chẳng quay đầu lại mà chạy ra khỏi kho hàng. Bọn họ đem trang bị ném qua tường, người cũng nhảy ra.

Lương Tiểu Mao hưng phấn nói: “Lấy được rồi à? Quá tốt!”

Trần Tinh nói: “Lấy trang bị của mình nhanh lên, trên đường nói.”

“Móa, quả nhiên là bọn họ âm mưu.” Đại Hùng nghe Trần Tinh miêu tả, cảm giận nói, “Quả thực giống như đang đùa giỡn chúng ta.”

“So với việc đùa giỡn chúng ta còn muốn tàn bạo hơn.” Vương Thắng nhìn nhìn đồng hồ, “50 km đường cho chúng ta 72 giờ, xem ra trên đường chắc chắn sẽ không thoải mái.”

“Thoải mái thế nào được.” Lý Giai Nhạc siết một túi hành quân nhỏ chứa đồ ăn, thở dài, “72 giờ, chỉ có đủ cho một bữa sáng.”

Trần Tinh cùng Lưu Liễu cảnh giác nhìn trong rừng cây, Trần Tinh quay đầu nói: “Giờ tính sao?”

Du Phong Thành nói: “Nhanh.” Hắn đang lợi dụng la bàn để tính góc, tính toán phương hướng của tọa độ được cho, sau một lúc lâu, hắn nói: “Đi thôi, phía Tây Nam”

Những người khác cũng đều thay xong nguyên bộ trang bị, Bạch Tân Vũ cầm ra một hộp thuốc màu nhỏ, cười cười xit đến trước mặt Trần Tinh, “Tiểu đội trưởng, đưa mặt qua đây nào.” Nói rồi lấy ngón tay dính thuốc màu, bắt đầu vẽ lớp nguy trang trên mặt Trần Tinh, “Đội trưởng à, tôi vẽ chữ “Vương” trên trán cậu nhé.”

Trần Tĩnh cười nói: “Đừng nháo.”

Đại Hùng nói: “Đến đây, tui muốn về Ninja rùa.”

Mấy người nguy trang cho nhau xong, kiểm kê trang bị một lát, sau đó, chính thức xuất phát.

Phía trước mấy km còn có thể nhìn thấy đường xi măng, sau này đi theo hướng la bàn chỉ, bọn họ triệt để tiến vào rừng rậm, chậm chậm chạy hướng tới mục tiêu.

Cả buổi sáng đều bình an vô sự, vào buổi chiều lúc hai giờ hơn, bọn họ cảm giác bụng đói, bèn tìm chỗ nghỉ ngơi, Bạch Tân Vũ nhìn túi đồ ăn đơn bạc kia, có chút không can tâm mà mở ra, đem một chút bỏ vào miệng.

Những người khác cũng do dự có nên ăn hay không.

Du Phong Thành nói: “Cứ ăn đi, bên trong rừng không thiếu ăn, bảo trì thể lực là quan trọng nhất.” Nói xong hắn đem đồ ăn một hơi đều nuốt sạch.

Bạch Tân Vũ cắn răng một cái, há to miệng, đem đồ ăn đồ vào miệng.

“Có xe! Có người theo dõi chúng ta!” Canh gác Lưu Liễu từ trên sườn dốc trượt xuống dưới.

Bạch Tân Vũ bị hoảng sợ, sắc mặt trắng, đồ ăn rơi xuống, cậu theo thói quen, nhanh chóng muốn đi nhất, Du Phong Thành một phen xóc cậu lên, “Đừng nhất, đi!”

Tám người còn chưa nghỉ ngơi được mười phút, lại bị ép phải chạy, trong rừng cây vang lên tiếng súng, cùng với âm thanh của mô tô địa hình, đuổi về phía bọn họ, bọn họ liều mạng chạy về phía trước, Du Phong Thành khẽ hô: “Hai-hai chia ra, Lương Tiểu Mao cùng Đại Hùng dụ dỗ bọn họ, chúng ta phục kích.”

Nói xong, hắn kéo Bạch Tân Vũ từ đường mòn ngoằn ngoèo như ruột dê nhảy sang bên cạnh, trốn bên dưới một rễ cây to đã chết khô.

Nghe tiếng mô-tô dần lớn hơn, Bạch Tân Vũ hít sâu mấy ngụm, cảm thấy trái tim mình vẫn đập bang bang như cũ.

Du Phong Thành nói nhỏ: “Bắn người thật bao giờ chưa?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu.

Du Phong Thành nói: “Tôi cũng chưa, nhưng chắc chắn sẽ rất kích thích.” Hắn giờ súng, lặng lẽ đem miệng súng nhắm ngay phía trước.

Tiếng xe cách đó không xa đã dừng lại, chắc chắn có người đã xuống xe, Bạch Tân Vũ cảm sung, nhớ lại lời của Võ Thanh, nhìn thấy người được đội khảo hạch cử đến phải một súng bắn chết, chính xác là một súng bắn chết!

Du Phong Thành nhắm ngay vào binh sĩ đầu tiên trong tầm mắt, không chút do dự nã một phát súng, “đoàng” một tiếng nổ, trên người kẻ bị trúng đạn khói lập tức bốc lên, người đó ngã chính mình một chút, bắt đầu dĩ gờ tay lên, đồng đội bên cạnh lập tức lách người trốn sau gốc cây.

Hai người bắn xong một phát súng, lập tức chạy về phía trước, bọn họ biết một phát đạn này là may mắn, cũng không phải là Du Phong Thành may mắn bắn trúng, mà là đối phương không biết nơi ẩn náu của bọn họ, cho nên may mắn có thể bắn trúng một phát này, hiện tại vị trí của hai người bọn họ đã lộ, tất nhiên không thể nào phục kích được. Mô tô lại đuổi theo đến đây, lại một phát súng nữa, một người trên mô tô bị đạn bắn trúng, khói trắng lập tức bốc lên, nhưng người điều khiển mô tô không hề dừng lại, cứ chăm chăm Đại Hùng cùng Lương Tiểu Mao mà đuổi.

Bạch Tân Vũ nói nhỏ: “Hình như có hơn mười người.”

Âm thanh của Trần Tĩnh trong vô tuyến điện vang lên, “Chúng tôi tấn công từ chéo trái, Phong Thành Tân Vũ phía bên phải, Lý Giai Nhạc Lưu Liễu từ phía sau đánh bọc hậu.”

“Rõ.”

Mấy người nhờ cây cỏ che chắn, hướng tới phía những người đó, nửa ngày, Du Phong Thành nói: “Không được, bọn họ tản ra, kinh nghiệm thực chiến của bọn họ phong phú hơn chúng ta, sẽ không bị chúng ta bao vây đâu.”

“Tiểu Mao, Đại Hùng, các cậu thế nào rồi?”

“Hê, mục tiêu lớn như vậy, bị bọn tôi diệt gọn rồi.”

Du Phong Thành nói: “Quá tốt, lấy xe đi.”

“Ách..... Cái này được á? Tôi hỏi một chút đã.”

“Hỏi cái con khỉ, cướp luôn.” Du Phong Thành kéo Bạch Tân Vũ nói: “Anh bỏ đến sườn núi bên kia, tôi yểm hộ anh, tìm một vị trí bắn tỉa hỗ trợ bọn

tôi.”

“Được.” Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, mồ hôi túa ra trên mặt.

Du Phong Thành tắt kênh thông tin đi, nhìn Bạch Tân Vũ nói: “Anh hoảng? Lo lắng”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Có chút lo lắng, không hoảng.”

Du Phong Thành giữ đầu cậu, dùng lực hôn cậu một chút, “Cẩn thận một chút, đi thôi.”

Bạch Tân Vũ ôm súng, cẩn thận bò lên, nhanh chóng phủ phục lê tới hướng gò đất nhỏ. Có người phát hiện ra Bạch Tân Vũ, một phát đạn bắn trúng bụi cỏ bên người cậu, cậu cảm giác lông tơ trên người dựng lên hết cả, cậu biết rõ bên trong không có đạn thật, nhưng cảnh tượng này thật sự rất chân thật, hơn nữa nếu cậu trúng đạn, cái phải đối mặt là thất bại chân chính, cậu chưa bao giờ lo lắng đến như vậy.

Tiếp đó lại là một tiếng súng vang, khiến vị trí của người bắn cậu bại lộ, lại bị Du Phong Thành xử lý.

Bạch Tân Vũ nhanh chóng vọt tới trên triển đồi nhỏ, dùng sức thở phì phò, nhanh chóng chọn vị trí bắn tia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Chương 57

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Tĩnh nhẹ giọng nói trong vô tuyến điện: “Tân Vũ, tiếng thở của cậu quá lớn.”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng mím chặt mồm, trong tay cậu bây giờ là khẩu súng trường tự động 95 [1], đây là loại súng duy nhất bọn họ được sử dụng, cậu từng dùng loại súng này để thắng trong cuộc đấu với Du Phong Thành, lần đó một phát súng cuối cùng, hướng thẳng bia di động, cậu rất quen thuộc với khẩu súng này, cậu nhất định có thể bắn tốt, cậu nhất định sẽ bắn trúng mục tiêu! Bạch Tân Vũ lặng lẽ hít sâu một hơi, cảm giác nóng đầu đã dịu xuống một chút, cậu nằm sấp ở trong bụi cỏ, để cỏ đại che chở thân thể của chính mình, sau đó chăm chú xác định kẻ địch đang trốn sau bóng cây.

Du Phong Thành nói nhỏ: “Yểm hộ.” Hắn cùng Trần Tĩnh đột nhiên xông ra ngoài từ trong bụi cỏ, tiếng súng không ngừng vang lên.

Bạch Tân Vũ khóa trúng được một bóng dáng đang lấp ló sau gò đất che chắn, ngón trỏ của cậu vuốt ve cò súng, đại não bị vây trong trạng thái trống rỗng ngắn ngủi, đây là lần đầu tiên cậu chĩa súng vào người sống, đó không phải mô hình người, cũng không phải chai bia, mà rõ ràng là một con người bằng xương bằng thịt đang di chuyển, tốc độ thật nhanh, so với bia di động còn nhanh hơn, thế nhưng..... So với chai bia quăng lên trên trời thì chậm hơn! Bạch Tân Vũ mạnh mẽ bóp cò súng, tiếng súng nổ “đoàng” một cái, ghim ngay ngực kẻ đang bị nhắm đến, khói trắng lập tức bốc lên, trong phút chốc che khuất tầm mắt của Bạch Tân Vũ. Trái tim Bạch Tân Vũ đập bình bình, hưng phấn đến nỗi chỉ muốn rống to, cậu bắn trúng! Cậu đã xử lý gọn một “kẻ địch”! Thích quá đi! Quá dữ dội!

Bên trong tai nghe truyền đến âm thanh trầm thấp của Du Phong Thành, “Làm tốt lắm.”

Bạch Tân Vũ lộn một vòng trong bụi cỏ, rời khỏi vị trí vừa rồi, hướng tới phía kẻ địch phủ phục đi tới, khói trắng không ngừng bốc lên trong rừng cây, cũng không biết là địch hay ta, đám khói kia gây trở ngại tầm nhìn của Bạch Tân Vũ, cậu nhất thời không thể phân biệt đằng đó có phải vài kẻ địch chưa “chết” hay không, cậu chỉ có thể tiếp cận gần thêm một chút.

Lúc cậu đang nhanh chóng phủ phục đi tới, Bạch Tân Vũ đột nhiên cảm giác bụi cỏ phía trước bên phải hơi động đậy, cậu bèn nhảy đánh mắt về phía đó, mơ hồ thấy được một bóng người đang lẩn lút, cậu không chút suy nghĩ giờ súng lên, hướng tới phía đó bắn một phát, tiếng súng bên đối phương đồng thời vang lên, nổ tung ngay bên cạnh lỗ tai cậu, phía trước bốc lên khói trắng, Bạch Tân Vũ hoảng hốt nhìn chính mình, hoàn hảo, cậu không có trúng đạn!

Người đang bốc khói đứng lên, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Bạch Tân Vũ hướng hắn cười đắc ý, tiếp tục bò về phía trước.

Đột nhiên, xa xa lại truyền đến tiếng xe mô-tô, cậu quay đầu vừa thấy, Lương Tiểu Mao cùng Đại Hùng đang cười mô tô [2] phóng đến, còn bắt hai “người chết” ngồi ở phía trước như tấm khiên bằng thịt.

Trần Tĩnh hét lớn: “Tiểu Mao, hướng 11 giờ!”

Tiếng súng đoàng đoàng đoàng vang lên không ngừng, hai người Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh ép vài kẻ địch phải lui thẳng về phía sau, Lương Tiểu Mao lái xe ở bên cạnh yểm hộ bọn họ, giúp bọn họ tiện tay xử lý thêm vài tên.

“Tân Vũ, mau nhảy xuống dưới!”

Bạch Tân Vũ lại “diện gọn” một kẻ địch, từ phía trên sườn núi nhỏ chạy xuống dưới, nhảy lên trên xe mô tô, xe rất nhanh quá tải, Lương Tiểu Mao đứng ở một bên, đem hai “người chết” đẩy xuống, cười nói: “Người anh em, cảm ơn nhé.”

Một “người chết” nói “Ồ, thuốc lá của tui, tốt xấu gì cũng để lại cho tui một điều chút.”

Đại Hùng lắc lắc bao thuốc lá kia, “Đây là chiến lợi phẩm!”

Nói xong, mô tô chở tám người phóng về phía trước, nhanh chóng bỏ đám binh sĩ và tiếng súng lại xa xa phía sau.

“Tôi lần đầu tiên biết có thể cướp xe như thế này á, ắc, cậu đừng có chèn tôi.”

“Cậu mới là thằng không được đẩy tôi xuống.”

“Dứt khoát dùng dây thừng lôi cậu chạy đê.”

“Á á, muốn rút quá á á á á.....”

Xe mô tô chở bọn họ chạy không đến hai km, hòm thư đã thấy đáy, mộng đẹp vụng trộm chơi bài lười của cả đám triệt để tan thành mây khói, quả nhiên những người đó còn khuya mới công cho bọn họ phương tiện giao thông tiện lợi như vậy.

Mấy người mang hành lý trên lưng, tiếp tục chạy về phía trước.

Bạch Tân Vũ hỏi Trần Tĩnh, “Tiểu đội trưởng, vừa rồi cậu tiêu diệt được mấy tên?”

Trần Tĩnh cười cười, “Hai.”

“Tôi 3 tên lận!” Bạch Tân Vũ cười nói: “Có một người trốn ở trong bụi cỏ muốn phục kích tôi, kết quả bị tôi phát hiện, tôi bắn phát đó nhanh hơn hẳn”

“Làm tốt lắm” Trần Tĩnh vỗ vỗ bờ vai cậu.

Tìm Bạch Tân Vũ liền run lên, nhớ tới lúc đó trong vô tuyến điện Du Phong Thành đã nói câu kia: “Làm tốt lắm”, Bạch Tân Vũ lập tức tự tin hơn rất nhiều.

Bọn họ vội vã chạy hơn 10 km, đã là buổi chiều, mỗi người đều đói bụng, thường thường lúc này, bọn họ đã sớm có một bữa trưa no nê, bắt đầu chương trình tập luyện buổi chiều, suốt từ sáng đến bây giờ, chỉ có một thanh lương khô vào bụng, không bù nổi vào thể năng đã tiêu hoa.

Bọn họ chọn một chỗ khuất nghỉ ngơi, Đại Hùng xoa bụng, nuốt nước miếng, “Đói quá.”

Trần Tĩnh chụp lấy chai nước của hắn, “Đừng uống quá nhiều, cho tới bây giờ chúng ta còn chưa tìm được nguồn nước, tiết kiệm chút.”

Ao ước được uống nước cùng ăn no của mọi người đều không thực hiện được, chỉ có thể nằm trên mặt đất thở dài.

“Chúng ta phải tìm cái gì lấp đầy dạ dày đã.” Vương Thắng ngó nghiêng chung quanh, “Ăn cái gì giờ?”

Lý Giai Nhạc trợn trắng mắt, “Rêu, nấm, cỏ dại, rễ cây, thân củ..... Tùy ngài lựa chọn.”

Bạch Tân Vũ bắt đắc dĩ nói: “Không có thịt à?”

“Có, giun đất, bọ cánh cứng, kiến, may mắn thì gặp được chuột.”

Đại Hùng nuốt một ngụm nước bọt, “Chúng ta còn chưa đói đến mức phải ăn mấy cái kia đâu.”

Du Phong Thành vỗ bờ vai của hắn, “Giờ này ngày mai cậu không thể nói như thế nữa được đâu, chúng ta không thể nổ súng, không thể nhóm lửa, những thứ có thể ăn chắc chỉ có nhiều đó thôi.”

“Bắn được súng cũng vô ích, không có đạn thật.” Lưu Liễu buồn bực nói: “Vừa rồi tôi nhìn thấy một con thỏ hoang nhưng không bắt được, trốn nhanh dễ sợ.”

Trần Tĩnh nói: “Đi thôi, không thể nghỉ ở một chỗ quá lâu.”

Mọi người đứng lên, hết sức xóa đi dấu vết cho thấy họ đã dừng chân ở đây, tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc mặt trời xuống núi, bọn họ lại một lần nữa bị phục kích, may mắn không có ai bị trúng đạn, bọn họ giết thẳng mở một con đường, điên cuồng chạy trốn chết bốn km, mới bỏ lại được đám người truy kích ở phía sau.

Xem ra suốt quãng đường này không chỗ nào không có mai phục, tùy thời điểm đều có khả năng bị người vọt ra bắn lén, cả đám tinh thần cảnh giác cao độ, thấy gió thổi cỏ lay cũng không dám coi thường, không ai còn tâm tình như lúc buổi sáng tản nhảm đùa cợt, bọn họ rất sợ phát ra một điểm động tĩnh, tinh thần căng thẳng cộng thêm đói khát cùng thể lực bị tiêu hao, đến buổi tối, cả đám đều mệt đến uể oải không thôi.

Trần Tinh lau mồ hôi trên trán, “Đám người đó bị chúng ta cắt đuôi rồi, đêm nay ngủ lại chỗ này đi.”

Du Phong Thành nói: “Trước tiên phải kiếm cái gì đó để ăn”

Lương Tiểu Mao nằm ngả xuống đất, sờ bụng, trầm giọng nói: “Đói quá.”

Mấy lời này đều là tiếng lòng của mọi người.

Bọn họ im ắng trên mặt đất tìm kiếm.

Bạch Tân Vũ cũng quỳ rạp trên mặt đất mà tìm, đột nhiên, cậu nhìn thấy một loại cây quen thuộc, cậu nhổ nó lên, hưng phấn nói: “Đây là rau sam, có thể ăn được.”

“Thật à? Tại sao cậu biết?”

Bạch Tân Vũ chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Cái này..... Chúng tôi cho lợn ăn.....”

Trần Tinh cười một tiếng, “Tân Vũ, thế mới nói mỗi đoạn thời gian trong cuộc đời đều có ý nghĩa của nó.”

Bạch Tân Vũ ngượng ngùng nói: “Không nhiều ý nghĩa lắm đâu.” Cậu dùng quần áo cọ cọ đông rau kia, nuốt nước miếng, nhắm mắt, há miệng, đem rau sam tọng vào họng, vừa nhai được hai cái, cậu liền phun ra đến “phì” một cái, trời ơi, sao cậu khổ thế chứ má! Đám lợn sống qua ngày đúng là không dễ dàng gì.

Mấy người khúc khích thấp giọng nở nụ cười.

Du Phong Thành đem chai nước đưa đến bên miệng cậu, Bạch Tân Vũ nhận lấy uống một ngụm, dùng sức súc miệng.

Trần Tinh nắm lấy một cọng, “Ăn đi, tốt xấu gì cũng có thể lấp đầy bụng.” Nói xong, không chút do dự nhét vào miệng, anh nhai được vài cái, sắc mặt khê biến, xem ra giống như muốn nôn ra lắm rồi, nhưng vẫn nhịn được, dám nuốt xuống bụng.

Lý Giai Nhạc vẫn lấy dao ngắn đào đào trên mặt đất làm gì đó, một lát sau, hân hưng phấn reo: “Ra rồi, ra rồi.”

Mọi người lại gần mới thấy, hân từ trong đồng đất vừa bới lên kéo ra một con giun đất dài dài, tất cả đều lộ ra biểu cảm ghê tởm.

Lý Giai Nhạc nói: “Hồi trước tôi nướng con này nè.”

“Lúc mấy tuổi?”

Lý Giai Nhạc hơi mím môi, “Không nhớ rõ, mẹ tôi kể lại.”

“Khur, bây giờ cậu còn có thể ăn à? Cũng không thể nhóm lửa được.”

Lý Giai Nhạc nhìn con giun đang ngo ngoáy kia, cắn chặt răng, “72 giờ đồng hồ mới qua được hơn mười mấy giờ, không ăn thịt đồ không nổi.” Hân bốc lên một đồng rau sam, đem giun đất bọc ở bên trong, xoa xoa mũi, “Thế này giống như ăn thịt nướng, nếu lấy lá bọc thịt lại, thì không nếm được vị thịt đâu.”

Bạch Tân Vũ nhăn mặt, “Cậu chắc chứ?”

Lý Giai Nhạc gật đầu, vẻ mặt đầy bí tráng, “Tôi mà không tới Địa Ngục thì ai đã tới chứ.” Nói xong dứt khoát đem giun đất bọc trong rau sam nhét vào miệng, ngón ngấu nhai, tất cả mọi người trừng mắt nhìn hân, nhìn hân vẫn cứ đem cái đồng trong miệng nuốt xuống bụng.

“Sao, thế nào?” Trần Tinh thật cẩn thận hỏi.

Lý Giai Nhạc nói: “Nói thật, cái đám rau cho lợn này khó ăn thấy mẹ, không nếm ra được giun đất vị gì đâu, các cậu cứ yên tâm ăn đi.”

Đại Hùng nuốt nuốt nước miếng, yên lặng cầm dao ngắn bắt đầu đào, những người khác cũng làm theo.

Bạch Tân Vũ rất nhanh đào ra một con giun từ trong đất, sức sống của con giun kia rất mạnh mẽ, không ngừng liêu mạng quần quai trong tay cậu, xúc cảm lạnh lạnh khiến trong người cảm thấy một con ghê tởm. Cậu nhìn con giun kia, trong lòng không ngừng nghĩ đến, Bạch thiếu gia bây giờ phải ăn giun đất còn đang sống nhăn? Còn quần rau cho lợn? Cuộc sống này sao mà vi diệu thế không biết. Cậu đã làm cái gì chứ hả, chẳng lẽ là trời cao thấy cậu vừa cao lớn vừa đẹp trai tốt số, nhất định muốn tạo ra thử thách để kiểm tra cậu?

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Ăn đi, nhắm mắt lại nhét vào miệng, đừng nghĩ.”

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Làm bộ đội đặc chủng phải ăn những thứ này sao?”

Du Phong Thành nhếch khóe miệng, “Có cái ăn đã phải cảm ơn trời phật rồi, trở về anh có thể hỏi đội trưởng Võ, bọn họ năm đó đã nếm qua cái gì, chỉ sợ trừ thịt người. ....” Du Phong Thành nhún nhún vai, “Thịt người cũng không chắc, ai biết được.”

Bạch Tân Vũ rùng mình một cái, quyết tâm, đoạn đem thứ trong tay nuốt vào, cậu không cho chính mình thời gian để do dự, liều mạng nhắm nuốt, cậu cảm giác bản thân đang nhai cái gì đó nhão nhão nhót nhót, lạnh lạnh, còn hơi giần giật, lúc này, ngược lại cậu còn muốn cảm ơn đám rau cho lợn kia, Lý Giai Nhạc nói đúng, ăn phải chúng nó quả thật rất khổ, cho nên hương vị gì khác cũng nếm không ra, cậu kiên trì đem thứ trong miệng nuốt vào bụng.

Mấy người lấp đầy dạ dày xong, cảm giác thể lực khôi phục một chút, bọn họ một nửa ngủ, một nửa canh gác, cất lượm nghỉ ngơi.

Bạch Tân Vũ lui vào dưới một rễ cây, mết đến nói không ra lời. Thuốc màu đã nhem nhuốc hết, dính dóp ở trên mặt, khó chịu chết bỏ. Nói thật thể lực tiêu hao trước mắt, so ra còn kém với hai lần dã ngoại tập huấn trước, thế nhưng lúc đó không lo lắng kinh hoàng như bây giờ, cũng không cần ăn cỏ dại sâu bọ, sợ hãi gây tiếp theo bản thân có thể hay không sẽ bốc hơi, bị đào thải, bị knockout, cái loại tâm trạng bị treo ngược lên như thế này là cách tra tấn con người kinh khủng nhất.

Cậu cảm giác có chút ngủ không được, cho dù thân thể mệt muốn chết, nhưng trong não vẫn bị vây trong trạng thái kích thích, đột tập, phục kích, tiếng súng, khói trắng lúc ban ngày không ngừng hiện ra trong đầu cậu, lúc ngắm bắn con người đang chạy kia, cảm xúc kích động khi bóp cò súng kia, đều tràn ngập trong não cậu. Cậu mở to mắt, nhìn Du Phong Thành đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh, nhìn không được bỏ qua

Du Phong Thành tính cảnh giác rất mạnh, lập tức mở mắt, hai con ngươi như hắc diệu thạch chăm chăm nhìn cậu.

Bạch Tân Vũ bò đến bên cạnh hắn, nằm xuống kế bên, Du Phong Thành nhích về phía trong, chừa chỗ cho cậu, hai người đều không có nói chuyện.

Du Phong Thành sờ soạng tìm kiếm đôi tay của Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ đem tay đẩy tới, hai bàn tay nhẹ nhàng đan lấy nhau, Du Phong Thành nhéo nhéo lòng bàn tay cậu, Bạch Tân Vũ cũng nhéo lại, đó là một loại trấn an hiệu quả đến kỳ lạ, làm cho thể xác cùng tinh thần đã rã rời của bọn họ có chút được an ủi.

Ngủ đến nửa đêm, bọn họ thay ca canh gác, Trần Tĩnh cùng Lương Tiểu Mao trấn tại phía Đông, Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ tựa vào một cây đại thụ ở phía Tây, bắt buộc mình phải mở to mắt, ngáp một cái mà nhìn rừng rậm u ám.

Du Phong Thành nói bằng giọng cực thấp: “Có chịu được không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không thành vấn đề.” Cậu nhích gần về phía Du Phong Thành, nhỏ giọng nói: “Nhiều sao quá.”

Nơi này cách xa thành phố con người, không có ánh đèn át đi bầu trời đêm, trên trời một dải đầy sao, làm say lòng người ngắm.

Du Phong Thành nói: “Anh có hối hận vì đã đến đây không?”

“Tại sao phải hối hận? Tuy rằng vừa mệt vừa lo, nhưng rất thú vị, một đời cũng không chắc có thể có mấy lần được trải nghiệm cảm giác như vậy.”

“Đây không phải trò chơi.” Du Phong Thành nói.

“Tôi không nói nó giống như trò chơi, chỗ nào có trò chơi tra tấn người khác như vậy đâu.”

Du Phong Thành lạnh nhạt nói: “Tra tấn? Bây giờ mới là bắt đầu.”

Bạch Tân Vũ thờ dãi, “Cậu nói xem, điều kiện thông qua tuyển chọn là cái gì? Tại sao cậu của cậu không nói ra?”

“Không nói sẽ có lý do để không nói.”

“Sẽ không phải là nằm trong ba người đến đầu tiên lĩnh tình gì đó chứ?”

Du Phong Thành quay đầu nhìn cậu, nhẹ nhàng cười, “Anh muốn dụ tôi nói ra? Anh cảm giác tôi biết à?”

Bạch Tân Vũ chớp mắt, nghĩ rằng chính mình lộ liễu đến thế hả?

Du Phong Thành liếc mắt nhìn cậu, “Ngu ngốc, anh còn có tâm tư gạt tôi.”

Bạch Tân Vũ nói nhỏ: “Vậy rốt cuộc cậu có biết hay không?”

Du Phong Thành trừng cậu, “Cậu tôi sao có thể để lộ đề cho tôi, anh điên rồi à.”

Bạch Tân Vũ phẫn nộ cúi đầu, “Chỉ biết tại sao bị loại, không biết thế nào thì đủ tư cách, chuyện này..... chuyện này thật sự quá.....”

Du Phong Thành trong mắt lóe ra ánh sáng kích động, “Tuyển chọn như vậy mới thú chứ. Hơn nữa, tuyệt đối không phải là cái kiểu tiêu chuẩn đơn giản như ba người đến đầu sẽ được chọn, có lẽ chạy bộ năm mươi km chỉ là nhiệm vụ đầu tiên, nói chung cậu của tôi cũng chưa nói ra mục đích là gì đã dừng rồi.”

Bạch Tân Vũ trợn trắng mắt, cảm giác con đường phía trước, thật nhiều yêu ma quỷ quái đang chờ bọn họ.

Môi Du Phong Thành chạm lên thái dương của cậu, “Hôm nay anh biểu hiện rất tốt, nhưng nếu không chịu nổi nữa thì không cần miễn cưỡng.”

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu, “Tôi phát hiện ra cường ép chính mình cũng không phải việc gì khó, không đúng, cái kia không gọi là cường ép, kia gọi là khiêu chiến, mỗi lần khiêu chiến chính mình, đều có thể có tiến bộ ngoài sức mong đợi, rất thích.”

Du Phong Thành nhìn ánh mắt sáng quắc của Bạch Tân Vũ, trái tim khẽ run lên, hần nhỏ giọng nói: “Anh nói không sai.”

Bạch Tân Vũ nhếch miệng cười cười, “Cho nên tôi lần này cũng muốn đi đến lúc chính mình không lết được nữa mới thôi.”

Du Phong Thành nhin không được cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi cậu, Bạch Tân Vũ hút lấy môi dưới của hắn, hai người lặng yên không một tiếng động hôn môi, trong rừng rậm u ám chỉ có tiếng kêu của chim và côn trùng, trời đất lớn như vậy, tại sao lại trống vắng đến thế, thế giới phẳng phát chỉ còn lại có bọn họ cùng nhau.

Lúc tảng sáng, đoàn người khởi hành. Bọn họ dọc theo đường đi cũng chưa nhìn thấy đội ngũ nào khác, không biết những đội kia bị tụt lại phía sau hay không, hay là đi một con đường khác, mặc kệ thế nào, bọn họ cũng không dám khinh thường, nói chung ai cũng không chắc chắn mình có phải 40 người về đến đích đầu tiên hay không.

Tối hôm qua ăn phải rau cho lợn cùng giun đất, trải qua một buổi tối đã tiêu hóa hết, cả đám lại đói đến bụng kêu ùng ục như cũ, may mắn là, qua hừng đông không bao lâu, bọn họ liền phát hiện một con lạch, vừa lúc có thể bổ sung nước để uống.

Con suối dưới chân núi kia, vừa lúc bị vây giữa hai ngọn núi, bên trong nương địa thế bằng phẳng, cây cối thưa thớt, không có nơi nào để ẩn nấp, địa hình kiểu này khó phòng thủ, vô cùng thích hợp để mai phục.

Mấy người đứng trên sườn núi nhìn dòng nước chảy xuôi róc rách trong veo của con suối kia, đều không tự giác nuốt nước bọt.

“Làm sao bây giờ? Không xuống lấy nước sao?” Lương Tiểu Mao lúc lắc chai nước của mình, “Tôi không còn nhiều, mọi người thì sao?”

Những người khác không nói chuyện, hiển nhiên đều không còn dư nhiều.

Du Phong Thành nhíu mày nói: “Rất mạo hiểm, nếu bị tấn công ở đây, quả thực chính là bia ngắm sống, căn bản không có chỗ để trốn”

“Cũng không chắc chắn sẽ có người tấn công.” Vương Thăng ngó nghiêng chung quanh, “Nhìn rất yên ắng.”

Trần Tinh nheo mắt, “Nếu thật sự muốn mai phục, tại sao lại để chúng ta nhìn thấy.” Hai mặt triền núi đều có cây mọc dày, giấu người hoàn toàn không là vấn đề, chỉ cần bố trí một tay súng bắn tỉa ở bất cứ chỗ nào, tám người bọn họ một nửa sẽ không chạy được.

“Chẳng lẽ không đi lấy nước sao?” Đại Hùng dùng sức nuốt nước miếng, “Khát quá”

Du Phong Thành lắc lắc đầu, “Quên đi, quá mạo hiểm”

“Nếu không uống nước, thể lực của chúng ta hôm nay sẽ không đủ.” Lưu Liễu khó xử nói: “Mọi người có muốn liều lần nữa không?”

Trần Tinh nói: “Liều lần này khả năng thua quá cao, tôi không nghĩ chúng ta nên liều.”

Mọi người yên lặng một chút, cuối cùng vẫn bỏ ý định đi lấy nước, tiếp tục chạy về phía trước, chỉ là, lúc bọn họ lướt qua con suối kia, nhìn mặt nước được mặt trời chiếu đến sáng lấp lánh, tưởng tượng nước suối trong veo ngọt lành, chảy vào trong cổ họng sẽ là cảm giác mát lạnh như thế nào, trong lòng một đám lửa đều cháy lên, hận không thể một vùi đầu vào trong suối nước, uống đến thỏa.

Bọn họ đi đường càng mệt mỏi, vào càng sâu, trong rừng muỗi nhiều vô cùng, chỗ da phơi ra ngoài của cả đám bị chích một đồng, cả người ngứa kinh dị, có nhiều chỗ đã bị bọn họ gãi ra máu. Có một đoạn đường cây cối tương đối thưa thớt, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng xuống, làm bọn họ quá nắng, cả người bao trong quần áo rần rì, nóng đến nỗi mồ hôi chảy ra ướt sũng. Chỉ là, bọn họ có thể kêu đói, có thể kêu khát, nhưng không thể kêu mệt, làm binh nếu kêu mệt, giống như thất bại, nếu không nói ra miệng từ này, bọn họ vẫn còn có thể tự nhủ bản thân hãy kiên trì, chưa đến cực hạn chân chính của thể lực, bọn họ không thể nói ra từ “mệt”.

Đi một buổi sáng, bọn họ không đụng phải phải phục kích, dựa theo quy luật tấn công của những người đó, phòng chừng con suối buổi sáng chính là một cái bẫy, may mắn cả đám né đường vòng, bằng không rất có khả năng toàn quân bị diệt.

Buổi chiều hai giờ hơn, chính là lúc mặt trời nóng nhất, bọn họ tìm một nơi râm mát nghỉ ngơi.

Có mấy người cắn dây thừng, vết thương trên miệng đã có chút nhiễm trùng, khóe miệng rạn nứt, vừa động đến liền đau, lúc bọn họ nhét cỏ dại vào họng, đều nhe răng nhếch miệng.

Khóe miệng Bạch Tân Vũ cũng tét, nhưng không nghiêm trọng như mấy người kia, so với khóe miệng, chỗ đau nhất bây giờ là chân. Cậu cởi đôi giày lười chiến cùng tất đã đi hai ngày nay ra, quả nhiên, trên chân mọc một đồng mụn nước, mỗi một bước đều đau buốt đến nỗi muốn chửi mẹ nó.

Trần Tinh thở dài, “Chọc vỡ mụn nước đi, không thì ảnh hưởng việc đi đường.”

Bạch Tân Vũ chịu đau, dùng dao nhỏ chọc vỡ mụn nước, bôi thuốc bột, dùng vải thưa quấn lên, những người khác cũng xử lý đơn giản một chút, tuy rằng không đến mức không thể đi tiếp, nhưng cơn đau thường trực là không tránh được.

Người cuối cùng vừa đeo giày vào, Du Phong Thành phụ trách canh gác bỏ nhào xuống đất, “Có người đuổi tới, đi mau.” Hắn vừa dứt lời, tiếng súng liền vang lên.

Mấy người trên lưng đeo trang bị, phóng về phía trước, bọn họ một bên chạy, một bên tìm cây cối ẩn nấp, sau đó chờ thời cơ quay đầu phản kích. Nhìn bóng dáng trong rừng cây, đám người lần này chắc không đông, lúc bọn họ do dự đánh hay là chạy, người chạy phía trước nhất Lưu Liễu hét to một tiếng, tiếp đó, cả người hắn vụt cái đã bị dây thừng treo trên không trung.

Mọi người kinh hãi, Bạch Tân Vũ nâng súng muốn bắn đứt dây thừng, lại nghĩ tới việc trong súng của bọn họ không phải đạn thật.

Lưu Liễu hét lớn: “Mọi người chạy đi! Chạy sang bên cạnh, trước sau đều có người.” Hắn vừa kêu, vừa rút dao ra định cắt dây thừng, nhưng vẫn chậm, tiếng súng vang lên, trên người hắn khói trắng cuộn cuộn bốc lên, động tác của hắn cứng lại, sau đó, hắn thả lỏng tay chân, tăng tăng thở dài một tiếng.

Bạch Tân Vũ ngẩn ngơ nhìn hắn hai giây, trong lòng đau xót, liền bị người phía sau đẩy sang bên cạnh mà chạy, sau đó nhanh chóng nương theo địa hình tìm đến vị trí ẩn nấp. Lúc này, mọi người trong lòng đều có một cơn thịnh nộ, cho dù bọn họ biết bị trúng đạn, không phải đạn thật, nhưng bị loại, bị knockout là thật, một ngày một đêm, Lưu Liễu là người cùng bọn họ một đường chạy đến chỗ này, khổ nhọc cũng như bọn họ, lại bởi vì đập trúng một cái bẫy mà bị loại, nếu vừa rồi đổi lại là những người khác chạy ở phía trước, trong tình huống khẩn trương như thế, có mấy ai có thể tránh thoát cạm bẫy?

Bọn họ trong lòng chỉ có một ý niệm: Không chạy, giết chết bọn chúng!

~~~~~

Hết chương 57

Chú thích:

[1] Súng trường tự động kiểu 95:

Hay QBZ-95, là loại súng trường dành cho quân đội Trung Quốc. Nó được coi là 1 trong 5 khẩu súng chết người nhất của chiến tranh hiện đại. Chắc là do quá thông dụng. Nói thêm là khẩu súng này là kiểu AK-47 của Việt Nam á =v=, huyền cmn thoại.

[2] Mô tả quân đội

Sẽ kiểu như này

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 58

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Tân Vũ lặng lẽ bò về phía trước, vừa khéo ở phía trên rễ cây mọc dày, che khuất thân thể cậu, Bạch Tân Vũ cảm thấy kẻ địch rất có khả năng đang ở không xa phía trên, cậu do dự có nên ngẩng đầu hay không, vừa quyết định đứng lên, đã có người lập tức bỏ nhào trên người cậu, đoạn, hai tiếng súng “đoàng đoàng” vang lên, có người bắn bọn họ.

Bạch Tân Vũ bị ép tới chút nữa học máu, cậu nhìn lại, đối diện là khuôn mặt của Du Phong Thành, Du Phong Thành kéo cậu rút xuống dưới đám rễ cây, hướng cậu lắc lắc đầu, sau đó chỉ chỉ đỉnh đầu.

Té ra có người ở ngay trên đầu họ..... Đột nhiên, bọn họ nghe tiếng Lưu Liễu nói: “Ồi giờ người anh em, cậu có nước không thể, khát chết tôi rồi.” Hắn nói một lần, không ai để ý đến hắn, hắn lại hỏi: “Khát quá má, có thể thả tôi xuống trước được không, máu chảy ngược hết rồi nè.”

Một người thấp giọng nói: “Tự mình xuống đi.....”

Hắn còn chưa dứt lời, chính một tiếng súng vang, chỉ nghe người kia hồn hồn nhảy dựng lên: “Cứ ở đấy đi cha!” Phóng chừng là trúng đạn rồi.

Lưu Liễu cười nói: “Không phải tôi chết rồi à?”

“Vậy cậu còn lăm mồm cái gì?”

“Giờ không thả tôi xuống là mém chết thiệt đó.”

Du Phong Thành ra hiệu bằng ánh mắt cho Trần Tĩnh, Đại Hùng, ba người dùng khẩu hình miệng nói “một, hai, ba”, sau đó chợt bật lên, hướng tới chỗ phát ra giọng nói bắn mấy phát đạn, nhất thời tiếng súng không ngừng vang lên, đạn giáy đánh vào thảm cỏ cạnh đó, khiến một ít cỏ bung lên, Bạch Tân Vũ cùng Vương Thắng yểm hộ, bọn họ một bên đánh một bên xông về phía trước.

Bạch Tân Vũ thờ phỉ phò nói: “Cuối cùng thì bên kia có bao nhiêu người?”

“Hơn mười đi, không coi là nhiều.” Du Phong Thành bóc ba lô hành quân khoác lên người, “Đại Hùng cùng tôi từ bên kia sườn dốc bò đến phía sau bọn họ, ép bọn họ chạy ra.”

Hai người phủ phục lui về phía sau hơn ba mươi thước, vòng một vòng lớn bò ra phía sau kẻ địch, Bạch Tân Vũ cầm súng lặng lẽ vuron ra khỏi bụi cỏ, hơi hơi ló đầu, tìm kiếm bóng dáng kẻ địch lấp ló trong rừng cây.

Du Phong Thành nhỏ giọng nói: “Vào vị trí, chuẩn bị hết chưa?”

Bạch Tân Vũ thấp giọng nói: “Ồn.”

Phía sau “đoàng đoàng” mấy tiếng súng, giữa lúc đó bụi cỏ cách không xa chỗ Bạch Tân Vũ đang nấp đột nhiên lay động, cậu không chút do dự bóp cò, mấy phát đạn liên tiếp, trong bụi cỏ bốc lên khói trắng, giầy tiếp theo, bụi cỏ phía trước mặt cũng truyền đến tiếng súng, cậu nhanh chóng bò lại xuống dưới đám rế cây, dùng sức thở hào hển mấy hơi, sau đó lại ló đầu ra, hướng tới bụi cỏ mà bắn. Một băng đạn rất nhanh đã xả cạn, Bạch Tân Vũ lưu loát đổi băng đạn, nâng súng lên, cùng Trần Tĩnh đối vị trí, tiếp tục giáp công kẻ địch.

Du Phong Thành nói: “Xử lý vài người, chúng ta có thể rút lui, tạm thời bọn họ hẳn là không dám đuổi theo.”

“Mau trở lại.”

Lý Giai Nhạc cất tiếng trong vô tuyến điện: “Luru Liễu, chúng ta sẽ gặp lại.”

Luru Liễu thờ dài, “Mọi người cố gắng lên.”

Du Phong Thành cùng Đại Hùng bò lên, bảy người cúi thấp thân thể chạy về phía trước, được một khoảng cách khá an toàn, liền đứng thẳng mà chạy như điên, tiếng súng vang lên ở sau lưng, nhưng khoảng cách quá xa, mất hết độ chính xác, bọn họ nhanh chóng rút chạy đến một khoảng an toàn, nhưng không ai dám thả lỏng, tròn tròn tránh tránh trong rừng nửa giờ, mới cất đuôi được đám người phía sau.

Bọn họ ngã quy dưới một gốc đại thụ, gắng sức thở phỉ phò, cảm giác sao bay đầy trong mắt rồi. Gần ba mươi giờ qua, cả đám chỉ ăn một chút đồ ăn hành quân, một ít cỏ dại cùng hai con giun đất, uống không đến 500ml nước, lại phải vận động mãnh liệt như vậy, năng lượng sinh ra không thể bù cho thể năng đã tiêu hao, đã bắt đầu đối đến có chút choáng. Hơn nữa vừa rồi Luru Liễu bị knockout, khiến tâm trạng cả đám thực sự nặng nề, không biết lúc nào sẽ đến phiên chính mình.

Lương Tiểu Mao thờ dài: “Bây giờ vừa rồi, mọi người cảm giác mình tránh được không?”

Cả đám không ai nói một lời.

Lương Tiểu Mao lắc đầu, “Tôi chắc chắn không thể.”

Bạch Tân Vũ tự biết chắc chắn mình cũng không thể, Luru Liễu không kém cỏi hơn bọn họ một chút nào, chỉ là không may mắn, nếu là đường đường chính chính chiến đấu mà thua, bọn họ nhận, nhưng mấy cái bây giờ đâm phải một cái, nhờ đâu người đập trúng lại chính là kẻ có thực lực nhất thì thế nào? Bạch Tân Vũ bắt đầu nghi ngờ phương thức chọn lựa như thế này thật sự có công bằng hay không? Cậu phỏng đoán những người khác ở trong lòng cũng đang nghi ngờ như vậy.

Bởi vì Luru Liễu bị knockout, cùng với hơn ba mươi giờ mệt mỏi, không khí bên trong đội ngũ bắt đầu trở nên nặng nề. Bởi vì không ngừng bị người truy sát chạy trốn chết trong rừng, bọn họ căn bản không thể bám theo con đường đã tính toán trước đó, nhiều lần cần đổi hướng rất xa để tránh truy kích, đã hơn một ngày mà vẫn chưa chạy được nửa đường, lúc này, bọn họ chỉ có thể lại một lần nữa điều chỉnh tọa độ, chạy về phía trước.

Đến lúc mặt trời lặn, bụng cả đám lại sôi lên ục ục, tốc độ nhanh chóng chậm lại, đào ra thứ gì đó từ trong đất căn bản không thể lấp đầy dạ dày, nước đã uống hết sạch, bọn họ chỉ có thể hút nước bên trong rế cây, chất lỏng kia khó uống bao nhiêu có bấy nhiêu, uống vào xong toàn bộ đầu lưỡi đều mất hết cảm giác.

Bạch Tân Vũ cảm thấy hai đùi mình sắp đứt ra rồi, trên chân cậu đã chảy ra huyết tương, bàn chân tê tê, tất dính đầy máu, mỗi một bước đều rất đau, nhưng cậu không thể dừng ở đây, cậu đã vượt qua được nửa đường, nếu bây giờ bỏ cuộc, con ực này không nuốt xuống được.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, bọn họ không chỉ ăn giun đất, dường như nhìn thấy con côn trùng nào có chút thịt là hai mắt đều sáng lên, cỏ dại đào lên nhấm nhát lại tọng vào miệng, bởi vì không thể ăn từ từ, chỉ có thể nhét hết vào trong họng, không có nước tráng miệng, thường xuyên bị nghẹn đến đỏ mặt tía tai.

Ăn xong “com”, bọn họ ôm bụng rên hừ hừ.

Lý Giai Nhạc nhẹ giọng nói: “Cả đời này tôi chưa đói như vậy bao giờ, cảm giác bị đói thật đáng sợ.”

“Đói tui còn chịu được, nhưng không có nước.....” Đại Hùng dùng lực nuốt nuốt nước miếng, “Tui cảm giác cổ họng tui muốn bốc hơi rồi.”

Bạch Tân Vũ lầm bầm nói: “Khát quá.....” Thật sự là khát quá, cậu đang nghĩ quỳ xuống cầu trời, chỉ cần có thể cho xuống một trận mưa.

Vương Thăng nói: “Chúng ta chạy được một nửa rồi chứ?”

Trần Tĩnh nói: “Đã 30 km đường, nếu thuận lợi mà nói, buổi tối ngày mai có lẽ sẽ đến.”

Du Phong Thành cầm bản đồ cùng la bàn nghiên cứu, “Ngày mai còn chưa biết sẽ bị phục kích bao nhiêu lần, giờ tôi còn đang nghi là bọn họ có ý đuổi chúng ta chạy theo một hướng, bọn họ vốn đã rất quen thuộc đối với địa hình nơi này, sớm bố trí mai phục, lúc đuổi bắt chúng ta cố ý khiến chúng ta phải chạy đường vòng, gia tăng khó khăn.”

“Chuyện đó cũng không có biện pháp, dù thế nào đi chăng nữa đối với chúng ta cũng không có lợi.”

Du Phong Thành chỉ vào một điểm trên bản đồ, “Chỗ này có một đập chứa nước loại nhỏ, cách chúng ta còn có hơn mười km, chúng ta phải tranh thủ giữa trưa đến được chỗ này, không thì thật sự sẽ bị mất nước.”

“Hơn mười km.....” Trần Tĩnh lắc đầu, “Giữa trưa chưa chắc đã tới được.”

Bạch Tân Vũ kêu rên một tiếng, “Hơn mười km, mẹ nó, đúng là đòi mạng.” Cậu cảm giác sắp gục đến nơi, hiện tại cho dù cậu có bao nhiêu tiền, vẫn chẳng thể mua nổi một ngụm nước, cả đời này cậu vẫn chưa khổ như thế bao giờ, cậu nghĩ ngờ chính mình có thể sống sót trở ra từ nơi này được không được không, cậu nằm vật ra trên đất, tay không ý thức mà kéo lấy ống quần Du Phong Thành, nhin không định rằng rì: “Khát quá.....”

Du Phong Thành nhìn cậu một cái, lấy ra một chai nước từ trên người, đưa tới trước mặt cậu, “Còn có một ngụm.”

Bạch Tân Vũ ngẩng phắt đầu lên, một phen nắm chặt lấy, “Thật, thật hả?” Cậu nghĩ ngợi, lại đẩy trở về, nhỏ giọng nói: “Thôi, cậu chắc chắn cũng đang khát, cậu....cậu uống đi.” Nói là nói như vậy, nhưng cái tay đang nắm lấy lại không muốn buông ra.

Du Phong Thành nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì, anh uống đi.”

Tất cả mọi người không tự giác nuốt nuốt nước miếng, một ngụm nước lúc này có bao nhiêu quý giá, chỉ có người khát gần chết mới biết, đồ ăn còn có thể lấy cớ đại nhét vào bụng, nhưng nước thì sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, so với ăn, so với nghỉ ngơi, hiện tại cái bọn họ cần nhất chính là nước, mà Du Phong Thành lại đem giọt nước cuối cùng tặng cho Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ chăm chăm nhìn Du Phong Thành, cậu không nở buông tay, uống thì quá sượng sạo, nhất thời cứng người lại.

Du Phong Thành buông lỏng tay ra, “Uống đi.”

Bạch Tân Vũ chớp mắt nhìn hẩn, bên trong mắt tràn ngập cảm động, nhưng đồng thời cậu lại vô cùng xấu hổ, cậu có thể cảm giác được những người khác đều đang nhìn mình, cậu cảm giác cái chai nhẹ bẫng trong tay kia đột nhiên nặng đến ngàn cân.

Lương Tiểu Mao đột nhiên vụt đến giật lấy chai nước, lạnh lùng nói: “Đây là một ngụm nước cuối cùng, cậu ta cho anh mà anh dám không biết xấu hổ uống luôn đó hả!” Nói xong đem chai nước ném trở về trên người Du Phong Thành.

Bạch Tân Vũ ngẩn ra, mặt ngay lập tức đỏ lên.

Lương Tiểu Mao trừng Bạch Tân Vũ, khinh thường đầy mặt, “Nếu khát đến kêu cha gọi mẹ, anh ngay lập tức bỏ quyền, cầu cứu đi, để người ta tới đón anh, anh sẽ có đồ ăn đồ uống ngay thôi.”

Bạch Tân Vũ run giọng nói: “Tôi sẽ không bỏ quyền!”

Trần Tĩnh trầm giọng nói: “Tiểu Mao, đừng nói nữa!”

Lương Tiểu Mao lúc này đây không hề để lọt tai lời của Trần Tĩnh, trong hoàn cảnh này tâm trạng mỗi người đều khó chịu, khó ở gì đều bộc lộ hết ra ngoài, cậu ta chua ngoa rằng: “Anh không bỏ quyền, là đang tính vẫn sẽ bám vào những người khác sao? Ngay từ đầu không biết anh đi cửa sau như thế nào mà được chọn, người đập trúng bấy không nên là Lưu Liễu, hẩn là.....”

Bạch Tân Vũ vọt lên từ trên mặt đất, lập tức bổ nhào lên người Lương Tiểu Mao, mắt đỏ hồng, một đám phóng đến mặt cậu ta, Lương Tiểu Mao cũng không phải ăn chay, nghiêng đầu tránh thoát cú đâm của cậu, liền muốn đạp vào chân Bạch Tân Vũ, những người khác nhanh chóng nhào lên, kéo hai người ra, bọn họ đánh đến đỏ mặt, đám đá gì đều tung ra, hoàn toàn chẳng có đầu pháp gì ráo, lửa giận âm ỉ cuối cùng cũng tìm được một con đường để bộc phát.

Trần Tĩnh lạnh lùng nói: “Con mẹ nó hai người dừng lại cho tôi! Các cậu có muốn kéo người tới chỗ này không! Dừng tay!”

Năm người ba chân bốn cẳng đem bọn họ kéo ra.

Bạch Tân Vũ hai tay bị nắm lấy, còn dùng sức đạp chân trong không khí, nằng to nói: “Con mẹ mày, ông đây không đi cửa sau! Ông được đại đội trưởng chọn, được chính đại đội trưởng chọn!”

Lương Tiểu Mao kêu lên: “Anh có cái gì mà được đại đội trưởng chọn!”

Bạch Tân Vũ giận dữ hét: “Bởi vì ông đây có tiềm lực hơn so với thằng quỷ nhing bợ như mày, ngoại trừ nhing hót thì mày còn. ...”

Trần Tinh xông lên, cho mỗi người một đạp, trực tiếp đá vào bắp đùi, đá không mạnh, nhưng đau, đau đến nỗi cả hai không thể phun ra được gì nữa. Trần Tinh tức giận đến phát run, chỉ vào bọn họ mắng: “Con mẹ nó, các cậu phản đấy à! Trong mắt các cậu còn có đội trưởng là tôi không hả! Các cậu nghe xem chính mình vừa nói cái gì, đây là những lời mà quân nhân nên nói sao, đây là những lời mà các cậu nói với chiến hữu đồng cam cộng khổ với mình sao, trở về mỗi người viết một bản kiểm điểm 10000 chữ cho tôi!”

Hai người tức giận đến quai hàm ngạnh lên, hung tợn trừng đối phương.

Du Phong Thành ôm ngang lưng Bạch Tân Vũ, đem cậu kéo sang một bên, hai người ngồi ở sau một cây đại thụ, cả người Bạch Tân Vũ vẫn còn phát run, tay vẫn nắm chặt thành quả đấm.

Du Phong Thành vỗ vỗ đầu cậu, đầy mặt bất đắc dĩ.

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, hừ nói: “Hắn chọc tôi trước.”

“Anh cũng nổi điên với cậu ta luôn à? Anh có biết rống lên như vậy rất dễ thành mục tiêu bị bại lộ, chỗ này không thể ở lâu, chúng ta phải đổi địa phương nghỉ ngơi.”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, không cam tâm nói: “Chẳng lẽ lại cứ như vậy chứ tôi? Tôi không đi cửa sau, tôi vào bộ đội là do đi cửa sau, nhưng lúc đó cũng không phải tôi tự nguyện, tôi được chọn là vì đại đội trưởng coi trọng tôi, tôi không đi cửa sau.” Cậu lẩm bẩm, thanh âm nghẹn ngào, trong lòng tràn đầy uất ức. Đến bây giờ cậu mới ngờ ra, cho dù hiện tại cậu đạt được chút thành tích, vẫn chẳng là cái thá gì trong mắt những kẻ khác, cậu vẫn không thể triệt để thoát ra khỏi hình tượng hèn nhát ở trại tân binh, chắc chắn có rất nhiều người ở sau lưng cảm thấy cậu nhất định là dựa vào quan hệ, mới khiến Hứa Sấm cho cậu một chỉ tiêu này, căn bản không ai cảm giác cậu danh chính ngôn thuận. Trong lòng Bạch Tân Vũ rất khó chấp nhận, nghĩ tới hai ngày nay lẩn lộn, cậu không rõ chính mình tới nơi này làm gì, cậu vốn không ham gia nhập Báo tuyết đại đội, một xúi lòng tin cậu cũng chẳng có, tại sao cậu lại muốn đến đây? Vì cái gì mà cậu kiên trì đến bây giờ vẫn chưa bao giờ có ý nghĩ bỏ cuộc? Cậu ngẩng đầu nhìn Du Phong Thành, tầm mắt hơi mờ đi.

Đúng rồi, cậu là muốn đuổi theo bước chân của Du Phong Thành, cậu nghĩ mình phải tiến bộ cùng với Du Phong Thành, mà không phải cái kẻ bị nhét ở phía cuối xe, kỳ thật cậu muốn cố gắng chứng minh bản thân, cũng không hẳn đều là vì Du Phong Thành, lòng tự tôn của cậu đang không ngừng trưởng thành, cậu muốn chuộc lại hình tượng ở trại tân binh, cậu muốn trở thành đàn ông trong đám đàn ông, cậu muốn khiến mỗi người, đều thật sự từ đáy lòng tán thành cậu, tôn trọng cậu, bởi vì mọi kết quả cậu đạt được khi đi bộ đội đều dựa vào chính bản thân cậu. Cậu quý trọng những người đã cho cậu cơ hội khiến họ nhìn cậu với con mắt khác xưa, cậu nghĩ muốn trở nên mạnh mẽ hơn! Mạnh mẽ hơn nữa! Cậu nghĩ muốn khiến cho đám người ôm trong bụng ý nghĩ xem thường cậu giống như Lương Tiểu Mao, nhìn cậu không ngừng tiến bộ, cuối cùng đem vài câu khó nghe kia, mấy thứ nghi ngờ gì nó nuốt lại vào bụng!

Du Phong Thành nhìn bộ dáng uất ức của Bạch Tân Vũ, đột nhiên có chút đau lòng, hần sờ sờ đầu Bạch Tân Vũ đầu, “Được rồi, các anh vốn không hợp nhau, cậu ta nói những lời này là cố ý kích động anh, không cần để ý lắm đâu, việc anh được chọn là đường đường chính chính, tôi cùng tiểu đội trưởng đều biết.”

Bạch Tân Vũ nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Cậu cảm thấy tôi đủ tư cách để được chọn ư?”

Du Phong Thành nói: “Có.”

Bạch Tân Vũ trong lòng đột nhiên được an ủi, cậu hừ nhẹ nói: “Lần này tôi nhất định sẽ kiên trì hơn so với Lương Tiểu Mao, tại sao tôi phải chết đi ở đằng sau hắn ta chứ.”

Du Phong Thành đưa chai nước cho cậu, “Vậy uống nước đi.”

Bạch Tân Vũ quay đầu, kiên quyết nói: “Không uống, tôi mà uống sẽ càng khiến hắn ta coi thường, tôi khát chết cũng không uống.”

“Uống đi, cậu ta không nhìn thấy đâu.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không uống.”

Du Phong Thành mở nắp chai, đem một ngụm nước cuối cùng đổ vào miệng, sau đó nâng cằm Bạch Tân Vũ lên, hôn lên bờ môi cậu, Bạch Tân Vũ cả kinh, ánh mắt liếc sang bên cạnh, sợ bị người khác nhìn thấy, Du Phong Thành dùng đầu lưỡi tách mở đôi môi cậu, đem nước mớm cho Bạch Tân Vũ.

Nháy mắt khi chất lỏng ngọt lành kia tiến vào khoang miệng khô cháy, Bạch Tân Vũ cảm giác mình đang uống xuống quỳnh tương ngọc dịch xịn nhất trên đời, dòng nước mát lạnh chảy qua yết hầu khô khốc, phảng phất trong nháy mắt toàn thân đều dễ chịu, cậu không chế không nổi vươn đầu lưỡi, liếm láp chất lỏng trong miệng Du Phong Thành, Du Phong Thành há miệng, quán lấy trêu đùa đầu lưỡi Bạch Tân Vũ. Đằng sau cái cây họ đang tựa lưng chính là năm người đồng đội đang nghỉ ngơi, hai người lại hôn đến không muốn tách ra, một nụ hôn này khiến cho thể xác cùng tinh thần một mối của cả hai đều chiếm được chút thư thái.

“Phong Thành, Tân Vũ.” Trần Tinh kêu lên ở phía xa xa: “Chúng ta đổi chỗ nghỉ đi.”

Hai người cả kinh, nhanh chóng tách ra, giọng Du Phong Thành bình tĩnh vang lên, “Đi thôi.”

Sau phút gần gũi, Bạch Tân Vũ không chút chớp mắt đem con ngươi đen láy của mình nhìn Du Phong Thành, Du Phong Thành cũng nhìn cậu, trong mắt có một loại tình cảm khó có thể hình dung

Bọn họ đeo hành lý trên lưng, tiếp tục chạy về phía trước hai ba km mới tìm được một chỗ thích hợp để nghỉ ngơi, vẫn như cũ bốn người ngủ, bốn người canh gác, cắt lượt nghỉ ngơi. Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ lúc ngủ vẫn tựa vào nhau, thời điểm canh gác vẫn như cũ kề sát vào người bên cạnh, bọn họ cả một đêm cũng chưa nói với nhau câu nào — một đến nói không ra lời, nhưng Bạch Tân Vũ cảm giác hai người chưa bao giờ gần gũi đến như thế.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, bọn họ lại xuất phát.

Nghỉ ngơi mấy giờ, không thực sự giải quyết được vấn đề gì, bọn họ nhặt nhanh từng chút sương cùng dịch rễ cây, nhưng uống được chút nước này còn lâu mới thấy đủ, nhu cầu cấp thiết nhất bây giờ của cả đám là tìm được nguồn nước uống, bằng không thật sự không thể kiên trì được nữa.

Chân Bạch Tân Vũ đã đau đến mất đi cảm giác, mấy hồi rồi cậu chưa bao giờ biết, chính mình có thể ương ngạnh như vậy, trước đây cậu là dạng trên mặt nổi mụn đã cuống quýt chạy đến bệnh viện, ở trong bộ đội đã hơn một năm, đem tật xấu trong 23 năm yếu ớt của Bạch Tân Vũ đều uốn nắn thẳng lại, mẹ cậu nếu biết được bây giờ cậu đang làm trò gì, cũng sẽ đau lòng, song chắc chắn cũng sẽ rất vui mừng.

“Các cậu cứ chạy về phía trước đi, tôi đi vệ sinh đã.” Lý Giai Nhạc xoa bụng, trên mặt đầy vẻ thốn không nói ra được.

Đại Hùng nhú mày nói: “Không phải cậu vừa mới đi sao?”

Lý Giai Nhạc lắc đầu, “Lại muốn ..... Mẹ, các cậu cứ đi trước, tôi sẽ đuổi theo sau.” Nói xong quay đầu chạy vào trong bụi cỏ.

Mấy người thả chậm tốc độ chạy về phía trước đi, qua vài phút, Lý Giai Nhạc đuổi theo, nhưng sắc mặt vẫn khó ở như cũ.

Mới đầu, mọi người đều không để ý, nhưng khi Lý Giai Nhạc trong một giờ phải đi vệ sinh đến 3 lần, bọn họ rốt cuộc ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Lý Giai Nhạc ôm bụng, hai chân như muốn nhũn ra, “Chắc chắn là hôm qua ăn cái gì đó không tốt vào bụng, kỳ lạ, các cậu đều không bị làm sao à?”

Mọi người đều lắc đầu.

Lý Giai Nhạc thở dài, “Coi như tôi xui xẻo, đi thôi, đừng chậm trễ thời gian.”

Trần Tinh vỗ vỗ lưng hần, nghiêm túc nói: “Cậu rốt cuộc có chịu được hay không? Chúng ta bây giờ vừa đói vừa khát, thể lực còn lại không nhiều, cậu như thế thực sự có khả năng sẽ ngất, không đùa được đâu.”

Lý Giai Nhạc lắc đầu, thẳng sống lưng, cười nói: “Hắc, việc nhỏ ấy mà, do tiêu chảy mà bị knockout? Thể không phải vớ vẩn quá à, cứ đi một chút đi, chúng ta tiếp tục.”

Mấy người đều lo lắng nhìn hần một cái, nhưng thấy hần quật cường như thế, cũng vô pháp khuyên nhủ. Đáng tiếc lần này đau bụng, căn bản không phải việc nhỏ, bọn họ vốn đã ăn côn trùng cùng cỏ dại không sạch sẽ gì, ai cũng không thể nói chính xác có thể hay không thật sự không cần thận nốc vào thứ gì đó có độc, Lý Giai Nhạc cuối cùng eo đau đến đứng không nổi, hai chân đều run lên, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy.

Vương Thắng khuyên nhủ: “Giai Nhạc, cậu đừng cật lực, càng nhìn càng thấy nghiêm trọng rồi!”

Lý Giai Nhạc dùng sức lắc đầu, “Không được, tôi có thể chịu được, đập chứa nước..... Đập chứa nước còn cách bao xa?”

Du Phong Thành trầm giọng nói: “Có lẽ là còn hai ba km nữa.”

“Đi..... Mất nước..... tôi uống nước vào là được, chắc chắn có thể tốt lên.” Lý Giai Nhạc nắm chặt nắm tay, “Đã đi đến chỗ này, tôi không thể bỏ cuộc như vậy.”

Trần Tinh nói: “Cậu nói đúng, bây giờ mà bỏ cuộc thì thật đáng tiếc.” Anh đi đến trước mặt Lý Giai Nhạc, khom lưng, “Đến đây, tôi công cậu.”

Lý Giai Nhạc lắc đầu như trống bỏi, “Không được, mọi người cũng không mạnh khỏe gì, tôi không cần các cậu công, tôi có thể chịu được.”

Trần Tinh quay đầu nói: “Đến đây đi, chúng tôi không thể bỏ lại cậu ở phía sau.”

Đôi mắt Lý Giai Nhạc có hơi đỏ lên, vẫn lắc đầu, “Tôi sẽ làm chậm tốc độ của các cậu, cho nên các cậu đừng động đến tôi, các cậu đi trước đi, lúc tôi đỡ hơn tôi sẽ đuổi theo mà.”

Vương Thắng vỗ xuống lưng hần, đem hành lý của hần lôi xuống quăng lên người mình. “Đừng nhiều lời, bọn tôi thay nhau công cậu, đến đập chứa nước,

uống nước xong nói không chừng cậu thật sự có thể khỏe lên, như thế nào cũng phải cống cậu đến đập chứa nước.”

Tất cả mọi người đồng tình nói: “Đúng, chỉ ít cũng phải đưa cậu đến đập chứa nước.”

Lý Giai Nhạc hít hít mũi, nằm sấp trên người Trần Tĩnh. Lý Giai Nhạc vóc dáng không cao, cân nặng trên dưới 120, ngược lại không tính là nặng lắm, nhưng lúc Trần Tĩnh cống hấn trên lưng, hai chân vẫn hơi run lên một chút, sau đó cắn răng đi về phía trước.

Lý Giai Nhạc nước mắt theo chảy xuống hai má, hấn gạt bỏ nước mắt, cúi thấp đầu.

Bọn họ thay phiên cống Lý Giai Nhạc đi về phía trước, may mắn là, dọc theo đường đi không đụng phải bất cứ quân phục kích nào, thế nhưng chỉ có hai ba km đường ngắn ngủi, bọn họ vẫn phải mất hai giờ mới đi tới nơi, cuối cùng bấp chần cả đám đều rệu rã.

Rốt cuộc, bọn họ nhấc thấy đập chứa nước cách đó không xa, mặt nước gọn sóng lấp lánh kia tản ra dụ dỗ to lớn, mỗi một giọt ngọt lành đều như đang lôi kéo bọn họ lao đến.

“Đập chứa nước! Sống rồi!” Bạch Tân Vũ kích động kêu lên.

Đại Hùng vỗ lưng Lý Giai Nhạc, “Giai Nhạc, rất nhanh là có nước để uống rồi.”

Lý Giai Nhạc đang ghé vào trên lưng Du Phong Thành ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, môi tựa như không còn chút máu, cho dù chỉ nhìn thôi, cũng tưởng tượng được bụng hấn đang đau đến mức nào, hấn run giọng nói: “Nước..... Uống nước.....”

Du Phong Thành đem hấn đặt xuống đất, nói: “Tôi cùng tiểu đội trưởng đi xem, nếu an toàn các cậu mới được xuống.”

“Rõ.” Bạch Tân Vũ lấy súng từ trên vai xuống, “Chúng tôi yểm hộ.”

Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh lặng lẽ ra khỏi rừng cây, trên đường thật cẩn thận quan sát dấu vết để lại xung quanh, tìm kiếm khả năng mai phục. Hơn hai mươi phút sau, Trần Tĩnh nhẹ giọng nói: “Đến đây đi, an toàn.”

Bạch Tân Vũ cống Lý Giai Nhạc, bình thường đừng nói một trăm hai mươi cân [1], cậu khiêng một cây gỗ nặng hơn bản thân cũng có thể chạy chậm, nhưng bây giờ, sức nặng trên lưng khiến cậu suýt chút muốn quỵ xuống, nhưng cậu vẫn cắn răng, đem người cống trên lưng đi tới, nhưng mỗi bước chân đặt xuống cả người đều đau đến cùng cực.

Bọn họ rốt cuộc đến bên trên đập chứa nước, đập chứa nước kia khoảng chừng sâu đến 50-60 m, nhưng không nhìn thấy đáy, trừ việc phải bò xuống bên cạnh thì không còn cách nào khác, bọn họ đến bên phía trên con đập, giống như phát điên bỏ nhào vào bên bờ, mãnh liệt đem đầu vục xuống mặt nước, từng ngụm từng ngụm uống ừng ực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Chương 59

Nước kia lạnh đến thấu xương, trong nháy mắt kích thích đại não bọn họ trở nên thanh tỉnh, nước lạnh đổ vào yết hầu, chảy vào trong dạ dày, tựa như khiến toàn bộ thân thể cùng đông cứng, nhưng cả bọn vẫn uống như phát dại, cảm giác té bào khô héo trong thân thể đều sống dậy.

Vương Thắng lấy một bình nước, đưa tới bên miệng Lý Giai Nhạc, “Giai Nhạc, uống nước đi.”

Lý Giai Nhạc ôm lấy chai nước, dùng lực hóp mấy ngụm lớn.

Trần Tĩnh nói: “Đây là nước lã, đừng cho cậu ta uống quá nhiều.”

Lý Giai Nhạc lại bắt lấy chai nước không buông, “Cho tôi uống, bây giờ có chết đuối tôi cũng tình nguyện.”

Uống no nước rồi, bọn hấn bắt đầu nghiên cứu vấn đề của con đập, nước trên bề mặt được mặt trời chiếu nên có chút ấm, nhưng từ mười cm trở xuống nhiệt độ cực thấp, dựa vào thể lực của bọn họ bây giờ, nếu thấm vào người sẽ có nguy hiểm nhất định.

Mấy người tụm lại cùng nhau bàn bạc: “Có tìm được đường nào khác đi vòng qua không?”

Du Phong Thành chỉ vào bản đồ, lắc đầu, “Đập chứa nước này cách trạm phát điện hơn 10 km.”

Vương Thắng quay đầu liếc mắt nhìn Lý Giai Nhạc, nặng nề thở dài. Dựa vào trạng thái hiện tại của Lý Giai Nhạc, chắc chắn không thể bơi được, bọn họ cũng không đủ thể lực cống Lý Giai Nhạc qua sông, nước lạnh như vậy, rất có khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Mấy người tính toán đem ba lô buộc cùng một chỗ, đem Lý Giai Nhạc ngồi ở bên trên đẩy qua, hoặc là sáu người phân ra ba đội thay phiên kéo hẳn, trong lúc bọn họ còn đang bàn bạc, cả đám thấy được một tiểu đội khác cũng đã đến được đập chứa nước.

Đại Hùng cảm giận nói: “Móa, sẽ bị bọn họ vượt mặt mất, chúng ta đừng bàn gì nữa, nhanh bơi qua luôn đi, nhờ đầu bị tấn công ở chỗ này thì ở đấy mà chạy.”

“Được, dùng biện pháp vừa rồi đi, chúng ta thay nhau kéo cậu ta!”

Lý Giai Nhạc giang rộng tứ chi nằm trên mặt đất, nức nở nói: “Các anh em, các cậu cứ đi đi, tôi bỏ quyền.”

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, nhất thời không ai nói gì.

Lý Giai Nhạc chảy nước mắt, “Các cậu cống tôi đến đập chứa nước, lại cống tôi qua đập nữa, đằng sau đường còn xa như thế, chắc chắn không thể dắt tôi đến tận điểm tập trung, tôi ở đây uống được miếng nước là ổn rồi, phiền các cậu quá rồi.”

Mấy người đều khó chịu nói không ra lời, nhưng bọn họ cũng không có biện pháp khác, Lý Giai Nhạc nói đúng, bọn họ không có khả năng đem người cống đến điểm tập trung, lúc này bỏ quyền mới là sáng suốt nhất.

Lý Giai Nhạc lau nước mắt, “Các cậu nhanh đi đi, tôi lấy vô tuyến điện cầu cứu, đừng quan tâm tôi làm gì.”

Bọn họ đỏ mắt xoay người đi, cắn răng một cái, nhảy vào trong nước.

Trần Tinh là người đầu tiên nhảy vào, khoảnh khắc nước tràn vào trong mắt, liền nhìn không được xót xa một tiếng, mặt trắng bệch ra.

Những người khác cũng quyết tâm nhảy xuống nước, nhất thời tiếng hít khí không ngừng vang lên.

Bạch Tân Vũ nhắm chặt hai mắt, tưởng tượng phía sau có người đang đẩy chính mình, cắn răng nhảy xuống, nháy mắt nước tràn vào trong cơ thể, cậu liền cảm giác giống như có vô số kim châm cùng lúc chích lên làn da mình, từng làn khí lạnh tiến vào da thịt, rót vào cốt tủy, dường như khiến máu trong người đều đông lại. Bạch Tân Vũ há to miệng, biểu cảm vặn vẹo. Lạnh quá! Lạnh quá! Thân thể cậu không chế không được run lên cầm cập. Cậu nhanh chóng đưa tay chân, bắt buộc chính mình phải vươn về phía trước.

Toàn bộ quá trình bơi qua, không có ai nói gì, chỉ nghe được chung quanh một trận rầm rãnh nanh va vào nhau lập cập, mặt bọn họ đều trắng bệch như tờ giấy. Thật vất vả đến được bờ bên kia, cả đám ba chân bốn cẳng bò lên, sau đó ghé vào trên bờ phì phò thở như trâu, một đến trọn trắng mắt.

Trần Tinh run run nói: “Chúng ta..... Phải tìm chỗ nào đem quần áo phơi khô, bị cảm sẽ rất phiền toái.”

Vương Thắng run giọng nói: “Phì, đúng vậy, phì, nhưng tôi, thật sự không lết nổi nữa.”

Bạch Tân Vũ bứt cò ở trên mặt đất, cố gắng muốn nâng thân thể dậy, nhưng tay chân đông cứng giống như không nghe chỉ đạo từ cậu, cậu muốn cứ như vậy nằm trên mặt đất, cảm giác thêm ngủ đến quên cả trời đất, tỉnh lại liền có đồ ăn nóng hầm hập cùng nước sạch, cậu nghĩ, trong lòng Lý Giai Nhạc, nói không chừng cảm thấy may mắn hơn là tiếc nuối, nếu hiện tại cậu thật sự không thể bước nổi một bước nào nữa, suy nghĩ trong đầu cậu sẽ là gì?

Du Phong Thành đem cậu kéo lên từ mặt đất, “Không chịu được nữa?”

Bạch Tân Vũ lắc lắc đầu, cắn răng nói: “Đi.” Thật sự đến một bước kia, ngoài bỏ cuộc ra không còn con đường nào khác, nhưng khi cậu còn cử động được, cậu nhất định phải kiên trì, nhất định phải ngã xuống sau Lương Tiểu Mao một giây!

Bọn họ quay đầu nhìn về phía Lý Giai Nhạc, Lý Giai Nhạc đã ngồi dậy, hướng cả bọn phát phát tay, suy yếu hết: “Cố gắng lên anh em.”

Lại một người bị knockout, vậy mà lại do tiêu chảy nực cười đến thế, nhưng hiện thực chính là tàn khốc như vậy, cố tình là Lưu Liễu đập trúng bẫy, cố tình là Lý Giai Nhạc bị đau bụng, nhìn qua thì thấy phương thức chọn lựa này không phải đang đào thải người dựa trên thực lực chân chính, nhưng lại khiến người ta không thể nào bác bỏ, hai người kia bị knockout, khiến những người còn lại càng thêm hoảng hốt, cũng càng thêm phần nộ.

Bọn họ lê những bước nặng nề mà mệt mỏi, tiếp tục hướng tới mục tiêu.

Cả đám tìm một nơi có ánh nắng mặt trời, một bên canh gác, một bên phơi quần áo, vì để tiết kiệm thời gian, bọn họ chỉ phơi trong một giờ, đoạn mặc vào quần áo dính ướt mà tiếp tục chạy, nếu lúc này ai phát sốt, cũng chỉ có thể tự nhận chính mình xui xẻo mà thôi.

Lại đi như vậy hai giờ, mấy người đều có chút chóng đờ không nổi, phải dừng lại nghỉ ngơi.

Hai bên đùi của Bạch Tân Vũ đều đau đến không còn cảm giác, khớp xương đầu gối nhức nhối không thôi, mỗi lần quỳ xuống đều có ảo giác như gãy đến “rắc” một tiếng, cậu chậm rãi thở phì phò, một đến mức ngay cả ngón tay cũng lười động đậy. Quay qua ngắm những người khác, trừ Du Phong Thành cùng Trần Tinh trạng thái coi như ổn định, trên mặt những người khác đều tràn ngập mệt mỏi vô cùng, khuôn mặt nhem nhuốc, ánh mắt vẩn đục, đôi môi khô khốc, liếc mắt nhìn qua giống nạn dân chết đói một tuần.

Nghỉ ngơi sau nửa giờ, Du Phong Thành thúc giục nói: “Đi nhanh đi, chúng ta cách mục tiêu rất gần thôi.”

Đại Hùng hữu khí vô lực nói: “Gần bao nhiêu?”

“Hơn mười km, thừa dịp hiện tại không có người phục kích, chúng ta phải nhanh chóng xuất phát.”

Mọi người nghe xong, từ từ bò dậy từ trên mặt đất, dùng ý chí thúc giục chính mình bước đi. Đoạn đường này rất nhiều con dốc ngắn, khoảng cách hơn mười km, lộ trình thực tế bị đội lên đến hơn 1/3, bọn họ hoàn toàn phải dựa vào một loại chấp niệm không chịu thua trong lòng để bắt buộc chính mình phải kiên trì, bằng không thể lực tiêu hao sớm đã vượt qua sức chịu đựng của bọn họ.

Đi tới đi lui, Bạch Tân Vũ tụt lại phía sau, cậu mệt đến mí mắt đều trĩu xuống, quần áo ẩm ướt dán vào da, khó chịu vô cùng, trong lòng tựa hồ có giọng nói dụ dỗ cậu bỏ cuộc, chỉ cần bỏ cuộc, lập tức có thể chấm dứt một môi trường khổ hiện tại, nhưng lại có một giọng nói còn lớn hơn nữa, hô không thể bỏ cuộc được, bằng không những khổ đau đã trải qua đều không có ý nghĩa, cậu nhất định phải khiến Lương Tiểu Mao, khiến rất nhiều người nghi ngờ cậu phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa.

Du Phong Thành đi tới phía sau, đỡ lấy cánh tay cậu, thấp giọng nói: “Tân Vũ, anh chịu được nữa không?”

Bạch Tân Vũ phờ phạc gật gật đầu.

“Bạch Tân Vũ, anh ngừng đầu nhìn tôi.”

Bạch Tân Vũ dùng lực ngừng đầu, nhìn ánh mắt Du Phong Thành, trong con mắt trong suốt như thủy tinh của Du Phong Thành, cậu thấy được khuôn mặt hỗn độn của chính mình, đó là cậu sao, như thế nào..... như thế nào một chút đẹp trai nhìn cũng không ra.

Du Phong Thành nhăn mày, “Nếu anh không chống đỡ nổi nữa cũng đừng miễn cưỡng, anh cũng không phải thật sự muốn gia nhập Báo Tuyết đại đội, tại sao anh phải làm khó chính mình như vậy.”

“Tôi muốn.....” Bạch Tân Vũ lẩm bẩm nói.

Du Phong Thành trừng mắt, “Anh muốn? Anh nghĩ muốn gia nhập Báo Tuyết đại đội?”

Đại não hỗn độn của Bạch Tân Vũ lúc này đã thanh tỉnh vài phần, cậu lắc lắc đầu, mới ý thức được chính mình vừa rồi nói gì đó, cậu muốn? Cậu muốn gia nhập Báo Tuyết đại đội ư? Cậu thật sự muốn sao? Vì cái gì? Cậu sợ khổ, sợ mệt, sợ chết, làm thế nào cậu có thể trở thành bộ đội đặc chủng, hiện tại thành thạo cậu lại nảy ra ý niệm bỏ cuộc, huấn luyện bộ đội đặc chủng chỉ biết so với mấy ngày nay sẽ tàn khốc hơn nhiều lắm, nhưng..... Cậu nhìn Du Phong Thành, trong lòng đột nhiên cảm thấy một trận bi thương, cậu ghen một mạch muốn đuổi theo bước chân Du Phong Thành, đến tận cùng là vì cái gì? Cậu rất sợ hãi phải đi tự hỏi đáp án của vấn đề này, cậu chẳng muốn biết một chút nào, tình nguyện xem như là tại bản thân cậu muốn cạnh tranh đến cùng đi. Cậu hít sâu một hơi, “Tôi muốn kiên trì đến cùng.”

Du Phong Thành thâm trầm nhìn cậu, “Anh hiện tại đi cũng không nổi.”

Bạch Tân Vũ cắn răng nói: “Chỉ là tôi đi hơi chậm, ai nói tôi không đi được.” Cậu đẩy Du Phong Thành ra, “Cậu không cần phải xen vào, tôi không sao.” Nói xong còn bước nhanh về phía trước hai bước, bàn chân đau đến muốn bật khóc.

Buổi chiều lúc 4 giờ, bọn họ đi tới trước một ngọn núi nhỏ, muốn tiến về phía mục tiêu nhất định phải trèo qua ngọn núi này, ngọn núi này tuy rằng không cao, nhưng vô cùng dốc đứng, bọn họ một lần nữa phải lựa chọn trèo qua núi hay đi đường vòng.

Nếu đi đường vòng, không biết phải đi nhiều hơn bao nhiêu km đường, nhưng núi này dốc như vậy, dựa vào thể lực hiện tại của bọn họ, có thể trèo qua hay không cũng là vấn đề thực sự.

Bọn họ dừng lại chân núi nghỉ ngơi, “ăn cơm”, bàn bạc đến tận cùng là trèo qua hay đi đường vòng, kết quả cuối cùng là Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh chủ trương trèo, ba người kia chủ trương đi đường vòng, kỳ thật bọn họ đều có cái lý của bọn họ, đều do dự, vì thế bọn họ đem ánh mắt ném về phía Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ uống một ngụm nước, đại ra nhìn vách núi dốc đứng kia, trong lòng run lên một hồi. Triền núi dốc như vậy, nhờ đâu ngã từ phía trên xuống thì coi như tiêu tòng luôn, nhưng bảo cậu đi đường vòng cậu cũng không đào đâu ra sức, cậu không muốn lãng phí một bước chân nào.

Không đợi cậu mở miệng, Du Phong Thành nói: “Câu chuyện này không phải số ít phục tùng đa số có thể quyết định được, như vậy đi, tôi cùng tiểu đội trưởng trèo, mọi người đi đường vòng.” Hắn liếc mắt nhìn Bạch Tân Vũ, “Tự anh quyết định đi với ai.”

Bạch Tân Vũ giống như không hề do dự, “Tôi trèo cùng cậu.” Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh là hai người cậu tin tưởng nhất, hơn nữa cậu cũng không thể chung nhóm với Lương Tiểu Mao.

Lương Tiểu Mao cắn chặt răng, “Tôi cũng trèo cùng mấy người.”

Đại Hùng bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng.....”

Vương Thắng thở dài, “Được rồi, chúng ta trèo đi.”

“Tốt, nếu quyết định như vậy, mọi người nhanh chóng bỏ cái gì vào bụng đã, chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi xuất phát.” Trần Tĩnh nói xong, đem một nhúm cỏ đại mặt không đôi sắc nhét vào miệng.

Ăn xong, bọn họ lấy ra dây thừng leo núi trong ba lô, nối thành một cái cột vào trên thắt lưng cả sáu người, sau đó bắt đầu leo. Triền núi kiểu kia mới bắt đầu đã nghiêng đến 80 độ, liếc mắt nhìn qua vô cùng kinh sợ, may mắn nơi dùng để đạp chân lên có vẻ không thiếu, bọn họ kiên trì bò lên.

Bạch Tân Vũ bò không đến mười mét, đã cảm giác cơ thịt toàn thân đều bắt đầu nhũn, sức lực giống như những sợi tơ bị kéo ra từ người cậu, cậu nắm lấy mỏm đá nhô ra, đạp trên vách núi, đột nhiên thân thể nhẹ bẫng, cậu trượt chân, cả người rơi xuống, Bạch Tân Vũ quát to một tiếng, lông tóc toàn thân dựng đứng, cuống cuồng ngắt lấy cỏ dại mọc từ vách đá, đồng thời dây thừng trên thắt lưng căng chặt, cậu ngẩng đầu nhìn thấy, là Đại Hùng cùng Trần Tĩnh bò ở phía trên đang cẩn thận kéo cậu, cậu nhanh chóng một lần nữa tìm đến chỗ đặt chân, ổn định thân thể.

Du Phong Thành vội la lên: “Bạch Tân Vũ, anh không sao chứ?”

Bạch Tân Vũ lắc lắc đầu, cậu sợ đến mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng, nói cũng nói không ra.

“Mọi người chuẩn bị tinh thần, nhất định phải giữ chặt người bên cạnh.” Trần Tĩnh cẩn thận, nhìn một mạch hướng lên trên bò.

Bạch Tân Vũ nhìn không được cúi đầu nhìn thoáng qua dưới chân, sợ tới mức hai mắt hoa lên.

Lương Tiểu Mao ở bên cạnh cậu, cao giọng mắng: “Ngu ngốc, đừng nhìn xuống làm gì, ngã thì sao!”

Bạch Tân Vũ dùng sức cắn môi, đem môi mình cắn ra máu, đau đớn khiến đại não hỗn loạn của cậu thanh tỉnh vài phần, cậu cảm giác thân thể lại khôi phục một ít sức lực, ra sức hướng lên trên mà bò.

Huấn luyện leo núi trong bộ đội, so sánh với lúc này quả thực không phải cùng một đẳng cấp, bởi vì giờ đây thứ duy nhất đảm bảo an toàn cho bọn họ, chỉ là sợi dây thừng cột bên hông đồng đội kia. Hơn 100 m trên núi này, là đoạn đường gian nan nhất bọn họ phải bò qua suốt cả đời này, khi bọn họ bò đến hơn phân nửa, trời không với tới đất không dưới chân, cơ hội để đổi ý cũng không có, nếu bây giờ bỏ cuộc, không còn là vấn đề bị loại hay không, mà là cái chết.

Hơn hai mươi phút sau, Du Phong Thành là người đầu tiên bò đến đỉnh núi, hắn đem chính mình nhấc lên, nắm tay Trần Tĩnh, đem Trần Tĩnh cũng kéo lên, sau đó hai người hợp lực kéo dây thừng, lôi cả bốn người còn lại lên đỉnh núi.

Khi Bạch Tân Vũ cũng bò lên được, sáu người giống như chết rồi ngã xuống đất, đại não đều trong phút chốc trống rỗng, toàn thân tựa như ép không ra tia sức lực nào, bọn họ như vừa mới chạy tránh bom, không ai muốn động dậy, âm thanh thở ra của tất cả đều trở nên mỏng manh.

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến tiếng ô tô, hơn nữa giống như không chỉ một chiếc.

Sáu người như chim sợ cành cong, mạnh bật lên từ dưới mặt đất, hướng tới phía chân núi rút chân chạy như điên, nhưng tốc độ rút lui trong tưởng tượng của bọn họ cùng tốc độ chạy thực tế chênh lệch khá xa, lúc ô tô đuổi tới trước mặt bọn họ, chỉ có Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh đã chạy vào trong rừng cây, những người khác thì bị hai chiếc xe chặn đường.

Bọn họ cầm lấy súng muốn bắn, Hoắc Kiều từ trong xe đứng lên, đeo kính đen, miệng còn đang ngậm kẹo mút, la lớn: “Đừng chạy vội thế, bây giờ chúng ta không nổ súng, nơi này không phải chỗ để nổ súng, lại đây hết đi.”

Mọi người nửa tin nửa ngờ, gắt gao ôm súng, đề phòng nhìn hắn.

Hai chiếc xe kia dừng lại, Hoắc Kiều lẳng người từ trên xe nhảy xuống dưới, nhìn bộ dáng chật vật của bọn họ, cười ha hả, “Đội của các cậu còn lại 3 phần 4, đáng khen đó.”

Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh cũng chạy trở về, chỉ là phía sau không ai cười được, mấy người đều mệt mỏi, cơ khát, khủng hoảng cùng phần nộ khi mất đi đồng đội đã làm cho bọn họ thấp thòm không chịu nổi, tràn ngập bất mãn đối với chọn lựa lần này, bộ dáng bất cần đời của Hoắc Kiều càng khiến tâm lý mọi người hận đến mức nghiến răng.

Trần Tĩnh trầm giọng nói: “Bây giờ phải làm gì?”

Hoắc Kiều từ trong túi áo lấy ra một đồng thẻ trắng, ném xuống mặt đất, “Kiểm tra trí nhớ, học thuộc trong 30 giây, bây giờ bắt đầu.”

Tất cả mọi người giật mình, não bộ chưa tiêu hóa Hoắc Kiều đến tột cùng vừa nói cái gì.

Du Phong Thành vẫn là người đầu tiên có phản ứng, hắn nhào tới bốc lên một thẻ trắng từ trên mặt đất, mắt nhìn chòng chọc đám chữ ở phía trên, miệng lẩm bẩm.

Những người khác cũng đã rõ ràng, tất cả đều nhặt lên bắt đầu đọc thuộc.

Bạch Tân Vũ nằm xuống đất dứt khoát không đứng dậy, cũng thật sự không có sức mà ngồi dậy, cậu nhìn chữ trên thẻ trắng, mắt hoa lên, tổ cha nó lại là một đoạn trong bài [Côn nhĩ khúc] [1] của Châu Kiệt Luân! Trong nháy mắt tức đến nỗi muốn chửi mọe nó chứ, nhưng chửi mọe nó còn phải lãng phí một giây, cậu thật sự không có thời gian, lúc cậu đang học trung học bài hát này rất thịnh hành, cậu nhớ rõ lúc đó mình thuộc nó, nhất định có thể nhớ lại, nhất định có thể nhớ được!

30 giây phăng phất trôi qua trong nháy mắt, chỉ nghe được tiếng Hoắc Kiều cười hi hi nói: “Hết thời gian rồi đó.” Sau đó chỉ vào Du Phong Thành, “Cậu

bắt đầu trước.”

Du Phong Thành phải học thuộc mã số của 64 loại súng tự động, những loại súng này bình thường bọn họ chưa bao giờ tiếp xúc qua, hoàn toàn là những con số xa lạ, Du Phong Thành gất gao xiết lấy tám thẻ trắng, đọc thuộc lòng từng chữ. Sau đó là Trần Tĩnh, Trần Tĩnh phải học thuộc một dãy số không hề có quy luật. Kế tiếp là Lương Tiểu Mao, Lương Tiểu Mao ngâm ra thơ tình tay ngang nghe là muốn ói, còn Đại Hùng phải học thuộc menu món cay Tứ Xuyên, Vương Thắng phải tiêu hóa một đoạn báo lá cải.

Cuối cùng, ánh mắt tất cả đều dừng lại ở trên người Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, mắt vừa nhắm, lật người nằm ngửa ở trên mặt đất, lớn tiếng phun ra lời của bài Song tiết côn, “Giáo quyền cước võ thuật lão bản luyện Thiết Sa chương.....” Cậu kiên trì nói xong hết, căn bản không biết có đúng hay không, mà cậu đã không dám mở mắt ra.

Chỉ nghe Hoắc Kiều nói: “Vòng kiểm tra trí nhớ này chỉ cho phép được nhầm một chữ duy nhất, cậu bị loại.”

Trong nháy mắt tim Bạch Tân Vũ giống như bị nước lạnh tràn vào, toàn thân đều lạnh buốt, cậu..... Cậu bị loại? Chỉ vì cậu không thể thuộc lòng một đoạn ca khúc được yêu thích! Cậu bị loại?!

Đột nhiên, cậu nghe Vương Thắng bị phẫn hết lớn một tiếng.

Bạch Tân Vũ mờ choàng mắt, gặp ánh mắt mọi người đều tập trung tại trên người Vương Thắng, lúc này cậu mới có phản ứng, bị loại không phải cậu, là Vương Thắng.

Hoắc Kiều “rắc” một cái đem kẹo mút trong miệng nhai nát, “Các cậu tiếp tục đi, chúng ta gặp nhau tại điểm tập trung.”

Wương Thắng mặt trướng đến đỏ bừng, tay nắm chặt đến bật máu, hấn giận dữ hét: “Tôi không phục!”

Bóng dáng Hoắc Kiều dừng một chút, quay người lại, “Cậu không phục?”

Wương Thắng trên trán gân xanh đều hằn lên, tròng mắt đã muốn lòi ra, “Tôi không phục! Tôi cũng phải qua ngàn cực khổ gặp tội lớn mới bò đến chỗ này, chỉ vì tôi nói sai một hai từ mà bị loại, tôi không phục!”

Những người khác tuy rằng không nói chuyện, nhưng trên mặt đã đầy oán giận, bọn họ không thể tiếp nhận chuyện lấy thứ lý do tùy tiện này mà loại đi một người, bọn họ cách điểm tập trung chỉ có không đến mười km! Vương Thắng kiên trì đến bây giờ, mắt thấy thắng lợi trước mắt, chỉ vì không thuộc được vài chữ trong một đoạn tin nhắn của báo lá cải, những trả giá của hắn đã lập tức bị gạt đi? Loại sự tình này rơi trên đầu ai cũng không thể phục!

Hoắc Kiều đeo kính đen lên, nhìn không thấy cảm xúc trong mắt hắn, nhưng chiếc cằm cứng lại của hắn khiến người ta cảm giác được một loại nghiêm túc, “Sáu người chỉ có một mình cậu không thuộc được, cậu có tư cách gì mà không phục.”

Wương Thắng ánh mắt đỏ như máu, nước nỏ nói: “Đây..... cách kiểm tra này không công bằng với tôi!”

Đại Hùng cũng nhìn không được nói: “Chúng tôi mới từ chân núi treo lên, mệt đến đứng cũng đứng không ổn, đầu óc cũng sẽ không tập trung, lập tức bảo bọn tôi trong 30 giây phải nhớ này nhớ nọ, ai làm được chứ.”

Hoắc Kiều lạnh lùng nói: “Bộ đội đặc chủng có thể làm được.” Hắn tháo kính đen xuống, biểu tình thành thực vui cười trên mặt không thấy dấu nỡ, thay vào đó là sự nghiêm túc làm người ta kinh khiếp, “Các cậu tới tham gia chọn lựa, không phải muốn trở thành bộ đội đặc chủng sao? Biết bộ đội đặc chủng là đám người như thế nào không? Bộ đội đặc chủng là trong bất cứ hoàn cảnh gian khổ nào, chỉ cần thân thể còn có thể động đậy, đầu óc có thể suy nghĩ, không thể bỏ rơi nhiệm vụ. Bộ đội đặc chủng là đối có thể ăn thịt thối, khát có thể uống máu người, các cậu bây giờ mới trải qua từng ấy khổ, chúng tôi có thể không ăn không uống chạy năm lần qua lại như thế! Học thuộc lòng chỉ là kỹ năng cơ bản nhất của một quân nhân, không biết thân thể các cậu có bao nhiêu mồ hôi, chịu đựng bao nhiêu thống khổ, nếu trước mắt các cậu chính là văn kiện tối cơ mật liên quan đến toàn bộ thắng bại tồn vong của bộ đội, các cậu dù có phải giết chết chính mình cũng phải thuộc cho bằng được!”

Hắn nói xong mấy câu này, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Hoắc Kiều bật người nhảy lên xe, hấn chỉ vào Vương Thắng, “Cậu kia, cậu theo chúng tôi trở về nơi đóng quân đi.”

Wương Thắng lau nước mắt, nắm lên hành lý của chính mình, cùng Hoắc Kiều lên xe, hấn quay đầu đối với mọi người nói: “Các cậu cố gắng, kiên trì trụ vững, tôi tại điểm tập trung chờ mọi người.”

Đại Hùng nắm tay hắn, mở miệng muốn nói cái gì, cuối cùng cái gì cũng chưa nói được.

Hoắc Kiều hướng tới năm người còn lại cười cười, “Tốt, các cậu tiếp tục đi, đúng rồi, thơ tình vừa rồi là tôi viết đó nha.” Nói xong hướng bọn họ chớp mắt, “Viết hay chứ ha.” Nói xong đeo kính đen, lái xe đi.

Wương Thắng không ngừng mà quay đầu nhìn bọn họ, bên trong mắt tràn ngập không cam tâm cùng không muốn buông bỏ, năm người đứng ở tại chỗ, thật lâu đều không nói ra được câu nào.

Bạch Tân Vũ quỳ rạp trên mặt đất, dùng lực đâm mạnh xuống, trong lòng bị đè nén không thôi, trong thân thể hình như là một lò luyện đầy lửa giận, bất cứ lúc nào cũng có khả năng nổ tung.

Lưu Liễu, Lý Giai Nhạc, Vương Thắng, từng bước từng bước bị loại một cách vô tình như vậy, nhất là Vương Thắng, hẳn cùng mọi người khổ nhọc đi tới nơi này, thể năng, nhẫn nại, kỹ thuật đều không có chỗ nào không ưu tú, chỉ bởi vì nói sai một hai chữ, những gì hắn đã thể hiện ở đằng trước đều hoàn toàn bị gạt bỏ, Bạch Tân Vũ tin rằng rất nhiều người cũng giống cậu, tựa như không thể tiếp nhận sự tàn khốc đến thế, mấy lời Hoắc Kiều nói đúng là có đạo lý, nhưng đạo lý kia rất thiếu nhân tính, trong lòng bọn họ đối với thắng cuộc lần này cảm thấy không có gì đáng giá. Chọn lựa lần này, không chỉ làm cho bọn họ thân thể mệt mỏi, cũng tạo thành thương tổn không thể miêu tả bằng lời đối với tinh thần bọn họ.

Qua hơn nửa ngày, Du Phong Thành mới nói: “Đứng lên, chúng ta đi.”

Đại Hùng nắm hành lý hung hăng ném xuống đất, giận dữ hét: “Kế tiếp sẽ là ai, sẽ bị loại vì lý do gì! Mẹ nó ông đây đánh chịu nổi, đây là cái kiểu chọn lựa chó má gì!”

Lương Tiểu Mao cũng nói giọng khàn khàn: “Vương Thắng vậy mà bị đào thải ư, cậu ta không kém hơn chúng ta chỗ nào, chọn lựa như vậy thật sự công bằng sao, Hoắc Kiều lấy tiêu chuẩn của bộ đội đặc chủng yêu cầu chúng ta, nhưng chúng ta còn không phải bộ đội đặc chủng.”

Bạch Tân Vũ thấp giọng nói: “Anh ta không lấy tiêu chuẩn của bộ đội đặc chủng yêu cầu chúng ta, nếu chúng ta là bộ đội đặc chủng, cuộc chạy bộ lần này so ra sẽ còn khó hơn vài lần.”

Du Phong Thành nói: “Không sai, đây chính là tiêu chuẩn khảo hạch để tuyển chọn bộ đội đặc chủng của Báo Tuyết, nếu một người bị đào thải, không cần tìm lý do, có lẽ may mắn cũng là một loại thực lực.”

Lương Tiểu Mao nắm chặt tay thành nắm đấm, “Tôi không chấp nhận loại lý thuyết kiểu đó.”

Du Phong Thành lạnh nhạt nói: “Cậu có thể không chấp nhận, Báo Tuyết đại đội cũng sẽ không nhận cậu, xe còn chưa đi xa, hiện tại cậu có thể bỏ quyền.”

Lương Tiểu Mao cá giận nói: “Con mẹ nó cậu có ý gì!!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chương 60

Ánh mắt Du Phong Thành lạnh băng, khiến người ta không rét mà run, hắn vừa muốn mở miệng, Trần Tình đã phản nộ quát: “Câm miệng, ngậm miệng hết lại cho tôi!”

Cả bọn im lặng trong phút chốc.

Trần Tình một hồi thờ dài, “Hiện tại chỉ còn lại có năm người chúng ta, các cậu đều là lính trong đội của tôi, từ giờ trở đi, tôi yêu cầu các cậu phục tùng mệnh lệnh, những lời tôi bảo các cậu không được nói, các cậu nuốt hết trở lại vào bụng cho tôi, mục đích chọn lựa lần này, không phải khiến cho các cậu nghỉ ngơi, công kích lẫn nhau. Báo Tuyết đại đội có tiêu chuẩn của chính nó, mặc kệ các cậu có phục hay không, đã tham gia chọn lựa là phải tuân theo tiêu chuẩn, tôi biết rõ trong bụng các cậu đều tức giận, tôi cũng tức giận, thế nhưng bởi vì tức giận ngay lập tức đầu đá lẫn nhau như vậy sao? Các cậu vẫn còn là con nít chắc? Chỗ này nếu là chiến trường chân chính, quốc gia có thể đem trọng trách bảo hộ nhân dân giao cho loại binh sĩ mang thái độ như các cậu bây giờ không?”

Lương Tiểu Mao quay đầu đi, sắc mặt vô cùng nặng nề.

Đại Hùng thấp giọng nói: “Tiểu đội trưởng, bọn em không có ý tứ gì khác, anh đừng tức giận, em chỉ là cảm thấy..... Chúng ta một đám giống như vừa mệt mỏi lại vừa ngu xuẩn, chân đi đã muốn đứt ra rồi, lại không biết lúc nào sẽ bị loại bằng phương thức kỳ quái gì, cái này thật sự khiến người ta có chút khó chấp nhận.”

Trần Tình nói: “Trước khi các cậu tới tham gia chọn lựa, hẳn là nghe qua rất nhiều lời đồn thổi về Báo Tuyết đại đội chứ nhỉ, nếu cử đến Báo Tuyết đại đội để bước vào như thế, nó đương nhiên không có khả năng là đoàn bộ đội đặc chủng đứng mũi sỏ một của toàn bộ địa khu Tây Bắc, bây giờ các cậu cảm thấy chọn lựa rất tàn khốc, nếu các cậu thông qua khảo nghiệm cửa thử nhất, tất cả những gì các cậu phải đối mặt tiếp theo sẽ càng tàn khốc hơn, huấn luyện sẽ khổ nhọc hơn so với lúc này nhiều, mà thành thử thật sự có một ngày các cậu đứng trên chiến trường, phải đối mặt với kẻ địch tàn bạo, bay tới bay lui bên cạnh là súng đạn hàng thật giá thật, bất cứ lúc nào cũng có thể chết nơi đất khách quê người, những mệt mỏi uất ức lúc này nếu đem ra so sánh với khi đó thì đã là cái gì? Phong Thành nói đúng, nếu ai cảm giác chính mình không chấp nhận được, lý trí nhất lúc này nên buông tay đi thôi.”

Lương Tiểu Mao nắm chặt tay thành nắm đấm, “Tôi sẽ không bỏ cuộc, tôi chịu được khổ, tôi không sợ chết, khó khăn hiện tại không thể khiến tôi chùn bước đâu!”

Đại Hùng cũng nói: “Tui cũng sẽ không buông tay, đã đi đến bước này, tui nhất định phải xem xem Báo Tuyết đại đội cuối cùng thì trâu bò đến như thế

nào.”

Trần Tĩnh nói: “Tốt, mọi người lấy hành lý, xuất phát.”

Bạch Tân Vũ giầy dụa bỏ lên từ trên mặt đất, sự mệt mỏi thân thể đã vượt qua tưởng tượng của cậu, nhưng bộ não lại ngoài ý muốn vô cùng tỉnh táo, có lẽ cuộc kiểm tra trí nhớ vừa rồi đã gỡ tình cái đầu đang gà gât của cậu, có lẽ vừa rồi Bạch Tân Vũ đã bị một tiếng “bị loại” của Hoắc Kiều kia táng cho mình mất trở lại. Tóm lại, cậu đột nhiên ý thức được chính mình có lẽ là một người rất may mắn, căn bản cậu không tin chính mình trong 30 giây có thể thuộc lòng một đoạn văn hoặc dãy số hoàn toàn xa lạ, nhưng trùng hợp cậu lại vớ phải một khúc hát mà trong trí nhớ còn có chút ấn tượng, một cửa này hoàn toàn là do cậu may mắn mới vượt qua, chuyện này không khiến Bạch Tân Vũ cảm thấy nửa điểm vui sướng, nhớ tới ánh mắt ảm đạm Vương Thắng trước khi đi kia, cậu liền có cảm giác bản thân vượt qua được vòng này chẳng có gì vinh quang, dọc theo đường đi, là Du Phong Thành khắp nơi che chở cậu, kéo cậu né viên đạn, canh gác để cậu vụng trộm chộp mắt rất nhiều lần, thậm chí đem một ngụm nước cuối cùng cho cậu uống, mà vòng kiểm tra duy nhất cần cậu độc lập hoàn thành, cậu vẫn là do may mắn mới qua được, cậu càng nóng lòng chứng minh năng lực của chính mình, dường như càng không làm gì được, loại cảm giác uể oải này khiến Bạch Tân Vũ rất khó chịu.

Sau khi bọn họ chạy vào trong rừng, cách mục tiêu chỉ khoảng bảy tám km, mắt thấy thẳng lợi ở trước mắt, năm người đều cố gắng bòn rút sức lực từ mỗi kẽ hở bên trong xương cốt, nhanh chóng hành quân. Chạy được một đoạn đường, bọn họ bị tấn công, lần đầu trong ngày hôm nay, và có lẽ cũng là lần cuối, mai phục lần này không phải từ hai bên đường, mà là từ trên trời.

Lúc bọn họ nhìn thấy bóng dáng trực thăng ở phía xa xa, cả bọn ngay lập tức dự đoán được nó đang hướng về phía này, phạm vi hoạt động của trực thăng rất rộng, bên trong chắc chắn có một tay súng bắn tỉa, bọn họ lại đang chạy qua một quãng rừng thưa thớt cây cối, tuyệt đối không có đường sống, cho nên cả bọn nhanh chóng quyết định, phải ngay lập tức dựng được một công trình che chắn, chờ lúc trực thăng đi rồi mới tính sau.

Trong một phút đồng hồ mọi người phải tìm kiếm một chỗ trùng thích hợp, dùng nhánh cây, lá cây trùm ở trên người, nhanh chóng dựng một chỗ che chắn cho một người, trốn vào. Trực thăng rất nhanh đã bay đến tuần tra phía trên đầu bọn họ, âm thanh ù ù xoay quanh trên đỉnh đầu, trong lòng năm người đều có chút lo lắng, không biết hàm che chắn của chính mình có an toàn hay không, một khi bị phát hiện, không ai có thể chạy được viên đạn từ súng bắn tỉa.

Đột nhiên, bên tai bọn họ vang lên tiếng súng, đạn giấy đánh vào bên cạnh bọn họ, lá cây rung động, mấy người thờ mạnh cũng không dám, lúc này chỉ sợ tùy tiện cử động một chút, cũng có khả năng không trốn khỏi ánh mắt lợi hại của tay súng bắn tỉa kia.

Trực thăng ước chừng xoay hơn hai mươi phút ở trên trời, âm thanh mới dần dần đi xa mất.

Bọn họ bò ra từ trong chỗ che chắn, tiếp tục chạy về phía trước, không được bao lâu, trực thăng vòng trở lại, cả bọn lập tức nhận ra lộ trình của chiếc trực thăng này trùng với quãng đường đến mục tiêu, cố ý muốn làm chậm tốc độ của bọn họ. Cả bọn một đường trốn trốn tránh tránh, lúc đầu chỉ hai ba giờ là đã có thể đến nơi, nhưng đến khi trời tối bọn họ vẫn đang đi tới. Sau khi trời đã tối sẽ tiện hành động hơn, bọn họ quyết định phải một hơi chạy đến điểm tập trung sau đó mới nghỉ ngơi, bằng không qua một đêm chắc chắn sẽ bị các đội ngũ khác đuổi kịp và vượt qua.

Rạng sáng hơn 2 giờ, sau khi đã trải qua 65 giờ cơ khát bức bách, lo lắng đề phòng lẫn lộn đường xa, bọn họ rốt cuộc lại một lần nữa thấy được quốc lộ cùng ánh đèn của nhân loại, chỗ đó giống như một doanh trại tạm thời, mục đích của toàn bộ hành trình hiển nhiên là ở đây, trong tay năm người đều cầm gậy gỗ, đi lại tập tễnh, hai mắt đại ra, nhìn như cái xác không hồn, trừ Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh còn có hình người, những người khác dường như đã mệt đến đầu óc không còn tỉnh táo.

“Đến, đến, chúng ta đến nơi rồi.” Trần Tĩnh kích động chỉ vào doanh trại.

Bạch Tân Vũ cảm động đến rơi nước mắt, nếu không phải cậu còn có thể khóc, cậu đã nghi ngờ có phải bản thân hiện tại đã chết hay không, nếu chưa chết, chân cậu hẳn là đã dăng cho ma quỷ một bữa, bởi vì cậu cơ hồ không cảm thấy đôi chân của chính mình nữa.

“Đến..... Đến.....” Đại Hùng thì thào, thanh niên trai tráng cao đến 1m90 lúc này thế mà lại đang nhẹ giọng nức nở.

Chân Bạch Tân Vũ mềm nhũn, phịch một tiếng quỵ xuống đất, trong nháy mắt nhìn thấy doanh trại, cậu có chút thả lỏng, khi thả lỏng, thân thể căng cứng gồng lên quá lâu ngay lập tức sẽ không chịu nổi mà đổ sụp, cậu thở dài một tiếng, “Rốt cuộc cũng đến nơi.”

Du Phong Thành kéo lấy cánh tay cậu, “Bây giờ không phải thời gian để nghỉ ngơi, chúng ta tuy đã nhìn thấy doanh trại, nhưng dựa vào kinh nghiệm lúc trước, cũng không biết có thể bị tấn công hay không, trừ phi chính miệng Hoắc Kiều nói chúng ta đã đến mục tiêu, bằng không cái gì cũng không chắc chắn được.”

Bạch Tân Vũ giống như bạch tuộc một phen ôm chặt eo Du Phong Thành, nhưng thân thể vẫn cứ sụp xuống, Du Phong Thành đành phải nắm lấy cổ áo cậu.

Trần Tĩnh can rằng nói: “Cố lên, chúng ta đêm nay phải cố gắng đến bước cuối cùng, hoàn thành nhiệm vụ, có lẽ sẽ có thể nghỉ ngơi.”

Bạch Tân Vũ chộp lấy cánh tay Du Phong Thành, bò lên từ mặt đất, cho đến giờ cậu đã bị tra tấn đến mất hết sức lực, cậu vỗ vỗ mặt mình, “Đi thôi, thừa dịp chúng ta còn có thể cử động.....”

Năm người lặng lẽ tới gần doanh trại, trong doanh trại có năm sáu lều trại, có lẽ không thiếu người, còn có thật nhiều xe bán tải, thật xa, bọn họ đã ngủ thấy mùi đồ ăn bay ra từ bên trong, hiện tại thời gian ăn tối đã qua lâu rồi, nhưng thứ mùi kia vẫn không hề tiêu tán, đối với cả đám đã hai ngày ăn cỏ dại cùng sâu bọ mà nói, hiện tại cho dù có ném tỏi đến trước mặt, bọn họ đều có thể ngấu nghiến mà ăn cho sạch bách.

Năm người ném gậy gỗ xuống, phủ phục bò về phía doanh trại. Trong doanh trại có một nửa là lều trại, thế nhưng bên ngoài cơ hồ không có ai, chỉ có một hai người đứng gác ở phía trước.

Du Phong Thành nói nhỏ: “Cảnh giới rất lỏng lẻo, chỉ sợ có mai phục.”

“Tôi biết là có khả năng, thế nhưng hiện tại cách phòng bếp không đến mười mét á, tui ngửi thấy mùi rồi nè.” Đại Hùng nói xong, dùng lực nuốt nước miếng, âm thanh kia truyền vào trong màng nhĩ rành rọt rõ ràng.

“Tôi giống như cũng..... ngửi thấy được.” Bạch Tân Vũ nói, cái lều kia giống như đang ngoắc tay gọi bọn họ đến, cậu suýt nữa không không chế được muốn vọt vào làm một bữa no nê.

Lương Tiểu Mao nói: “Tiểu đội trưởng, làm sao bây giờ?”

Trần Tinh suy nghĩ, “Không thể tùy tiện đi vào, lúc bọn tôi lấy trang bị tại trạm cung cấp đã đụng phải mai phục, giờ chúng ta phải nghĩ biện pháp hạ gục lính canh, sau đó.....”

“Tiểu đội trưởng!” Bạch Tân Vũ chỉ vào cách đó không xa, “Có người qua, đó là không phải là một đội khác sao?”

“Cái gì?” Mấy người nhìn về hướng Bạch Tân Vũ chỉ, thật sự có hai người cũng giống bọn họ chống gậy tập tễnh đi về phía doanh địa, hoàn toàn là trực tiếp đi qua, không có một chút che dấu, cả đám trơ mắt nhìn hai người kia đi đến trước mặt người lính trực ban, nói vài câu rồi trực tiếp đi vào.

Năm người im lặng ngẩn tò te.

Bởi vì lúc lấy trang bị đã bị mai phục, lại còn có Hoắc Kiều với cái tiêu chuẩn thông qua quỹ quái nào đó của hắn, cho nên cả đám theo bản năng đem mọi chuyện phức tạp hóa lên. Bọn họ bò lên từ mặt đất, noi theo hai người kia, bay thẳng đến chỗ người đang trực ban, quả nhiên, người đó thấy bọn họ mang bộ dạng bất đắc dĩ, còn cười cùng cả bọn chào hỏi, “Các cậu là đội ngũ về đích thứ hai, chúc mừng nhé.”

Khi anh ta nói ra những lời này, hòn đá nặng như chì treo lơ lửng trong bụng cả lũ đều rơi xuống, bọn họ đến! Đến rồi! Năm mươi km chạy bộ, trải qua 66 giờ, bọn họ quả thực đã đến mục tiêu! Mấy người run chân đi vào doanh địa, lúc nhìn thấy hai người kia đã té thẳng cẳng trên mặt đất, bọn họ cũng cùng ruynh ruynh ngã quỵ xuống đất, chỉ cảm thấy trong não một trận trời đất rung chuyển, cơ thịt khắp người cùng tay chân không rút ra lấy một tia sức lực, bọn họ nghĩ không bao giờ muốn nhúc nhích gì nữa.

Vài người đi ra từ trong lều trại sáng đèn, cầm đầu chính là Hoắc Kiều đang mặc áo ba lỗ quần đùi, Hoắc Kiều cười nói: “Chúc mừng, các cậu tính ra cũng đến cùng một lúc, năm mươi km chạy bộ này các cậu đã thuận lợi thông qua.”

Nghe đến câu này, đôi mắt của mấy người đều nóng lên, bọn họ rất muốn nhảy dựng lên hoan hô, nhưng thật sự sức đề nhếch miệng còn không có. Bạch Tân Vũ cảm thấy nếu bây giờ có người vác dao đến khắc trên mặt cậu, thì cậu cũng..... “Như vậy bây giờ bắt đầu tiến vào vòng tiếp theo đi.” Hoắc Kiều sáng sủa nói.

Cái đệt?! Bạch Tân Vũ tròn mắt, trong lòng ngay lập tức chửi tục đến gà bay chó sủa, Hoắc Kiều nói cái gì? Vòng tiếp theo? Còn có vòng tiếp theo? Bây giờ vào ngay vòng tiếp theo?

Bảy người vọt ra trên mặt đất đều phát ra từ khí trầm trầm gào thét, đại đa số người đã ảo tưởng bản thân lấy bóng súng táng vào đầu Hoắc Kiều.

Hoắc Kiều nói: “Xe quân dụng ở chỗ này, mỗi đội có thể lấy một chiếc, mỗi người lấy một chiếc cũng được, đi về phía trước, các cậu chạy xe đến một đập chứa nước, sau đó điều khiển thuyền xung phong đến bờ bên kia, cuối cùng đến căn cứ huấn luyện của chúng tôi, khoảng cách thẳng tính ra 120 km, nhắc nữa cho biết nè, dù các cậu có lấy thuyền hay xe nào, đều bị hỏng một bộ phận nào đó, vòng này kiểm tra khả năng sửa chữa phương tiện giao thông. Điều kiện bị loại của vòng này là: nằm trong một nửa số người đến cuối.”

Mấy người chống đỡ đã muốn xui bò lên từ mặt đất. Một cửa này nếu so sánh với năm mươi km chạy lang thang xem ra thoải mái hơn, có xe lại có thuyền, đại bộ phận lộ trình không cần dùng chân chạy, nếu đoạn thời gian thống khổ nhất đã gắng gượng qua được, tự nhiên không có khả năng buông tay vào thời điểm này, bọn họ cứ như vậy bò đến chỗ đám xe tải.

Đến đầu tiên là đội vàng, chín người chỉ còn lại có hai, bọn họ mở cửa, khởi động mấy chiếc xe, tựa như muốn xem hỏng hóc của mỗi xe như thế nào rồi mới quyết định chọn, thế nhưng chỗ bị hỏng tạm thời chưa thể hiện ra nên cơ hồ rất khó thấy được, cuối cùng bọn họ lấy đại một chiếc.

Năm người chia ra lấy hai xe, để ngừa vạn nhất có một chiếc xe không sửa được, còn có thể dựa vào chiếc còn lại.

Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ ngồi một chiếc, ba người còn lại ngồi một chiếc, bọn họ xuất phát chậm hơn so với đội vàng năm phút đồng hồ, lúc bọn họ xuất phát, người của các đội ngũ khác đều chưa tới, bọn họ đoán, cuối cùng những người đến được căn cứ, hơn nửa qua được cửa sẽ không quá 15 người, điều này làm cho bọn họ vô cùng gấp gáp. Vòng này tuy rằng so với chạy bộ năm mươi km thì đơn giản hơn, thế nhưng tỉ lệ đào thải cao hơn rất nhiều, quy tắc càng thêm tàn khốc, theo như lời Hoắc Kiều một nửa những kẻ đến sau sẽ bị loại, nói cách khác bọn họ căn bản không biết đến tốt cùng có bao nhiêu người có thể thông qua năm mươi km chạy bộ, lại có thể tham gia hạng mục này, vạn nhất chỉ có hai đội bọn họ có thể bước vào vòng điều khiển xe và thuyền, như vậy bảy người ít nhất có ba sẽ bị loại, mà hai người của đội vàng đi trước, đã vượt lên đầu bọn họ rồi.

Du Phong Thành lái xe, Bạch Tân Vũ tê liệt ngã xuống tại ghế phó lái, mệt đến không mở nổi mắt, nhưng miệng vẫn than thở: “Cậu lái một lúc rồi đổi cho tôi.”

Du Phong Thành nói: “Anh mà mở mắt ra được tôi cũng không yên tâm để anh lái, tôi không muốn xe tan người nát đầu.”

Bạch Tân Vũ mở mí mắt nặng trĩu, “Tôi còn sợ cậu không tỉnh táo nổi.”

Du Phong Thành dùng sức dụi đôi mắt mệt mỏi, “Không tỉnh táo là điều chắc chắn, anh nhớ rõ chúng ta đã bao lâu rồi không ngủ không?”

Bạch Tân Vũ cười khỏ một tiếng, “Tôi mệt đến tự hỏi cũng không có sức.”

Du Phong Thành nói: “Lên thuyền rồi, cũng còn có hơn mười km đường cần đi bộ, buổi tối hôm nay không thể nghỉ ngơi, anh ngủ một lúc đi.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Tôi không thể ngủ, tôi muốn nói chuyện với cậu, không thì cậu cũng sẽ rất khó đỡ.”

“Tôi chịu đựng được.” Du Phong Thành vừa nói xong, liền hung hăng nhấp một cái, hất bốc lên chai nước, hớp một ngụm, trong mắt giăng đầy tơ máu.

Bạch Tân Vũ bắt được tay hắn, “Cậu cũng không phải siêu nhân, vừa rồi..... tiểu đội trưởng cùng cậu là một nhất.” Khi có phục kích tất cả đều là Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh xông vào trước tiên, điều tra, dò đường, dò bẫy cũng đều là việc của hai người bọn họ, trừ đó ra dọc theo đường đi Du Phong Thành còn che chở cho cậu..... Bạch Tân Vũ cảm thấy một chút chột dạ, nếu cậu không tới đây, Du Phong Thành có thể hay không so với bây giờ thoải mái hơn rất nhiều? Cậu nhìn không được hỏi: “Du Phong Thành, tôi.....”

“Ừ? Cái gì?”

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Tôi có ngại chân cậu không?”

Du Phong Thành nhéo nhéo ngón tay Bạch Tân Vũ, “Không.”

Bạch Tân Vũ đem cánh tay hắn ôm ở trong lòng, tựa như ôm lấy có thể khiến hắn an tâm như vậy, “Thật sự là không hở?”

Du Phong Thành nói: “Không, biểu hiện của anh so với trong tưởng tượng của tôi tốt hơn nhiều lắm.”

Bạch Tân Vũ nhếch môi cười cười, nghe Du Phong Thành nói những lời này, cậu cảm thấy khổ nhọc như hiện tại cũng không phải không đáng giá.

Du Phong Thành rút cánh tay ra, sờ sờ đầu cậu, quay lại nhìn Bạch Tân Vũ một cái, “Từ lần đầu tiên tôi gặp anh đến bây giờ, anh thay đổi rất nhiều, cứ như không phải là cùng một người nữa vậy.”

Bạch Tân cười khúc khích, “So với trước kia là càng ngày càng đẹp trai lại còn đàn ông ngời ngời phải không?”

Du Phong Thành vỗ lấy tay cậu đưa đến bên môi hôn một cái, cười nhẹ nói: “Cái này quyết định ở trên giường nha.”

Bạch Tân Vũ cười mắng: “Tại sao lại được quyết định ở trên giường chứ?”

Du Phong Thành há miệng, bắt lấy đầu ngón tay của cậu nhắm nhắm, “Vì tôi là người quyết định.”

Bạch Tân Vũ khòe miệng giật giật, quốc lộ tối đen mà yên tĩnh liếc mắt nhìn không thấy đầu, thùng xe nhỏ hẹp khiến cả thế giới thu lại giống như chỉ còn lại có hai người bọn họ, bọn họ mệt đến không chịu nổi, bọn họ dựa vào lẫn nhau, trong không gian chỉ có hơi thở của hai người, tràn ngập hương vị của đối phương, không dễ ngủ, nhưng làm người ta cảm thấy an tâm một cách kỳ dị. Bạch Tân Vũ thật sự hi vọng chiếc xe này có thể chạy mãi, bởi vì cậu không biết chờ ở điểm tập trung, có phải hay không là kết quả cuối cùng khiến cậu cùng Du Phong Thành phải ly biệt.

Xe chạy khoảng năm sáu mươi km, đã bắt đầu có vấn đề, Du Phong Thành đỗ xe ở ven đường, mở mui xe bắt đầu kiểm tra, bọn họ dùng vô tuyến điện liên hệ với Trần Tĩnh, kết quả đám Trần Tĩnh cũng đang dừng ở đằng sau, cách bọn họ có nửa km, bọn họ phân thành hai đội bắt đầu sửa chữa.

Hai người cầm ra trong cốp xe công cụ sửa chữa, cần đèn pin, kiểm tra các bộ phận của động cơ, bọn họ vật lộn hơn một giờ, rốt cuộc tra ra bộ phận đánh lửa của động cơ có vấn đề, lại tìm thấy được một bộ phận đánh lửa mới một góc cực khuất của ô tô, đổi xong, bọn họ đã tiêu tốn hai giờ.

Cả bọn một lần nữa khởi động xe, đạp chân ga chạy như điên, ở trên đường, bọn họ vượt qua đội vàng còn đang sửa chữa ô tô, khiến cả đám nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Lúc tảng sáng, cả bọn rốt cuộc tới được trạm thủy điện, trạm thủy điện này là nguồn của đập chứa nước loại nhỏ mà bọn họ đã bơi qua, ao trữ nước của trạm thủy điện cũng không phải cái hồ nhỏ, cự ly giữa hai bờ ít nhất phải hơn ba trăm mét, dựa vào thể lực hiện tại của cả đám không thể bơi qua, đương nhiên phải lái thuyền.

Hơn mười chiếc thuyền xung phong đã được chuẩn bị ở bên bờ, bọn họ xuống xe, chạy tới mới thấy, động cơ đã bị tháo rời ra khỏi tàu, bọn họ phải tự thân lấp ráp! Hơn nữa bởi vì thuyền xung phong vô cùng nhỏ, năm người ngồi lên có chút miễn cưỡng, bọn họ đương nhiên phải chuẩn bị ít nhất hai chiếc.

Lúc trong bộ đội tuy rằng đã học qua kiến thức cơ bản về sửa chữa phương tiện giao thông, nhưng đều không chuyên sâu, tu sửa gì đó cực kỳ lao lực. Lúc bọn họ đang vật lộn hết óc sửa chữa, người của một đội khác chạy tới, vậy mà không phải đội vàng, mà là hai người còn lại của đội xanh lá.

Trần Tĩnh thờ dài, nhỏ giọng nói: “Tôi biết một người trong bọn họ, là người trong đội cơ khí của đại đội ta, chuyên môn có sẵn, chúng ta không thể so với bọn họ được.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Con mẹ nó thế không phải là ăn gian à?”

Trần Tĩnh lắc đầu, “Không thể nói như vậy, mỗi người một nghề, chúng ta am hiểu điều tra, mai phục, cho nên mới có thể giữ lại năm người.”

Lương Tiểu Mao xoa xoa mặt, dầu máy trên tay tất cả đều bôi hết lên mặt, cậu ta nhìn hai binh sĩ bên đội cơ khí, ánh mắt sáng ngời có thần, hạ giọng nói: “Bảo Tuyết đại đội không quy định chúng ta không thể tấn công người của đội khác chứ?”

Trần Tĩnh tròn mắt, “Cậu muốn. ....”

Lương Tiểu Mao nói: “Bọn họ chắc chắn sẽ sửa rất nhanh thôi, chúng ta cướp một chiếc đi.”

Phản ứng của mấy người còn lại không giống nhau, Trần Tĩnh trầm trầm nhăn mày, Đại Hùng do dự đầy mặt, Du Phong Thành mặt không chút thay đổi, Bạch Tân Vũ tròn mắt há hốc mồm, Lương Tiểu Mao nói xong câu đó, dường như cũng có chút chột dạ, nhưng vẫn tiếp tục biện giải: “Chúng ta cũng đâu làm bị thương họ thật đâu mà...”

Trần Tĩnh trầm giọng nói: “Không được, chúng ta không thể chĩa súng vào chính đồng đội của mình, cướp công sửa xe của người khác ..... Chúng ta sẽ thành cái gì?”

Lương Tiểu Mao than thở nói: “Nhưng cái này không trái với quy định, ai cũng chưa nói không thể làm như vậy, mấy cái này hỏng khó sửa lắm, chẳng lẽ chúng ta cứ bơi qua như hồi trước?”

Trần Tĩnh kiên quyết lắc đầu, “Không được, nếu vì chọn lựa mà làm ra chuyện này, tôi lương tâm bất an cả đời.”

Lương Tiểu Mao nhìn về phía những người khác, “Các cậu nói đi? Những người đến sau sẽ bị loại đấy, nói không chừng chính chúng ta lại nằm trong một nửa số người đến cuối, đã đến đây rồi còn bị loại, các cậu cam tâm sao?”

Những người khác đều không nói gì, Đại Hùng dường như muốn phụ họa, nhưng lại không vượt qua được chính mình, Du Phong Thành từ đầu chí cuối không biểu hiện gì, không nói một lời, vùi đầu nghiên cứu động cơ, hầu kết Bạch Tân Vũ di chuyển lên xuống, lần đầu tiên cậu nghĩ muốn tán đồng ý kiến của Lương Tiểu Mao, nhưng nhìn thấy biểu tình nghiêm túc của Trần Tĩnh, cậu không dám, hơn nữa, nếu thật sự bảo cậu giờ súng hướng về phía chính đồng đội của mình để cướp một con thuyền, cậu không biết bản thân có thể xuống tay được hay không.

Không sai, Hoắc Kiều chưa từng nói rằng không thể tấn công người của đoàn đội khác, hơn nữa giữa bọn họ vốn đang tồn tại một sự cạnh tranh, vì chiến thắng của chính mình, dùng một ít thủ đoạn dường như cũng không có gì đáng trách, chung quy cũng không phải thật sự làm bị thương người ta, nhưng mà, Bạch Tân Vũ vẫn cảm thấy không thoải mái, nếu bọn họ thật sự làm, chỉ sợ sẽ giống như lời Trần Tĩnh, vĩnh viễn lương tâm bất an. Bây giờ cậu mới phát hiện, cậu cùng Lương Tiểu Mao có một điểm giống nhau, đều là những kẻ theo chủ nghĩa cơ hội, tương đối ích kỷ, muốn đâu cơ trực lợi, mà Trần Tĩnh cùng bọn họ hoàn toàn tương phản, Trần Tĩnh rất chính khí, có đạo đức trong sáng, bên trong mắt không chấp nhận một hạt cát lọt vào, cũng không chấp nhận được trên người mình có chỗ nào bẩn, có một lãnh đạo như vậy, thật sự là nửa lợi nửa hại.

Lương Tiểu Mao thấy không ai nói gì, bực mình cúi đầu, “Được, chúng ta sửa, thua thì thua, tôi cũng nhận, làm gì được nữa.”

Hai mươi phút sau, người của đội xanh xuất phát, lại qua nửa giờ nữa, người của đội vàng đến, lúc này, bọn họ mới trang bị xong động cơ của thuyền xung phong, có kinh nghiệm lần đầu tiên rồi, lần thứ hai cũng nhanh hơn, cả đám loay hoay hơn một giờ, rốt cuộc cũng hoàn thành loại công việc khiến người ta không kiên nhẫn đến muốn moi gan rút ruột này, bọn họ ngồi trên thuyền xung phong, hướng tới bờ bên kia lướt đi, nhưng, trước mắt bọn họ đang chậm hơn đội xanh ít nhất 1 giờ.

Phía sau, trời đã hoàn toàn sáng, khoảng cách 50 km chạy bộ trong 72 giờ, chỉ còn lại có hai giờ cuối cùng.

Năm người cả ngày uống nước no bụng, vượt qua hai mươi bốn giờ không hề chớp mắt, biết là thắng lợi đang ở trước mắt, nhưng bọn họ cũng đến bờ vực tan vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Chương 61

họ không có thời gian nghỉ ngơi hay ăn uống gì, chỉ có thể kiên trì bước tới, ước chừng có khoảng 7-8 km chạy bộ đang chờ đợi họ.

Đại Hùng vừa đi vừa rên rỉ, “Nếu không phải vừa rồi ở trên xe nghỉ ngơi xiu xiu, chắc chắn bây giờ tui một bước cũng không đi nổi á.”

Bạch Tân Vũ phờ phạc bảo: “Tại sao tôi thấy nghỉ xong ngược lại càng mệt mỏi, chân càng đau .....”

Trần Tĩnh nói: “Bởi vì lúc trước chân các cậu đau đến tê dại, bây giờ cơ bắp mới bắt đầu có phản ứng.”

“Chúng ta thật sự có thể đến nơi sao.....” Lương Tiểu Mao thở dài: “Nếu tôi được căn cứ rồi phát hiện chúng ta vẫn bị loại, lúc đó làm sao?”

Mọi người không nói chuyện, bởi vì không có ai muốn trả lời vấn đề này, đã trải qua từng ấy mệt mỏi cùng thống khổ, nếu cuối cùng vẫn thất bại, lúc đó làm sao? Còn có thể làm sao được, chỉ có thể chấp nhận, thế nhưng kết quả cuối cùng còn chưa rõ ràng, bất cứ ai cũng sẽ không bỏ cuộc, dù phải bỏ cũng muốn bỏ đến điểm tập trung.

Hùng đông, trực thăng tuần tra lại xuất hiện, tiến hành bao vây tiểu trừ bọn họ từ trên không, cả bọn căn bản không có thời gian đào công sự che chắn, chỉ có thể chạy trốn trong rừng, lợi dụng cây cối né đạn. Trực thăng bay thật sự thấp, đạn giấy rải trên gốc đại thụ bọn họ trốn, xối lên một mảnh vỏ cây, âm thanh vang lên đoàng đoàng nghe như tiếng tim đập hoảng hốt, cả đám không thể rời chỗ nấp, chỉ có thể dựa theo góc độ của trực thăng mà chạy qua lại giữa những gốc cây, cứ tiếp tục như vậy bọn họ sẽ kẹt mãi ở nơi này, bị bòn rút thời gian.

“Mẹ kiếp, không thể giết bọn họ luôn được sao? Các cậu ai còn dư đạn?”

Mọi người im lặng một trận, Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh là hai người phụ trách đột kích, súng đạn đã sớm bắn sạch sành sanh, Đại Hùng cùng Lương Tiểu Mao cũng không còn đạn, cuối cùng, Bạch Tân Vũ nói: “Tôi còn nửa băng đạn thôi.”

Trần Tĩnh hỏi: “Cậu có thể bắn trúng không?”

Bạch Tân Vũ hơi hơi nhón đầu nhìn lên, một viên đạn lập tức bắn vào trên thân cây, cậu nhanh chóng lùi đầu về, thờ hồn hèn nói, “Cự ly ước chừng 400 mét, tôi..... Tôi không chắc chắn.”

“Anh có thể bắn trúng.” Du Phong Thành hạ giọng: “Anh đã từng cách 500 mét bắn trúng hồng tâm”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng cái ực, “Nhưng cái đó bất động mà, như thế này.....”

Du Phong Thành nhìn cậu, “Tôi hấp dẫn lực chú ý của tay súng bắn tỉa, anh bắn.”

Bạch Tân Vũ lập tức nói: “Không được, cậu đi ra ngoài chắc chắn sẽ bị bắn trúng.”

“Cứ như vậy sẽ lãng phí thời gian, tôi tình nguyện mạo hiểm một phen.” Du Phong Thành bỏ ba lô trên người xuống, “Anh nghe này, bây giờ tôi quăng ba lô ra, có thể hấp dẫn sự chú ý của tay súng bắn tỉa trong nửa giây, nếu may mắn có thể hắn sẽ bắn vào ba lô, thời gian cho phép sẽ tăng thêm nửa giây nữa, sau đó tự tôi sẽ chạy đến bên cạnh cái cây đó, hấp dẫn hắn ta nổ súng, tôi tranh thủ cho anh khoảng 3 đến 4 giây, anh nhất định phải ngắm chuẩn, hơn nữa phải bắn trúng mục tiêu.”

Hai mắt Bạch Tân Vũ mở to, giọng điệu vô cùng không tin tưởng: “Du Phong Thành, nhờ đâu tôi không bắn trúng mục tiêu, mà cậu..... Cậu bị trúng đạn.” Cậu chưa từng gánh vác trọng trách gì, cũng chưa tới luyện đầy đủ dùng khí để có thể gánh vác trách nhiệm, bình thường Bạch Tân Vũ vẫn vô cùng tự tin đối với năng lực bắn tỉa của bản thân, nhưng chẳng qua lúc đó đang ở sân bắn ngắm vật chết, tự tin là tự tin so với mấy binh sĩ khác, bảo cậu đi hạ một tay lính bắn tỉa đang cầm súng ngồi trên trực thăng, hơn nữa còn phải hoàn thành toàn bộ động tác ngắm cùng bắn trong có không đầy 3- 4 giây, căn bản cậu không thể đảm bảo, nếu chỉ là thành bại của một mình cậu còn chưa nói, mấu chốt là lần đầu tiên cậu gánh vác trọng trách như vậy, lại liên quan trực tiếp đến việc Du Phong Thành có bị loại hay không, Du Phong Thành mạo hiểm nhảy ra làm mồi trước nòng súng, nếu cậu thất bại, cậu phải đối mặt với Du Phong Thành như thế nào bây giờ? Cậu nhớ tới lời Du Phong Thành từng nói, tốt nhất đừng trở thành cái “nhờ đâu” kia, nhưng nhờ đâu..... Hai người cách một cái cây nhìn nhau, Du Phong Thành rõ ràng thấy được sự khiếp đảm trong mắt Bạch Tân Vũ.

“Bạch Tân Vũ, anh nhìn tôi đây.”

Bạch Tân Vũ run run nói: “Mắt cậu có vấn đề đấy à, tôi, tôi đang nhìn đấy chứ.....”

“Mắt anh mờ dần đi đâu vậy, tôi muốn anh nhìn thẳng vào mắt tôi cơ mà.” Du Phong Thành tăng thêm âm điệu.

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào mắt Du Phong Thành, không khỏi lại hít sâu một hơi nữa, tại sao đôi mắt của hắn lại kiên định đến thế, từ lúc quen biết Du Phong Thành tới nay, bên trong đôi mắt người này chưa bao giờ có sợ hãi cùng khiếp nhược, hắn vẫn luôn luôn kiên định, không sợ sệt, mạnh mẽ, bừa bãi, tự phụ, hắn vừa xuất hiện đã là tân binh chói mắt nhất trong toàn đám tân binh, trên người hắn bất cứ khi nào đều có thể tản ra hào quang khiến người ta tự thấy xấu hổ, chẳng sợ giờ đây thân thể mướt mồ hôi, đầy mệt mỏi, cặp mắt bình thường sắc bén như sói như hổ kia không hề có lấy một tia ảm đạm.

Bạch Tân Vũ cảm lạnh trong phút chốc, thói quen ý lại vào kẻ mạnh được nuôi dưỡng từ khi còn bé giống như lại muốn phát tác rồi, cậu thậm chí muốn vút súng của mình cho Du Phong Thành giải quyết, nhưng dưới ánh mắt kia, Bạch Tân Vũ căn bản không có đường lui.

Du Phong Thành trầm mặc quan sát cậu, “Bạch Tân Vũ, anh nhất định phải nhớ lại sức mạnh mà anh đã dùng để chiến thắng tôi trong cuộc thi lần đó, tôi tin anh có thể bắn trúng.”

Tại lúc Du Phong Thành nghiêng răng nói ra những lời này, trái tim Bạch Tân Vũ giống như bị thứ gì đó xuyên qua, tê tê đại đại, một dòng năng lượng vô hình đột nhiên rót vào trong thân thể. Dọc theo đường đi, toàn là do Du Phong Thành giúp đỡ cậu, che chở cho cậu nên cậu mới có thể đi đến bước này, hiện tại đến phiên cậu gánh vác thành bại của toàn bộ đội ngũ. Mục đích lớn nhất của cậu khi đến bộ đội, là trưởng thành, trở thành một người đàn ông có thể đảm đương một góc trời, cậu đột nhiên lĩnh ngộ được đáp án mà chính mình vẫn theo đuổi kia, đáp án cho vấn đề “Phải làm như thế nào để một viên đạn bắn ra cũng không hề lãng phí”, bây giờ, chính là lúc cậu chứng minh bản thân không phải là kẻ vút đi, không thể lãng phí một viên đạn, nếu hiện tại bọn họ đang chân chính đứng giữa một cuộc chiến, trên trời dưới đất đều bị bao vây bởi kẻ địch thực thụ, cậu nhất định phải bắn trúng mục tiêu, bảo

vệ đồng đội của mình, để có thể giúp đỡ đồng đội, không có lúc nào không cần phải phát huy năng lực ở mức cao nhất, bảo vệ người nên bảo vệ, hoàn thành nhiệm vụ, chính là mục đích huấn luyện của cậu, cũng là mục tiêu của từng quân nhân khi phải vất vả trải bao đau khổ!

Bạch Tân Vũ cắn răng gật đầu, nắm chặt cây súng trong tay, “Tôi có thể bắn trúng.”

Ba người còn lại đều nhìn cậu, lo lắng cùng chờ mong tràn ngập trong mắt.

Du Phong Thành nhắm chặt mắt, hô: “1,2,3!” Hít sâu một hơi, quăng mạnh ba lô ra ngoài, dường như cũng ngay thời điểm ấy, Du Phong Thành hướng tới phía ngược lại mà chạy, tiếng súng vang lên, viên đạn ghim vào thân cỏ bên cạnh ba lô, sau đó tay súng bắn tia thay đổi phương hướng, hòng súng nhắm về phía Du Phong Thành.

Mọi thứ phát sinh trong ba giây ngắn ngủi, đều bị Bạch Tân Vũ thu vào đáy mắt, vài hình ảnh kia giống như những pha quay chậm trong phim ảnh thông thả chạy qua. Du Phong Thành điên cuồng hướng tới một thân cây cách xa đó bốn mét mà chạy, sau đó lần một vòng ngay tại chỗ, tay súng bắn tia ngồi trên trục thẳng với góc bắn rộng mở, bên trong rừng già gió nhẹ khẽ vuốt, lá cây lừng lờ lặng yên không một tiếng động, Bạch Tân Vũ cảm giác bên trong thế giới dường như vừa yên ắng vừa chậm chạp kia, chỉ có thân thể cùng đôi mắt của chính cậu đang di chuyển, bên tai Bạch Tân Vũ đã nghe không được bất cứ thanh âm nào, cậu tập trung tinh lực cùng sự chú ý chưa từng có trước đây, một khắc kia cậu không hề thấy mệt mỏi cùng đói khát, bên trong mắt Bạch Tân Vũ phụt ra tia sáng sắc bén, tay súng bắn tia xuất hiện ở tình huống ngay chính giữa, đồng tử Bạch Tân Vũ co rút lại, ngón tay dính đầy mồ hôi nhanh chóng quyết định khởi động cò súng.

Đoàng – cảm giác chậm chạp của thời gian dần biến mất, bên tai lại truyền đến tiếng gió cùng tiếng kêu, Bạch Tân Vũ nhìn làn khói trắng bốc lên trong chiếc trục thẳng ở phía xa xa, phút chốc đã che khuất nửa người tay súng bắn tia.

“Ha ha, ha ha, bắn trúng, bắn trúng!” Đại Hùng hưng phấn mà rống to.

Bạch Tân Vũ kinh ngạc nhìn trục thẳng, hít thở cũng run rẩy. Cậu bắn trúng, thật sự bắn trúng, cậu đã xử lý một tay súng bắn tia ngồi trên trục thẳng! Cậu quay ngoắt đầu nhìn về phía Du Phong Thành, Du Phong Thành nằm ngả phía sau một thân cây, dựng ngón cái với cậu. Bạch Tân Vũ nhìn Du Phong Thành hoàn hảo không tổn hao gì, thần kinh buông lỏng, chân cẳng mềm nhũn, dựa vào gốc cây mà trượt xuống. Cậu hoàn thành nhiệm vụ, cậu không cô phụ sự tin tưởng của Du Phong Thành cùng những người khác!

Trục thẳng bay đi, bốn người chạy tới bên cạnh Bạch Tân Vũ, Trần Tĩnh vỗ bờ vai cậu, kích động nói: “Tân Vũ, cậu quá tuyệt vời!”

Đại Hùng ha ha cười: “Bạch Tân Vũ, điểm mười chất lượng đó!”

Lương Tiểu Mao tuy rằng không nói gì, nhưng ngó có vẻ cũng chịu phục rồi.

Du Phong Thành đi tới, đẩy mấy người khác ra, dìu Bạch Tân Vũ từ mặt đất lên, sửa sang lại quần áo cho cậu, “Có đi được nữa không?”

Bạch Tân Vũ ngửa đầu nhìn Du Phong Thành, hầu kết trượt lên trượt xuống, gật gật đầu. Bây giờ cậu rất muốn ôm chặt cứng lấy Du Phong Thành, vô cùng vô cùng muốn, cậu muốn nghe Du Phong Thành nói thêm càng nhiều câu khích lệ với mình, không phải là kiểu đồng đội với đồng đội, mà còn phải biểu đạt thân mật cơ. Nếu không có lần tuyển chọn này, cậu sẽ không biết, chính mình có bao nhiêu khát vọng đối với Du Phong Thành, có bao nhiêu hi vọng được trở thành đồng đội kề vai sát cánh bên cạnh hắn, cậu lại càng không biết, từ đầu tới cuối, sự tồn tại của Du Phong Thành đã mang đến cho cậu bao nhiêu động lực để bước tiếp, cho dù việc hai người gặp nhau là tốt hay xấu, nhưng nếu không có Du Phong Thành, chắc chắn không có cậu ngày hôm nay.

Tay Du Phong Thành đặt phía sau lưng cậu, lòng bàn tay ấm áp dán vào lưng cậu, nặng nề mà vuốt ve hai cái, “Đi thôi.”

Bạch Tân Vũ dùng gậy gỗ chống đỡ thân thể lung lay sắp đổ, gắng gượng tiến về phía trước.

Nửa đường, bọn họ phát hiện hai người của đội xanh lá đang vút hành lý, xem ra vì giám sát phụ trọng nên hai người kia đang ném hết mấy thứ đồ không quan trọng đi.

Lương Tiểu Mao hỏi: “Chúng ta có cần đỡ hành lý xuống không?”

Du Phong Thành lắc đầu, “Chưa thể xác định sẽ lại có vòng tiếp theo ở điểm tập trung hay không, tôi sẽ không vút hành lý.”

Bạch Tân Vũ đã coi hết võ trang mang trên người, lại phải trông vô, cho đến bây giờ, thể lực không phải thứ bọn họ có thể dựa vào nữa, mà là nghị lực.

Lúc tới gần mục tiêu chỉ có 2-3 km, bọn họ lại một lần nữa bị phục kích. Khi cả bọn vượt qua một chỗ đất trũng, Du Phong Thành đột nhiên xoay phất người, hô lớn: “Năm xuống! Có tay súng bắn tia!”

Năm người liên tục lăn vài vòng trên mặt đất, tiếng súng đạn ầm ầm vang lên, bắn vào trên mũi giày Trần Tĩnh. Bọn họ nhanh chóng thối lui về phía sau nơi ẩn náu, không dám thở ra một hơi. Tấn công ngay thẳng mặt trắng trợn như vậy, thậm chí dường như muốn nhắc nhở bọn họ có phục kích đến từ tay súng bắn tia, lần này mức độ khó khăn của nhiệm vụ lại tăng lên, không xong nhất là, cả bọn đã hết đạn cận lưng, trừ Bạch Tân Vũ còn lại bốn năm phát súng, bọn họ không có bất cứ thứ vũ khí nào khác. Bạch Tân Vũ vừa lọt xuống được chỗ ẩn nấp, lập tức hướng súng về phía viên đạn vừa bay đến bắn một phát.

Sau khi tay súng bắn tia bại lộ vị trí, nhanh chóng rời khỏi chỗ mai phục, chỉ thấy một khoảng lá cây rung động, lập tức trở lại yên ắng, mờ mịt vây giữa rừng già, bọn họ mất đi vị trí của tay súng bắn tia, không biết viên đạn tiếp theo đang chờ cả bọn ở chỗ nào.

Trần Tình nhẹ giọng thảo luận trong vô tuyến điện: “Bốn người chúng ta phân ra như mỗi, tìm kiếm vị trí của tay súng bắn tỉa từ bốn phía, Tân Vũ, bò đến chỗ nào đó cao hơn, một khi phát hiện vị trí của hắn, lập tức bắn hạ.”

Bạch Tân Vũ nhẹ giọng đáp: “Rõ.” Cậu cẩn thận hướng về phía những gò đất cao mà bò tới, lòng bàn tay cầm súng ứa mồ hôi, cậu biết rõ, lần tiếp theo phát hiện ra được vị trí của tay súng bắn tỉa, cũng có thể là lúc một người sẽ dính đạn, người đó sẽ là ai đây? Có lẽ nào sẽ là Du Phong Thành ư?

Sau khi bò lên trên gò đất, tầm nhìn rõ ràng mở rộng hơn, Bạch Tân Vũ liếc mạng tìm kiếm tay súng bắn tỉa kia, nhưng không thu hoạch được gì, song tung tích của bốn người ở phía dưới lộ ra không sót chút nào, cậu có thể nhìn thấy, tay súng kia chắc chắn cũng nhìn thấy, hắn nhất định đang tự hỏi bắn ai cho phải, bởi vì một khi nổ súng, vị trí tất nhiên sẽ bại lộ, hơn phân nửa sẽ không có cơ hội bắn phát thứ hai, cho nên tay súng bắn tỉa kia hắn đang đợi, Bạch Tân Vũ vô cùng căng thẳng.

Lúc này, trong lòng mỗi người đều đang rối loạn, dưới tình huống không có đạn dược, bọn họ chỉ có thể lấy thân dụ địch, ai sẽ bị trúng đạn, hoàn toàn dựa vào may rủi. Đột nhiên, cậu phát hiện Du Phong Thành ngừng lại, hướng tới một phía mà nhìn, bởi vì khoảng cách giữa Du Phong Thành cùng những người khác tương đối xa, hơn nữa đều đang nằm sấp, không phát hiện ra dị trạng của hắn, nhưng Bạch Tân Vũ ở chỗ cao nên thấy rất rõ ràng.

Chẳng lẽ Du Phong Thành phát hiện tay súng bắn tỉa rồi? Bạch Tân Vũ vừa hướng về phía đó tìm kiếm, vừa nhẹ giọng gọi: “Phong Thành.....”

“Suyt.” Du Phong Thành nhanh chóng đáp lại.

Bạch Tân Vũ lập tức im bật, trong vô tuyến điện chỉ còn lại tiếng thờ dốc có chút khản trương của bọn họ.

Ba người còn lại đang phủ phục trườn tới, chỉ có duy nhất Du Phong Thành đứng im, thốt nhiên, thân thể hắn đột ngột lảo đảo, ngay khi hắn lảo đảo đến bên cạnh một thân cây, tiếng súng nổ ra, khói trắng bốc lên từ trên mặt đất, Đại Hùng dường như nổi giận, bị phản rống to, đáy lòng Bạch Tân Vũ căng thẳng, không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng nâng súng hướng tới nơi có tiếng vang liên tiếp bắn hai phát, chỉ thấy bụi cỏ bị xối tung, nhưng không có bất cứ cột khói trắng nào bốc lên, Bạch Tân Vũ trở mắt muốn nứt, xong đời! Cậu bắn không trúng!

Khi Bạch Tân Vũ còn đang tuyệt vọng, lại là một tiếng súng vang, rốt cuộc khói trắng cũng bốc lên từ nơi ẩn thân của tay súng bắn tỉa kia, cậu trợn to hai mắt mà nhìn, bên trong tai nghe truyền đến vài tiếng hút không khí, bởi vì bọn họ đều nghe được rõ ràng, một phát đạn kia không phải Bạch Tân Vũ bắn, mà là Du Phong Thành!

Tay súng bắn tỉa trúng đạn lập tức rút lui, để lại năm người mê man rung động.

Bạch Tân Vũ trợn mắt há hốc mồm, cẩn thận hồi tưởng lại hết một màn vừa rồi, Du Phong Thành không phải đã sớm hết đạn rồi ư? Vì cái gì..... Hơn nữa, Du Phong Thành rõ ràng đã sớm phát hiện ra vị trí của tay súng bắn tỉa, tại sao lại ngăn không cho cậu hỏi, nếu sớm nhắc nhở mọi người, Đại Hùng có lẽ sẽ không trúng đạn, chuyện gì xảy ra vậy? Bạch Tân Vũ nhất thời không tiêu hóa được đồng tin tức này, đại não vô cùng hỗn loạn.

Lúc bọn họ tập trung bên người Đại Hùng, nhìn khói trắng đang tán đi trên người hắn, thật lâu cũng chẳng ai nói được câu gì. Đại Hùng nằm ngửa trên mặt đất, nước mắt đầy mặt, mồ hôi quện thành một mảnh, hắn cắn chặt môi, không ngừng run rẩy. Thời điểm đã thấy mục tiêu trước mắt mà còn bị loại, giờ khắc này bất cứ lời an ủi nào đều không có tác dụng, bọn họ nhìn Đại Hùng, trong lòng khó chịu không thôi.

Trần Tình ngẩng đầu nhìn Du Phong Thành, “Phong Thành, không phải cậu hết đạn rồi à?”

Du Phong Thành bình tĩnh đáp: “Tôi thấy một viên trong ba lô.”

Môi Trần Tình run run, cuối cùng cũng không nói gì cả.

Ở đây rõ ràng không có người nào muốn tin Du Phong Thành, xem tính cách cẩn thận đa nghi của Du Phong Thành, sao có thể tùy tiện ném một viên đạn trong ba lô được chứ, hiển nhiên Du Phong Thành cũng không tính toán giải thích quá nhiều, chỉ đưa ra một lý do được chẳng hay chỗ để giải quyết tình hình, khiến những người khác không thể tiếp tục hỏi. Bọn họ không lý giải được lý do Du Phong Thành làm như vậy, tuy rằng cuối cùng Du Phong Thành vẫn dùng viên đạn này cứu đại bộ phận mọi người, song loại cảm giác bị giấu diếm này vẫn khiến người ta không thoải mái chút nào.

Bạch Tân Vũ nắm chặt tay ở sau lưng, cậu nhìn Du Phong Thành, ánh mắt tràn ngập khó hiểu cùng nghi ngờ, người khác không nhận ra, thế nhưng cậu thấy được, Du Phong Thành đã phát hiện vị trí của tay súng bắn tỉa trước cậu một bước, thế nhưng hắn lại không nói gì, thậm chí không lên tiếng nhắc nhở Đại Hùng, lúc ấy Đại Hùng cách Du Phong Thành không xa, dựa vào vị trí của tay súng bắn tỉa mà nói, Du Phong Thành là mục tiêu dễ hạ nhất, Đại Hùng là mục tiêu thứ hai, bởi vì Du Phong Thành đột nhiên né tránh, tay súng bắn tỉa kia hiển nhiên ý thức được bản thân đã bị phát hiện, cho nên mới không thể không khẩn cấp quay nòng súng sang mục tiêu hạng hai, cũng chính là Đại Hùng, chuyện viên đạn còn chưa nói, nhưng việc này Du Phong Thành sẽ giải thích như thế nào đây?

Du Phong Thành dường như cảm giác được ánh mắt của Bạch Tân Vũ, hắn nhẹ nhàng quay đầu, liếc Bạch Tân Vũ, ánh mắt sâu thẳm, khiến người ta đoán không ra cảm xúc bên trong.

Bạch Tân Vũ nghiêng chặt răng, rốt cuộc vẫn chẳng thể nói gì, cậu không biết phải chất vấn Du Phong Thành ra sao, cũng không có cách nào đoán trước được nếu nói ra chuyện này thì hậu quả sẽ là gì.

Đại Hùng gạt đi nước mắt, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, “Ông đây rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi rồi, các cậu nhanh đi đi, đừng chậm trễ thời gian.”

Lương Tiểu Mao ngồi xổm xuống, dùng lực nắm tay Đại Hùng, “Người anh em, gặp lại.”

Việc Đại Hùng bị loại, so với vài người lúc trước càng làm cho bọn họ thấy khó chịu hơn, chung quy cả bọn đã là chiến hữu từ trại tân binh cho đến khi vào cùng một đội, tám người bây giờ chỉ còn lại có một nửa, chẳng thể nào không cảm thấy mất mát cho được.

Bọn họ nhặt lên hành lý và súng, cáo biệt Đại Hùng, tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Tân Vũ cố ý kéo Du Phong Thành, đi ở phía sau, cách Trần Tĩnh, Lương Tiểu Mao một khoảng, Bạch Tân Vũ thâm trầm nhìn Du Phong Thành, thấp giọng hỏi: “Lúc ấy cậu thấy được đúng hay không?”

Du Phong Thành lạnh nhạt nói: “Thấy cái gì?”

“Vị trí của tay súng bắn tỉa.”

“Tôi chỉ thấy được đại khái phương hướng.”

“Vậy tại sao cậu không nhắc nhở Đại Hùng? Nếu cậu nhắc nhở cậu ta, cậu ta rất có thể sẽ không trúng đạn!”

Du Phong Thành liếc mắt nhìn cậu: “Anh cảm giác Đại Hùng bị loại là vì tôi à?”

Bạch Tân Vũ nhất thời nghẹn lời, cậu lắp bắp: “Không, không thể nói như vậy, không thể tính hoàn toàn bởi vì cậu, thế nhưng nếu cậu nhắc nhở cậu ta.....”

“Nếu tôi nhắc nhở Đại Hùng, người bị trúng đạn sẽ là ai? Tôi sao?” Ánh mắt Du Phong Thành lạnh lùng, “Không sai, tôi phát hiện phương hướng đại khái của tay súng bắn tỉa, thế nhưng tôi không chắc chắn vị trí cụ thể, nếu hắn không nổ súng, anh và tôi đều không thể chuẩn xác ngắm trúng hắn được, bốn người trong chúng ta vốn muốn đi làm mồi, nếu không phải Đại Hùng trúng đạn, sẽ là người khác, tóm lại, dưới tình huống chúng ta không có đủ vũ khí, tất yếu phải có một người hi sinh tại đây.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ chợt lạnh đi, ánh mắt băng giá của Du Phong Thành đâm bị thương cậu, cậu lẩm bẩm nói: “Cậu nói như vậy không đúng, nếu cậu nhắc nhở Đại Hùng, tay súng bắn tỉa không nổ súng, chúng ta cũng còn cơ hội để định vị hắn.”

“Như vậy thứ nhất là phí phạm thời gian, thứ hai là vứt mất cơ hội, bỏ lỡ rồi không biết có còn cơ hội thứ hai hay không, tại sao tôi phải bỏ qua thời cơ tốt nhất, lại tiết kiệm được thời gian nhất?”

Giọng Bạch Tân Vũ run run: “Đại Hùng là đồng đội của chúng ta đấy, cậu ta cũng đã một đường cùng chúng ta vất vả đến tận chỗ này đấy, chúng ta cách căn cứ chỉ có ba cây số, ba cây số thôi, có lẽ chỉ cần di chuyển vài bước, cậu ta đã tránh thoát được rồi.”

Du Phong Thành nheo mắt, “Anh còn muốn ngây thơ tới khi nào?”

Bạch Tân Vũ cảm giác tim mình thật lạnh, “Viên đạn kia ở đâu ra? Tại sao cậu không nói cho chúng tôi biết cậu còn một viên?”

“Phải chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.”

“Du Phong Thành.....” Yết hầu Bạch Tân Vũ như muốn banh ra, cậu muốn hỏi rằng Du Phong Thành thật sự tin tưởng bọn họ sao? Du Phong Thành giữ lại chuẩn bị của riêng mình, bảo vệ bản thân hắn trong thời khắc nguy hiểm, Du Phong Thành không chút mềm lòng hi sinh Đại Hùng, cũng là vì chính hắn, cứ cho rằng bây giờ chỉ là một cuộc tuyển lựa, cứ cho rằng hành động của Du Phong Thành dường như cũng không sai, nhưng sự lạnh lùng và vụ lợi của Du Phong Thành đã hoàn toàn bại lộ, mà cố tình cậu lại không có cách nào nói cho những người khác biết, Bạch Tân Vũ thật sự không đành lòng nói cho đội trưởng, ngay cả cậu cũng không thể chấp nhận sự thật, đội trưởng là người đảm đương lo lắng cho cả đám, chắc chắn sẽ càng thêm thương tâm

Du Phong Thành nhẹ nhàng niết cầm cậu, “Bạch Tân Vũ, tôi biết trong lòng anh đang nghĩ cái gì, thế nhưng tôi không thể phạm bất cứ sai lầm nào, tôi nhất định phải thông qua tuyển chọn.”

Bạch Tân Vũ nhẹ giọng hỏi: “Cho dù là tôi, đến lúc tất yếu cậu cũng sẽ đem ra làm vật hi sinh sao?”

Du Phong Thành im lặng nhìn cậu, tránh né tìm nhẹ nói: “Đây là tuyển chọn, không phải thực chiến, đừng nặng nề hóa việc này.”

Bạch Tân Vũ thâm nghĩ, vậy tại sao cậu lại coi trọng nó như thế, đây chỉ là một cuộc tuyển chọn, đáng giá ruồng bỏ đồng đội sao, dù không nguy hiểm đến tính mạng, chẳng lẽ trong lòng cậu sẽ không bất an sao!

Du Phong Thành vỗ ngực cậu, đi về phía trước.

Bạch Tân Vũ nắm chặt gậy gỗ, cảm giác trong lòng một mảnh lạnh lẽo, cho dù Du Phong Thành không trả lời, trong lòng cậu cũng đã có đáp án, để có thể gia nhập Báo Tuyết đại đội, Du Phong Thành chắc chắn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cậu còn chưa bị bỏ rơi, chỉ e rằng là vì cậu chưa trở thành cái thứ “nhờ đâu” ngăn cản Du Phong Thành. Nhận ra điều này khiến trái tim Bạch Tân Vũ co rút đau đớn, cậu nhìn bóng dáng Du Phong Thành, trong não kêu vù vù, thực ra cho tới nay, cậu luôn cảm thấy chính mình nhìn không thấu Du Phong Thành, bản chất của Du Phong Thành đến tận cùng là cái dạng gì, cậu dường như chưa từng chân chính hiểu được, song cậu lại bị Du Phong Thành nhìn thấu triệt, điều này thật sự là..... rất không công bằng.

Thời điểm cả bọn tới được căn cứ, đã nhìn như lũ ăn mày, hai người của đội xanh lá quả nhiên tới trước so với bọn họ, bọn họ bị tập trung đến một phòng ở khu phía trước, không cho nước, không cho ăn, chỉ bảo bọn họ đầu tiên cứ nghỉ ngơi ở chỗ này đã.

Bị đối đãi như vậy, Bạch Tân Vũ ý thức được cuộc tuyển chọn lần này căn bản còn chưa chấm dứt.

Áp suất thấp tràn ngập trong các đội, không ai nói chuyện, thậm chí không có ai ngẩng đầu, bọn họ tâm sự chất chồng, mệt mỏi không chịu nổi, vừa nghĩ đến kẻ tiếp sẽ còn bị kiểm tra như thế nào nữa, bọn họ liền cảm thấy một nỗi sợ hãi và tuyệt vọng không thể miêu tả bằng lời.

Đội ước chừng một giờ, ba người đội vàng cùng đội đỏ lục tục đi tới.

Hoắc Kiều cũng xuất hiện, hân cát cao giọng: “Chúc mừng các cậu, sau chín người các cậu ở đây tất cả đều bị loại.”

Bạch Tân Vũ run rẩy ngẩng đầu, cậu nhìn quanh bốn phía, cảm giác đang thấy được tám tang thi, còn có một là chính mình.

Tám mươi cá nhân, tám mươi cá nhân khi xuất phát đều tinh lực dư thừa, hiện tại chỉ còn lại có chín, hơn nữa đã mệt đến muốn ngất xỉu bất cứ lúc nào, sau đó tất cả những chuyện này còn chưa chấm dứt, cơn ác mộng này còn chưa chấm dứt. . . . . Âm thanh khoái trá của Hoắc Kiều giống như ma quỷ dụ hoặc đến từ Địa Ngục, hân cười nói: “Như vậy bây giờ chúng ta tiến vào giai đoạn tiếp theo đi.” Hân chỉ chỉ căn phòng ở phía sau bọn họ, “Các cậu phải tiến vào gian phòng này, chúng tôi sẽ ném một phần mười liều thuốc bom cay vào bên trong, có thể kiên trì ba phút mà không bước ra, sẽ thông qua cửa này.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chương 62

Chín người quay đầu, hoảng hốt nhìn gian phòng đặc dụng có vẻ rất bình dị kia, biểu cảm của đại bộ phận mọi người đều tựa như bên trong có hồng thủy mãnh thú.

Bom cay [1] không gây tử vong, mục đích quân sự chủ yếu là dùng để xua tan bạo loạn, kích thích từ khí phát ra tuy rằng không đã thương người, song lại có thể khiến người ta mất đi năng lực hành động trong một khoảng thời gian ngắn, trước kia bọn họ đều đã sử dụng và tự mình cảm nhận được sự lợi hại của bom cay, nhưng hết thảy đều diễn ra trong lúc tập trận tại gò đất, nếu chạy đi ngay lập tức sẽ không có chuyện gì, nhưng khi dùng bom cay bên trong một căn phòng đóng kín, dù chỉ là một phần mười liều thuốc thôi độ kích thích cũng đã khiến người ta không dám tưởng tượng.

Hoắc Kiều cười hỏi: “Sao thế, hoảng à?”

Du Phong Thành bò dậy từ trên mặt đất, kéo cửa ra rồi lừ lừ đi vào. Những người khác quả thực cũng ôm tâm tình liều chết mà xông pha, bọn họ đã đi đến bước này, không thể xếp hàng rút lui có trật tự được.

Không gian trong căn phòng đặc dụng kia không lớn, bên trong không có bất cứ thứ gì, cửa sổ đều bị đóng chặt, không có cửa thông gió, Hoắc Kiều đứng ở cửa, móc ra từ trong túi áo một quả bom cay bên trong chứa RS 97-2 [2], “Cửa này sẽ không khóa, muốn đi ra ngoài lúc nào cũng được, thế nhưng chỉ cần một đầu ngón tay trên thân thể các cậu vờn ra khỏi cánh cửa này, ngay lập tức tính là đã bỏ quyền.” Hân kéo chốt của bom cay, ném tới chính giữa phòng, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Chín người lập tức tản ra bốn phía, nhắm chặt mắt lại, bóp mũi.

Chất hóa học trong bom cay dễ bốc hơi rất nhanh tản ra bốn phía của căn phòng nhỏ hẹp, dù có nhắm mắt, bóp mũi, chính ra tác dụng cũng không lớn, rất nhanh thôi thứ khí mang đến kích thích xốc ốc này sẽ xâm nhập vào niêm mạc trong mắt mũi và cổ họng bọn họ.

Bạch Tân Vũ liều mạng lui về một góc vách tường hẻo lánh, nhưng cậu biết hết thảy đều là phí công, làn khí có tính kích thích cường liệt này nhanh chóng lọt vào ngũ quan của cậu, đôi mắt Bạch Tân Vũ đau xót, nước mắt lập tức chảy ra, đồng thời bắt đầu ho khan kịch liệt.

Trong phòng tiếng ho khan, tiếng si nước mũi loạn xạ ngẫu, không đến hai mươi giây, chín người đều không chịu đựng nổi nữa, bắt đầu lăn ra trên mặt đất mà rên.

Bạch Tân Vũ cảm thấy thân thể thật sự muốn vỡ nát, cậu không cách nào hình dung được cảm thụ của mình lúc này, trừ thống khổ, khó chịu thì không có từ ngữ nào khác có thể miêu tả được nữa, nước mắt nước mũi vương đầy mặt, ho khan đến không thể thẳng lưng, mỗi một lần hô hấp đều giống như sắp tắt thở, cậu có cảm giác dường như giây tiếp theo mình sẽ chết ắc. Loại tra tấn phi nhân tính này quả thực so với ba ngày vừa qua của bọn họ còn đáng sợ hơn, một giây trôi qua dài như một thế kỷ vậy.

Cậu chịu không nổi khóc lớn lên, không kiêng nể gì, xé cổ họng mà khóc, mệt mỏi, đói khát, sợ hãi, áp lực tích tụ trong mấy ngày trong một khắc này đã trào ra như đê vỡ, vừa lúc cậu cũng không chế không nổi nước mắt mình nữa, đơn giản muốn khóc cho thỏa. Cậu vừa khóc, vài người khác cũng nhin không đành mà rống lên, bọn họ khóc thay cho tâm lý giãy giụa bức thiết muốn vọt đến cánh cửa, bước ra không gian bên ngoài.

Thời gian thong thả trôi qua, mắt bọn họ sớm đã đau rất đến không mở ra được, cơ bản không biết ba phút đã qua được bao lâu, rõ ràng hẳn phải là một đoạn thời gian rất ngắn ngủi, tại sao lại kéo dài đến dường như không có điểm cuối như thế? Toàn bộ căn phòng đặc dụng giống như địa ngục trần gian, bọn họ bỏ sát trên mặt đất, lẫn lộn, rên rỉ, không biết cảnh tượng trong phòng khí độc của Nazi [3] năm đó có giống như lúc này không.

Bạch Tân Vũ nghe được có người mở cửa, một luồng không khí tươi mát mạnh mẽ ủa vào, nhưng cửa rất nhanh bị đóng lại, có người chịu không nổi bỏ quyền. Người đầu tiên bỏ quyền khiến tâm lý của rất nhiều người dao động, không bao lâu sau, liền có người thứ hai bỏ ra.

Bạch Tân Vũ cũng dao động, cậu thật sự chịu không nổi, cậu cảm giác khuôn mặt mình đã bị bao lấy bằng một lớp nước mắt cùng nước mũi, niêm mạc cổ họng bị kích thích đến độ ho khan không ngừng, trong dạ dày rõ ràng không có cái gì, lại không thể ngừng nôn mửa, cho đến lúc chỉ nôn ra toàn nước mắt. Không được, nếu cậu không đi ra ngoài, cậu sẽ chết mất! Nhưng bây giờ đến cửa ở đâu cậu cũng không rõ, cậu nhìn không thấy, sờ không tới, thậm chí không có sức lực để đứng lên, cậu chỉ có thể mờ mịt bò tới phương hướng mơ màng đọng lại trong trí nhớ, đột nhiên một bàn tay bắt được mắt cá chân Bạch Tân Vũ, kéo cậu ngược trở về.

Bạch Tân Vũ xé cổ họng thét chói tai. Sau đó, cậu liền cảm giác một bàn tay bắt được tay mình, mười ngón to lớn buộc chặt lấy, cậu lập tức liền nhận ra đó là bàn tay của Du Phong Thành, lòng bàn tay dày rộng khô ráo kia, ngón tay thon dài hữu lực kia, cậu không thể quen thuộc hơn được. Du Phong Thành siết tay cậu đến đau nhức, cậu có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nhọc như trâu cùng âm thanh rên rỉ thống khổ của Du Phong Thành, nhưng từ đầu tới cuối Du Phong Thành không hề gào thét, chỉ là chịu đựng, rồi lại chịu đựng.

Bạch Tân Vũ giật mình, cậu cũng dùng lực nắm lại đôi bàn tay của Du Phong Thành, cùng lúc đó đầu óc tỉnh táo lại một chút, nếu bây giờ cậu đi ra ngoài, cậu sẽ triệt để mỗi người đôi ngã cùng với Du Phong Thành, cậu đã kiên trì đến lúc này, cậu đã kiên trì đến lúc này rồi mà! Bạch Tân Vũ cắn chặt răng, vừa khóc vừa cào mặt sàn.

Lại không biết qua bao lâu nữa, Bạch Tân Vũ ngửi thấy một mùi khai nhàn nhạt, không biết là ai bị ép đến bình cả ra sàn, kích thích cường liệt từ khí độc cộng thêm mùi của vật bài tiết, quả thực khiến người ta muốn dùng đầu vào tường tự tử. Ý chí của Bạch Tân Vũ dường như tan rã, cậu thật sự không được rồi, cậu dùng ngón tay đẩy đẩy Du Phong Thành, mơ màng kêu “Buông tôi ra”, thế nhưng cậu hoàn toàn không biết chính mình đến tột cùng có hô ra câu nói kia hay không, hoặc là Du Phong Thành có nghe thấy không, Du Phong Thành chỉ là gất gao nắm chặt lấy tay cậu, không để cậu đi.

Bạch Tân Vũ chịu không nổi khó chịu bắt đầu đập loạn, Du Phong Thành lật mình áp trên người cậu, dùng sức nặng thân thể chế phục cậu, chặt chẽ không chế tay chân Bạch Tân Vũ ở dưới người, Bạch Tân Vũ dường như không thể chống cự, cậu chỉ có thể khóc thét lên vượt qua mỗi một giây khổ đau này.

Rốt cuộc, cửa lớn cùng mấy cánh cửa sổ đều bị mở ra từ bên ngoài, luồng khí đáng sợ kia lập tức thoát ra ngoài qua cửa thông gió ở bốn phía, bọn họ rốt cuộc có thể hít vào một ngụm không khí hoàn chỉnh.

Giọng của Hoắc Kiều vang lên cách đó không xa, “Chúc mừng năm người các cậu đã thông qua vòng này..”

Mắt Bạch Tân Vũ không mở ra được, nói không nên lời, cậu dường như chết rồi quỳ rạp trên mặt đất, cậu cảm giác được Du Phong Thành vẫn ghé vào trên người mình, không hề nhúc nhích, chỉ có thân thể phập phồng chứng minh hai người đều còn sống.

Rất nhanh, tiếng bước chân truyền đến, Bạch Tân Vũ thấy người nhẹ bẫng, sau đó cậu được người ta dìu ra ngoài.

Không khí bên ngoài tươi mát ngọt lành như vậy, Bạch Tân Vũ hít vào từng hớp lớn, cậu chưa bao giờ có cảm giác được thở trong bầu không khí bình thường lại xa xỉ đến như vậy. Có người đem một chai nước nhét vào trong tay cậu, Bạch Tân Vũ vội mở nắp đây, còn chút ý thức đem nước tưới lên mặt, chất lỏng lạnh lẽo xua tan mùi khí xốc óc, cậu miễn cưỡng hé đôi mắt đã khô khốc, nhìn bầu trời thuần khiết xanh thẳm, cảm thán rằng bản thân vẫn còn sống thật là quá tốt, tuy rằng hiện tại cậu hẳn đang nửa chết nửa sống.

Du Phong Thành đâu? Tiểu đội trưởng đâu?

Bạch Tân Vũ lật người, híp mắt nhìn ở cách đó không xa, Du Phong Thành đang nằm, trên ngực phập phồng, còn có Trần Tĩnh đang quỳ rạp trên mặt đất há mồm thờ dốc. Cậu lại nhìn sang bên cạnh, thấy được ở gần đó, Lương Tiểu Mao đang ngồi rũ đầu xuống. Bạch Tân Vũ cả kinh, có năm người nằm trên mặt đất, chẳng lẽ Lương Tiểu Mao bỏ cuộc?

Hoắc Kiều đi tới, ngó xuống cậu từ trên cao, “Bạch Tân Vũ, cảm thấy thế nào?”

Bạch Tân Vũ phờ phạc đáp: “Chưa chết.”

“Nếu chưa chết, giờ tiến vào giai đoạn tiếp theo đi.”

Bạch Tân Vũ đại ra nhìn hấn, “Còn..... Còn có.....”

Hoắc Kiều cười nói: “Đương nhiên.”

“Còn có..... Bao nhiêu.....” Trần Tĩnh mở to mắt, âm thanh hư thoát.

“Chỉ còn lại có một cửa cuối cùng.” Hoắc Kiều vui vẻ nói: “Thật ra tôi cũng muốn kết thúc nhanh chút, chạy theo các cậu mãi, mệt chết tôi.”

Du Phong Thành khàn khàn hỏi: “Một cửa cuối cùng là gì?”

Hoắc Kiều đáp: “Trở lại đường cũ.”

“Cái gì?” Bạch Tân Vũ dùng hết sức lực toàn thân bò lên từ mặt đất, dùng đôi mắt vốn đã sưng húp như trái hạch đào mà trừng Hoắc Kiều, những người khác, bao gồm cả bốn kẻ bị đào thải, cũng đều đang trừng mắt với Hoắc Kiều.

Hoắc Kiều mặt không đổi sắc lập lại một lần, “Trở lại đường cũ, trở lại chỗ mà ba ngày trước các cậu xuất phát, nhưng mà lần này sẽ thoải mái hơn, trên đường không có phục kích, hạn trong 24 giờ.”

Máu cả người Bạch Tân Vũ đều đông lại. Đừng nói trở lại mấy chục km về điểm bắt đầu, hiện tại bảo cậu đi ra một trăm mét, cậu có bò cũng không chắc có thể bò qua, nhiệm vụ này căn bản là không có khả năng hoàn thành, Hoắc Kiều muốn giết bọn họ sao?!

Lương Tiểu Mao bật dậy, cả người phát run rùng giân: “Đến lúc đó thì cũng chết người!”

Hoắc Kiều lạnh nhạt cười bảo: “Bây giờ nếu chết, ít nhất còn tìm được xác.”

Một binh sĩ thông qua phòng khí độc nước mắt giàn giụa tức giận mắng: “Con mẹ nó đéo ai coi chúng tôi là con người! Tôi, tôi bỏ quyền!”

Hoắc Kiều nheo mắt cười, “Tốt, còn dư bốn.”

Một binh sĩ khác cũng sụp đổ chửi ầm lên: “Ông đây cũng bỏ quyền, cút mẹ cái Báo Tuyết đại đội gì đó đi, cút mẹ cái tuyến chọn gì đó đi! Cút mẹ hết đi!”

“Ba.” Ánh mắt Hoắc Kiều dừng ở trên người Du Phong Thành, Trần Tĩnh cùng Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ cũng muốn mắng tỏ cha Hoắc Kiều, thế nhưng lời nói đã đến bên miệng, ngừng lại tỏ tông Hoắc Kiều cũng là tỏ tông Du Phong Thành, cậu lại phải ghen cứng nuốt trở vào, nói khó nghe hơn là cậu đâu còn sức để chửi, cậu không có khả năng hoàn thành một nhiệm vụ cuối cùng này, cậu cảm giác Du Phong Thành cũng chẳng thể làm được, chuyện kia căn bản không phải việc con người có thể làm được, Hoắc Kiều thật sự muốn bức tử bọn họ, đây chính là cách tuyển chọn của Báo Tuyết đại đội sao? Khó trách người thông qua ít như vậy, cậu không khỏi nghĩ đến, Võ đội trưởng năm đó cuối cùng là trâu bò đến trình độ nào mới có thể vượt qua vòng tuyển chọn biến thái như thế? Như vậy cũng tốt, dừng ở đây đi, Du Phong Thành cũng sẽ..... Đột nhiên, Du Phong Thành bò dậy từ trên mặt đất, cho dù thân thể lung lay sắp đổ, cho dù đôi mắt sưng đến mức dường như không mở ra được, nhưng hân vẫn bò lên, đứng thẳng.

Bạch Tân Vũ quỳ rạp trên mặt đất, ngẩng cổ nhìn hân, Du Phong Thành cao lớn như vậy, dường như cách cậu càng xa..... Du Phong Thành nhặt lên ba lô cùng súng từ dưới mặt đất, vút lên trên người mình, hân cúi đầu liếc mắt nhìn Bạch Tân Vũ, nhẹ giọng nói: “Tôi không thể mang anh theo nữa.”

Nước mắt của Bạch Tân Vũ ngay lập tức chảy xuống, Du Phong Thành muốn bỏ rơi cậu, không sai, mang theo cậu thì làm sao có thể hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này cho được, cậu đối với Du Phong Thành hiện tại hoàn toàn chỉ là thứ bó tay buộc chân, nhưng..... Cậu run giọng: “Du Phong Thành, tôi còn chưa nói tôi muốn bỏ quyền.”

Thân thể Du Phong Thành dừng một chút, khàn khàn nói: “Bỏ quyền đi.” Hân thậm chí không quay đầu lại, nói xong liền chống gậy gỗ đi về phía trước.

“Du Phong Thành!” Bạch Tân Vũ ghen ngào quát: “Tôi chưa nói muốn bỏ quyền.”

Dường như Du Phong Thành hoàn toàn không tính muốn dừng lại, hân không đặt ai trong mắt, hiển nhiên là hạ quyết tâm muốn chính mình hành động, lúc này hân là người duy nhất có thể cử động, trên đường lại không có phục kích, hân không cần bất cứ đồng đội nào, ai với hân mà nói bây giờ đều là trời buột.

Bạch Tân Vũ biết rõ điều này, nhưng nước mắt vẫn không khống chế được mà chảy xuống. Cậu nhìn bóng dáng lạnh lùng, quyết liệt của Du Phong Thành, quả thực lòng đau như bị dao cắt. Đầu cậu bây giờ đặc quánh như tương hồ, lúc này bảo cậu đọc về thuộc lòng bảng cửu chương cậu cũng không nhớ nổi, nhưng dưới tình huống bết bát như vậy, trong nháy mắt Du Phong Thành buông tay cậu xoay người rời đi kia, cậu mới ý thức được một chuyện còn khó khăn gấp bội, cậu đồng tâm với Du Phong Thành, thật sự đã đồng tâm, không biết bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt của cậu cứ mãi chỉ đuổi theo Du Phong Thành, cậu đã vô cùng cố gắng, để có thể giữ lại một vị trí nhỏ nhoi trong lòng Du Phong Thành, thực ra Bạch Tân Vũ đã sớm biết, bản thân để ý con người này, đến mức vượt qua cả phạm vi cậu có thể khống chế, chỉ là cậu không dám thừa nhận, cậu không thể thừa nhận chính mình vậy mà sẽ đi thích cái tên khốn nạn như Du Phong Thành, nhưng cậu biết mình dao động vì điều gì, bởi vì Du Phong Thành rất chói mắt, dường như trở thành một kẻ như hân là khát vọng cháy bỏng của bất kỳ gã đàn ông nào, mạnh mẽ, đầy ý chí, có lý tưởng, gan dạ, sáng suốt, mị hoặc, từ lúc hai người gặp nhau lần đầu tiên đến giờ đã hơn một năm, Du Phong Thành đã khắc lên sinh mệnh cậu một đoạn thật dài, thật sâu sắc, khiến cậu bất giác không nhận ra, đã hăm sâu trong đó.

Du Phong Thành càng chạy càng xa, sắp đi khuất khỏi tầm mắt cậu, bước ra khỏi thế giới của cậu, Du Phong Thành muốn đi về phía Báo Tuyết đại đội, mà cậu thì phải quay trở về doanh trại của đại đội, quỹ tích hành động của bọn họ sẽ triệt để tách xa nhau, sẽ không bao giờ có cơ hội cùng xuất hiện nữa, từ đầu đến cuối cậu chính là người đồng hành cùng Du Phong Thành trên suốt một đoạn đường dài, đến bây giờ rốt cuộc tới lúc mỗi người phải rẽ một ngã, nhưng cậu không muốn, cậu chịu bao đau khổ đuổi theo Du Phong Thành đi tới chỗ này, chẳng lẽ thật sự cứ như thế đuổi không kịp ư? Bây giờ Bạch Tân Vũ chỉ hy vọng Du Phong Thành có thể quay đầu, không cần mang cậu theo cũng được, chỉ cần quay đầu nói với cậu một câu, an ủi cậu một chút, là đủ rồi, đừng vứt bỏ cậu, đừng vứt bỏ cậu như vậy có được không!

“Du Phong Thành—” Bạch Tân Vũ khàn giọng hô to, cậu cũng không quan tâm chung quanh có bao nhiêu người đang nhìn mình, cứ như vậy khóc la, cậu cảm giác chính mình thật mẹ nó vô dụng, tại sao cậu lại đi thích một người nhất quyết không nên thích, lúc trước cậu cứ định Du Phong Thành là thấy

phiền chết được, hận không thể cả đời không dây dưa gì với hắn, tại sao sau này lại biến thành như thế? Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà Du Phong Thành là người trêu chọc cậu đầu tiên, đến lúc cuối cùng cậu lại là kẻ để ý hắn nhiều hơn chứ, Du Phong Thành coi cậu là cái thứ gì? Con mẹ nó hắn là cái thứ gì! Mà tại sao bản thân cậu lại khờ dại non nớt giống đứa con nít như vậy?

Đột nhiên, một bàn tay kéo lấy cánh tay cậu, thân thể Bạch Tân Vũ chấn động, cõi lòng đầy hi vọng ngẩng đầu, nhìn thấy lại là khuôn mặt mệt mỏi, phù thũng của Trần Tĩnh, cậu không tài nào miêu tả bị thương cùng thất lạc trong một khắc kia, cậu nức nở: “Tiểu đội trưởng.”

“Đứng lên.” Trần Tĩnh nhẹ giọng nói: “Không phải cậu chưa bỏ quyền sao, tôi cũng không bỏ quyền, đứng lên, chúng ta trở về nào.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Tiểu đội trưởng, tôi đi không được.”

“Cậu tiết kiệm sức lực để khóc, sẽ có thể đi lại, đứng lên.” Trần Tĩnh dùng lực kéo cậu, nhưng lại không đào đâu ra sức kéo cậu lên từ trên mặt đất.

Bạch Tân Vũ nhìn Du Phong Thành phía xa xa, nắm chặt bàn tay, cậu bòn rút một tia sức lực cuối cùng trong thân thể, chộp lấy gậy gỗ, dưới sự trợ giúp của Trần Tĩnh, từ từ bò lên từ dưới mặt đất, sống qua hơn hai mươi năm, cậu chưa bao giờ biết để có thể đứng thẳng được trên hai chân lại là một việc khó khăn đến vậy.

Hoắc Kiều ở một bên yên lặng nhìn, mặt hắn không chút thay đổi, cảm xúc trong mắt khiến người ta đoán không ra. Lương Tiểu Mao cùng những người khác trợn mắt nhìn Trần Tĩnh cùng Bạch Tân Vũ thật sự đứng lên, bọn họ cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Trần Tĩnh kéo cánh tay cậu, hai người cắn răng, từng bước một lết về phía trước, mỗi một bước đạp xuống, các bộ phận trong cơ thể đều truyền đến cơn đau đớn có thể thừa nhận, cần một nguồn ý chí vô cùng lớn, mới có dũng khí bước ra bước tiếp theo, bọn họ cứ như vậy từng chút một, từng chút một lết về phía trước, vậy mà đi được tới bên ngoài hơn một trăm mét.

Đôi mắt đắm lệt của Bạch Tân Vũ từ đầu tới cuối vẫn mơ hồ nhìn chăm chăm bóng dáng của Du Phong Thành, cậu kỳ thật đã không biết chính mình đang làm cái gì, vì cái gì mà cho đến lúc này, cậu vẫn cảm thấy, chỉ cần cậu đi về phía trước một bước, là có thể lại gần Du Phong Thành thêm một bước? Tuy rằng cậu không phải kiểu người đặc biệt cao thượng gì cho cam, trong ấn tượng của chính bản thân, cậu cũng không tệ đến như thế, cho dù cậu có đuối đến đứt hơi, cậu dường như không thể với tới Du Phong Thành! Tại sao cậu còn muốn tiếp tục hành động phí công vô ích này, vì cái gì?!

Đột nhiên, một tiếng súng vang truyền đến từ sau lưng, thân thể hai người chấn động, thiếu chút nữa ngã rầm xuống đất.

Hoắc Kiều cất cao giọng nói: “Chọn lựa đến đây chấm dứt, ba người các cậu thông qua.”

Bạch Tân Vũ trợn trắng mắt, buông lỏng gậy gỗ trong tay, chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, cậu tựa như con rối đứt dây, bịch một tiếng bỏ ở trên mặt đất, trước khi cậu chìm vào hôn mê, cậu nhìn thấy Du Phong Thành quay người lại, rất cuộc, cũng quay người lại.....

Bạch Tân Vũ chậm rãi mở mắt, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh tường trắng sạch sẽ, trong mũi tràn ngập mùi thuốc khử trùng, cậu biết bản thân hiện tại đang ở trong bệnh viện, cậu xoay người qua, Trần Tĩnh đang ngủ trên giường bệnh bên cạnh, hô hấp vững vàng an ổn, nhìn qua cũng không có gì đáng ngại, Bạch Tân Vũ nhẹ nhàng thở ra.

Không biết bản thân đã nằm mấy ngày, hiện tại toàn bộ cơ thể đều đau đến không muốn động đậy, trong đầu vẫn cứ ong ong, mùi hăng hăng của loại khí tán mát ra từ bom cay, dường như bây giờ vẫn còn lưu lại trong lỗ mũi, trong miệng, trong phổi cậu, khiến cậu cảm thấy một cơn ghê tởm.

Nhớ lại chuyện phát sinh trước khi hôn mê, Bạch Tân Vũ thở dài, cậu không biết những người khác sẽ nghĩ như thế nào, thế nhưng ngay cả ý muốn bóp chết tươi Hoắc Kiều cũng đã nảy lên trong não cậu. Chỉ là đến bây giờ cậu còn có chút hoài nghi chuyện xảy ra trước khi hôn mê có phải ảo giác hay không, cậu thật sự đã thông qua sao? Ba người, cậu cùng Du Phong Thành, tiểu đội trưởng, thật sự thông qua chọn lựa sơ cấp của Báo Tuyết đại đội?

Cậu hồi tưởng nửa ngày, xác định chuyện kia không phải ảo giác của chính mình, ảo giác sẽ không khiến cậu nhìn thấy một Du Phong Thành rời đi mà không quay đầu lại, cảm giác khó chịu lúc đó, đều là sự thật, Du Phong Thành thật sự không chút do dự vứt bỏ cậu, mà cậu cũng thật sự đã may mắn thông qua chọn lựa. Cậu lấy tay úp lên mắt, thâm trầm thở dài một hơi, trong lòng chất đầy các loại tâm sự.

Bây giờ Bạch Tân Vũ cảm thấy thực sự mê mang, từ lúc đầu cậu đến tham gia chọn lựa cũng không phải muốn gia nhập Báo Tuyết đại đội, lúc ấy cậu căn bản không biết mình muốn tham gia vì cái gì, hiện tại cậu đã rõ, cậu chỉ là muốn ở cùng một chỗ với Du Phong Thành mà thôi, giờ đây rốt cuộc mọi chuyện như ý, cậu cùng Du Phong Thành tiến tới tuyển chọn vòng 2 của Báo Tuyết đại đội, nhưng cậu không biết có nên vui vẻ hay không.

Đây chính là điều cậu muốn sao? Vì Du Phong Thành mà cậu gia nhập bộ đội đặc chủng, mục tiêu kiểu này thật sự không chính đáng, huống chi Du Phong Thành còn chưa có rõ ràng với cậu. Không, không đúng, không phải chỉ là vì Du Phong Thành, khi cậu “hạ gục” tay súng bắn tỉa ngồi trên trục thăng kia, cái cảm giác máu sôi trào trong người, vẫn còn tươi mới trong ký ức của Bạch Tân Vũ, giống hết cảm giác hưng phấn cùng kích động khi cậu giành được vị trí quán quân trong lần thi bắn súng, cậu còn muốn trải qua cảm giác như vậy nhiều hơn nữa, cậu muốn trở thành một người đàn ông có thể gánh vác trách nhiệm, hết thảy những cố gắng của cậu, không phải chỉ là vì Du Phong Thành, tên khốn kiếp Du Phong Thành lần xa được đến đâu thì cứ lần cho khuất đi!

Sau khi tỉnh lại, bụng cậu kêu ừng ực, liền ần nít, chỉ chốc lát sau, một y tá bước vào, chỉ y tá thanh tú xinh đẹp, cười rộ lên dịu dàng đáng mến, Bạch Tân Vũ cảm giác đáy lòng tối tăm của mình đều bị chiếu rọi, cậu ngượng ngùng sờ bụng, “Tôi đói quá, có gì ăn không?”

Chỉ ta bảo cậu chờ, một lát sau, bưng tới một bát mì sợi cỡ bự, Bạch Tân Vũ bưng lấy bát mì, ngón ngấu như sói như hổ, y tá bảo cậu chậm lại một chút

cậu cũng cứ mất điếc tai ngoi.

Đại khái do tiếng động quá lớn, Trần Tĩnh chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn Bạch Tân Vũ, bật cười.

Bạch Tân Vũ sùng sốt, vui vẻ nói: “Tiểu đội trưởng, cậu tỉnh rồi.”

Trần Tĩnh mệt mỏi gật gật đầu, “Ngủ được một giấc quý hóa thật, không biết ngủ bao lâu rồi.”

Y tá nói: “Các anh đã ngủ hai ngày hai đêm.”

Bạch Tân Vũ ảo não nói: “Thế là bỏ mất 6 bữa ăn đó.”

Y tá nhin không được nở nụ cười, “Anh vậy mà vẫn muốn ăn sao.”

Bạch Tân Vũ thờ dãi: “Chị cứ thử bị bỏ đói ba ngày đi, khẳng định trong đầu chỉ còn lại có ăn thôi á.”

Y tá cũng mang một bát mì đến cho Trần Tĩnh, hai người khoanh chân ngồi ở trên giường táp từng miếng, cuối cùng còn đem đáy bát liếm sạch sành sanh, một giọt canh cũng không bỏ.

Ăn xong, Bạch Tân Vũ chép miệng một cái, cảm động nói: “Chưa bao giờ ăn được mì nào ngon như thế.”

Trần Tĩnh cũng phụ họa nói: “Thơm quá.”

Y tá bất đắc dĩ nói: “Hai người các anh cứ như quỷ chết đói vậy.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Thêm hai bát nữa đi mà.”

“Không được, các anh vừa tỉnh lại, một lần không thể ăn quá nhiều, nhịn lại đi.”

Bạch Tân Vũ do dự hỏi: “Áy. .... Cái kia, xin hỏi, có người nào cùng vào viện với chúng tôi nữa không?”

“Có mà, vài người liền, các anh có phải vừa chấp hành một nhiệm vụ rất nguy hiểm hay không?”

Bạch Tân Vũ gãi gãi đầu, “Có người nào vóc dáng rất cao không?”

Nữ y tá nghĩ ngợi, “Vài người đó đều không có thấp, không biết anh hỏi ai?”

Bạch Tân Vũ nản lòng nói: “À, không có gì.”

Nữ y tá đo huyết áp cho bọn họ xong, liền đi ra ngoài.

Trần Tĩnh không chút để ý nói: “Không biết đám Phong Thành ở phòng bệnh nào nhỉ?”

Bạch Tân Vũ nói: “Ừ. .... Dù sao cũng là trong một bệnh viện.”

“Tân Vũ, tôi muốn xác nhận với cậu một chút.” Trần Tĩnh xoa xoa mi tâm, “Trước khi tôi ngất đi, dường như nghe được Hoắc Kiều nói chúng ta thông qua chọn lựa, là thật à?”

Bạch Tân Vũ cười khỏ nói: “Thực ra tôi cũng nghi ngờ có phải mình nghe nhầm hay không, nhưng mà không có khả năng hai người cùng nghe nhầm đâu, cho nên có lẽ là thật á.”

Trần Tĩnh nắm chặt tay, “Kỳ thật lúc ấy tôi đã không ôm bất cứ hi vọng gì, không nghĩ tới một cửa chân chính cuối cùng, lại kiểm tra nghị lực của chúng ta.”

Bạch Tân Vũ cảm khái nói: “Đúng vậy, tiểu đội trưởng, nếu không có cậu, chắc chắn tôi cũng đã bỏ cuộc.”

Trần Tĩnh nhìn hần, “Không đúng, nếu không có tôi, cậu cũng sẽ đứng lên, bởi vì trong lòng cậu có một mục tiêu, đúng không?”

Đôi mắt trong sáng của Trần Tĩnh không chớp mà nhìn Bạch Tân Vũ, khiến Bạch Tân Vũ cảm thấy chột dạ một trận, biểu hiện hôm đó của cậu, quả thật rất không bình thường, có lẽ Trần Tĩnh đã nhìn ra khúc mắc giữa cậu và Du Phong Thành? Bạch Tân Vũ cảm thấy da đầu run lên một trận.

ΨΨΨ

Hết chương 62

Chú thích:

[1] Bom cay để dẹp bạo loạn:

Hay hơi cay, là một thiết bị tự vệ (đôi khi để tấn công) bằng cách bắt ngờ phun các chất cay như hạt tiêu, ớt các chất hóa học gây cay khác về phía mặt đối thủ gây chảy nước mắt, đau đớn và có thể gây mù tạm thời, được sử dụng trong chống bạo động, tự vệ cá nhân.

[2] RS 97-2 (dựa vào Sarin , do cùng gốc RS) – nguồn: Wikipedia

Loại hơi cay này không giống với loại quân đội dùng để dẹp bạo loạn đầu các chế, nó là Nerve gas (bom thần kinh), được tính là Vũ khí hủy diệt hàng loạt, bị cấm sản xuất bởi Liên hợp quốc.

Các triệu chứng khi một người tiếp xúc với sarin là đau đầu, buồn nôn, mờ mắt, chảy nước dãi, co giật, ngừng hô hấp và bất tỉnh.

Nó có thể gây chết người ngay cả ở nồng độ rất thấp, nơi mà cái chết có thể xảy ra trong vòng một vài phút sau khi hít trực tiếp của một liều gây chết, do ngưng thở từ tê liệt cơ bắp và phổi.

Lời của Editor: Hoắc Kiều ác như thú

[3] Nazi: Tên gọi chỉ Đức Quốc xã

Tiếng Anh: Nazism – Chủ nghĩa quốc xã: Hệ tư tưởng của Đảng công nhân Đức quốc gia xã hội chủ nghĩa do Adolf Hitler cầm đầu. Cái này thì ai cũng biết về độ cực đoan, mị dân và hậu quả nó gây ra rồi.

-Phòng khí độc: hay phòng hơi ngạt

Loại phòng đặc dụng của quân đội Đức quốc xã để giết tù nhân hàng loạt, đặc biệt là người Do Thái. Còn tại sao phải giết người Do Thái, vì Hitler cho rằng người Do Thái làm bẩn dòng máu Đức. Đức quốc xã đã từng đẩy hết tù nhân xuống một hố rồi bắn chết, nhưng một tướng trong quân đội Đức lúc đó cho rằng cách này quá tàn bạo nên đổi sang giết bằng phòng hơi ngạt. Tóm lại vừa tiện vừa đỡ ghê:]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 63

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc này, có người gõ cửa, Bạch Tân Vũ rướn cổ nhìn ra phía đó, lại thấy người bước vào là Hoắc Kiều. Bạch Tân Vũ vừa nhìn thấy Hoắc Kiều, thật sự là hận đến mức nghiến răng nghiến lợi, cảm giác của cậu đối với Hoắc Kiều vốn cũng rất phức tạp, có chút hâm mộ, cũng có chút ghen tị, thông qua chọn lựa lần này, phòng chừng sự nham hiểm của Hoắc Kiều đều lưu lại bóng ma không nhỏ trong lòng mỗi người, khiến người ta thật sự có ý muốn quất nát hai bàn tay hắn.

Hoắc Kiều dường như không để ý biểu cảm phức tạp rối rắm của hai người, thân nhiên vừa cười vừa bước đến, thân thiết an ủi: “Hai cậu tỉnh rồi, cơ thể cảm thấy thế nào?”

Bạch Tân Vũ nhả mặt nói: “Cổ về chưa tàn phế.”

Hoắc Kiều cười nói: “Vây là tốt rồi, khó lần nào có thể tuyển được ba người, đã nhiều năm mới có trường hợp hiếm như thế.”

Bạch Tân Vũ nghĩ đến hai binh sĩ đã vượt qua phòng khí độc kia, cảm thấy vô cùng tiếc nuối cho bọn họ, thời điểm thống khổ gian nan nhất đều đã qua đi, khi đó bọn họ chỉ cần đứng lên bước thêm một trăm mét nữa, là đã có thể thông qua chọn lựa, nhưng tại thời điểm mấu chốt nhất sắp thành lại bại, điều này thật sự rất tàn nhẫn, nếu không phải Trần Tĩnh kéo cậu đứng lên, số mệnh của cậu có lẽ cũng giống như vậy, cho nên Bạch Tân Vũ đặc biệt có thể thấu hiểu cảm nhận của hai người kia.

Hoắc Kiều nói: “Có phải cậu đang nghĩ tới hai người bỏ cuộc lúc đó? Cảm thấy bọn họ thực sự rất đáng tiếc?”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, “Đúng.”

Hoắc Kiều khẽ cười nói: “Bọn họ buông tay tại thời điểm cuối cùng, đối với chúng ta mà nói, chỉ cần chân không đứt, sức chưa tàn, đều không nên ruồng bỏ nhiệm vụ.”

“Nhưng không phải vì lý do thể lực mà bọn họ mới bỏ cuộc, là do phương thức mà anh sử dụng rất.....”

Hoắc Kiều nói: “Chính xác vì như vậy, tôi mới không thể chấp nhận hai người bọn họ. Nếu họ thật sự đã không đứng lên nổi, nhưng trong lòng không hề muốn bỏ cuộc, có lẽ tôi sẽ xem xét thu nhận cả hai, thế nhưng lúc đó trạng thái của bọn họ cùng với cậu, cùng Trần Tĩnh không khác nhau lắm, lại bởi vì tức giận cùng tâm lý bất mãn tiêu cực mà chọn buông bỏ, chỉ duy nhất điểm này thôi, đã làm cho bọn họ mất đi tư cách trở thành bộ đội đặc chủng, do

có những cá nhân không thành thực mà làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ, đây là điều nên kiêng kị nhất.”

Bạch Tân Vũ ngẩn ngơ, cậu biết Hoắc Kiều nói không sai, nhưng tâm tình vẫn chột trờn ngập phiền muộn, cậu nói: “Tôi. .... chẳng phải tôi cũng không đủ tư cách sao, nếu không phải có tiểu đội trưởng, có khả năng tôi cũng sẽ bỏ cuộc.”

Hoắc Kiều nhếch môi cười, bên trong mắt chột lóe ra một tia sáng, “Thật à? Cậu thật sự sẽ bỏ cuộc sao?”

Bạch Tân Vũ mím môi, đầu óc có chút choáng váng, cậu sẽ bỏ cuộc sao? Dưới tình huống khi đó, nếu Trần Tĩnh không kéo cậu từ mặt đất lên, chẳng lẽ cậu cũng sẽ liều mạng đứng lên, chỉ vì có thể đuổi theo bóng dáng Du Phong Thành mà tiếp tục dần bước, hay là nhắm mắt làm ngơ, buông bỏ tất cả? Cậu không biết, bởi vì đã không có một từ “nếu” kia, cho nên lựa chọn của bản thân cậu lúc đó tốt cùng sẽ là gì, cậu đã không thể phán đoán được nữa. Cậu lắc đầu, “Tôi không biết, tôi chỉ biết, so với hai người bọn họ, tôi cũng chưa chắc đã đủ tư cách.”

“Đúng vậy, cậu không hẳn đã đủ tư cách, ai bảo cậu rất may mắn cơ chứ, tiểu đội trưởng của cậu trong thời điểm mấu chốt nhất vẫn kéo cậu đứng lên, về phần cậu đến cùng có xứng đáng hay không, đợt chọn lựa thứ hai sẽ kiểm tra điều đó.” Hắn nói xong, liền đi đến bên giường Trần Tĩnh, đặt mông ngồi xuống, cười cười vỗ vỗ bả vai Trần Tĩnh, “Tiểu Trần, cậu quả nhiên không khiến tôi thất vọng.”

Trần Tĩnh cười khỏ một chút, “Trung đội trưởng, coi như tôi may mắn đi.”

“Không phải cậu may mắn, tôi tin rằng cậu có thực lực thông qua chọn lựa, cậu cũng quả thật chứng minh con mắt tôi đã nhìn đúng, cậu cùng Phong Thành là hai người tôi đánh giá cao nhất, kết quả tuyển chọn lần này khiến tôi rất vừa lòng.”

Bạch Tân Vũ thờ dài, nghĩ rằng bản thân cậu hoàn toàn là trùng thưởng ngoài ý muốn, dọc theo đường đi, nếu không có Du Phong Thành, cậu không có khả năng đi đến tận phòng khí độc, mà nếu không có Trần Tĩnh, cậu rất có thể đã không kiên trì đến điểm cuối cùng, dựa vào thực lực của cậu, có thể thông qua đợt chọn lựa thứ hai sao?

Trần Tĩnh hỏi: “Phong Thành đâu?”

“Bên phòng cách vách, còn chưa tỉnh.”

“Không có gì đáng lo chứ?”

“Không có việc gì, chọn lựa lần này không có người nào bị thương nặng.”

“Bây giờ chúng ta đang ở chỗ nào?”

“Trong bệnh viện của căn cứ huấn luyện dã ngoại, hai ngày nữa các cậu sẽ được trả về đại đội, chờ thông qua giấy tờ, các cậu có thể chuyển đến Báo Tuyết đại đội.”

Trần Tĩnh có chút khản trương chà chà bàn tay, theo bản năng đi đẩy gọng kính, lại đột nhiên nhận ra mình đã không còn đeo nữa.

Hoắc Kiều cười nói: “Không cần đeo nữa đâu, cậu có biết bây giờ mặt mình sưng lên thành cái dạng gì không hả?”

Trần Tĩnh cười cười.

Hoắc Kiều đứng lên, hướng về phía Trần Tĩnh cùng Bạch Tân Vũ hành quân lễ, “Tôi đại biểu cho đại đội đặc chủng Báo Tuyết, có lời chúc mừng đối với hai cậu, tuy nhiên đường còn dài, hãy tiếp tục cố gắng.”

Trần Tĩnh cùng Bạch Tân Vũ vội vàng hồi quân lễ.

Hoắc Kiều cười, lấy ra mấy viên kẹo từ trong túi, ném lên chần của hai người, “Nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Sau khi Hoắc Kiều đi rồi, bọn họ lại đổ up trờ về trên giường, tuy rằng bụng đã được lấp đầy, nhưng cơ thịt vẫn như cũ đau đến không chịu nổi, hai cẳng chân phù lên tựa như của người Hobbit [1], Bạch Tân Vũ nằm ở trên giường soi gương mất nửa ngày, không ngừng hỏi Trần Tĩnh mình có đen đi hay không, da có thô ráp hơn không, mặt có hơi bị phù ra không, cuối cùng khiến Trần Tĩnh phiền đến mức lấy gối đầu đập cậu một trận.

Buổi tối, Đại Hùng cùng Lương Tiểu Mao đến, bọn họ đều mặc trang phục bệnh nhân, hiển nhiên cũng đang nằm viện.

Trần Tĩnh nhìn thấy bọn họ, liền thờ dài trăm trăm, Bạch Tân Vũ thì rất là không được tự nhiên, cho dù là đối mặt với Đại Hùng hay là Lương Tiểu Mao.

Đại Hùng nhìn qua cùng người bình thường không khác xa lắm, cười ha ha: “Tiểu đội trưởng, Tân Vũ, mọi người khỏe không đó?”

Trần Tĩnh nói: “Không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi vài ngày là tốt lên thôi, các cậu thì sao? Nhanh như thế mà đã nhảy xuống giường rồi?”

“Tụi em không sao hết á.” Đại Hùng nói: “Nghe nói cuối cùng mấy người phải chui vào phòng khí độc mất 3 phút hả? Tiểu Mao nói có người còn bình cả ra sàn, móa, biến thái vãi cả chó mèo, tuy rằng lúc bị loại em cũng tiếc đứt ruột á, nhưng bảo em chui vào phòng khí độc, em chắc chắn cũng không chịu được, cho nên cũng coi như trong cái rủi có cái may đi.”

Lương Tiểu Mao thờ dài, “Cậu cũng đừng khích tôi, tôi đâm đầu vào nhưng rồi gặp tội chịu không nổi mới bò ra, sớm biết như thế chi bằng tôi tẩu tán

cùng cậu luôn lúc đó.”

Đại Hùng cười ha ha.

Lương Tiểu Mao nhìn về phía Bạch Tân Vũ, thành khẩn nói: “Tân Vũ, mặc kệ trước kia hai ta thế nào, lần này tôi thật sự phục anh, chúc mừng anh, thật lòng đây.”

Bạch Tân Vũ vốn nhìn thấy Lương Tiểu Mao còn đang tính tỏ ra vênh váo một phen, lúc này tự nhiên lại thấy ngượng ngùng, nếu không có Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh, hẳn là cậu cũng không thể kiên trì hơn so với Lương Tiểu Mao là bao, hơn nữa, lúc ấy trong phòng khí độc, cậu cũng đã không chịu nổi mà quyết định bỏ cuộc, là Du Phong Thành gạt gao kéo cậu lại, chuyện này không bị người khác nhìn thấy, Bạch Tân Vũ cũng không phải loại không biết xấu hổ mà bỏ bô ra ngoài, Lương Tiểu Mao “chịu phục”, khiến cậu vô cùng chột dạ, cậu gãi gãi đầu, “Cái đó...thật ra..... Nếu không có tiểu đội trưởng, tôi cũng không thể thông qua.”

Lương Tiểu Mao cười nói: “Mặc kệ thế nào, anh đã bắn trúng tay súng bắn tia ngòi trên trục thẳng, anh còn kiên trì đến phút cuối cùng, tôi rút lại những lời đã nói trước đó, anh có thực lực thông qua chọn lựa.”

Bạch Tân Vũ nở nụ cười, “Cám ơn!”

Trần Tĩnh cũng lộ ra nụ cười thoải mái, “Thông qua chọn lựa lần này, mọi người đều trưởng thành lên nhiều, chỉ cần tính đến điểm này thôi, dịp này thật sự rất có ý nghĩa.”

Lương Tiểu Mao cười hi hi nói: “Tiểu đội trưởng, bản kiểm điểm có thể không viết có được không?”

Hai mắt Trần Tĩnh trừng lớn, “Không được, 10 ngàn chữ, thiếu một chữ cũng không được.”

Hai người rên lên một tiếng.

Mấy người hi hi ha ha trò chuyện, nhìn qua mọi thứ đều khôi phục bình thường, nhưng chọn lựa lần này đã gây ra thương tổn đối với thể xác và tinh thần bọn họ, cũng không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể hồi phục.

Buổi sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại, Bạch Tân Vũ cảm giác cơ thể đã tốt hơn nhiều, nảy ra ý tưởng muốn xuống giường hoạt động, cậu cùng Trần Tĩnh đến căng-tin bệnh viện no nê một bữa, sau đó ra ngoài tản bộ, dù sao cũng đều là lính, nửa ngày đều không chịu ngồi yên.

Tản bộ xong, Trần Tĩnh đề nghị đi thăm Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ căng thẳng trong lòng, cậu lúc muốn đi, lại không quá muốn đi, không khỏi do dự, Trần Tĩnh lại không biết cậu đang rối rắm trong lòng, cứ kéo Bạch Tân Vũ đi tìm Du Phong Thành.

Mở cửa phòng bệnh, Du Phong Thành đang ngồi ở trên giường nghịch điện thoại, hẳn vừa quay đầu, đối diện chính là đôi mắt của Bạch Tân Vũ, ánh mắt hai người tiếp xúc ở trong không khí, trong phút chốc, giống như có vô số tàn lửa bốc lên, ánh mắt Du Phong Thành âm trầm, Bạch Tân Vũ trong lòng căng thẳng.

Trần Tĩnh quét mắt qua lại giữa hai người, ho nhẹ một tiếng.

Bạch Tân Vũ phục hồi tinh thần, làm bộ như không có việc gì nói: “Tĩnh rồi à, chúng tôi đến xem cậu thế nào.”

Du Phong Thành nhàn nhạt nói: “Lại đây ngồi đi.”

Trần Tĩnh nói: “Cơ thể ổn chưa? Có thể xuống giường không?”

Du Phong Thành gật đầu, “Không có việc gì, đang nghĩ muốn nghỉ ngơi thoải mái hai ngày.”

Ba người nhất thời không biết nên nói cái gì, Trần Tĩnh tuy rằng không nói ra, nhưng từ đầu tới cuối, anh đối với chuyện Du Phong Thành giấu diếm viên đạn vẫn có chút canh cánh trong lòng, mà Bạch Tân Vũ thì càng không biết phải đối mặt Du Phong Thành như thế nào, trong lòng bọn họ nuôi dưỡng tâm sự, cho dù ngồi gần nhau đến vậy, lại như có một tầng ngăn cách vô hình chắn ở chính giữa.

Cuối cùng, Du Phong Thành nói: “Tiểu đội trưởng, tôi nói riêng với Tân Vũ vài câu có được không?”

Bạch Tân Vũ ngẩn ra, đầu nặng đến nỗi không nâng dậy nổi.

Trần Tĩnh dường như đã sớm đoán được, anh đứng lên, “Tôi đi ra ngoài trước đây.”

Bạch Tân Vũ kéo lấy tay áo Trần Tĩnh, cậu ngẩng đầu, nhìn Trần Tĩnh như cún con nhìn chủ.

Trần Tĩnh vỗ vỗ bờ vai của cậu, xoay người đi.

Trong phòng bệnh lại lâm vào một trận im lặng xấu hổ.

Du Phong Thành nhìn cậu, “Anh giận tôi à?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không.” Cậu thật sự không có lý do gì để nổi giận với Du Phong Thành, dọc theo đường đi Du Phong Thành đều giúp đỡ cậu, canh gác cho cậu ngủ, một ngụm nước cuối cùng đưa cho cậu uống, tự mình lái xe để cậu nghỉ ngơi, lúc trong phòng khí độc, nếu không phải Du Phong Thành đề cậu lại, cậu cũng đã sớm bỏ cuộc, cậu có thể đi đến cuối cùng, đều là nhờ có Du Phong Thành, vì lý do gì cậu có thể tức giận. Chính là cậu. .... cậu khó chịu, đến giây phút cuối cùng, Du Phong Thành vẫn bỏ rơi cậu, cho dù đó là quyết định sáng suốt nhất lúc ấy, dựa trên lý trí thì Du Phong Thành không làm sai bất cứ điều gì, nhưng cậu lại cứ mãi đem điểm mấu chốt đó dằn vặt trong lòng, cho dù như thế nào đi chăng nữa cậu cũng không quên được bóng dáng khi ấy, khi Du Phong Thành bước đi mà không chút do dự, quên không được bóng dáng kiên quyết cho dù cậu có gọi đến khăn cô cũng không quay đầu lại đó, loại cảm giác bị vứt bỏ, bị ruồng rẫy, bị mất niềm tin này, không thể dùng lý trí để xóa mờ, nguyên nhân không có gì khác, chỉ là bởi vì cậu động lòng với người này, mà cậu biết Du Phong Thành lại không nhìn cậu với cùng một loại tình cảm.

Du Phong Thành nói: “Tôi cũng không có gì để giải thích, tôi không thể bỏ cuộc ở phút cuối cùng.”

Trái tim Bạch Tân Vũ co rút, “Ừm, tôi biết, tôi phải cảm ơn cậu, cậu giúp tôi rất nhiều.”

Tay Du Phong Thành đặt ở bên người quận thành nắm đấm, “Mặc kệ thế nào, nhưng anh cũng đã thông qua .... Nhưng anh thật sự muốn đến Bảo Tuyết đại đội sao?”

Bạch Tân Vũ thấp giọng nói: “Nói thật ra, tôi không biết, nhưng chưa đến lúc chân tôi tàn phế, tôi sẽ không bỏ cuộc.” Cậu nhìn Du Phong Thành, tâm tình vô cùng phức tạp, đến tốt chuyện giữa cậu cùng cậu có thể Du Phong Thành đi đến đâu? Ngay cả việc bản thân cậu nên hay không nên đi theo cậu cũng không biết, căn bản cậu không nên thích Du Phong Thành, nhưng cậu lại quá vâng theo trái tim của mình, trước kia thích thứ gì, cho dù mặt dày mày dạn cũng phải tới được tay cậu, cậu lớn như vậy rồi vẫn là lần đầu tiên thật sự coi trọng một người, bảo cậu buông tay như thế nào bây giờ.

Du Phong Thành trầm giọng nói: “Anh có lý do để đến Bảo Tuyết đại đội sao, nếu thái độ của anh không thích hợp, sẽ khiến tỷ lệ gặp nguy hiểm của anh tăng lên rất nhiều đấy, anh có hiểu không?”

Bạch Tân Vũ trầm nghĩ, lý do của tôi chính là cậu còn gì! Nhưng cậu không dám nói ra, cậu cũng không biết chính mình nhút nhát như thế từ khi nào, Bạch Tân Vũ cậu chưa bao giờ là người biết ngại ngùng, cậu do dự nửa ngày, cuối cùng nói: “Tôi muốn trở thành một tay súng bắn tỉa.” Lời này ngược lại cũng là sự thật, cho dù không có Du Phong Thành, cậu vẫn muốn trở thành một tay súng bắn tỉa.

“Anh biết trở thành một tay súng bắn tỉa khó khăn như thế nào không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không biết, nhưng nếu tôi không thích hợp, chọn lựa đợt thứ hai sẽ nói cho tôi biết.”

Du Phong Thành bắt được tay cậu, nghiêm túc nhìn cậu, “Anh không cần ép bản thân mãi.”

Bạch Tân Vũ hơi mỉm cười, “Tôi .... có lẽ tôi cũng có thể vượt qua, mặc kệ thế nào tôi cũng sẽ thử xem.”

“Đợt chọn lựa thứ hai là dựa vào năng lực chân chính, tôi không giúp được anh, anh chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Bạch Tân Vũ thốt ra, “Tôi không cần cậu lo mà!”

Du Phong Thành thâm trầm nhìn cậu, Bạch Tân Vũ trầm giọng nói: “Du Phong Thành, kế tiếp chính là chuyện của riêng tôi, tôi sẽ cố hết sức mình để có thể ở lại, nhưng nếu tôi không thành công, ...” Cậu ngừng đầu cười cười, “Đội cả hai chúng ta đều xuất ngũ, vẫn có thể gặp lại nhau chứ.”

Du Phong Thành bắt lấy tay cậu, một phen đem thân thể cậu kéo về phía mình, ấn gáy cậu lại, hôn lên bờ môi Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ giật mình, vừa không né tránh, cũng không đáp lại, trong lòng cậu ứa lên một cảm giác bi thương, bởi vì cậu cảm giác được, Du Phong Thành căn bản không cho rằng cuối cùng cậu có thể ở lại, ngay cả chính cậu cũng không hề tin tưởng, nói đến nói đi, cậu chỉ là may mắn thông qua mà thôi.

Du Phong Thành nói giọng khàn khàn: “Tôi hi vọng anh có thể ở lại.”

Trái tim Bạch Tân Vũ run lên, đôi mắt trong suốt nhìn Du Phong Thành không chớp mắt, “Nếu tôi thật sự có thể?”

Du Phong Thành há miệng thở dốc, rõ ràng muốn nói cái gì, cuối cùng lại không nói gì cả.

Bạch Tân Vũ đẩy hẳn ra, tự giễu nói: “Nhìn cậu như vậy, nếu muốn tôi ở lại, cậu liền quỳ xuống gọi đại vương coi.”

Du Phong Thành cười nhạo một tiếng, “Anh cứ trụ lại được đã rồi nói sau.”

Bạch Tân Vũ lo lắng nói: “Chuyện kia .... cậu nói thử xem hôm đó, cậu của cậu, còn có những người khác, có thể nhìn ra được cái gì hay không?”

Du Phong Thành nhíu mày, “Anh nghĩ sao.”

Bạch Tân Vũ nhe răng, “Không biết, bọn họ chắc là không nhạy cảm như thế đâu ha.”

“Người khác tôi không biết, nhưng cậu tôi biết.”

Bạch Tân Vũ hoảng sợ, “Móa, cậu làm tôi run đó.”

“Tôi hù anh làm gì, tôi vừa tỉnh dậy cậu tôi đã hỏi.” Du Phong Thành nhẹ nhàng bằng quơ nói, giống như không có gì nặng nề cả.

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn, “Cái đó. .... Anh ta không phản ứng gì hết sao?”

“Có thể phản ứng như thế nào, cậu của tôi tính cách tùy tiện, hẳn sẽ không quản việc riêng của tôi.”

Biểu cảm của Bạch Tân Vũ đột nhiên trở nên kinh sợ, “Cậu của cậu sẽ không nói cho anh trai tôi biết chứ!”

Du Phong Thành nheo mắt, “Anh trai anh là đồng tính luyện ái, nói ra thì thế nào?”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Anh trai tôi đánh chết tôi thiệt đó! Tuy anh ấy là gay thật, thế nhưng từ nhỏ anh ấy đã cảnh cáo tôi không được bắt chước, không được, tôi phải đi tìm Hoắc Kiều. ....”

Du Phong Thành kéo cầu lại, “Được rồi, ngồi xuống đi, tôi lừa anh đấy.”

Biểu cảm Bạch Tân Vũ đều trở nên vụn vặt, “Cái gì?”

Du Phong Thành nhún vai, nhếch môi cười cười, “Cậu tôi không hỏi tôi gì cả, tuy rằng tôi cảm giác hẳn biết, anh làm như thế, là thừa nhận bản thân là gay hùm?”

Bạch Tân Vũ cá giận nói: “Cút mẹ cậu đi, tôi thừa nhận lúc nào! Ngủ với đàn ông không nhất thiết sẽ là gay, cậu. .... con mẹ nó cậu thiếu đánh đây à?”

Du Phong Thành mờ ám nói nói: “Thế thì là cái gì? Dị tính đã-có-kinh-nghiem-ngủ-với-đàn-ông chắc?”

Bạch Tân Vũ dựng ngón giữa trước mặt hắn, “Có cái đầu cậu ý.”

Lúc này, vừa đúng khi hộ sĩ bước vào đo huyết áp cho Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ liền đi khỏi, sau khi trở lại phòng bệnh, ánh mắt Trần Tĩnh nhìn cậu có chút là lạ, Bạch Tân Vũ cảm giác những người ngày đó nuôi nghi ngờ khẳng định không chỉ một hai, bây giờ cậu có chút chột dạ với Trần Tĩnh, may mắn Trần Tĩnh cũng không phải người có thói tọc mạch, không có hỏi gì cậu, khiến Bạch Tân Vũ nhẹ nhàng thở ra.

Hai ngày sau, sau khi thân thể bọn họ khôi phục kha khá, bị tập thể đuổi về đại đội. Lần này ba người thông qua chọn lựa của Báo Tuyết đại đội, đều là người thuộc đại đội 3, khiến Hứa Sấm cùng Trần Tĩnh mở mang mặt mũi, lúc bọn họ trở về lập tức nhận được hoan nghênh nhiệt liệt.

Vừa xuống xe, Phùng Đông Nguyên cùng Tiền Lượng đã chạy đến, một phen ôm cứng lấy Bạch Tân Vũ, “Ha ha ha ha, Tân Vũ, cậu trâu bò lắm, thế mà cậu thông qua được, cậu thật sự rất trâu bò đó!”

Bạch Tân Vũ mặt mày hớn hờ, đắc ý nói: “Thế nào, ông đây tiềm lực vô hạn mà, mau khen đề, khen tiếp đề!”

Tiền Lượng cười lớn, “Tiểu tử nhà cậu thì giỏi giang có lúc nhưng da mặt thì mãi mãi dày như tấm da trâu.”

Không chỉ có Bạch Tân Vũ cười to.

Hứa Sấm gọi ba người bọn họ vào văn phòng, vỗ bàn cười to, hướng phía Vương Thuận Uy nói: “Lão Vương lão Vương, cậu xem xem, có nỏ mày nỏ mặt không chứ?”

Wang Thuận Uy cười nói: “Có, đều là do binh sĩ của chúng ta giỏi.”

Hứa Sấm cười ha hả nói: “Ngày hôm qua đi xử lý thủ tục, rất có mặt mũi, gặp phải liên đội 4 tôi cứ thế nâng cằm mà đi, ha ha ha ha.”

Wang Thuận Uy dở khóc dở cười, “Aiya được rồi được rồi, trưởng thành rồi còn so đo con nít, như vậy không hay lắm.”

“Làm binh không tranh cường hạo thắng sao được.” Hứa Sấm nhìn ba người bọn họ, “Không sai, lần này các cậu đã mang vinh quang về cho đại đội chúng ta, nhất là Trần Tĩnh, cậu không chỉ là một đội trưởng vĩ đại, mà còn rèn giũa được những binh sĩ vĩ đại, Trần Tĩnh à, tôi thật sự luyện tiếc thả cậu đi.”

Trần Tĩnh cười nói: “Là đại đội trưởng huấn luyện tốt.”

Hứa Sấm cười nói: “Đừng lấy lòng tôi, bây giờ tôi không biết nên vui hay buồn đây này, cái tên Hoắc Kiều khốn kiếp kia vèo một cái đã nâng mắt của tôi ba người. ....” Ánh mắt hắn lướt từ Trần Tĩnh, Du Phong Thành rồi chuyển đến trên người Bạch Tân Vũ, cuối cùng dừng lại, hắn nghiêng ngẫm sờ sờ cằm, “Cậu cùng Phong Thành thông qua, không ngoài dự định của tôi, Bạch Tân Vũ. .... cậu cho tôi một trận ngoài ý muốn ác liệt đó, nên nói là, từ ngày cậu bắt đầu nhập ngũ, đã mang đến cho tôi rất nhiều bất ngờ.”

Bạch Tân Vũ nói: “Cám ơn đại đội trưởng cho tôi cơ hội lần này, mặt khác, tôi cũng vẫn cảm ơn đại đội trưởng đã đưa tôi đến ban bếp núc, tuy rằng lúc mới đầu tôi không thích nơi đó, thế nhưng tôi đã có cơ hội quen biết Võ đội trưởng, hơn nữa học được rất nhiều, đó cũng là một đoạn thời gian quý giá tôi đã trải qua.”

Hứa Sấm ha ha cười nói: “Bỏ đi, cảm ơn cái gì chứ, trong lòng cậu lúc đó chẳng biết đã mắng chửi tôi mấy trăm lượt đi.”

Bạch Tân Vũ một trận xấu hổ, trước kia đối với Hứa Sấm cậu quả thật vô cùng phần hận, nhưng sau khi đã trưởng thành, quay đầu nhìn lại những gì trước kia bản thân đã trải qua, từ trong tâm cậu mới bắt đầu cảm thấy biết ơn Hứa Sấm, nhưng mà, chuyện đem mười tám đời tổ tông Hứa Sấm ăn cần hỏi thăm cũng là sự thật, cậu chối quanh co: “Sao, sao lại như vậy được.”

Hứa Sấm nói: “Bạch Tân Vũ à, lúc ấy tôi đã cậu tới ban bếp núc, là có ý mặc áo quan cho người sống, nếu chính cậu không cố gắng, bây giờ cậu vẫn cứ chết dí ở ban bếp núc, đại khái tôi có lẽ cũng sẽ quên mất có một người như cậu, là tự cậu nắm bắt được cơ hội, cho nên cậu không cần cảm tạ tôi.”

Bạch Tân Vũ nói: “Đại đội trưởng, tôi có thể hỏi vì sao lúc đó lại có một chỉ tiêu cho tôi không?” Chuyện này Bạch Tân Vũ vẫn canh cánh trong lòng, lúc đầu chỉ là Lương Tiểu Mao cũng vài đồng đội nghi ngờ, đến bây giờ chính cậu cũng nghi ngờ.

Hứa Sấm hỏi ngược lại: “Chính cậu cảm thấy là vì cái gì?”

Bạch Tân Vũ chớp mắt, “Là do tôi tiến bộ rất nhiều, đại đội trưởng thấy được tiềm lực của tôi sao?”

“Tiến bộ của cậu quả thật ấn tượng, thế nhưng những người giỏi hơn vẫn không hề thiếu, nói thật lấy trình độ lúc ấy của cậu, là không đủ để đi tham gia tuyển chọn.”

“Vậy thì vì cái gì?”

Hứa Sấm nói: “Hoắc Kiều đưa ra một cái yêu cầu vô cùng kỳ quái cho tôi cùng vài đại đội trưởng khác, hần ta yêu cầu lúc chọn người trong mỗi đại đội phải có một ‘Nhân tố không xác định’, có thể là một binh sĩ không hòa đồng, một binh sĩ phát huy không ổn định, hoặc một binh sĩ không hề thích hợp với chuyên môn của đại đội, lấy người này đến để kiểm tra năng lực ứng biến với nguy cơ cùng khó khăn của những người khác, ‘Nhân tố không xác định’ này, lão Vương cùng tôi cùng nghĩ đến cậu đầu tiên, Bạch Tân Vũ, cậu hiểu chưa, cậu chính là người mà chúng tôi không nhận định được nhất, là binh sĩ mang lại cho chúng tôi nhiều bất ngờ nhất, cậu được tiến cử dựa trên thân phận như vậy, nhưng cuối cùng cậu lại là người thông qua, cậu xem, cậu quả nhiên là nhân tố không xác định kia.”

Bạch Tân Vũ kinh ngạc nhìn Hứa Sấm, trong lòng cậu nhất thời thật sự có rất nhiều cảm xúc đan xen, có chút thất vọng, buồn bực, có thể đồng thời lại có chút may mắn, cậu vốn tưởng rằng Hứa Sấm thật sự coi trọng cậu, không nghĩ tới cuối cùng bản thân cậu lại được dùng để kiểm tra chính những người khác, nhưng chính bởi vì cậu là binh sĩ mang lại nhiều bất ngờ nhất, có thể có được cơ hội lần này, Du Phong Thành nói qua, may mắn có khi cũng là một phần của năng lực, loại may mắn kiểu này có được tính là năng lực của cậu không?

Trần Tinh cũng đầy mặt kinh ngạc, anh nhìn Bạch Tân Vũ đầy tán thưởng, “Đại đội trưởng, chỉ đạo viên, mấy vị quả nhiên có mắt nhìn người, Tân Vũ quả thật là một binh sĩ khiến người ta không khỏi ngạc nhiên.”

Tác giả có lời muốn nói: Một đoạn này không tính là ngược đi?

~~~~~

Hết chương 63

Chú thích:

[1] Người Hobbit:

Là tộc người lùn trong Chúa tể của những chiếc nhẫn (J.R.R.Tolkien). Chân của người Hobbit được miêu tả là rất to.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chương 64

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Tân Vũ bị khen đến có chút hơi ngại ngùng, nói thật, Lương Tiểu Mao cũng tốt, Hứa Sấm cũng tốt, được những người không ưa mình khi trước nhìn với cặp mắt khác xưa, cái loại cảm giác hãnh diện này thật sự khiến người ta sáng khoái cả người, bây giờ cậu hoàn toàn có thể thấu hiểu được cảm giác rèn sắt không thành thép khi nhìn thấy mình của cha và anh trai lúc trước, một người đàn ông có trách nhiệm thì khó có thể chấp nhận một tên ăn bám, cậu càng ngày càng biết ơn anh trai lúc trước đã đưa cậu vào bộ đội, chính ở nơi này Bạch Tân Vũ mới có thể tìm thấy giá trị và danh dự của chính mình.

Hứa Sấm cùng bọn họ nói chút chuyện công việc, cuối cùng còn trêu chọc: “Thông qua chọn lựa lần đầu cũng không phải đã chứng minh các cậu là

người của Báo Tuyết, nhiều nhất chỉ có thể tính là bước nửa bàn chân vào, kỳ hạn huấn luyện ba tháng có thể còn tra tấn hơn chọn lựa sơ cấp vừa qua, nếu các cậu không chịu nổi, vẫn còn có thể vác xác về, các cậu cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, nếu thật sự bị đá trở về cũng đừng hoang mang quá, đoàn bộ đội đặc chủng số một Tây Bắc Trung Hoa, không phải chỗ người bình thường có thể làm loạn, tóm lại, đại gia đình này vĩnh viễn hoan nghênh các cậu.”

Trần Tinh cười nói: “Đại đội trưởng, cho dù làm cái gì tôi cũng sẽ dốc hết toàn lực, đề đến cuối cùng không phải hối hận, vậy nên hơn phân nửa là tôi sẽ không trở lại.”

Du Phong Thành nói: “Đó là mục tiêu của tôi, tôi chắc chắn sẽ trụ lại.”

Bạch Tân Vũ nghĩ rằng chính mình cũng phải tỏ chút thái độ, không thì mất hết khí khái đàn ông, lập tức nói: “O, tôi, tôi cũng sẽ cố gắng.” Nói xong chính cậu còn muốn đập bàn thân một trận, một chút khí thế đều không có là bị làm sao.

Hứa Sâm hừ nói: “Tôi cũng lười chúc mừng, hết thầy đều do chính bản thân các cậu quyết định, trong mấy ngày tới tính toán chia tay anh em cho vui vẻ vào.”

“Đã rõ.” Ba người đồng loạt hành quân lễ.

Sau khi trở lại ký túc xá, ba người lập tức bị đồng đội vây quanh, Phùng Đông Nguyên cùng Tiền Lượng kéo Bạch Tân Vũ đến một bên, hỏi han quá trình chọn lựa như nào như nào, nhưng vì có một hiệp định yêu cầu giữ bí mật, Bạch Tân Vũ không thể nói quá nhiều, cậu đành phải dốc sức mơ hồ hóa các chi tiết, nói một ít những gì có thể nói, chủ yếu là bốc phét sự tích anh hùng của bản thân lên tận trời, các thể loại tí như kiên cường đến giây phút cuối cùng, khiến đám người đang hóng tẩm tặc kêu là kỳ lạ ghê, bên trong mắt đều lóe ra tia sáng sùng bái, khiến tâm lý yêu hư vinh của Bạch tiểu thiếu gia rất là thỏa mãn.

Bạch Tân Vũ khoác lác xong, liền hỏi hai người họ gần đây thế nào, một chuyến này của cậu ngót nghét hơn một tuần, lại cảm giác Phùng Đông Nguyên có vẻ đen đi.

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Lúc mọi người đi rồi, đại đội trưởng phái bọn em đi hỗ trợ huấn luyện tân binh.”

Tiền Lượng chế nhạo nói: “Cái đó gọi là hỗ trợ huấn luyện tân binh hả? Cậu có mà đi làm bảo mẫu tân binh thì có.”

Phùng Đông Nguyên ngượng ngùng cười, “Đều là mấy đứa trẻ mới rời xa gia đình,غمغم lại lúc trước chúng ta ngay từ đầu cũng rất mê man, lúc vừa mới chân ướt chân ráo đến cũng muốn được quan tâm nhiều một chút.”

Tiền Lượng bĩu môi, bắt đầu tán phét cùng Bạch Tân Vũ, “Aiya, Tân Vũ, cậu có biết tiểu tử này làm người ta bức mình thế nào không chứ? Có tên lính mới thấy cậu ta hiền lành, bám cậu ta đòi dạy cái này rồi dạy cái kia, quần áo còn không tự giặt lấy, cứ vứt cho cậu ta, tay bị thương một chút, liền sai cậu ta đi nướng khoai lang cho hắn, nếu không phải tôi ra mặt ngăn cản vài lần, thì cậu ta đã trở thành vú nuôi tại gia cho cái thằng nhóc kia rồi.” Tiền Lượng nói nói một lát đã thấy tức anh ách, dí trán Phùng Đông Nguyên: “Tại sao cậu lại khờ như thế hả, có chút tôn nghiêm của đàn anh có được hay không!”

Bạch Tân Vũ nghe thấy thế cả người không được tự nhiên, việc không tự giặt quần áo của mình còn bắt Phùng Đông Nguyên xử lý hộ kia, chính cậu lúc trước cũng từng làm, còn kéo dài đến vài ngày lận, Phùng Đông Nguyên là loại người vô cùng ái ngại chuyện cự tuyệt kẻ khác, chỉ cần da mặt đủ dày, dè dỏm một chút, chuyện gì giúp được cậu ấy sẽ giúp hết, cho nên rất nhiều người đều sẽ có tâm tư lợi dụng, cho dù sau này lúc trưởng thành hơn tất nhiên không thể tiếp tục như vậy nữa, Bạch Tân Vũ tuy rằng chính mình cũng trải qua mấy chuyện không nên nói ra như thế, nhưng nghe qua thì thấy tên lính mới kia còn không biết xấu hổ hơn cả cậu, thế này cũng quá đáng lắm rồi.

Phùng Đông Nguyên biện giải nói: “Nhưng cậu ta thật sự là không giặt quần áo, hơn nữa tay cậu ta không phải quả thật cũng bị thương sao?”

Tiền Lượng vui vẻ, “Ai nha, cậu còn nói đỡ cho tên đó, tôi thật sự muốn bừa đầu cậu ra nhìn, xem tại sao cậu lại dễ bị người ta lợi dụng như thế.”

Phùng Đông Nguyên nhũn mảy, khó xử nói: “Nhưng tôi cũng không có cảm giác ai đang lợi dụng mình cả, tôi cảm giác mọi người đều rất tốt.”

Tiền Lượng niết mặt Phùng Đông Nguyên, một bộ nói nữa cũng như nước đổ lá khoai.

Bạch Tân Vũ nói: “Tiền Lượng, cậu kể cho tôi một chút đi, đến cùng là tại sao lại thế, tân binh dám sai vật đàn anh, làm phản đấy à, không được, chúng ta phải đi cho oắt con đó biết tay.” Bây giờ cậu cũng một thân ngạnh chân ngạnh tay, mười phần tức tối.

Phùng Đông Nguyên liên tục vẫy tay, “Không sao đâu mà, Tiền Lượng nói quá lên nhiều đó.”

“Đến đây tôi nói cho mà nghe nè, có một tiểu tử như này, rất giống cậu hồi trước, hình như là phá làng phá xóm, trong nhà không quản được, đá vào bộ đội, nhưng mà nhìn qua cũng hồ báo lắm, không giống cậu lúc đầu co vòi đầu nha.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt, “Nói vào trọng điểm đi cha nội.”

Tiền Lượng cười sảng sặc, “Cái tên oắt đó, đại khái được người khác hầu hạ thành quen, tới chỗ này ngay lập tức nhắm Phùng Đông Nguyên thành vú nuôi nhỏ của hắn.”

Phùng Đông Nguyên vỗ vỗ vai Tiền Lượng, “Nói bừa cái gì đấy, là do lòng dạ cậu hẹp hòi mà thôi, đồng đội giúp đỡ nhau một chút, tại sao lại biến

thành tính toán chỉ lý như vậy làm cái gì?”

Tiền Lượng thoáng nhướn mi, “Tôi hỏi cậu, sao cậu phải giặt tất với quần lót cho hần?”

Phùng Đông Nguyên đột nhiên im re.

“Chuyện này có thật không?”

Phùng Đông Nguyên hơi uất ức nói: “Có.”

“Mẹ, làm loạn đấy à!” Bạch Tân Vũ quát âm lên.

Phùng Đông Nguyên giữ chặt cậu lại, “Tân Vũ, không phải như anh nghĩ đâu, anh phải nghe em nói.”

Bạch Tân Vũ thật sự đã có chút nổi giận, Phùng Đông Nguyên là anh em đồng đội tốt nhất của cậu, sao có thể để một tên lính mới to te bắt nạt như vậy.

Phùng Đông Nguyên thở dài: “Không phải cậu ta bắt tôi giặt, là đũa nhỏ này..... quá lãng phí, cậu biết không, cậu ta không thèm giặt quần lót cùng tất, mặc được một ngày là ném vào thùng rác, tôi không trơ mắt nhìn được, sao có thể lãng phí như vậy, đều còn mới, lại vẫn còn tốt nữa.”

Tiền Lượng tròn trĩnh mắt, đau thương nói: “Tân Vũ, tôi sắp bị cậu ta làm tức chết rồi nè.”

Bạch Tân Vũ cũng chán kinh đầy mặt: “Cái đó, vậy nhưng cậu cũng không thể..... Không phải, người ta có lãng phí hay không thì liên quan gì đến cậu chứ.”

“Em là tiểu đội trưởng của đội tân binh đó.” Phùng Đông Nguyên mang vẻ vô cùng đau đớn, “Đồ tốt như vậy mặc một lần đã vứt đi, em thật sự không chấp nhận được, em thấy khó chịu, cho nên.....” giọng Phùng Đông Nguyên nhỏ đi 8 nút volume, ngại ngùng nói: “Em liên nhật về giặt.....”

Bạch Tân Vũ cùng Tiền Lượng giống nhau nói không ra lời, cuối cùng nghẹn ứ cả nửa ngày, cậu mới nói: “Bộ đội không phải cả ngày tuyên truyền cần kiệm là đức tính tốt sao, tại sao cậu không dạy hần?”

“Em dạy rồi, cậu ta cũng đã đáp ứng sẽ sửa, cho nên bây giờ em đang dạy cậu ta giặt quần áo.” Phùng Đông Nguyên nghiêm túc nói: “Mỗi người đều có tật xấu, nhưng chỉ cần muốn là khẳng định có thể sửa được.”

Bạch Tân Vũ không nói gì nhìn Tiền Lượng, Tiền Lượng xòe tay, trưng ra biểu cảm “Thế nào, hết nói nổi.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Thật sự không có gì, cùng lắm thì, lúc em ở trại tân binh vui lắm luôn, thật giống như thấy được chúng ta một năm trước, cảm giác chính mình rút cuộc cũng thành đàn anh.”

Tiền Lượng cũng phụ họa nói: “Trở thành đàn anh thật sự rất thích, có thể quản người, còn được đám tân binh ngưỡng mộ, chắc chắn, thật sự là rất thỏa mãn.”

Hai người bắt đầu kể lại mấy chuyện thú vị xảy ra ở trại tân binh cho Bạch Tân Vũ, bọn họ trò chuyện thật sự vui vẻ, Bạch Tân Vũ vừa nghĩ đến chính mình rồi sẽ phải rời xa bọn họ, trong lòng tự nhiên không nở, nhưng dù sao mọi người cũng chưa ai nhắc đến chuyện này, chỉ hi vọng trong mấy ngày này có thể vui vẻ bên cạnh nhau.

Buổi tối sau khi cơm nước xong, Bạch Tân Vũ đi đến ban bếp núc tìm Võ Thanh.

Võ Thanh sớm đã nghe tin cậu thông qua chọn lựa, thấy cậu đến nhưng không hề tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bạch Tân Vũ nhớ lại từng lời Võ Thanh nói với mình trước khi đi, sau đợt này cậu mới hiểu được ý tứ trong những câu nói đó.

Võ Thanh đang hút thuốc, liếc xéo cậu, “Tiểu tử cậu thật sự khiến tôi bất ngờ, vậy mà thật sự thông qua chọn lựa, hơn nữa lần này lại tuyển được tận 3 người, mọi khi tuyển được cũng chỉ 1, 2 người là cùng.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Thật ra là do em may mắn thôi, có hai người mạnh mẽ luôn giúp đỡ em, không thì em tuyệt đối không thể thông qua.”

“Tôi cũng đoán vậy, muốn hay không với trình độ của cậu, kém xa tôi hồi trước.”

Bạch Tân Vũ hứng chí nói: “Võ đội trưởng, lần này kỹ năng bắn súng của em được trọng dụng đó.”

“Hừm?” Võ Thanh cảm thấy hứng thú, “Nói cho tôi nghe một chút.”

Bạch Tân Vũ liền đem tình huống nguy cấp lúc bọn họ chỉ còn lại có nửa băng đạn, Du Phong Thành làm mọi như thế nào, cậu bắn như thế nào sinh động miêu tả lại, dường như nhớ lại cảm giác tim đập gia tốc, cảm giác não bộ bình tĩnh ngoài ý muốn, liền khiến cậu nhiệt huyết sôi trào, trong nháy mắt đó, linh hồn cậu giống như tiến vào một không gian khác, cậu tựa như một người đứng xem hồ hững, bình tĩnh chế ngự được cả ánh mắt lẫn khẩu súng trong tay mình, ngắm chuẩn, bóp cò súng, lưu loát một hơi, loại tập trung đến mức độ khiến người ta dường như rũ bỏ được cái nặng nề của xác phàm, làm cậu có loại cảm giác trải qua trạng thái “phi nhân loại”, thứ mà Bạch Tân Vũ khao khát nếm trải lần nữa.

Võ Thanh nghe xong sau, cười nói: “Không sai, cậu thật sự có tài.”

Bạch Tân Vũ nói: “Chủ yếu là do lá gan Du Phong Thành lớn, nếu cậu ta không nhảy ra làm mồi, em cũng không có cơ hội nổ súng.”

“Gan lớn là một chuyện, quan trọng là sức phán đoán của cậu ta rất mạnh, cậu ta đã sớm hiểu rõ tay súng bắn tĩa kia qua những lần tấn công trước đó, phán đoán được hấn ta trình độ hữu hạn, nếu đổi lại là tôi ngồi ở trên trục thẳng, đừng nói bốn người, cho dù có là 14 người các cậu cũng đừng nghĩ có cơ chạy, lần này thánh nhân đãi kẻ khù khờ, nếu Báo Tuyết đại đội thật sự phái lính tiêu chuẩn của bọn họ đến ngăn cản các cậu, cả lũ sớm đã xách dép về nhà, cho nên Du Phong Thành nhìn như đang mạo hiểm, thực ra đã phải suy tính rất nhiều, tiêu tử này quả thật là nhân tài mà Báo Tuyết đại đội cần.”

Bạch Tân Vũ ngẩn ngơ, “Em cũng không hề nghĩ tới chuyện đó.”

“Chờ cậu trải qua huấn luyện tân binh của Báo Tuyết đại đội xong, cậu sẽ hiểu thôi.” Võ Thanh gõ tàn thuốc, “Đương nhiên, cậu cũng không chắc có thể kiên trì tận ba tháng, rất nhiều tân binh bỏ cuộc ở ngay cuối tuần đầu tiên, có thể kiên trì qua một tuần, lại kiên trì qua một tháng chính là điểm mấu chốt, cơ bản sau đó là có thể ở lại.”

“Lại là liều mạng tra tấn người, rất có phong cách của Báo Tuyết đại đội.”

“Ồ, tra tấn đúng chỗ hiểm.” Võ Thanh nhẹ nhàng băng quơ nói, “Huấn luyện mà bị thương thì thành thương binh, chết thì thành liệt sĩ, cố gắng cho tốt đi.”

Bạch Tân Vũ rụt vai, “Đội trưởng, anh nói nghe dọa người quá.”

Võ Thanh cười nói: “Bây giờ hù dọa cậu, lúc cậu đi mới không đến mức bị bọn họ dọa đến tè ra quần, kỳ thật cũng không đáng sợ như thế, nếu cậu thật sự không thích hợp, rất nhanh sẽ biết thôi, bọn họ cũng sẽ không ép buộc cậu, đuổi cậu về là xong chuyện. Thế nhưng nếu cậu thật sự muốn trở thành một bộ đội đặc chủng khi đứng trên chiến trường có thể tự bảo vệ bản thân, khiến đồng đội tin tưởng giao phía sau lưng của họ cho cậu, cậu nhất định phải đạt tới tiêu chuẩn của bọn họ, một binh sĩ không xứng đáng sẽ hại chết rất nhiều người.”

Bạch Tân Vũ nói: “Võ đội trưởng, em có thể hỏi anh vấn đề này được không?”

Võ Thanh trừng cậu, “Cậu hỏi tôi đủ thứ chuyện trên đời, bây giờ còn cái gì nữa?”

Bạch Tân Vũ cười khúc khích, “Em chỉ muốn hỏi anh một chút, lúc ấy tại sao anh muốn làm bộ đội đặc chủng?”

“Vi bảo vệ quốc gia, vì thực hiện lý tưởng của quân nhân.” Võ Thanh nói xong, tự mình nở nụ cười, “Như vậy nghe có sáo rỗng không nhỉ? Vài thứ đó đều là những lời phải nói lúc tuyên thệ, kỳ thật nếu cậu không đứng trên chiến trường thực thụ, cậu rất khó có thể có được cảm giác ấy. Lúc trước tôi muốn làm bộ đội đặc chủng, căn bản không có tin ngưỡng cao thượng như vậy, tôi chỉ cảm thấy, thật ngẫu nhiên sao, tôi có thể trở thành một trong những binh sĩ mạnh mẽ nhất, được sử dụng súng và trang bị tốt nhất, tiếp xúc với tin tức tuyệt mật, chỉ cần nói tên Báo Tuyết đại đội ra thôi, tôi đã cảm thấy vô cùng vinh dự, đi đường như bay như nhảy, khi đó tôi đương còn trẻ trung, chừng 20 tuổi giống cậu, khí huyết thực sự thịnh, tôi chỉ muốn trải qua một cuộc sống đầy kích thích. Nhưng sau khi chấp hành qua vài nhiệm vụ.....”

Bạch Tân Vũ mắt không chớp nhìn hấn.

Võ Thanh hút điếu thuốc, “Tôi cảm thấy chính cậu tự đi mới hiểu được.”

“Aiya đội trưởng à, anh đừng thích úp mở thế chứ.”

“Nói như thế nào được bây giờ, khi cậu nhìn thấy biểu tình cảm kích của vài đồng bào mới được cậu cứu giúp, khi cậu chém giết đám súc sinh dám xâm phạm biên cương tổ quốc, khi cậu cảm thấy một niềm tự hào từ đáy lòng vì mình đã trừ gian diệt ác, bảo hộ những người lương thiện, cậu sẽ hiểu thôi, cậu sẽ hiểu việc mình phải dấn thân vào chỗ chết để tập luyện là vì cái gì, cậu sẽ hiểu việc cậu chịu khổ, gánh vác nguy hiểm có đáng giá hay không.”

Bạch Tân Vũ nhất thời quả thật không hiểu được cảm giác như vậy, nhưng cậu vẫn nghe được máu huyết sôi trào, sống trong bộ đội đã lâu, mỗi ngày đều nghe Trung với Đảng, Hiếu với Dân, chung quanh bị vây bởi bầu không khí như vậy, ngay từ đầu đã cảm thấy những thứ như thế chỉ là nói mồm, nhưng mưa dầm thấm đất, con người ta cũng chậm chậm phát sinh biến hóa, cậu cũng muốn trừ gian diệt ác, bảo hộ người lương thiện, cậu cũng muốn tài năng của bản thân có đất dụng võ.

Võ Thanh vỗ vỗ đầu cậu, “Cứ coi như cậu là đồ đệ đầu tiên của tôi đi, đến Báo Tuyết đại đội đừng khiến tôi mất mặt, thế nhưng cậu cũng không nên ép uổng chính mình, chung quy cuộc đời còn rất nhiều điều quan trọng, đừng vì chuyện này mà thật sự phá hỏng thân thể, tóm lại, giống một gã đàn ông chân chính, cố gắng hết sức là được.”

Bạch Tân Vũ dùng lực gật đầu, “Võ đội trưởng, em nhất định không làm anh mất mặt!”

Võ Thanh cười nhìn cậu, bên trong mắt có tán thưởng, cũng có hâm mộ, Bạch Tân Vũ đọc hiểu ánh mắt hấn, nhìn không được có chút xót xa, nhưng càng thêm kính trọng đối với người đàn ông này, trong lòng cậu thầm hạ quyết tâm, cậu muốn trở thành một tay súng bắn tĩa giống Võ đội trưởng.

Vài ngày cuối cùng còn ở đại đội, Bạch Tân Vũ không tập luyện, để dành thời gian làm thật nhiều thứ khác, cho lợn ăn, phát cỏ, đến ban bếp núc giúp đỡ một chút, cậu gọi điện thoại về cho cha mẹ và anh trai, nhưng không dám nói với bọn họ bản thân muốn trở thành bộ đội đặc chủng, cuối cùng, cậu viết một lá thư cho Trình Vượng Vượng.

Lúc cậu đến phòng thường trực gửi thư, người đang trực ban đưa cho cậu một xấp thư, nói lúc cậu mới đi thì gọi đến, Bạch Tân Vũ mở ra, đều là từ

Khó Nhĩ Lặc, chắc chắn là những học sinh kia gửi tới, cậu nhìn qua mấy phong thư, tính toán lúc trở về nhất định phải hồi âm từng bức một, cuối cùng cậu mở ra một bưu kiện, phát hiện là Trần Thần gửi đến, bên trong có một chút đồ ăn vặt, đặc sản của Khó Nhĩ Lặc, còn có một phong thư, bên trong vậy mà lại là một xấp ảnh chụp, lật mấy tấm lên xem, tất cả đều là cậu cùng Du Phong Thành! Nhìn kỹ cả đồng ảnh này dường như đều là chụp lên, cứ như paparazzi săn ảnh ngôi sao, đủ mọi góc độ, đủ mọi cảnh tượng, chừng hơn ba mươi tấm, còn có một tấm bưu thiếp, bên trên là nét chữ xinh đẹp của Trần Thần: Huấn luyện viên Bạch, chúc anh cùng huấn luyện viên Du yêu nhau hạnh phúc

~Bạch Tân Vũ nhìn trên ảnh chụp thấy mình và Du Phong Thành đang tự tại nói giỡn, đột nhiên trong lòng nóng lên, nhin không được nghĩ, con cái nhà ai mà đều đẹp trai vậy ta, đứng cùng nhau thật sự rất chi là xứng đôi nha.

Cậu cẩn thận thu lại đồng ảnh chụp, tính đợi đến lúc không có ai đưa cho Du Phong Thành xem xem

Trước khi đi một ngày, Hứa Sấm bảo bọn họ đến trại tân binh, phát biểu một chút, khích lệ đám lính mới.

Ngày đó không chỉ có người của trại tân binh, còn có một ít đàn anh cũng vô góp vui, nhìn người chen chúc dưới khán đài, Bạch Tân Vũ thực sự có hơi sợ, chung quy đây là lần đầu tiên cậu phát biểu trước nhiều người như thế.

Trần Tình cùng Du Phong Thành nói rất hay, lời ít mà ý nhiều, Bạch Tân Vũ không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nhiệt liệt và sùng kính dưới khán đài.

Đến phiên Bạch Tân Vũ, cậu nắm trong tay bài phát biểu đã chuẩn bị sẵn, có chút khẩn trương đứng trước microphone, những người phía trước đều đã làm rất tốt, có thể thấy được, nhìn vài khuôn mặt non nớt, tươi sáng kia, cậu thật sự cảm giác mình đang trở về hơn một năm trước, hơn mười tháng gần gũi, sự lột xác của bản thân khiến chính cậu cũng không tin nổi, trong đám tân binh này có phải cũng có người đang tự tại phía sau, đang vô cùng chán nản hay không? Tựa như chính cậu lúc trước vậy.

Cậu nhét tờ giấy vào trong túi quần, ho nhẹ một tiếng, nói: “Nói thật, lúc tôi mới bước vào bộ đội, khả năng so ra có lẽ kém hơn tuyệt đại đa số các cậu ở đây, ngày đầu tiên huấn luyện đã đến muộn, sau khi bị đại đội trưởng cảnh cáo, ngày hôm sau tôi lại đến muộn, bị phạt chạy bộ, chạy đến chút nữa thì hộc máu.”

Dưới khán đài vang lên tiếng cười.

Bạch Tân Vũ cũng cười cười, “Một tháng huấn luyện đầu tiên, tôi vẫn mang tâm lý được chẳng hay chớ, luôn nghĩ đánh bài lười, cho nên lúc ấy thành tích trong đội của tôi xếp thứ nhất từ dưới đếm lên, sau này nghe nói thành tích không tốt phải đến ban bếp núc nuôi lợn, tôi mới bắt đầu nghiêm túc tập luyện, nhưng đến lúc đó đã muộn, lúc kiểm tra thành tích kém, cuối cùng quả nhiên vẫn bị tống đi ban bếp núc nuôi lợn.”

Dưới khán đài lại là một trận cười vang.

“Kể từ thời điểm đó, tôi mới ý thức được bản thân nhớ cây súng của mình, nhớ khẩu lệnh đánh thức mọi người rời giường đến thế nào, tôi nghĩ muốn trở thành một binh sĩ khiến người ta chú ý, một binh sĩ đủ tư cách, tôi muốn trở lại đại đội, tôi chính là ôm một mục đích, thật sự nỗ lực tập luyện, khi các cậu hướng tới một mục tiêu nào đó mà cố gắng, rất nhiều việc sẽ tự nhiên tốt lên, tôi đạt được danh dự và thành công vui sướng mà bản thân luôn khao khát, tôi bắt đầu thấy thời gian của bản thân có ý nghĩa, tôi còn muốn trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Tôi nói nhiều như vậy, là đang muốn nhắc nhở những binh sĩ mới vào bộ đội, sinh hoạt còn chưa thông thuận, các cậu không cần hoài nghi năng lực của chính mình, nếu đã tới đây, đừng nên tay không trở về, đem hết khả năng mình có mà phát huy, nhất định có thể đạt được!”

Dưới đài tiếng vỗ tay vang lên như sấm!

Hứa Sấm cùng Trần Tình ngồi ở phía sau cậu, vui mừng tươi cười lộ ra trên mặt.

Du Phong Thành nhìn thân hình cao ngất của Bạch Tân Vũ, thật giống như thấy được dáng Bạch Dương [1] thẳng tắp mọc khắp nơi trên mảnh đất bọn họ đóng quân, sừng sững đón gió nơi đỉnh núi Côn Lôn cao xa, dường như bất cứ thứ gì cũng không thể bẻ cong cột sống của nó, lúc này Bạch Tân Vũ quay mặt lại, đôi mắt trong suốt của cậu chớp động, sáng ngời có thần, ánh mắt hai người cách 3 mét gặp nhau, trong chớp mắt, trái tim bọn họ đều điên cuồng đập loạn.

Sau khi đại hội kết thúc, Bạch Tân Vũ gặp cái tên được Phùng Đông Nguyên đặc biệt “chiếu cố” kia, vóc dáng rất cao, lớn lên rất dễ nhìn, nhưng trong ánh mắt là một cỗ bướng bỉnh, vừa nhìn thấy là biết ngay tính tình không tốt đẹp gì cho cam, Bạch Tân Vũ còn có ý cảnh cáo hần hai câu, hần tuy rằng ngoài mặt “Dạ” tới “Dạ” lui, nhưng giống như không thèm để mảy mòi Bạch Tân Vũ nói vào trong mắt. Dù sao cũng còn Tiền Lượng, có nhiều anh em như vậy, cũng không thể để đám lính mới to te cười đầu cười cổ, kỳ thật cậu chính là không nỡ khổ Phùng Đông Nguyên cùng Tiền Lượng, vừa nghĩ sắp phải chia tay bọn họ, cậu vẫn muốn làm chút gì đó, lưu lại điều gì, nhưng cậu biết lần này chia tay chính là chia tay, cũng không biết lần sau gặp mặt là khi nào.

Tiền Lượng rất xót xa nói: “Chả bao giờ nghĩ tên đồng đội suốt cả năm qua lại bái bai anh em mà đi mất, dù sao cũng chưa chắc chắn, nói không chừng cậu không thông qua đợt lựa chọn thứ hai rồi quay trở về cùng nên.”

Bạch Tân Vũ thở dài: “Cậu biết ăn nói quá há, cảm ơn nhiều nha.”

Buổi tối, Hứa Sấm tổ chức một bữa tiệc chia tay của ba người, tổng cộng đại đội có đến hơn 100 người quen biết, cũng tới đầy đủ, tổ chức ở căng-tin.

Bạch Tân Vũ nhìn căng-tin trên tường treo đầy bóng bay, tranh hoặc chữ viết, đột nhiên nghĩ đến ngày Trình Vượng Vượng xuất ngũ, lúc ấy cậu còn cảm thán, Trình Vượng Vượng cứ đi như vậy, không biết kế tiếp sẽ đến phiên ai, lại không nghĩ rằng, người tiếp theo chính là cậu, khi bản thân trở thành

người rời đi, trong lòng đột nhiên trăm mối ngổn ngang.

Đến bộ đội đã hơn một năm, cuộc sống của cậu hoàn toàn thay đổi, cậu dường như đã quên bộ dáng của mình khi trước, cậu chỉ biết là, ở trong này cậu đã học được nhiều thứ mà hai mươi năm trước mình chưa bao giờ được học, rũ bỏ những thói hư tật xấu từ khi còn bé, quen biết một ít anh em, lãnh đạo tốt, thấy được rất nhiều phẩm chất tốt đẹp mà từ trước tới nay cậu căn bản không tin sẽ tồn tại, tỷ như chính nghĩa, ngay thẳng, vô tư, tâm huyết, tìm thấy ý nghĩa cùng mục tiêu của cuộc sống sinh hoạt tích cực.

Nhất là, cậu gặp được Du Phong Thành, bởi vì có Du Phong Thành, cậu mới biết chuyện chân chính động lòng với một người là cảm giác gì, không phải nhìn thấy ngực bự đã lập tức muốn trắng gió, không phải thấy người khác bao dưỡng mình tính là chính cậu cũng phải đi kiểm cho ra một bé chân dài, cậu trở mất nhìn chính bản thân mình từ hăm mộ, ghen tị, nhìn ngắm, sùng bái rồi biến thành thích Du Phong Thành, cảm giác này thật sự quá sâu sắc, cho dù cuối cùng cậu cùng Du Phong Thành sẽ thế nào, cậu một đời cũng sẽ không quên mình đã từng chút một thích phải một người, cuối cùng phát hiện chính mình đã không thể không chế nổi bản thân nữa.

Ba ly rượu vào bụng, Bạch Tân Vũ khóc, sau đó rất nhiều người đều khóc, Bạch Tân Vũ ôm Phùng Đông Nguyên cùng Tiền Lượng, khóc thật lâu thật lâu, ý muốn duy nhất lúc ấy trong lòng cậu, là muốn trở về thăm bọn họ, nhất định phải trở về thăm bọn họ.

ΨΨΨ

Hết chương 64

Chú thích:

[1] Cây Bạch Dương

Cảm xúc của mình khi edit chương này thật sự là ....vừa tê vừa ngứa (π_π)` (thông cảm thầy ngữ văn của tiểu sinh chết sớm), khi Phong Thành ví Tân Vũ như một cây Bạch Dương, nghĩa là tiểu Bạch của chúng ta đã trưởng thành rồi đó các chế. Mình đu bám bên Miêu Từ từ những chương đầu cho đến lúc vác về tự edit lấy, phải nói là tình cảm dành cho cái cặp này rất rất nhiều luôn á, dù đã đọc bản raw đến chục lần có lẽ nhưng lúc edit đến đoạn này cảm giác của mình có lẽ không khác gì cảm giác của mấy bố mấy mẹ lúc thấy thằng con không không mới đó còn ăn vạ mình mà bây giờ nó bảo là: Thôi chào bố mẹ con lớn rồi con đi nhé bố mẹ đừng lo (the fuk??). Đó đó nói chung là, ngũ vị tạp trần haha (*´`*). Lảm nhảm nữa thành văn mất, lul, bước vào phần chính sau giây phút quần quai bộc lộ tâm tình.

Bạch Dương hay còn gọi là Cây người đẹp (do nó đẹp ok, fine). Bạch Dương thích nắng, chịu hạn, chịu lạnh, thân mọc thẳng tắp, ở Châu Âu Bạch Dương thường được trồng trên mộ các chiến sĩ đã hy sinh trong chiến tranh vệ quốc với quan niệm rằng linh hồn của họ sẽ tiếp tục sống ở trong thân cây. Từ đầu tới cuối cây Bạch Dương đều có ích, kể ra rất nhiều nên các chế hãy tra Gúc. Lá Bạch Dương mùa xuân và hè có màu xanh ròn, sang mùa thu sẽ đổi sang màu vàng óng, vô cùng xinh đẹp, nhân đây tặng luôn cho các chế bộ ảnh Bạch Dương các mùa sưu tầm by WICKD, cảm ơn mọi người đã ủng hộ trong thời gian qua, chúng ta đã đi được nửa đường rồi đó (*•ω•*).

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chương 65

Bọn họ ăn xong điểm tâm buổi sáng rồi đi luôn. Bạch Tân Vũ không muốn để những người khác đến tiễn, cậu là người nặng tình lại còn mau nước mắt, cậu không muốn lúc mình đi vẫn khóc sụt sướt, sẽ vô cùng tổn hại đến hình tượng của bản thân.

Ba người chất hành lý lên xe, lúc cuối còn cẩn thận quét mắt qua một lượt từ nơi bọn họ sinh hoạt cho đến nơi đóng quân, sau đó lưu luyến không rời lên xe.

Xe vừa đi không xa, lúc Bạch Tân Vũ ghé mắt qua kính chiếu hậu, đột nhiên phát hiện điều gì, cậu vụt xoay người qua, chỉ thấy người của đại đội không biết từ lúc nào đã chạy ra, hướng tới chiếc xe đang chờ bọn họ thẳng tắp hành quân lễ, Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh cũng xoay đầu, nhìn bóng dáng càng ngày càng thu nhỏ lại của đồng đội mình, trong lòng họ không khỏi chua xót.

Trong lòng Bạch Tân Vũ cũng nóng lên, lệ lại bắt đầu đảo quanh hốc mắt, cậu nhanh chóng xoay người qua, không dám nhìn nữa.

Trần Tĩnh cũng chuyển mình trở về, tựa lưng vào ghế ngồi thờ dài thườn thượt.

Bạch Tân Vũ ôm lấy cánh tay anh, nức nở nói: “Tiểu đội trưởng, bình thường chúng ta có thể trở về thăm mọi người được không?”

Trần Tĩnh nói: “Có lẽ rất khó, nơi này tương đối hoang vu, không phải nơi máy bay có thể trực tiếp hạ cánh.”

Bạch Tân Vũ nức nở, “Bây giờ tôi đã bắt đầu nhớ mọi người rồi.”

Trần Tĩnh vỗ vỗ lưng cậu, “Chỉ cần cậu nhớ bọn họ, về sau chắc chắn sẽ có cơ hội gặp mặt.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, cậu lại chuyển hướng về phía Du Phong Thành, ôm chút hi vọng mà dò hỏi: “Lần trước tại sao cậu của cậu thường xuyên tới chỗ này vậy? Có phải thường có nhiệm vụ ở gần đây không?”

Du Phong Thành lắc đầu, “Cậu tôi có chuyện phải tìm lãnh đạo ở đây, cho dù có nhiệm vụ cũng sẽ không nói cho chúng ta biết, về sau nếu chúng ta cũng có nhiệm vụ, càng không có khả năng trở về thăm thú người thân bạn bè.”

Bạch Tân Vũ dùng sức hít mũi một cái, khó chịu nhưng cũng không biết nên nói cái gì, Du Phong Thành lặng lẽ cầm tay cậu, niết lấy lòng bàn tay cậu trấn an, bàn tay kia dày rộng ấm áp khiến tâm trạng cậu dần trở nên bình tĩnh. Lần này chia lìa, tuy rằng cũng khiến cho cậu đau lòng, nhưng hoàn toàn không giống với thời điểm hơn một năm trước khi cậu rời khỏi nhà, bởi vì hiện tại bên cạnh cậu có Du Phong Thành và Trần Tĩnh, Bạch Tân Vũ biết chính mình không cô độc.

Đồng Nguyên, Tiền Lượng, anh Vượng, Võ đội trưởng, chúng ta nhất định sẽ gặp lại!

Tài xế được cử tới đưa bọn họ đến nhà ga, ba người ngủ một đêm ở trên xe lửa, ngày hôm sau đến Ürümqi, Hoắc Kiều tự mình lái xe tới đón bọn họ.

Lúc này không có người ngoài, Du Phong Thành cùng Hoắc Kiều rất là tự nhiên thân thiết, hai người kê vai sát cánh lên xe, nói toàn chuyện trong nhà, Bạch Tân Vũ cảm giác một câu cũng không chen vào nổi.

Hoắc Kiều nhìn Trần Tĩnh cùng Bạch Tân Vũ trong gương chiếu hậu, cười nói: “Hai ngày nay chắc nóng lắm hả?”

Trần Tĩnh gật đầu, “Giữa trưa quả thật có hơi nóng.”

“Khí hậu ở chỗ này tốt hơn so với ở núi Côn Lôn nhiều, dù sao cũng là thành phố, đồ ăn ngon cùng chỗ giải trí không thiếu, lúc rảnh tôi sẽ đưa mọi người đi dạo chung quanh.”

Khi Bạch Tân Vũ nhìn thấy phong cảnh ngoài cửa sổ, tâm trạng tựa như tốt lên nhiều, rốt cuộc cậu có thể trở về một thành phố lớn, tuy rằng cậu đã thích ứng với điều kiện ở núi Côn Luân xa xôi căn cứ, nhưng trước nay cậu vẫn thích thành thị hiện đại hơn, Bạch Tân Vũ vui vẻ nói: “Bình thường có thể nghỉ không?”

“Trong lúc tập huấn thì không được, nếu các cậu có thể trụ lại, về sau mỗi tháng sẽ có hai ngày nghỉ.”

Vừa nghe thấy còn được nghỉ ngơi, Bạch Tân Vũ càng thêm hưng chí.

Hoắc Kiều nhìn cậu cười một cái, lập tức hắt đến một thùng nước lạnh, “Việc đầu tiên là cậu có thể trụ lại đã.”

Bạch Tân Vũ cười gượng hai tiếng.

Một lát sau, Hoắc Kiều đến cây xăng bơm xăng, Trần Tĩnh đi vệ sinh, trước khi Hoắc Kiều xuống xe còn quay lại nói với Du Phong Thành: “Phong Thành, ở chỗ đóng quân không cho dùng điện thoại, bây giờ cháu gọi điện về cho chị đi, nhắn tin cũng được, đến cùng thì cháu muốn trốn tránh tới khi nào?”

Du Phong Thành buồn bực nói: “Cháu không muốn cho nàng biết.”

“Sao nàng lại không biết được chứ, nếu cháu đã đến đây rồi, nàng cũng không thể lờ cháu về được, dù sao chí ít cũng phải gọi điện thoại cùng nàng nói rõ ràng.” Nói xong, hấn đóng cửa xe, đi trả tiền.

Du Phong Thành bất đắc dĩ thở dài, hấn quay đầu hướng phía Bạch Tân Vũ nói: “Mượn điện thoại một chút, điện thoại của tôi vứt trong đồng hành lý rồi.”

Bạch Tân Vũ lấy điện thoại từ trong bao ra đưa cho hấn, “Sắp hết pin rồi, cậu.....”

Cậu vừa dứt lời, điện thoại nằm trong tay Du Phong Thành liền vang lên tiếng chuông.

Đó là một dãy số xa lạ, Bạch Tân Vũ ngó một cái, “Ai thế?”

Du Phong Thành nói: “Làm sao tôi biết.” Nói xong cầm điện thoại trả cho Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ tiếp máy, “Alo?”

Bên trong điện thoại truyền đến giọng nói nũng nịu của một cô gái, “Alo, là Bạch thiếu gia sao? Tại sao anh lại tắt máy, em gọi mãi đó nha.”

Bạch Tân Vũ sững sốt, giọng nói này nghe có chút quen tai, nhưng cậu lại không nhớ ra là ai.

Trong xe vô cùng im lặng, âm thanh bên trong điện thoại lập tức truyền vào lỗ tai Du Phong Thành, sắc mặt hấn lập tức trở nên nặng như đeo đá.

Bạch Tân Vũ cảm nhận được ánh mắt âm trầm của Du Phong Thành, đang nghĩ muốn cúp điện thoại, song bộ dạng đó có vẻ rất chột dạ nên cậu đành kiên trì hỏi: “Xin hỏi ai đây?” Nói xong còn đem lỗ tai áp sát vào loa.

Cô nàng kia nói: “Anh không nhớ rõ em sao?” Sau đó cô ả nói ra một cái tên.

Bạch Tân Vũ nghe xong, một chút ấn tượng cũng không có, cậu không khách khí nói: “Cô lừa đảo hà.”

Giọng nói của cô ả chột chua ngoa, cô ta tăng thêm âm điệu: “Không phải! Ngày 12 hồi Tết tại quán rượu xx, anh thật sự quên rồi à?”

Bạch Tân Vũ cả kinh, lập tức nhớ tới cô ả tiếp cận cậu hôm đó, dường như cậu thật sự đã quên, số điện thoại đem cho người ta, nhưng cậu không hề lưu số của cô ta, cậu không nghĩ tới lúc này lại nhận được điện thoại của cô ả, giọng điệu Bạch Tân Vũ có chút lạnh lùng, “Tôi đang bận, nói chuyện sau.”

“Chờ một chút!” Cô ả đột nhiên kêu lên một tiếng.

Vốn Bạch Tân Vũ ép sát loa vào lỗ tai để cho Du Phong Thành không nghe được gì nữa, thế nhưng tiếng gọi vừa nãy thật sự rất lớn, Bạch Tân Vũ buộc phải đẩy điện thoại ra khỏi tai một khoảng, ngay lúc cậu đang tính toán cúp máy, cô nàng kia lớn tiếng nói: “Em có thai rồi!”

Những lời này rành mạch truyền vào bên trong lỗ tai hai người, sắc mặt Bạch Tân Vũ chột biến, ánh mắt Du Phong Thành trong phút chốc lạnh đi, thâm trầm nhìn chằm chằm Bạch Tân Vũ, đường cong căng chặt nơi cảm tiết lộ cảm xúc của hắn lúc này.

Bạch Tân Vũ trừng mắt nhìn, hướng về phía Du Phong Thành dùng sức lắc lắc đầu, cậu một lần nữa tiếp điện thoại, lạnh lùng nói: “Cô con mẹ nó đừng nói hươu nói vượn, tôi có ngủ với cô hay không mà tôi còn không biết sao!”

Cô ả lạnh lạnh nói: “Ngủ hay không ngủ mà anh còn nhớ rõ sao? Anh uống đến như thế.”

Bạch Tân Vũ xanh cả mặt, cậu cảm giác ánh mắt Du Phong Thành nhìn mình đã muốn ăn người rồi, cậu cả giận nói: “Con mẹ nó cô muốn tiền chứ gì?”

“Đúng thế, anh cho em à?”

Bạch Tân Vũ vừa muốn nói tiếp, Du Phong Thành đã chớp lấy điện thoại, thanh âm lạnh như hàn băng, “Tôi cho cô một số điện thoại, cô liên hệ với người đó cho tôi.”

“Anh là ai?”

Du Phong Thành đọc ra một dãy số, sau đó uy hiếp nói: “Cô mà còn dám gọi đến số này, một các cùng đừng nghĩ có thể mò tới.” Nói xong ngay lập tức cúp máy, tắt nguồn, sau đó lạnh lùng nhìn Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng lên, “Tôi không ngủ với cô ta, hôm đó uống say, tôi.....”

Du Phong Thành dùng lực cầm điện thoại ném tới trên người cậu, lạnh lùng nói: “Bạch Tân Vũ anh là đồ ngu! Hồi năm mới anh nói với tôi như thế nào hả? Anh nói anh không đi tìm bất cứ ả đàn bà nào, vậy đây là cái gì hả?”

Bạch Tân Vũ vội vã biện giải: “Hôm đó tôi cùng đám bạn đi uống rượu, có thể là bọn họ sắp xếp, hôm sau tỉnh lại đã thấy..... Tôi, tôi thật sự không chạm vào cô ta.”

Du Phong Thành nheo mắt, “Làm sao anh biết? Không phải anh uống say sao? Nhớ đâu cô ta có thai con của anh thật thì làm sao!”

Trong lòng Bạch Tân Vũ trầm xuống, trên trán đã toát ra mồ hôi lạnh, tuy rằng cậu cảm thấy mình không hề chạm vào cô nàng kia, nhưng dù sao cũng là mất trí nhớ một đêm, cậu cũng không dám chắc chắn một trăm phần trăm, nhớ đâu.....

Cậu do dự khiến Du Phong Thành càng giận dữ, hắn nâng tay lên xốc cổ áo Bạch Tân Vũ, hung tợn nói: “Tôi đang hỏi anh, nhớ đâu thật sự là con của anh thì làm sao đây hả?”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, “Ý cô ta không muốn phá, nếu vậy chỉ có thể sinh.....”

“Có cái rắm! Anh muốn loại đàn bà như thế sinh con cho mình?”

Bạch Tân Vũ cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Du Phong Thành, “..... Cô ta muốn vùi tiền..... Cho nên là.....”

“Con mẹ nó lúc đó anh đáp ứng tôi như thế nào? Há? Anh còn dám gạt tôi?”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Tôi mẹ nó uống say như chết, làm sao biết được chứ!”

Du Phong Thành còn muốn nói cái gì, đã thấy Trần Tĩnh cùng Hoắc Kiều lục tục trở lại, liền buông lỏng cổ áo Bạch Tân Vũ, hắn nhìn Bạch Tân Vũ, trong mắt lộ ra hàn quang, “Việc này anh không cần quan tâm nữa, để tôi xử lý, nhưng nếu anh con mẹ nó còn để tôi phát hiện ra chuyện như thế này một lần nữa, tôi sẽ không tha cho anh!” Nói xong hung hăng đẩy Bạch Tân Vũ một cái, xoay người đi.

Trần Tĩnh cùng Hoắc Kiều trở lại trên xe, không phát hiện ra dị trạng giữa hai người họ, Hoắc Kiều còn hỏi Du Phong Thành, “Đã gọi điện cho mẹ

chưa?”

“Điện thoại hết pin.”

Hoắc Kiều đem chính điện thoại của mình ném cho hắn, “Gọi.”

Du Phong Thành hít sâu một hơi, gọi cho mẹ mình, thấp giọng trò chuyện.

Bạch Tân Vũ ngồi yên ở phía sau, đầu óc hỗn loạn dần dần thành một nùi, cậu không tin cô nàng kia thật sự mang thai con của cậu, nhưng cậu chỉ sợ nhờ đầu. .... Hơn nữa cậu biết Du Phong Thành thật sự nổi giận, đã lâu lắm rồi quan hệ giữa bọn họ không căng thẳng như vậy, Bạch Tân Vũ cảm thấy mình chưa bao giờ khó chịu đến thế, không nghĩ tới ngày đầu tiên đến Báo Tuyết đại đội lại ngênh đón cậu bằng loại sự tình không mấy vui vẻ này!

Dọc theo đường đi hai người không hề nói chuyện, sau khi đến nơi đóng quân, Hoắc Kiều cùng Trần Tĩnh đều nhận ra không khí quái dị giữa bọn họ, lúc xuống xe Trần Tĩnh còn lặng lẽ hỏi Bạch Tân Vũ, “Cậu cãi nhau với Phong Thành à?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, yếu ớt nói: “Không.”

Trần Tĩnh nhìn cậu, muốn nói lại thôi.

Hoắc Kiều đi tới ôm bả vai hai người, “Đến đây, lại xem quân doanh mới đi nào, vui vẻ lên chứ.”

Bạch Tân Vũ nhìn quân doanh hiện đại trước mắt, so với nơi đóng quân ở núi Côn Lôn quả thật có khí phái hơn, đáng tiếc hiện tại cậu không có tâm tình gì mà thưởng thức, cậu cứ mãi trầm liếc Du Phong Thành, Du Phong Thành cũng không thèm nhìn lại cậu, lạnh mặt.

Sau khi Hoắc Kiều đưa bọn họ vào, đi tới chào đón là một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh, quân hàm hai sao một gạch, hành quân lễ với Hoắc Kiều xong, mặt không chút thay đổi nói: “Phó đội trưởng, đội trưởng đang tìm anh.”

“Tôi đi bây giờ, ba người này đến từ xx đoàn, cậu sắp xếp cho bọn họ một chút.” Hoắc Kiều chỉ vào hắn ta, nói: “Đây là huấn luyện viên Nghiêm Cường.” Giới thiệu xong, liền xoay người bước đi.

“Huấn luyện viên Nghiêm.” Ba người hành lễ nói.

Nghiêm Cường lạnh lùng nhìn, mở ra cặp văn kiện trong tay, lướt qua trong chớp lát, “Trần Tĩnh.”

“Có.”

“Số 22.”

“Đạ?”

Nghiêm Cường lạnh nhạt nói: “Số của cậu, người mới không có tên, chỉ có số, Du Phong Thành số 23, Bạch Tân Vũ số 24.”

“Rõ!”

“Đi theo tôi.” Nghiêm Cường mang theo ba người xuyên qua thao trường, đi vào một khu ký túc xá, dẫn họ đến một gian ký túc chưa có người ở, “Tờ giấy trên bàn kia là quy định ở chỗ này, các cậu phải học thuộc lòng cẩn thận cho tôi, những điều các cậu cần biết đến đều có ở trên, không có chính là không có, đừng tùy tiện đặt câu hỏi.”

Bạch Tân Vũ nhủ thầm, tự hỏi sao lão này thái độ dữ vậy, có lẽ trung úy cũng không cần chào mừng đến thế á, chẳng lẽ là do trời sinh tính tình đã không tốt?

Nghiêm Cường nói xong sau, xoay người đi mất.

Ba người đứng ở bên trong ký túc xá, trong phút chốc đều cảm thấy xúc động.

Điều kiện trong khu ký túc xá ở đây so với ký túc xá trước kia của bọn họ tốt hơn nhiều, hai cái giường tầng, không gian rất rộng rãi, đồ dùng cho sinh hoạt đều được chuẩn bị đầy đủ, ba người bắt đầu sắp xếp hành lý.

Trần Tĩnh cầm lấy tờ giấy trên bàn kia, thì thầm đọc.

Bạch Tân Vũ một bên sắp đồ một bên hỏi: “Tiểu đội trưởng, trên đó có cái gì?”

“Hơi nhiều nội dung, cậu phải tự xem, đại khái chính là những nơi không được lui đến bên trong doanh trại, bình thường phải chú ý cái gì, linh tinh.” Trần Tĩnh nhủ thầm, “Có vài quy định khá là biến thái, cái này sao giống như quản thúc tù nhân thế nhỉ, bình thường cấm tùy tiện rời khỏi khu ký túc xá, cấm tùy ý bắt chuyện cùng người khác, cấm gọi thẳng tên người khác, chỉ có thể gọi bằng số?”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, cảm giác không khí ở chỗ này thật sự có chút áp lực, hơn nữa Du Phong Thành vẫn mặt lạnh không nói lời nào, cậu cảm giác mình bị đóng thành đá rồi cũng nên, cậu quyết định phải nhân cơ hội hai người ở cùng một chỗ giải thích cho ra nhẽ với Du Phong Thành.

Bởi vì không để tùy tiện rời khỏi khu ký túc xá, sau khi bọn họ sắp xếp xong đồ đạc chỉ có thể ngồi trong ký túc xá đọc sách giết thời gian, cho đến tận 5, 6 giờ, tiếng chuông vang lên nhắc nhở bọn họ đi ăn cơm.

Ngay lập tức các binh sĩ đều tủa ra khỏi phòng. Bạch Tân Vũ nhìn một chốc, có rất ít người, khả năng không đến 30, dường như binh sĩ từ các đoàn đã đến hết, nhìn tất cả đều rất sáng sủa, cái loại khí chất vừa thấy đã biết không phải người bình thường, có thể thông qua sơ cấp chọn lựa của Báo Tuyết đại đội tất nhiên đều là tinh anh đứng đầu các đoàn, Bạch Tân Vũ cảm thấy áp lực có hơi lớn, không biết những người giống như cậu trà trộn vào được có nhiều hay không. Lúc này cậu cảm thấy vô cùng nguy cơ, cậu rất sợ bản thân dẫm vào vết xe đổ hơn một năm trước, lại rớt lại ở phía cuối xe, cho dù như vậy, bây giờ cậu cũng sẽ không nhắm mắt buông xuôi, cho dù chênh lệch giữa cậu và những người khác có lớn đến bao nhiêu, cậu đều sẽ liều mạng đuổi theo.

Đến căng-tin ăn cơm đều là người mới sống trong cùng một tòa nhà, có vài người tính cách quảng giao, liền bắt đầu cùng người bên cạnh nói chuyện phiếm, vừa mới nói không được hai câu Nghiêm Cường đã vào, chấp tay sau lưng đứng ở cửa, lạnh lùng nói: “Cấm tùy tiện cùng người bắt chuyện, thời gian ăn cơm cấm nói chuyện.”

Toàn bộ căng-tin nhất thời lặng ngắt như tờ, mọi người im lặng xới cơm, im lặng nuốt. Trước kia khi còn ở núi Côn Luân, Bạch Tân Vũ thích nhất chính là lúc ăn cơm, không những được nghỉ ngơi còn có thể nhân cơ hội cùng đồng đội chém gió nói chuyện phiếm, một đám tụ tập ăn cơm cảm giác vô cùng ngon, nhưng nơi này hoàn toàn không hề có không khí khi đó, ăn một bữa cơm giống như bị người giám thị, khiến người ta mất hết khẩu vị. Bạch Tân Vũ nhớ khi đó các đàn anh đi vào bắt bọn họ đồng thanh đọc: “Cây đồng đang buổi ban trưa...”, nhưng nơi này dường như chẳng ai có tâm trạng làm chuyện đó, khiến cậu càng ngày càng nhớ đại đội.

Sau khi cơm nước xong, bọn họ trở lại ký túc xá tiếp tục nghỉ ngơi, lúc hơn tám giờ từng nhóm bắt đầu đi tắm rửa.

Trần Tinh chuẩn bị xong, “Phong Thành, Tân Vũ, các cậu có đi tắm không đây?”

Bạch Tân Vũ vừa muốn nói chuyện, Du Phong Thành đã lạnh nhạt nói: “Chúng tôi đi với nhóm tiếp theo.”

Bạch Tân Vũ nuốt trở vào mấy lời đang định nói, Trần Tinh nhìn nhìn bọn họ, “Được rồi, tôi đi trước đây.”

Trần Tinh đi rồi, Du Phong Thành liếc xéo Bạch Tân Vũ, “Cả ngày nay anh đều tìm cơ hội nói chuyện với tôi, bây giờ nói đi.”

Bạch Tân Vũ nuốt nước miếng, “Tôi muốn giải thích với cậu.”

“Giải thích cái gì? Lúc đó là gọi nhầm điện thoại chắc?” Du Phong Thành nguy hiểm nheo mắt, “Bạch Tân Vũ, anh cho là tôi ngu lắm à?”

“Ngày hôm đó tôi cùng băng hữu đi uống rượu, lúc uống say, bọn họ sắp xếp cho tôi một.....” Bạch Tân Vũ cảm thấy có chút khó có thể mở miệng, cậu cùng đám bạn nhậu kia không phải lần đầu tiên làm cái trò này, “trí kỷ” tặng cho đối phương một đêm phong lưu, mới thể hiện tình bạn chí cốt, đám người kia khẳng định cảm thấy cậu vào bộ đội nhìn lâu lắm rồi nên mới có ý muốn khao cậu một chút, không nghĩ đến sẽ gặp chuyện không may này.

Du Phong Thành cười lạnh, “Săn sóc tốt thật nhì, bọn họ sắp xếp cho anh bao nhiêu người? Có phải mỗi ngày đổi một hay không thế.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Không phải, hôm đó tôi say thật, hôm sau lúc tôi tỉnh lại hoàn toàn không có cảm giác đã bán, tôi cảm thấy tôi không chạm vào cô ta.....”

“Anh cảm thấy? Nhờ đâu anh làm thật rồi thì sao?” Du Phong Thành từng bước tới gần Bạch Tân Vũ, “Anh từng đáp ứng với tôi sẽ không theo người khác làm loạn rồi còn gì? Bạch Tân Vũ, anh dám đùa giỡn tôi, anh muốn chết có phải hay không?”

Bạch Tân Vũ bị ánh mắt cùng biểu cảm của Du Phong Thành uy hiếp phải lùi về phía sau một bước, ngọn lửa nhỏ trong lòng cậu đột nhiên bùng nổ, “Cậu nghe tôi hay nghe người khác nói, tôi uống say! Chuyện này đổ hết lên đầu tôi là sao hả!”

Du Phong Thành đột nhiên bóp chặt cằm cậu, “Đám bạn kia của anh có loại đức hạnh gì mà anh không biết? Các người đi ra ngoài uống rượu không gọi đàn bà hả? Hôm nay một à đàn bà gọi đến Tân Cương đòi anh chịu trách nhiệm, sau đó bảo tôi tin là anh không ngủ với à?” Du Phong Thành nheo mắt, “Nếu là anh? Anh có tin được không?”

Trên trán Bạch Tân Vũ toát ra mồ hôi lạnh, Du Phong Thành nói không sai, nếu đổi lại là cậu, cậu cũng không tin.....

Du Phong Thành đột ngột đem cậu đẩy ngã ở trên giường, ánh mắt sâu xa mà băng lãnh, “Bạch Tân Vũ, tôi nói rồi, chuyện này tôi sẽ giải quyết, không đến lượt anh động tay, tôi có thể bỏ qua cho anh lần này, nhưng anh mà còn để tôi biết được anh đi làm loạn một lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ khiến anh hối hận!”

Bạch Tân Vũ đại ra nhìn Du Phong Thành quơ lấy cái gì đó rồi nhanh chóng rời khỏi ký túc xá, cậu nằm tại chỗ, ngẩn ra thật lâu. Đại khái là não bộ của cậu không đủ dùng, cậu suy nghĩ nửa ngày, mới nghĩ đến chính mình hẳn phải hỏi Du Phong Thành một chút đến tội cùng là dựa vào cái gì mà đòi chất vấn cậu, quan hệ giữa hai người là như thế nào? Bạch Tân Vũ cho rằng Du Phong Thành nổi máu ghen, chính mình hẳn phải vui vẻ lắm, nhưng cậu không vui nói, cậu không rõ Du Phong Thành biến cậu thành cái gì, mơ hồ không chừng, như gần như xa, có đôi khi dường như rất dễ ý cậu, giúp cậu khắp nơi, có đôi khi lại có thể không do dự bỏ rơi cậu, cậu hoàn toàn bị Du Phong Thành làm cho rối loạn, mà Du Phong Thành từ đầu đến cuối đều vô cùng tỉnh táo, đem cậu quay vòng vòng tại chỗ, cậu rõ ràng biết chính mình càng ngày càng lún sâu vào vị trí bất lợi, nhưng đến lúc phát hiện ra, giống như mọi thứ đã quá muộn màng.

Ngày hôm sau, huấn luyện của bọn họ vẫn chưa bắt đầu, mọi người đều chán đến chết đứng ở bên trong ký túc xá, bọn họ đối với chỗ đóng quân này, đôi Báo Tuyết đại đội có quá nhiều nghi vấn, đáng tiếc rằng không ai có thể giải đáp cho bọn họ.

Buổi chiều, ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, tiếp đó, cửa phòng bị gõ hai tiếng, sau đó trực tiếp bị đẩy ra một cách thô bạo, Nghiêm Cường đứng ở cửa, suồng sã đánh giá bọn họ.

Ba người có đang đọc sách, có người đang chơi game trên điện thoại, đều bị hoảng sợ, quay đầu nhìn về phía cửa, phía sau Nghiêm Cường có một người, vành mũ ép tới sát đầu, trong tay xách theo hành lý, hiển nhiên cũng là người mới.

Nghiêm Cường nói: “Người này được phân đến ký túc xá của các cậu, đánh số 27, người mới cuối cùng đã đến, ngày mai bắt đầu chính thức huấn luyện.” Nói xong hần liền đi mất.

Người đứng ở cửa mang theo hành lý bước đến, bởi vì Bạch Tân Vũ đang nằm trên giường, vắt chân bắt chéo chơi game, cậu lười xoay người, ngước cổ nhìn người mới tới, đó là một người đàn ông rất cao, trông như cùng với Du Phong Thành không chênh nhau là mấy, thứ Bạch Tân Vũ nhìn thấy đầu tiên là một đôi chân dài thẳng tắp.

Người nọ cúi mũ, lộ ra gương mặt tuấn dật phi phàm, hần có một đôi mắt đào hoa, thời điểm hần hướng về phía ba người mỉm cười, không thể nói rõ phong lưu phóng khoáng trong đó.

Bạch Tân Vũ ngẩn người, nghĩ rằng quân doanh thật sự đúng là nơi đẻ ra mấy tên đẹp trai, cậu chán ghét nhất là có thằng nào còn đẹp trai hơn mình lòn vồn bên cạnh, để nhìn rõ khuôn mặt của người ta, cô cậu ngước ra quá xa, bả vai dựa vào gối trượt xuống, toàn bộ nửa người trên lao xuống mặt đất, Bạch Tân Vũ hét to một tiếng ngã xuống đất cái ỳnh, bị choáng đến sao bay đầy trong mắt.

Du Phong Thành nhăn mày, đến xách cậu lên, “Tên ngu ngốc này.”

Người nọ nhìn Bạch Tân Vũ, ha ha nở nụ cười, đuôi mắt hơi hơi cong lên nhìn qua phi thường mê người.

Bạch Tân Vũ buồn bực xoa đầu, “Móa, chắc không bị đập đến có vấn đề đâu.”

Trần Tình lắc lắc đầu, nói với người đó: “Tôi tên Trần Tình, đây là Du Phong Thành, đó là Bạch Tân Vũ, trước kia chúng tôi đều thuộc trinh sát đoàn, ba người bọn tôi được đánh số phân biệt là 22, 23 cùng 24.”

Người nọ cười nói: “Tôi tên là Yến Thiếu Trăn, trước kia ở trinh sư đoàn [1].”

Bạch Tân Vũ chú ý tới quân hàm trên vai hần, là trung úy [2], không nghĩ tới sĩ quan cấp úy vậy mà cũng là người mới giống bọn họ.

Yến Thiếu Trăn chú ý tới ánh mắt Bạch Tân Vũ, ngó ngó quân hàm của chính mình, “Sao thế? Ngạc nhiên à?”

Bạch Tân Vũ lúng túng nói: “Ồ, không phải.”

“Báo Tuyết đại đội trâu bò đầy rẫy, tôi chưa là gì.” Yến Thiếu Trăn lười biếng đuổi eo, “Ngồi trên xe một ngày mệt chết tôi rồi.” Hần hướng về phía Bạch Tân Vũ nói: “Giường của tôi ở phía trên cậu hả?”

Bạch Tân Vũ gật đầu.

Yến Thiếu Trăn nheo mắt cười cười, “Đúng rồi, giường trên giường dưới, còn phải xin giúp đỡ nhiều.” Yến Thiếu Trăn nói rồi vươn tay về phía cậu.

Bạch Tân Vũ lập tức nhớ tới Phùng Đông Nguyên, lúc trước Phùng Đông Nguyên cũng bởi vì nằm ngủ ở giường trên cậu mới có thể trở nên gần gũi đến thế, bằng không lúc trước cậu bị cả đội ghét bỏ, Phùng Đông Nguyên hần là cũng sẽ không chủ động đến gần cậu đâu, bởi vì có Phùng Đông Nguyên, cậu đối với người anh em sắp cùng giường với mình đột nhiên có chút yêu quý, cậu bần rợn vươn tay ra nắm lấy tay Yến Thiếu Trăn, cười nói: “Chắc chắn rồi.”

ΨΨΨ

Hết chương 65

[1] Trinh sư:

“Sư” trong tìm kiếm, sư tầm nên rất có thể Tiểu Yến hỏi trước ở một đoàn chuyên tìm kiếm, phát hiện mục tiêu chẳng??

[2] Trung úy: (bổ sung)

Ở Việt Nam thì tốt nghiệp đại học chính quy sẽ có hàm Thiếu Úy.

Còn rất giỏi thì mới có hàm Trung Úy.

Nhưng nếu không học đại học ra thì vừa vào sẽ phải bỏ lên từ không lon -> sĩ quan -> úy.

Chương 66: Chương 66

Ở mãi trong ký ức xa cả đám đều bứt rứt, thế là bắt đầu ngồi tán dóc, Yến Thiểu Trăn là người duy nhất trong đoàn của hắn thông qua chọn lựa sơ cấp. Khi mọi người hỏi đến cách thức tuyển chọn bên Yến Thiểu Trăn, té ra có vẻ cũng na ná như bên này, kiểm tra năng lực cộng với sức chiến đấu, cũng còn thêm cả khảo nghiệm ý chí.

Nhưng mà, cứ nói đến chuyện tuyển chọn là trên mặt Bạch Tân Vũ giấu không nổi đau khổ, vậy mà Yến Thiểu Trăn còn dùng mấy từ đại loại như là “kích thích”, “thử vị” để miêu tả, bên trong mắt lóe ra hứng thú sáng rõ, Bạch Tân Vũ nghe qua mấy nội dung tuyển chọn của bên đó, rồi lại quay qua ngó biểu cảm của Yến Thiểu Trăn, nghĩ rằng cái tên này dường như có hơi bất bình thường.

Trần Tinh hỏi: “Cậu biết lần này tổng cộng có bao nhiêu người không?”

“28.” Yến Thiểu Trăn nói: “Lần này cũng coi như nhiều.”

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm số lượng binh sĩ của các đoàn ít nhất cũng đến 10 ngàn người, tuy rằng không phải tất cả mọi đoàn đều gửi người đến tham gia tuyển chọn, nhưng chỉ chọn được có 28 người, chắc chắn cũng là tinh anh trong các tinh anh, vừa nghĩ đến mình là một trong số đó Bạch Tân Vũ liền có chút đắc ý, nhưng vừa đắc ý cậu cũng không kiềm được mà chột dạ từng cơn, cậu cảm thấy bản thân giống như con chuột trà trộn vào trong bầy sóc, không biết lúc nào sẽ bị người khác phát hiện ra rằng cậu không hề có một chiếc đuôi lớn kiêu ngạo.

Lúc bọn họ tán nhảm trên trời dưới đất, Du Phong Thành vẫn không nói lời nào, thỉnh thoảng bồi vào hai câu, không mặn không nhạt, từ sau khi chuyện kia xảy ra Du Phong Thành vẫn luôn lạnh mặt với Bạch Tân Vũ, trong lòng Bạch Tân Vũ bức bối, nhưng dù sao cũng là chính mình gây ra phiền phức, cậu cũng vô cùng chột dạ, việc Du Phong Thành giúp cậu giải quyết đối với Bạch Tân Vũ mà nói thì không thể tốt hơn được nữa, lần này nếu như không có Du Phong Thành, cậu chỉ có thể nhờ đến anh trai, cậu không muốn hình ảnh của bản thân trong lòng anh trai vừa mới chuyển biến tốt mà đã bị cho một cái tát trở về nguyên hình.

Bọn họ sớm đi nghỉ, nhưng buổi tối hôm đó hết thấy đều khó mà ngủ được, ngày mai phải bắt đầu huấn luyện, không biết có bao nhiêu thách thức đang chờ đón bọn họ.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, hiệu lệnh đánh thức mọi người vang lên, bốn người nhanh nhẹn bật dậy từ trên giường, lấy tốc độ nhanh nhất mặc vào áo quần tử tế, lao xuống lầu.

Không hổ là các binh sĩ xuất sắc của các đoàn, từ lúc hiệu lệnh vang lên cho đến khi 28 con người đông đủ xếp thành hàng, mất không đến ba phút đồng hồ, thoạt nhìn qua tinh thần ai cũng phấn chấn, Quân nhân của Trung Hoa Dân Quốc cứng cáp dũng mãnh, sĩ khí cao ngất cùng sức sống bừng bừng trên cơ thể và khuôn mặt của bọn họ nhìn một cái đã có thể thấy không sót điều gì.

Người tập hợp bọn họ là Nghiêm Cường, Nghiêm Cường dẫn bọn họ đến bãi tập, chỗ đó có hai người đang chờ bọn họ, một là Hoắc Kiều, còn lại là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, thân hình cao lớn cường tráng, làn da có màu của lúa tiểu mạch, khuôn mặt cương nghị, hai tròng mắt sáng ngời hữu thần, nhìn qua là một người dũng mãnh thuần thực, hắn chỉ đứng ở đó thôi, tự nhiên đã tỏa ra một loại khí chất uy phong.

Bạch Tân Vũ chú ý tới quân hàm của người đó là 3 sao 2 vạch, thượng tá, Bạch Tân Vũ vào quân ngũ đã hơn một năm, chỉ có một lần gặp qua sĩ quan cấp tá là tại lúc Đại hội luận võ của toàn đại đội, hai người đó là Sư đoàn trưởng cùng phó Sư đoàn trưởng của bọn họ, người đàn ông này còn trẻ như thế mà quân hàm so với Sư đoàn trưởng của bọn họ còn cao hơn một cấp, hẳn phải là đội trưởng của Báo Tuyết đại đội! Báo Tuyết đại đội trực thuộc quân khu, khó trách ở nơi này sĩ quan cao cấp chạy đầy dất, Bạch Tân Vũ nhìn một vòng, mới phát hiện chính mình là tên binh nhì duy nhất không hề có lon đeo trên người.

Người đàn ông đó mở miệng nói chuyện, thanh âm vang vọng mạnh mẽ, “Tôi là đội trưởng của Báo Tuyết đại đội Hàn Trác, các cậu là binh sĩ thực tập khóa 31 của Báo Tuyết đại đội, mỗi một người trong số các cậu đứng đây, cho dù trước đây là lính hay là sĩ quan, là pháo binh hay là bộ binh, đã bước tới sân huấn luyện của Báo Tuyết đại đội, các cậu sẽ không còn được phân biệt bởi quân hàm hay binh chủng. Cường độ huấn luyện ở Báo Tuyết đại đội, khi các cậu còn ở trong bộ đội bình thường sẽ không thể tưởng tượng nổi, bởi vì chúng ta là bộ đội đặc chủng, bộ đội đặc chủng là cái gì, là có thể thực hiện được điều người bình thường không thể, luôn luôn liều lĩnh nhất, luôn luôn xuất hiện ở những nơi nguy hiểm nhất, luôn luôn trâu bò nhất! Không kiên trì nổi bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui, có thể vượt qua các cuộc kiểm tra, trụ vững đến sau cùng, mới có tư cách trở thành một thành viên của đoàn bộ đội đặc chủng dũng mãnh số một Tây Bắc. Không nói nhiều thừa thãi, huấn luyện mà bị thương thì thành thương binh, chết thì thành liệt sĩ, tất cả toàn viên đứng nghiêm, quay trái, mười km khai vị, chạy—”

28 người chạy theo sau xe máy chở Hàn Trác cùng Hoắc Kiều, mới sáng sớm bụng rỗng mười km, cho dù là đối với những binh sĩ đã quen với huấn luyện cường độ cao cũng không phải chuyện thoải mái gì, dẫu vậy những người thông qua tuyển chọn đã sớm có chuẩn bị về mặt tâm lý với phương thức huấn luyện biến thái của Báo Tuyết đại đội, bọn họ không nói một tiếng mà chạy, sau mười km không ai tụt lại phía sau.

Sau khi chạy về thao trường, bọn họ rất nhanh tập hợp, Bạch Tân Vũ thậm chí không dám tin chính mình vậy mà không hề bị tụt lại ở phía sau đuôi, cậu không chỉ có chút chút mừng thầm, biết đâu thực lực của cậu cũng không chênh lệch với những người khác là bao.

Sau khi chạy bộ buổi sáng, bọn họ đi ăn điểm tâm, bữa sáng qua đi một giờ, bắt đầu đợt thứ hai mang phụ trọng chạy mười km việt dã. Cường độ huấn luyện như vậy so với bên trong bộ đội phải dần đều ra ba ngày, bọn họ chỉ có nửa ngày, lúc chạy được 1/3 quãng đường mười km mang phụ trọng, sự chênh lệch về thể lực của các binh sĩ thực tập hiện ra rõ ràng. Bạch Tân Vũ mới nhìn một cái, Du Phong Thành, Yên Thiệu Trăn có thể lực tốt nhất trong nhóm, Trần Tĩnh hơi kém, nhưng vẫn là trên trung bình, mà bản thân cậu quả nhiên kém nhất cả đám, rất nhanh tụt lại phía sau, chỉ là bây giờ sẽ không có người nào đến kéo cậu đi, hay chạy thay cậu, cậu cũng không còn là cái thằng Bạch Tân Vũ ỷ lại khắp nơi như trước kia nữa, việc cậu phải làm bây giờ không phải là khiến cho Du Phong Thành Trần Tĩnh chậm lại chờ cậu, mà chính cậu phải đuổi theo bọn họ.

Nửa sau của mười km chạy mang phụ trọng, đại đa số người đều bắt đầu không chịu được, Hàn Trác không biết đang bận bịu cái gì, Nghiêm Cường thay tận ba cái xe máy, Hoắc Kiều vắt chân bắt chéo nghênh nghênh an vị bên trong ghế, trong nghiệm ngâm kẹo mút, trên xe bầy đặt bật nhạc rock, chính mình còn ngâm nga theo, cùng so sánh với đám binh sĩ thực tập đang chạy bán sống bán chết bên cạnh, quả thực đối đôn thấy sợ.

Chính ngọ mặt trời chói chang phủ đầu, mặt trời mùa hè ở Tân Cương quả thực có thể nướng chín người, các binh sĩ thực tập bắt đầu đồng tình độ cảm thấy da mình muốn bốc cháy, đó chỉ là khúc nhạc dạo của bài ca say nắng, bọn họ mồ hôi đầm đìa, giày chạy bộ đều đã ướt, vẫn cứ phải cắn răng chạy hết mười km.

Lúc trở lại bãi tập, một đám người ngã trái ngã phải ngồi dưới đất, tất cả đều mệt đến chịu không nổi.

Hoắc Kiều tắt nhạc, nhảy xuống xe, cười nói: “Sao thế? Vậy mà đã mệt rồi à? Ba ngày trước chỉ là cho các cậu thích ứng một chút, cường độ sẽ không quá cao, giờ khá hơn rồi.”

Bạch Tân Vũ thở hồng hộc bò dậy từ trên mặt đất, cậu coi bao hành quân ra, nhất thời cảm giác quần áo bên trong đều dính vào trên người, cậu dùng tay vịn một cái, nước chảy ra tong tong, tất cả đều là mồ hôi.

Hoắc Kiều nói: “Đã vượt quá giờ ăn trưa, vừa lúc cũng dừng nên ăn làm cái gì nữa, cho các cậu thời gian mười phút nghỉ ngơi, sau đó chúng ta tiến hành nội dung huấn luyện tiếp theo.”

Bạch Tân Vũ mắng thầm trong lòng, cút mẹ cái “dừng nên ăn” gì đó đi chứ, ông đây thật sự muốn ăn đó. Dầu vậy cậu biết, bữa cơm này Hoắc Kiều thế nào cũng sẽ không cho bọn họ ăn, sau khi nghỉ ngơi mười phút, Hoắc Kiều đẩy bọn họ đến phòng đấu, bắt đầu cận chiến hai-hai.

Lúc phân đội, Bạch Tân Vũ cố ý cách xa Du Phong Thành, cậu cảm giác dựa theo tính cách của Du Phong Thành, nếu cho hấn cơ hội, chắc chắn sẽ muốn lợi dụng dịp này dạy dỗ cậu một trận, cậu không muốn vượt lòng mảy người ta đâu nha, cậu dự định đi tìm Trần Tĩnh, nhưng thấy Trần Tĩnh đã thuận tiện bắt cặp đấu với người bên cạnh, Bạch Tân Vũ đang định tùy tiện túm một người khác, Yên Thiệu Trăn đã đi tới, “Tân Vũ, hai chúng ta đến đây đi.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Tới.”

Trường đấu kia có diện tích rất lớn, 28 người hai -hai đối lập mà đứng thành hai hàng, Hoắc Kiều ra lệnh một tiếng, bọn họ hét lớn một tiếng, cả người không hề có mồ hôi xông về phía đồng đội đối diện, bắt đầu tự do cận chiến.

Thành tích một đấu một của Bạch Tân Vũ vẫn luôn ở mức tương đối thường thường, đối phó với đám côn đồ ngoài chợ đương nhiên vẫn là cao thủ, thể nhưng vút vào bên trong bộ đội đã là không tốt lắm rồi, chọn lựa sơ cấp hoàn toàn không kiểm tra đến phương diện này, nếu không chỉ sợ cậu đã sớm bị loại rồi.

Động tác của Yên Thiệu Trăn thật nhanh, người này rất giống Du Phong Thành, tuy rằng thân hình cao lớn, thể nhưng lại linh hoạt không tương, Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy hoa mắt, nắm đấm mang theo gió của Yên Thiệu Trăn đã một bước phát đến trước mặt cậu, cậu hạ thấp người trốn tránh, ổn định thân dưới, dùng vai đập vào ngực Yên Thiệu Trăn, Yên Thiệu Trăn nghiêng người né tránh, bả vai Bạch Tân Vũ trượt qua sát ngực hấn, có cảm giác đau đến nóng cháy, hấn chộp lấy cánh tay và bả vai cậu, lùi mạnh về phía sau, thân thể Bạch Tân Vũ hoàn toàn bị hấn xoay chuyển, chỉ một chốc đã bị hấn vỗ ngã xuống đất.

Bạch Tân Vũ bắt lại cổ tay hấn, muốn mượn lực thoát ra khỏi khống chế, kết quả Yên Thiệu Trăn đoán được ý đồ của cậu trước một bước, nhấc chân một cái khiến trọng tâm Bạch Tân Vũ không vững, ỳnh một tiếng té lăn quay ra đất.

Bạch Tân Vũ lắc lắc đầu, Yên Thiệu Trăn cười cười, vươn tay về phía cậu, Bạch Tân Vũ bắt lấy cổ tay hấn đứng lên, không phục nói: “Vừa rồi tôi chưa chuẩn bị kĩ, một lần nữa.” Nói, chân dài đảo qua, giáng thẳng xuống đầu Yên Thiệu Trăn.

Thân thể Yên Thiệu Trăn tròn xuống, ung dung tránh thoát, ngồi thụp xuống đồng thời đùi phải cũng quét ngang ở trên mặt đất, đá về phía mắt cá chân Bạch Tân Vũ, đôi chân Bạch Tân Vũ mới phóng ra còn chưa kịp rút lại, chỉ có thể thoáng hơi chặt vật nhảy về phía sau, Yên Thiệu Trăn bắt lấy cơ hội, lại bổ thêm một cước, vừa lúc đá vào bắp chân cậu khiến thân thể Bạch Tân Vũ lệch đi, ầm một cái lại nằm đo sần thẳng cẳng.

Yên Thiệu Trăn ngồi xổm bên cạnh cậu, cười nói: “Bây giờ chuẩn bị xong chưa?”

Bạch Tân Vũ có chút buồn bực trừng mắt nhìn Yên Thiệu Trăn, cậu sai rồi, tên này trừ cùng là ngủ trên một giường với cậu, so ra không bằng một góc tiểu thiên sứ Phùng Đông Nguyên.

Yên Thiệu Trăn chộp lấy cánh tay cậu, lôi cậu dậy từ dưới mặt đất, “Một lần nữa.”

Bạch Tân Vũ nhảy lên tại chỗ một cái, thả lỏng thân thể trong chốc lát, quận chặt nắm tay, hét lớn một tiếng, hướng Yên Thiệu Trăn đánh tới, Yên Thiệu

Trần nghiêng đầu né qua quả đấm của cậu, thân thể vừa chuyển, lưng đối lưng với Bạch Tân Vũ, hai người cứ như dính vào một chỗ với nhau, Bạch Tân Vũ di chuyển về phía nào, Yến Thiểu Trần cũng cùng chuyển động theo hướng đó, Bạch Tân Vũ trong lòng hoảng hốt, nhận ra lại không ổn rồi, quả nhiên, Yến Thiểu Trần vòng tay qua lưng ôm lấy hông cậu, dùng sức chụp tới, cả người Bạch Tân Vũ bị hất xóc lên từ phía sau lưng, bả vai bị bắt lấy nhún xuống mặt đất.

Bạch Tân Vũ bị chọc tức, lúc này đây, đúng lúc cậu chớp được cánh tay của Yến Thiểu Trần, nhấc chân hướng về phía đầu gối Yến Thiểu Trần móc một cái, trên mặt Yến Thiểu Trần hiện lên một tia kinh ngạc, thân thể cũng lao xuống mặt đất cùng với Bạch Tân Vũ.

Bịch một tiếng, hai người song song té ngã trên đất, dáng người cao lớn của Yến Thiểu Trần trực tiếp đổ xuống trên thân Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ thét lớn một tiếng đau đớn, bị hất ép tới sao bay đầy trong mắt, nhưng cậu rất nhanh dùng một cánh tay kẹp lấy cổ Yến Thiểu Trần, một đấm nện về phía bụng hân.

Một quyền này đánh trúng! Bạch Tân Vũ hưng phấn đến chút nữa là reo lên, còn không đợi cậu vui vẻ xong, cổ tay cậu đã bị Yến Thiểu Trần nắm được, móng vuốt của Yến Thiểu Trần tựa như cái kim sắt, xiết tay cậu đến muốn đứt, cậu càng đau, càng không chịu bỏ cánh tay trên cổ Yến Thiểu Trần xuống, lúc hai người còn lăn lộn vương vãi trên mặt đất, giằng co không nghỉ, Bạch Tân Vũ vừa mở mắt, vừa lúc đối mặt với ánh nhìn trêu tức của Hoắc Kiều.

Bạch Tân Vũ lập tức tròn mắt, cả người nhất thời buông lỏng.

Yến Thiểu Trần nhân cơ hội này đè hai tay cậu xuống đất, người cũng theo đó ngồi tọt luôn trên bụng Bạch Tân Vũ.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, chung quanh đã có không ít kẻ kéo đến xem náo nhiệt, đều chỉ vào bọn họ ha ha cười không ngừng, mặt Bạch Tân Vũ nhất thời nóng lên, nhớ lại đầu pháp ấn và của mình vừa rồi, quả nhiên là làm trò cười, cậu cảm thấy Yến Thiểu Trần đang trêu chọc cậu, có hơi hơi tức giận, bằng không cũng sẽ không quên mất là bọn họ đang đầu tập chứ không phải lưu manh đánh lộn, móa, lại mất mặt rồi.

Hoắc Kiều sờ cằm một cái, “Các cậu làm gì đó nha? Nhóc con xông vào cướp kẹo ăn hử?”

Chung quanh cười trộm một trận.

Bạch Tân Vũ lúng túng nói: “Có hơi kích động.”

“Đứng lên.”

Yến Thiểu Trần nhún vai, đứng lên, cũng lúi theo Bạch Tân Vũ dậy, Bạch Tân Vũ nhìn tươi cười trên mặt Yến Thiểu Trần, nhất thời có chút ngại ngùng, cậu đang muốn nói gì đó, vừa nghiêng đầu qua, lại đối diện với ánh mắt âm trầm của Du Phong Thành.

Trong lòng Bạch Tân Vũ trầm xuống, ánh mắt và biểu cảm kia của Du Phong Thành nhìn thế nào cũng thấy không thiện, nhắc tới người này thật mẹ nó lòng dạ hẹp hòi, đã giải thích muốn mơn lười là mình uống say rồi, vài ngày qua mà vẫn còn bức bối, Bạch Tân Vũ cũng không thêm để ý tới hân, hướng Yến Thiểu Trần nói: “Ngại quá, tôi có hơi nóng nảy, về sau tuyệt đối sẽ không như vậy.”

Yến Thiểu Trần cười cười, “Không sao, cậu rất cố gắng.”

Du Phong Thành đem biểu cảm nghiền ngẫm của Yến Thiểu Trần từng cái một đều thu vào trong mắt, hân cũng không biết bản thân có phải quá mức nấn cảm hay không, hân luôn cảm thấy trong ánh mắt đó, cách Yến Thiểu Trần liếc Tân Vũ có gì đó không đúng cho lắm, cái tên ngốc Bạch Tân Vũ này sẽ không lại vô lo vô nghĩ mà tiếp tục gây phiền toái cho hân đi!

Thời gian huấn luyện sau đó, Yến Thiểu Trần cũng không hùng hổ dọa người, Bạch Tân Vũ cũng không hề làm bừa, hai người qua chiêu phá chiêu, luyện tập vô cùng thuận lợi.

Đến lúc ăn cơm tối, các binh lính bị giằng co một ngày đã mệt mỏi đến chân tay run lên, Nghiêm Cường ra lệnh một tiếng giải tán, bọn họ cứ như quý chết đói đầu thai phóng đến phòng bếp tấp từng miếng lớn đồ ăn, kỳ thực cường độ huấn luyện hôm nay so với thời điểm tuyển chọn còn kinh dị hơn, chẳng qua có đầy đủ thức ăn để bù cho thể lực tiêu hao thế nên khó có thể so sánh với hoàn cảnh khốn quẫn khi đó.

Sau khi cơm nước xong, bọn họ lại nghỉ ngơi một giờ, sau đó là mười km chạy bộ cuối cùng trong ngày.

Chạy xong mười km trở lại ký túc xá, rất nhiều người nằm trên giường bất động luôn.

Bạch Tân Vũ cảm thấy cả người bốc mùi, làn da trơn nhợt dính dáp, khó chịu muốn chết, thật sự nên đi tắm rửa một cái, nhưng cậu hoàn toàn chẳng muốn động dậy, chỉ có thể nằm ở trên giường nhẹ giọng râm rì.

Trần Tinh vỗ vỗ đầu cậu, “Tân Vũ, đứng dậy đi, chúng ta phải đi tắm rửa, muốn hay không nhưng cũng đang giữa mùa hè, buổi tối lúc ngủ sẽ rất khó chịu.”

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu, bắt lấy cánh tay anh, “Tiểu đội trưởng, cậu cũng tôi đi đi.”

Trần Tinh thô bạo vỗ xuống đầu cậu, “Không công, đừng ăn vạ, đứng lên.”

Bạch Tân Vũ kêu rên một tiếng, “Mệt quá má, một ngày chạy 30 km.”

Yến Thiều Trần nói: “Đây chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi, cậu nghe phó đội trưởng nói chưa, ba ngày trước để chúng ta làm quen thôi, tôi thấy vẫn còn nhẹ mà.”

Du Phong Thành châm chọc cười nhạo một tiếng, Yến Thiều Trần nhíu mày, tuy rằng Du Phong Thành không nói gì, nhưng tiếng giễu cợt này hình như là cười nhạo hắn, hắn không khỏi liếc mắt nhìn về phía Du Phong Thành.

Du Phong Thành làm bộ không phát hiện, đứng dậy kéo nửa người Bạch Tân Vũ từ trên giường xuống, “Đi, đi tắm.”

Người Bạch Tân Vũ như mềm oặt không xương, thân thể cong ngửa về phía sau 120 độ, ôm lấy eo Du Phong Thành, cậu ngẩng đầu, chớp chớp mắt, chột dạ quan sát Du Phong Thành, làm nũng nói: “Cậu công tôi à?”

Du Phong Thành nhìn Bạch Tân Vũ, có chút dờ khóc dờ cười.

Đôi mắt Bạch Tân Vũ sáng ngời trong suốt, có chút chờ mong nhìn Du Phong Thành. Cậu từ nhỏ đến lớn, chiều cuối sau khi làm sai chuyện gì chỉ có làm nũng, chiều này cho dù đối với cha mẹ hay anh trai cậu đều hiệu nghiệm vô cùng, chỉ cần bằng mọi giá không cần mặt mũi gì ráo, dùng sức nhận sai xấu lắm xấu lắm, đến cuối cùng chuyện lớn sẽ hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không có, cũng không biết Du Phong Thành có đón thính chiều này hay không nữa.

Du Phong Thành niết lấy mặt cậu, “Đứng lên.”

Bạch Tân Vũ trông thấy sắc mặt hắn có hơi dịu đi, nhanh chóng thừa thắng truy kích, quặp chặt lấy hông Du Phong Thành, lấy đầu cọ cọ cơ bụng rắn chắc của hắn, “Cậu công tôi đi, cậu công tôi đi mừ.”

Yến Thiều Trần có chút giật mình nhìn hai người, Trần Tĩnh thế mà cũng đã quen hết nói nõi, Bạch Tân Vũ vốn nổi danh có tiếng hay ăn vạ, đối tượng ăn vạ nhiều nhất là Phùng Đồng Nguyên, hơn nữa chưa bao giờ vì thế mà đỏ mặt, Trần Tĩnh cùng rất nhiều các binh sĩ khác lần đầu biết tới chuyện một tên đàn ông con trai cũng có thể luyến tới max lé vô làm nũng thần chương như gã này.

Du Phong Thành đem cả người Bạch Tân Vũ kéo lên từ trên giường, “Nghiêm, đứng thẳng.”

Bạch Tân Vũ cười hi hi, lập tức phi tới trên lưng Du Phong Thành, ôm chặt cổ hắn, “Tôi biết cậu công tôi đi được mà.”

Trong mắt Du Phong Thành chợt lóe một tia bất đắc dĩ, thật sự công Bạch Tân Vũ đi ra cửa.

Trần Tĩnh níu lấy cổ áo Bạch Tân Vũ, “Được rồi hai người các cậu, nếu cứ như vậy đi ra ngoài bị Huấn luyện viên Nghiêm thấy được, đêm nay các cậu còn muốn ngủ chắc.”

Bạch Tân Vũ buộc phải nhảy xuống, tâm tình vô cùng vui vẻ, cầm lên đồ rửa mặt của mình, vô cùng hứng chí bám càng bọn họ đi tắm

Bạch Tân Vũ nhớ rõ chính mình đã thật lâu không cùng tắm với Du Phong Thành, vì sau khi rời khỏi trại tân binh điều kiện của ký túc xá bọn họ ở khá là tốt, không cần chen chúc tranh nhau khi tắm nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể đi, cậu còn nhớ rõ lần đầu tiên cùng Du Phong Thành tắm tập thể, bản thân cậu do thấy cái đồ của hắn ta quá lớn nên mới đứng đực người ra nhìn, hiện tại ngắm lại quan hệ của hai người, cậu cũng không biết chính mình còn có thể thần nhiên mà đối diện với Du tiểu đệ hay không.

Cởi sạch xong, Bạch Tân Vũ vội vàng chạy đến dưới vòi hoa sen xả nước, Du Phong Thành chậm rãi đi đến, đứng bên cạnh cậu.

Bạch Tân Vũ xoay mặt qua, đối diện với con người thâm thúy của Du Phong Thành, cách một màn nước, dường như chúng càng tỏa ra ánh sáng ma mị sục sôi, cậu muốn không chế ánh mắt của chính mình, nhưng lại y hệt khi đó không chế không nổi, theo Du Phong Thành rắn chắc cơ ngực, một đường trượt xuống thẳng khối cơ bụng bằng phẳng, cuối cùng là khí cụ ngạo nghễ đang ẩn hiện giữa hai chân kia, lần trước bọn họ làm tình, là lúc đi Khố Nhĩ Lặc huấn luyện quân sự, chẳng qua mới là việc của hai tháng trước nhưng dường như đã qua đi thật lâu, hầu hết Bạch Tân Vũ di chuyển lên xuống, trong đầu nhất thời nảy lên rất nhiều hình ảnh dâm loạn tươi đẹp, suy nghĩ của cậu bắt đầu lao dốc không phanh theo chiều hướng không có được thuần khiết cho lắm, cậu vội vàng đem cả cơ thể đắm trong nước lạnh, nếu cứ đứng lên ở chỗ này, mặt mũi cậu có mà mất hết sạch luôn á.

Du Phong Thành tùy ý quan sát toàn thân thể Bạch Tân Vũ một hồi lâu, mới quay đầu lại chuyên tâm tắm rửa, bên trong nhà tắm có rất ít người, hai người cho rằng không ai phát hiện ra trạng thái kì dị của bọn họ, nhưng phút trao nhau ánh mắt mờ ám vừa rồi, đều bị Yến Thiều Trần đứng phía sau lo lắng thu vào đáy mắt, trên mặt Yến Thiều Trần hiện lên một vẻ kinh ngạc, sau đó, hắn nở một nụ cười khó đoán.

Buổi tối lúc ngủ, hình ảnh về thân thể thon dài mạnh mẽ của Du Phong Thành hôm nay khi tắm cứ một mực bám vào trong đầu Bạch Tân Vũ không xua đi nổi. Hơn một tháng chuẩn bị cho tuyển chọn, trong đầu cậu hoàn toàn không có công phu nghĩ đến mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt này, hôm nay mệt cả một ngày, vốn cũng không nên có loại ý niệm này, nhưng chính cậu cũng không biết là bị làm sao, thân thể lại có chút rục rịch, Du Phong Thành nằm ngủ trên chiếc giường đối diện cậu, thế nhưng hai người cách nhau ít nhất phải hơn một mét, hoàn toàn với không tới đối phương, Bạch Tân Vũ rất nhớ nhưng lúc ở trại tân binh lật mình là đã có thể lăn đến bên giường người bên cạnh, nếu là lúc kia, Du Phong Thành thừa dịp nửa đêm thường luôn tay vào trong chăn của cậu, hai người ngừng thở, không phát ra một tiếng động nào, kiểu làm trong cảm lặng cộng thêm tình cảm mãnh liệt này thật khiến cho người ta hưng phấn khó nhịn, thật sự tuyệt đến cỡ nào..... Bạch Tân Vũ mới nghĩ một chút đã cảm giác thân dưới có một tia trướng đau, cậu sợ tới mức nhanh chóng co rụt người lại, dứt khoát niệm mả số các loại vũ khí trong đầu, thật vất vả đem khát vọng mới thăng hoa trong cơ thể áp chế trở về.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba huấn luyện cùng ngày thứ nhất cơ bản là giống nhau, chẳng qua dần dần gia tăng độ khó, đến ngày thứ ba, cảm giác duy nhất lúc Bạch Tân Vũ tỉnh dậy chính là đau nhức toàn thân, tay và chân dường như đều không phải của cậu nữa rồi, gót chân giờ có cảm tưởng như dẫm lên

bông vải, trải qua cường độ huấn luyện cao như thế suốt ba ngày mà chưa giống xe bị tuột xích, cậu cảm giác chính mình đã tự đánh giá thấp bản thân rồi.

Ngày thứ tư, cường độ phụ trọng vật đã của bọn họ đã đạt tới mức vác 35 kg chạy 20 km, dường như chẳng khác nào cõng thêm một người trên lưng, trong bao hành quân là những khối sắt lớn, quanh đầu và trên vai bọn họ đã được lót đầy đệm bằng bông, nhưng đai an toàn vẫn ma sát bả vai bọn họ đến rách da sưng tấy, chỉ mới có bốn ngày, Bạch Tân Vũ đã chạy hỏng một đôi giày.

Hoắc Kiều nói qua, đợt thứ hai tuyển chọn của Báo Tuyết đại đội, tháng đầu tiên chỉ thuần túy huấn luyện thể lực, từ tháng thứ hai mới bắt đầu học kiến thức quân sự cùng với phương thức tác chiến, thế mới nói có thể chịu đựng qua tháng thứ nhất, mới có khả năng trụ lại đến cuối cùng.

Có thể thông qua chọn lựa sơ cấp, đều là những người có ý chí kiên định, ai cũng sẽ không xem thường mà bỏ cuộc, thế nhưng kiên trì qua một tuần lễ với cường độ huấn luyện cao đến như vậy, vẫn có hai người bởi vì thật sự không chịu nổi mà lựa chọn bỏ cuộc.

Ngày đó khi hai binh sĩ kia rời đi, 26 cá nhân còn lại đều đứng ở trên lầu nhìn bọn họ, nhìn hai người đang bước đi hướng bọn họ vẫy tay, trên mặt không có uể oải hoặc thất lạc, ngược lại là thoải mái cùng giải thoát.

Lúc đó Bạch Tân Vũ đã nghĩ, nếu không có niềm tin kiên định, có người có thể chịu đựng huấn luyện đáng sợ như vậy sao? Ở nơi này mỗi người đều rất mạnh, không chỉ mạnh mẽ về sức lực, còn có một địa tâm kiên cường, theo chân bọn họ mà so sánh, chính cậu có cái gì? Niềm tin của cậu là cái gì đây?

Cậu nom Du Phong Thành, trái tim hơi hơi nổi lên ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 67

Huấn luyện viên trưởng của bọn họ chính là Hoắc Kiều, huấn luyện viên phụ là Nghiêm Cường, hai người kia một kẻ nham hiểm, một kẻ ác ôn nặt liệt, nhưng mà nếu so ra ai đáng sợ hơn thì bóng ma Hoắc Kiều lưu lại trong lòng mọi người hẳn vẫn sâu đậm một ít. Nghiêm Cường người này tuy rằng tương đối nghiêm túc, nhưng tiếp xúc lâu, có thể nhìn ra được hắn còn có nhân tính, mà Hoắc Kiều thì ngay cả lúc đang tán nhảm vui vẻ cũng có thể ép bọn họ tập luyện đến ngất nghe bờ vực tan vỡ, bọn họ thường xuyên cầu nguyện cái tên Đại Ma Vương Hoắc Kiều đừng có mà hiện ra a, cứ niệm như thế có lẽ ngày hôm đó sẽ khá hơn một chút.

Kết thúc một ngày huấn luyện, bốn người lê lét trở lại ký túc xá, mệt đến nỗi nói cũng chẳng buồn nói.

Bạch Tân Vũ hướng về phía Trần Tĩnh: “Tiểu đội trưởng, bọn mình xoa bóp cho nhau đi, tôi sợ chân mình mai không động đậy nổi mất.”

Trần Tĩnh gật đầu, “Được.” Anh ngồi lên trên giường, vừa vỗ vừa nhào nặn đè ép cơ đùi của Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ đau đến hút khí, nức nở nói: “Nghe nói mới được có mười ngày thôi hả?”

Trần Tĩnh cười khỏ nói: “Ồ, còn 50 ngày nữa cơ.”

Bạch Tân Vũ nhất thời cảm thấy cuộc đời mình sao mà mờ mịt, “Tiểu đội trưởng, cậu còn chịu được không?”

Trần Tĩnh nói: “Có, nếu đã đến đây rồi tôi cũng không định trở về.”

Bạch Tân Vũ không nói gì, không sai, đến thì đều đến cả rồi, ai cũng không muốn trở về, kỳ thực chẳng liên quan mấy đến mặt mũi, phần lớn mọi người đều chỉ muốn cạnh tranh một hồi, với cậu trừ điều này ra còn có một nguyên nhân rất quan trọng, ánh mắt cậu lặng lẽ phiêu đảng qua tới giường bên cạnh, Du Phong Thành đang nằm trên đó, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ấn ấn trong chốc lát, hai người đổi lại, Bạch Tân Vũ đám bóp cho Trần Tĩnh, Yên Thiệu Trăn từ trên giường nhảy xuống, tiến đến bên cạnh hai người, “Người tôi cũng như cũ quá, có người nào xoa bóp cho tôi không?”

Bạch Tân Vũ vừa định nhắc tới Du Phong Thành, nhưng lại nhớ ra giữa Du Phong Thành và Yên Thiệu Trăn luôn có một bầu không khí mâu thuẫn không thể hiểu nổi, nói là địch ý cũng chưa đến mức, nhưng mọi người chung quanh đều có thể cảm giác được hai tên này không hợp dơ lắm, có lẽ do bọn họ quá ưu tú, ít nhiều có chút xu hướng cạnh tranh, lại nói ai cũng không phục ai. Bạch Tân Vũ tự giác thấy mình xoa bóp cho Yên Thiệu Trăn có lẽ còn khá thì hơn, liền nói: “Lát nữa tôi ấn cho cậu.”

Cậu vừa dứt lời, Du Phong Thành liền mở mắt, máy móc quay mặt sang, lạnh nhạt nói với Yên Thiệu Trăn: “Lại đây, tôi ấn cho cậu.”

Cặp mắt đào hoa của Yên Thiệu Trăn híp lại, “Thật đấy nhé, tôi đây không khách khí.” Nói xong đi qua hướng Du Phong Thành nằm sắp ở trên giường.

Du Phong Thành nhắc cánh tay hắn lên dùng lực kéo về phía sau, Yên Thiệu Trăn khó chịu kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn Du Phong Thành, ánh mắt sắc bén, Du Phong Thành nhật nhật nói: “Sợ đau còn muốn xoa bóp làm chi?”

Yến Thiều Trần nhếch miệng cười, “Không đau, cậu cứ tiếp tục.”

Du Phong Thành dùng đầu gối dể nặng lên lưng Yến Thiều Trần, dùng lực vặn vai hắn ra đằng sau, động tác kia dùng để nói lòng áp lực trên cổ và vai, tuy hữu hiệu nhưng thợ mát-xa bình thường đều sẽ tiến hành theo quy trình, không giống như Du Phong Thành ngay từ đầu đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay, khiến Yến Thiều Trần đau đến trắng cả mặt, nhưng cứ cố nén không phun ra, hắn cắn răng nói: “Rất có lực đó.” Nói xong bắt lấy cổ tay Du Phong Thành, “Đổi chỗ khác đi”, tay hắn âm thầm dùng sức.

Du Phong Thành cười lộ ra răng nanh trắng nhõn, “Như nhau thôi.”

Bạch Tân Vũ dừng động tác trên tay, cùng Trần Tĩnh chớp chớp mắt nhìn hai con người đang âm thầm phân cao thấp kia, không rõ âm ỉ như vậy là làm sao ta.

Tư thế của hai tên kia cứ như sắp bóp chết nhau đến nơi, Trần Tĩnh lập tức nhảy dựng lên từ trên giường, “Tôi đi tắm đây, có ai đi cùng không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Tôi chưa muốn đi.”

Trần Tĩnh đi đến tách Du Phong Thành cùng Yến Thiều Trần ra, “Phong Thành, đi không?”

Du Phong Thành nói: “Không.”

Trần Tĩnh lờ Yến Thiều Trần, “Thiếu Trần, chúng ta đi thôi.”

Yến Thiều Trần xoay xoay cánh tay đau nhức, lạnh lùng liếc Du Phong Thành, “Đi thôi.”

Sau khi hai người rời khỏi, Bạch Tân Vũ nhìn Du Phong Thành có chút khó hiểu, “Hai cậu bị làm sao thế? Đầu phải thù hận gì nhau đâu.”

Du Phong Thành ngoác cậu, “Qua đây.”

Bạch Tân Vũ đi tới, Du Phong Thành đột ngột chế trụ cổ tay cậu, lôi cậu ngã xuống trên giường, trái tim Bạch Tân Vũ đập bình bịch, mắt thấy Du Phong Thành cúi người, hôn lên bờ môi của cậu.

Đã lâu rồi bọn họ chưa có ôm ấp vuốt ve như vậy, không phải là không muốn, thật sự là không có thời gian cũng chẳng có không gian, thật vất vả mới có lúc ở cạnh nhau, Bạch Tân Vũ cũng không muốn lãng phí thời cơ tốt, ôm lấy cổ Du Phong Thành, tình tế mút mát đôi cánh hoa mềm mại, nụ hôn này thật sự ngọt ngào say lòng người, dường như một ngày một đời tại lúc ôn nhu môi lưỡi triền miên này mà hóa thành hư ảo.

Du Phong Thành vuốt ve mặt cậu, nhẹ giọng nói: “Còn chịu được nữa không?”

Bạch Tân Vũ cười khúc khích, “Chịu được mà.” Nếu rời đi là không thể nhìn thấy Du Phong Thành nữa, cho dù thế nào cậu cũng sẽ chịu đựng.

Du Phong Thành nằm nghiêng một bên, ôm cậu vào trong ngực, “Cố lên, tôi không muốn mình không thể nhìn thấy anh nữa.”

Trái tim Bạch Tân Vũ run lên, nhỏ giọng nói: “Thật ả?”

Du Phong Thành hôn lên thái dương cậu, “Nếu như lập tức không nhìn thấy anh nữa, tôi chắc chắn sẽ không quen...”

Trong lòng Bạch Tân Vũ ngứa ngáy, kỳ thực cậu vẫn muốn hỏi đến cùng trong lòng Du Phong Thành nghĩ về cậu như thế nào, nhưng chỉ duy nhất chuyện này vẫn khiến cậu ngại ngùng, chính là hỏi không được, tuy rằng cậu không xác định được Du Phong Thành đối với mình có bao nhiêu phần thật tâm, nhưng ít ra cậu biết, giữa hai người có tình cảm, cậu nắm bắt: “Ừm. .... Nếu không nhìn thấy cậu, tôi cũng không quen.”

Du Phong Thành vừa lòng gật đầu, hai người đều mệt đến không muốn động đây, coi như bây giờ cả hai có không gian riêng tư cũng không còn thể lực mà làm tình, bọn họ cứ ôm nhau an tĩnh như thế, nằm ở trên giường hưởng thụ ôn tồn trong thoáng chốc.

Ngay lúc Bạch Tân Vũ cảm thấy hơi buồn ngủ, Du Phong Thành đột nhiên nói: “Anh có thể cách xa xa tên Yến Thiều Trần kia một chút được không?”

Bạch Tân Vũ ngạc nhiên nói: “Tại sao?”

Du Phong Thành hừ một tiếng, “Tôi khó chịu với hắn.”

“Tại sao cậu lại khó chịu với cậu ta?” Bạch Tân Vũ cười gian: “Có phải do ghen tị không nha, cậu ta quả thật cũng rất giỏi đó.”

Du Phong Thành nheo mắt lại, “Anh khen thẳng khác ngay trước mặt tôi đấy hử?”

“Ồ ồ, ngạc nhiên quá, ngày nào tôi cũng khen đội trưởng rồi khen Đông Nguyên, cậu cũng suốt ngày khen Hoắc Kiều trước mặt tôi còn gì, cả ngày ‘Cậu tôi thế này, ‘Cậu tôi thế kia’....”

Du Phong Thành xoay người áp lên thân cậu, khước miệng chứa đựng một cái cười mờ ám, “Anh ngứa da hay thiếu thao đấy hả?”

Bạch Tân Vũ liếc nhìn đồng hồ trên tường, Trần Tĩnh cùng Yến Thiệu Trấn tối đa mười phút nữa sẽ quay trở lại, cậu nuốt một ngụm nước bọt, “Cậu đừng có mà làm càn.”

“Cái gì gọi là làm càn?” Du Phong Thành vuốt ve vòng eo căng đầy, “Chẳng lẽ anh không muốn làm?”

Bạch Tân Vũ hừ nói: “Nếu cậu muốn thừa nhận chính mình trong năm phút đã bắn thì nhào vô đi.”

Du Phong Thành miết môi cậu cắn một ngụm, nói giọng khàn khàn: “Anh không biết tôi kéo dài lắm sao hửm?”

Bạch Tân Vũ nghĩ rằng, con mẹ nó tôi biết rõ ấy chứ, cho nên mới sợ cậu thật sự động dục đó.

Du Phong Thành trừng phạt nheo nheo hông cậu, bá đạo nói: “Nói chung không cho phép anh cùng Yến Thiệu Trấn quá gần gũi, đừng hỏi tôi nguyên nhân là gì, chính là không cho phép.”

Bạch Tân Vũ tròn mắt, “Quần rộng quá đi.”

Du Phong Thành cách quần bắt lấy bảo bối của Bạch Tân Vũ, dùng lực chà xát, hỏi ngược lại: “Tôi không thể quần anh?”

Thân thể Bạch Tân Vũ run lên, “Đừng. .... Bọn họ chỉ lát nữa là trở lại rồi.”

Du Phong Thành liếm bờ môi cậu, “Năm phút đồng hồ có đủ cho anh bắn hay không?”

Bạch Tân Vũ tròn mắt nhìn, “Tất nhiên là không.”

“Vậy chúng ta thử xem.” Du Phong Thành nói xong liền vươn tay vào trong quần cậu.

Bạch Tân Vũ gất gao cầm lấy cổ tay hắn, tuy rằng cậu quả thực muốn bắn một lần thật sang khoái, nhưng tình huống trước mắt rất khó xử, nếu bắn được thì chẳng khác nào nhận cậu bị yếu sinh lý, còn nếu không có bắn. .... lúc Trần Tĩnh cùng Yến Thiệu Trấn trở lại thì cậu biết làm sao, vẫn là ngay từ đầu đừng táy máy nhau thì so ra vẫn hơn. Cậu nhanh chóng đẩy Du Phong Thành ra, từ dưới thân thể hắn chui ra ngoài, nhảy trở về trên giường mình.

Du Phong Thành cũng không làm khó cậu, chỉ quan sát cậu như cười mà không cười.

Bạch Tân Vũ ngáp một cái, “Tôi buồn ngủ.”

Du Phong Thành nằm nghiêng ở trên giường nhìn cậu, thanh âm trầm ngáp từ tính, “Thật muốn ngủ cùng với anh.”

Mặt Bạch Tân Vũ nóng lên, “Cậu lại bị thần kinh cái gì?”

Du Phong Thành tà tà cười, “Sau khi tuyển chọn kết thúc, nhất định tôi sẽ chơi anh cả một ngày, suốt đêm, để anh ngày hôm sau ngay cả giường cũng không bước xuống nổi.”

Bạch Tân Vũ chậm rãi dựng thẳng ngón giữ trước mặt hắn, “Ngày mai tôi cũng chưa chắc xuống nổi khỏi giường, cảm ơn ông cậu vĩ đại của cậu nha.”

Lúc này, Trần Tĩnh cùng Yến Thiệu Trấn trở lại, Du Phong Thành nhìn Bạch Tân Vũ thật sâu, lè lưỡi, chậm rãi liếm khoe miệng một cái, sau đó xoay người sang chỗ khác đi ngủ, Bạch Tân Vũ lại bị hai tròng mắt tràn ngập dục của hắn xuyên thấu, hơn nửa ngày chưa tỉnh hồn lại.

Trần Tĩnh ngó qua lại giữa hai người, hơi hơi chau mày, trong mắt chợt lóe lên một vẻ lo âu.

Từ ngày đó trở đi, Bạch Tân Vũ cảm giác Du Phong Thành cùng Yến Thiệu Trấn phân cao thấp càng ngày càng rõ rệt, cho dù huấn luyện cái gì, đều phải cạnh tranh vị trí thứ nhất, trong bộ đội rất đề xướng tinh thần phấn đấu kiểu này, cho nên Hoắc Kiều thấy đặc biệt hải lòng, hơn nữa bởi vì hai tên đó cứ phân cao thấp, cũng khích lệ một bộ phận binh sĩ càng thêm nỗ lực, chỉ có Bạch Tân Vũ cảm thấy mục đích của Du Phong Thành không đơn thuần, trong lòng cậu có chút đồng tình với Yến Thiệu Trấn, người ta vô tội cỡ nào á.

Ba tháng huấn luyện đã qua được một nửa, quả nhiên đúng như lời Hoắc Kiều, nếu có thể gắng gượng qua tháng đầu tiên, cơ bản đã có thể quen với mức độ huấn luyện. Khi bọn hắn bắt đầu tiến hành chương trình giáo dục tri thức quân sự, Bạch Tân Vũ phát hiện, thời điểm gian nan nhất vậy mà đã qua rồi, trong có nửa tháng, 28 người ban đầu còn lại 22. Kỳ thực cũng giống như vòng lựa chọn sơ cấp, rất nhiều người vượt qua được phòng khí độc đáng sợ, nhưng vừa nghe đến còn có nhiều nhiệm vụ tiếp sau, trong lòng đã nghĩ muốn buông bỏ, thật ra chỉ cần lại kiên trì một chút nữa, thắng lợi đã đang chờ ở cách đó không xa, Bạch Tân Vũ cứ tự nhủ trong lòng như vậy, dù cho mỗi ngày mệt như chó chết cũng không hề muốn bỏ cuộc, nhưng mà có thực sự trụ lại hay không, còn phải xem thành tích khảo hạch sau cùng.

Tháng thứ hai hạ tuần, bắt đầu huấn luyện với vũ khí, huấn luyện bắn súng của Báo Tuyết đại đội khiến Bạch Tân Vũ đại khai nhãn giới, cậu gặp được những vũ khí cao cấp mà các đại đội phổ thông căn bản chưa bao giờ có thể sờ tới, tiêu chuẩn huấn luyện phi thường nghiêm khắc, ngay cả Bạch Tân Vũ trước giờ vẫn sững sờ toàn năng mà còn cảm thấy áp lực vô cùng nặng nề. Bình thường trong lúc tập luyện cậu không hề xuất sắc, luôn quanh quẩn ở nửa dưới, nhưng tại trường bắn lại vượt lên không ít.

Hôm nay, Hoắc Kiều nói cho bọn họ biết muốn tiến hành một lần diễn tập thực chiến, địa điểm diễn tập được đặt tại một khu nhà bỏ không ở ngoại ô thành phố, 22 người phân thành hai đội đối đầu cùng tranh cướp một vật được đặt làm mục tiêu bên trong khu nhà bỏ hoang đó.

Bọn họ vũ trang đầy đủ, bị kéo đến địa điểm diễn tập.

Bạch Tân Vũ nhìn chính mình một thân đầy những trang bị, sờ băng đạn giả cho súng 95 trong tay mình, bắt đầu không nhận được mà hưng phấn, hiện tại cậu cực kỳ giống vài bộ đội đặc chủng uy vũ trong mấy cái phim chiếu trên TV, lập tức phải đi chấp hành một nhiệm vụ tuyệt mật, xuyên qua mưa bom bão đạn, cùng kẻ địch quyết tử đấu tranh, hình ảnh kia chỉ ngấm đến thôi đã làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, đối với bọn đàn ông các cậu thì không khác khi cao trào là mấy.

Sau khi xuống xe, bọn họ rút thăm phân đội tạm thời, Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh bị phân đến đội A, Bạch Tân Vũ cùng Yến Thiệu Trần bị phân đến đội B, trên cánh tay bọn họ nịt lên một cái ruy-băng màu sắc bất đồng, sau khi hoàn tất việc xếp hàng theo tổ, Du Phong Thành nhìn Bạch Tân Vũ, ánh mắt có chút phức tạp.

Hoắc Kiều chấp tay sau lưng, cao giọng giải thích quy tắc, “Các tòa nhà của tiểu khu bỏ hoang này tổng cộng có bảy tầng chứa hàng hóa, các cậu phải tìm được mục tiêu tại một phòng trong bảy tầng của các tòa nhà này, nó vô cùng rõ ràng, chỉ cần các cậu tìm đến đúng phòng, liếc mắt cái là sẽ thấy, có hai cách để kết thúc diễn tập, thứ nhất, một đội giết sạch người của đội còn lại, thứ hai, một thành viên còn sống của một đội đem vật cần tìm đến trước mặt tôi, thứ ba, quá hai giờ, nếu hai đội phía trên không được đáp ứng, tất cả các cậu sẽ bị coi là đã thất bại, phải chịu phạt, ngày mai huấn luyện như cũ nhưng không cho phép ăn cơm!” Hoắc Kiều nhìn mọi người chung quanh: “Nghe hiểu chưa?”

“Rõ!” 22 tiếng hô đồng thanh vang lên.

“Bây giờ các cậu có 30 giây để tìm kiếm nơi ẩn náu, nghe khẩu lệnh của tôi.”

Du Phong Thành cùng Yến Thiệu Trần tự giác nhận chức đội trưởng, mang theo tổ viên của mình nhanh chóng tách ra chui vào trong các tòa nhà, nửa phút sau, Hoắc Kiều ở trên xe cầm loa hô to, “Diễn tập bắt đầu!”

Yến Thiệu Trần mang theo tổ viên thương thảo kế hoạch tác chiến, hần dưng phần vẽ trên mặt đất một tấm bản đồ đơn giản, “Các tòa nhà chứa hàng của tiểu khu này phân bố thành hình chữ U, trong đó tòa số 4 ở giữa là thuận lợi nhất, tay súng bắn tỉa của bên ta nhất định phải chiếm lấy chỗ cao, Tân V... số 24, cậu phải đến tòa số 4 tìm vị trí mai phục, tôi đi theo yểm hộ cậu.”

“Rõ.”

“Còn lại chín người phân ra 4 tiểu đội, hai người trong mỗi đội 1,2, 3 thăm dò các tòa số 5,6,7, không thấy mục tiêu thì ngay lập tức báo cho tôi biết, đồng thời rút lui, ba người còn lại ở đội 4, đến tòa số 9 theo dõi đội du kích của đối phương, đồng thời phòng ngừa khi đối phương phát hiện ra mục tiêu trước, bây giờ giải tán.”

Yến Thiệu Trần phân công nhiệm vụ xong xuôi, mọi người nhận mệnh bắt đầu hành động. Hần cùng Bạch Tân Vũ chạy tới tòa nhà số 4.

Hai người trên đường cứ chạy một lúc lại dừng lại một lúc, rất nhanh chạy đến bụi cỏ nằm giữa tòa số 4 và tòa số 5, chỗ đó cỏ đại sinh trưởng tốt, rất thích hợp cho việc ẩn nấp, hai người hướng về phía tòa nhà số 4 bò lổm ngổm trên đất, mặt cỏ không xa cách đó chợt hiện lên một bóng người, hai người lập tức lăn mình vào chỗ ẩn náu, tiếng súng vang lên, viên đạn sượt qua.

Yến Thiệu Trần nói: “Tôi yểm hộ cậu, cậu chạy đến chỗ cái cột ở tòa số 4 đằng kia.”

Bạch Tân Vũ liếc mắt một cái, đại khái khoảng bảy, tám mét, cậu gật đầu.

Yến Thiệu Trần nửa ngồi đứng dậy, chợt vọt ra khỏi bụi cỏ, vừa chạy khom chân về phía một bụi cỏ khác, vừa bắn về phía đối diện, cùng lúc đó, Bạch Tân Vũ một bước liền xông ra ngoài, nhanh chóng chạy tới phía cái cột, viên đạn dường như đuổi theo gót chân cậu mà bắn tới, tiếng súng kịch liệt không dứt bên tai, vài giây ngắn ngủi kia khiến cho adrenaline trong cơ thể cậu điên cuồng tiết ra, cậu hóa thành một cái bóng màu lục, vọt vào tòa nhà số 4 chạy đến đứng nấp sau cái cột, Bạch Tân Vũ lập tức nâng họng súng chĩa về phía đối phương mà bắn, không cần thời gian dài để ngắm, độ chuẩn xác đối với mục tiêu của cậu dường như đã ăn sâu vào cốt tủy, não bộ của cậu có thể ngay lập tức căn cứ vào vị trí của đối phương để tính toán phương án có lợi nhất, cánh tay cậu dù chỉ một khắc cũng không lười biếng nâng lên tìm kiếm góc độ thích hợp, nòng súng nhắm thẳng vào điểm chính xác nhất, ngón tay không còn dự bớp cò.

Đoàng —

Một luồng khói trắng bốc lên phía đối diện, 22 người, bị knockout một người.

Yến Thiệu Trần nhân cơ hội này, cũng nhanh chóng chạy tới bên người Bạch Tân Vũ, hần tán thưởng liếc nhìn Bạch Tân Vũ, “Làm tốt lắm!”

Bạch Tân Vũ cùng hần dưng lực đập tay một cái, đắc ý hát cảm, “Đi, lên lầu.”

Hai người nhanh chóng chạy lên lầu, để có thể chiếm được vị trí bắn tỉa trước một bước, bọn họ không có thời gian tìm kiếm mục tiêu, một hồi xông lên tầng 8, theo thang treo lên tầng, mái nhà không có một bóng người, Bạch Tân Vũ hưng phấn nói vào vô tuyến điện: “Các anh em, vị trí bắn tỉa là của chúng ta.”

Trong vô tuyến điện truyền đến tiếng la húng khởi.

Yến Thiệu Trần nói: “Tình huống trước mắt như thế nào?”

Số 9 nói: “Số 21 bị knock-out.”

“Những người khác có tìm thấy được mục tiêu không?”

Bên trong tai nghe nhao nhao truyền đến câu “Không có.”

Yến Thiệu Trăn hướng về phía Bạch Tân Vũ đang trụ tại vị trí bắn tỉa nói: “Tôi xuống lục soát tòa này.”

“Tốt.”

Sau khi Yến Thiệu Trăn đi xuống, Bạch Tân Vũ kéo thang lên, sau đó chuyên tâm tìm một vị trí quan sát tốt nhất trên mái nhà, lắp súng, kiên nhẫn tìm kiếm kẻ địch trong ống ngắm, những người trốn trong nhà cậu không thấy được, nhưng đội A cũng sẽ cắt người chặn ở cửa ra, những người đó núp trong bụi cỏ, chỉ cần bọn họ động đậy một chút, sẽ trở thành mục tiêu xuống tay của Bạch Tân Vũ.

“Tòa số 8 không có gì.”

“Lui lại trợ giúp tiểu đội 4.”

“Tòa số 6 không có gì.”

“Tòa số 7 không có gì.”

Bên trong tai nghe không ngừng truyền đến giọng nói của đồng đội, xem ra vật cần tìm không nằm trong mấy tòa nhà bọn họ chiếm được, vậy thì phải ở trong các tòa nhà bên phía đội A, hoặc là, đang ở chính tòa số 4 này.

Quả nhiên, chẳng được bao lâu, giọng Yến Thiệu Trăn truyền tới: “Tôi tìm thấy mục tiêu ở tầng 3 tòa nhà số 4, nhưng tôi bị hai người đội A ngăn chặn ở tầng 3, yêu cầu trợ giúp.”

Hai người của đội A chắc chắn là thừa dịp bọn họ lên lầu theo đuôi vào, bằng không có Bạch Tân Vũ ở đây, căn bản không có khả năng cho bọn họ cơ hội vọt qua được dải đất lửa lò giữa các lầu.

Lúc này, người của đội A phát hiện ra mục tiêu ở tòa số 4, bọn họ bắt đầu rút khỏi những tòa khác, cùng số 9 đang lãnh đạo tiểu đội bắn nhau kịch liệt ở sân chính giữa.

Bạch Tân Vũ chiếm giữ điểm cao, phát hiện tác dụng cực lớn, chỉ cần có người của đội A lộ đầu, liền không chút do dự một súng “đoạt mạng”, sau khi hai người của đội A bị knock-out, rốt cuộc không dám tùy tiện rời khỏi chỗ ẩn náu, nhưng đội B cũng vô pháp mà thuận lợi vượt qua, hai phe giằng co không nghỉ ở sân giữa, khiến đối phương tổn thất vài người.

Giọng điệu Yến Thiệu Trăn có chút dồn dập, “Tôi nhìn xuống từ tầng 3, trong đội của bọn họ thiếu số 23, hai người kia không biết đi chỗ nào, các cậu cẩn thận một chút.”

Bạch Tân Vũ cả kinh, đó không phải là Du Phong Thành sao, Du Phong Thành là đội trưởng phe kia, lúc này biết đi chỗ nào? Cậu dùng ống ngắm cẩn thận tìm kiếm người của đội A đang ẩn nấp, thế nhưng bọn họ đã ẩn thân, hơn nữa mặc trang phục giống nhau, trên mặt vẽ màu, lúc mới kịch chiến vừa rồi trong ấn tượng của Bạch Tân Vũ quả thật không thấy được Du Phong Thành.

Bạch Tân Vũ trầm tư một lát rồi đột ngột nhảy dựng lên, chạy về hai hướng bên cạnh tòa nhà, cậu vừa nhìn xuống, trên cửa sổ tầng 8 treo một sợi dây, Du Phong Thành đang lợi dụng sợi dây kia leo tường, lúc này đã bò đến tầng 7!

Ánh mắt hai người giao nhau ở trong không khí, Bạch Tân Vũ nhanh chóng giơ súng lên, Du Phong Thành thả người nhảy vào trong tầng 7 qua cửa sổ, khiến cậu nhào hụt, cậu vội hỏi: “Số 27, số 23 đã từ ngoài tường tiến vào tòa số 4, hiện đang ở tầng 7.”

Yến Thiệu Trăn nói: “Tôi đang giữ mục tiêu, hiện tại đang ẩn thân ở tầng 4, nói như vậy bọn họ có ít nhất 3 người ở trong này, một người ở tầng 7, 2 người ở tầng 3, tôi không có cách nào đột phá vòng vây, cứu viện khi nào tới?”

Bạch Tân Vũ rời vị trí ngắm bắn, Du Phong Thành chắc chắn đã thông báo cho các đội phía bên dưới, dưới nhà lại kịch liệt vang lên tiếng súng.

Bạch Tân Vũ cắt đứt sợi dây kia của Du Phong Thành, phòng ngừa lại có người bò lên, trong mười mấy giây không có hỗ trợ từ phía Bạch Tân Vũ, đội A rốt cuộc phá tan hóa tuyến, dưới tình huống hy sinh hai người dẫn đầu tiến vào tòa nhà số 4, đến lúc Bạch Tân Vũ trở lại vị trí, đã không còn mục tiêu cần tiêu trừ nữa. Cậu thả thang xuống, quyết định xuống phía dưới trợ giúp Yến Thiệu Trăn.

“Số 27, cậu đang ở đâu.”

“Tầng 4 phòng góc Đông Nam”

Khi Bạch Tân Vũ chạy qua tầng 7, đặc biệt chú ý, nhưng không phát hiện ra Du Phong Thành, Du Phong Thành hiển nhiên đã xuống lầu, cậu lần theo bờ tường chạy xuống cầu thang, rất nhanh đã đến tầng 4, tìm đến Yến Thiệu Trăn.

Phía dưới tòa nhà không ngừng truyền đến tiếng súng ác liệt, hiển nhiên hai phe đã trạm trấn từ tầng 3 trở xuống, đội A biết Yến Thiệu Trăn ở trên các

tầng trên, nhưng không biết cụ thể là tầng nào, bọn họ chỉ là đang chặn tầng khiến mục tiêu không thể rời đi.

Bạch Tân Vũ bò đến bên người Yến Thiếu Trăn, nhìn nhìn cái bao trên lưng, “Ồ bên trong?”

Yến Thiếu Trăn gật đầu.

Bạch Tân Vũ hỏi: “Bây giờ chúng ta phá vây như thế nào?”

“Có hai phương án, thứ nhất, tôi đem thứ này ném xuống từ bên trên, để những người bên dưới đón, thứ hai, phá vây từ bên trong, bất cứ cách nào đều rất nguy hiểm”

Bạch Tân Vũ nhíu mày, “Chúng ta dư lại nhiều người hơn bọn họ, đừng để mục tiêu rời khỏi tay thì hơn.”

Yến Thiếu Trăn gật đầu nói: “Tôi cũng nghiêng về phương án hai hơn.” Hắn nói qua kế hoạch phá vòng vây trong vô tuyến điện một lần, bảo những người khác chuẩn bị tốt công tác yểm hộ.

Đột nhiên, hai người đồng thời nghe được tầng 4 truyền đến một tiếng ma-xát vô cùng mãnh, âm thanh kia mặc dù rất nhỏ, nhưng đối với bộ đội đặc chủng đã được huấn luyện mà nói, họ có thể nhận ra đó là tiếng nòng súng không cần thận mải vào tường.

Bạch Tân Vũ làm động tác “suyt”, dùng khẩu hình nói: “Có thể là số 23.” Du Phong Thành tìm tới rồi!

Yến Thiếu Trăn làm ra một tín hiệu “Yểm hộ tôi”, hắn lặng lẽ đem ba lô bỏ trên mặt đất, men tường đi tới cửa.

Bạch Tân Vũ cầm súng lên theo sát phía sau, mặc dù biểu hiện bên ngoài lãnh tĩnh, nhưng trong lòng đã khẩn trương đến mức không chịu được, cậu luôn đứng ở phía sau Du Phong Thành, luôn là kẻ được bảo vệ, trợ giúp, đây là lần đầu tiên! Lần đầu tiên cậu cùng Du Phong Thành đối địch, lần đầu tiên, cậu muốn chứng kiến thực lực cường đại của Du Phong Thành, hơn nữa còn muốn đem hết toàn lực đánh bại Du Phong Thành.

Bạch Tân Vũ cắn chặt răng, đến đây đi Du Phong Thành, cho cậu xem một chút tiến bộ của ông đây!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương 68

Thanh âm trầm thấp Du Phong Thành vang lên phía bên kia tường, “Bạch Tân Vũ, anh ở trong đấy sao?”

Bạch Tân Vũ hừ cười một tiếng, “Đúng, cậu dám đi vào chắc?”

“Có một mình anh?”

“Đoán xem” Bạch Tân Vũ cùng Yến Thiếu Trăn chia nhau đứng ở hai cánh trái phải, chỉ cần Du Phong Thành hiện thân, tuyệt đối sẽ bị đánh cho sưng khối lộn lờ. Cậu trao đổi một ánh nhìn cùng Yến Thiếu Trăn, Bạch Tân Vũ lắc mình ra ngoài, nhanh chóng bắn hai phát súng, Du Phong Thành cũng bắn trả, nhưng đều dội vào tường.

Du Phong Thành nói: “Không chỉ có một người, đang ở cùng ai? Số 27 hả?”

“Cậu thấy tôi sẽ nói cho cậu sao.”

Du Phong Thành khẽ cười một tiếng, bọn họ liền nghe tiếng bước chân lui về phía sau, xem ra Du Phong Thành không tính xông vào, có lẽ bên ngoài đang bị bao vây, cứu viện quá chậm chạp không thể lên tới, bọn họ cũng không thoát ra được tro mắt nhìn thời gian trôi qua, nếu không thể đem vật cần tìm đến cho Hoắc Kiều trong vòng 2 giờ, ngày mai có lẽ phải nhịn đói một ngày mất.

Yến Thiếu Trăn quyết định thật nhanh, “Cứ đợi như bây giờ cũng không phải biện pháp, chúng ta phải nghĩ cách phá vòng vây.”

Bạch Tân Vũ gật đầu.

Yến Thiếu Trăn đeo lại ba lô lên lưng, hai người cẩn thận quẹo ra khỏi phòng, yểm hộ nhau men tường đi về phía trước, phía dưới vẫn không ngừng vang lên tiếng súng, tình hình chiến đấu vô cùng ác liệt.

Đột nhiên, một dáng người mặc áo xanh lóe ra ở cửa hiên, nâng súng bắn về phía bọn họ, hai người nhanh yểm vào sau mặt tường, viên đạn dội vào tường khiến bụi bay mù mịt, vòng tấn công thứ nhất qua đi, Bạch Tân Vũ chớp lấy thời cơ tiếng súng dừng lại lúc đối phương phải đổi băng đạn, liền lác

mình hướng phía bên ngoài mà bắn, đánh cho đối phương không ngẩng nổi đầu, bắn hết một băng đạn, cậu dựa trở về sau tường, vừa thở dốc vừa cười, “Du Phong Thành, là cậu đó hả?”

Du Phong Thành nói: “Phản ứng rất nhanh.”

“Sẽ còn nhanh hơn.” Bạch Tân Vũ hướng phía Yến Thiệu Trăn nói nhỏ: “Tôi yểm hộ cậu chạy đến bên trái căn phòng kia.”

Yến Thiệu Trăn gật đầu.

Bạch Tân Vũ hét lớn: “Du Phong Thành, cho cậu ném thử kẹo đồng của ông đây!” Nói rồi lác mình ra ngoài, hướng tới phía Du Phong Thành bắn dữ dội, lúc Du Phong Thành bị làn đạn áp chế, Yến Thiệu Trăn nhanh nhẹn xông ra ngoài, vọt vào một căn phòng khác.

Bạch Tân Vũ vừa dứt súng, Yến Thiệu Trăn lập tức tiếp quản hỏa lực, Bạch Tân Vũ cũng nhân cơ hội trốn vào một gian phòng cùng Yến Thiệu Trăn, hai người cứ yểm hộ lẫn nhau như thế, liên tiếp đi tới hơn mười mét, càng ngày càng tới gần cầu thang.

Bên trong tai nghe truyền đến tiếng của số 9, “Số 11 đang thử tiếp cận tầng 4 từ phía bên ngoài.”

“Tốt.”

Chưa được một phút, giọng nói ồ ồ của số 11 truyền đến trong tai nghe: “Tôi trúng đạn rồi, bên ngoài bị bọn họ khống chế, không tiếp cận nổi.”

“Số 9, chúng ta còn lại bao nhiêu người?”

“Tính các cậu thì tổng cộng là 5.”

“Bên phe kia thì sao?”

“Nhiều hơn một người so với chúng ta.”

Yến Thiệu Trăn bình tĩnh nói: “Nhưng mục tiêu đang nằm trong tay chúng ta, mọi người giữ bình tĩnh, tình hình có lợi cho phe ta.”

Bạch Tân Vũ nói: “Bọn họ đã khống chế các bờ tường phía ngoài, rất có khả năng sẽ nhò đó tiến vào tầng 4, số 23 cũng đi lên bằng cách đó.”

Cậu vừa nói xong, Du Phong Thành bắt đầu dùng hỏa lực áp chế bọn họ, có hai bóng người thấp thoáng trong căn phòng bọn họ vừa rời đi, hiển nhiên thật sự đã có người tiến vào bằng phương thức vừa rồi, chẳng qua trong chốc lát còn không dám tùy tiện xuất đầu lộ diện, khiến bọn họ lâm vào thế bánh kẹp thịt, tình huống vô cùng bất lợi, hơn nữa bây giờ muốn di chuyển mục tiêu ra phía bên ngoài cũng không thể nữa rồi.

Số 9 nói: “Tôi nhìn thấy đội bọn họ có người tiến vào, bọn tôi sẽ nhanh chóng đến được cầu thang, các cậu phải kiên trì chịu đựng.”

“Số 23 đứng ở đầu cầu thang, các cậu cẩn thận.”

Yến Thiệu Trăn nói: “Tân Vũ, chúng ta cứ như vậy sẽ không có cách nào khác để phá vòng vây, tôi nhảy ra làm mồi kìm hãm số 23, cậu nhất định phải nghĩ cách tới được đầu cầu thang.” Nói xong liền còi ba lô ra đưa cho cậu.

Bạch Tân Vũ ngăn hấn lại, cười nói: “Cách này quá liều lĩnh, cậu vẫn phải gánh đội, để tôi làm mồi, chắc chắn tôi sẽ bảo hộ cậu đến được cầu thang.”

Yến Thiệu Trăn nhìn tự tin tươi cười trên mặt Bạch Tân Vũ, nhin không được nhéo mặt cậu một cái, “Cẩn thận.”

Hai người hít sâu một hơi, chợt vọt ra, dựa lưng vào nhau, hô to hướng về phía hai bên hành lang mà bắn, vừa bắn vừa di chuyển về phía đầu cầu thang, khi thấy chỉ cách không đến hai mét, trong nháy mắt Yến Thiệu Trăn bắn hết một băng đạn, Du Phong Thành vọt ra.

Bạch Tân Vũ uốn người, đem Yến Thiệu Trăn bảo hộ ở phía sau lưng mình, trong khoảnh khắc đó, họng súng của cậu và Du Phong Thành vừa lúc chĩa vào nhau, tuy rằng trong nòng súng là đạn giả, nhưng nếu bắn ở cự ly quá gần, vẫn sẽ tạo ra tổn thương nhất định đối với cơ thể, huống chi bây giờ khoảng cách giữa hai người chỉ không quá hai mét, nếu bắn trúng người, nghiêm trọng hơn có thể thương tổn đến nội tạng, hai người đồng thời do dự.

Bạch Tân Vũ dứt khoát buông súng, chợt xông về phía Du Phong Thành, đồng thời hô lớn: “Thiệu Trăn, chạy mau!”

Du Phong Thành bị Bạch Tân Vũ đẩy bổ nhào xuống đất, Yến Thiệu Trăn không chút do dự lướt qua Du Phong Thành, chạy xuống tầng dưới, súng của Du Phong Thành còn chưa tuột khỏi tay, xoay qua định bắn, hai chân Bạch Tân Vũ đã quặp chặt lấy hông hấn, liều chết ôm cứng cánh tay của Du Phong Thành, chỉ nghe hai tiếng “đoàng đoàng”, Bạch Tân Vũ cảm giác có hai viên đạn bắn trúng ba lô mình, phía sau lưng hơi hơi đau, tiếp đó đã thấy khối trắng bốc lên từ phía sau cậu.

Du Phong Thành xoay người đem Bạch Tân Vũ áp trên mặt đất, tuy rằng hấn biết đây là diễn tập, mà hai người lại thuộc hai phe địch ta, nhưng nhìn Bạch Tân Vũ liều mạng bảo vệ Yến Thiệu Trăn như thế, hấn vẫn tức đến lông mi run lên không ngừng.

Bạch Tân Vũ cười khanh khách, “Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Du Phong Thành cắn răng nói: “Anh thật sự không cần mạng đó hả?”

“Đây là nhiệm vụ thực chiến đầu tiên của tôi.” Bạch Tân Vũ có chút đắc ý nói: “Tôi khá là hài lòng với biểu hiện của bản thân.”

Du Phong Thành đẩy cậu ra, cảm hứng hướng tăng dưới đuổi theo.

Yến Thiệu Trần đã đi xuống, tiểu đội của số 9 cũng đang ẩn nấp ở tầng 3, Du Phong Thành cũng kéo người xuống, chiến trường chính hoàn toàn được chuyển xuống tầng 3.

Bạch Tân Vũ thu thập đồ đạc rồi đi xuống lầu, cùng các đồng đội đã “bỏ mình” đi đến chỗ Hoắc Kiều, chỉ nghe tiếng súng không ngừng vang lên trong tòa nhà đó, mà thời gian cứ trôi như bay, một chốc đã thấy chỉ còn lại có mười phút.

Bạch Tân Vũ không ngừng nghe thấy thành viên của hai đội bị knockout, ngày càng có ít người trụ lại, cuối cùng, Yến Thiệu Trần lưng đeo ba lô vọt ra từ trong tòa nhà, nhanh chóng trốn vào bụi cỏ, Du Phong Thành cũng cùng đuổi tới, hai người một lần nữa diễn một màn cố thủ nơi sân giữa. Hiện nhiên chỉ còn lại có bọn họ còn sống.

Hoắc Kiều ngó đồng hồ, huýt sáo nói: “Còn có năm phút.”

Số 11 thở dài, “Hai tên này thật là, nếu hết thời gian cả lũ đều sẽ bị phạt, chi bằng tha nhau đi cho anh em nhò.”

Trần Tĩnh nghiêm túc nói: “Đương nhiên không thể bỏ cuộc, đây là diễn tập thực chiến, phải xử lý dựa trên tình huống thực tế.”

Hoắc Kiều ôm bờ vai Trần Tĩnh, cười đùa: “Nói hay lắm.”

Trần Tĩnh có vẻ ngại ngùng.

Du Phong Thành cùng Yến Thiệu Trần diễn một màn đấu súng rất chi là hoành tráng ở sân giữa, Du Phong Thành không đoạt được thứ trong tay Yến Thiệu Trần, mà Yến Thiệu Trần cũng không tài nào vượt qua mưa đạn của Du Phong Thành để đem mục tiêu đến trước mặt Hoắc Kiều, đám đứng rình xem thì vừa kích động vừa sốt ruột.

Cứ như vậy, bọn họ tươi sống kéo qua thời hạn 2 giờ, khi tiếng còi của Hoắc Kiều vang lên, tất cả mọi người phát ra tiếng rên.

Du Phong Thành cùng Yến Thiệu Trần bước trở về, tâm tình đều không tốt, mặt đen lại.

Nụ cười trên mặt Hoắc Kiều không thay đổi, nhưng lời nói ra lại cực kỳ hung ác, “Các cậu giỏi quá đi, tôi làm huấn luyện viên của Báo Tuyết đại đội nhiều năm như thế, đây là lần diễn tập thất bại nhất, khó chịu nhất mà tôi từng thấy!”

Mọi người bắt đầu lo lắng, dưới ánh nhìn của Hoắc Kiều, đều có chút không dám ngẩng đầu.

Hoắc Kiều chỉ vào bọn họ, “Xem lại bản thân các cậu đi, 22 người cuối cùng còn lại 2, nếu đây là thực chiến, Báo Tuyết đại đội khác gì con mẹ nó bị diệt toàn quân không hả! Các cậu còn vác được mặt về?!” Hần vỗ bả vai Trần Tĩnh, “Vừa rồi cậu nói như thế nào ấy nhỉ? Diễn tập thực chiến cũng phải xử lý như trong một trận chiến thực thụ, trong thực chiến, các cậu sẽ hi sinh đồng đội của mình làm lá chắn súng sao? Nếu thật sự chơi kiểu như vậy, bộ đội đặc chủng chết nhiều đến tuyền vào không kịp, sớm muộn gì cũng chết sạch bách!”

Hiện trường lặng ngắt như tờ.

Hoắc Kiều hít sâu một hơi, “Các cậu còn quá non, chết vì hèn.”

22 người ở đây đều là các binh sĩ tinh anh mũi nhọn, đã quen được khen thưởng ca ngợi, sau khi đặt chân đến Báo Tuyết đại đội, không chỉ phải chịu đựng cường độ tập luyện như tra tấn ngày qua ngày, ngôn từ nhục mạ cũng một ngày ba bữa phun xuống đầu, cơ mà bình thường Hoắc Kiều lúc nào cũng đảm độc mốc ngoáy, tuy rằng cũng làm người ta ngứa răng, nhưng hôm nay lại trực tiếp chỉ vào mũi nấng người như thế, càng làm cho da mặt bọn họ nóng lên.

Nghiêm Cường hừ lạnh nói: “Ngày mai đừng tiến hành huấn luyện nhịn ăn nữa.”

Hoắc Kiều gật đầu, “Đúng, không cần huấn luyện nhịn ăn nữa.” Hần nhìn mọi người chung quanh, “Ngày mai, 2 người một đội, bắt đầu 5 ngày huấn luyện dã ngoại sinh tồn cường độ cao, ai không trụ nổi trực tiếp bị loại.”

Mọi người vừa nghe huấn luyện dã ngoại sinh tồn, bắp chân đều liên tục run run, tháng đầu tiên lúc bọn họ tiến hành huấn luyện dã ngoại trong 3 ngày, bị hai đội tăng cường mai phục ở trong rừng thay nhau bao vây chặn đánh, lúc đó không phải là không bị trúng đạn đã có thể nghỉ ngơi, mà dường như không có giây phút nào bọn họ ngừng bị truy sát, thời gian nghỉ chân của bọn họ luôn luôn không vượt qua nửa giờ, ăn cỏ dại, uống canh bùn, không thể ngủ, sau ba ngày, đã người không ra người quý không ra quý, Bạch Tân Vũ đến lúc đó mới ngờ ra, chọn lựa sơ cấp đổi một bộ đội đặc chủng mà nói thật ra chẳng khác nghỉ phép là mấy, bọn họ bị dồn ép đến độ tự luyện ra kỹ năng nội tại “Bốc hơi trong rừng già”, cũng chỉ để có thể ngủ thêm một lát, nếu lấy thực lực hiện tại của cậu đi tham gia chọn lựa sơ cấp, những binh sĩ đến từ các đại đội phổ thông cơ bản không thể nào phát hiện ra cậu, giờ cậu chạy 50 km cứ như đi tản bộ.

3 ngày đã thấy ông bà ông vải rồi, bây giờ mà còn đội lên 5 ngày, ngấm lại thì chết ắc mắt.

Hoắc Kiều nhe răng cười, “Đúng rồi, lần này đối thủ của các cậu, là các thành viên chân chính của Báo Tuyết đại đội, bao gồm cả tôi và Nghiêm Cường,

cảm thụ qua một chút bộ đội đặc chủng đủ tiêu chuẩn là cái dạng gì, nếu cảm giác chính mình theo không kịp, sớm rời khỏi cũng là chuyện tốt.”

Sau khi trở lại ký túc xá, không khí giữa Du Phong Thành và Yến Thiếu Trăn liền có chút khẩn trương, khiến cho Trần Tĩnh cùng Bạch Tân Vũ có chút đau đầu.

Yến Thiếu Trăn liếc mắt nhìn Du Phong Thành, hướng phía Bạch Tân Vũ mà nói: “Tân Vũ, hôm nay chúng ta phối hợp rất tốt, huấn luyện dã ngoại sinh tồn huấn luyện ngày mai chúng ta chung một đội đi.”

Bạch Tân Vũ vừa định mở miệng, Du Phong Thành đã thô bạo ngắt lời: “Anh ta cùng đội với tôi.”

Yến Thiếu Trăn nhướn mày, “Tân Vũ?”

“Áy da. ....” Bạch Tân Vũ lúng túng không thôi.

Du Phong Thành trào phúng nói: “Đẩy anh ấy ra ngoài chần đạn cũng gọi là phối hợp tốt?”

Yến Thiếu Trăn nheo mắt lại, “Không phải cậu cũng làm như vậy sao.”

Trần Tĩnh nghiêm khắc nói: “Phong Thành, bớt tranh cãi, các cậu mấy tuổi rồi hả.”

Du Phong Thành lạnh lùng liếc Yến Thiếu Trăn, hất đem Bạch Tân Vũ lôi đi, “Ngày mai theo tôi một đội, biết không?”

Bạch Tân Vũ gật đầu.

Yến Thiếu Trăn lạnh lùng nói: “Tân Vũ, cậu không muốn suy nghĩ thêm một chút sao.”

Du Phong Thành kéo Bạch Tân Vũ, “Đi, đi tắm.”

Hai người đi đến giữa cầu thang, Bạch Tân Vũ liền hạ giọng: “Du Phong Thành, cậu làm gì vậy chứ?” Du Phong Thành trong ấn tượng của cậu vẫn luôn rất bình tĩnh thành thực, nói chuyện hay làm việc đều có thước có độ, nhân duyên trong quân ngũ lúc nào cũng rất tốt, cho tới bây giờ chưa thấy quan hệ của hắn và người nào lại kém đến dữ vậy, hai người trừ việc thích tranh nhau cao thấp ra, cũng không có mâu thuẫn rõ ràng gì cả.

Du Phong Thành tức sôi gan, làm sao hắn có thể nói hôm nay bản thân nhìn Bạch Tân Vũ cùng Yến Thiếu Trăn hợp đồng tác chiến đối phó hắn khiến hắn tức chết chứ, hắn cứng rắn nói: “Làm sao, chẳng lẽ anh muốn cùng đội với hắn?”

“Có đâu.”

“Tôi không nghĩ ra tại sao hai người cứ giương cung bạt kiếm như thế.” Bạch Tân Vũ đảo mắt, “Có phải cậu cảm thấy lần đầu tiên đụng phải đối thủ hay không? Điều là đồng đội trong nhà cả, không cần tồn tại quan hệ cạnh tranh mà.”

Du Phong Thành hừ lạnh một tiếng, “Không biết, nhìn hắn không thuận mắt.”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, “Trẻ con.”

Du Phong Thành ôm lấy cổ cậu, “Tôi không cho phép anh quá thân cận với hắn.”

Bạch Tân Vũ bật cười, “Bọn tôi ngủ giường trên giường dưới, sao cậu đứng ở xa xa mà lại muốn dạy dỗ tôi nhỉ? Lại nói tiếp cậu dựa vào cái gì mà không cho phép tôi chứ.”

“Bởi vì tôi trẻ con đấy.”

Bạch Tân Vũ nheo mắt, “Du Phong Thành, cậu không ghen đó chứ?”

Du Phong Thành cứng đờ, “Có cái đầu anh.”

Bạch Tân Vũ thừa dịp bốn bề vắng lặng, nắm lấy cảm hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Nói thật đi, có phải là ghen hay không?”

Du Phong Thành bắt lấy tay cậu, “Đúng vậy, giờ tính sao hử?”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng hôn hắn một ngụm, trên mặt không hề che giấu ý cười, “Đồ trẻ con.”

Trong mắt Du Phong Thành chợt lóe một tia ấm áp.

Ngày hôm sau trời vừa tảng sáng, bọn họ chuẩn bị hoàn tất, bị kéo đến khu tập huấn dã ngoại, Hoắc Kiều có tâm thương cho bọn họ một bữa no nê, bởi vì năm ngày kế tiếp, bọn họ sẽ không thể ăn bất cứ loại thức ăn bình thường nào của con người.

Hoắc Kiều theo chân bọn họ mặc cùng một kiểu quần áo, trên mặt thoa cùng một loại thuốc màu, ngậm kẹo mút nói: “Sau hai giờ tôi sẽ dẫn 10 thành viên của Báo Tuyết đại đội tiến vào rừng, trong thời gian này các cậu có thể tự do tìm kiếm chỗ ẩn nấp, nhưng nếu các cậu bị chúng tôi phát hiện hoặc bị bắt,

cũng đều vị trùng phạt nghiêm khắc, trong ba lô của các cậu có đạn khói, nếu không chịu nổi huấn luyện sinh tồn lần này, đốt đạn khói, coi là bỏ quyền, các cậu đến từ đâu sẽ bị tiễn trở về chỗ đó, nghe rõ chưa!”

“Đã — rõ —” Tiếng hô rung trời khiến vô số chim chóc trong rừng bị dọa bay.

Hoắc Kiều ra lệnh một tiếng, 22 người chia làm 11 đội chui vào rừng già. Bọn họ mang theo rất ít trang bị cùng đạn dược, căn cứ kinh nghiệm lần trước, đánh thì đánh không xong, ngược lại sẽ khiến mình chết đói, chết mệt trước, biện pháp tốt nhất vẫn là ẩn mình, chạy, trốn, nếu ai có thể che dấu tung tích của mình hoàn mỹ không bị truy lùng, liền có thể thở ra được rồi.

Sau khi Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ lên trong rừng, không ngừng một giây gấp gấp hành quân, tìm kiếm địa điểm ẩn nấp thích hợp nhất, hai giờ sau người của Báo Tuyết đại đội sẽ tiến vào trong rừng truy kích bọn họ, bọn họ chỉ có rất ít thời gian tìm chỗ ẩn thân.

20 phút sau, bọn họ phát hiện ra một địa điểm hoàn hảo để ẩn trốn, một sơn động rất cạn ẩn dưới sườn núi, chỉ cần nhánh cây che lấp đôi chút, là có thể hình thành tầm chắn thiên nhiên. Bạch Tân Vũ bắt đầu dựng công trình che chắn, Du Phong Thành thì đặt các loại bẫy đơn giản ở xung quanh, bọn họ có học qua việc lợi dụng địa hình và nguyên liệu tự nhiên tạo ra nhiều loại bẫy, có loại có thể giết người, có loại được sử dụng để cảnh báo, Du Phong Thành đang làm loại thứ hai. Sau khi hoàn thành công việc, bọn họ lại hợp lực thanh lý toàn bộ các loại vết tích còn lưu trên khoảng ba trăm mét đường khi tới đây, sau khi xong xuôi hết thấy, hai người trốn vào trong sơn động.

Chỉ cần chịu đựng trong sơn động đến lúc màn đêm buông xuống, bọn họ sẽ an toàn hơn rất nhiều, đến lúc đó cũng có thể đi kiếm đồ ăn.

Tháo ba lô xuống, Bạch Tân Vũ tựa vào trên vách đá, thở dài, “Chết tiệt, tại sao lại đói nhanh thế nhỉ.” Hiện tại sức ăn của cậu lớn đến kinh người, cơ mà cũng không có gì lạ, thể lực tiêu hao đến như vậy không ăn nhiều thì làm sao mà đủ.

Du Phong Thành gạt đầu, “Tôi cũng thấy đói.”

“Sáng ăn toàn thịt, thịt kho tàu, thịt xào, thịt kho dưa chua.....” Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước miếng, “Tôi nói nè cậu của cậu nhất định là có ý đó, để chúng ta ăn một bữa ngon đến phát phì, sau đó bỏ đói chúng ta năm ngày, cái đó mới kinh dị.”

Du Phong Thành nhếch môi cười cười, “Chúng ta cũng có thể ăn thịt, có thịt chuột này, thịt sâu lông này, thịt kiến nữa này.”

“Đừng có nói nữa đi.” Bạch Tân Vũ lấy đầu đụng vào vách đá.

Sơn động vô cùng nhỏ hẹp, bọn họ thậm chí không có cách nào nằm ngang người ra, độ cao cũng không đủ cho hai người đứng lên, chỉ có thể ngồi, thời điểm Bạch Tân Vũ đến Ưrômchi, cả đời lần đầu tiên đi xe lừa giường nằm, cậu cảm thấy bây giờ đây không khác nhiều lắm so với khi nằm trên cái ghế lúc đó, hơn nữa còn là cùng nằm trên một chiếc ghế lớn với Du Phong Thành.

Hai người ở trong sơn động mắt to trùng mắt nhỏ trong chốc lát, không khí liền có chút không đúng, Du Phong Thành sáp lại gần, thấp giọng nói: “Anh nhìn tôi mãi thế.”

“Không nhìn cậu thì làm cái gì nữa.”

Du Phong Thành đem tay đặt lên hai sườn hông cậu, môi dính vào, êm ái hút đôi cánh hoa của Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ hé miệng, cùng Du Phong Thành triền miên mà hôn.

Bọn họ đã ghen ba bốn tháng, bình thường huấn luyện quá mệt mỏi không có thời gian mà nghĩ đến, cứ coi như muốn cũng không có khí lực mà làm, nhưng trong cơn hoan náo giờ lại được yên tĩnh chốc lát, cũng là thời gian không gian thiên thời địa lợi, trong sơn động nhỏ hẹp giống như tràn ngập mùi vị hormone của đôi phương, chỉ hít ngửi thôi đã gọi lên tâm tư thêm muốn, bảo hai gã đàn ông trẻ trung tinh lực dồi dào kim chế thể nào cho đứng.

Hôn đến lúc hít thở hỗn hển, Bạch Tân Vũ cảm thấy Du Phong Thành đang tháo nút buộc trên võ trang của cậu, “Chúng ta..... Như vậy không được.”

“Tại sao lại không được?” Du Phong Thành cười đại buộc trên võ trang của cậu, cười nhẹ nói: “Tôi cũng không phải lần đầu tiên lột quần trang của anh.”

“Lỡ có người của Báo Tuyết đại đội đuổi tới thì sao?”

“Còn hơn một giờ cơ.” Du Phong Thành nhắm nhắm vành tai cậu: “Đủ thời gian cho tôi bắn.”

Bạch Tân Vũ chính là đang tỏ ra khách khí, trên thực tế cậu cũng nhịn không được, cậu ôm lấy cổ Du Phong Thành, dùng sức hôn lên, hai người vừa hôn đến máu nóng bốc lên trời, vừa nhanh chóng rũ bỏ quần áo đối phương, sơn động nhỏ hẹp vô cùng ảnh hưởng đến động tác, nhưng không gian tư mật đặt trong hoàn cảnh khỏa thân như vậy ngược lại khiến cho bọn họ kích thích mới lạ, năm ngày kế tiếp họ có rất nhiều thời gian ở cạnh nhau, nhưng chỉ duy nhất lúc này cả hai mới có đầy đủ thể lực để làm tình, còn có thể người được hưởng xả phòng tắm phảng phất lưu lại từ tối qua.

Vì để Bạch Tân Vũ thoải mái một chút, Du Phong Thành để cho cậu gác chân ngồi trên người mình, hai người chơi đùa vỗ về dục vọng của đôi phương, cùng lúc Du Phong Thành lấy ngón tay vương chút nước miếng, khai thác trong thân thể Bạch Tân Vũ, tiếng thờ dốc nặng nhọc quanh quẩn bên trong sơn động nhỏ bé, khí tức tình dục không ngừng thăng hoa, rất nhanh đã gọi lên nhiệt tình của cả hai người.

Du Phong Thành chậm rãi tiến vào trong cơ thể Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ không ngừng hít sâu, thanh âm cũng run rẩy theo, chỗ đã lâu lắm không có làm qua lúc này căng chặt khô khốc, Du Phong Thành kiên nhẫn mở rộng địa phương thần bí đó, cho đến khi Bạch Tân Vũ thích ứng với tiêu độ của hắn.

Hai người ở trong son động trầm mặc di chuyển, Bạch Tân Vũ cắn cổ áo Du Phong Thành, không dám phát ra một tiếng, cái hôn của Du Phong Thành thường xuyên dừng ở ngực cậu, vòng eo mạnh mẽ kích thích, đem chính mình càng sâu, càng ác chôn vào trong cơ thể Bạch Tân Vũ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ lặng im làm tình, không có khiêu khích cùng cột nhà dâm ngữ từ Du Phong Thành, cũng không có mĩa mai đối ứng của Bạch Tân Vũ, bọn họ đơn giản kết hợp thật sâu, dùng động tác mà phát tiết khát vọng mấy tháng qua với đối phương, cái loại khát vọng khi thấy người đó rõ ràng gần ngay trước mắt nhưng không thể lập tức lột sạch mà triền miên hưởng dụng này, một khi bùng nổ, quả thực không thể vãn hồi.

Có lẽ thật sự là ghen đến mức lâu lắm, có lẽ là thể lực của hai người sớm đã vượt qua người bình thường quá nhiều, Du Phong Thành cứ hi hục như vậy suốt một giờ mà vẫn chưa bắn, thân thể Bạch Tân Vũ bị hấn làm cho mềm nhũn, cậu khàn khàn than: “Con mẹ nó cậu có xong chưa, nhanh lên. .... rút ra, người của Báo Tuyết đại đội chắc chắn đã vào rừng rồi.”

“Cứ coi như họ đã vào cũng còn lâu mới tìm thấy chúng ta.” Du Phong Thành ngậm hầu kết của cậu, nhẹ nhàng gặm cắn.

“Không được, rất mạo hiểm, ư.....” Bạch Tân Vũ cắn răng nói: “Rút ra.....”

Du Phong Thành cười nhẹ: “Anh gọi một tiếng “ông xã” nghe coi nào.”

“Cút mẹ cậu đi, ah.....” Bạch Tân Vũ gắt gao cắn môi.

Du Phong Thành lấy ngón tay cạy răng cậu, “Đừng cắn, ngoan, gọi một tiếng thôi, anh không gọi tôi cũng không bắn nha.”

Bạch Tân Vũ dựa vào cổ hấn cắn một miếng, Du Phong Thành đau đến co rụt lại, càng thêm dùng sức “nghiêm phạt” Bạch Tân Vũ, khiến Bạch Tân Vũ sắp không chịu nổi nữa.

“Gọi đi, gọi một tiếng thôi, tôi muốn nghe.”

Bạch Tân Vũ thở gấp một tiếng, “Tôi..... tôi gọi rồi, cậu sẽ ra được chứ?”

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Nhất định.”

Bạch Tân Vũ liếm lỗ tai Du Phong Thành, thấp giọng làm nũng nói: “Ông xã, bắn đi mà.”

Du Phong Thành không ngờ Bạch Tân Vũ dùng thứ thanh âm ma mị như vậy thò ra những lời này, thân thể run lên, thật sự rung động vô cùng, hấn hung hăng thúc vài cái, rốt cuộc cũng phát tiết ra.

Sau khi chấm dứt, bọn họ mặc xong quần áo, tựa vào nhau mà nghỉ ngơi.

Du Phong Thành đem Bạch Tân Vũ ôm vào trong ngực, mân mê ngón tay cậu, cười khê nói: “Giọng anh lúc gọi tiếng kia thật dễ nghe, bình thường lúc không có người cũng gọi thế có được không?”

Bạch Tân Vũ đập hấn một cước.

“Chết tiệt.....” Du Phong Thành đau đến mức mặt trắng bệch, “Anh đập thật đấy à?”

Bạch Tân Vũ hoảng sợ, “A? Đau thật à?”

“Vớ vẩn.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Chả biết từ lúc nào lực lại mạnh lên thế, dù sao cũng đáng đời cậu, chịu đựng đi.” Cậu tìm một vị trí thoải mái trong lòng Du Phong Thành, “Ngủ đi, bị phát hiện sẽ không có cơ hội ngủ nữa đâu.”

Du Phong Thành ôm sát cậu, ngửi hương vị ấm áp quen thuộc trên cổ cậu, cảm giác trong lòng một mảnh bình yên, thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chương 69

Năng lực che dấu hành tung của hai người vô cùng xuất sắc, cho đến khi bầu trời tối đen cũng chưa bị phát hiện, nhưng tiếng súng đôi lúc lại vang lên phía xa xa vẫn nhắc nhở bọn họ nguy cơ tứ phía.

Trời đã tối, bọn họ ngủ no nê, bụng bắt đầu đói, liền lạng lẽ bò ra từ trong sơn động đi tìm thức ăn. Bị kiềm kẹp trong sơn động vài giờ, gân cốt đều có hơi cứng lại, Bạch Tân Vũ dùng lực đuổi người một chút, trêu chọc nói: “Hôm nay ăn chay hay ăn mặn đây?”

“Xem có thể tìm được cái gì đi đã.”

Hai người bọn họ tìm kiếm xung quanh một lúc lâu, kiếm được một ổ chim, móc ra từ bên trong mấy quả trứng, nuốt sống vào bụng, lại lấp dạ dày bằng chút cỏ dại các loại, bụng có vẻ cũng có cảm giác no.

Bọn họ lần mò trở về trong sơn động, nếu chỗ này không bị phát hiện, hai người vẫn có thể ẩn nấp ở đây.

Nửa đêm, giữa lúc hai người đang nghỉ ngơi, đột nhiên bị một chuỗi tiếng bước chân dồn dập làm tỉnh giấc, tiếng bước chân ở ngay trên đỉnh đầu bọn họ, kỳ thực rất nhẹ nhàng, nhưng cũng đủ để đánh thức cả hai trong lúc mơ màng.

Hai người liếc nhau trong bóng tối, thậm chí không tốt, quả nhiên, không đến mười phút sau, tiếng bước chân kia càng trở nên hỗn loạn, trong rừng cây truyền đến âm thanh quái dị, sau đó một tảng đá rơi xuống đất, đó là cảnh báo mà Du Phong Thành thiết kế đã bị kích hoạt. Trước tiên bọn họ ngay lập tức phán đoán rằng có một binh sĩ thực tập khác bị đuổi tới chỗ này, nhưng cảnh báo đã bị lộ, chứng minh gần đó có người, bọn họ cũng không thể trốn nổi nữa.

Hai người nhanh chóng đeo hành lý trên lưng, rời khỏi huyệt động, chạy vào trong rừng. Chạy hơn hai mươi phút, bọn họ đoán được có người đang đuổi theo phía sau, hơn nữa không làm cách nào để cắt đuôi được, huấn luyện dã ngoại sinh tồn lần trước cũng chính là như vậy, nếu không bị phát hiện thì không sao, một khi đã bị phát hiện, ngay lập tức sẽ bị đù bám không buông, khi đó chỉ là dừng lại kiểm chỗ vệ sinh thôi cũng phải liều mạng tìm cơ hội, nhưng mà lúc ấy người truy kích bọn họ đến từ các đại đội phổ thông, dựa vào số lượng để áp đảo, mà lần này đuổi theo bọn họ tuy rằng chỉ có một người, nhưng lại là bộ đội đặc chủng hãy còn đang trong thời gian thực hiện nghĩa vụ của Báo Tuyết đại đội, nhai cỏ khô cũng có thể bám theo bọn họ đến cùng trời cuối đất, ngày tháng an lành của hai người đã hoàn toàn kết thúc rồi.

Kẻ đang đuổi theo vẫn duy trì khoảng cách 1.5 đến 2 km với hai người, để cho bọn họ biết sự hiện hữu của hắn, nhưng không tấn công, còn đang ở trong rừng khi đêm tối, cứ như u hồn lúc nào cũng uy hiếp bọn họ.

Hai người chạy hơn nửa đêm, hoàn toàn tiến vào vùng trong của khu rừng.

Bạch Tân Vũ thở dài: “Cái đuôi này không bỏ được.”

Du Phong Thành nói: “Trừ phi ta trói hắn lại, nếu không, ...hắn sẽ luôn đuổi theo chúng ta.”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, “Muốn đánh hả?” Cho tới lúc này cậu chưa từng đối đầu với một binh sĩ còn đang trong thời hạn nghĩa vụ của Báo Tuyết đại đội bao giờ, chỉ nhìn qua Hoắc Kiều vì làm nhục bọn họ mà lộ ra mấy chiêu đã khiến người ta khiếp vía rồi, muốn đối phó với “cái đuôi” đằng sau kia, cậu không có thứ sức mạnh đó.

Du Phong Thành quả quyết: “Sớm hay muộn cũng vậy thôi, phải ra tay thừa dịp thể lực chúng ta còn tốt.”

Lúc này bọn họ đã chạy trốn một đêm trong rừng, ít nhiều có chút mệt mỏi, nhưng so sánh với thể lực khi tham gia sơ cấp chọn lựa thì đã tiến bộ hơn nhiều lắm.

Bạch Tân Vũ cắn răng một cái, “Tốt.”

“Bây giờ hai ta chia ra hành động, mặc kệ hắn sẽ theo đuôi ai, chúng ta đánh bọc sườn hắn từ trước và sau, nếu lạc đường, dù thế nào cũng phải gặp lại ở chỗ này.”

Hai người ngồi xổm trên mặt đất, dùng la bàn cùng đồng hồ đeo tay hiệu chỉnh một tọa độ gần lược của địa điểm làm gốc, sau khi chuẩn bị hoàn tất, Du Phong Thành nhìn vào đôi mắt Bạch Tân Vũ, nhỏ giọng hỏi: “Lần đầu tiên hành động một mình, có sợ không?”

Bạch Tân Vũ giữu cọt nói: “Không.”

Đôi mắt Du Phong Thành sáng ngời như sao Bắc Đẩu, “Thực sự tôi không quen, để anh. .... một mình.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ nóng lên, một đường đi tới đây, luôn là Du Phong Thành giúp đỡ cậu, nếu cậu không gặp được Du Phong Thành, chẳng biết chính mình hiện tại có còn đang trồng cây nuôi lợn ở ban bếp núc hay không, cậu chỉ sợ cả đời này cũng không có cơ hội được tiếp xúc với những binh sĩ cao cấp nhất của Trung Hoa Dân Quốc, nhưng bây giờ cậu không chỉ được tiếp xúc với họ, mà còn đang học hỏi để trở thành một thành viên trong đó. Người thường không bao giờ có thể tưởng tượng ra được nỗi khổ của việc huấn luyện trong Báo Tuyết đại đội, cho dù mệt đến chết đi sống lại, cậu cũng không buông bỏ, bởi vì bên cạnh cậu đều là những cá nhân mạnh mẽ, cậu cũng bị cuốn theo ý niệm muốn trở thành một con người mạnh mẽ, đó cũng chính là vinh quang tối cao trong suốt cuộc đời một kẻ làm trai.

Có đôi khi, cậu cảm thấy sở dĩ mình thích Du Phong Thành, cũng tại do dưới sức ảnh hưởng vô tình hay cố ý của Du Phong Thành, cậu đã trở thành một kẻ được những người khác chú ý tới. Cậu cười cười, “Tôi đã sớm tự lập rồi mà.”

Trái tim Du Phong Thành khẽ run, nuốt khóe miệng mà cười, “Đến đây, hôn một cái coi.”

Bạch Tân Vũ thấy hoa mắt, Du Phong Thành đội mũ bảo hộ, vẫn cò đại, mặt vẽ màu, dường như trong nháy mắt trùng lặp với hình ảnh của chính hắn

một năm trước, khi đó Du Phong Thành tuy rằng bướng bỉnh kiêu ngạo, khuôn mặt đã thoát vẻ ấu trĩ, nhưng hắn vẫn luôn tà tính giờ trò với cậu, trêu tức nói “Đến hôn một cái coi”, rõ ràng dường như cũng là chuyện của một năm trước, có lẽ bởi vì trong năm đó đã có rất nhiều trải nghiệm cả đời khó quên, khiến Bạch Tân Vũ cảm thấy thời điểm kia tựa như đã trôi qua rất xa, tựa như bọn họ đã quen biết nhau rất nhiều năm, khiến người ta không khỏi bùi ngùi. Bạch Tân Vũ kéo cổ áo Du Phong Thành, dùng lực hôn hắn một cái, “Hẹn gặp lại.”

Du Phong Thành cũng hôn cậu một cái, cười nói: “Hẹn gặp lại.”

Hai người khẽ chạm nắm đấm, sau đó chia ra hai hướng nhanh chóng rút vào trong rừng già.

Lần này không thể sử dụng vô tuyến điện, hiện tại Bạch Tân Vũ đang hoàn toàn hành động một mình, sau khi cậu chạy được một đoạn, xác định người kia đuổi theo phía sau, trái tim cậu căng thẳng đến mức đập bịch bịch, cậu vừa chạy vừa tìm kiếm địa hình có thể mai phục, rốt cuộc trước hừng đông cũng tìm được một vùng đất trùng lý tưởng, cậu nhanh chóng đi vòng qua vùng trùng đến chỗ cao hơn, trôn vào bụi cỏ, nhắc súng ngắm cùng ống nhòm hồng ngoại, quét qua cây cỏ mọc cạnh hướng đi. Mấy phút sau, cậu thành công quan sát được một địa phương tương đối kỳ lạ xung quanh hướng đi đến, kiểm tra theo hướng đó, là có thể xác định được vị trí đại khái của kẻ đang bám đuôi.

Đối phương chắc chắn cũng đã phát hiện ra cậu, bụi cỏ bất động thật lâu, hiển nhiên cũng đã núp vào, hai người âm thầm đánh giá đối phương, ai cũng không dám thả lỏng cảnh giác.

Đội ước chừng nửa giờ, Bạch Tân Vũ phát hiện Du Phong Thành cách đó 1 km đang cố ý tiết lộ tung tích, không xa phía sau kẻ đang truy đuổi bọn họ, Bạch Tân Vũ biết thời cơ đã đến, nhắm chuẩn hướng tới một điểm mà thả một phát súng, sau đó nhanh chóng lăn xuống vùng đất trùng, cùng Du Phong Thành hướng tới nơi súng vừa nổ tới mà phóng vọt đến.

Kẻ đang truy đuổi lui về một hướng khác, Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ giống hai ngọn gió đôi, cầm súng phi như bay giữa đám cây cỏ, lúc này cho dù có ống kính máy ảnh, cũng không thể đuổi kịp tốc độ của bọn họ.

Đằng trước vang lên tiếng súng, viên đạn đánh vào bụi cỏ bên cạnh Bạch Tân Vũ, cậu đem thân thể ép xuống thấp hơn, nhìn thấy kẻ từng bám theo bọn họ dường như chỉ cách mình khoảng chừng 100 mét, đạn bắn tới càng ngày càng nhiều.

Bạch Tân Vũ nhận ra Du Phong Thành đã tiếp cận kẻ truy đuổi từ phía bên sườn, thừa dịp trời bắt đầu sáng, cậu hướng phía Du Phong Thành ra dấu, hai người yểm hộ lẫn nhau, lừa hắn vào một góc núi hẻo lánh, rốt cục không còn đường lui.

Hai người tụ lại cùng nhau, bèn nhìn nhau cười, Bạch Tân Vũ đắc ý nói: “Rốt cuộc cũng vây được hắn.”

Du Phong Thành nói: “Nếu đã lừa hắn đến đây rồi, phải nghĩ biện pháp khống chế, nhưng đạn của chúng ta không nhiều, hơn nữa khoảng cách quá gần, cố gắng hết sức đừng nổ súng.”

“Được.” Bạch Tân Vũ chỉ một móm đá lớn, “Tôi sẽ bò lên trên kia, cậu tiếp cận hắn từ dưới mặt đất.” Nói xong, cậu lén lút bò lên từ phía sau, móm đá kia vừa khéo nằm phía trên nơi ẩn náu của kẻ bám đuôi, phạm vi nhìn rất tốt. Chờ cậu leo lên phía trên, khoảng cách giữa Du Phong Thành và kẻ đó chẳng qua chỉ có ba, bốn mươi mét, Bạch Tân Vũ lặng lẽ rút súng, nhắm ngay bóng lưng hắn.

Hình chữ thập trong ống ngắm không còn roi trên lưng kẻ bám đuôi nữa, hắn đột nhiên xoay người qua, lấy tốc độ cực nhanh đổi đầu súng, Bạch Tân Vũ kinh hãi, muốn tránh đã không kịp, “đoàng” một tiếng súng vang, Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy đầu vai đau xót, cậu nhanh chóng lăn đến bụi cỏ bên cạnh.

Du Phong Thành liên tiếp bắn hai phát về phía có tiếng súng, người cũng cùng nhảy lên tới.

Trong lòng Bạch Tân Vũ dâng lên một cảm giác thất bại, cậu cứ tự cho là bản thân lặng yên không một tiếng động nhưng lại chiếm được vị trí có lợi, dưới tình huống như vậy mà còn bị bắn trả một phát, người kia giống như căn bản không cần ngắm, xoay người liền bắn, độ chính xác của kỹ thuật khiến Bạch Tân Vũ ủ rũ, vai cậu chắc chắn đã trúng đạn. Cậu vừa quay người nhớ tới, Du Phong Thành đột nhiên hô to: “Tân Vũ cẩn thận!”

Bạch Tân Vũ vừa quay lại, chỉ thấy một cái đầu vọt lên từ dưới móm đá, tiếp đó thân thể của một người cũng như bay lên, vịn vách nhám thạch mà bò đến, Bạch Tân Vũ lúc này còn đang nằm trên mặt đất, cậu bật lên từ trên đất như con cá chép, vung súng trong tay nện tới kẻ kia, người nọ thấp người tránh thoát, nhảy lên kéo Bạch Tân Vũ bỏ nhào xuống, một quyền đánh vào trên mặt cậu.

Quả đấm kia quả thực không chút nương tay, đánh cho Bạch Tân Vũ sao bay đầy mắt, trong miệng lập tức tràn ngập mùi máu tươi, Bạch Tân Vũ hô to một tiếng, tóm lấy quần áo kẻ kia, vung nắm đấm về phía hắn, người nọ lại nghiêng đầu tránh thoát, Bạch Tân Vũ dùng sức lắc thất lưng, hất kẻ đang cười trên người mình xuống đất, hung hăng thúc cùi chò vào bụng của hắn, khi hai người tách nhau ra, đều nhìn chăm chú đối phương.

Bạch Tân Vũ phun một ngụm nước bọt trên mặt đất, tất cả đều là máu, trong lòng cậu đem mười tám đời tổ tông tên đó đều ân cần thăm hỏi một lần, tuy nói là huấn luyện sinh tồn, đánh đến thế này cũng quá con mẹ nó ác, tổ bà nó chứ đẻ ra được thằng con đẹp trai như này dễ lắm đó hả, mặt mũi hồng rồi thì làm thế mô, mẹ kiếp, hình như răng cũng sắp sút ra rồi.

Người nọ cười sằng sặc, “Lá gan không nhỏ, dám vây hãm tôi.”

Lúc này, Du Phong Thành cũng đã bò lên, người nọ khoát tay, nòng tiểu liên hướng thẳng về phía thân mình Du Phong Thành, khoảng cách giữa hai người chỉ có hai ba mét, nếu mà nổ súng thật cũng không phải chuyện đùa.

Bạch Tân Vũ cắn răng nhìn hắn, “Anh..... Anh sẽ không nổ súng.”

“Cũng không hẳn.”

Bạch Tân Vũ cũng chĩa súng về phía hắn, nghiêm giọng: “Anh dám nổ súng, tôi cũng. ....”

Người nọ cười lạnh, “Cậu cũng nổ súng hả? Nhóc con, cậu từng bắn người thật bao giờ chưa?”

Bạch Tân Vũ hừ lạnh nói: “Lấy anh luyện thử lần này xem”

Du Phong Thành bình tĩnh nói: “Anh bị hai binh sĩ thực tập vây hãm đến nước này, đã coi là thất bại rồi.”

Người nọ nhìn Du Phong Thành một lát, nở nụ cười, bỏ súng xuống, “Không sai, tôi khinh địch, các cậu đi đi, trong vòng 3 giờ tôi sẽ không đuổi theo.” Hắn đặt mông ngồi dưới đất, móc thuốc lá từ trong túi ra hút, còn lăm bà lăm bầm, “Đây cũng chẳng phải làm thật, chán chết được.”

Hai người thu thập đồ đạc, trước khi đi, Bạch Tân Vũ nhìn không được hỏi: “Sau ba giờ anh còn đuổi kịp nữa không?”

Người nọ phun ra một vòng khói, “Các cậu có thể thử.”

Hai người nhảy xuống khỏi mỏm đá, chạy vào trong rừng. Lúc này trời đã sáng, bọn họ chạy khoảng ba bốn km mới thả chậm tốc độ.

Du Phong Thành kéo cậu, “Đề tôi nhìn mặt anh một chút.”

Bạch Tân Vũ đưa mặt mình tới trước mặt hắn, “Cậu xem cậu xem, sưng hết lên rồi, đau quá.”

Du Phong Thành nhắc cằm cậu lên để kiểm tra, nhẹ nhàng sờ sờ gò má cậu, cậu đau đến liên tục hút khí, Du Phong Thành nhú mày lại, “Xuong tay thật con mẹ nó ác.”

Bạch Tân Vũ quả thực khóc không ra nước mắt, “Tôi không bị phá tướng chứ? Nhưng mà cái bãi sưng vù này. ....”

Du Phong Thành an ủi nói: “Không có việc gì, lúc tiêu sưng sẽ tốt hơn mà.”

Bạch Tân Vũ mắng: “Chắc chắn là nhìn thấy tôi đẹp trai nên mới đánh vào mặt, con bà nó chứ.”

Du Phong Thành ôm bờ vai cậu, “Đúng rồi, hắn ghen tị với vẻ đẹp trai của anh đó, mở miệng tôi nhìn chút nào.”

Bạch Tân Vũ há to miệng, “A. ....”

Du Phong Thành nhìn máu trong miệng cậu, trong lòng vô cùng khó chịu, hắn vuốt vuốt đầu Bạch Tân Vũ, “Lúc về hàn lại một chút chắc là không sao.”

Bạch Tân Vũ buồn bực khép miệng, chùi máu ở khóe môi, “Quên đi, roi thì cứ để nó roi! Dù sao ở bên trong cũng không nhìn thấy gì đâu.”

Du Phong Thành đưa nước cho cậu, “Súc miệng đi.”

Bạch Tân Vũ nhổ ra một bãi nước toàn máu, Du Phong Thành âm thầm nắm chặt bàn tay, ánh mắt hắn phiêu đảng về phía xa xa, từ chỗ này vẫn có thể quan sát được vách đá kia, nhưng trên đó đã không thấy bóng người. ....

Hai người chạy như điên hơn mười km, giữa trưa lúc mặt trời lên cao nhất họ tìm được một nơi khuất, một lần nữa lẩn trốn. Miệng Bạch Tân Vũ đau đến không có tâm trạng mà ăn cái gì, hai người trốn trong chỗ ẩn náu nghỉ ngơi, dự định buổi tối trở ra hành động.

Đêm hôm đó, bọn họ sau khi đã lấp đầy bụng ôm nhau mà vuốt ve, tại nơi hoang sơn dã lĩnh bốn bề vắng lặng này, dường như toàn bộ thế giới chỉ còn lại có hai người họ, cả hai rất có cảm giác sống nương tựa vào nhau, điều này khiến cho trái tim họ càng kề sát nhau hơn nữa.

Trước tờ mờ sáng, bọn họ rời khỏi nơi ẩn náu, quyết định đổi chỗ trốn, không được bao lâu, bọn họ lại cảm giác bị người theo dõi, người kia quả nhiên lại đuổi theo, lẽ nào hắn không cần nghỉ ngơi sao? Muốn thực sự bắt đuổi được hắn, nhất định phải không ngủ không nghỉ mà không ngừng lòng vòng trong rừng, đây mới là ngày thứ hai, cường độ như vậy ai chịu cho nổi, thế nhưng Bạch Tân Vũ cảm thấy, bọn họ rất nhanh sẽ rơi vào tình huống đó.

Quả nhiên, cả ngày kế tiếp thời gian nghỉ ngơi của bọn họ cộng lại cũng không được quá một giờ, vẫn không ngừng chạy, trốn, nhưng làm thế nào cũng không dứt được cái đuôi kia. Hai người bị đuổi đến đói khát bức bách, không thể nghỉ ngơi, không thể kiếm ăn, ba ngày qua đi đã muốn mệt lả.

Bạch Tân Vũ ngã vào dưới một cây đại thụ, thở hổn hển nói: “Tên điên này. .... Sao hắn lại không hề biết mệt như vậy chứ?”

Du Phong Thành thở dài: “Bọn họ đã quen với việc truy kích không ngủ không nghỉ.”

“Đánh cũng đánh không chết, bỏ cũng bỏ không xong. ....” Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Mệt mỏi quá, tôi không biết mình chịu đựng được bao lâu nữa.”

Du Phong Thành nhìn toàn cảnh trái phải, hắn ngồi xổm xuống, nâng đầu Bạch Tân Vũ lên nói: “Bên kia có một chỗ ẩn nấp, anh trốn ở đó, tôi dụ hắn rồi đi rồi, lúc trời tối tôi sẽ trở về tìm anh.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt, “Cậu. .... Không được, cậu cũng đang mệt lắm mà.”

Du Phong Thành nói: “Tôi chịu đựng được, anh nghe tôi, tôi nhất định sẽ nghĩ cách trở về tìm anh.”

Bạch Tân Vũ bắt lấy cổ tay Du Phong Thành, nghiêm túc nhìn hắn, “Phong Thành, cậu nghe tôi nói này, bây giờ mặc dù chỉ là huấn luyện, nhưng về sau nếu tôi thật sự đứng trên chiến trường, tình huống có lẽ còn ác liệt so với hiện tại gấp trăm ngàn lần, chẳng lẽ cậu có thể mãi che chở tôi sao?”

Du Phong Thành há miệng, trong mắt chợt lóe một vẻ kinh ngạc.

Bạch Tân Vũ bò dậy từ dưới mặt đất, ánh mắt kiên định lạ thường, “Tôi nhờ dựa dẫm vào cậu mới may mắn vượt qua chọn lựa sơ cấp, nếu chọn lựa lần hai tôi vẫn như cũ ý lại vào cậu mới thông qua được, điều đó chứng minh tôi cơ bản không phù hợp để trở thành bộ đội đặc chủng, tôi đây ra chiến trường không hề muốn chết, đương nhiên phải dựa vào năng lực của chính bản thân để thông qua cửa ải này, không chỉ riêng lúc này, tất cả những lần khảo hạch, tôi cũng đều phải dựa vào chính mình.”

Du Phong Thành yên lặng nhìn Bạch Tân Vũ, quả thực có chút không dám tin những gì mình vừa nghe thấy, rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, Bạch Tân Vũ đã thực sự độc lập như vậy? Không cần hắn mỗi lần đều phải chỉ cậu cách leo tường, nhảy qua nương như thế nào, không cần hắn nắm tay cậu, giúp cậu vượt qua cửa ải khó khăn, cậu là chiến hữu của hắn, là quân dự bị của bộ đội đặc chủng, mà không phải là cái tên bị nhét ở cuối xe khắp nơi cần hắn bảo bọc nữa. Bạch Tân Vũ như vậy, chói mắt đến mức nào. Hắn bắt lấy bả vai Bạch Tân Vũ, dùng sức nhéo, “Anh nói đúng, huấn luyện lần này anh phải cùng tôi đảm đương khó khăn.”

Bạch Tân Vũ nở nụ cười, nhếch khóe miệng, đau đến lông mày nhíu chặt.

Du Phong Thành kéo tay cậu, “Đi, cứ coi như chúng ta không cắt đuôi được, ít nhất chỉ cần chạy là đã có thể kéo dài khoảng cách với hắn.”

Hai người xuyên qua rừng rậm không hề ngơi nghỉ, mỗi ngày ăn cỏ dại sâu bọ, uống sương sớm dơ bẩn, chỗ ngủ chuyển lên trên cây, tranh thủ tất cả thời gian để nghỉ ngơi, thời gian năm ngày này, so với tất cả những gì họ đã trải qua trong lần chọn lựa sơ cấp còn khổ cực gấp mấy lần, nhưng trong lòng hai người không hề có nóng nảy và căm phẫn như lúc ban đầu, ngược lại bởi vì có người kia ở bên cạnh mà trở nên phi thường kiên định ngoan cường.

Ngày cuối cùng, bọn họ phải trở lại địa điểm xuất phát cách bốn mươi km phía bên ngoài.

Hai người hình thể tiêu tụy, mồ hôi đầy người, vì để giảm bớt phụ trọng, họ đã vứt đi phần lớn các thứ đồ linh tinh, nhưng bước chân vẫn tập tễnh như cũ.

Bạch Tân Vũ còn nói đùa, “Ài, may mắn chúng ta đã làm ngay ngày đầu tiên, nếu không đến bây giờ sức đề kháng còn không có.”

Du Phong Thành cười nhạo nói: “Ai nói tôi không có.”

“Vậy cậu thử cứng lên coi phát nào.”

“Anh cho là đang làm trò khi đấy à, tôi cứng cho ai xem.”

“Cho núi non sông nước.....” Bạch Tân Vũ quay về phía rừng già trống trải hô lên như phát điên, “Con mẹ nó anh gì êi đuổi theo tôi đi ê ê—

Du Phong Thành nhẹ nhàng cười.

Bạch Tân Vũ khoác tay Du Phong Thành, “Chúng ta giờ giống như là, cái gì ấy nhỉ. .... hoạn nạn *.....” cậu mệt đến đầu óc có chút ngơ ngẩn, vừa phun ra hai chữ này mới ý thức được có gì đó không đúng, liền im re.

“Hoạn nạn cái gì?”

“Nói sai rồi, là nan huynh nan đệ *.”

“Không đúng, là cái gì hoạn nạn cơ?” Du Phong Thành lấy cùi chỏ hích hích hông cậu, “Nói đi.”

“Chết tiệt, đến lúc này rồi, cậu có thể tiết kiệm sức lực dùng để nói chuyện một chút được không hả.”

“Cậu kia không tiết kiệm được nha.” Du Phong Thành chộp lấy tay cậu, “Nói đi.”

“Hoạn nạn..... phu thê* được chưa!.....” Bạch Tân Vũ nói xong, vụng trộm liếc mắt về phía Du Phong Thành.

* Nan huynh nan đệ (難兄難弟): Anh em trong lúc khó khăn/ Hoạn nạn Phu thê (患难夫妻): chia ngọt sẻ bùi, chia sẻ cả đau khổ và hạnh phúc. Chữ nan và chữ nạn phát âm giống nhau nên Tân Vũ lấy câu sau để lấp liếm câu trước, nhưng tội cho em, tai thẳng chồng em nó thính như thú!

Thuốc màu trên mặt Du Phong Thành quện thành một mảnh, cả khuôn mặt màu vàng xanh, không có xú dễ nhìn nào, nhưng không thể che nổi sống mũi thẳng tắp cùng đôi mắt sáng ngời của hắn, chỉ thấy cặp mắt kia hơi cong lên, “Tôi đồng ý.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ ngọt, cảm giác đôi chân mình lại có thêm chút sức mạnh, Du Phong Thành nắm chặt tay cậu, lòng bàn tay kia truyền đến độ ấm khiến lòng người cũng nóng lên, cho dù bây giờ mệt đến sống dở chết dở, nhưng cậu lại có cảm giác giờ khắc này quả thực con mẹ nó hạnh phúc, cậu vì có thể cùng Du Phong Thành nắm tay đi trên con đường này, bị đánh có là gì, rơi rãng cũng chẳng là gì, có tiền cũng khó mua được tấm lòng cam

nguyện của ông đây đó.

Khi chỉ còn cách mục tiêu hơn mười cây số, bọn họ đụng phải đồng đội, số 4 và số 19, hai người đều mang về sống dở chết dở, số 4 thấy hai người thì không ngừng cười sằng sặc, “Tôi. . . . . Tôi đang thi, người nào đến sau, giặt quần áo.”

Bạch Tân Vũ mặt đến mắt trợn trắng, cũng không cam chịu mà tỏ ý kiến: “Nhào dô!”

Chậm rãi, trên đường gặp phải rất nhiều đồng đội, trải qua năm ngày Địa Ngục tra tấn, bọn họ cuối cùng cũng bò trở lại điểm tập kết.

Hoắc Kiều dựng một cái lều tại điểm tập trung, đang bận xắt thịt một con dê nướng đặt ở trên bàn, mùi thơm kia bay xa tận vài bước, mắt mấy kẻ thêm thường đều lóe lên ánh sáng xanh. Thấy bọn họ trở về, Hoắc Kiều cười nói: “Đã lâu không gặp, chả hiểu sao nhớ các cậu dữ.”

Mấy người quỳ rạp trên mặt đất, ngay cả sức lực để đứng lên cũng không có.

Hoắc Kiều cầm đùi dê bước tới, ngồi xổm trước mặt Bạch Tân Vũ cùng Du Phong Thành, vừa gặm vừa nói, “Biết lần này có bao nhiêu người bị loại trên đường hông?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, con mắt chăm chăm tia cái đùi dê, chợt nhấc người lên, há miệng tọt một miếng.

Hoắc Kiều không hề phòng bị, hoảng sợ, “Chết tiệt, nhả ra!”

Bạch Tân Vũ sức rồi không thả, dùng sức lắc đầu, xé rách thịt non bên trên, Hoắc Kiều cảm lấy phía đầu khớp xương mà kéo về, cuối cùng vẫn bị Bạch Tân Vũ tọt mất một miếng, Bạch Tân Vũ nhanh chóng nuốt miếng thịt kia vào trong miệng, đắc ý ngó Hoắc Kiều.

Hoắc Kiều vỗ xuống đầu cậu, “Có tiền đồ.”

Du Phong Thành cười cười, “Huấn luyện viên, bao nhiêu người bị loại?”

“4.” Hoắc Kiều lắc lư ngón tay, “Có hai người bị Nghiêm Cường trói lại rồi treo tuốt lên cây, một người khác thì bị lột xuống hố không bò ra được, đứa còn lại thì ngã gãy chân, không nghiêm trọng lắm đâu, cơ mà chắc ba tháng chưa xuống giường được.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Không có Trần Tĩnh hay Yên Thiếu Trần chứ.”

Hoắc Kiều cho cậu một đáp.

Bạch Tân Vũ lập tức sửa miệng: “Số 22 và số 27.”

Lúc này Hoắc Kiều mới nói: “Không.”

Bạch Tân Vũ đến lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu càng nhai thịt dê, trong lòng càng cảm thấy khó chịu, năm ngày, 4 người bị loại, thật sự rất tàn khốc, cậu mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, không biết khi nào bản thân sẽ trở thành cái kẻ bị đóng gói tổng về đại đội kia.

Bọn họ bị kéo về nơi đóng quân, đến phòng y tế truyền dịch tập thể một ngày, mặt Bạch Tân Vũ bị quấn một vòng vải thưa, kỳ thực không có gì đáng ngại, cơ mà cậu vẫn mãnh liệt đòi trị liệu hãn hoi, cậu sợ bị hủy dung.

Sau khi xử lý vết thương, ăn cơm no xong, cậu lăn ra ngủ đến quên cả trời đất.

Chờ đến khi cậu tỉnh lại, người đầu tiên cậu nhìn thấy chính là Du Phong Thành, trái tim Bạch Tân Vũ vô duyên vô cớ mà hẫng mạnh một cái, cậu chính là cảm thấy. . . . . Thật tốt quá, cậu vừa tỉnh đã nhìn thấy Du Phong Thành, thật tốt quá.

Du Phong Thành đang đọc thuốc mã số các loại đạn ngay cạnh giường cậu, thấy cậu đã tỉnh, liền sờ sờ đầu cậu, “Anh hơi sốt, ngủ thêm chút nữa đi.”

Bạch Tân Vũ lẩm bẩm nói: “Thật à, tôi sốt? Nói như thế bây giờ tôi đang không tỉnh táo đúng không?”

“Hửm?” Du Phong Thành hỏi: “Sao thế?”

Bạch Tân Vũ ngó Du Phong Thành, ánh mắt sáng rõ như sao đêm, “Du Phong Thành, cậu nói xem, hai chúng ta bây giờ, có tính là đang yêu nhau hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Chương 70

Du Phong Thành ngẩn ra, hiển nhiên không ngờ tới Bạch Tân Vũ sẽ đột nhiên hỏi tới vấn đề này, hần đễ sách xuống, kẻ sát vào Bạch Tân Vũ, nhếch môi cười cười: “Anh nói thử xem?”

Bạch Tân Vũ trừng mắt liếc hần một cái, “Tôi đang nóng đầu, cậu đừng có mà nói linh tinh nữa đi.” Con số này của cậu chắc chắn lại càng nghiêm trọng hơn rồi, bởi vì Bạch Tân Vũ cảm thấy mặt mình càng ngày càng nóng, cậu chớp chớp mắt, trong lòng hồi hộp đến mức xoắn xuýt lại, “Phải thì phải, không phải thì không phải. ....”

Du Phong Thành cười nói: “Nếu tôi nói ‘không phải’ thì làm sao bây giờ nha?”

Bạch Tân Vũ môi run run, giọng khàn khàn: “Nếu không phải thì. .... không phải thì. ....” Cậu đột nhiên ngồi dậy, mắng to: “Không phải cái đầu cậu á! Cậu cho rằng Bạch lão gia đây đang mở ngủ đây hả! Cậu thiếu đánh phải không hả! Cậu!”

Du Phong Thành nắm lấy bả vai cậu ấn trở về trên giường, kẻ sát đến gần chặn môi cậu, hôn lên.

Bạch Tân Vũ cảm giác mặt mình càng nóng tợn.

Du Phong Thành hôn chán chê, nhẹ giọng nói: “Phải, đương nhiên là như vậy rồi.”

Người Bạch Tân Vũ lập tức cứng lại, chớp đôi mắt to nhìn Du Phong Thành, “Cậu không hù tôi đấy chứ.”

Du Phong Thành nhìn cậu chăm chăm, “Hù anh làm gì, nếu không. ....Sao tôi phải quản chuyện anh làm lớn bụng người nào chứ?” Nói ra cái này, Du Phong Thành lại tức đến nghiến răng.

Bạch Tân Vũ bĩu môi, “Tôi đã nói là không làm rồi, không làm chính là không làm.”

Du Phong Thành nheo mắt.

Bạch Tân Vũ ôm lấy cổ hần làm nũng: “Không làm gì thiệt nha.”

Du Phong Thành nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, “Vậy bây giờ tôi có đủ tư cách quản chuyện của anh hay chưa?”

Bạch Tân Vũ nở nụ cười, “Cậu nói có thì là có thôi.”

“Anh nói đi, có hay không?” Du Phong Thành hôn nhẹ lên chóp mũi và môi cậu, “Hửm? Có hay không?”

Bạch Tân Vũ ngậm lấy bờ môi hần, cười nhẹ nói: “Coi như là có.”

“Vón phải như vậy.” Du Phong Thành cắn cắn môi dưới của cậu, dịu dàng hôn, cái hôn ngọt ngào kia khiến phòng bệnh lạnh lẽo cũng trở nên xuân ý dạt dào.

Trong lòng Bạch Tân Vũ vui vẻ như muốn bay, từ đầu đến cuối cậu vẫn là một người theo đuổi chủ nghĩa hưởng lạc, bây giờ đang vui thích như vậy, không cần quan tâm tới những suy nghĩ khác, cậu thích Du Phong Thành, chỉ cần “thích” là đủ rồi.

Du Phong Thành ngắm cậu thật sâu, “Tôi hỏi anh một chuyện.”

“Nói đi.”

“Anh là vì tôi nên mới đến Báo Tuyết đại đội sao?”

Bạch Tân Vũ lập tức đáp: “Dĩ nhiên không phải.”

Du Phong Thành nhướn một bên mày.

Ánh mắt Bạch Tân Vũ có chút né tránh, “Có. .... có một chút! Chủ yếu là tôi cũng muốn thử xem, ngẫu dữ vậy mà, hơn nữa, tôi muốn trở thành một tay súng bắn tỉa.”

Du Phong Thành mân mê mái tóc cậu, lạnh nhạt nói: “Nếu anh là vì tôi, tôi không hi vọng anh đi tiếp, hiện tại anh đã rất xuất sắc so với phần lớn những binh sĩ khác.” Hần nhìn thẳng vào đôi mắt Bạch Tân Vũ, “Có lẽ anh còn chưa thật sự hiểu được ý nghĩa của việc trở thành một bộ đội đặc chủng, anh cũng chưa chuẩn bị sẵn sàng, anh không thích hợp để ra chiến trường.”

Bạch Tân Vũ nhú mày, “Làm sao cậu biết, tôi cũng tiếp nhận huấn luyện không hề khác biệt so với cậu, tại sao tôi lại không thích hợp để ra chiến trường cơ chứ?”

“Anh có thể giết người sao?” Du Phong Thành nghiêm túc hỏi.

Bạch Tân Vũ ngẩn người, “Đương nhiên là có, nếu là các phần tử xấu uy hiếp đến đất nước của chúng ta, tại sao tôi lại không thể chứ.”

“Bây giờ anh nói ra thì rất nhẹ nhàng, nhưng khi đặt trước mặt anh một người còn đang sống sờ sờ ra đó, làn da của hần cũng nóng rực giống anh, sẽ

phun ra máu tươi giống anh, còn biết nói chuyện, biết suy nghĩ, khi anh thực sự chia nòng súng vào đỉnh đầu hắn, hắn khóc lóc cầu xin anh buông tha cho hắn, anh còn có thể nữa không?”

Hầu kết Bạch Tân Vũ trượt lên trượt xuống, “Cậu. .... nói với tôi những điều này là có ý gì?”

Du Phong Thành cầm lấy tay cậu, “Tân Vũ, anh. .... anh không thuộc về nơi này, anh không đủ tàn nhẫn, tôi cũng không muốn để anh đặt chân lên chiến trường, nếu như anh tới đây là để chứng minh bản thân, giờ anh đã chứng minh được rồi đó, những thay đổi của anh hơn một năm nay, tôi tin phục, thế nhưng anh hãy dừng ở đây đi! Lần kiểm tra tháng tới đây anh chưa chắc có thể vượt qua, cứ cho là qua được, anh cũng không thích hợp để bước ra chiến trường chân chính.”

Bạch Tân Vũ không hề nháy mắt mà nhìn hắn, “Vậy còn cậu? Cậu chắc chắn sẽ ở lại đây?”

Du Phong Thành kiên định nói: “Tôi sẽ.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Nếu tôi trở về, sau này chắc là không nhìn thấy được cậu nữa có đúng không!”

Du Phong Thành rũ mi mắt.

Trái tim Bạch Tân Vũ khó chịu, “Con mẹ nó cậu có ý gì hả, muốn tôi trở thành cái gì mà tam trinh cửu liệt hòn vọng phu đấy à? Cậu nghĩ thì hay rồi, bên người Bạch Tân Vũ tôi từ lúc nào thiếu kẻ bám theo vậy? Tôi mà về nhà rồi, ai thêm nhớ cậu là thằng nào chứ.”

Du Phong Thành một phen ôm cậu, cắn răng nói: “Mẹ nó anh làm tôi bức thật đấy, tôi chỉ sợ anh gặp chuyện không may, anh ngốc lắm anh có biết không? Anh cho rằng làm bộ đội đặc chủng thú vị lắm sao? Anh tự thấy mình có gánh nổi không hả?”

Bạch Tân Vũ gác cằm trên vai hắn, nhẹ giọng nói: “Tôi cũng bỏ ra sức chín trâu hai hổ mới bò đến chỗ này, không phải tôi đến để chơi, tôi ở lại không phải vì cậu mà là vì tự tôi muốn ở lại, tôi muốn tài năng của bản thân có đất dụng võ, tôi thích súng, tôi muốn cầm súng để thực hiện chức trách quân nhân. Du Phong Thành, cậu đừng quên tôi cũng là một quân nhân giống cậu, riêng điều này tôi không khác với cậu của cậu, hay tiểu đội trưởng, hay là chính cậu, tôi đã không còn là tôi trước kia nữa rồi.”

Du Phong Thành thở dài một tiếng thật sâu, “..... Hai năm”

“Cái gì?”

Du Phong Thành đỡ lấy gáy Bạch Tân Vũ, yên lặng nhìn cậu, “Để có thể gia nhập Báo Tuyết đại đội, tôi đã âm ỉ với người trong nhà một trận, cuối cùng mỗi bên cùng lùi một bước, hai năm sau chắc chắn tôi phải rời nơi này đi học trường quân đội, đến lúc đó anh phải cùng đi với tôi.”

Bạch Tân Vũ nhìn thẳng vào mắt hắn, “Được.”

Du Phong Thành nhắm mắt một cái, dường như có chút rã rời, không biết hắn đang đọc thoại hay còn đang nói cho Bạch Tân Vũ nghe, thấp giọng lắm lắm: “Tôi không nghĩ anh sẽ đến đây.”

Bạch Tân Vũ nói: “Tôi cũng không nghĩ tới bản thân mình có một ngày sẽ trở thành bộ đội đặc chủng, thế nhưng nói thật, trước mắt đây là thành tựu lớn nhất đời tôi, dù chỉ một chút tôi cũng không hối hận, tôi cảm thấy rất vinh quang.”

Du Phong Thành sờ sờ đầu cậu, “Lượng sức mà đi.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Không, tôi muốn tận lực mà đi.”

Nghỉ ngơi một ngày, bọn họ đã bị đuổi về ký túc xá, đó là kỳ nghỉ đầu tiên suốt hai tháng từ lần đầu tiên bọn họ đặt chân đến Báo Tuyết đại đội, một đám người tựa như lâu lắm không được sạch pin rồi lại lập tức đầy trong một ngày, cho dù thân thể kỳ thực cũng không khôi phục bao nhiêu, nhưng tinh thần lại trở nên thoải mái không ít.

Trở lại ký túc xá, Bạch Tân Vũ nhào tới ôm lấy Trần Tĩnh, hiếm lạ mà cọ cọ mặt anh, “Tiểu đội trưởng, tôi nhớ cậu quá đê.”

Trần Tĩnh cứ cười không ngừng, “Mới tách ra được có vài ngày, nhớ cái gì mà nhớ.”

“Một tuần lận.” Bạch Tân Vũ nhìn anh từ trên xuống dưới, “Cậu không bị thương chứ?”

“Không có việc gì.”

Yến Thiệu Trần thò đầu xuống từ trên giường, chớp chớp mắt, “Tân Vũ, tôi thì sao nè?”

Bạch Tân Vũ ngả ngón sờ sờ mặt hắn giòn giòn: “Bảo bối, tiểu gia nhớ cưng muốn chết.”

Yến Thiệu Trần cười ha hả, Du Phong Thành ôm chận rửa mặt cố ý lách qua giữa hai người bọn họ, hích Bạch Tân Vũ qua một bên, còn trừng mắt cảnh cáo mà liếc cậu.

Bạch Tân Vũ vênh môi, cảm giác bộ dạng Du Phong Thành nổi máu ghen cũng đẹp trai dữ dội, không hổ là người cậu thích.

Trần Tĩnh lờ Bạch Tân Vũ đến nói chuyện phiếm, “Tân Vũ, ai đuổi theo các cậu vậy?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không biết.” Nói đến người kia, Bạch Tân Vũ liền bốc hỏa trong lòng, cậu cố ý quay mặt phoir ra trước mắt Trần Tĩnh, “Tiểu đội trưởng cậu xem hấn đám tôi nè, bây giờ mặt vẫn còn sung, răng cũng sắp long ra rồi.”

Trần Tĩnh nấn nấn mặt cậu, “Aish, so với những người khác, cậu còn may lắm đấy.”

“Làm sao?”

Yến Thiều Trần nhắc người ra khỏi thành giường, dùng đầu gối kẹp lấy thanh chắn, thân thể chậm rãi lộn ngược xuống dưới, “Trong rừng bọn tôi gặp số 2 với số 19, bọn họ bị Nghiêm Cường bắt được, sau đó thì.....” Hấn buông hai tay ra, triệt để treo ngược trên giường, “Bị trói lại treo lên cây.”

Bạch Tân Vũ nhếch miệng, “Hoắc Kiều nói với tôi rồi, treo bao lâu?”

Trần Tĩnh lòng còn sợ hãi, “Lúc chúng tôi rời đi, đã treo ở đó ba giờ rồi, có đỡ bọn họ xuống cũng không đi nổi nữa, trực tiếp hôn mê, chỉ có thể bỏ cuộc.”

Bạch Tân Vũ nhú mày lắc đầu, “Ác thật.”

Yến Thiều Trần đổi chiều lại nằm gập bụng ở trên giường, “Tôi thấy rất công bằng mà, nếu không thể vượt qua tầng tầng kiểm tra, chứng tỏ bọn họ không có năng lực để trở thành bộ đội đặc chủng, không được ra chiến trường cũng là đang bảo vệ bọn họ thôi.”

Trần Tĩnh gật gật đầu, “Cũng có lý.”

“Đứng rồi đội trưởng, ai đuổi theo hai người thế?”

Trần Tĩnh nom một dạng lòng vẫn còn khiếp đảm, “Hoắc Kiều.”

Bạch Tân Vũ tròn mắt, “Lúc tôi về còn thấy anh ta đang nướng thịt dê, nhìn không có một chút nào là bộ dạng vừa mới bỏ về từ rừng luôn.”

“Chắc là trở về trước thời gian, thế nhưng tôi cảm thấy anh ta chính là đuổi theo bọn tôi suốt năm ngày.” Trần Tĩnh than thở: “Anh ta cứ như u linh, không để bọn tôi ngủ hay ăn uống, vài lần chúng tôi còn tưởng liều mạng thử coi, nhưng mà lại nghĩ đến số 2 cùng số 19 bị Nghiêm Cường bắt được..... Nói thật, cái loại áp lực tâm lý này so với trực tiếp đánh nhau còn kinh khủng hơn.”

Bạch Tân Vũ rung mình một cái, nói như vậy, bọn họ đụng phải người kia cũng chưa tính là gì, ít nhất còn có thời gian nghỉ ngơi, nếu so sánh với bị treo ngược lên trời hay bị truy lùng không ngớt suốt 5 ngày, cậu tình nguyện thống khoái mà ăn trọn một đám, cậu vỗ vỗ bả vai Trần Tĩnh, an ủi nói: “Tiểu đội trưởng, huấn luyện viên thích cậu như thế, sẽ không treo ngược cậu lên đâu.”

Trần Tĩnh cười khổ nói: “Bởi vì chúng tôi vẫn cứ chạy suốt thôi, nếu bị anh ta tóm được thật.....”

Du Phong Thành cười cười, “Anh không cho rằng hấn không bắt nổi hai người đấy chứ.”

Trần Tĩnh nhất thời nghẹn lời.

Yến Thiều Trần liên tục gập bụng mười mấy cái, thở gấp nói: “Dĩ nhiên là không, số 2 và số 19 chắc chắn là đã chạy hết nổi, hoặc là phục kích huấn luyện viên Nghiêm thất bại nên mới bị treo lên như thế, nhưng chúng tôi vẫn kiên trì cho đến cuối cùng. Mục đích huấn luyện lần này chủ yếu không phải để loại trừ, mà là để kiểm tra, cho nên tôi mới nói là số 2 cùng số 19 không có năng lực để đi tiếp, cho dù là do bọn họ không còn đủ thể lực, hay là do phán đoán tình thế sai lầm cùng đánh giá quá cao năng lực của bản thân mà dẫn tới phục kích thất bại.”

Trần Tĩnh lắc đầu, “Chênh lệch giữa chúng ta với những thành viên chân chính của Báo Tuyết đại đội xa đến bao nhiêu vậy.”

Vấn đề này Bạch Tân Vũ cũng rất muốn biết, cậu liếm liếm chỗ răng lung lay, nghĩ rằng có một ngày sẽ gặp lại người kia, nhất định phải..... trong lòng Bạch Tân Vũ thờ dài, nhất định phải làm cái gì chứ, nói tới nói lui cũng chẳng phải người mình có thể gặp.

Du Phong Thành nói: “Thể lực của chúng ta không chênh lệch là bao so với bọn họ, ít nhất không chênh lệch đến mức trở thành yếu tố thắng bại mấu chốt, khoảng cách lớn nhất của chúng ta, đầu tiên là tố chất tâm lý, thứ hai là kinh nghiệm thực chiến, hai điều này không thể huấn luyện được, đều phải tự tích lũy trong thực chiến.”

Yến Thiều Trần thờ hồn hển nói: “Tôi rất mong chờ được ra chiến trường.”

Bạch Tân Vũ thật ước ao cái loại tự tin không hề run sợ này.

Ban đầu tuyển được 28 người, hiện tại chỉ còn lại có 18, cường độ huấn luyện chỉ tăng chứ không giảm, những thứ cần học cũng càng ngày càng phức tạp, mỗi ngày ngay cả thời gian để ăn hay đi vệ sinh bọn họ cũng phải tận dụng để đọc sách học tập, lộ trình ngày ngày nặng nề ép cho bọn họ hầu như không thờ nổi.

Có một lần trong lớp tốc kí, Bạch Tân Vũ nhớ tới lần tuyển chọn sơ cấp khi bọn họ mới trèo lên vách núi đã lập tức bước vào vòng kiểm tra ký ức, hiện

tại ngẫm lại lúc đó thật sự là rất thoải mái, hiện tại bọn họ thường xuyên cần tốc ký các thể loại nội dung không giải thích được trong lúc mệt mỏi nhất, lực chú ý tan rã nhất, nhớ sai một chữ chính là 100 cái hít đất, nếu nhớ sai hơn 3 chữ, một ngày cũng đừng nghĩ được ăn cơm.

Trừ việc đó ra, bọn họ còn phải học tiếng dân tộc Duy Ngô Nhĩ, tiếng Anh, tiếng Nga cùng một số các từ thông dụng trong lúc chiến đấu của một bộ phận các quốc gia Đông Nam Á; phải thuần thục thao tác, lắp ráp cùng điều chỉnh các loại vũ khí; thông suốt việc sửa chữa các loại xe thuyền máy bay xe tăng bọc thép; phải học cả chữa trị, hơn nữa không chỉ là cấp cứu cùng băng bó đơn giản, phải biết được đại bộ phận xương khớp thuộc phần nào của cơ thể, đánh gãy như thế nào, khi đánh gãy sẽ gây tổn thương như thế nào đối với cơ thể con người, phải quen thuộc với mạch máu, khớp xương, nội tạng, phải biết rằng cơ thể con người vô cùng mỏng manh, phải học cách khống chế lực tấn công. Còn cả tâm lý học, hành vi học, hình trình học*, công pháp quốc tế vân vân và vân vân, mặc dù có vài thứ bọn họ chỉ cần tiếp xúc da lông, nhưng có thể đoán ra rằng chờ lúc bọn họ chính thức trở thành bộ đội đặc chủng xong, có bao nhiêu các loại tà phí lù cần bọn họ nhập vào đầu nữa.

*Hình trình học: môn khoa học nghiên cứu về các loại hình phạt.

Thời gian ba tháng làm binh sĩ thực tập tại Báo Tuyết đại đội đã đánh đổ đại bộ phận nhận thức trong quá khứ của Bạch Tân Vũ đối với bộ đội đặc chủng, trước kia cậu chỉ cảm thấy bộ đội đặc chủng có thể đánh nhau, hiện tại cậu đã rõ, khi đánh nhau, biết giết người là chưa đủ, bộ đội đặc chủng phải vô cùng thông minh, vô cùng bình tĩnh, vô cùng ưu tú, phải hướng tới câu “Không gì không làm được” mà không ngừng cố gắng, trong nhóm binh sĩ thực tập này, có truyền nhân của võ thuật thế gia, có bác sĩ khoa ngoại, có tiến sĩ hình trình học, người trâu bò chỗ nào cũng có, nói “Để bồi dưỡng một bộ đội đặc chủng phải cần tới số vàng ngang với cân nặng của anh ta” là không hề phóng đại, nhân lực vật lực được đổ ra cho đám binh sĩ thực tập ở đây cũng đã khiến người ta dám nhìn mà không dám thờ rỗi.

Thời điểm tham gia chọn lựa sơ cấp, Bạch Tân Vũ cảm giác phương thức chọn lựa của Báo Tuyết đại đội rất hà khắc, rất tàn khốc, hiện tại cậu mới hiểu được, lúc đó quả nhiên chỉ đang hướng tới các binh sĩ phổ thông ưu tú mà chọn lựa, đối với bộ đội đặc chủng chân chính mà nói, vậy hãy còn giống như đi trại hè lắm.

Bước vào tháng thứ ba, bọn họ bắt đầu tiến hành huấn luyện kháng thuốc.

Trong lòng Bạch Tân Vũ còn sợ hãi đối với lần bị bom cay xông đến sống dở chết dở nhưng cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng. Trong hai tuần bọn họ đứt quãng thử qua vài chất độc, có hơi cay dùng để xua đuổi, có loại dùng để bức cung, còn có loại thuốc gây loạn thần kinh, tuy rằng liều lượng đều rất nhỏ, nhưng dù sao cũng là thí nghiệm trực tiếp trên máu thịt, có thể tưởng tượng ra đau đớn đến mức độ nào, trong nửa tháng kia, không có người nào không vào bệnh viện, nhẹ nhất là trên dưới đều phun rồi ngứa đi, nặng hơn thì phải rửa ruột, có ba người bởi vì thân thể phản ứng quá mức mãnh liệt, không thích hợp để tiến hành huấn luyện kháng thuốc mà bị loại.

Bạch Tân Vũ thật sự không thể tưởng tượng đoạn thời gian đó mình làm thế nào mà chịu đựng nổi, cậu cứ cảm giác bản thân như một kẻ ung dung vì đã chết đi mà sống lại, mỗi lần cậu cảm thấy muốn chết, cho dù là do chính cậu kiên trì đến bây giờ có bao nhiêu không dễ dàng, hay là vì nước mắt mồ hôi đã đổ, cậu cũng không thể khuất phục như thế. Khi đó Du Phong Thành hỏi cậu tại sao lại tới Báo Tuyết đại đội, kỳ thực cậu cũng không hề nói dối, Du Phong Thành đúng là một phần nguyên nhân, thậm chí chính là mục đích ngay từ lúc đầu của cậu khi tham gia tuyển chọn, nhưng hiện tại cậu đã không chỉ vì Du Phong Thành mà muốn ở lại, ý chí của cậu được trui rèn đến càng ngày càng cường hãn, cậu muốn giành lấy cánh cửa này, cậu muốn bản thân giống như một người đàn ông thực thụ dám đi hết toàn bộ hành trình, nhắc súng, cầm đao, bảo vệ biên cương, như vậy hết thảy những gì cậu trải qua mới có ý nghĩa!

Huấn luyện kháng thuốc tạm thời kết thúc, kỳ thực tập 3 tháng chỉ còn lại có 15 ngày, nói cách khác bọn họ chính thức tiến vào kì kiểm tra sát hạch, ban đầu có 28 người, giờ còn lại có 15.

Buổi sáng hôm đó, Hoắc Kiều chào hỏi lúc mọi người tập hợp xong, không dẫn bọn họ đến thao trường nữa, mà lại sai mấy người chuyển đến một mặt gương phẳng, đặt xuống mặt đất, hần nói: “Bây giờ tôi muốn mỗi người trong các cậu qua đây soi gương, mỗi người soi trong 20 giây.”

Mọi người nhìn nhau, không hiểu mô tê gì, nhưng vẫn từng người một bước đến soi gương.

Đến phiên Bạch Tân Vũ, cậu vừa đứng tới trước gương, giống như những người phía trước tự nhiên ngây ngẩn cả người. Quả thật đã lâu lắm cậu không nghiêm túc đứng soi gương, bọn họ lúc đi vệ sinh cũng phải giành giật từng giây, còn thời gian đầu mà làm mấy chuyện vô nghĩa này, nhưng mà..... Người trong gương này là cậu sao? Thân thể cường tráng, làn da mang màu lúa tiều mạch, đường cong bắp thịt như ẩn như hiện dưới quần áo, dù cho không có ai yêu cầu, lúc đứng cả cơ thể cũng tự nhiên kẻ thành một đường thẳng tắp, quan trọng nhất là ánh mắt của cậu dưới đôi lông mày rậm, ánh mắt kiên nghị, sắc bén, sáng ngời kia, linh hồn quân nhân dường như đã khắc sâu vào xương thịt cậu, khiến từ trong ra ngoài cơ thể cậu đều tản ra khí chất cương nghị bất khuất. Đây là cậu sao? Đây thật sự là cậu sao? Nếu hồi năm mới lúc cậu về nhà đã khiến cho người thân không nhận ra, bây giờ ngay cả cậu cũng không nhận ra chính mình nữa, những thay đổi của cậu vậy mà lớn đến như thế sao, đến cậu cũng cứ nghĩ rằng mình bây giờ và mình trước kia là hai người khác nhau, đây chính là Bạch Tân Vũ, người trong gương này, chính là người đàn ông chân chính khiến cậu có thể kiêu ngạo!

Áy..... nhưng mà..... có phải không đẹp trai bằng lúc trước có đúng không ta? Trước kia cậu không hề có lỗ chân lông, da dẻ bây giờ hình như có hơi.....

“Số 24!” Nghiêm Cường hét lớn một tiếng, “Ai cho cậu dí mặt vào gương!”

Bạch Tân Vũ lập tức đứng trở về, xoay người đi.

15 người soi gương xong, Hoắc Kiều vỗ vỗ gương, híp mắt nhìn bọn họ một lần, “Nhìn thấy mình trong gương xong giờ thấy thế nào?”

Mọi người không ai nói chuyện.

Hoắc Kiều đem mũ cuốn thành hình cái mic, đến gần trước mặt một binh sĩ, “Đến đây nào, phát biểu cảm tưởng chút coi.”

“Báo cáo, khỏe mạnh hơn!”

“Kế tiếp.”

“Báo cáo, đen, gầy!”

“Báo cáo, vóc người tốt hơn!”

“Báo cáo, so với khi trước đẹp trai hơn!”

Đến phiên Bạch Tân Vũ, cậu gân giọng thét: “Báo cáo, thay da đổi thịt!”

Hoắc Kiều giơ tay lên, ngăn những người khác tiếp tục nói, hần đi đến trước mặt Bạch Tân Vũ, dùng mũ vỗ vỗ mặt cậu, cười nói: “Không sai, thay da đổi thịt, tôi muốn khiến các cậu thay da đổi thịt, các cậu phải trở thành những binh sĩ trâu bò nhất, mới xứng đáng đeo lên băng tay của Báo Tuyết. Tôi còn muốn nói cho các cậu biết, các cậu cách việc trở thành một Báo Tử chân chính chỉ một bước ngắn nữa thôi, tôi tin rằng để có thể trụ lại đến lúc này, thể lực, kỹ thuật, tri thức, mấy thứ này chỉ cần thật sự dồn sức mà học, không phải cụt tay cụt chân nào tàn, hẳn là đều có thể thông qua sát hạch, bây giờ trước mặt các cậu còn có một bài kiểm tra cuối cùng, lần kiểm tra này, không mệt, không đau, còn được ăn được uống, nhưng là bài kiểm tra thống khổ nhất trong tất cả những bài kiểm tra, tỉ lệ đào thải cao nhất, các cậu biết là vì cái gì không?”

Mọi người hô to, “Không biết.”

“Các cậu bây giờ chưa cần biết, chúng tôi sắp xếp một tuần để kiểm tra sát hạch các hạng mục thông thường, kiểm tra thể lực cùng tất cả các kiến thức đã dạy, thông qua đợt kiểm tra lần này, sẽ tiến vào cửa ải cuối cùng, có thể trụ lại đến lúc đó mới được thừa nhận là một thành viên của Báo Tuyết đại đội.”

Tất cả mọi người đều tỏ ra hiếu kì với cửa ải cuối cùng trong lời của Hoắc Kiều, bọn họ không tưởng tượng ra cái “Không mệt, không đau, còn được ăn được uống” mà lại có tỉ lệ đào thải khủng khiếp này là như thế nào, 15 người ở đây chắc chắn đã kinh qua băng lửa mà trụ vững, bọn họ đã nếm qua nỗi khổ người thường không tưởng tượng được, cũng đã chịu qua những lần tra tấn phi nhân tính, bọn họ có thể chịu đựng cường kiện cùng ý chí cương nghị, đến tốt cùng là kiểm tra điều gì mà có thể đạt được hiệu quả như lời Hoắc Kiều đã nói? Dù sao đi nữa bọn họ cũng không dám khinh thường, chung quy Hoắc Kiều thủ đoạn độc ác, mấy tháng qua bọn họ đã dùng chính máu và nước mắt của mình để nghiệm chứng qua, Hoắc Kiều tuyệt đối sẽ không lừa bọn họ.

Một tuần kế tiếp, những gì bọn họ đã học đều bị kiểm tra toàn bộ, phương thức khảo hạch tương tự với khi trước lúc huấn luyện tân binh, chẳng qua hạng mục đề ra nhiều gấp mấy lần, độ khó cũng cao đến không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng giống như Hoắc Kiều đã nói, có thể kiên trì đến bây giờ đều đã không phải người bình thường, nếu theo không kịp, đã sớm bị đào thải.

Một tuần sau, thành tích kiểm tra được công bố, toàn bộ 15 người đủ tư cách, tổng thành tích kiểm tra của Bạch Tân Vũ xếp thứ 4 từ dưới đếm lên, nhưng kết quả bắn súng đứng thứ 2, tổng thành tích kiểm tra của Du Phong Thành đứng thứ nhất, Yên Thiếu Trấn thứ hai, Trần Tĩnh thứ năm, lúc Hoắc Kiều công bố thành tích, thật cao hứng khen Du Phong Thành một câu, sau khi đến Báo Tuyết đại đội, Du Phong Thành dường như không có lúc nào nói năng tùy tiện, vì một câu “làm tốt lắm” đó mà lộ ra một nụ cười.

Sau khi kỳ kiểm tra kết thúc, Hoắc Kiều tha cho bọn họ hai ngày nghỉ, là hai ngày nghỉ thực sự, ngoại trừ không thể rời khỏi nơi đóng quân, có thể tùy tiện chạy nhảy, ăn uống, tán dóc ở bất cứ đâu.

Đại bộ phận mọi người đều cảm giác chính mình đã hai chân bước vào Báo Tuyết đại đội rồi, nhiều nhất chỉ còn lại có cái đuôi chưa thu vào được, đều tự giác cho rằng bản thân đã là người của Báo Tuyết, ngay cả Bạch Tân Vũ cũng bối vậy mà đắc chí.

Bọn họ ăn cơm trong căn tin, uống rượu, nói chuyện phiếm, phát tiết thống khổ đã khắc vào trong nội tâm và thân thể họ suốt 80 ngày qua, lần đầu tiên bọn họ có cơ hội được biết tên nhau, mà không cần phải gọi nhau bằng những con số lạnh lùng, cũng có cơ hội biết được trước kia mọi người đang làm gì, ở chỗ nào, đã trải qua những gì thú vị, còi ra tầng áo khoác căng chặt kia, kỳ thực bọn họ đều là một đám thanh niên mới hơn 20, cũng thích cười, thích quây, thích uống rượu, bọn họ uống say rồi bắt đầu cao giọng hát hò, mắng Hoắc Kiều cùng Nghiêm Cường là ma quỷ, cũng cao giọng thề chính mình về sau muốn giết bao nhiêu kẻ địch, lập bao nhiêu chiến công.

Bạch Tân Vũ nhìn đám người say đến ngã trái ngã phải này, cười đến tẹo cả quai hàm, bọn họ đều có lý tưởng, có khát vọng, có năng lực, bọn họ sắp gia nhập đoàn bộ đội đặc chủng số một Tây Bắc, trở thành những bộ đội đặc chủng trâu bò dữ dội nhất rồi đó!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 71

Du Phong Thành dịu Bạch Tân Vũ về ký túc xá, hấn chế giễu nói: “Tư lượng cũng chẳng phải dạng cao cường gì, vậy mà lần nào anh cũng uống cho đã.”

“Tư lượng của tôi...mà kém á...” Bạch Tân Vũ ợ một cái, “Cậu không biết là tôi uống bao nhiêu đâu nhé, tôi cũng chưa có....chưa có say nà.” Cậu ngoắc lấy cổ Du Phong Thành, sắp mặt tới cười hi hi: “Lại đây nào, cho tôi hun cái coi.”

Du Phong Thành đẩy mặt cậu ra, “Say khướt rồi, đừng hoang một chút đi.”

Môi Bạch Tân Vũ trề ra, “Cậu chê tôi đấy à.”

Du Phong Thành bắt lấy cái cằm đang gục lên gục xuống của cậu, “Ồ.”

Bạch Tân Vũ lập tức chồm lên người hấn, cười ha hả: “Có chê cũng muộn rồi, chạy nhanh lên một chút nà, xung phong!”

Du Phong Thành đảo mắt, nhưng cũng không hất cậu xuống đất, cứ thế cồng cậu chậm rãi đi qua thao trường. Lúc đó đã là hừng đông, bốn bề vắng lặng, tiết trời chớm thu của Tân Cương vào buổi tối lạnh vô cùng, nhưng bọn họ ăn mặc cũng coi như dày dặn, quan trọng nhất, cho dù là nóng hay lạnh, cái khổ gì bọn họ cũng đã trải qua, nhiệt độ dù có hơi thấp một chút bọn họ cũng chẳng cảm thấy khác biệt gì cho lắm.

Đầu Bạch Tân Vũ lệch đi trên lưng Du Phong Thành, mềm nhũn mà cọ cọ, cười híp mắt nói: “Cha tôi có nói, lúc tôi còn bé khóc quấy không chịu ngủ, ông ấy cứ luôn cồng tôi ngủ trên lưng như thế này, ai khác cồng cũng không được.”

“Hồi còn bé anh nặng bao nhiêu cân, bây giờ bao nhiêu cân?”

Bạch Tân Vũ cười ha ha: “Cậu cồng tôi một lúc đi mà, cậu cồng tôi rồi, đến lượt tôi cồng cậu.”

“Ai dám khiến anh cồng chứ.”

Bạch Tân Vũ hôn lên cổ hấn, trong lòng vô cùng sung sướng: “Thoải mái thật đấy, uống thật thoải mái...”

“Anh đừng có mà nôn lên người tôi đấy.”

“Không có mà....Tôi còn chưa say nà.” Bạch Tân Vũ nói năng lộn xộn. “Đây là ngày thoải mái nhất từ lúc đến đây.”

Du Phong Thành trầm giọng nói: “Cố mà hưởng thụ đi, khảo nghiệm ngày mai...”

Gió lạnh thổi qua, Bạch Tân Vũ có hơi tỉnh táo lại, “Làm sao? Khảo nghiệm ngày mai, lẽ nào cậu biết cái gì?”

Du Phong Thành gật đầu, “Tôi đoán được sơ sơ vài thứ, mặc dù chưa thể chắc chắn.”

“Là cái gì?” Bạch Tân Vũ tò mò hỏi.

“Không nói cho anh biết.”

“Sao lại không nói cho tôi?” Bạch Tân Vũ lắc cổ hấn, “Vì sao không nói cho tôi hả?”

“Vì có nói cũng không làm anh nhẹ nhõm đi được chút nào, không bằng cứ để cho anh ngủ ngon giấc đêm nay.”

“Cậu rắc thính cho tôi đớp mà tôi còn ngủ được ấy hả?”

“Anh ấy à?” Du Phong Thành hừ một tiếng, “Anh thì chắc chắn là ngủ được thôi.”

Bạch Tân Vũ gật gù gật gù chơi xấu, “A a a Du Phong Thành, cậu nói cho tôi biết đi mà.”

Du Phong Thành lấy tay vỗ mông cậu, “Anh mà kêu nữa là tôi ném anh xuống đấy.”

Bạch Tân Vũ đành hoảng trở lại, nhỏ giọng: “Nói cho tôi biết đi.”

Du Phong Thành im lặng một lúc, “Chắc là khảo nghiệm tâm lý.”

“Cái gì cơ? Khảo nghiệm tâm lý?”

“Miêu tả một cách đơn giản thì chính là cưỡng chế anh buông bỏ sự phụ thuộc của bản thân vào xã hội và tập thể, khiến anh từ nay về sau không còn sợ hãi sự cô độc nữa, hoàn toàn độc lập.”

Bạch Tân Vũ ngẩn ngơ, “Vậy phải làm sao giờ?”

Lần này Du Phong Thành không nói gì cả.

Bạch Tân Vũ ôm sát cổ hắn, cảm thấy đã tỉnh rượu hơn phân nửa, lời Du Phong Thành vừa nói quả thực có chút dọa người, rốt cuộc phải vận dụng đến thủ đoạn gì mới có thể cưỡng chế một người buông bỏ tính phụ thuộc của mình? Điều đó dường như là không thể, đừng nói con người, đến động vật còn sống quần cư, muốn xóa sạch đi sự lệ thuộc, nghe cứ như ép người ta phải từ bỏ hết các cảm xúc mà họ sở hữu, đều không thể làm được.

Du Phong Thành lạnh nhạt nói: “Anh cũng đừng suy nghĩ, tôi nói này, cho dù anh có biết hết toàn bộ nội dung kiểm tra, đối với anh mà ngâm ra cũng không có tác dụng gì cả, buổi tối hôm nay ngủ một giấc thật ngon đi.”

Bạch Tân Vũ nhẹ giọng nói: “Cậu sợ à?”

Du Phong Thành gật đầu. “Tôi sợ.”

Trong ấn tượng của Bạch Tân Vũ, dường như đây là lần đầu tiên cậu thấy Du Phong Thành sợ cái gì, ngay cả đến Du Phong Thành còn phải sợ lần kiểm tra này, cậu... cậu có thể vượt qua được không? Cậu dán mặt lên làn da ấm áp nơi cổ Du Phong Thành, “Nhưng cậu nhất định sẽ vượt qua được mà!”

“Tôi sẽ.”

“Tôi đây cũng sẽ thông qua.” Bạch Tân Vũ kiên định nói.

Du Phong Thành từ chối cho ý kiến, “Tôi vẫn nhắc lại câu kia thôi, anh lượng sức mà đi.”

“Tôi cũng nhắc lại lời mình đã nói, tôi muốn tận lực mà đi.”

Du Phong Thành lắc đầu, công Bạch Tân Vũ xuyên qua thao trường không một bóng người, hai người chậm rãi thả bước dưới ánh trăng an tĩnh, Bạch Tân Vũ không ngừng cọ môi và mặt mình vào cổ Du Phong Thành, dường như không một ai có thể dẫn lòng phá hư đoạn thời gian ấm áp mà tĩnh mịch như vậy.

Sau đó Bạch Tân Vũ thực sự cứ ghé vào trên lưng Du Phong Thành mà ngủ mất.

Bạch Tân Vũ ngủ một giấc đến giữa trưa ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, ánh mặt trời mùa thu xuyên qua cửa sổ rơi trên khuôn mặt cậu, thật ấm áp, ngày hôm nay dường như cũng tốt đẹp như thế. Cậu duỗi người, ngáp lớn một cái.

Yến Thiều Trăn ngó đầu xuống từ trên giường trên, “Tỉnh rồi à?”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Ngủ một giấc này sáng khoái thật, à mà này tiểu đội trưởng đâu rồi? Với Du Phong Thành nữa?”

“Đi lấy cơm rồi.” Yến Thiều Trăn nhảy xuống khỏi giường, lúc bàn chân hắn chạm đất dường như không hề có âm thanh, hắn cũng mặc áo ba lỗ quần soóc, hiển nhiên cũng đang nằm ý, “Hôm nay trước khi bước vào vòng kiểm tra cuối cùng, bọn tôi định liên hoan một bữa ở ký túc, bốn người chúng ta.”

Bạch Tân Vũ vui vẻ đáp, “Được.” Cậu đứng dậy đi rửa mặt, lúc bung chậu rửa mặt trở lại đã thấy Yến Thiều Trăn mặc xong quần áo.

Yến Thiều Trăn nhìn cậu một cái, lộ ra nụ cười mập mờ, “Cậu biết hôm qua mình về phòng như thế nào không?”

Bạch Tân Vũ hồi tưởng lại, đột nhiên trợn mắt, chuyện gì đã xảy ra, trí nhớ của cậu chỉ dừng tại lúc Du Phong Thành công cậu lượn qua thao trường thôi mà, cậu đáp lại: “Cái đó... uống nhiều quá quên hết ráo, không nhớ gì lắm.”

Yến Thiều Trăn thở ra một tiếng “A” thật dài.

Bạch Tân Vũ dè dặt hỏi: “Vậy làm thế nào mà tôi về phòng được thế?”

“Du Phong Thành công cậu về?”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, cười khan nói: “Haha, làm khó cậu ta rồi, tôi cũng nặng lắm đó.”

Yến Thiều Trăn khoát tay lên gáy mình, “Trên cổ cậu ta toàn là nước miếng của cậu.”

Sắc mặt Bạch Tân Vũ hơi biến, “...Thật đấy à...”

“Thật mà.”

Bạch Tân Vũ nhắm mắt một cái, cảm giác mặt mình có hơi nóng lên, má ối, lại mất mặt rồi, quá mất hình tượng rồi.

“Còn có vết hôn.” Yến Thiều Trăn ném ra một quả lựu đạn.

Bạch Tân Vũ trợn to hai mắt, lập tức lắp bắp: “Vết... gì cơ?...”

Yến Thiều Trăn nhìn cậu như cười mà không cười, “Rõ lắm luôn, cổ áo thấp, tóc lại ngắn, cơ bản không giấu được đâu.”

Bạch Tân Vũ lùi về sau hai bước, “Tôi... cái đó... không phải... không phải như cậu nghĩ đâu.”

Yến Thiều Trần suy xét hai bước đó của cậu, cười nói: “Tôi có nghĩ gì đâu?”

“Tôi...là do con người của tôi đó! Khi còn bé có tật xấu, lúc ngủ thích mút ngón tay, hôm qua chắc chắn là...vói...cứ...thành thói quen, bên mép có gì là cứ...” trên trán Bạch Tân Vũ toát ra mồ hôi lạnh, xong đời rồi, lâu lắm không có bốc phét, phun ra cái quái gì vậy ta, xuống trình quá mất rồi.

Yến Thiều Trần dồn cậu đến cạnh giường, trong cặp mắt đào hoa trong trẻo như nước kia lộ ra hứng thú đùa giỡn vô cùng, “Cậu thực sự cảm thấy tôi sẽ tin đấy à?”

Bạch Tân Vũ chớp mắt một cái, “Ày da...”

“Cậu cho rằng tôi không nhìn ra quan hệ giữa cậu và Du Phong Thành?”

Bạch Tân Vũ một tay đè lấy huyết Thái Dương, hết đường chối cãi mà nói: “Ồ, cái này, cứ như cậu nghĩ đi, cậu xem, đã đến thời đại này rồi, yêu đương tự do, thấu hiểu muôn năm!” Bạch Tân Vũ nói xong còn nháy mắt “Yeah!” một cái, đáng tiếc Yến Thiều Trần không thèm phản ứng lấy một chút.

Bạch Tân Vũ lúng túng thu tay về, “Thiếu Trần, cậu muốn nói gì nữa không?”

“Không có gì, đây là chuyện của hai người.” Yến Thiều Trần nhếch mép một cái, trong mắt lại không hề mang ý cười, “Thành thật mà nói, tôi là người có năng lực quan sát rất mạnh, ánh mắt của cậu suốt ngày lơ đãng bám theo cậu ta, tôi đã sớm nhìn ra rồi.”

Bạch Tân Vũ ngượng ngùng cười cười.

Yến Thiều Trần vỗ vỗ đầu cậu, “Nhưng ánh mắt cậu ta đuổi theo ai, cậu có nhìn ra không?”

Bạch Tân Vũ ngẩn ra, cau mày nói: “Cậu...có ý gì?”

Yến Thiều Trần cười cười, nhún vai.

Lúc này, Du Phong Thành cũng Trần Tĩnh đã về, đem về com nước phong phú.

Bạch Tân Vũ liếc Du Phong Thành, biểu cảm có chút cổ quái.

Du Phong Thành nhướn mày hỏi: “Sao thế?”

Bạch Tân Vũ lại liếc Yến Thiều Trần, cố gắng không nghĩ đến những lời Yến Thiều Trần đã nói: “Nghe nói tối hôm qua tôi ngủ quên mất trên lưng cậu...” Cậu càng nói giọng càng lí nhí.

Du Phong Thành hừ nói: “Vẫn còn mặt mũi nhắc lại được, nước bọt chảy ra vương vãi hết trên cổ tôi.”

Trần Tĩnh phì cười một tiếng: “Tân Vũ, cậu thật sáng tạo, 130-140 cân mà ngủ gục được trên lưng người khác, cậu chắc chắn là người đầu tiên luôn.”

Bạch Tân Vũ xấu hổ cười.

Hai người đem thức ăn đặt lên bàn, mở ra.

Bạch Tân Vũ đi vòng qua phía sau Du Phong Thành, ngó ngó cổ hần, dường như chẳng có cái gì cả, một đoạn thon dài, bóng loáng. Bạch Tân Vũ ngẩn người, đem cổ áo Du Phong Thành kéo xuống xem.

“Tôi, tôi xem có bị ẩm hay không.”

Du Phong Thành trừng mắt liếc cậu một cái, “Tôi làm sao còn mặc được quần áo bị anh làm ướt hả? Đang ở phòng giặt ấy, bây giờ xong anh đi giặt sạch lại cho tôi.”

Bạch Tân Vũ không yên lòng “A” một tiếng, ánh mắt phiêu đảng về phía Yến Thiều Trần.

Yến Thiều Trần cười rất chi là hiền lành, càng miễn bàn thêm ánh sáng mặt trời chiếu vào đẹp trai phải nói là chói lóa.

Trong lòng Bạch Tân Vũ bối lên không ít thô tục, tiểu tử này thật con mẹ nó đáng ngờ, dám đùa giỡn câu cá với cậu, Bạch Tân Vũ hung ác trợn mắt với hần, ý cười của Yến Thiều Trần càng đậm.

Bọn họ ăn bữa com này, kỳ thực lại giống như bữa tiệc chia tay, dựa trên lời của Hoắc Kiều, cửa ải cuối cùng này, có thể phải đấu loại nhiều hơn nửa số người, phòng của bọn họ là phòng duy nhất trong đám binh sĩ thực tập còn trụ lại nguyên vẹn đến bây giờ, con đường đi tới thật không dễ dàng, tuy nói Du Phong Thành cùng Yến Thiều Trần có chút xích mích, nhưng tính xa xa thì về sau cũng sẽ là đồng đội gắn bó sinh tử với nhau, hơn nữa sớm tối ở chung tận 80 ngày, cảm tình giữa bốn người cũng ngày càng thân thiết hơn, nghĩ đến đây có lẽ là lần cuối cùng bọn họ sống chung một chỗ, trong lòng mỗi người không khỏi có một tia phiền muộn.

Bọn họ lấy đồ uống thay rượu, Trần Tĩnh nói: “Chúc cho chúng ta gặp lại nhau ở Báo Tuyết đại đội.”

“Chúc cho chúng ta gặp lại nhau ở Báo Tuyết đại đội!” Bốn người dùng sức chạm cốc, uống một hơi cạn sạch.

Sau khi com nước xong, mỗi người thu thập hành lý của mình, Hoắc Kiều nói, cho dù bọn họ có thông qua cửa này hay không, sau ngày hôm nay cũng không ở lại đây nữa, khi chính thức trở thành thành viên của Báo Tuyết đại đội, sẽ dời đến khu ở chính của đại đội, không thông qua, dĩ nhiên sẽ bị tiễn về nơi họ đến lúc ban đầu.

Lúc mặt trời lặn, bọn họ trở lại thao trường tập hợp, Hoắc Kiều yêu cầu bọn họ không mang theo gì cả, lục soát người của bọn họ ngay trong thao trường, rồi dùng một mảnh vải chùi đầu bọn họ lại, đuổi 15 người lên xe, xe tải lao đảo di chuyển mà không biết muốn đưa bọn họ đến nơi nào.

Lòng của mọi người đều thấp thỏm không yên, Hoắc Kiều không nói bọn họ phải làm cái gì, ở chỗ nào, thậm chí không để bọn họ nhìn thấy, không khí khẩn trương và nghiêm túc này ngày càng sâu sắc hơn, trong xe hầu như không ai lên tiếng.

Bạch Tân Vũ cùng Du Phong Thành vẫn nắm lấy tay nhau, tuy không nói gì, nhưng nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay của người kia cũng khiến họ cảm thấy an toàn hơn phần nào so với những người khác.

Xe đại khái chạy hơn một giờ rồi ngừng lại, bọn họ bị đuổi xuống xe, giọng nói của Hoắc Kiều vang lên trước mặt họ, “Cửa ải cuối cùng này, là khảo nghiệm tâm lý, những gì các cậu phải làm rất đơn giản, chính là chỉ cần ngồi yên ở một chỗ, muốn rời khỏi nơi đó chỉ có hai biện pháp, thứ nhất, thời gian sát hạch kết thúc, thứ hai, bỏ quyền.”

Số 9 nói: “Báo cáo.”

“Nói.”

“Thời gian sát hạch sẽ kết thúc trong bao lâu?”

“Không biết.” Hoắc Kiều nguội lạnh trả lời.

“Đó là chỗ nào?”

“Các cậu sẽ biết ngay thôi.”

Hoắc Kiều mới vừa nói xong, mọi người liền cảm giác mình bị người đẩy về phía trước, Bạch Tân Vũ đột nhiên có chút bối rối, tự tay muốn bắt lấy đôi tay của Du Phong Thành, có thể là đầu ngón tay của cậu chỉ nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay Du Phong Thành, nhiệt độ trong nháy mắt liền biến mất trong không khí, Bạch Tân Vũ rất muốn kêu lên một tiếng, nhưng cậu nhịn được.

Bạch Tân Vũ biết mình bị người ta mang vào trong phòng, dần dần ngoại trừ cậu cùng những người phía sau, cậu không cảm giác được sự tồn tại của những người khác nữa, cậu lo lắng hỏi: “Đại ca, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Người phía sau lặng thinh không nói.

“Rốt cuộc muốn làm gì đây? Tôi có thể nhìn thấy những người khác không?”

Vẫn là một mảnh im lặng.

Bạch Tân Vũ còn muốn mở miệng, đột nhiên, người phía sau chột đẩy cậu một cái, thân thể lao đảo vài bước rồi mới giữ vững được, chột nghe rầm một tiếng, một cánh cửa sắt dày nặng đóng lại sau lưng cậu. Bạch Tân Vũ kéo khăn đội đầu, phát hiện trước mắt đen kịt một màu, cậu mò mẫm về phía cánh cửa kia, nhưng cửa đã bị khóa cứng.

Bạch Tân Vũ ngốc trệ trong phút chốc, đột nhiên mình bạch những gì họ phải làm, đây là một căn phòng đóng chặt, trong phòng không hề có ánh sáng, không âm thanh, diện tích đương nhiên cũng rất nhỏ, Bạch Tân Vũ mò mẫm ở bên trong, sờ được một cái giường quân dụng, dưới giường có một giỏ lương khô cùng với nước, sờ lên phía trên nữa, là bồn cầu cùng bồn rửa mặt. Bạch Tân Vũ ngã xuống giường, trong lòng có một chút hoảng hốt.

Du Phong Thành hiển nhiên cũng đã đoán được không ít, nhưng Bạch Tân Vũ biết rõ nguyên nhân hẳn không nói cho mình, quả thực, cho dù cậu có biết cũng không thay đổi được gì. Trước đây trong tiểu thuyết cậu có nghe nói qua loại phương thức tra tấn người bằng cách nhốt vào phòng tối này, trải qua thời gian dài sẽ khiến người ta phát điên. cậu bắt đầu dăm ra sợ hãi nơi này, không phải cậu sợ bóng tối, cậu sợ là, khảo hạch chỉ mới bắt đầu, cậu đã dự cảm bản thân không thể nào vượt qua nổi, cậu rất sợ cô độc. Cậu nhịn không được vỗ vỗ mặt mình, quả thực cũng bị tâm lý bản lùi của bản thân tự ghim vô tường rồi, mới vào được có 10 phút, sao bây giờ cậu lại có thể sản sinh ra loại ý tưởng như này chứ!

Cậu lôi chiếc giỏ dưới giường ra, bày biện hết thức ăn và đồ uống trên giường, trong bóng tối bắt đầu lục lọi đếm số lượng, cậu muốn dựa vào mấy thứ này để phán đoán Hoắc Kiều rốt cuộc muốn nhốt bọn họ trong bao lâu. Ngần ngợ một lúc đầu, cậu cho ra kết luận là khoảng 10 ngày tới nửa tháng, nghe cũng không khó lắm thì phải, chỉ cần mỗi ngày ăn rồi ngủ ngủ rồi lại ăn, chắc sẽ trôi qua rất nhanh thôi.

Bạch Tân Vũ nằm ở trên giường, suy nghĩ mông lung.

Nếu lần này thông qua được tuyển chọn, cậu nhất định phải thông báo cho ba mẹ và anh trai, hi vọng bọn họ có thể kiêu ngạo vì cậu. . . Nhưng mà, chẳng có nhẽ anh cậu sẽ đích thân chạy đến bộ đội lôi đầu cậu về, tuy từ nhỏ anh cậu đã đánh cậu, nhưng thực sự đối xử với cậu rất tốt, có lẽ sẽ không đồng ý cho cậu đi làm bộ đội đặc chủng gì đó đâu! Thế nhưng, cậu chắc chắn sẽ không trở về, trừ phi hai năm sau cậu sẽ cùng rời đi với Du Phong Thành.

Du Phong Thành...hiện tại đang làm gì? Chắc là cũng đang đếm lương khô và nước giống cậu, vậy bây giờ hân có đang nghĩ tới cậu hay không? Bạch Tân Vũ cười khúc khích, trong phòng tạm giam tối đen lại phát ra tiếng cười như vậy, vô cùng khiếp đảm. Cậu trở mình, trong đầu ảo tưởng Du Phong Thành hiện tại đang làm gì, suy nghĩ gì, nhớ lại từng ly từng tí những chuyện từ lúc hai người gặp nhau cho đến nay, có đôi khi nhớ được cái gì đó lại tự mình cười với mình.

Sau đó dường như trời đã tối, cậu tự nhiên ngủ mất, trong phòng tạm giam hoàn toàn yên tĩnh tối đen, khiến cho hương vị của giấc ngủ này ngọt ngào đến không tưởng.

Cũng không biết ngủ đã bao lâu, Bạch Tân Vũ thật sự không nằm nổi nữa, đi xuống giường, sờ soạng bồn rửa mặt, đi vệ sinh, ăn, xong hết mấy việc này, cậu nhàm chán lượn quanh phòng một vòng, phòng tạm giam này quả thật quá nhỏ, ước chừng chỉ lớn hơn xe bán bánh mì một chút đi, cậu dùng bước chân đo đạc một lần, bảy tám bước đã có thể đi đến đầu kia, khoảng cách chiều ngang càng hẹp hơn, hai tay cậu dang ra đã có thể chạm tới hai bên tường trái phải, không gian bị cô hẹp lại vô cùng bức bối.

Phải làm cái gì? Phải muốn cái gì? Bạch Tân Vũ nỗ lực tìm một ít chuyện để tự giết thời gian. Cậu bắt đầu chơi đùa với mấy chai nước khoáng, lấy chúng ra xếp thành hình ma trận, bỏ một gói lương khô vào di tới đi lui, chính mình còn phối âm nghe “Ưc ưc”, chơi chán cái này, cậu bắt đầu diễn xiếc tung hứng lương khô, cũng không biết chơi được bao lâu nữa, cũng chẳng hiểu ý nghĩa của nó là gì.

Bạch Tân Vũ lại ngã xuống giường, lớn tiếng ca lên một khúc hát, biết hát hay không biết hát cũng rống lên loạn xạ ngẫu, rống đến đầu óc cũng ong ong vu vu, rống mệt rồi, lại lăn ra ngủ.

Tỉnh lại lần nữa, Bạch Tân Vũ biết bản thân dù có tính được Hoắc Kiều muốn nhốt bọn họ bao nhiêu ngày cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì bây giờ cậu đã không còn cảm giác được thời gian trôi qua nữa, đến tốt cùng thì cậu đã ở trong này bao lâu rồi? Một ngày, hai ngày? Nói không chừng mới qua được có một đêm thôi, thật nhàm chán, thật yên ắng, chẳng có gì cả, không nhìn thấy gì hết, cậu thật muốn đi ra ngoài, cho dù phải trò chuyện với chó cũng được luôn!

Du Phong Thành đang làm gì? Tiểu đội trưởng đang làm gì? Yên Thiệu Trăn đâu? Có phải cũng đang trầm tư hay không, bốn người bọn họ bây giờ mà cùng chơi búa kéo bao thì thật tốt quá, xúm lại tán dóc nói chuyện cũng tốt, cho dù là huấn luyện chung cũng tốt, chỉ ít không chỉ có một mình cậu.

Đồng Nguyên cùng Tiền Lượng bây giờ đang làm gì? Đội trưởng Võ nữa? Anh Vượng nữa? Có ai nhớ cậu không? Cậu muốn nhìn thấy thật nhiều người, cậu muốn cha mẹ, nhớ anh trai, sao lúc này lại muốn về nhà đến vậy.

Bạch Tân Vũ lật qua lật lại ở trên giường, cậu căn bản không ngủ nổi, bóng tối cùng yên tĩnh bao vây tứ phía tựa như áp lực vô hình, tàn nhẫn chèn ép lên thần kinh của cậu, cậu cảm thấy hô hấp cũng trở nên khó khăn, cậu muốn đi ra ngoài quá. Cậu nhảy xuống từ trên giường, dùng sức đập tường, nói không chừng sát vách đang có người đấy, nói không chừng sát vách chính là Du Phong Thành đấy. Nhưng cậu đập cả nửa ngày cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh nào. Cậu hết đập tường, lại chuyển qua đập cửa, cửa sắt bị cậu đập đến rung lên cành cạch, động tĩnh lớn như vậy cho dù có cách một bức Trường Thành cũng nghe thấy đúng không? Nhưng cậu vẫn như cũ không nghe thấy thứ gì. Cậu cảm giác mình dường như bị lưu đày tới một hòn đảo biệt lập, bốn phía không người, chỉ có cậu cùng bóng tối vô tận. Cảm giác cô độc như lúc này cậu chưa từng trải qua, bây giờ cậu thật nhớ nhưng thanh âm không phải do mình tạo ra, muốn nghe thấy một lời hồi đáp.

Đập đến nửa ngày, mệt mỏi đầy thân mồ hôi, cậu phát hiện mệt mỏi một chút cũng có thể dời đi lực chú ý, vì vậy bắt đầu vận động, dựa theo huấn luyện hàng ngày, một lần 200 cái chống đẩy – hít đất cùng gập bụng, cứ như vậy vật lộn hơn nửa ngày nữa, cậu mệt mỏi thở hổn hển, ngã quỵ ở trên giường, rốt cuộc cũng có chút buồn ngủ, một lúc đã ngủ sâu.

Mỗi thời khắc Bạch Tân Vũ tỉnh lại, đều phải tìm cho mình chuyện để làm. Cậu không còn biết được cuối cùng là đã qua bao nhiêu ngày, nơi đây căn bản không có khái niệm thời gian, cậu liều mạng tự nói với mình phải kiên trì, chỉ ít bây giờ cậu chưa có phát điên. Trong căn phòng nhỏ hẹp, cậu đem hết thấy những thứ lợi dụng được để giải sầu, cậu dùng giường làm trò ngai, dùng thân thể xô cửa, ngã một cái sẽ đứng thẳng nửa giờ, dùng chai rỗng hứng nước chơi đùa, rống to hát to, chê cười chính mình, đem ráp trải giường kéo thành vải vụn, đến cuối cùng còn đi xả nước bốn cầu để giải thoát khỏi trạng thái tịch mịch vô thanh, cậu cảm giác chính mình gần như điên rồi, chỉ là trong đầu còn có một trụ đá nghị lực cùng lý trí trấn ở giữa dòng.

Lại một lần nữa thức dậy, não bộ của cậu tỉnh táo một chút, cậu bắt đầu nhớ lại những gì Hoắc Kiều nói, để rời khỏi chỗ này, hoặc là hết thời gian, một cách khác là...bỏ quyền. Trong đầu cậu đột nhiên thông suốt...bỏ quyền sao? Làm sao để bỏ quyền? Nơi đây không có cách nào liên lạc với bên ngoài, Hoắc Kiều sao có thể biết bọn họ có muốn bỏ quyền hay không? Lẽ nào, bọn họ vẫn bị theo dõi?

Bạch Tân Vũ cảm thấy một hồi sồn gai ốc. Chính mình bị nhốt trong phòng tối đã đủ kinh hãi rồi, nếu như lúc này còn có người tùy tiện khi nào cũng có thể xem bọn họ, nghe thấy bọn họ, vậy thì thật là ác độc, vậy những gì cậu đã hét lớn lên, đáng về giống bệnh nhân tâm thần của cậu đều bị người khác nhìn thấy rồi ư?

Chết tiệt...quá khiếp hãi...Bạch Tân Vũ chui lên từ trên giường, bắt đầu tìm kiếm camera hoặc máy nghe trộm khắp phòng, mỗi ngõ ngách cậu đều sờ qua một lần, thế nhưng những chỗ cao cậu không với tới được, mà trần nhà hình chữ nhật lại bị búa vẩy trong bóng đêm

Đến tốt cùng là đã qua được mấy ngày? Có bao nhiêu người đã bỏ cuộc? Du Phong Thành bây giờ đang làm gì? Có phải cũng giống cậu sắp nổi điên hay không? Bạch Tân Vũ cảm giác mình sắp không chịu đựng nổi nữa rồi, cậu thêm ánh sáng, thêm âm thanh, thêm chạm đến làn da của nhân loại, cảm nhận nhiệt độ cơ thể sống, nơi đây thực tối tăm, thực đáng sợ, cô đơn lạnh lẽo tựa như cả thế giới chỉ còn lại mỗi mình cậu mà thôi, cả thế giới này! Chỉ có một mình cậu mà thôi!

Cự đại sợ hãi cùng cô độc không ngừng ăn mòn trái tim Bạch Tân Vũ, cậu bắt đầu cảm thấy mình muốn chết...

Chương 72: Chương 72

Bạch Tân Vũ quỳ rạp trên mặt đất, lần mò đồng lương khô cùng nước khoáng, cậu đã ăn uống hết còn lại một nửa thôi, có phải điều đó chứng minh vòng kiểm tra này sắp kết thúc rồi hay không? Thần trí của cậu đã có chút không minh mẫn, nhưng trong thoáng mơ hồ, cậu đột nhiên nghĩ tới những điều Hoắc Kiều đã nói lúc còn ở bên ngoài, Hoắc Kiều đã nói đây là vòng sát hạch có tỉ lệ đào thải cao nhất, thật nực cười là lúc đó cậu còn không tin...

Chưa trải qua cảm giác bị cách ly với nhân loại thì không thể hiểu được không gian tù túng, tối tăm này có thể tàn phá thể xác và tinh thần con người đến mức độ nào, nỗi cô độc đến hít thở không thông, chìm trong bóng tối vô biên đã đem phòng tuyến trong lòng Bạch Tân Vũ nghiền vụn từng chút một, cậu mở mắt trừng trừng mà nhìn bản thân bị bóng tối ác ôn cắn nuốt, rồi lại bất lực. Cậu bắt đầu nhìn thấy rất nhiều ảo giác, không khống chế được mà ảo tưởng trong bóng tối kia đang ẩn giấu nào là ma quỷ, quái vật, đang lặng lẽ trộm nhìn cậu, lúc nào cũng có thể túm cậu lôi xuống Địa Ngục ở cái nơi không ai biết đến này, mọi thứ cậu trải qua trước đây đều có thể xuất hiện méo mó trong những cơn ác mộng, dần dần, cậu cũng không dám... nghĩ rằng những điều đó đều là những hồi ức tươi đẹp nữa, bởi vì chỉ cần suy nghĩ một chút, trong đầu cậu cuối cùng cũng sẽ biến thành khung cảnh gió tanh mưa máu. Trong cơ thể cậu dồn ứ nỗi tuyệt vọng, cô tịch cùng đau khổ, cậu bắt đầu tự tổn thương thân thể mình, cậu nhúng đầu vào bồn rửa tay ngập nước, cậu liều mạng gào rú, cậu không biết mình có phải đã phát điên rồi hay không.

Đến cùng thì bao giờ cậu mới được thoát ra khỏi nơi này? Cha, mẹ, anh trai, mọi người đang nhớ cậu có phải không? Mau đến đây nhìn cậu đi, nói chuyện với cậu một chút, một chữ cũng được... Du Phong Thành, hẳn đang làm gì? Có phải hẳn cũng phát điên rồi hay không? Nói không chừng hẳn đã bỏ cuộc rồi, đây là chuyện mà con người có thể chịu đựng được sao... Nếu hẳn đã buông bỏ, cậu phải kiên trì vì cái gì nữa đây?

Bạch Tân Vũ nhào tới cánh cửa, gõ càn cạch, lạc giọng hét: “Tôi không chịu nổi nữa! Tôi bỏ quyền! Cứu mạng —” Cậu vừa khóc vừa kêu, cho đến lúc ngay một tiếng cũng không phát ra được nữa, nhưng cánh cửa kia vẫn đóng chặt như cũ, ngăn cách cậu cùng một thế giới khác, cánh cửa này đích thị là kẻ thù của cậu, cậu nhấc giường xếp lên, dùng sức tông vào cửa, âm thanh va chạm ầm ỹ cùng tiếng kim loại mài vào nhau đâm đau màng tai cậu, nhưng cậu lại thích tiếng vang kịch liệt như vậy, điều này khiến cho cậu cảm thấy mình còn đang sống.

Cũng không biết gầy vò như thế bao lâu, cậu mệt đến ngủ mất, tỉnh lại rồi lại tiếp tục như vậy, hết lần này đến lần khác. Cậu không chỉ nảy sinh ảo giác, thậm chí cậu bắt đầu nghe thấy, nhìn thấy ảo giác, cho dù thực ra cậu không nhìn thấy bất kỳ điều gì, khi thì cậu làm ô ở trên giường tự lẩm bẩm, khi thì giống như người điên nhảy về phía trước mà gào rú, khi thì khóc rống lên khản cả cổ họng rồi tự hành hạ mình ra ngoài.

Vì sao? Vì sao cậu đã nói muốn bỏ cuộc, còn không thả cậu ra ngoài? Lẽ nào không có ai đang giám sát cậu cả? Vậy cậu phải bỏ quyền bằng cách nào? Không đúng, nhất định có thể bỏ quyền, Hoắc Kiều sẽ không lừa bọn họ, phải làm như thế nào đây? Đúng rồi... phải tự làm mình bị thương... cậu không tin kẻ đang giám sát cậu có thể mất mở trừng trừng nhìn cậu chết.

Bạch Tân Vũ nhảy xuống từ trên giường, hít sâu một hơi, hung hăng động đầu vào tường đến rầm một tiếng, cả người cậu bị lực va đập dội lại trở về trên giường, ót đập vào mặt tường đối diện, cậu ôm đầu, lần hai vòng ở trên giường, đau đến khóc ra tiếng.

Đau quá... cậu không chịu nổi, cậu không dám động đầu vào tường nữa, hình như chảy máu rồi, da nóng hừng hực, cả người đau đến đến trời đất quay cuồng.

Cậu nằm trên giường thật lâu, lần va đập này, ngoại trừ một chút chấn động não phía ngoài, còn làm cho đại não đang vẫn đục như một đồng tương hồ của cậu tỉnh táo lại đôi chút, cậu biết hành động của mình bây giờ chẳng khác gì kẻ bị bệnh tâm thần, còn ý thức được điều này, e rằng bản thân cậu chắc vẫn chưa triệt để phát điên đâu!?

Trải qua mấy ngày suy sụp, cơn đau làm cho cậu ý thức được chính mình không thể tự khiến bản thân bị thương để rời khỏi nơi này, quan trọng nhất là, cậu cảm thấy tự mình không nên hại mình, tại sao cậu có thể tổn thương chính mình được cơ chứ? Cậu còn muốn sống để đi ra ngoài, cậu muốn một lần nữa cảm nhận ánh sáng mặt trời, muốn về nhà, muốn gặp người thân và Du Phong Thành, cậu không thể biến thành một kẻ điên, cậu phải nghĩ cách bảo vệ trí lý trí, không nên tự dọa đầy mình như thế!

Bạch Tân Vũ nằm thẳng trên giường, nỗ lực điều chỉnh nhịp thở, nỗ lực giảm bớt áp lực của mình, cố gắng chống đỡ đến cùng, thức ăn và nước uống của cậu còn dư lại không nhiều lắm, cậu sẽ rất nhanh thoát khỏi nơi này thôi!

Phản lý trí có chút cường ép này đã cheo chống cho cậu một khoảng thời gian, cho đến khi ăn hết sạch lương khô. Khi cậu mò mẫm khắp cả phòng cũng không thể tìm thấy được một vụn thức ăn nào nữa, tấm chăn được miễn cưỡng dệt lên trong lòng cậu thủng một lỗ lớn, một lần nữa rách nát.

Lẽ nào... bọn họ bị bỏ rơi? Bạch Tân Vũ ôm đầu, tròn mắt trợn đến như lòi ra ngoài.

Thức ăn cũng đã cạn rồi mà vẫn như cũ không thể nào thoát ra ngoài, Hoắc Kiều muốn giết bọn họ ư? Đúng rồi, Hoắc Kiều chắc chắn muốn giết bọn họ rồi, bằng không sao lại ném bọn họ đến một nơi đáng sợ như vậy, chỗ này có ma quỷ à, Hoắc Kiều là kẻ không có nhân tính, nếu là để giáo huấn đám người không đủ tiêu chuẩn, vậy muốn giết bọn họ cũng không có gì kỳ lạ cả! Bạch Tân Vũ nhớ tới nụ cười của Hoắc Kiều, càng nghĩ càng thấy cái cười đó sao mà muôn phần xảo quyệt, quả thực tựa như đám yêu ma khát máu!

Đột nhiên, trong bóng tối hiện ra một khuôn mặt trắng nhợt, là Hoắc Kiều! Khuôn mặt của Hoắc Kiều trôi về phía cậu, há căng cái miệng to như chậu máu, một ngón đã có thể cắn đứt đầu cậu nuốt vào trong bụng! Cậu điên cuồng thét ầm lên, dùng sức đâm đá, dầy giéo, tựa như có vật gì đó đang quăn lấy thân mình, cậu nhảy khỏi giường, đứng vào tứ phía gian phòng giam nhỏ hẹp, kêu khóc. Cậu muốn chết! Cậu sẽ tươi sống mà chết đói trong cái hầm tối tăm không ánh mặt trời này!

Đoạn thời gian kế tiếp, Bạch Tân Vũ chỉ có thể uống nước cảm hơi, cậu tựa như xác chết mà gục xuống giường, ngay cả sức lực để gào thét cũng không có, cậu biết mình đang chờ chết rồi, nước mắt cậu cũng đã chảy khô, trong lòng ngược lại bình tĩnh, chết đi là rất nhanh có thể được giải thoát, nếu như Du Phong Thành cũng đã chết, đến lúc đó bọn họ còn có thể cùng nhau đi đến cõi âm đường.

Bạch Tân Vũ nhắm hai mắt lại, để cậu chết đi! Nhanh lên một chút kết thúc nỗi đau đầy vô tận này!

Đương lúc nửa tỉnh nửa mê, cậu chỉ nghe thấy tiếng cửa sắt hé ra, có giọng nói của con người truyền đến, nhưng cậu động đậy không nổi nữa, không chỉ là không còn sức để động đậy, mà cậu đồ rằng đây chắc chắn là ảo giác, là huyền cảnh xuất hiện vô số lần trong đầu cậu.

Có người đi tới trước mặt cậu, vỗ nhẹ, âm thanh như từ trên trời rơi xuống, “Kiểm tra kết thúc.”

Bạch Tân Vũ trợn nửa con mắt, nhưng không nhìn thấy được gì, sau đó, người kia cầm lấy thứ gì đó chum đầu cậu lại, cậu hoàn toàn lịm đi.

Ý thức của Bạch Tân Vũ đã trở lại, cậu nháy mắt muốn mờ, lại phát hiện trước mắt mình đã bị quấn một tầng băng bạc, cậu giật giật ngón tay lướt qua tấm chăn đơn ở trên giường, không giống với cảm giác chạm vào đệm giường đã bị cậu làm ướt. ...

Cậu...cậu thoát ra rồi sao? Cậu còn đang nằm mơ đúng không? Hay cậu đã thực sự rời khỏi phòng tạm giam. Hay là...cậu đã chết rồi. Cậu vênh tai, nghe phía bên ngoài có tiếng chim hót, còn có tiếng người nói chuyện, mọi thứ đều chân thật đến vậy, không hề giống quang cảnh trong mơ.

Trong phòng truyền đến tiếng cửa mở rồi lại đóng, một giọng phụ nữ vang lên: “Đồng chí, anh tỉnh rồi à?”

Bạch Tân Vũ há hốc miệng, vẫn chưa thể tin được, “Tôi...ra được sao? Là thật sao?”

Một bàn tay ấm áp đặt lên trán cậu, “Là thật, bây giờ anh đang ở bệnh viện, tôi là y tá.”

Bạch Tân Vũ bắt lấy cái tay kia, ghi chặt lấy, đây là khát vọng với nhiệt độ cơ thể nhân loại của cậu!

Y tá hét lớn: “Ai da đau, anh mau buông ra!”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng thu lỏng lực tay, nhưng vẫn cứ nắm chặt không thả, nói năng lộn xộn: “Để cho tôi sờ, chị là người sao, đúng là người...” cậu vốn cho rằng mình phải nường đến chảy nước mắt, khóc rống lên thất thanh, nhưng sau khi thực sự được thả ra, cậu có muốn khóc cũng khóc không nổi, trong cơ thể dường như có một thứ đã bị cắt bỏ hoàn toàn, trong lòng xuất hiện một cái hố lớn, không biết làm sao để lấp đầy.

Y tá dở khóc dở cười, “Aiya, năm nào cũng có những người như anh được đưa tới đây, không biết rốt cuộc các anh đang làm gì.”

Bạch Tân Vũ cảm thấy mình vừa trải qua một cơn ác mộng rất dài, bây giờ cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng vì mắt cậu không nhìn được, cậu vẫn chưa có cảm giác rời khỏi phòng giam chân chính, cậu cuộn người thành một đoàn, đây là tư thế cậu hay dùng nhất trong phòng tạm giam, cậu vẫn không hề có một chút cảm giác an toàn nào.

Mấy ngày kế tiếp, Bạch Tân Vũ vẫn quấn băng vải, mắt cậu ngẩn ngơ ở trong bóng tối đã lâu lắm, trong chốc lát không thể thích ứng với ánh sáng, chỉ có thể mỗi ngày tăng lên một chút kích thích quang cảm. Cậu ở trong phòng bệnh một người, ngoại trừ chị y tá kia, chỉ có một vị bác sĩ tâm lý đến hỏi han cậu, lời nói của bác sĩ tâm lý cứ như thôi miên, tiến hành tâm lý trị liệu với cậu, cậu bình lặng nằm trên giường, không nói được một lời, cho dù bác sĩ hỏi gì cậu cũng không mở miệng. Tựa như bệnh viện này cũng đã quen thấy như thế, cứ tự nhiên nói chuyện, làm cho cậu dần dà thích ứng được với sự thật rằng mình đã trở về.

Năm ngày sau đó, băng vải hoàn toàn được tháo xuống, cậu chậm rãi mở mắt, dường như đã trải qua một thế kỷ cậu mới một lần nữa được thấy ánh dương, màu trắng của trần nhà, màu xanh non của cây cối, màu nâu của khung áp-phích, màu đen vĩnh cửu đã tiêu tan trước mắt cậu, nhưng cậu biết bóng tối đã vĩnh viễn kẹt lại trong đáy lòng mình, trải qua hết thảy những thứ này, cậu sẽ không bao giờ sợ bóng tối, sợ cô độc, bởi vì cậu đã từ nơi địa ngục tối tăm lê loi nhất mà trở ra, cậu không tin trên thế giới này có cái gì có thể thống khổ hơn được nữa. Đây chính là mục đích của Hoắc Kiều, đây chính là vực sâu phải vượt qua để tới được Báo Tuyết đại đội.

Y tá đem tới một cái xe lăn, cười nói: “Chúc mừng anh hôm nay đã được tháo băng, cấp trên của các anh triệu tập các anh đến họp, tôi đẩy anh tới đó nhé.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, tự bước xuống giường, nằm nhiều ngày như vậy, thân thể đã khôi phục, cậu mặc thêm áo khoác, y tá dẫn cậu đi ra ngoài.

Ở trong hành lang, có y tá nói: “Mấy anh lính này cũng thật kỳ, tất cả đều trầm mặc ít nói, một ngày cũng không hé nửa câu.”

Bạch Tân Vũ ngẩn người. Trầm mặc ít nói? Ai? Cậu ư? Từ lúc nào cậu trở thành một kẻ trầm mặc ít nói vậy, đừng nói một ngày, bảo cậu một giờ không nói câu nào cậu cũng không chịu rồi, cậu sợ nhất là tịch mịch, thích nhất náo nhiệt, lúc ở trong phòng tạm giam khao khát được tiếp xúc với con người như vậy, tại sao sau khi thực sự được thả ra rồi, cậu lại không hề muốn thân cận ai? Cứ như thế, vì để có thể tiếp tục chống đỡ khi còn ở trong căn

phòng đó, cậu đã mở ra một cơ chế bảo hộ nào đó mà chính bản thân cậu cũng không hay biết, thứ cơ chế này làm cho cậu bắt đầu chống lại cùng phòng bị đối với kích thích từ bên ngoài. Cậu không tin nhiệm bác sĩ tâm lý cùng những y tá bên cạnh nữa, cậu không cần giúp đỡ, trong lúc tuyệt vọng nhất không có bất kỳ ai tới cứu cậu, bây giờ cậu càng không cần, từ nay về sau đều không cần nữa, cậu có thể một thân một mình trở về từ địa ngục, như vậy cậu cũng có thể một mình chống đỡ tất cả mọi hoàn cảnh nguy khốn!

Đẩy cửa phòng họp ra, người đầu tiên cậu nhìn thấy chính là Hoắc Kiều đứng ở chính giữa, trong phòng còn có mấy người nữa, cậu quét mắt qua một lượt, thấy cả Trần Tĩnh lẫn Yến Thiếu Trăn, còn có—Du Phong Thành.

Trong nháy mắt Du Phong Thành nhìn thấy cậu, biểu cảm liền biến đổi, đứng dậy từ trên ghế.

Viễn mắt Bạch Tân Vũ nóng lên, hô hấp trở nên có chút trắc trở, cậu bước tới, dùng sức ôm lấy Du Phong Thành, trong nháy mắt đó, cậu cảm thấy mình dường như vừa sống sót qua cơn đại họa, Du Phong Thành cũng ôm chặt lấy cậu, hai người không ai nói một câu, hết thấy những gì hai người đã trải qua không còn đơn giản có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được nữa. Trong phòng hội nghị phi thường tĩnh lặng, bởi vì tâm trạng của những người còn có thể ngồi ở đây lúc này đều giống như hai người bọn họ.

Bạch Tân Vũ ngồi cạnh Du Phong Thành, hướng phía Trần Tĩnh cùng Yến Thiếu Trăn mà gửi đến một ánh mắt vui sướng.

Hoắc Kiều vỗ tay một cái, “Đầu tiên, tôi phải chúc mừng bảy người đang ngồi ở đây, từ giờ phút này trở đi, các cậu chính thức trở thành thành viên của Báo Tuyết đại đội thuộc quân khu Tân Cương.”

Bảy người nhìn hần, biểu tình lãnh đạm một cách kỳ lạ, thậm chí trông mắt không hề nhúc nhích, cũng không phát ra bất cứ âm thanh gì, Hoắc Kiều không ngoài dự đoán, hần cười cười, “Tôi biết bây giờ các cậu đang nghĩ gì, bởi vì tất cả những gì các cậu mới trải qua, đều là những thứ mà mỗi thành viên của Báo Tuyết đại đội phải trải qua. Tin tôi, một tháng sau khi thoát khỏi phòng giam, là vô cùng gian nan, các cậu sẽ trở nên không giống với bản thân mình trước kia nữa, sẽ nảy sinh hoài nghi và mâu thuẫn với rất nhiều thứ xung quanh, nhưng theo thời gian, tính cách cùng khí chất mà các cậu từng biết sẽ một lần nữa trở lại với cơ thể các cậu, các cậu sẽ trở về với con người trước khi đặt chân vào phòng tạm giam đó, nhưng đoạn trải nghiệm này sẽ cải biến ý chí của các cậu, vĩnh viễn, nó khiến các cậu không hề e ngại bóng tối cùng cô độc, cho dù có trong hoàn cảnh tuyệt vọng đến nhường nào, cho dù toàn bộ đội ngũ chết hết chỉ còn lại một mình các cậu, cũng vẫn có thể kiên trì hoàn thành nhiệm vụ, vĩnh viễn lạnh lùng cùng cố chấp, đây chính là điều kiện tất yếu để trở thành một bộ đội đặc chủng.”

Mấy người vẫn không hề hé răng, bọn họ không nghi ngờ lời của Hoắc Kiều, chỉ là bọn họ dường như mới tỉnh lại khỏi một cơn ác mộng, tất cả đều chưa thể hoàn hồn. 15 người chỉ còn lại có 7 người, quả nhiên là vòng sát hạch có tỉ lệ đào thải cao nhất.

Hoắc Kiều nói tiếp: “Bây giờ có ai muốn hỏi gì không? Cứ hỏi đi!”

Trần Tĩnh nói: “Bảo cáo, chúng tôi ở trong phòng tạm giam bao nhiêu ngày?”

“17 ngày”

“Bảo cáo, anh nói chúng tôi có thể lựa chọn bỏ quyền, phương thức bỏ quyền là gì?”

Vấn đề khó nói này làm hô hấp của bọn họ đều trở nên gấp gáp, thật sâu trong lòng bọn họ chôn giấu một cỗ oán giận, đồ rằng ai ở chỗ này cũng đều nghĩ qua việc bỏ quyền, tuy cuối cùng bọn họ cũng đã chịu đựng đến cùng, nhưng nhờ đâu bọn họ không chịu được thì sao? Cho dù có người chết ở bên trong cũng chẳng có gì lạ.

Hoắc Kiều nói: “Toàn bộ thời gian các cậu bị giam đều được theo dõi, nếu như xuất hiện hành vi tổn hại bản thân nghiêm trọng, hoặc bác sĩ tâm lý chẩn đoán không thể tiếp tục sát hạch được nữa, thì coi như là bỏ quyền.”

“Vậy những người khác...” Trần Tĩnh cắn răng. Không cần nhiều lời, 8 người bị loại, lúc này chắc chắn còn đang trong quá trình chữa trị cả về thể xác và tâm lý.

Hoắc Kiều gật đầu: “Tình trạng của bọn họ không tính là rất nghiêm trọng, điều trị hợp lý xong sẽ khỏe lại hết thôi.”

Yến Thiếu Trăn trầm giọng: “Bảo cáo, dùng cách thức này để sàng lọc thực sự công bằng sao?”

Hoắc Kiều nói: “Hình như trong lòng các cậu đều có nghi vấn này! Rất bình thường, trước đây lúc tôi bước ra từ phòng tạm giam, cùng một nhóm chiến hữu đều có nghi vấn này, bất bình căm giận vì nghĩ đến các đồng đội không chỉ bị dấn vạ cả thể xác và tinh thần mà thậm chí còn bị loại, nhưng giờ ngẫm lại lúc đấy bọn họ bị loại, vừa may chứng minh bọn họ không thích hợp để trở thành bộ đội đặc chủng, miễn cho sau này lên chiến trường lại chết lãng nhách. Khảo nghiệm tâm lý không chỉ là một vòng sát hạch, mà cũng là thí nghiệm, chuyện này chỉ có thể làm một lần, thành công thì thôi, không thành công thì sẽ không còn cơ hội thứ hai, để tránh việc khiến cho các cậu có cảm giác ỷ lại, bởi vì trong tâm lý của các cậu đã có đề phòng rồi, hơn nữa, sợ rằng không ai nguyện ý nếm thử một lần nữa, bọn họ thất bại ở cơ hội lần này, chính là đã hoàn toàn thất bại, bộ đội đặc chủng không thể thu nhận một kẻ không thể chống chọi lại nỗi sợ hãi và cô độc mà tự kết liễu sinh mạng của chính mình.”

Hầu kết Bạch Tân Vũ trượt lên trượt xuống, cậu cảm thấy thân thể mình có chút lạnh đi. Trong lúc cậu thống khổ nhất, cũng từng nghĩ đến việc giải thoát bằng cách tự tổn thương chính bản thân mình, thậm chí không chỉ một lần này ra ý định tự sát, chỉ bởi vì cậu sợ đau, nên mới không tiếp tục nữa, điều này có thể coi như là cậu đã vượt qua bài kiểm tra này sao? Cho dù thế nào đi nữa, mục đích của Hoắc Kiều đã đạt được rồi, cậu phảng phất có thể nhìn thấy bằng mắt thường một tầng vũ trang vô hình dựng lên bao bọc lấy bản thân, cậu đã trải qua tuyệt vọng cùng sợ hãi đến nỗi hiện giờ cậu chẳng hề sợ bất cứ thứ gì nữa.

Mọi người không ai có vấn đề gì cần hỏi, hờn phách của bọn họ tạm thời đều vương lại nơi phòng giam, lúc này giống như một đồng tượng sáp không hoàn chỉnh.

Sau khi thông suốt, Yến Thiếu Trăn cùng Trần Tĩnh bước tới, Trần Tĩnh đề đôi vai của Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ, “Các cậu... có khỏe không?”

Bạch Tân Vũ vỗ vỗ lưng Trần Tĩnh, gọi một tiếng tiểu đội trưởng, sau đó không nói được gì nữa. Suy nghĩ trong lòng bọn họ đều giống nhau, sự đè nén kia khiến người ta trong phút chốc khó có thể hít thở bình thường.

Bọn họ im lặng giải tán.

Bạch Tân Vũ đi theo Du Phong Thành về phòng bệnh của hắn, vừa vào tới nơi, Du Phong Thành đã đề nghiêng Bạch Tân Vũ lên ván cửa, dùng sức ngăn chặn đôi môi cậu, đồng thời cũng khóa cửa lại.

Hai người trần trọc hôn, giống như muốn đem người kia ăn sống nuốt tươi vào bụng, bọn họ xé bỏ đồng phục bệnh nhân trên thân thể đối phương, y phục lỏng lẻo rất nhanh tuột xuống, da thịt ẩm áp cọ xát vào nhau, đây là thứ mà bọn họ nhớ nhung đến điên cuồng khi còn kẹt trong căn phòng giam đó!

Bọn họ cùng nhau thối lui đến trên giường, Du Phong Thành đem Bạch Tân Vũ áp dưới thân thể mình, không ngừng hôn mút vuốt ve, trên làn da bóng loáng lưu lại những vết hồng lác đác, từ lúc bước vào phòng đến giờ hai người không ai nói một câu nào, chỉ dùng hành động nóng cháy phát tiết khát vọng tự trong thâm tâm với đối phương.

Bạch Tân Vũ thở hổn hển giục giã: “Du Phong Thành, đến đây làm tôi, đến đây.”

Du Phong Thành tách hai chân cậu ra, mở rộng sơ sai một chút, liền vội vã mà thúc vào.

Chân mày Bạch Tân Vũ nhíu chặt, thân thể truyền đến cơn đau khó nhịn, nhưng cậu không muốn dừng lại, cậu khẩn thiết mong mỏi loại đau đớn này, cần những va chạm tương tận mà mạnh mẽ kia, tới đem linh hồn của cậu kéo ra khỏi căn phòng tạm giam đó, cho cậu biết chính mình đã trở về hiện thực trải đầy ánh sáng mặt trời, về bên cạnh người mình thích.

Du Phong Thành mím môi không nói, tiếng thở nặng nề khiến hắn tựa như một con mãnh thú đói khát, hắn điên cuồng xâm lược thân thể Bạch Tân Vũ, lực độ thúc vào lúc mạnh lúc nhẹ, tốc độ vô cùng nhanh, chừng như khiến người có khó thể chịu đựng, trông mắt hắn hoàn toàn đỏ ngầu, trên trán gồ lên gân xanh khiến khuôn mặt hắn lộ ra vẻ dữ tợn, tựa như một giây kế tiếp hắn sẽ xé nát Bạch Tân Vũ mà nuốt vào trong bụng.

Bạch Tân Vũ kẹp lấy eo Du Phong Thành, bất chấp mà rên thành tiếng, cậu gào gào: “Dùng sức, Du Phong Thành, mẹ nó, tới đây làm chết tôi.” cậu tình tưởng cảm nhận được Du Phong Thành đang khuấy đảo lung tung trong cơ thể mình, đem đến cho cậu sung sướng vô tận, đây chính là điều cậu muốn, cậu hận không thể cùng Du Phong Thành hòa thành một thể, chỉ để có thể cảm thụ Du Phong Thành chân thật hơn nữa.

Hai người điên cuồng làm tình, thật giống như thấy tận thể ở trước mắt, buông xuống tất cả lo lắng cùng nghĩ suy, chỉ còn lại toàn tâm toàn ý mà cảm thụ lẫn nhau, chưa bao giờ có một cuộc tình ái nào lại có thể mang đến cho bọn họ cực hạn khoái cảm, đồng thời lại khiến bọn họ nhắm nháp được nỗi tuyệt vọng không tài nào miêu tả bằng lời như vậy, bọn họ liều mạng mà triển miên, không ngừng bầu vùi vào dục vọng mà cao trào...

Bạch Tân Vũ tỉnh lại sau cơn hôn mê, phát hiện mình đang nằm trong lòng Du Phong Thành. Cậu nhẹ nhàng giật giật, Du Phong Thành liền tỉnh, nhìn cậu không chớp mắt.

Bạch Tân Vũ cười cười, “Trời tối rồi.”

Du Phong Thành quơ lấy người cậu, nhẹ giọng nói: “Ừ.”

“Ngày mai phải về, tôi cảm giác bệnh viện sắp thành nhà mình đến nơi rồi, nửa đời ở bệnh viện của tôi chắc cũng chưa nhiều bằng thời gian nửa năm này.”

Du Phong Thành nhẹ áp môi lên trán cậu, “Tốt nhất đây nên là lần cuối chúng ta phải nằm viện.”

Bạch Tân Vũ gật đầu.

Hai người đều hiểu ý nhau mà không nhắc đến những gì đã trải qua ở phòng tạm giam, đoạn ký ức này đã phủ đầy bụi ở một nơi xa lắm, ai cũng không muốn gọi lên nữa.

Bạch Tân Vũ ôm lấy hông Du Phong Thành, cười nhàn nhạt: “Huấn luyện viên nói phải cho chúng ta mấy ngày nghỉ, chúng ta có thể rời căn cứ, đi vào thành phố vui chơi.”

“Tốt, chúng ta có thể thuê một chiếc xe, lái đi chỗ nào quanh quanh đó dạo chơi một chút, vẫn đủ thời gian để quay lại.”

“Được, ăn cái gì ngon nữa...”

Bọn họ tán gẫu một ít chuyện vụn vặt, thời gian ẩm áp bình lặng đến vậy, khiến cho trái tim người ta biến hóa, nhưng dường như Bạch Tân Vũ luôn cảm thấy có vật gì đó cứ ngăn trở cậu hưởng thụ hơi ấm trong nháy mắt này, một bức tường vô hình dựng lên trong lòng cậu, khiến cậu không có cách nào có thể thân nhiên đối mặt với cuộc sống bình thường sau khi thoát khỏi phòng giam kia, hy vọng lời Hoắc Kiều là đúng, thương tích trong lòng có thể nương

theo thời gian mà tự chữa lành.

Hôm sau, bọn họ xuất viện, chiếu cố cậu chính là người hộ sĩ kia, ánh mắt chị ta dường như có chút kỳ lạ, Bạch Tân Vũ cảm thấy có thể hôm qua hai người làm ra động tĩnh quá lớn, bị nghe thấy, vốn phải là một chuyện rất xấu hổ, nhưng cậu lại không cảm thấy gì mấy, bây giờ tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa cậu và Du Phong Thành, dường như cũng chẳng có gì to tát, nói như thế nào nhỉ, tựa như khi đã trải qua đau khổ tận cùng, bất cứ chuyện gì khác cũng không thể khiến cậu tổn thương được nữa, huống chi là chút chuyện vặt vãnh này.

Bọn họ ngồi xe tải trở về căn cứ, đến lấy các thứ đồ đã được đóng gói kỹ càng tại ký túc xá cũ, bọn họ theo Nghiêm Cường đi tới một tòa ký túc khác trong căn cứ.

Nghiêm Cường chỉ vào tòa nhà đó, “Đây là khu ký túc đặc biệt dành cho binh sĩ còn trong nghĩa vụ quân sự của Báo Tuyết đại đội, tôi và đội phó đều ở đây, các cậu từ nay về sau cũng ở đây, hai người một phòng, tùy ý chọn người ở cùng, bình thường có thể hoạt động trong căn cứ, nhưng không cho phép tự ý rời đi.”

Bọn họ xách hành lý lên lầu, Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ chọn một phòng bước vào.

Bạch Tân Vũ đặt hành lý xuống, đi thăm một lượt trong ký túc xá, điều kiện của khu ký túc này tốt hơn khu ký túc của bất cứ trại lính nào mà cậu từng ngủ qua, chẳng những có phòng tắm và phòng giặt riêng, hai người còn có các giá sách và tủ quần áo.

Du Phong Thành ôm lấy bờ vai cậu, môi dán lỗ tai cậu cười nói: “Bây giờ rốt cục chúng ta cũng có chút riêng tư.”

Bạch Tân Vũ quay sang, nhẹ nhàng liếm bờ môi hắn, lộ ra tươi cười mập mờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 73

Trong hành lang truyền đến tiếng huyền não, chỉ nghe Nghiêm Cường mắng: “Aish mấy người đứng đắn một chút đi, đừng dọa chết mấy mầm non tổ quốc này đây.”

Hai người ló ra khỏi ký túc xá thì thấy một đám người vừa mới trở về sau khi chơi bóng rổ, trời thu lạnh như thể mà có người lưng áo ướt đầm, có người để trần cả cánh tay, tuy cả bọn hồi trước đều sống ở khu huấn luyện rất gần chỗ này, nhưng vì toàn bị giam trong ký túc xá nên đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy nhiều thành viên của Báo Tuyết đại đội như vậy, cũng chẳng biết có phải do ảnh hưởng tâm lý vẫn còn hay không, nhìn khí thế của những người này cũng không quá giống.

Bạch Tân Vũ xanh mặt phát hiện một người, chỉ vào người đó kêu lên: “A, là hắn.”

Du Phong Thành nhìn theo hướng ngón tay cậu chỉ đến, là một người đàn ông tinh tráng ngoài ba mươi, hắn cũng nhận ra, đó chính là kẻ đã đánh cho mặt Bạch Tân Vũ sưng vù mắt nửa tháng trong lần huấn luyện sinh tồn.

Người nọ ngẩng ra, nhìn hai người rồi nở nụ cười: “Là hai đứa tiểu tử bây à, đúng rồi, lúc đó tôi đã cảm thấy hai người có thể thông qua, chẳng nghĩ lại nhìn thấy bọn bây ở đây thật.”

Hoắc Kiều cười nói: “Lão Sa nhắc các cậu nhiều lắm.”

Bạch Tân Vũ theo bản năng đưa lưỡi liếm lên chỗ răng bị lung lay, cảm thấy quai hàm lại bắt đầu đau nhức.

Lão Sa ném quả bóng cho Bạch Tân Vũ, “Lần sau theo bọn tôi chơi bóng đi, còn tranh thủ đánh gãy một cái răng của lão đây.”

Bạch Tân Vũ nhú mày, “Thật à?”

Lão Sa cười ha hả: “Chỉ cần cậu có thể ném trúng.”

Hoắc Kiều nói: “Phổ cập cơ cấu tổ chức của Báo Tuyết đại đội cho đám lính mới các cậu chút, tổng số người của Báo Tuyết đại đội quanh năm giữ ở mức khoảng sáu trăm người, đơn vị cấp đoàn, trực thuộc quân khu, dưới đại đội có chín trung đội, trong đó bốn trung đội đóng ở Lan Châu, năm ở Urumchi, mỗi trung đội có năm đến sáu tiểu đội, chúng ta ở căn cứ này là trung đội 7 và trung đội 8, Lão Sa là trung đội trưởng trung đội 7, là sếp của các cậu đây.”

Bạch Tân Vũ cảm giác bị ghen một cái, cậu dòm Lão Sa, Lão Sa đeo lên khuôn mặt cười xấu xa, cậu kinh ngạc hỏi: “Căn cứ này có nhiều người như vậy sao?” Hai trung đội cộng lại cũng hơn trăm người rồi, nhưng cậu lại cảm giác mình chưa gặp được bao nhiêu.

“Trung đội 8 đang ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, hiện nay căn cứ chỉ có người của đội 7.”

Yến Thiều Trần nói: “Bao giờ chúng tôi mới có thể nhận nhiệm vụ?”

Hoắc Kiều liếc xéo hân: “Làm sao? Muốn ra chiến trường đến thế cơ à?”

Yến Thiều Trần cười nói: “Sớm muộn gì cũng phải thử một chút cho có cảm giác chân thật chứ.”

“Không cần vội làm gì, các cậu không rảnh rang đâu.” Hoắc Kiều nói: “Thả cho mấy cậu ba ngày nghỉ, tôi dẫn vào thành phố chơi đùa hai ngày.”

Lão Sa tru tréo: “Đội phó, sao mỗi lần có chuyện tốt đều là cậu tranh làm thế.”

Hoắc Kiều nhảy nhót: “Bởi vì tôi cũng muốn ra ngoài thưởng thức chút đỉnh, cậu đừng réo lên thế, muốn đi thì tôi đeo theo cậu.”

Lão Sa bĩu môi: “Tôi mới không muốn đi.” nói xong vỗ bóng quay về ký túc xá.

Bạch Tân Vũ hỏi Trần Tĩnh: “Tiểu đội trưởng, cậu và Thiều Trần ở phòng nào?”

“Đối diện các cậu chéch sang.”

Hoắc Kiều nói: “Mấy người các cậu về nghỉ ngơi chút đi, thay quần áo khác, buổi chiều tôi đưa các cậu vào thành phố.”

Bạch Tân Vũ về đến phòng, thả người xuống giường, hít một hơi thật sâu, đến bây giờ cậu vẫn còn đôi chút không dám tin rằng bản thân đã trở thành một thành viên của Bảo Tuyết đại đội, mấy tháng trước nghĩ cậu cũng không dám nghĩ.

Du Phong Thành cũng thả lỏng mà nằm bên cạnh cậu, nhắm mắt, lặng yên không nói.

Bạch Tân Vũ hỏi: “Bây giờ cậu cảm thấy thế nào?”

Du Phong Thành ngẩn ra: “Không nói rõ được.”

“Đây không phải là ước mơ từ bé của cậu sao, bây giờ cuối cùng cũng thực hiện được rồi, chắc phải vui lắm chứ nhỉ.”

“...Lẽ ra nên vui mới đúng, nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh.” Du Phong Thành nhếch khóe miệng, “Có lẽ là do, từ đầu tới cuối tôi chưa từng nghĩ ngờ rằng mình sẽ thất bại.”

“Phur, chịu không nổi cậu.” Bạch Tân Vũ lật người úp sấp trên thân hân, “Gia đình cậu muốn cậu vào trường quân đội, học xong ra thì cậu sẽ làm gì?”

Du Phong Thành nói: “Nếu nói thì chắc là tôi sẽ lại trở về thôi. Cả gia đình tôi đều là quân nhân, tôi từ nhỏ đến lớn chưa từng nghĩ mình sẽ làm gì khác, nhưng bỏ lên từ bình nhĩ thì quá khó, phải học từ trường quân đội ra mới được.”

Bạch Tân Vũ sờ cằm một cái: “Học viện quân sự à, tiếc là tôi quá tuổi rồi, không đi học được nữa.”

Du Phong Thành cười: “Sau này anh muốn làm gì?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không biết, chưa từng nghĩ đến, nếu không học ở trường quân đội, sớm muộn gì tôi cũng phải xuất ngũ.”

Du Phong Thành vỗ vỗ đầu cậu, “Nếu anh muốn ở lại bộ đội, tôi sẽ giúp anh ở lại, nhưng anh không thể tiếp tục ở trong binh chủng nguy hiểm như thế này được đâu.”

Bạch Tân Vũ đảo tròn con mắt. ” Đến lúc đó rồi hãy nói, thật ra tôi cũng vẫn muốn thử chuyện làm ăn, tôi bây giờ so với trước đây thật trọng vọng vàng hơn nhiều, chắc phải nhờ anh tôi giúp đỡ mới có thể phát lên được nhỉ? Nếu không chút tiền lương kia, cũng chẳng đủ để nuôi xe.”

Du Phong Thành giễu cợt: “Chúng ta có thể nương tựa vào nhau mà sống.”

Hân nói xong câu đó, hai người đều ngẩn ra, tại sao bọn họ lại đột nhiên há hê tưởng tượng về tương lai như thế? Hơn nữa... cái này nghe như, tương lai hai người chung sống vậy, bọn họ dây dưa lâu đến thế, tới tận bây giờ cũng chưa bao giờ bàn bạc chuyện sau này, bởi vì vấn đề đó không thích hợp để đụng đến, hai gã đàn ông, cũng đều là con một, thật sự có thể chung sống ư?

Bạch Tân Vũ bò dậy từ trên người Du Phong Thành, “Tôi đi tắm.”

Du Phong Thành “ừ” một tiếng buồn buồn.

Bạch Tân Vũ vào phòng tắm, mở nước lạnh xả ướt người, cái lạnh thấu xương làm cho đầu óc cậu tỉnh táo lại đôi chút. Tương lai... cậu cùng Du Phong Thành đến tới cùng có thể đi tới đâu? Người như cậu từ nhỏ đã tùy hứng, nhìn trúng thứ gì cũng phải đoạt về cho bằng được, nhưng bây giờ cậu đã trưởng thành rất nhiều, không thể chỉ suy nghĩ cho bản thân mình như trước đây nữa, cậu thích Du Phong Thành, nhưng cái “thích” này rất có thể chỉ là sự ỷ lại sinh ra trong hoàn cảnh phong bế đặc thù của môi trường quân đội, bảo một tên thẳng như cậu phải sống chung với một gã đàn ông khác cho đến

hết đời, cậu không biết mình có quyết tâm đó hay không. Quan trọng nhất là... trong suy tính của Du Phong Thành về tương lai, sẽ có cậu ư? Một trận im lặng vừa rồi, e rằng cũng đủ để nói rõ vấn đề này rồi! Hai tay Bạch Tân Vũ chống tường, cảm thấy ngực mình truyền đến một cơn buồn bực nhói đau, thật ra chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút, quan hệ của hai người vẫn giống bạn giường hơn, nói chi đến chuyện yêu đương, cho đến tận bây giờ tương lai cũng chưa từng tính tới mà có thể gọi là yêu đương ư?

Cậu tắm xong đi ra ngoài, đã khôi phục thái độ bình thường.

Hai người đối lại thường phục không mặc đã lâu, tập hợp ở dưới lầu cùng với năm người kia, Hoắc Kiều dẫn bọn họ rời khỏi căn cứ, lái xe tải nhỏ tiến vào thành phố.

Bọn họ thay nhau lái xe, lượn qua ngắm nhìn phong cảnh cả trong lẫn ngoài thành phố Urumchi một lần, Hoắc Kiều đảm đương trách nhiệm làm hướng dẫn viên du lịch, vừa đến đã tích cực “hóng gió” quả thực còn sung sướng hơn cả bọn họ, vừa đi vừa ăn uống. Dần dần bọn họ mới hiểu nguyên nhân Hoắc Kiều dẫn bọn họ ra ngoài, ba ngày du ngoạn, khiến cho tâm lý bị đè nén của đám binh sĩ mới từ “Phòng tối nhỏ” mới thoát ra này khá lên nhiều lắm, nụ cười trên mặt cũng xuất hiện trở lại.

Bạch Tân Vũ chụp choẹt thật nhiều ảnh cho cha mẹ cùng anh trai, mẹ Bạch Tân Vũ đồng hành trên suốt quãng đường với cậu, còn đòi hỏi cậu phải chụp nhiều nhiều ảnh của mấy chiến hữu đẹp trai vào, cuối cùng mẹ cậu đưa ra kết luận bà thích Trần Tĩnh nhất (:///), anh trai cậu thì khắc nghiệt lạnh lùng, chỉ đáp lại cậu một chữ “Ồ”, khiến trái tim cậu sao mà đau nhói. Chuẩn bị đầy đủ các bước đệm xong, Bạch Tân Vũ mới tự mình nói với mẹ chuyện bộ đội đặc chủng này nọ, mẹ cậu khiếp sợ không thôi, cậu lợi dụng việc mẹ mình không hiểu mấy thứ binh chủng gì đó, cố ý hạ thấp độ nguy hiểm của công tác bộ đội đặc chủng xuống không có cao như vậy nữa, nhưng cậu cũng đã chuẩn bị tinh thần bị anh trai và cha biết được sau đó chất vấn.

Buổi tối trở về quán trọ nghỉ ngơi, Bạch Tân Vũ có chuyện đã nhin rất lâu, rốt cục nhãn nhãn nhỏ nhỏ bám càng Du Phong Thành, “Phong Thành, lần trước cái đó đó.... Chuyện đó, xử lý thế nào?”

Du Phong Thành nhướn mi mắt mà nhìn cậu, biết mà còn hỏi: “Chuyện đó là chuyện gì cơ?”

“Cái đó đó.” Bạch Tân Vũ háp háy con mắt

Du Phong Thành đập cậu một cái, “Nói rõ đi.”

Bạch Tân Vũ chột dạ: “Cái cô đó.”

“À, chính là à đàn bà đã trần truồng nằm bên cạnh anh cả đêm, thế là anh mua cho người ta cái túi xách hơn 4 vạn đó hả? Con mẹ nó anh coi tiền như rác đấy à?”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, “Cậu biết hết rồi à?”

Du Phong Thành nhéo lỗ tai cậu: “Hôm đó tôi gọi điện thoại cho anh, anh còn gắm gạt tôi là đang mua quà cho mẹ.”

“Tôi... tôi cũng mua cho mẹ thật mà...” Bạch Tân Vũ đẩy tay hấn ra, “Áy giờ, đừng đẩy sang tôi thế, cuối cùng thì thế nào?”

Du Phong Thành nhìn cậu chăm chăm, “Anh còn không thèm ngại mà gọi chuyện với tôi cơ đấy, cô ta mở miệng ra đòi bạn thân của tôi một triệu.”

Hai mắt Bạch Tân Vũ mở lớn, “Cậu không cho đấy chứ? Tôi nói cậu biết nè giờ một triệu tôi không bù nổi đâu, thế của tôi bị cha tôi...”

“Anh nghĩ tôi là anh chác.” Du Phong Thành tức giận đến răng nghiến kèn kẹt, “Tôi thật sự con mẹ nó hoài nghi anh lẫn lộn ở Bắc Kinh mấy năm đó như thế nào.”

Bạch Tân Vũ dè dặt đáp: “Nhưng tôi không ngủ với cô ta thật mà.”

“Không ngủ thật.” Du Phong Thành cười nhạt, “Nhưng lần sau anh lại dám gạt tôi...”

“Sẽ không mà.” Bạch Tân Vũ rút cổ một cái, nhỏ giọng, “Do tôi uống say thôi.”

Du Phong Thành liếc cậu một cái.

Bạch Tân Vũ lấy hết can đảm hỏi: “Cuối cùng thì tóm lại làm thế nào vậy?”

“Bị bạn thân của tôi ép phải nói thật, 1 vạn tệ rồi đuổi đi.”

Bạch Tân Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Du Phong Thành càng nghĩ càng tức, đẩy cậu ngã nhào trên giường, “Lần trước chẳng qua đi có hai tuần mà anh đã gây ra chuyện này, nếu lúc trở về lâu lâu một chút, có phải anh cũng sinh con với ai không biết thật hử?”

Bạch Tân Vũ thanh minh: “Cậu không hiểu tiếng người à, từ đầu tới cuối tôi đã nói không muốn tìm ai cả, chỉ là tôi uống say thôi.”

“Về sau lúc không có tôi anh không được uống rượu.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Trừ mấy người các cậu ra tôi còn ngồi uống rượu với ai được chứ.”

Du Phong Thành cúi đầu dán lên bờ môi cậu, lầm bầm: “Tiền này bồi thường bằng chính anh đi!”

Bạch Tân Vũ âm ờ: “Cậu có ý gì nha, tôi chỉ đáng giá một vạn ấy hả?”

Du Phong Thành xé mở y phục của cậu, “Giá cả do tôi quyết định...”

Rất nhanh hai người đã lại trần truồng, dục vọng bốc lên, toàn bộ phòng trọ cũng nóng lên theo.

Choi đùa ba ngày, đoàn người chưa thoả mãn bò về căn cứ.

Hoắc Kiều không hề để cho bọn họ thời gian thư thả, lập tức bắt đầu huấn luyện, loại huấn luyện này là lâu dài, cho nên cường độ có giảm xuống so với đợt tuyển chọn lần hai, mà tỉ lệ tri thức về phương pháp chiến đấu lại chiếm nhiều phần hơn.

Vài ngày sau, lúc đang nghỉ ngơi Hoắc Kiều gọi Bạch Tân Vũ sang một bên, Bạch Tân Vũ có hơi ngạc nhiên, Hoắc Kiều chìa điện thoại cho Bạch Tân Vũ xem, là một tin nhắn ngắn, người gửi là Giản Tùy Anh, nội dung là: “Bảo nó trả lời điện thoại của tôi.”

Bạch Tân Vũ có vẻ lo lắng trong lòng, “Sao anh trai tôi liên lạc với anh được?”

“Điện thoại của các cậu không dùng được, đương nhiên gọi tới tôi là nhanh nhất rồi.” Hoắc Kiều ôm ngực quan sát cậu, “Cậu biết điều thật nhỉ, chuyện quan trọng như vậy mà giấu đến bây giờ, hiện tại cậu định xử lý như thế nào?”

Bạch Tân Vũ gãi đầu một cái, “Đội phó, tôi dùng điện thoại của anh gọi cho anh mình được không?”

Hoắc Kiều đưa điện thoại cho cậu, “Trở về trước khi giờ nghỉ kết thúc.”

“Rõ.” Bạch Tân Vũ nhận lấy điện thoại di động, đi tới một chỗ không người, vừa đi vừa bấm điện thoại.

Bên kia rất nhanh tiếp máy, âm thanh quen thuộc từ trong loa truyền đến, “Alo, Hoắc Kiều.”

Bạch Tân Vũ hít một hơi thật sâu, “Anh, là em đây.”

Đầu kia im lặng một chốc, chợt nghe Giản Tùy Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bạch, Tân, Vũ.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ cả kinh, cậu có chút đau thương phát hiện ra, cậu vẫn sợ anh cậu lắm, cho dù bây giờ cậu có thể một tay gạt ngã anh, dù cho cậu cơ bản không sợ bị đánh, có lẽ lòng phục thù dường thành từ nhỏ với anh trai mình, vẫn khiến cậu theo bản năng mà cảm thấy khủng hoảng, cậu hết sức trấn định cười đáp: “Anh, lâu rồi không gọi, gần đây anh có khỏe không?”

Giản Tùy Anh cơ bản đểch quan tâm, mắng: “Con mẹ nó đầu óc chú mày có vấn đề phải không? Ai cho mày đi làm cái gì mà bộ đội đặc chủng? Mày biết mỗi năm bộ đội đặc chủng chết bao nhiêu người không hả? Mày có nghĩ có ngày sẽ đến lượt mày không hả?”

Bạch Tân Vũ nói: “Anh, em biết mà, nhưng em cảm thấy em hợp với chỗ này, em...”

“Hợp cái của nợ ấy mà hợp, di chỉ có một mình mày là con trai, nếu mày có chuyện bất trắc gì, mày nghĩ bọn họ sẽ không sao đấy à?”

Bạch Tân Vũ im lặng một chốc: “Nhưng anh ơi, làm lính là phải chuẩn bị ra chiến trường không phải sao? Nếu không... em là cái loại lính gì...”

“Các binh chủng khác giống với bộ đội đặc chủng hả?” Giản Tùy Anh cá giận nói: “Tao không lãng nhăng với mày trong điện thoại nữa, đang ở sân bay, bây giờ bay đến Urunchi.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Anh, anh đừng đến đây, em đã quyết định rồi mà, em...”

Giản Tùy Anh đã cúp điện thoại.

Bạch Tân Vũ sừng sờ dòm cái điện thoại, cảm giác đầu một trận đau, cậu không nghĩ tới sau khi mình thông qua tuyển chọn, còn phải đối mặt với một nguy cơ nghiêm trọng hơn nữa, anh cậu cũng khó nhằn tương đương chứ không hề kém, nếu hạ quyết tâm xách cậu trở về, cậu thật sự không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa...

Lúc đem điện thoại về, Hoắc Kiều ngó bộ dạng như đưa đám của cậu, nhướn mày hỏi: “Bị làm sao? Nói hết chưa?”

Bạch Tân Vũ gật đầu.

Hoắc Kiều lắc đầu: “Cậu cũng thế, Phong Thành cũng thế, đều tiền trăm hậu tấu, quây tung lên hết.”

Du Phong Thành đã bước tới: “Tân Vũ, sao thế?”

Bạch Tân Vũ buồn bực nói: “Anh trai tôi muốn tới đây bắt tôi.”

Hoắc Kiều trừng mắt: “Cái gì?”

Bạch Tân Vũ liếc Hoắc Kiều, “Đội phó, ở đây là căn cứ quân sự bí mật đúng không? Người bình thường không thể tới! Anh gọi điện cho anh trai tôi đi, bảo anh ấy đừng có đến.”

“Căn cứ này không bí mật đến độ không thể đón khách, dù Tùy Anh không nên tới đây, nhưng tôi cũng không ngăn được cậu ta, lại nói đó là chuyện của nhà cậu, cậu nên tự xử lý cho tốt.”

Bạch Tân Vũ buồn bực vỗ vỗ ót.

Du Phong Thành nói: “Lo cái gì, anh không muốn về thì không cần về, anh ta cũng không thể trối anh lại.”

Bạch Tân Vũ than thở: “Cậu không biết anh trai tôi rồi, anh ấy vô cùng ác vô cùng đáng sợ á, hơn nữa không chỉ bạo lực thôi đâu, miệng cũng ác lắm, được chửi thì kiểu gì cũng chửi tôi đến hồ thẹn không ngóc đầu lên được mới thôi.”

Du Phong Thành nhướn mày: “Anh sùng bái anh ta thật đấy.”

Bạch Tân Vũ gật đầu: “Không có cách nào, từ nhỏ đến lớn đều như thế, anh trai tôi với tôi còn có uy hơn cả cha tôi nữa.”

Du Phong Thành nhẹ rên một tiếng: “Phải xem anh có đủ kiên định hay không.”

Bạch Tân Vũ nắm chặt tay, “Vất vả lắm tôi mới vào đến đây, tôi sẽ không đi.”

Đêm đó Giản Tùy Anh đến Urumchi, Hoắc Kiều phái người tới đón y, an bài cho y ở nhà khách quân đội gần đó.

Sau khi Bạch Tân Vũ kết thúc huấn luyện, Hoắc Kiều mang cậu đi trình diện Giản Tùy Anh, Du Phong Thành cũng phá lệ đi theo.

Bốn người không ăn cơm hộp, Hoắc Kiều thuê một phòng ăn tại một quán nhỏ, Bạch Tân Vũ vừa bước xuống xe đã thấy tim mình đập bình bình, vừa nghĩ phải đối mặt với lửa giận của Giản Tùy Anh, cậu bắt đầu thấy hốt.

Đẩy mở ra ghế lô, một người đàn ông đang ngồi nghịch điện thoại ở bên trong ngẩng đầu lên, vẫn là tướng mạo xuất chúng, khí chất bừng bừng đó, hơn nửa năm không thấy Giản Tùy Anh, đã không còn đáng vẻ chán chường tiêu tụy hồi năm mới nữa, một lần nữa lại trở về tư thế tỏa sáng oai hùng.

Trong nháy mắt ánh mắt bén nhọn của Giản Tùy Anh dừng trên thân mình Bạch Tân Vũ, đột nhiên biến thành kinh ngạc.

Bạch Tân Vũ nháy mắt, lấy lòng gọi một tiếng: “Anh, anh đến rồi.”

Giản Tùy Anh đứng bật dậy, vẻ mặt không dám tin, nếu hỏi sau Tết những biến chuyển của Bạch Tân Vũ đã khiến y kinh ngạc, giờ đây nhìn thấy một bộ đội đặc chủng nhanh nhẹn, tinh gọn đứng ở trước mặt quả thực còn khiến y có chút xa lạ, Bạch Tân Vũ ngoại trừ bị phơi nắng đen đi một chút, bề ngoài rõ ràng thay đổi không nhiều, nhưng cả người cậu đã không còn mang dáng vẻ khi xưa, nếu không phải do một tiếng “Anh” kia, có đứng ở trên đường cái y cũng chưa chắc đã nhận ra.

Hoắc Kiều cười nói: “Tùy Anh, đã lâu không gặp, thế nào, tôi không lừa cậu chứ? Bây giờ cậu còn nhận ra em trai của mình không?”

Giản Tùy Anh ngồi về trên ghế, đầu kết trượt lên trượt xuống, nửa ngày mới phun ra một câu: ” Không nhận ra.”

Bạch Tân Vũ cố gắng vớt vát bộ dạng của chính mình, tiến đến bên cạnh Giản Tùy Anh ôm lấy y, cười hi hi nói: “Anh, em nhớ anh muốn chết.”

Giản Tùy Anh đẩy cậu ra, “Đừng có mà cợt nhả, ngồi xuống.”

Bạch Tân Vũ ngồi qua một vên, vén tay áo lên để lộ ra cơ thể của mình, “Anh, nhìn nè, cơ thể em bây giờ rắn chắc lắm đó.”

Giản Tùy Anh vẫn chưa hoàn hồn sau khi thấy những biến đổi quá lớn của Bạch Tân Vũ, không yên lòng “Ồ” một cái, những thứ y dự định nói lúc mới tới đây giờ có chút không thuận theo ý mình.

Hoắc Kiều cũng ngồi vào bên cạnh Giản Tùy Anh, “Tùy Anh, hai năm rồi anh em ta chưa gặp nhau!”

“Cũng không hẳn, từ lúc cậu lên Tân Cương, nhìn thấy mặt cậu cũng không dễ.” Giản Tùy Anh rót hai ly rượu, đưa cho hắn một ly.

Hoắc Kiều tiếp lấy rượu, cười ha ha: “Vậy cậu cứ coi như mục đích chính của lần này là đến gặp tôi có được không?”

Giản Tùy Anh cười cười, “Đẹp đi! Sao tôi phải quan tâm cậu? Chuyến này tôi tới vì thằng nhóc này, đến đây, nói chuyện chính sự trước, tôi trước kính cậu một ly.”

Hai người trừng điệp chạm cốc, đem rượu để một ngụm dốc vào trong bụng.

Thần sắc của Bạch Tân Vũ cùng Du Phong Thành giống nhau đều có chút lo lắng, Du Phong Thành đung bấp chân cậu dưới đáy bàn, ý bảo cậu bình tĩnh.

Giản Tùy Anh để chén rượu xuống, xoa xoa đầu Bạch Tân Vũ, “Chú mày sao đen đi thế này, không soi gương đấy à.”

Bạch Tân Vũ cười: “Đàn ông con trai phải đen chút mới hay.”

Giản Tùy Anh nheo mắt: “Hai năm trước chú còn nói lúc bấy giờ thịnh hành tiểu bạch kiểm, chú mày quyết cả đời làm tiểu bạch kiểm cơ mà.”

Bạch Tân Vũ lí nhí ngượng ngập: “Em cũng không còn con nít nữa.”

“Chú mày bây giờ thì lớn được bao nhiêu?” Giản Tùy Anh nắm lấy cằm cậu, tỉ mỉ quan sát gương mặt Bạch Tân Vũ, “Anh đá mày vào bộ đội để sửa tính sửa nét, hình như uốn nắn hơi quá độ có biết không? Thay đổi của chú mày làm mọi người rất hài lòng, bây giờ theo anh mày về.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Anh, em không thể về, anh không biết em mất bao nhiêu sức lực, ngâm bao nhiêu đắng chỉ để gia nhập Báo Tuyết đại đội đâu, em cũng chưa làm được gì, em không thể về.”

“Chú mày muốn làm gì? Mày cho rằng động đến súng ống dao rựa là vui lắm đó hả? Nếu mày có chuyện, cha mẹ chú mày làm sao bây giờ?”

Bạch Tân Vũ nghiêm túc nói: “Anh, em ngoại trừ là một người con ra, em cũng là một quân nhân, không có cộng đồng sao có thể có cá nhân chứ.”

Giản Tùy Anh nhủ mày: “Chú mày vào bộ đội đúng là học được kiểu cách, anh đây phải xem chú mày bị tẩy não thế nào, chú là em trai anh, anh thì không thể để chú ở trong binh chủng nguy hiểm như vậy được, thủ tục xuất ngũ anh cũng đã tìm người làm rồi, Hoắc Kiều bên này cậu thả nó đi được không.”

Hoắc Kiều sờ cằm không nói gì. Du Phong Thành trên mặt mặc dù tỉnh rụi, nhưng bàn tay ở dưới gầm bàn đã siết chặt.

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, “Anh, em không đi.”

Giản Tùy Anh nheo mắt, “Chú mày nói lại lần nữa.”

“Em là thành viên của Báo Tuyết đại đội, em không đi.”

Giản Tùy Anh giáng xuống đầu cậu một phát tát, “Con mẹ nó mày bị cái gì vậy? Từ nhỏ mày có thiếu ăn thiếu mặc không? Ai muốn mày đi bán mạng hả?”

Du Phong Thành lạnh lùng nói: “Anh ta lớn như vậy rồi, có thể tự quyết định.”

Giản Tùy Anh tâm tình cực kỳ kém, không khách khí đáp: “Không tới lượt cậu lo.”

Du Phong Thành giận dữ, vừa muốn nói gì đó, Hoắc Kiều đã dè đầu gối của hắn xuống, lạnh lùng quan sát Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ chột đứng lên, bốc chai rượu trên bàn đưa vào miệng tu ừng ực vài hớp.

Hành động này làm ba người đều kinh sợ, đây là rượu 53 độ đó.

Bạch Tân Vũ để bình rượu xuống bàn, lau miệng, đôi mắt có chút đỏ lên nhìn Giản Tùy Anh, “Anh, đạo lý trong lời anh nói em đều hiểu, hơn một năm nay em cũng đã cao lớn hơn không ít, có thể vì em đã trưởng thành, em mới không thể trở về với anh. Từ trước tới nay, nói trắng ra em là một người sống tạm bợ, không lý tưởng, phạm thời gian, tiêu pha quá nhiều sức lực vào mấy chuyện vô bổ, kết quả cái gì cũng không có, em không muốn tiếp tục sống như thế nữa. Từ lúc em vào bộ đội, chân chính bắt đầu thích ứng sinh hoạt trong bộ đội, có cảm giác đã tìm được giá trị của bản thân, từ trước tới nay em chưa từng dựa vào chính mình mà gạt hái được bất cứ thành công hay khen ngợi nào, có thể ở nơi này, em từ một binh nhì thường thường trở thành thành viên của đoàn bộ đội đặc chủng số một Tây Bắc, tất cả đều là tự thân em, anh, anh biết có bao nhiêu khó khăn không, anh có biết để đeo lên băng tay thêu hình Báo Tuyết có bao nhiêu khổ cực không anh, đời em lần đầu tiên thấy mình mạnh mẽ đến thế, lần đầu tiên đẩy anh à!”

Giản Tùy Anh lặng thinh nhìn cậu, dáng vẻ bất chấp mà khí phách của Bạch Tân Vũ làm cho y thấy vô cùng kinh ngạc và xa lạ, đây thật sự là thằng em y nhìn từ nhỏ đến lớn sao? Nghĩ lại lúc đó quyết định đẩy Bạch Tân Vũ vào bộ đội dưới cơn nóng giận của bản thân y, y thực sự không nghĩ tới, sẽ biến Bạch Tân Vũ thành một... một người đàn ông chân chính, không còn là tên quần áo là lượt bùn nhão không dính lên tường như trước kia nữa, không phải cái tên ngốc khiến y hận rên sất mà không thể thành thép như trước nữa, mà là một người đàn ông đủ năng lực để trở thành bộ đội đặc chủng. Từ trước y vẫn hy vọng Bạch Tân Vũ có thể có chút tiền đồ, hiện tại Bạch Tân Vũ thực sự đã khiến y nhìn với cặp mắt khác xưa, y lại không thể ngừng lo lắng.

Bạch Tân Vũ cầm lấy cánh tay Giản Tùy Anh, nhẹ giọng nói: “Anh, từ nhỏ đến lớn em cũng không làm trái ý anh, bởi vì em biết anh luôn đúng, bây giờ anh cũng đúng, nhưng em không thể theo anh, em là bộ đội đặc chủng, em đặt lòng trung thành ở nơi này, em không được phép trốn khỏi chiến trường hay lùi bước vì sợ chết!”

Giản Tùy Anh vuốt chén rượu, nhìn Bạch Tân Vũ thật sâu, biểu tình cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 74

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bạch Tân Vũ cũng nhìn thẳng Giản Tùy Anh, ánh mắt không có một tia lùi bước.

Giản Tùy Anh liếc Hoắc Kiều, chỉ vào Bạch Tân Vũ nói: “Đây là thứ cậu muốn cho tôi xem?”

Hoắc Kiều khẽ cười đáp: “Đúng, nếu cậu không tự mình đến đây xem, sẽ không bỏ cuộc, tôi có lừa cậu đâu chứ, nhìn cậu ta là biết, cậu ta là quân nhân, cậu không mang cậu ta về được đâu.”

Giản Tùy Anh nheo mắt lại, “Bạch Tân Vũ, anh mua một con Lamborghini bản hạn chế toàn cầu, nếu chú theo anh về, anh sẽ cho chú.”

“Lam...Lam...thật áy ả?” Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, đại khái không đoán ra chiều này của y.

“Từ nhỏ đến lớn có mỗi chú mày hay bốc phét, anh lừa chú bao giờ chưa?”

Trông mặt Bạch Tân Vũ trùng lớn đến muốn lòi ra ngoài, trong khoảnh khắc đó, cậu thật sự động lòng rồi á.

“Thế nào?”

Bạch Tân Vũ lí nhí: “Anh, cái xe đó đợi hai năm nữa có được không?”

“Có cái rắm.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, liếc mắt về phía Du Phong Thành cùng Hoắc Kiều, rồi mới ừ ừ nói: “Em...em vẫn không về với anh được đâu.”

Giản Tùy Anh nhin không được cho cậu một đập, “Cái thằng này mày điên rồi à! Mày đó?”

Bạch Tân Vũ than thở: “Anh, anh không hiểu đâu, bây giờ em không thể cun cút chạy theo lời anh được nữa đâu, anh về khuyên cha mẹ hộ em với nha!...”

Giản Tùy Anh lườm Hoắc Kiều, “Tôi cảm thấy chuyện này cậu không thể không liên quan.”

Hoắc Kiều vô tội nhún nhún vai, “Hàng năm tôi phụ trách tuyển nhận nhiều người thế, ai biết có cậu ta đâu chứ, Tùy Anh, em trai cậu đã trưởng thành rồi, để cho cậu ta tự quyết định con đường của mình đi.”

Giản Tùy Anh hỏi: “Chú mày định cầm rế ở đây đến bao giờ?”

Bạch Tân Vũ vừa muốn mở miệng.

Giản Tùy Anh chỉ vào mũi cậu nói: “Không cho phép nói với anh mày là chú mày không biết hoặc phải xem tình huống gì đó, cho tao một mốc thời gian, để lúc tao về còn có cái để khai báo với cha mẹ chú mày, tao cũng không thể nói với bọn họ là mày định chết rử ở đây!”

Một lần nữa Bạch Tân Vũ nhin không được mà liếc mắt sang Du Phong Thành.

Giản Tùy Anh cả giận quát: “Mày nhìn người ta làm cái gì?”

Bạch Tân Vũ lập tức đáp: “Hai năm!” nếu hai năm sau Du Phong Thành sẽ vào học viện quân sự, như vậy hai năm sau, cậu cũng sẽ rời Báo Tuyết đại đội! Cậu biết mình không thể ngơ ngẩn ở Báo Tuyết đại đội quá lâu, cơ bản bộ đội đặc chủng thay máu rất nhanh, cho dù không có chuyện gì ngoài ý muốn khi ở trên chiến trường, huấn luyện cường độ cao suốt một thời gian dài sẽ tàn phá cơ thể con người vô cùng kinh khủng, sớm muộn gì cậu cũng phải rời đi.

Giản Tùy Anh nói: “Tốt, hai năm, hai năm sau chú mày cút về Bắc Kinh cho anh, mặc kệ lúc đấy chú mày còn muốn ở lại bộ đội hay không, mày cũng không thể ngồi ngốc ở Tân Cương cả đời.

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Anh, em hứa với anh.”

Giản Tùy Anh ngó Bạch Tân Vũ, ngứa tay muốn đập cậu, nhưng vẫn nhin xuống, Bạch Tân Vũ cả người cơ bắp rần rần, khiến Giản Tùy Anh cảm thấy cho dù có đánh chắc cũng không đau, y cảm thấy có hơi oái, tựa như Bạch Tân Vũ không phải từ từ lớn lên, mà chỉ trong một ngày đã từ đứa con nít biến thành người lớn, khiến cho y không khỏi có cảm giác mất mát. Y tức tối nói: “Qua đây hầu rượu anh mày.”

Bạch Tân Vũ rót hai ly rượu, “Anh, em kính anh một chén, chỉ một chén thôi, mai em còn phải tập luyện.”

“Uống có tí rượu này đã ảnh hưởng đến huấn luyện? Mày vào bộ đội mà tư lượng không tăng thì mày vào làm gì.”

Bạch Tân Vũ cười sáng sủa: “Nuôi cơ bắp cho lớn.”

Giản Tùy Anh vỗ xuống đầu cậu, cười mắng: “Đức hạnh.”

Bạch Tân Vũ kính Giản Tùy Anh một chén rượu, rồi nhin không được ôm lấy hông y, lấy đầu cọ cọ hóm vai y, “Anh, em nhớ anh lắm á.”

Dường như Giản Tùy Anh cũng đã tập mãi thành quen: “Đừng dính vào, đi lấy thịt dê lại đây.”

Bạch Tân Vũ ngoan ngoãn nghe theo Giản Tùy Anh đi cắt thịt dê.

Hoắc Kiều vô cùng hứng chí quan sát cặp đôi anh em này, còn Du Phong Thành thì khó chịu đầy mặt.

Bạch Tân Vũ vừa gấp thức ăn cho Giản Tùy Anh, vừa giấu giấu giếm giếm dò hỏi: “Anh, em nghe mẹ em nói công việc làm ăn của anh cũng ổn hơn rồi... vẫn cùng thằng cha kia... người kia, quyết định?”

Giản Tùy Anh gạt đầu, “Ồ, đúng thế.”

Bạch Tân Vũ một bộ không tin, “Hai người gặp mặt hai bên gia đình chưa?”

“Dĩ nhiên, anh mày cũng chẳng cần bí mật, giấu giếm để làm gì.”

“Nhưng hai người đều là...” đều là đàn ông mà. Tuy Bạch Tân Vũ cảm thấy mình không có tư cách gì để chất vấn Giản Tùy Anh, bảo cậu come-out, chưa chắc cậu đã có dũng khí đó, chỉ ít cậu lúc này, Trời thì cao mà Hoàng đế lại xa, không cần suy tính đến chuyện sau này, lại thêm thái độ của Du Phong Thành lúc nào cũng ra vẻ mập mờ, cậu cũng không thể tự u mê đến cả đầu bốc hỏa được. Cậu thực sự bội phục anh trai mình, từ nhỏ đến lớn anh trai đều độc lập một đường, chính mình sống một cuộc sống ngạo mạn, chưa bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì, khí phách cùng sự phóng khoáng đó thật sự khiến người ta không muốn sùng bái cũng khó.

Giản Tùy Anh không cho thế là phải, “Lẽ nào chú mày thấy anh tìm đàn bà?”

Bạch Tân Vũ giờ ngón cái lên, “Anh, anh lợi hại, cơ mà em không thích thằng cha kia lắm.” Bạch Tân Vũ tiến đến bên tai y nhỏ giọng nói: “Thằng đó chả lừa anh còn gì.”

Giản Tùy Anh nhai thịt dê, ngó nhăn cười trên tay mình nói: “Ồ, thì đúng thế, hần biểu hiện không tệ, tạm thời anh mày tha cho hần một thời gian, cứ như vậy đi, mày ở trong bộ đội học mấy cái Đông Tây, về sau nếu nhóc đó còn dám chọc anh mày, mày về thiên nó cho anh, ra tay sạch sẽ một chút, đừng để người ta điều tra ra.”

Sắc mặt Bạch Tân Vũ hơi biến, “Anh... em em không làm cái đó được.”

Giản Tùy Anh cười ha hả, “Thằng nhỏ ngốc này, mày còn tưởng là thật đấy à.”

Hoắc Kiều cũng cúi đầu cười rộ lên, “Tân Vũ, cậu nói sai rồi, chúng ta làm được, còn có thể làm ra rất nhiều chuyện khác nữa, nhưng mà phải xem đối tượng đã.”

Bọn họ tán gẫu đôi chút chuyện trong bộ đội, vô tình uống hơi nhiều rượu. Hoắc Kiều cấp giấy phép đặc biệt cho Bạch Tân Vũ ngủ lại ở bên ngoài một tối, sau khi cậu cùng Giản Tùy Anh rời khỏi quán rượu lại tiếp tục trò chuyện, cậu cũng không biết một tối kia mình đã nói được bao nhiêu, cuối cùng vì cảm thấy có lỗi với bố mẹ, cậu chừng như sắp khóc.

Hôm sau, dưới sự giám sát của Giản Tùy Anh, cậu chính thức gọi một cuộc điện thoại về nhà, cùng cha mẹ trao đổi tường tận một phen, rốt cục cũng làm cho bọn họ hiểu, cũng coi như buông xuống được nỗi lo lớn nhất trong lòng mình.

Giản Tùy Anh còn có nhiều việc phải bận bịu ở công ty, xế chiều hôm đó liền bay về Bắc Kinh, Bạch Tân Vũ tự mình tiễn y đến sân bay.

Giản Tùy Anh nói, “Được rồi chú đừng xuống xe, đưa đến đây là được rồi!”

Bạch Tân Vũ lưu luyến không rời mà nhìn y. “Anh, cha mẹ đều phải nhờ anh chiếu cố rồi.”

Giản tùy Anh liếc cậu một cái, “Biết rồi, nhiều năm như vậy chẳng lẽ đến lượt chú mày lo sao?”

Bạch Tân Vũ áy náy nói: “Chờ anh già rồi em chăm anh cho.”

“Cút con nghe mày đi, anh mày hơn mày có năm tuổi thôi, nói không chừng mày chết trước anh mày đấy.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Như thế cũng tốt.”

Giản Tùy Anh định thần nhìn cậu, than nhẹ một tiếng, dùng tay đè đầu cậu xuống, “Chú mày thực sự thay đổi rồi, giờ giống một người đàn ông có trách nhiệm rồi.”

Đôi mắt Bạch Tân Vũ sáng lên, cảm động nói: “Anh, em lớn đến như thế này, đây là lần đầu tiên anh khen em.”

“Đây là vì hồi trước chú không có chí tiến thủ.”

“Vây cũng được...” Bạch Tân Vũ ngượng ngùng nói, “Anh, bây giờ giống em trai lý tưởng của anh không?”

Giản Tùy Anh nhìn cậu một lát, cười khẩy nói: “Sắp.”

Bạch Tân Vũ lộ ra một cái cười.

“Tiểu tử bây giờ nghe kỹ cho anh, nhất định phải đảm bảo an toàn của bản thân, không cần thể hiện, nghỉ lại trong nhà còn có bao nhiêu người đang mong ngóng chú mày, chú mày phải về nhà bình an, biết không.” Giản Tùy Anh nghiêm túc nói.

Bạch Tân Vũ dùng sức gật đầu, “Anh, anh yên tâm.”

“Được rồi, anh đi đây.”

Bạch Tân Vũ bắt lấy cánh tay y, “Anh, về sau em sẽ thường xuyên gọi điện cho anh, có chuyện gì anh cũng phải nói cho em biết nha, bây giờ mỗi tháng em có hai ngày nghỉ, xin một cái là có thể rồi đi, trong nhà có chuyện gì, lúc nào em cũng có thể bay về, bây giờ em không giống hồi xưa nữa, em có thể giúp cho anh rồi.”

Giản Tùy Anh nhếch miệng cười cười, “Anh mày không phải xã hội đen, mày thì giúp anh được cái gì?”

“Em chính là giữ thể diện cho anh cũng ổn mà.”

Giản Tùy Anh vỗ vỗ đầu cậu, “Anh biết rồi.”

Bạch Tân Vũ ôm chặt lấy Giản Tùy Anh, “Anh, anh phải nhớ em đấy, có người yêu khác rồi cũng đừng quên em đó.”

Giản Tùy Anh cười mắng: “Bớt nói chuyện vớ vẩn, đi.” Y xuống xe, xách hành lý, phất phất tay hướng Bạch Tân Vũ, xoay người đi.

Bạch Tân Vũ nhìn theo bóng lưng thon dài của Giản Tùy Anh, vành mắt có chút nóng lên, khi cậu lớn lên phạm rất nhiều sai lầm, cho dù Giản Tùy Anh có hùng hổ đánh đập cậu đến như thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn tha thứ cho cậu, nếu không phải do quyết định của Giản Tùy Anh, làm sao cậu có thể vào bộ đội, hoàn toàn thay đổi cuộc sống của chính mình? Một ngày nào đó, cậu nhất định phải báo đáp anh.

Lái xe trở lại căn cứ, đã là buổi tối, cậu vừa vào phòng, Du Phong Thành đã hỏi tới, “Anh của anh không nói gì với anh đấy chứ!?”

Bạch Tân Vũ ù ù cạc cạc, “Nói cái gì cơ?”

Du Phong Thành bĩu môi, “Ai biết anh ta nói gì để dụ dỗ anh trở về.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Ngay cả Lamborghini tôi cũng từ chối rồi, còn mê hoặc gì mà tôi không chống lại được?”, nói đến xe, trên mặt cậu lại đeo lên vẻ tiếc hận, khoa trương bụng trái tim kêu lên: “Ôi trái tim bé nhỏ của tôi a....”

Du Phong Thành túm ngã cậu xuống giường, cười nhẹ nói, “Để tôi sờ sờ thử xem trái tim anh nhỏ thế nào.” nói xong tay đã luồn vào trong quần áo Bạch Tân Vũ, thỏa thích vuốt ve.

Bạch Tân Vũ hôn chóc lên cằm hắn, “Ngày hôm nay huấn luyện thế nào? Có mệt hay không?”

“Mệt.”

Bạch Tân Vũ cười cợt: “Tôi lười được một ngày, thoải mái ghê.”

“Thế bây giờ tôi cho anh vận động một chút.” Du Phong Thành hôn rồi xoa nắn thân thể cậu, nhiệt tình giữa hai người chỉ một chốc đã...

Vài ngày sau, đội trưởng Báo Tuyết đại đội Hàn Trác trở về sau khi rời khỏi căn cứ hơn một tháng, trên mặt hắn đầy sát khí, khiến cho sắc mặt của Hoắc Kiều cùng Lão Sa đều ngưng trọng, ba người vào phòng họp, nửa ngày vẫn chưa trở ra.

Đám lính già lập tức biết đây là do nhiệm vụ sắp tới, đám lính mới cũng đều dự cảm được điều gì, tâm tình có chút kích động.

Buổi tối com nước xong, người của trung đội 7 bị Hoắc Kiều cùng Lão Sa triệu tới phòng họp, trong phòng hội nghị Hàn Trác đã đi mất, Hoắc Kiều liền vào thẳng vấn đề: “Chúng ta nhận được một nhiệm vụ.”

Bạch Tân Vũ nhin không được bắt lấy cánh tay Trần Tĩnh, trong lòng cậu có vẻ khẩn trương, nhưng cùng lúc cũng có chút hưng phấn, rốt cuộc cũng tới

lúc, rốt cuộc cũng được bắn đạn thật và kẻ địch chân chính rồi.

Hoắc Kiều tay chống bàn, ánh mắt sắc bén đảo qua bọn họ, “Chúng tôi nhận được tin tình báo, có một nhóm người Afghanistan tách ra từ phần tử khủng bố muốn vượt qua dãy Côn Lôn nhập cảnh, nhân số có khả năng lên đến 100 người, đây là một lần hành động rất quy mô. Các cậu đều đã biết, bộ đội đặc chủng được nuôi dưỡng ở Tân Cương, tác dụng quan trọng nhất chính là để đánh dẹp những phần tử khủng bố muốn vượt biên làm loạn này, trong thời khắc nguy cấp như hiện tại, các cậu phải đồng lòng biến thành một cái khiên, vững vàng đứng vững ở biên cương tổ quốc, kiên quyết không cho đám súc sinh này vượt qua đường biên giới nửa bước!”

Trong phòng hội nghị lặng ngắt như tờ, biểu cảm của tất cả mọi người đều nghiêm túc.

“Để có được tin tình báo này, hai thành viên người dân tộc Duy Ngô Nhĩ của Báo Tuyết đại đội được cất cử ra ngoài đã một đi không trở lại, sự hi sinh của bọn họ có giá rất cao, tiền mua chính là cái đầu đất giá của tên trùm số đám phần tử khủng bố này, nhiệm vụ lần này chính là giết bọn chúng, sạch sẽ.” Về mặt Hoắc Kiều đầy sát khí, khiến người ta trông đã khiếp sợ, hần nhìn về hướng Du Phong Thành, “Bảy người mới gia nhập, đây là nhiệm vụ thực chiến đầu tiên của các cậu, nói cho tôi biết, các cậu đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Bảy người nhất tề mở miệng hô lớn, “Đã, sẵn, sàng!”

“Bọn chúng nhiều người hơn ta, hơn nữa đã được huấn luyện, phải làm sao?”

“Giết!”

“Bọn chúng có vũ khí hạng nhẹ, có thuốc nổ, hơn nữa không hề sợ chết, phải làm sao?”

“Giết!”

Hoắc Kiều vỗ bàn một cái, “Lần này tôi tự mình dẫn đội, bên dưới đảm nhận nhiệm vụ phân tích cho tôi.” Hoắc Kiều mở máy chiếu, các loại tài liệu tuyệt mật xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Bọn họ thảo luận mất cả một buổi tối, đặt ra kế hoạch sơ bộ, vì lần này số lượng những kẻ vượt biên khá nhiều, đây chính xác là một nhiệm vụ lớn toàn trung đội phải dốc toàn lực, còn phải phối hợp với lính biên phòng. Bạch Tân Vũ quan sát những tài liệu kia, nghĩ đến vài ngày tới bản thân sẽ chân chính ra trận giết địch, chỉ cảm thấy máu nóng cuộn cuộn, hồn quân nhân hoàn toàn được đốt lên. Giống như những gì cậu đã được giáo dục trong bộ đội hơn một năm nay, phía sau là hạnh phúc và bình an của đồng bào tổ quốc, cậu vì ngay lập tức có thể tự tay đâm chém kẻ địch mà nhiệt huyết sôi trào!

Hai ngày sau, bọn họ ngồi trên trực thăng vận tải [1], bay đến núi Côn Lôn.

Từ trên tầng cao của núi Côn Lôn, Bạch Tân Vũ ngắm nhìn mảnh tuyết son nguy nga nơi cậu đã từng cắm rễ một năm, xúc động vô cùng, đại đội trước kia của cậu cũng đóng quân ở núi Côn Lôn, chắc bây giờ vẫn đang thao luyện không chút nhàn nhã, Phùng Đông Nguyên, Tiền Lượng, Võ Thanh, mọi người có khỏe không? Lần trước liên lạc, là lúc cậu vừa mới gia nhập Báo Tuyết đại đội, bây giờ cũng đã qua một tháng rồi, cậu lại có chút nhớ bọn họ....

Mặt Trần Tĩnh dán vào cửa sổ, nhẹ giọng: “Đại đội đang ở phía dưới đó!”

“Đúng thế! Bây giờ sắp vào đông, chắc chắn đã lạnh đến co ro rồi.” Bạch Tân Vũ cười khỏ một tiếng, “Thật muốn trở về nhìn quá.”

Lão Sa ngồi đối diện bọn họ nói: “Các cậu đang nói đến xx đoàn à?”

“Đúng vậy, trung đội trưởng, anh không phải cũng từ xx đoàn đến đây chứ?”

Lão Sa cười cười, “Dĩ nhiên, mấy người biết Võ Thanh không?”

Ánh mắt Bạch Tân Vũ sáng lên, “Biết chứ, là đội trưởng của tôi.”

Lão Sa nhú mày, “Tôi nghe nói anh ta ở ban bếp núc, tại sao lại là đội trưởng của cậu?”

Bạch Tân Vũ ngần ra, thầm nghĩ miệng mình tiện, lúc đầu trong Báo Tuyết đại đội không có ai biết cậu đã từng ngần ngợ ở ban bếp núc, người ta cũng không tin một binh sĩ có thể vượt qua tuyển chọn sơ cấp rồi còn trụ lại được Báo Tuyết đại đội, sẽ là cái thằng lẩn lộn từ ban bếp núc mà ra, vậy cũng tốt, thế mà chính cậu lại lỡ miệng. Cậu lúng túng đáp đáp không khí, không biết xoay sở ra sao.

Hoắc Kiều lớn tiếng nói: “Trước đây cậu ta chính là từ ban bếp núc đi ra đấy.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong khoang đều không dám tin nhìn về phía Bạch Tân Vũ.

Du Phong Thành cùng Trần Tĩnh không ngừng cười ngặt, Yến Thiếu Trăn thì nâng mặt, bộ dạng khá là hứng thú.

Bạch Tân Vũ cứng cổ, “Nhìn cái gì mà nhìn, người trong ban bếp núc của đại đội 3 đều là kỳ nhân.”

Lão Sa sờ cằm một cái, “Chắc cũng đúng, Võ Thanh đã từng là tay súng thiện xạ trong truyền thuyết của Báo Tuyết đại đội.”

Bạch Tân Vũ đặc ý nói: “Trung đội trưởng, tôi là đồ đệ của đội trưởng Võ, kỹ thuật bắn của tôi cũng là một tay anh ấy dạy dỗ.”

Lão Sa nhìn cậu chăm chăm, “Cậu to mồm như thế, không sợ làm mất mặt sư phụ mình sao, chỉ cậu mấy hồi, còn khurót mới thành một tay súng thiện xạ.”

Bạch Tân Vũ ngượng ngùng đáp: “Tôi là tay súng thiện xạ tương lai đó.”

Trần Tình nói: “Trung đội trưởng, nói cho bọn tôi biết một chút về đội trưởng Võ đi, để cho chúng tôi tưởng tượng được mấy chuyện trước đây.”

Lão Sa hắng giọng một cái, “Lúc Võ Thanh ở đỉnh cao, tôi mới là lính mới của Báo Tuyết đại đội...”

Lão Sa cùng đám lính già kể chút cô sự của Võ Thanh, một câu chuyện cũ rung động tâm can về tay súng bắn tỉa trong truyền thuyết lập tức được phơi bày trước mọi người, Bạch Tân Vũ thế mới biết, lúc mình ở đại đội nghe tiếng Võ Thanh, thực ra chỉ là chút da lông, từ miệng Lão Sa mà luận ra thì Võ Thanh tuyệt vời hơn nhiều lắm, nguyên nhân khiến hắn bị thương rồi rút lui, cũng càng bi tráng hơn. Bọn họ cứ nói chuyện như vậy, mấy bay đã đáp xuống một trạm tiếp nhiên liệu biên phòng.

Đây là lần đầu tiên Bạch Tân Vũ đến nơi đóng quân của lính biên phòng, trước đây cậu chỉ xem qua trên Tivi mới biết lính biên phòng khổ đến như thế nào, nhưng nếu không phải tự bản thân đến để trải nghiệm một lần, cơ bản không có cách nào cảm thụ được một phần mười.

Trạm tiếp nhiên liệu kia rất nhỏ, không chênh lệch với sân thể dục của một trường học là bao, ngu tại Tuyết Sơn trắng xóa một mảnh, ký túc xá cùng nhà kho lẻ loi đứng sừng sững, dường như vô cùng nhỏ bé. Nguyên nhân là do tỉ lệ sử dụng của trạm tiếp nhiên liệu này không nhiều cho lắm, chỉ có một tiểu đội – 6 người đóng quân, chu vi 200 km xung quanh hoang tàn vắng vẻ, xe tiếp tế cứ mỗi hai tuần mới tới một lần, đó là cơ hội duy nhất để bọn họ tiếp xúc với bên ngoài. Cuộc sống của bọn họ khổ khan đến chỉ có một cái thao trường nhỏ cùng vài cái nhà kho, trước mặt là núi tuyết bất biến, suốt năm giá lạnh, cây cỏ không mọc nổi. Bạch Tân Vũ ngẫm rằng bản thân từng oán giận với sinh hoạt khổ cực ở liên đội cũ, bây giờ gặp được mấy chiến hữu biên phòng này, chỉ cảm thấy xấu hổ không nguôi. Đó không phải chỉ 1, 2 ngày đóng quân nơi đây, mà là từ từ ngày qua ngày, năm qua năm, Bạch Tân Vũ không có cách nào tưởng tượng nổi những người trẻ tuổi trên dưới 20 này làm sao có thể vượt qua cuộc sống như vậy, vừa nghĩ đến còn có rất nhiều chiến sĩ biên phòng giống như bọn họ hi sinh chính tuổi thanh xuân của mình, bảo vệ biên cương tổ quốc, trong lòng ngoài kính nể, vẫn chỉ có kính nể.

Bọn họ lấy được trang bị trước thời gian quy định ở trạm tiếp nhiên liệu, còn gặp được người dẫn đường qua Tuyết Sơn, hơn sáu mươi người chia ra ngồi trên bốn cái xe tải nhỏ, đi sâu vào trong dãy Côn Lôn.

Nhiệt độ ban ngày trên núi là âm 10 độ, sớm muộn gì cũng có thể tụt xuống âm 20 độ, bọn họ tỏ vẻ nghiêm trang, nhưng vài tên lính mới thật ra tâm tình bất định.

Buổi tối, bọn họ đóng quân ngoài trời trên Tuyết Sơn, Hoắc Kiều, Lão Sa cùng người dẫn đường ở một bên bàn bạc cái gì đó, những người khác núp bên cạnh đồng lửa vừa làm cơm, vừa chà tay giậm chân.

Bạch Tân Vũ hắt xì, “Tổ bà nó lạnh quá đi, khí lạnh ở Tân Cương đúng là chen vào được đến xương tủy người ta.”

“Còn chưa phải lúc lạnh nhất đâu.” Yên Thiếu Trần trở qua trở lại đồng lửa, “Nước sôi rồi kìa! Mau nhúng thịt dê vào.”

Bọn họ nhanh nhẹn nấu một nồi canh thịt dê, một ngum canh thịt, một ngum rượu xái, thân thể rất nhanh ấm lên.

Chỉ chốc lát sau, Hoắc Kiều ngồi qua, nhấp rượu lên đồ vào trong bình hai cái.

Du Phong Thành hỏi: “Đội phó, thế nào rồi?”

Hoắc Kiều nói: “Ngày mai chúng ta sẽ không thể ngồi xe, phải hành quân bộ, độ quen thuộc với núi Côn Lôn của đám người kia không chênh lệch là bao so với dân bản xứ, người của chúng ta cũng phải chia thành ba nhánh, đánh chặn bọn chúng từ ba hướng.”

Lão Sa nhếch miệng cười cười: “Lúc đấy có thể làm thịt thống khoái rồi đây.”

Trần Tình ôm đầu gối, “Đội phó, trung đội trưởng, lần đầu tiên hai người thi hành nhiệm vụ, trong lòng nghĩ gì?”

Hoắc Kiều cười nói: “Giống những gì các cậu nghĩ thôi, vừa sợ, vừa mong chờ, sợ chính mình chết, mong chờ có thể lập công.”

Hàng mi dài của Trần Tình khẽ chớp, “Thế lần đầu tiên giết người thì sao?”

Hoắc Kiều nheo mắt, hồi tưởng một chốc, “Lúc các cậu thấy đám người đó, các cậu sẽ hiểu, bọn chúng chính là đám dã thú khoác da người, từ nhỏ đã bị truyền bá các loại hận thù tây nảo, không biết chữ, không có nhân cách hay đạo đức, nói không chừng bọn họ căn bản cũng không biết người hẳn mạng hình dạng gì, giết những kẻ như vậy, trong lòng không có gì để vương bận.”

Trần Tình gật đầu, trầm mặc im lặng.

Hoắc Kiều tiến tới, nâng cằm anh lên mà cười nói: “Làm sao đây nha? Cậu sẽ không sợ thật đấy chứ?”

Trần Tình cười cười, “Không đến mức....Đội phó, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh.”

Hoắc Kiều đáp: “Tôi đã viết 16 bài thơ rồi, đợi đến lúc xong 20 bài tôi phải đi nói chuyện với nhà xuất bản, để cho bọn họ nhìn xem cái gì gọi là nhu tình của kẻ sắt đá.”

Trần Tĩnh bất đắc dĩ nói: “Không phải cái đó.”

“Ah, thế cậu muốn hỏi gì?”

“Trước đây khi anh còn là trung đội trưởng của tôi, anh liền giựt dây bảo tôi đến Báo Tuyết đại đội, sao anh biết tôi sẽ hợp với nơi này hay không?”

Hoắc Kiều cười cười: “Cái này ầy à, tôi cũng không biết nữa, là trực giác đó! Tôi cảm thấy người như cậu, làm cái gì cũng đều nỗ lực, làm cái gì cũng đều tích cực, làm bộ đội đặc chủng cũng nhất định xứng chức.”

Trần Tĩnh ngưng ngưng nói: “Có đôi khi tự tôi cũng không biết mình có được không nữa.”

Bạch Tân Vũ ở một bên lắng nghe, trong lòng có chút xúc động. Trần Tĩnh tuy chưa bao giờ phụ lòng người khác, nhưng ở trên người anh, cho đến lúc này Bạch Tân Vũ cũng chưa bao giờ thấy qua tự ti cùng sợ hãi, Trần Tĩnh vẫn luôn là tiểu đội trưởng ưu tú, ngay thẳng vô tư, dốc lòng dốc sức, Bạch Tân Vũ kinh ngạc, là bởi vì lần đầu tiên cậu ý thức được trong lòng Trần Tĩnh cũng hàm chứa rất nhiều bất an, cũng như cậu. Nhưng dường như điểm bất đồng chính là, trong lòng Trần Tĩnh vẫn có niềm tin của riêng anh, cho dù làm cái gì cũng vẫn kiên định như thế, còn cậu thì suốt cả quãng đường vẫn không ngừng tìm kiếm niềm tin của mình, bây giờ cuối cùng cũng tìm ra, cậu cũng có thể kiên định như vậy rồi chứ.

Hoắc Kiều ôm lấy bờ vai Trần Tĩnh, dùng đầu cọ vào đầu anh, “Cậu là người tôi nhìn trúng, cậu phải đi.”

Mọi người vây quanh đồng lửa trò chuyện trong chốc lát, thừa dịp cơ thể còn ấm áp, nhao nhao trở về lều đi ngủ.

Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ chen chúc trong lều, lặng lẽ nắm lấy tay nhau trong bóng tối.

Nhiệm vụ lớn ngay trước mắt, kỳ thực ai cũng có hơi mất ngủ, trong lều không ngừng truyền đến tiếng trở mình.

Du Phong Thành mở mắt quan sát cậu, Bạch Tân Vũ cũng yên lặng nhìn hắn, cực thấp giọng thì thào: “Không ngủ được.”

Du Phong Thành vuốt vuốt lưng cậu, “Phải ngủ.”

“Ánh mắt cậu thật đẹp.” Bạch Tân Vũ chăm chú mà ngắm nhìn đôi mắt sáng ngời khác thường trong bóng đêm của hắn.

Du Phong Thành nhắm hai mắt lại, “Nhanh ngủ đi.”

Không biết vì sao Bạch Tân Vũ lại hồi tưởng đến thời gian trước khi bước vào vòng khảo nghiệm tâm lý, Yến Thiếu Trần từng nói với cậu những lời này, Yến Thiếu Trần nói, ánh mắt của cậu vẫn cứ mãi theo sau Du Phong Thành, nhưng cậu lại không biết đôi mắt Du Phong Thành luôn dõi theo ai.

Đôi mắt sáng ngời kia của Du Phong Thành, cuối cùng là dõi theo ai?

ΨΨΨ

Hết chương 74

Lời của Editor: Mình đã lành lặn trở về.

Trái tym hủ nữ yếu đuối bé nhỏ phải làm sao với cặp Kiều Tĩnh này đây. Tiểu đội trưởng à, thẳng chả làm hấn một bài thơ khen cậu lên tận trời kia, cái đoạn Hoắc Kiều nói là nguyên văn từ tác giả nhé, mình không chém đùng ném gạch mình (´ω`) Chung quy lão Thiên cũng thả thính level max làm chị em cứ YY tới lui, nhưng cuối cùng bà ấy cũng không có viết chuyện riêng cho chị em thăm đâu (*´=´*).

Chú thích:

[1] Trục thẳng vận tải:

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 75

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, bọn họ đã chuẩn bị xuất phát.

Điện báo mới nhất nhận được, nhóm người kia vì né tránh truy đuổi, đã phân tán đội ngũ, bọn họ cũng chỉ có thể chia quân số của mình thành ba nhánh. Bốn người cùng ký túc xá với Bạch Tân Vũ đều đi theo Hoắc Kiều, lặng yên không một tiếng động mà lên vào sâu trong núi Côn Lôn.

Bây giờ mới chớm đông, tuyết phủ trên núi Côn Lôn còn chưa quá dày, đường cũng không khó đi, có nhiều chỗ còn để lộ ra mỏm đá, nhưng nhiệt độ thì vẫn y như thế, lạnh đến khiến người ê răng.

Tiếp giáp biên giới Trung Quốc, có bảy làng nhỏ tương liên với nhau, đó là một địa khu mà ngay cả tên cũng bị che giấu trên Internet, dù thể loại người tạp nham vượt biên qua núi Côn Lôn đều trà trộn ở trong đó, phần tử khủng bố, nhập cư trái phép, buôn lậu, thuốc phiện, săn trộm, cướp mỏ, hầu như đều phải thực hiện các loại giao dịch hoặc tiếp tế ở đây, nơi này không có pháp luật, quy tắc vận hành duy nhất là phong tục địa phương đã được lưu truyền hơn một nghìn năm nay, thành phần dân cư vô cùng phức tạp, là một dải đất khiến người đau đầu, sò dĩ chưa bị càn quét sạch sẽ, ngoại trừ phải tôn trọng với phong tục tập quán của dân bản địa, quan trọng hơn cả là giữ lại nơi này sẽ có những tác dụng không thể nói ra.

Lướt qua đường biên lãnh thổ của một nước khiến người ta lâm vào nguy hiểm trùng trùng, đám phần tử khủng bố không bao giờ cười trên xe tải mà vượt qua núi Côn Lôn, đa số đều muốn lên vào thôn làng để lấy tiếp tế, mà nhiệm vụ của bọn họ, chính là phải tìm được nhóm người kia rồi tiêu trừ. Nhưng chẳng qua là muốn tìm những thấy những kẻ đó cũng không phải chuyện dễ dàng, những thôn làng này quá hoang vắng, có đôi khi hai gia đình vậy mà cách nhau đến 1 km, hơn nữa không có đường cái hay điện nước, muốn săn người ở nơi như thế này, kỳ thực không khác lắm so với việc đánh du kích ở Tuyết Sơn, huống chi bọn họ chỉ có trong tay khuôn mặt của vài người.

Bọn họ đi cả một ngày, trời bắt đầu trở tuyết.

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu nhìn lên, cảm thán: “Đây là trận tuyết rơi đầu tiên trong năm nay.”

Hoắc Kiều thờ dài một hơi: “Ai nha, tôi lại muốn làm thơ rồi.”

Trần Tĩnh cười nói: “Đội phó à đủ rồi đó.”

Hoắc Kiều nháy mắt, “Làm sao thế, tôi đây không phải gọi là văn võ song toàn ư.”

Bạch Tân Vũ nhớ đến đám thơ tình hề hề sồn da gà kia của Hoắc Kiều, không khỏi cười nói: “Đội phó, những bài thơ đó anh viết cho tình nhân nào thế.”

Hoắc Kiều “Sách” một tiếng, “Đó là một loại tình cảm trong lòng, cũng không nhất định là muốn viết cho ai.”

Bạch Tân Vũ cười hi hi nói: “Anh cứ nói thẳng là mình không có bạn gái cho nó vuông á.”

Hoắc Kiều đáp mông cụt một phát, “Cậu thì biết cái gì, thời gian của tôi đây không phải đều dâng hiến cho quốc gia sao, chỗ này thẳng nào có bạn gái hả? Hả? Kéo ra ngoài đập chết.”

Mấy người phá lên cười ha ha.

Yến Thiều Trăn cười nói, “Đội phó, anh thích kiểu như thế nào? Tôi giới thiệu em gái tôi cho anh nè?”

Hoắc Kiều máy mắt, “Có ảnh chụp em gái cậu không?”

Ngón tay Yến Thiều Trăn chỉ vào mình, “Bề ngoài của con bé không khác tôi lắm, có đủ sức thuyết phục hay không?”

Một người trong đội có biệt hiệu là A Trọc lập tức bu lại, “Tiểu Yến Tử, đội phó không thích thì phải cho tôi đó!”

Khi chấp hành nhiệm vụ, bọn họ không thể gọi tên thật của nhau, phải cần đến một biệt danh, Trần Tĩnh là Tiểu đội trưởng, Du Phong Thành kêu là Tiểu ngư [1], Bạch Tân Vũ chả hiểu làm sao, bị gọi là Bạch Tiểu công chúa, cậu nát óc nghĩ không thông, rốt cuộc là ai thiếu đạo đức đến độ mang biệt danh anh Vượng đặt cho cậu lưu truyền tới Báo Tuyết đại đội.

Yến Thiều Trăn ghét bỏ mà đẩy mặt hấn ra, “Em gái tôi mới chường mắt cậu.”

Mọi người lại một hồi cười to.

Du Phong Thành trắng mắt liếc Yến Thiều Trăn, “Em gái cậu lớn lên giống cậu có gì tốt, khuôn mặt như thế vừa nhìn thấy đã biết là dạng hoa tâm.”

Yến Thiều Trăn tròn mắt, “Hô, cậu tin thuật xem tướng từ bao giờ vậy? Nếu nói đến tướng mạo, dạng mặt như của cậu tuyệt đối là trời sinh đã cay nghiệt bạc tình.”

“Từ đâu mà cậu nhìn ra?”

“Thế từ đâu mà cậu cũng nhìn ra?”

Mất thấy hai tên này lại muốn gây lộn, Hoắc Kiều vốc lên nắm tuyết chọi vào mặt họ, “Ồn ào cái gì, hôm nào đưa tôi xem ảnh, tự tôi phán đoán tướng mạo.”

Du Phong Thành nhíu mày, “Cậu, cậu muốn làm gì?”

Tuy trong Báo Tuyết đại đội ai cũng biết quan hệ giữa Du Phong Thành cùng Hoắc Kiều, nhưng đây là lần đầu tiên Du Phong Thành gọi Hoắc Kiều là “Cậu” trước mặt nhiều người như vậy, những người khác dù vậy cũng không phản ứng gì, nhưng Bạch Tân Vũ lại sùng sốt, Du Phong Thành vô cùng khinh thường chuyện nhờ vả vào quan hệ, cho nên tự có bối cảnh gì cũng không hề la lên, bây giờ hắn vậy mà lại gọi Hoắc Kiều là “Cậu” trước mặt mọi người, khiến Bạch Tân Vũ có một loại cảm giác khó nói ra. Lẽ nào là bởi vì Du Phong Thành chán ghét Yến Thiếu Trăn sao?

Hoắc Kiều nhún nhún vai, “Được rồi được rồi, ngưng tán hươu tán vượn, tốc độ của chúng ta không phải đang bị chậm lại à? Nếu tới trễ hơn so với đám Lão Sa, tôi ghim các cậu đấy nhé.”

Bạch Tân Vũ bước cạnh Du Phong Thành, một hồi, cậu lấy giọng đùa giỡn nói: “Gia thế nhà Thiếu Trăn cũng tốt, em gái của cậu ta khẳng định cũng xinh xắn, nói không chừng cũng xứng với đội phó.”

Du Phong Thành lườm cậu, giọng điệu không tốt cho lắm, “Đừng nói nhảm.”

Bạch Tân Vũ nhíu mày, lẽ nào Yến Thiếu Trăn thật sự bị Du Phong Thành ghét đến mức như vậy, nói như thế, hắn sùng bái cậu mình, không cho phép cậu mình thân cận với em gái của kẻ mình ghét, cho dù mọi người chỉ nói giỡn một chút cũng không được? Trong lòng cậu không hiểu là cảm giác gì, có chút hơi quái gở.

Đi bộ hơn 7 km, rạng sáng hơn 4 giờ ngày tiếp theo bọn họ đặt chân đến thôn lân cận, thôn dân bản địa chủ yếu vẫn sống bằng cách chăn thả, săn thú, còn có một bộ phận chuyên giám sát bọn buôn lậu cùng thương lái nhập cư trái phép, lại là một nơi không khiến cho người bớt lo.

Bọn họ tìm một chỗ ẩn náu dưới khe suối nghỉ ngơi, đồng thời liên lạc với hai đội khác cách đó không xa, bàn bạc kế hoạch tác chiến.

Lúc Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ gác đêm, hai người đều ngáp một cái, Bạch Tân Vũ trông thấy những người khác đều đã ngủ, dựa vào trên người Du Phong Thành, lầm bầm nói: “Một quá đi, thật muốn chui vào trong chăn ấm áp với cậu.”

Du Phong Thành bất lấy tay cậu nhét vào trong túi mình, “Nhanh thôi, kết thúc nhiệm vụ là có thể trở về.”

“Trong lòng cậu có lo lắng hay không? Đây là nhiệm vụ chân chính đầu tiên.”

“Không, tôi rất hưng phấn, tôi đã chờ ngày này lâu lắm rồi.”

“Là chỉ riêng nhiệm vụ, hay là được cùng thi hành nhiệm vụ với Hoắc Kiều?” Bạch Tân Vũ chưa kịp ngăn lại, vấn đề này đã lập tức buột miệng lưu loát trào ra, sau khi nói xong, cậu nín thở chờ câu trả lời của Du Phong Thành.

Du Phong Thành im lặng một chốc, “Cả hai.”

Bạch Tân Vũ có đôi chút thất vọng.

Bọn họ không ai buồn nhắc lại, an tĩnh dựa chung một chỗ mà gác đêm. Bạch Tân Vũ ngẩng đầu nhìn lên dải sao giăng đầy trời, đột nhiên lại nghĩ, thế này cũng coi như có một chút lãng mạn đúng không? Chuyện yêu đương của hai người nói ra thì, cũng thực sự quá là kì quái, người khác đi xem phim bọn họ xem tài liệu về các loại hình tra tấn, người khác ăn cơm bọn họ nhai rau dại, kỳ thực cậu là người có thể thưởng thức lãng mạn thật sự, trước đây không hề thiếu thốn mấy chiêu trò gian trá để truy đuổi nữ minh tinh, nhưng hiện tại lại chỉ có thể đem việc cùng nhau gác đêm ví như cuộc hẹn hò, trên núi Côn Lôn hi hữu không có dấu người ngược mắt ngắm bầu tinh không khó thấy được nơi phố thị, có lẽ loại tình tứ này nằm dưới hoàn cảnh như vậy, mới khiến người ta cả đời khó quên.

Sau khi trời sáng, bọn họ phái vài binh sĩ người dân tộc Duy Ngô Nhĩ cải trang thành người nhập cư trái phép, lặn vào làng để tìm hiểu tin tức, những người khác tìm kiếm tung tích của đám người kia ở vùng lân cận.

Chiều hôm đó, căn cứ vào tin tình báo đã thu thập được, bọn họ chủ trì một đội ngũ hơn 30 người, xuất phát từ thôn làng khi còn hừng đông, dự định men theo một nhánh sông Hắc Long Giang mà đi, bọn họ quyết định chặn đường đám người kia tại một nhánh của Hắc Long Giang.

Những người đó mua ngựa trong thôn, tốc độ nhanh hơn bọn họ, cho nên phải xuất phát trước thời gian, dưới sự hướng dẫn của người dẫn đường, bọn họ suốt đêm vội vã hành quân hơn 30 km.

Vừa xuôi dọc theo nhánh sông, Hoắc Kiều vừa chửi, “Mẹ kiếp, tại sao một chỗ ẩn núp cũng không có?”

Núi Côn Lôn vốn tương đối cằn cỗi, bờ sông Hắc Long Giang đều là vách đá, mùa đông cây cỏ không mọc, liếc mắt nhìn qua, đều là mấy cây số tro tro, không có nơi nào có thể che chắn bọn họ, vậy phải đặt mai phục như thế nào đây? Bọn họ liều sống liều chết chạy tới nơi này lại chẳng có nghĩa lý gì ư.

Du Phong Thành cầm ống nhòm nhìn một chút, “Thật sự không có nơi nào thích hợp, xa hơn nữa lại ẩn trong Tuyết Sơn, chờ chúng ta xuống tới người đã sớm chạy mất rồi.”

Trần Tinh nói, “Nếu chúng ta phục kích trên thượng nguồn thì sao?”

Hoắc Kiều lắc đầu, “Bọn chúng có ngựa, chiến đấu trên đó càng khó khăn hơn. Nơi này là vùng lòng chảo, bốn bề đều tro tro, đối phó với mấy kẻ đó

mà nói thì là địa hình có lợi nhất, bởi vì không giấu được người, căn cứ lộ trình mà phán đoán, buổi trưa bọn chúng đại khái đã có thể đến được mảnh địa khu này, nhất định sẽ nghỉ ngơi xung quanh đây, nơi này chính là điểm phục kích tốt nhất.”

“Vậy bây giờ làm sao?”

Hoắc Kiều trầm tư một hồi, “Chỉ có thể trốn trong nước.”

Mọi người cả kinh. Trốn trong nước? Hiện tại trên mặt nước đều bay lên từng luồng khí buốt, có thể tượng tượng được là lạnh đến như thế nào, tuy bọn họ mang trên người phục trang không thấm nước, nhưng đồ chống nước cũng không chắn được bao nhiêu lạnh, ngay người ở dưới nước 15 phút là toi mạng.

Trần Tinh trầm giọng: “Đội phó, nếu phục kích trong nước độ nguy hiểm sẽ rất cao.”

Hoắc Kiều gật đầu, “Đúng, nhưng trừ cách đó ra, không có biện pháp nào tốt hơn, chúng ta phải giết cho bọn chúng trở tay không kịp, nếu không....chiến tuyến sẽ kéo dài thêm vài chục km phía trước, cũng không đoán trước được tình huống sẽ như thế nào, lại nói bọn chúng có ngựa, sớm muộn gì cũng bỏ rơi chúng ta.”

Yến Thiệu Trăn nói, “Trốn trong nước thì trốn trong nước.”

Hoắc Kiều nói, “Công chúa cùng Tiểu đội trưởng, hai người mai phục trên núi, khoảng cách hiệu quả nhất để bắn tỉa đến đây khoảng chừng 500 mét, dựa vào kỹ thuật của các cậu, không thành vấn đề. Tiểu đội trưởng, tiếng súng chính là tín hiệu tấn công của chúng ta. Tiểu Yến Tử, cậu chạy nhanh, lần này đảm nhận nhiệm vụ trinh sát, lập tức dọc theo đường tới đây truy lùng bọn chúng, lúc bọn chúng sắp tiếp cận thì báo cho bọn tôi biết qua vô tuyến điện.”

Yến Thiệu Trăn gật đầu.

Hoắc Kiều nhìn mặt sông băng nổi trắng, “Những người còn lại theo tôi lặn xuống nước, mọi người thay trang phục thủy chiến!”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, lo âu ngó mọi người, nhiệt độ dưới nước vô cùng thấp, không thể đùa giỡn, đảm mình mấy phút thật sự có thể khiến người đang sống chết vì công lạnh.

Du Phong Thành nhìn cậu một cái, nhẹ giọng nói: “Không có chuyện gì, cũng không phải chưa từng bơi giữa mùa đông mà.”

Bạch Tân Vũ muốn nói bơi giữa trời đông là đang hoạt động, đây là không nhúc nhích, nhưng cậu cũng không có phun ra, cũng không có nghĩa lý gì, từ khi bọn họ bắt đầu mặc lên phục trang mang theo băng tay của Báo Tuyết đại đội, nguy hiểm, trắc trở, thống khổ gì đi nữa, cũng không còn là lý do khiến họ lùi bước.

Yến Thiệu Trăn nhanh chóng biến mất về phía thượng nguồn, những người khác mặc lên trang phục chống nước, bắt đầu vận động làm nóng người tại chỗ, Bạch Tân Vũ cùng Trần Tinh chia ra, mỗi người tìm kiếm một vị trí bắn.

Lúc này, ông trời lại đui mù mà bắt đầu cho tuyết rơi, gió tuyết thổi một cái, đất trời một mảnh mờ mịt, độ khó bắn tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa khoảng cách là 500 mét, đây đại khái là điều kiện phục kích kém cỏi nhất mà Bạch Tân Vũ từng trải qua, thế nhưng cậu phải thành công, cậu bắn trượt một viên đạn, tính mạng của đồng đội sẽ nguy hiểm hơn một phần.

Cậu bí mật rút sau một vách đá trên núi, điều chỉnh ống ngắm, nhắm đến chỗ đồng đội nơi bờ sông. Hoa tuyết lớn không ngừng bay qua ống ngắm, vô vùng ảnh hưởng đến tầm nhìn. Cậu vừa di động, vừa điều chỉnh ống ngắm, vô tình, ống ngắm đối diện với Du Phong Thành, khuôn mặt được phóng đại rất nhiều lần của Du Phong Thành rõ ràng hiện ra trước mặt cậu, nhìn qua đã thấy lông mi thật dài vương đầy sương trắng, sống mũi thẳng tắp cùng đôi môi mỏng lạnh đến xanh xao, trong lòng Bạch Tân Vũ cảm thán một tiếng, con mẹ nó đẹp trai quá.

Ánh mắt Du Phong Thành cũng nhìn về một hướng, dường như cố gắng chuyên chú, Bạch Tân Vũ giật mình, liền nghĩ tới lời của Yến Thiệu Trăn: Ánh mắt Du Phong Thành vẫn dõi theo người nào, cậu có thấy không? Cậu chậm rãi, hướng phía ánh nhìn của Du Phong Thành mà chuyển ống ngắm, tiếp đó, khuôn mặt của Hoắc Kiều chiếu vào tầm mắt cậu.

Tay Bạch Tân Vũ run lên một cái, trái tim co rút mãnh liệt, cậu lắc đầu rời khỏi ống ngắm, nhìn đồng đội tụ tập bên bờ phía xa xa, ở khoảng cách này nếu nhìn bằng mắt thường, căn bản không thấy rõ mặt, cậu có thể nhận ra ai là ai cũng tốt lắm rồi, nhưng với công dụng phóng đại của ống ngắm, biểu cảm cùng thần thái của mỗi người đều rõ ràng đến thế...Du Phong Thành, vừa mới đang nhìn Hoắc Kiều.

Bạch Tân Vũ ngay người vài giây, lại không nhìn được mà cười, cậu không biết mình phát điên cái gì, vừa rồi Hoắc Kiều đang nói chuyện, Du Phong Thành nhìn hẩn không phải rất bình thường hay sao, tuy vậy.....ánh mắt kia thực sự rất chăm chú, thế nhưng bây giờ chắc hẳn bọn họ không thể nói chuyện phiếm văn vơ, nhất định là đang bàn việc trọng yếu, tập trung thì có gì mà lạ đâu. Bạch Tân Vũ lắc lắc đầu, một lần nữa tiến đến trước ống ngắm, Du Phong Thành vẫn đang nhìn Hoắc Kiều, nghe hẩn nói chuyện, Bạch Tân Vũ không muốn suy nghĩ nhiều, liền đẩy ống ngắm đi.

Qua không bao lâu, trong vô tuyến điện truyền đến giọng của Yến Thiệu Trăn, “Tôi phát hiện ra tung tích của bọn họ rồi, cách địa điểm không quá 10 phút.”

Hoắc Kiều nói, “Tốt, bây giờ chúng ta xuống nước, Tiểu đội trưởng, cậu nhớ kỹ, nổ súng vào thời cơ tốt nhất, đây là bài kiểm tra năng lực phán đoán thời điểm, không cho phép sai lầm.”

Trần Tinh trầm giọng nói: “Đã rõ,”

Chỉ nghe Hoắc Kiều hít sâu một hơi, tháo vô tuyến điện ra bỏ vào bao không thấm nước trong túi đeo lưng, bọn họ ào ào nhảy xuống sông.

Bạch Tân Vũ hẳn cảm thấy may mắn vì mình không phải đắm người đảm mình trong nước kia, cho dù không nhìn thấy biểu cảm của đồng đội, cậu cũng biết được cái cảm giác lặn xuống nước vào mùa này nó như thế nào.

Bọn họ ẩn vào trong nước xong xuôi, trong miệng ngậm ống thông khí, liền lặng lẽ phân tán, mặt nước lại khôi phục tĩnh lặng, mười mấy người tiêu biến vào hư không, trên bờ không có một chút dấu vết, đây là ẩn náu hoàn mỹ.

Đại khái khoảng 7, 8 phút, Bạch Tân Vũ thấy một đoàn ngựa thồ trên núi, cậu cầu khẩn đoàn ngựa đó sẽ thực sự dừng chân ở chỗ này, đồng thời nơi nghỉ ngơi của bọn chúng cũng dừng cách quá xa chỗ bọn họ ẩn nấp.

Sau khi đoàn ngựa thồ đi vào khe rừng, thực sự đã giảm chậm tốc độ, cuối cùng chừng 30 con người đó dừng tại một điểm cách chỗ bọn họ mai phục hơn 100 mét, có thể tượng tượng ra được đám người đang nhìn nhin cái lạnh thấu xương ở dưới nước cũng đang từ từ bơi về phía trước.

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Tiểu đội trưởng, bọn họ xuống ngựa.”

Trần Tinh đáp: “Tôi biết, chờ bọn họ lên ngựa đi đến bờ sông uống nước, bây giờ bọn họ mới dừng chân, vẫn còn đồ đạc có thể chặn đạn.”

“Rõ.”

Lại đợi 3 phút, Bạch Tân Vũ không nhẫn nại được nữa, “Tiểu đội trưởng, bọn họ ở dưới đó đã quá 10 phút rồi.”

Trần Tinh nói: “Tôi biết, kiên nhẫn đi.”

Một câu “kiên nhẫn đi” làm cho Bạch Tân Vũ tinh táo lại không ít, cậu hít sâu một hơi, khiến trách bản thân vẫn còn chút nóng nảy, hẳn là cảm xúc từ lúc bị nhốt vào phòng tối giờ mới trào ra, nghĩ như thế, cả người cậu đều ổn định hơn, tập trung nhìn chăm chăm đám người kia.

Trần Tinh nói, “Có năm người có khả năng cầm súng bắn trả trong 5 giây, chúng ta phải giết hết bọn chúng, công chúa, hướng 3 giờ và hướng 4 giờ bên trái, Tiểu Yến Tử, hướng 8 giờ bên phải, còn lại hai người để tôi.”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước miếng, “Rõ”. Tim Bạch Tân Vũ đột nhiên thót lên tận cổ họng, đầu cậu quay ong ong, thời điểm nâng súng ngắm vào một tên địch, cậu vô cùng rõ ràng, vừa rồi chỉ đạo của Trần Tinh chính là những người bọn họ phải phụ trách tiêu diệt. Cậu phải giết người, ngay bây giờ, ngay bây giờ, cậu đã sẵn sàng ư? Đây không phải là diễn tập, không phải huấn luyện, mà là một con người thực thụ.

Yến Thiệu Trần trầm giọng: “Rõ.”

“Chuẩn bị.”

Yến Thiệu Trần nói: “Bạch Tân Vũ, không cần cố gắng nhớ khuôn mặt của kẻ đó, cậu chỉ cần nhớ kỹ, bọn chúng là kẻ địch.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, “Đã rõ.”

Giọng nói của Trần Tinh cũng có vẻ run rẩy, “Một, hai, ba!”

Đoàng đoàng đoàng, ba tiếng súng đồng thời vang lên, thức tỉnh Tuyết Sơn im lặng.

Bạch Tân Vũ đã sớm nhắm vào mục tiêu của mình, dễ dàng bắn hạ, sau khi cậu cùng Trần Tinh và Yến Thiệu Trần thả máy phát súng, chỉ cảm thấy máu nóng cuộn cuộn, đại não nổ một tiếng vang lên vô số thanh âm hỗn loạn, cả người không thể nói rõ sợ hãi, cậu không có thời gian để do dự, dường như có một bản năng thúc bách cậu bóp cò, đầu của địch nhân xa lạ được phóng đại trong ống ngắm, nổ tung trước mặt cậu giống như trái dưa hấu, đúng, cái đầu được phóng đại nhiều lần trong ống ngắm đó, dường như bị hủy diệt ngay trước mặt cậu, cậu thậm chí còn có ảo giác máu tươi nong nóng và óc đều phun đến trên mặt mình, trong chớp lát ánh mắt cậu đỏ lên, trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ, cậu giết người, thực sự đã giết người! Không có hoảng sợ và bối rối như trong tưởng tượng, bắn bẻ một đầu người, cậu ngược lại càng bình tĩnh hơn, nhanh chóng dời súng nhắm vào mục tiêu kế tiếp, mục tiêu nhảy dựng lên, giờ súng về phía cậu, lúc chưa kịp bóp cò, đã bị cậu cho một phát súng đánh nát toàn bộ vai trái!

Nhóm mai phục ở trong sông băng như thủy vong mà nổi lên mặt nước, kéo xuống bọc chống nước trên nòng súng, gào thét vọt tới, nấp sau ngựa mà bắn, trong lúc nhất thời, tiếng súng động đến trời xanh.

Bạch Tân Vũ, Trần Tinh cùng Yến Thiệu Trần bắn yểm hộ ở phía xa, tiêu diệt được mấy kẻ địch, Bạch Tân Vũ không trượt phát nào, sau khi giết chết 4 người, sợ hãi cùng tội ác rút đi, cậu chỉ cảm thấy cả người bị chi phối bởi một loại kích động không nói rõ, báng súng nắm trong tay chính là cây bút nắm giữ đại quyền sinh sát của phán quan, vài kẻ địch kia giống như bìa ngấm di động, căn bản không thể chạy thoát khỏi viên đạn của cậu, mỗi phát súng tiến đi một người, tỷ lệ gặp nguy hiểm của các chiến hữu của cậu cũng liền giảm xuống.

Bọn họ như chiến xa quá cảnh, nghiền vụn đám người nhập cư trái phép này, hơn 30 người người rất nhanh chết chỉ còn lại có một nửa, có mấy tên lần trốn cách bờ sông tương đối xa, nhảy lên ngựa bỏ chạy, cuối cùng vẫn có 4 tên chạy thoát.

Ba người Bạch Tân Vũ chạy xuống từ trên núi, khẩn trương hỏi, “Có ai bị thương không?”

A Trọc ngồi trên tảng đá, bưng lấy cánh tay chảy máu nói: “Không có việc gì, trầy da.”

Hoắc Kiều nói: “Tìm xem còn người nào sống không?”

Bọn họ tìm nửa ngày, có hai kẻ bị thương tương đối nhẹ, bị bọn họ tóm qua, Hoắc Kiều dùng tiếng Duy Ngô Nhĩ hỏi bọn họ, “Mấy người vừa rồi trốn đi hướng nào, biết không?”

Hai người kia làm bộ nghe không hiểu, quang quác tiếng Ba Tư, Hoắc Kiều không hề kiên nhẫn, cầm báng súng bang bang gõ vào mặt bọn chúng hai cái, đánh rớt răng của hai tên đó, hai kẻ này vẫn mạnh miệng không nói.

Hoắc Kiều run người nói, “Lạnh quá, liên hệ với người bên trạm biên phòng tới đón chúng ta, trở về lại thăm vấn.”

Bọn họ mang theo người bắt được, bơi trở về, chờ hội họp với người của trạm biên phòng. Dọc theo đường đi, mọi người thảo luận về hồi chiến đấu kịch liệt vừa rồi, còn nói đến mặt mày hớn hớn, so với đám lính già dặc ý, bốn tên lính mới đều rồi rầm im lặng, suy nghĩ trong lòng mọi người không khác nhau mấy, đối với những binh sĩ lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ, cho dù có chuẩn bị tâm lý đầy đủ đến đâu, tự tay sát nhân đối với một người bình thường mà nói, thủy chung vẫn để lại một nấc thang trong lòng, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ cũng không tiếp nhận dễ dàng đến vậy.

Cứ đi như vậy khoảng hai giờ, rốt cuộc bọn họ cũng gặp được người của trạm biên phòng, bọn họ lên xe, Hoắc Kiều báo cáo tình huống một chút, rồi cũng trèo lên xe bàn bạc kế hoạch truy đuổi tiếp theo.

Bạch Tân Vũ rúc ở trong góc, nhìn tay mình, chúng còn đang hơi run rẩy, kích động đã rút đi sau khi chiến đấu kịch liệt, đại não nóng lên của cậu cũng dần bình tĩnh trở lại, trong não không ngừng nhớ lại cái đầu nổ tung trước mặt cùng bả vai bị đánh nát, là do viên đạn của cậu làm ra, đạo lý gì cậu đều hiểu, nhưng chuyện này vẫn chưa thể tiêu hóa được, bị giết là những người đang sống sờ sờ, không phải bia ngấm.

Một lát, Hoắc Kiều nhích mông qua, nhìn bốn người bọn họ, nhẹ giọng nói, “Có phải tay còn đang run rẩy không? Rất bình thường, mấy tên lính già ở đây, đều có lần đầu tiên giống các cậu, tuy bây giờ chúng tôi không muốn nhắc lại, nhưng có nhiều người khi lần đầu tiên làm việc này, biểu hiện so ra còn kém các cậu nhiều.”

A Trọc [2] cười nói, “Cái này ai dám thừa nhận chứ.”

Hoắc Kiều lần lượt vỗ đầu bọn họ, “Tôi không muốn các cậu nhớ lại, các cậu cũng thực sự sẽ không muốn nhớ lại đâu, tôi chỉ có thể nói cho các cậu biết, nhiều nhất là qua mấy lần chấp hành nhiệm vụ các cậu sẽ chai lì, tí nữa đến trạm biên phòng, các cậu có thể nghe mấy chiến sĩ biên phòng đó kể lại đám súc sinh này đã tàn hại dân chúng như thế nào, lính biên phòng quanh năm giao chiến cùng với đám người đó, còn hận không thể uống máu bọn chúng đến lúc đó các cậu sẽ thấy hối hận sao mình không có cơ hội giết thêm vài tên.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Đội phó, không phải tôi thấy hồ thẹn gì, tôi chỉ cảm thấy chưa thích ứng được.”

Hoắc Kiều dịch lại gần cậu, ánh mắt thâm thúy quan sát cậu, “Hử? Cậu chưa thích ứng nỗi ấy à? Nhưng cậu đã giết bốn người đấy?”

Bạch Tân Vũ ngẩn ra, cúi đầu.

Hoắc Kiều thấp giọng: “Tôi phát hiện mình thực sự tìm thấy trên người cậu một chút bóng dáng của Võ Thanh, xạ thủ trời sinh, ngoại trừ thiên phú bẩm tẩm ra, còn có một thứ mà người khác không có, đó chính là một loại ý chí chiến đấu” Bỏ mày lớn nhất” khi cầm súng, lần đầu cậu bắn đạn thật, cậu có cảm giác được loại “Ý chí chiến đấu” như vậy không?”

Bạch Tân Vũ ngẩng ngẩn cả người, cậu hồi tưởng lại phản kích ngắn ngủi của chính mình, loại phản kích cứ như hút phải thuốc phiện. ...

♀♀♀

Hết chương 75

Chú thích:

[1] Tiểu Ngư: Họ của Du Phong Thành là 俞 – đọc là *yu*, đồng âm với *ngư*.

[2] A Trọc: Nguyên văn là 秃秃- nghĩa là trọc lúi, trọc lóc, nhưng mình quyết định đổi thành A Trọc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 76

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trở lại trạm biên phòng, mười mấy người mới đàm mình trong nước đã cóng lạnh đến bước đi cũng không xong, môi trắng bệch, tay run lẩy bẩy, bọn họ thay quần áo khác, vây quanh lò sưởi lớn hong người, nửa ngày mới lấy lại sức lực.

Đáng tiếc bọn họ nghỉ ngơi không được bao lâu, ăn bữa cơm đã phải xuất phát luôn, người của trạm biên phòng nhận được tin tức, báo cáo đã phát hiện tung tích của bốn kẻ chạy trốn, bốn tên kia rất có thể đã hội hợp với những nhóm khác, giờ bọn họ đuổi theo xem ra có hy vọng một lưới bắt hết.

Bọn họ theo dấu chân ngựa để lại lũng sục cả ngày, đám người kia cũng không vội vàng tháo chạy vào trong nội địa, ngược lại còn lượn vòng vào gần khu vực xung quanh biên giới, thậm chí rất có thể còn tính toán trở lại thôn làng này, bọn họ đoán không sai, bốn tên này sẽ dẫn đến thêm càng nhiều người hơn.

Buổi chiều hôm sau, bọn họ gặp lại đội của Lão Sa. Trao đổi tin tức mới biết, nhóm người kia vì muốn tránh né truy lùng, đã chạy sâu vào trong núi lớn, số người còn lại khả năng không hề ít.

Lão Sa khàn giọng: “Làng gần nhất chung quanh cách chúng ta khoảng 4, 5 km, đám người kia chắc chắn từng ẩn náu ở nơi đó, trong thôn có nội gián của bọn chúng, chúng tôi vào thôn xem một vòng, nhưng nhân dân chỗ đó vô cùng hung hãn, chúng ta không thể xông vào giữa ban ngày ban mặt, phải chờ đêm xuống rồi lên vào mới được.”

Ban ngày, bọn họ đi vòng qua một thôn gần đó, đánh giá địa hình toàn thôn một lần, cả ngày nay tuyết rơi, buổi tối họ nhất định có thể lần theo dấu vết để lại xung quanh mỗi căn nhà kia, nhận định nhà nào đang giấu người bên trong...

Sau khi điều tra xong, bọn họ rút về trên núi nghỉ ngơi.

Hoắc Kiều ngó đồng hồ đeo tay một cái, “Dành thời gian ngủ một giấc đi, tối hôm nay chúng ta phải tìm được đám người kia.”

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hoắc Kiều... càng ngắm càng cảm thấy... thật dễ nhìn.

Hoắc Kiều chú ý tới ánh nhìn của cậu, quét mắt trông xuống, “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Bạch Tân Vũ nói: “Nhìn đội phó đẹp trai.”

Hoắc Kiều nhấc chân đá đá bắp đùi cậu, cười nói: “Biết nịnh đấy.”

Bạch Tân Vũ nhìn về phía Du Phong Thành, Du Phong Thành đang cúi đầu lau súng, nghe vậy cũng ngẩng lên, nhìn về phía Hoắc Kiều cười cười, nụ cười kia cứ như ánh mặt trời, trong lòng Bạch Tân Vũ không biết là tư vị gì, ở trước mặt người khác Du Phong Thành tựa như một con sói nghiêm túc, ở trước mặt cậu lại là báo săn [1] phách lối, đến trước mặt Hoắc Kiều, nhiều nhất cũng chỉ tính là con cún Labrador [2] trung thành, Bạch Tân Vũ biết báo săn mới là hình ảnh chân chính của Du Phong Thành, cậu có nên vì thấy Du Phong Thành không che giấu thói hư tật xấu trước mặt mình mà vui vẻ không ta?

Bạch Tân Vũ giả bộ vu vơ mà hỏi Du Phong Thành, “Đội phó nuôi cậu lớn đấy à?”

Du Phong Thành tỏ vẻ ngạc nhiên, “Hắn lớn hơn tôi có bảy tuổi, làm sao nuôi tôi được.”

“Ý của tôi là, có phải khi còn bé cậu thường đi theo anh ta hay không, như tôi hay bám càng anh trai mình ấy, anh trai tôi hơn tôi cũng chỉ có 5,6 tuổi, từ nhỏ anh ấy đã dẫn tôi đi chơi.”

Du Phong Thành gật đầu, “Có một khoảng thời gian sức khỏe bà ngoại tôi không ổn, cậu tôi ở nhà tôi khá nhiều năm, bởi vì hắn kém mẹ tôi tận 19 tuổi, nên dường như mẹ tôi cũng coi hắn là con trai mình luôn.”

Bạch Tân Vũ hứng chí nói: “Thế thì không khác anh trai tôi là mấy, sau khi đi tôi qua đời, anh ấy cũng hay đến nhà tôi ở, tôi rất hiểu vì sao cậu sùng bái đội phó như vậy á, tôi cũng tôn sùng anh trai mình lắm, khi còn bé cái gì cũng học anh ấy, cũng hy vọng mình lớn lên có thể giống như vậy.” Nói đến đây Bạch Tân Vũ quả thực nhẹ lòng đến lạ, nếu đối chiếu với cảm tình của cậu dành cho Giản Tùy Anh, loại ước ao sâu tự đáy lòng, mọc rễ nảy mầm từ khi còn nhỏ của Du Phong Thành với Hoắc Kiều cũng không quá khó hiểu.

Du Phong Thành lẳng lặng đáp lại một tiếng “Ừ.”

Bạch Tân Vũ lại hỏi: “Anh ta đi bộ đội suốt nhiều năm như vậy, cũng chưa quen bạn gái à? Anh trai tôi bây giờ cũng chơi đến phát chán rồi, quyết định sẽ ở bên cạnh người kia.”

Du Phong Thành nhú mày, “Sao anh lại đột nhiên sốt sắng thăm hỏi cậu của tôi thế, hắn không giống anh trai anh, thời gian của hắn đều dâng hiến cho Đảng và tổ quốc, anh trai anh...” Du Phong Thành nhẹ rên một tiếng, không nói tiếp nữa.

Bạch Tân Vũ nghe giọng điệu này, trong lòng có một chút khó chịu, “Anh trai của tôi thì bị làm sao, thời gian của anh tôi đều dành cho gia đình và người thân đó, tuy là nuôi một đám bạch nhãn lang, nhưng mà... quốc gia hay gia đình không phải đều là gia hay sao, cậu có cái gì không phục chứ.”

“Không phải tôi không phục.” Du Phong Thành lạnh nhạt đáp.

“Vậy cậu...” Bạch Tân Vũ bắt chước giọng điệu Du Phong Thành nhẹ than một tiếng, “Có ý gì chứ?”

Du Phong Thành nhìn cậu chằm chằm, “Hôm nay anh lại thần kinh cái gì, chính anh đề cập chuyện cậu của tôi với tôi trước.”

Bạch Tân Vũ liền thoáng: “Vậy chuyện về anh ta thì không thể nói à?”

Du Phong Thành nheo mắt lại: “Đầu óc anh bị nước vào hay sao đấy, kỳ quái.”

Bạch Tân Vũ cũng cảm giác mình có hơi kỳ quái, dường như trong lòng cậu có thứ gì đó chặn lại, không thể thoải mái cho được, cậu nhướn mi mắt, “Ồ, tôi mệt rồi, tôi đi nghỉ.” Nói xong nhắm mắt lại, tựa trên tảng đá mà ngủ.

Du Phong Thành nhìn Bạch Tân Vũ chăm chăm một hồi, tình cảm trong mắt có chút phức tạp.

Nằm được một lát, Bạch Tân Vũ cũng ngủ không xong, đơn giản đứng lên đi tìm nhà vệ sinh, lúc trở lại, nhìn thấy Yến Thiếu Trần ở trong góc, nhìn không được đi tới, đã hấn một cước.

Yến Thiếu Trần mở một con mắt, “Làm sao thế?”

“Hàn huyên với cậu ít chuyện.”

Yến Thiếu Trần ngồi dậy, liếc Du Phong Thành ở phía xa xa, Du Phong Thành vẫn đang nghỉ ngơi, hấn cười nói: “Ngồi đi.”

Bạch Tân Vũ ngồi xếp bằng trên tuyết, đùa nghịch hòn đá ở trong tay, buồn bực hỏi: “Lời cậu nói lần trước, là có ý gì?”

“Cái gì nha? Không đầu không đuôi.” Yến Thiếu Trần ngáp một cái.

“Chính là lúc trước khi khảo nghiệm trong phòng tối đó, ở ký túc xá cậu đã nói với tôi.” Bạch Tân Vũ thấp giọng: “Cậu nói, ánh mắt Du Phong Thành, vẫn luôn dõi theo...”

Yến Thiếu Trần cười cười, trong mắt lóe lên tia sáng giao hoạt, “Cậu biết ánh mắt của hấn luôn đuổi theo ai rồi chứ.”

Bạch Tân Vũ hỏi ngược lại, “Cậu biết à?”

Yến Thiếu Trần giễu cợt nói: “Chuyên ngành phụ của tôi ở Đại học là Tâm lý xã hội học, nói là chuyên ngành phụ cũng không chính xác lắm, bởi vì sau đó tôi nhàn rồi buồn chán thế nào mà lại đi thi lấy cái bằng.”

“Để làm gì?”

“Để làm gì không quan trọng, quan trọng là...” Yến Thiếu Trần chỉ chỉ hai mắt mình, “Tôi rất thạo quan sát người khác.”

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng: “Vậy lúc cậu quan sát Du Phong Thành, phát hiện ra cái gì?”

“Thế cậu có phát hiện được gì chưa?”

Bạch Tân Vũ trợn trắng mắt, “Nếu tôi biết rồi còn hỏi cậu làm gì?”

Yến Thiếu Trần nói: “Cậu đoán ra rồi, chỉ là không dám xác nhận mà thôi.”

Bạch Tân Vũ nhìn hấn chằm chằm, “Cậu đừng có nói nhảm, cậu biết tôi nghĩ cái gì đâu chứ.”

Yến Thiếu Trần nhún nhún vai, “Nếu như cậu nhận thức được chính xác mọi việc, sẽ không tới đây hỏi tôi.”

Bạch Tân Vũ hơi giận, “Không thèm nghe cậu nói nữa, giả thần giả quỷ.” Nói xong liền muốn đi.

Yến Thiếu Trần bắt lại tay Bạch Tân Vũ, lôi cậu trở về, nghiêng người ghé vào lỗ tai cậu nói: “Tân Vũ, chúng ta là bằng hữu, nên tôi mới muốn nhắc nhở cậu, có một số việc đừng quá nghiêm túc.”

Bạch Tân Vũ cau mày hỏi: “Có ý gì?”

Yến Thiếu Trần cười: “Về sau cậu sẽ hiểu thôi.” Ánh mắt hấn phiêu đảng về phía sau lưng Bạch Tân Vũ, trông thấy Du Phong Thành mặt đầy sát khí đang bước tới chỗ bọn họ.

Bạch Tân Vũ vẫn còn chưa hoàn hồn từ sau câu nói kia, đột nhiên thân thể nhẹ bẫng, bị người xách từ dưới đất lên, cậu quay lại, Du Phong Thành đang trông xuống cậu từ trên cao, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đi nhà vệ sinh cũng mất nửa ngày, có cần tôi chữa chứng thận hư cho anh không hả?”

Bạch Tân Vũ ngẩn ra một hồi.

Yến Thiều Trần hướng Du Phong Thành cười nói, “Cậu ta sớm xong rồi, chúng tôi ngồi tán dóc chút đỉnh thôi, cậu cũng đến tâm sự cùng đi?”

Du Phong Thành liếc xéo hần, “Không cần, anh ấy phải nghỉ ngơi.” Nói xong liền kéo Bạch Tân Vũ đi mất.

Yến Thiều Trần nhìn theo bóng lưng hai người, lộ ra một nụ cười khó hiểu.

Bạch Tân Vũ bị Du Phong Thành lôi ra xa khỏi chỗ vừa rồi, Du Phong Thành ấn cậu vào trong tuyết, “Ngủ đi, nếu anh còn nhiều sức lực đến thế thì đi lau súng cho tôi.”

Bạch Tân Vũ đẩy đồng súng ra, “Không thích.”

Du Phong Thành ôm ghì bờ vai cậu, môi dán lỗ tai cậu, khẽ hỏi: “Vừa rồi hai người nói cái gì đấy?”

“Ngồi chém gió.”

“Ngồi chém gió cái gì?”

“Ngồi chém gió thì còn nói cái gì ra hồn, quên rồi.”

Du Phong Thành nheo mắt lại, “Anh không gạt tôi đấy chứ?”

Bạch Tân Vũ không nhịn được vặc lại: “Bây giờ sinh hoạt của tôi đơn sơ thế này, có cái gì mà phải gạt cậu?” Cậu càng nghĩ đến mấy câu của Yến Thiều Trần càng thấy khó chịu, tên đó âm dương quái khí như vậy là có ý gì?

Du Phong Thành len lén bấm eo cậu một cái.

Bạch Tân Vũ thấp giọng kêu lên một tiếng, cắn răng nói: “Cậu làm cái gì đấy!”

Du Phong Thành hừ lạnh: “Ngứa tay.”

Bạch Tân Vũ dựng ngón giữa với hần.

Du Phong Thành chớp lấy tay cậu, nhét vào trong túi mình, thấp giọng nói: “Ngủ đi, không cho phép đi tìm hần ta nữa.”

Bạch Tân Vũ ngó bộ đáng bá đạo của hần, có chút buồn cười, hỏi nhỏ: “Lại ghen à?”

Du Phong Thành nheo nhéo lòng bàn tay cậu.

Bạch Tân Vũ kè sát vào hần, nhắm hai mắt lại. Chính cậu cũng không có tư cách gì mà hạch sách Du Phong Thành, cậu nghi thần nghi quỷ như thế, cũng là đang ghen á!...Rõ là thú vị, trước nay cậu tranh đoạt nữ nhân, đều là vì mặt mũi, bây giờ thứ cậu quan tâm lại chỉ có chuyện Du Phong Thành đến tốt cùng là đang dõi theo người nào. Cho dù là xuất phát từ tâm tư gì, ánh mắt Du Phong Thành luôn thường không hướng về phía cậu, nếu quả thật như vậy, cậu phải cảm thấy như thế nào đây....

Trời tối, bọn họ bắt đầu hành động. Nhà cửa trong thôn đều cách nhau rất xa, hơn nữa sau khi mặt trời lặn thì lạnh vô cùng, mọi người thường không ai đi ra ngoài, cho nên bọn họ cất cứ vài người lặng yên không một tiếng động len vào làng, truy tìm dấu vết để lại của nhóm phản tử khủng bố.

Lùng sục hơn hai giờ, Lão Sa thông báo đã tìm được manh mối cho bọn họ qua vô tuyến điện, hần phát hiện xung quanh một gia đình mới mổ thịt dê, một ít vết chân, cùng với lác đác tờ nhện, dấu chân ngựa, đoán rằng chỗ này trong hai ngày gần đây có thể đã đón rất nhiều khách.

Hoắc Kiều nói: “Nghĩ biện pháp đưa chủ nhà ra ngoài.”

“Đã hiểu.” Lão Sa nói xong rồi bật vô thanh âm.

Nửa giờ sau, hần dẫn đến một ông lão hơn năm chục tuổi, ông lão kia hốc mắt hăm sâu, gầy như que củi, trong mắt ngập tràn địch ý cùng sợ hãi.

Lão Sa bảo một binh sĩ người Duy Ngô Nhĩ qua hỏi chuyện, rất nhanh đã hỏi ra, nhóm người kia đúng là đã ở nhà lão hai ngày, cho lão một ít vàng, mang đi một chút thức ăn.

Hoắc Kiều nói: “Hỏi ông ấy nhóm người kia đi đâu.”

Chiến hữu người Duy Ngô Nhĩ lại xả ra một tràng, có một đoạn thời gian Bạch Tân Vũ học qua tiếng Duy Ngô Nhĩ, nhưng giờ nghe vẫn thấy ù ù cạc cạc.

“Ông ấy nói không biết.”

”Lão nói lão.” Hoắc Kiều chỉ vào lão, “Các cậu học qua phân tích tâm lý rồi chứ, nhìn biểu cảm và ánh mắt đi.”

Bạch Tân Vũ nhìn một chút, ông lão này không được học hành, đương nhiên không biết cách ẩn giấu tâm tình của mình, ánh mắt né tránh, lông mi run

rầy, điển hình là đang nói dối.

Lão Sa thấp giọng: “Núi Côn Lôn lớn như thế, không có người dẫn đường làm sao dám tùy tiện vào núi, nhóm người kia nhất định đã trốn vào trong đó, rất có thể chính lão đã dẫn đường, tiếp tục hỏi.”

Chiến hữu người dân tộc Duy Ngô Nhĩ tiếp tục ép hỏi, đối với một ông lão đã sáu, bảy chục tuổi đầu, bọn họ cũng không tiện tra tấn, cuối cùng Hoắc Kiều lột áo của lão ra, trói lên tảng đá, sau đó làm bộ muốn quay bước đi.

Lúc đó trời đang âm 20 độ, nếu thật sự trời ở chỗ đó, không bao lâu thì người cũng ngủm mất toi, rốt cục lão cũng sợ, kêu la sẽ khai thật.

Nhóm người kia quả thật đang trốn ở trên núi, chờ bọn họ đi rồi mới rút xuống.

Hoắc Kiều yêu cầu ông lão dẫn đường, lão bất đắc dĩ mang bọn họ lên núi.

Trên núi tuyết rơi càng ngày càng dày, đường cũng càng ngày càng khó đi, một bước giẫm vào trong tuyết, còn phải cố sức rút ra, bọn họ đều lo lắng ông lão kia có chịu được hay không, kết quả lão hiển nhiên đã quá quen với điều kiện như vậy, một chút cũng không hoảng loạn.

Hành quân hơn một giờ, bọn họ đi tới giữa hai ngọn núi, ở giữa có một khe hẹp để đi qua, hai bên là sơn động cùng vách đá mang hình thù quái gở, địa hình phức tạp như vậy thực sự rất thích hợp để đánh du kích, bọn họ lập tức đề cao cảnh giác.

Ông lão đó đến đây thì dừng, nói những kẻ kia đang ở xung quanh thôi, cụ thể là chỗ nào lão cũng không rõ ràng lắm, lão còn nói nguyên bản lão bảo họ 3 ngày sau lão sẽ tới đón, bây giờ chưa đến hạn, cũng không thể chắc chắn có người ở chỗ này hay không.

Không tìm được tung tích của chúng, Hoắc Kiều vẫn chưa thể thả lão đi, “Chúng ta chia làm hai đội lên núi thám thính, nếu có tình huống khẩn cấp hãy bắn pháo.”

Bọn họ lui vào trong tuyết, theo hai hướng bò lên núi, độ cao ở nơi này so với mặt nước biển vượt qua 5000 mét, không khí vừa khô vừa loãng, mọi người đều cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Bạch Tân Vũ há hốc mồm thở dốc, rớt vào bụng một ngụm gió tuyết, càng bò lên cao gió càng lớn, thổi cho cậu không mở mắt ra nổi, nơi đây tầm nhìn hạn hẹp như vậy, nếu gặp phải địch nhân, thật sự không biết là tốt hay xấu.

Đang nghĩ ngợi, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng thét: “Nằm xuống!”

Mọi người không chút suy nghĩ, theo bản năng vùi vào trong tuyết, ngay sau đó tiếng súng nổ truyền đến bên tai. Bạch Tân Vũ liên tục lăn vài vòng, trốn được sau một tảng đá, nhanh chóng giờ súng lên, hô: “Tình huống ra sao!”

Lão Sa gấp rút nói: “Phát hiện tung tích kẻ địch.”

Hoắc Kiều mắng: “Mẹ kiếp, bão tuyết lớn như thế, trời tối như thế, có quỷ mới thấy được thằng nào là địch thằng nào là ta, mọi người nhìn rõ mới được nổ súng!” bởi vì đường truyền trong vô tuyến điện không ổn định, giọng nói của hắn kéo theo tạp âm huyền ảo, vô cùng chói tai.

Bạch Tân Vũ ngó Du Phong Thành bên cạnh, “Cậu nhìn thấy người không?”

“Nhìn được bóng, không xác định là ai.” Du Phong Thành nhú mồm.

Bọn họ chờ đợi chỉ thị tiếp theo từ Hoắc Kiều.

Hoắc Kiều rất nhanh nói: “Đội 1 bên trái, đội 2 cánh phải, đội 3 yểm hộ, nhớ kỹ, thấy rõ mới có thể nổ súng, đừng ngộ thương người một nhà.”

“Rõ!”

Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ ôm súng, lẩm nhẩm hai tiếng, chợt hướng hai bên phóng đi, dưới bóng đêm đen kịt, miễn cưỡng mới bắt được vài bóng người trên vách đá đang chớp động, giờ nòng súng về phía bọn họ, đội 3 liều mạng bắn yểm hộ, bọn họ và đội 2 dựa vào áp lực của làn từ đạn mà xông về phía trước, ép nhóm người kia phải liên tiếp lùi về sau.

Hoắc Kiều cưỡi lạnh: “Các anh em, lần này không thể để cho chúng chạy, có bao nhiêu tính bấy nhiêu, giết sạch!”

Một đám người gào thét vọt tới, tuy nhìn qua cứ như đầu đá lung tung, kỳ thực mỗi người đều đang cẩn thận vừa tiến vừa né đạn, rống to một chút gì đó chỉ để hù dọa kẻ địch mà thôi.

Viên đạn rít qua bên người họ mang đến giá rét thấu xương, ở nơi gió tuyết đan xen này, không hề có sao đêm, mấy chục người liều mạng mà diễn một màn truy kích trên Tuyết Sơn.

Kẻ địch bị bọn họ liên tục đẩy lùi về phía sau, rất nhanh đã tan rã. Những người này tuy đã được huấn luyện, nhưng huấn luyện loại đó là không thể so sánh được với quân chính quy, những bộ đội đặc chủng được sàng lọc từ hàng ngàn hàng vạn tinh anh đương nhiên phải khác một trời một vực, chúng chạy tứ tán trên núi, dễ dàng bị họ hạ gục từng người một.

Hoắc Kiều hô lớn: “Đừng cho chúng thoát, hai người các cậu sang mặt phía Đông chặn lại, nhanh! Tiểu ngư, dẫn theo Tiểu đội trưởng cùng Công chúa đến mặt phía Bắc, không cho bất kỳ kẻ nào chuồn mất!”

“Rõ!”

Du Phong Thành xung phong đi trước, Bạch Tân Vũ cùng Trần Tĩnh theo sát phía sau, ba người giống như đàn sói trong đêm tối, thần tốc di chuyển giữa gió tuyết thuần trắng, truy kích con mồi chạy trốn chết ở phía trước. Ngay lúc đó tuyết đã sâu đến đầu gối, để có thể giữ vững tốc độ chạy trốn trong tuyết dày như thế, yêu cầu đối với thể lực phải vô cùng hà khắc, bọn họ đã đuổi theo hai ngày, trên thân thể đều mang thêm phụ trọng cực kỳ nặng nề, đó chính là kết quả của một thời gian dài khiêu chiến cực hạn, ở thời điểm mấu chốt, bọn họ vẫn như cũ có thể bộc phát sức chiến đấu kinh người, cắn xé con mồi không thả.

Rất nhanh, năm kẻ trốn chạy cách bọn họ ngày càng gần, Bạch Tân Vũ vừa chạy vừa giơ súng lên, đoàng một tiếng, không bắn trúng, nhưng lại khiến năm kẻ kia sợ đến mức tốc độ cũng chậm lại thêm vài phần.

Ba người liên tiếp nổ súng ở sau lưng, rốt cục bắn trúng một tên, bốn tên còn lại nhác thấy có người đã bị thương, càng thêm luống cuống, không chạy tiếp mà nấp vào sau một tảng đá gần đó, nổ súng về phía bọn họ.

Ba người nhanh chóng tìm chỗ nấp, hai bên đấu súng, tình hình chiến đấu trong chốc lát ở thế giằng co.

Du Phong Thành thấp giọng nói: “Hai người yểm hộ tôi, bọn chúng bắn trả thừa thốt như vậy, chắc chắn sẽ hết đạn nhanh thôi.”

Bạch Tân Vũ cùng Trần Tĩnh dùng sức gạt đầu.

Du Phong Thành để lộ thân thể, đoàng đoàng thả hai phát súng, đánh cho đối phương không dám trồi lên, hấn chọt xông ra ngoài, Bạch Tân Vũ xạ kích về phía tảng đá nơi đám người đó ẩn thân, yểm trợ cho Du Phong Thành một đường xông về phía trước, rất nhanh khoảng cách đến những kẻ đó chỉ còn lại không đến 4 mét.

Du Phong Thành một phát súng tiêu diệt một tên, đồng thời kéo lựu đạn ra tháo chốt, ném về phía đó, rồi tự bỏ nào xuống mặt đất.

Lựu đạn ầm ầm nổ vang, toàn bộ ngọn núi dường như cũng run rẩy theo.

Kẻ còn sót lại cuối cùng mới vừa nhắm vào Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ đã hét lên một tiếng, một viên đạn vút qua gió tuyết, ghim vào thân thể người kia.

Tất cả đều bình tĩnh trở lại.

Du Phong Thành bò dậy từ dưới đất, vỗ vỗ tuyết trên người xuống.

Bạch Tân Vũ cùng Trần Tĩnh chạy tới, “Phong Thành, không sao chứ?”

Du Phong Thành lắc đầu.

Ba người bước đến kiểm tra một chút, chỉ còn một kẻ đang hấp hối, nhưng mắt đã mù hắc. Bạch Tân Vũ nhìn địch nhân bị bắn xuyên qua phổi, giãy giụa chờ chết trong tuyết, trong lòng không rõ là cảm giác gì, cậu chỉ thấy bản thân đã trở nên máu lạnh, trải qua khảo nghiệm tâm lý, rồi tự tay giết người, cậu biết mình thực sự đã trở thành bộ đội đặc chủng. Một kẻ luôn tinh táo, lạnh lùng, trên chiến trường không vì bất cứ sự tình không cần thiết nào mà gây ảnh hưởng đến đồng đội của mình.

Bọn họ tập trung về căn cứ, chỉ thấy một người đang nằm trong tuyết, thân dưới đã bị máu nhuộm thắm, Hoắc Kiều đang băng bó cho cậu ta.

Chạy tới mới thấy, đó là tân binh nhỏ tuổi nhất trong đám, mới có 19 tuổi, chân trái bị đạn lạc bắn trúng, tình huống vô cùng không khả quan. Hoắc Kiều gấp đến độ đỏ mặt hôi đầy đầu, sau khi băng bó xong, quan sát mọi người, “Tôi có một nhiệm vụ cực kỳ nặng nề cho các cậu, chính là đem cậu ta xuống núi, cậu ta đang mất máu, không kiên trì được lâu nữa, mọi người phải bằng cách nhanh nhất liên lạc với bộ đội biên phòng tới cứu cậu ta, ai có thể hoàn thành nhiệm vụ này?”

Một vòng người trầm mặc vài giây, cuối cùng Lão Sa nói: “Cho tôi ba người.”

Hoắc Kiều nói: “Tốt, cậu chọn đi.”

Lão Sa chọn 3 người nhanh nhẹn nhất, đều là đàn anh, hấn nhắc cậu lính kia đặt ở trên lưng, “Cậu có nghe thấy tôi nói không, nhất định phải chịu đựng, biết không?”

Cậu lính kia yếu ớt đáp: “Nhất định... nhất định chịu đựng...”

Lão Sa hít sâu một hơi, “Đi!” Nói xong, cồng người rất nhanh chạy xuống núi, ba người kia theo sát phía sau.

Những người khác tiếp tục quét sạch đám phần tử khủng bố trốn ở trong núi, trận càn này kéo dài suốt đêm, bình minh ngày tiếp theo, ông lão nhận ra được 31 tên, đã bị tiêu diệt toàn bộ, còn có 4 tên bị bắt sống.

Các chiến sĩ một đêm không ngủ, mệt mỏi rã rời chịu hết thảy, bọn họ trối những người đó dẫn xuống núi, đang lúc trời đông giá rét mà đi bộ qua núi Côn Lôn mất nửa ngày, rốt cục cũng đến điểm hội họp với bộ đội biên phòng, kéo về nơi đóng quân.

Trở lại nơi đóng quân, bọn họ mới hay tin cậu lính Lão Sa cũng về đã được giải phẫu, thoát khỏi nguy hiểm, nhưng chân hấn bị tổn thương như thế chỉ ít mấy tháng chưa thể xuống giường, nếu như tình trạng khôi phục không tốt, rất có thể sẽ không còn khả năng ở lại Báo Tuyết đại đội nữa.

Đây là lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ của cậu lính kia, cậu ta là thành viên của Báo Tuyết đại đội mới chưa được hai tháng, dường như hiện thực vẫn luôn tàn khốc như vậy.

Lúc ngồi sưởi ấm tại nơi đóng quân của bộ đội biên phòng, cả đám im lặng thật lâu không ai nói chuyện, tuy nhiệm vụ lần này đã hoàn thành, nhưng thành công vẫn để lại thương vong, khiến người ta vẫn không thể nào nhanh chóng vượt qua, nhất là lần này lại có nhiều tân binh tham gia, đối với đám lính mới mà nói, lần đầu tiên luôn kèm theo rất nhiều hoang mang cùng nghi ngờ, trong một khoảng thời gian ngắn bọn họ chưa thể điều hòa được loại tâm trạng này.

Ba ngày sau, bọn họ lên máy bay rời khỏi núi Côn Lôn. Bạch Tân Vũ nhìn xuống một dải Tuyết Sơn, còn ảo tưởng mình có thể thấy được nơi đóng quân trước kia, có lẽ do nơi đóng quân của bọn họ ở Tuyết Sơn quá nhỏ bé, khiến cậu không tìm được nơi gửi gắm chút tưởng niệm đối với đồng đội cũ của mình. Cậu lính mới bị thương kia, không khỏi làm cậu liên tưởng đến chính mình, nếu có một ngày cậu cũng trọng thương, thậm chí là chết....Cậu cũng không phải chưa từng nghĩ đến kết cục như vậy, mỗi người gia nhập Báo Tuyết đại đội, đều đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi, chỉ là, khi cậu liều mạng xung phong trong mưa bom bão đạn, lần đầu tiên cậu cảm giác tử thần cách mình gần đến như vậy, cậu không biết nếu cậu bị trúng đạn, hay Du Phong Thành trúng đạn, cậu sẽ như thế nào.

Trước khi xuống khỏi máy bay, Hoắc Kiều biểu tình bất đắc dĩ nói: “Cả ngày nay miệng các cậu bị vá lên đấy à? Lần này chúng ta quét sạch hơn một trăm người, nhưng không mất đến một người, chỉ có một số bị thương, đã là kết quả vô cùng tốt rồi, cho nên tôi ghét nhất là dẫn theo đám lính mới, mấy lần trước cũng lắm chuyện y hệt thế này.”

Mọi người lặng thinh không nói.

Hoắc Kiều dựa vào cabin, khẽ cười một tiếng, “Không liên quan, lần sau có kinh nghiệm thì sẽ ổn hơn thôi, xong đợt này, vài ngày tới lại có nhiệm vụ.”

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu, lẳng lặng quan sát hấn.

Khóe miệng Hoắc Kiều khẽ nhếch, “Đây chính là cuộc sống trong Báo Tuyết đại đội, hoan nghênh lãnh hội.”

ΨΨΨ

Hết chương 76

Chú thích:

[1] Báo săn:

[2] Labrador:

=]]]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 77

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Du Phong Thành hỏi: “Như thế nào?”

“Không vội, xuống rồi nói tiếp. Thuận miệng báo cho các cậu một tin tốt, do địa điểm của nhiệm vụ kế tiếp ở gần biên giới, chúng ta tạm thời không quay về căn cứ ở Urumchi, mà sẽ đến xx đại đội chờ lệnh, đồng thời cũng chờ luôn trang bị đặc thù cho nhiệm vụ lần sau được chuyển đến.” Hoắc Kiều nói xong, hướng phía Trần Tĩnh mà nháy mắt một cái.

Trần Tĩnh kinh ngạc nói: “Đến....đến đại đội của bọn tôi?” Khuôn mặt vốn trắng noãn của anh lại càng sáng lên.

Bạch Tân Vũ cùng Du Phong Thành cũng mừng rỡ, bọn họ đã rời khỏi đại đội nửa năm, vốn tưởng rằng sẽ không có cơ hội trở về, chuyện này đối với

bọn họ mà nói chính là là đãi ngộ lớn nhất.

Hoắc Kiều đắc ý nói: “Vốn nên tôi một đồn biên phòng gần đây hơn một chút, nhưng tôi thấy các cậu rất nhớ nhà, cho các cậu về thăm chút đình.”

Trần Tinh cùng Bạch Tân Vũ trăm miệng một lời: “Cảm tạ đội phó!”

Hoắc Kiều nháy mắt một cái: “Xúc động chưa!”

Trần Tinh cười nói: “Xúc động.”

Hoắc Kiều vỗ vỗ đầu anh, “Mấy cậu đó, lần sau có chửi tôi ở sau lưng phải nhớ kỹ là tôi tốt thế nào đấy nhé.”

Mọi người đều nở nụ cười.

Mặt Trần Tinh đỏ lên, “Đội phó, tôi chưa chửi anh bao giờ mà.”

Hoắc Kiều nheo má Trần Tinh, giỡn chơi: “Ừ, Tiểu đội trưởng của chúng ta là tốt nhất.”

Du Phong Thành ngừng đầu hướng Hoắc Kiều mà cười: “Đội phó, cảm tạ.”

Hoắc Kiều xoa xoa tóc hắn, trên mặt hiện lên một tia nuông chiều của bậc đàn anh.

Trong khi đó Bạch Tân Vũ quan sát cái loại ăn ý cùng gắn kết của hai người đó, trong lòng càng nảy sinh cảm giác khó chịu, bây giờ cậu cũng có chút oán giận Yên Thiệu Trần rồi, nếu không phải Yên Thiệu Trần nói mấy câu kia, cậu sẽ không cứ mãi xoắn xuýt vụ Du Phong Thành có nhìn hay không nhìn cậu của hắn, cậu thật sự không biết đến cùng mình đang làm cái gì nữa.

Trực thăng vận tải đưa bọn họ trở về đại đội xx, khi vẫn còn ở trên trời, bọn họ nhìn thấy rất nhiều người đứng ở bãi hạ cánh, những người đó nhanh chóng tập kết thành các đội, cuối cùng hai dài một ngắn, đứng thành một chữ “tam”, ba hàng đại diện cho ba đội, đó là ba hàng chiến hữu của bọn họ.

Bạch Tân Vũ kích động vịn cửa sổ, cầm lấy tay Trần Tinh hưng phấn nói: “Tiểu đội trưởng, tiểu đội trưởng, cậu xem!”

Trần Tinh ôm lấy bả vai đang quơ quơ của Bạch Tân Vũ, doanh trại, thao trường, nhà kho, quen thuộc đến vậy, anh nhìn một chút, viên mắt cũng nóng lên, bọn họ đã trở về, thực sự đã trở về.

Máy bay hạ cánh, khoang máy vừa mở ra, Bạch Tân Vũ đã phóng ra ngoài, hét lớn: “Tôi đã trở về—”

Đội ngũ ở trên sân tản ra, Phùng Đông Nguyên cùng Tiền Lượng chạy tới phía cậu từ thật xa, ba người hưng hăng va vào nhau, gất gao ôm lấy đôi phương, la hét, còn có nhiều người khác tiến đến công kênh Trần Tinh lên, Du Phong Thành cũng nhận được chào đón nhiệt liệt.

Bạch Tân Vũ hạnh phúc đến chảy cả nước mắt, “Đông Nguyên, Tiền Lượng, tôi nhớ mấy cậu muốn chết.” Nghĩ đến cái khổ trong suốt nửa năm này của mình, cậu có đầy một bụng cần xả với hai người họ.

Phùng Đông Nguyên nức nở: “Em còn tưởng mấy năm không gặp lại anh nữa.”

Tiền Lượng vỗ đầu cậu, “Bọn này cũng chớ cậu, lúc nào cũng đoán mò bây giờ cậu đang làm gì, có trở nên trâu bò hơn không.”

Bạch Tân Vũ ôm cứng lấy hai người họ, vừa khóc vừa cười, “Tôi bây giờ muốn trâu bò bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Tiền Lượng cười mắng, “Lại không biết xấu hổ!”

Bạch Tân Vũ cười ha ha, “Cần cóc gì thể diện chứ.”

Mấy người bị xô đến căng-tin, Hứa Sấm sớm đã chuẩn bị xong rượu và thức ăn, vừa thấy Hoắc Kiều đã thân mật lời hắn đi nói chuyện phiếm.

Sau khi Bạch Tân Vũ đến căng-tin, lập tức đi thẳng đến phòng bếp, không ngoài dự liệu thấy được bóng lưng cao lớn của Võ Thanh, Bạch Tân Vũ có chút kích động, “Đội trưởng Võ.”

Võ Thanh nghiêng đầu qua, hừ nói: “Các cậu về cũng không báo sớm, làm tôi xoay sở luống cuống hết cả tay chân.”

Bạch Tân Vũ nhào tới ôm lấy hắn, cười ha ha: “Đội trưởng Võ, hình như anh lại béo lên rồi!”

Võ Thanh cũng phá lên cười theo.

Hai người ngồi ở cửa sổ hút thuốc, Võ Thanh hỏi han chút tình huống ở Báo Tuyết đại đội, Bạch Tân Vũ không hề kêu khổ trời ơi đất hời như hồi trước, lựa lời mà miêu tả cuộc sống mới của mình.

Võ Thanh cảm thán nói: “Cậu đó, chắc chắn là người có những biến hóa kinh dị nhất trong một khoảng thời gian ngắn mà tôi từng biết, lúc cậu vừa mới tới ban bếp núc, thực sự là loạn thất bát tao, ngay cả tôi cũng không ưa nổi, thật sự không nghĩ tới có một ngày cậu có thể trở thành bộ đội đặc chủng

của Báo Tuyết đại đội, còn trưởng thành hơn trước kia nhiều lắm. Bây giờ cậu thành truyền kỳ ở đại đội xx rồi, bộ đội đặc chủng lẫn lộn từ ban bếp núc mà ra, haha.”

Bạch Tân Vũ nháy con mắt, “Thật thế à? Em cũng thành truyền kỳ ấy à? Bọn họ nói em như thế nào vậy?”

Võ Thanh phun ra một vòng khói, “Bây giờ lúc Đại đội trưởng giáo dục tân binh hay lấy cậu làm ví dụ, kể là hồi trước có cái thằng như này như này, lúc mới gia nhập là bần nhão không đứng lên tường, lúc kiểm tra ở trại tân binh còn không qua nổi, bị ném vào ban bếp núc, sau nhờ cố gắng của bản thân, từng bước gia nhập đoàn bộ đội đặc chủng số một Tây Bắc.”

Bạch Tân Vũ cười ha hả: “Nói như thế cũng thật có tâm.” Lắc đầu vài lời đã đơn giản tóm lược được các loại sự tình phát sinh trong một năm rưỡi cậu gia nhập quân ngũ, chỉ có cậu tự mình biết, những thay đổi nghiêng trời lệch đất này, cậu đã phải bỏ ra bao nhiêu mồ hôi và máu mà đổi lấy. Một năm trước, nếu có người nào nói Bạch Tân Vũ có thể đến Báo Tuyết đại đội, thì sẽ có kẻ cười nhạt, còn cậu thì phải cười đến rụng răng luôn, lúc đó Báo Tuyết đại đội vẫn là một giấc mộng ngoài tầm với, dù thế nào cậu cũng không dám nghĩ tới, cậu chỉ biết phải một đường đuổi theo Du Phong Thành, mặc vào cùng một loại đồng phục tác chiến với hắn. Trên quãng đường đó đã có vô số lần cậu muốn buông bỏ, nhưng rồi lại có thể kiên trì đến lúc cuối cùng, đôi khi ngẫm lại, cái này chẳng phải là vận mệnh an bài hay sao.

Võ Thanh cười cười, “Bây giờ cậu về rồi, Đại đội trưởng không tha cậu vụ phát biểu noi gương đâu.”

Bạch Tân Vũ làm bộ 囧 đáp: “Em tránh được đến lúc nào thì cứ tránh thôi ạ, phiền nhất là phải nói chuyện trước mặt cả đồng người.”

Võ Thanh nói: “Lần này các cậu tới đây để đội lệnh hả?”

“Vâng, đã nhận được nhiệm vụ, nhưng chưa có kế hoạch hành động cụ thể, chỉ biết là ở gần biên giới.” Bạch Tân Vũ tránh đi nội dung cơ mật, kể một chút cho Võ Thanh nghe về nhiệm vụ mới kết thúc của bọn họ.

Võ Thanh rít một hơi thuốc lá, “Nhiệm vụ đầu tiên của các cậu nhẹ nhàng như vậy, đối với mấy cậu cũng chưa hẳn là chuyện tốt.”

Bạch Tân Vũ nghe một cái, “Còn nhẹ ấy à? Để truy lùng đám người kia, bọn em suýt nữa mệt đến học máu.”

“Học máu thật cơ đấy?” Võ Thanh liếc xéo cậu.

Bạch Tân Vũ hậm hực: “Không có chuyện đó.”

“Như vậy là còn chưa đủ mệt nha. Bọn tôi năm đó thật sự đã có người mệt đến học máu, nghe cậu kể, nơi các cậu lần theo dấu vết bọn chúng cũng không cao lắm so với mặt nước biển, hơn nữa còn gặp phải một đám tạp nham, không có lợi hại, không ai trong các cậu chết cho thấy nhiệm vụ lần này thực sự rất thoải mái nhẹ nhàng. Tôi thì thấy nếu dẫn đám lính mới đi nhận nhiệm vụ, trắc trở một chút vẫn tốt hơn, cho các cậu ném trái thực tế tàn khốc một lần.”

Bạch Tân Vũ mĩa mai nói: “Đội trưởng Võ, em cảm thấy mỗi lần ngồi hàn huyên với anh, anh phải hù em một chút mới chịu được.”

Võ Thanh cười nhạo, “Tôi chưa bao giờ hù dọa cậu, những lời tôi nói đều là thật,”

Bạch Tân Vũ chuyển trọng tâm câu chuyện, “Ồ Báo Tuyết đại đội em nghe được nhiều chuyện ngày xưa của anh, anh còn nhớ Lão Sa không?”

“Lão Sa? Là Tiểu Sa sao, aish, bây giờ cũng thành Lão Sa rồi.”

Hai người rồi rồi hàn huyên, thấm thoát trời đã tối.

Bữa tối bắt đầu, lâu lắm rồi Bạch Tân Vũ không ngồi ăn chung với nhiều người như thế, trong nháy mắt có cảm giác đã quay trở lại đại đội, loại quen thuộc cùng thân thiết này làm cả người cậu nhẹ bẫng, tự tại vô cùng.

Lúc Bạch Tân Vũ đang uống rượu, Du Phong Thành bước tới, ôm bờ vai cậu nói, “Còn uống à? Chưa tòn sao?!”

Hai mắt Bạch Tân Vũ cười đến mê ly, “Bây giờ không phải đang vui vẻ à, để cho tôi uống thỏa thích một lần đi.”

Du Phong Thành hừ nói: “Uống say rồi lại đến phiền tôi công anh.”

Yến Thiều Trần híp mắt cười nói: “Nếu cậu mệt thì cứ về nghỉ ngơi đi, tôi sẽ phụ trách việc đem Bạch Tân Vũ trở lại.”

Lông mày Du Phong Thành nhướn lên, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đa tạ, không cần.” Nói xong đem Bạch Tân Vũ kéo vào trong góc, đưa cho cậu một chén nước, “Tinh rượu đi, nhìn anh uống đến không biết hướng Bắc ở đâu mất rồi.”

Bạch Tân Vũ uống nước xong, ngược lại càng hưng phấn, chẳng biết tại sao mà cười ha hả không ngừng, “Phong Thành, lâu rồi tôi chưa có vui như thế này, thiệt đó.” Cuộc sống ở Báo Tuyết đại đội thật sự rất nặng nề rất khắt khe, về đến đây rồi mới chính thức được thả lỏng.

Du Phong Thành nói, “Tôi cũng nhớ chỗ này.”

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, “Thật đấy à? Cậu nhớ chỗ này?”

“Làm sao? Tôi không được nhớ chỗ này sao?” Du Phong Thành kỳ quái hỏi lại.

Bạch Tân Vũ xa xăm nhìn hắn, “Bởi vì mục đích của cậu khi đến chỗ này ngay từ đầu đã rất rõ ràng, đại đội chỉ là nơi cậu tạm dừng chân, mục tiêu của cậu là Báo Tuyết đại đội...” Cậu cảm thấy, Du Phong Thành không có tình cảm gì đối với nơi này, nói trắng ra nơi đây chỉ là cái đôn bẫy cho hắn, ngoại trừ Du Phong Thành, những người khác chẳng ai có thể đoán trước được việc mình sẽ chỉ ở lại chỗ này có một thăm thôi đâu! Có tiền đề như vậy, có ai còn phá lệ mà trả giá cảm tình cho một nơi nào đó chứ.

Khuôn mặt Du Phong Thành trầm xuống, “Báo Tuyết đại đội là mục tiêu từ nhỏ của tôi, thế nhưng tôi cũng thực sự thích nơi này.”

“Đúng vậy, mục tiêu từ nhỏ của cậu.” Bạch Tân Vũ bị hơi rượu xông lên óc, say khướt than: “Hoắc Kiều cũng là mục tiêu từ nhỏ của cậu nhỉ.”

Du Phong Thành quan sát cậu, “Anh uống say rồi.”

Bạch Tân Vũ để lộ ra một nụ cười vô cùng khó coi, “Đúng vậy, uống say mất rồi.”

“Đi, tôi đưa anh trở lại ký túc xá.” Du Phong Thành không nói lời nào ôm hông cậu, đỡ cậu ra ngoài.

Lúc này tất cả mọi người đều say hết trơ hết trội, cũng có người lục tục ra về, không ai chú ý tới bọn họ. Sau khi bọn họ rời khỏi căng-tin, men theo con đường quen thuộc qua thao trường mà trở lại, gió lạnh thấu xương của Tân Cương thổi một cái, khiến cho đại não nóng lên của họ tỉnh táo lại một chút, con đường này ban ngày là nơi tập luyện, buổi tối là nơi tân bộ, họ đã từng đi qua vô số lần, còn có mấy lần giờ trò trốn vào chỗ tối, len lén làm vài chuyện khiến người ta mặt đỏ tím đập, đoạn thời gian len lén lút lút đó, bây giờ nghĩ lại quả thực rất nực cười, nhưng lại ảm áp đến lạ, chỉ ít khi đó suy nghĩ của bọn họ rất đơn giản, Bạch Tân Vũ đơn thuần xem Du Phong Thành như bạn giường, không cần lo lắng nhiều như vậy, bây giờ thì không được rồi, cậu càng ngày càng suy nghĩ, nghĩ nhiều đến độ cậu cảm giác mình có chút phiền phức như đám đàn bà chít chít vây quanh mình hồi trước.

Du Phong Thành cũng nhớ lại vài chuyện cũ ở khắp những nơi bọn họ đã từng thân mật, thấm thoát, hai người liền quẹo vào một cánh rừng nhỏ trước đây họ thường đi qua, Bạch Tân Vũ ôm cổ hắn, cười ngây ngô nói: “Chỗ này...trước đây chúng ta đều là khách quen đó.”

Du Phong Thành ôm eo cậu, khẽ hôn lên bờ môi cậu, “Đúng vậy, không chỉ chỗ này, rất nhiều chỗ ẩn khuất ở nơi đóng quân cũng có dấu vết của hai chúng ta.”

Bạch Tân Vũ cười nhẹ, “Mỗi lần tôi đều tưởng có người cầm đèn pin chiếu đến bọn mình, cứ như hồi ở đại học có mấy ông bảo vệ bắt kẻ thông dâm trong rừng nhỏ vậy.”

Du Phong Thành cười nhạt nói: “Bây giờ không có ai đến tóm chúng ta đâu.” Hắn đè Bạch Tân Vũ lên thân cây, ngậm lấy đôi cánh hoa mềm mại kia, nhiệt thành mà hôn hít.

Tuy giờ bọn họ ở chung một phòng ký túc, có thể thỉnh thoảng nhớ lại những năm tháng vụng trộm trước đây, nhưng ngược lại tư vị cũng khác đi.

Du Phong Thành nói giọng khàn khàn: “Thật muốn làm anh ở chỗ này.”

Bạch Tân Vũ mập mờ đáp: “Không được, lạnh lắm.”

“Chúng ta cũng mấy ngày rồi không làm mà, giờ về ký túc xá cũng đầy người.” Du Phong Thành hôn từ bờ môi của cậu rồi trượt xuống cổ, cuối cùng ngậm lấy hầu kết của cậu, nhẹ nhàng mút, tay cũng thuận thế luồn vào trong y phục của cậu.

Bạch Tân Vũ than thở: “Nhiệm vụ chưa kết thúc...”

Du Phong Thành bắt mặn lăm bậm hai tiếng, tay càng không có kiêng nể gì mà vuốt ve làn da ảm áp của Bạch Tân Vũ.

Thân thể Bạch Tân Vũ cũng có chút khô nóng, đáng tiếc hoàn cảnh quá khác nghiệt, nếu coi quần ở chỗ này cậu chỉ sợ “thăng nhỏ” của mình đông cứng đến hông mất thôi, hai người cứ như vậy gãi không đúng chỗ ngứa một hồi lâu, mới thỏa mãn mà thu tay lại.

Du Phong Thành cười nhẹ nói, “Đội khi kết thúc nhiệm vụ, nhất định phải chơi anh đến không xuống giường được.”

Bạch Tân Vũ hừ nói: “Bây giờ thể lực của tôi không như lúc xưa, tự tin của cậu lấy từ đâu ra đấy.”

Du Phong Thành cố ý dùng thân dưới cọ cọ vào người cậu, “Chỗ này nè.”

Bạch Tân Vũ cười mắng, “Lưu manh đáng chết.”

Hai người lại nồng nhiệt trong chốc lát, rồi vai kề vai trở về ký túc xá, vừa đi vừa hàn huyên từng việc xảy ra trong thời gian còn ở đại đội, trò chuyện vô cùng hợp ý.

Lúc lại đi qua phòng ăn, bọn họ đột nhiên thấy Trần Tĩnh cùng Hứa Sấm đỡ Hoắc Kiều đã say bí tỉ đi ra ngoài.

Du Phong Thành thấy thế, rất nhanh bước tới, “Uống say à? Cậu?”

Hoắc Kiều lắc lắc đầu, nói mê gì đó không rõ.

Trần Tình gật đầu, “Không ngừng, dường như còn hơi phát sốt.”

Du Phong Thành sờ trán Hoắc Kiều, cau mày nói: “Thực sự có hơi nóng, có thể do hôm qua ngâm ở trong nước lạnh.” Hắn đỡ lấy Hoắc Kiều, cõng hắn ở trên lưng. “Tôi đưa hắn về nghỉ ngơi, ngày mai đưa đến phòng cứu thương.” Nói xong không quay đầu lại mà cõng Hoắc Kiều đi mất.

Bạch Tân Vũ ngẩn ra tại chỗ, nửa ngày không phản ứng kịp, từ lúc thấy Hoắc Kiều, Bạch Tân Vũ liền cảm thấy mình như người vô hình, hay nói thật ra là Du Phong Thành không quan tâm đến sự tồn tại của cậu, cậu cũng uống say đến mức mỗi bước chân đều run rẩy, nhưng Du Phong Thành vậy mà không nhìn cậu lấy một cái đã đi mất...

Trần Tình đỡ lấy cậu, “Đi, tôi đưa cậu về ký túc xá.”

Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy một trận trời long đất lở, lập tức nhào vào lòng Trần Tình, buồn bực nói: “Đội trưởng, cậu cõng tôi đấy à?”

Trần Tình “A” một tiếng, “Cậu không đi được sao?”

Hứa Sấm đá cậu một phát, “Lại ăn vạ, vừa rồi không phải vẫn đi đứng tốt lắm còn gì.”

Bạch Tân Vũ xòe một tay, “Oanh tù tì, cậu thua thì cõng tôi nà.”

Trần Tình dở khóc dở cười, “Được.”

Hai người so đo, Bạch Tân Vũ thua, cậu sững sờ nhìn tay mình chăm chăm, “Không tính, ba hiệp thắng hai đi.”

Trần Tình bất đắc dĩ, lại so với cậu thêm hai lượt nữa, Bạch Tân Vũ như nguyện giành phần thắng, cậu không khách khí chồm lên lưng Trần Tình.

Hứa Sấm đi về nghỉ ngơi, Trần Tình thì ung dung cõng Bạch Tân Vũ đi về ký túc xá.

Suốt cả đoạn đường hai người chính là không ai nói câu nào, dường như Bạch Tân Vũ rệu vào, tâm tình vô cùng nhụt cảm, không hiểu làm sao lại khóc thút thít.

Trần Tình lại càng hoảng, “Cậu sao thế?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, quệt nước mũi vào cổ áo Trần Tình, “Không có gì, tôi chỉ muốn khóc thôi, mấy ngày nữa phải đi rồi, tiếc.”

Trần Tình nói: “Cũng chẳng có cách nào, thiên hạ không có buổi tiệc nào mà không tàn, chẳng qua nói không chừng ngày nào đó vẫn còn có thể gặp lại nhau, như hôm nay vậy, chúng ta cũng đâu nghĩ rằng đột nhiên được trở lại đâu.”

Bạch Tân Vũ nức nở: “Đội trưởng, cậu yêu bao giờ chưa?”

Trần Tình sững sốt, ngượng ngập nói: “Lúc tôi rời khỏi nhà mới có 17, làm gì có thời gian.”

Bạch Tân Vũ hít mũi, “Không nói nữa, yêu đương cái rắm gì, không có tí sức lực nào hết, phiền muốn chết.”

Trần Tình trầm mặc một chút, “Cậu cãi nhau với Phong Thành à?”

Bạch Tân Vũ vừa muốn mở miệng, đột nhiên sững sốt, cả người nhất thời tỉnh rượu phần nửa.

Trần Tình thấy cậu im re, bèn đi tiếp: “Tôi đã sớm nhận ra, kỳ thực rất nhiều người cũng biết, mọi người đâu có ngu, chỉ là không nói ra thôi, sợ các cậu lại ngại.”

Viên mặt Bạch Tân Vũ nóng lên, nghẹn ngào: “Tôi còn tưởng bọn tôi giấu rất tốt.”

Trần Tình cười nói: “Mấy chuyện yêu đương sao giấu được cái gì. Nhao nhao tí là xong ấy mà, ai yêu nhau mà lại chẳng cãi nhau.”

Bạch Tân Vũ ôm sát cổ Trần Tình, “Không phải, không cãi nhau.”

“Vậy các cậu bị làm sao?”

Bạch Tân Vũ không cách nào có thể mở miệng, cậu không thể nói rằng cậu nghi ngờ Du Phong Thành có thích mỗi một mình cậu hay không, ngay cả chính bản thân cậu cũng thấy chuyện này quá dở dẩn, nhưng cậu càng muốn ngăn cản mình, thì lại càng không dần được lòng mà cứ mãi dỗi theo Du Phong Thành, để ý Du Phong Thành nhìn người nào, rồi nhìn như thế nào, càng quan sát, nghi hoặc trong lòng lại càng nặng, trước đây cậu từng dễ dãi với nhiều người, nhưng cũng chưa từng nói chuyện yêu đương, cậu không nghĩ đến, khi mình thực sự thích một người, lòng dạ lại con mẹ nó hẹp hòi đến thế, vì sao thân thể cậu càng cường tráng, tính cách lại nhỏ mọn đi như vậy? Đến cùng là cậu bị làm sao?

Trần Tình cười nói, “Dù thế nào đi nữa, chỉ cần câu thông cho tốt là được, yêu đương không phải là như thế sao, cần xây dựng bằng tâm huyết của mình.”

Bạch Tân Vũ lầm bầm: “Không phải cậu chưa từng yêu ai à, sao lại tuôn ra một tràng này nọ này nọ vậy.”

Trần Tĩnh cười khúc khích, “Đạo lý đó ai cũng biết mà.”

Bạch Tân Vũ thờ dài một hơi, dựa đầu vào vai Trần Tĩnh, mềm nhũn nói: “Tiểu đội trưởng, người như cậu, về sau nhất định sẽ gặp được một người rất tốt.”

Trần Tĩnh cười nói: “Ừ, nhờ ơn của cậu.”

Bởi đại đội đã không còn giường trống cho bọn họ, bọn họ tạm thời bị phân đến ngủ ở ký túc của ban bếp núc.

Hai người vừa vào ký túc xá đã thấy Du Phong Thành đang chăm sóc Hoắc Kiều, thay quần áo, cho hắn uống thuốc, lau mồ hôi, vội vàng ngẩng đầu liếc bọn họ, buông một câu “Về rồi à.”

Bạch Tân Vũ nằm vật xuống bên cạnh giường của Hoắc Kiều, dùng góc mắt liếc trộm Du Phong Thành cùng Hoắc Kiều. Năm đó cậu nằm trên chiếc giường đối diện với Du Phong Thành, quay người lại là có thể nhìn thấy Du Phong Thành, nhưng lúc đó cậu không hề muốn quay mặt về phía Du Phong Thành một chút nào, nhưng bây giờ cho dù cậu có xoay qua nhìn Du Phong Thành, hắn cũng không nhìn lại cậu. Người ta nói việc đời không đoán trước được, tất thấy những gì cậu đã trải qua từ khi vào bộ đội đến nay, thật sự quá mức ly kỳ. Cậu không chỉ trở thành bộ đội đặc chủng, lại còn đi yêu một gã đàn ông khác, cho dù là bên nào cũng coi như đã lật nhào nhân sinh hơn hai mươi năm qua của cậu, có đôi khi trong lúc mơ màng, Bạch Tân Vũ lại nghi ngờ mình có đang mê man trong một giấc mộng hay không, e rằng một khi tỉnh lại, cậu vẫn đang ở trong quán rượu, xoay người qua, bên cạnh là một gã đàn bà không hay biết tên, tựa như đó mới là cuộc sống bình thường của cậu, mà không phải là quay người lại, vì nhìn thấy Du Phong Thành chăm sóc người cậu đang sốt của hắn mà đỏ kị đến đỏ mắt.

Sáng hôm sau, bọn họ theo các đội phổ thông ra tập thể dục, 5 km từng khiến cho Bạch Tân Vũ đau khổ tới cùng mỗi sớm, hiện tại cậu chạy mà cứ ung dung như đi tản bộ, Hứa Sấm quả nhiên lời đầu cậu đi giáo dục đám lính mới, khiến Bạch Tân Vũ cả người không được tự nhiên.

Xế chiều, Hoắc Kiều triệu tập bọn họ, hắn còn chưa hạ sốt, mặt hơi hồng hồng, yếu ớt nói: “Tôi bàn bạc với các cậu một chút về nhiệm vụ lần này.” Hắn lấy ra từ trong hòm một vật hình cái lọ, “Biết đây là cái gì không?”

Trần Tĩnh nhận lấy, nặng trịch trịch, anh nói: “Bom nhiệt nhôm [1] ?”

Hoắc Kiều nói: “Tiếp tục đi.”

“Bom nhiệt nhôm khi nổ có thể sản sinh ra mức nhiệt lên tới 3000 độ C, một lọ nhỏ như thế này cũng đủ làm bốc hơi mọi vật trong một khu vực rộng 300 mét trong nháy mắt, thường dùng để tiêu hủy vi-rút, vật nhiễm phóng xạ, hay những thứ cần phải phá hủy ngay lập tức.”

Hoắc Kiều gật đầu, “Không sai, thứ chúng ta đợi hai ngày nay, chính là nó.”

“Nhiệm vụ lần này phải dùng đến thứ này sao.”

“Đúng, ngày hôm qua lúc ở trên máy bay tôi nhận được tin tình báo, có một phần tử khủng bố mang theo mẫu vi-rút chăn nuôi mới nhất, chuẩn bị ba ngày sau nhập cảnh, bây giờ còn chưa xác định được địa điểm cùng tuyến đường nhập cảnh, những gì chúng ta biết được là bọn chúng sẽ chia thành hai đội người- ngựa, mỗi đội khoảng 12-15 người, để yên cho chúng làm loạn một ngày, sẽ có rất nhiều gia súc bị nhiễm bệnh, tổn thất với nhân dân chăn nuôi sẽ vô cùng nghiêm trọng. Bởi chưa xác định được loại hình vi-rút, cấp trên yêu cầu chúng ta nếu không thể lấy được, lập tức tiêu hủy tại chỗ.”

Một người có biệt danh là Kim Điều người dân tộc Tajik [2] nghiêng răng nghiêng lợi: “Đám súc sinh đó lại làm trò này tiếp.”

Mọi người nhao nhao nhìn về phía hắn

Con mắt của Kim Điều đỏ bừng, “Làng tôi ở hồi trước sống bằng nghề chăn nuôi, mấy năm trước có kẻ cố ý thả vi-rút trên gia súc, nhiều dê bò nuôi trong thôn đều chết hết, đám gia súc đó chính là kế sinh nhai của toàn bộ gia đình, lúc đó nhiều người vì thế mà tự sát. Mặc dù sau đó chính phủ có gửi tiền viện trợ, cũng không thể nào bù đắp vào tổn thất của chúng tôi, rất nhiều trẻ con mất cơ hội đến trường, cơ hội được chữa bệnh, em gái tôi mới bảy tuổi không có tiền để chữa bệnh...” Hắn nói không được nữa, một quân nhân xưa nay vẫn cương nghị dũng mãnh, vậy mà cũng không kìm được nước mắt.

Một phòng đầy người đều im lặng, bọn họ chỉ nghe thấy cúm gia cầm, lở mồm long móng cùng mấy loại bệnh gia súc khác trên Tivi, nhưng chưa bao giờ tự mình trải qua, không thể nào hiểu được những người chăn thả gia súc phải gánh chịu tổn thất lớn đến như thế nào. Loại công kích nhắm vào dân thường như thế này, là ti tiện vô sỉ tới cùng, nhưng vừa vặn cũng là phương thức có thể đạt được mục đích hiểm ác đáng sợ nhất.

Hoắc Kiều ho khan hai tiếng: “Đó là lý do vì sao chúng ta phải ngăn chặn kẻ này bằng bất cứ giá nào, ngay khi nhận được tin tình báo, chúng ta sẽ phải lập tức xuất phát. Tôi hy vọng lần này mọi người có thể chuẩn bị sẵn sàng, bởi vì kẻ địch lần này so với những tên trong nhiệm vụ lần trước chuyên nghiệp hơn nhiều, rất có thể là lính đánh thuê, vũ khí cũng hiện đại hơn, nhưng cho dù là ai đi chăng nữa, chỉ cần dám tác loạn một tác trên biên giới lãnh thổ nước ta, nhất định phải giết không chừa một mảnh giáp!”

ΨΨΨ

Chú thích:

[1] Bom nhiệt nhôm (Thermite Bomb) (Hình lấy trong GTA Wiki:]] Wiki thường không có nên lấy trong game vậy)

Dịch từ GTA Wiki: Bom Thermite không phát nổ như các loại bom thường, loại bom này đốt cháy các bề mặt tiếp xúc cho đến khi hết năng lượng. Nguyên lý hoạt động khi cháy của loại bom này dựa trên phản ứng oxy hóa khử tỏa nhiệt, nó sẽ tạo ra một vùng khí rộng màu đỏ -cam, nhiệt lượng sản sinh ra có thể nấu chảy cả kim loại.

[2] Dân tộc Tajik:

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Chương 78

“Đồng Nguyên, aiya, sao cậu lại giặt quần áo cho tôi...” Lúc Bạch Tân Vũ vừa chạy đến phòng giặt đã trông thấy, quả nhiên là Phùng Đồng Nguyên đang vò quần áo cho cậu, ngay cả giày lục chiến của cậu cũng đã được lau sạch sẽ.

Phùng Đồng Nguyên cũng không quay đầu lại, “Không có gì, vừa lúc hôm nay đang nhàn rỗi.”

“Bây giờ tôi giặt quần áo còn nhanh hơn cậu, cậu không cần làm những thứ này nữa đâu.” Bạch Tân Vũ nói xong bèn đoạt lại cái chậu giặt.

Phùng Đồng Nguyên đỡ lấy tay cậu, hiền hậu cười cười, “Anh ở đây được có vài ngày, về sau có muốn em giặt cho cũng không được nữa đâu.”

Bạch Tân Vũ cười khúc khích, “Sao nghe cậu nói cứ như con gái sắp đi lấy chồng vậy ta.”

Phùng Đồng Nguyên cười mắng: “Biến xuống địa ngục đi.”

Bạch Tân Vũ vén tay áo lên vò cùng Phùng Đồng Nguyên, “Sao quần áo của tôi bẩn thế này nhỉ?”

“Sao anh hỏi em?”

“À, cậu không biết mấy ngày vừa rồi trên Tuyết Sơn...”

Hai người ngồi cạnh nhau nhàn nhã hàn huyên, Bạch Tân Vũ có cảm giác mình lại trở về đại đội, tại sao khi đó cậu có thể than phiền là đại đội mệt mỏi cái gì chứ, đây rõ ràng là ung dung tự tại vô cùng mà.

Đột nhiên có một người đi vào, “Anh ở đây à?”

Hai người quay đầu, Bạch Tân Vũ có chút ấn tượng với người đang bước vào, chính là cái tên lính mới được Phùng Đồng Nguyên chăm sóc đặc biệt kia, nửa năm không thấy, dường như càng cao vồng lên.

Phùng Đồng Nguyên nói: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

Hắn đi tới, liếc xéo Bạch Tân Vũ, lại lướt mắt qua đồng quần áo trong chậu nước, lông mày lập tức nhíu lại, ánh mắt ném về phía Bạch Tân Vũ không thực sự thân thiện cho lắm, “Không có việc gì thì không được tìm anh à?”

Phùng Đồng Nguyên cười: “Bọn tôi đang ngồi nói chuyện phiếm, cậu đến giặt quần áo à?”

“Không phải.”

Bạch Tân Vũ nhíu mày: “Hai người cùng đội đây à?”

Phùng Đồng Nguyên đáp: “Không, cậu ta ở đội 2.”

Bọn họ cũng không để ý, tiếp tục trò chuyện, tên nhóc kia liền đứng ở bên cạnh, cũng chẳng giặt quần áo, càng không nói chuyện, cứ ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào tay Phùng Đồng Nguyên, khiến Bạch Tân Vũ càng ngày càng thấy không được tự nhiên, giặt xong y phục liền trở về ký túc xá.

Bệnh của Hoắc Kiều còn chưa dứt, vừa tựa ngồi ở trên giường truyền nước muối, vừa cùng Lão Sa nghiên cứu các tài liệu liên quan đến nhiệm vụ, Bạch Tân Vũ vừa vào ký túc xá, chợt nghe Du Phong Thành túc trực ở một bên nói: “Cậu làm lính nhiều năm như thế, lẽ ra phải hiểu chuyện hơn cháu chứ,

phát sốt thì làm sao lên Tuyết Sơn được? Không phải là muốn chết sao?”

Hoắc Kiều phớt lờ phát tay, “Ngày mai chắc chắn sẽ hạ sốt.”

Lão Sa cũng nói: “Mấy thứ này hết sốt rồi tính.”

Hoắc Kiều trừng mắt: “Mấy tên đó sẽ chờ tôi hạ sốt chắc?”

Lão Sa cũng nhìn hần chăm chăm, “Cậu chưa hết sốt mà vẫn theo tôi dẫn đội, nào ai dám làm như vậy, lẽ nào cậu muốn đi chịu chết thật đấy à?”

Hoắc Kiều bĩu môi: “Chắc chắn sẽ khỏi.”

“Cứ coi như hạ sốt trong một khoảng thời gian ngắn cũng có khả năng tái phát lại, cậu, lần này cậu đừng đi, quá nguy hiểm.” Du Phong Thành nhắc cánh tay đang cầm tài liệu của Hoắc Kiều đè xuống, nghiêm túc nhìn hần.

Hoắc Kiều ngó xung quanh, mọi người trong ban bếp núc đều đã đi làm việc, trong phòng chỉ có Báo Tuyết đại đội, hần thờ dài, thấp giọng nói: “Cháu có biết lần này chúng ta phải đối mặt với ai không? Cấp trên đã xác nhận là lính đánh thuê Châu Phi, chúng đã được huấn luyện ở Mỹ, ngoại trừ cậu, trong đội này chưa có ai từng đụng độ qua lính đánh thuê được huấn luyện ở Mỹ, Hàn Trác cùng hai đội phó khác đều đang ở xa ngàn dặm, lại có nhiệm vụ, càng không thể trở về dẫn đội. Lão Sa, không phải tôi không tin tưởng cậu, nhưng cậu chưa từng có kinh nghiệm ở mặt này, hơn nữa tôi cũng không đành lòng để cậu gồng gánh toàn bộ trận chiến. Mấy người có từng nghe thấy đội phó của đoàn bộ đội đặc chủng nào vì cảm mạo mà không nhận nhiệm vụ bao giờ chưa?”

Lão Sa lớn tiếng nói: “Nhờ có tình huống gì, phát sốt trên Tuyết Sơn, cậu còn trở về được sao?”

Hoắc Kiều vỗ vỗ bờ vai hần, “Tôi đã nói rồi, ngày mai chắc chắn khỏi.”

“Cậu...”

Du Phong Thành nhìn Hoắc Kiều, trong mắt tràn ngập lo lắng.

Bạch Tân Vũ ở một bên nghe được cũng vô cùng lo lắng, nếu như không có Hoắc Kiều chỉ huy, tổn thất của bọn họ nhất định sẽ càng nặng nề, nhưng nếu Hoắc Kiều chưa khỏi sốt, cũng cương quyết không được để hần lên núi, nhiệm vụ lần này còn chưa bắt đầu đã thấy nguy cơ trùng trùng.

Những người khác còn muốn khuyên, Hoắc Kiều đã phát tay ngăn lại, “Được rồi được rồi đừng nói nữa, trong bụng tôi hiểu rõ.”

Du Phong Thành phiền muộn cào tóc, đứng dậy đi mất, Bạch Tân Vũ vội vã đuổi theo.

“Phong Thành.”

Du Phong Thành đi tới chùi nghi chân, đặt mông ngồi xuống, thở dài một cái thật sâu.

Bạch Tân Vũ cũng ngồi xuống, “Làm lính ai mà chẳng có tính bướng bỉnh, khuyên cũng không khuyên nổi đâu.”

Du Phong Thành siết chặt tay, “Nếu đến lúc đó hần còn chưa khỏe lại, có chết tôi cũng không cho hần lên núi.”

Bạch Tân Vũ vỗ vỗ bờ vai hần, “Tất cả mọi người cũng sẽ can anh ta lại mà.”

Du Phong Thành gật đầu.

Bạch Tân Vũ làm bộ vu vơ nói: “Tình cảm giữa cậu với đội phó tốt thật đấy, hai người cũng coi như là lớn lên cùng nhau từ bé nhè.”

“Cũng không chính xác, cậu tôi chỉ ở nhà tôi có ba năm, nhưng hần đã dạy cho tôi rất nhiều thứ, học tập, rồi đánh lộn như thế nào, làm người phải như thế nào, làm việc phải ra sao.” Ánh mắt Du Phong Thành phiêu đảng về một nơi xa xăm, “Phần lớn quan niệm cùng lý tưởng từ lúc còn rất nhỏ của tôi đều do cậu tôi tạo thành.”

“Cho nên cậu vẫn luôn coi anh ta là mục tiêu của mình.”

Du Phong Thành nhún vai, “Không chỉ có tôi, trẻ con trong nhà đều được dạy phải lấy hần làm gương, nhưng tôi thân thiết với hần nhất.” Trong giọng nói của Du Phong Thành có phần đắc ý.

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, cậu phải cạnh tranh địa vị với cái người được coi là “Nhân sinh đạo sư” kia như thế nào đây, lại nói dù giành giật được thì cũng có gì tốt, cậu cười nói: “Vậy cũng không khác anh trai tôi lắm.”

Du Phong Thành nhúu mày, không khách khí đáp: “Đừng đánh đồng cậu của tôi với anh trai anh.”

Bạch Tân Vũ trợn mắt, “Cậu có ý gì?”

Du Phong Thành lạnh nhạt buông một câu, “Cậu của tôi là quân nhân thủ hộ quốc gia, vì bảo vệ mảnh biên cương này, không biết đã đổ bao nhiêu máu

và mồ hôi, anh trai của anh? Chẳng qua chỉ là một tên thương lái đầu cơ hay chơi bởi trắng hoa, lấy cái gì để so sánh?”

Bạch Tân Vũ đứng bật dậy, cả giận quát: “Con mẹ nó cậu có biết ăn nói hay không! Đúng, anh trai của tôi ở phương diện này so ra kém đội phó, nhưng đối với tôi mà nói anh ấy là người từ nhỏ tôi đã luôn tôn trọng, anh trai tôi rất khôn khéo lợi hại, nguồn sống của cả đại gia đình đều đặt trên lưng anh ấy, trong mắt cậu đội phó mới là mục tiêu, nhưng trong mắt tôi ai cũng không thể so sánh với anh trai mình.”

Gân xanh trên trán Du Phong Thành nhảy lên gân gậy, hần cười lạnh: “Anh lấy Giản Tùy Anh làm mục tiêu, kết quả anh có giống hần được không? Anh đó, ngoại trừ học được một đồng kỹ năng chơi bởi lêu lổng, còn học được cái gì? Nếu như anh không vào bộ đội, cả đời anh chắc cũng vẫn là cái dạng bần nhão không dính được lên tường, quân đội đã cải tạo anh, không phải tên anh trai kia của anh. Anh nhìn lại mình một chút đi, rồi nhìn tôi xem, anh còn cảm thấy có thể đánh đồng anh trai anh với cậu của tôi được nữa không?”

Bạch Tân Vũ cảm giác mỗi câu nói của Du Phong Thành đều mang theo lưỡi dao, thật sâu đậm cậu bị thương, ngàn vạn lần cậu cũng không nghĩ tới, người anh trai được cậu sùng kính tự đáy lòng, lại chẳng là cái thứ gì trong mắt Du Phong Thành, thậm chí còn không xứng được xếp ngang hàng với Hoắc Kiều, thứ khiến cậu còn khổ sở hơn nữa, là việc cả hai cùng xem một người khác là hình mẫu, Du Phong Thành lớn lên hoàn mỹ đến vậy, cậu lại giống như cây liễu ngã nghiêng thiếu dinh dưỡng, cứ thế mà đem ra so sánh quả thực tựa như có hơi dìm anh trai cậu xuống, đầu miêng với Du Phong Thành, cậu đương nhiên không có cách nào phản bác lại, cứ coi như hiện tại cậu đã thay đổi, cũng không làm thế nào có thể gạt bỏ được sự tồn tại của cái thằng mình trước kia, thật sâu trong nội tâm của Du Phong Thành vẫn có chút coi thường cậu, coi thường anh trai cậu, điều đó càng khiến cậu không thể chịu đựng nổi. Cậu siết chặt nắm đấm, vành mắt đỏ lên, một ngọn lửa giận cuộn cuộn trong bụng, dường như sẽ nổ tung ngay tức khắc.

Du Phong Thành nhìn dáng vẻ đau lòng cùng cảm phần của cậu, cũng có chút hối hận, bèn kéo tay cậu, “Được rồi, đừng linh tinh nữa, tôi...”

Bạch Tân Vũ hung hăng hất tay hần ra, không lựa lời mà đâm chọc: “Chỉ ít anh trai tôi không dạy tôi làm gay, cậu thì sao? Đây cũng là cậu của cậu dạy cho cậu sao? Còn tự khai với Hoắc Kiều chính mình là gay, cậu suốt ngày cậu tôi thế này cậu tôi thế nọ, cậu không thích anh ta đấy chứ? Có phải mấy cái này cũng là anh ta dạy.....”

Bạch Tân Vũ không nói tiếp được nữa, bởi vì biểu cảm của Du Phong Thành nhìn như đã muốn ăn thịt người. Du Phong Thành chợt đứng dậy bốp cò cậu, ấn cậu lên trên cây, trong mắt là lửa giận hùng hực, cả người bạo phát như con thú hoang, lúc nào cũng có thể nuốt người ta vào trong bụng, hần lạnh giọng: “Con mẹ nó anh nói bậy cái gì đấy?”

Bạch Tân Vũ không cam chịu yếu thế mà bốp cò hần, “Vậy cậu con mẹ nó nói bậy bạ cái gì? Cậu không xứng phán xét anh trai tôi.” Đè nén cùng nghi kỵ mấy ngày qua trong nháy mắt bùng lên, đầu cậu kêu ong ong, trong lòng không chút nghĩ ngợi mà thốt ra, “Chỉ ít anh trai tôi không dạy tôi thích đàn ông, Hoắc Kiều dạy cậu thích chính cậu của mình rồi đúng không hả?!”

Tròng mắt Du Phong Thành hoàn toàn đỏ ngầu, một đám tụ vào bụng Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy một trận đau đớn, dường như lực phù ngũ tạng cũng lệch khỏi vị trí, cậu thét lớn một tiếng, một tay giữ chặt eo Du Phong Thành, kéo hần bỏ nhào xuống đất, nắm đấm cứng như sắt hung hăng đập về phía khuôn mặt Du Phong Thành, Du Phong Thành dùng tay đỡ lấy, khớp ngón tay bị chấn động có chút tê dại, một quả đấm khác của Bạch Tân Vũ cũng vừa vọt tới, đánh thẳng vào sườn mặt Du Phong Thành, đầu hần nhất thời có chút choáng váng, một cước nhấc lên đạp Bạch Tân Vũ xuống, sau đó cũng nhanh chóng tỉnh hồn, lại cho Bạch Tân Vũ một đạp, Bạch Tân Vũ cũng nhảy dựng lên từ trên mặt đất, tàn nhẫn tung ra một cú đánh móc sau gáy.

Hai người đang trong cơn thịnh nộ, hoàn toàn đánh bậy đánh bạ, cho dù đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhất của bộ đội đặc chủng, đầu kỹ đều tinh xảo, nhưng Bạch Tân Vũ vẫn kém Du Phong Thành một bậc, đến lúc một đám người chạy tới can ngăn, Bạch Tân Vũ đã trúng mấy đấm mấy đạp, Du Phong Thành cũng chẳng khá hơn, nửa bên mặt đều sưng vù lên.

“Con mẹ nó hai thằng ranh, dám đánh nhau ngay dưới mắt ông đây à!” Hứa Sám là người đầu tiên vọt tới, một cước đạp Du Phong Thành lăn quay trên mặt đất, sau đó ôm lấy hông Bạch Tân Vũ, cùng Trần Tĩnh đè nghiêng Bạch Tân Vũ đang nổi cơn điên xuống đất, Lão Sa cùng mấy người khác cũng lôi Du Phong Thành ra, trong lúc đó không thiếu người bên cạnh bị ăn đòn oan.

Một đám người xâu xé nửa ngày, cuối cùng cũng tách được hai người, bọn họ cách xa nhau mấy mét, vẫn tròn mắt giận dữ trừng lấy đối phương như cũ.

Bạch Tân Vũ mắng to: “Du Phong Thành, tôi thao cả lò nhà cậu!” Cậu há miệng, quai hàm đau đến độ nước mắt cũng ào ào chảy ra.

Trần Tĩnh đứng đờ đờ cho cậu hai cái bạt tai, lạnh lùng quát: “Câm miệng!”

Hoắc Kiều cũng chạy tới, âm u nhìn hai người, giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Hai đứa bọn bây còn cần mặt nữa không hả? Có đúng thế không? Gọi người đến chứng kiến cái loại tổ chất này của Báo Tuyết đại đội đấy hả?”

Hứa Sám mặt lạnh: “Cấm túc đi. Chuyện ngày hôm nay không cho phép ai nói ra ngoài, nhanh giải tán.”

Du Phong Thành đã tỉnh táo lại, hần liếc Bạch Tân Vũ một cái thật sâu, xoay người đi.

Vành mắt Bạch Tân Vũ chưa xốt, môi run rẩy, bị Trần Tĩnh cứng rắn lôi đi, đi không được bao xa, cậu liền giữ chặt lấy Trần Tĩnh, túi thân khóc lên.

Trần Tĩnh còn đang bực mình, nhìn thấy cậu khóc như thế, cũng bất đắc dĩ nói, “Cậu thật sự là không khiến người ta bót lo.”

Bạch Tân Vũ nức nở: “Tiểu đội trưởng, hức hức hức hức, thao cả nhà hần.....”

Trần Tĩnh vuốt vuốt lưng cậu, “Được rồi, cậu đó.”

Hứa Sấm nghiêm khắc vỗ xuống đầu cậu, “Bây còn muốn thao ai hả, làm cái trò mèo, mặt mũi đều bị bày làm bay sạch rồi.”

Bạch Tân Vũ khóc sụt sùi bị quăng vào phòng tạm giam, nháy mắt lúc cửa đóng lại, ký ức khủng bố lúc khảo nghiệm tâm lý nhất thời đánh úp cậu, cậu lập tức ngưng bật, hét lớn: “Đại đội trưởng, tiểu đội trưởng, tôi bị nhốt bao nhiêu ngày?”

Hứa Sấm tức giận nói: “Đời này cũng đừng hòng ra.”

Trần Tinh nhỏ giọng: “Ba ngày a...”

Hứa Sấm cá giận chửi: “Đừng cầu xin, cút con ghê nó đi.”

“Đại đội trưởng...”

Thanh âm dần dần đi xa, bốn phía chỉ còn lại bóng tối vắng ngắt.

Bạch Tân Vũ dựa vào góc nhà, sờ lên mặt mình một cái, thấy một đồng nước mắt nước mũi, trái tim cậu tê rần, nhưng khóc không nổi nữa, hiện tại bốn về vắng lặng, cậu khóc cho người nào xem chứ, cũng chẳng có ai thương cảm. Cậu đập đầu vào tường càn cách, hồi tưởng lại tất cả những gì mới phát sinh, quả thực không tin được mình có thể xúc động đến như vậy, đến tận cùng là do anh trai bị người khác xem thường, hay vì đồ kị với Hoắc Kiều, cậu cũng không biết nữa, thực ra là có rất nhiều nguyên nhân á! Một bụng oán giận cậu đã nín quá lâu, chỉ là không có cơ hội nói ra, cũng không dám nói, chuyện ngày hôm nay vừa lúc cho cậu một con đường để trút hết đáy lòng, cậu hoàn toàn bạo phát!

Vừa rồi cậu đâm Du Phong Thành mấy cái? Ba năm lần liền, còn đá vài cái nữa, thật hối hận sao không đánh thêm chút nữa, nắm đấm của Du Phong Thành cũng không có lưu tình, đánh loạn xạ ngẫu. ...Xuống tay thật ác độc.

Bạch Tân Vũ chậm rãi thả người trên đất, những nơi bị đánh giờ đau đến nổi trán cậu cũng gài gặt, dường như cơ thể muốn rời ra từng mảnh, thực ra cái này so với lúc huấn luyện cũng chưa tính là gì, có thể là do Du Phong Thành đánh, nên mới đau đến như vậy. ...Cậu hít mũi một cái, bóng tối vây quanh bốn phía hiu quạnh làm cho cậu có ảo giác mình hít thở cũng không thông, cậu không nhìn được mà nhớ tới lần khảo nghiệm đó, rốt cuộc cậu đã dựa vào cái gì mà chống đỡ đến cùng? Du Phong Thành nhất định cũng là một nguyên nhân trong đó! Bây giờ suy nghĩ lại, thực sự có đáng giá không? Cho đến bây giờ Du Phong Thành cũng chưa từng nói qua một câu thích cậu, xuống tay đánh trả lại ác độc đến vậy, nói nói cậu của hắn vài câu đã khiến hắn tức tối đến thế ư....

Du Phong Thành thực sự thích Hoắc Kiều sao? Hắn không thừa nhận, cũng không hề phủ nhận, sau đó hai người liền đánh nhau.

Bạch Tân Vũ ôm đầu, dùng sức rống lớn hai tiếng, cậu cảm giác đầu mình muốn nổ tung ra mất, lúc ra khỏi chỗ này rồi, cậu nhất định phải tìm Du Phong Thành hỏi cho rõ ràng, tính cách của cậu nguyên bản không phải là một người có thể nín ở trong lòng, đơn giản nói hết ra sạch sẽ gọn gàng đi!

Có kinh nghiệm từ lần trước, Bạch Tân Vũ ngồi trong phòng tối vô cùng bình tĩnh, hơn nữa lần cảm xúc này cũng không nghiêm ngặt, cậu còn mang theo được cả đồng hồ đeo tay. Cậu nhìn thời gian, chưa đến nửa ngày thứ hai, cửa phòng tạm giam đã mở ra, một vệt sáng hắt vào, Bạch Tân Vũ nhanh chóng đưa tay lên che mắt.

Trần Tinh tựa vào cửa: “Chúng ta lập tức sẽ lên đường, mau ra đây đi!”

Bạch Tân Vũ theo Trần Tinh ra ngoài, trong chốc lát mắt còn chưa thích nghi được với ánh sáng, chỉ có thể hí ra một nửa, cậu bấu lấy tay áo của Trần Tinh đi về phía trước, nhỏ giọng nói: “Tiểu đội trưởng à, cậu đừng giận tôi.”

Trần Tinh đáp: “Tôi không nên tức giận vì mấy chuyện như thế này, tôi đã sớm không phải đội trưởng của cậu nữa.”

“Cậu vĩnh viễn là tiểu đội trưởng của tôi.”

Trần Tinh thở dài, “Tân Vũ, quan hệ giữa cậu và Phong Thành, tất cả mọi người đều mắt nhắm mắt mở, thế nhưng có đôi lúc, cho dù giữa các cậu xuất hiện mâu thuẫn gì, cũng không nên phát sinh xung đột trực tiếp, nói nhỏ mà bảo nhau, lần này chỉ náo loạn một chút, nhưng nếu nói lớn chuyện ra, các cậu là đồng đội cùng nhau ra chiến trường, cho dù là nhân tố gây bất an nào ở trên chiến trường cũng phải ngăn chặn nghiêm ngặt, đó chính là nơi sống còn, các cậu làm trò như thế, những đồng đội khác có thể yên tâm ư?”

Bạch Tân Vũ thấp giọng nói: “Tiểu đội trưởng, tôi sai rồi.”

“Cậu nhận sai với tôi cũng vô ích, chuyện lần này lớn nhỏ ra sao, phải xem phán xét của đội phó.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, nhớ tới Hoắc Kiều, trong lòng một hồi khó chịu. Bản thân cậu không hề có suy nghĩ bất kính với Hoắc Kiều, thậm chí còn bội phục hắn giống phần lớn mọi người trong Bảo Tuyết đại đội, nhưng cậu không biết hiện tại làm cách nào để có thể tự nhiên đối mặt với Hoắc Kiều. Đều là lỗi của cái tên ngu ngốc Du Phong Thành.

Trở lại ký ức xưa, quả nhiên tất cả mọi người đều đã thu dọn đồ đạc, Du Phong Thành ngẩng lên một cái, hai người đối mặt, đều hơi sững sờ, sau đó đều quay mặt đi.

Bạch Tân Vũ ngó khuôn mặt sưng lên của Du Phong Thành, liền có thể tưởng tượng được bản thân đang là cái dạng gì, cậu cũng lười soi gương, vội vã sắp xếp hành lý.

Hoắc Kiều đeo trang bị trên lưng đi ra ngoài, lúc đi ngang qua cậu có nói: “Chờ nhiệm vụ lần này kết thúc, tôi phải nói với cậu mấy câu.”

Bạch Tân Vũ buồn buồn “Vâng” một tiếng. Nếu Trần Tĩnh nói phần lớn mọi người đều đã biết, vậy Hoắc Kiều chắc chắn cũng biết, nhưng không đoán được Hoắc Kiều sẽ nhìn nhận bọn họ như thế nào, nói gì đi nữa, Hoắc Kiều cũng là bậc cha chú của Du Phong Thành...Sao chuyện này lại rắc rối như vậy chứ, phiền chết đi được.

Bạch Tân Vũ chào tạm biệt Võ Thanh, Phùng Đông Nguyên cùng Tiền Lượng xong, lần này mọi người đều trở nên bình tĩnh, không có thương cảm như nửa năm trước nữa, nhưng trong mắt bọn họ lại có một loại lo lắng sâu đậm hơn.

Phùng Đông Nguyên chẳng nề hà mà dặn dò: “Tân Vũ, anh nhất định phải cẩn thận, nhất định phải cẩn thận.”

Bạch Tân Vũ vỗ vỗ bờ vai cậu ta, cười nói: “Yên tâm đi, mạng của chính tôi mà tôi cũng không cẩn thận được sao.”

Võ Thanh biểu tình nghiêm túc nói: “Nhiệm vụ lần này nghe có vẻ vô cùng trắc trở, tôi không nói lời vô dụng, chúc cậu bình an.”

Bạch Tân Vũ gạt đầu cái rụp, “Đội trưởng Võ, em nhất định sẽ không phụ công bồi dưỡng của anh.”

Võ Thanh cười, “Đi thôi.”

Bạch Tân Vũ lưu luyến không rời nhìn bọn họ, xoay người lên trực thăng.

Sau khi an vị, Bạch Tân Vũ trộm nhìn Du Phong Thành, bình thường hai người họ luôn ngồi chung một chỗ, nhưng bây giờ dường như lại cách xa nhau nhất, cậu thờ dài từ tận đáy lòng, trải qua hai ngày tự vấn trong bóng tối, đầu óc cũng tỉnh táo hơn rất nhiều, phải tìm cơ hội đem chuyện này nói rõ ràng! Cậu không muốn mọi thứ không minh bạch như vậy, trái tim treo ở cuống họng không phải cảm giác dễ chịu gì cho cam, nếu như chỉ có mình cậu khó chịu, vậy thì càng không đáng, nếu như Du Phong Thành thực sự không để cậu ở trong lòng, cậu...cậu cũng không phải đồ ti tiện, cậu cũng không muốn lãng phí thời gian vào vấn đề cuối cùng thì Du Phong Thành thích ai, Du Phong Thành chỉ có thể thích cậu, hoặc hai người chia tay.

Yến Thiệu Trần ngồi qua, đưa cho cậu nửa quả quýt.

Bạch Tân Vũ nhận lấy, trực tiếp ném vào trong miệng, kết quả cậu đã đánh giá quá cao thực phẩm của mình, nửa quả quýt suýt khiến cậu sặc chết, nhất thời ho khan đến đỏ bừng mặt. Yến Thiệu Trần bất đắc dĩ cười cười, vuốt lưng cho cậu, Bạch Tân Vũ chớp lấy cánh tay hắn, chỉ vào hắn nói, “Cậu...khụ khụ...cậu mưu sát tôi đấy à...”

“Nếu tôi muốn mưu sát cậu, cũng sẽ không dùng một quả quýt.” Yến Thiệu Trần đưa nước cho cậu, “Đến đây, uống từng ngụm thôi.”

Du Phong Thành ngồi trên giường trong cabin, nghe được âm thanh hai người nói chuyện, cả người và đầu cũng không hề nhúc nhích, vèn vèn có đôi mắt là liếc qua, lạnh lùng nhìn bọn họ chằm chằm.

Yến Thiệu Trần ngẩng đầu nhìn Du Phong Thành mỉm cười, xoay người lại vuốt lưng Bạch Tân Vũ, Du Phong Thành nheo mắt, nắm đấm siết lại nghe răng rắc.

Bạch Tân Vũ không buông tha mà tọng quả quýt vào họng, uống hết mấy ngụm nước, chậm chậm hỏi, “Cậu lấy quýt ở đâu đấy?”

“Đồng hương của tôi ở ban bếp núc cho.” Yến Thiệu Trần cười cười, “Cậu không phải ngại mình phơi nắng đen đi sao, ăn quả này mới trắng ra nè.”

Bạch Tân Vũ giễu cợt: “Tôi phải ăn tiếp một quả quýt ở núi Côn Lôn nữa mới trắng lại được.”

“Không cần trắng như hồi trước cũng tốt lắm mà.”

Bạch Tân Vũ nhìn hắn một cái, luôn cảm thấy nụ cười kia có chút không đúng lắm, nhưng cậu cũng chẳng suy nghĩ nhiều, thấp giọng nói: “Cậu đang tính hỏi tôi tại sao đánh lộn với Du Phong Thành chứ gì? Đừng hỏi, tôi cũng sẽ không nói.”

Yến Thiệu Trần bật cười: “Cậu cảm thấy tôi không đoán được áy à?”

Bạch Tân Vũ liếc xéo hắn, đột nhiên nghĩ chính là do hồi trước huyền thuyên với thằng này, nên mới bắt đầu nghi thần nghi quỷ, nếu như không phải Yến Thiệu Trần nói cho cậu biết sự kiện kia, cả đời này đầu óc cậu cũng không muốn nghĩ theo chiều hướng đó, cậu cũng nên cảm tạ Yến Thiệu Trần, bằng không cậu sẽ còn muốn u mê đến bao giờ nữa. Cậu ho nhẹ một tiếng, “À, cũng đúng.”

Yến Thiệu Trần dựa sát vào cậu, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà tôi cũng không đoán được các cậu sẽ gây nhau thật.”

Bạch Tân Vũ nhú mày, “Sao nghe giọng của cậu có chút hả hê thế nhỉ.”

Yến Thiệu Trần nháy mắt, “Có không?”

Bạch Tân Vũ phiền muộn xoa xoa tay, “Đừng nhắc mấy chuyện này với tôi nữa, phiền lắm.”

Yến Thiệu Trần vỗ vỗ bờ vai cậu, “Lúc nào muốn dốc bầu tâm sự đều có thể tìm đến tôi, tôi luôn đợi.”

Bạch Tân Vũ cười cho có lệ, “Được.”

“Nhưng mà nói thật, tôi cảm thấy hai cậu không hòa thuận được bao lâu.”

Bạch Tân Vũ chớp mắt, “Từ đâu mà cậu nhìn ra được?”

Bởi hai người ngồi gần cánh máy bay, tạp âm rất lớn, dường như muốn nói là phải dán mặt vào, người bên cạnh thoát nhìn qua càng thân mật, Du Phong Thành như đứng đông lửa như ngồi đông than, mấy lần muốn bước tới, rồi lại phải cố dằn xuống, biểu cảm càng ngày càng khó coi.

Yến Thiều Trần cười thân bí, “Cậu ở trong mắt hấn, vĩnh viễn kém hơn so với đội phó, cậu chịu được à?”

Sắc mặt Bạch Tân Vũ hơi biến, mím chặt vành môi, trong lòng vô cùng khó chịu. Yến Thiều Trần nói không sai, cứ cho là Du Phong Thành đối với Hoắc Kiều không có loại tình cảm đó, địa vị của cậu cũng không so sánh được với Hoắc Kiều, đây không phải là vấn đề có chấp nhận hay không, mà là... tại sao cậu phải chấp nhận chứ? Tại sao cậu con mẹ nó phải cạnh tranh với ông cậu của người nào đó chứ! E rằng đúng như lời Yến Thiều Trần nói, hai người bọn họ không thể dài lâu, cậu thậm chí còn không biết khi nào mình sẽ rời khỏi Báo Tuyết đại đội, hai người biết đi đường nào sao, nhưng thật sự chẳng lẽ mọi chuyện sẽ chấm dứt ở đây ư? Cậu không cam lòng, đời này lần đầu tiên cậu thật tâm thích một người, tại sao lại đụng phải chuyện phiền lòng như thế?

Bạch Tân Vũ ôm lấy đầu, tâm loạn như ma.

Máy bay đáp xuống một doanh trại biên phòng, bọn họ xuống máy bay, một trận gió tuyết kéo tới, thổi vào mặt người khiến gò má tê buốt. Giá lạnh trời đông triệt để bao phủ, lúc này Côn Lôn Tuyết Sơn, tựa như ma quỷ ăn thịt người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 79

Sau khi bọn họ đến căn cứ, tiến hành đổi sang đồ chống lạnh, bổ sung trang bị, rồi mới bắt đầu ăn cơm.

Sáng sớm Bạch Tân Vũ ăn hơi nhiều, không quá đói, bởi hai miếng đã đứng dậy đi vệ sinh, vừa mới ra khỏi WC, đã thấy Du Phong Thành tựa vào bức tường ngay ngoài cửa, rõ ràng là đang chờ cậu. Cậu ngẩn người, đè nén bất an, hai tay đặt lên ngực ngó Du Phong Thành, khí thế không chịu thua mà hỏi, “Tim tôi hả?”

Du Phong Thành sắc mặt nặng nề, nhìn cậu chằm chằm, “Chúng ta nói chuyện.”

Bạch Tân Vũ hất cằm, “Cậu phải xin lỗi anh trai tôi trước.”

Du Phong Thành hơi nheo mắt lại.

Bạch Tân Vũ hừ lạnh: “Cậu không xin lỗi thì cũng đừng nói gì nữa.”

Du Phong Thành nói: “Tôi không nên nói anh của anh như vậy, chuyện này tôi sai rồi.”

Sắc mặt Bạch Tân Vũ trở nên có chút hòa hoãn, “Từ nay về sau tôi cũng sẽ không bao giờ so sánh anh trai tôi với đội phó nữa, thực ra cho tới bây giờ tôi cũng chưa bao giờ muốn so sánh, khi nói chuyện tôi hay nhắc đến người nhà, nếu tôi khen mẹ của bạn tôi đẹp như mẹ tôi vậy, hấn cũng sẽ không cãi lại rằng mẹ của tôi không thể so sánh được với mẹ hấn.”

Du Phong Thành nhìn cậu thật sâu, “Tôi chỉ không thích anh suốt ngày treo anh trai ở trên mép.”

“Tôi treo anh ấy trên mép thì làm sao, anh ấy là anh của tôi.”

Mày kiếm của Du Phong Thành cau lại, “Chỉ là không thích thôi.”

“Vậy cậu suốt ngày treo cậu mình bên mép, tôi có nói cậu không thích nào chưa?”

Du Phong Thành mấp máy môi, “Không giống nhau.”

“Sao không giống nhau?” Bạch Tân Vũ tròn mắt, “Bởi vì tình cảm của hai ta dành cho họ không giống, cậu đối với chính cậu của mình...”

Du Phong Thành lạnh lùng nói: “Anh lại nói bậy bạ cái gì?”

Bạch Tân Vũ hung hăng đá một cái lên tường, “Tôi có nói bậy hay không trong lòng cậu là rõ nhất!”

Du Phong Thành lãnh mạo nhìn cậu chằm chằm, “Sao tôi có thể thích chính cậu của mình được?”

Bạch Tân Vũ khẽ run, không biết vì sao, cậu luôn cảm thấy giọng điệu này của Du Phong Thành, nghe vào tai không phải là phản vấn, mà là nghi vấn, trái tim cậu khẽ run, nhẹ giọng hỏi: “Cậu có thể không?”

Du Phong Thành nhìn cậu, “Không thể.”

Hầu kết Bạch Tân Vũ run rẩy, “‘Không thể’ và ‘Không thích’ khác nhau nhiều đấy, cậu có gan thì nói rõ ràng ra.”

Cơ mặt Du Phong Thành có chút vận vẹo, hần cần rằng: “Đến cùng anh muốn thế nào đây?”

“Tôi muốn thế nào ấy à?” Bạch Tân Vũ bật cười, “Tôi con mẹ nó muốn nghe được một lời rõ ràng từ phía cậu, khó đến vậy à? Hai chúng ta không phải đang yêu nhau hay sao? Hay chỉ có mình tôi là nghĩ vậy thôi, cậu, hoặc là trong mắt trong lòng chỉ có một mình tôi, hoặc là cút xa được chừng nào tốt chừng ấy, tôi không biết cậu thích cái gì mà cứ cừ cừ hay là thúc thúc, tôi muốn một lời nói thật! Du Phong Thành, chúng ta bên nhau lâu như vậy, đến cùng thì cậu có nghiêm túc với tôi hay không?”

Cánh môi Du Phong Thành hơi hơi lay động, ánh mắt thâm trầm nhìn Bạch Tân Vũ không hề chớp, tình cảm trong đôi mắt đó dường như đang vô cùng hỗn loạn.

Viên mắt Bạch Tân Vũ có chút nóng lên, cậu run rẩy chỉ vào Du Phong Thành, nói giọng khàn khàn: “Chỉ một câu này nói thật ra đi, cậu có thích Hoắc Kiều hay không, có hay không, con mẹ nó một trong hai chữ này thôi.”

Du Phong Thành há miệng, cổ họng dường như bị kẹt lại, không sao phát ra được âm thanh nào.

Trong chớp mắt đó trái tim Bạch Tân Vũ đều nguội lạnh, Du Phong Thành không nói lời nào, không phải tương đương với thừa nhận rồi ư, có ai khi phủ nhận bản thân thích chính người nhà của mình còn phải do dự chứ? Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, chân mềm nhũn, cậu siết chặt tay, xoay người muốn đi.

Du Phong Thành đắm vào tường đến “rầm” một tiếng, khàn giọng nói: “Tôi không biết.”

Bạch Tân Vũ lòng đau đến không thở nổi, cậu quay đầu lại, vành mắt đỏ bừng lên, “Du Phong Thành, thao cả lò nhà cậu!”

Du Phong Thành găm nhẹ: “Tôi thực sự không biết!”

Bạch Tân Vũ hít mũi một cái, xoay người đi. Trong miệng ném được chút vị mặn của nước mắt, cậu cần rằng, hận rằng thịt mình nhai không phải là của Du Phong Thành, con bà nhà nó chứ, đánh cần biết con bà nó là ai chứ, Du Phong Thành sao cậu không đi chết luôn đi!!

Du Phong Thành dõi theo bóng lưng Bạch Tân Vũ, nắm đấm siết chặt, móng tay gần như lồm vào da thịt.

Sau khi com nước xong, mọi người an vị trên xe tiến đến biên cảnh. Hoắc Kiều đã hạ sốt, tuy vẫn còn ho, nhưng cũng không có ai ngăn cản được hẳn.

Bọn họ phân ra làm ba đội ngồi trên xe việt dã, Bạch Tân Vũ tùy tiện lên một chiếc, sau khi lên xe mới phát hiện Du Phong Thành cũng đang ngồi ở bên trong, nhưng bây giờ xuống xe thì có vẻ quá kiểu cách, cậu ho nhẹ một tiếng, cầu thả đặt mông xuống, sau khi an vị rồi, lại bắt đầu nói chuyện phiếm với Trần Tĩnh cùng Yên Thiếu Trăn, trò chuyện trong chốc lát, toàn bộ mọi người đều bắt đầu ngủ bù.

Căn cứ vào ảnh cảm nhiệt được vệ tinh quân dụng định vị mấy giờ trước, đám lính đánh thuê kia có vẻ đã vượt biên, dựa theo lộ trình trong kế hoạch của bọn họ, họ có thể đến được điểm mai phục trước đám người kia khoảng 6 giờ, tại đó quăng lưới bắt hết cả nhúm, nhưng dù đã dự toán thời gian dư dả như vậy để đề phòng tình huống khẩn cấp, mọi người lại không ngờ được ông trời sẽ theo chân bọn họ đùa giỡn một trận.

Bạch Tân Vũ đang mơ màng, đột nhiên cảm giác xe chợt dừng lại, cậu nghe tài xế chửi lớn một tiếng. Toàn bộ người ngồi trên xe đều tỉnh dậy, nhìn ra ngoài, con đường bọn họ đang đi bị tuyết lấp kín, thậm chí hỏi đây có còn là đường hay không cũng không có cách nào xác nhận được.

Bọn họ xuống xe, mồ hôi lạnh cũng chảy xuống theo, nơi này hiển nhiên vừa mới có một vụ tuyết lở, con đường duy nhất giữa hai ngọn núi đã hoàn toàn bị chôn lấp, đây cũng là con đường duy nhất để vào núi, nhưng xe đi đến đây đã triệt để vô dụng.

Lão Sa tức giận đến lớn tiếng chửi má nó, “Chỗ này hoang tàn vắng vẻ, sao đột nhiên lại có tuyết lở!”

Hoắc Kiều trầm giọng: “Mấy ngày nay tuyết hầu như không ngừng rơi, chắc là do lớp tuyết quá nặng.”

“Bỏ xe....” Lão Sa thờ dãi, “Hiện tại chỉ có thể hy vọng bọn chúng vẫn vượt biên theo đường cũ, nếu như tốc độ nhanh, chúng ta vẫn có thể đuổi đến trước mặt chúng.”

Hoắc Kiều kêu lên, “A Tứ, xem lại bản đồ vệ tinh một lần nữa.”

A Tứ ôm thiết bị định vị thực hiện nghiệp vụ, nửa ngày sau mới thấy hẳn nói: “Đội phó, tín hiệu trên núi không tốt, bây giờ không thể kết nối được.”

Hoắc Kiều cắn răng, “Toàn đội bỏ xe, cố gắng giảm bớt phụ trọng.”

Mọi người sàng lọc lại trang bị một lần, bọn họ đều biết, lần này sẽ phải học tốc chạy qua một đoạn đường dài, cứ coi như đám người kia không thay đổi lộ trình, nếu họ muốn chạy đến điểm đã tính toán trước thì cũng cần dốc hết sức lực, mấy ngày nay tuyết không ngừng rơi, trực thăng cơ bản không dám bay, giờ ô tô cũng vô dụng, vào thời điểm quyết định, đành phải dựa vào hai cái chân vậy.

A Tứ đột nhiên kêu lên: “Có tín hiệu! Lộ trình của chúng không thay đổi nhiều so với phân tích của chúng ta.”

“Tốt, cứ cách nửa giờ ta lại định vị chúng một lần.”

21 người chuẩn bị xuất phát.

Lúc này bão tuyết đã yếu đi, nhưng thời tiết tồi tệ liên tục mấy ngày qua đã làm tuyết đọng đến tận đầu gối, mỗi một bước dẫm lên tuyết phải hao tổn sức lực gấp nhiều lần đi trên mặt đất, hơn nữa toàn bộ Tuyết Sơn không có bất kỳ vật tham chiếu nào, khắp nơi đều là một mảnh mênh mông trắng xóa, chỉ cần sơ ý một chút đã có thể lạc đường.

A Tứ cứ mỗi nửa tiếng lại định vị một lần, nhưng ở trên núi tín hiệu cứ khi có khi không, sau hai giờ, đoàn lính đánh thuê đột nhiên thay đổi lộ trình, mặc dù không lệch khỏi quỹ đạo đã định, nhưng đã triệt để kéo dài khoảng cách với bọn họ.

Hoắc Kiều hét lớn: “Mọi người tăng tốc!”

Trải qua hơn hai giờ chạy bộ không ngừng nghỉ, rất nhiều người đã thấy môi mết rã rời, càng ngày gió lạnh càng lớn, trên mặt đất là lớp tuyết thật dày, nhưng dù nhiệt độ bên ngoài tàn khốc đến thế, cũng không hẳn là thử thách giày vò các chiến sĩ trẻ tuổi, thử thách người ta cảm thấy áp lực lại chính là con đường dường như mênh mông không điểm cuối này, ngoại trừ tuyết vẫn chỉ có tuyết, trời và đất dường như hòa tan vào nhau.

Bạch Tân Vũ không khỏi nghĩ ngợi, nếu bọn họ chết ở chỗ này, có lẽ cả đời sẽ không có ai phát hiện ra!

Bọn họ không ngừng điều chỉnh lộ trình, không ngừng chạy tới, sau 4, 5 tiếng, thể lực của rất nhiều người đã bắt đầu theo không kịp, để tiết kiệm thời gian, trên đường bọn họ chỉ nghỉ chân có hai lần, cộng lại không đến 20 phút, trên thân thể mỗi người đều phủ một tầng tuyết trắng, nhìn từ phía xa tựa như đã hòa thành một thể với Tuyết Sơn.

Bạch Tân Vũ cảm thấy thân thể dường như sắp không còn là của mình nữa rồi, nhiều lần huấn luyện trong quá khứ, cậu đã từng trải qua cảm giác này, đối với “mệt”, cậu chia làm bốn giai đoạn, giai đoạn thứ nhất, tương đối mệt mỏi, nhưng tràn ngập lòng tin, giai đoạn thứ hai, mệt muốn chết rồi, nhưng có thể dựa vào ý chí để kiên trì, giai đoạn thứ ba, mệt đến mất trọn trắng, nhưng sống chết vẫn cần được một hơi thở, còn có thể tiếp tục đi về phía trước, giai đoạn thứ tư, bước thêm một bước nữa dường như sẽ chết ắc, bây giờ cậu đang ở giai đoạn ba, căn cứ vào kinh nghiệm bản thân, cậu còn cách giai đoạn bốn không xa nữa. Nhưng cậu không thể tiến nhập giai đoạn thứ tư vì... đây không phải là tuyển chọn, cũng không phải huấn luyện, đây là nhiệm vụ thật sự, bọn họ đang truy kích một đám lính đánh thuê mang theo vi-rút, nếu như thất bại, sẽ có hàng ngàn hàng vạn người dân bị tổn hại nặng nề, hơn nữa, nếu ngay lúc này cậu không đi nổi nữa, Báo Tuyết đại đội sẽ không vì một mình cậu mà hủy bỏ nhiệm vụ, cậu sẽ kẹt lại nơi Tuyết Sơn hoang tàn vắng vẻ này, như vậy kết cục chỉ có một chữ “chết.”

Phần lớn mọi người trong Báo Tuyết đại đội đều hiểu đạo lý này, cho nên không ai dám dừng lại, không thể dừng lại.

Kết quả định vị lại được truyền đến, cho thấy đám người kia đã hoàn toàn đi lệch khỏi lộ trình bọn họ dự đoán, giờ cách bọn họ đến hơn 70 cây số.

Bạch Tân Vũ chạy chạy, đột nhiên cảm giác cổ họng ngứa ngáy, cậu dùng lực ho khan một tiếng, một ngụm đờm trào lên, nhổ ra mặt đất lại phát hiện toàn là máu đỏ, trong lòng cậu kinh sợ, thân thể có chút run rẩy, Tuyết Sơn ở độ cao 5000 m so với mặt nước biển, nhiệt độ thấp đến âm 30 độ, quãng đường chạy bộ đoạt mệnh dài hơn 5 giờ, cậu biết mình sắp tới cực hạn rồi, một ngụm máu kia, không phải trào ra từ phổi, thì cũng là do mô cổ họng bị tổn thương vì đông cứng, cậu hy vọng là do cái sau, vì cái trước có thể lấy mạng của cậu, còn cái sau... tối đa là bị cảm.

Du Phong Thành bắt lấy tay Bạch Tân Vũ, “Anh làm sao vậy?”

Bạch Tân Vũ đẩy hẳn ra, “Chảy máu chân răng.”

“Có cái rắm. “Du Phong Thành tóm lấy cổ áo cậu, gào thét qua luồng bão tuyết, “Đến cùng là bị làm sao?”

Bạch Tân Vũ cũng quát: “Không chết được!” Cậu rống hơi quá sức, cảm giác cổ họng đau như bị dao xắt, xong đòi, có phải cậu cứ như vậy rồi bị cảm luôn không.

Hoắc Kiều chạy tới, liếc nhìn đồng đờm máu trên mặt đất, sắc mặt đột nhiên thay đổi, “Hé miệng ra tôi xem một chút.”

Bạch Tân Vũ há miệng, rót vào một bụng gió.

Hoắc Kiều bấm đèn pin, chiếu vào cổ họng cậu nhìn một lúc, thờ phào nhẹ nhõm: “Rách niêm mạc, không có việc gì.” Hắn vỗ vỗ lưng Bạch Tân Vũ, “Cố gắng chịu đựng, mỗi một phần hi sinh của cậu đều đáng để tự hào, chúng ta giờ không thể ngừng lại, phải đuổi theo bọn chúng.”

Bạch Tân Vũ cắn răng, dùng sức gật đầu.

21 người liều mạng chạy về phía trước, rất nhiều người đã lao đảo, hai bắp đùi sắp không còn cảm giác, bọn họ đều là những bộ đội đặc chủng được

huấn luyện theo phương thức không giống người thường, thậm chí vì để giảm bớt phụ trọng, đồ đặc đều đã ném hết ở trên đường, nhưng cường độ như vậy vẫn khiến thể lực bỏ ra nhiều hơn thu lại. Đội ngũ ngày càng kéo giãn, người thể lực tốt còn có thể chạy, còn người thể lực kém, dường như là vừa đi vừa bò, nhưng không ai dám dừng lại, không chỉ là vì nhiệm vụ, nếu lạc đội ở chỗ này, thực sự giống như chết mà không có chỗ chôn.

Đột nhiên, gió thổi ra từ trong khe núi mang theo mùi mờ lợn, dưới ảnh hưởng của bão tuyết, mùi vị vô cùng nhạt, nhưng không thể trốn nổi mũi của bọn họ.

Hoắc Kiều thở hổn hển nói: “Đồ ăn của từng người trong số chúng đều được đun nóng, đây là mùi mờ lợn sau khi đã hâm nóng lên. Bọn chúng đã từng nghỉ chân ở xung quanh đây.”

Yến Thiếu Trần nói: “Chúng ta cách không xa nữa.”

“Không sai, mọi người cố chịu đựng.”

Lão Sa run giọng: “Đội phó.. cho nghỉ năm phút đi! Rất nhiều người không trụ được nữa.”

Hoắc Kiều quay đầu nhìn đám binh sĩ đang tập tễnh, trong lòng đau xót, hần nói, “Nghỉ ngơi năm phút.” Nói xong hần đặt mộng ngồi trên tuyết, há miệng thở phì phò.

Mọi người cũng ngồi xuống tại chỗ.

A Tứ tiếp tục loay hoay với thiết bị định vị, hần lắc đầu thờ dài, “Đã sắp 3 giờ chưa có tín hiệu.”

A Trọc nói: “Không sao, chúng ta sắp đuổi tới bọn chúng rồi, mũi của bộ đội đặc chủng đều thính như chó, chỉ cần có mùi là ổn.”

Kim Điều nắm chặt súng, “Tôi nhất định phải giết cho bọn chúng không chừa manh giáp....khắc khắc khắc....”

“Đừng nói chuyện, chuyên tâm nghỉ ngơi đi.”

Bạch Tân Vũ uống một hớp nước, súc miệng, lúc nhổ ra, tất cả đều là màu máu.

Trần Tinh dùng bao tay thật dày ôm đầu cậu, “Tân Vũ, cậu nhìn tôi, cậu còn chịu được không?”

Bạch Tân Vũ cười khổ: “Không được cũng phải đi.” Cậu không muốn chết, cậu còn muốn ngăn cản đám người kia, không chịu được, cũng phải đi.

Vừa hết năm phút đồng hồ, Hoắc Kiều đứng lên hô: “Xuất phát!”

Mọi người cắn chặt răng, không kêu một tiếng, bò dậy từ dưới đất.

Chỉ nghe Kim Điều ở phía sau đội ngũ kêu lên: “Anh Triệu, đi thôi.”

Bọn họ ai mà chẳng muốn nghỉ ngơi thêm một chút.

“Anh Triệu, đi nào, không đi là không theo kịp nữa.” Kim Điều lại kêu một tiếng.

Tất cả mọi người đã đi xa hơn 20 mét, đột nhiên nghe thấy Kim Điều tê tâm liệt phế mà rống to một tiếng, “Anh Triệu!!!!”

Trái tim của đoàn người trầm xuống, nhanh chóng chạy trở về.

Kim Điều quỳ trên mặt đất ôm anh Triệu khóc rống, tiếng khóc kia nghe vào khiến lòng người cũng muốn tan nát.

Chạy đến bên cạnh anh Triệu, họ chỉ thấy con người của hần tan rã, lỗ mũi nhỏ máu, nội tạng trong phổi nhỏ vụn phun ra từ trong mũi, không biết từ lúc nào, người đã....

Lão Sa ưỡn một tiếng quỳ trên mặt đất, trong cổ họng tràn ra tiếng rên rỉ như dã thú. Hần và anh Triệu đi vào từ cùng một đoàn, tình cảm thâm hậu, ai có thể nghĩ tới một bộ đội đặc chủng thân kinh bách chiến sẽ tươi sống chạy đến chết, thậm chí còn chưa trần trối được nửa câu!

Không ai có thể tiếp nhận được chuyện một người còn đang sống sờ sờ chỉ trong mấy phút đã qua đời, bi kịch này ập đến quá đột ngột, toàn bộ đội ngũ đều sắp phát điên, bi thương rống lên một tiếng vang vọng cả sơn cốc.

Hai chân Bạch Tân Vũ như nhũn ra ngã ngồi dưới đất, muốn khóc cũng khóc không được, nghĩ đến vị anh cả người Sơn Đông thật thà chất phác luôn săn sóc cho bọn họ nhiều thứ, nói ra thì có bao nhiêu tức cười, đó là một người còn đang sống sờ sờ, mấy giờ trước còn cùng họ ăn cơm, kể chuyện con mình mới vừa lên tiểu học, thi sát hạch được 99 điểm....chết, cứ như vậy mà chết....

Thân thể Hoắc Kiều không ngừng run rẩy, nước mắt từ trên mặt lăn xuống, liền đông thành giọt băng.

Đau đớn nặng nề bao trùm lấy mọi người, ở trong Tuyết Sơn cô độc mà tuyệt vọng này, không có gì có thể phá hủy lý trí con người hơn so với cái chết của đồng đội, trong lòng mỗi người đều tràn ngập bi phẫn cùng sợ hãi.

Hoắc Kiều dẫn đầu, khôi phục bình tĩnh đầu tiên, “Đem anh Triệu chôn ở chỗ này, sau khi nhiệm vụ kết thúc chúng ta trở về tìm hân.”

Mọi người lặng thinh không nói, trong lòng mỗi người đều biết, trở về tìm một người chết trong Tuyết Sơn, cứ như mò kim đáy bể.

Bởi vì đất lạnh dưới mặt tuyết căn bản không thể đào nổi, hơn nữa bọn họ phải đuổi kịp thời gian, chỉ có thể qua loa vùi anh Triệu vào trong tuyết, đặt thẳng ba lô của hân bên cạnh tạm coi là phần mộ.

Lão Sa ngậm nước mắt và rút ra một cây bút, tay run rẩy muốn viết tên anh Triệu ở phía trên.

Hoắc Kiều đột ngột bắt lấy tay hân, nức nở nói: “Không thể viết tên, chúng ta bây giờ còn chưa biết mình có đang ở Trung Quốc hay không, nếu như đang ở trong lãnh thổ nước khác, anh Triệu xuất hiện ở đây sẽ gây phiền toái.”

Từng giọt nước mắt lăn dài trên mặt Lão Sa. Có lẽ đây chính là phần mộ duy nhất của anh Triệu, mà thậm chí lại là phần mộ không thể viết lên tên của hân. Lão Sa khóc: “Người anh em, không viết tên, không viết quê quán, cậu có tìm được đường về nhà không?”

Một câu nói làm cho tất cả mọi người nước mắt rơi xuống như mưa.

Cuối cùng, Lão Sa tay run run, đề lên mặt tuyết 5 chữ lớn: Trung xương trần biên thùy.

Phần mộ trang nghiêm mà yếu ớt, ở nơi gió tuyết chất chồng này, sợ rằng chỉ một giờ sau sẽ biến mất, bọn họ còn có thể tìm được di thể của anh Triệu ư? Sẽ có người nào hay biết, mai táng ở chỗ này, là một dũng sĩ của nhân dân cộng hòa.

20 người hướng về phía anh Triệu hành lễ một cái thật dài, cuối cùng mắt ngấn lệ mà rời đi.

Sự uy hiếp của cái chết cùng bị thương khi mất đi chiến hũ cũng không hề làm suy yếu ý chí của bọn họ, ngược lại còn khơi dậy trong lòng họ một niềm tin cứng như sắt thép, bọn họ lần theo dấu vết kẻ địch lưu lại, liều mạng truy kích, cuối cùng cũng phát hiện vết chân của chúng, chứng minh bọn họ và địch nhân chỉ chênh lệch một giờ không hơn.

Hoắc Kiều lần nữa kêu nghỉ ngơi, lúc này đây, mỗi người đều kéo tay chiến hũ bên cạnh mình, phảng phất như vậy thì có thể đảm bảo rằng họ còn sống, còn ở lại bên cạnh mình.

Giọng nói bị thương mà trầm lắng của Hoắc Kiều vang lên trong gió: “Năm đó quân tình nguyện kiên cường đánh trả 3 năm, bách chiến ương bướng, một chết mấy trăm người, cuối cùng còn đến trước đế quốc Mỹ nửa giờ. ...chúng ta kháng Nhật chống Mỹ, lúc nào vũ khí cùng trang bị cũng kém nhất, nhưng vẫn có thể giành được thắng lợi cuối cùng, bởi vì tấm lưng quân nhân của Trung Hoa Dân Quốc được làm bằng thép, chưa chết không gãy.”

Bạch Tân Vũ siết chặt tay, trái tim như bị đánh xuống một đòn nghiêm trọng. Nếu như nói trước đây cậu tới Báo Tuyết đại đội, nguyên nhân rất lớn là vì Du Phong Thành, vậy bây giờ cậu có thể khẳng định chắc chắn, dù không có Du Phong Thành, cậu cũng không hối hận. Có thể cả đời này vì quốc gia mà chiến đấu, vì lý tưởng mà chiến đấu, là vinh quang lớn nhất trong một đời làm trai của cậu, cậu từ một tên con nhà giàu xỉ mũi coi thường tính thần hy sinh, lớn lên thành một quân nhân sống chết đều không màng, quá trình biến hóa này là đoạn thời gian quý giá nhất trong cuộc đời Bạch Tân Vũ, cho dù cậu có bình an sống sót, hay chết trận vào một ngày nào đó, cậu cũng sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì mình đã từng là một quân nhân.

Sau năm phút nghỉ ngơi, bọn họ lại lần nữa xuất phát, mỗi người tựa hồ đều cảm giác được tấm lưng làm bằng sắt kia của chính mình, tấm lưng chống đỡ cho họ đuổi theo kẻ địch, không chết không về.

Khoảng chừng nửa giờ sau, tung tích của kẻ địch càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng bọn họ cũng khóa được vị trí của địch nhân tại một cửa hang khuất gió.

Hoắc Kiều dùng ống nhòm ban đêm quan sát tình hình nơi đó, “Đối phương đang nghỉ ngơi, căn cứ vào vết chân, bọn chúng mới tới đây chưa được 20 phút, bây giờ còn chưa ngủ sâu, 20 phút sau ta sẽ bắt ngờ đánh úp, tranh thủ thời gian đề mọi người về nghỉ ngơi.”

Lão Sa đếm số lượng kẻ địch, “Một tiểu đội. ...”

“Đứng, còn có một tiểu đội khác không biết đang ở chỗ nào.”Hoắc Kiều sắc mặt nghiêm túc. “Cũng không biết có phải tiểu đội này mang theo vi-rút hay không, hay là cả hai đều mang theo.”

Lão Sa âm lãnh nói: “Chút nữa lưu lại vài kẻ còn sống, hỏi một chút sẽ biết.”

20 phút sau, tay súng bắn tia đã vào chỗ, đội phục kích cũng bò đến vị trí thích hợp.

Bởi trong vô tuyến điện không có tín hiệu, chỉ có thể lấy tiếng súng làm phương thức để liên lạc, Hoắc Kiều ghé vào trong sườn núi, lăm bằm trong miệng, mười giây sau, hân bóp cò, đoảng một tiếng súng vang, viên đạn xuyên qua gió tuyết, bắn bệ đầu một tên đang gác đêm.

Toàn bộ đội ngũ xông lên. Thấy kẻ địch trước mặt, trong thân thể mệt nhọc của bọn họ trào lên một luồng năng lượng cường đại, thống khổ đè nén trên suốt quãng đường tới đây bạo phát trong nháy mắt, giết chết kẻ địch chính là phương thức phát tiết tốt nhất!

“Giết!” Lão Sa gào thét.

Bạch Tân Vũ cắn răng, cứ hai phát súng lại đánh ngã một tên, tia chết từng kẻ địch đang ngồi trong hang tránh gió. Những lính đánh thuê này quả nhiên đã được huấn luyện nghiêm chỉnh hơn so với nhóm người lần trước, phản ứng vô cùng nhanh, lẩn lẩn tránh tránh, còn có thể phản kích, nhưng bọn họ rõ ràng kém hơn một bậc so với người của Báo Tuyết. Rất nhiều lính đánh thuê Nam Phi đến Mỹ huấn luyện đều được nuôi bằng tiền của chính phủ hoặc thậm chí là cả các tổ chức phản chính phủ, tuy người Mỹ có khả năng đào tạo ra một đơn vị bộ đội đặc chủng vô cùng mạnh mẽ nổi tiếng toàn thế giới như SEAL [1], nhưng cũng không thể huấn luyện cho tất cả lính đánh thuê ngoại tịch cũng trở nên trâu bò như vậy, huống hồ hiện tại bọn họ còn nhiều người hơn đối phương.

Sau 20 phút, bọn họ không một người nào bị thương, thắng lợi áp đảo tiêu diệt 11 tên, bắt làm tù binh 2 tên.

Lão Sa rút dao găm, ngồi xổm trước mặt mấy kẻ đó, dùng tiếng Anh lạnh giọng: “Tao không kiên trì lắm đâu, tao muốn trong vòng mười giây nghe được tình hình về cái tiểu đội kia của bọn mày, bằng không tao sẽ khoét từng mảnh từng mảnh thịt của chúng mày xuống.”

Mấy tên lính đánh thuê biết rõ không sống nổi, cũng không muốn chết quá thống khổ, lập tức tiết lộ tung tích của đội ngũ kia, hơn nữa còn cho biết cả hai đội đều mang theo vũ-rút.

Bọn họ lục soát từ trên người chúng ra một ống thủy tinh, bên trong là chất lỏng màu tím đỏ, vừa nhìn đã thấy mùi vị tà ác bốc lên.

Hoắc Kiều đặt ống thủy tinh vào trong ba lô đeo lưng, sau đó mắt cũng không chớp mà nổ hai phát súng, “Đi thôi.”

“Đội phó.” Một cánh tay Du Phong Thành nắm lấy bờ vai hắn, tay trực tiếp áp lên trán hắn.

Hoắc Kiều sùng sốt, muốn ngăn lại cũng không kịp nữa, hất tay Du Phong Thành, lạnh lùng nói: “Đi!”

Du Phong Thành quát: “Cậu lại nóng rần lên rồi! Cháu đã sớm nói cậu không thể đến đây, con sốt rất có thể sẽ dễ dàng tái phát. ....”

Hoắc Kiều lắc đầu, “Bây giờ nói cái này thì có tác dụng chó gì, đi!”

Trên mặt Du Phong Thành u ám, trong mắt tràn đầy tơ máu. Không sai, bây giờ nói nữa cũng vô dụng, nếu Hoắc Kiều chết ở chỗ này, hắn cũng không thể làm được gì.

Sắc mặt của những người khác cũng thay đổi, sợ hãi mà quan sát Hoắc Kiều. Phát sốt trên núi cao như thế này, tỉ lệ động nước trong phổi sẽ rất cao, nếu như không được trị liệu kịp thời, chắc chắn chết, xung quanh bọn họ mấy trăm km đều hoang tàn vắng vẻ, Hoắc Kiều bây giờ chính là grooms treo ở trên đầu, sau khi anh Triệu qua đời, làm sao bọn họ có thể chịu đựng thêm từ vong nào nữa?

Hoắc Kiều gia tăng khẩu khí: “Đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 80

Không ai biết Hoắc Kiều bắt đầu phát sốt từ lúc nào, khi xuất phát nhìn hắn quả thực không có vấn đề gì, nhưng trải qua 7 tiếng chạy bộ liên tục, cho dù tổ chất thân thể của một người tốt đến đâu cũng có khả năng sẽ suy sụp.

Bọn họ đánh liều mạng sống của mình truy đuổi nhóm người còn lại, con đường sinh tử này không biết còn bao lâu nữa mới thấy được điểm cuối.

Hơn một giờ sau, trời đã sáng, bão tuyết yếu dần, A Tứ lại bắt được tín hiệu từ vệ tinh, hắn nửa vui nửa buồn nói: “Tôi đã định vị được nhóm người kia rồi, cách chúng ta chỉ không đến 12 km, tin tốt là ta chỉ cần đi qua hai ngọn núi nữa là sẽ tới được một thị trấn tương đối lớn, nơi đó có lẽ sẽ có thiết bị y tế, tin xấu là bọn chúng cũng đang đi về hướng đó, nơi đó cũng sẽ có phương tiện giao thông, nếu để chúng đến trước, chúng ta chắc chắn không thể nào đuổi kịp. ....”

Hoắc Kiều vốc một nắm tuyết nhét vào trong miệng, ho nhẹ hai tiếng nói: “Đuổi theo, đuổi đến trước khi chúng kịp trèo qua núi, nhất định có thể đuổi tới.”

Bạch Tân Vũ quỳ trên mặt đất, còi mũi ra, cảm tuyết chà xát lên mặt, cái lạnh thấu xương ép buộc đầu óc cậu tỉnh táo lại đôi chút, thực ra cậu cũng đã tiến nhập giai đoạn đi thêm một bước nữa thì sẽ chết rồi, cậu tin rằng mình là một trong những người có thể lực tốt nhất còn lại trong đội, nhưng cũng sắp không chịu nổi nữa, chẳng ai có thể biết được người tiếp theo chết vì mệt có phải chính mình hay không. ...Nhưng mệt chết dù sao cũng hơn ngày người chờ chết ở chỗ này.

Một cánh tay mạnh mẽ kéo cậu từ dưới đất lên, Bạch Tân Vũ ngẩng đầu nhìn, là khuôn mặt được bọc đến kín kẽ chỉ hở hai con mắt của Du Phong Thành, lông mi thật dài vương đầy sương trắng, trong mắt hiện đầy tơ máu, Bạch Tân Vũ có thể thấy rõ lo lắng bên trong đó. Cậu cảm thấy lòng mình đau xót, anh Triệu đột nhiên qua đời, khiến cậu ngoài ý muốn cảm ngộ được sinh mệnh vô thường, ai cũng không dám cam đoan chuyện này mình có thể còn sống trở về hay không, nhờ đâu cậu hoặc Du Phong Thành chết, cậu thực sự không muốn chết mà trong lòng còn rối bời, sợ rằng có chết cũng

không nhắm mắt! Lúc này, cậu không hất tay Du Phong Thành ra, mà mượn lực hất đứng lên, Du Phong Thành cho dù không phải là người của cậu, cũng vẫn là chiến hữu gắn bó sinh tử, riêng điểm này hẳn không hề khác với những người còn lại trong đội.

Bọn họ đỡ lấy nhau, cắn chặt răng, ở trong tuyết thất thểu mà đi về phía trước.

Thời gian nghỉ ngơi 20 phút cũng có một chút tác dụng, thời giờ cấp bách làm cho họ không dám thư giãn lấy một khắc, thân thể cho dù có lung lay sắp đổ, vẫn thủy chung không có ngã xuống.

Trời đất thênh thang một màu trắng, vô cùng vô tận, không có vật gì để làm gốc, khiến cho Bạch Tân Vũ dần dần không còn xác định được nơi đâu là mặt đất nữa, cậu thậm chí sinh ra ảo giác rằng chính mình đang đi sang ngang, ảo giác rằng mình sắp té ngã, cậu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ghé tòm muốn ói, trong cổ họng đau đến nhức nhối, niêm mạc bị thương đông cứng còn kẹt ở trong họng, khiến cậu thấy khó chịu như vướng phải dị vật, mỗi lần ho khan cứ như thể ho luôn cả yết hầu ra ngoài, âm thanh phát ra cũng dần im bật, cậu triệt để không còn cách nào để nói chuyện được nữa. Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, cậu sẽ biến thành một kẻ câm điếc ư? Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nếu là trước đây, cậu sẽ không thể nào chấp nhận việc có ngày mình sẽ không thể nói chuyện được nữa, nhưng sau khi anh Triệu chết, cậu đã ý thức được cho dù mình có biến thành câm điếc, cũng là một cái may trong vạn cái rủi, nếu như cậu giống anh Triệu, nội tạng bị thương đến đông cứng lại, như vậy người không tên không họ an nghỉ ở Côn Lôn Tuyết Sơn chính là cậu.

Cậu chỉ muốn còn sống trở về.

Nói bọn họ đang dùng tính mạng của mình để đuổi theo đám lính đánh thuê kia cũng không phải phóng đại, Bạch Tân Vũ lần đầu tiên tin tưởng vào sức mạnh của niềm tin, luồng năng lượng đó chống đỡ cho các chiến sĩ đã sớm sức cùng lực kiệt, lúc nào cũng có thể ngắt xiù, điên cuồng chạy bộ 10 cây số.

A Tứ khàn giọng kêu: “Chính là ngọn núi kia!”

Yến Thiều Trần yếu ớt nói: “Bọn chúng chưa trèo qua núi chứ?”

A Tứ vội la lên: “Lại không có tín hiệu rồi.”

Hoắc Kiều bò lên triền núi cao, hẳn mới bò được hơn mười thước, đột nhiên nói, “Không cần tìm tín hiệu nữa, tôi thấy bọn chúng rồi.”

“Cái gì?” Mọi người dùng cả tay lẫn chân mà bò lên, quả nhiên thấy được một đội người khoảng 4,5 km bên ngoài vùng lòng chảo của dãy núi, bọn chúng sắp đi qua sơn khẩu, qua được quả núi này rồi, không xa nữa là có thể đến được thị trấn dưới chân núi kia!

Lão Sa hung hăng nện một đám, “Sợ rằng không còn kịp rồi!”

Khoảng cách hai bên xa đến đến như vậy, bắn cũng không thể bắn được, truy cũng không thể truy tới, chỉ cần lên núi, ngay lập tức sẽ bị đối phương thấy được, đối phương cũng biết phải tăng tốc, chỉ cần đến trước bọn họ 10-20 phút thôi, cũng đủ thời gian cho bọn chúng lấy được phương tiện di chuyển!

Ngay cả Hoắc Kiều cũng ngồi trên mặt đất, trong mắt hiện lên tuyệt vọng, khoảng cách thẳng tắp 4,5 cây số, bọn họ cần ít nhất nửa giờ mới có thể bò qua, hẳn cần rằng, “Cho dù thế nào cũng phải thử một chút, ta đã nhìn thấy chúng rồi, không thể buông tha ở chỗ này được.”

Kim Điều nhìn đoàn người phía trước chỉ nhỏ bằng cái hộp diêm, cắn môi mình đến chảy máu.

Hoắc Kiều đứng lên, “Đuổi theo!”, mới vừa nói xong, hẳn liền quy xuống, thân thể lão đảo ngã về phía sau.

Trần Tinh cách đó gần nhất nhanh đỡ lấy hắn, “Đội phó!”

Du Phong Thành cũng chạy tới, vội la lên: “Cậu. ....” Hắn sờ trán Hoắc Kiều, nhiệt nóng phỏng tay.

Hoắc Kiều trừng mắt mà nhìn bầu trời quang không mây, mỗi một lần hô hấp tựa như đều vô cùng trắc trở, hắn nắm thật chặt cánh tay của Trần Tinh, há miệng, phun ra một luồng khí màu trắng, “Không có....không có việc gì....”

Du Phong Thành nhấc cánh tay hắn vát lên vai mình, “Cậu, cháu cố cậu.”

Hoắc Kiều hít sâu một hơi, dùng sức đẩy tay hắn ra, “Không cần, tự cậu đi được.”

“Cậu!”

Hoắc Kiều vỗ vỗ khuôn mặt Du Phong Thành, “Tiểu tử ngốc, cháu không vác nổi cậu đâu, cậu có thể đi, mọi người không cần ngăn cản tôi.” Hắn được Trần Tinh cùng Du Phong Thành hợp lực lôi dậy, lão đảo tiến về phía trước mấy bước, nói giọng khàn khàn, “Đuổi theo....”

Đoàn người liền lần một vòng chạy xuống núi, trong mắt rất nhiều người đã không còn tiêu cự bình thường, có đôi khi dưới chân không vững, gục xuống tuyết nửa ngày cũng chưa bò dậy nổi, nếu như không có người túm lên, sợ rằng có thể tươi sống chết ngạt trong tuyết, bọn họ cứ như vậy dúi đầu nhau bò về phía trước.

Nhóm người kia rất nhanh đã phát hiện ra bọn họ, lập tức tăng tốc, thế nhưng họ nhìn ra được đối phương cũng giống như mình sức cùng lực kiệt, hiện tại họ đo nhau không phải ở thể lực, mà là nghị lực.

Khi bọn họ đến giữa sườn núi, Trần Tinh đột nhiên hỏi: “Kim Điều đâu?”

Ý thức của rất nhiều người đã tan rã, không phản ứng kịp anh đang hỏi cái gì.

Trần Tinh nhìn xung quanh, hoảng sợ hỏi lại: “Kim Điều đâu? Ai có nhìn thấy Kim Điều không?”

Đoàn người như tỉnh lại từ trong mộng, nhao nhao ngó xung quanh, tiểu tử phóng khoáng nhiệt tình người dân tộc Tajik kia thực sự không thấy đâu nữa?

“Kim Điều!!!” Lão Sa gằn giọng hô một tiếng.

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu một cái, hai mắt cậu lập tức phát hiện ra một bóng người dường như muốn hòa vào tuyết trên sườn núi, đang thông thả bò về phía ngược lại hoàn toàn so với bọn họ, cậu muốn kêu lên, trong cổ họng lại chỉ có thể phát sinh âm thanh quái dị, cậu liều mạng chia chia ngón tay lên núi.

Tất cả mọi người đều hướng về phía đỉnh núi mà nhìn lại.

Hoắc Kiều trợn mắt, hần liếc qua nhìn địa hình xung quanh, tựa hồ chợt hiểu ra cái gì, hần hô lớn: “Kim Điều! Quay lại đi!” Thanh âm khàn khàn của hần bị thổi tan trong bão tuyết, cũng không biết rốt cuộc thì Kim Điều có nghe thấy hay không, bởi vì hần căn bản không hề quay đầu lại.

Mọi người dần dần ngờ ra, bắt đầu như phát điên chạy trở lại, muốn ngăn cản hần, “Kim Điều! Đừng làm chuyện dại dột, Kim Điều!!!”

Bọn họ cách quá xa, Kim Điều lúc đó đã bò đến đỉnh núi, hần quay đầu lại, hướng mọi người vẫy vẫy tay, la lớn: “Ta nhất định có thể đuổi kịp bọn chúng!”

Mọi người trở mắt nhìn hần kéo chốt một quả lựu đạn, dùng sức ném ra phía xa xa, sau đó gắng gượng chạy trở về.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, quả lựu đạn kia làm rung chuyển toàn bộ tuyết son, tuyết đọng trên đỉnh núi tựa như khối băng rạn vỡ, chậm rãi trượt xuống, cuối cùng lấy tư thế muốn nuốt trôi sông núi mà cuộn cuộn ào đến, Kim Điều còn chưa kịp chạy xa, trong nháy mắt đã bị tuyết trắng nuốt sống!

Những người còn lại trong Báo Tuyết đại đội vừa vặn đang đứng ở một triền dốc nơi tuyết rất mỏng, tuyết trên núi trào xuống phần lớn đều tụ dưới chân núi, một phần nhỏ lọt lưới cũng không gây nguy hiểm đến tính mạng của bọn họ, họ cứ ngây ngốc đứng ở triền dốc, nhìn băng tuyết như ma quỷ triệt để mặt sát thân ảnh của Kim Điều.

“Kim Điều——”

Thế tuyết lở không thể đỡ, ngàn tấn tuyết trắng từ đỉnh núi cuộn cuộn ào xuống, nhanh chóng đã tràn tới son khẩu, cứng rắn chặn lối ra kia lại! Tuyết tràn đến chân núi uy lực đã giảm đi rất nhiều, đám lính đánh thuê cuồng quyết chạy về phía trước, nhưng vẫn có nhiều tên bị xô ngã.

Bạch Tân Vũ lao đảo đi lên mấy bước, liền đi không nổi nữa. Tuyết Sơn rất nhanh im ắng trở lại, trong ngàn tuyết trắng lại không có hình bóng Kim Điều. Bị vùi trong lớp tuyết dày như vậy, còn sống nổi ư?

Trong đội truyền đến tiếng người gào khan, thanh âm thống khổ như muốn ngay lập tức xuyên thấu trái tim người ta, gánh nặng này không ai có thể chịu đựng nổi.

Hoắc Kiều che mắt, thân thể hung hăng lung lay hai cái, nức nở: “A Trọc, mang theo 3 người đi tìm Kim Điều, những người khác hòa tốc xuống núi, không nên lãng phí thời gian hần đã tranh thủ cho chúng ta.”

A Trọc chọn 2 người, gắng gượng leo lên.

Những người khác ngoảnh lại nhìn gạt đi nước mắt, liền nhanh chóng chạy xuống núi, bọn họ nhất định sẽ đuổi kịp, nhất định phải đuổi kịp!

Không còn cách nào có thể đi qua son khẩu, đám lính đánh thuê kia muốn dẫm lên tuyết bò qua, nhưng tuyết quá xốp, không thích hợp để trèo lên, tốc độ của chúng lập tức chậm đi rất nhiều.

Các chiến sĩ của Báo Tuyết đại đội càng ngày càng tiến tới gần bọn chúng, rốt cục khi bọn chúng mới leo đến một nửa, liền rơi vào tầm bắn của vũ khí.

Đám lính đánh thuê vội ẩn mình trong đồng tuyết, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Người của Báo Tuyết cũng trốn sau núi đá, vừa giăng co, vừa nhân cơ hội để nghỉ ngơi.

A Tứ ở bên cạnh Yên Thiểu Trần hỏi: “Tiểu Yên Tử, bọn họ có thể tìm thấy Kim Điều không?” Thanh âm của hần rất nhỏ, nhưng gió tuyết tùy ý phiêu tán đem lời này truyền đến tai rất nhiều người, nhưng không một ai có thể cho hần đáp án.

Yên Thiểu Trần lắc đầu, không thể trả lời, hần vốc tuyết lên nhét vào miệng, họ đã sớm hết nước, chỉ có thể giải tỏa cơn khát bằng cách này.

Bạch Tân Vũ hít mũi, kéo Yên Thiểu Trần, muốn nói chuyện lại nói không nên lời, khó chịu đến đỏ mặt, cậu chỉ có thể chỉ chỉ vào tuyết, rồi lại chỉ vào cổ họng mình, ý muốn ngăn không cho Yên Thiểu Trần ăn tuyết nữa.

Yên Thiểu Trần khẽ nói, “Nghỉ ngơi cho tốt, đừng nói chuyện.”

Đôi diện vang lên tiếng súng, đạn bắn vào tảng đá nơi bọn họ ẩn thân, vang dội trong sơn cốc, bọn họ cũng không tỏ ra yếu thế mà đánh trả, hai phe cứ giằng co như vậy hơn mười phút, cả hai đều không thể nhúc nhích.

Hoắc Kiều chỉ vào Du Phong Thành và Lão Sa, “Hai người các cậu. ....nghĩ cách vòng qua. ....cạnh bọn chúng.” Hắn vừa nói xong lại ho một hồi kịch liệt, ho đến cả người run rẩy không ngừng, hắt té nhào trên mặt tuyết, thân thể dường như không thể nhúc nhích nổi nữa.

Du Phong Thành đỡ lấy hắn, lo lắng nhìn: “Cậu, cậu đừng làm cháu sợ.”

Hoắc Kiều tháo khẩu trang xuống, hít sâu một hơi, lại tựa như có vật gì đang chặn ở trong phổi hắn, khẩu khí thường ngày không sao vận lên được, ở nơi rét lạnh như thế này, khuôn mặt hắn lại chảy đầy mồ hôi, nóng đến đỏ bừng lên, lại ho khan, khoe miệng tràn ra vụn bọt màu trắng như phấn.

Hai mắt Du Phong Thành tròn to, cả mặt đều là sợ hãi, “Cậu. ....”

Đây là lần đầu tiên Bạch Tân Vũ chứng kiến Du Phong Thành lộ ra biểu tình sợ hãi. Trạng thái của Hoắc Kiều bây giờ là dấu hiệu điển hình của tình trạng phổi có nước, nghiêm trọng hơn còn có thể bị sốc, sự tình bọn họ sợ nhất đã xảy ra, dáng vẻ của Hoắc Kiều tựa như đã đau đớn đến không thở nổi, bọn họ lại bất lực, loại tuyệt vọng này quả thực có thể ép điên người ta.

Lão Sa nắm lấy vai Du Phong Thành đè xuống, “Du Phong Thành, chúng ta phải tranh thủ thời gian đưa Đội phó đến trạm y tế, phải sớm giết hết đám súc sinh này!”

Ánh mắt Du Phong Thành nhất thời biến đổi, hắn đem Hoắc Kiều giao cho Trần Tĩnh, cảm sung, lấy tuyết che thân mình, phủ phục hướng về phía kẻ địch, Lão Sa cũng mang hai người theo sát phía sau.

Hoắc Kiều giơ ngón tay chỉ bọn họ, muốn nói gì đó, rồi lại một hồi ho khan kịch liệt, tựa như một giây kế tiếp thôi hắn sẽ ho ra cả buồng phổi của chính mình, nghe vào khiến lòng người muốn xoắn lại.

Viên mất Trần Tĩnh rung rung, ôm thật chặt lấy Hoắc Kiều, “Đội phó, anh đừng cử động.”

Hoắc Kiều vô lực nắm lấy cổ áo của anh, mơ hồ nói: “Lại phải người. ....lui về phía sau. ....không thể để lọt một cái. ....vi-rút...”

Yến Thiều Trần bắt lấy tay của Hoắc Kiều, “Đội phó, anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không cho một kẻ nào trốn thoát.” Hắn nhắc Bạch Tân Vũ lên, lại chọn thêm 4 người nữa, “Cùng tôi đánh bọc hậu bọn chúng.”

Trần Tĩnh một bên yểm hộ, một bên nghênh ngang nói: “Đội phó, anh phải cố chịu đựng, chúng tôi nhất định sẽ đưa anh đến bệnh viện, anh không thể xảy ra chuyện bất trắc ở nơi này, anh còn một tập thơ chưa xuất bản cơ mà.”

Hoắc Kiều miễn cưỡng cười cười, kèm theo ho khan, hắn khàn giọng nói: “Đúng. ....ủy ban truyền truyền. ....đã đồng ý. ....tôi. ....”

Nước mắt Trần Tĩnh theo gò má mà chảy xuống, dường như che mờ đi tầm mắt của anh, anh dùng lực gạt nước mắt, súng tự động trong tay học ra một viên đạn, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của đối phương, giúp cho Bạch Tân Vũ cùng mấy người khác lặng yên không một tiếng động lượn ra phía sau một ụ tuyết.

Yến Thiều Trần thấp giọng: “Tân Vũ, sau khi chúng ta vòng ra khỏi đồng tuyết này sẽ không có gì dễ che chắn nữa, chẳng mấy chốc chúng sẽ phát hiện ra chúng ta, người đứng trên mỏm núi kia, lát nữa trách nhiệm của cậu là giết chết hắn.”

Bạch Tân Vũ gật đầu.

Yến Thiều Trần giơ tay nắm lấy cằm cậu, ép buộc cậu mở miệng, quan sát a-mi-đan hoàn toàn đỏ ngầu cùng hàm răng gần như ngập trong máu loãng của cậu, lòng mi nhíu lại thật sâu, xót xa tràn ngập trong mắt, “Tân Vũ, chúng ta sẽ đến được bệnh viện ngay thôi, niêm mạc bị rách có thể chữa khỏi được, cậu đừng sợ.”

Bạch Tân Vũ thực sự không còn cách nào cưỡng ép chính mình phải cười, cậu chỉ có thể dùng nắm đấm chạm vào đầu vai Yến Thiều Trần, ngón tay ra dấu OK.

Bọn họ trốn sau ụ tuyết, chờ đợi thời cơ chín muồi.

Chưa qua được 5 phút đồng hồ, bên đám lính đánh thuê đã truyền đến tiếng súng, nhất định là do Du Phong Thành và bọn Lão Sa làm khó dễ.

Yến Thiều Trần hét lên: “Tân Vũ!”

Hai bàn tay Bạch Tân Vũ gần như đã sắp công lại đến không còn cảm giác, nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản cậu bắn thùng đầu địch nhân, trong khoảnh khắc đó cậu đã phong bế toàn bộ đau khổ và bi thương từ phía bên ngoài, trong lòng cùng trong mắt chỉ có một mảnh trần tình, đại não nhất thời tỉnh táo lại, cậu đã quên mất ngọn lửa đang thiêu đốt trong cổ họng và tứ chi dường như sắp đứt gãy, nheo mắt nhắm thẳng vào con mồi, không chút do dự bóp cò!

Một súng bẻ đầu!

Yến Thiều Trần cùng bốn người nữa lao vọt ra ngoài, vòng qua phía sau kẻ địch chạy như điên, Bạch Tân Vũ cũng chạy theo đuổi, vừa bắn vừa chạy, yểm hộ những người đang xung phong phía trước. Đại bộ phận lực chú ý của phe địch đã bị bên phía Du Phong Thành hấp dẫn, khi chúng chuyển được hỏa lực sang bên này, bọn họ đã chạy được hơn nửa quãng đường, nhác nhìn thấy vậy liền vọt vào nơi ẩn náu.

Đột nhiên, A Tứ đang chạy ở trước mặt Bạch Tân Vũ bị đạn đánh bay ra ngoài.

“A Tứ—” Chiến hữu bên cạnh vòng tay đón lấy gáy A Tứ.

Bạch Tân Vũ chột xoay người, hướng phía kẻ đó nổ một phát súng, tên đó còn chưa kịp lùi về sau chỗ ẩn nấp, viên đạn đã trực tiếp đánh nát bả vai hấn, máu mủ đỏ tươi giữa không gian trắng xóa mặt mờ trông có vẻ vô cùng chói mắt.

Đám Yến Thiều Trần đã chạy được vào chỗ ẩn náu, bắt đầu đánh trả về phía đối phương.

Bạch Tân Vũ cùng một người nữa nhào tới bên cạnh A Tứ, hai người không để ý tới thương thế của A Tứ, liền sai tay mà trước tiên lôi được A Tứ vào chỗ nấp.

“A Tứ!” Bọn họ lật người A Tứ lên, phát hiện A Tứ trợn tròn mắt, biểu cảm có chút vụn vẹo.

A Tứ ôm bụng, “Tôi... tôi trúng đạn rồi à?”

Bạch Tân Vũ mở quần áo của hấn ra, phát hiện viên đạn bắn vào thiết bị định vị treo ở trước ngực, dụng cụ đã hỏng hoàn toàn, quần áo A Tứ tuy rách, nhưng trên người chỉ bị trầy sát chút đỉnh. Tiếng lòng căng thẳng của Bạch Tân Vũ thả xuống một tí, cậu ghì lấy cánh tay A Tứ, ê ê a a trong cổ họng, lộ ra vẻ mặt vừa khóc vừa cười.

A Tứ nhìn vết thương của mình, cười ha hả hai tiếng, lệ nóng đã ứa ra ở khóe mắt, “Mạng lớn, mạng lớn!”

Tình hình chiến đấu càng ngày càng ác liệt, Bạch Tân Vũ không biết tình huống thương vong của Du Phong Thành ở bên kia như thế nào, nhưng bọn họ đã thành công khống chế được chiến sự, bởi vì ngay đằng kia Trần Tình đã mang theo người tiến đến rất gần, kẻ địch bị bọn họ ba mặt bao vây.

Để phòng ngừa kẻ địch chạy trốn phía sau lưng, bọn họ đẩy hỏa lực chuyển về đằng sau, mới vừa thoát ra khỏi ụ tuyết, đã thấy quả nhiên có hai tên đã sắp bò qua được đồng tuyết chặn sơn khẩu, ý đồ chạy trốn.

Bạch Tân Vũ ghé vào trên tuyết, lắp súng xong xuôi, khoảng cách giữa cậu và nhóm người kia bây giờ chỉ ít cũng phải đến 500 mét, hơn nữa đối phương còn không ngừng di chuyển, bão tuyết lại ảnh hưởng đến tầm nhìn cùng tính toán đường đạn, đây chỉ sợ là điều kiện ngắm bắn khó khăn nhất mà cậu từng trải qua, nhưng hai đầu cậu đã chạy hết nổi, cậu buộc phải đánh cược một lần. Trong ống ngắm cậu tìm thấy được bóng lưng một kẻ, hết sức chăm chú dõi theo tần suất di động của hấn, dự đoán điểm dừng chân tiếp theo của đối phương, bão tuyết dường như đã cách cậu xa lắm, mắt cậu giờ chỉ còn lại mục tiêu trong ống ngắm, cậu hít sâu một hơi, phải bắn trúng, phải... .

Đoàng một tiếng súng vang, thân thể của kẻ đang trốn chạy ngã nhào về phía trước, nằm úp sấp trên mặt đất, tuyết ở dưới thân nhất thời nhiễm đỏ.

Tên còn lại thấy đồng đội bị trúng đạn, lập tức cong chân mà chạy, rất nhanh đã kéo dẫn khoảng cách, Yến Thiều Trần vút ba lô xuống mặt đất, một bước nhảy ra khỏi ụ tuyết che chắn, hướng phía kẻ đó điên cuồng mà đuổi theo.

A Tứ gào lên: “Công chúa, mau tránh!”

Bạch Tân Vũ không kịp suy nghĩ, thân thể nhanh lặn sang phía bên cạnh, viên đạn bắn tới cứ như đang đuổi theo cậu, trong lúc lộn xuống cậu chỉ thấy hoa tuyết hất lên, tiếp đó thân thể chột nhẹ bẫng, trực tiếp lặn xuống từ trên ụ tuyết, cậu cứ tưởng rằng phía dưới là lớp tuyết mềm mại, lại không nghĩ phía dưới có một tầng nham thạch, bên ngoài nhìn không ra, nhưng khi thể trọng của cậu ép tới, toàn bộ tấm lưng đều đụng phải đá, nhất thời đau đớn một trận, cậu lăn đến trời đất quay cuồng, suýt thì ngất đi.

“Tân Vũ!” A Tứ tha cậu lên, vỗ vỗ mặt cậu, “Thế nào rồi? Ngã làm sao?”

Bạch Tân Vũ dùng sức lắc lắc đầu, mắt nổ đom đóm, sau khi đau đớn rút đi, trước mắt cậu thanh tỉnh hơn một chút, cậu lại lắc đầu, cắn răng bò dậy.

A Tứ nói, “Chúng ta phải yểm trợ cho đám Lão Sa, cậu đi nổi không?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, dùng báng súng chống xuống đất, cứng rắn nâng người mình lên, tập tễnh bò ra khỏi đồng tuyết.

Kẻ nổ súng về phía cậu vừa rồi đã không thấy đâu, khẳng định cũng rút sang bên kia chiến đấu rồi, phía sau bọn họ đã không còn ai, hỏa lực được tập trung toàn bộ về mặt trước. Xa xa, Yến Thiều Trần đã đuổi theo kẻ đang trốn chạy kia vòng qua một đồng tuyết, hoàn toàn không thấy bóng dáng, hai người chạy theo yểm trợ cho hấn còn đang ở nửa đường.

Bọn họ bò lồm ngồm từ đằng sau vòng qua bên cạnh, nơi đó đang giữa lúc chiến sự lên cao, Bạch Tân Vũ trốn sau chỗ ẩn náu bắn lên, liên tiếp tiêu diệt hai tên, sờ trong ba lô, chỉ còn lại một băng đạn. Trước đó gặp nhóm người kia, đã tiêu hao một đợt đạn được, lần này bọn chúng dư dả đạn được hơn so với họ, phải tốc chiến tốc thắng.

Bọn họ từng bước thu nhỏ vòng vây từ ba phía, bắn chết tám chính người, ba tên sót lại vẫn hung hãn cố thủ, nhưng bọn họ cũng sắp hết đạn nên không cách nào bắt được chúng.

Du Phong Thành gấp tới độ phổi muốn nổ tung, thứ bọn họ đang kéo dài không phải là thời gian, mà là mạng của Hoắc Kiều, Hoắc Kiều hiện giờ đã khó thở nghiêm trọng, lúc nào cũng có thể lên cơn, hần hận không thể ngay lập tức cõng Hoắc Kiều lao đến bệnh viện, hần không thể nào chịu đựng được nếu bất trắc gì xảy đến.

Du Phong Thành thay băng đạn cuối cùng, cắn răng nói: “Các cậu đến yểm hộ tôi.”

Lão Sa giữ hần lại: “Cậu đừng manh động, chúng bắn rất như vậy, sớm muộn gì cũng hết đạn.”

Du Phong Thành nhấc tay hần ra, ánh mắt đỏ như máu, “Tôi ngay cả một phút đồng hồ cũng không thể kéo dài nữa.” Hần cúi người bò lồm ngồm ra ngoài vách đá, dựa vào yểm hộ của hỏa lực bên ta mà tiến về phía ba kẻ kia.

Một tên phát hiện ra hần, xoay người nổ súng, thân thể của tên đó mới lộ ra khỏi chỗ nấp hơn phân nửa, đã bị một súng đánh ngã dúi xuống đất.

Du Phong Thành ngẩng đầu một cái, thấy Bạch Tân Vũ cách đó không xa, nòng súng còn bay ra khói trắng. Ánh mắt hai người thoáng qua nhau giữa màn bão tuyết hòa với khói thuốc súng, trong giây lát nhân thần giao hòa, dường như có thể xuyên thấu tất cả, trực tiếp đánh vào đáy lòng đối phương.

Du Phong Thành dùng sức bật mình, nhảy vào sau chỗ ẩn thân với Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ theo thói quen mở miệng muốn nói chuyện, lại không phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể nhìn xoáy vào Du Phong Thành.

Du Phong Thành dùng gắng tay xù xì vuốt về khuôn mặt cậu, nói giọng khàn khàn, “Giúp tôi một chút.”

Trái tim Bạch Tân Vũ run lên bần bật, trong con ngươi của Du Phong Thành ánh lên một nỗi bất lực, mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng vẫn bị cậu nhìn thấy, bệnh trạng của Hoắc Kiều làm mọi người lo lắng trong lòng, còn đối với Du Phong Thành mà nói, lại chẳng khác gì tai họa trời sập. Bạch Tân Vũ vừa thấy chua xót, vừa có chút đau lòng, cậu vốn cho rằng cả đời mình cũng không được nhìn thấy một mặt yếu đuối của người đàn ông này, Du Phong Thành luôn cứng rắn, hung hãn, thành thực, làm sao lại có vẻ mặt như vậy?

Cậu hé miệng, dùng khẩu hình hướng về phía Du Phong Thành nói: *Tốt*.

Du Phong Thành cúi người, dùng sức hôn cậu một cái, cánh môi khô nứt, lạnh như băng của hai người chạm vào nhau, cái hôn này không tính là tuyệt vời, nhưng lại khiến người ta cảm thấy một loại tình cảm ấm áp xuyên thẳng đến tâm can. Trong nháy mắt đó Bạch Tân Vũ chẳng hề muốn so đo gì nữa, đối mặt với sống chết, dường như mọi thứ đều không quan trọng.

Du Phong Thành nói: “Tân Vũ, yểm hộ tôi.” Nói xong, hần lại một lần nữa lộ ra khỏi chỗ ẩn náu, đối phương cũng vừa vọt trời lên, hần điên cuồng bắn về phía kẻ địch, trong nháy mắt chúng rút đầu xuống, hần nhảy ra khỏi chỗ nấp, từng bước tới gần.

Bạch Tân Vũ dùng băng đạn cuối cùng yểm trợ cho Du Phong Thành, cậu muốn nói với Du Phong Thành mình sắp hết đạn rồi, nhưng không làm sao có thể mở miệng, thời gian còn lại cũng không cho phép cậu có thể giải thích. Trước khi bắn sạch băng đạn cuối cùng, cậu lại tiêu diệt một tên. Ẩn nấp trong ụ tuyết kia, chỉ còn lại một kẻ địch cuối cùng.

Băng đạn của Du Phong Thành cũng nhìn như vô dụng rồi, hần ném súng tự động sang một bên, rút ra dao găm, chạy về phía chỗ ẩn nấp của kẻ địch, Lão Sa cùng Trần Tĩnh cũng đồng loạt tiến lên ở hai bên cánh.

Hai mắt Bạch Tân Vũ tròn lớn, yết hầu đau nhức tựa như bị lửa thiêu phát ra một tiếng gọi không cách nào nghe rõ: “Phong Thành—”

Cậu vọt ra khỏi chỗ ẩn náu, năng lượng không biết lấy từ đâu tràn vào cơ thể, xông tới như một mũi tên, đẩy Du Phong Thành ngã nhào xuống đất, đồng thời, tiếng súng vang lên, đầu đốn đột ngột kéo tới, cậu cảm thấy một nửa cơ thể mình nhất thời không còn tri giác....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 81

“Tân Vũ!!” Tiếng gào của Du Phong Thành vang vọng cả sơn cốc.

Vai phải Bạch Tân Vũ trúng đạn, viên đạn tạo thành vết thương xỏ xuyên qua vai, máu tươi phun đầy đất, chộc mắt người đau nhói. Tên lính đánh thuê mới nổ súng lập tức bị bắn chết, mọi người xông tới, nồn nóng nhìn Bạch Tân Vũ, “Công chúa thế nào rồi?”

Du Phong Thành ôm lấy Bạch Tân Vũ, vành mắt đỏ bừng, âm thanh run rẩy đến không còn hình dạng, “Tân Vũ.... Tân Vũ....” Hần thấy Bạch Tân Vũ máu me khắp người, hai mắt thất thần, lòng đau đến không thở nổi. Không biết vì sao, hần bỗng nhiên nhớ lại bộ dạng của Bạch Tân Vũ khi lần đầu tiên hần nhìn thấy cậu, da thịt trắng nõn, ngũ quan anh tuấn, ánh mắt sáng ngời, còn có chút khí chất yếu đuối rồi lại bừng bừng, thứ gì đã đem Bạch Tân Vũ lúc đó biến thành một quân nhân không sợ sinh tử ở trước mặt hần lúc này? Người nên hiểu rõ những biến hóa của Bạch Tân Vũ nhất chắc chắn phải là

hắn, nhưng tựa như hắn ở quá gần cậu, có đôi khi ngược lại mà chênh mảng xem nhẹ.

Lão Sa đầy đặn người, vạch trang phục của Bạch Tân Vũ ra xem, “Là vết thương do bị bắn xuyên qua, so với viên đạn kẹt lại trong cơ thể thì tốt hơn nhiều, tránh ra hết đi, để A Mạch cầm máu giúp cậu ta, nhanh.”

Trước mắt Bạch Tân Vũ đã không còn tiêu cự, trong lỗ tai không ngừng truyền đến tiếng ong ong, người khác có nói gì cậu cũng không nghe rõ nữa, cậu “chứng kiến” không ít bóng người thoát ẩn thoát hiện trước mắt mình, trên mặt đều là biểu tình nôn nóng, nhưng chỉ có khuôn mặt của Du Phong Thành là còn khá rõ ràng, có phải Du Phong Thành đang khóc hay không, đó là nước mắt ư? Cậu không cảm giác được bả vai của mình nữa rồi, bả vai của cậu vẫn còn đó chứ? Lúc nóng lúc lạnh, lẽ nào cậu sắp chết rồi? Vậy ra đây chính là mùi vị khi bị đạn bắn, thực sự rất đau, loại đau đón này làm cho người ta muốn phát điên, nhưng sức lực để mở miệng hô một tiếng cậu cũng không có. Cậu sẽ chết sao?

A Mạch là Bác sĩ Đông y, cũng là một người lão luyện trong Báo Tuyết đại đội, hắn nhanh chóng lấy ra hộp cứu thương từ túi đeo lưng, cầm châm bạc vào huyết vị trong vai của Bạch Tân Vũ để cầm máu, hắn nói: “Tôi chỉ có thể tạm thời cầm máu, nhưng nhiệt độ ở đây quá thấp, rất dễ gây hoại tử tế bào do lạnh, phải lập tức đưa cậu ta đến bệnh viện, nếu không. ....cánh tay này khả năng là không giữ được.”

Lúc này Yến Thiểu Trấn kéo một kẻ máu me nhầy nhụa từ sơn khẩu về tới, chính là tên lính đánh thuê mang theo vi-rút có ý đồ trốn chạy kia, Yến Thiểu Trấn đem người ném xuống đất, lau sạch máu trên mặt, “Lấy được vi-rút rồi, tên này còn chưa chết. ...Ai bị thương vậy?” Bạch Tân Vũ bị một đám người vây vào giữa, trong chốc lát hắn không nhìn ra, khi hắn theo thói quen đi tìm Bạch Tân Vũ lại không tìm thấy, hắn lập tức kịp phản ứng, chọt nhào tới, quả nhiên trông thấy Bạch Tân Vũ máu me khắp người đang nằm trên mặt đất, nhất thời hắn cảm thấy một luồng hàn ý xòe xuyên qua cơ thể, hắn khàn giọng kêu: “Tân Vũ. ....”

Đôi mắt Bạch Tân Vũ có chút tan rã mà nhìn chăm chăm vào Du Phong Thành, rất cố gắng muốn thu hắn vào trong tầm mắt, cậu muốn ngắm Du Phong Thành nhiều một chút, nếu như cậu chết, cậu muốn đem khuôn mặt của Du Phong Thành khắc lên linh hồn mình, trước mắt là sinh tử, mọi thứ đều không còn quan trọng nữa, cậu thậm chí phải nhớ kỹ đời này mình chỉ thích duy nhất một người, mặc kệ Du Phong Thành có thích lại cậu hay không. Cậu cảm thấy lòng bàn tay mình truyền đến một tia ấm áp, bàn tay dày rộng đó, là của Du Phong Thành, cậu nhận ra được, Du Phong Thành không ngừng gọi cậu, nhưng cậu lại có chút không nghe thấy.

Trần Tình đột nhiên rên rỉ: “Tân Vũ thế nào? Đội phó sắp không được rồi!”

Một câu nói làm Du Phong Thành như người mới tỉnh khỏi cơn mê, hắn nhìn về phía Hoắc Kiều, lại nhìn Bạch Tân Vũ, biểu cảm trên mặt là đau đớn khôn nguôi.

A Mạch đang quần băng nói, “Đưa đội phó đi trước đi, tôi không giúp được anh ấy, nhanh!”

Du Phong Thành lau mặt, tình cảm trong mắt là vô tận đau tranh, tựa như đang phải đưa ra quyết định gian nan nhất trên cõi đời này, hơn nữa cho dù hắn quyết định như thế nào, cuối cùng đều sẽ hối hận cùng thống khổ. Hắn siết nắm đấm nghe răng rắc, cuối cùng, hắn liếc Bạch Tân Vũ, dùng toàn bộ ý chí mà đứng dậy.

Bạch Tân Vũ không biết là đào đâu ra sức lực, một phen bấu chặt lấy cánh tay hắn, trong cổ họng trào ra thanh âm không tài nào phân biệt được, “Không. ....” Đùng, Du Phong Thành, sao cậu lại phải đi? Đùng, để tôi nhìn thấy cậu, nhìn một lần cuối thôi, nhờ đâu sau này không được thấy nữa thì làm sao đây, trước khi tôi nhắm mắt, tôi vẫn chỉ muốn nhìn cậu mà.

Nước mắt Du Phong Thành đảo quanh trong hốc mắt, hắn cố nén nỗi đau khủng khiếp trong tim, một ngón rồi lại một ngón gỡ tay Bạch Tân Vũ ra, ngón tay Bạch Tân Vũ ấm áp đến vậy, khiến cho hắn cảm thấy tựa như trong nháy mắt làn da hai người hoàn toàn tách ra, cả thế giới dường như cũng đều đóng thành băng. Hắn không dám quay đầu, cứ như vậy chạy về phía Hoắc Kiều, hắn nhắc Hoắc Kiều đặt lên lưng mình, cùng Trần Tình và mấy người nữa chạy đến sơn khẩu.

Bạch Tân Vũ nghiêng đầu, dõi theo bóng lưng không quay lại đến một cái mà đã đi xa mắt của Du Phong Thành, trong mắt rớt cục trào ra lệ nóng. Vì sao đến cuối cùng lại cho cậu một bóng lưng. ....Tim đau đón, tựa như lần ất cả bả vai bị bắn xuyên, bông tuyết trắng ngần theo gió phiêu đảng, trong mắt cậu lại biến thành một tấm lụa trắng phủ lên dáng hình người đó.

Cậu cảm giác mình được người khác nhắc lên, trên thân thể người đó là mùi thuốc súng cùng mùi máu trộn lẫn, không dễ ngủ, nhưng lại khiến cậu cảm thấy an tâm, người đó quay mặt lại, một đôi mắt quen thuộc ngập tràn lo lắng sâu đậm, là Thiểu Trấn. ....

Trước mắt cậu mờ mịt, rốt cục ngất đi.

Bạch Tân Vũ có cảm giác mình đã ngủ qua cả một thế kỷ, ngay lúc cậu mở mắt, trong lúc bừng tỉnh cậu dường như không biết mình có còn ở nhân thế hay không.

“Tân Vũ?” bên tai truyền đến tiếng gọi thân thuộc, Bạch Tân Vũ chậm rãi xoay cổ, nhìn thấy khuôn mặt của Giản Tùy Anh.

Cậu mở miệng muốn nói, lại không phát ra được âm thanh nào. Anh. ....anh trai cậu ở đây, nói vậy cậu chưa chết ư? Thân thể cảm giác dần dần khôi phục, khó khăn nhất vẫn là nơi bả vai đau nhức, còn có đau đón như lửa thiêu trong cổ họng.

“Đi cà, chú, Tân Vũ tỉnh rồi!” Giản Tùy Anh có chút kích động kêu lên.

Hai người trên một cái giường khác nhau tức khắc bật dậy, Lý Úy Chi nhảy xuống, đôi mắt thâm quầng xanh đen nhào tới trước giường, kêu khóc: “Tân Vũ, bảo bối của mẹ... Con muốn mạng của mẹ sao.....”

Dòng nước mắt già nua của Bạch Khánh Dân cũng chảy xuống, nơi cằm của ông là đám râu lởm chởm, nhìn qua như một cụ già đã thật nhiều tuổi.

Viên mắt Bạch Tân Vũ nóng lên, nước mắt cũng chảy xuống theo, cha, mẹ, xin lỗi...

Giản Tùy Anh nhìn đáng vẻ cố gắng muốn nói truyện của cậu, sờ đầu cậu một cái, nhẹ giọng nói, “Chú hôn mê ba ngày rồi, cuối cùng cũng tỉnh. Niêm mạc cổ họng của chú bị thương, bác sĩ nói ít nhất phải một hai tháng mới có thể khôi phục, trong khoảng thời gian này chú cũng đừng nói chuyện.”

Bạch Tân Vũ dốc sức lấy ánh mắt hướng phía bà vai mình, Giản Tùy Anh lại nói: “Tôn thương trên vai chú có thể khôi phục, nhưng sẽ không linh hoạt được như trước đây nữa.”

Bạch Tân Vũ trầm mặc gật đầu, kết quả này tốt hơn nhiều so với dự đoán của cậu. Chỉ ít cậu đã không chết, tàn phế cũng chỉ là tạm thời.

Hết thấy những gì xảy ra ở núi Côn Lôn, thật giống như một cơn ác mộng, chỉ cần hồi tưởng lại lúc đó, cậu vẫn cảm thấy hít thở cũng đau đớn, Hoắc Kiều thế nào rồi? Đã tìm được Kim Điều chưa? Còn có Du Phong Thành... Nghĩ đến Du Phong Thành, trái tim Bạch Tân Vũ co rút, tự sâu trong thân thể truyền đến một hồi đau đớn trần trụi, cậu đã không cách nào có thể hình dung đó là cảm thụ gì. Cậu trách Du Phong Thành ư? Du Phong Thành đã làm gì sai? Không, Du Phong Thành chỉ là coi trọng Hoắc Kiều hơn xa cậu, cái này có gì sai? Chỉ là, cậu sẽ không bao giờ dâng hiến nữa, cậu sẽ không trở thành thay thế phẩm cho Hoắc Kiều, cái con người mà Du Phong Thành không với tới, cậu không muốn vì người khác mà trở thành một “Kẻ an phận xếp thứ hai”, có lẽ là do đã dạo chơi một lượt qua Quý Môn Quan, tâm cậu giờ trong sạch như gương sáng, rất nhiều chuyện đều đã nghĩ thông.

Cậu biết sau khi trải qua chuyện này, cậu sẽ không cách nào có thể ở lại Báo Tuyết đại đội được nữa, không chỉ vì vai cậu đã bị thương, mà còn vì cả nhà cậu cũng sẽ không cho phép cậu tiếp tục làm bộ đội đặc chủng, nhiệm vụ lần này cũng đã phản nào chứng minh cậu không thích hợp trở thành một bộ đội đặc chủng, cậu còn chưa đủ lạnh lùng, chưa đủ lý trí, cậu không thể chịu đựng thêm việc vài chiến hữu cứ từng người rời cậu mà đi, anh Triệu chết, đã làm cho cậu vô cùng sợ hãi, e rằng cậu chỉ mới có thể lực và kỹ năng chiến đấu của bộ đội đặc chủng, mà từ đầu đến cuối không hề có tính lãnh khốc của một bộ đội đặc chủng. Hơn nữa, nếu ở lại Báo Tuyết còn phải đối mặt với Du Phong Thành, cậu cũng không sợ đối mặt, chẳng qua cậu cảm thấy, quan hệ giữa hai người đồ vỡ, sẽ ảnh hưởng đến năng lực phát huy trong chiến đấu của toàn đội, đây cũng là đại kỵ.

Bạch Tân Vũ không thể nói, không thể làm gì khác hơn là đưa cánh tay chưa bị thương của mình nắm lấy tay cha mẹ, dùng ánh mắt cùng nụ cười trấn an bọn họ.

Một lát sau, cửa mở, hai người bước vào, người thấp hơn một chút là Trần Tĩnh, còn người có vóc dáng cao ráo kia là bạn trai của anh cậu - Lý Ngọc.

Bạch Tân Vũ vươn tay về phía Trần Tĩnh, Trần Tĩnh nắm chặt lấy tay cậu, run giọng: “Tân Vũ, rốt cuộc cậu cũng tỉnh.”

Bạch Tân Vũ gấp đến độ dùng cả khẩu hình hỏi Hoắc Kiều, Kim Điều.

Ánh mắt Trần Tĩnh âm trầm, “Đội phó đã được cấp cứu, bây giờ còn đang trong phòng chăm sóc đặc biệt, chưa hoàn toàn thoát khỏi tình trạng nguy hiểm. Kim Điều... Chúng tôi tìm một ngày một đêm, cũng không tìm thấy cậu ta, anh Triệu cũng giống như vậy, không tìm được.....”

Bạch Tân Vũ run rẩy thở dài một cái, trong lòng khó chịu không thôi. Anh Triệu cùng Kim Điều cứ như vậy an nghỉ lại Côn Lôn quanh năm tuyết phủ, vĩnh viễn không thấy mặt trời, nhưng tuyết trắng mênh mang cũng không thể xóa bỏ vết tích tồn tại của bọn họ, càng không thể xóa đi sự hi sinh anh dũng của họ, mỗi người trong Báo Tuyết đại đội, đều sẽ nhớ về bọn họ mãi mãi.

Trần Tĩnh vuốt đầu cậu nói: “Rất nhiều người cũng đều một mõi đến phát bệnh, bây giờ còn chưa tỉnh. Tân Vũ, cậu so với tưởng tượng của chính cậu, so với tưởng tượng của chúng tôi dũng cảm hơn nhiều lắm, đại nạn không chết, tất sẽ có hạnh phúc đến cuối đời.”

Bạch Tân Vũ rung rung gật đầu, nắm chặt tay Trần Tĩnh, không sao buông ra được. Cậu muốn lấy hành động này để cảm thụ nhiệt độ của đồng đội mình, dùng cảm giác này làm ấm lại đáy lòng đang tràn đầy bi phẫn cùng đau xót của cậu.

Cậu nằm ở trên giường hai ngày, mẹ cậu săn sóc cậu không buồn nhờ đến người khác, mấy ngày đã gầy đi trông thấy, cậu thực sự không nằm nổi nữa, liền xuống giường.

Buổi trưa, Yến Thiệu Trăn mặc quần áo bệnh nhân đẩy mở cửa phòng Bạch Tân Vũ, hai chân hần có chút muốn nhũn ra, nhưng kiên quyết không ngồi xe lăn.

Bạch Tân Vũ vừa nhìn thấy hần, liền ngạc nhiên nở nụ cười, cậu đi qua nâng Yến Thiệu Trăn đến ngồi ở mép giường, ngón tay chỉ chỉ vào cổ họng mình.

Yến Thiệu Trăn nhìn xoáy vào Bạch Tân Vũ, nhàn nhạt nói: “Tôi biết cậu không nói được.”

Giản Tùy Anh, Lý Ngọc cùng Bạch Khánh Dân đều đã đi ra ngoài, Lý Úy Chi cười nói: “Hai đứa cứ trò chuyện, mẹ đi lấy thuốc.”

Lúc phòng bệnh chỉ còn lại có hai người, Yến Thiệu Trăn đột nhiên ôm lấy Bạch Tân Vũ, thân thể run rẩy, “Tân Vũ, cậu thực sự làm tôi sợ muốn chết....”

Bạch Tân Vũ ngăn người, cậu nhẹ nhàng vỗ lưng Yến Thiệu Trăn, nỗ lực trấn an đối phương.

Yến Thiều Trần sợ áp vào bên vai bị thương của cậu, rất nhanh buông cậu ra, con mắt chăm chăm nhìn cậu, tựa như muốn xác nhận Bạch Tân Vũ thực sự còn đang nguyên vẹn tồn tại.

Bạch Tân Vũ đưa máy tính bảng qua, dùng tay trái gõ xuống một hàng chữ: *Là cậu đưa tôi tới bệnh viện à?! Cảm ơn cậu.*

Yến Thiều Trần đáp: “Không chỉ mình tôi, A Tứ, A Mạch, Lão Sa, chúng tôi luân phiên cõng cậu đến thị trấn, xử lý vết thương ở đó xong, lại liên lạc với trực thăng đưa đội chúng ta đến bệnh viện thành phố.”

Bạch Tân Vũ thờ dài, lại viết: *Đội phó thế nào rồi?* ”

“Đội phó qua con nguy hiểm rồi, chỉ chưa tỉnh lại thôi. Lúc đội phó được đưa tới bệnh viện đã lên cơn sốt, cấp cứu hơn 7 tiếng đồng hồ, đến chậm một bước nữa thôi thì thực sự mạng cũng không giữ được nữa.” Yến Thiều Trần nói đến đây, lòng còn kinh hãi.

Nỗi lòng lo lắng của Bạch Tân Vũ giờ mới buông xuống, nếu như Hoắc Kiều cũng xảy ra chuyện, người trong đội không biết còn đau đón đến chừng nào, Du Phong Thành sẽ càng... Cậu ngăn người, thầm khiển trách bản thân sao lại nghĩ đến Du Phong Thành rồi, kết cục như thế này đã là may mắn trong bất hạnh, cậu không cần lo lắng cho Hoắc Kiều cùng Du Phong Thành nữa.

Yến Thiều Trần tựa như liếc mắt đã nhìn thấu cậu, trầm giọng nói: “Cậu không hỏi Du Phong Thành thế nào sao?”

Bạch Tân Vũ yếu ớt run lên, làm bộ thờ ơ mà đánh chữ nói: *Hắn là còn chưa tỉnh.*

“Ừ, thể lực của cậu ta tiêu hao quá nghiêm trọng, vẫn còn đang hôn mê, tôi cũng vừa mới tỉnh, tỉnh lại thì không sao nữa.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, cũng không nói gì nhiều.

Tầm mắt Yến Thiều Trần thông xuống, buồn bực nói: “Cậu đối với hắn thực sự tình thâm ý trọng, nhưng hắn lại...Hắn cũng không phải không để cậu trong lòng, nhưng cậu vĩnh viễn không so sánh được với đội phó.”

Bạch Tân Vũ tuy cười, nhưng trong lòng rỉ máu, cậu gõ chữ: *Bình thường mà, đó là cậu của hắn.*

Yến Thiều Trần nhẹ giọng: “Tân Vũ, không cần làm bộ không thèm để ý như thế.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, viết: *Tôi không giả vờ, về sau tôi cũng sẽ không để ý nữa, tôi và hắn nên kết thúc thôi.*

Yến Thiều Trần bất lấy tay cậu, im lặng mà nhìn cậu, cười nhạt nói: “Tân Vũ, tôi không kém Du Phong Thành điểm nào, cậu có thể cân nhắc đến tôi một chút có được không?”

Bạch Tân Vũ cá kinh, lẳng lặng nhìn Yến Thiều Trần, cậu vạn phần không nghĩ tới Yến Thiều Trần sẽ ôm ấp ý nghĩ như thế với mình, nhất định là sinh hoạt khô khan trong quân ngũ đã khiến các chiến sĩ ghen ứ, trước đây cậu cơ bản đâu có hấp dẫn phái nam, vào bộ đội lại liên tiếp kết thân với đàn ông, cái này thật khiến người ta xấu hổ.

Yến Thiều Trần cười nói: “Sợ?” Hắn vượt vượt đầu Bạch Tân Vũ, “Không cần gấp gáp cự tuyệt tôi, chúng ta còn trẻ, cuộc sống sau này còn dài lắm. Tôi đoán cậu sẽ không ở lại Báo Tuyết đại đội, một thời gian ngắn nữa tôi cũng muốn trở về đại đội cũ của mình, dù sao chỗ nào cũng cần đến tôi, tôi sẽ tranh thủ quay về Bắc Kinh, như vậy chúng ta có thể gặp nhau thường xuyên rồi.”

Bạch Tân Vũ bất đắc dĩ cứng nhắc viết: *Thực ra tôi không phải là gay.*

Yến Thiều Trần nháy mắt một cái, “Nhưng cậu có thể thích đàn ông mà, nếu cậu dự định chia tay cùng Du Phong Thành, vậy tôi sẽ có cơ hội.”

Bạch Tân Vũ lặng thinh. Bây giờ cậu không có khí lực xử lý chuyện của Yến Thiều Trần, cậu quá mệt mỏi, cần một kỳ nghỉ thật dài.

Yến Thiều Trần vượt vượt mặt cậu. “Nghỉ ngơi cho tốt, nhanh khỏe lên nhé.”

Bạch Tân Vũ gật đầu cười.

Ở bệnh viện vài ngày, Bạch Tân Vũ vô cùng thần nhiên, thỉnh thoảng có vài đồng đội qua đây thăm cậu, cha mẹ và anh trai cũng một mực săn sóc cậu, chỉ là lúc nào cậu cũng phải chịu đựng đau đớn từ bả vai và cổ họng, niêm mạc vòm họng bị tổn thương khiến cậu chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, không được phép ăn bất cứ loại thức ăn nào có khả năng kích thích đến niêm mạc đang lành lại, một tuần ngắn ngủi, cậu gầy đi năm sáu cân.

Hôm nay, nghe nói Hoắc Kiều tỉnh, cậu liền cùng Yến Thiều Trần đi gặp Hoắc Kiều. Hai người vừa vào phòng, trong đó đã có không ít người, giữa mười mấy người, Bạch Tân Vũ liếc mắt nhìn thấy Du Phong Thành.

Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt từ sau khi trở về từ núi Côn Lôn, cậu nghe nói Du Phong Thành đã tỉnh từ hai ngày trước, nhưng cậu không có qua thăm, thậm chí ngay cả bây giờ chạm mặt cậu cũng muốn tránh, đáng tiếc tránh không nổi.

Hai người cách một khoảng nhìn nhau, xoáy sâu vào đôi mắt phức tạp của đối phương, trong nháy mắt đó, bọn họ đều có ảo giác như máu huyết trong cơ thể đều đông cứng lại, rõ ràng chỉ cách người kia có ba bốn mét, tâm lại phẳng phai xa nhau đến nghìn dặm, xa đến nỗi khiến người ta bất lực.

Mọi người trong phòng đều cảm giác được dị trạng giữa bọn họ, Lão Sa hòa hoãn nói: “Tân Vũ mau tới đây, đội phó vẫn lo lắng cho cậu.”

Bạch Tân Vũ lấy lại tinh thần, bước nhanh tới, ngồi xuống trên giường Hoắc Kiều.

Sắc mặt Hoắc Kiều còn rất yếu ớt, cả người gầy đi trông thấy, nhưng tinh thần thì vẫn còn tỉnh táo, hấn sò sò bả vai Bạch Tân Vũ, cười nói: “Khôi phục thế nào?”

Bạch Tân Vũ đậm cười gật đầu, đồng thời lấy ngón tay chỉ cổ họng mình.

Hoắc Kiều nói: “Tôi biết cậu không nói được, Tân Vũ, chuyện này biểu hiện của cậu rất anh dũng, đáng giá khiến mỗi người quan tâm đến cậu đều tự hào.”

Bạch Tân Vũ lộ ra nụ cười bình tĩnh, cậu gật đầu, giơ ngón cái lên, khoa chân múa tay với mọi người, cậu muốn nói mỗi người đều rất anh dũng, đều có thể tự hào.

Trần Tình cảm tay cậu, Hoắc Kiều cũng cảm tay cậu, dần dà, mười mấy người đều tay cảm lấy tay, dùng sức nắm chặt, không có gì khiến người ta đau đớn hơn từ vong, mà cũng không thứ gì có thể khiến người ta vui mừng hơn việc chứng kiến đồng đội mình vẫn còn sống sót.

Hoắc Kiều nhẹ giọng: “Tôi trôi nổi từ điện của Diêm Vương một vòng mới trở về, nhưng lần này còn có hai huynh đệ không trở ra được, có một số việc còn quan trọng hơn cả mạng sống, có những cái chết có thể vượt lên trên thời gian, đây chính là hết thấy những gì các chiến hữu từng hy sinh nói cho tôi biết, tôi tin tưởng mọi người sẽ vĩnh viễn khắc ghi bọn họ.”

Đau thương nặng nề quanh quẩn trong phòng bệnh, mỗi một lần thắng lợi đều được cấu thành từ mồ hôi và máu của đồng đội, khiến cho bọn họ không thể vui vẻ nổi, bọn họ chỉ cầu mong thương vong sẽ càng ngày càng ít đi.

Rời khỏi phòng của Hoắc Kiều, Bạch Tân Vũ cùng Yến Thiệu Trần đang đi ở trên hành lang, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng gọi: “Tân Vũ.”

Thân thể Bạch Tân Vũ cứng đờ, không hề ngừng bước, tiếp tục đi về phía trước.

Du Phong Thành đuổi theo, nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay Bạch Tân Vũ, trầm giọng nói: “Tân Vũ, chúng ta nói chuyện.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, cậu rút cánh tay mình về, quay đầu lại cùng Du Phong Thành đối diện, cậu lắc đầu, ánh mắt thản nhiên. Cậu không có gì để nói với Du Phong Thành nữa, về sau cũng không có, những gì bọn họ nên giải thích với nhau, đều đã dùng hành động để giải thích xong rồi.

“Tân Vũ.....” Du Phong Thành một lần nữa muốn bắt lấy cánh tay của cậu.

Yến Thiệu Trần một phen giữ lấy cổ tay Du Phong Thành, thấp giọng: “Phong Thành, cậu ấy bị thương còn chưa khỏe, cậu cũng đừng kích thích cậu ấy.”

Du Phong Thành hung hăng nhìn hấn chằm chằm, “Chuyện của chúng tôi không liên quan đến cậu.”

Yến Thiệu Trần lạnh nhạt nói: “Dù không liên quan đến tôi, nhưng cậu ấy cũng không muốn tiếp chuyện cậu, mắt mọc ở trên mặt cậu mà cậu không thấy sao?”

Bạch Tân Vũ nhìn thẳng vào Du Phong Thành, cổ nén đau thương, một lần nữa kiên quyết lắc đầu. Cậu không muốn nghe Du Phong Thành giải thích, chẳng hạn như lúc đó vô cùng khủng hoảng, hay tình huống của Hoắc Kiều nghiêm trọng hơn so với cậu, những thứ này cậu đều biết, cậu cảm thấy Du Phong Thành đã chọn đúng. Hoắc Kiều thực sự cần được đưa đến bệnh viện sớm hơn cậu, cho nên cậu cũng không trách Du Phong Thành, cậu chỉ đơn thuần hiểu rằng, cậu biết mình mãi mãi không có cách nào vượt qua được địa vị của Hoắc Kiều trong lòng Du Phong Thành, cho nên cậu buông bỏ. Ngẫm lại cũng thật vô nghĩa, cậu tôn kính Hoắc Kiều, cậu không muốn lòng tôn kính này của mình chuyển thành đổ lệ đáng thương hại.

“Tân Vũ....” Trong mắt Du Phong Thành ngập tràn nỗi đau sâu kín, môi cũng đều khe khẽ run rẩy.

Bạch Tân Vũ cười nhạt, hướng hấn phát phát tay, xoay người đi. Du Phong Thành nhìn theo bóng lưng của cậu, lòng đau như cắt, hấn đột nhiên nghĩ tới khi trước, lúc hấn cũng không ngoảnh lại mà bỏ đi như thế, có phải Bạch Tân Vũ cũng đau đớn như hấn bây giờ không, không phải, thậm chí so với hấn còn tuyệt vọng.....

Trong nháy mắt Bạch Tân Vũ về đến phòng, nước mắt không kim được rơi xuống, cậu tựa vào trên cửa, lòng đau không chịu thấu.

Lý Úy Chi lo lắng chạy tới, “Bảo bối con làm sao vậy? Có phải là đau chỗ nào không?”

Bạch Tân Vũ dùng sức lắc đầu, cậu thực sự không muốn khóc, vô duyên vô cớ làm cha mẹ đã chịu đủ dầy vò lo lắng, nhưng nước mắt cứ như van nước bị mở, không làm sao ngừng được, cậu đang khóc cho lần đầu thất tình của bản thân, khóc cho kết thúc của cậu và Du Phong Thành, tất cả những gì cậu đã trải qua với Du Phong Thành, thực sự quá khắc cốt ghi tâm, nếu như nói quân ngũ cải biến cuộc đời cậu, như vậy Du Phong Thành chính là người đã cải biến tình cảm của cậu, cho cậu biết thế nào là chân chính “thích” một người, cậu thích Du Phong Thành, thích đến nỗi mỗi lần nhớ tới đều khó chịu. Rồi cuộc đời đến lúc nào, cậu sẽ không đau lòng khi nhớ đến Du Phong Thành nữa?

Thời gian gần 2 năm trong bộ đội, cậu đạt được rất nhiều thứ, cũng mất đi rất nhiều thứ, những thứ này dù được hay mất, cuối cùng rồi cũng sẽ theo cậu cả đời, khiến cậu không thể biến trở về cái thẳng Bạch Tân Vũ vô tâm vô phách trước kia nữa. Cái giá của sự trưởng thành lớn đến như vậy, cậu lấy cách

nào trả đủ để có thể quay về đây.

Lý Úy Chi ôm chặt lấy hông cậu, khóc nức nở: “Bảo bối con đừng khóc nữa, mẹ đau lòng muốn chết rồi con ơi.”

Bạch Tân Vũ vuốt tóc Lý Úy Chi, mái tóc được chăm sóc tỉ mỉ như vậy, đã lác đác đôi sợi bạc, cha mẹ cậu già rồi, cũng không thể chịu nổi đã kích như vậy, đến lúc phải về nhà thôi...

Yến Thiếu Trần thần tình phức tạp quan sát Bạch Tân Vũ, trong lòng vô cùng buồn phiền.

Vài ngày sau, bọn họ bay về căn cứ ở Urumchi.

Bên vai bị thương cùng cỗ họng của Bạch Tân Vũ đã có thể được coi như thương bình rồi, mỗi tháng về sau đều có thể nhận được các dạng trợ cấp, cậu cũng không thêm để tâm đến những thứ này, điều khiến cậu khó chịu là, mộng tưởng được trở thành một tay súng bắn tỉa của cậu đã triệt để tan vỡ. Mặc dù sau khi khỏi hẳn cậu vẫn có thể bắn súng, nhưng vai phải bị thương không thể chịu được lực phản chấn của súng, cơ bắp trên vai cậu cũng không cho phép cậu bảo trì một tư thế trong thời gian dài, cậu bị thương ở tay – “lệnh kiện” tối quan trọng của một tay súng bắn tỉa, giống như Võ Thanh, đó cũng coi như kết thúc của cậu, nhưng Võ Thanh đã trở thành truyền kỳ, mà cậu thì không, nghĩ đến đoạn này, cậu không khỏi tiếc nuối, đối với Võ Thanh cũng có chút áy náy.

Hoắc Kiều tìm cậu thảo luận một hồi, ý là sau khi thương thế của cậu tốt lên có thể quay trở về Báo Tuyết đại đội, thế nhưng vẫn khuyên cậu không nên quay lại, Hoắc Kiều nói rất thẳng thắn, hẳn nhìn thấu tất cả tâm tư của Bạch Tân Vũ, hẳn nói Bạch Tân Vũ vẫn chưa sẵn sàng.

Bạch Tân Vũ bình tĩnh một cách kỳ lạ, cậu đã sớm đoán được kết quả như vậy, thật ra cậu luyện tiếu Báo Tuyết đại đội, nhưng cậu cũng không biết mình có nên lưu lại hay không, nhưng mà, cha mẹ cậu đã sớm quyết định hộ cậu, rút hồ sơ của cậu mang về Bắc Kinh, kiên quyết không cho cậu tiếp tục ở lại Báo Tuyết đại đội nữa.

Lúc về ký túc xá để thu thập đồ đạc, Du Phong Thành cũng đã quay về, hai người không hẹn mà cùng nhớ lại những hồi ức chung của bọn họ khi sống trong gian phòng nhỏ này, bọn họ đã từng điên cuồng triền miên, đã từng nằm chung một chỗ chơi game, xem phim, đoạn thời gian ngọt ngào này chẳng qua cũng là chuyện của tháng trước, vì sao khi nhớ tới lại xa xôi đến như vậy.

Ngại cha mẹ Bạch Tân Vũ vẫn còn đang ở đây, Du Phong Thành không nói gì, chỉ nhìn cậu thật sâu.

Bạch Tân Vũ làm bộ không chú ý đến ánh mắt thiếu sót của hắn, gói ghém đồ đạc của mình.

Sau khi gói ghém xong, Du Phong Thành nói: “Chú, Dì, cháu có thể nói riêng với Bạch Tân Vũ hai câu được không?”

Bạch Tân Vũ ngăn ra, muốn lác đầu, lại sợ cha mẹ mình nhìn ra cái gì, cuối cùng nghĩ nghĩ một chút, Du Phong Thành chưa bao giờ là người dễ dàng từ bỏ ý đồ, bây giờ nói không được, cũng sẽ tìm cơ hội khác, vậy cứ đơn giản nói luôn bây giờ đi.

Bạch Khánh Dân cùng Lý Úy Chi nhìn Bạch Tân Vũ một chút, cậu gật đầu, hai người mới đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Bạch Tân Vũ che đậy đáy lòng đang nổi sóng, cố gắng thản nhiên mà nhìn Du Phong Thành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Chương 82

Du Phong Thành đi tới vài bước, dang tay ôm lấy cậu vào trong ngực, khẽ run run ghé vào lỗ tai cậu nói: “Tân Vũ, xin lỗi.” Trong tiếng “xin lỗi” này, bao hàm quá nhiều sự tình, nỗi day dứt của hắn đối với Bạch Tân Vũ đâu chỉ một chữ này, mà là thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng hắn lại chỉ có thể nói ra một câu: “Xin lỗi.”

Bạch Tân Vũ nhắm hai mắt lại, đây là lần đầu tiên cậu nghe được câu xin lỗi từ miệng Du Phong Thành, nhưng những lời này lại không làm cho cậu thoải mái một chút nào, ngược lại còn khiến cậu cảm thấy bị thương đến cùng cực. Có cái gì để xin lỗi? Vấn đề giữa bọn họ căn bản không phải xin lỗi là có thể giải quyết, thích người nào, không thích người nào, nan giải.

Du Phong Thành nói giọng khàn khàn: “Tân Vũ, tôi có lỗi với anh. ....rất nhiều chuyện, tôi không nên nói anh trai anh như vậy, không nên đánh anh, tôi thậm chí. ....không nên giúp anh tới Báo Tuyết đại đội, nơi này không phù hợp với anh, sao anh lại muốn cứu tôi. ....những thứ này lẽ ra anh không nên gánh chịu. ....”

Bạch Tân Vũ rất muốn nói với Du Phong Thành, nếu đổi lại là những người khác, lúc đó cậu cũng sẽ xông ra, tuy bây giờ mỗi ngày cậu đều phải chịu đựng đau đớn cùng phiền phức, nhưng nếu được trở lại lần nữa, là người nào khác có lẽ cậu sẽ do dự, nhưng là Du Phong Thành thì không, đôi vết thương trên vai của mình lấy viên đạn không biết sẽ bắn vào chỗ nào trên người Du Phong Thành, quả là quá hời. Không còn tình cảm, nhưng tình đồng đội vẫn còn đó, cậu không hề hối hận.

Hơn nữa có một số việc thật sự phải trải qua sinh tử mới có thể thông suốt, nếu chuyện như thế không xảy ra, cậu còn có thể rầu rĩ bức bối vì Du Phong Thành bao lâu nữa? Như bây giờ cũng tốt, cuối cùng cậu cũng có thể quyết định.

Bạch Tân Vũ đẩy Du Phong Thành ra, lấy điện thoại di động muốn viết gì đó, nhưng không biết viết cái gì cho phải, cậu nên nói gì đây? Thì ra cậu đã không còn lời nào để nói với Du Phong Thành. ....

Du Phong Thành kéo lấy tay cậu: “Tân Vũ, anh từng hỏi tôi có thích Đội phó không, tôi vẫn luôn luôn suy nghĩ vấn đề này, trước đây tôi không dám nghĩ, không muốn nghĩ, cho nên tôi mới nói là tôi không biết, tôi thật sự không biết lòng ngưỡng mộ và quan tâm của tôi với hấn đến cùng là thích hay không thích, từ nhỏ đến lớn đôi mắt của tôi vẫn dõi theo hấn, tôi đã không còn phân biệt được rõ ràng đó là thứ tình cảm gì nữa. Nhưng tôi chắc chắn một điều, tôi chưa bao giờ muốn hôn hấn, ôm hấn, những chuyện đó tôi chỉ muốn làm cùng anh, người tôi muốn, người tôi thích chính là anh.”

Trái tim Bạch Tân Vũ run lên, hô hấp nhất thời trở nên dồn dập. Cậu không nghĩ Du Phong Thành sẽ nói ra những lời này, cho dù là bằng giọng điệu ngập tràn không chắc chắn, hai người ở cùng một chỗ lâu đến vậy, nhưng cho đến giờ cũng không có đến một câu bày tỏ hay hứa hẹn, có lẽ là ngại mở lời, có lẽ là căn bản chưa nghĩ đến tương lai, càng có lẽ là bởi vì, cậu không biết Du Phong Thành đang nghĩ gì trong lòng, cho nên không muốn để lộ ra rằng chỉ có một bên tình nguyện. Cậu vẫn chờ Du Phong Thành nói với cậu một câu tựa tựa như thế, nhưng hiện tại khi nghe được câu này, cậu lại không cách nào cảm thấy vui vẻ nổi, cậu tin Du Phong Thành cũng dành tình cảm cho mình, nhưng mà loại tình cảm này vĩnh viễn không so sánh được với tình thâm ý trọng đối với Hoắc Kiều, ngay cả Du Phong Thành cũng không biết rõ đến tột cùng thì mình ôm ý nghĩ gì với Hoắc Kiều, một người ngoài như cậu sao có thể nhìn thấu? Đối với cậu mà nói, khi trái tim của một người không hoàn toàn dành hết cho mình, dù là vì nguyên nhân gì, đối với ai, cũng đều khiến người ta không thể nào chấp nhận được. Cậu hít sâu một hơi, gõ chữ trên điện thoại: Tình cảm của cậu đối với đội phó là như thế nào, tôi thực sự không quan tâm, tôi phải về nhà rồi, cậu bảo trọng.

Con mắt Du Phong Thành đỏ lên, “Tân Vũ, không ai có thể thay thế được anh trong lòng tôi, lúc đó tình trạng của đội phó nguy hiểm hơn anh, cho nên tôi mới...” Hấn cũng ý thức được lời thanh minh này quả thực cứng nhắc, hấn có chút không nói nổi nữa, chỉ biết nắm thật chặt tay của Bạch Tân Vũ, hấn không muốn buông đôi tay này ra, nếu hấn buông ra chỉ một lần thôi, sẽ không còn lần thứ hai nữa.

Trái tim Bạch Tân Vũ đau đớn, thật sự có chút không chống đỡ nổi.

Du Phong Thành nâng mặt cậu lên, con ngươi sâu xa gắt gao xoáy vào đôi mắt của cậu, “Tân Vũ, tôi biết anh trách tôi, nhưng chúng ta sẽ không kết thúc như vậy, cho tôi chút thời gian, tôi sẽ trở về tìm anh, đến lúc đó tôi sẽ không khiến anh thất vọng nữa.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, đừng tới tìm tôi, tôi không muốn lại vì ngắm nghía cậu đến tột cùng dõi theo người nào mà lăn lộn mất ngủ, vất vả lắm tôi mới cảm giác hiện tại mình là một thằng đàn ông chân chính, đừng khiến tôi trở nên mềm yếu lụy tình nữa.

Du Phong Thành cúi đầu, hôn lên đôi môi có chút khô khốc của Bạch Tân Vũ, biểu cảm của Bạch Tân Vũ cực kỳ lạnh nhạt, chậm rãi đẩy hấn ra, xoay người muốn đi ra ngoài, Du Phong Thành không chế không dặng ôm ghì lấy cậu từ sau lưng, thân thể khẽ run rẩy.

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, hốc mũi cay cay, tầm mắt có chút nhạt nhòa, sau khi rời khỏi đây, bọn họ sẽ triệt để kết thúc! Cuộc sống hai năm trong quân doanh cứ như một giấc mộng, những việc đã kinh qua thậm chí còn nhiều hơn so với nửa đời trước của cậu, khiến cậu trưởng thành chỉ trong một thời gian ngắn, thực sự không uống phí những đau thương mà cậu đã gặp phải. Cậu cố nén nước mắt, vùng khỏi tay Du Phong Thành, mở rộng cửa bước đi.

Toàn thân Du Phong Thành như nhũn ra mà tựa ở trên tường, cảm giác thân thể lập tức không còn sức lực.

Lễ mừng công hôm đó, cũng là tiệc rượu tiễn biệt Bạch Tân Vũ. Lãnh đạo cấp trên của quân khu đặc biệt bay đến, vì nhiệm vụ được hoàn thành xuất sắc, đồng thời thiết hại cũng được khống chế ở phạm vi nhỏ nhất, Hoắc Kiều được trao tặng Huân Chương cá nhân hạng nhì, tất cả mọi thành viên trong đội tham gia hành động lần này được trao tặng Huân Chương tập thể hạng ba, anh Triệu cùng Kim Điều đã hy sinh được truy tặng liệt sĩ.

Lúc Bạch Tân Vũ cầm lên huân chương, trong lòng cảm xúc ngổn ngang, cậu biết, đây chính là vinh dự lớn nhất cả đời cậu, cậu có thể đứng ở chỗ này xưng công, đều là do các chiến hữu đã dùng mồ hôi và nước mắt đổi lấy, cả đời này cậu cũng không quên hết thảy những chuyện xảy ra trên núi Côn Lôn, thứ đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời cậu, nhận thức của cậu đã vượt qua đại nghĩa và đại dũng của sinh mệnh, cho dù có một ngày cậu giải ngũ, tinh thần quân nhân cũng đã vĩnh viễn khắc sâu vào cốt tủy.

Giành được chiến công cũng không khiến cho các chiến sĩ lộ ra tươi cười, Hoắc Kiều sờ tấm Huân Chương của mình, nức nở một cái cười thầm, lắm lắm “Cái gì có thể trả mạng sống của anh em tôi về được đây.....”

Tiếng nức nở thật thấp quanh quần trong phòng, trong chốc lát bầu không khí trở nên vô cùng thương tâm.

Bởi vì thân thể của rất nhiều người còn chưa khôi phục, bọn họ lấy trà thay rượu để tiễn biệt Bạch Tân Vũ, cảm tình tương giao trải qua sinh tử không cần nhiều lời, Bạch Tân Vũ biết, hấn vĩnh viễn sẽ không quên được bất kỳ ai trong Báo Tuyết đại đội. Chỉ là không nghĩ tới trà này cũng có thể làm say lòng người, sau khi uống xong, vẫn không ít người bật khóc, sinh ly tử biệt, luôn là những thời điểm hệ trọng, khiến người trần trờ, Bạch Tân Vũ cảm giác mình cũng say rồi, nếu như những gì cậu đã trải qua tại Báo Tuyết đại đội thực sự là một giấc mộng, cậu đột nhiên không muốn tỉnh lại.

Trần Tĩnh ngồi xuống bên cạnh Bạch Tân Vũ, đỏ mắt sờ đầu cậu một cái, “Sau này không thể làm đội trưởng của cậu nữa rồi, sau khi về nhà, cho dù cậu làm gì, đều phải cẩn thận, biết không.”

Mũi Bạch Tân Vũ cay cay, bắt lấy tay Trần Tĩnh, mở miệng dùng khẩu hình kêu một tiếng, “Tiểu đội trưởng.”

Lệ ạng lên trong hốc mắt của Trần Tĩnh, anh lấy tay gạt đi, cười cười: “Trước đây cậu nói nhiều như vậy, bây giờ đột nhiên không nói câu nào nữa, thật sự không quen, sau khi cậu đi rồi, tôi lại càng không quen, từ ngày cậu nhập ngũ, chính tôi đã dẫn dắt cậu, về sau không làm thế được nữa rồi, ở chỗ tôi không nhìn thấy cậu cũng đừng lười biếng đó, nhớ thường xuyên viết thư hoặc gọi điện thoại cho tôi.”

Bạch Tân Vũ dùng sức gạt đầu, cúi đầu để ở hờn vai Trần Tĩnh, nhẹ nhàng hích hích hai cái, trong lòng tràn ngập không cam tâm. Cậu đã gặp được rất nhiều người tốt trong quân ngũ, Trần Tĩnh chính là một trong số đó, anh vẫn luôn giúp đỡ cậu, thúc đẩy cậu, chăm sóc cậu, ảnh hưởng của anh đối với cậu thật sự không đong đếm được, tiểu đội trưởng vừa chính trực vừa đầy trách nhiệm này, rõ ràng còn nhỏ hơn cậu một tuổi, lại giống như người anh trai luôn ngăn cản không cho cậu làm đường lạc lối, dùng phẩm hạnh và nguyên tắc của bản thân cảm hóa cậu, cậu không tài nào miêu tả lòng cảm kích của mình đối với Trần Tĩnh, anh chính là người đồng đội, là tiền bối đáng tôn trọng suốt đời.

Yến Thiệu Trần cũng bước tới, cùng chén trà với Bạch Tân Vũ, cười nói: “Tân Vũ, khi mới rời khỏi quân ngũ chắc chắn sẽ không quen, tôi sẽ thường xuyên gọi điện cho cậu, kế hoạch ban đầu của tôi là trở về Bắc Kinh vào năm sau, hiện tại tôi đang tính sẽ sớm hơn...” Hân hạ giọng, “Trở về cùng cậu.”

Bạch Tân Vũ cười nhạt, cậu cảm giác trong một khoảng thời gian ngắn cũng không có tâm tư gì nói chuyện tình cảm, sau khi tách ra, phút mơ hồ ngắn ngủi của Yến Thiệu Trần chắc cũng sẽ nhạt dần đi, cho nên cậu cũng không để ở trong lòng.

Du Phong Thành một mực quan sát cậu từ xa xa, nhưng không tới gần, hầu như ai ở chỗ này cũng biết khúc mắc giữa hai người bọn họ, chỉ là làm bộ không nhìn thấy, không khí trong bữa tiệc mừng công từ đầu đến cuối lại chỉ có kiềm nén cùng thương xót.

Thời điểm giải tán, Hoắc Kiều gọi Bạch Tân Vũ vào phòng làm việc, đưa cho cậu một túi đầy văn kiện, “Đây là hồ sơ chuyển sinh hoạt của cậu. Sau khi vết thương của cậu khỏi thì cũng đến thời điểm phải xuất ngũ, đến lúc đó muốn giải ngũ hay chuyển đến quân khu ở Bắc Kinh, phải xem quyết định của chính cậu thế nào.”

Bạch Tân Vũ gạt đầu, lúc rút hồ sơ trong lòng cậu vô cùng bối rối. Khi mới vào bộ đội cậu mỗi ngày đều hy vọng có thể sống qua hai năm nhanh nhanh để còn xuất ngũ, bây giờ thật sự có cơ hội giải ngũ, cậu lại không muốn rời đi.

Hoắc Kiều rút ra một điều thuốc, vừa định đốt, hình như nhớ tới lời dặn của bác sĩ, lại bỏ xuống, hân quan sát Bạch Tân Vũ: “Tân Vũ, cậu là một binh sĩ cho tôi rất nhiều bất ngờ, cũng khiến tôi vô cùng lưu luyến, nếu cậu ở lại Báo Tuyết chắc chắn còn có thể tiến xa hơn nữa, nhưng cậu không phù hợp với nơi này, không từ mà biệt, tình cảm giữa cậu và Du Phong Thành có thể dễ dàng ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của hai cậu trong thời điểm mấu chốt.”

Trên mặt Bạch Tân Vũ có chút nóng lên, những lời này nói ra từ miệng Hoắc Kiều, lại khiến cho cậu xấu hổ lạ lùng, dù sao Hoắc Kiều cũng là bậc cha chú của Du Phong Thành.

Hoắc Kiều cười: “Chuyện của hai cậu cũng không tính là bí mật, không cần ngại.”

Bạch Tân Vũ chỉ biết gạt đầu.

“Mọi chuyện phát sinh sau khi tôi hôn mê, Trần Tĩnh có kể lại.” Hoắc Kiều thở dài, “Thực ra, rất nhiều chuyện các cậu cho rằng tôi không biết, tôi đều biết hết. Phong Thành đứa trẻ này, từ nhỏ vẫn luôn theo bước tôi, tôi không thể không ra tay ngăn cản, toàn bộ gia đình cũng đã ngăn cản, thế nhưng không hồ là con cháu nhà họ Du, trời sinh một chữ “ngang tàng”, cuối cùng thật sự thả cho nó chạy theo tới nơi này. Thăng bé này khi còn bé cha mẹ bận bịu suốt, tuyệt đối không nghe quản giáo, làm ra mấy chuyện có thể khiến người lớn tuổi sống chết vì tức, tôi là người duy nhất có thể chế trụ nó, nó sùng bái tôi cũng tốt, sợ tôi cũng tốt, nói chung, khi còn bé nó chỉ nghe lời tôi, vô tình, tôi làm cái gì nó cũng muốn học theo, tôi đạt được thành tích gì, nó cũng phải giành lấy bằng được, ánh mắt nó luôn đuổi theo tôi, khó tránh khỏi sẽ sinh ra một loại cảm tình mà ngay cả chính nó cũng không rõ ràng....”

Trong lòng Bạch Tân Vũ cả kinh, Hoắc Kiều sao lại... Nhưng rồi cậu ngẫm lại một chút, thái độ của Du Phong Thành đối với Hoắc Kiều khác hẳn so với những kẻ khác, Hoắc Kiều là một người thông minh như vậy, coi như đã nhận ra cái gì cũng không kỳ lạ cho lắm.

Hoắc Kiều cười nhạt: “Cậu không thấy lạ sao, Phong Thành là đồng tính luyến ái, tôi lại không hề nóng nảy, bởi vì chuyện này ai trong nhà tôi cũng đều biết, nói thật, so với những tai họa nó đâm đầu vào, vấn đề về xu hướng tính dục ngược lại cũng chẳng thấm vào đâu, sau khi nó vào quân đội cũng đã đàng hoàng hơn, trước đây hình ảnh của nó ở trong nhà chẳng khác nào Tiểu ma vương hỗn hào bất trị, mà nó lại luôn nghe lời tôi, tại sao tôi lại không nhận ra chứ.”

Bạch Tân Vũ có hơi mất tự nhiên, cậu không biết đến cùng thì Hoắc Kiều muốn nói cái gì, có ai khi biết cháu trai thầm mến chính mình mà còn bình tĩnh đến như thế không? Một nhà này hình như chẳng còn ai đầu óc bình thường.

Hoắc Kiều ôn hòa ngắm Bạch Tân Vũ: “Trước đây tôi còn thấy cảm tình của Du Phong Thành với mình quả thực phiền toái, sau khi gặp được cậu tôi an tâm rồi, trước khi thăng bé kia vào quân ngũ, quan hệ láng giềng cũng không ít, thế nhưng tôi thấy được, nó chỉ thật lòng với cậu. Nó chưa bao giờ nghiêm túc thích người nào khác, không biết được thực sự thích là như thế nào, cho nên mới không phân biệt được rõ tâm tư đối với tôi là gì, có cậu ở đây rồi, nó sớm muộn gì cũng nhìn ra, chuyện này tôi thật sự phải cảm ơn cậu.”

Sắc mặt Bạch Tân Vũ lúc xanh lúc trắng, chán kinh đến hầu như nói không ra lời, cậu không làm cách nào nghĩ đến Hoắc Kiều vậy mà sẽ cùng mình đàm luận chuyện tình cảm của Du Phong Thành, cảm giác lúng túng cùng không được tự nhiên này, quả thực khiến cậu muốn bốc hơi tại chỗ. Lòng cậu đại loạn, trong phút chốc chưa thể nào tiêu hóa nổi lời của Hoắc Kiều, cả người đều đơ ra tại chỗ.

Hoắc Kiều vỗ vỗ bả vai Bạch Tân Vũ, “Tôi đã nói nhiều như vậy rồi, hai đứa vẫn phải xem duyên phận, thăng nhóc Du Phong Thành này vô cùng cứng đầu, nếu nó đã quyết tâm, cho dù thế nào cũng không buông ra, hy vọng trong một thời gian ngắn tỉnh táo lại, cậu cũng có thể có góc nhìn mới. Cuối

cùng, chúc cho cậu sớm khỏi hẳn.”

Bạch Tân Vũ như nhặt được đại xá, cậu đã sớm muốn chạy, cậu đứng lên, dùng sức bắt tay Hoắc Kiều, lại không thể nào nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hoắc Kiều sờ đầu cậu một cái, “Cậu là một chiến sĩ đủ tư cách với quốc gia, cũng là đội viên vinh dự vĩnh viễn của Báo Tuyết đại đội, lúc nào cũng có thể trở về thăm, chúng tôi đều vạn phần hoan nghênh.”

Viên mặt Bạch Tân Vũ nóng lên, cuối cùng cậu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Hoắc Kiều, dùng tay trái hướng hắn đưa ra một cái chào tiêu chuẩn nhà binh. Cho dù tình cảm giữa cậu và Du Phong Thành thay đổi ra sao, lòng kính trọng của cậu với Hoắc Kiều cho đến bây giờ chưa từng thay đổi.

Tối hôm đó, Hoắc Kiều phái xe tiễn gia đình cậu ra sân bay, tất cả thành viên của Báo Tuyết đại đội cũng đến thao trường chia tay cậu.

Bạch Tân Vũ nhìn từng gương mặt quen thuộc, trong lòng chua xót không thôi, ánh mắt của cậu đảo qua Hoắc Kiều, Trần Tĩnh, Yên Thiệu Trăn, cuối cùng rơi xuống trên mặt Du Phong Thành, cậu sợ chính mình không khống chế được, cố nén nước mắt lên xe. Xe vừa nổ máy, nước mắt của cậu không kiềm chế được mà rơi xuống, cậu không nghĩ mình nhanh như vậy đã phải rời khỏi quân ngũ, rời xa Du Phong Thành, một tháng trước, cậu vẫn là một bộ đội đặc chủng với ý chí chiến đấu sục sôi, vì được phân vào cùng một phòng ký túc với Du Phong Thành, có đầy đủ không gian riêng tư mà nhảy nhót không ngừng, trong nháy mắt, mỗi người đã đi một ngã.

Giản Tùy Anh ôm lấy bờ vai cậu, xoa xoa tóc cậu, “Muốn khóc thì cứ khóc cho thỏa đi.”

Bạch Tân Vũ bầu lấy quần áo Giản Tùy Anh, im lặng thút thít, cậu biết ơn Giản Tùy Anh đã đưa cậu vào quân đội, nơi này đã biến cậu trở thành một người tốt hơn nhiều lắm, còn khiến cậu gặp được người mình thích, cho dù kết cục thế nào, cậu tuyệt đối không hối hận.

Sau khi trở lại Bắc Kinh, Bạch Tân Vũ tình tâm bồi bổ cơ thể, cổ họng dần dần cũng phát ra tiếng, bà vai cũng bắt đầu có thể đi chuyển. Chỉ là cậu mãi không thể ngủ ngon giấc, giường lớn ở nhà thư thái gấp trăm ngàn lần giường xếp trong quân đội, cậu mãi vẫn không quen nổi, không nhìn thấy quân doanh cùng đồng đội thân thuộc, cậu cảm thấy một sự trống rỗng cùng cô đơn không cách nào miêu tả được, chính cậu còn chưa thoát khỏi bóng ma của chính mình, cậu vẫn thủy chung cảm nhận được mình vẫn là một gã bộ đội đặc chủng.

Phùng Đông Nguyên, Trần Tĩnh và Yên Thiệu Trăn đều gọi cho cậu, tuy cậu không nói được, nhưng nghe bọn họ nói chuyện, cậu cũng rất thoải mái, đội trưởng Võ viết cho cậu một lá thư, con người thô ráp cứng rắn như thế, chữ viết lại rất đoan chính, hơn nữa từ ngữ trong thư cũng khiến người ta thấy vô cùng thoải mái ấm áp. Lúc cậu đi xếp lại đồng thư, lơ đãng lướt qua một bọc giấy lớn trong đồng hành lý, cậu bỗng nhiên nhớ lại đó là cái gì, ngón tay run rẩy mà lấy vật từ bên trong ra, đó là một xấp ảnh chụp thật dày, toàn bộ đều là lúc bọn họ đi huấn luyện quân sự ở Khố Nhĩ Lặc, một nữ sinh thích cậu đã chụp lên cậu và Du Phong Thành. Bọn họ trong này, so với bây giờ thì trắng hơn một chút, nụ cười vô tư tự nhiên hơn một chút, cậu không quên lúc đó Du Phong Thành vì nữ sinh này mà ăn dấm chua, hôn cậu ở trước mặt cô bé đó. ...Trái tim Bạch Tân Vũ chợt co rút, đau đớn tựa như có một mũi tên xuyên qua người mình.

Cậu thu ảnh vào trong túi giấy, không dám nhìn tiếp nữa. Hơn một tháng ở nhà cho tới nay, nó đã đông cứng, hóa thành băng tuyết rồi, vết thương của cậu cũng đã hồi phục một nửa, nhưng tại sao cậu cứ có cảm giác mình còn đang sống trong quân đội, tim của cậu dường như đã bị nhốt tại nơi đó, bởi vì có Du Phong Thành ở đó, vốn đã không có cách nào để dễ dàng giải thoát.

Bởi vì vết thương chưa khỏi, cậu từ chối lời mời của đám bằng hữu trước đây, ngày qua ngày không bước chân ra khỏi nhà, nhưng vẫn cứ như cũ 5 giờ rưỡi tỉnh dậy, đi ra ngoài rèn luyện một vòng, vẫn duy trì thói quen sinh hoạt và nghỉ ngơi trong quân ngũ, ngay cả cha mẹ cậu cũng không nhận ra cậu.

Anh trai tìm cậu nói chuyện một hồi, hỏi cậu sau khi vết thương lành hẳn thì có dự định gì không, cậu nói cậu muốn trở lại bộ đội, thật ra cậu muốn trở về đại đội cũ, ...ít nhất. ...Nơi đó có bọn Phùng Đông Nguyên, nhưng cậu biết ba mẹ mình sẽ không đồng ý, phải thôi lui mà cầu việc khác, cậu muốn vào quân khu Bắc Kinh, anh cậu không nói rõ có đồng ý hay không, mà bảo cậu suy nghĩ thêm chút nữa, cậu biết anh trai không muốn đưa cậu vào bộ đội lần nữa, một mình cậu cũng không thể hoàn thành việc chuyển giao thủ tục, chuyện này không thể làm gì khác hơn là kéo dài thời gian. Thật ra trong lòng cậu cũng không ôm hy vọng gì, e rằng phản chấp niệm này của cậu phải chậm rãi phai đi theo thời gian.

Một ngày nọ sau khi về nhà được hai tháng, cậu nhận được điện thoại từ Báo Tuyết đại đội, cậu tưởng là Trần Tĩnh hoặc Yên Thiệu Trăn, vui vẻ bắt máy, muốn cho bọn họ nghe giọng nói đã lâu không phát ra được của mình.

Sau khi nói được đường truyền, vang lên từ phía bên kia lại là giọng của Du Phong Thành, “Tân Vũ, là tôi.”

Bạch Tân Vũ giật mình, cái tay đang cầm điện thoại của cậu không kiềm được mà siết chặt lại.

“Vết thương của anh khá hơn chút nào không?” Du Phong Thành biết cậu không nói được, tự nhiên tiếp lời: “Hai tháng này bọn tôi lại thi hành một nhiệm vụ nữa, lại thiếu đi một đồng đội bên cạnh, thật sự tôi không biết ngày nào sẽ đến lượt tôi, mỗi lần nghĩ rằng mình có thể sẽ chết, tôi lại rất ...nhớ anh.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, khuôn mặt của Du Phong Thành rõ ràng xuất hiện trước mặt cậu, cậu vẫn cảm thấy Du Phong Thành vô cùng mạnh mẽ, sợ đi cậu né tránh ý nghĩ Du Phong Thành cũng sẽ bị thương, cũng sẽ chết, nhờ đầu súng đạn vô tình, Du Phong Thành cũng giống rất nhiều người khác, lúc nào cũng có thể biến mất trên cõi đời này, cậu đột nhiên cảm thấy một cơn sợ hãi sâu thẳm, cậu nói giọng khàn khàn, “...Ai?”

Du Phong Thành sững sờ, “Tân Vũ, anh có thể nói chuyện rồi?” Mặc dù thanh âm kia khàn khàn đến dọa người, hoàn toàn không nghe ra là của cậu phát ra.

Bạch Tân Vũ khó khăn nói: “Ai ...cơ?”

Du Phong Thành trầm giọng: “Đừng hỏi.”

Bạch Tân Vũ im lặng, đúng vậy, cậu không biết thì tốt hơn, cứ để những đồng đội kia vẫn sống trong ký ức của cậu đi!

“Tân Vũ, sau khi anh về nhà rồi, có nhớ đến tôi không?”

Bạch Tân Vũ ngừng một chút, “Không.”

Hồ hấp Du Phong Thành tựa như bị đè nén, nửa ngày nói không ra lời.

Bạch Tân Vũ gần từng chữ một: “Đừng gọi đến nữa.” Nói xong, cậu cúp điện thoại, nhất thời thấy lòng mình đau như cắt. Bởi vì cậu suốt ngày ru rú trong nhà, anh trai thậm chí còn mời bác sĩ tâm lý cho cậu, bác sĩ nói đây là di chứng sau stress, hay còn được gọi là ”Di chứng sau chiến tranh”, thực ra trong lòng cậu rất rõ ràng, đây chỉ là một phần nguyên nhân, nói đến cũng thật ngại, cậu ngẩn ngơ như thế, là vì cậu thất tình....

Bốn tháng sau, thương thế của cậu khỏi hoàn toàn, chỉ là bà vai không được linh hoạt cho lắm, âm thanh cũng trở nên trầm thấp, hơi có chút khàn khàn, vết thương mặc dù không còn nữa, nhưng những di chứng để lại thì phải cần một khoảng thời gian rất dài mới có thể trị khỏi.

Cậu không đóng đô ở trong nhà nữa, bắt đầu đi gặp mặt vài bằng hữu, lái xe quanh thành phố dạo chơi một vòng, nhưng cậu không hề hút thuốc, buổi tối đúng 10 giờ trở về nhà, không còn dính dáng gì đến cuộc sống ăn chơi đàng điếm trước kia nữa, đám bạn nhậu biết giờ cậu đã thay đổi, dần dần cũng không rủ cậu làm gì, từ trước tới nay cậu luôn cảm thấy mình có rất nhiều bạn bè ở Bắc Kinh, bây giờ mới phát hiện những người còn lại bên cạnh chỉ có 2, 3 đứa, nhưng cậu cảm thấy rất tốt, cậu không có khả năng trở lại làm Bạch Tân Vũ như trước kia rồi.

Một thời gian dài sau đó, cậu cũng không cố chấp muốn trở về bộ đội nữa, dù sao cậu cũng không có quân hàm, qua ba năm rưỡi sẽ phải giải ngũ, cha mẹ cậu quyết liệt phản đối việc cậu trở về bộ đội, cậu nhận ra việc mình cứ kháng kháng muốn vào Báo Tuyết đại đội đã tổn thương đến người thân rất nhiều, cũng không muốn khiến họ bận lòng nhiều nữa. Vì vậy cậu chính thức giải ngũ.

Sau khi giải ngũ, cậu bắt đầu trù tính cuộc sống sau này của bản thân, nghĩ tới nghĩ lui, cậu quyết định đến chỗ anh trai làm việc, một bên học hỏi, một bên thì lấy vài cái văn bằng tại chức, cậu bán chiếc Porsche của mình đi, chuyển cho người nhà của anh Triệu và Kim Điều mỗi bên ba trăm ngàn, đồng thời ẩn danh giúp đỡ em gái Phùng Đồng Nguyên đến trường, mình thì đổi sang một cái xe hai trăm ngàn. Xe thể thao, hàng hiệu, sinh hoạt xa xỉ, trước đây đối với cậu là vô cùng quan trọng, nhưng giờ chẳng còn như thế nữa, cậu chỉ hy vọng thời gian của mình có thể được dùng vào việc ý nghĩa, mà không phải cứ mãi miết tiêu xài thanh xuân như trước đây.

Trải qua Báo Tuyết đại đội, bây giờ học tập đọc sách đối với cậu cơ bản không khó khăn gì, cậu một lần nữa nhặt lên sách vở, vừa đi làm vừa đi học.

Do làm việc ở công ty anh trai, cơ hội đụng mặt Lý Ngọc cũng tự nhiên nhiều hơn, trước nay cậu vẫn ghét thẳng cha này, cảm thấy Lý Ngọc là hồ ly tinh đầu độc anh trai cậu, hết lần này tới lần khác thấy dáng vẻ ngọt ngào của Lý Ngọc với anh trai mình, mới đầu cậu không làm cách nào quen mắt, sau mới dần phát hiện ra, tính cách của hai người này đúng là bù trừ cho nhau, tuy nói là anh trai cậu, nhưng bảo cậu sống với người có cá tính như Giản Tùy Anh một thời gian dài cậu cũng chịu không nổi, nhưng Lý Ngọc có thể, hơn nữa bọn họ nhìn qua vô cùng hạnh phúc, cậu cũng bắt đầu thử chấp nhận người “chị dâu” này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 83

Nửa năm sau khi rời khỏi Báo Tuyết đại đội, cuộc sống mới của cậu đã hoàn toàn đi vào quỹ đạo.

Người trong nhà đều vô cùng hài lòng với những thay đổi của Bạch Tân Vũ, chẳng qua cha mẹ cảm thấy cậu có hơi nghiêm túc thái quá, trước đây nam nữ trăng gió bừa bãi, nhị vị cứ lo lắng một ngày kia sẽ có con gái nhà nào vác cái bụng lớn đến cửa, nhưng bây giờ bộ dáng thay đổi 180 độ của cậu lại làm người thân có chút sốt ruột. Đáng tiếc cậu không có tâm tư gì khác, học quản trị, học chứng khoán, học kế toán, mỗi ngày trôi đi đều vô cùng bận rộn.

Nhớ lại cuộc sống trong quân đội bên cạnh các chiến hữu, khiến cho cậu dần dần hình thành một ý tưởng trong đầu. Cậu muốn mở một công ty bảo an. Cậu bỏ tiền tìm công ty tư vấn nghiên cứu về lĩnh vực này, phát hiện ra triển vọng thị trường cũng không đến nỗi tệ, ngoại trừ nhu cầu bảo an trong nước, những xí nghiệp lớn muốn mở chi nhánh ở những quốc gia khá phức tạp có lúc cũng cần vệ sĩ bên ngoài công ty hộ tống. Cậu nghĩ, mấy năm nữa đồng đội mình giải ngũ rồi, rất nhiều binh sĩ xuất thân từ nông thôn không có bối cảnh cũng không có văn bằng, nhảy vào xã hội sẽ khó tìm được việc làm, cậu mở công ty để cho bọn họ phát huy tài năng, tập hợp mọi người lại, còn có thể kiếm tiền, quả thật là một mũi tên trúng nhiều đích.

Cậu soạn ra kế hoạch, mang đi thảo luận cùng anh trai.

Giản Tùy Anh lật giờ nửa ngày, chống cằm quan sát cậu, “Thằng nhóc này, không chịu ngồi yên, vẫn còn muốn sờ vào súng hử?”

Bạch Tân Vũ khúc khích cười nói: “Muốn ă, ra nước ngoài là có thể sờ đến súng rồi.”

Giản Tùy Anh đập đóng tài liệu của cậu xuống bàn, “Loại công việc này có thể sẽ nguy hiểm, Di cả và Chú sẽ không đồng ý cho chú mày đi làm đâu.”

“Cũng không phải hoàn toàn nguy hiểm, với lại đâu hẳn là ngày nào cũng gặp khủng bố, phần lớn thời gian đều là đi bảo vệ minh tinh, vận chuyển châu báu gì gì đó, hơn nữa em là ông chủ mà, chuyện gì quá nguy hiểm thì em không đi thôi.” Bạch Tân Vũ thoải mái nói.

Giản Tùy Anh ngẫm nghĩ trong chốc lát, “Chú học việc ở công ty anh hơn nửa năm nay, đầu tư mở rộng mấy cái bất động sản cũng khá tốt, tiền vào cũng nhanh, cứ khăng khăng muốn làm cái này?”

Bạch Tân Vũ chân chó mà đi qua bóp vai cho anh trai, làm nũng nói: “Anh, em chỉ muốn làm cái này thôi, không phải anh cũng thích thử thách hay sao, đây là lĩnh vực anh chưa bao giờ tiếp xúc qua, nhưng chắc chắn anh có rất nhiều mối quan hệ, giúp em một chút thôi mà.”

Giản Tùy Anh hít sâu một tiếng, “Nhẹ thôi, dùng lực mạnh thế.”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng thả lỏng tay.

Giản Tùy Anh gõ gõ bàn, “Để anh mày suy nghĩ một chút đã, nghe có vẻ cũng thú vị.”

“Cảm ơn anh.”

“Được rồi, Di cả sắp xếp cho chú đi gặp mặt mấy người, chú có đi không đấy?”

Bạch Tân Vũ cau mày nói: “Em chỉ mới 25, làm gì mà vội.”

“Anh cũng biết không cần vội để làm gì, có thể Di cả chưa hiểu, đàn ông trước vẫn phải có sự nghiệp mới được.”

“Vẫn là anh sáng suốt nhất.”

“Được rồi, xe của chú. ...không đổi lại thật đấy à?” Giản Tùy Anh nhớ đến con xe của Bạch Tân Vũ, liền nhú chặt lông mày.

“Thay để làm gì, chưa hỏng mà.”

“Con Lamborghini của anh sắp được chuyển đến rồi, không phải chú mày thêm à?”

Bạch Tân Vũ cười hi hi không ngừng, “Ly Ngọc có biết anh đặt con xe kia không đó?”

“Ai quan tâm hẳn có biết hay không.” Trong mắt Giản Tùy Anh tràn ngập ý cười.

“Đến lúc đó anh cho em cười thử đã nghiền là ok.”

Giản Tùy Anh cười nhìn cậu, “Trước đây con xe đó không phải là mơ mộng cả đời của chú mày à?”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Mơ mộng sẽ biến thành sự thật được sao.”

Giản Tùy Anh than nhẹ một tiếng, “Đôi khi anh vẫn khó có thể nói được việc anh đã chú vào bộ đội có chính xác hay không, những thay đổi của chú so với tưởng tượng của mọi người còn muốn. ...làm cho cả nhà có hơi không thích ứng được”

“Đương nhiên là chuyện tốt rồi, nếu không. ...làm sao em quy củ như bây giờ được.”

Giản Tùy Anh bĩu môi, “Quy củ thái quá.”

“Anh, quyết định của anh lúc nào cũng sáng suốt, chuyện này cũng vậy.” Bạch Tân Vũ vỗ vỗ bờ vai y, “Giờ em là đàn ông chân chính vừa đẹp trai vừa có chí tiến thủ nha, không phải nhà nào cũng nuôi được đứa con như vậy đâu.”

Giản Tùy Anh cười mắng: “Hai năm qua chú quả thật ra dáng rồi.”

Hai người lại ngồi tán gẫu trong chốc lát, Bạch Tân Vũ đi xuống xe về nhà.

Đây là thời điểm Bắc Kinh tắc đường kinh khủng nhất, Bạch Tân Vũ bật nhạc, nhìn mưa tí tách rơi ngoài cửa sổ, tâm trạng vô cùng bình tĩnh.

Nửa năm trôi qua, cậu rốt cục cũng dần dần thoát khỏi thân phận bộ đội đặc chủng của mình, trở về với cuộc sống bình thường. Cậu vẫn thường xuyên liên lạc với chiến hữu như trước, điện thoại thư từ không ngừng nghỉ, cậu còn đi thăm anh Vượng một lần, quán com Tây Bắc mới mở vô cùng thuận lợi, con trai ảnh mới đầy tháng, vô cùng đáng yêu. Mỗi lần có chiến hữu gọi đến, kỳ thực tìm cậu đều treo lên, cậu rất sợ phải nghe tin dữ, nhất là liên quan đến những người quan hệ tốt với mình, may mắn là, trước mắt thì Trần Tĩnh, Yên Thiếu Trăn, Hoắc Kiều, Lão Sa đều bình an, đương nhiên ....còn có Du Phong Thành.

Nửa năm qua Du Phong Thành gọi cho cậu mấy lần, cậu hoặc là không nhận, hoặc là chỉ nói vài câu đã cúp máy, trải qua nửa năm bình lặng, cậu không

còn khó chịu mỗi khi nghĩ đến Du Phong Thành nữa, chỉ ít cậu cũng sẽ không mơ thấy hắn suốt đêm. Nhưng mà, cậu vẫn không thể mở lòng mình với người khác, mẹ cậu giới thiệu đối tượng hẹn hò, dung mạo đều vô cùng xinh đẹp, gia thế cũng tốt, nhưng không gọi lên trong cậu một chút hứng thú nào, có đôi khi cậu nghĩ ngờ bản thân có phải đã bị Du Phong Thành biến thành đồng tính luyến ái hay không, nhưng cậu cũng không có cảm giác với đàn ông. Cậu nghĩ, tình cảm này sinh giữa mình và Du Phong Thành là do hoàn cảnh đặc thù trong bộ đội, dùng mồ hôi và máu mà tạc nên, ở giữa bể hồi ức cùng những trải nghiệm cả đời khó quên, rất nhiều điều trong đó đều liên quan đến sống chết cùng thử thách cực độ đối với thân thể, tình cảm quyện chặt vào những ký ức này, trở nên vô cùng khắc cốt ghi tâm, cả đời này cậu sẽ không thể có loại tình cảm sâu sắc đến vậy với bất cứ ai nữa, bởi vì những hoàn cảnh ấy sẽ không xảy ra lần nữa, cho nên cậu phát hiện cậu không quên được Du Phong Thành, làm cách nào cũng không quên được, nếu quên hẳn thì chẳng khác quên đi hết quãng thời gian trong quân ngũ. Cậu hy vọng thời gian có thể thay đổi chính mình. ....

Đang nghĩ ngợi, điện thoại của cậu chợt đổ chuông. Bạch Tân Vũ ngó một cái đã thấy là từ Báo Tuyết đại đội, trái tim cậu run lên, lẽ nào là Du Phong Thành? Con mưa ngoài cửa sổ càng ngày càng nặng hạt, buồn bã ô tô an tĩnh du dương tiếng nhạc dường như đã ngăn cách cậu trong một thế giới độc lập, khiến cậu tràn đầy cảm giác an toàn, cậu đột nhiên cảm thấy, nếu bây giờ có thể nghe lại một chút giọng nói của Du Phong Thành, cũng không đến nỗi tệ.

Cậu ấn nút nhận, trong điện thoại truyền đến giọng nói của Yến Thiệu Trăn: “Tân Vũ.”

Bạch Tân Vũ không chú ý tới trong nháy mắt đó cậu đã hơi hơi thất vọng, vui vẻ nói, “Thiệu Trăn đây à, đã lâu không liên lạc, các cậu lại đi chấp hành nhiệm vụ à?”

“Đúng vậy, vừa mới về không lâu, dạo gần đây cậu thế nào?”

“Lại vừa học vừa làm, khá bận bịu nha.” Bạch Tân Vũ hưng phấn nói, “Gần đây tôi có một ý tưởng, muốn nghe ý kiến của cậu một chút.”

“Cậu nói đi.”

Bạch Tân Vũ tóm lược vài ý chính về việc mở công ty bảo an.

Yến Thiệu Trăn cười nói, “Cái này hay nè, sau khi mọi người xuất ngũ sẽ có một nơi để nương nhờ, lại có thể phát huy được nghiệp vụ của mình.”

“Đúng không, tôi cũng nghĩ vậy đó.” Bạch Tân Vũ lại kể hắn nghe một đồng những ý định của mình.

Yến Thiệu Trăn yên lặng nghe, thỉnh thoảng phát biểu ý kiến một chút, thời gian kẹt xe cũng không nhàm chán vô vị nữa.

Cuối cùng, Yến Thiệu Trăn cười nói: “Tôi cũng có một tin tốt muốn báo cho cậu.”

“A, tin gì?”

“Sau Tết này tôi có thể quay về Bắc Kinh rồi.”

“Oa, chẳng mấy tháng nữa đâu nhỉ.”

“Đúng vậy, chúng ta ngay lập tức có thể gặp nhau rồi.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Đã lâu không cùng cậu uống rượu.”

“Chờ tôi trở về, không say không nghỉ.”

Bạch Tân Vũ hào sảng nói: “Tốt!” cậu nghĩ ngợi một lúc, làm bộ lơ đãng hỏi: “Được rồi, những người khác thế nào? Tiểu đội trưởng, đội phó, còn có Lão Sa nữa.”

Yến Thiệu Trăn cười cười, “Bọn họ đều rất tốt, nhưng người cậu muốn hỏi nhất là Du Phong Thành có đúng không?”

Bạch Tân Vũ có chút xấu hổ, “Ày... Cậu ta vẫn khỏe chứ?”

“Cậu ta nghe nói tôi muốn quay trở về Bắc Kinh thì sắc mặt liền khó coi.” Yến Thiệu Trăn cười đắc ý, “Nói thật, nửa năm sau khi cậu đi, cậu ta thay đổi rất nhiều, tính cách vững vàng hơn trước kia, hầu như mỗi lần thực hiện nhiệm vụ đều biểu hiện xuất sắc, khiến cho tôi rất ngoài ý liệu. Nhưng mà, có lẽ tôi vẫn thận trọng hơn cậu ta nhiều.”

Bạch Tân Vũ cười ha ha một chút, “Rất tốt.” Đó chính là cuộc sống mà Du Phong Thành mong muốn.

Sau khi cúp điện thoại, đường đã thông, Bạch Tân Vũ đạp chân ga, nhìn phong cảnh vút qua hai bên trái phải, trong lòng tâm tư ngổn ngang. Xem ra vẫn xa nhau chưa đủ lâu, nửa năm, khi cậu nghe đến tin tức của Du Phong Thành tâm tình vẫn như cũ không thể bình tĩnh, qua hai năm thì chắc là ổn thôi! Cậu vẫn cứ đi về phía trước.

Cái tết đầu tiên sau khi xuất ngũ cũng đến rồi.

Bạch Tân Vũ ngắm nghía phố xá giăng đèn kết hoa, không nhận được nghĩ tới đợt Tết phải ở lại đại đội năm nào, đó là cái Tết duy nhất của cậu khi đi bộ đội, cái Tết thứ hai là do vai cậu bị thương hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh. Cậu vẫn nhớ kỹ mùa Tết đó, mọi người cùng nhau tổng vệ sinh, mua sắm

hàng Tết, làm văn thặng, chính mình còn bỏ trí tiết mục giải trí cho anh em, dùng tiếng đại bác cùng tiếng súng làm pháo mừng, cậu lần đầu tiên rời khỏi nhà, lại không hề cảm thấy cô đơn. Âm thanh báo giao thừa vang lên, bọn họ chạy ra ngoài xem pháo hoa, Du Phong Thành len lén nắm lấy tay cậu, cả đời này cậu cũng không bao giờ quên được bầu trời Côn Lôn lúc ấy cao xa đến như thế nào, sao sáng lấp lánh đến như thế nào, tiếng hoan hô của chiến hữu vẫn vang vọng trong tai, lòng bàn tay tựa như vẫn cảm nhận được hơi ấm từ tay người đó.

Đêm hôm nay Bạch Tân Vũ uống nhiều, sau khi xuất ngũ, cậu vẫn nghiêm khắc kiểm chế bản thân, đây là lần đầu tiên cậu say. Cậu ôm Giản Tùy Anh, nói, “Anh, em hâm mộ anh.”

Giản Tùy Anh chẳng hiểu ra làm sao, “Nốc rượu rồi phát điên cái gì đấy?”

Bạch Tân Vũ cười ngu, lắc đầu, “Hâm mộ thiệt mà.”

“Thích xe thì nói ra đi, anh mà có nói là không cho mày lái đâu.”

Bạch Tân Vũ lại lắc đầu: “Anh, anh công em đi.”

“Không vác nổi.”

“Cổng đi được mà.”

“Không vác nổi.”

“Anh thử đi mà, cậu ta công được em mà.” Bạch Tân Vũ ăn vạ.

“Thằng nào?”

Bạch Tân Vũ ợ rượu, “Tiểu đội trưởng. ...tiểu đội trưởng cũng công được em nà.”

Giản Tùy Anh vỗ xuống đầu cậu, “Mày đừng có mà lòi thôi.”

“Anh công em một tí nà, đi khoảng. ...mười bước, mười bước thôi.” Bạch Tân Vũ xòe tay ra làm thành số mười.

Lý Ủy Chi khuyên như: “Tân Vũ, đừng làm rộn, trở về phòng ngủ đi.”

Lý Ngọc đề chén rượu xuống: “Anh trai anh uống nhiều rồi, để tôi công anh về phòng.”

“Không muốn, không muốn cậu, tôi muốn anh trai tôi cơ.” Bạch Tân Vũ ôm lấy cổ Giản Tùy Anh, “Anh, khi còn bé anh toàn công em mà.”

“Lúc đó chú mày chỉ có mấy cân.” Giản Tùy Anh hết cách với con ma men này, “Quên đi, để tôi công nó.” nói xong, y thực sự công Bạch Tân Vũ lên.

Bạch Tân Vũ người thì cao, cơ bắp lại rắn chắc, quả thực không nhẹ chút nào, Giản Tùy Anh uống một chút rượu, chân nhũn ra, đứng lên một cái liền lung lay.

Lý Ngọc nhanh chóng đứng lên, cau mày nói: “Đề tôi...”

“Không có chuyện gì, về phòng có mấy bước đâu, cậu đưa ông nội tôi đi đi.” Y công Bạch Tân Vũ đi về phòng. Bạch Tân Vũ cọ cọ mặt vào gáy y, cọ đến trên cổ y toàn là nước bọt, khiến y phiền đến muốn vứt luôn người xuống mặt đất, “Mẹ nó mày lại rút dãi đầy hã, tao đập cho bây giờ.”

Thân thể Bạch Tân Vũ chợt cứng lại, đột nhiên thút thít khóc.

Giản Tùy Anh liếc mắt, “Không đánh chú mày, đừng khóc nữa!” Sau khi Bạch Tân Vũ trở về từ quân đội, hoàn toàn khoác lên tư thế trưởng thành, lúc này uống say, dường như đã đem thời gian quay ngược trở lại, Giản Tùy Anh nghĩ thầm, nếu như y cảm thấy bây giờ mới đúng là em trai của y, có phải đáng khinh quá hay không?

Bạch Tân Vũ nức nở: “Phong Thành...”

Giản Tùy Anh dường như không nghe rõ, “Cái gì?”

Bạch Tân Vũ không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng hít mũi, thanh âm nghe vào có đôi chút đáng thương.

Giản Tùy Anh nghĩ ngợi hồi lâu, luôn cảm thấy hai chữ Bạch Tân Vũ mới nói vô cùng thân thuộc, nhưng trong chốc lát y nghĩ không ra, y lắc lắc đầu, tổng Bạch Tân Vũ vào phòng, ném lên trên giường.

Bạch Tân Vũ cuộn mình vào trong chăn, mơ mơ màng màng. Lúc này, điện thoại trong túi cậu vang lên, Giản Tùy Anh vừa muốn đi, lại lui trở về, lấy điện thoại ra từ túi quần cậu, nhìn số điện thoại gọi đến, là Báo Tuyết đại đội, Giản Tùy Anh do dự một chút, vẫn đẩy Bạch Tân Vũ một cái, “Tân Vũ, điện thoại từ Báo Tuyết đại đội này.”

Bạch Tân Vũ vừa nghe được bốn chữ “Báo Tuyết đại đội”, mở choàng mắt, lập tức giật lấy điện thoại, hành động vừa nhanh vừa dứt khoát, hoàn toàn

không giống một người đang say.

Giản Tùy Anh giận đến mức cho cậu một đấm, “Mày thế này là uống say đấy hả? Mày chơi anh mày đấy hả?” Lý Ngọc bước vào, mang y ra ngoài.

Bạch Tân Vũ ấn nút nghe, đem điện thoại dán lên tai, nhẹ giọng nói: “Alo?”

“Tân Vũ, Năm mới vui về!” bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói hớn hờ của Trần Tĩnh.

Bạch Tân Vũ trong lòng ấm áp, “Tiểu đội trưởng, năm mới vui về, tôi rất nhớ cậu đó.”

Trần Tĩnh cười: “Bọn tôi cũng nhớ cậu, nghe giọng của cậu chắc là uống say rồi có phải không?! Tất cả mọi người đều say hết rồi, nhưng rất vui về, quanh năm suốt tháng, còn có thể uống rượu mừng năm mới với nhau, vui về a!” Trần Tĩnh nói năng có chút lộn xộn.

Bạch Tân Vũ thì thảo luận lại, “Tiểu đội trưởng, tôi nhớ mọi người, rất nhớ mọi người.”

Trần Tĩnh hít mũi một cái, “Bọn tôi cũng nhớ cậu.”

Bạch Tân Vũ nức nở nói: “Tiểu đội trưởng, mọi người chưa quên tôi đúng không, chúng ta cách xa như vậy, mọi người sẽ quên tôi sao?”

“Sẽ không, mãi mãi cũng sẽ không quên.”

“Tôi cũng sẽ không, tôi vẫn nhớ kỹ mọi người” Trong lúc Bạch Tân Vũ còn đang đần độn, ý thức được bản thân vẫn hoài niệm quân ngũ như cũ, một đoạn hồi ức đầy nhiệt huyết này, là thời gian quý giá nhất trong đời cậu.

“Ai, Phong Thành muốn nói chuyện với cậu.”

Trái tim Bạch Tân Vũ run lên, tay cầm điện thoại cũng run theo.

Giọng nói trầm thấp từ tính của Du Phong Thành xuyên thấu qua điện thoại, trực tiếp chui vào đáy lòng cậu, “Tân Vũ, anh có khỏe không?”

Bạch Tân Vũ im lặng một hồi lâu, kìm nén nước mắt, nhẹ giọng nói: “Tốt lắm.”

“Ngày mai tôi về, nghỉ phép thăm người thân.”

Bạch Tân Vũ ngẩn ra, trong chốc lát bối rối đến không nói ra lời.

“Tôi sẽ tới tìm anh.”

Bạch Tân Vũ cắn răng, run rẩy nói: “Đừng đến, tôi không muốn thấy cậu.”

Du Phong Thành im lặng một chút, “Tôi vẫn sẽ tới tìm anh.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, “Đưa điện thoại cho tiểu đội trưởng.”

Du Phong Thành lại lặng im một lần nữa, cuối cùng vẫn trả lại điện thoại cho Trần Tĩnh, Bạch Tân Vũ chào hỏi đồng đội cũ, hàn huyên thật lâu, biết được rất nhiều tin tốt, Trần Tĩnh lập công, tập thơ của Hoắc Kiều được xuất bản rồi, hình như vợ của Lão Sa sinh đôi, A Tứ công bố luận văn tiến sĩ về Thông tin học, những mẩu tin trần ngập vui mừng khiến tâm tình nặng nề của cậu cũng theo đó sáng sủa lên không ít, nhưng cái tin Du Phong Thành sẽ lập tức trở về vẫn bóp nghẹt não bộ của cậu như cũ.

Sau khi trò chuyện xong với chiến hữu ở Báo Tuyết đại đội, cậu lại gọi điện về đại đội cũ, bên đó cũng đang vô cùng náo nhiệt, Phùng Đông Nguyên có hơi kích động mà nói với Bạch Tân Vũ: “Tân Vũ, nói cho anh biết một tin tốt!”

“Ha ha, ngày hôm nay toàn là tin tốt.”

“Tình huống của nhà em tốt hơn rồi, có người giúp đỡ em gái em đến trường, tiền bồi thường thương tích cho ba em cũng lấy được rồi, em quyết định giải ngũ, năm nay thi vào đại học!”

Bạch Tân Vũ kích động nói: “Thật tốt quá, cậu thi vào trường đại học Bắc Kinh à?”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Em sẽ cố gắng hết sức.”

“Cậu nhất định phải thi được vào đại học Bắc Kinh, lên đây chơi với tôi.”

“Em cũng muốn tìm anh, đại học Bắc Kinh lại tốt nữa, em nhất định sẽ cố gắng.”

Bạch Tân Vũ khích lệ cậu ta vài câu, lại hỏi tình hình gần đây của Tiền Lượng, đội trưởng Võ, Hứa Sấm, nghe nói mọi người đều đang sống rất tốt, cậu cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng.

Cúp điện thoại, cậu thở dài một hơi, cảm giác hôm nay mình có thể đi vào mộng đẹp được rồi, mơ tới bản thân trở về núi Côn Lôn, tay cầm súng, ở trên chiến trường đương đầu vạn địch.

Tin Du Phong Thành muốn trở về quá nhiều Bạch Tân Vũ có chút ăn không ngon ngủ không yên, con người cậu vốn dễ xúc động, dễ dàng bị ảnh hưởng, như người ta thường hay nói ấy là “lúc khóc lúc cười”, trải nghiệm trong Báo Tuyết đại đội đã khiến cậu trầm ổn đi rất nhiều, nhưng cá tính này thật sự không hề thay đổi.

Chiều hôm đó, cậu vừa mới đi tới bãi đỗ xe của công ty, đã cảm giác có người theo dõi từ sau lưng, cậu không quay đầu lại, rút trong bao ra một con dao găm Thụy Sĩ, mượn gương chiếu hậu lạng lẹ quan sát phía sau một lượt, quả nhiên thấy được một bóng người màu đen. Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, tại sao lại có người theo dõi cậu? Sau khi trở về cậu vẫn an phận thủ thường, không đánh bài không chơi gái, thiếu nợ gì đó đều là chuyện của n năm về trước.

Cậu ổn định tâm thần, khóe miệng nhếch ra một tia cười lạnh, đã lâu không hoạt động gân cốt, ông đây ngược lại cũng xem mi muốn làm gì. Cậu cố ý đi xuyên qua giữa những chiếc xe, khiến quãng đường trở nên phức tạp, đồng thời dùng xe che chắn lấy thân thể, cuối cùng lách người trốn sau một chiếc xe.

Tiếng bước chân đến gần, Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, chột nhảy ra ngoài từ phía sau xe, nhấc chân lên đá vào mặt kẻ đó.

Người nọ nhanh chóng nghiêng đầu, ung dung né qua.

Một cước này Bạch Tân Vũ đá ra liền hồi hận, đang theo dõi cậu không phải người lạ, mà là Du Phong Thành.

Du Phong Thành lùi lại hai bước, đậm cười nói: “Gần một năm không gặp, anh có chút thụt lùi rồi đó.”

Trái tim Bạch Tân Vũ đập bình bình, nhưng biểu hiện lại rất thản nhiên, cậu cau mày: “Cậu... theo dõi tôi để làm gì?”

“Muốn thử tính cảnh giác của anh.”

“Cố ý tiết lộ tung tích của mình để dò xét tính cảnh giác của tôi? Cậu cũng quá coi thường người khác rồi.”

“Cũng không phải chơi đùa thực sự.” Trong chốc lát ánh mắt Du Phong Thành nhác thấy Bạch Tân Vũ, liền trố mắt trên khuôn mặt cậu, không hề dao động một li, da dẻ Bạch Tân Vũ trắng hơn một chút, cái trán tròn bóng tựa như đang tỏa sáng, mái tóc vẫn duy trì theo thói quen trong quân ngũ, được cắt rất ngắn, nét tinh gọn kia đã khắc vào tủy sống của cậu, khiến cho cậu dù có mặc Âu phục, vẫn tỏa ra một loại khí chất không tầm thường. Hắn đã huyền tưởng vô số lần cảnh mình sẽ gặp lại Bạch Tân Vũ, ngay cả phải nói chuyện gì cũng đã nghĩ qua, nhưng khi thật sự nhìn thấy người đó, hắn phát hiện hắn chỉ muốn ôm chặt lấy cậu.

Bạch Tân Vũ cũng đang nhìn Du Phong Thành. Mười tháng không gặp, ánh mắt Du Phong Thành càng trở nên sắc bén, khí chất cũng cương nghị thâm trầm, cả người hắn tựa như một con hắc báo, không biết lúc nào sẽ hóa thành một tia chớp nhào đến, khiến người ta chỉ đứng bên cạnh hắn thôi đã cảm thấy lỗ chân lông phát lạnh. Hồi tưởng lại năm đó lần đầu tiên cậu nhìn thấy Du Phong Thành, khi đó Du Phong Thành còn phảng phất nét ngây ngô cùng tươi trẻ của thiếu niên, cười lộ lên một ngum vô cùng thuần khiết, luôn ưa thích trêu chọc cậu, sau khi giờ trò xong thì sẽ lộ ra cái cười dương dương tự đắc khiến người ta hận đến xương tủy, hiện tại, hắn đã hoàn toàn trở thành một người đàn ông, một người đàn ông ổn trọng thành thực.

Bạch Tân Vũ rõ ràng ý thức được, quân đội không chỉ thay đổi cậu, còn thay đổi cả Du Phong Thành, những biến đổi trong mối quan hệ của hai người từ lúc quen biết nhau đến nay, có lẽ ngay từ lúc mới bắt đầu đã là sai lầm, dù sao, khi đó bọn họ còn chưa định hình nổi.

Bạch Tân Vũ bình tĩnh nói: “Cậu tìm tôi làm gì?”

“Đi ăn một bữa cơm, hoặc là uống một chén đi!”

Bạch Tân Vũ đáp: “Tối nay có việc.”

Khóe miệng Du Phong Thành gằn gặt, “Tân Vũ, những cái khác không nói, nhưng tôi cũng là chiến hữu của anh mà.”

Bạch Tân Vũ không có cách nào phản bác câu này, trốn tránh Du Phong Thành thì có vẻ quá không được tự nhiên, không sai, Du Phong Thành dù sao cũng vẫn là chiến hữu của cậu. Cậu nói: “Lên xe đi! Tôi mời cậu bữa cơm.” Nói xong xoay người mở cửa xe.

Du Phong Thành đột nhiên một bước vọt tới, lúc Bạch Tân Vũ còn chưa kịp phản ứng, đã ôm lấy cậu từ phía sau.

Bạch Tân Vũ đơ ra, lạnh lùng nói: “Cậu làm cái gì thế hả!”

Du Phong Thành ôm siết lấy cậu, trán để ở bờ vai cậu, khàn khàn nói: “Để cho tôi ôm anh một cái, Tân Vũ, tôi nhớ anh quá.”

Trái tim Bạch Tân Vũ co rút, lại bắt đầu đau đớn, cái ôm mạnh mẽ này... sao có thể quen thuộc đến như thế... Cậu cố trấn định tâm thần, thúc chùi chò, đánh úp về phía bụng Du Phong Thành, Du Phong Thành ăn đau, đành buông ra. Cậu lạnh lùng nói: “Cút con mẹ nó đi! Cậu đó!” Cậu trèo lên xe muốn đi.

Du Phong Thành níu lại cửa xe, nhủ mày ôm bụng, “Không, tôi còn muốn đi ăn.”

Hai người giằng co nửa ngày, cuối cùng Du Phong Thành vẫn ngồi lên.

Du Phong Thành ngoảnh quát bên trong một chút, “Thật sự không nghĩ anh đi một con xe như này.”

Bạch Tân Vũ đáp: “Ồm, không có tiền.”

“Xe của tôi cho anh! Dù sao tôi cũng không đi.”

Bạch Tân Vũ tròn trắng mắt: “Tĩnh lại đi.”

“Chuyện anh chuyển tiền cho gia đình anh Triệu và Kim Điều, mọi người đều biết.”

Bạch Tân Vũ kinh ngạc: “Làm sao mà biết được.” Cậu nặc danh mà.

“Muốn điều tra thì sẽ có cách thôi.” Du Phong Thành chống cằm, ngấm gò má cậu, “Tôi vẫn muốn nói cho anh biết, lần đó chúng ta cãi nhau, tôi đã nói rất nhiều thứ đều không phải thật tâm, cho dù Bạch Tân Vũ trước kia là dạng gì, anh bây giờ cũng đã trở nên rất xuất sắc, hơn nữa, tôi biết có một thứ mà anh trai anh đã ảnh hưởng sâu sắc đến anh, đó là trách nhiệm của một người đàn ông.”

Bạch Tân Vũ giật mình, trầm giọng đáp: “Chuyện trước kia, tôi đã sớm quên rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 84

Bạch Tân Vũ dẫn hần tới một quán ăn Hồ Nam, cậu biết Du Phong Thành không thích ăn cay nên cố ý gọi một bàn toàn đồ cay, rồi chính mình lại cầm một muỗng nhiên ăn.

Quả nhiên Du Phong Thành ăn được vài miếng đã bỏ xuống, hần lấy một bình rượu, rót hai chén, “Tân Vũ, đã lâu không gặp, cạn một chén nhé.”

Bạch Tân Vũ mặt cũng không thêm nhướn lên, “Tôi không uống rượu.”

Du Phong Thành cười cười, “Được, tôi uống một mình vậy.” Nói xong một ngụm nốc cạn rượu trong ly.

Hai người ăn cay bốc hỏa, Du Phong Thành cởi áo lông, bên trong hần mặc một bộ ngắn tay, lúc hần nâng chén, khuỷu tay nhấc lên, Bạch Tân Vũ nhìn thấy một vết sẹo trên cánh tay hần, vết sẹo kia lớn bằng nửa quả hạch đào, rất dữ tợn, nhìn qua đã thấy là mới khép lại không lâu, Bạch Tân Vũ biết vết sẹo này mới, bởi vì cậu đã từng quen thuộc mỗi một tác trên thân thể người đàn ông này, hiện tại. ...Không biết mười tháng qua trên người Du Phong Thành đã có thêm bao nhiêu vết thương.

Du Phong Thành chú ý tới ánh mắt của cậu, ngoảnh cánh tay mình, “Cái này là sau khi anh đi, tôi bị dao găm đâm vào. Bây giờ tôi cảm thấy thật may mắn khi anh đã rời khỏi nơi đó, Báo Tuyết đại đội là đoàn bộ đội đặc chủng có tồn thất rất thấp, nhưng hầu như lần nào làm nhiệm vụ không chết thì cũng bị thương, tôi không muốn nhìn thấy anh bị thương nữa.”

Bạch Tân Vũ cười mĩa mai, ban đầu cậu vốn muốn nhìn xuống, nhưng tiếng cười lại không khống chế được mà thoát ra ngoài. Không có biện pháp, bởi vì những lời này của Du Phong Thành thật quá nực cười, cứ như thể Du Phong Thành đã làm được cái gì cho cậu lúc cậu bị thương vậy, cơ mà, cậu cũng không nói gì cả, chỉ cầm lấy rượu trên bàn, nhấp một ngụm.

Cay, đồ ăn cay, rượu cay, lòng cũng tựa như bị thiêu đốt.

Ánh mắt Du Phong Thành buồn bã, hô hấp có chút gian nan, “Tân Vũ, tôi sẽ không tự đi nói xạo chuyện của mình, tôi có lỗi với anh rất nhiều chuyện, lúc đó tôi đi. ...”

“Đừng than thở chuyện quá khứ với tôi nữa.” Bạch Tân Vũ rót đầy rượu cho hần, “Đến, một chén này, tôi mời chiến hữu, kính dũng sĩ của tổ quốc.”

Du Phong Thành ngẩn người, rồi vẫn cụng ly với cậu.

Bạch Tân Vũ nâng cốc uống cạn xong, không khách khí nói: “Cậu ăn no chưa? Tôi ăn no rồi.”

Du Phong Thành lắc đầu: “Chưa.”

“Vậy cậu cứ từ từ ăn đi, tôi trả tiền, tôi có việc phải về trước.” Bạch Tân Vũ nói xong bèn đứng dậy, cậu thực sự không chịu nổi việc phải ngồi đối mặt với Du Phong Thành, bực mình.

Du Phong Thành bắt lại tay cậu, Bạch Tân Vũ giật một cái không ra, liền trừng mắt với Du Phong Thành, Du Phong Thành cũng nhìn lại cậu không chớp mắt, Bạch Tân Vũ ngo trái ngo phải đều thấy người, cậu biết Du Phong Thành là hạng đa mặt dày, đành chịu đựng quay trở về chỗ ngồi. Trước nay cậu luôn tưởng tượng nếu mình mà được lên báo, thì chắc chắn sẽ do lùm xùm gì đó với nữ minh tinh, bây giờ cậu muốn thấy hình ảnh mình trên báo, phải là chiến sĩ tổ quốc ghi công, ông chủ xí nghiệp trẻ tuổi, nói chung, chắc chắn không phải là gã đồng tính nào đó say rượu đánh lộn.

Bạch Tân Vũ sửa sang lại y phục, dùng giọng hết sức bình tĩnh nói: “Du Phong Thành, từ trước tôi đã sớm cảm thấy, hai chúng ta đã không còn lời gì để nói rồi, cậu cảm thấy có lỗi với tôi, tôi chấp nhận, còn làm thế nào được nữa, tôi cũng không thể lòi cậu ra thiên, hơn nữa thù hận giữa hai chúng ta cũng không lớn đến mức đấy. Tôi chỉ là không muốn lãng phí thời gian với cậu nữa, dù thái độ của cậu bây giờ như thế nào, là áy náy hay cái gì khác, tôi cũng đều không quan tâm, tôi là người vô cùng yêu bản thân, cậu cũng biết rồi đấy, tôi sẽ không diễn vai phụ cho kẻ khác, chúng ta đã kết thúc rồi, gặp nhau được thì cũng chia tay được!”

Du Phong Thành nắm chặt tay cậu, nhẹ giọng: “Anh không phải vai phụ, trong lòng tôi, cho tới bây giờ anh cũng chưa bao giờ là vai phụ.”

Nhất thời trong lồng ngực Bạch Tân Vũ cuộn trào một ngọn lửa giận dữ, cậu ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Cậu nói mấy câu này không thấy chột dạ ha.”

Du Phong Thành dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Bạch Tân Vũ, làn da ấm áp gọi lên vô số hồi ức tươi đẹp, khiến cho đáy lòng hắn đều run rẩy, hắn nhìn thẳng vào mắt Bạch Tân Vũ, “Ngay từ đầu tôi đã nhận ra, tình cảm của tôi dành cho anh không giống với tình cảm của tôi với cậu mình, chỉ là lúc đó tôi không phân biệt được rõ ràng thế nào là thích, nhưng bây giờ tôi đã quá minh bạch, đối với hắn tôi chỉ có tình cảm gia đình cùng lòng ngưỡng mộ, người tôi yêu là anh.”

Bạch Tân Vũ giật mình, hô hấp nhất thời trở nên có chút nặng nề, cậu nhìn xoáy vào Du Phong Thành, Du Phong Thành không né tránh ánh mắt cậu, không hề do dự, nhưng cậu không biết lấy cái gì để có thể tin tưởng con người này nữa, cậu dùng lực rút tay về, chịu đựng nội tâm sóng trào, “Đó là chuyện của cậu, dường như tôi không có nghĩa vụ phải thừa nhận cảm xúc của riêng cậu, hơn nữa, cậu không cần nghiêm túc như vậy đâu.”

Du Phong Thành trầm giọng: “Tôi không tin.”

Bạch Tân Vũ châm chọc cười: “Diễn hài chắc, lời cậu nói tôi cũng chẳng tin.”

“Anh yêu tôi, Bạch Tân Vũ, anh không thể phủ nhận điều ấy.”

Bạch Tân Vũ âm thầm siết chặt nắm đấm, cậu rất muốn cãi lại đôi ba câu, nhưng rồi cảm thấy chẳng có nghĩa lý gì, nếu như ngay cả thích người nào cũng không dám thừa nhận, thì cậu có ngu ngốc kém gì Du Phong Thành đâu, cho nên cậu không phủ nhận, chỉ nói: “Tóm lại, với tôi mà nói thì cái gì cũng qua hết rồi, cậu thích ai, ngưỡng mộ ai, đều không liên quan đến tôi nữa, cho dù như thế nào, chúng ta vẫn là chiến hữu, cậu trở về tôi có rượu đãi, nhưng chúng ta chỉ có thể chấm dứt ở đây.”

Du Phong Thành nói giọng khàn khàn: “Chúng ta sẽ không dừng ở đây, Tân Vũ, cảm xúc của tôi với Đội phó nhiều năm qua rất mơ hồ, vì anh xuất hiện, tôi mới biết được như thế nào là thực sự thích một người, mười tháng xa nhau, người mỗi ngày tôi nhớ đến đều là anh, cho tôi một cơ hội thôi, chúng ta bắt đầu lại đi!”

Bạch Tân Vũ cảm giác não mình muốn đình công, bắt đầu từ khoảnh khắc cậu nhìn thấy Du Phong Thành ngày hôm nay, đầu óc cậu vẫn cứ ngẩn ngơ như thế, có đôi khi cậu không phân biệt được rõ mình có đang mơ hay không, nếu trước đây Du Phong Thành mà bày tỏ với cậu, cậu nhất định phải dương dương đắc ý nói “Tôi miễn cưỡng chấp nhận cậu đó.” Nhưng sau khi thật sự nghe được, cậu lại chỉ cảm thấy bị ai. Từ lúc Du Phong Thành xoay người bước đi, cậu cũng đã hiểu ra, cả đời này cậu cũng không đầu lại người “Cậu” mà Du Phong Thành thích, từ đầu tới cuối luôn có một lớp bụi không xóa đi được, thì ra khi người ta thật lòng say đắm ai, mỗi một người đều sẽ trở nên ư sạch sẽ, tình cảm của cậu ở núi Côn Lôn đã bị dập tắt, được chôn sâu trong lớp tuyết thật dày, không bao giờ thấy lại ánh mặt trời nữa.

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, “Du Phong Thành, những gì đã qua đều là quá khứ rồi, cậu tiếp tục ở lại Báo Tuyết đại đội thực hiện lý tưởng của mình, việc tôi đang làm thì vẫn cứ làm, chúng ta vốn là người thuộc về hai thế giới, về sau cũng rất khó có thể xuất hiện cùng nhau, tôi đã quên rồi, cậu cũng...”

“Từ lúc nào chúng ta thành người xa lạ vậy?” Du Phong Thành cắn răng nói: “Từ khi chúng ta mới làm lính đến khi gia nhập Báo Tuyết đại đội, có lần nào chưa từng kể vai nhau mà đi, chúng ta ăn cùng một loại cơm, leo lên khỏi một loại hố, cùng chịu đựng một dạng khổ, chúng ta vẫn luôn ở cùng một chỗ.”

“Nhưng bây giờ thì không!” Bạch Tân Vũ gầm nhẹ, “Cậu nói những điều này là có ý gì? Trong lòng cậu vốn rõ ràng, chúng ta chưa bao giờ đi cùng nhau, cậu vào Báo Tuyết đại đội, là đi theo bước chân đội phó, đoạn đường cậu đi qua với tôi, chẳng qua chỉ là trùng với con đường cậu phải đi qua để bước theo anh ta, có liên quan gì đến tôi? Thực tế là từ đầu tới cuối mọi chuyện đều không hề liên quan đến tôi, tôi chẳng qua là kẻ vừa vịn xuất hiện ở trên đường, đi nhanh chậm ra sao, có theo được hay không, căn bản không phải điều cậu lo lắng, như vậy cậu vẫn còn nói là chúng ta chung một đường?” Cậu nói xong, mũi đã cay cay, “Du Phong Thành, thật ra cho tới nay, đều là tôi bám theo cậu, tham gia tuyển chọn cũng như vậy, gia nhập Báo Tuyết đại đội cũng thế, ngay từ đầu, đều là tôi muốn sánh bước cùng cậu, cho nên chưa bao giờ có thứ gọi là chúng ta “cùng đi với nhau.” Nhưng giờ mọi chuyện không giống thế nữa, cậu đi đường cậu, tôi đi đường tôi, tôi có phương hướng của riêng mình rồi, và tôi không quan tâm.” Cậu móc ví, rút ra mấy tờ tiền mặt, đứng dậy liền đi.

Đôi mắt Du Phong Thành chậm rãi đỏ lên, hắn bắt lấy chai rượu mở ra, đưa lên miệng mình mà hưng phấn nốc một ngụm, áp chế thương tâm lan tràn xuống dưới, đứng dậy đuổi theo. Đuổi tới bãi đỗ xe, Bạch Tân Vũ đang muốn đóng cửa lại, Du Phong Thành đã đẩy ra, lòi người xuống từ bên trong.

Bạch Tân Vũ đẩy hắn vài cái không ra, nhìn xuống xúc động muốn vung nắm đấm, hai người đều uống rượu, lại đã từng đi lính, không chơi kiểu “nhẹ nhàng tình cảm” như mấy cặp nam nữ yêu nhau, máu nóng bốc lên đầu là muốn động thủ, cậu không muốn đánh nhau với Du Phong Thành ở chỗ này.

Du Phong Thành đề nghị cậu lên trên xe, khàn khàn nói, “Tân Vũ, đừng nhúc nhích, nghe tôi nói một câu, chỉ một câu thôi.” Âm điệu càng về cuối, tựa như càng kéo theo chút cầu xin.

Hồ hập Bạch Tân Vũ đều có chút run rẩy, cậu cắn răng: “Nói!”

“Lần này tôi về không phải để nghỉ ngơi.” Du Phong Thành nhìn kỹ lấy khuôn mặt Bạch Tân Vũ, gương mặt hắn đã nhớ nhưng suốt một năm qua, huyền tường qua vô số lần, hắn nhẹ nhàng vuốt ve theo đường nét quen thuộc kia, khẽ nói: “Tôi trở về để làm vài việc, ngày mai đội phó cũng sẽ trở về Bắc Kinh, lo thủ tục miễn thi vào học viện quân sự cho tôi.”

Trong mắt Bạch Tân Vũ lóe lên một vẻ kinh ngạc. Năm nay? Trước kia Du Phong Thành nói là hai năm, mới qua được có một năm...

Du Phong Thành cười khò: “Chỉ cần nghĩ tới thằng cha Yến Thiếu Trần hết Tết này đã trở lại Bắc Kinh, tôi làm sao ngồi yên được, hắn nhất định thừa dịp tôi không có mặt tiếp cận anh.”

Bạch Tân Vũ nhin không được hỏi: “Cậu cứ bỏ về như thế? Không phải cậu vẫn muốn ở lại Báo Tuyết đại đội sao?”

“Bây giờ anh làm tôi lo lắng nhiều hơn.” Du Phong Thành nhẹ nhàng cạ trán mình vào trán cậu, “Nếu như ở trên chiến trường cứ mãi nghĩ anh sẽ bị kẻ khác cướp mất, sớm hay muộn tôi cũng sẽ bỏ xác ở đó thôi *.”

Nguyên văn là: “Tôi sẽ không trở về được mất“, nhưng có lẽ sẽ gây khó hiểu nên mình chuyển sang “Tôi cũng sẽ bỏ xác ở đó thôi.”

Bạch Tân Vũ dùng sức đẩy hắn ra, trong đầu loạn đến tung bưng, “Du Phong Thành, nếu có một ngày cậu thấy hối hận vì đã rời khỏi Báo Tuyết đại đội, cậu nhớ kỹ cho, đây là quyết định của chính cậu, tôi không hề liên quan.”

Du Phong Thành nói: “Đây là tự tôi quyết định.”

Bạch Tân Vũ chui vào trong xe, nâng kính xe, lái đi.

Du Phong thành nhìn cậu nhanh chóng đi mất, chậm rãi nắm chặt tay, hơi ẩm nơi đầu ngón tay khi hắn chạm vào khuôn mặt Bạch Tân Vũ vẫn còn đó, tựa như chỉ cần nắm chặt là có thể khiến nhiệt độ kia vương lại lâu hơn một chút...

Về đến nhà, Bạch Tân Vũ mệt lả lết đến phòng, ngã lên giường. Một bữa cơm cùng với Du Phong Thành khiến cậu còn mệt hơn chạy bộ 10 km, đến bây giờ đầu vẫn còn ong ong, lòng bàn tay ứa mồ hôi. Cậu dường như đã đánh giá thấp tầm ảnh hưởng của Du Phong Thành đối với mình, lâu như vậy không gặp lại, một câu nói, một ánh mắt của Du Phong Thành với cậu đều là sự dày vò.

Lý Úy Chi đẩy cửa phòng cậu ra, nhẹ giọng nói: “Tân Vũ? Con uống rượu à?”

Bạch Tân Vũ buồn bực đáp: “Vâng.”

“Không phải con mang tài liệu đến công ty à, gặp mặt bạn bè sao?”

“Vâng.”

Lý Úy Chi ngồi ở trên giường, vuốt đầu cậu, “Tâm trạng không tốt ư, hay là mệt? Mẹ nấu cho con canh giải rượu nhé.”

Bạch Tân Vũ ôm lấy thắt lưng mẹ mình, đem đầu đặt ở trên đùi bà, “Không cần ạ, con uống không nhiều lắm, mẹ cứ ở đây với con một lát là được.”

Lý Úy Chi cười: “Đã lâu không làm nũng với mẹ nha.”

Bạch Tân Vũ cười nhạt, “Mẹ, những cô gái mẹ giới thiệu con có thể không đi gặp có được không, hiện tại con không có tâm trạng nghĩ chuyện đó, con muốn gây dựng sự nghiệp.”

Lý Úy Chi thở dài, “Không muốn gặp thì không gặp vậy, mẹ cũng biết, con thật sự không có đề tâm.”

Bạch Tân Vũ do dự một chút, “Mẹ, nếu như sau này con cũng không kết hôn, mẹ có chấp nhận được không?”

Lý Úy Chi lại càng hoảng sợ, “Tại sao?”

“Con nói là ‘nếu như’.” Bạch Tân Vũ cười, “Con trai mẹ cũng coi như trải hết hồng trần rồi, đột nhiên cảm thấy yêu đương kết hôn gì đó rất vô nghĩa, con gái nhà nào cũng không tốt bằng mẹ được, con không muốn kết hôn.”

“Sao con có thể nghĩ như vậy, làm đàn ông là phải lấy vợ sinh con, mẹ không thể ở cùng con cả đời, lúc con già rồi thì lấy ai chăm sóc.”

“Cũng không nhất định, mẹ xem anh trai của con như thế cũng rất tốt.”

Lý Úy Chi nhíu mày thật sâu, do dự một hồi lâu, “Bảo bối, con sẽ không... cũng thích đàn ông đấy chứ!”

Bạch Tân Vũ chớp mắt, cười khan: “Mẹ, sao mẹ lại nghĩ thế?”

Về mặt Lý Úy Chi sầu lo, “Con nghĩ đây là lần đầu tiên mẹ nghĩ như thế sao? Từ ngày mẹ biết được Tùy Anh là đồng tính luyến ái, mẹ bắt đầu lo lắng, từ nhỏ con đã thích học theo nó, mẹ liền sợ con ngay cả chuyện này cũng học theo nó luôn, sau này người tới tìm con đều là nữ, mẹ mới có chút yên tâm, nhưng con đi bộ đội hai năm, xung quanh đều là đàn ông, trở về lại không gần gũi con gái, bây giờ còn nói con không muốn kết hôn, con... Con bảo mẹ phải nghĩ sao đây?” Bà nói xong lời cuối cùng, đã có chút nóng nảy.

Bạch Tân Vũ cả kinh. Cậu vẫn cho rằng mẹ mình là một phụ nữ trung niên đơn thuần, trong mắt chỉ có làm đẹp con trai với ông xã, không nghĩ đến trực giác của phụ nữ lại nhạy bén đến như vậy, dĩ nhiên bà đã nói trúng hết, từ lúc nào mẹ cậu lại lạnh lẽo như vậy, sao cậu không biết?

Lý Úy Chi vận đầu cậu sang, “Tân Vũ, con nói thật đi, có phải con cũng biến thành đồng tính luyến ái rồi không?”

Bạch Tân Vũ vội đáp: “Không phải, mẹ à, mẹ suy nghĩ nhiều quá rồi, xu hướng tính dục là thứ muốn học liền học được luôn u.”

Lý Úy Chi không quá yên lòng mà quan sát cậu, “Vậy sao đột nhiên con không thích phụ nữ nữa?”

“Con... không phải con không thích, chỉ là con không có thời gian, con vừa đi học vừa đi làm, sao có thời gian để nói chuyện yêu đương nữa, lại nói con chỉ mới 25, mẹ cứ ép con đi hẹn hò, mẹ sợ con trai mẹ không lấy được vợ chắc, vội làm gì đâu.”

Lý Úy Chi suy nghĩ một lúc, dường như cũng có lý, “Con mẹ đẹp trai lại tài giỏi như thế, sao lại không kiếm được vợ chứ.”

Bạch Tân Vũ cười hi hi: “Cứ vậy đi, không vội, chờ con có sự nghiệp xong mới lo đến mấy cái kia.” Cậu dỗ dành nửa ngày, cuối cùng cũng đánh lừa được mẹ mình, giấu lại mẹ cậu lo lắng quá thật cũng có lý, bản thân cậu từ khi xuất ngũ đến bây giờ, thậm chí còn không hẹn hò, bận bịu chỉ là cái cố, nguyên nhân chính thì trong lòng cậu rất rõ ràng.

Qua hai ngày, Giản Tùy Anh gọi điện cho cậu.

Bạch Tân Vũ nhận điện thoại, “Anh, anh từ Tàn Hoàng Đảo về rồi à?” Năm nào anh cậu cũng đi Tàn Hoàng Đảo ở với Giản lão gia từ vài ngày.

“Không, chú đến đây đi!”

“Hả?”

“Hoắc Kiều đã về, còn có cháu ngoại hần, hần gọi điện thoại tìm chúng ta họp mặt, chú nhanh đến đây đi.”

Bạch Tân Vũ giật mình “A” một tiếng.

“Làm sao?” Giản Tùy Anh có chút ngạc nhiên, “Chú bạn à?”

“Không có gì, em tới liền.” Cậu không thể biểu hiện ra dị trạng, trong mắt Giản Tùy Anh, cậu chính là vô cùng nhớ nhung đồng đội của mình, quả thực cậu có nhớ, nhưng Du Phong Thành là người cậu không muốn gặp mặt nhất.

Cậu không lái xe, trèo lên xe ca mà đi, anh trai cậu cho người dẫn cậu đến quán cơm

Vừa vào bao sương, bốn người đàn ông vô cùng ưa nhìn đang ngồi ở bên trong, tựa như ngôi sao tụ họp, bởi bàn nữ kéo đến trong bao sương còn đông hơn cả khách, nhìn thấy cậu bước đến thì càng dăm dăm dõi theo, đại khái là âm ỉ không hiểu cuộc gặp này mang tính chất gì, tại sao mỗi người đều đẹp trai như thế á.

Bạch Tân Vũ hết sức tránh đi ánh mắt sắc bén của Du Phong Thành, vừa vào trong bao sương đã hướng Hoắc Kiều chào một cái, cười nói: “Chào thủ trưởng.”

Hoắc Kiều cười lên ha hả, “Thằng nhóc nhà cậu, mau đến đây ngồi đi.”

Bạch Tân Vũ bước tới, Hoắc Kiều đứng lên dùng sức ôm cậu một cái, hai người cũng gần một năm chưa gặp, nhìn thấy đồng đội của mình nhất thời khiến người ta nhớ đến những năm tháng ở chung nhiệt huyết sôi trào, làm người ta chịu không nổi mà thôn thức.

Giản Tùy Anh cười nói: “Aish, Hoắc Kiều, mau đem “Đại lễ” của cậu ra đây đi chứ.”

Lý Ngọc ở bên cạnh lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Hoắc Kiều nói: “Đúng đúng đúng” Hần lấy ra từ trong túi một quyển sách đưa cho Bạch Tân Vũ, “Đến đây, tặng cậu một tập thơ của tôi, thế nào, bản bìa cứng đấy.”

Bạch Tân Vũ liếc qua một chút, bìa thơ tao nhã phóng khoáng, tên là: *Núi tuyết Côn Lôn*, cậu nhin không được cười lên, “Đẹp, thật đẹp, rất có duyên.”

Giản Tùy Anh chế nhạo: “In một nghìn bản giữ lại 800 bản đi tặng người khác, cái này gọi là đa thương địch thủ một nghìn, tổn hại tám trăm, ha ha ha ha.”

“Mẹ, cậu thiếu đạo đức đến mức nào hử, ban tuyên truyền nói tập thơ này rất được ủng hộ ở quân khu, còn muốn in thêm cơ.” Hoắc Kiều lật trang bìa,

“Nhìn đây, cái này là lời đề từ quân đoàn trưởng viết cho nè, “*Dùng giọng văn trù tình thê lương để phác họa một cách hùng tráng những cảm xúc ẩn sâu nơi quân trường.*”

Giản Tùy Anh dựa vào vai Lý Ngọc, cười đến run rẩy không ngừng.

Bạch Tân Vũ cười: “Đội phó, tập thơ này tôi nhất định sẽ trân trọng mà đọc, cất kỹ.”

“A, tôi lại cho cậu một quyển nữa, cậu đọc một quyển, cất kỹ một quyển.” Hoắc Kiều nói xong, lại nhét vào tay cậu một quyển, còn ký tên lên.

Giản Tùy Anh lau nước mắt, “Tân Vũ, chẳng bao lâu nữa chú sẽ không gọi hần là đội phó được nữa đâu.”

“Tại sao?”

Hoắc Kiều cười cười, “Đội trưởng Hàn Trác lên lon, được điều đến quân khu, sau khi anh ta đi, tôi sẽ tiếp nhận chức đội trưởng của Báo Tuyết đại đội.”

Hai mắt Bạch Tân Vũ tỏa sáng, “Chúc mừng đội phó!”

Hoắc Kiều than nhẹ một tiếng, “Áp lực sẽ lớn hơn.”

Giản Tùy Anh vỗ vỗ bờ vai hần, “Bảo vệ quốc gia là sứ mệnh trọng đại, đến đây, bọn tôi mời cậu một ly.” Những người khác cũng theo y nâng chén lên, kính Hoắc Kiều.

Hoắc Kiều chạm cốc cùng từng người bọn họ, uống một hơi cạn sạch.

Du Phong Thành vẫn yên lặng nhìn mọi người, không nói lời nào, chỉ là con mắt hần thường xuyên liếc về phía Bạch Tân Vũ.

Phục vụ bùng lên hết đồ ăn, liền không tình nguyện đi ra, Hoắc Kiều nhìn về phía Bạch Tân Vũ, “Tân Vũ, cậu gặp Phong Thành trước rồi à?!”

Bạch Tân Vũ đang uống, mém sặc, “Àch, đúng, hôm qua có đi ăn com.”

Ngay trước mặt Giản Tùy Anh, Hoắc Kiều không hề để lộ ra biểu hiện kỳ quái nào, hần cười nói: “Tôi biết lúc nó về khẳng định sẽ tới tìm cậu trước. Lần này tôi về chủ yếu cũng do chuyện nó vào trường quân đội, chỉ tôi nghe nói rốt cuộc nó cũng bằng lòng trở về, vui đến phát khóc luôn, lúc nó học ở Bắc Kinh, phải phiền cậu chiếu cố nó.”

Bạch Tân Vũ cười khan: “Không thành vấn đề.”

Giản Tùy Anh cười cười: “Có ý tứ, năm đó Tân Vũ đi bộ đội, tôi nhờ cậu bảo cháu trai mình chiếu cố nó, bây giờ thì ngược lại rồi.”

Hoắc Kiều nói một câu đầy ý vị sâu xa: “Phong Thủy luân chuyển, không nói chính xác được điều gì.”

Du Phong Thành giờ chén lên, “Về sau phải làm phiền anh Giản cùng Tân Vũ rồi.”

Ba người khách khí cộng ly, lại theo đuổi tâm tư của riêng mình.

Một bữa com vậy mà vô cùng hòa thuận, Hoắc Kiều kể rất nhiều chuyện lý thú về Báo Tuyết đại đội, nghe rồi Bạch Tân Vũ cũng không muốn đi về. Cậu tình nguyện bị những thứ vừa quen thuộc vừa xa lạ này vây lấy, tựa như cậu vẫn còn ở lại Báo Tuyết đại đội, ngồi chung một chỗ với những đồng đội vừa thân thiết vừa đáng tin cậy.

Đêm hôm đó, bọn họ cho quán com đó chụp ảnh lưu niệm, lưu luyến mà rời đi.

Năm người uống hơi nhiều rượu, chân Bạch Tân Vũ đã hơi run rẩy, một cánh tay mạnh mẽ lập tức đỡ lấy cậu.

Cậu ngoảnh lại, là Du Phong Thành đang đứng bên cạnh, cậu rất nhanh đẩy Du Phong Thành ra, sợ bị anh trai nhìn thấy. Du Phong Thành lại đỡ lấy cậu lần nữa, “Tôi đưa anh lên xe...”

Hoắc Kiều phái hai chiếc xe tới, Du Phong Thành đỡ Bạch Tân Vũ lên một chiếc, sau khi cậu an vị, Du Phong Thành cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu một cái, “Anh thích nghe chuyện về Báo Tuyết, tôi có thể kể cho anh nhiều hơn.”

Bạch Tân Vũ ngẩn ra, khuôn mặt tựa như cháy rụi, cậu dùng lực chớp mắt, lớn tiếng nói, “Anh, có cần em điu anh không?” Vừa nói vừa đẩy phắt Du Phong Thành ra.

Lý Ngọc nói: “Không cần, để tôi là được.”

Du Phong Thành tránh ra, Lý Ngọc đỡ Giản Tùy Anh vào trong xe, chính hần cũng ngồi xuống.

Du Phong Thành nhìn Bạch Tân Vũ thật sâu, đóng cửa xe lại.

Sau khi xe mở máy, Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, cảm giác như bị táng cho tỉnh rượu, trên môi là mùi hương nhàn nhạt kia, thủy chung không xóa đi

được.

Xe đi được không bao lâu, Giản Tùy Anh nhẹ giọng lẩm bẩm, “Bạch Tân Vũ.”

“Anh, sao thế?”

“Chú mày nói, trước kia có thằng nào đấy hay bắt nạt chú mày trong bộ đội, là Du Phong Thành à?!”

Bạch Tân Vũ buồn bực nói: “Vâng, trước kia từng có, nhưng sau đó thì...không còn nữa.”

Giản Tùy Anh vốn đang say bí tỉ, đột nhiên chớp lấy cổ áo Bạch Tân Vũ, ghì cậu lên thành cửa xe.

Bạch Tân Vũ lại càng hoảng, “Anh...” Cậu cứ cho rằng Giản Tùy Anh đã say khướt rồi.

Lý Ngọc cũng nghĩ như vậy, hấn ôm hông Giản Tùy Anh muốn lôi y ra, “Đừng lộn xộn.”

Giản Tùy Anh hung tợn nhìn Bạch Tân Vũ, “Con mẹ nó mày nói thật cho tao, quan hệ của mày cùng thằng nhóc Du Phong Thành kia là như thế nào?”

Trong đầu Bạch Tân Vũ vang lên tiếng ù ù, nhất thời choáng luôn tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 85

Nhìn ánh mắt bén nhọn của Giản Tùy Anh, trái tim nhỏ bé của Bạch Tân Vũ run lên, đột nhiên rất không tiền đồ mà cảm thấy... Có hơi mắc tiêu... Cậu nuốt một ngụm nước bọt, liều mạng chớp mắt với Lý Ngọc, “Anh, anh uống nhiều rồi, nhanh ngồi vững lại đi, nôn ra thì làm sao giờ.”

Giản Tùy Anh nheo mắt lại, “Tao uống nhiều? Thằng oắt con trình gì mà đòi đo từ lượng của anh mày?” Y nhéo cổ áo Bạch Tân Vũ dùng sức lắc qua lắc lại, “Nói! Quan hệ thế nào!”

“Quan hệ đồng đội a, còn có thể là quan hệ gì nữa đâu.”

“Có cái cứt!” Giản Tùy Anh dùng sức tóm cổ áo cậu, hung hăng động trán mình vào trán của Bạch Tân Vũ một cái.

Cốp một tiếng, đầu hai người đều bị đụng đến choáng váng.

Bạch Tân Vũ xác định anh cậu thật sự đã say quá cần cầu rồi, bằng không sẽ chẳng dùng đến phương thức “Giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm” mà đập cậu, khi còn bé ánh lúc nào cũng vớ cái gì đó mà quất, không thì cũng giờ chân đạp.

Lý Ngọc ôm lấy hông Giản Tùy Anh, dùng sức tách bọn họ ra, nhấc Giản Tùy Anh sang phía bên kia xe, còn hấn thì chen vào giữa.

Giản Tùy Anh giương nanh múa vuốt muốn nhào lên, “Bạch Tân Vũ, con mẹ nó mày nói thật đi, hôm tổ chức tiệc năm mới mày uống say, mày gọi tên thằng nào há! Có phải là ‘Phong Thành’ hay không?”

Lý Ngọc cầm lấy hai tay Giản Tùy Anh đè ở trên đùi, thấp giọng nói: “Được rồi được rồi, có chuyện gì chờ hai người tỉnh rượu rồi hãy nói.”

“Không được, nói luôn bây giờ đi.”

“Tỉnh rượu nói!” Lý Ngọc tăng thêm ngữ khí, “Như anh bây giờ sẽ ảnh hưởng đến tài xế lái xe.”

Giản Tùy Anh dùng một chút, thò đầu từ khoang sau ra khoang trước, khoát lên cánh tay của tài xế, trừng mắt với hấn, “Hờ? Tôi ảnh hưởng đến anh lái xe sao?”

Tài xế sợ hãi, bèn đáp quanh co.

Lý Ngọc lại tóm lấy y lôi về.

Bạch Tân Vũ liều mạng rúc vào góc xe, Giản Tùy Anh lộ đầu qua, cậu liền nấp vào phía sau Lý Ngọc, hai người coi thân thể Lý Ngọc như cái tường, bắt đầu chơi trốn tìm trong khoang xe nhỏ hẹp, cuối cùng Giản Tùy Anh tức mình tới mức chửi má nó.

Bạch Tân Vũ cũng không muốn nói chuyện lúc anh cậu uống say hơn nữa còn đang khó ở, ngoại trừ bị đánh ra thì không còn gì khác, Lý Ngọc nói đúng, mọi người tỉnh rượu đã! Bây giờ đầu óc cậu cũng hỗn loạn, không hệ thống nổi ngôn từ, cậu chỉ sợ bản thân không không chế được phun ra cái gì đó

không nên nói, vậy ngày mai lúc cậu thức dậy chỉ còn nước mở cửa sổ nhảy lầu mất thôi.

Lý Ngọc cuối cùng cũng đỡ được Giản Tùy anh đi ngủ. Bạch Tân Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, thật lòng nói: “Cảm tạ.”

Lý Ngọc nhìn cậu một cái, nói mà không có biểu cảm gì: “Không sao, nhưng mà anh ta cũng sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Khóe miệng Bạch Tân Vũ giật một cái.

Về đến nhà, Bạch Tân Vũ tắm rửa một lượt, bởi vì tâm sự quá nặng nề, tí thì té sấp mặt trong phòng tắm.

Sau khi ngã xuống giường, cậu định xin nghỉ phép để tránh ngày mai anh cậu tìm đến, có thể tránh ngày nào tốt ngày đó, kết quả cậu vừa ngó điện thoại, đã thấy một tin nhắn ngắn, là Du Phong Thành gửi tới, trong lòng Bạch Tân Vũ đã quá phiền muộn, ngón tay di tới di lui nửa ngày, cuối cùng vẫn xoá đi.

Cậu không hy vọng Du Phong Thành trở về học quân giáo một chút nào, hai người cách xa như vậy, thỉnh thoảng gọi một cú điện thoại đã làm cho cậu khó chịu tận hai ba ngày, nếu quả thật ở chung một thành phố....Cậu thật sự không muốn cho cái tên Du Phong Thành này ảnh hưởng đến tâm trạng của mình nữa, làm cách nào để ngăn cản hắn không tới làm phiền cậu đây? Bạch Tân Vũ suy nghĩ một hồi lâu, cảm thấy kiểu người có lòng tự tôn cao vút như Du Phong Thành, chắc cũng không chịu nổi việc bị từ chối nhiều lần đâu nhỉ! Lần sau ăn nói khó nghe một chút, cứ như anh trai cậu là chuẩn.

Nghĩ đến anh trai, Bạch Tân Vũ dùng sức đập đầu vào gối.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Anh trai cậu vốn rất thông minh, sức quan sát cũng tốt, có lẽ đã nhận ra gì đó từ trong ánh mắt và thái độ của hai người, hơn nữa hôm tiệc mừng năm mới... cậu thực sự đã gọi “Phong thành” ư? Sao một chút ấn tượng cậu cũng không có, cậu chỉ nhớ rõ mình và chiến hữu đã gọi điện thoại. Cậu ảo não ôm đầu, lăn lông lốc vài vòng trên giường, cảm giác bó tay toàn tập.

Vì sao Tết nhất lại nhiều chuyện phiền toái như vậy, còn để người ta sống yên bình qua ngày hay không hả!

Cậu liều mạng suy nghĩ phải giải thích với anh mình như thế nào, nhưng mà từ nhỏ đến lớn, phàm cậu nói láo với anh cậu, mười phần thì có đến tám chín phần là sẽ bị vạch trần, coi như tạm thời lừa được anh, cuối cùng cũng sẽ bị vạch trần, hơn nữa hẳn là cậu sẽ còn bị ăn đòn nặng hơn so với việc bị bắt quả tang tại chỗ, cậu còn muốn nói xạo sao? Cậu có thể lừa gạt được anh mình ư? Hay là cứ thừa nhận? Cậu dám thừa nhận ư? Cậu phiền não tới mức rống lên, má nó, đến cùng thì cậu nên làm cái gì bây giờ!

Rầu rĩ hết hơn nửa đêm, cuối cùng cậu không đỡ được mà buồn ngủ, không biết thiếp đi từ bao giờ.

Bạch Tân Vũ ngủ một giấc đến tận hơn 9 giờ ngày hôm sau, mẹ cậu còn tưởng cậu ngã bệnh, cố ý tới phòng của cậu nhìn vài lần, bởi vì một năm rồi hầu như ngày nào cậu cũng hơn năm giờ đã rời giường.

Sau khi ngủ dậy, chuyện đầu tiên cậu hỏi chính là anh mình có gọi điện thoại đến không, Lý Úy Chi kỳ quái lắc đầu, “Không có, sao thế? ”

Bạch Tân Vũ thở phào nhẹ nhõm, mấy ngày tiếp theo cậu cũng không tỉnh mở máy, đối phó với anh cậu chỉ có một cách hiệu quả, đó là dùng xúi quẩy đung vào khi ông đang bực mình.

Đi ra ngoài chạy vài vòng, sau khi về nhà cậu bắt đầu đọc sách, đọc xong, cậu lại đi tìm hiểu giá thuê văn phòng dạo gần đây. Để chuẩn bị cho công ty bảo an, cậu phải nghĩ biện pháp khởi động tài chính, cậu ngại nhờ anh mình nhúng tay vào, bèn tự thân đi thuê phòng. Cậu vòng qua hai căn nhà trọ mà cha cậu mua hỏi cậu mới có mười mấy tuổi, khi đó không tính là đất, bây giờ đứng tên cậu, cậu có thể tùy tiện xử lý, đem phòng ở bán có thể thu được khoảng 7,8 triệu, hẳn là cũng đủ bắt đầu rồi, cậu cảm thấy thật may mắn là, lúc cậu thiếu nợ cha cậu đã đem giấy tờ bất động sản giấu đi hết, nếu không lúc đó cậu đang lâm cảnh đồn mặt, nói không chừng đã sớm bán tháo đi rồi.

Vội vàng công tác cùng học hành, cả ngày qua đi rất nhanh.

Buổi tối com nước xong, cậu đang định ra ngoài dắt chó đi dạo, mẹ cậu đã gọi lại, “Tân Vũ, thông thả đã!”

“Thông thả ạ, sao thế ạ? ”

Lý Úy Chi mang qua một cái hộp giữ ấm, “Con đưa cái này qua cho anh trai con, mẹ đem một ít mề vẹt ra sốt, hôm qua nó gọi điện thoại bảo đột nhiên muốn ăn.”

Sắc mặt Bạch Tân Vũ hơi biến, “Ách... Bây giờ, bây giờ luôn ạ? ”

“Đi luôn bây giờ đi, bỏ vào tủ lạnh còn lằng nhằng.” Lý Úy Chi vui vẻ nói: “Đã lâu không thấy nó muốn ăn, yên tâm, mẹ cũng để lại cho con rồi.”

Bạch Tân Vũ nhận mệnh mà đỡ lấy cái hộp giữ ấm, cậu biết cậu tránh không thoát.

Đến nhà Giản Tùy Anh, cậu mở điện thoại bật camera trước, thương cảm ngắm nghía bản thân cả nửa ngày trong hành lang, cuối cùng cảm thấy mình nhìn góc nào cũng đẹp trai, nhìn không được chụp lại mấy tấm.

Do dự hơn 20 phút, Bạch Tân Vũ rốt cục nom nớp lo sợ nhấn chuông cửa.

Lý Ngọc ra mở cửa, vừa nhìn thấy cậu liền lộ ra một nụ cười nhẹ, nụ cười kia ở trong mắt Bạch Tân Vũ thấy thế nào cũng giống như: “Anh rồi cũng có ngày hôm nay.”

Bạch Tân Vũ ho nhẹ một tiếng, “Anh của tôi có ở đây không? ”

“Một mực chờ anh suốt, sao lại không có ở đây chứ.”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, đem hộp giữ ẩm giao cho hắn, “Ồ, mè vẹt nấu sốt, để dành cho anh ấy.” Nói xong lấy dừng khí đi vào.

Giản Tùy Anh đang gác chân trong phòng khách nghịch điện thoại, mặc đồ đôi ở nhà với Lý Ngọc, vừa thấy cậu bước đến, liếc cậu thật lâu, hất cằm bảo cậu ngồi xuống sofa đối diện.

Bạch Tân Vũ lộ ra nụ cười lấy lòng lượn qua, “Anh, hôm qua uống say, bây giờ còn khó chịu không? ”

“Khó chịu.” Giản Tùy Anh nhìn cậu chăm chăm, “Tao nghĩ chuyện của chú mày, khó ở đến nỗi cả ngày không nuốt trôi miếng cơm.”

Bạch Tân Vũ nháy mắt một cái, có chút mong đợi hỏi: “Chuyện ngày hôm qua anh có nhớ rõ không!? ”

Giản Tùy Anh nghiêng răng: “Mày nói thử xem?” nói xong liền cời dép ném cậu, “Mày đừng có mà hươu vượn với tao, nói, mày và Du Phong Thành xảy ra chuyện gì!”

Bạch Tân Vũ thờ dài, thực ra cậu đã nghĩ, cậu cảm thấy mình không lừa được anh trai, mà cứ coi như bây giờ có lừa được y, vẫn còn phải xem thái độ của cái tên Du Phong Thành kia, cũng khó bảo đảm về sau không bị nhìn ra, còn chẳng bằng nhận phứt luôn đi, cậu cúi đầu, vừa liếc trộm Giản Tùy Anh vừa nói: “Ách... Bọn em... Chính là vui đùa một chút...”

“Vui đùa một chút? Làm gay thú vị lắm hả? ” Ánh mắt Giản Tùy Anh dường như muốn ăn thịt người.

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng nói: “Anh không phải...”

“Mẹ nó ông đây trời sinh đã thế! Tao mà cứng lên được với đàn bà, tao sẽ tìm...” Y liếc Lý Ngọc, đem lời cứng rắn nuốt trở vào.

Lý Ngọc đang định lấy hai chén trà qua, nghe vậy hơi nheo mắt lại, nghiêng cổ quan sát y.

Giản Tùy Anh đảo mắt, tiếp tục răn dạy Bạch Tân Vũ, “Mày cũng có phải là bẩm sinh đâu, con mẹ nó từ lúc mẫu giáo mày đã biết lấy tiền tiêu vặt mua kẹo cho mấy đứa con gái xinh xẻo, bao nhiêu năm rồi tao thấy mày lêu lổng cùng đám đàn bà vât vương, tao cũng không cấm mày, vì tao sợ mày học theo tao, kết quả thế nào, đi bộ đội nhện hồng luôn rồi hả? ”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Dạ, nhện hồng.”

“Mày còn dám gật đầu.” Giản Tùy Anh tức đến vung tay.

Bạch Tân Vũ theo bản năng nhảy dựng lên, suy nghĩ một lát, lại ngồi trở xuống, than thở: “Anh đánh đi.

Giản Tùy Anh chụp lấy đầu cậu, “Ai cho mày học mấy cái này! ”

Bạch Tân Vũ nắm tóc, thấp giọng nói: “Em... lúc em trở về thì không thể nữa rồi, giờ không thiếu đàn bà, anh yên tâm đi, bọn em thực sự chỉ là chơi đùa, em cũng vậy, cậu ta cũng vậy, xa nhau liền... kết thúc rồi.”

Giản Tùy Anh nhìn xoáy vào cậu, trầm giọng nói: “Chúng mày không nghiêm túc với nhau mà mày còn đỡ đạn cho nó? ”

Trong lòng Bạch Tân Vũ thót lên, âm lượng không tự chủ mà đẩy cao, “Chuyện này cùng việc kia không liên quan, bọn em là chiến hữu, chiến hữu là tình cảm sinh từ tương giao, nếu không phải cậu ta, em cũng sẽ đỡ đạn.”

Mày kiếm của Giản Tùy Anh cau lại, y liếc mắt nhìn Lý Ngọc, Lý Ngọc khẽ lắc đầu một cái, ngồi xuống phía đối diện Bạch Tân Vũ.

Giản Tùy Anh nói: “Ngẩng mặt lên coi, nhìn vào mắt tao.”

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Giản Tùy Anh. Cậu đã từng được huấn luyện giữ bí mật, loại huấn luyện này bao gồm cả không chế biểu cảm khuôn mặt, không thể để kẻ địch nhìn qua biểu cảm trên mặt đã đo lường được tâm tình của bản thân, thứ hạng của cậu ở trong mục huấn luyện này cũng không kém, nếu như trước mặt cậu là kẻ địch, cậu tự tin có thể che giấu được 90% tình hình thực tế, nhưng bây giờ đối mặt cậu là người thân, là người cậu không muốn lừa dối lòng gạt, cậu là người biết ấy nấy.

Giản Tùy Anh nghiêm túc nói: “Tao vẫn luôn không hiểu, trước đây mày ăn no lười làm, lá gan cũng không lớn, tính tình cũng không quảng đại như thế, tại sao đột nhiên lại muốn gia nhập bộ đội đặc chủng, mày nói thật, mày liều mạng đến Báo Tuyết đại đội, không phải là vì Du Phong Thành sao? ”

Bạch Tân Vũ hơi ngần ra, trái tim không thể ức chế điên cuồng nhảy dựng lên, nhưng cậu chỉ lộ ra một nụ cười, “Cũng không thể nói hoàn toàn không phải, quả thực cậu ta ảnh hưởng đến em rất nhiều, nhưng chắc chắn không chỉ vì cậu ta, ở trong bộ đội, cả hoàn cảnh lẫn những người xung quanh đều

ảnh hưởng đến em, có thể bây giờ anh nói em biến thành như vậy là vì cậu ta, nhưng nếu nói em muốn làm bộ đội đặc chủng không phải vì cậu ta cũng đúng, lúc đó rất nhiều người đều lấy việc gia nhập Bảo Tuyến là lý tưởng của họ, em khi đó cũng quyết tâm muốn làm một việc khiến mọi người bội phục, cho nên mới hăng hái nỗ lực như thế. Anh, những gì em nói là sự thật, em cùng cậu ta chỉ là chơi đùa cho đỡ chán thôi.” Bạch Tân Vũ vừa nói, trong lòng vừa cảm thấy khó chịu, cậu dùng những gì mình học trong bộ đội đặc chủng lừa gạt anh trai, coi như lừa được y, cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Giản Tùy Anh nghe được cái này, biểu cảm tựa như hòa hoãn đi một chút, y nhìn Bạch Tân Vũ một hồi lâu, “Nếu như chúng mày đúng là chỉ muốn chơi đùa, quên đi, ngần ngại hai năm trong quân ngũ không gặp nổi đàn bà quả thực khó nhìn, nhưng bây giờ mày đã rời khỏi quân đội, về sau sẽ không vượt qua tình cảm chiến hữu với thằng đó chứ?!”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Chắc chắn sẽ không.” Thực sự sẽ không.

Giản Tùy Anh nửa tin nửa ngờ nhìn cậu.

Bạch Tân Vũ biết ông anh mình không dễ lừa đến thế, chỉ cần bây giờ buông tha cho cậu là được.

Giản Tùy Anh nói: “Đêm nay đừng về nhà, vừa lúc phải nói qua vài cái hạng mục với chú mày. ”

“Tốt. ” Bạch Tân Vũ dùng sức gật đầu, vui vẻ ra mặt, “Anh, chúng ta bàn bạc xong thì lên lầu đánh bóng bàn đi! ”

“Đi mà chơi với Lý Ngọc, thất lung anh mày đau.” Giản Tùy Anh đẩy một xấp tài liệu tới, “Chú mày nhìn qua một chút mảnh đất này...”

Cái này nhìn như chuyện quá khứ đã qua không gây phiền phức gì, nhưng trong lòng Bạch Tân Vũ luôn luôn có chút lo lắng, cậu luôn cảm thấy chuyện giữa mình và Du Phong Thành bị Giản Tùy Anh biết được, đây mới chỉ là khởi đầu, giờ anh trai cậu chưa bắt được thóp, cho nên tạm thời chưa thể làm gì cậu, nhờ đâu y biết được nhiều hơn, đảm bảo sẽ dần cho cậu thấy ông bà ông vải luôn.

Mặc dù lâu lắm không dùng cái từ kia để miêu tả Du Phong Thành, nhưng Du Phong Thành quả thật là sát tinh của cậu.

Mấy ngày nghỉ Tết sắp kết thúc, hầu như ngày nào Du Phong Thành cũng gọi điện thoại rồi nhắn tin cho cậu, nhưng cậu không nhận, tin nhắn cũng không đáp, hai người hiển nhiên cũng không còn gặp lại.

Cậu không nghỉ ngơi năng lực làm việc của Du gia, nửa năm sau Du Phong Thành nhất định sẽ tới học viện quân sự ở Bắc Kinh, trong thời gian nửa năm, cậu muốn hoàn toàn quên đi con người này. Mặc kệ cậu đã từng thích Du Phong Thành nhiều như thế nào, phát súng kia cũng đã làm cho cậu tỉnh ngộ, đem tất cả huyền tường cùng may mắn trong lòng cậu đánh cái nát bấy, cậu không có khả năng lại liều mạng lần nữa, giống như cậu đã nói, cậu không muốn lấy cuộc sống của bản thân ra làm vai phụ cho người nào cả, không giống, gương mặt của cậu là chuẩn nhân vật chính đó.

Qua hai ngày ở công ty, Giản Tùy Anh nói cho cậu biết Du Phong Thành và Hoắc Kiều đã cùng nhau trở về Tân Cương, dường như Giản Tùy Anh muốn thăm dò phản ứng của cậu, sau khi nói xong liền theo dõi cậu.

Bạch Tân Vũ vu vơ nói: “Ah, em biết, máy bay bay sớm quá, em không đi tiễn họ được, em bảo tài xế mang theo hai túi quà, để bọn họ mang về cho các anh em.”

Giản Tùy Anh gật đầu, “Phải. ”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Anh, anh không cần nhìn em như vậy đâu, hai người bọn em thật sự không có chuyện gì. ”

“Anh mày cũng đâu có nói gì.”

Bạch Tân Vũ ngượng ngập: “Tốt tốt tốt, em phải đi luôn. ”

“Đi đi.”

Bạch Tân Vũ đi rồi, Giản Tùy anh hỏi Lý Ngọc, “Cậu tin không?”

Lý Ngọc hỏi lại, “Thế anh có tin không?”

Giản Tùy Anh sờ cằm một cái, không nói gì, biểu tình có chút âm trầm.

Lại qua một tháng nữa, rốt cục Yên Thiệu Trăn cũng về Bắc Kinh.

Ngày hán trở về, trùng với lịch học của Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ cố ý xin nghỉ đến sân bay đón hán, Yên Thiệu Trăn mới là chiến hữu mà cậu mong đợi, tuy hai người trong lúc đó đã từng có chút xấu hổ, nhưng mà cậu cảm thấy đã lâu như vậy rồi, xúc cảm mơ hồ gì đó hán đều đã phai nhạt, cho nên cậu đối mặt với Yên Thiệu Trăn rất thản nhiên.

“Thiệu Trăn!” Từ rất xa, cậu đã thấy một quân nhân anh tuấn cao lớn kéo hành lý bước tới, toàn bộ phái nữ xung quanh đều nhìn hán chăm chăm.

“Tân Vũ!” Yên Thiệu Trăn hưng phấn mà bước nhanh tới.

Hai người ôm nhau thật chặt, tình cảm kích động trong lòng căn bản không khống chế được.

“Thiếu Trăn, trọn một năm không thấy.” Bạch Tân Vũ cười ha ha: “Nhanh cho tôi xem xem nào, có phải cậu lại đen đi nữa không?”

Yến Thiếu Trăn cời nón lính, cặp mắt phong tình đào hoa kia cười đến cong lên, “Cậu thế mà trắng lại nhanh thật đấy, nhưng tổng thể cũng không thay đổi.”

Bạch Tân Vũ xốc hành lý của hắn lên, “Hành lý của cậu chỉ có vậy?”

“Đồ còn lại gửi về, chủ yếu là thư.” Yến Thiếu Trăn ôm bờ vai cậu, “Nhanh, mời tôi đi ăn cơm, đói chết tôi rồi.”

“Đi nào.”

Bạch Tân Vũ đưa Yến Thiếu Trăn tới một nhà hàng hải sản, gọi mấy món ăn cùng với một bình rượu, “Đã sớm nói muốn cùng cậu uống rượu, nói một năm rồi, cậu vừa xuống máy bay, chúng ta không uống nhiều, một chai thôi nhé.”

Yến Thiếu Trăn lại cười: “Được.” Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tân Vũ, dường như không rời đi được.

Dần dần Bạch Tân Vũ cũng cảm thụ được ánh mắt của hắn, giữu cợt nói: “Đừng nhìn nữa, tôi biết tôi đẹp trai rồi.” Cậu rót đầy hai chén rượu, đưa cho Yến Thiếu Trăn.

Yến Thiếu Trăn tiếp lấy chén rượu, cười nói: “Không chỉ đẹp trai thôi đâu.”

Bạch Tân Vũ cười: “Nói tiếp đi, tôi thích nhất là được nghe người khác khen.”

“Tôi rất thích dáng vẻ của cậu bây giờ, mặc dù không mặc quân trang nữa, nhưng khí chất quân nhân vẫn còn đó, vừa nhìn thấy cậu, tôi đã biết là cậu sống rất tốt, giờ tôi an tâm rồi.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Đúng, rất tốt, hiện tại tôi vừa học vừa làm, gần đây bắt đầu phải viết luận văn lấy mấy cái bằng, tôi phải bắt tay chuẩn bị cho công ty bảo an, tôi đã nói với cậu đó, cậu có nhớ không!”

“Đương nhiên là nhớ, tôi còn kể chuyện với mọi người, bọn họ đều nói đùa, nói giải ngũ liền tới tìm cậu.”

“Tôi ước gì bọn họ tới tìm tôi, chờ công ty phát đạt rồi, phải tuyển vào rất nhiều các anh em đã xuất ngũ.”

“Chúc mừng lựa chọn này của cậu.” Yến Thiếu Trăn nâng chén.

Hai người nhẹ nhàng chạm cốc, hào sảng mà uống một hơi cạn sạch.

Yến Thiếu Trăn vừa rót rượu cho hai người, vừa nói: “Tân Vũ, cậu thực sự là một người... một người khiến tất cả mọi người ngạc nhiên.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Có ý gì nha?”

“Những người ở bên cạnh cậu đều có cảm giác như vậy, tỷ như, rõ ràng cảm thấy được cậu là hạng người gì, rồi lại phát hiện thật ra cậu hoàn hảo hơn thế rất nhiều, rõ ràng cảm thấy thực lực của cậu chỉ đến trình độ này thôi, nhưng cậu lại có thể đạt được những thành tích không tưởng, cậu luôn làm ra những chuyện khiến mọi người cảm thấy mới mẻ, khiến mọi người ngạc nhiên, khiến mọi người kinh hỉ, nhất là khiến mọi người mong chờ xem cậu còn có thể làm được những chuyện gì ngoài dự đoán của họ nữa.”

Bạch Tân Vũ cười lắc đầu, “Nghe không hiểu, sao tôi lại không cảm thấy như thế, rất nhiều thứ đều là do tôi bị ép.”

“Rất nhiều người dù có ép cũng không ép nổi, nhưng cậu có thể, điều này chứng minh cho việc cậu có thực lực ẩn giấu.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Sao thế, vừa xuống máy bay đã khen tôi.”

Yến Thiếu Trăn cũng cười, “Bởi vì tôi vẫn chờ cậu hỏi tôi tại sao lại đi thích cậu, nhưng mãi cậu vẫn không hỏi, tôi không thể làm gì khác hơn là tự hỏi tự trả lời.”

Bạch Tân Vũ cười khan một trận, “Cậu còn... Cái này...”

“Tôi còn cái gì? Còn chưa quên ư? Tại sao tôi lại muốn quên, cậu cùng Du Phong Thành chia tay, so với cậu ta tôi có hơn nửa năm thời gian ở cùng với cậu, cơ hội tốt như vậy, tại sao tôi lại muốn để vuột mất.” Yến Thiếu Trăn lắc lắc rượu trong ly, uống một hơi cạn sạch, “Tân Vũ, lần đầu tiên lúc chúng ta gặp mặt, tôi chỉ cảm thấy cậu rất thú vị, ban đầu tôi cũng giống như phần lớn những người khác, tôi không tin cậu trụ lại được, nhưng cậu lần lượt khiến tôi kinh ngạc, đợt lúc tôi có thể phản ứng lại, con mắt của tôi đã thường xuyên đuổi theo cậu, cho nên tôi mới biết cậu nhìn người nào, mới biết được người cậu dõi theo nhìn ai. Tân Vũ, cho tôi một cơ hội đi! Trong lòng tôi không có ai vượt qua được cậu, tôi sẽ không làm cậu thất vọng đâu.”

Bạch Tân Vũ để chén rượu xuống, than thở: “Thiếu Trăn, tôi sớm đã nói với cậu, thực ra tôi không thích đàn ông, tôi cùng với Du Phong Thành chỉ là do hoàn cảnh đặc thù trong quân đội, giờ tôi đã trở lại xã hội bình thường, có rất nhiều phụ nữ ưu tú bên cạnh, tôi sẽ không bị đàn ông hấp dẫn nữa, Thiếu Trăn, tôi chỉ coi cậu là đồng đội, chúng ta coi nhau là đồng đội không tốt hơn sao.”

Yến Thiều Trần cười nhạt, “Không tốt, tôi không thấy thỏa mãn khi chỉ làm đồng đội của cậu, dù bên cạnh cậu có nhiều người hơn nữa, tôi cũng vẫn tự tin.”

Bạch Tân Vũ không muốn cùng hắn tiếp tục loại tranh luận này nữa, trong lòng cậu có chút lộn xộn, cân nhắc xem có nên xa lánh Yến Thiều Trần hay không, nói thật cậu không quá cam lòng, có một chiến hữu như vậy bên cạnh, có thể đi cùng cậu tới bất cứ đâu, nhưng nếu bình thường cậu vẫn ở chung một chỗ với Yến Thiều Trần, chẳng phải là tự tìm phiền toái ư.

Yến Thiều Trần tựa như nhìn thấu tâm tư của cậu, “Cậu sẽ không bối vì chuyện này mà không để ý đến tôi nữa đấy chứ!?”

Bạch Tân Vũ vội đáp: “Sao lại thế, đám bằng hữu trước kia của tôi chẳng có đề tài gì chung, giờ cậu trở về rồi, chúng ta còn có thể cùng nhau ôn lại cuộc sống ở Báo Tuyết đại đội, được rồi, kể cho tôi chút chuyện của bọn họ đi!”

Yến Thiều Trần cười nói: “Trước tiên nói một chút về tiểu đội trưởng cậu quan tâm nhất nhé! Bây giờ cậu ta ổn lắm, có năng lực, có trách nhiệm, hơn nữa đội phó thích cậu ta, trong hai nhóm bộ đội đặc chủng gần đây, cậu ta là người có hy vọng thăng tiến nhất. Cậu cũng biết rồi đấy, đội phó sắp lên chức rồi, hơn nữa gia cảnh đội phó trâu bò thế nào, tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng, anh ấy khen ngợi Tiểu đội trưởng nhiều như thế, sau khi lui về nhất định sẽ nâng đỡ Tiểu đội trưởng lên.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Chuyện tốt, Tiểu đội trưởng đúng là sinh ra để làm lãnh đạo, cậu ta khiến người khác tin phục mình.”

“Đúng, Trần Tinh có một loại năng lượng khiến người khác tin tưởng ngưỡng mộ, bộ đội đặc chủng mà, sống được càng lâu, kinh nghiệm chiến trường càng nhiều, mệnh liên thọ, chỉ cần cậu ta có thể sống sót sau ba năm rưỡi, tiền đồ bất khả hạn lượng.”

Bạch Tân Vũ nghe xong rất vui mừng, cậu vẫn luôn cảm thấy Trần Tinh nhất định sẽ có tương lai tốt đẹp, tuy là trước đây trời xui đất khiến không thể nhập học trường quân đội, việc đó chắc chắn mãi là nỗi tiếc nuối của đời Trần Tinh, thế nhưng Trần Tinh đi theo con đường này cũng không tệ, cậu cảm thấy Trần Tinh có thể trở thành là quân nhân chuyên nghiệp, có lẽ đây cũng là lý tưởng của Trần Tinh. Cậu cười nói: “Nói thật nếu cậu ở lại Báo Tuyết đại đội, khẳng định cũng tiền đồ vô hạn.”

Yến Thiều Trần cười cười, “Cũng do áp lực từ gia đình tôi quá lớn, muốn kéo tôi về Bắc Kinh, ban đầu lúc tôi được phái đến đại đội cũ, họ cũng không có ý định cho tôi ở đó quá lâu, đây cứ coi như một lần rèn luyện đi!”

Bạch Tân Vũ mặc dù không hiểu nhiều lắm về gia cảnh Yến Thiều Trần, nhưng chắc chắn hẳn là thế hệ con cháu của gia đình cách mạng nào đó, chỉ cần nghe ngóng là có thể biết được, nhưng cậu cũng không quan tâm những thứ này, với cậu mà nói, đội phó cùng Phùng Đông Nguyên không có gì khác biệt, đều là đồng đội của cậu.

Hai người lại hàn huyên trò chuyện tình huống của những chiến hữu khác, Yến Thiều Trần kể rất tỉ mỉ, Bạch Tân Vũ nghe đến say sưa, thời điểm mới vào xuân còn vương chút hơi lạnh, có thể cùng cười nói ăn chút cơm, uống chút rượu với chiến hữu từ phương xa về, tâm sự chuyện xưa, là điều mà Bạch Tân Vũ chờ đợi đã lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chương 86

Sau khi ăn cơm xong, Bạch Tân Vũ đưa Yến Thiều Trần về quán doanh, bản thân cậu thì trở về nhà.

Cậu uống không đến vài hớp rượu, đầu óc còn rất thanh tỉnh, suy nghĩ nghiêm túc một chút, cảm thấy rốt cuộc trong tương lai vẫn nên giữ khoảng cách với Yến Thiều Trần, dù sao bình thường Yến Thiều Trần cũng ở trong quân ngũ, cậu thì bận bịu, đồ rằng cơ hội gặp nhau cũng không nhiều, loại cảm tình như thế này nếu không thường xuyên qua lại thì sẽ dễ dàng nhạt đi, trước nay cậu vẫn cảm thấy người thông minh như Yến Thiều Trần sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian với cậu.

Tắm rửa xong, cậu đang ngồi ở trên giường đọc sách, điện thoại di động chợt vang lên, cầm tới nhìn một chút, là từ Báo Tuyết đại đội, không hiểu sao trực giác nói rằng đây là Du Phong Thành gọi tới, cậu do dự một chút, vẫn nhận điện.

Quả nhiên, bên kia truyền đến giọng nói ngà ngà say của Du Phong Thành, giọng Du Phong Thành vốn đã êm tai, lúc này còn nhuộm lên hương rượu, càng tăng thêm một phần lời biếng gọi cảm, “Tân Vũ, anh đang làm gì thế?”

“Ngủ.”

“Anh sẽ không ngủ giờ này.”

“Cậu có việc gì không, không có việc gì thì tôi... ”

“Có việc.”

Bạch Tân Vũ kiên nhẫn, “Nói. ”

Du Phong Thành nói: “Tân Vũ, tôi đã hoàn thành thủ tục ở trường quân sự rồi, chỉ chờ đến tháng 9 khai giảng, tôi sẽ xử lý xong công việc, tranh thủ về trước thời gian.”

Bạch Tân Vũ lãnh đạm nói: “Ah, chúc mừng. ”

Du Phong Thành cười nhẹ: “Ông xã muốn về, cũng không vui về sao.”

Bạch Tân Vũ ngược lại cũng không vì một câu không biết xấu hổ này mà đỏ mặt, nhưng những lời đó khiến cậu đột nhiên nhớ tới lần hai người quất trò “dã chiến” trong lúc huấn luyện sinh tồn dã ngoại, chẳng biết có phải tới nay ăn của hơi nhiều hay không, nghĩ đến cảnh bọn họ phiên vân phúc vũ trong hang động, cậu lại cảm thấy thân thể có chút nóng lên. Cậu áp chế những hình ảnh trong đầu xuống, nhủ mày đáp, “Say rượu xong giờ điên giờ khùng cái gì trên điện thoại đó? Đừng lãng phí thời gian của tôi nữa.” Nói xong định cúp điện thoại.

“Đừng cúp!” Du Phong Thành kêu lên: “Anh cúp rồi tôi vẫn sẽ gọi tới, trừ phi sau này anh không tiếp bất cứ cuộc gọi nào từ Báo Tuyết đại đội nữa.”

“Mẹ, cậu phát điên cái gì đấy.”

“Không điên, chỉ muốn cùng anh .....trò chuyện.” Du Phong Thành nhẹ giọng: “Anh gặp Yến Thiệu Trăn rồi phải không, hai người ăn cơm, uống rượu, nói chuyện sao, anh có thể không chú ý đến hần có được hay không?”

Bạch Tân Vũ nhìn ngón chân mình, nỗ lực phân tán lực chú ý, “Du Phong Thành, cậu quản được so với sân bay còn rộng hơn nữa, cậu quên tôi với cậu chia tay rồi à, hay là nốc rượu vào xong nghĩ chính mình chuyện kiếp rồi?”

“Chia tay? Tôi không đồng ý.” Du Phong Thành thở dài, “Lần trước tôi muốn giả bộ đáng thương trước mặt anh, thực ra tôi diễn không đạt, đó không phải tính cách của tôi, đời này tôi sẽ không chịu nhu nhược trước bất kỳ ai, lần sau tôi đưa cho anh khẩu súng, anh thấy chỗ nào thuận mắt thì bắn chỗ đó, ah, giữ lại mệnh căn của tôi là được, nếu không. . . Lấy cái gì chơi cũng đến khóc rên đây nha.”

“Thao cả lò nhà cậu đi Du Phong Thành! Con mẹ nó loạn rượu xong nhăng cuội cái gì! ”

Du Phong Thành thấp giọng nở nụ cười, tuy cười, thanh âm lại có chút nghẹn ngào, “Tôi không chia tay với anh, chết cũng không chia tay.”

Cái tay đang cầm điện thoại của Bạch Tân Vũ run lên một cái.

“Tân Vũ, anh có biết... Tôi hận chính mình nhất cái gì không?” Du Phong Thành ợ rượu, lắm bảm: “Tôi đã từng nghĩ, tôi mang anh vào Báo Tuyết đại đội, tôi quyết sẽ không để cho anh bị thương, nếu ai làm anh bị thương, tôi sẽ xé xác hần, nhưng anh lại vì tôi mà bị thương. . . Tôi còn... Tôi còn đi...” Tiếng hít thở của Du Phong Thành tựa như cũng run rẩy, “Nghĩ như thế, anh muốn moi tìm tôi ra cũng phải thôi, chuyện này không phải tỏ vẻ đáng thương là giải quyết được vấn đề. Mẹ tôi hỏi tôi vì sao đột nhiên muốn trở về học trường quân đội, tôi nói tôi trở về tìm bà xã, Bạch Tân Vũ, tôi sẽ đoạt anh trở về, anh là người của tôi, ai cũng không cướp đi được.”

Bạch Tân Vũ nghiêng răng rít: “Cút con mẹ cậu đi!” Cậu cúp máy, quăng điện thoại xuống gầm giường. Quả nhiên lần trước là Du Phong Thành sắp đặt, tí nữa thì cậu quên mất Du Phong Thành là kẻ không biết xấu hổ, cái gì mà chỉ đi uống rượu với nhau đã bại lộ được chứ, cậu tức giận đến tay cũng run lên. Cậu thật sự muốn Báo Tuyết đại đội cho Du Phong Thành một đường điện thoại riêng, sau đó cậu có thể cho luôn vào danh sách đen, thế nhưng điện thoại là cố định, bọn Trần Tinh cũng gọi đến bằng số này, sao mà giống lễ đập trứng* quá vậy, cũng không biết tiếp theo mình sẽ nghe thấy giọng ai. Quên đi, sau này cứ nghe giọng Du Phong Thành thì cúp luôn cho khỏi lằng nhằng.

Lễ đập trứng (Google): một lễ hội ở Anh, hai người chơi sẽ ngồi đối diện với một rô trứng có những quả chín và sống xếp lẫn lộn. Người chơi sẽ phải chọn từng quả để đập vào trán. Nếu ai chọn phải quả trứng sống trước đó là người chiến thắng.

Một tháng sau đó, Du Phong Thành quả thật không gọi điện thoại cho cậu nữa, trong một tháng này cậu chỉ gặp Yến Thiệu Trăn có đúng một lần, hai người đều rất bận bịu, nhưng ngày nào Yến Thiệu Trăn cũng không ngừng nhắn tin, hần ấy thế mà đang ở tâm thế theo đuổi cậu thật, lần đầu tiên trong đời Bạch Tân Vũ bị đàn ông theo đuổi, cảm thấy xấu hổ khôn nguôi.

Đầu tháng 3, Bạch Tân Vũ nhận được một tin làm cậu đặc biệt vui mừng, Phùng Đông Nguyên giải ngũ, chuẩn bị tháng sáu năm nay thi vào Đại học, cậu ta phải về nhà chốt cửa ôn luyện. Bạch Tân Vũ không cho cậu ta về nhà, nhà cậu ta nhiều chuyện, trở về chắc chắn sẽ không thể nào an tâm học tập được, liền khuyên cậu ta tới Bắc Kinh.

Phùng Đông Nguyên do dự nửa ngày ở trong điện thoại, “Sao em đi Bắc Kinh được.”

“Tôi tìm tôi, tôi có phòng trống miễn phí cho cậu ở, một mình cậu ở thôi, không ai quấy rối, thế mới tốt cho việc ôn tập.”

Phùng Đông Nguyên ngượng ngùng nói: “Phiền anh quá, hơn nữa phòng của anh không phải là để cho thuê sao?”

“Phiền cái gì mà phiền, phòng của tôi vẫn trống, sao tôi để cho người không quen biết ở được, cậu tới đúng lúc giúp tôi trông nhà luôn, lúc nào tôi rỗi rãi sẽ dẫn cậu đi ăn bữa cơm, tán gẫu một chút, cũng không buồn đến chết, quá tốt còn gì. Bình thường trong nhà cậu nhiều người thân, lại còn phải làm việc, ở chỗ đó cậu còn có thời gian để học hay sao.”

Phùng Đông Nguyên suy nghĩ một chút, cảm thấy có đạo lý, nhưng vẫn vô cùng băn khoăn, “Cái này...”

“Chớ có “này”, tiền vé xe lửa mọi người cho cậu đến Bắc Kinh, cậu định cứ bỏ vậy à!”

Phùng Đông Nguyên nhỏ giọng nói: “Tân Vũ, cảm ơn anh.”

“Anh em bao nhiêu năm, còn cảm ơn cái gì, tôi chờ cậu đến đó.” Trong lòng Bạch Tân Vũ vô cùng vui vẻ, trong đám chiến hữu, ngoại trừ Trần Tĩnh, cậu mong nhất là Phùng Đông Nguyên, ở cùng một chỗ với Phùng Đông Nguyên là thoải mái nhất, cậu đi lính về đã không thể tìm được tiếng nói chung với đám bằng hữu trước kia nữa, Yên Thiệu Trăn lại bận rộn, cậu thật sự hy vọng Phùng Đông Nguyên nhanh một chút chạy tới Bắc Kinh bởi cậu. Bây giờ cậu cảm thấy, nếu có thể bên trái ôm Tiểu đội trưởng, bên phải ôm Đông Nguyên, vậy thì cậu sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa, chỉ cần nghĩ như vậy thôi đã đủ khiến cậu vui vẻ cả nửa ngày, nhưng vui xong rồi, cậu lại cảm thấy có chút trống rỗng...

Vài ngày sau, Phùng Đông Nguyên đến Bắc Kinh, Bạch Tân Vũ lái xe đến trước ga Bắc Kinh đứng, rốt cục thấy được thân ảnh quen thuộc kia ở cửa ra. Cậu liếc mắt vẫy vẫy tay, “Đông Nguyên, ở đây!”

Đã hơn một năm không gặp nhau, Phùng Đông Nguyên hầu như không thay đổi gì, ngũ quan thanh tú, nụ cười ấm áp, vẫn khiến người ta ấm lòng như thế, bây giờ Bạch Tân Vũ còn thường xuyên nhớ tới dáng vẻ của cậu ta thò đầu từ trên giường xuống gọi cậu tỉnh dậy.

“Tân Vũ!” Phùng Đông Nguyên khiêng hai cái túi lớn bằng vải buồm, chạy về phía cậu.

Bạch Tân Vũ bước tới đỡ lấy một túi, hai người ôm chặt lấy nhau một chốc, trong lòng đều hưng phấn không thôi. Bạch Tân Vũ cười nói: “Móa, cậu xách theo cái gì thế, mang từ đại đội về đây à.”

Phùng Đông Nguyên vỗ vỗ túi, “Đều là đặc sản, em đoán lâu rồi anh không ném qua, chắc phải nhớ lắm.”

Bạch Tân Vũ ôm cổ cậu ta, một lời hai ý nói: “Tôi nhớ đến chết rồi.”

Phùng Đông Nguyên cười lên tựa như ánh mặt trời xán lạn, “Bắc Kinh thật ấm áp, Bắc Kinh thật sầm uất á.”

“Lần đầu tiên đến đây hử?”

“Vâng.”

“Không vội, tôi sẽ dẫn cậu đi chơi thoải mái, thật ra mấy chỗ cậu thường hay nhắc đến tôi cũng chưa đi qua, hôm nào chúng ta cùng đi.”

“A? Tại sao anh lại chưa đi?”

“Cậu sẽ không hứng thú với mấy thứ ở ngay trước cửa nhà mình đâu.”

Phùng Đông Nguyên cười to nói: “Em hiểu rồi.”

“Đi, lên xe.”

Bạch Tân Vũ lái xe đưa Phùng Đông Nguyên đến căn hộ kia. Dọc theo đường đi, Phùng Đông Nguyên tò mò nhìn phong cảnh trên đường, không ngừng cảm thán, “Em thật sự rất muốn đi học ở nơi này, thành phố lớn thật tốt, thật xinh đẹp, cơ hội công tác cũng nhiều.”

“Dĩ nhiên, cho nên tôi mới bảo cậu tới Bắc Kinh nha, sau khi cậu tốt nghiệp rồi cũng không cần lo lắng chuyện công tác, chắc chắn tôi sẽ thu xếp cho cậu ổn thỏa.”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Tân Vũ, anh càng ngày càng lợi hại.”

Bạch Tân Vũ ngượng ngùng nói: “Bỏ đi, đừng khen tôi.”

Phùng Đông Nguyên nhẹ bóp bờ vai cậu, “Tân Vũ, anh...”

Bạch Tân Vũ cố ý di chuyển bả vai, “Không có việc gì, đã sớm lành lại rồi, bình thường không cảm thấy gì hết cả.”

“Vậy là tốt rồi, nhưng sao giọng của anh trầm hơn so với hồi trước vậy?”

Bạch Tân Vũ ho nhẹ một tiếng, “Tôi vỡ giọng.”

“Anh mấy tuổi rồi mà còn vỡ giọng?”

“Tôi vẫn còn trẻ chán, giọng nói của tôi bây giờ so với trước đây không phải càng men-li hơn à.”

Phùng Đông Nguyên xi một cái giũa cọt: “Vậy cũng được, như thế chẳng tốt quá còn gì.”

Hai người nhắc tới chuyện ở đại đội cũ, một năm này đại đội đã có rất nhiều biến chuyển, nghe nói Hứa Sám được đề bạt lên chức phó tiểu đoàn trưởng,

Lương Tiểu Mao cùng Đại Hùng lần lượt lên sĩ quan, trước đây đều là lính mới tò te, hiện tại cũng thành lính già lợi hại, Bạch Tân Vũ nghe xong vô cùng vui mừng.

Phùng Đông Nguyên vui vẻ nói: “Mấy năm em đi làm bộ đội, tích được chút tiền, chắc sẽ đủ cho học phí năm thứ nhất, về sau dựa vào học bổng với đi làm thêm, nhất định có thể tiếp tục học đại học, tuy là chậm mấy năm đến trường, nhưng em tuyệt đối không hối hận.”

Bạch Tân Vũ nói: “Cậu làm cái gì cũng nghiêm chỉnh nỗ lực, nhất định có thể thành công, ở lại Bắc Kinh đi! Anh em ta cùng phấn đấu.”

Phùng Đông Nguyên dùng sức gặt đầu.

Lúc đưa được Phùng Đông Nguyên tới phòng, cậu ta vừa vào nhà liền sợ ngây người, “Phòng lớn như thế, cứ... cứ để cho em ở sao?” Mặc dù cậu không hiểu lắm về giá cả phòng ở, nhưng cũng biết phòng ở Bắc Kinh rất đắt, căn hộ cao cấp như vậy, nhìn ngoài đã lộ ra một chữ “quý”, khiến cậu ta cảm thấy vô cùng áy náy.

Bạch Tân Vũ đẩy cậu ta vào, nhìn dáng vẻ luống cuống của Phùng Đông Nguyên, tự nhiên lại có ảo giác mình đang bao nuôi cậu ta, không nhịn cười được.

“Tân Vũ?”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Đằng nào cũng là phòng trống, cậu cứ ở đây đi! Gần chỗ này có siêu thị, có đường tàu điện ngầm, ở đây an tĩnh, sinh hoạt cũng thuận tiện, rất thích hợp cho việc ôn luyện trước khi thi.”

Phùng Đông Nguyên khó xử nói: “Chỉ có một mình em ở chỗ này?”

Bạch Tân Vũ nháy mắt, “Nếu cậu muốn thì tôi ở cùng với cậu nha.”

Phùng Đông Nguyên cười khúc khích, “Xem có tiện cho anh không đã! Nếu như anh ở đây, hai người cùng ăn cơm sẽ tốt hơn so với ăn một mình.”

“Tôi sẽ đến thăm cậu mà, nơi tôi đi làm cũng khá gần chỗ này, nếu như tắc đường quá thì tôi sẽ không về nhà.”

Phùng Đông Nguyên cười ngây ngô nói: “Tốt.”

Bạch Tân Vũ giúp cậu ta sắp xếp xong hành lý, lại dẫn cậu ta đi ăn cơm, lúc về nhà còn khiêng thêm cả một túi lớn đầy đặc sản, mấy thứ này thực sự đã lâu rồi cậu chưa được ăn, tối về nhấm nháp chút đỉnh.

Thời tiết ở Bắc Kinh đột nhiên nóng lên, mấy ngày tháng như thế này làm cho tâm trạng người ta đặc biệt dễ phát hỏa. Bạch Tân Vũ viết luận văn đến choáng đầu hoa mắt, để chuẩn bị bảo vệ luận án, cậu cũng tạm thời không đến công ty, mỗi ngày đều rúc trong phòng tra tư liệu, vì để tĩnh tâm, trong thời gian này điện thoại di động của cậu vẫn tắt suốt, khi làm lính cậu từng nghiệm qua rèn luyện sức bền, không làm xong chuyện thì kiên quyết không bỏ qua, có đôi khi đụng phải vấn đề nan giải gì, cậu liền nhớ tới hai ngày hai đêm chạy bộ liên tục trên Tuyết Sơn, vậy mới cho cậu cảm giác, chịu đựng qua được cửa ải kia, thì không có cái khổ nào mà cậu không đỡ nổi.

Vật lộn hơn một tuần lễ, rốt cuộc cũng hiệu đính xong luận văn, nộp cho giáo sư, cậu cũng mệt mỏi đến vành mắt thâm quầng.

Lý Úy Chi bung một chén canh hạt sen cho cậu, dịu dàng vuốt vuốt đầu cậu, “Mệt không?”

“A, không có chuyện gì ạ, cuối cùng cũng xong luận văn.” Bạch Tân Vũ đuổi người, trong lòng thoải mái không ít.

“Viết xong là tốt rồi, hai ngày trước có một chuyện nhỏ, sợ con phân tâm nên mẹ không nói cho con.”

“Ah? Chuyện gì ạ?”

“Có một chiến hữu gọi điện đến nhà mình.” Lý Úy Chi nói, “Hỏi tại sao điện thoại con vẫn tắt máy, có phải xảy ra chuyện gì hay không, mẹ nói con đang bận viết luận văn, cậu ta liền cúp máy.”

Bạch Tân Vũ ngạc nhiên nói: “Con không đem số điện thoại nhà cho ai cả mà.” Sẽ là ai chứ, chẳng lẽ là Yến Thiếu Trăn? Hay là... Du Phong Thành...

“Vậy thì kỳ lạ thật, giọng nói của người kia có vẻ suy yếu, không biết có phải ngã bệnh hay không.”

Bạch Tân Vũ nhíu mày, cầm điện thoại lên mở nguồn, không ít cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn hiện ra, quả thật có cả từ Báo Tuyết đại đội gọi tới, cậu chắc chắn là Du Phong Thành gọi, những chiến hữu khác sẽ không gọi thẳng tới nhà cậu, chỉ có Du Phong Thành mới có thể nghĩ cách tra ra số điện thoại bàn của nhà cậu thôi! Nhưng mà, tìm cậu làm gì chứ? Nghĩ đến mẹ cậu nói thanh âm của người kia có chút suy yếu... Chỉ sợ là huấn luyện mệt mỏi, nếu thật sự có chuyện gì, chắc sẽ không dễ dàng cúp điện thoại như thế. Cơ mà, trong lòng cậu vẫn thấy hơi bất an, suy nghĩ một chút, bấm điện thoại gọi lại.

Người của phòng thường trực tìm Trần Tĩnh tới tiếp điện thoại, Bạch Tân Vũ cười nói: “Tiểu đội trưởng, là tôi.”

Trần Tĩnh nói: “Tân Vũ, sao cậu tắt điện thoại tận mấy ngày vậy? Bọn tôi không gọi được cho cậu.”

“Tôi bận viết luận văn, mọi người tìm tôi có chuyện gì sao?”

Trần Tình muốn nói lại thôi, “... Hiện tại không có chuyện gì.”

“Sao vậy?”

Trần Tình do dự một chút, than thở: “Mấy hôm trước... Phong Thành bị thương.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ roi lộp bộp, trái tim hung hăng chệch đi một nhịp, cậu thờ hồn hên, giả vờ bình tĩnh nói: “Bị thương? Nghiêm trọng lắm không? Bây giờ thế nào?”

“Lúc đó không biết có nghiêm trọng không, cho nên mới vội vã gọi cho cậu, nhưng không liên lạc được... giờ thì ổn rồi.”

“Rốt cuộc thì có chuyện gì xảy ra?”

“Bọn tôi chấp hành nhiệm vụ, Phong Thành hít phải khí độc, phải đưa đến bệnh viện cấp cứu, bây giờ không sao rồi, chẳng qua lúc đó... nhìn vô cùng nguy hiểm.”

Đầu óc Bạch Tân Vũ trống rỗng, sừng sốt phải đến bốn năm giây.

“Tân Vũ? Cậu không sao chứ?”

“Ách...” Điều Bạch Tân Vũ sợ nghe thấy nhất chính là tin người nào đó bị thương, bởi vì... chuyện này dường như là không cách nào tránh khỏi ở Báo Tuyết đại đội, tuy mỗi lần gọi điện thoại bọn họ cũng không nói, thế nhưng không nói chỉ là không muốn khiến một người đã rời đi như cậu phải lo lắng vô cớ, không có nghĩa là không tồn tại.

Trần Tình thở dài, “Thực ra vào bệnh viện gì gì đó sớm đã là chuyện bình thường như cơm bữa, Phong Thành hơn một năm nay, vết thương lớn nhỏ không mười thì cũng tám, nhưng cậu ta chưa bao giờ nói cho cậu biết, bình thường cậu ta cũng không gọi cho cậu nhiều lắm, hơn nửa số cuộc gọi đều là ở trong bệnh viện... Hôm đó bọn tôi không biết mức độ nguy hiểm của khí độc, nghĩ là trường hợp hệ trọng, cho nên mới bảo nhau là hẳn nên gọi cho cậu một cuộc, là tôi quyết định gọi cậu, thật may sau đó thì vấn đề không nghiêm trọng như bọn tôi tưởng tượng.”

Giọng nói Bạch Tân Vũ có chút run rẩy, trái tim truyền đến một hồi đau đớn như bị kim châm, “Không có việc gì... Là tốt rồi.” Nếu như Du Phong Thành thực sự gặp chuyện không may, cậu cũng không biết mình sẽ như thế nào nữa, cậu hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được, người đàn ông mạnh mẽ như vậy có thể sẽ bị tàn tật, hoặc chết, hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được.

Đại khái là không có ai trong phòng thường trực, Trần Tình cũng nói nhiều hơn, “Phong Thành sắp trở về Bắc Kinh đi học, cậu có biết không?”

“Biết.”

“Ồm... Các cậu...” Trần Tình muốn nói lại thôi.

Bạch Tân Vũ biết, Trần Tình chắc chắn cũng tò mò chuyện giữa hai người bọn họ, Trần Tình tuy không phải kẻ nhiều chuyện, nhưng dù sao cũng là người phạm, người phạm ai chẳng hiếu kỳ, nhưng tại thời điểm này cậu không có cách nào thỏa mãn Tiểu đội trưởng thân yêu của mình, cậu miễn cưỡng cười cười, tránh nặng tìm nhẹ mà buông một câu, “Kết thúc rồi.”

Trần Tình nghe được câu này, liền không nói gì nữa, chỉ khe khẽ thở dài, dời trọng tâm câu chuyện, “Nghe nói Đông Nguyên bây giờ đang ôn thi Đại học ở Bắc Kinh hả?”

“Ừ, đúng vậy, tôi bảo cậu ta thi Đại học ở Bắc Kinh, về sau có thể chiếu cố lẫn nhau.”

“Tôi thật sự mừng thay cho Đông Nguyên, lên đại học vẫn là lý tưởng của cậu ta, chúc cậu ta một câu giúp tôi, hy vọng cậu ta thành công.”

“Chắc chắn rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Tân Vũ vẫn ngẩn ngẩn ngơ ngơ như cũ, trong đầu chỉ có chuyện Du Phong Thành phải nằm viện, cầm điện thoại di động gọi cho cậu từng cuộc từng cuộc mà không gọi được, cuối cùng phải gọi đến số nhà cậu, cũng là mẹ cậu nhận... Khi đó Du Phong Thành đang nghĩ cái gì? Nếu như Du Phong Thành lúc đó thực sự... thực sự bị như thế, hẳn ta...

“Tân Vũ? Con không sao chứ?” Lý Úy Chi lo âu sờ sờ trán cậu, “Sao sắc mặt con xấu vậy, có phải mấy ngày nay mệt quá hay không?”

“Mẹ, con không sao.” Bạch Tân Vũ cười nói: “Mẹ, con ngủ một giấc, mẹ cứ đi ra ngoài trước đi!”

“Nếu con thấy khó chịu nhất định phải nói cho mẹ biết đấy.” Lý Úy Chi ngoảnh đầu lại rồi ba bước ra khỏi cửa.

Bạch Tân Vũ nằm ngả xuống giường, nửa ngày chưa tỉnh hồn lại, cậu dùng lực vỗ vỗ mặt mình, cảm giác bản thân có phải thần kinh quá mức hay không, Du Phong Thành rõ ràng đã không sao, cậu còn muốn đoán mò cái gì ở chỗ này nữa đây? Từ ngày cậu rời khỏi Báo Tuyết đại đội trở đi, trong lòng vẫn luôn có một bóng ma, bóng ma khiến cậu lo nghĩ về cuộc sống nguy hiểm nơi đó, vì chính bản thân cậu từng bị thương nên mới phải giải ngũ, chứng kiến cái chết tàn khốc, cậu không thể không lo lắng những bi kịch này có lẽ sẽ rơi xuống trên đầu những người mà mình quan tâm, mà bởi vì không nhìn thấy nhau, cách xa ngàn dặm, loại lo lắng này lại càng dữ dội. Lần này nghe được tin Du Phong Thành hít phải khí độc, trong nháy mắt cậu đã nảy ra ảo giác

“ác mộng trở thành sự thật”, tuy chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng cảm giác cả người rét run đến bây giờ cậu vẫn chưa quên được.

Cậu hít sâu một hơi, cảm điện thoại di động lên, tìm đến số của Du Phong Thành, do dự có nên gọi lại hay không, nhìn chăm chăm vào dãy số đó chừng năm sáu phút, cuối cùng cậu vẫn ném điện thoại sang một bên.

Du Phong Thành không có việc gì là tốt rồi. Không có tình yêu, nhưng tình đồng đội thì mãi sẽ không bị chôn vùi, cậu chỉ hy vọng hai người an ổn sống qua quãng đời của riêng mình.

Đột nhiên đúng lúc này thì điện thoại kêu lên, Bạch Tân Vũ như con khỉ mò trắng, tóm lấy điện thoại mà nhìn, thật sự là Du Phong Thành đang gọi tới, cậu không có cách nào hình dung được tâm tình mình trong một giây kia, cái này có nên gọi là thần giao cách cảm không? Cậu thở dài, tiếp điện thoại, “Alo?”

“Alo, đang làm gì thế?” Giọng nói của Du Phong Thành nghe vô cùng bình tĩnh, không thiếu đánh như lúc say rượu hôm trước, cũng không suy yếu như mẹ cậu kể lại, dường như Bạch Tân Vũ có thể tưởng tượng ra cảnh hấn tựa ở trên tường, không để lộ ra cảm xúc gì mà gọi điện thoại, thật giống như hai người chỉ là một đôi tình lữ phải cách xa nhau, gọi một cuộc điện thoại cho nhau rất chi bình thường.

Trong lòng Bạch Tân Vũ cũng bình tĩnh lại, “Viết luận văn.”

“Còn chưa viết xong sao?”

“Sắp.”

Du Phong Thành suy nghĩ một chút, “Tôi nhớ anh.”

Bạch Tân Vũ nhịn xuống, chung quy vẫn không hỏi thân thể hấn thế nào, cứ coi như là cậu không biết gì đi! Cậu không muốn trả giá quá nhiều quan tâm cho Du Phong Thành, miễn cho đối phương lại hiểu lầm, nhưng mà, vừa nghĩ tới Du Phong Thành ở đầu bên kia có lẽ đang nằm trong bệnh viện, mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt thất thần mà ngó lên trần nhà, cậu lại cảm thấy hô hấp của bản thân trở nên dị thường trầm trọng. Cậu biết rằng ở căn cứ thì không gọi điện thoại được.

Du Phong Thành khẽ cười nói: “Mỗi lần tôi nói tôi nhớ anh, anh cũng không biết rốt cuộc tôi nhớ anh đến chừng nào.”

Bạch Tân Vũ nhẹ giọng: “Tôi còn phải viết luận văn, cúp máy đây.”

“Đừng cúp.” Du Phong Thành thấp giọng nói: “Nói chuyện đăm ba câu với tôi cũng không được nữa à, chúng ta tốt xấu gì vẫn là chiến hữu, anh cứ đối xử với chiến hữu như vậy sao.”

“... Cậu muốn nói cái gì?”

“Tôi muốn kể cho anh về nhiệm vụ lần này, bộ phận bảo mật sẽ không nói gì, chúng ta...”

“Tôi không muốn nghe.” Bạch Tân Vũ một mực cắt ngang lời hấn, cậu không muốn đôi câu vài lời, chấp lại thành chuyện Du Phong Thành bị thương.

Du Phong Thành im lặng một chút, dịu dàng nói: “Vậy anh muốn nghe cái gì?”

Bạch Tân Vũ cũng lặng thinh.

“Anh lại muốn nói, chúng ta không còn lời nào để nói ư?” Thanh âm của Du Phong Thành run rẩy, “Trước đây chúng ta nói mãi cũng không hết chuyện, từ khi nào thì bắt đầu không còn lời nào để nói? Bạch Tân Vũ, nếu không thể nói chuyện, vậy trực tiếp hành động có phải tốt hơn không? Tôi thật sự hối hận lần trước trở về Bắc Kinh không áp anh lên giường mà làm, nói không chừng có thể khiến anh hồi tâm chuyển ý nhanh hơn.”

Vành mắt Bạch Tân Vũ ửng đỏ, “Cầm đi.”

“Tôi rất nhớ anh, thực sự rất nhớ anh... Anh không nhớ tôi một chút nào sao? Tôi không tin.”

“Du Phong Thành, con mẹ nó cậu sửa cái gì đấy.” Máy lần Bạch Tân Vũ muốn cúp điện thoại, nghĩ đến Du Phong Thành có lẽ đang nằm trên giường bệnh, lại không nỡ lòng nào, cậu xoa dịu chính mình, tốt xấu gì cũng là chiến hữu, tốt xấu gì cũng là chiến hữu.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh một lúc thôi.” Du Phong Thành cười vài tiếng, nhưng lại kèm theo một hồi ho khan kịch liệt, vừa ho khan vừa cười nói: “Nói thật, bị tôi làm qua, sao có thể không nhớ tôi được cơ chứ, nhưng tôi cũng không để tâm chuyện đó, tôi chỉ muốn anh nhớ tôi là đủ rồi, Tân Vũ, anh đừng nói dối tôi nữa có được không, chỉ một câu thôi.”

Bạch Tân Vũ khàn khàn nói: “Tôi thực sự... Có việc, bận.”

Du Phong Thành ngừng một chút, nhỏ giọng: “Nếu tôi chết, anh cũng sẽ không nhớ đến tôi sao?”

Trái tim Bạch Tân Vũ như bị đánh ngất, không biết phải trả lời như thế nào.

Trong khi cậu vẫn im lặng, cậu nghe được tiếng hít thở có chút nặng nề của Du Phong Thành ở bên kia điện thoại, một lát sau, Du Phong Thành dùng

thanh âm cực thấp nói: “Anh bạn đúng không, cúp máy nhé.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng ồn nhỏ. Bạch Tân Vũ một tay che mắt, thật sự là tâm loạn như ma.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Chương 87

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sức học của Phùng Đông Nguyên vài lần khiến Bạch Tân Vũ phát sợ, mỗi lần Bạch Tân Vũ gọi điện thoại đến cậu ta cũng đều đang học, cho dù là mới có sáu giờ sáng hay là mười hai giờ khuya.

Bạch Tân Vũ vẫn muốn đi thăm Phùng Đông Nguyên, nhưng bản thân cậu cũng vô cùng bận bịu, rất cực, làm xong luận văn cùng bản báo vệ luận án, cậu phát hiện đã gần một tháng mình chưa nhìn thấy Phùng Đông Nguyên. Cậu nhớ tới cái hẹn đi ăn với Yến Thiếu Trăn, dứt khoát gọi điện thoại cho Yến Thiếu Trăn, định bụng cùng đi thăm Phùng Đông Nguyên, ba người ở nhà ăn bữa cơm, đông vui một chút.

Cậu hẹn gặp Yến Thiếu Trăn tại siêu thị gần nhà, cậu đứng chờ ở cửa siêu thị, từ thật xa đã thấy một người đàn ông cao lớn đeo kính râm, mặc thường phục bước tới, vai rộng hông nhỏ, eo mảnh chân dài, nhìn cứ như người mẫu.

Bạch Tân Vũ nhìn thế liền sửng sốt, thẳng đến khi Yến Thiếu Trăn bước tới trước mặt cậu, tháo kính râm xuống, cậu mới phản ứng được.

Yến Thiếu Trăn nở nụ cười, “Sao thế, cứ như không quen tôi vậy.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Tôi biết cậu lâu như thế, đây là lần đầu tiên thấy cậu mặc thường phục.”

Yến Thiếu Trăn ngó bản thân một chút, nháy mắt, “Đẹp trai không?”

“Đẹp trai.” Bạch Tân Vũ thật lòng tán dương: “Đi ra từ Báo Tuyết đại đội, toàn là đại soái ca.”

Yến Thiếu Trăn quàng lấy cổ cậu lắc lắc, “Cùng đi mua đồ chứ?”

“Đúng vậy, đi mua một chút đồ ăn, Đông Nguyên vẫn khoe với tôi là tay nghề của cậu ta tốt lắm, tôi còn chưa được thưởng thức qua, hồi ở đại đội tôi cũng làm cơm cho bọn họ, nhưng cơm tôi làm thì mọi người lại chê là khó nuốt, ha ha ha.”

Yến Thiếu Trăn ngó bộ dáng vui vẻ của Bạch Tân Vũ, trên mặt cũng treo lên nụ cười nhàn nhạt, “Thật ra tay nghề của tôi cũng không tệ nha, không phải Đông Nguyên đang ôn thi đại học sao, hôm nay để tôi xuống bếp cho!”

“Cậu? Được chứ.”

Hai người đi vào siêu thị, ngại xe đẩy phiền phức, mỗi người cầm một cái rổ, vừa trò chuyện liên thiên, vừa mua đồ ăn.

“Ngày hôm nay tôi nhất định phải làm bánh rán hành.” [1] Bạch Tân Vũ cầm lấy mấy bó hành tây, chọn chọn lựa lựa, “Đây là món duy nhất mà tôi nấu ngon, học được từ đội trưởng Võ đó.”

Yến Thiếu Trăn cười nói: “Xem ra chuyện cậu từng ở ban bếp núc là thật, chọn đồ ăn cũng không tệ.”

“Đúng, mấy cái này đều là luyện ra được, tôi không chỉ biết chọn đồ thôi đâu, còn tự trồng nữa cơ, ngay cả đi chăn lợn tôi cũng làm rồi mà.”

Yến Thiếu Trăn cười khúc khích.

Bạch Tân Vũ cũng cười theo, “Trước đây tôi luôn thấy nghĩ lại còn kinh, bây giờ lại có chút nhớ, con người mà, thực sự là kỳ lạ.”

Yến Thiếu Trăn gật đầu, “Tôi cũng nhớ thời gian còn ở Báo Tuyết đại đội, cơ mà sau khi cậu đi rồi, tôi lại cảm thấy có chút cô đơn.”

Bạch Tân Vũ giật mình, cười nhàn nhạt.

Hai người mua đồ đến nghiệm, cảm thấy Phùng Đông Nguyên chắc chắn cái gì cũng thiếu, nhét đầy ứ giỏ hàng luôn.

Bạch Tân Vũ treo toong teng giỏ hàng ở trên cẳng tay, giả làm tạ mà nhấc lên khiến cơ bắp trên tay nổi lên, kết quả làm khoai tây rơi ra đầy đất, hai người ngồi chồm hổm dưới đất lượm lặt nửa ngày rồi mới hi hi ha ha mà đi tính tiền.

Đến chỗ Phùng Đông Nguyên, Bạch Tân Vũ không có chìa khóa mở cửa, đành nhấn chuông.

Rất nhanh, cửa lớn đã được mở ra, Phùng Đông Nguyên kinh ngạc nói: “Tân Vũ.”

Bạch Tân Vũ vừa ngó vào, cánh tay Phùng Đông Nguyên đánh trần, chỉ mặc một cái quần soóc rộng, tóc dài ra cũng chưa cắt, vành mắt thâm đen, trong mắt đều là tơ máu, nhìn qua độc một vẻ vội vàng choáng váng. Cậu cau mày nói: “Đông Nguyên, tối hôm qua mấy giờ cậu đi ngủ đấy?”

Phùng Đông Nguyên cào tóc, “Em cũng quên rồi, mệt thì ngủ thôi, sao anh lại tới đây?” Cậu ta hướng Yến Thiệu Trăn gật đầu, bọn họ đã gặp qua ở núi Côn lôn, nhưng chưa bao giờ nói chuyện.

Hai người đi vào, Bạch Tân Vũ giới thiệu: “Đây là chiến hữu ở Báo Tuyết đại đội của tôi, Yến Thiệu Trăn, gọi cậu ấy Thiệu Trăn là được, Thiệu Trăn, đây là Đông Nguyên, tôi đã kể với cậu rồi đó... Đông Nguyên, con bà nó, trời nóng như này sao cậu không bật điều hòa lên!” Cậu bước vào nhà, tuy vừa mới lái xe, nhưng nhiệt độ trong phòng vẫn như cái lồng hấp, căn hộ cao tầng như thế này cực hút nhiệt, mùa hè nóng vô cùng.

Phùng Đông Nguyên ngượng ngùng nói: “Điều hòa tốn điện lắm.”

“Tốn điện cái gì chứ, cũng có phải bắt cậu nộp tiền điện đâu.” Bạch Tân Vũ nóng đến chảy mồ hôi đầy người, nhanh chóng bật điều hòa lên.

Phùng Đông Nguyên nhỏ giọng nói: “Đến lúc nào đó em sẽ trả anh tiền thuê nhà cùng tiền điện nước.”

“Cậu nói cái gì?” Bạch Tân Vũ khoa trương đem tay đặt trên lỗ tai, “Tôi mà còn nghe lại mấy lời vừa rồi, tôi đánh cậu không chừng.”

Phùng Đông Nguyên còn muốn lên tiếng, Bạch Tân Vũ lấy một tay bịt miệng cậu ta lại, nên cậu ta hai đám, đem Phùng Đông Nguyên chọc cười.

“Cậu nhanh đi tắm rồi nằm một lúc đi, vành mắt đen sắp biến thành quốc bảo* rồi, hai bọn tôi làm com, hôm nay cậu thư giãn một chút đi, tôi chỉ sợ cậu mà cứ học tiếp như thế này, có ngày tôi phải đến nhặt xác mất.”

(Quốc bảo ở đây là chỉ con gấu trúc:))

Phùng Đông Nguyên than thở: “Em bỏ hai năm rồi, không cấp tốc ôn tập thì làm sao bù lại được đây.”

“Ai nói cậu bỏ suốt hai năm, không phải lúc đi bộ đội cậu vẫn đọc sách sao.”

“Như vậy cũng tụt lùi đi nhiều mà.” Phùng Đông Nguyên ngáp một cái, “Em đi tắm, phiền mọi người rồi.”

Hai người đến phòng bếp chuẩn bị bữa tối, Bạch Tân Vũ phát huy hết tiểu xảo tay khi còn ở ban bếp núc, một mình rửa rau, nhặt rau, thái thịt, chuẩn bị chu đáo tất cả các loại nguyên liệu, chỉnh tề đặt ở trên mâm.

Yến Thiệu Trăn cười nói: “Thật sự có tài đó.”

“Tôi nấu khó ăn mà, nên chỉ có thể đi chuẩn bị thức ăn thôi.” Bạch Tân Vũ cầm lấy một miếng dưa chuột tươi rói, ném vào trong miệng.

Yến Thiệu Trăn nghiêng người qua, há miệng “A” một tiếng.

Bạch Tân Vũ không chút suy nghĩ mà cầm lấy một miếng nhét vào trong miệng hắn, Yến Thiệu Trăn ngậm miệng, đôi môi mềm mại lướt qua ngón tay Bạch Tân Vũ, cùng lúc đó hai người bốn mắt chạm nhau, ánh mắt Yến Thiệu Trăn thâm thúy, ẩn chứa trong đó là tình cảm khiến người ta không dám nhìn thẳng, Bạch Tân Vũ ngẩn người, vội vàng quay đầu đi.

Yến Thiệu Trăn thấp giọng cười cười, “Dưa chuột này tươi thật nha.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Tôi chọn đồ chuẩn mà.” Cậu thở dài trong lòng, cảm thấy càng ngày càng nhức đầu, cậu tuyệt đối không muốn cùng đàn ông chơi mấy trò ám muội gì nữa, cậu và Yến Thiệu Trăn là chiến hữu, vì sao không thể ở bên nhau giống như chiến hữu bình thường. Thành thật mà nói, cậu thấy bản thân mình thích một người đàn ông đã là sai lầm rồi, sai lầm giống như vậy, cậu không thể tái phạm lần thứ hai.

Hai người nói nói cười cười trong phòng bếp, bầu không khí vô cùng hòa hợp, sau khi Phùng Đông Nguyên tắm xong cũng tới giúp một tay, ba người làm một bàn đồ ăn, đều là những món thường ăn ở căng-tin hồi trước, trong quá khứ vốn đã chán ghét đến tận cổ, nhưng giờ phải ôn lại chuyện xưa một phen.

Ba người ăn một bữa thật vui vẻ, đề tài để nói trong bữa ăn dường như mãi cũng không hết, không có khoảnh khắc nào tẻ nhạt. Mặc dù hai người trong số họ đã giải ngũ, song ai đã từng đi lính, đều mãi mãi sẽ có một tâm lòng quân nhân, Bạch Tân Vũ trước nay lúc nào cũng muốn nhớ lại hồi ức trong thời gian còn ở bộ đội.

Ăn com xong, Bạch Tân Vũ cùng Yến Thiệu Trăn vào ngó thư phòng một cái, nhất thời bị mấy chồng sách cùng đề thi dày cộm của Phùng Đông Nguyên dọa cho phát hãi, mỗi một mình Phùng Đông Nguyên rút cuộc làm cách nào làm được xong nhiều đề như vậy trong có hai tháng?

Phùng Đông Nguyên nói: “Thật ngại quá, Tân Vũ, làm lộn xộn hết thư phòng của anh rồi, đến lúc đó em sẽ quét sạch lại toàn bộ.”

Bạch Tân Vũ khoát khoát tay, cầm lấy một tập đề thi, “Đây là đề thi vào đại học của năm ngoái?”

“Đúng vậy, hôm qua em mới tự thi thử một lần.”

“Kết quả thế nào?”

Phùng Đông Nguyên nghĩ ngợi một chút, “Làm xong quyển này điểm vẫn còn đủ xài, nhưng so với mục tiêu em tự đặt ra thì còn kém một chút.”

Bạch Tân Vũ tròn mắt, “Tôi thật sự muốn song phi cậu một phát.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Tại sao chứ?”

Bạch Tân Vũ ôm lấy cổ cậu ta, “Thành tích tốt như vậy nếu không thi đậu vào đại học Bắc Kinh, tôi không tha cho cậu đâu nha.”

“Chắc chắn, chắc chắn.”

Bạch Tân Vũ đuổi người, “Tôi định đêm nay sẽ ở lại đây, giám sát cậu đi ngủ sớm một chút, được rồi, ngày mai tôi dẫn cậu đi bơi nhé? Cho đỡ nóng?”

Phùng Đông Nguyên khoát khoát tay, “Hay là thôi đi, em muốn dành thời gian ôn tập.”

Bạch Tân Vũ bĩu môi, “Tôi thật sự đang lo thi chưa tới chân mà cơ thể cậu đã gồng không nổi rồi.”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Làm lính xong thân thể đâu có yếu ớt như vậy.”

Yến Thiệu Trần nói: “Nếu cậu muốn đi bơi, tôi đưa cậu đi.”

Mí mắt Bạch Tân Vũ giật một cái, vừa nghĩ tới cảnh mình cùng Yến Thiệu Trần đi bơi chung, hơn một nửa sẽ không tránh được xấu hổ, cậu nói: “Đông Nguyên không muốn đi, tôi cũng không muốn đi, tôi cứ yên ổn ở đây mấy ngày nghỉ ngơi một chút, mới vừa bảo vệ luận án xong tôi cũng mệt mỏi.”

Yến Thiệu Trần cười nói: “Vậy cậu có ngại nếu tôi ở cùng vài ngày luôn không? Tôi được nghỉ mấy ngày phép, đang không biết đi chỗ nào chơi.”

“Được đó, chúng ta ba người vừa đủ để chơi bài.”

Bọn họ ở trong nhà vì không quá rầy Phùng Đông Nguyên ôn tập nên hai người không xem ti vi, cũng không nói chuyện lớn tiếng ở trong phòng, bọn họ xem phim, chơi game trong phòng Bạch Tân Vũ, cùng nhau làm cơm, tán dóc, thời gian trôi qua quả thực giống như một kỳ nghỉ vậy.

Qua mấy bữa tiếp xúc, Bạch Tân Vũ phát hiện Yến Thiệu Trần là người rất có hứng thú với cuộc sống sinh hoạt thường ngày, có thể dành cả một buổi chiều để nấu cách thủy một chén canh, trang trí bánh ga-tô hay bánh bích quy, gần như hôm nào bọn họ cũng chỉ đi siêu thị, nhưng lại không hề thấy chán, ngược lại ngày ngày hi hi ha ha, vô cùng vui vẻ.

Có đôi khi Bạch Tân Vũ nghĩ, nếu như người cậu gặp đầu tiên là Yến Thiệu Trần, nói không chừng thật sự có thể nảy sinh chút tình cảm với nhau, đáng tiếc cho tới bây giờ cũng chưa từng có chữ “nếu như”, e rằng cậu thật sự không có mắt nhìn người, toàn lao đầu vào những cuộc tình không đáng hết lần này tới lần khác.

Hôm nay, khi hai người đang chơi Street Fighter [2], điện thoại của Bạch Tân Vũ chợt kêu lên, Bạch Tân Vũ đang chuyên chú nhìn màn hình, dùng chân khều điện thoại lại, cậu cúi đầu nhìn thoáng qua, nhất thời cứng người luôn.

Số gọi đến hiển thị là Du Phong Thành.

Yến Thiệu Trần nhất kích tất sát, hoàn toàn KO* Bạch Tân Vũ.

(Knock-out: hạ đo ván, đánh chết không kịp ngáp)

Bạch Tân Vũ kêu lên: “Á, móa nó, vừa rồi tôi còn nhiều máu hơn cậu mà.”

Yến Thiệu Trần liếc điện thoại một cái, cười mà không cười nói: “Ai bảo cậu phân tâm.”

Bạch Tân Vũ lật điện thoại xuống, điện thoại ngay lập tức im bật, cậu nói: “Tiếp tục.”

Yến Thiệu Trần nhìn cậu một cái, không nói gì. Hai người lại đánh thêm một ván, trình độ của Bạch Tân Vũ lập tức giảm xuống không ít, bị nhân vật của Yến Thiệu Trần choáng cho tã tời.

Bạch Tân Vũ bực mình mà quăng tay cầm.

Yến Thiệu Trần chừng như chịu không nổi nữa mà hít một tiếng, “Cậu không tiếp điện thoại của cậu ta sao?”

Bạch Tân Vũ nằm ngửa ở trên sàn nhà, hai tay dang rộng, hít sâu một hơi, “Không tiếp.”

Yến Thiệu Trần nở nụ cười, “Cậu còn kiên quyết hơn tôi nghĩ đấy, trước đây tôi cảm thấy cậu không phải một người quyết đoán.”

Bạch Tân Vũ giễu cợt nói: “Nói thật, tôi cũng không nghĩ mình là một người quyết đoán, tôi không có chủ kiến, hơn nữa vành tai lại rất mềm, nhưng tôi cảm giác sau vụ ở núi Côn Lôn cái thằng Bạch Tân Vũ kia đã chết đi một lần rồi, bây giờ sống dậy liền trở nên quyết đoán.

“Tôi cũng thích cậu ở điểm ấy.”

Bạch Tân Vũ không có trả lời, cậu không muốn chuyển trọng tâm câu chuyện theo hướng này, cũng không muốn thảo luận cùng Yến Thiểu Trần sự tình liên quan đến Du Phong Thành, bí mật giữa cậu và Du Phong Thành, cậu chỉ hy vọng chính mình từ từ, từ từ tiêu hóa hết mà thôi.

Yến Thiểu Trần đột nhiên nghiêng người qua, chống khuỷu tay ở hai bên người Bạch Tân Vũ, nhìn xuống cậu từ trên cao.

Bạch Tân Vũ sùng sốt, chớp lấy bà vai Yến Thiểu Trần, cười khan: “Thiểu Trần, cậu làm gì thế? ”

Yến Thiểu Trần nhìn cậu không chớp mắt, “Khó chịu...”

“Cái gì?”

“Thấy cậu vì Du Phong Thành mà khó chịu, tôi liền khó chịu. ” Yến Thiểu Trần vươn tay, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve theo đường nét của cậu, “Vì sao không muốn thử cùng với tôi xem, ở chung với tôi không phải cậu rất vui vẻ ư. ”

Bạch Tân Vũ nghiêm mặt nói: “Thiểu Trần, từ trước tới nay tôi đều coi cậu là chiến hữu.”

Đôi môi của Yến Thiểu Trần khẽ sát xuống dưới, “Nhưng tôi không muốn chỉ là chiến hữu.”

Điện thoại di động lại một lần nữa đột ngột vang lên, chen vào giữa hai người.

Bạch Tân Vũ lấy tay đẩy trán hần, cánh môi của hai người cách nhau chỉ có hai ba cm, Bạch Tân Vũ nói: “Thiểu Trần, tôi quý trọng tình đồng đội của chúng ta, đừng khiến cho giữa hai ta trở nên lúng túng, có được không?”

Trong mắt Yến Thiểu Trần lóe lên một chút âm đạm, cuối cùng vẫn dòi thân thể đi.

Bạch Tân Vũ ngồi dậy từ dưới đất, cầm điện thoại di động lên, “Tôi đi mua kem, trở về tái chiến.”

Yến Thiểu Trần ngồi xếp bằng ở dưới đất, phiền muộn mà gỡ gỡ mái tóc ngắn ngắn.

Sau khi rời khỏi phòng, Bạch Tân Vũ cầm điện thoại đi lên sân thượng, nãy ra một loại kích động muốn đem cái điện thoại ném phứt đi luôn, nhưng nghĩ bản thân mình còn đang trong giai đoạn xây dựng sự nghiệp, không thể phá của như vậy được, vẫn phải nhẫn xuống.

Sau tiếng chuông điện thoại, Du Phong Thành gửi tới mấy tin nhắn ngắn.

Trước giờ Bạch Tân Vũ không nhìn qua đến một cái, lúc này không biết bị làm sao, ma xui quỷ khiến mở ra một cái, bên trong là từng hàng chữ “nhớ anh” hỗn độn, ngoại trừ hai chữ này lặp đi lặp lại ra thì không có cái gì khác. Trái tim Bạch Tân Vũ truyền đến một trận nhói đau, mỗi một chữ tựa như đang nện vào lòng cậu, khiến hô hấp của cậu cũng run rẩy theo.

Buổi chiều Yến Thiểu Trần trở về quán doanh, tuy Bạch Tân Vũ cảm giác mình không làm gì sai, nhưng đối với hần vẫn có một chút chút áy náy, đi bộ đội có một chuyến thôi, sức hấp dẫn của cậu bắt đầu khuất phục được cả đám đàn ông, cậu thật sự không biết làm thế nào.

Đưa Yến Thiểu Trần đi rồi, Bạch Tân Vũ cũng trở về với cha mẹ. Lấy được bằng rồi, cũng đã nghỉ ngơi xong, giờ cậu muốn toàn tâm toàn ý với công việc.

Lúc này đã sắp đến tháng sáu, Bắc Kinh nóng như cái lò hấp, Bạch Tân Vũ theo Giản Tùy Anh cùng Lý Ngọc hết chạy công việc, lại đến quan hệ, rồi lại ra công trường, hầu như mỗi ngày đều bận rộn đến không thể ăn cơm ở nhà, giờ cậu xem như đã hoàn toàn thấy rõ kiếm tiền khổ đến như thế nào, nghĩ đến bản thân mình trước đây tiêu xài trắng trợn như vậy, cũng chẳng làm ra nổi một đồng nào, thật muốn xuyên về quá khứ mà đánh mình một trận. Bận rộn công tác cũng có nhiều cái tốt, tỷ như, cậu tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm, hay là, cậu không muốn để vấn đề tình cảm làm mình phiền lòng trong thời gian này.

Du Phong Thành thường xuyên gọi tới, nhưng cậu cũng không tiếp, cậu cảm giác bản thân đủ cương quyết rồi, cho dù có một ngày Du Phong Thành trở về Bắc Kinh, cậu cũng có thể giả vờ như không biết gì cả.

Một tuần lễ trước khi thi đại học, cậu đưa Phùng Đông Nguyên về nhà bằng tàu hỏa, cậu cảm giác được Phùng Đông Nguyên nhất định sẽ không thua kém ai mà thi đậu vào một đại học tốt, hy vọng sau khi tốt nghiệp hai người còn có thể làm việc cùng nhau, nối tiếp mối duyên trong bộ đội phát triển thành tình bằng hữu.

Hôm nay, Bạch Tân Vũ vừa xong việc ở công ty đã bị Giản Tùy Anh gọi vào phòng làm việc.

“Anh, anh tìm em à?”

Giản Tùy Anh gật đầu, “Bạn của anh vừa giới thiệu cho một hạng mục, anh nghe xong thấy rất động tâm, muốn hỏi ý kiến của chú một chút.” Y đưa cho

Bạch Tân Vũ một tập tài liệu.

Bạch Tân Vũ nhận đến xem, là một xưởng dệt lông dê sắp sập tiệm ở Tân Cương, cậu hỏi: “Anh, anh muốn mua sao?”

“Ừ, anh muốn sản xuất hàng dệt lông dê xuất sang Đông Nam Á, không phải vừa đúng lúc ông già nhà anh đang có chuyến tàu sao, chúng ta có thể dùng thùng chở hàng của ông ấy, giảm phí vận chuyển xuống đến mức thấp nhất. Tài chính của nhà xưởng này sắp cạn rồi, nhưng đòi hỏi cũng khá căng, có máy móc hạng nhất được sản xuất trong nước, chú cảm thấy thế nào?”

“Em phải về nghiên cứu một chút đã, nhưng mà nhìn qua quả thật không tệ, nếu anh nhất quyết muốn dùng tàu của dương thì hàng dệt cũng tốt, đơn giá cao, dễ vận chuyển”

“Anh cũng nghĩ như vậy, hai ngày tiếp theo anh cùng Lý Ngọc đến Urumchi khảo sát một chút, đi không?” Giản Tùy Anh liếc nhìn Bạch Tân Vũ, trong ánh mắt có vài phần dè dặt.

Bạch Tân Vũ thân nhiên nói: “Đi chứ, sao lại không đi.”

Giản Tùy Anh nói: “Không phải chú muốn nhân cơ hội này đi gặp Du Phong Thành đấy chứ!”

Bạch Tân Vũ bắt đầu nói: “Anh, em không muốn gặp Du Phong Thành thật mà, em muốn gặp Tiểu đội trưởng cũ của mình thôi.” Cậu vẫn nhớ Trần Tĩnh vô cùng, lần này nếu được trở về, bằng cách nào cũng phải gặp lại Trần Tĩnh, nhưng mà, cậu không tính trở về Báo Tuyết đại đội, bởi vì như vậy nhất định phải nhìn thấy Du Phong Thành, cậu đang nghĩ hẹn Trần Tĩnh ra ngoài một mình.

Giản Tùy Anh nheo mắt, “Nói rồi đấy, không cho phép đi gặp Du Phong Thành.”

Bạch Tân Vũ dờ khóc dờ cười, “Không gặp, căn bản em không có ý định đó.”

“Được rồi, chú bảo thư ký Lương đặt vé máy bay cho mọi người đi.”

Hai ngày sau, ba người bay đến Urumchi.

Trước khi đi cậu còn gọi riêng cho Trần Tĩnh, bảo Trần Tĩnh đến lúc đó đừng nói với ai khác, tự xin nghỉ ra ngoài, Trần Tĩnh cũng hiểu cậu, đáp ứng.

Ba ngày đầu đặt chân đến Urumchi, bọn họ dành hết cho việc khảo sát nhà xưởng, xã giao với không ít người.

Bạch Tân Vũ nguyên vốn cho rằng mình xem như một nửa đã là người Tân Cương, thân thể hẳn là sớm quen với đặc điểm khí hậu có chênh lệch nhiệt độ lớn giữa ngày và đêm ở nơi đây, không nghĩ tới buổi tối một trận gió lạnh thổi qua lại đánh cảm luôn, Giản Tùy Anh cười nhạo cậu vô dụng, bắt cậu ở trong khách sạn, y cùng Lý Ngọc thì tung tẩy đi chơi ở bên ngoài.

Bạch Tân Vũ đã chót thời gian với Trần Tĩnh, gắng gượng đi ra ngoài gặp mặt Trần Tĩnh.

Hai người hẹn nhau ở một quán rượu, Bạch Tân Vũ đến sớm, lúc Trần Tĩnh bước vào từ cửa lớn, Bạch Tân Vũ hưng phấn đến nỗi vô vấp ngãh đón, “Tiểu đội trưởng!”

Trần Tĩnh vừa quay đầu lại, nhìn thấy cậu liền vui vẻ ra mặt, “Tân Vũ!”

Hai người đã hơn một năm không gặp nhau, rất mong nhớ đôi phương, nhanh chóng nhào tới ôm.

Bạch Tân Vũ dùng sức cọ xát khuôn mặt của Trần Tĩnh, “Tiểu đội trưởng tôi nhớ cậu muốn chết.”

Trần Tĩnh cười ha ha nói: “Đã hơn một năm không gặp, cậu vẫn không thay đổi gì, đến, ngồi đi.”

Sau khi Bạch Tân Vũ ngồi xuống, hắt hơi một cái, “Tiểu đội trưởng, tôi bị cảm, nếu như lây cho cậu cũng đừng trách tôi nha, coi như quà gặp mặt.”

Trần Tĩnh cười nói: “Tôi đâu có dễ bị cảm mạo như thế, cậu có bị sốt không?”

Bạch Tân Vũ sờ trán một cái, phớt tình nói: “Hình như có hơi hơi, không có chuyện gì đâu.” Cậu liếc mắt chú ý tới quân hàm của Trần Tĩnh, vui vẻ nói: “Tiểu đội trưởng, cậu lên lon.”

Trần Tĩnh ngưng ngưng sờ sờ quân hàm, “Ừm, chuyện của tháng trước rồi, đội phó bây giờ là đội trưởng rồi, tôi cũng thom lây lên được chức trung đội trưởng.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Chúc mừng Tiểu đội trưởng, cậu đến đâu cũng vẫn được làm lãnh đạo nha.”

Trần Tĩnh cười mắng: “Đừng chế giễu tôi. Tân Vũ, cậu bây giờ thế nào? Cậu mặc âu phục cũng ưa nhìn lắm.”

Bạch Tân Vũ ngó bản thân một chút, “Chuẩn rồi, tôi có mặc quần áo hay không chẳng phải đều ưa nhìn sao.”

“Tiểu tử nhà cậu...”

Hai người gọi một mâm đồ ăn, hai bình rượu, ăn đến khi thể ngất trời, trò chuyện không biết mệt mỏi, Trần Tĩnh hiện tại càng ngày càng có phong phạm của sĩ quan, cho dù không đeo kính nữa, cũng thành thực hơn với thời gian trước không ít, Bạch Tân Vũ nhìn Trần Tĩnh, liền thấy được lý tưởng của bản thân đều hiển hiện trên người anh, cậu thật tình cảm thấy vui vẻ vì Tiểu đội trưởng của mình.

Bọn họ hàn huyên tới tối khuya, lúc Trần Tĩnh sắp đi bèn do dự mà hỏi thăm: “Lần này cậu về đây, ngoại trừ tôi ra thì không gặp ai nữa à?”

Bạch Tân Vũ nói: “Ừ, không, không có thời gian, mai phải về rồi.”

“Vì cậu muốn tránh Du Phong Thành sao!?”

Bạch Tân Vũ ngăn ra, cười khan nói: “Tiểu đội trưởng, chúng ta không đề cập tới cậu ta có được hay không?”

Trần Tĩnh than nhẹ một tiếng, “Chuyện của các cậu, tôi mà nhiều lời cũng không hay cho lắm, nhưng mà hơn một năm nay nhìn bộ dạng của Phong Thành, trong lòng tôi cũng có chút khó chịu.”

Bạch Tân Vũ ngẩn người, mím môi, không biết nói cái gì.

“Sau khi Thiếu Trăn về Bắc Kinh, tôi và Phong Thành ở chung một phòng ký túc, cậu ta thường xuyên nhắc tới cậu với tôi.” Trần Tĩnh uống một chút rượu, da dẻ nộn lên như miếng thoa phấn, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, “Có đôi khi trò chuyện một chút lại không nói gì nữa, sau đó nửa đêm nằm mơ sẽ gọi tên cậu.”

Bạch Tân Vũ khó khăn nói: “Tiểu đội trưởng...”

“Tôi cũng biết tôi nói ra mấy điều này dường như có chút lo chuyện bao đồng, thế nhưng nín quá lâu, tôi luôn cảm thấy cậu không biết nhiều điều, cũng không chỉ riêng chuyện này.” Trần Tĩnh thở dài, “Mấy tháng trước Phong Thành nằm viện, hôn mê vài ngày thường xuyên mê sảng, chúng tôi đổi nhiều người đến luân phiên nghe xem, rốt cục nghe thấy cậu ta đang gọi cậu, sau khi tỉnh lại, cậu ta muốn nói với cậu đôi câu, nhưng cậu lại không nghe điện thoại, Lão Sa điều tra hồ sơ của cậu, lấy số điện thoại bàn của cậu cho cậu ta, sau đó lại nói cái này để sau tính, cậu ta cũng không nói ra đến cùng là có gọi hay không, chỉ là càng ngày càng trầm mặc. Tôi nhớ ngay cả lúc vừa mới vào bộ đội, tính cách của cậu ta cũng không trầm mặc như thế, vẫn thích nói thích cười, nhưng bây giờ một ngày cũng không hé một câu, ai cũng không biết trong lòng cậu ta đang suy nghĩ gì. Sau khi bị thương lần đó, đội phó bắt cậu ta nghỉ vài kỳ nhiệm vụ, ngay trước mặt toàn đội mắng cậu ta trong lòng còn quá nhiều tạp niệm, lên chiến trường chính là chịu chết, còn liên lụy đến người khác, kỳ thực đội phó nói rất có lý, tâm sự của Phong Thành quá nặng, từ hơn một năm trước lúc còn ở Côn Lôn, khi cậu ta chọn công đội phó xuống núi chứ không phải cậu, cậu ta vẫn chưa vượt qua nỗi đau. Nhưng là đàn ông cả mà, cũng không muốn nói ra, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được sự đau đớn của cậu ta...”

Bạch Tân Vũ siết chặt chén rượu, cắn răng nói: “Tiểu đội trưởng, tại sao cậu lại muốn nói với tôi những điều này?”

Trần Tĩnh quan sát cậu, lẩm bẩm nói: “Tại sao tôi muốn nói với cậu những thứ này à... Có lẽ là bởi vì, hơn một năm qua tôi đã chứng kiến quá nhiều tử vong, nói chết là chết, mất tích là mất tích, cuộc đời của tôi xem ra đã hoàn toàn bị thay đổi, tôi quý trọng ngày hôm nay, quý trọng người trước mắt nhiều hơn biết bao nhiêu, bởi vì không ai biết được người đó còn có thể sống đến ngày mai hay không, đối mặt với cái chết, rất nhiều thứ đều trở nên nhỏ nhặt. Tân Vũ, tôi không biết nói những lời này là có xúc phạm cậu hay không, có lẽ là do ngày hôm nay uống nhiều rồi, lời trong lòng không giữ lại được, cũng có thể là mấy thứ tạp nham ảnh hưởng từ tâm trạng của Phong Thành, tôi cũng phải xả ra ngoài một bữa, nếu không thì... khó chịu. Thực tế thì, tôi chưa bao giờ hy vọng nhiều lắm vào hai cậu, dù sao đều là đàn ông, tôi cũng không cớ vũ hai người tiếp tục, chẳng qua tôi cảm thấy, thời điểm cậu ta một mình nằm trên giường bệnh cố gắng gọi điện thoại cho cậu nhiều lần, nhưng không gọi được, vô cùng đáng thương, nếu như lần sau cậu ta lại bị thương nữa, ít nhiều thế nào cậu cũng tiếp điện thoại của cậu ta một lần đi!...”

Trái tim Bạch Tân Vũ co rút đau đớn, cậu không nghĩ đến việc đi ra ngoài cùng Trần Tĩnh ăn một bữa cơm mà vẫn phải nghe tin tức về Du Phong Thành, cậu vốn chỉ muốn tránh xa xa một chút, vì sao, vì sao con mẹ nó cậu tránh không thoát chứ!

~~~~~

Hết chương 87

Chú thích ảnh:

[1] Bánh rán hành:

[2] Street Fighter hay được biết đến với cái tên tiếng Việt là Chiến Binh Đường Phố, là một trong những loại game đối kháng nổi tiếng trên toàn thế giới với cách chiến đấu tay đôi và một chọi một, được sản xuất bởi Capcom. Street Fighter đứng thứ 2 trong 10 tựa game đối kháng được yêu thích nhất thế giới, chỉ sau Mortal Kombat (hay còn gọi là Rồng đen.)

Chúng ta có tiền chơi Nier, nhưng thằng nào cũng không bỏ được Street Fighter:]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 88

Dường như Trần Tĩnh cũng đoán được bản thân thất thủ, uống trọn một cốc nước đá mới tỉnh táo lại đôi chút, liền đứng dậy cáo biệt Bạch Tân Vũ.

Sau khi Bạch Tân Vũ đưa anh ta lên xe taxi, tự mình đi bộ về khách sạn cách quán rượu vừa rồi không xa. Đầu óc cậu có hơi lộn xộn, không biết có phải do sốt cao không, hay là do uống chút rượu, bước chân hơi loạng choạng, mấy thứ bệnh vặt này sẽ không đến mức gây ảnh hưởng gì, song cậu vẫn cảm thấy thân thể trở nên khó chịu. Không phải là cậu rời khỏi quán ngủ mới hơn một năm mà thể chất đã xuống cấp đến như vậy chứ?! Mỗi ngày cậu đều kiên trì chạy bộ, nhưng quả thực cũng không thể so sánh được với huấn luyện cường độ cao như trước kia.

Có đôi khi nghĩ về chuyện đó, có rất nhiều thứ cậu từng luôn cho rằng mình không thể làm được, thực tế thì có thể thay đổi hoàn toàn, cậu cho là mình có thể duy trì thói quen như ở trong bộ đội, thực ra cậu đang từ từ buông lỏng, cậu cho là mình nhớ kỹ tên của từng chiến hữu trong Báo Tuyết đại đội, nhưng thời gian trôi qua, có mấy cái tên không thường được nhắc đến, ngay cả khuôn mặt cũng bắt đầu không màng tượng nổi nữa, cho nên cậu vẫn luôn tin rằng sớm muộn gì cũng có một ngày khi nhớ tới Du Phong Thành, cậu có thể thản nhiên nói một câu: “Ah, con trai nhà đó hả, trước đây tôi và cậu ta cũng tốt lắm”, không hơn, cho dù bây giờ cậu vẫn chưa làm được, nhưng sớm muộn gì cậu cũng sẽ làm được, vì vậy nỗi buồn bực trong thời gian này, cậu không nên giữ trong lòng quá nhiều, cậu chỉ là... chỉ là có hơi tức giận, vì sao chuyện nên quên lại không thể quên, không muốn quên lại quên đi nhanh đến như vậy.

Bạch Tân Vũ loạng chà loạng choạng băng qua đường, đột nhiên, một chùm sáng mạnh đâm đến khiến cậu không mở mắt ra được, thân thể cậu chột bị tùm về phía sau, ngã vào một cái ôm chắc chắn, sau đó có tiếng phanh gấp, Bạch Tân Vũ neho nửa con mắt lại, nhìn chiếc xe dừng trước mặt mình không xa, cả người đỏ mồ hôi lạnh.

Tài xế hạ cửa xe xuống, chưa tỉnh hồn mà mắng to, “Con mẹ mày muốn chết đấy à?”

Bạch Tân Vũ lắc lắc đầu, cũng chẳng biết đáp lại có phải là giọng của mình hay không, “Không phải, tôi vẫn sống khỏe.”

Tài xế còn muốn nói gì nữa, mắt nhác thấy người sau lưng cậu, đột nhiên瑟瑟 mà nuốt một ngụm nước bọt, tự nhận mình xui xẻo mà lái đi.

Bạch Tân Vũ quay đầu, đối diện với một đôi mắt thâm sâu trầm tĩnh, một lúc lâu sau cậu cũng chưa phản ứng kịp, cứ瑟瑟 mà nhìn như thế.

Du Phong Thành trầm giọng nói: “May mà tôi đi theo anh, tôi đưa anh về khách sạn.”

Bạch Tân Vũ gỡ tay Du Phong Thành ra, cậu cũng lười hỏi tại sao Du Phong Thành lại xuất hiện ở chỗ này, bây giờ cậu cũng không biết chắc mình có đang nằm mơ hay không nữa.

Du Phong Thành theo sát cậu, đưa cậu qua đường cái.

Bạch Tân Vũ buồn bực nói: “Mẹ nó cậu đừng có bám tôi.”

“Nếu tôi không đi theo anh, anh lại bị xe đụng thì làm sao giờ.”

“Đụng cũng không chết.” Bạch Tân Vũ ác khí đầy bụng, cậu thật sự không muốn xuất hiện trước mặt Du Phong Thành trong bộ dạng tựa như u hồn thể này, mà mặc dù có đang xuân sắc phơi phới cũng không! Dù sao cũng không phải trong tình trạng lúc nào cũng có thể nghiêng trái ngã phải như bây giờ.

Du Phong Thành không nói gì, chỉ bám theo cậu suốt một đường.

Bạch Tân Vũ càng đi càng thấy trời đất quay cuồng, vừa đến cửa khách sạn, cảm giác muốn ngất đi rồi, chột ngồi sụp xuống đất, muốn chậm lại một chút.

Du Phong Thành cũng ngồi chồm hổm theo, vuốt đầu cậu, nhẹ giọng nói: “Tôi dẫn anh đi tiệm nhé.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, trừng con mắt bị sốt đỏ lên mà nhìn hấn: “Sao cậu lại ở chỗ này?”

“Tiểu đội trưởng ở lại Báo Tuyết đại đội đã hơn một năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng xin nghỉ, nếu có ra khỏi căn cứ cũng không đi một mình, tôi đã đoán là anh đến đây, nên bám theo.” Du Phong Thành chán nản nói: “Tôi rồi cũng không muốn gặp tôi ư?”

“Không.” Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, chống tay xuống đất đứng lên, đi vào phía trong khách sạn.

Sàn khách sạn lát đá cẩm thạch sáng bóng, hơn nữa hoa văn còn tựa như tầng tầng lớp lớp xoắn ốc, nhìn qua giống như muốn khiến người ta hôn mê luôn, Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, thân thể lung lay sắp đổ.

Du Phong Thành đỡ lấy cậu từ phía sau, thấp giọng nói: “Được rồi, tôi đưa anh về phòng, sau đó tôi đi được chưa! Anh mà cứ như vậy thì té trên đất luôn mất.”

“Không cần cậu. . .” Bạch Tân Vũ thờ khể một tiếng, muốn đẩy Du Phong Thành ra, nhưng Du Phong Thành bắt lại được cánh tay cậu, đỡ lấy hông Bạch Tân Vũ, dịu cậu lên lầu.

Lấy thẻ của Bạch Tân Vũ quẹt mở cửa phòng, Du Phong Thành đỡ cậu vào, dịu cậu nằm lên trên giường.

Trong nháy mắt đặt mình xuống giường, Bạch Tân Vũ ngay lập tức cảm thấy cơ thể đã tìm được một vị trí thích hợp, đại não choáng váng nhất thời thư thái hơn rất nhiều, cậu vui mình trong đệm nhẹ giọng rầm rì vài tiếng, rồi không động dậy nổi nữa.

Trong mơ hồ cậu nghe được Du Phong Thành gọi điện thoại, muốn thuốc gì thuốc gì đó. Sau khi gọi điện thoại xong, Du Phong Thành trằm tay lên trán cậu, cậu bốc hỏa tới mức cả người khó chịu, bàn tay khô ráo kia ôn hòa hiền hậu, quan trọng nhất là, lành lạnh, rất thoải mái, cậu kim lòng không động mà cọ cọ, buồn ngủ.

Giọng nói trầm thấp của Du Phong Thành ghé vào lỗ tai cậu, “Ngủ đi, nghỉ ngơi cho tốt.”

Bạch Tân Vũ hơi híp mắt lại, nhìn khuôn mặt lơ mơ của Du Phong Thành, trong nháy mắt tưởng như đã trải qua mấy kiếp người, cậu nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn coi lại nữa.

Đương lúc nửa tỉnh nửa mê, cậu biết có người đến tiêm, cho cậu uống thuốc, còn lau mồ hôi, thay quần áo cho cậu.

Cũng không biết đã qua bao lâu, đèn trong phòng đột nhiên bật sáng, cậu nghe được tiếng la hét ầm ĩ, cậu khó chịu hé mắt, nhìn như anh cậu đã quay lại, anh trai cậu tóm lấy cổ áo Du Phong Thành, Lý Ngọc ở bên cạnh kéo y ra, cậu há miệng, muốn nhắc anh cậu ngàn vạn lần đừng đánh nhau với Du Phong Thành, có mười anh cậu cũng không đánh lại. . . Thế nhưng đầu cậu đau quá, không phát ra được thanh âm nào cả, ký ức khi bị mất giọng hai ba tháng trước lại ùa về, cậu sợ hãi bản thân lại không nói được nữa, liều mạng kêu lên hai tiếng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Giản Tùy Anh đi qua sờ thử làn da của cậu, lông mi liền nhú lại, nói cái gì đó.

Du Phong Thành cũng bước tới, sờ đầu cậu một cái, trong mắt là chuyên chú không tài nào hình dung.

Cuối cùng Du Phong Thành vẫn đi, Giản Tùy Anh cùng Lý Ngọc ở lại chăm sóc cậu. Một đêm này Bạch Tân Vũ sốt đến không phân biệt được thời gian không gian gì nữa, lúc lại hôn mê xong tỉnh, tỉnh rồi lại ngất, cho đến khi hoàn toàn mất ý thức.

Bạch Tân Vũ mờ mắt, có chút mệt mỏi nhìn trần nhà, mặc dù đầu vẫn đau sắp nứt, nhưng đại não đã tỉnh táo hơn rất nhiều, cơ thể cũng không còn nóng như trước nữa.

“Tỉnh rồi à?”

Bạch Tân Vũ quay đầu, nhìn Lý Ngọc ngồi trên ghế salon cạnh giường, gác chéo chân quan sát cậu, cậu khăn khăn nói: “Muốn uống nước.”

Lý Ngọc đứng dậy rót cho cậu chén nước, thuận tay sờ trán cậu một cái, “Hạ sốt rồi.”

Bạch Tân Vũ uống nước xong, “Anh trai tôi đâu?”

“Tôi bảo anh ấy về ngủ rồi.” Lý Ngọc nhìn cậu, “Lúc chúng tôi đi anh còn chưa bị làm sao, lúc trở lại thế nào đã phát sốt rồi.”

“Có lẽ là do uống rượu.” Bạch Tân Vũ thờ dài, cảm giác cơ thể vô cùng nặng nề, cậu nhớ tới chuyện tối hôm qua, muốn hỏi qua chuyện Du Phong Thành xuất hiện có phải ảo giác hay không, nhưng không dám mở miệng, nhờ đâu là ảo giác thật, cậu mà hỏi ra thì chẳng phải mất mặt quá hay sao.

Không nghĩ tới Lý Ngọc cũng không cho cậu thời gian để xoắn xuýt, “Anh trai anh vì thấy thằng cha kia xuất hiện nên rất tức giận, anh tự xem thế nào đi!”

Bạch Tân Vũ ngó hẩn một cái, “Chúng tôi đụng nhau trên đường.”

Lý Ngọc nhướn mày, “Anh nói với tôi có ích lợi gì chứ?”

Bạch Tân Vũ đảo mắt, “Nói cũng phải.”

Lý Ngọc lắc đầu, “Trình chém gió xuống quá rồi đấy.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, “Không có xuống trình đâu, cho tôi suy nghĩ một chút, nhất định có thể trọng chấn hùng phong.” Thực ra cậu đụng phải Du Phong Thành trên đường cái thiệt mà, nhưng mà nói thế có trời mới tin, cậu nên cảm thấy may mắn vì mình còn chưa khỏi bệnh, đỡ được chút lửa giận của Giản Tùy Anh, nói đi nói lại giả bộ đáng thương vẫn là số dzách! Không phải, chỉ bằng nói mình sốt đến mê sảng, không biết cái gì thì hay hơn.

Bạch Tân Vũ nằm trên giường nghĩ cách đối phó với anh trai mình, nghĩ nghĩ có một chút cái bụng đã biểu tình, cậu còn trẻ thân thể khỏe mạnh, phát sốt cũng nhanh mà khỏi cũng nhanh, nhưng không ăn một bữa cơm liền đói đến khó chịu.

Nếu như bây giờ có ai mang đến một bát canh lớn, mấy xiên thịt, lại thêm một lon bia, quả thật là sáng khoái á.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, Lý Ngọc hô vọng qua cánh cửa: “Không cần quét tước.”

Một giọng nói trầm thấp vang lên bên ngoài, “Là tôi.”

Bạch Tân Vũ giật mình một cái, mắt mở thao láo, rõ ràng là giọng của Du Phong Thành.

Lý Ngọc liếc Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ cùng nhìn lại hần một cái, nhắm hai mắt lại, giả vờ ngủ. Lý Ngọc neho mắt, nhàn nhạt nói: “Không hổ là anh em.” Nói rồi đứng dậy ra mở cửa.

Bạch Tân Vũ nghe hai người đứng ở cửa nói mấy câu, Lý Ngọc nói cậu còn đang ngủ, Du Phong Thành nói nhìn cái rồi đi liền, cuối cùng giăng co một lúc lâu, Du Phong Thành vẫn vào được. Bạch Tân Vũ nhắm mắt lại vẫn có thể cảm giác được luồng gió Du Phong Thành mang vào từ bên ngoài.

Du Phong Thành ngồi bên giường, không coi mình là người ngoài mà nói với Lý Ngọc, “Cậu đi ra ngoài trước đi!”

Lý Ngọc ha hả nở nụ cười gằn, thực sự đi mất.

Trong lòng Bạch Tân Vũ chửi má nó một hồi, cậu vẫn luôn cảm thấy Lý Ngọc lúc nào cũng không quên trả thù việc hồi trước cậu cản trở hần, mặc dù không biểu hiện rõ, nhưng trực giác của cậu rất bén nhạy.

Du Phong Thành ngồi xuống bên cạnh cậu, “Đừng giả vờ, anh có ngủ hay không chẳng lẽ tôi không nhìn ra được sao.”

Bạch Tân Vũ cũng hiểu được không có tác dụng gì, liền mở mắt.

Du Phong Thành thấy cậu mở mắt liền lộ ra một nụ cười cực kỳ vui vẻ, cả người dường như cũng đều sáng lên, hần mở ra cặp lồng com tực hần mang đến, “Tôi biết anh sẽ ngủ đến giờ này, mua cho anh ăn đây, có canh thịt bò, thêm ớt, anh thích ăn mà, ngồi dậy ăn đi.”

Trong mắt Bạch Tân Vũ lóe lên một tia kinh ngạc, thực sự là ăn cái gì mà ăn cái gì?

Du Phong Thành đỡ cậu, “Ăn cay đồ mồ hôi, mau ăn đi.”

Bạch Tân Vũ nhìn hần một cái, bình tĩnh nói, “Cậu đi về trước đi.”

Du Phong Thành giật mình, miễn cưỡng cười gượng, “Nhìn anh ăn xong tôi đi liền mà.” Nói xong lại bổ sung: “Tôi ở ngay tầng dưới thôi.”

“Cậu về đi, bị anh trai tôi nhìn thấy thì không xong đâu.”

Ánh mắt Du Phong Thành có vài phần âm trầm, “Có cái gì không xong? Anh trai anh quản có rộng quá không?”

“Ồ, anh trai tôi quản rộng cũng vì anh ấy là anh tôi, không liên quan đến cậu.”

Du Phong Thành bị chẹn họng đến buồn bực, nhìn không được cười nhẹ, “Đến dùng com đi.” Hần nhét đĩa vào trong tay Bạch Tân Vũ, đưa hộp com đến trước mặt cậu.

Bạch Tân Vũ nhìn thoáng qua canh nóng còn đang bốc hơi, vừa nhìn phối liệu cậu đã biết đó đều là những món cậu thích ăn nhất mỗi khi chạy ra ngoài chơi lúc trước, ở bộ đội lâu rồi, lượng com ăn vào quá lớn, cũng không còn cách nào đòi hỏi bữa chính phải có thức ăn ngon, chỉ thích có thêm nhiều hương thịt, bát lớn no bụng, có thể ăn một lần thoải mái, thành phố này chứa đựng rất nhiều kỷ niệm của bọn họ, cậu chưa quên, Du Phong Thành cũng chưa có quên.

Chỉ là cái gì rồi cũng thay đổi, ai cũng từng nghĩ sẽ quay lại nữa.

Bạch Tân Vũ nhận lấy canh, để trên tủ đầu giường, yên lặng nhìn Du Phong Thành, nhàn nhạt nói: “Cứ tiếp tục như thế này cũng không phải biện pháp, chúng ta nói chuyện đi!”

Du Phong Thành ngẩn ra, ánh mắt có chút cự nự, “Mọi chuyện cứ chờ anh khỏe lại đã rồi nói sau.”

“Không, ngay bây giờ đi!” Bạch Tân Vũ ho nhẹ hai tiếng, “Du Phong Thành, tôi không biết cậu làm những thứ này là có ý gì, giờ cậu không nhận ra ư, chúng ta chia tay lâu như vậy rồi, tôi đã nhìn về phía trước, cậu cũng nhìn về phía trước đi!”

Thân thể Du Phong Thành run rẩy, hần nắm lấy tay Bạch Tân Vũ, đặt lên môi mình, thấp giọng nói, “Cho tới bây giờ tôi cũng không chấp nhận chúng ta đã chia tay.”

“Tôi không cần cậu chấp nhận.” Bạch Tân Vũ hất tay hần ra, “Đã bao nhiêu người rồi, tôi đá cậu mà còn cần cậu chấp nhận? Du Phong Thành, vì sao đến bây giờ cậu còn chưa tỉnh ra? Người trong lòng cậu rốt cuộc là ai, tôi còn rõ hơn cậu, đừng tới trêu chọc tôi nữa, hai chúng ta đã kết thúc ở núi Côn Lôn rồi, hơn một năm nay cậu cứ lồi lõm kéo kéo, tôi nhìn thật sự con mẹ nó phiền chết đi được.”

Trái tim Du Phong Thành đau đớn một hồi, nét mặt lại vẫn cứ bình tĩnh như cũ, hần im lặng nhìn Bạch Tân Vũ, “Người trong lòng tôi là ai, anh còn rõ hơn tôi ư? Trong tâm của tôi chính là anh, cho dù trong thời điểm tôi không minh bạch được tình cảm của mình với đội phó, trong tâm tôi đã sớm có anh, tôi mang anh vào Báo Tuyết đại đội, tôi xử lý chuyện lăng nhăng với ả đàn bà đó cho anh, tôi không cho bất cứ ai đụng đến anh, những việc này còn cần giải thích sao? Anh nói tôi chưa tỉnh ra nổi, nhưng tôi biết lúc nào tôi cũng rất tỉnh táo, tôi tỉnh táo biết rằng tôi muốn anh. Bạch Tân Vũ, anh nên hiểu tôi

chứ, tôi không bao giờ hời hợt với những việc mình đã nhận thức rõ, bây giờ anh chưa thể tin tôi, không liên quan, chúng ta cứ từ từ là được, tôi sẽ không để anh cùng một chỗ với người khác, tôi nhất định sẽ đoạt anh trở về, giờ không phải bạn giurong, cũng không chỉ là yêu đương, tôi muốn cùng anh sống hết một đời.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Chương 89

Đáy lòng Bạch Tân Vũ quặn lại, run rẩy nói: “Nói vậy, làm sao tôi sống cùng đàn ông đến hết đời được, về sau ông đây còn muốn kết hôn sinh con.”

Du Phong Thành không chút do dự nói: “Anh sẽ không làm thế, anh thích tôi, anh sẽ không ở chung một chỗ với người khác.”

“Con mẹ nó cậu lấy cái loại tự tin đó từ đâu ra thế.”

“Những gì hai chúng ta đã trải qua, là những việc mà cả đời này anh sẽ không thể làm với ai khác, Tân Vũ, anh quên mất tôi rồi sao?”

Bạch Tân Vũ há hốc mồm, cuối cùng vẫn cắn răng nói: “Tôi đã quên cậu rồi, chỉ cần cậu không trở lại quấy rầy tôi nữa, nói không chừng tôi sẽ sớm làm cha cũng nên.”

Du Phong Thành nắm lấy cằm cậu, “Tôi sẽ không để anh cứ như vậy tách khỏi tôi đâu, rất nhanh thôi tôi sẽ trở lại Bắc Kinh, chờ tôi một chút, anh muốn cái gì tôi cũng cho anh hết, anh muốn đôi mắt tôi chỉ nhìn có một mình anh, trong mắt tôi cũng chỉ có một mình anh thôi. Tân Vũ, cho tôi một cơ hội đi! Tôi chỉ muốn một cơ hội thôi!”

Bạch Tân Vũ đẩy tay hắn ra, “Du Phong Thành, tôi là kiểu người không những yêu bản thân mà lòng dạ lại còn hẹp hòi, khi đó cậu phụ tôi, chẳng khác gì đâm vào mặt tôi một cái, giờ lại xoay đầu lại cầu xin tôi, tôi chỉ có thể nói với cậu là muộn rồi. Tôi đối với chuyện này từ đầu tới cuối chỉ có một thái độ duy nhất, chia tay là chia tay, Bạch Tân Vũ tôi chưa bao giờ ăn đồ thừa, cậu cũng đừng lãng phí thời gian, cũng đừng tới làm phiền tôi nữa, giờ tôi bận rộn cả núi việc, tôi không muốn lãng phí thêm một phút giây nào với cậu nữa cả.”

Du Phong Thành nhìn xoáy vào cậu, ánh mắt buồn rười rượi, đôi môi khẽ run rẩy, dường như một giây kế tiếp sẽ nhào đến.

Bạch Tân Vũ cúi đầu xuống, “Cậu nhanh đi đi, tôi không muốn khiến anh mình hiểu lầm.”

“Tôi nhìn anh ăn cơm xong đã.”

Bạch Tân Vũ cả giận nói: “Tôi nhìn thấy cậu ăn không ngon!”

Du Phong Thành nhỏ giọng: “Vậy anh nhắm mắt lại ăn đi.”

“Con mẹ nó cậu có bị...” Bạch Tân Vũ còn chưa nói xong, cửa phòng đột nhiên bị xô ra, trong lòng cậu khảm trương một trận, mắt mở trừng trừng nhìn Giản Tùy Anh vọt vào.

Giản Tùy Anh vừa thấy hai người bọn họ, con tức dùng một cái mà phụt lên tận óc, y xông lên định đập Du Phong Thành, Lý Ngọc rất nhanh đã cản y lại, Giản Tùy Anh mắng, “Con mẹ nó sao cậu lại tới đây, bám dai như đĩa!”

Du Phong Thành bình tĩnh liếc y một cái, “Đưa cơm.”

“Tôi có thể để thằng em mình chết đói chắc, mẹ nó ai cần cậu đưa cơm, cậu còn biết xấu hổ hay không, da mặt dày!”

Du Phong Thành vẫn tỉnh như ruid đáp lại: “Theo đuổi bà xã thì cần thể diện làm chi.”

Giản Tùy Anh tức hấn đến trợn trắng mắt rồi, “Tôi, tôi sẽ cho cậu của cậu biết!”

“Ồ, anh cứ nói đi! Chẳng liên quan, tiện thể tôi cho anh số điện thoại của cha mẹ tôi nè.”

Giản Tùy Anh trợn mắt, “Con mẹ nó mày...nhà họ Du cứ để mặc cho mày làm loạn như thế?”

Du Phong Thành gạt đầu, “Bọn họ mặc kệ tôi rồi.”

“Thế thì để tao quản!” Giản Tùy Anh bị chọc tức thật rồi, một cánh tay vung lên muốn nện.

Lý Ngọc vươn tay kéo y lại, “Được rồi được rồi, anh không đánh lại hắn đâu.”

Giản Tùy Anh trừng mắt với Lý Ngọc, “Cậu thì sao?”

Lý Ngọc nhàn nhạt nói: “Tôi không muốn thử.”

Du Phong Thành nói: “Đừng ngại, tôi không đánh trả đâu.”

Giản Tùy Anh âm hiểm cười: “Cái này là mày nói đấy nhé, hôm nay tao thay cha mẹ mày giáo dục mày một chút...”

“Anh!” Bạch Tân Vũ kêu lên: “Anh, đừng lộn xộn nữa, em bảo cậu ta đi rồi mà.”

“Vậy tại sao nó còn chưa đi?”

Bạch Tân Vũ nhìn về phía Du Phong Thành: “Cậu có thể để cho tôi yên ổn ăn một bữa cơm, đường bệnh có được không?”

Du Phong Thành im lặng một chút, “Chừng nào anh trở về Bắc Kinh.”

“Cậu đừng hỏi, tôi cũng sẽ không nói cho cậu.”

“Được rồi, chúng ta gặp lại ở Bắc Kinh.”

Giản Tùy Anh cá giận nói: “Gặp gặp cái rắm, em trai tao không phải gay, mày đừng tưởng nó có chút gì đó với mày lúc ở trong bộ đội thì cứ quần quít lấy nó không thả, ai mà cũng như mày thì nó đã cưới không biết bao nhiêu con vợ rồi, đều là đàn ông, mày giống người một chút đi!...”

Du Phong Thành nói: “Mấy chuyện trước kia của anh ấy không tính, nhưng với tôi thì là thật.”

Bạch Tân Vũ lạnh lùng nói: “Du Phong Thành, cậu biến con mẹ nó đi được rồi đấy!”

Du Phong Thành vỗ vỗ đầu cậu, “Chờ tôi trở về.” Nói xong liếc Giản Tùy Anh, đứng dậy đi mất.

Giản Tùy Anh hung tợn nhìn Bạch Tân Vũ, “Xảy ra chuyện gì?”

Trái tim Bạch Tân Vũ vẫn đang đập thình thịch kinh hoàng, nửa ngày chưa tỉnh hồn lại, cậu cố gắng thản nhiên nói: “Em cũng không biết sao cậu ta tìm được em nữa.”

“Chú mày không biết? Mày với nó va vào nhau trên đường cái, sau đó nó bám mày về khách sạn?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, tuy gắng gượng giải thích nửa cũng vô nghĩa, nhưng đây là sự thật.

Giản Tùy Anh tức đến nổi gơ tay muốn đánh cậu, nhưng rồi nhắm chặt mắt lại, bàn tay đang hạ xuống lại không đánh tới, Giản Tùy Anh đập giường đến ruyện một cái, lạnh lùng nói: “Mày cho anh một câu, mày có thật sự đúng như thế không, mày không muốn dây vào thằng cha đó nữa, là nó cứ quần lấy mày phải không?”

Bạch Tân Vũ đáp: “Đúng.” Trong lòng cậu dâng lên một nỗi cay đắng, không rõ là vì sao.

Giản Tùy Anh rút điện thoại di động ra, “Anh mày đi tìm Hoắc Kiều, vừa lúc cả bọn đang ở Tân Cương, đem chuyện này giải thích rõ mười mươi.”

Bạch Tân Vũ than thở, “Anh, anh ta biết mà.”

“Chú mày nói cái gì?”

“Hoắc Kiều biết, anh tìm anh ta cũng vô dụng thôi, Du Phong Thành nói thiệt đó, cả nhà bọn họ đều biết hết....Anh, anh đừng xía vào chuyện này, từ từ cái gì cũng sẽ nhạt đi thôi.”

“Mày rời khỏi quân ngũ hơn một năm rồi, mà thằng đó quên mày chắc?”

“Em quên, sớm muộn gì cậu ta cũng phải quên.” Bạch Tân Vũ nhìn Giản Tùy Anh, “Anh, chuyện của em thì để em tự giải quyết đi!”

Giản Tùy Anh ngẩn người, cánh tay thông xuống, đôi khi y vẫn cứ quên, Bạch Tân Vũ đã không phải thằng em trai cái gì cũng cần y nhưng tay vào nữa, cậu đã lớn lên thành một người đàn ông có trách nhiệm, có thể tự giải quyết vấn đề của mình rồi. Giản Tùy Anh cất điện thoại, “Mau xong cơm nước đi, chúng ta đổi khách sạn.”

Bạch Tân Vũ nâng bát canh kia lên, đã hơi nguội một chút, nhưng vẫn như cũ thơm ngọt vô cùng, cậu lấy thìa múc một muỗng lớn, mùi hương quen thuộc kia khiến cho cậu nháy mắt cảm thấy vành mắt mình nóng lên, ngon quá, hoàn toàn vẫn là mùi vị trong ký ức, nếu như là buổi tối mùa hè, hẹn một đám chiến hữu, quây quần bên một cái bàn ngoài quán cơm, gọi mấy xâu đồ nướng, thêm chút bia lạnh, vừa nói vừa cười ồn ã đến nửa đêm, thì ngày hôm đó sẽ thoải mái đến mức nào.

Du Phong Thành nói đúng, những chuyện bọn họ đã trải qua, là những chuyện họ không thể làm với bất cứ ai khác, đời này cậu cũng sẽ không bao giờ yêu một tình yêu khác cốt ghi tâm như vậy nữa, cũng sẽ chẳng có một ai ngoài Du Phong Thành có thể khiến cậu ngộp trong ái tình cùng tình đồng đội

sống chết không rời, tuy hai mà một, cậu không thể, cũng không có đủ dũng khí để đỡ đạn cho bất cứ người nào khác, cậu cũng không thể thích bất cứ ai như cậu thích Du Phong Thành vậy.

Cậu cứ ăn, sắc dầu ớt ho khan không ngừng, vành mắt đều đỏ lên, tầm mắt có hơi mờ đi.

Giản Tùy Anh cau mày nói: “Bị sốt mà còn ăn cay.”

Bạch Tân Vũ cười: “Cay tốt mà, đồ mồ hôi...”

Giản Tùy Anh nhìn cậu, thờ dãi, đi tới sờ đầu cậu một cái, “Anh đã nói với chú chưa? Chú nói xạo trước mặt anh, thật ra chưa bao giờ trót lọt hết, anh mà tin chú, đó nhất định là bởi vì tạm thời anh không muốn vạch trần chú thôi.”

Bạch Tân Vũ ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn Giản Tùy Anh.

Giản Tùy Anh vỗ vỗ mặt cậu, “Mấy mảnh này của chú mày cũng chỉ dùng để gạt đi cà.”

Bạch Tân Vũ buông hộp giữ ấm xuống, ôm lấy hông Giản Tùy Anh cọ cọ, nhẹ giọng nói: “Anh, đã như vậy rồi mà anh vẫn quan tâm đến em, thực sự như là anh ruột của em á.”

Giản Tùy Anh hừ lạnh nói: “Cũng đâu phải anh ruột.”

Bạch Tân Vũ nghỉ ngơi một ngày, hôm sau ba người trở về Bắc Kinh.

Dự án xương dẹt của bọn họ về tổng thể thì rất vẹn toàn, bước tiếp theo chính là ra giá cùng bàn bạc phương thức hợp tác, sau đó chắc chắn lại phải chạy đến Urunchi, cơ mà Giản Tùy Anh cũng sẽ không để cho Bạch Tân Vũ đi, Bạch Tân Vũ cũng không muốn đi.

Kỳ thi đại học toàn quốc kết thúc trong cái nóng hừng hực của mùa hè, mấy ngày này Bạch Tân Vũ vẫn luôn liên lạc với Phùng Đông Nguyên, Phùng Đông Nguyên thi xong một cái, điện thoại của cậu đã gọi tới, khẩn trương hỏi han tình hình, không nghĩ đến Phùng Đông Nguyên lại vô cùng lãnh đạm, nói là cảm giác không tệ lắm, nhưng trong giọng nói lại không che giấu được vui sướng, cho cậu biết rằng nhất định Phùng Đông Nguyên làm bài rất tốt.

Bạch Tân Vũ cảm giác trong lòng mình nhẹ đi một gánh nặng, lại hỏi tiếp: “Vậy trong khoảng thời gian này cậu định làm gì?”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Em không chịu được cảnh rồi rãnh, tính ra ngoài thị trấn làm thêm. Kiếm chút tiền với các loại thành tích, điền nguyện vọng.”

“Cậu làm thêm trên thị trấn thì kiếm được bao tiền chứ?”

“Chỗ này nhiều nhà máy, xem giờ công, một ngày chắc xấp xỉ được sáu mươi bảy mươi đấy!”

Bạch Tân Vũ nghe xong tí phun máu, “Được rồi, cậu đến Bắc Kinh đi! Chỗ anh trai tôi đang cần thực tập sinh, hai ngàn hai một tháng, bao bữa sáng bữa trưa.”

Phùng Đông Nguyên ngại ngùng nói: “Cứ làm phiền anh suốt...”

“Nói cái gì phiền hay là không phiền, tôi vốn định sắp xếp cho cậu thực tập ở chỗ anh tôi khi cậu đi học, cậu mà téch chỗ khác làm là chỉ có bán sức thôi, đi thực tập ở công ty có thể học được nhiều thứ đông tây, đổi lại cũng coi như báo đáp rồi còn gì, cậu nói xem có đúng hay không?”

Phùng Đông Nguyên “ừm” một cái.

“Cậu cứ đến đi, còn ở thì vẫn ở chỗ đó, chờ lúc cậu vào học thì dọn qua ký túc xá.”

Phùng Đông Nguyên nhỏ giọng nói: “Tân Vũ, em cũng không biết làm sao để cảm ơn anh nữa, sau khi em giải ngũ, anh lúc nào cũng chiều cố em...”

“Được rồi được rồi, tôi không thích nghe mấy cái này đâu.” Bạch Tân Vũ cười nói: “Lúc tôi ở bộ đội, là cậu chiều cố tôi suốt, nếu không... ngay cả quần áo tôi cũng không giặt nổi, nhanh đến đây, tôi khao cậu bữa cơm thật ngon, chúc mừng cậu kết thúc kỳ thi vào đại học.”

“Được!”

Hai ngày sau, Phùng Đông Nguyên ngồi xe máy tiếng liền đến Bắc Kinh, Bạch Tân Vũ dẫn cậu ta đến chỗ Giản Tùy Anh báo cáo. Công ty của anh trai cậu giờ đang tiến hành đồng thời rất nhiều sự án, nhân lực quả thực không đủ, cần mấy người để sai vặt linh tinh, Phùng Đông Nguyên vừa bước vào phòng làm việc, đã bị bầu không khí vừa bận rộn vừa chuyên nghiệp này lấy nhiễm, đôi mắt sáng rực lên.

Bạch Tân Vũ vô cùng tin tưởng năng lực làm việc của Phùng Đông Nguyên, tuy cậu ta mới vào chưa biết cái gì, nhưng học hỏi nhanh, thông minh lại còn chăm chỉ, nói không chừng sau này sẽ trở thành cán bộ nòng cốt của công ty, nhất cử lưỡng tiện.

Suốt cả kỳ nghỉ hè, hầu như không ngày nào Bạch Tân Vũ ngừng bận rộn, cậu tham gia vào rất nhiều dự án, khiến cho thời gian của bản thân đều ngập úng trong công tác, cậu không đi hẹn hò, cũng không có sinh hoạt giải trí gì, bởi vì đã từng quá dư thừa tinh lực, bình thường đều tăng ca rất khuya, tập trung cứ như cái máy, rất nhiều lần ngay cả Giản Tùy Anh cũng nhìn hết nổi, xách cậu ra ngoài chơi một chút, nghỉ ngơi vài ngày, cậu liền cười hỏi ngược lại “Đi

ra ngoài với ai cơ?”*, chen cho Giản Tuy Anh nói không ra lời.

*Nó đang đá xoáy anh nó đại trai quên em nó đấy.

Châm chậm, Bạch Tân Vũ tiếp quản không ít công tác quan trọng của công ty, trọng trách trên vai Giản Tuy Anh và Lý Ngọc nhẹ đi không ít, hai người đó thường xuyên bay ra nước ngoài nghỉ phép, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua hạnh phúc lại ngọt ngào, Bạch Tân Vũ nhìn hai người họ tự tại như thế, trong lòng vừa ao ước vừa vui mừng, ban đầu khi vào bộ đội, cậu vốn hy vọng có thể san sẻ đỡ cho anh trai mình, giờ cậu đã làm được rồi.

Nguyên vọng của Phùng Đông Nguyên là ngành báo chí, đường đường chọn trường đại học ở Bắc Kinh, cuối cùng quả nhiên đổ vào một trường danh giả bằng thành tích nổi trội của mình.

Bạch Tân Vũ sướng đến phát rồ luôn, thu xếp ăn mừng với Phùng Đông Nguyên. Đầu tiên hai người làm một trận rượu ở Bắc Kinh, rồi lên kế hoạch gọi Yến Thiệu Trần, đi ra ngoại ô vui chơi hai ngày.

Đang cực kỳ sung sướng bàn chuyện sẽ đi chơi ở đâu, Bạch Tân Vũ nhận được một cuộc gọi lạ, cậu là dân làm ăn có nhiều chuyện, không chút suy nghĩ đã nhận điện thoại.

“Tân Vũ, tôi đã trở về.” Giọng nói của Du Phong Thành vang lên trong điện thoại, đong đầy một nỗi khát vọng khôn tả.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 90

Nhất thời Bạch Tân Vũ ngây ngẩn cả người. Cậu đã chặn số điện thoại của Du Phong Thành, nhưng nếu Du Phong Thành muốn tìm cậu, dù sao vẫn có biện pháp.

Du Phong Thành nói tiếp: “Ngày mai tôi đến công ty tìm anh, tôi mang về rất nhiều đặc sản cho anh đấy.”

“Đừng đến.” Bạch Tân Vũ cau mày: “Cậu còn muốn làm gì nữa?”

“Tôi sẽ tới Bắc Kinh sớm thôi, anh nói tôi muốn làm gì?” Du Phong Thành khẽ cười: “Thực sự muốn xuất hiện trước mặt anh ngay lập tức.”

“Con mẹ nó tôi không muốn gặp cậu, thỉnh lực của cậu có vấn đề đấy à!” Bạch Tân Vũ gầm nhẹ một tiếng, sau khi cậu rống lên, lại nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Phùng Đông Nguyên, hối hận ngay tắp lự, ngón tay trượt qua, cúp điện thoại.

Phùng Đông Nguyên chớp mắt, cậu ta nghe được đầu bên kia điện thoại là đàn ông, nhưng không nhận ra là ai, “Tân Vũ, không sao chứ?”

Bạch Tân Vũ đáp: “Không có chuyện gì.”

Phùng Đông Nguyên muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không hỏi cái gì nữa.

Bạch Tân Vũ im lặng nhìn bản đồ khu du lịch, nín một bụng phần uất, rất muốn xả hết ra với người anh em tốt nhất của mình, nhưng không thể. Phùng Đông Nguyên không biết khúc mắc giữa cậu và Du Phong Thành, nếu có nói ra, thì cũng có làm được gì đâu, không ai giúp được cậu.

Phùng Đông Nguyên cầm lấy tay Bạch Tân Vũ nhẹ nhàng lắc lắc, vô cùng hòa nhã nói: “Anh có gì muốn tâm sự cùng em không?”

Trong tâm Bạch Tân Vũ nóng lên, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, “Tôi thấy hay là chúng ta đi Thanh Đảo đi...”

Bạch Tân Vũ bàn bạc xong xuôi với Phùng Đông Nguyên, trở về nhà với cha mẹ.

Vừa mới vào lầu dưới, cậu phát hiện có một chiếc xe việt dã mang biển Hà Bắc đậu ở trong sân, trong nhà thường xuyên có người thăm viếng, cậu cũng không để tâm lắm, sau khi vào phòng, lại thấy Du Phong Thành đang nhàn nhã uống trà trên ghế salon nhà mình.

Bạch Tân Vũ nhác thấy Du Phong Thành, tròn mắt trừng muốn lòi ra ngoài luôn.

Đầu của Lý Ủy Chi nhô ra từ trong phòng bếp, vui vẻ nói: “Tân Vũ về rồi, chiến hữu của con tới thăm con đó.”

Bạch Tân Vũ thích thích chạy vào, “Du Phong Thành? Cậu...sao cậu lại ở chỗ này?”

Du Phong Thành ngẩng đầu hướng phía cậu cười tóa nắng, “Tôi mang theo nhiều đặc sản cho anh lắm, nếu mang đến công ty thì lại mất công tha về nhiều lần, tôi nghĩ không bằng mang đến nhà anh luôn. Di à, trà này ngon quá, mua ở tiệm nào đấy ạ?”

Lý Úy Chi mặt mày sáng rỡ, “Là đi tự làm đấy con.”

Bạch Tân Vũ quay lưng về phía mẹ mình, dứ dứ nắm đấm về phía Du Phong Thành, dùng khẩu hình nói: “Nhanh đi đi.”

Du Phong Thành giả vờ như không phát hiện, “Mấy cái này đều là đồ anh thích ăn đấy, bọn Trần Tĩnh nghe nói tôi muốn mang về cho anh, sắp cho tôi đây một bao hành lý luôn.”

Lý Úy Chi bung giò trái cây đi ra, “Tân Vũ, con đừng đứng vậy chứ, hảo hảo tâm sự với chiến hữu đi.”

Bạch Tân Vũ cười gượng hai tiếng, ngồi xuống bên cạnh Du Phong Thành.

Lý Úy Chi cười híp mắt mà nhìn Du Phong Thành, “Tiểu Du, khai giảng xong con phải đi học ở trường quân đội, như con cứ hết làm binh rồi lại đi học, có phải rất nặng hay không?”

Du Phong Thành cười cười, “Không tính là nặng lắm đâu ạ.”

Lý Úy Chi lại hỏi thăm chút chuyện của bọn họ ở bộ đội, Bạch Tân Vũ đứng ngồi không yên, cuối cùng không nhịn được nói: “Mẹ, mẹ nói với dì Vương một tiếng, tối nay con không ăn ở nhà, con dẫn chiến hữu ra ngoài ăn.”

Lý Úy Chi cau mày nói: “Tội gì mà không ăn luôn ở nhà đi, cậu ấy cũng tới đây rồi, bên ngoài có gì tốt, trong nhà cái gì cũng có.” Bà cười rồi nói với Du Phong Thành, “Tiểu Du, có muốn ăn ở nhà không con?”

Du Phong Thành lập tức đáp: “Được ạ, cảm ơn dì.”

Lý Úy Chi đứng lên, “Vậy hai đứa nói chuyện đi, mẹ đi vào giúp dì Vương.”

Lý Úy Chi đi rồi, Bạch Tân Vũ trừng mắt, thấp giọng nói: “Cậu tới tìm tôi có việc gì?”

Du Phong Thành hást nhẹ cảm về phía đồng hành lý ở cửa, “Mang đặc sản cho anh đó.”

“Thối lắm, ai cho cậu tùy tiện đến nhà tôi.”

Du Phong Thành nhấp một ngụm trà, lại cười nói: “Đến gặp mẹ vợ tương lai.”

Bạch Tân Vũ một tay nín lấy cổ áo hần, “Cậu giữ lại chút mặt mũi có được không?”

Du Phong Thành chộp lấy tay cậu, có chút hoài niệm nói: “Khi hai chúng ta mới quen biết, bình thường anh cũng nói với tôi mấy lời này, kết quả như thế nào ấy nhỉ?”

Kết quả cái con người này hoàn toàn không biết thẹn là gì ráo, Bạch Tân Vũ nghĩ. Cậu đẩy Du Phong Thành ra, “Nhân lúc mẹ tôi không có ở đây, cậu nhanh đi đi, tôi không muốn âm ỉ khó coi đâu.”

Du Phong Thành rất chi là bình tĩnh, “Dì giữ tôi lại ăn bữa tối mà.”

“Cậu...” Bạch Tân Vũ hận không thể ịn một dấu giày lớn trên mặt hần luôn.

Du Phong Thành cười nói: “Anh không muốn hỏi chút tình huống của Trần Tĩnh sao?”

Bạch Tân Vũ đề lại hỏa khí: “Bọn họ thế nào rồi?”

“Đều tốt vô cùng, để tôi nói cho anh một tin vui, hai tháng nữa Trần Tĩnh cũng nghỉ phép thăm người thân, nói tới lúc đó sẽ đến gặp chúng ta một chút.”

“Ah...”

Du Phong Thành kéo cổ tay cậu khiến cậu phải ngồi xuống, “Trước tiên cứ coi tôi là chiến hữu đi! Với anh chuyện này cũng khó lắm sao?”

Sắc mặt Bạch Tân Vũ âm u, không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào. Đôi khi cậu có cảm giác mình sợ Du Phong Thành, loại sợ hãi này không phải nỗi sợ trước cái mạnh từ khi mới quen nhau, cậu đơn thuần chỉ là sợ nhìn thấy Du Phong Thành, sợ nghe thấy giọng nói của người này, bởi vì lúc đó trái tim cậu thật vất vả mới khiến nó bình tĩnh một chút, lại bị khuấy đảo đến hỗn loạn. Mỗi lần cậu muốn đem hết thấy những thứ bản thân đã trải qua vùi vào công việc, Du Phong Thành lại thỉnh thoảng xuất hiện, nhắc nhở cậu, trong lòng cậu vẫn còn một khối nghẹn ứ đã lâu, không làm sao có thể khơi thông, chỉ cần vừa nghĩ tới khối ứ nghẹn đó, lồng ngực lại khó chịu, khó có thể hô hấp. Đã một năm rưỡi, cậu luôn cho rằng thời gian đủ dài, vậy mà cậu vẫn chưa thể coi Du Phong Thành như rác rưởi. Cậu cũng nghĩ không thông, trước nay cậu đối bạn gái như thay áo, cho đến bây giờ cũng chưa thực sự đặt ai trong lòng, “chung tình” – mấy từ này đối với cậu rõ ràng thật xa vời, tại sao cậu phải nhớ mãi không quên một gã đàn ông? Cậu trúng độc rồi có phải hay không?

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, “Cậu nói là chiến hữu, cậu muốn là chiến hữu như thế nào?”

Du Phong Thành hỏi ngược lại: “Anh muốn như thế nào?”

“Khi gặp mặt anh em tôi sẽ gọi cậu, bình thường đừng nên xuất hiện trước mặt tôi.”

Du Phong Thành nhìn xoáy vào cậu một lúc, đột nhiên nín lấy cổ áo cậu, nghiêng người áp qua, dùng sức ngăn chặn môi cậu.

Bạch Tân Vũ cả kinh, đây đang là phòng khách nhà cậu đó! Cậu nâng tay định đánh, nhưng Du Phong Thành đã kiềm chặt tay cậu, môi mỏng dùng sức mút lấy bờ môi cậu, đầu lưỡi liếm qua răng cậu, cuối cùng quỳen chặt lấy đầu lưỡi cậu, bốn cánh môi kịch liệt không có lối thoát mà áp vào nhau, cọ xát nảy ra hoa lửa mãnh liệt.

Bạch Tân Vũ không dám làm ra động tĩnh quá lớn, tay còn lại không chút lưu tình mà thụi một quyền vào bụng Du Phong Thành.

Du Phong Thành đau, rên lên một tiếng, không thể không buông cậu ra, Bạch Tân Vũ vừa tàn nhẫn đập hấn một cái vừa thấp giọng nói: “Con mẹ nó cậu muốn chết phải không?” Cậu liếc qua phòng bếp, hoàn hảo không ai đi ra từ bên trong.

Du Phong Thành cười cười, nhẹ liếm khoe miệng một cái, “Mùi vị của anh vẫn như vậy, tôi nhưng nhớ đã lâu.”

Khuôn mặt Bạch Tân Vũ đỏ bừng vì ghen, thiết tình đã bị chọc tức bởi sự không biết xấu hổ của Du Phong Thành.

Du Phong Thành tưởng lại nụ hôn kia, “Hơn một năm nay, anh có vui vẻ với người khác không?”

Bạch Tân Vũ lớn tiếng: “Nhảm nhí, ra khỏi quân đội, tôi còn phải làm hòa thượng chắc.”

Ánh mắt Du Phong Thành tối sầm, “Sau khi tôi trở về, anh chỉ có thể cùng tôi.”

“Có cái đầu cậu ý, cậu là cái thá gì.”

Du Phong Thành vuốt ve gò má cậu, “Tôi sẽ trông coi anh.”

Bạch Tân Vũ đẩy tay hấn ra, “Cút ra khỏi nhà tôi.”

Lòng bàn tay của Du Phong Thành lướt qua môi cậu, tựa như chưa thỏa mãn, “Không, tôi muốn ăn tối.”

“Ăn cái con mẹ...”

“Tân Vũ.” Lý Úy Chi nghiêng người ra từ trong phòng bếp, “Chiến hữu của con có ăn được cay không?”

Bạch Tân Vũ sợ đến nổi lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại.

Du Phong Thành cười: “Đi à, con thể nào cũng được.”

“Các con đừng ngồi mãi trên ghế salon, ngọt nhạt lắm, Tân Vũ con mau đưa chiến hữu thăm nhà đi, ra sân sau xem rau di Vương trồng cũng được, còn có cá chép nhà chúng ta nuôi nữa.”

Bạch Tân Vũ kéo Du Phong Thành lên, “Đi.”

Cậu dẫn Du Phong Thành đến sân sau, chỗ này không có ai, rốt cục cậu cũng có thể nói chuyện thoải mái, “Cơm nước xong cậu nhanh đi đi, đừng cầm rề ở nhà tôi nữa.”

Du Phong Thành quan sát đàn cá chép bơi qua bơi lại trong cái ao nhỏ, “Buổi tối không muốn cùng tôi ra ngoài uống một ly sao?”

“Không đi.”

“Bao giờ hẹn Phùng Đông Nguyên cho tôi gặp cậu ta chút, à, còn có Yến Thiếu Trăn.” Nhắc tới Yến Thiếu Trăn, ánh mắt hấn tối đi, “Hai người bọn anh, không có gì chứ!?”

Bạch Tân Vũ cười nhạt, “Chả liên quan gì đến cậu! Quan hệ của tôi với Yến Thiếu Trăn vô cùng tốt, trong lòng cậu ta không có một người “cậu”, chỉ riêng điểm này đã ăn đứt cậu rồi.”

Nhân thân Du Phong Thành tối sầm lại, “Trong lòng tôi chỉ có anh, vì sao anh vẫn không muốn tin? Tôi đã từng không xác định rõ ràng cảm tình của mình dành cho đội phó, nhưng từ sau khi anh xuất hiện, tất cả đã thay đổi, bây giờ tôi nhưng là rất tỉnh táo, Tân Vũ, anh không thể tin tôi một lần ư?”

Bạch Tân Vũ nhíu mày thật sâu, “Cậu bảo tôi tin cậu? Du Phong Thành, đối lại là cậu, cậu có tin tôi hay không? Tôi dựa vào cái gì mà tin cậu, tôi không muốn cuộc sống sau này lúc nào cũng đoán mò xem đến cùng trong lòng cậu đúng là chỉ có tôi hay không, đối với đội phó có thật sự chỉ là tình cảm giả định hay không, một tháng đàn ông như tôi mà cứ suốt ngày nghi cái nọ ngờ cái kia, còn làm được trò chống gì nữa, trước lúc tôi đánh lộn với cậu lần đó, tôi đã trải qua cuộc sống như thế đấy, khoảng thời gian đó tôi còn thấy chán ghét chính bản thân mình, tôi không muốn quay về cái dạng đó nữa.”

Du Phong Thành thấy buồng tim của mình bị một bàn tay vô hình néo lấy, hấn cố nén cảm giác đau đớn đến hít thở không thông này, nhẹ giọng: “Tôi phải làm gì anh mới tin?”

Bạch Tân Vũ cười một cái mỉa mai, “Lời này tôi cho rằng cả đời này tôi cũng sẽ không nói ra, sẽ vĩnh viễn thối rữa trong lòng, nhưng mà đột nhiên tôi cảm thấy, nói ra rồi cũng chẳng có gì, bởi vì tôi đã chẳng quan tâm. Cậu nghe cho kỹ đây, nếu chuyện ở trên núi Côn Lôn tái diễn, lần này cậu chọn tôi, tôi liền sẽ tin cậu.”

Du Phong Thành nghiêng đầu nhìn cậu, đôi mắt lảng tránh, trong mắt là đau thương không thể tiêu trừ, loại tâm tình này không hề được che đậy mà tràn ngập trong không khí, khiến cả hai người đều nếm được vị đắng chát không cách nào hình dung.

Bạch Tân Vũ nhẹ giọng than thở: “Nói ra... nói ra được tốt hơn nhiều. Tôi vẫn luôn tự nhủ với chính mình, lúc đó tôi không trách cậu đã chọn đội phó, bởi vì tình trạng của đội phó nguy hiểm hơn tôi, cậu chọn đúng. Nhưng thật sâu trong lòng, tôi vẫn hy vọng lúc đó cậu sẽ chọn tôi, tôi tình nguyện bỏ tiền của để đội phó được điều trị tốt hơn, tôi tình nguyện nhường đội phó được trị liệu sớm hơn mình, nhưng duy nhất chỉ không hy vọng lúc đó cậu vì đội phó, bỏ rơi tôi... Tôi vẫn không muốn nói ra, bởi vì tôi cảm thấy không nên có suy nghĩ như vậy, giờ tôi cũng hiểu ra rồi, trong lòng cậu là bên trọng bên khinh, không có ai đúng ai sai, chỉ là bên trọng bên khinh, mà tôi không chấp nhận được việc mình lại là “khinh”, Du Phong Thành, cậu hiểu chưa, quyết định của cậu lúc đó, cả đời cũng không thay đổi được nữa, cho nên chúng ta, đã kết thúc vào ngày hôm đó rồi. Coi như tôi van cậu, cậu bỏ qua cho tôi đi, cũng buông tha cho chính mình đi! Thế gian rộng lớn như thế, hà tất hai ta phải chen cùng một chỗ.”

Du Phong Thành siết chặt nắm đấm, trong mắt dần dần lên tơ máu, “Tân Vũ, tôi không có cách nào để quay lại núi Côn Lôn được nữa, coi như có thể quay lại ngày đó, tôi cũng vẫn sẽ cố đội phó xuống núi. Đổi lại là anh, anh cũng sẽ chọn lựa như vậy thôi.”

Trái tim Bạch Tân Vũ hung hăng run lên, dường như trong nháy mắt đó đã bị một thanh kiếm sắc nhọn xuyên qua.

Cậu đã từng huyền tường rất nhiều lần, huyền tường chính mình hỏi Du Phong Thành, “Nếu như thời gian trở lại, cậu chọn ai?”, cậu không biết Du Phong Thành sẽ trả lời như thế nào, thực ra cho dù đáp án là gì, cũng sẽ không làm cho cậu sống dễ chịu hơn được chút nào, nhưng có lẽ Phong Thành thẳng thắn nói ra đáp án này, khiến cậu tưởng như lòng mình rí máu, nhưng đồng thời, lại có một loại cảm giác dễ chịu đến lạ.

Không sai, thực ra cậu đã sớm biết đây sẽ là câu trả lời của Du Phong Thành, nếu Du Phong Thành dối lòng nói sẽ chọn cậu, cậu cũng sẽ không tin, nếu như cậu dối vị trí với Du Phong Thành trong tình huống khi đó, vì lấy đại cục làm trọng, cậu cũng nên mang đội phó xuống núi trước, cho đến bây giờ trong chuyện này Du Phong Thành không hề sai, dù là hiện tại, vẫn đường đường là nam nhi ăn ngay nói thật. Đột nhiên cậu cảm thấy trong lòng thông suốt, e rằng... Du Phong Thành dối với chuyện này, là lý trí nhiều hơn tình cảm, cậu cứ miễn cưỡng cho rằng bản thân đã thấu hiểu quyết định này, thực ra chỉ tỏ ra mình hiểu mà thôi, trong lòng vẫn một mực oán hận, cậu đột nhiên cảm thấy trong tình huống nguy hiểm như vậy, bản thân mà cứ nặng nề mãi vấn đề “Chọn tôi hay chọn anh ta”, chẳng có tí nào xứng với băng tay của Báo Tuyết đại đội, cứ cho là chuyện này không có Du Phong Thành và Hoắc Kiều thì cậu cũng mất chức.

Nếu thực sự giống như lời cậu nói, trở lại ngày đó, Du Phong Thành chọn cậu, nếu Hoắc Kiều xảy ra chuyện gì, Du Phong Thành sẽ không tha thứ cho chính hắn, mà cũng sẽ không tha thứ cho cậu, nói tới nói lui, ngày đó đối với Du Phong Thành mà nói, dĩ nhiên cũng không có lựa chọn nào khác. Lẽ ra cậu nên để mấy lời vừa rồi nát vụn trong lòng, vì sau khi nói ra, thoải mái xong, chỉ còn lại vô tận xấu hổ.

Đột nhiên cậu cũng ngộ ra tâm tình nuối tiếc của đội trưởng Võ, cái loại suy nghĩ cho rằng mình đã đủ tốt, kết quả lại phát hiện mình thua ở thứ căn bản nhất.

Vì một câu nói của Du Phong Thành, cậu đột nhiên nghĩ thông rất nhiều.

Cũng được, ngay cả trong một khắc cuối cùng Du Phong Thành vẫn đàn ông, cậu cũng không phải hối hận rằng bản thân đã thật tâm thích hắn. Một màn sinh tử ở núi Côn Lôn không thể nào lặp lại, tình cảm rách nát cũng không thể vá víu, cậu không còn cách nào cùng Du Phong Thành quay về điểm bắt đầu, nhưng trong một khoảnh khắc, cậu đã thông suốt, buông bỏ oán hận khó có thể mở lời với Du Phong Thành, cùng chút đồ kị bé nhỏ càng khó nói ra thành lời đối với Hoắc Kiều.

Ngàn vạn lần cậu cũng không nghĩ tới, một cuộc đối thoại với Du Phong Thành, ở chính sân sau nhà mình lại có thể giải khai khúc mắc tích tụ hơn một năm, tựa như một mạch máu nghẽn ứ trong cơ thể được khơi thông, nhất thời cậu có cảm giác thân thể mình nhẹ nhàng hơn. Cậu cười nhạt nói: “Tôi biết là cậu sẽ nói như vậy.”

Du Phong Thành nhìn xoáy vào cậu, “Tôi không muốn lừa dối anh, từ nay về sau, cũng sẽ không nói dối anh thêm một câu nào nữa. Những chuyện tôi đã gây ra, tôi dám đảm đương, nhưng những chuyện tôi đã nhận thức, một bước tôi cũng sẽ không lùi, hai chúng ta sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ, tựa như lúc ở trong quân ngũ như hình với bóng, Tân Vũ, cho tôi một cơ hội để bù đắp cho anh đi!”

Đôi mắt trong sáng của Bạch Tân Vũ nhìn chăm chú vào Du Phong Thành, nhẹ giọng nói: “Du Phong Thành, tôi không trách cậu, nhưng duyên phận của chúng ta đã qua rồi. Tình cảm của cậu với đội phó, là tình cảm thật sâu tự đáy lòng từ lúc còn nhỏ, lớn dần theo tuổi tác, anh ấy là mục tiêu của cậu, thần tượng của cậu, hướng cậu bước tới, người như vậy, tôi tự nhận không sánh nổi, cũng không muốn so, tôi có cuộc sống của mình, trong cuộc đời của chính tôi, tôi là nhân vật chính duy nhất, không cần đoạt vai diễn với kẻ khác. Du Phong Thành, chúng ta kết thúc, thực sự đã kết thúc rồi!”

Giọng Du Phong Thành khàn khàn: “Chúng ta còn chưa có kết thúc. Người tôi thích chính là anh, không phải đội phó!”

Bạch Tân Vũ rũ mắt xuống, điều này, cậu không có cách nào tin.

Lý Úy Chi mở cửa gọi: “Tân Vũ, tiểu Du, ăn cơm nào.”

“Mẹ, tới ngay.” Cậu đáp lại một tiếng, nhìn về phía Du Phong Thành, “Sau này đừng tùy tiện tới nhà tôi.”

“Tôi có thể đến công ty tìm anh không?”

“Không được.”

Du Phong Thành nhún vai, “Như vậy anh tới học viện tìm tôi đi. Nếu anh kiêu gì cũng không muốn gặp tôi, tôi chỉ có thể tùy thời xuất hiện trước mặt anh thôi.”

Bạch Tân Vũ cắn răng, “Du Phong Thành, cậu thừa hơi rùng mỡ đấy à.”

Du Phong Thành cười nhạt, “Không giữ chặt được bà xã mình, tôi chả muốn com nước, chẳng thể làm gì khác.”

Bạch Tân Vũ không nói gì, xoay người đi vào nhà.

Du Phong Thành nói ở sau lưng cậu: “Tôi biết anh muốn mở công ty bảo an.”

Bạch Tân Vũ sừng sốt, “Sao cậu biết?”

“Yến Thiều Trấn nói, hần ta nói với Trần Tĩnh, tôi ở bên cạnh,” Du Phong Thành đã bước tới, “Anh biết loại công ty này cần chính phủ phê chuẩn rất nhiều tư cách hành nghề mới được đứng không?”

“Đương nhiên biết.”

“Tôi có thể giúp anh giải quyết hết thủ tục, còn có thể cấp đăng ký tư nhân.” Du Phong Thành cười nhìn cậu.

Bạch Tân Vũ nhú mồm, “Tôi không muốn cậu hỗ trợ.”

“Tôi ở bên trên giúp anh không được ư. Tư cách hành nghề còn có chút liên quan đến an ninh công cộng, không phải anh trai anh cứ có tiền là có thể lấy cho anh được đâu, Giản lão gia cũng lui về nhiều năm như vậy rồi, khó nói chuyện với cấp trên, chuyện này không có bối cảnh quân đội, hầu như đều không làm được.” Du Phong Thành vuốt ve gò má cậu, “Chỗ này có một người nguyện ý bán mạng vì anh, anh muốn gì, tôi đều thực hiện cho anh.”

Bạch Tân Vũ lui về sau một bước, “Cậu không cần dọa tôi, có khó làm hay không, tự tôi thử một chút là biết.”

Du Phong Thành nhún nhún vai, “Anh không cần thử, đi hỏi thăm một chút là được. Tôi làm cái này cũng không chỉ riêng vì anh, tôi biết mong ước ban đầu của anh là hy vọng các anh em sau khi xuất ngũ sẽ có một chỗ dung thân, tôi cũng hy vọng có thể góp chút sức lực, để cho tôi giúp anh đi, Tân Vũ, tôi muốn giúp anh.”

Bạch Tân Vũ nhú mồm, “Tôi...sau này hãy nói!” Trong chốc lát cậu không biết phải xoay sở ra sao, quay người vào nhà.

Lý Ủy Chi cùng bác giúp việc chuẩn bị một bàn com thịnh soạn, nhiệt tình khoản đãi Du Phong Thành. Bà có lòng muốn giúp đỡ Bạch Tân Vũ cùng cố quan hệ hiếm có với Du gia, năng lực của Du gia rất lớn, ở quân khu Bắc bộ gần như là lấy thùng úp voi, nói trắng ra, về sau Bạch Tân Vũ muốn làm cái gì, chỉ cần một câu nói của người nhà họ Du, kết quả đều sẽ khác một trời một vực.

Đáng tiếc Bạch Tân Vũ lại không có suy nghĩ như vậy, ngược lại còn thăm tính phải sạch quan hệ với Du Phong Thành, cậu cũng không phải dạng người thanh cao không biết nịnh nọt, chỉ là giữa cậu và Du Phong Thành, đã hoàn toàn vượt ra khỏi mấy thứ đó, hai người gặp nhau cùng ở chung, ngay từ đầu đã rất đơn thuần, một mạch đến tận bây giờ cũng rất đơn thuần, nếu Bạch Tân Vũ chủ ý xây dựng quan hệ với người nào, cũng sẽ không vô mông ngựa cho mấy thượng cấp của Du gia hoặc nhà họ Hoắc. Nhưng cậu lại không có cách nào ngăn cản mẹ mình săn đón Du Phong Thành, một bữa com ăn vào mà cũng đến là khó chịu.

Sau khi com nước xong, Du Phong Thành lại còn chưa đi, muốn dẫn Bạch Tân Vũ ra ngoài uống với hần một chén, Bạch Tân Vũ đẩy hần ra sân, chỉ vào xe của hần nói: “Lên xe, từ đầu đến thì đi về chỗ đấy đi.”

Du Phong Thành đáp: “Tôi mua một căn hộ ở cạnh công ty anh, buổi tối nếu như không kịp ăn, cứ đến chỗ tôi mà ăn tối.”

“Cậu điên rồi chắc, cậu cảm thấy tôi sẽ đi đấy à.”

Du Phong Thành nhẹ giọng nói: “Sớm muộn gì cũng gặp lại anh mà.”

Bạch Tân Vũ ừn hần vào trong xe, “Nhanh đi đi.”

Du Phong Thành bắt lấy tay cậu, nhanh chóng hôn chóc một cái.

Bạch Tân Vũ mới vừa muốn nổi sùng, Du Phong Thành nhanh chóng chen lời: “Nghe tôi nói này, chính sự. Ngày mai, tôi dẫn anh đi gặp một người, là trưởng phòng của phòng an ninh quốc tế thuộc tập đoàn lớn Trung Vĩ, anh biết rõ Trung Vĩ làm những gì mà, phòng an ninh quốc tế của bọn họ thực ra chính là công ty bảo an cỡ lớn, nhưng chỉ chuyên bảo đảm an toàn cho công nhân viên chức ở các quốc gia đang không ổn định, anh có thể biết được rất nhiều tin tức từ nơi đó. Quan trọng nhất là, hiện tại vì một số nguyên nhân nhạy cảm nên Trung Vĩ phải tách phòng an ninh quốc tế ra ngoài, thành lập công ty bảo an, sau đó công ty này lại cung cấp dịch vụ bảo an cho Trung Vĩ, nhưng thật ra là đôi thang mà không đôi thuốc, vẫn là cùng một nhóm người. Nhưng giống như tôi đã nói, công ty bảo an, nhất là liên quan đến nước ngoài, thủ tục cần phê duyệt vô cùng phức tạp, bọn họ tìm đến cha tôi, tôi khiến cha tôi giao chuyện này cho tôi, tôi muốn dẫn dắt cho các anh hợp tác, cứ như vậy, chúng ta cung cấp công ty vô bọc, bọn họ cung cấp các hạng

tài nguyên, chúng ta chiếm cổ phần của công ty, anh muốn xếp ai vào trong cũng được. Công ty có thể chia ra làm hai bộ phận, một bộ phận chủ yếu phục vụ Trung Vĩ, một phần khác, anh có thể nắm giữ nguồn tài chính cùng nhân lực khổng lồ của bọn họ, phục vụ cho việc làm ăn của mình, tôi cảm thấy cái này so với anh tự thân một mình mở công ty, chạy quan hệ, gánh chịu toàn bộ nguy hiểm, sẽ tốt hơn nhiều, đúng hay không?”

Bạch Tân Vũ giật mình, lời Du Phong Thành nói đơn giản là vận may từ trên trời rơi xuống, một phần tiền cậu cũng không cần xì ra, còn ăn trắng cổ phần của công ty? Nguồn tài chính cùng khách hàng hết thầy đều có, đi đâu mới tìm được cơ hội tốt như vậy chứ. Cậu nhủ mày quan sát Du Phong Thành, “Cậu... cậu không nói đùa chứ?”

Du Phong Thành cười: “Tôi đùa với anh làm gì.”

“Có chuyện tốt như vậy cậu tìm tôi hợp tác để làm chi, căn bản cũng không có việc của tôi trong đó.”

“Ai nói không có việc của anh chứ. Nhà chúng tôi toàn người có thân phận đặc thù, không thể trực tiếp tham gia hoạt động thương nghiệp, anh thì không như thế, anh đã giải ngũ, anh có thể thay tôi lo việc buôn bán, kiếm được tiền anh bằng lòng cho tôi thì cho, không thì anh cứ giữ lấy, nhưng mà cung là bà xã của anh đây mà, chả khác gì.”

“Cậu chó có nói hươu nói vượn.”

Du Phong Thành nhẹ nhàng sờ đầu cậu, “Nếu anh từ chối chuyện tốt như vậy, thì anh đã không phải Bạch Tân Vũ rồi, Bạch Tân Vũ không có ngu như vậy, đúng chứ?”

Bạch Tân Vũ cúi đầu, trong lòng vô cùng do dự. Du Phong Thành nói đúng, chuyện tốt như vậy có thiếu năng mới đi chối từ, nhưng nếu cậu đáp ứng rồi, cậu lại phải lắng nghe với Du Phong Thành, bắt người tay ngắn, cậu lấy lý do gì, thân phận gì để thay Du Phong Thành kiếm phần tiền này. Cậu cắn răng một cái, lắc đầu, “Tôi không thể thay cậu kiếm tiền như vậy.”

Du Phong Thành nói: “Coi như anh không đáp ứng, cứ gặp mặt trưởng phòng bảo an kia đi, thu nhận chút kinh nghiệm, cũng không có tổn thất gì mà.”

Bạch Tân Vũ chần chừ.

Du Phong Thành nói tiếp: “Tân Vũ, mọi người đều trưởng thành cả rồi, đừng giận lây sang cả chuyện chính sự, có được không? Tôi thật sự muốn giúp anh, cho tôi một cơ hội, tôi có thể cho anh rất nhiều rất nhiều, anh trai anh có thể mua cho anh Lamborghini, tôi cũng có thể, anh muốn, tôi đều sẽ làm cho anh, chỉ cần anh cho tôi một cơ hội.”

Bạch Tân Vũ nói: “Tôi suy nghĩ chút đã.”

Du Phong Thành nở nụ cười, “Đến lúc đó tôi sẽ gọi cho anh.”

Du Phong Thành đi rồi, Bạch Tân Vũ cảm giác hai chân mình có hơi nhũn ra, mấy giờ ngấn gối ở chung, Du Phong Thành thật sự đã mang thứ gì đó thấm thấu vào phòng tuyến của cậu, khiến cho còi báo động trong lòng cậu reo ầm ỏi.

Hết thầy đã kết thúc ở núi Côn Lôn, cũng đã bị băng tuyết vĩnh viễn đóng lại, hãy để những thứ đó mãi mãi băng hóa đi!

ΨΨΨ

Hết chương 90

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Chương 91

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phùng Đông Nguyên đang soạn tài liệu, Bạch Tân Vũ lượn qua, từ phía sau lưng gác cằm mình lên vai cậu ta, ngó màn hình, lầm bầm: “Cậu làm gì đó?”

Phùng Đông Nguyên chả thèm quay đầu lại mà gõ bàn phím, “Quản lý Tôn bảo em điều tra thị trường, em đang viết dờ.”

“Cậu đi chơi với tôi đi.” Bạch Tân Vũ thấp giọng nói.

Phùng Đông Nguyên quay đầu nhìn cậu một cái, cười nói: “Anh lại phát điên gì đó?”

“Thiệt mà, theo tôi ra ngoài chơi đi...”

“Hiện tại đang là giờ làm việc.”

“Đi đến chỗ nào đó uống trà chiều, rồi...tiện đường đi gặp một người luôn.”

Phùng Đông Nguyên ngạc nhiên: “Gặp ai vậy?”

“Người quen, cậu biết mà.”

Phùng Đông Nguyên càng tò mò hơn, “Ai đó?”

Bạch Tân Vũ do dự một chút, “Du Phong Thành.”

“A? Phong Thành về rồi?”

“Ừ, cậu ta về nhập học trường quân sự.”

“Oa, thật tốt quá, chờ em làm xong hăng đi, cũng lâu rồi em không gặp cậu ta.”

Bạch Tân Vũ vỗ vai Phùng Đông Nguyên một cái, “Ồm, cậu nhanh nhanh chút nhá, tôi đưa cậu đi ăn bánh ga-tô có tiếng ngon nhất ở kinh thành.”

“Ngon như thế thật á?”

“Nghe đồn thôi, mùi vị chắc cũng không tệ lắm.”

Hơn bốn giờ chiều, Phùng Đông Nguyên xong việc, Bạch Tân Vũ lôi cậu ta đi theo.

Hôm nay Du Phong Thành cho cậu cái hẹn với trưởng phòng bộ phận an ninh của tập đoàn quốc tế Trung Vĩ, Bạch Tân Vũ nghĩ ngợi mãi, cuối cùng vẫn quyết định đi gặp, người như thế bình thường muốn gặp mặt còn phải nhờ quan hệ, bây giờ lại dễ dàng đến như vậy, cậu thực sự không muốn bỏ phí của giờ, vừa lúc dẫn theo cả Phùng Đông Nguyên, không cần mỗi một thân một mình ở chung một chỗ với Du Phong Thành.

Đến tiệm cà phê, bọn họ gặp được Du Phong Thành cùng vị trưởng phòng kia trong một gian khách nhỏ.

Bạch Tân Vũ nhắc thấy người này, biết hẳn trước kia là lính, người đã từng đi lính đều có một loại khí chất đặc biệt trên người, cho dù có mập ra, vẫn không thể che giấu được

Du Phong Thành đứng dậy, kinh ngạc nói: “Đông Nguyên?”

Phùng Đông Nguyên cười: “Phong Thành, lâu quá rồi chúng ta mới gặp lại nhau.”

Hai người bắt tay, hàn huyên vài câu, sau đó ánh mắt Du Phong Thành chuyển qua người Bạch Tân Vũ, “Tân Vũ, giới thiệu với anh một chút, đây là trưởng phòng bộ phận an ninh của tập đoàn Trung Vĩ, Từ tổng, Từ tổng, đây chính là chiến hữu của tôi, Bạch Tân Vũ.”

Từ tổng cười nói: “Chào cậu chào cậu, Tiểu Du kể cho tôi không ít chuyện về cậu, thật sự là một thanh niên tuấn kiệt, mặc dù tôi rời bộ đội cũng chừng 10 năm rồi, nhưng vẫn thủy chung xem mình là quân nhân, được gặp những hậu bối giống mình, trong lòng thực sự rất thoải mái.”

Bạch Tân Vũ cũng đưa lời khách sáo, trong lòng cậu đối với chuyện muốn mở công ty bảo an càng thêm có cơ sở, bởi vì hiển nhiên cậu không phải trường hợp đầu tiên.

Du Phong Thành kéo tay Bạch Tân Vũ khiến cậu ngồi xuống, cười giới thiệu: “Từ tổng cũng lui về từ bộ đội đặc chủng, Đại đội đặc chủng Lang Nha, cũng nổi tiếng y như Báo Tuyết đại đội của chúng ta vậy.”

Từ tổng cười ha ha: “Hoài niệm thật, thật nhớ những năm tháng trẻ trung của bản thân.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Tôi nghe cậu ấy nói Từ tổng đã công tác nhiều năm ở Trung Vĩ, vì cống hiến của Trung Vĩ trong việc bảo đảm an ninh ở ngoài nước thật sự quá vĩ đại, sau khi tôi bị thương phải rời khỏi bộ đội đặc chủng, cũng hy vọng có thể phát huy năng lực của bản thân, đảm đương một ít công tác liên quan đến vấn đề bảo an, tương lai cũng mở ra một chỗ dung thân cho các chiến hữu xuất ngũ, hiện tại có một vài vấn đề muốn thỉnh giáo Từ tổng, hy vọng Từ tổng không chê bai.”

Từ tổng cười: “Sao lại thế, lần này tôi tới, cũng muốn phát triển khả năng hợp tác.”

Trước khi tới Bạch Tân Vũ đã chuẩn bị một tập tài liệu, đều là những vấn đề cậu muốn nói với Từ tổng, Từ tổng tránh đi một ít nội dung bí mật, rất chi là hào phóng nói hết cho cậu, cậu nghe xong, cảm giác thực sự là chuyện này lời to rồi.

Trong lời nói, cậu nghe ra được Từ tổng có bao nhiêu nặng trọng mối quan hệ với Du gia, xem ra xét duyệt thủ tục mà không có chỗ chống lưng mang bối cảnh nhà binh, cho dù là tập đoàn lớn như Trung Vĩ, cũng không khỏi đau đầu, thảo nào Du Phong Thành tự tin đến thế, có thể khiến cho người ta hai tay dâng lên cổ phần công ty của họ.

Phùng Đông Nguyên nghe nghe mà cứ như rơi vào trong sương mù, Bạch Tân Vũ gọi cho cậu ta một cái bánh ga-tô, cậu ta liền ngồi một bên im lặng ăn,

ánh mắt thường quanh quẩn qua lại giữa Du Phong Thành và Bạch Tân Vũ, cái nhìn của Du Phong Thành với Bạch Tân Vũ có đôi khi thật sự quá là...sân sóc, cậu ta muốn lơ đi cũng không lơ nổi, cậu ta không hiểu sao Từ tổng có thể phớt tình như vậy, hay là thật sự không nhìn ra ta?

Bọn họ hàn huyên tới tận giờ cơm tối, buổi tối nay Từ tổng vương một bữa tiệc, áy náy nói không thể ăn cơm với bọn họ được, nhưng rốt cục lại đưa ra một đề nghị, “Không biết hai vị có hứng thú đến Botswana với tôi một chuyến không?” Hân nháy mắt cười, “Du ngoạn.”

Bạch Tân Vũ liếc Du Phong Thành, “Cậu không thể ra nước ngoài được.”

Du Phong Thành nói: “Nếu anh muốn đi, tôi có thể xin thử.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ có chút do dự.

Từ tổng nói: “Tôi khuyên hai vị nên đến Châu Phi xem một chút, nhất là Tiểu Bạch, nếu cậu thật sự muốn lập công ty bảo an, nhất định phải tới Châu Phi khảo sát. Vài vụ trong nước kiếm không mấy đồng tiền, thị trường nước ngoài rộng lớn hơn, Châu Phi cũng là một thị trường mới nổi, có rất nhiều chi nhánh công ty của các tập đoàn xuyên quốc gia được đặt ở đó, Châu Phi cũng là một thị trường không yên ổn, mỗi công ty đều nuôi một lực lượng an ninh, nhưng mà đại bộ phận các công ty không chuyên, cũng không tình nguyện chi quá nhiều tiền cho riêng bộ phận an ninh, thế nên hiện tại công ty bảo an được hoan nghênh cực kỳ, vừa đúng lúc tháng sau tôi muốn đến Botswana [1] để tiến hành một khóa đào tạo, các cậu có thể cùng đi với tôi, cảm nhận một chút.”

Từ tổng đi rồi, Phùng Đông Nguyên có hơi hưng phấn mà nói: “Tân Vũ, anh muốn đi Châu Phi sao, nghe nói Châu Phi rất loạn á, khắp nơi đều là sa mạc?”

Bạch Tân Vũ cười: “Tôi cũng chưa đến đó bao giờ.”

Du Phong Thành nói: “Anh đã qua hơn một năm “thoát mật kỳ” rồi, làm hộ chiếu là đi được ngay, tôi thì có chút phiền toái, nhưng nếu anh muốn đi, tôi nhất định sẽ đi cùng anh, vừa lúc tôi còn chưa nhập học, vẫn còn dư dả thời gian.”

Bạch Tân Vũ cau mày: “Nếu không...tự tôi đi thôi.” Du Phong Thành được phái đến học viện quân sự, trên bản chất vẫn còn là quân nhân, muốn ra nước ngoài không phải là không thể, nhưng mà còn cần phải xét duyệt qua lại, rất chi phiền phức.

Du Phong Thành vỗ vỗ lưng cậu, “Tôi đang lo cho anh, thủ tục phiền phức thật, nhưng không phải là không làm được.”

Bạch Tân Vũ nói: “Tôi nghĩ chút đã...”

Du Phong Thành cười: “Tốt, không vội, đi thôi, tôi dẫn mọi người đi ăn cơm.”

“Công ty chúng tôi còn có việc, để hôm nào đi!”

Du Phong Thành kéo cậu, “...Ít nhất...Đề tôi mời Đông Nguyên bữa cơm chứ, chúc mừng cậu ta thi đỗ đại học.”

Phùng Đông Nguyên cười: “Phong Thành, cảm ơn cậu, chúng ta gọi cả Thiếu Trăn đến nhé, dạo gần đây cậu ta bảo cũng đang rảnh mà.”

Du Phong Thành nghe được cái tên này, biểu cảm hơi cứng lại, liếc Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ nói: “Vậy gọi Thiếu Trăn liền đi! Chúng ta họp mặt chiến hữu.”

Du Phong Thành cười tình rui: “Tốt, cũng lâu rồi tôi không gặp hân.”

Bạch Tân Vũ gọi điện thoại cho Yến Thiếu Trăn, đang lúc Yến Thiếu Trăn rỗi rãi, vui vẻ đáp ứng.

Bốn người đến một quán cơm mở bằng vốn riêng của một người bạn của Du Phong Thành, không dễ tìm, nhưng sau khi vào tới thì thấy không gian thanh tịnh xinh đẹp hợp lòng người, có nét của một club tư nhân.

Đến cửa hàng, bọn họ vừa chờ Yến Thiếu Trăn, vừa trò chuyện.

Đang nói chuyện, có mấy người mở cửa đi vào, từ thật xa, đã nghe thấy giọng đàn ông âm dương quái khí nói: “Ồ, Du thiếu? Vừa vận quá nhể! Ở chỗ này mà cũng gặp được cậu.”

Du Phong Thành quay đầu ngó ra ngoài cửa một chút, căn bản hân nhìn kẻ đó bằng nửa con mắt: “Ừ, vừa vận.”

Đó là một người đàn ông còn trẻ tuổi tác không chênh lệch là bao so với bọn họ, bên cạnh đeo bông cả đám trai gái, Bạch Tân Vũ nhác thấy qua thân dưới hư nhược, hai mắt vô thần của kẻ đó, biết ngay đó là một tên dâm trùng lười vận động tứ chi, cậu thấy may mắn làm sao khi trước đây dù bản thân có háo sắc, nhưng cũng chưa đến mức này.

Kẻ đó đã cầu thả đi tới, “Du thiếu, mấy người này là bạn cậu sao, giới thiệu chút chứ nhỉ?”

Du Phong Thành lạnh lùng liếc hân một cái, “Hai người họ là chiến hữu của tôi, đây là Lương Khánh, con trai Lương Bộ trưởng.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, không mặn không nhạt nói: “Lương công tử, ngưỡng mộ đã lâu.”

Phùng Đông Nguyên chưa thấy tình cảnh như vậy bao giờ, ngây người nói: “Anh, chào anh.”

Lương Khánh cười khúc khích, “Du thiếu, cậu hù người nha, nếu như ai làm lính mà cũng lớn lên ưa nhìn thế này, tôi đã sớm là người báo danh đầu tiên luôn đó.” Hắn vuốt cằm một cái, ánh mắt không e dè đảo quanh khuôn mặt của Bạch Tân Vũ cùng Phùng Đông Nguyên, “Ai là người yêu nhỏ của Du thiếu vậy, thực sự đoán không ra nha, hay là cả hai thế, ha ha ha ha ha.”

Khuôn mặt Phùng Đông Nguyên ngẹn đến đỏ bừng lên, dù cậu ta có ngốc, cũng hiểu rõ Lương Khánh đang nói cái gì. Bạch Tân Vũ cùng Du Phong thành không hề biến sắc.

Du Phong Thành liếc hần, lạnh lùng nói: “Cậu nhìn trúng ai rồi?”

Đôi mắt Lương Khánh sáng rỡ, “Du thiếu đúng là ít nói lời dư thừa, không hổ là người đã từng đi lính.” Ánh mắt của hắn rất cực kỳ rơi trên người Phùng Đông Nguyên, hắn thấy Phùng Đông Nguyên áo quần mộc mạc, khuôn mặt tuấn tú lại có chút e lệ, hơn phân nửa là người Du Phong Thành nuôi, cánh tay lớn mặt thò đến, muốn sờ mặt Phùng Đông Nguyên.

Bạch Tân Vũ chớp lấy cổ tay hắn, như rồng mây lạnh lùng nhìn: “Không được chạm vào.”

Mặt thịt của Lương Khánh run lên, không cam lòng tỏ ra yếu thế mà hỏi: “Cậu có ý gì?”

Du Phong Thành nói: “Anh ấy không cho đụng vào, chính là không được đụng vào.” Nói xong đứng dậy, vóc người cao lớn khiến cả đám thấy áp lực không nhỏ, trong phòng ăn không nhiều bàn lắm, mọi người đều đang trộm nhìn bọn họ.

Cổ tay Lương Khánh bị Bạch Tân Vũ siết lại ăn tí đau, hắn cắn răng nói: “Làm sao, cùng Du thiếu chào hỏi chút đỉnh cũng không hoan nghênh, mà còn có thể đánh tao nữa sao? Lần trước Du thúc thúc vì mày mà bề mặt trước mọi người, tao không tin....”

Du Phong Thành đón lấy cổ tay Lương Khánh từ trong tay Bạch Tân Vũ, đem hắn ép ở trên bàn, “Tao không đánh mày, cũng có thừa biện pháp khiến mày quỳ xuống kêu cha gọi mẹ.” Nói xong, hắn đột nhiên rút dao ăn, hung hăng đâm xuống cánh tay Lương Khánh.

Hiện trường ré lên sợ hãi, Lương Khánh rú lên như lợn bị chọc tiết.

Một tay chém xuống, tình cảnh máu me như trong tưởng tượng không có phát sinh, thiệp của nhà hàng dưới tay Lương Khánh bị ghim vào trong bàn, cách da tay của hắn không quá nửa cm, người xung quanh hết hồn.

Cả người Lương Khánh đều run lên.

Du Phong Thành liếc xéo hắn, mắt như hàn tinh: “Lương Khánh, tao hứa với cha mình sẽ không đánh mày, nếu mà tao không cẩn thận đập mày chết rồi, mày có đi tìm tổ tông nhà tao cũng đã chậm, thế nào, chơi nữa không?”

Toàn thân Lương Khánh run lấy bầy, dùng sức rút tay về, cong đuôi chạy mất dạng.

Du Phong Thành ngồi trở về chỗ, lấy dao ăn ra thay từ cái bàn đằng sau, thần sắc tỉnh rụi, như là chưa xảy ra cái gì hết vậy.

Bạch Tân Vũ nhíu mày, “Có chuyện gì vậy?”

“Một tên không tự lượng sức, bị tôi giáo huấn một trận, đi mách với cha tôi, hèn hạ.” Du Phong Thành khinh thường nói, hắn nhìn về phía Phùng Đông Nguyên, “Đông Nguyên, ngại quá, làm cậu sợ rồi.”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Cũng không bị hù đến mức đó.”

Bạch Tân Vũ cũng không để trong lòng sự việc đột ngột này, nhưng mà coi đáng đáp hung hãn của Du Phong Thành, nghĩ lại một màn ở trước quán rượu tại Tàn Hoàng Đảo, cậu ít nhiều có thể đoán được trước khi tham gia quân ngũ Du Phong Thành là cái dạng gì, phỏng chừng còn khó trị hơn cả anh cậu khi còn bé.

Lúc này, Yến Thiệu Trăn đã đến, hắn còn mặc trên người quân trang chưa kịp thay, vừa bước vào đã thu hút sự chú ý của mọi người.

“Thiệu Trăn.” Bạch Tân Vũ và Phùng Đông Nguyên cười chào hỏi hắn.

Yến Thiệu Trăn vui vẻ bước tới, “Đợi có lâu không, Bắc Kinh kẹt xe kinh dị thật.” Hắn ngồi xuống bên cạnh Phùng Đông Nguyên, cười nhạt nói: “Du Phong Thành, đã lâu không gặp.”

Du Phong Thành gật đầu, “Đúng, nửa năm vừa rồi Tân Vũ được cậu chiếu cố không ít, đa tạ.”

Cái loại giọng điệu “vợ cả” này làm Bạch Tân Vũ sặc một ngụm nước luôn.

Yến Thiệu Trăn cười cười, “Tôi và Tân Vũ rất thân thiết, chúng tôi chăm sóc lẫn nhau mà.” Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “lẫn nhau.”

Du Phong Thành đưa thực đơn cho Bạch Tân Vũ, “Tân Vũ, thích ăn gì?”

“Cậu đến đây mà, cậu chọn đi.” Bạch Tân Vũ đẩy lại thực đơn cho Du Phong Thành, ngược lại còn nói với Yến Thiệu Trăn: “Thiệu Trăn, kỳ tập huấn cậu nói lần trước đã kết thúc rồi à?”

“Đúng vậy, nhưng một chết tôi luôn, bằng không tôi đã sớm đi tìm các cậu, ban đầu tôi muốn đợi Đông Nguyên trúng tuyển rồi chúc mừng một phen.”

Bạch Tân Vũ cười: “Giờ ăn mừng cũng không muộn mà, đúng vậy, Đông Nguyên nè.”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Cảm ơn mọi người.”

Yến Thiệu Trăn lấy từ trong túi tài liệu ra một thứ, đưa cho Phùng Đông Nguyên, “Quà cho cậu.”

Phùng Đông Nguyên lại càng hoảng sợ, cậu ta vừa liếc đã biết cái hộp kia là điện thoại di động, xua tay lia lịa nói: “Đừng đừng đừng, không cần, quá tốn kém.”

Yến Thiệu Trăn nói: “Cậu cầm đi! Nhà tôi thứ này cả đống ấy, đều là của người khác tặng cho cha tôi, chúng tôi còn đang đau đầu không cho đi hết được.”

Khuôn mặt Phùng Đông Nguyên đỏ bừng lên, lắc đầu nguầy nguậy, “Tôi không thể nhận, Thiệu Trăn, cảm ơn cậu, nhưng thực sự tôi không thể nhận, điện thoại di động của tôi vẫn dùng được, còn tốt lắm.”

Bạch Tân Vũ thở dài, “Đừng làm khó cậu ta, tôi mua cho cậu ta mấy vi tính cậu ta cũng không cần.”

“Mấy thứ này đều là đồ đắt tiền tôi không thể nhận được, nhưng vẫn cảm ơn các cậu.”

Du Phong Thành nheo mắt quan sát Yến Thiệu Trăn, vẻ mặt khó chịu, Yến Thiệu Trăn không ngừng đảo góc nhà hắt, xum xoe bên cạnh Bạch Tân Vũ, thật sự là lòng muông dạ thú rõ ràng ra đó, Bạch Tân Vũ đang cự tuyệt hẳn nghiêm trọng như vậy, thêm một tên Yến Thiệu Trăn ở đây lại càng làm hắt hủi ở, trong lòng hắt hủi anh ách chỉ muốn lật cái bàn.

Yến Thiệu Trăn phớt lờ luôn cái nhìn chăm chăm của Du Phong Thành, vô cùng hưng chí tiếp chuyện Bạch Tân Vũ.

Du Phong Thành gọi một bàn hải sản, sau khi con cua đế vương Alaska [2] lớn bằng cái chậu rửa mặt được bung lên, ban đầu nhân viên phục vụ phải đặt ở chính giữa, Du Phong Thành đột nhiên chuyển mấy thứ đồ ăn khác trên bàn sang hướng hắt, chỉ vào giữa Bạch Tân Vũ cùng Yến Thiệu Trăn, “Đặt chỗ này này.”

Phục vụ ngăn người, con cua này bự như vậy, cái mâm đựng nó còn lớn hơn nữa, nếu đặt ở chỗ đó, hai người ngồi đối diện hầu như chỉ thấy được đỉnh đầu nhau thôi.

Du Phong Thành tăng thêm giọng điệu, “Đặt.”

Nhân viên phục vụ không thể làm gì khác hơn là đặt con cua ở chỗ Yến Thiệu Trăn và Bạch Tân Vũ, giữa hai người chênh lệch một con cua bự chẳng vậy, cơ bản không thể giao lưu gì được nữa, bầu không khí trong thoáng chốc xấu hổ vô cùng.

Du Phong Thành huýt sáo, cầm lấy một cái chân, lột vỏ ngoài đặt lên đĩa Bạch Tân Vũ, “Hải sản ở nhà hàng này đều được chờ đến đây lúc còn sống đấy, ném thử đi.”

Bạch Tân Vũ liếc Yến Thiệu Trăn qua một con cua, ánh mắt có chút bất đắc dĩ, Du Phong Thành vừa liên thiên, vừa bóc vỏ tôm cùng cua cho Bạch Tân Vũ, hắt hủi mấy chuyện này cứ như đương nhiên phải thế, dường như hắt hủi không phải tới để ăn cơm, mà là đến bón cho Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ cùng lười căn hắt, ở nhà không phải mẹ cậu thì cũng là bác giúp việc lột vỏ cho cậu, cậu cũng quen xác, nhưng hành động này ở trong mắt mọi người xung quanh lại không thể đỡ nổi, Yến Thiệu Trăn càng nói chuyện càng bứt rứt, Phùng Đông Nguyên chớp mắt liên tục, muốn nói rồi lại im.

Khách của cửa hàng này vốn rất ít, bọn họ trò chuyện rất lâu, mọi người đều đi hết sạch, chỉ còn bọn họ ngồi lại một bàn cuối cùng.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đón khách, “Hoan nghênh quang lâm”, cùng với một sự hoảng hốt rõ ràng mà hỏi, “Xin hỏi ngài đi mấy người?”

Yến Thiệu Trăn cùng Phùng Đông Nguyên đồng thời duỗi thẳng cổ, kinh ngạc nhìn về hướng cửa.

Du Phong Thành cùng Bạch Tân Vũ cũng không hiểu vì sao, quay đầu lại.

Chỉ thấy một người đàn ông chừng năm mươi tuổi đang bước về phía bọn họ, người nọ mặc trang phục lục quân, phong thái uy nghiêm, sải bước đến, chỉ là bước đi bình thường mà thôi, đã khiến người ta muốn khom lưng trước khí thế kiên cường đó của ông. Bốn người đều không tự chủ mà đứng lên, bởi vì bọn họ thấy người đàn ông này mang lon Thượng Tướng. Thượng tướng ở Trung Quốc cũng chỉ có hai ba chục người, đáng đáp lại giống Du Phong Thành đến vậy, không cần nói cũng biết là ai.

Ông đi tới bên cạnh bàn, liếc mắt qua bốn người, nói với phục vụ, “Lấy thêm cái ghế.” Đó hoàn toàn là giọng ra lệnh.

Du Phong Thành cau mày: “Cha, tại sao cha...” Hắn lập tức ngỡ ra, tên Lương Khánh kia lại đi mách lẻo, hắn híp mắt lại, trong đầu là một rõ ý định nguy hiểm.

Yến Thiệu Trấn là người phản ứng đầu tiên, hành lễ nói: “Chào thủ trưởng.”

Bạch Tân Vũ cùng Phùng Đông Nguyên cũng ngay lập tức chào hỏi theo nghi thức quân đội.

Du Thần Quang đáp lễ, “Không cần câu nệ, ngồi đi.” Ông nói xong liền ngồi xuống.

Những người khác cũng ngồi hết rồi, Du Thần Quang lại đáp thẳng con trai mình một phát, “Mi đứng.”

Du Phong Thành liếc mắt, thành thành thật thật đứng đó.

Du Thần Quang cời mũi cùng áo khoác, “Đói chết tôi rồi, hộp xuyên ba giờ còn chưa có ăn cơm, phục vụ, cho tôi bát mì.”

“Xin ngài xem thực đơn...”

“Có bát mì thôi xem thực đơn cái gì.”

“Vậy ngài muốn mì Ý hải sản hay là...”

Du Phong Thành liếc nhân viên phục vụ, “Nấu một bát mì trắng, thêm rau với trứng gà, nhanh đi.”

Ba người còn lại cũng không dám thở mạnh, hoàn toàn không phản ứng kịp chuyện gì đang diễn ra, lúc đầu bốn người bọn họ còn đang hộp mặt chiến hữu thôi mà, sao đột nhiên cha của Du Phong Thành lại đến?

Du Thần Quang uống hóp nước, xách một cái cang cua lên, “Ồi dà, cái chân nhỏ của chủ nghĩa tư bản, không phải là thức ăn của ta.”

Du Phong Thành thấp giọng nói: “Cha, cha tới chỗ này làm gì?”

“Ta họp ở gần chỗ này, nghe nói mi ở đây, ghé thăm mi chút, thế nào? Vừa từ bộ đội về, ở nhà không được hai ngày đã chạy mất dạng, ta tới xác nhận lại, mình có thật là có một thằng con trai còn đang thờ hay không.”

“Hai ngày nữa con sẽ về nhà.”

“Ai mà thèm mi về nhà, mỗi lần mi về nhà mười phần thì có tám chín phần không làm ta và mẹ mi bớt lo.”

Du Phong Thành cau mày: “Cha, cha có ý chạy đến đây giáo huấn con? Tên Lương Khánh kia đi mách có đúng không, Lương thúc nuôi phải thẳng con trai phé vật như vậy, con nghĩ cha nên thay chiến hữu cũ dạy dỗ hần một chút.”

“Thối lắm, mi cho rằng mi tốt hơn nó bao nhiêu? Ta dạy dỗ mi cũng không dạy được đây này.”

Du Phong Thành nói: “Cha, cha chuyển sang ăn ở chỗ khác đi, có cha ở đây chúng con ăn không ngon.”

Du Thần Quang lơ hẩn đi luôn, đảo mắt qua ba người còn lại, “Trong các cậu ai là Bạch Tân Vũ nhỉ?”

Bạch Tân Vũ cả kinh, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng.

Du Phong Thành trợn to hai mắt, “Cha, làm sao cha biết?”

Bạch Tân Vũ cũng muốn hỏi, con mẹ nó đây là cái tình huống gì vậy.

Du Thần Quang nhìn sắc mặt chợt biến của Bạch Tân Vũ liền hiểu, gật đầu, “A, là cậu à, ngoại hình không tệ.”

Du Phong Thành nắm lấy bả vai ông, có chút nóng ruột, hắn không biết cha mình muốn làm gì, nửa đời hắn chưa từng nắm bắt được tính khí âm tình bất định của cha mình, rất sợ Bạch Tân Vũ nghe được lời gì không hay ho, “Cha, chúng ta ra ngoài nói.”

Du Thần Quang lại đáp hần một cái, trầm giọng: “Đứng ngay ngắn, nghiêm!”

Sắc mặt Du Phong Thành xấu đến sợ.

Du Thần Quang liếc hắn, “Mi hỏi sao ta biết ấy à? Mi về nhà chưa được hai ngày đã phi tới Bắc Kinh, hành lý mang về từ bộ đội cũng chưa dỡ ra, hôm nay mẹ mi muốn sắp xếp lại một chút cho mi, lôi ra được mười cái áo lót, cái nào trên ngực cũng thêu ba chữ “Bạch Tân Vũ”, mi còn hỏi sao ta biết à?”

Mặt Du Phong Thành nhất thời đỏ lên, hắn nhú mày thật sâu, bất mãn nói: “Lật lung tung lên làm gì chứ.”

Bạch Tân Vũ giật mình, không dám ngẩng đầu lên. Cậu không biết đây có phải là truyền thống của bộ đội đặc chủng hay không, các chiến sĩ bình thường đều viết hoặc thêu tên người mình thương nhất lên quần áo và đồ dùng hàng ngày ở ngay ngực, đôi khi là vợ con, đôi khi là cha mẹ, dùng phương thức

này cầu nguyện cùng gửi gắm nỗi nhớ của mình tới thân nhân và người thương. Bạch Tân Vũ đã thấy rất nhiều đàn anh làm như vậy, cậu không nghĩ tới Du Phong Thành sẽ.....

Du Phong Thành hất hàm, “Cha biết thì biết vậy thôi! Dù sao sớm muộn cũng phải nói cho cha biết.”

Du Thần Quang gật đầu, “Mi cũng chẳng cần nghi ngờ mi không phải con ta nữa đâu, nếu mi mà không phải, ta đã sớm đập mi tám trăm hồi rồi xách về.”

Bạch Tân Vũ ngồi không yên, lúng túng nói: “Thủ trưởng, chúng cháu không phải....”

“A, mi của tôi tới rồi, đặt đây đặt đây.” Du Thần Quang cầm đĩa lên, ăn một ngụm lớn.

Bạch Tân Vũ háng giọng một cái, “Thủ trưởng....”

Du Phong Thành cúi đầu nhìn cậu một cái, ánh mắt phức tạp, tựa như đang ẩn chứa mong chờ cùng lo lắng sâu xa.

Du Thần Quang ngẩng đầu nhìn Bạch Tân Vũ, “Tôi sai người hỏi thăm về cậu, cậu là họ hàng của Giản lão gia?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Nhưng hiện tại quan hệ giữa cháu và Du Phong Thành chỉ là chiến hữu thôi.”

Du Thần Quang cười giễu một tiếng, “Hiện tại? Vậy trước kia thì sao?”

Bạch Tân Vũ nuốt nước bọt cái ực.

“Cậu không cần lo lắng, con tôi là cái dạng gì tôi còn hiểu rõ hơn cậu, hồi trước cả nhà khuyên bảo thế nào, nó cũng nhất quyết không về học trường quân sự, giờ chả ai khuyên bảo chỉ, chính nó lại vác xác về, tôi liền biết chắc có chuyện gì xảy ra rồi. Thăng nhóc này à, tôi cũng từng đánh cho sống dở chết dở, cái tật thích đàn ông này cũng chẳng thay đổi được, tôi liền lười quan tâm, cậu có thể lôi được nó từ Báo Tuyết về đây, nó nhất định là thực sự thích cậu, cậu muốn thì thu nhận nó, tôi từng này tuổi rồi cũng có thể nhẹ lòng, chỉ cần nhớ kỹ là nên khiêm tốn một chút.”

Bạch Tân Vũ sợ đến gần ngượng người rồi, con mẹ nó cả nhà này lạ rứa, thảo nào lúc trước mới gặp Du Phong Thành, mới 19 tuổi đã biến thái như vậy rồi, lúc đầu cậu còn cho rằng nhà cậu là không bình thường hết nè, mẹ cậu cưng chiều cậu quá độ, cha cậu cũng chả biết làm sao, nhưng nhìn thấy cha con nhà Du Phong Thành, cậu thấy gia đình mình còn bình thường chán.

Yến Thiếu Trăn cùng Phùng Đông Nguyên đều trung một bộ đứng ngồi không yên, nhất là Yến Thiếu Trăn, sắc mặt nặng nề.

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, “Thủ trưởng, ngài hiểu lầm rồi, cháu và Phong Thành hiện tại quả thực chỉ là chiến hữu.”

Du Phong Thành âm thầm siết chặt nắm đấm, hần nhẹ giọng: “Tân Vũ, chúng ta nói chuyện.”

Du Thần Quang nhìn hai người một chút, buồn bã cười hai tiếng: “Thì ra người ta ghét bỏ mi, ha ha, đáng đời.”

Bộ não Bạch Tân Vũ có chút thiếu oxy, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Du Phong Thành phiền muộn nói: “Cha ăn xong rồi thì mau về đi thôi, tài xế đang đợi ở ngoài đấy.”

Du Thần Quang thần nhiên ăn hết bát mì, vừa hỏi họ chút tình huống của đại đội địa phương và Báo Tuyết, nghe rất hăng say, Du Phong Thành vẫn đứng nghiêm bên cạnh, nhân viên phục vụ cũng không dám đến gần cái bàn này.

Mười phút sau, Du Thần Quang quét sạch bát mì, khoác áo, đội mũ, “Được rồi, tôi đi, mấy thanh niên các cậu rất có tương lai, làm tốt lắm!”

Sau khi Du Thần Quang đi, một lúc lâu sau cả bốn người vẫn không thốt ra lời.

Bạch Tân Vũ đứng dậy, “Tôi về, Đông Nguyên, để tôi đưa cậu đi.”

“Á, được.” Phùng Đông Nguyên nhanh nhẹn đứng lên, theo Bạch Tân Vũ đi ra.

Du Phong Thành cùng Yến Thiếu Trăn liếc nhau, trong mắt hai người đều xẹt ra tia lửa điện khiêu khích.

Thanh toán xong, Du Phong Thành đuổi tới bãi đỗ xe, “Tân Vũ.” Hần muốn kéo Bạch Tân Vũ còn đang định lên xe.

Bạch Tân Vũ quay đầu nhìn hần, “Du Phong Thành, chuyện này cậu có trách nhiệm giải thích rõ với cha cậu, chúng ta chỉ là chiến hữu, không gì khác.”

Du Phong Thành nín lấy tay cậu không buông, “Tôi sẽ không giải thích với cha mình, ông ấy thấy thế nào thì nghĩ thế đó.”

Ngay trước mặt Phùng Đông Nguyên, Bạch Tân Vũ không muốn đôi co mồm miệng quá nhiều với hần, trầm giọng nói: “Những gì ông ấy thấy cùng những gì ông ấy nghĩ không giống nhau, sớm muộn gì ông ấy cũng nên biết. Đông Nguyên, lên xe.”

Phùng Đông Nguyên ngơ ngẩn gật đầu, chui vào trong xe.

Du Phong Thành giữ lại cửa xe, nhẹ giọng: “Tân Vũ, anh bức sao?”

Bạch Tân Vũ nhìn hẩn dăm dăm, “Du Phong Thành, đừng làm chuyện vô nghĩa nữa có được không?”

“Tôi làm chuyện vô nghĩa khi nào chứ? Tôi không để bụng chuyện cha mẹ mình hay bất cứ ai biết cả, chúng ta...”

“Tôi để bụng!” Bạch Tân Vũ lạnh lùng nói: “Chuyện quá khứ nên là quá khứ thôi, tôi tin rằng trong lòng cậu thật sự cũng có tôi, nhưng tôi vĩnh viễn so ra kém người kia, tôi không muốn dính dáng một chút nào nữa, với lại, tôi cũng không muốn khiến cha mẹ mình thất vọng, Du Phong Thành, cậu buông tha cho tôi đi, được không?”

Du Phong Thành nắm thật chặt cửa xe, bởi vì dùng sức quá độ, xương các đốt ngón tay đều nổi lên xanh trắng, trong mắt hẩn cợt giấu một nỗi đau thâm kín, môi khê run không nói ra lời.

Bạch Tân Vũ kéo cửa xe, lái đi mất.

Du Phong Thành dõi theo chiếc ô tô nhanh chóng lao đi, biểu cảm cứng ngắc như bị băng hóa.

ΨΨΨ

Hết chương 91

Chú thích ảnh:

[1] Botswana: Là một quốc gia nằm kín trong lục địa tại Nam Phi.

[2] Cua đế vương Alaska:

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Chương 92

Trong thùng xe rơi vào một trận im lặng kéo dài tới năm sáu phút đồng hồ, Phùng Đông Nguyên ngồi ở một bên, bộ dáng muốn nói gì đó lại thôi.

Bạch Tân Vũ đột nhiên mở nhạc, cười nói: “Nghe cái này một chút nè, là do ban nhạc hòe hồi trước của tôi và đám bạn thu âm đấy.” Nói xong một đoạn nhạc rock vừa rung vừa lắc đã cất lên.

Phùng Đông Nguyên tự tay tắt nhạc, nhẹ giọng nói: “Tân Vũ, thực ra chuyện giữa anh và Phong Thành, lúc đi huấn luyện quân sự ở Khố Nhĩ Lặc, em đã hơi ngờ ngợ rồi.”

Bạch Tân Vũ đỗ xe ở ven đường, gục trên tay lái nhìn Phùng Đông Nguyên, nhẹ nhàng nhàu miệng, “Thì ra cậu nhận ra sớm như vậy, tôi còn thấy hai chúng tôi giấu rất tốt.”

“Khi đó em đã cảm thấy hai người các anh... là lạ, nhưng chỗ em ở cũng nhỏ, chưa thấy chuyện như thế bao giờ...” Phùng Đông Nguyên nắm tóc, “Em không có ý gì đâu, em thật sự là không ngờ đến, bởi vì ngay từ đầu, dường như hai người không hợp nhau lắm mà.”

Bạch Tân Vũ nghĩ lại hai tháng đầu tiên ở chung của bọn họ, quả thực là chướng khí mù mịt, sau đó sao lại thay đổi mùi vị chứ? Cậu đã quên mất, cậu đã từng vô cùng chán ghét cùng sợ hãi Du Phong Thành. Cậu cười cười, “Cái gì qua thì cũng qua rồi, hôm nay làm cậu sợ à!”

“Không.” Phùng Đông Nguyên ngẫm nghĩ một chút, cũng cười, “Du tướng quân quả thật làm em hơi rợn chút.”

Bạch Tân Vũ lầm bầm: “Không hồ là cha của Du Phong Thành, thế nào cũng không giống người bình thường.”

Phùng Đông Nguyên chớp đôi mắt trong suốt nhìn Bạch Tân Vũ, cố gắng thận trọng mà nói: “Anh cãi nhau với Phong Thành à?”

Bạch Tân Vũ ngó cái dáng dè dặt của cậu ta, có chút không đành lòng, e rằng đối với Phùng Đông Nguyên, đàn ông cùng đàn ông với nhau vốn đã đủ ly kỳ kinh phản đạo rồi, hôm nay còn bị Du Thần Quang hù cho sợ như vậy, tâm tình chất phác chắc là không chịu nổi, cậu thở dài, cười nói: “Cũng không tính là cãi nhau, tôi chia tay với cậu ta rồi.”

“Vậy tại sao cậu ta viết tên anh trên áo lót của mình chứ?”

Bạch Tân Vũ cứng đờ, bình tĩnh nói: “Hắn còn có một người khác ở trong lòng ấy, viết ở trên ngực áo thì tính là gì.”

Phùng Đông Nguyên giật mình, hít sâu một hơi.

“Sao? Chẳng lẽ cậu biết tôi đang nói tới ai à?!” Lễ nào ý niệm của Du Phong Thành với đội phó đều bị mọi người biết hết cả ư? Chỉ có mỗi cậu là không nhận ra ngay từ đầu?

Phùng Đông Nguyên nhanh chóng lắc đầu, “Không biết, em chỉ muốn nói, cho dù là ai đi chăng nữa, anh cũng không hề thua kém người ta, nếu như Phong Thành... phụ lòng anh, là do cậu ta không có mắt nhìn người. Tân Vũ, chúng ta là bạn bè, mặc kệ anh làm gì em cũng đều ủng hộ anh cả.”

Bạch Tân Vũ ôm cổ cậu ta dùng sức lắc lắc, “Đông Nguyên của tôi là tốt nhất.”

Phùng Đông Nguyên cười khi khi.

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu, đùa giỡn nói: “Cậu không sợ tôi là gay, thích trúng cậu à?”

Phùng Đông Nguyên lắc đầu, thật thà nói: “Em cảm thấy anh không vừa mắt em đâu.”

“Sao tôi lại không vừa mắt cậu?”

“Dung mạo anh tốt như thế, gia thế cũng ổn, chỉ có dạng như Phong Thành mới,.....ây, dù sao, cũng không thích em đâu.”

Bạch Tân Vũ nhéo nhéo mặt cậu ta, đùa một câu: “Vậy nếu thích thật thì làm sao đây ta?”

Mặt Phùng Đông Nguyên có chút hồng lên, “Không phải...không thể...”

Bạch Tân Vũ cười nhẹ: “Đùa cậu thôi, vốn tôi không thích đàn ông.”

“À? Vậy Phong Thành...” Phùng Đông Nguyên nhìn cậu không hiểu mô tê gì.

Bạch Tân Vũ ngẫm nghĩ một lúc, “Chắc là hồi ở bộ đội ghen hông.”

Phùng Đông Nguyên nửa tin nửa ngờ.

“Đi, tôi dẫn cậu đi va chạm xã hội, nói, thích loại con gái như thế nào? Tôi gọi cho cậu vài cô.”

Phùng Đông Nguyên vừa nghe, khoát tay lia lịa, “Không cần, không cần, chúng ta về đi, tối nay em còn có chút công việc phải xử lý.”

“Xử lý cái gì nha, để ngày mai đi, cậu giờ sắp là sinh viên đại học rồi, đại học chính là để yêu đương đó, tôi giới thiệu cho cậu vài người.”

Phùng Đông Nguyên lắc đầu nguầy nguậy, “Không được, hiện tại em không thể yêu đương gì được.”

Bạch Tân Vũ cười khúc khích, “Sao lại không?”

“Em...em bây giờ không có công việc cũng chẳng có tiền, cô gái nào ở chung với em thì chỉ có khổ....Tân Vũ, đừng làm rộn, chúng ta về nhà đi.”

Bạch Tân Vũ véo cằm cậu ta, “Chờ Đông Nguyên của chúng ta trưởng thành, khẳng định có cả một đồng con gái tốt tranh nhau gả cho cậu.”

Phùng Đông Nguyên xấu hổ cười cười.

Sau khi đưa Phùng Đông Nguyên về nhà, Bạch Tân Vũ lượn quanh một vòng, lại một vòng, tâm trạng của cậu quá phiền muộn, bèn tiện tay mua gói thuốc lá, đã rất lâu rồi cậu không hút thuốc lá, hút một cái sẽ lại nhớ đến chuyện Du Phong Thành đã cai thuốc cho mình như thế nào, cậu ôm loại tâm tư “lấy độc trị độc”, hút thử một miếng, kết quả buồn phổi đã lâu lắm không nhận nicotine, có chút không thích ứng, hít được vài hơi đã ném.

Nói người ta đi bộ đội là bị cải tạo, quả thực cậu đã bị cải tạo hoàn toàn, từ thói quen sinh hoạt cho đến tác phong, không thể nào rũ bỏ được bóng dáng của quân nhân, có đôi khi cậu cũng thấy hơi hơi hối hận khi rời khỏi quân ngũ, nhưng rồi ngẫm nghĩ một chút, cậu không học ra từ học viện quân sự, muốn lên lon hầu như cũng không có khả năng, mấy năm sau đó, cậu phải xuất ngũ, sớm lui về một chút cũng là chuyện tốt, cha mẹ cậu có thể an tâm, cậu cũng có đầy đủ thời gian để chuẩn bị đường lui cho mình.

Cậu vốn vẫn cho là sau khi rời khỏi quân ngũ, cậu sẽ không còn qua lại gì với Du Phong Thành nữa, không nghĩ đã hơn một năm rồi, hai người còn chưa giải quyết rõ ràng, có đôi lúc cậu cũng nghi ngờ, thật sự có phải chính bản thân cậu đã để lại thứ gì đó trong bộ đội rồi không, làm thế nào cũng không mang đi được.

Ngày tiếp theo lúc đi làm, cậu chạy đến phòng làm việc của anh trai cậu ngồi đó, cười cười lấy lòng y một hồi.

Giản Tùy Anh liếc xéo cậu: “Mới sáng sớm đã muốn gì, nịnh nọt như thế vừa nhìn đã biết không phải chuyện tốt.”

“Anh, có chuyện tốt, hôm qua em vừa gặp một người.” Cậu kể chuyện của Từ tổng ra.

Giản Tùy Anh chớp mắt, “À, đúng vậy, người này quả thực có thể giúp, nếu không...loại công ty kiểu này anh mày cũng chưa làm qua bao giờ, thật sự có hơi không tiện ra tay, ai giới thiệu cho chú Từ tổng này?”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng nói: “Chiến hữu của em.”

Giản Tùy Anh nheo mắt, “Chiến hữu nào.”

“Là chiến hữu thôi ạ.”

“Chiến hữu họ ‘Du’ ấy hả?”

Bạch Tân Vũ nói: “Anh, anh nghe em phân tích nè...”

Giản Tùy Anh bóc cái hộp giấy bằng da trên bàn ném về phía Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ một tay chụp được, cười cười nói: “Anh nghe lời em đi, em không có ý định hợp tác cùng Trung Vĩ, dù sao em cũng chẳng thể chiếm không cổ phần của Du Phong Thành, nhưng em thật sự muốn học hỏi kinh nghiệm từ chỗ Từ tổng.”

“Con mẹ nó chỉ số IQ của mày có tiến bộ chút nào không đấy?” Giản Tùy Anh trưng ra bộ mặt sắt, “Du Phong Thành ngại tiền phông tay chắc, sao phải tổng sang thế của chú mày? Mày không nhìn ra nó muốn nhân cơ hội này tiếp cận mày sao?”

Bạch Tân Vũ nhún nhún vai, “Em biết, nhưng trong mắt em đây là chuyện chính sự, hai bọn em đã từng là chiến hữu, cậu ta giúp em làm trung gian đất mỗi cũng là việc nên làm, em, em thật sự muốn lập công ty, nếu bỏ lỡ cơ hội đi khảo sát lần này, sau này không biết còn có thể hay không, em...em muốn đi.”

Giản Tùy Anh đập bàn một cái, “Mày cho rằng chỉ là giúp đỡ mày tạo quan hệ đơn giản như vậy sao? Lúc mày làm thủ tục có cầu đến nó nữa hay không? Mày không nhờ vả thằng đó, chính nó đi đến tận cửa muốn giúp, mày có muốn hay không? Bạch Tân Vũ, nếu mày thật sự muốn cắt đứt với nó, thì đừng dính vào bất cứ chuyện gì liên quan đến thằng đó, bằng không con mẹ nó mày đầu lia ngó ý còn vương tơ lòng, mày cắt đứt cho ai xem hả thằng kia?”

Sắc mặt Bạch Tân Vũ hơi hơi trắng đi, không nói gì cả.

Giản Tùy Anh nói: “Bạch Tân Vũ, nếu đề chuyện này cho tao xử lý, tao có thể dùng xong cái tên họ Du kia rồi đá bay nó ra luôn, mày có thể không? Tiểu tử Du Phong Thành kia vừa nhìn đã biết là loại tinh ranh, có mấy thằng mày cũng đừng nghĩ chơi được với nó, cứ chậm rãi lo xong chuyện của công ty đã, chờ lúc chú mày có thực lực có nhân lực rồi, mấy năm nữa lại bắt đầu cũng không muộn.”

Bạch Tân Vũ có chút lúng túng xoa xoa bàn tay, anh trai cậu nói đúng, với độ khôn ngoan của cậu, thế nào cũng không hơn thua được với Du Phong Thành, nhưng nếu bỏ qua cơ hội lần này, còn phải chờ đến bao giờ? Thực ra cậu cảm giác được, anh trai cậu không quá tán thành cậu làm chuyện này, thứ nhất là cho tới giờ bọn họ chưa hề tiếp xúc với phương diện này, không có mạng lưới quan hệ cùng kinh nghiệm, hai là bên trong đó quá nhiều thứ lòng vòng, còn không bằng đầu tư vào bất động sản kiếm tiền nhanh, nghĩ thế nào thì đây cũng không phải cơ hội đầu tư quá đáng giá, đại khái là anh trai cậu không muốn đã kích nhiệt huyết xây dựng sự nghiệp của cậu, cho nên mới không thẳng thắn phản đối, nhưng nghe ý tứ kia, có lẽ là muốn cho cậu qua mấy năm biết khó mà lui.. Mà thứ quan trọng nhất cậu học được trong bộ đội, chính là vượt khó tiến lên, những chuyện đã quyết định thì không thể dễ dàng buông xuôi, trong lòng cậu vẫn nghĩ về công ty bảo an, nhưng cũng không dám biểu hiện phản bác lại anh mình.

Nếu như anh cậu không giúp cậu, mà cậu lại bỏ qua cơ hội lần này, vậy sau này sẽ càng ngày càng khó khăn...

Giản Tùy Anh vút cho cậu một tập tài liệu, “Chú mày xem qua đi, dự án khu đất này, bảo Lý Ngọc dẫn mày đi một lần, thực ra kiếm tiền kiểu nào chả là tiền, chú mày cũng đừng quá so đo.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, cầm tài liệu lên đi ra.

Trở lại phòng làm việc, cậu dựa vào ghế suy nghĩ thật lâu, cảm thấy những gì anh trai mình nói rất có lý, nếu cậu muốn cắt đứt hoàn toàn với Du Phong Thành, thì không thể đi lần này được, bằng không nhờ dính phải kẻ của Du Phong Thành, sẽ rơi vào thế bị động, cậu cùng Từ tổng cũng đã trao đổi số điện thoại, tự cậu cũng có thể xây dựng quan hệ, về sau có cơ hội rồi hãy nói.

Xế chiều, Du Phong Thành gọi tới, bảo cậu gửi tư liệu cho thư ký của Từ tổng, cùng làm thị thực xuất cảnh.

Bạch Tân Vũ nói: “Ah, cái đó, tôi bận nhiều việc bên này quá không đi được, tạm thời chưa thể đi.”

Du Phong Thành im lặng một lúc, “Anh không muốn đi cùng với tôi phải không?”

Bạch Tân Vũ ngừng một chút, “Quả thực chúng ta cũng không thích hợp ra ngoài cùng nhau.”

“Sao lại không thích hợp?” Du Phong Thành miễn cưỡng cười cười, “Anh sợ tôi làm gì anh sao? Hiện tại tôi có lòng cũng không tiện xuống tay.”

Bạch Tân Vũ thì cười không nổi, “Du Phong Thành, cậu giải thích với cha cậu như thế nào?”

“Không, tôi nói rồi, không có gì phải giải thích cả, có một ngày tôi sẽ đưa anh về làm con dâu nhà họ Du.”

“Cậu đừng nói hươu nói vượn nữa có được không? Thái độ của tôi đã rõ ràng như thế rồi, cậu có nhìn ra không đó?”

Du Phong Thành hít sâu một hơi, “Có, thái độ của tôi cũng rất rõ ràng, anh có thấy không?”

Bạch Tân Vũ lặng thinh

Du Phong Thành kẻ sát điện thoại bên mặt, dường như làm vậy có thể khiến hai người xích lại gần nhau một chút, hần nhẹ giọng nói: “Tân Vũ, đến bây giờ anh vẫn chưa tin, tôi thích anh rất nhiều, đây là lỗi của tôi, từ đầu tới cuối, những gì tôi làm đều khiến anh không thể tin tưởng tôi được nữa. Cho nên bây giờ tôi mới trở về, ở trên núi Côn Lôn tôi đã từng buông tay anh ra, nhưng sẽ không có... lần thứ hai nữa đâu.”

“Du Phong Thành, sao cậu vẫn chưa tỉnh ra, chuyện ở trên núi Côn Lôn, tôi đã quên rồi, tôi đã sớm nói, cậu không làm gì sai, chẳng qua tôi cảm thấy chúng ta nên kết thúc, chỉ là... nên kết thúc thôi. Bạch Tân Vũ tôi sẽ không lãng phí thời gian với một kẻ đã có người khác ở trong lòng, cậu cũng đừng lãng phí thời gian với tôi nữa, chúng ta không thể nào quay lại được đâu.”

Du Phong Thành khàn khàn nói: “Làm sao anh mới tin, người tôi thích chính là anh, không phải cậu tôi?”

“Tôi không quan tâm, Du Phong Thành, cậu nghe rõ không đó? Tôi chả cần. Cảm ơn cậu đã giới thiệu Từ tổng cho tôi, nhưng tôi...”

“Tôi sẽ không đi.” Du Phong Thành cười khò một tiếng, “Tôi không đi Châu Phi nữa, anh với ông ấy đi thôi, tôi thừa nhận, tôi đến chỗ đó còn có mục đích khác, chỉ muốn cùng đi với anh mà thôi, nhưng đối với anh mà nói, chuyến đi này có giá trị vô cùng quan trọng, cho nên anh cứ đi đi.”

Bạch Tân Vũ im lặng

Du Phong Thành nhẹ giọng nói: “Bạch Tân Vũ, anh thật sự không quyến luyến tôi một chút nào sao? Chỉ ít hai chúng ta rất phù hợp ở trên giường. Dáng vẻ anh gọi tôi, ôm tôi, hay cao trào, tôi đều nhớ thanh thanh thanh sở sở, đều là đàn ông, tôi không tin anh một chút cũng không muốn? Hơn một năm nay, anh có chạm qua người khác ư?”

Môi Bạch Tân Vũ run lên, “Cậu cảm thấy tôi rảnh đến thế sao?”

Du Phong Thành dường như hít vào một hơi, thanh âm khàn khàn, “Anh nói chúng ta không quay lại được nữa, nhưng tôi không làm được, vừa nghĩ tới chuyện anh sẽ ở cùng một chỗ với kẻ khác, tôi chỉ muốn giết người, nếu anh cùng ai đó yêu đương hoặc kết hôn, tôi thật sự không biết sẽ làm ra chuyện gì... Tân Vũ, ngay từ đầu là tôi với anh, là tôi cho anh nếm thử mùi vị làm tình với đàn ông, là tôi nhìn anh từng bước một từ một tên lính dõm lớn lên thành một bộ đội đặc chủng tinh anh, đáng vẻ từ khi anh mới nhập ngũ đến sau này càng ngày càng chói mắt, hết thấy những thay đổi và trưởng thành của anh, tôi cảm thấy đều là của tôi, bởi vì mỗi một bước đều có tôi ở trong đó, cho nên tôi sẽ không chia sẻ với bất cứ ai.”

Bạch Tân Vũ cắn răng: “Tôi trưởng thành là chuyện của chính tôi, không liên quan gì đến cậu hết, cậu nhanh tỉnh lại đi!”

Du Phong Thành nhàn nhạt nói: “Tôi vẫn luôn rất tinh táo, anh muốn tôi buông tha, tôi không làm được, Đòi tôi có một lần duy nhất muốn “buông xuôi”, chính là thời điểm khảo hạch trong phòng tôi tại Báo Tuyết đại đội, lần đó tôi đều giống với tất cả mọi người, dường như phát điên rồi, chúng ta vẫn chưa nói cho nhau làm cách nào có thể chịu đựng nổi, bây giờ tôi muốn nói cho anh biết, vì tôi nghĩ tới anh nên mới vượt qua được, cho đến hiện tại tôi cũng chưa bao giờ yêu đương, nhưng tôi muốn cùng anh nghiêm túc một lần, chúng ta vừa mới bắt đầu thôi, chúng ta hẳn còn có rất nhiều thứ về sau. Tôi đã nghĩ, tôi đã thích anh từ rất sớm rồi, anh cũng như vậy mà! Anh cũng thích tôi! Chỉ là chúng ta chưa từng nói ra... Cái sai nhất trong đời tôi, chính là ngay từ đầu không thể phân biệt được tình cảm của bản thân với đội phó, khiến cho anh thất vọng, nhưng giờ đây tôi rất tinh táo, hẳn là cậu của tôi, mãi mãi chẳng qua cũng là cậu của tôi mà thôi, anh là người mà Du Phong Thành tôi nhận thức cả đời này, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, run rẩy nói: “Cậu...” Cậu cảm giác mình sắp bị ý niệm mãnh liệt của Du Phong Thành bức đến không có đường lui, mặc dù cậu đã buông bỏ, nhưng không có nghĩa cậu đã quên sạch những gì xảy ra trên núi Côn Lôn, cậu không có cách nào để tin tưởng Du Phong Thành, trong thời điểm cậu quần quanh bên cạnh cái chết, trong lòng Du Phong Thành vẫn có đội phó, chuyện này đã khắc sâu vào đầu cậu, lòng tin đã sớm sụp đổ vào lúc ấy, quyết định của cậu vào lúc ấy, cũng là kiên định chưa từng có trong đời cậu, mặc kệ Du Phong Thành có ngon ngọt thế nào đi nữa, cậu cũng không thể tin, cậu không thể đeo theo hoài nghi vô tận mà sống hết đời với một người, cũng không muốn về sau mà có gặp lại đội phó, cho dù là nhìn bọn họ nói chuyện với nhau thôi cũng chẳng thể thoải mái, làm sao cậu có thể khiến mình uất ức như vậy chứ.

Du Phong Thành dịu dàng nói: “Tân Vũ, anh cứ đi Châu Phi với Từ tổng đi. Anh vì tôi bị thương nên mới rời khỏi Báo Tuyết đại đội, vì tôi, nên mới không thể tiếp tục dùng súng, không thể trở thành một tay súng bắn tỉa, tôi không thể nào thay anh chịu vết thương trên vai kia, nhưng tôi hy vọng có thể bồi thường cho anh những thứ khác, cho nên anh muốn gì, tôi sẽ đều đem tới trước mặt anh, anh muốn làm gì, tôi sẽ dốc hết toàn lực ra giúp anh, anh không cần lo lắng thiếu nợ ơn nghĩa với tôi, tôi thiếu anh còn nhiều hơn, tôi làm tất cả vì anh, đều là nên như vậy.”

Cái tay đang cầm điện thoại của Bạch Tân Vũ đã đầy mồ hôi, trong đầu cậu loạn thành một đoàn, cậu trời sinh đã không phải là một người dứt khoát, chỉ có một quyết định cứng rắn nhất, thì Du Phong Thành lại cứ lần lượt làm nó lung lay, rốt cuộc cậu đúng, hay sai? Cậu nói giọng khàn khàn, “Cho tôi... suy nghĩ một chút.”

Du Phong Thành bình tĩnh nói: “Nếu anh muốn, tôi sẽ dốc toàn lực giúp anh thực hiện, cho nên hãy cho tôi một cơ hội, lần này tôi sẽ không để anh thất vọng.”

Bạch Tân Vũ cảm thấy cổ họng mình như bị một bàn tay vô hình siết lại, cậu nhẹ nhàng cúp điện thoại, ôm lấy đầu, thân thể dường như muốn nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 93

Sáng sớm hôm sau, Bạch Tân Vũ xách hai hộp bánh bao nhỏ cùng sữa đậu nành, chạy đến phòng làm việc của Giản Tùy Anh.

Giản Tùy Anh đang bàn bạc với Lý Ngọc, vừa thấy cậu liền híp mắt lại.

Bạch Tân Vũ để bữa sáng xuống bàn, lộ ra nụ cười xán lạn, “Anh, em...”

Giản Tùy Anh giờ tay lên, “Ngừng, vừa nhìn chú mày như vậy anh đã biết mày muốn nói gì rồi, không được.”

Mặt Bạch Tân Vũ nhất thời xụ xuống, “Anh, em vào cửa mới nói có mấy chữ đâu, em mang bữa sáng đến cho anh...”

Giản Tùy Anh liếc cậu một cái, “Lý Ngọc, cậu thấy biểu tình này của nó quen không?”

Lý Ngọc gật đầu, cười như không cười nói: “Có chuyện gì nhờ vả đến anh.”

Bạch Tân Vũ thấy mình bị bóc mẽ, cũng chẳng giả vờ nữa, ngồi xuống bên bàn, mở hộp đựng bữa sáng ra, “Anh, Lý Ngọc, nhanh ném thử đi, ăn nóng mới ngon.” Nói xong còn ném một cái bánh vào miệng mình, “Éc, con bà nó, nóng quá....”

Lý Ngọc khoanh tay trước ngực lắc đầu.

Giản Tùy Anh “xi” một cái, “Có rắc mau thả, anh mày đang bận.”

Bạch Tân Vũ chồm nửa người qua bàn làm việc, bắt được tay Giản Tùy Anh, khẩn cầu: “Anh, em muốn đi Châu Phi với Từ tổng.”

Giản Tùy Anh trợn mắt, “Cút ra ngoài.”

Bạch Tân Vũ dính lấy cánh tay Giản Tùy Anh cứ như kẹo cao su, “Anh anh anh anh anh à, cho em đi đi mà, Du Phong Thành không đi cùng đâu, có mình em thôi, thiệt đó.”

Giản Tùy Anh cau bẳn nói: “Thích đâm đầu vào chỗ chết, mày còn không mua nổi vé máy bay à, cút!”

Hầu như cả người Bạch Tân Vũ đều đang chồm lên bàn của Giản Tùy Anh rồi, lắc lắc cánh tay Giản Tùy Anh cầu cạnh: “Anh, em không muốn giầu anh mà đi, em muốn nói cho anh biết, em đi là vì khảo sát vụ làm ăn này thôi, không vì cái gì khác nữa, em thật sự muốn mở công ty, em sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu, anh đừng giận em có được hay không? Thực sự Du Phong Thành không đi mà.”

“Sao thằng đó không đi?”

Bạch Tân Vũ giải thích: “Cậu ta...cậu ta là lính mà, đâu có dễ ra nước ngoài như thế, cậu ta không kịp làm thủ tục. Lúc đầu em không tính đi, nhưng sau đó cậu ta nói không đi nữa, em lại muốn đi. Anh, anh tin em đi, em thật sự đi để khảo sát thôi chứ, em không muốn bỏ qua cơ hội này, sau này bộ phận an ninh của Trung Vĩ tách ra độc lập rồi, Từ tổng thì chưa chắc đã thuyết phục được, về sau cũng chưa chắc có cơ hội như vậy nữa, chuyến đi này đối với em thật sự rất quan trọng, anh, được không anh? Em van xin anh đó.”

“Lăn xuống khỏi bàn tao.”

“Anh...” Bạch Tân Vũ ôm lấy cánh tay Giản Tùy Anh, rất không biết xấu hổ mà làm nũng, cậu biết chiêu này có hiệu quả với anh cậu, rốt cuộc không phải do mềm lòng thì cũng là bức mình, tóm lại sẽ ưng thuận với cậu.

Giản Tùy Anh nín lấy cổ áo cậu, “Bạch Tân Vũ, mày còn định dùng chiêu này tới bao giờ? Lớn như vậy rồi có biết xấu hổ không hả?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, cười đùa nói: “Chi cần dùng được thì em vẫn sẽ dùng.”

Giản Tùy Anh đẩy cậu ra, “Thích đi đâu thì đi!”

Bạch Tân Vũ lập tức lăn xuống từ trên bàn, “Cảm ơn anh nha!”

“Chỗ đó có nguy hiểm hay không?”

“Hơi hơi ạ, nhưng mà chỉ cần không chạy loạn, lúc nào cũng hành động bên cạnh vệ sĩ là được, anh còn sợ em sẽ gặp nguy hiểm sao? Em đi ra từ Báo Tuyệt đại đội đó.” Bạch Tân Vũ tràn đầy tự tin nói.

Giản Tuy Anh nổi sùng: “Sau khi về phải cho tao một bản báo cáo khảo sát hoàn chỉnh, để tao còn biết là mày đi lo việc chính sự.”

Bạch Tân Vũ gạt đầu cái rụp, “Anh, anh yên tâm đi! Chờ em mở công ty bảo an kiếm được nhiều tiền rồi, em nhất định dẫn anh đi ăn nhậu đã đời, lúc anh đi đàm phán em sẽ sai 10 vệ sĩ đến bảo vệ cho anh.”

Giản Tuy Anh cười mắng: “Cút mịa nó đi.”

Lý Ngọc nói: “Đến chỗ đó ngày nào cũng phải gọi điện thoại về hai lần báo bình an, một cuộc cho anh của anh còn một cuộc về nhà.”

“À, được...” Sau khi Bạch Tân Vũ chấp thuận, chợt cảm thấy là lạ, tiểu tử Lý Ngọc này còn nhỏ hơn cậu hai tuổi, sao lại lên cái giọng “chị dâu” như thế chứ nhỉ.

Lý Ngọc hỏi: “Sao thế?”

Bạch Tân Vũ oán thâm hai câu, nhưng cũng không dám hé ra cái gì, gió ở bên gối mới đáng sợ, cậu vẫn đừng nên đắc tội Lý Ngọc thì hơn.

Mới vừa trở lại phòng làm việc, điện thoại của Bạch Tân Vũ vang lên, cậu cầm lên vừa liếc, là Yến Thiều Trấn gọi tới, từ sau bữa cơm ngày hôm đó, hai người vẫn chưa liên lạc với nhau, cậu không biết trong lòng Yến Thiều Trấn nghĩ như thế nào, cậu cũng không muốn nói về chuyện đó, nhưng cậu không thể không tiếp điện thoại, “Alo, Thiều Trấn?”

“Tân Vũ, tôi đang ở quán cà phê dưới công ty cậu này.”

“A, ah, được, giờ tôi và Đông Nguyên cùng xuống nhé.”

Yến Thiều Trấn dừng lại một chút, “Một mình cậu có được không?”

Bạch Tân Vũ do dự một chút, “Được.”

Cúp điện thoại, Bạch Tân Vũ phiền muộn cào tóc, tóc cậu lại dài quá rồi, trước đây cậu vẫn thích tạo kiểu, tút tát nhan sắc, giờ thì chỉ cần tóc hơi dài ra một chút là đã thấy khó chịu, sau khi xuất ngũ vẫn để đầu đinh, may mà cậu lớn lên đẹp trai, để kiểu đầu gì thì cũng vẫn đẹp... Mẹ kiếp, bây giờ không phải lúc để nghĩ mấy cái này, cậu bắt đầu có hơi sợ gặp mặt Yến Thiều Trấn rồi, cậu coi Yến Thiều Trấn là bằng hữu, không muốn khiến cho bằng hữu thất vọng, nhưng cậu không thể phát triển bất cứ loại quan hệ nào vượt quá mức bạn bè với Yến Thiều Trấn, chưa nói cậu vốn không thích đàn ông, mà cứ cho là thích đi chăng nữa, cậu cũng sẽ không lại ăn cỏ gần hang, ba phần một mẫu ruộng trong lòng cậu, dường như đã bị con heo Du Phong Thành ăn hết lên rồi.

Cậu vợ lấy ví tiền đi ra, lúc ngang qua bàn của Phùng Đông Nguyên, Phùng Đông Nguyên ngẩng đầu nhìn cậu, “Tân Vũ, anh đi ăn trưa đấy à? Sớm thế...”

Bạch Tân Vũ chớp chớp mắt, “Tôi đi lấy cái này, mua cho cậu bánh ga-tô nhé.”

Phùng Đông Nguyên hạ giọng: “Đang giờ làm việc, em không ăn bánh ga-tô.”

“Tôi ăn.” Bạch Tân Vũ vung tay lên, sai bước đi.

Xuống tới quán cà phê ở tầng dưới, Yến Thiều Trấn mặc thường phục đang chờ ở đó, hần ngồi bên cạnh cửa sổ, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên khuôn mặt hần, làn da bóng loáng kia dường như sẽ hòa tan bất cứ lúc nào, toàn bộ phái nữ trong quán cà phê đều len lén liếc về phía hần, nhưng hần lại hồn nhiên không để ý đến.

Bạch Tân Vũ đi tới, giả bộ tự nhiên mà lên tiếng chào, “Thiều Trấn.”

“Ngồi đi.” Yến Thiều Trấn cười cười, “Phong cảnh chỗ này cũng không tệ lắm.”

“Ừ, nhân viên của công ty chúng tôi đều thích đến chỗ này trong giờ nghỉ.” Bạch Tân Vũ nói: “Gần đây sao cậu bận thế, hôm nay lại chạy ra ngoài?”

“Hôm nay là có ý xin nghỉ để ra ngoài.”

“Ah? Tại sao?” Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, tổ tông à, ngàn vạn lần chớ nói là vì đi gặp tôi nhe.

Yến Thiều Trấn cười bất đắc dĩ: “Cha mẹ tôi giới thiệu cho tôi một cô giáo, muốn tôi đi gặp mặt.”

“À, chuyện tốt mà, có xinh đẹp không?”

Yến Thiều Trấn nhẹ nhàng khuấy cà phê trong cốc, bình thần nói: “Không nhìn kỹ. Bọn họ vốn biết tôi không thích phụ nữ, vẫn ép tôi thân cận.”

Bạch Tân Vũ cảm thấy có chút xấu hổ, cậu cảm thấy kỳ thực quân ngũ thật đúng là không nên tuyển người đồng tính, không liên quan đến việc kỳ thị gì nhưng mà, chủ yếu là mười mấy thằng đàn ông ngủ chung một phòng lớn, cùng tắm rửa, quá dễ xảy ra chuyện, cuộc đời cậu coi như đã bị mấy anh gay bao vây lấy, bắt đầu từ anh cậu... cho nên việc cậu thân cận với đàn ông hơn, thật ra không phải cái gì ngoài ý muốn, mà hình như đã được quyết định trước rồi. Cậu không biết an ủi Yến Thiều Trấn như thế nào, chỉ có thể cười gượng nói, “Bọn họ cũng vì muốn tốt cho cậu thôi.”

Yến Thiều Trần cười rồi lắc đầu, “Vì mặt mũi cả thôi. Nói chung, chỗ xem mắt vừa rồi gần đây lắm, tôi chỉ muốn tiện đường ghé thăm cậu một chút. Tân Vũ, cậu. ....vẫn ổn chứ?”

Bạch Tân Vũ đương nhiên nhận ra hắn có ý riêng, nhún vai, “Tôi đương nhiên vẫn ổn, sao thế?”

“Hôm đó....” Yến Thiều Trần nhìn xoáy vào cậu.

Bạch Tân Vũ cười nói: “À, thực sự là làm tôi hơi hoảng, ai nghĩ cha của cậu ta sẽ xuất hiện đột ngột như vậy, cơ mà cũng chả có gì, việc nhà của bọn họ, không liên quan tới tôi.”

“Cậu thật sự có thể nghĩ như vậy?”

“Nếu không thì. ....làm sao được nữa, tôi cũng không thể kết hôn với cậu ta được.” Bạch Tân Vũ cười ha hả.

Yến Thiều Trần dường như thở phào nhẹ nhõm, “Thật ra, tôi có chút hâm mộ cha mẹ Du Phong Thành ở điểm này, cha mẹ tôi cũng không sáng suốt như Du tướng quân, nhưng Tân Vũ à, nếu như là vì cậu, tôi có thể đấu tranh đến cùng.”

Nụ cười của Bạch Tân Vũ cứng lại trên mặt, cậu ngừng một chút, biểu cảm nghiêm túc, “Thiếu Trần, đừng lãng phí thời gian với tôi nữa, tôi sẽ không cùng với cậu được đâu, tôi chỉ có thể coi cậu là bằng hữu, chiến hữu, cứ tiếp tục như vậy đối với hai ta cũng không ổn, nếu như cậu thực sự....tôi nghĩ về sau chúng ta cố gắng đừng gặp nhau nữa.” Sau khi cậu nói xong, trong lòng nhẹ đi không ít, lời cự tuyệt người khác luôn khó để mở miệng, cậu biết rõ sớm nên như vậy, nhưng chính là không nói nên lời, rốt cục giờ cũng đã nói ra được, cậu cảm thấy tốt hơn nhiều lắm.

Yến Thiều Trần khẽ run, cặp mắt đào hoa xinh đẹp phảng phất đau đớn, “Tân Vũ, sao hôm nay cậu lại đột nhiên nói những cái này?”

“Không phải hôm nay tôi mới muốn nói vậy, mà phải là vẫn luôn muốn, chẳng qua là ngại mà thôi.” Bạch Tân Vũ thở dài, “Thiếu Trần, thực ra người như tôi ngoại trừ khuôn mặt, ưu điểm cũng không nhiều, nếu cậu thích đàn ông, cũng có thể tìm được người tốt hơn tôi.”

“Dù cậu và Du Phong Thành đã chia tay, tôi vẫn không có cơ hội sao?”

Bạch Tân Vũ cười nhạt, “Không liên quan đến Du Phong Thành.”

“Không liên quan ư?” Hiển nhiên là Yến Thiều Trần không tin, cũng không phục, “Nếu như tôi gặp cậu trước, bây giờ cậu đã là của tôi rồi.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Thiếu Trần, tuy trong chuyện này không có chữ “nếu như”, nhưng thật sự có “nếu như,” tôi cũng sẽ không cùng với cậu, bởi vì cậu không biết tôi và Du Phong Thành bị xô đẩy đến với nhau như thế nào đâu, Du Phong Thành chính là một tên đại lưu manh, cậu không thể không biết xấu hổ như cậu ta được. Lúc cậu quen biết tôi, cho rằng tôi là gay, cho rằng tôi là một đối tượng khả dĩ, nhưng thật ra tôi không phải, từ đầu tới cuối đều không phải. Tôi và Du Phong Thành....rất khó nói cho rõ ràng, thế nhưng tôi xác định tôi không thể cứng lên với gã nào khác được đâu, nếu sau này có yêu đương gì, tôi cũng sẽ tìm phụ nữ, cho nên tôi không thể thích cậu, không liên quan đến việc cậu tốt đến như thế nào, mà cũng chẳng liên quan đến Du Phong Thành, Thiếu Trần, xin lỗi.”

Hai tròng mắt sáng trong của Yến Thiều Trần nhìn chằm chằm vào cậu, một hồi lâu, thở dài thật sâu, cúi đầu xuống.

Bạch Tân Vũ ngó bộ dạng như đưa đám của Yến Thiều Trần, trong lòng cũng thật sự không thoải mái, nhưng có thể đem tâm ý nói ra, đối với Yến Thiều Trần cũng là chuyện tốt.

Yến Thiều Trần im lặng nhấp một ngụm cà phê, “Những gì cậu nói hôm nay, đã khiến tôi nghĩ thông một việc, tôi vẫn cho rằng cậu cự tuyệt tôi, là bởi vì không quên được Du Phong Thành, tuy tôi biết cậu quả thực không quên được, nhưng đó không phải nguyên nhân chủ yếu.”

Bạch Tân Vũ cười nhạt: “Tôi đã quên cậu ta rồi.”

Yến Thiều Trần lắc đầu, “Tân Vũ, có đôi khi những suy nghĩ của cậu, vẫn dễ dàng bị nhìn thấu, bởi vì chúng đều được viết hết lên mặt.”

Khuôn mặt Bạch Tân Vũ có chút nóng lên, “Nhưng tôi đã được huấn luyện giữ bí mật, nếu như tôi muốn giấu, cậu chưa hẳn đã nhìn ra được.”

Yến Thiều Trần cười cười, “Đúng vậy, nhưng bởi vì cậu không có giấu, hoặc là không giấu được, nên vẫn để cho tôi nhìn ra.”

Mí mắt Bạch Tân Vũ rũ xuống, thấp giọng nói: “Thiếu Trần, cậu hiểu lầm rồi, tôi ....quên đi, cũng chả có gì phải giải thích, nói chung, những gì tôi muốn nói với cậu đều nói ra hết rồi, bất kể như thế nào, trong lòng tôi vẫn coi cậu là chiến hữu vào sinh ra tử.”

Yến Thiều Trần nhẹ nhàng bắt được tay cậu, ôn hòa cười, “Tôi cũng giống vậy, nhưng mà trừ tình đồng đội, tôi còn một loại tình cảm khác không áp chế nổi, Tân Vũ, cậu không biết mình chơi mất đến mức nào đâu.”

Bạch Tân Vũ không để lại dấu vết mà rút tay về, giễu cợt nói: “Tôi là người không chịu được mấy lời khen, cậu đừng khen, tôi sẽ tưởng là thật đấy.”

“Lời tôi nói đều là sự thật.” Yến Thiều Trần hơi hơi nhún mày, “Ba tháng thực tập ở Báo Tuyết đại đội, tôi vẫn cứ luôn dõi theo những tiến bộ thần tốc của cậu, nhìn mấy hồi, đã bị hấp dẫn. Chẳng qua từ đầu đến cuối tôi vẫn luôn lảng tránh một vấn đề, đó chính là thật ra cậu là thắng, tình cảm giữa cậu và Du Phong Thành, e rằng là một quá trình tôi không có cách nào thay thế được, tuy tôi rất không cam lòng, nhưng tôi cũng không muốn thấy cậu cứ như

vậy xa lánh tôi, tôi còn hi vọng có thể thường xuyên gặp cậu, cùng cậu uống rượu, cùng cậu ăn, cho nên về sau tôi sẽ không nhắc lại những lời này nữa, cậu cũng đừng tránh né tôi, có được không?”

Bạch Tân Vũ quần bách nói: “Tôi sẽ không tránh cậu đâu.”

Yến Thiều Trần cười cười, “Còn có một chuyện, thực ra lúc cậu đỡ một súng cho Du Phong Thành, tôi vẫn muốn nói cho cậu biết, chẳng qua là tôi có tư tâm, vẫn chưa nói ra.”

Bạch Tân Vũ giật run: “Cái gì cơ?”

Yến Thiều Trần ngừng lại một chút, “Ngay từ đầu, là tôi nói cho cậu biết ánh mắt Du Phong Thành luôn dõi theo đội phó, thực ra... Ánh mắt cậu ta nhìn cậu, cùng ánh mắt cậu ta nhìn đội phó không giống nhau, tôi không biết miêu tả chúng không giống nhau như thế nào, nhưng tôi nghĩ, Du Phong Thành dùng ánh mắt của một gã đàn ông để nhìn cậu. Tân Vũ, chuyện này tôi vẫn nén ở trong lòng chưa nói ra, là vì tôi không muốn khiến cậu cảm thấy tôi cố ý khích bác ly gián, thực ra...” Yến Thiều Trần cười khổ: “Thực ra tôi đúng là khích bác ly gián mà, hơn nữa tôi không hề cảm thấy hổ thẹn, tôi dùng cách của bọn đàn ông để tranh thủ cậu, nếu như Du Phong Thành không cho tôi thừa cơ hành động, tôi cũng không thể thành công. Ban đầu tôi không có ý định nói ra, nhưng nhìn cậu vật vờ như vậy, tôi thừa nhận, tôi có hơi hối hận.”

Bạch Tân Vũ ngây ngẩn cả người, hơn nửa ngày, cậu mới hồi phục được tinh thần, không biết làm sao đành phải hợp một ngụm cà phê.

“Tân Vũ, cậu trách tôi à?”

Bạch Tân Vũ ngẫm nghĩ một chút, bình thần lắc đầu, “Thực ra chuyện này không liên can đến cậu nhiều lắm, nếu cậu không có nói, sớm muộn gì tôi cũng sẽ phát hiện, ở trên núi Côn Lôn Du Phong Thành vẫn sẽ...” Cậu cười khổ một tiếng, “Cho nên chả có gì khác biệt cả.”

Yến Thiều Trần lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, “Tân Vũ, cậu xem như là mối tình đầu của tôi đây.”

Bạch Tân Vũ lẩm bẩm: “Mối tình đầu chắc chắn là nhầm lẫn, sau này sẽ ổn thôi.”

“Sau này lúc tôi được nghỉ sẽ còn tới chơi với cậu và Đông Nguyên, có được không?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Dĩ nhiên rồi.”

Mày kiếm của Yến Thiều Trần cau lại, khó chịu cúi đầu, “Cậu cứ về làm việc đi, tôi ngồi ở đây một chút nữa.”

Sau khi trở lại phòng làm việc, đồng nghiệp ngồi bên cạnh Phùng Đông Nguyên kêu lên: “Quản lý Bạch, bánh ga-tô đâu rồi?”

Bạch Tân Vũ vỗ ót một cái, “Chỉ mãi ngắm gái, quên mất tiêu.”

Phùng Đông Nguyên ra sức nháy mắt ra hiệu với Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ lại chẳng hiểu mô tê gì, xít tới, “Đông Nguyên, cậu làm gì thế?”

Phùng Đông Nguyên chỉ phòng tổng giám đốc, “Từ tổng gặp hôm trước đó, đang trong phòng của tổng giám đốc Giản.”

Bạch Tân Vũ tròn mắt, “Đến đây lúc nào thế?”

“Sau khi anh đi không lâu đã tới rồi, em nhắn tin cho anh mà.”

Bạch Tân Vũ sờ vào túi quần, nhớ ra điện thoại của mình để ở phòng làm việc, cậu nhỏ giọng nói: “Cậu chắc chắn là Từ tổng kia chứ? Ông ấy tới làm chi?”

Phùng Đông Nguyên lắc đầu, “Không biết.”

“Chỉ một mình ông ấy?”

“Hình như có cả trợ lý.”

Bạch Tân Vũ do dự một chút, đi về phía phòng tổng giám đốc, cậu gõ cửa một cái, “Tổng giám đốc Giản, tôi là Bạch Tân Vũ.”

“Vào đi.”

Sau khi Bạch Tân Vũ đẩy cửa vào, quả nhiên thấy người trợ lý trẻ tuổi mà Từ tổng luôn dẫn theo, đang ngồi trên salon nói chuyện cùng Giản Tùy Anh và Lý Ngọc.

“Từ tổng, sao ngài lại tới đây? Tôi cũng không gọi điện thoại cho tôi.”

Từ tổng cười nói: “Tôi có gọi cho cậu, nhưng không ai bắt máy.”

Bạch Tân Vũ ngượng ngùng nói: “Tôi xuống lầu hít thở không khí nên quên mang điện thoại, sao ngài lại ở đây...?”

Từ tổng đáp: “Giám đốc của tôi bảo tôi đến bàn bạc vài chuyện với tổng giám đốc Giản, là về việc cả hai bên đều hứng thú với một hạng mục, giảng co trên sân đấu giá cũng không có ý nghĩa, nếu có thể hợp tác không phải vẹn cả đôi đường sao.”

Giản Tùy Anh cười tỉnh rụi, “Từ tổng khách khí rồi, chỉ cần gọi điện thoại cho Lưu Đồng, văn bối tôi khẳng định sẽ đến tận cửa, sao có thể phiền Từ tổng đi một chuyến chứ.”

“Ài, phiền phức gì đâu, tôi thích nhất là được nói chuyện với những thanh niên tuấn kiệt như giám đốc Giản, Tiểu Bạch cũng vậy, là một người trẻ rất được, hôm đó chúng tôi hàn huyên cả một buổi chiều, cậu ấy vô cùng có ý chí, khiến cho tôi nhớ lại thời gian mình còn trong quân ngũ, xem ra tôi và các cậu đều rất có duyên, ha ha ha.”

Giản Tùy Anh cười nói: “Tân Vũ, ngồi đi, nghe qua tin tức mà Từ tổng mang đến.”

Bạch Tân Vũ ngồi ở một bên, không biết bao nhiêu ý nghĩ đang rối rùi trong lòng, cậu không rõ Từ tổng tới đây làm gì. Loại siêu tập đoàn như Trung Vĩ, căn bản không thiếu tiền, nếu là một hạng mục tốt, chính họ cũng có cơ một tay hành động, sao đột nhiên lại tới tìm anh cậu hợp tác chứ? Tuy đây cũng không phải chuyện lạ lùng gì, nhưng nếu liên tưởng một chút đến mối quan hệ giữa Từ tổng và Du Phong Thành, cậu luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn lắm.

Quả nhiên, nghe xong, cậu cũng cảm giác Từ tổng hoàn toàn là đang dâng tiền cho anh cậu, miệng còn cam kết một ít quyền lợi cũng mê người y chang như vậy, loại hạng mục hái ra tiền thế này, nếu là tìm đồng bạn để hợp tác, thông thường sẽ chỉ có các đơn vị liên quan trong nội bộ tập đoàn ăn trọn, cho tới giờ bọn họ cũng chưa từng hợp tác với Trung Vĩ, quan hệ cũng nông cạn, loại sự tình kiểu như chủ động tìm tới cửa này, vô cùng kỳ quặc.

Giản Tùy Anh càng nghe nụ cười càng sâu, thường xuyên liếc về Bạch Tân Vũ, ánh mắt rất chi là khó đoán.

Bạch Tân Vũ như đứng đông đờ như ngồi đồng than. Đứng sau chuyện này không phải Du Phong Thành đó chứ? Đây là có ý gì, muốn làm anh cậu vui lòng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Chương 94

Từ tổng ngồi trong phòng làm việc của Giản Tùy Anh tận một tiếng đồng hồ, bốn người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, soạn ra một bản kế hoạch hợp tác tốt đẹp. Giản Tùy Anh vẫn treo lên bộ dạng tươi cười hăm hở, nhưng mà thỉnh thoảng Bạch Tân Vũ đối diện với y, vẫn bị ánh mắt y dọa cho chây nồ hồi lạnh.

Sau khi thảo luận xong, Từ tổng liền cáo từ, ba người tiễn hấn đến cửa thang máy. Trong nháy mắt cửa thang máy kéo lại, nụ cười khách sáo trên mặt Giản Tùy Anh lập tức biến đâu mất không thấy tăm hơi, quay đầu nhìn Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ tròn to đôi mắt vô tội, “Anh, em không biết gì hết á.”

Giản Tùy Anh trầm giọng nói: “Trở về phòng làm việc hẵng nói.” Dứt lời bèn lướt qua hai người đi về phòng làm việc.

Bạch Tân Vũ nhíu lấy Lý Ngọc, nói nhỏ: “Lúc tôi không có ở đó mọi người nói chuyện gì vậy?”

“Tôi muốn ảnh hồi còn bé của anh ấy.” Lý Ngọc cúi đầu nhìn cậu.

Bạch Tân Vũ sững sốt, “Ờ?”

“Ảnh hồi bé của anh trai anh đó, ở nhà anh.”

Bạch Tân Vũ cau mày, “Cậu không có sao?”

“Ảnh ở nhà anh tôi chắc chắn không có.”

Bạch Tân Vũ nheo mắt lại, “Được, tôi phục chế tất cả cho cậu luôn, nói đi, mấy người đã nói cái gì vậy?”

“Từ tổng kể chuyện gặp mặt với mấy anh, chuyện công ty bảo an, còn chuyện anh cùng ông ta muốn đi Châu Phi khảo sát.”

“Chỉ thế thôi hả?”

“Còn làm bộ lơ đãng khen Du Phong Thành vài câu.”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, “Cái này không đến mức giận cá chém thớt tới tôi đây chứ.”

“Anh hỏi tôi làm gì?” Lý Ngọc tỏ vẻ “Anh xác định chưa?”

Bạch Tân Vũ thờ dài, hướng phòng tổng giám đốc mà dò tới.

Vừa mới vào phòng, Giản Tùy Anh bắt chân treo nguẩy ngồi trên ghế, liếc xéo Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ cười nói: “Anh, người như Từ tổng cũng đâu tẻ lắm phải không, rất đáng tin cậy.”

“Ồ, không sai, tiền từ trên trời rớt xuống tao cũng không có bị ngớ ngẩn, tao quên luôn đánh đập ông ta ra sao rồi, chỉ nhớ kỷ khuôn mặt xia ra tiền kia thôi.”

“Anh, em thề là chuyện này em không biết chút xíu gì hết á.”

“Tao biết chứ mày không biết thật, nhưng bạn trai cũ của chú mày dự định làm cái gì, chú mày hẳn phải biết chứ?”

Bạch Tân Vũ giật mình, có chút không thích ứng nổi với ba chữ “bạn trai cũ”, nghe sao mà da gà nổi hết toàn thân vậy trời. Cậu lắc đầu, “Em đâu biết gì đâu.”

“Mày không biết cái đếch gì hả, đây không phải đang muốn lấy lòng anh mày sao, không sai, cuối cùng thằng đó cũng biết kính trên nhường dưới, hiểu cách khiến người khác vui lòng rồi phỏng.”

“Anh, vậy anh định. . .”

“Cái này còn định đợt gì nữa, tiền chùa mà không lấy, tao bị khờ chắc. Nhưng mà, hê, thằng đó muốn dựa vào cái này để lấy lòng anh mày á? Quá ngây thơ rồi.”

Ngón tay Bạch Tân Vũ chỉ vào mình, “Vậy còn em. . .”

“Mày cứ tỏ ra không quen biết là được rồi.”

“Móa, sao em làm bộ không quen được chứ?”

“Chính là không chủ động nói chuyện, nếu như nó nói ra, thì chú mày lảng sang chuyện khác, nói chung đừng cho thằng đó cơ hội kể công, cũng đừng nể nó bất cứ nhân tình gì, đây đều là nó tự nguyện hết, không lấy thì phí, phát súng kia chú mày đỡ cho nó, là ngàn vàng khó đổi lấy em giai á.” Giản Tùy Anh hất hàm, đáng vẻ đương nhiên nó phải như thế.

Bạch Tân Vũ không thể không bội phục, tố chất tâm lý của anh trai cậu quả thực là quá đỉnh cao, cậu gật đầu cái rụp, “Được, anh, anh cứ an tâm kiếm tiền của anh.”

“Đi công tác phải cẩn thận, biết chưa?”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Yên tâm đi.”

Buổi chiều sau khi tan tầm, Bạch Tân Vũ vốn định kéo Phùng Đông Nguyên đi ăn, nhưng Phùng Đông Nguyên phải tăng ca, cậu đành tự đi một mình.

Vừa xuống đến bãi đỗ xe, cậu đã nhác thấy một người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh xe mình, bận quần áo thể thao, đội theo mũ lưỡi trai, vắt chéo đôi chân dài, đương khoanh tay trước ngực mà dựa lên xe, dáng vẻ bất động.

Bạch Tân Vũ tiến tới, chau mày nói: “Cậu đợi ở chỗ này bao lâu rồi?”

Du Phong Thành ngẩng đầu, dưới vành mũ lưỡi trai là đôi mắt sáng như ẩn sao, hần nhếch môi cười, “Hai hoặc ba tiếng gì đó. . .”

“Tôi sẽ không ăn uống gì với cậu đâu, tôi về nhà luôn đây.”

Du Phong Thành ngăn giữa cậu và cái xe, nhìn cậu không chớp mắt, “Tôi biết, tôi chỉ muốn gặp anh một chút trước khi anh đi công tác, lần này anh đi ít nhất cũng phải một tuần.”

“Cậu không có việc gì để làm chắc.”

“Hôm qua tôi vẫn tham gia một nhiệm vụ, tôi đoán chừng mấy năm học ở trường quân đội sẽ rất phong phú đây.” Du Phong Thành kéo khóa của áo thể thao xuống, bên trong không mặc gì cả, trên cơ ngực trần trụi có thể thấp thoáng trông được băng đầy vải trắng.

Bạch Tân Vũ nhìn đám băng gạc nhức mắt kia.

“Thương nhẹ thôi, vẫn còn muốn giữ tôi ở lại bệnh viện quan sát, tôi liền chạy ra ngoài.”

Lúc này Bạch Tân Vũ mới phát hiện, sắc mặt Du Phong Thành có điểm bọt bọt, hèn chi tin nhắn với điện thoại không ngừng nghỉ mấy hồi vừa rồi, ngày

hôm qua lại bật vô âm tín. Bạch Tân Vũ cau mày nói: “Đừng cố giọng, trở về bệnh viện đi.”

Du Phong Thành tựa ở trên cửa xe, mỉm cười mà quan sát cậu, “So ra vẫn kém hơn đôi mắt nhanh nhạy của anh.”

Bạch Tân Vũ mĩa mai cười, “Đúng là không phí công cậu làm thiếu niên hư hỏng bao nhiêu năm ha, trước đây hai ta chưa từng đàm luận kỹ năng nói láo, thực sự tiếc quá mà.”

“Bây giờ anh muốn so tài với tôi cũng không chậm đâu.”

Bạch Tân Vũ đẩy hẳn ra, “Tôi phải về nhà rồi.”

Du Phong Thành bắt chợt ôm lấy hông cậu từ sau lưng, Bạch Tân Vũ nâng cánh tay định thúc về đằng sau, Du Phong Thành đã nhẹ giọng nói: “Lần này anh xuống tay, đủ cho tôi nằm bệnh viện cả tuần luôn.”

Cánh tay Bạch Tân Vũ cứng lại, vì chuyện này mà đánh Du Phong Thành nằm viện, khó tránh chuyện bé xé ra to.

Du Phong Thành siết chặt cánh tay, sống mũi cao thẳng tựa trên cổ Bạch Tân Vũ, “Không có gì khác đâu, tôi chỉ là muốn ôm anh một cái thôi, thất lưng anh vẫn thanh mảnh như thế, xem ra là không bỏ bê tập luyện nhì.”

Bạch Tân Vũ lạnh nhạt nói: “Cậu có buông ra hay không?”

“10 giây, có được không?” Du Phong Thành nhắm mắt lại, khẽ ngửi mùi vị thân thuộc trên cổ Bạch Tân Vũ, dường như ngay trong tiếng hít thở kia cũng mang theo một nỗi khát vọng không hề che giấu.

Cơ thể Bạch Tân Vũ cứng đờ, vẫn không có nhúc nhích, cánh tay có lực của Du Phong Thành, bờ ngực rộng, nhiệt độ của làn da, hết thảy đều thân thuộc đến vậy, những đồ vật quen thuộc có thể khiến người ta hồi tưởng mãi không thôi, cậu cũng như vậy không thể khống chế được mà nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia của hai người bọn họ.

Du Phong Thành thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu đếm ngược: “Mười, chín, tám. ...”

Bạch Tân Vũ cúi đầu, siết chặt tay. Dường như giữa thời khắc này, thời gian đã ngừng chảy trôi, một không gian biệt lập dựng nên quanh thân thể bọn họ, ngăn cách hết thảy những thứ bên ngoài, cả thế giới tựa như chỉ còn lại thanh âm đếm ngược của Du Phong Thành, một tiếng lại một tiếng, càng ngày càng gần điểm kết thúc, khiến người ta ngay cả hít thở cũng trở nên dị thường trắc trở.

Phiên môi Bạch Tân Vũ khẽ run, trái tim truyền đến đau đớn nhẹ nhẹ.

Du Phong Thành mở mắt, nhuộm trong đôi mắt đen láy đó, là đau thương khiến người khiếp đảm, “Ba, hai một.”

Bạch Tân Vũ đẩy Du Phong Thành ra, mở cửa lên xe.

Trong lòng Du Phong Thành chẳng còn ai, trong nháy mắt đó dường như tất cả nhiệt độ đều bị hút ra, hắn ngơ ngác cúi đầu nhìn tay mình, cuối cùng chậm rãi siết chặt bàn tay.

Bạch Tân Vũ chậm chạp lái xe ra khỏi bãi đỗ, trong chớp mắt ánh mặt trời rải đầy thùng xe, cậu mới phát hiện ra mây đen trước mắt đã tiêu tán một ít, cậu hít sâu một hơi, chỉnh nhạc rock trong xe đến mức lớn nhất, âm thanh chấn động nội tạng của thể loại Heavy Metal đập vào màng tai, cậu cảm giác chỉ có làm vậy mới kéo được bản thân ra khỏi tâm thế của kẻ chết đuối.

Hầu như mỗi lần gặp phải Du Phong Thành, cậu phải tốn hơn nửa ngày trời mới có thể lấy lại được sức lực, hết lần này tới lần khác cậu đều không có biện pháp lảng tránh, kỹ năng truy tung cao siêu mà dai dẳng của Du Phong Thành không chỉ được dùng ở trên chiến trường thôi đâu, còn dùng ở trên người cậu nữa kia. Cậu cảm giác mình rơi vào một hố cái, cậu không muốn bị hút xuống, rồi lại chẳng thể trốn thoát, cậu nghĩ không ra bất cứ phương pháp nào để có thể chạy khỏi Du Phong Thành, lẽ nào cứ mất mớ trứng trứng nhìn mình bị đim lấp hay sao? Cậu dùng lực đập tay lái một cái, trong mắt ngập tràn đấu tranh.

Xong xuôi thị thực thương mại, Bạch Tân Vũ xuất phát cùng Từ tổng.

Từ tổng là người có tính cách hào sảng, thông thái khéo ăn khéo nói, hai người lại đều xuất thân là quân nhân, dọc theo đường đi có rất nhiều chuyện cùng chủ đề, không mấy đề ý mà đã gọi nhau đại ca, tiểu đệ.

Hiện tại đồng hành cùng họ còn có hai lãnh đạo của Trung Vĩ và năm nhân viên an ninh, năm người kia đều là lính thủy quân đã giải ngũ, hơn nữa cũng đều chẳng phải lui về từ bộ đội binh thường, xem ra Từ tổng chiều mộ được không ít nhân tài, nhưng nghĩa qua cũng biết dự án này của Trung Vĩ nguy hiểm cỡ nào.

Ở bên ngoài nhìn vào Trung Vĩ tựa như đang sản xuất linh kiện điện tử viễn thông, trên thực tế, sau lưng lại được quân đội sử dụng nhằm “nhìn lên” cục diện các nước khác, mỗi một lần tu sửa trạm thông tin, phía sau có lẽ đều mang ý nghĩa chiến lược trọng đại, Trung Vĩ làm mấy chuyện này, thực ra cũng chẳng được coi là bí mật, rất nhiều người đều biết, nhất là cơ quan an ninh của các quốc gia khác, cho nên cái mệnh lợi nhuận của Trung Vĩ là ở chỗ thị trường rất tiềm năng, nhưng vẫn như cũ khó đánh vào thị trường của các nước lớn, nhưng nó lại chạm đến các quốc gia chưa phát triển, vì chút quyền lợi trước mắt, đồng ý tiếp nhận sự hiện diện của Trung Vĩ, nhưng mà cục diện chính trị ở hầu hết các quốc gia đang phát triển này lại không ổn định, cho nên công tác bình thường của Trung Vĩ thường phải kèm theo một chút võ trang, để ngừa việc bị các thế lực đe dọa, đây chính là ý nghĩa tồn tại của bộ phận

an ninh quốc tế thuộc Trung Vĩ.

Bạch Tân Vũ muốn mở công ty bảo an, chắc chắn sẽ phải làm việc ở những quốc gia không ổn định này, cho nên dù trước khi đi Từ tổng đã nhiều lần nhấn mạnh “Không loại trừ được khả năng sẽ có nguy hiểm,” cậu cũng không để ý, đương nhiên cậu biết sẽ có nguy hiểm, không gặp nguy thì công ty bảo an kiếm ăn bằng cái gì.

Máy bay đến Botswana, đã là đêm khuya, trong nước hầy còn sáng sớm, cậu gọi cho anh mình rồi lại gọi về nhà, sau đó đi nghỉ sớm.

Mới vừa ngã lưng chưa được hai phút, điện thoại kêu lên, cậu cầm điện thoại vừa nhìn, là Du Phong Thành gọi tới, cậu không muốn bị quấy rầy cả đêm, liền nhận cuộc gọi.

“Tân Vũ, anh đã tới chưa?”

“Ừ, vừa xong.”

“Bình thường nhất định phải hành động chung với Từ tổng, đừng nên chạy loạn, chú ý an toàn.”

“Tôi biết rồi.”

“Ngủ đi, ngủ ngon.”

Bạch Tân Vũ ngừng lại một chút, “Ừm.”

“Tân Vũ.” Du Phong Thành cười bảo: “Hôm tôi nhập học, anh có thể đến xem không? Nghe nói chương trình sẽ rất thú vị, hơn nữa tôi còn đại diện tân sinh viên lên phát biểu đấy.”

Giọng nói tràn ngập mong chờ của Du Phong Thành, làm cho lời cự tuyệt của Bạch Tân Vũ nghẹn ở cổ họng, trong chốc lát nuốt không nổi mà nhả cũng chẳng ra, tí nữa thì khiến cậu nghẹn chết luôn.

“Tôi cũng sẽ mời Đông Nguyên cùng Yến Thiếu Trăn, coi như mọi người tôi chúc mừng chiến hữu nhập học, được chứ?”

Bạch Tân Vũ khó khăn nói ra: “Được, chúng tôi sẽ đi.”

Du Phong Thành cười: “Ngày hôm đó chắc chắn tôi sẽ rất đẹp trai.”

“Tôi...tôi mệt rồi, ngủ đây.”

“Ngủ đi.” Du Phong Thành hôn nhẹ một cái vào loa, khẽ cười hai tiếng, “Đêm nay nhất định anh sẽ mơ thấy tôi.”

Bạch Tân Vũ cúp điện thoại, dùng sức mà dựng ngón giữa vào màn hình, “Mơ cái con khi nhà cậu ấy mà mơ.”

Ngày hôm sau, Bạch Tân vũ bắt đầu theo chân Từ tổng khảo sát thủ đô của Botswana, phần lớn thời gian trong ngày, bọn họ đều tiêu tốn ở trong công ty, Bạch Tân Vũ tham dự một bữa cơm trưa để bàn bạc thương vụ, không biết có phải do là mặt mũi của Du gia hay không, nhiệt tình chiêu đãi vượt xa tưởng tượng của cậu.

Công ty phái xe đưa cậu dạo quanh khu vực thành thị, ở trên xe, Từ tổng nói: “Rõ ràng hai ngày này chúng ta đều phải ở lại thủ đô rồi, tôi có vài công chuyện cần xử lý, bên này cũng có vài mối quan hệ phải duy trì, ngày mai chúng ta sẽ đi khảo sát trạm thông tin xây dựng ở vài thành phố khác, cậu có thể đến đó chứng kiến nhân viên bảo an của chúng tôi làm việc như thế nào, thực ra cũng chỉ tự do hơn đi làm lính chút thôi, với lại tiền lương cũng cao hơn rất nhiều, nhưng khổ cực cùng nguy hiểm thì vẫn vậy.”

“Có cần phái người tôi trông chừng trạm thông tin trong một thời gian dài không?”

“Không nhất định, phần lớn uy hiếp chúng tôi gặp phải, đều là trong lúc đang xây dựng trạm, thường thường sẽ phải chịu sự quấy rầy của các thế lực, có tổ chức phản chính phủ, có băng đảng sách nhiễu đòi tiền, có thuyết pháp âm mưu, thậm chí có thời điểm còn phải chịu sự chèn ép đến từ cư dân địa phương, chúng tôi thiết lập trạm thông tin ở rất nhiều nơi, đều phải cầm súng canh chừng mới xây được. Nhưng mà thường thì xây xong lại chẳng có chuyện gì, thứ nhất là tháp thông tin không dễ bị phá hỏng như thế, thứ hai là người của chúng tôi đều đi sạch, bọn họ không biết móc chỗ nào được, rất nhiều lần đều giải tán, trừ phi là trong ngày hôm đó có sự việc gì đó vô cùng hỗn loạn xảy ra, có thể uy hiếp được trạm, thì mới phải người đến trông coi. Dĩ nhiên, tôi cũng sẽ không dẫn cậu đến những nơi quá nguy hiểm, cậu theo tôi đến đây, tôi phải đưa cậu lãnh lặn trở về chứ.”

Bạch Tân Vũ cười đáp: “Từ ca, anh đừng quên tôi đi ra từ Báo Tuyết đại đội, tôi muốn mở công ty bảo an, đương nhiên phải tồn tại song hành với hiểm nguy, cho dù vẫn muốn thuận tiện, song vẫn nên để tôi nắm bắt thêm nhiều kiến thức một chút.”

Từ tổng cười cười, “Cũng có lý, tôi suy nghĩ chút đã.”

“Tốt, xem cách nào tiện cho Từ ca.”

Ngay ngốc ở thủ đô hai ngày, Bạch Tân Vũ ngắm nghía được một chút phong cảnh thành phố ở Châu Phi, ngoại trừ phong tình ngoại quốc, cảm xúc lớn nhất động trong cậu là “nghèo,” người của công ty sợ cậu buồn chán, còn đưa cậu đi giải trí ở chỗ khác, thực ra cậu đã từng chết đi ở cái nơi cần cỗi như

núi Côn Lôn, không ai chịu nhàm chán giờ hơn cậu đâu.

Hai ngày sau, Từ tổng mang theo cậu cùng năm người kia, lái xe đến một thành phố cách thủ đô hơn 200 km, ở trên xe, Bạch Tân Vũ gặp được vài khẩu súng thật.

“Móa, Browning, AK 47, MP7, các vị thật là bản lĩnh đó.” Bạch Tân Vũ hốt lên một khẩu MP7 tự động do Đức sản xuất, vuốt ve thân súng được sấy qua các-bon đặc thù, cảm thụ được xúc cảm trĩu nặng, quả thực yêu thích đến chẳng buông tay. Đã hơn một năm trôi qua, rốt cuộc cậu lại được đụng vào súng ống một lần nữa, cậu không khỏi nhớ lại lúc tập bắn trong bộ đội, lần đầu tiên cậu dùng súng 95 mà bắn được 10 điểm, lần đầu tiên giành được ngôi vị quán quân trong cuộc thi bắn súng, lần đầu tiên dùng đạn thật bắn toác đầu tên thổ phi....Những hồi ức cháy bỏng này đều lũ lượt ùa về trong đầu cậu, khiến cậu cảm thấy một luồng hào khí trong nháy mắt được sinh ra tại ngực mình.

Thì ra cậu nhớ súng đến như vậy, nhớ nhưng những báo bồi đã cho phép cậu lấy được sự tự tin đầu tiên, thu được sự công nhận, nếu như cậu không thể tỏa sáng rực rỡ trong lúc bắn súng, cũng sẽ không có cậu ngày hôm nay, do thành tích bắn súng của cậu ưu tú, mới khiến cậu rũ bỏ được tự ti cùng nao núng, khiến bản thân có thể toàn lực cạnh tranh, cậu muốn, cậu kiên định mà muốn mở một công ty bảo an, cũng hi vọng có thể cầm lên súng ống ở một quốc gia khác!!

Từ tổng ôm lấy bờ vai cậu, vỗ vỗ liên tục, cười nói: “Tân Vũ, tâm tình của cậu bây giờ tôi vô cùng thấu hiểu, thực ra lúc đầu tôi tới Trung Vĩ, cũng ôm ý tưởng y như cậu, tôi hoài niệm chiến trường, nhớ súng, tôi muốn cho các chiến hữu của mình có thêm một lựa chọn, cho nên tôi thấy tựa như cậu rất có duyên, cậu còn trẻ như vậy, có thể đảm đương tốt, tại nơi đây cậu sẽ tìm được trời đất mà mình luôn khao khát một lần nữa.”

Bạch Tân Vũ dùng sức gật đầu, ánh mắt kiên định mà sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chương 95

Đoàn người lái xe, từ thủ đô Gaborone thẳng tiến phương Bắc, Bạch Tân Vũ lãnh hội không ít phong cảnh tự nhiên của Châu Phi, cũng đi qua thăm thú vài trạm thông tin, đại bộ phận đều đã được xây dựng xong, song nhân viên an ninh vẫn phải dẫn theo nhân viên kỹ thuật tiến hành công tác bảo trì định kỳ, có một trạm còn đang xây dở, quả nhiên đúng như lời Từ tổng nói, người của bọn họ vác súng trên vai, đạn đã lên nòng mà canh gác, công nhân làm việc ở bên cạnh, chợt nhận ra đó chính là lao động giá rẻ như nô dịch trong phim ảnh.

Vừa khảo sát, Từ tổng vừa giải thích cho cậu công việc sẽ như thế nào, điều động nhân viên, phân bổ tài nguyên, trang bị vũ khí, làm sao để có thể nâng cao độ an toàn, bằng cách nào giảm thiểu hoặc giải quyết vấn đề với cư dân địa phương, xung đột cùng các tổ chức vũ trang, nghe xong từ đầu đến cuối, Bạch Tân Vũ phát hiện ra trước đây lúc khảo sát cậu đã quá hơi hợt rồi, muốn đưa một công ty như vậy vào hoạt động ổn định, trên thực tế phải đối mặt với những vấn đề phức tạp hơn nhiều, nếu hoàn toàn chẳng có kinh nghiệm gì, cũng chỉ có thể làm vệ sĩ cho mình mình, các tổng giám đốc lớn mà thôi.

Mấy ngày xong thu thập được vô cùng nhiều tri thức cùng kinh nghiệm, khiến Bạch Tân Vũ mừng rỡ không thôi, thời gian khảo sát trừ tính được cậu chủ động kéo dài thêm, cậu còn nán lại hai ngày tại một trạm thông tin, không ngừng trò chuyện cùng các nhân viên an ninh ở đó. Dần dà, cậu cũng hiểu được vì sao Du Phong Thành đề nghị cậu nên hợp tác với Từ tổng, bởi vì cậu thiếu rất nhiều đường vòng, mà ý nghĩa của những “đường vòng” này phần lớn chính là vì an toàn của nhân viên bảo an trong công ty, chỉ có một điểm này, Bạch Tân Vũ có vài phần cảm tạ đối với Du Phong Thành.

Khi hành trình sắp kết thúc, chuẩn bị trở lại Gaborone, Từ tổng đột nhiên nhận được một cú điện thoại, lúc đó bọn họ đang ăn cơm, Từ tổng cầm điện thoại đi ra ngoài, mười phút sau, hân trở về, sắc mặt có chút nặng nề.

Bạch Tân Vũ hỏi: “Từ ca, không có chuyện gì chứ?”

Từ tổng khoát tay, “Phía Bắc xảy ra một chút vấn đề, tôi phải chạy tới đó xử lý chút đỉnh, Tân Vũ, tôi sẽ bảo Đại Khôi đưa cậu trở về Gaborone, tôi sẽ không về cùng các cậu.”

“Xảy ra chuyện gì rồi? ” Bạch Tân Vũ nói: “Từ ca, anh không ngại nếu tôi đi theo xem chứ?”

Từ tổng cười nói: “Cũng không phải vấn đề liên quan đến cơ mật, song lần này có thể sẽ hơi nguy hiểm, không có chuyện gì đâu, vấn đề này không lớn lắm, khi nào về nước tôi sẽ kể cho cậu.”

Bạch Tân Vũ nói: “Từ ca, anh càng nói như vậy tôi càng muốn đi xem thế nào, tôi muốn dấn thân vào lĩnh vực này, nguy hiểm là không tránh được, chuyến này tôi đi là để khảo sát, nhưng lại không chứng kiến được một bộ phận máu chốt nhất, tôi chạy tới đây từ xa, thực sự không muốn bỏ qua cơ hội này, nếu như về sau chúng ta thật sự sẽ hợp tác, cũng không thể cứ có nguy hiểm là anh lại xông pha, tôi trở về khách sạn ngồi được, anh xem có đúng hay không?”

Từ tổng nhún mày do dự.

Đại Khôi nói: “Từ tổng, tình huống là gì, nói cho bọn em biết một chút, nếu không phải trường hợp đặc biệt nguy cấp, liền cùng đi xem sao, chúng em

cũng có thể giúp anh xử lý một tay.”

Từ tổng nói: “Ở phía Bắc gần Zambezi có một trạm thông tin đang gặp vấn đề.”

Đại Khôi hừ một cái: “Lại là chỗ đó, em biết nơi đó không yên ổn được mà.”

“Zambezi?” Hai ngày nay Bạch Tân Vũ thường xuyên nghe đến hai từ này, bởi vì đây là khu vực làm việc trọng điểm của Từ tổng.

Zambezi cũng không thuộc về Botswana, mà thuộc lãnh thổ Namibia, đây là một địa phương vô cùng đặc biệt, là một địa khu cao vồng lên, bị kẹp giữa Angola, Zambia cùng Botswana, trong lịch sử đã từng là thuộc địa của Đức, lại đã từng bị Nam Phi thống trị, thậm chí còn có độc lập trong một thời gian ngắn, cuối cùng thuộc về Namibia, ở khu vực có lịch sử thuộc địa phức tạp cùng vị trí địa lý kỳ lạ này, cả vùng đất quanh năm rung chuyển, hai đại dân tộc bản địa – người Lozi cùng người Ovambos có mâu thuẫn dân tộc vô cùng kịch liệt, hơn nữa lại là biên giới của vài quốc gia, buôn lậu, vượt biên, buôn bán thuốc phiện, trộm mỏ cũng vô cùng nghiêm trọng. Tuy Trung Vĩ không xây dựng trạm thông tin ở Zambezi, song trạm thông tin kia lại ở phía Bắc Shakawe thuộc Botswana, cách Zambezi có không đầy 10 km, là một “con mắt” vô cùng quan trọng, không thể bỏ rơi, lúc Trung Vĩ vào Botswana, có hai sự kiện xung đột gây chết người, đều là vì trạm thông tin ở Shakawe này.

Từ tổng gật đầu, “Có hai người Lozi uống say, lái xe đến quanh khu vực trạm thông tin của chúng tôi, bị tai nạn mà chết, song hai tên đó là con trai của ông trùm bang mafia người Lozi với một nhân tình, rất có thể lực ở địa phương, lúc bọn chúng dẫn theo một nhóm người đến Shakawe lĩnh thi thể, người của chúng tôi không biết có chuyện gì xảy ra, hay bởi vì hiểu lầm, đã xảy ra một ít xung đột, nói chung bây giờ người Lozi cho rằng chúng tôi liên hợp với người Ovambos hãm hại hai tên kia, bởi vì chúng tôi không cho phép bọn họ tiến hành lực soát trạm thông tin, cảnh sát Botswana cho rằng người Lozi đã vượt biên trái phép, cũng nhúng tay vào, tình huống bây giờ có hơi hỗn loạn, song vẫn còn có thể khống chế, nên tôi muốn chạy tới đó xử lý một chút.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Từ ca, cái này vẫn còn an toàn hơn nhiều so với ra chiến trường, tôi nghe thì chắc không có vấn đề gì lớn, mang tôi đi theo một chút thôi nhé.”

Đại Khôi cũng rằng: “Dù sao chúng ta không mâu thuẫn trực tiếp với họ, đến tận nơi điều đình một cái hẳn sẽ không thành vấn đề. Thực ra phần lớn nhiệm vụ bảo an, vẫn dùng phương pháp đàm phán và phòng ngự là chính, em cảm thấy nên đưa Bạch tổng đi xem, lần khảo sát này mới được coi là hoàn chỉnh.”

Bạch Tân Vũ gật đầu lia lịa.

Từ tổng suy nghĩ một chút, “Được rồi, chúng ta cùng nhau đi, nhưng mà Tân Vũ à, chúng ta có thể thống nhất trước không, đến đó hết thấy cậu phải nghe theo tôi.”

Bạch Tân Vũ cười đáp: “Từ ca, đoạn đường này đã có cái gì tôi chưa nghe theo anh chứ?”

Từ tổng nói: “Tốt, giờ chúng ta xuất phát thôi, nơi này cách Shakawe ba bốn tiếng ngồi xe.”

Bạch Tân Vũ mơ hồ cảm thấy có chút hưng phấn, chuyến này nhất định sẽ được chứng kiến không ít đông tây đây, hơn nữa trong cơ thể cậu vẫn chôn giấu một khát vọng sâu xa đối với nguy hiểm và kích thích, cuộc sống đô thị bình thản làm cho người đã trải qua chiến trường tanh máu như cậu, thường xuyên cảm thấy có chút chán ghét, một nhóm bảy người ngồi lên hai xe việt dã, hướng thẳng đến phía Bắc Shakawe.

Đi được hơn nửa đường, Bạch Tân Vũ nhận được một cuộc gọi của Du Phong Thành.

Từ tổng vừa nghe thấy điện thoại kêu, cười đắc ý, “Coi đi, nếu không có Trung Vĩ, ở cái chỗ khi họ cò gáy này cậu có thể gọi điện thoại bất cứ lúc nào chắc.” Thị lực của hắn vô cùng tốt, liếc mắt đã thấy màn hình của Bạch Tân Vũ, “Ah, tiểu Du gọi sao?”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Đúng, thật sự là quá tiện.” Ngay trước mặt Từ tổng, cậu cũng chẳng thể không tiếp, “Alo?”

“Tân Vũ, mấy người đang ở chỗ nào vậy?”

“Đang đi khảo sát ở phía Bắc.”

“Sẽ bay chuyến ngày mai về đúng không!”

“Có lẽ vậy.”

“Có lẽ vậy?”

Bạch Tân Vũ cân nhắc nói: “Còn muốn đi khảo sát một chỗ nữa, không biết có lẽ chuyến bay ngày mai không.”

“Anh đã lùi ngày về một lần rồi, chà nhè lại còn muốn lùi tiếp ư?” Du Phong Thành thấp giọng nói: “Nơi đó không phải chỗ hay ho gì đâu, mau trở về đi được không, về sau có cơ hội anh lại đi tiếp được mà.”

“Đi một chuyến đã mệt quay đơ, không bằng nhìn được nhiều một chút.” Bạch Tân Vũ nói: “Bên này khuya lắm rồi, về rồi hẵng nói.”

Du Phong Thành im lặng một chốc, bất đắc dĩ nói: “Cẩn thận một chút, trị an ở phía Bắc không tốt cho lắm.”

“Tôi biết rồi.”

Du Phong Thành hạ giọng: “Anh không nhớ tôi chút nào à? Anh có mua đồ lưu niệm cho tôi không đó?”

Bạch Tân Vũ đáp: “Quà lưu niệm ở sân bay toàn là sản vật của Nghĩa Ô, cậu muốn bao nhiêu, tôi trực tiếp bán sỉ cho cậu trong nước luôn.”

Du Phong Thành cười cười, “Chỉ cần là anh cho tôi, là cái gì không quan trọng.”

Bạch Tân Vũ giả bộ không nghe thấy, vội vã nói: “Ồ, không cần lo đâu, hẹn gặp lại.” Đoạn lập tức cúp điện thoại.

Từ tổng cười: “Quan hệ của các cậu trong bộ đội tốt lắm hả!?”

Bạch Tân Vũ cười khan đáp: “Đúng vậy.” Đầu chỉ tốt thôi đâu, ngủ cũng ngủ qua rồi cơ, cậu mìa mai nghỉ.

Từ tổng xúc động kể: “Chiến hữu năm đó của tôi, phần lớn sau khi xuất ngũ thì không có gặp lại nhau nữa, Đại Khôi là tiểu huynh đệ của tôi lúc còn ở Nanh Sói, A Lăng là em họ của cậu ta, một nhóm nhập ngũ, trong bộ phận an ninh quốc tế, có một nửa là chiến hữu hoặc người quen cũ của tôi ở bộ đội. Tôi cảm thấy mình đi lính, nhất là bộ đội đặc chủng, sau khi xuất ngũ rất khó thích ứng được với tiết tấu của xã hội bình thường, vì không tìm được vị trí đứng cho mình mà vô cùng bàng hoàng, tôi có thể làm gì đó cho họ, trong lòng liền dễ chịu đi rất nhiều, cho nên ước nguyện ban đầu lúc cậu muốn mở công ty bảo an, tôi vô cùng tán thành.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Từ ca, tôi cũng muốn đến làm việc cho anh mất rồi.”

Hai người nhìn nhau nở nụ cười.

Nửa đêm hơn 11 giờ, cuối cùng bọn họ cũng tới được Shakawe, trạm thông tin ở đây quả nhiên chẳng phải chuyện đùa, vì nó mà một căn cứ nhỏ được dựng lên, bốn phía đều dùng tường vây cùng dây kẽm gai bảo hộ, đủ khiến cho người ta thấy được khu vực này bất ổn đến nhường nào.

Trên quốc lộ cách trạm thông tin không xa, có một mảnh hỗn độn vết tích, rõ ràng nhìn ra được đó chính là hiện trường tai nạn giao thông, con xe thể thao lật nghiêng đã hoàn toàn bị biến dạng, toàn bộ khu vực xảy ra tai nạn đều bị băng cách ly bảo vệ, bên cạnh cũng không thiếu người đang trông chừng, song do trời tối mịt mù, không thấy rõ cụ thể là ai, chỉ thấy được không ít người đang cảm sùng.

Xe của bọn họ đi vào từ cửa sau của căn cứ, người quản lý căn cứ này chạy ra nghênh tiếp bọn họ, vừa nhắc thấy Từ tổng đã như thấy được cứu tinh đây rồi, “Từ tổng, cuối cùng anh cũng đến rồi.”

“Tình huống bây giờ thế nào rồi?”

“Sau khi trời tối, náo loạn cả một ngày, đám người Lozi đi bỏ về trước, nhưng ngày mai cũng không biết sẽ thế nào nữa đây.”

“Kể cụ thể cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra.”

Sau khi bọn họ đi vào phòng họp, nghe ngóng được những chuyện đã phát sinh trong vòng 8 tiếng đồng hồ sau khi tai nạn xe cộ kia xảy ra. Đầu tiên là đám mafia Lozi sai người đến nhận thi thể, rồi đem căn cứ vây lại, yêu cầu được xem camera giám sát bên ngoài căn cứ, bọn họ không muốn gây sự, đã ngay lập tức đưa đoạn ghi hình đó ra, thế nhưng đám người Lozi đó không hài lòng, yêu cầu phải lục soát căn cứ, còn muốn được xem hết thấy các đoạn ghi hình trong căn cứ nửa tháng vừa rồi, tìm ra chứng cứ người Ovambos ám sát con trai của lão đại. Trong căn cứ có một ít thứ là bí mật quân sự, đương nhiên không thể thả cho bọn chúng xem, đương lúc hai bên giằng co không nghỉ, cảnh sát biên giới đã đến, muốn đám người Lozi vượt biên phi pháp kia rời đi, nhưng lại không dám dùng vũ lực, cho nên cả ba bên giằng co cho đến tận bây giờ.

Sau khi Từ tổng nghe xong, trầm ngâm trong chốc lát, “Đầu tiên cứ đi dời mấy tài liệu quan trọng trước, tiêu hủy toàn bộ thiết bị, tối hôm nay chúng ta phải xuyên đêm “thanh lý” căn cứ này.”

Chủ quản châu mày: “Từ tổng, chúng ta cần phải làm đến thế sao? Chúng ta chỉ phải phối hợp điều tra, bọn họ chắc không đến mức mạnh bạo lắm đâu.”

Từ tổng lắc đầu: “Song khó mà nói chắc được, chỗ này dù sao cũng không phải địa bàn của chúng ta, thế lực và sức ảnh hưởng của bên ta cũng yếu nhất, dù sao ta cũng chỉ là một công ty, mặc dù đám người Lozi đó có chỗ cớ k, nhưng nhẫn nại của bọn chúng cũng có hạn thôi. Một đám lỏm nhòm xuất hiện ở trong đất Botswana, vậy mà cảnh sát biên giới cũng không dám cường chế trực xuất bọn chúng, chỗ này chỉ cách Zambezi có độc một con đường, nếu thật sự có chuyện xảy ra, tiếp viện của chúng chỉ 10 phút là chạy tới nơi rồi, của ta lại cách xa ngàn dặm, nếu trình độ phối hợp của chúng ta không khiến cho bọn chúng thoả mãn, bọn chúng sẽ dụng đến cách của chính chúng để tra ra, thay vì thế, không bằng cứ mở cửa cho bọn chúng vào, cho nên giờ phải lập tức hành động.”

“Rõ.”

Người của căn cứ nhanh chóng hành động.

Bạch Tân Vũ đánh hơi được một tia khẩn trương trong không khí, cậu quan sát sắc mặt nặng trĩu của Từ tổng, trầm giọng nói: “Từ ca, lẽ nào tình huống có hơi nghiêm trọng hơn so với anh nghĩ sao?”

Từ tổng gật đầu, “Quá trùng hợp đi, vừa vặn có tai nạn giao thông ngay sát rạt căn cứ, lúc chúng ta lái xe ngang qua cũng đều thấy được, đường xá nơi đó bằng phẳng, không có chướng ngại vật, cũng không có vật gì gây cản trở tầm nhìn, xe đột nhiên lại lật nhào, lúc đó là thời điểm tối tăm nhất trước khi

tảng sáng, xung quanh không có đèn, chỉ có một căn cứ đơn độc, camera quay chụp lại hiện trường vô cùng mờ mịt, người thường không thể nhìn ra, nhưng chúng ta đều đã nhận ra, cái xe kia lật rất kỳ quặc, thảo nào đám người Lozi nghỉ ngơi, bọn chúng có thể đã lục soát được cái gì đó từ trên xe. Trong này có bao nhiêu mờ ám hiện tại chúng ta hoàn toàn không hay, tình hình chẳng rõ ràng, phải sớm chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

“Tình huống xấu nhất....”

“Tình huống xấu nhất là phải khai lên xung đột vũ trang, nhưng mà tỷ lệ này cũng rất thấp, đám người Lozi không đến nổi mạnh động như thế, nhưng rất có thể bọn chúng sẽ xông vào căn cứ, lục soát đồ đạc của chúng ta.”

“Giờ có bao nhiêu người ở căn cứ?” Bạch Tân Vũ hỏi.

“Công nhân cùng nhân viên có 12 người, năm nhân viên an ninh, cộng thêm 7 người chúng ta, tổng cộng 24 người.”

“Vũ khí thì sao?”

Từ tổng bĩu môi cười: “Coi như cũng dư dả, nhưng chúng tôi không muốn dùng.”

Bạch Tân Vũ vuốt cằm một cái, “Tôi đi xem lại đoạn ghi hình.” Cậu xem đi xem lại đoạn video cảnh tai nạn xe cộ này mấy chục lần, càng ngày càng xác định đây là tai nạn do con người gây ra, có thể hệ thống turbine tăng áp của tay lái đã bị lựu đạn con nhộng phá hủy, lập tức xe mất cân bằng, lật nghiêng lộn nhào xuống rãnh thoát nước khô khốc cạnh đường cái lớn, hai người trong xe chẳng hề thắt dây an toàn, vỏ xe thể thao lại mỏng mảnh, chết ngay tại chỗ. Nếu quả thật hai kẻ kia là do người Ovambos mưu sát, đám người Lozi nhất định phải tìm ra chứng cứ mới có thể trả thù, cho nên bọn họ là xui xẻo, vừa vận lại tọa đúng chỗ phát sinh tai nạn ư?

Từ tổng ngồi xuống bên cạnh cậu, mặt mũi thờ hờn hển.

“Từ ca, dọn dẹp thế nào rồi?”

“Bận rộn một buổi tối luôn.” Hần bẻ bẻ cổ, “Không được, già rồi, hồi còn trẻ mà có bị thương, chả cảm thấy gì lắm, sau đó vẫn lành lặn như thường, thế nhưng lúc qua bốn mươi thì chán thiệt, mấy bệnh tật hồi xưa đều mò về.”

“Từ ca, nhìn anh không giống 40 chút nào, trẻ trung chán.”

Từ tổng cười cười, hất cằm về phía cái video, “Nhìn ra được cái gì không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, rồi lại gật đầu, “Thật sự trùng hợp, mấy cây số xung quanh đây chỉ có một công trình là trạm thông tin của bên ta, lại vừa vận có video theo dõi nơi xe lật, hiển nhiên cái xe này đã bị kẻ khác động tay động chân, nhưng tại sao cứ một mực phải là chỗ này, nếu người Ovambos muốn ám sát hai kẻ kia, không nên lưu lại manh mối cho đám người Lozi có thể đào ra được.”

Từ tổng than thở: “Đây chính là chỗ kỳ quặc nhất, tôi vô cùng lo lắng, phía sau vụ này có mục đích bất lợi cho chúng ta.”

“Anh đang nói...” Lòng mày Bạch Tân Vũ nhíu chặt lại, “Có thể là chữa mũi dùi về chúng ta ư?”

“Không loại trừ khả năng này, nhưng tỷ lệ cũng không cao, tôi vẫn muốn tin đây chỉ là xung đột giữa hai dân tộc lớn ở Zambezi, chúng ta chỉ trùng hợp bị cuốn vào mà thôi. Tân Vũ, cậu có thấy không, đây là những gì bộ phận an ninh chuyên môn phải đối mặt, ở nơi tha hương đất khách quê người, tình huống gì cũng có thể phát sinh, năng lực lớn nhất của chúng ta, đầu tiên là phải bảo vệ nhân viên được an toàn, thứ hai là bảo vệ cho bí mật và tài sản của công ty, mà muốn làm được những thứ này, điểm quan trọng nhất lại là phải tránh không cho xung đột xảy ra, cho nên đừng tưởng nhân viên an ninh chỉ có cầm súng điều võ dương oai, chúng ta làm việc gì, cũng đều phải...”

“Đoàng!”

Hai người đứng bật dậy. Âm thanh kia bọn họ không thể nào quen thuộc hơn được, là tiếng súng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Chương 96

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ tổng bình tĩnh mở mắt nhắm mắt của một cái kết trong phòng, bên trong bày biện một tủ vũ khí, hần hốt lên một đồng súng lục 92 [1], quăng cho Bạch Tân Vũ, “Này, cho cậu một khẩu dùng quen.” Chính hắn cũng cầm lên một khẩu, rồi bọn họ cùng bước ra ngoài.

Bạch Tân Vũ nắm chặt khẩu súng nặng trĩu, linh hội được cảm giác an toàn cùng hưng phấn đã lâu không gặp, cậu để súng ở ngang lưng, bước theo.

Vừa ra đã thấy, quả nhiên đám mafia Lozi trấn thủ ở phía ngoài căn cứ đang xảy ra va chạm với cảnh sát biên giới Botswana, hiện tại đã là nửa đêm 3 giờ hơn, hai phe này tui vẫn đối trọi nhưng tạm thời chưa có việc gì phát sinh, nếu đột nhiên khơi lên xô xát vào giữa thời điểm người ta đang ngủ say, như vậy chắc chắn có một phe nào đó đã mưu tính phát động công kích vào lúc tinh thần người ta đang trong trạng thái mệt mỏi nhất.

Từ tổng nạt nhỏ: “Nhanh, sơ tán nhân viên xuống hầm ngầm, gọi phiên dịch lại đây.”

Bọn họ lặng lẽ mò tới cạnh cửa, ngoài cửa sắt, cảnh sát cùng đám người Lozi đang la hét ầm ĩ không ngừng, nói một thứ ngôn ngữ bọn họ không hiểu. Phiên dịch viên nhanh chóng chạy ra, hấn lo lắng đến đổ mồ hôi lạnh.

“Bọn họ nói gì vậy?”

“Xa quá, nghe không rõ lắm, hình như đang cãi nhau xem ai nổ súng trước.”

“Con mẹ nó ngứa trứng chắc.” Từ tổng chửi: “Ồn ào như vậy thật sự không biết giải quyết thế nào đây.”

“A? Có chuyện gì vậy? Cảnh sát rút lui?” Bạch Tân Vũ tròn mắt, thị lực của cậu vô cùng tốt, trong bóng đêm đen kịt cũng lò mò thấy được hành động của đối phương.

“Cái gì?” Từ tổng cả kinh hỏi: “Cảnh sát thực sự rút lui sao?”

Bọn họ mới buông lời, đã nhắc thấy hai chiếc xe cảnh sát nương theo con đường trước cửa trạm lái đi mất, đèn xe cũng không hề bật lên.

Đại Khôi cắn răng nói: “Có lẽ bọn cảnh sát bị hối lộ rồi, cảnh sát chỗ này dễ ăn đút lót lắm.”

Bạch Tân Vũ quả thực không thể tin được, “Mẹ nó, bọn chúng cứ thế ném chúng ta xuống rồi cút vậy ư?”

“Chỗ này là biên giới, vốn dân cư đã thưa thớt, cho dù phát sinh chuyện gì, chỉ ít vài ngày sau công chúng mới biết, nếu phía cảnh sát có ý định che đậy, lại càng phiền toái hơn.” Từ tổng chop một nhân viên an ninh lại, “Lập tức báo tình huống của chúng ta cho phía đại sứ quán.”

“Rõ.”

Đại khôi hỏi: “Từ ca, giờ chúng ta làm thế nào?”

Mất thấy đám người Lozi đã hùng hùng hổ hổ kéo tới trước cửa, đối phương có ít nhất bốn, năm mươi người, tất cả đều đeo theo súng, hơn nửa bảy tám km xung quanh đây đều là địa bàn của chúng, quân tiếp viện lúc nào cũng có thể tới đây, nếu đánh nhau, chỉ sợ dù bọn họ có diệt được đám người này, cũng coi như đã là cá trong chậu, hơn nữa về sau trạm thông tin này khẳng định sẽ không giữ nổi nữa.

Từ tổng đã kinh qua rất nhiều chuyện như thế này, đến giờ vẫn bình tĩnh như cũ, muốn giải quyết trong hòa bình. Hấn đứng trước cửa sắt, dùng tiếng Lozi chào một câu, sau đó túm phiên dịch viên qua, hỏi bọn chúng muốn thế nào.

Người Lozi yêu cầu được vào căn cứ, kiểm tra camera giám sát trong nửa tháng qua, đồng thời còn muốn dò tìm các chứng cứ khác.

Từ tổng cường điệu rằng trong căn cứ có rất nhiều bí mật lắm ăn, bọn họ có thể giao ra video giám sát, nhưng không hi vọng đám người Lozi tiến vào căn cứ.

Sau khi cảnh sát chuẩn mắt, thái độ của đám người Lozi vô cùng cứng rắn, chỉ kém trực tiếp móc súng ra luôn.

Hai phe giằng co chừng đầu 5 phút đồng hồ, Từ tổng biết không thể ăn cái thua trước mắt, chẳng thể làm gì khác hơn là mở cửa cho bọn chúng vào.

Tay Bạch Tân Vũ vẫn đặt lên súng, đề phòng ngó đám người đang xồng xộc tiến vào.

Từ tổng thối lui đến bên cạnh cậu, thấp giọng nói: “Dùng hành động thiếu suy nghĩ.”

Sau khi đám người Lozi xô vào căn cứ, chúng bắt đầu lục lọi ở tòa nhà ba tầng duy nhất bên trong, nhưng sau khi vào được toà nhà bọn chúng lại không chạy tới phòng điều khiển, mà trực tiếp lục soát ký túc xá, cuối cùng phát hiện ra 12 nhân viên đang trốn trong hầm ngầm dưới đất.

Từ tổng nhắc thấy tình huống không ổn, chợt rút súng ra, chỉ vào bọn chúng dùng tiếng Anh hô: “Các người muốn làm gì?”

Đám người Bạch Tân Vũ cũng đồng loạt giơ súng lên, tình thế diễn biến đến mức này, e rằng đám người Lozi kia tới không phải vì băng ghi hình.

Càng thêm nhiều người Lozi vọt vào từ phía ngoài, trong tay đều mang súng tự động, vây bọn họ lại. Mấy tên lăm lăm súng trường kia, trang phục không quá tương tự với người của bè phái xã hội đen, mà vũ khí cũng không phải súng tự động mà mafia thường mang theo, đối mặt với họng súng đen ngòm, mồ hôi lạnh của mọi người đều túa ra, nếu như bị khử ở nơi thâm sơn cùng cốc như thế này, đào một cái hố chôn xác xuống, thật sự không biết đầu mà tìm.

Đám người Lozi dùng súng đe dọa nhân viên trong hầm ngầm, nhân viên an ninh thì bị trùng trùng bao vây, bọn họ hoàn toàn không có biện pháp phản kháng.

Chuyện tới nước này, bọn họ đã ngỡ ra hết thảy, song cũng đã chậm rồi. Vụ tai nạn giao thông kia từ đầu chí cuối đều chỉ là cái cớ, người Lozi, hoặc có lẽ là đám người đeo súng tự động này, đã nhắm chủ đích vào bọn họ, dựng nên một tai nạn xe cộ, để bọn họ từ bỏ chống cự dưới tình huống muốn dàn xếp ổn thỏa, trực tiếp mở cửa tiễn kẻ địch vào, một chiều này quá thâm đi, bọn họ đang ở trong địa bàn của kẻ khác, có nhiều cớ kị, đám người này lợi dụng nhược điểm của bọn họ, không chế được bọn họ mà không mất tới một người, còn tránh được khả năng gây bất hòa nếu nảy sinh xung đột bên trong lãnh thổ một nước khác.

Một kẻ bịt mặt nói: “Các người đã bị bao vây, bỏ súng xuống, chúng tôi sẽ không làm các người bị thương.”

Từ tổng lạnh nhạt đáp: “Chúng tôi chỉ là nhân viên của một công ty bán đồ điện tử, rốt cuộc các anh muốn làm gì?”

“Đến lúc tự nhiên ông sẽ biết, giờ bỏ súng xuống, các người đã không còn cơ hội phản kháng.”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng đuổi tay vào trong túi quần, móc điện thoại ra.

Kẻ bịt mặt chỉ súng về hướng Bạch Tân Vũ, lạnh lùng nói: “Bỏ điện thoại xuống.”

Bạch Tân Vũ cũng chìa súng vào hắn, lạnh lùng đáp trả: “Tôi chỉ muốn gửi một tin nhắn ngắn cho người nhà, chỉ một, anh có thể thử nổ súng, anh giết được tôi nhưng đồng thời, viên đạn này cũng xuyên qua mắt anh.”

Kẻ bịt mặt trầm lặng quan sát cậu.

Bạch Tân Vũ nhanh như chớp mở khóa màn hình, người trong danh sách cuộc gọi gần nhất là Du Phong Thành, cậu lần mò đánh xuống hai chữ: “Bắt cóc.”

Từ tổng hít sâu một hơi, tay thông xuống, mọi người cũng đồng loạt hạ súng, ném xuống đất.

Kẻ bịt mặt xông tới cướp lấy điện thoại của Bạch Tân Vũ quăng xuống đất, một cước đạp nát, “Soát người, dẫn bọn chúng đi.”

Bọn họ bị tước hết vũ khí cùng thiết bị truyền tin trên người, tròng khăn trùm đầu, đẩy lên xe.

Trong bóng tối, cậu nghe được Từ tổng thấp giọng nói: “A Lăng, đã báo tin cho đại sứ quán chưa?”

“Đã, cũng gửi cho công ty.”

Có kẻ nóng nảy quát một tiếng: “Cấm nói chuyện.”

Bạch Tân Vũ an vị bên cạnh Từ tổng, cậu nhắm mắt lại cảm nhận chuyển động của xe, tính toán tuyến đường trong đầu, lên xuống dốc núi, quẹo gấp, đi qua đoạn đường phải giảm tốc độ do có nhiều ổ gà, cùng với những âm thanh trên đường đều có thể nghe thấy rõ ràng, tỷ như tiếng gõ kèn, tiếng xe lửa, đoạn đường này kéo dài ít nhất hai tiếng đồng hồ, cậu tập trung tinh lực ghi nhớ hết thảy, đại não choáng váng muốn ói.

Rốt cục xe cũng dừng lại, bọn họ xuống xe, Bạch Tân Vũ rõ ràng cảm nhận được không khí ở đây có độ ẩm rất cao, các quốc gia ở Châu Phi phần lớn đều khô cạn thiếu nước, nơi có không khí ẩm ướt như vậy, nhất định phải gần nguồn nước.

Bọn họ bị lừa vào một căn phòng, lúc cánh cửa sắt vừa dày vừa nặng đóng lại, phát ra tiếng rì sét ma sát, vô cùng chói tai, khiến người nghe phải tâm tình trầm trọng.

Cửa đóng lại rồi, bọn họ dùng sức kéo khăn trùm đầu xuống, đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Đây là một nhà kho, hiển nhiên là đã bị bỏ hoang rất nhiều năm, mặt tường loang lổ bung bét, trên mặt đất là dấu bụi thật dày, lỗ thông hơi vô cùng nhỏ, miễn cưỡng mới vừa cho một người lọt qua.

Bạch Tân Vũ hỏi: “Từ ca đâu rồi?”

Không thấy Từ tổng đâu, có lẽ đã bị đám người kia mang đi.

Đại Khôi cười khò một tiếng, “Đám khi đen này, còn có chút đầu óc cơ đấy.”

Bạch Tân Vũ lắc lắc cái còng trên cổ tay, “Kẻ bắt cóc chúng ta cũng không phải người da đen, tôi có chút quen thuộc với khẩu âm kia....Đại Khôi, cho tôi nhìn cái còng của cậu chút coi sao.”

Đại Khôi dịch thân thể lại, Bạch Tân Vũ nằm xuống tỉ mỉ nghiên cứu cái còng kia, “A, hình như là còng quân dụng, là mẫu 65 mạ Mangan thường được dùng ở Nam Phi.” [2] Cậu vẫn cảm thấy mình đã nghe qua khẩu âm của nhóm người kia, căn cứ vào manh mối trên còng tay, hầu như cậu đã xác định được đám người này là lính đánh thuê Nam Phi, lại là lính đánh thuê Nam Phi, lần đó trên núi Côn Lôn, bọn họ đụng phải đám lính đánh thuê Nam Phi kia, không chỉ khiến bọn họ mất đi hai chiến hữu, còn khiến cho cậu và Du Phong Thành rạn nứt, mức độ căm hận của cậu đối với đám lính đánh thuê Nam Phi này quả thực đến độ không đội trời chung.

Du Phong Thành....Bạch Tân Vũ nghĩ tới cái tên này, đoạn thờ dài thườn thượt trong tâm. Tin nhắn cậu gửi vừa nãy, Du Phong Thành đã nhận được

chưa? Cậu nghĩ tới việc cầu cứu Du Phong Thành đầu tiên, cũng không biết là do tên của Du Phong Thành đứng đầu trong danh sách cuộc gọi, hay là bởi vì, sâu trong nội tâm cậu vẫn cho rằng Du Phong Thành có thể cứu bọn họ. Mục đích của đám bắt cóc này còn chưa rõ ràng, lúc nào tính mạng của bọn họ cũng có thể gặp nguy hiểm, ngoại trừ phải tự cứu bản thân, cứu viện từ bên ngoài chính là hi vọng lớn nhất của bọn họ. Nhưng lúc này, Du Phong Thành chắc vẫn còn đang ngủ, cho dù Du Phong Thành thấy được, lại có thể làm gì cơ chứ, nếu hắn muốn ra nước ngoài, phải trải qua một quy trình phê duyệt nghiêm ngặt, hơn nữa cũng không thể ngay lập tức chuẩn bị cẩn thận để giải cứu bọn họ, ngay cả chính bọn họ cũng không biết mình đang ở phương nào, làm sao Du Phong Thành có thể tìm ra bọn họ cho được? Rốt cuộc cậu đã nghĩ cái gì, mà lại gửi một tin nhắn quan trọng như vậy cho Du Phong Thành. ...

Bạch Tân Vũ tựa ở trên tường, cái gáy đụng phải hai gờ tường, ảo não không thôi.

Qua nửa giờ, Từ tổng trở về.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn.

Từ tổng đặt mông ngồi dưới đất than thở: “Bọn chúng muốn một tài liệu cơ mật của Trung Vĩ, tài liệu này có liên quan đến vài thứ vô cùng quan trọng, tôi cũng chỉ biết có chút da lông, hơn nữa cũng không thể nói cho các cậu được. Tôi chỉ có thể nói là, nếu như để lộ tập tài liệu này ra, sẽ mắc tội phản quốc, có thể dùng tài liệu để chuộc chúng ta ra không, căn bản không phải chuyện Trung Vĩ có thể quyết định được.”

Bạch Tân Vũ hạ giọng: “Mẹ nó là gan lớn thật đấy, đằng sau là quốc gia hay tổ chức nào trùm trò vậy, có đầu mối gì không?”

Từ tổng gật đầu: “Tôi lờ mờ đoán được, nhưng lại liên quan đến vấn đề bảo mật, tôi vẫn không thể nói.”

A Lăng chửi đổng một tiếng, “Đám khốn kiếp này, dám động thủ trên đầu thiên tử, không sợ Trung Quốc cùng Namibia sẽ tranh chấp ra trường quốc tế hay sao.”

“Rất có thể chúng ta đang không ở Namibia, có quý mới biết chúng ta đang ở chỗ nào.”

Từ tổng ngó Bạch Tân Vũ, áy náy nói: “Tân Vũ, là tôi suy nghĩ không chu toàn, liên lụy đến cậu, giờ này ban đầu cậu hẳn là đã chuẩn bị về nước rồi.”

Bạch Tân Vũ cười khỏ đáp: “Là tôi kiên trì muốn đi, như vậy làm sao có thể trách anh.” Cậu cũng chẳng hề nghĩ đến ra nước ngoài khảo sát thương vụ mà cũng gặp được bọn bắt cóc, đây là cái mệnh gì vậy trời.

Từ tổng nghiêm mặt nói: “Chúng ta không thể chờ người khác tới cứu.”

“Đúng, chúng ta phải nghĩ biện pháp rồi khỏi chỗ này.”

Từ tổng miêu tả lại một lần kết cấu của nhà máy bỏ hoang mà hắn quan sát được trên đường bị mang đi thẩm vấn, “Phòng điều khiển chính ở tầng trên, có thiết bị truyền tin, nhưng có người canh cửa, song đại đa số đều tập trung ở tầng dưới, nhân số vượt hơn 40 người.”

Bạch Tân Vũ nói: “Nếu có thể dùng thiết bị truyền tin thông báo cho đại sứ quán vị trí cơ bản của chúng ta, có lẽ có hi vọng được cứu.”*

“Mẫu chốt là làm sao ra ngoài được bây giờ?” Một quản lý bu lại, ngó lên lỗ thông hơi cách mặt đất hơn 2 mét, “Cao như vậy, hơn nữa tay chúng ta còn đang bị còng. Thêm nữa là, căn bản chúng ta không biết mình đang ở nơi nào.”

Từ tổng không để ý tới hắn, “Chúng ta xâu chuỗi lại địa hình cùng phương hướng mà mọi người nhớ được.”

Vài người từng là bộ đội đặc chủng, đều đã tiếp nhận huấn luyện tương quan, nhanh chóng xâu chuỗi và rà soát lại một đoạn đường mà bọn họ đã đi qua, cuối cùng cũng ghép lại được một kết quả thống nhất.

Lúc này, trời đã sáng, bọn cướp đưa cơm cho bọn họ, là một ít bánh bao khô cứng cùng vài chai nước.

Từ tổng lắc lắc còng tay, “Như vậy sao chúng tôi ăn được.”

Đám cướp khinh miệt liếc bọn họ, “Các người có thể nhịn đói.”

Đám cướp đi rồi, Bạch Tân Vũ dùng đầu gối kẹp chai nước lên, dùng răng vụn mở nắp bình, ừng ực uống một hóp lớn, sau đó ngậm bánh bao khô khốc mà ăn. Trong hoàn cảnh khốn trương như vậy cả một buổi tối, bọn họ đã sớm vừa đói lại vừa khát.

Cuối cùng, bọn họ quyết định chờ trời tối mới bắt đầu hành động. Tất cả mọi người nghỉ ngơi.

Bạch Tân Vũ nằm ở trong góc, đầu dán lên mặt đất lạnh lẽo đầy bụi bặm, nhắm mắt lại song không ngủ được. Con người thật sự là kỳ lạ, sau khi cậu xuất ngũ về nhà, cậu đã quen thuộc với giường phản cứng rắn cùng màn trời chiếu đất trong lúc thi hành nhiệm vụ khi hãy còn ở trong bộ đội, ngủ trên đệm Simmons mềm mại, cả đêm cậu thường ngủ không ngon, lúc ngủ quen chán ấm nệm êm rồi, cậu lại không làm cách nào có thể ngay lập tức thích ứng với hoàn cảnh như trước nữa. Có phải cậu trở nên mềm yếu đi không? Cũng có thể cậu chưa bao giờ thực sự kiên cường, tố chất thân thể của cậu đủ tiêu chuẩn, nhưng tố chất tâm lý lại kém một đoạn, cậu nhớ lại lời đội trưởng Võ nói, trong lòng lại bùi ngùi.

Hôm nay cậu không gọi về nhà báo bình an, không bao lâu nữa, cha mẹ cậu, anh trai cậu đều sẽ biết cậu đã xảy ra chuyện, anh trai cậu hẳn là sẽ giận điên lên cho coi! Cứ khur khur cứng đầu muốn đi, kết quả lại xảy ra chuyện, cứ cho là lần này cậu có thể bình an trở về, nhất định cũng bị anh trai đánh

cho mém chết. Nghĩ đoạn, cậu không nhịn được mà cười một tiếng, ánh mắt lại trở nên kiên định lạ thường. Cậu nhất định sẽ trở về, cậu sẽ không để cha mẹ phải chịu đựng việc cậu chết bí thối nơi đất khách quê người, cậu là một bộ đội đặc chủng, loại phòng trát xi măng rách nát này, không trói được cậu!

Sau khi màn đêm buông xuống, Từ tổng nhỏ giọng nói: “Vóc người tôi không thoát ra được, mấy người các cậu nhỏ con hơn, ai đi?”

Đại Khôi cùng A Lăng đồng thời hô: “Em đi.”

Bạch Tân Vũ nói: “Tôi đi.”

Từ tổng nói: “Nhiều người quá rất dễ đánh rã động cò, chỉ một người đi thôi.”

Bạch Tân Vũ nghiêm mặt nói: “Đề tôi đi đi, tôi nhỏ con hơn so với mấy người, lỗ thông hơi kia nhỏ như vậy, e rằng chỉ có tôi mới lọt ra ngoài được.”

Về mặt Từ tổng xấu hổ, “Tân Vũ, cậu không phải là người của Trung Vĩ, không cần...”

“Bây giờ còn phân trong ngoài Trung Vĩ gì nữa? Chúng ta đều là người trên một cái thuyền, là bạn bè, là đồng bào, tôi cũng vì muốn cứu chính bản thân mình thôi.”

Một quản lý ở ven cạnh dùng âm thanh lí nhí hỏi: “Nếu như cậu đi ra không trở lại thì làm sao bây giờ?”

Trong bóng tối, các nhân viên khác cùng truyền đến tiếng hít khí cao thấp không đều, không sai, nếu Bạch Tân Vũ tự chạy mất, ngày mai bọn cướp phát hiện thiếu người, không biết sẽ làm ra chuyện gì, mà hi vọng duy nhất của bọn họ cũng tan vỡ.

Từ tổng cả giận nạt: “Nói bậy gì đấy.”

Bạch Tân Vũ trầm giọng nói: “Tôi là lính giải ngũ của đoàn bộ đội đặc chủng số một Tây Bắc Báo Tuyết, dù tôi có chết, cũng không làm được những chuyện như kiểu ruộng bỏ đồng bạn tự mình trốn chạy.”

Đại Khôi nói: “Không sai, nhất định Bạch tổng sẽ trở về.”

Một nữ nhân viên nghi ngờ nói: “Nhưng cậu đi ra ngoài thế nào đây, cái còng này...”

Bạch Tân Vũ cười, dưới ánh trăng mờ tối chỉ có thể nhìn thấy hàm răng trắng như vỏ sò của cậu, cậu hít sâu một hơi, chỉ nhác nghe rắc một tiếng, một con đầu truyền đến từ tay, khớp ngón cái đã bị cậu cứng rắn tháo xuống.*

*Tháo khớp ngón tay cái để thoát còng: Kỹ thuật thường thấy trên ....phim ảnh, bạn có thể xem Hannibal SS1 ep 13 để biết thêm chi tiết, nhưng đã có người làm ngoài đời thật và làm được. Khớp ngón cái là phần gờ lên ở gốc ngón cái đó, sau khi tháo khớp thì có thể bẻ ngón cái thế nào tùy ý, rồi lại có thể đưa khớp về vị trí cũ. Video minh họa.

ΨΨΨ

Hết chương 96

Chú thích ảnh

[1] Súng lục 92:

[2] Còng thép mẫu 65 Nam Phi:

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Chương 97

Mọi người chấn kinh.

Bạch Tân Vũ dẫn lại con đầu, rút tay ra khỏi còng, khi ngón cái xuyên qua còng, bị đè ép, cậu đau đến mức muốn rống mẹ nó chứ, nhanh chóng rút cả bàn tay ra, lại rắc một tiếng bẻ khớp trở lại, chỉ 20 giây ngắn ngủi, mà cậu đã chảy mồ hôi đầy người.

Quản lý dòm Bạch Tân Vũ, được một phen sợ tôn đời, cũng không dám...nói thêm nửa chữ nào nữa.

Đại Khôi ngồi xồm bên tường, Bạch Tân Vũ đập lên vai hắn đã chạm tới được cửa sổ, cậu cởi áo khoác xuống, quần trên cánh tay, đoạn dùng sức nện xuống, cửa sổ bằng thủy tinh nhiều năm không được tu sửa vỡ vụn là tả, âm thanh vang lên trong đêm tối có chút chói tai.

Một phòng đầy người đều lặng thinh, ngay cả hít thở cũng không dám lớn tiếng.

Đợi chừng một phút đồng hồ, không có bất cứ động tĩnh gì, Bạch Tân Vũ nhẹ nhàng dọn sạch miếng thủy tinh vỡ, gắng gượng bò ra bên ngoài. Lỗ thông hơi này nhỏ vô cùng, cậu dốc hết sức bình sinh, mới chen ra được bả vai, sau khi vai lọt, thân thể lại dễ dàng hơn nhiều, cậu nhảy ra khỏi lỗ thông hơi, té xuống trên mặt cỏ.

Bốn phía một mảnh đen kịt, gió lạnh vun vút, thực ra những nhân viên kia đâu có cần lo lắng chuyện cậu sẽ chạy trốn, ở cái nơi vắng teo như thế này, chỉ dựa vào hai cái giò, cậu có thể chạy đi đâu được cơ chứ, đồng thời, cậu cũng gạt bỏ ý định đeo bông thêm mấy người đó trốn chạy, mấy nhân viên đó suốt ngày ngồi ỳ trong phòng làm việc, thiếu rèn luyện, chạy ra ngoài được 2 cây số rồi lại bị đuổi đến thôi.

Cậu dựa vào tường hít một hơi thật sâu, lặng yên không một tiếng động mà mò mẫm ven chân tường, cậu muốn tìm một chỗ thích hợp để lên vào nhà máy.

Đi lòng vòng được một nửa xung quanh nhà máy, cậu tìm thấy cửa sổ của một phòng làm việc, cậu ngóng con mắt dán chặt lên cánh cửa mờ tối một hồi lâu, sau khi xác định bên trong không có người nào, mới khẽ khàng đẩy ra, nó không khóa, song do đã rỉ sét lâu năm, lúc bị đẩy kêu lên nghe răng rắc.

Sau khi đẩy cửa sổ ra, cậu nhẹ nhàng lẳng người vào. Rồi khỏi phòng làm việc, là một hành lang thật dài, cậu quơ lấy một cái cờ lê ở phòng đối diện, áp sát vào mặt tường mà di chuyển về phía trước, bốn phía đen kịt, lại yên lặng đến độ nghe được cả tiếng kim rơi, thậm chí Bạch Tân Vũ còn nghe được tiếng tim mình đập. Cậu bứt một mớ tóc, tự nhủ phải tỉnh táo lại, sau khi xuất ngũ một năm rồi cậu cũng chưa từng trải qua hoàn cảnh khẩn trương như thế này bao giờ, trong chốc lát cậu còn chưa thích ứng được, cậu không ngừng hít sâu, trái tim đang nhảy loạn rồi cuộc cũng bình tĩnh trở lại.

Xuyên qua hành lang, một cầu thang bộ xuất hiện trước mắt, Từ tổng đã nói phòng điều khiển chính nằm ở tầng 2, cậu lặng lẽ lên lầu, nhác nhìn qua trên sân thượng có nhiều ánh lửa, cậu vừa mới lộ đầu ra đã thấy, một tên gác đêm đang tựa vào bờ tường hút thuốc, quay lưng về phía cậu.

Bạch Tân Vũ cầm cờ lê để ở ngang lưng quần, ánh mắt tinh tường tập trung nhắm vào con mồi trong bóng đêm đen, từng bước một, như một con mèo mà tiếp cận tên lính gác. Đương lúc cậu chỉ cách kẻ đó có ba bốn bậc thang, tựa như hắn cảm giác được cái gì đó, chợt xoay người lại, Bạch Tân Vũ lập tức nhào tới, một tay bịt miệng tên lính gác, một cánh tay khác kẹp cổ hắn trong khi đối phương ra sức phản kháng, trong miệng lọt ra thanh âm ô ô, nhưng không làm cách nào thoát ra được, Bạch Tân Vũ hạ quyết tâm, cánh tay động một cái, bẻ gãy cổ tên lính gác.

Thân thể của tên lính mềm oặt ngã xuống, Bạch Tân Vũ kéo hắn xuống tầng 1, lục lấy bao hành quân cùng vũ khí của hắn, đem người nhét vào phòng điều tiết điện, trong nháy mắt khép cánh cửa lại, cậu cảm thấy tay mình có chút run rẩy, đây là lần đầu tiên cậu giết người ở khoảng cách gần như thế, trước đây đều dùng súng, nhưng khi trực tiếp cảm nhận được hô hấp cùng nhiệt độ thân thể của một người, ra tay tất sát, còn cần chịu đựng chấn động tâm lý nghiêm trọng hơn nhiều so với khi dùng súng, nhưng cậu không có thời gian đi suy nghĩ mấy thứ này, cậu phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, bằng không kẻ phải chết rất có thể là những người mà cậu quan tâm.

Bạch Tân Vũ trở lại tầng 2 một lần nữa, lục soát trong mấy căn phòng, lúc cậu đi ngang qua một gian phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng ngáy truyền ra từ bên trong, khu vực công vụ của nhà máy này là hình vòng cung, không gian rộng vô cùng, đoạn cậu nép vào một góc, bên ngoài căn phòng đó có hai người cầm súng đang đi tuần, căn phòng kia chắc chắn là phòng điều khiển chính. Cậu quan sát một chốc trong bóng tối, phát hiện không có cách nào vượt qua hai tên thủ vệ ở đây mà không gây kinh động, vì vậy đành quyết định lên vào từ phía tường ngoài.

Cậu theo cầu thang bộ lên lầu quan sát, nhà máy này chỉ có bốn tầng, dù người từ trên xuống không khó cho lắm, cậu lấy trong bao hành quân của tên lính canh kia một sợi dây thừng, buộc một đầu trên hàng rào của sân thượng, đầu kia cột ở thắt lưng, cầm lấy sợi dây, chân đạp mặt tường, “đu” rồi lại đu xuống. Lúc xuống đến cửa sổ của phòng điều khiển chính ở tầng 2, cậu lộn mèo treo ở trên dây, ngóng vào trong phòng.

Phòng điều khiển chính không bật đèn, nhưng có máy tính cùng vài tia sáng phát ra từ thiết bị truyền tin, bên trong có người, đang nằm ngủ trên ghế.

Bạch Tân Vũ trầm mặc hai giây, đoạn đẩy cửa sổ ra, cửa sổ rỉ sét phát ra tiếng ma sát chururur, cậu xoay người nhảy vào phòng điều khiển chính, người đang ngủ bùng tỉnh, há miệng định kêu, Bạch Tân Vũ phi con dao găm một phát, ghim ngay giữa cổ họng tên đó.

Lính gác phía ngoài nghe thấy động tĩnh, hỏi một câu gì vậy.

Bạch Tân Vũ nhanh như chớp cởi sợi dây ở ngang hông ra, rút dao găm, tựa vào cạnh cửa.

Lính gác đẩy cửa ra, Bạch Tân Vũ không chút do dự mà đâm một dao tới, lưỡi dao sắc bén chuẩn xác từ cơ hoành xuyên vào phổi kẻ đó, hắn há hốc miệng, lại không phát ra được âm thanh nào.

Tên lính gác phía sau ngốc trệ mất một giây, liền nâng súng, Bạch Tân Vũ nhanh hơn hắn một bước rút súng ra, kề bên hông hắn, “Đừng nhúc nhích.”

Tên lính gác nuốt một ngụm nước miếng, trợn mắt ngó Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ chop được hắn vào, tước súng, dùng sợi dây trói hắn lại, rồi đem gang tay của hắn nhét vào miệng, dùng sợi dây quấn hai vòng em lại.

Sau khi làm xong hết thấy, Bạch Tân Vũ tựa ở trên bàn, lòng ngực phập phồng bất định, đôi khi cậu vẫn chưa thể tin, chính mình vậy mà sẽ trở nên bình tĩnh đến như thế này.

Cậu nhìn qua thiết bị truyền tin trong phòng điều khiển chính, có một cái máy tính không biết có thể lên mạng được hay không cùng một loại vệ tinh bắt tín hiệu loại nhỏ, cùng loại với cái mà A Tử mang bên người lúc ở trên núi Côn Lôn, bọn họ đã học qua việc lợi dụng vệ tinh nông nghiệp để lần theo dấu vết, định vị và phát tín hiệu, nhưng mà thành tích môn này của cậu thì thiệt tình hơi í ẹ.

Cậu mở máy tính, phát hiện máy tính này chỉ có thể liên kết với mạng nội bộ, dùng để biên dịch tín hiệu thu được từ vệ tinh, cậu xem xét đầu thu, nếu nơi này không cách Shakawe quá xa, cậu vẫn có hi vọng tìm thấy được tần số vô tuyến từ trạm thông tin của bọn họ, dù sao cường độ tín hiệu của trạm thông tin cũng không thể so sánh với thiết bị truyền tin bình thường, rất dễ dàng phân biệt được, lúc này nhân viên cứu trợ được đại sứ quán phái tới nhất định đã đến trạm thông tin rồi, chỉ cần có thể kết nối với tín hiệu từ trạm thông tin, nhân viên cứu trợ hẳn có thể xác định được vị trí của bọn họ.

Cậu nôn nóng tìm kiếm, nếu bọn họ không phán đoán sai phương hướng, hẳn là cả đám đang trong phạm vi 200 cây số so với Shakawe.

Mỗi một phút trôi qua, cũng thêm một phần gánh nặng đè lên trái tim Bạch Tân Vũ, cậu không biết những kẻ kia bao lâu mới đổi gác một lần, nhưng cậu đã tìm kiếm nửa giờ, trong tai nghe không ngừng truyền đến các loại tạp âm.

Rất cục, cậu cũng nhác nghe thấy tiếng Trung ở một đoạn tần số! Cậu kích động run tay một cái, nhỏ giọng: “Có nghe thấy không? Có nghe thấy không?”

Trong tai lại truyền đến một hồi tạp âm, cậu nhíu mày thật sâu, không ngừng thấp giọng kêu gọi.

“Ai...? Chúng tôi...là.....anh là.....” Thanh âm trong tai nghe bị gián đoạn, nhưng giọng nói kia Bạch Tân Vũ luôn rất quen thuộc, hình như là...

“Đội phó? Đội phó! Là anh sao! Tôi là Bạch.....Công chúa!” Trong khoảnh khắc đó, Bạch Tân Vũ thực sự có cảm giác mình đã trở về chiến trường, trở về Báo Tuyết đại đội, có năm mơ cậu cũng không nghĩ sẽ nghe thấy giọng nói của Hoắc Kiều, đối với cậu hiện tại mà nói, nó đơn giản là quen thuộc như những thanh âm trong tự nhiên vậy! Cậu lập tức tiến nhập nhân vật, phảng phất như cậu chưa bao giờ rời đi, dường như cậu vẫn là một thành viên của Báo Tuyết.

“Công chúa? Là cậu sao? Xin trả lời!”

“Là tôi! Là tôi!”

Hoắc Kiều trầm giọng hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Chúng tôi bị bắt cóc. Tôi thừa dịp ban đêm trốn đi sử dụng thiết bị truyền tin liên hệ cứu trợ, sao các anh lại ở Shakawe?”

“Lập tức miêu tả tình huống.”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng thuật lại phương hướng, lộ trình, những đặc điểm nhận diện trên đường đi mà bọn họ xâu chuỗi được cho Hoắc Kiều, có những thứ này, dù Báo Tuyết đại đội không thể định vị thông qua vệ tinh, cũng chắc chắn có thể nương vào những manh mối này mà lần ra bọn họ.

“Công chúa, giữ đường truyền thông suốt, chúng tôi sẽ cố gắng định vị mọi người.”

“Tôi...” Ngoài hành lang truyền đến một loạt tiếng bước chân, Bạch Tân Vũ giật thót trong lòng, “Không giữ được đâu, tôi sắp bị phát hiện, tôi phải đi rồi.”

“Bạch Tân Vũ!” Trong tai nghe đột nhiên truyền đến thanh âm nôn nóng của Du Phong Thành, hắn hô lên: “Anh nghe này, nhất định tôi sẽ tìm được mọi người, nhất định tôi sẽ cứu mọi người ra, sống sót chờ chúng tôi đến!”

Viễn mắt Bạch Tân Vũ không khỏi nóng lên. Du Phong Thành.....là giọng nói của Du Phong Thành, khi cậu gửi đi tin nhắn kia, thực ra trong lòng cậu cũng không tin Du Phong Thành thực sự sẽ đến giải cứu, dù sao nơi đây cũng chẳng phải chỗ có thể cho bọn họ tùy ý náo loạn, vậy mà Du Phong Thành thật sự đã tới, tựa như thiên binh từ trên trời giáng xuống, cùng với Báo Tuyết đại đội! Giờ đây cậu cứ như đã uống được thuốc an thần, nội tâm ngập tràn hi vọng, không ai có thể hiểu rõ thực lực của Báo Tuyết hơn cậu, Hoắc Kiều đã được thăng chức thành đội trưởng lại tự mình dẫn binh, bọn họ nhất định sẽ được cứu!

Cậu biết mình không giấu được, bèn rút dao găm đâm mấy nhát lên máy tính cùng thiết bị truyền tin, sau đó cầm súng lên, trong nháy mắt đám lính gác bên ngoài đẩy cửa ra, cậu nhảy ra khỏi cửa sổ. Vừa rơi xuống đất, cậu liền men theo tường chạy như điên.

Tiếng súng vang lên đuổi theo đằng sau cậu, âm thanh kia luẩn quẩn trong khu nhà xưởng rộng lớn, vang vọng toàn bộ bầu trời đêm.

Cậu dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi nhà máy, đâm đầu vọt ra đồng cỏ hoang vu ở bên ngoài, cỏ dại nơi đây đều cao vút đầu người, vô cùng thích hợp ẩn thân, cậu cũng không tin có kẻ có thể bắt được mình.

Tiếng súng ở đằng sau nổ ra không ngừng, Bạch Tân Vũ nương theo bóng đêm ẩn mình, ung dung tránh thoát.

Đột nhiên, từ phía nhà máy truyền ra tạp âm của máy phóng thanh, tiếp đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên, “Tao cho mày 3 phút để quay lại, bằng không cách 3 phút tao sẽ giết một người, cho đến khi chết ráo một nửa.”

Bước chân Bạch Tân Vũ khựng lại, cậu dùng lực cắn môi, vành mắt hồng lên.

Cha, mẹ, anh...

Nếu như cậu trở lại, có thể giữ cái mạng này sao? Cậu đã giết ba người của bọn chúng, 99% là không sống nổi, nhưng cậu có thể đẩy nhiều người như vậy vào chỗ chết ư?

Cậu là quân nhân, dù hiện tại đã giải ngũ, song cậu cả đời vẫn là quân nhân, cậu không thể bỏ quên Báo Tuyết đại đội.

Cậu siết chặt nắm đấm, tháo vũ khí và bao hành quân trên người xuống, quay vòng trở lại hướng nhà máy.

Tiếng hô sau cùng của Du Phong Thành vẫn như cũ quanh quẩn bên tai cậu, đó là âm thanh cuối cùng từ một người thân quen mà cậu còn nghe được, nếu như cậu cứ thế này mà chết, cậu thật sự hối hận sao lúc đó không nói với Du Phong Thành vài lời tái kiến, đối mặt với sống chết, rất nhiều chuyện dường như không còn quan trọng nữa, cậu chỉ hy vọng có thể nói một câu từ biệt....

Khi cậu trở lại nhà máy, một kẻ xách súng chạy tới, táng cho cậu một báng súng đồ nhào mặt trên đất.

Trước mắt Bạch Tân Vũ như muốn mờ đi, ngắm nhìn bầu trời đêm vẫn đen đặc như vậy, trong mắt hết thấy đều là quyền luyến.

Một bàn chân đạp lên ngực cậu, hung hăng nghiêng vài cái, Bạch Tân Vũ ho khan dữ dội. Cậu bị xách từ dưới đất lên, lôi vào trong nhà máy, ngênh tiếp cậu là một trận đấm đá hỗn loạn, cậu co người, bảo vệ phần bụng và đầu, trong lòng mắng chửi đám chó đẻ này.

“Giết hắn đi, đại ca, giết hắn đi.”

Tên thủ lĩnh che mặt khoát tay, “Không vội, chưa phải lúc, mang dây thừng đến đây.”

Tay Bạch Tân Vũ bị cột, treo lên trần nhà, hai chân cậu không làm cách nào có thể chạm đất, chỉ độc có đầu ngón chân miến cường quét tới mặt sàn, cư nhiên là tư thế tra tấn dần vật người, qua không được bao lâu cánh tay cậu sẽ phệ đi, cũng không biết có phải ảo giác hay không, cậu luôn cảm thấy nơi bị thương ở vai trước kia đã bắt đầu râm râm đau.

Tên thủ lĩnh lạnh lùng quan sát cậu, “Mày liên lạc với ai ở phòng điều khiển chính?”

Bạch Tân Vũ phun ra một búng nước bọt đầy máu, “Người của bọn tao.”

“Nói cái gì?”

“Đương nhiên là cầu cứu.”

“Sao mày cầu cứu được? Trong thời gian ngắn như vậy chúng nó cũng không thể định vị được vị trí của mày.”

Thâm tâm Bạch Tân Vũ muốn mắng cái đám lính tạp chủng này thật sự ngu vãi lúa, như vậy mà cũng dám kêu là lính đánh thuê, cậu đáp: “Không biết, tao chỉ cầu cứu thôi.”

Tên thủ lĩnh đứng dậy, chà xát bàn tay, chọt một quyền đánh vào bụng Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ nôn mửa một trận, cảm giác muốn ói ra cả nội tạng luôn rồi.

Gã thủ lĩnh cười nhạt: “Thời hạn giao dịch mà bọn tao hẹn với công ty của chúng mày chẳng mấy chốc sẽ tận, nếu bọn họ không thỏa mãn được yêu cầu của bọn tao, tao sẽ cứ cách một đoạn thời gian lại xử một đứa, từ đầu hai bên cũng không thù không oán, tao muốn cho bọn mày chết thoải mái một chút, nhưng mày đã giết 3 thằng bên tao, thật đáng tiếc, tao sẽ không để cho mày chết an lành đâu.” Hắn phát tay.

Một kẻ mở căn phòng đang giam giữ đám người Từ tổng, đuổi 23 người còn lại ra, ép bọn họ ngồi xổm xuống. Bạch Tân Vũ đương ở xó nhà đối diện, họ nhắc thấy Bạch Tân Vũ đang bị treo ngược lên, trong mắt hết thấy đều là lo lắng cùng không cam lòng.

Gã thủ lĩnh cầm súng chia chia Bạch Tân Vũ, “Thời gian giao dịch chỉ còn 3 tiếng thôi, giờ chúng mày có thể đếm ngược cái mạng của thằng oắt này được rồi đấy.”

3 tiếng... trái tim Bạch Tân Vũ run rẩy, mạng của cậu chỉ còn lại có 3 tiếng đồng hồ thôi sao?

Du Phong Thành, cậu có thể tìm được tôi chứ? Tiểu đội trưởng, đội phó, mọi người có đến không?

Cậu không muốn chết, cậu không làm sao tưởng tượng được người thân của mình sẽ đau khổ đến nhường nào, mẹ cậu nhất định sẽ suy sụp, không, cậu không thể chết được, Báo Tuyết đại đội nhất định sẽ cứu cậu ra ngoài, Du Phong Thành....Du Phong Thành nói nhất định sẽ tới cứu cậu, nhất định sẽ tới, nhất định sẽ tới!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 98

Khoảng thời gian chờ đến khi trời sáng đó, chính là những giây phút gian nan nhất cả đời Bạch Tân Vũ. Hai cẳng tay gánh chịu cả cơ thể nặng hơn 70 kg treo lơ lửng trên trần nhà, dù lúc nào cũng khiến cậu cảm thụ được một loại đau đớn tựa như bị ép đến trật khớp, nhưng so ra thì kém xa với nỗi dằn vặt và dày vò trong thâm tâm cậu. Nếu như Báo Tuyết đại đội không giải cứu kịp thời trong vòng 3 giờ đồng hồ, cho dù chết cậu cũng không được chết thoải mái.

Bạch Tân Vũ cắn môi một cái, ép buộc bản thân tỉnh táo lại một chút, bắt đầu quan sát bài trí xung quanh, kiểm tra một tia hi vọng sống sót.

Hiện tại bọn họ đang ở trong đại sảnh rộng rãi của nhà máy, trần đại sảnh có ba tầng, sợi dây đang treo cậu lên được cột ở lan can tầng 2, đối diện cậu là 23 người bên phía Trung Vĩ, trong đại sảnh có 10 lính gác mang theo súng, trên tầng cùng nhà xưởng bên ngoài còn có nhiều người hơn, lại lọt vào góc chết của tầm mắt cậu, muốn thoát thân dưới nhiều con mắt giám thị như vậy, thực sự là khó như lên trời.

Cậu ngẩng đầu, quan sát trên đỉnh đầu mình, tay cậu cách lan can tầng 2 chỉ có hơn 10 cm, thế nhưng cậu không biết có ai đang ở trên đỉnh đầu mình hay không, nếu không có, có lẽ cậu có thể lật người tới tầng hai...

Gã thủ lĩnh che mặt đang bu lại cùng vài tên khác nghiên cứu vệ tinh thu phát và máy vi tính bị cậu phá hư, cậu nghe loáng thoáng mấy tên đó đang thương lượng có nên chuyển địa điểm hay không.

Bạch Tân Vũ cảm thấy cho dù có chuyển hay không cũng đều sẽ có lợi cho cậu, nếu dời đi, cậu còn có thể tìm thời cơ đào tẩu trên đường, nhưng cậu không cho rằng những tên này sẽ dời đi, bọn chúng dường như rất tự tin với địa điểm bí mật này, hơn nữa chỉ cách cuộc trao đổi cuối cùng có hơn 2 tiếng đồng hồ, lúc này rất khó đeo thêm mấy chục người mà tìm một nơi thích hợp để đậu lại.

Quả nhiên, cuối cùng chúng không di dời, đại khái vẫn không cho rằng nhân viên cứu trợ có thể tìm được nơi này trong vòng 3 tiếng đồng hồ, Bạch Tân Vũ lại vô cùng tin tưởng vào năng lực hành động của Báo Tuyết đại đội, sớm muộn gì Báo Tuyết cũng sẽ tìm đến nơi này, vấn đề còn lại chỉ là thời gian, mà thời gian, lại chính xác là thứ làm cho cậu nôn nóng nhất.

Từ tổng thường xuyên mắt đối mắt cùng Bạch Tân Vũ, mặc dù không thể mở miệng nói chuyện, nhưng Bạch Tân Vũ vẫn có thể nhìn ra nỗi lo lắng trong mắt hắn, Bạch Tân Vũ hỏi đáp cho hắn một cái cười trấn an, song nụ cười kia cũng thật miễn cưỡng, sợi dây cột ở cổ tay cậu đã mài nát da tay, cậu cảm thấy nếu cứ bị treo như thế này nữa, thân thể sẽ bị kéo giãn ra không chừng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, chân trời dần dần bùng lên sắc trắng, mặt trời chậm chậm xuất hiện, trên vầng trán Bạch Tân Vũ không ngừng rịn ra mồ hôi, cậu biết thời gian còn lại không nhiều nữa.

Sáu giờ sáng, gã thủ lĩnh che mặt lôi ra một cái điện thoại hình hộp quẹt, bấm một số điện thoại, gã không nói chuyện, chỉ lắng nghe đầu bên kia nói cái gì, chỉ dừng lại nói “được” hoặc “không được.”

Hai phút sau, hắn cúp điện thoại, đột nhiên móc súng ra, chĩa về phía một nhân viên của Trung Vĩ mà bóp cò, mọi người trở tay không kịp, tro mắt nhìn đồng nghiệp của mình gục xuống trong vũng máu.

Hiện trường ngập tràn tiếng kêu thét sợ hãi, Từ tổng cả giận nói: “Mẹ kiếp, không phải các anh muốn đàm phán sao!”

Gã thủ lĩnh lạnh nhạt mà rằng: “Bọn tao đang đàm phán đây.” Nói đoạn cầm điện thoại lên chụp một bức ảnh.

Bạch Tân Vũ nháy mắt với Từ tổng, bọn họ phải phản kháng, bằng không cả đám người sẽ đều xong đời.

Sau khi gã thủ lĩnh gửi tấm hình kia đi, cầm súng chĩa vào Bạch Tân Vũ, âm hiểm cười: “Tiếp đến là mày đó.” Gã quay đầu dùng ngôn ngữ của mình sai xử thuộc hạ cái gì.

Tên đàn em xoay người đi, chỉ chốc lát sau, đã xách trở về một thùng xăng, cười lạnh đứng trước mặt Bạch Tân Vũ, “Sẽ xinh đẹp lắm đây.”

Bạch Tân Vũ trở mắt muốn nứt, hung hãn nhìn gã chăm chặt.

Từ tổng lạnh lùng nói: “Chờ một chút! Để tôi nói chuyện với ông chủ của các anh! Tôi sẽ khai hết những gì tôi biết!”

Gã thủ lĩnh cười lắc đầu, “Mày biết quá ít.” Gã vỗ tay ra tiếng.

Đám đàn em xúc thùng xăng lên, dùng sức tạt về phía Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ không có chỗ để né tránh, bị tạt đầy một thân toàn xăng, mùi nồng nồng xốc ốc của xăng vọt vào trong hơi thở cậu, cậu hít sâu mấy ngụm khí lớn, suýt nữa thì hô hấp cũng chẳng thông, cậu phun ra một ngụm nước bọt đắng ngắt, cao giọng quát: “Đám tạp chủng chúng mày! Súc sinh! Đi chết mẹ đi!”

Một tên đang đứng đó móc một cái bật lửa ra từ trong túi, cười lên ha hả, “Không sai, đây nhất định sẽ rất xinh đẹp.”

Từ tổng vội la lên: “Dừng tay! Để tôi nói chuyện với ông chủ của các người!”

Gã thủ lĩnh ngó đồng hồ đeo tay một cái, “Không có tiết mục này đâu.” Gã nhấn điện thoại chính ngay Bạch Tân Vũ, cười lạnh: “Mười phút nữa, gửi cái video này đi, được rồi, bắt đầu ghi hình thôi.”

Tên cầm bật lửa bước tới bên cạnh Bạch Tân Vũ, cười âm hiểm quơ quơ cái bật lửa trong tay.

Thân thể Bạch Tân Vũ run lên, cậu chưa bao giờ có cảm giác mình gần với tử thần hơn lúc này, cho dù cậu có chết, cũng không muốn chết như vậy, chỉ ít cũng phải giữ lại gương mặt này cho cậu chứ!

Du Phong Thành, Du Phong Thành, cậu đang ở chỗ nào? Tôi không muốn bị chết cháy đâu, con mẹ nó cậu nói muốn tới cứu tôi, cậu đang ở chỗ nào!

Tên đó búng cái bật lửa nghe rắc một tiếng.

Con người đen nhánh của Bạch Tân Vũ phản xạ lại mầm lửa rực rực trước mắt, tia lửa kia tựa như lửa quỷ dưới địa ngục, khiến đáy lòng cậu trào lên một nỗi sợ hãi vô biên, cậu không chế không được mà thét gào: “Du Phong Thành——”

“Đoàng!!!” Tiếng súng cùng tiếng thủy tinh vỡ cùng nhau vang lên, tên đang cầm bật lửa cũng gục ngã giữa trùng âm thanh đó, cái bật lửa rơi trên mặt đất, nổ một cái mà bật vào xương vãi trên sàn.

Bạch Tân Vũ gồng sức toàn thân, dồn lực bật lên, nắm lấy sợi dây trên đỉnh đầu cậu, để giày cậu đã bén lửa, nhưng cậu không để ý được nhiều đến như thế, cậu mượn lực hai chân đạp một cái, một chân móc vào lan can tầng 2.

Lúc này, một viên đạn khói lần đến, khói đặc nhất thời tràn ra toàn đại sảnh.

Bản tai không ngừng vang lên tiếng súng loạn xạ, tràng diện là một mảnh hỗn loạn, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng rống giận dữ cùng tiếng kêu thảm thiết, Bạch Tân Vũ có thể nghe được âm thanh đạn bắn sượt qua người mình, đánh vào kim loại của gờ lan can, cậu xoay người một cái nhảy lên tầng hai, góc mắt nhác thấy bên cạnh có người, trước lúc tên đó kịp quay nòng súng, cậu đã chồm tới, dùng sợi dây trong tay ghim chặt cổ đối phương, đồng thời lúi húi ra chắn trước người mình.

Người nọ liều mạng giãy giụa trong ngực cậu, Bạch Tân Vũ cắn răng, hóc mắt đỏ bừng, phần nộ khi mém chút nữa bị thiêu sống khiến cả thân thể cậu cuộn cuộn tàn nhẫn, cậu hận không thể đem cả đám cướp này lăng trì xả thịt.

Rất nhanh, kẻ trong tay đã bất động, Bạch Tân Vũ đoạt lấy súng của hắn, đá rơi cái giày đã cháy xém, một đường hướng về cầu thang mà chạy.

Người của Báo Tuyết chia ra xông vào từ cửa chính và cửa hông, bọn họ đeo kính nhìn trong sương mù, điên cuồng bắn về phía bọn cướp.

Từ tổng cùng những nhân viên an ninh khác đã nhất nhất xông lên đánh xáp lá cà với bọn cướp ngay khi súng nổ, khói còn chưa tàn đi, không ai có thể tính toán được thương vong, song tiếng kêu thảm thiết vẫn thường xuyên vang lên, khiến lòng người đập một cái mà chìm xuống.

Sau khi Bạch Tân Vũ chạy xuống lầu, núp ở sau cầu thang, cậu cũng giống với đại bộ phận người ở đây không nhìn thấy gì cả, sợ trúng đạn rồi sợ ngộ thương, không dám tùy tiện chạy loạn.

Đột nhiên, cậu thấy được một nữ nhân viên của Trung Vĩ, cậu đi tới ôm lấy nữ nhân viên đang thất kinh đó, bụm miệng chị ta lại, trầm giọng nói: “Chớ kêu, tôi đưa chị đến chỗ an toàn!” Cậu mang theo nữ nhân viên đó cẩn thận men tường mà chạy về phía xa xa khỏi tiếng súng, tìm được một căn phòng, đẩy chị ta vào.

Sau khi đóng cửa, cậu lại đi vòng về đại sảnh, khói đặc ở nơi đó vẫn như cũ không hề tán đi, người của Báo Tuyết đại đội có kính nhìn trong sương, đương nhiên sẽ lợi dụng ưu thế này, mỗi một bước đi của Bạch Tân Vũ đều kinh hồn táng đảm, rất sợ có kẻ địch cầm súng xô ra trước mặt.

Đột nhiên, một cánh tay chợt kèm lấy hông cậu từ phía sau lưng, Bạch Tân Vũ mới vừa muốn đánh trả, bên tai đã truyền đến âm thanh khàn khàn mà thân thuộc của Du Phong Thành, “Là tôi.”

Bạch Tân Vũ giật mình, trong nháy mắt khi cậu nghe thấy giọng nói ấy, vành mắt liền nóng lên.

Thân thể cậu bị xoay qua, giây tiếp theo một phiến môi nóng bỏng đã dán lên bờ môi cậu, vội vã cuồng cuồng thô bạo mà hôn, dường như đang dùng chính phương thức này để xác nhận rằng cậu thực sự hiện hữu.

Bạch Tân Vũ khép đôi mắt lại, cậu chưa bao giờ cảm nhận một nụ hôn nào có thể vừa tuyệt vọng vừa chan chứa hi vọng đến nhường này, Du Phong Thành thực sự xuất hiện, vào đúng một khắc cậu cần nhất.

Du Phong Thành kéo kính chuyên dụng xuống, lộ ra một đôi mắt chẳng chút tơ máu, vành mắt thâm quầng, hắn nhìn chăm chú Bạch Tân Vũ, dường như kinh sợ rằng chỉ trong nháy mắt thôi người này sẽ biến mất.

Bạch Tân Vũ cũng nhìn lại hắn, cậu không biết nên nói cái gì, chỉ có thể lảm bảm: “Suýt nữa là tôi chết cháy rồi.”

Du Phong Thành đeo kính chuyên dụng lên trên mặt cậu, dúi cho cậu hai quả lựu đạn, cuối cùng còn cời áo chống đạn ra.

Bạch Tân Vũ ngăn cản: “Tôi không cần....”

Du Phong Thành đã bọc áo chống đạn lên người cậu, cũng rất nhanh hôn cậu một cái, “Đừng chạy lung tung, cẩn thận.” Nói đoạn cầm súng vọt vào trong sương khói.

Bạch Tân Vũ không thể làm gì khác hơn là nâng súng bám theo.

Mang theo kính nhìn sương mù trong làn khói dày đặc quả thật có khoái cảm ăn gian như đi trong bóng tối mà mang thiết bị nhìn đêm vậy, nhưng tầm nhìn của loại kính này cũng chỉ độ 10 mét, chớp mắt cậu đã chẳng thấy Du Phong Thành đâu nữa. Cậu không ngừng truy lùng đám cướp như đám ruồi mất đầu cùng người của Trung Vũ đang tán loạn, đưa từng nhân viên giấu vào phòng.

Sau khi tiêu diệt hai tên bắt cóc, Bạch Tân Vũ phát hiện đám cướp đều đã chạy lên tầng, bởi vì ở trên không có khói đặc, cậu cũng mò mẫm tìm cầu thang, mới vừa quật đến đầu cậu thang, một giọng nói quen thuộc vang lên, “Tân Vũ?”

Bạch Tân Vũ mừng như điên, “Tiểu đội, tiểu đội trưởng!” Cậu nhác thấy trong sương mù dày đặc một cái bóng mơ hồ, cậu nhanh như chớp nhào tới, mặc dù người trước mắt đang bận mủ sắt cùng kính chuyên dụng, nhưng cậu vẫn có thể dựa vào hình dáng cầm và miệng để nhận ra đây chính là Trần Tĩnh!

Trần Tĩnh như trút được gánh nặng, giọng nói có chút nghẹn ngào, “May mà cậu không bị làm sao!”

Bạch Tân Vũ rất muốn ôm cứng lấy Trần Tĩnh, nhưng tình huống bây giờ không cho phép, hai người họ đứng tựa lưng vào nhau, cẩn thận xê dịch về phía trước, “Tiểu đội trưởng, suýt nữa tôi bị chết cháy rồi, may mà mọi người tới đúng lúc.”

Trần Tĩnh trấn an cậu: “Bọn tôi nhất định sẽ đem cậu trở về lành lặn nhất có thể.”

“Tiểu đội trưởng, bọn chúng đánh tôi một trận, còn treo ngược tôi lên hơn 3 tiếng lận, cuối cùng còn muốn thiêu sống tôi nữa.” Bạch Tân Vũ chia cổ tay ra trước mặt Trần Tĩnh, trong giọng nói ngập tràn uất ức.

Trần Tĩnh nghiêng răng: “Đám người này nhất định phải trả giá đắt!”

“Sao mọi người tới được vậy?”

“Sau khi cậu báo tin cho Du Phong Thành, Phong Thành ngay lập tức liên lạc với đội trưởng, đội trưởng lại liên hệ với đại sứ quán, chủ động yêu cầu tới cứu viện, đội trưởng nói, “Trong đó có một thành viên vinh dự của Báo Tuyết đại đội, nhiệm vụ giải cứu lần này nhất định sẽ thành công.”

Khỏe mặt Bạch Tân Vũ hơi nóng lên, mặc dù cậu đã rời khỏi Báo Tuyết đại đội hơn một năm, nhưng khi cậu rơi vào cảnh nguy nan, các chiến hữu khi trước vẫn như thân binh từ trên trời giáng xuống, giải cứu cậu, xúc động trong một khắc kia, cơ bản đã không còn có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả được nữa. Đây chính là Báo Tuyết đại đội mà cậu vẫn lấy làm tự hào! Cậu nức nở: “Tiểu đội trưởng, nhìn thấy mọi người thật vui quá.”

Trần Tĩnh đáp: “Tân Vũ, cậu thực sự không làm chúng tôi thất vọng, nếu không phải đúng thời điểm đó cậu truyền lại tin tức về vị trí cho chúng tôi, căn bản chúng tôi không thể tìm tới nơi này trước khi trời sáng, lần này giải cứu được con tin, hơn một nửa là công lao của cậu.”

Bạch Tân Vũ hít mũi một cái, “Tiểu đội trưởng, tôi thực sự nhớ được kẻ vai chiến đấu với mọi người.”

Trần Tĩnh hích tay cậu, “Tôi cũng vậy.”

Hai người mò tới một gian phòng, chia nhau đứng ở hai bên trái phải, Trần Tĩnh cời bỏ kính chuyên dụng, trao đổi một ánh mắt với Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ một cước đá tung bản lề cửa, hai người vọt vào phòng xả mấy phát súng, bọn họ cứ như thế mà dọn dẹp vài gian phòng, bắn chết ba tên bắt cóc.

Sau khi dọn dẹp xong các gian phòng ở phía Nam, bọn họ chạy đến phía Đông, nơi đó hiển nhiên đang trong tình trạng chiến đấu kịch liệt, tiếng súng không dứt.

Sau khi chạy đến cánh Đông, Bạch Tân Vũ thấy được rất nhiều dáng hình quen thuộc đứng ở trước phòng điều khiển chính, Hoắc Kiều, Lão Sa, A Tứ, A Mạch, đông đủ cả!

Bạch Tân Vũ vọt đến, xúc động đến độ dường như lệ nóng quanh tròng.

“Công chúa!” Bọn họ đồng loạt kêu lên.

Bạch Tân Vũ cảm thấy ý chí chiến đấu sục sôi, giờ này khắc này, cậu vẫn là một gã bộ đội đặc chủng, thật giống như cậu chưa bao giờ rời đi. Cậu tìm kiếm trong đám người một vòng, “Du... Tiểu Ngư đâu rồi?”

“Cậu ta đang đuổi theo tên đầu lĩnh của đám người kia.” Hoắc Kiều đã bước tới, dùng sức nắm lấy bả vai Bạch Tân Vũ, ánh mắt sáng ngời, “Cậu làm tốt lắm, không hổ danh là người của Báo Tuyết!”

Bạch Tân Vũ chợt cảm thấy máu nóng sục sôi, “Đội phó... không phải, đại đội trưởng, đời này còn có thể kẻ vai chiến đấu cùng mọi người, đáng giá!”

Hoắc Kiều quan sát khuôn mặt ứ sưng, vết thương trên cổ tay và cả thân đầy những xước của Bạch Tân Vũ, trong lòng thất lại, hấn hung hăng ôm Bạch Tân vũ một cái, trầm giọng nói: “Tiểu tử nhà cậu khá lắm.”

Bạch Tân Vũ cảm giác toàn thân nóng lên, tựa như hồn quân nhân đang thiêu đang đốt.

“Đội trưởng, số 2 đã vào vị trí, có nên cưỡng ép xông vào phòng hay không?”

Hoắc Kiều hô: “Nghe tôi chỉ huy, ba, hai, một!”

Nhiều bộ đội đặc chủng nhất tề hướng về phía phòng điều khiển chính mà nổ súng, đồng thời, thủy tinh bên trong phòng điều khiển chính cũng cùng lúc vỡ nát, chắc chắn có người xông vào từ phía ngoài tường, dưới sự phối hợp tác chiến của hai bên, trong đó liên truyền đến tiếng hô đầu hàng.

Hoắc Kiều trầm giọng ra lệnh qua vô tuyến điện: “Để lại hai tù binh, còn lại tiêu diệt.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ vô cùng bất ổn, nghĩ đến Du Phong Thành đã đem kính chuyên dụng cùng áo chống đạn đều đưa cho mình, vậy hắn...

Hoắc Kiều nói: “Tiểu đội trưởng, A Tứ, mấy người dẫn người đi tìm Tiểu Ngư.”

“Tôi đi cùng,” Bạch Tân Vũ nói.

Hoắc Kiều liếc cậu, ngừng lại hai giây, “Đi đi, cẩn thận.”

“Rõ!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chương 99

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Tĩnh dẫn theo bốn người rời khỏi khu Đông của nhà máy, chạy đến chỗ của Du Phong Thành cùng Nghiêm Cường ở khu phía Tây để trợ giúp. Trần Tĩnh liên lạc cùng Du Phong Thành qua vô tuyến điện, nhưng vừa mới nói chưa được vài câu, anh đột nhiên chau mày, “Tiểu Ngư? Tiểu Ngư? Trung đội trưởng?”

A Tứ tháo tai nghe xuống, “Tin hiệu bị nhiễu rồi.”

Bạch Tân Vũ nói: “Nhà máy này rất lớn, không có vô tuyến điện chỉ e khó tìm được người.” Bọn họ lại không thể hét lớn lên, như vậy thuần túy sẽ trở thành bia ngắm cho kẻ địch luyện tập.

A Tứ nói: “Mọi người đi trước đi, tôi có thể tìm ra nguyên nhân gây nhiễu.”

Trần Tĩnh chỉ huy: “Địch Từ* và A Tứ đi cùng nhau, A Mạch đi theo bọn tôi, cẩn thận một chút.”

*Địch Từ nghĩa là cây sáo.

Hai người ra hiệu OK, nhanh chóng biến mất dưới cầu thang.

Bạch Tân Vũ thấp giọng nói: “Tình huống của Tiểu Ngư bên đó thế nào rồi?”

“Bọn họ đuổi theo vài tên cướp vào khu nhà máy hóa chất ở phía Tây, thủ lĩnh của đám người này rất có thể đang ở trong đó, cậu ta còn chưa nói hết tin hiệu đã bị gián đoạn rồi.”

Bạch Tân Vũ nheo mắt lại, nhớ tới gã thủ lĩnh chùm kín mặt kia, nắm đấm siết lại nghe răng rắc, bắp thịt ở bả vai và các đốt ngón tay đến bây giờ vẫn còn cứng ngắt, co rút đau đớn, tốt nhất là giữ cho gã còn sống, cậu muốn thật thịnh tình “chiều đãi” chúng một phen.

A Mạch nhéo bờ vai cậu, “Treo cậu lên bao lâu?”

“Hơn 3 giờ.”

“Không sao đâu, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe re.”

Bạch Tân Vũ hỏi ngược lại: “Mọi người mai phục ở bên ngoài bao lâu thế?”

“Lúc gã bắn chết người đầu tiên, chúng tôi mới vừa tới, đang lúc cả đội lo lắng không tìm được thời cơ đột kích, cậu liền hấp dẫn lực chú ý của bọn

chúng.”

Bạch Tân Vũ cười khò: “Đúng vậy, bọn chúng cũng hóng xem tôi bị thiêu thành một quả cầu lửa đỏ, tí thì đứt rồi, thiệt tình làm tôi sợ muốn chết luôn, may mà mọi người đến đúng lúc.”

A Mạch cười: “Là do cậu mạo hiểm truyền tin cho bọn tôi mà, cứu được mạng của chính cậu cùng những người khác.”

Xuyên qua khu văn phòng cánh Tây, bước chân của ba người bọn họ khựng lại trước cửa nhà vệ sinh, Bạch Tân Vũ nhòm mặt đất, trước bồn rửa mặt có một đồng dấu chân hỗn độn, tuy dấu vết để lại vô cùng mờ nhạt, rất khó quan sát, nhưng vẫn không thể trốn khỏi tầm mắt bọn họ.

Trần Tinh nháy mắt với hai người, ba người nâng súng lên, lặng lẽ bước vào nhà vệ sinh, trong một gian vệ sinh truyền ra tiếng hít thở cực lực kiềm nén.

Trần Tinh nói: “Ra ngoài, bằng không tôi sẽ nổ súng.”

Hô hấp của người ở bên trong ngừng một chập, đột ngột kêu lên: “Người một nhà.”

Mấy cánh cửa đều mở ra, có năm sáu người chạy ra từ bên trong, bao gồm cả Từ tổng.

Bạch Tân Vũ vui vẻ hô: “Từ ca.”

Từ tổng vừa nhìn thấy cậu, lập tức nhào tới, vui mừng xém khóc, “Tân Vũ, mẹ kiếp, cậu. ....cậu còn sống, thật tốt quá!”

Trần Tinh “Suýt” một tiếng, “Yên nào.”

Bạch Tân Vũ hạ giọng: “Sao mọi người lại trốn đến chỗ này? Mọi người hẳn phải đang ở khu Đông chứ?”

“Chúng tôi tách các cậu ra, bị đuổi đến chỗ này.” Từ tổng ánh chùng khẩu súng trong tay. “Tôi tước được một khẩu súng, song cũng không đủ để che chở nhiều người như vậy, dứt khoát trốn ở đây luôn, chờ khi nào an toàn rồi mới đi ra.”

“Làm đúng.” Trần Tinh nói: “Giờ chúng tôi hộ tống mọi người đi ra ngoài, mọi người ở chỗ này có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào.”

Từ tổng hỏi: “Những người khác đâu rồi?”

Trần Tinh nhanh chóng thuật lại: “Trong lúc hỗn loạn tử vong 1 người, bị thương 3 người, 13 người đã được Báo Tuyết đại đội hộ tống đến khu an toàn bên ngoài nhà máy, cộng thêm 6 người các vị, còn có 3 người không rõ tung tích. Bọn cướp đã tiến hành gây nhiễu sóng vô tuyến điện, giờ chúng tôi không làm cách nào liên hệ với nhau được nữa, cũng không biết đã tìm thấy 3 người mất tích chưa, nói chung bọn tôi cứ đưa mọi người đến khu vực an toàn trước đã, nơi đó sẽ có người tiếp ứng.”

A Mạch nói: “Hai người hộ tống bọn họ ra ngoài đi, tôi đi tìm Tiểu Ngư, tôi lo cho cậu ta và anh Cường.”

Bạch Tân Vũ cũng lo lắng vô cùng, lúc đó chỉ có hai người Du Phong Thành và Nghiêm Cường đuổi theo tên đầu lĩnh, mà phe địch thì không biết còn lại bao nhiêu tên, bọn họ lại chỉ có hai người, bây giờ không liên lạc qua vô tuyến điện được, không biết bọn họ có ứng phó nổi hay không.

Trần Tinh im lặng hai giây, cắn răng, “Không được, hộ tống con tin an toàn rút lui là nhiệm vụ đầu tiên của chúng ta, Công Chúa cậu cũng đừng quên giờ cậu cũng là con tin.”

Bạch Tân Vũ ngăn ra, tuy muốn phản bác, nhưng rồi vẫn nuốt trở lại, không sai, dù sao cậu cũng không còn là bộ đội đặc chủng nữa, mà việc quan trọng nhất lúc này là hộ tống con tin rút lui, cho dù bọn họ đều lo lắng cho Du Phong Thành và Nghiêm Cường.

Bọn họ mang theo đám người Từ tổng lặng lẽ chạy đến lối ra.

Khu Tây có rất nhiều phân xưởng cùng các phòng thí nghiệm lớn nhỏ, địa hình vô cùng phức tạp, bọn họ vừa đi vừa nghiên cứu bản đồ của nhà máy, rốt cục cũng xác định được lối ra gần nhất với vị trí hiện tại.

Xuyên qua một nhà kho đầy máy tiện [1], bọn họ đồng thời ngửi được trong không khí có một tia mùi vị bất thường, đó là sát khí nguy hiểm, hơi thở kia vô sắc vô hình, đối với những người đã có kinh nghiệm chiến trường mà nói, đó là một loại cảm giác sẽ khiến người ta nổi da gà.

Trần Tinh ra dấu một cái, muốn tất cả nhân viên ngồi xổm xuống, sau đó bảo Bạch Tân Vũ yểm hộ, còn anh ta cùng A Mạch mở đường.

Bạch Tân Vũ nghiêng người dán trên vai bật đáp lên đồng máy tiện bản thiêu, cực kỳ cẩn thận theo sau hai người kia, nòng súng hướng về phía trước.

Đột nhiên, một bóng người từ ước chừng 20 mét vọt ra, liên tục thả ba phát súng, Trần Tinh cùng A Mạch liền ngay lập tức nép người vào sau một cái máy, Bạch Tân Vũ không hề trì hoãn một giây, nhanh chóng phản kích.

Đối phương rút trở về, vỏ đạn rớt bên chân Bạch Tân Vũ, kêu lên một tiếng keng giòn vang, gõ vào trái tim đang căng thẳng của tất cả bọn họ.

Trần Tinh khẽ nói với Bạch Tân Vũ: “Bảo vệ tốt con tin.” Anh ta cùng A Mạch dự định vòng ra bên cạnh tập kích kẻ địch, rất nhanh bọn họ đã biến mất khỏi tầm mắt Bạch Tân Vũ.

Trong nhà kho kia hẳn sẽ không chỉ có một tên địch, Bạch Tân Vũ để con tin trốn hết vào trong vải bạt, đoạn ném cho Từ tổng một băng đạn, hai người tựa lưng vào nhau, vênh tai nghe động tĩnh xung quanh.

Xa xa lại nổ ra tiếng súng một lần nữa, lần này tiếng đạn khạc ra cứ liên miên không ngừng, vô cùng kịch liệt, khiến các con tin như chim sợ cành cong.

Mồ hôi không ngừng túa ra trên trán Bạch Tân Vũ, đây là lần đầu tiên cậu phải bảo vệ con tin, hồi trước bên cạnh đều là các chiến hữu anh dũng, không đến phiên cậu trông trước ngó sau, nhưng hiện tại không giống như vậy, áp lực khi gánh vác sinh mệnh của người khác khiến cậu có chút hít thở không dễ dàng.

Đột nhiên, cậu cảm giác được bả vai của Từ tổng chột lúi về phía sau một chút, đụng vào cậu, mặc dù cậu không nhìn thấy, nhưng cậu rất quen thuộc biết đó là tư thế chuẩn bị bắn, quả nhiên, một giây tiếp theo tiếng súng vang lên, Bạch Tân Vũ xoay người lại không ngừng xạ kích về phía kẻ địch trốn phía sau đám mây mốc, chỉ nghe một tiếng kêu thối, máu bắn tung tóe giữa không trung, cánh tay của kẻ đó đã bị trúng đạn.

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Từ tổng, anh ở lại chỗ này bảo vệ bọn họ, tôi phải tiêu diệt tên đó.”

Từ tổng đáp: “Được, cậu cẩn thận.”

Bạch Tân Vũ nhân lúc đối phương còn chưa dám thò đầu ra ngoài, nhanh như chớp chạy tới phía sau một cái máy tiện ngay sát chỗ đó, từ cánh phải lượn quanh hướng về phía cái máy tiện mà bọn cướp đang ẩn thân. Bọn cướp đương nhiên đã phát hiện ý đồ của cậu, hai kẻ nương theo chướng ngại vật, triển khai thế giằng co. Bạch Tân Vũ nhanh chóng kết luận đối phương có hai tên, một đã bị thương, cậu chỉ còn lại có nửa băng đạn, cứ trì hoãn như vậy nhất định chỉ có bản thân chịu thiệt. Cậu ngừng nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn cái máy tiện cao tới 3 mét, quyết định leo lên.

Cậu túm vào vải bạt chống ẩm, do quá cở lổ sỉ, trên vải bạt vương đầy bụi bặm, cậu nhẹ nhàng run lên, bụi tạt vào đầy đầu lẫn mặt, cậu cố nén không dám ho khan, nhắm chặt mắt cùng mệnh, tay bắt lấy tấm bạt, chân đạp lên máy tiện, nhanh chóng trèo lên. Mấy kỹ năng leo trèo như thế này, song lại được cậu luyện thành lúc vẫn còn là lính mới, đây đã từng là hạng mục mà cậu í ẹ nhất, nhờ có Du Phong Thành vừa dọa vừa nhắc cùng cậu luyện tập vô số lần, lúc kiểm tra cậu mới đạt tiêu chuẩn.

Vẫn không thể tránh khỏi bụi bay vào mắt, cậu mở mắt ra, vành mắt có hơi đỏ lên.

Cậu đạp lên cái máy tiện lồi lõm, vừa lặng lẽ tiếp cận chỗ bọn cướp ẩn thân, vừa móc ra lựu đạn bên trong áo chống đạn.

Dường như bọn cướp đã phát hiện ra tung tích của cậu, nhắm vào đỉnh đầu Bạch Tân Vũ nổ liên hai phát súng, một cái đèn rơi xuống trên đầu cậu.

Bạch Tân Vũ nhòng lên, cùng lúc ném lựu đạn về phía lũ bất cóc, chỉ nghe bọn chúng hét lên một tiếng, đột nhiên chạy ra xa, Bạch Tân Vũ nhanh chóng nâng súng, một phát đạn kết liễu một tên.

Lựu đạn không hề nổ, vốn cậu đâu có kéo hết chốt, cậu nhảy xuống từ trên máy tiện, tìm được chỗ ẩn thân của bọn cướp, phát hiện một trong hai tên cướp đang bị thương ở cánh tay phải kia, cư nhiên chính là một trong những gã đã lấy thêm xăng muốn thiêu sống cậu mới đầu tiếng trước thôi.

Hắn nhìn thấy Bạch Tân Vũ, tay trái phất công nâng súng lên, cổ tay liền ăn một phát đạn của Bạch Tân Vũ.

Tên cướp lớn tiếng gào lên, “Đừng! Đừng!”

Bạch Tân Vũ bước tới, gờ chân lên dẫm nát cổ tay đang không ngừng chảy máu của gã, hung hăng mà nghiền một cái.

Tên cướp tru lên như lợn bị chọc tiết.

Bạch Tân Vũ cười lạnh: “Yên tâm đi, tao sẽ không giết mày, dù sao bọn mày cũng chưa thành công thiêu chết tao đâu.” Cậu lắc lắc cái còng vẫn đang lủng lẳng trên cổ tay trái, “Có chìa khóa thông dụng không!”

Tên cướp xám mặt gật đầu, chỉ chỉ ngang hông mình.

Bạch Tân Vũ lục được cái chìa khóa, mở còng trên tay mình, xích tên cướp vào cái máy tiện, “Sau khi nhiệm vụ kết thúc nếu mày còn chưa chết vì mất máu quá nhiều...hê, để xem bọn họ sẽ xử lý mày thế nào.” Bạch Tân Vũ nói đoạn, vứt cái chìa khóa ra xa, nhắc súng mà đi.

Mới vừa trở lại chỗ ẩn thân của đám con tin, một góc nhà kho đã truyền đến tiếng lựu đạn nổ, trong lòng cậu cả kinh, Trần Tĩnh cùng A Mạch sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!

Từ tổng khẩn trương nói: “Cậu không cần lo lắng cho chúng tôi, mau đi xem thế nào đi.”

Bạch Tân Vũ men theo phía có tiếng nổ mà đi, mới vừa lượn qua một cái máy tiện, đã nhắc thấy đằng trước có bóng người thấp thoáng, cậu nhanh chóng gờ súng lên, lại phát hiện ra là Trần Tĩnh và A Mạch, A Mạch bị thương!

“Tiểu đội trưởng! A Mạch!” Bạch Tân Vũ chạy tới, đỡ lấy A Mạch máu me be bét cả nửa người trái.

Trên mặt Trần Tĩnh dơ hầy, chùi chùi bụi cùng vết máu, nhìn qua có chút chật vật, anh cắn răng nói: “Chúng tôi đã tiêu diệt kẻ địch rồi, A Mạch đã bị trúng đạn, chúng ta phải lập tức rút lui.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Bị thương ở chỗ nào?”

A Mạch suy yếu nói: “Bên trái trước sườn, để tôi tự sờ thử một cái, viên đạn ghim lên xương sườn, tạm thời nội tạng không có gì nghiêm trọng.”

Bạch Tân Vũ hô lên với Từ tổng: “Từ ca, lập tức dẫn người rút lui, phía ta có người bị thương rồi!”

Con tin ần dật chui ra từ dưới đám vải bạt, bọn họ nhanh chóng chạy ra khỏi nhà kho.

Khu Tây, phân xưởng hóa chất.

Du Phong Thành hô: “Chỉ còn lại có một mình mày thôi, muốn sống thì đầu hàng đi.”

Gã thủ lĩnh bật mặt cười lớn: “Chúng mày không có đạn, muốn bắt tao thì nhào vô.”

Du Phong Thành nhìn các thi thể bị đánh gục đầy đoạn đường vừa rồi, gã thủ lĩnh nói đúng, hắn cùng Nghiêm Cường lấy 2 địch 7, đã hết sạch đạn, mà đối phương thì vẫn dư đạn, bọn họ thậm chí không thể đi nhặt súng của bất kỳ tên bắt cóc nào, gã thủ lĩnh kia thật sự khó đối phó, chỉ cần nhấc lộ thân, sẽ có nguy cơ bị bắn trúng.

Nghiêm Cường lạnh nhạt nói: “Lẽ nào mày cứ muốn trì hoãn như vậy sao? Người của bọn mày đã bị quét sạch rồi, tiếp viện của bên ta chẳng mấy chốc sẽ tới, sớm muộn gì mày cũng chết.”

“Tin hiệu vô tuyến đã bị nhiễu, bọn nó có muốn tìm đến chỗ này cũng không phải dễ, bằng không cứu viện hẳn đã sớm tới rồi.”

“Dù có trễ hay không, mày cũng trốn đằng trời.”

Gã thủ lĩnh thở hổn hển, “Mày quá coi thường tao rồi.” Hắn đột nhiên ló ra khỏi nơi ẩn nấp, hướng bọn họ thả hai phát súng liên tiếp, sau đó guồng chân chạy như điên về phía lối ra của phân xưởng.

Du Phong Thành cùng Nghiêm Cường nhảy lên, ngay lập tức đuổi theo, trên đường đụng phải một cái xác của gã cướp, Du Phong Thành tiện tay vọt lên súng của gã, bắn về phía mà gã thủ lĩnh chạy trốn.

Trong phân xưởng có rất nhiều đồ linh tinh cùng máy móc, vô cùng thích hợp để ẩn thân, mấy phát súng kia đều trượt. Hai người chia ra hai đường, tính toán chạy đến cửa ra trước ngăn chặn gã thủ lĩnh. Song không nghĩ bọn cướp này lại cực kỳ giáo hoạt, lúc sắp tới lối ra gã đột nhiên quẹo cua, lao về phía Nghiêm Cường, Nghiêm Cường ý thức được ý đồ của hắn, lập tức lặc mình trốn vào sau chướng ngại vật, viên đạn đuổi về phía hắn dội lại, thì ra gã thủ lĩnh bật mặt này muốn đem hai người phân tán hạ gục...

Nghiêm Cường không có đạn, đương nhiên không thể lấy cứng đối cứng, chỉ có thể chạy trốn như điên trong phân xưởng, Du Phong Thành đuổi theo sau gã thủ lĩnh bật mặt, ba người cứ như vậy diễn một màn truy đuổi bộ ngựa bắt ve chim sẽ đứng sau trong phân xưởng hóa chất, Du Phong Thành chỉ còn vòn vẹn mấy phát đạn dư lại từ khẩu súng mới lượm được, trong lúc truy đuổi lại bắn hết cả, chỉ một viên đánh trúng vào bả vai gã thủ lĩnh, nhưng gã chẳng hề dừng lại, tiếp tục đuổi theo Nghiêm Cường.

Mất thấy Nghiêm Cường đã bị dồn vào góc, tốc độ của Du Phong Thành nhanh đến nỗi như xém bay lên.

Thấy Du Phong Thành đang đuổi theo, Nghiêm Cường không hề né tránh, hắn túm một cái xác ở dưới đất lên chắn trước người, một giây kế tiếp, một viên đạn xuyên qua cái xác, ghim vào xương hông hắn, hắn ôm khiên thịt, thân thể cao lớn ưỡn một tiếng quỳ trên mặt đất.

Giây tiếp theo, Du Phong Thành hét lớn một tiếng, bật lên, chọt nhảy tới trên người gã thủ lĩnh bật mặt, một tay chụp lấy cổ tay đang cầm súng của gã, một tay khác ghim chặt cổ gã.

Gã thủ lĩnh bật mặt cố kiết phản kháng, khuỷu tay hung hăng nện xuống ngực Du Phong Thành, Du Phong Thành kêu lên hai tiếng, môi trắng bệch không còn huyết sắc, hắn nắm lấy cổ tay của gã bắt cóc dữ tợn đập xuống cái máy ngay sát cạnh, gã thủ lĩnh ăn đau, súng rơi xuống đất, Du Phong Thành đá một cái khiến khẩu súng bay ra ngoài, tàn nhẫn siết lấy chỗ bị thương trên vai gã, ngón tay cái gần như lôm vào da thịt.

Gã thủ lĩnh che mặt hét lên đau đớn, bắt lại cánh tay Du Phong Thành nỗ lực muốn quăng hắn ra, đoạn lại bị Du Phong Thành quật một cái qua vai, đè ở trên mặt đất, bàn chân Du Phong Thành nghiền trên ngực gã, dùng lực, đem cánh tay gã vặn trật khớp, ngay tiếp đó Du Phong Thành lại hung hãn đá vào đầu gã hai phát, khiến gã nổ đom đóm mắt, hầu như không thể nhúc nhích nổi nữa.

Du Phong Thành ném gã thủ lĩnh bật mặt đi, nhanh chóng chạy tới bên cạnh Nghiêm Cường, rút ra băng cầm máu xử lý vết thương cho Nghiêm Cường.

Dưới người Nghiêm Cường là một vũng máu lớn, hắn cắn răng nói: “Tôi không sao,...nhanh, hẳn đang làm gì vậy?”

Du Phong Thành ngoảnh lại, gã thủ lĩnh bật mặt móc ra một cái gì đó từ áo chống đạn, Du Phong Thành một bước phi tới, đá bay vật trong tay gã ra ngoài, đồng thời một cước nghiền nát xương cổ tay gã, cầm hận quả thực giống như có thù không đội trời chung với gã vậy, thực tế thì thật ra cũng có đấy, tên này suýt nữa đã giết Bạch Tân Vũ, dù chưa đắc thủ, cũng đủ khiến cho Du Phong Thành muốn gã bị bầm thây vạn dặm.

Sau khi gã thủ lĩnh tê lương hết thắm, lại bắt đầu cười quỷ dị, “Ha ha ha, chậm rồi, ha ha ha ha.”

Du Phong Thành dùng sức nghiêng lên cổ tay gã, tàn bạo hỏi: “Mày nói cái gì?”

“Chỗ nào trong nhà máy cũng đều bị bọn tao gài bom rồi, ha ha ha ha, vừa rồi mấy quả bom kia đã khởi động, 10 phút, chỗ này sẽ nổ tan tành, ha ha ha ha.”

Du Phong Thành chạy tới nhặt lên thứ bị hấn đá bay, đúng là thiết bị điều khiển từ xa của bom hẹn giờ, thời gian hiển thị còn sur 589 giây!

Gã thủ lĩnh bịt mặt điên cuồng cười lớn, “Người của bọn mày có lẽ còn ở khu Đông, cũng có thể ở bất cứ chỗ nào, cái nhà máy này lớn như vậy, ai biết được, đã không còn vô tuyến điện, mày báo cho chúng nó biết bằng niềm tin chắc? Nếu mày đi tìm chúng nó, bọn mày cũng chẳng còn thời gian mà chạy trốn đâu, ha ha ha ha ha.”

Du Phong Thành rút dao găm ra, tàn nhẫn xuyên vào phổi hắn, “Mày nói nhầm nhiều quá đấy, cố gắng mà hưởng thụ mười phút thống khổ này đi!”

Gã thủ lĩnh bịt mặt kịch liệt ho khan hai cái, trong miệng trào ra bọt máu, gã cố gắng hít thở, nhưng không thể nào thở ra được một ngụm khí hoàn chỉnh, trong tất cả những cách để chết, phổi bị đâm xuyên tuyệt đối là một trong những cách đau đớn nhất.

Du Phong Thành công Nghiêm Cường lên, rất nhanh chạy về phía lối ra.

Nghiêm Cường nói: “Tiểu đội trưởng cùng Công Chúa ở khu Tây.”

Sắc mặt Du Phong Thành tái nhợt như tờ giấy, ánh mắt tựa như một con thú hoang bị dồn đến đường cùng, hắn trầm giọng nói: “Tôi biết.”

“Phong Thành, cậu không có thời gian chạy qua chạy lại giữa hai khu đâu, để tôi đi tìm bọn họ, cậu đi về phía Đông báo cho đội trưởng.”

Du Phong Thành lạnh lùng nói: “Anh đi thế nào! Bò đi hả!” Trên mặt trên người hắn hết thấy đều là mồ hôi, trái tim điên cuồng co rút, qua được mấy phút rồi? Một phút sao? Bạch Tân Vũ anh đang ở đâu? Những người khác đang ở chỗ nào!

Nghiêm Cường kêu lên: “Du Phong Thành, cậu chớ lo cho tôi! Lập tức đi báo tin cho đội trưởng!”

Du Phong Thành giả ngơ, trong tâm hắn đã sắp phát điên, hắn gân giọng gào lớn: “Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ!” Trần Tĩnh cùng Bạch Tân Vũ không phải đang ở khu Tây hay sao? Mọi người đến tột cùng là đang ở nơi nào? Bom sắp nổ rồi, Tân Vũ, mọi người ở chỗ nào!

Nghiêm Cường hung hăng ghim chặt cổ hắn, vặn hắn ngã xuống đất, Du Phong Thành theo bản năng thả ra khiến hắn văng ra ngoài. Nghiêm Cường lăn ở dưới đất, máu tươi nhuộm đỏ gạch cẩm thạch màu nhũ bạch, ngó qua mà giật mình, hắn nhìn đau kêu lên: “Du Phong Thành con mẹ nó cậu nghe kỹ đây, cậu không biết đám Bạch Tân Vũ đang ở chỗ nào, nhưng cậu biết đội trưởng đang ở chỗ nào, ngay bây giờ cậu lập tức đến khu Đông báo đội trưởng rời khỏi nơi này!”

“Bạch Tân Vũ thì sao!” Du Phong Thành trừng đôi mắt đỏ như máu mà gào lên.

“Không có thời gian đâu!” Nghiêm Cường lớn tiếng quát: “Tôi đi tìm Bạch Tân Vũ, tìm không được tôi sẽ chết chung với bọn họ!”

Vành mắt Du Phong Thành đỏ lên, hắn run rẩy lui về sau hai bước, dùng thanh âm nhỏ đến độ hầu như không nghe ra được mà nói: “Tại sao....tại sao lại bắt tôi chọn....” Lúc này đây hắn chỉ cảm thấy tim mình như bị dao xắt, nội tạng tựa như bị một bàn tay vô hình siết lấy, rốt cuộc hắn mình bạch ruột gan đứt từng khúc là từ vị gì.

Rốt cuộc vẫn là dùng thời gian còn lại đi tìm Bạch Tân Vũ rất có thể đang ở khu Tây, hay là bỏ mặc Nghiêm Cường lết còn không lết nổi, lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến khu Đông báo Hoắc Kiều rút lui? Hắn chỉ còn lại không đến 9 phút nữa thôi, hắn chỉ có thể chọn một trong hai....

Tại sao, tại sao lại bắt hắn chọn? Vì sao cứ nhất quyết bắt hắn chọn lựa giữa những người hắn quan tâm nhất? Hắn bỏ rơi Bạch Tân Vũ một lần, một lần đó đã khiến hắn bắt đầu thống khổ, hồ thẹn từ cái ngày trên núi Côn Lôn đó đến tận bây giờ, hắn đã thề đời này sẽ không còn lần thứ hai nữa, nhưng tại sao hiện tại lại dồn hắn đến đường cùng như vậy?!

ΨΨΨ

Hết chương 99

Lời của Editor: Đến mấy chương cuối tốc độ edit cứ như hút cần, haiz.

Chú thích ảnh

[1] Máy tiện: là loại máy dùng để cắt kim loại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Chương 100

Du Phong Thành cảm giác thời gian như ngừng lại vào giờ khắc này, hắn cùng Nghiêm Cường mắt đối mắt giữa cự ly hai ba mét, nhưng tựa như bọn họ đang không ở cùng một thế giới, Nghiêm Cường mở miệng nói gì đó, hắn không nghe thấy, hắn chỉ thấy đại não ong ong muốn vỡ, thật giống như mọc rễ chết trên tại chỗ.

Hắn hận hiện tại không thể mọc súng bắn chết mình luôn, hắn không muốn đối mặt với lựa chọn như vậy, bởi vì hắn biết cho dù hắn chọn bên nào đi chăng nữa, về sau hắn sẽ đều hối hận.

Nghiêm Cường cả giận hô: “Đi đi!”

Từ nhỏ đến lớn Du Phong Thành hắn vẫn là một người quả quyết, đời này chỉ duy nhất có hai lần rơi vào cảnh lưỡng nan, đều liên quan đến Bạch Tân Vũ, hắn phụ Bạch Tân Vũ một lần, há có thể có lần thứ hai? Nhưng hết lần này tới lần khác cũng chẳng phải chỉ là vấn đề ân oán tình cừu giữa hai người bọn họ, còn quan hệ đến vài cái mạng người nữa!

Nghiêm Cường bắt được chốt cửa, gắng gượng muốn bò dậy từ trên mặt đất.

Du Phong Thành quan sát hắn, nắm đấm siết đến kêu lên răng rắc.

Đương lúc Du Phong Thành cảm giác hắn sắp phát điên đến nơi, khu Tây đột nhiên truyền đến một tiếng nổ*, toàn bộ mặt đất đều rung chuyển theo, tay Nghiêm Cường khẽ trượt khỏi cái chốt cửa, cả người lại ngã sấp xuống đất một lần nữa, đầu cách một cái mà động vô nền đá cẩm thạch, hắn vốn đã mất máu quá độ, giờ triệt để choáng ngất luôn.

Du Phong Thành trở mắt muốn nứt, run rẩy nói: “Bọn họ ở khu Tây! Bọn họ ở khu Tây!” Hắn mừng rỡ như phát cuồng, một tiếng nổ này đơn giản đã cứu vớt hắn ra khỏi địa ngục!

*Chị Thừa giải thích đây là nổ lựu đạn, không phải bom.

Thân thể hắn khôi phục năng lực hành động trong nháy mắt, chạy đến cổng Nghiêm Cường lên, hướng phía vừa mới nổ giường chân chạy như điên.

Chạy được đầu hơn 300 mét, hắn rút cuộc tìm ra được nhà kho nơi tiếng nổ phát sinh, lại men theo vết máu cùng vết chân hỗn độn đuổi hơn 100 mét, xa xa, hắn thấy được một nhóm người Bạch Tân Vũ.

“Tân Vũ!” Du Phong Thành hét lớn.

Đám người Bạch Tân Vũ nhác quay đầu, chỉ thấy Du Phong Thành đang cổng cái gì chạy tới phía bọn họ.

Đáy lòng lộn tung phèo của Bạch Tân Vũ trong nháy mắt nhìn thấy Du Phong Thành rút cuộc cũng bình tĩnh sơ sơ, cậu nhanh chóng chạy tới, lo lắng hỏi: “Anh Cường bị thương à?”

Du Phong Thành đỡ Nghiêm Cường đang hôn mê qua cho Từ tổng, hắn chụp lại cánh tay Bạch Tân Vũ, mắt không hề chớp lấy một cái mà nhìn cậu, phảng phất muốn đem khuôn mặt kia khắc vào con người của mình.

Bạch Tân Vũ ngửi được một tia bất thường, “Cậu làm sao thế?”

Trần Tĩnh vội la lên: “Cậu tới thật đúng lúc, theo bọn tôi hộ tống con tin rời khỏi đây, A Mạch bị thương, chúng ta phải lấy tốc độ nhanh nhất rút lui đến vùng an toàn.”

Du Phong Thành cứ như mất diếc tai ngơ, cũng chẳng thèm liếc Trần Tĩnh một cái, ngay trước mặt nhiều người như vậy, không hề có kỵ mà đỡ lấy gáy Bạch Tân Vũ, đặt một cái hôn nhu hòa ấm áp khó có thể hình dung lên trán cậu.

Không chỉ có Bạch Tân Vũ ngây ngẩn cả người, tất cả mọi người đều ngó ra tại chỗ.

Du Phong Thành buông lỏng tay, hạ giọng: “Tôi không thể hộ tống mọi người, mọi người mau rời khỏi đây đi!”

Sau khi thừ ra mất một lúc, Trần Tĩnh không hiểu mô tê gì mà hỏi: “Cậu còn muốn đi đâu?”

Du Phong Thành xoay người rời đi, “Đi tìm mấy người bên đội trưởng.”

“Nhân số bên đội trưởng vẫn đầy đủ, A Mạch bị thương, Tân Vũ hết đạn!” Trần Tĩnh kêu lên: “Du Phong Thành, cậu có nghe không đấy?”

Bạch Tân Vũ gắng hỏi: “Nhờ đâu trên đường đụng phải kẻ địch thì làm sao bây giờ?”

Du Phong Thành cũng chẳng quay đầu lại, “Kẻ địch bị chúng tôi tiêu diệt hết rồi. Trong vòng 5 phút hãy rời xa khỏi các công trình, anh Cường đang mất

hiều máu.”

“Du Phong Thành!” Bạch Tân Vũ lạnh lùng nói: “Nhiệm vụ của cậu là hộ tống con tin rút lui!”

Đôi mắt Du Phong Thành đỏ bừng, môi khẽ run, nhưng thủy chung không có quay đầu.

Trái tim vừa mới bình thân trở lại của Bạch Tân Vũ tựa như bị một bàn tay vô hình siết chặt, cậu không thể lý giải nổi hành động hiện tại của Du Phong Thành, bên phía Hoắc Kiều còn lại nửa đội, bọn họ cũng chỉ có Trần Tĩnh là người giàu sức chiến đấu nhất, dù cho địch ở khu Tây đã bị quét sạch, nhờ đâu có một kẻ lọt lưới thì sao? Vẫn có thể tạo thành uy hiếp đối với bọn họ, vào thời điểm này, người Du Phong Thành quan tâm vẫn là.....vẫn là Hoắc Kiều ư? Cậu luôn cảm thấy Du Phong Thành sẽ không chẳng thêm quan tâm đến đại cục như thế, nhưng trừ lý do này ra, cậu nghĩ không ra lý do nào khác, cũng có lẽ là bởi vì Du Phong Thành đã từng vì Hoắc Kiều mà bỏ rơi cậu, cho nên khi chuyện tương tự phát sinh, trong lúc hỗn loạn cậu lại chột náy ra ý nghĩ như vậy đầu tiên. Cậu dõi theo bóng lưng của Du Phong Thành, rằng nghiêng tựa như chảy máu, cậu không chế không động mà quát: “Du Phong Thành, cậu đứng lại đó! Cậu của cậu an toàn đến không thể an toàn hơn, cậu lại để cho chúng tôi mang theo hai người bệnh và một đám con tin rút khỏi? Cậu con mẹ nó....Đầu óc cậu bị nước vào có phải không!” Cậu hét xong lời cuối cùng, giọng nói đã có một tia nghẹn ngào. Du Phong Thành chạy tới đây cứu cậu từ ngàn dặm xa xôi, nguyên bản cậu cảm động vô cùng, nhưng sự cảm động này còn chưa giữ ở trong lòng cậu được hơn 2 tiếng đồng hồ, đã một lần nữa bị Du Phong Thành đạp cho nát báy.

Nếu cậu vẫn là một thành viên của Báo Tuyết đại đội, cậu sẽ chẳng thể xả những lời này trước mặt nhiều người như vậy, thật may là bây giờ cậu đâu còn như thế nữa, cậu chỉ là một “con tin,” có thể tự do để tình cảm thao túng chính mình, cậu quả thực không làm cách nào khống chế được nỗi phần nộ cùng thất vọng trong nội tâm, bị phần nấy ngày qua khi bị áp bức, bị nhốt, đánh đập, cùng suýt bị thiêu chết hoàn toàn bạo phát vào giờ khắc này, đầu óc cậu trống rỗng, hướng về bóng lưng của Du Phong Thành lạc giọng hét lên: “Du Phong Thành, con mẹ nó đừng để tôi nhìn thấy cậu lần nữa!”

Thân thể Du Phong Thành cứng đờ, trong hốc mắt nổi lên một tia nước, hắn nhắm mắt một cái, đoạn hướng về phía khu Đông mà chạy. Thời gian quá gấp gáp vội vã, hắn không có cách nào giải thích nhiều đến như vậy, nếu như bọn họ có thể sống sót, đương nhiên hắn sẽ có thời gian khiến Bạch Tân Vũ hiểu cho rõ ràng, nếu như không thể, vậy thời khắc này dù có giải thích cũng càng thêm vô dụng.

Bạch Tân Vũ lau mặt, “Đi, nhanh đi.” Cậu cúi đầu, không muốn thấy ánh mắt của những người khác nhìn về phía mình.

Trần Tĩnh xoa xoa tóc cậu, “E rằng cậu ta còn có nguyên nhân khác, Phong Thành không giống loại người không vì đại thể như thế.”

Bạch Tân Vũ lắc lắc đầu, “Đi ra ngoài trước rồi hẵng nói.”

Bọn họ công người bị thương, che chở con tin, một đường thấp thỏm chạy ra khỏi nhà kho, may mắn làm sao, dọc theo con đường này cũng không đụng phải kẻ địch.

Sau khi hít thở được không khí mát lạnh ở bên ngoài, Bạch Tân Vũ cảm thấy đại não mình cũng tỉnh táo đôi chút, cậu ngẫm lại bộ dạng của Du Phong Thành vừa rồi, dường như có chỗ nào đó không ổn lắm, e rằng đúng như Trần Tĩnh nói, có những nguyên nhân gì khác ư? Cậu không biết, cũng không muốn suy nghĩ thêm nữa, cậu mệt mỏi rồi, chỉ hi vọng nhiệm vụ nhanh nhanh kết thúc, cậu muốn ngã vào đầu đó ngủ li bì, đem hết thảy mọi thứ quên sạch sành sanh trong giấc mơ.

Du Phong Thành tựa như đang dùng tốc độ chạy cự ly 100 mét mà lao băng băng về khu phía Đông, hắn vừa chạy vừa không ngừng ngoắc đồng hồ đeo tay, cách lúc bom nổ không đến 6 phút nữa. Hai khu nhà xưởng cách nhau khá xa, có thể chạy đến khu Đông, cùng mọi người rút lui trước khi bom nổ hay không, trong tâm hắn không có một chút ăn chắc nào, kim đồng hồ tựa như đang đòi mạng.

Trước thời điểm bom nổ 2 phút, rốt cục hắn cũng chạy tới đại sảnh ở khu Đông nơi ban đầu họ cùng giằng co với bọn cướp, hắn hướng phía trên lầu mà hô to, “Đội trưởng! Đội trưởng!”

Hắn gọi hai tiếng, nhưng không ai đáp lại, lòng hắn nóng như lửa đốt mà chạy lên tầng.

Bắt đầu bước vào 100 giây đếm ngược. Hắn chạy đến tầng 4, phát hiện thì ra trong căn phòng bọn cướp ẩn thân chỉ còn lại dấu vết chiến đấu cùng mấy thi thể, toàn bộ người đều không thấy đâu. Lẽ nào bọn họ đã rút lui? Dù trong lòng Du Phong Thành kỳ vọng như thế, nhưng vẫn không thể yên tâm, dù sao nhà xưởng này cũng quá lớn đi, hắn đang muốn hướng về một phía khác tìm kiếm, đột nhiên, hắn nghe được tiếng quát tháo truyền đến từ xa xa.

Hắn bám theo âm thanh đó chạy ra khỏi gian phòng, vọt tới trước lan can tầng 4, vừa ngoái xuống tầng dưới, đã thấy đám người Hoắc Kiều mang theo tù binh bị bắt đứng ở đại sảnh.

“Đội trưởng!”

Hoắc Kiều ngửa đầu nhìn hắn, “Tiểu Ngư? Tôi nghe là cậu....”

Du Phong Thành hét lớn: “Chạy mau! Chỗ này ngay lập tức sẽ nổ tung!”

Hoắc Kiều biến sắc, “Lập tức rút lui! Tiểu Ngư, cậu mau xuống đây!”

Du Phong Thành nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, chỉ còn lại có 18 giây, hắn không xuống kịp nữa, hắn quay đầu chạy trở về căn phòng vừa rồi.

Hắn nghe thấy Hoắc Kiều điên cuồng hét lên tên của hắn. Cùng trong lúc đó, trong tai nghe vô tuyến điện đột nhiên truyền đến tạp âm, hắn ngây ngẩn cả người, bên trong truyền đến giọng nói của A Tứ, “Nhiều sóng vô tuyến điện đã được giải quyết, nghe được mời...”

Người nào đó hét một câu, “Sắp nổ rồi, chạy mau!”

Hoắc Kiều kêu lên: “Phong Thành, cháu mau xuống đây!”

Du Phong Thành trầm giọng nói: “Không còn kịp rồi, còn có 12 giây, mọi người đi mau.”

Kênh vô tuyến an tĩnh trong nháy mắt.

Du Phong Thành vọt tới trước cửa sổ, quan sát vài bụi cỏ hoang dưới mặt đất, bốn tầng lầu, độ cao so với mặt đất là 12 mét, có nhảy hay không đều mất mạng như chơi. Hắn đột nhiên nghĩ tới Bạch Tân Vũ, trên mặt tựa như có thứ gì đó uồn ứ lướt qua, giờ khắc này tim hắn quả thực như bị dao cắt, xa xa truyền đến một chuỗi tiếng nổ mạnh, toàn bộ khu nhà bắt đầu kịch liệt rung động. Du Phong Thành đẩy cửa sổ, không chút do dự mà nhảy ra ngoài. ...

Đám người Hoắc Kiều vừa mới lao ra khỏi cửa lớn, bom đã phát nổ, bọn họ bị dư chấn xô ngã trên đất, xối lên một đồng bụi bặm. Hoắc Kiều bò dậy từ trên đất, đảo mắt nhìn đại sảnh đang đổ sụp, điên cuồng hét lên: “Du Phong Thành—“

“Đội trưởng, mau tránh xa một chút!” Mấy người lôi kéo Hoắc Kiều cách xa khỏi khu nhà.

Tất cả đất đá lớn nhỏ đều bung hết lên khắp trời, trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà nhà máy đã bắt lửa ngàn ngút, âm thanh dao động kịch liệt đánh thẳng vào lòng người ta.

Hoắc Kiều vô lực ngã ngối trên đất, hai tay ôm lấy đầu, bả vai không khống chế được mà run rẩy.

Sau khi Bạch Tân Vũ cùng Trần Tĩnh thu xếp ổn thỏa cho những người bị thương và con tin xong, đột nhiên chứng kiến nhà máy nổ tung, bèn chạy về mà lòng như lửa đốt, bọn họ nhìn thấy Báo Tuyết đại đội bụi đất đầy đầu, vội hỏi: “Có chuyện gì xảy ra? Sao lại nổ?”

Cậu tìm kiếm một vòng, lại không phát hiện ra Du Phong Thành, trái tim cậu căng thẳng, âm thanh bỗng chốc lí nhí, nhỏ giọng hỏi: “Du Phong Thành đâu?”

Hoắc Kiều đột nhiên nhảy dựng lên từ dưới mặt đất, vành mắt hấn đỏ bừng, cơ thịt trên mặt dường như đều vặn vẹo, hắn nói giọng khàn khàn: “Lập tức tổ chức tìm kiếm, tìm kiếm. ...Tiểu Ngư và A Tứ.”

Bạch Tân Vũ chỉ cảm thấy trong đầu đánh lên đến ùng một tiếng, “Tiểu Ngư. ...Du Phong Thành làm sao vậy?”

Hoắc Kiều không có thời gian trả lời cậu, chạy về phía căn phòng cuối cùng mà Du Phong Thành dừng lại, những người khác cũng bám theo.

Sắc mặt Bạch Tân Vũ trắng bệch như tờ giấy, cậu nhìn Trần Tĩnh, “Có phải cậu ta còn ở bên trong không?”

Trần Tĩnh hít sâu một hơi, “Đi thăm dò trước đã.”

Du Phong Thành. ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 101

Người của Báo Tuyết đại đội vây quanh đại sảnh khu phía Đông triển khai tìm kiếm.

Bọn họ phát hiện ra A Tứ cùng Dịch Từ đầu tiên, số hai người đó thiệt tình quá đồ đĩ, thiệt bị gây nhiều sóng vô tuyến được đặt ở một phòng điều tiết điện nằm giữa khu Đông và khu Tây, lúc bọn họ biết bom sắp nổ, ngay lập tức nhảy ra khỏi tòa nhà, cho nên chỉ bị thương một chút xiu.

Một nhóm người bắt đầu điên cuồng kiểm tìm Du Phong Thành, thậm chí có một số con tin cũng gia nhập hàng ngũ tìm kiếm, đại sứ trú ở Botswana và tập đoàn Trung Vi cũng đang phối hợp liên lạc với chính phủ, phái đội cứu viện tới.

Sau khi đại sảnh ở khu Đông sụp đổ, hoàn cảnh ở hiện trường trở nên tương đối phức tạp, bọn họ vây quanh khu nhà sảnh rộng lớn tìm kiếm một vòng, nhưng chưa hề phát hiện ra tung tích của Du Phong Thành, đây chính là tình huống bất bất nhất, Du Phong Thành có thể đã bị chôn vùi trong đồng đổ nát, bọn họ chỉ có thể chờ đợi đội cứu viện chuyên nghiệp tới.

Xấu chuỗi trước sau một lát, Bạch Tân Vũ đã nghĩ thông chuyện gì xảy ra. Cậu nhớ lại cái hôn dịu dàng của Du Phong Thành trước khi rời đi, nghĩ đến câu nói cuối cùng của bọn họ, cậu liền cảm thấy tim mình co rút đau đớn.

Đến lúc cuối cùng cái gì Du Phong Thành cũng chưa nói, là bởi vì hắn biết nếu như nói ra, cậu nhất định sẽ bám theo sau, khu Đông lớn như thế, một khi nhóm người của Báo Tuyết bắt được tù binh sẽ rời khỏi phòng điều khiển, rất có thể Du Phong Thành sẽ không thể nào tìm được người trong thời gian ngắn như vậy, mà chính cậu cũng chẳng thể mặc kệ ngồi xem.

Du Phong Thành đem kính chuyên dụng, áo chống đạn đều cho cậu, ngay cả sự an toàn sau cùng cũng cho cậu, cậu lại... Bạch Tân Vũ cảm thấy đau đầu muốn nứt, viên mắt trực tiếp sưng lên, theo mỗi lần hít thở, cậu đều cảm nhận được một nỗi sợ hãi khó có thể hình dung, nếu cậu nói cuối cùng kia của cậu trở thành sự thật, cả đời này cậu cũng không làm sao có thể thanh thản.

Du Phong Thành Du Phong Thành, cậu ở chỗ nào? Cậu còn sống hay không? Cho dù giữa bọn họ đã xảy ra bao nhiêu chuyện buồn phiền, ở trong lòng cậu Du Phong Thành vẫn là một người vô cùng mạnh mẽ*, cậu không thể nào chấp nhận được việc Du Phong Thành sẽ chết, vĩnh viễn không thể nào chấp nhận nổi!

*Đầu ngu bức đảo vĩ: trâu bò từ đầu tới đuôi.

Trần Tinh bước tới, ôm lấy bờ vai cậu, nhẹ giọng nói: “Tân Vũ, đội cứu viện rất nhanh sẽ đến, sức sống của Phong Thành rất ngoan cường, cậu ta sẽ không sao đâu, cậu ta là người đầu tiên biết có bom, cậu ta nhất định đã có chuẩn bị.”

Vành mắt Bạch Tân Vũ đỏ bừng lên mà nhìn anh, “Tiểu đội trưởng, cậu cuối cùng mà tôi nói có phải ác độc lắm hay không?”

Trần Tinh mấp máy môi, “Không trách cậu được, lúc đó thời gian quá mức gấp gáp.”

Bạch Tân Vũ xoay người ôm lấy anh, nức nở: “Tiểu đội trưởng, Du Phong Thành...” Cậu đã không biết nên nói cái gì nữa, cho dù cậu có hỏi ai đi chăng nữa, cũng không thể đạt được đáp án về sống chết của Du Phong Thành, lúc này cậu vô cùng hi vọng có một người có thể khiến cho cậu tin tưởng, nói cho cậu biết Du Phong Thành chắc chắn sống sót, nhất định nhất định sẽ sống sót!

Một bàn tay to lớn phủ lên đầu cậu, Bạch Tân Vũ ngẩng đầu, liền đối mặt với vành mắt thâm đen của Hoắc Kiều.

Hoắc Kiều khàn khàn nói: “Phong Thành nhất định sẽ sống sót, chúng ta chắc chắn sẽ tìm được nó.”

Phiền mê Bạch Tân Vũ run rẩy, trước mắt hoàn toàn mờ đi. Cậu cảm thấy sự chờ đợi như thế này khiến cậu phát điên, cậu lại chạy quanh đám phế tích của nhà máy loạn tìm, lớn giọng gọi tên Du Phong Thành, cậu những mong một giây tiếp theo thôi Du Phong Thành sẽ bò ra ngoài từ đám đổ nát, dùng cái giọng nhạo báng đó mà rằng “Mạng của tôi lớn lắm nha.”

Đội cứu viện đến rất nhanh, không chỉ mang theo máy thám trắc cảm nhiệt, còn mang đến chó nghiệp vụ cứu hộ.

Bạch Tân Vũ đem áo chống đạn của Du Phong Thành cho chó cứu hộ, cũng không biết khi lần vào mũi của mình, mấy chú chó cứu hộ này có thể đoán được hay không.

Lúc này trời đã tối mịt, bọn họ cùng đội cứu trợ tìm kiếm trắng đêm, mỗi một tác của khu nhà xưởng sụp xuống đều bị bọn họ lật qua lật lại tìm tòi.

Rốt cục, có mấy chú chó cứu hộ vây quanh một khoảng đổ nát lớn tiếng sủa, nhân viên của đội cứu trợ mang theo máy cảm nhiệt chạy đến, mừng rỡ kêu to: “Chỗ này có phản ứng!”

Mọi người nhanh chóng chạy lại. Tìm Bạch Tân Vũ đã nhảy lên tận cổ, máy cảm nhiệt có phản ứng, nói rõ rằng người còn sống!

Đội cứu trợ bắt đầu thăm dò tình hình vui lấp, cũng thương lượng phương án giải cứu.

Bạch Tân Vũ ghé vào đồng đổ nát, vuốt ve hòn đá lạnh như văng, kêu vài tiếng gọi tên Du Phong Thành, lại không thấy bất kỳ lời hồi đáp nào. Cậu nghĩ Du Phong Thành rất có thể đang ở phía dưới, có lẽ do thương nặng mà hôn mê, cô lẽ đang hấp hối, trái tim liền đau đến độ dường như không thể thở nổi.

Vì phòng ngừa có thể sẽ sụp xuống lần thứ hai, đội cứu trợ nghiên cứu phương án giải cứu hết cả một tiếng đồng hồ, khiến mấy người trong Báo Tuyết đại đội gấp đến độ xoay vòng vòng, hận bản thân không thể tự mình cầm xẻng công binh lên mà đào.

Rốt cục, cần cầu bắt đầu làm việc, đồng thời người của Báo Tuyết cũng cùng đội cứu trợ giúp đỡ về mặt nhân lực.

Đêm hôm đó đối với rất nhiều người mà nói đều dài đằng đặc đến bất bình thường, trong lỗ tai Bạch Tân Vũ tràn ngập âm thanh máy móc tác nghiệp, tiếng người quát tháo, tiếng chó sủa, đại não của cậu khi thì trống rỗng, khi thì rối như tơ vò, mắt thấy đất đá trong đồng đổ nát dần dần được dọn dẹp, nỗi sợ hãi trong nội tâm cậu không ngừng leo thang, cậu không biết mình sẽ nhìn thấy bộ dạng gì của Du Phong Thành, máu của Du Phong Thành có lẽ nào đã nhuộm đỏ mặt đất dưới người hắn? Hắn có thể vượt qua được kiếp nạn này hay không?

“Thấy người!” Không biết là ai kêu lên một tiếng.

Hai đầu gối Bạch Tân Vũ mềm nhũn, suýt nữa thì xụi lơ trên mặt đất, cậu gắng gượng lê tới, từ nơi đất đá đã bị dọn sạch, nhấc thấy được tám lưng dính máu không hề nhúc nhích của Du Phong Thành, cậu thực sự không chịu đựng nổi, phịch một tiếng mà quỵ xuống mặt đất, nước mắt lập tức chảy ra, sợ hãi và tuyệt vọng sắp cắn nuốt lấy cậu, cậu hận không thể cứ thế biến mất, bởi vì cậu không biết mình có thể thừa nhận tất cả những chuyện tiếp theo hay không.

Trần Tĩnh xách cậu dậy từ trên mặt đất, nói giọng khàn khàn: “Phong Thành còn sống, máy cảm nhiệt cảm ứng được nhiệt độ của cậu ta.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, vịn lấy cánh tay Trần Tĩnh mà đứng lên, hoảng hốt nói: “Đúng, cậu ấy còn sống...” Sống là tốt rồi, cậu chỉ cầu cho Du Phong Thành còn sống!

Dọn dẹp xong đất đá, bọn họ cẩn thận từng li mà lôi Du Phong Thành ra, lúc khuôn mặt bùi nhùi máu và bùn đất của Du Phong Thành hiện ra trong tầm mắt mọi người, hai mắt hấn nhắm nghiền, máu me khắp người, hô hấp vô cùng yếu ớt, tất cả mọi người chịu không nổi mà quay đầu đi. Mặc dù Du Phong Thành tuổi còn nhỏ, song lại là một chiến hữu đáng tin cậy, một chiến sĩ can đảm, nhiệm vụ lần này vốn ban đầu cũng chẳng phải đỉnh cấp khó khăn, tuy bọn họ lúc nào cũng sẵn sàng hi sinh cho tổ quốc, nhưng lại không thể tiếp nhận được chuyện một con người cường hãn như Du Phong Thành, sẽ gặp chuyện không may ở đất này.

Hoắc Kiều vươn tay, cũng không dám đụng vào Du Phong Thành, hấn lão đảo một cái, được Lão Sa đỡ, hai mắt hấn nhắm lại, cả người tưởng như lập tức già đi vài tuổi.

Cũng trong khoảnh khắc đó Bạch Tân Vũ đồng thời đánh mắt dừng khí tiến lên kiểm tra thương thế của Du Phong Thành, càng là người mà ta quan tâm, đương lúc nguy cấp thì càng không thể suy nghĩ cho tình tảo, chưa từng hội qua cảm giác như vậy, cậu thực sự không biết khi mình đối mặt với thương thế của Du Phong Thành, sẽ luống cuống đến độ này.

Người của đội cứu trợ nâng Du Phong Thành lên xe cứu thương, khẩn cấp tiến hành chữa trị tại chỗ cho hấn.

Bạch Tân Vũ nhìn bọn họ lột quần áo của Du Phong Thành ra, gấn cho hấn máy thở, trông người đàn ông cao lớn trắng kiện giờ này lại không thể nhúc nhích mặc cho người định đoạt, trông một quân nhân không hề biết thối lui cùng khiếp đảm kia, giờ thậm chí yếu ớt đến độ không thể mở mắt ra, liền cảm thấy tím như bị dao cắt. Cậu không làm cách nào khắc chế mà tưởng tượng nhờ đâu Du Phong Thành sẽ không đi lại được nữa, không thể cầm súng, không thể lại làm binh, Du Phong Thành sẽ như thế nào.

Xe cứu thương chuẩn bị đưa Du Phong Thành đến bệnh viện, Bạch Tân Vũ muốn cùng lên theo, nhưng không ngồi trên xe được, bên phía Báo Tuyết chỉ có Hoắc Kiều được lên xe, những người khác lấy một con xe khác, lái về phía bệnh viện.

Lúc đám người Bạch Tân Vũ chạy đến bệnh viện, Du Phong Thành đã bị đẩy tới phòng giải phẫu, cậu vọt tới trước mặt Hoắc Kiều, có cả một bụng vấn đề muốn hỏi, song nhác thấy vẻ mặt nặng nề của Hoắc Kiều, lại như nghẹn ở cổ họng.

Hoắc Kiều nhìn cậu, trầm giọng nói: “Nó vẫn còn may lắm, sau khi nhảy xuống từ tầng 4, lặn vào chỗ trống trong bụi cỏ, sau khi đại sảnh sụp, nó bị chôn ở dưới đó, nhưng não bộ không bị trọng thương, vết thương tương đối rõ ràng là ở phía sau lưng cùng vết rách trước ngực, cùng bốn cái xương sườn và xương đùi phải đều gãy, chi tiết hơn thì giờ còn chưa biết được....hiện tại nó mất quá nhiều máu.”

Bạch Tân Vũ tựa vào tường, hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy trời đất cuống quay, đèn cấp cứu trên cửa phòng giải phẫu ánh lên sắc đỏ, đâm bị thương đôi mắt cậu.

Lúc này, Từ tổng đột nhiên xuất hiện, cầm trong tay một cái điện thoại, “Tân Vũ, tổng giám đốc Giản vừa gọi điện thoại đến, cậu mau gọi lại cho cậu ta báo bình an.”

Lúc này Bạch Tân Vũ mới sực nhớ ra mình đã mất tích chừng mấy ngày, trong nhà chắc chắn đang lo đến phát ốm rồi, cậu nhanh chóng gọi điện thoại về.

“Alo? Tân Vũ?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói khàn thiết của Giản Tùy Anh.

Trong nháy mắt Bạch Tân Vũ nghe được giọng nói này, nước mắt rớt xuống rào rào, “Anh ơi...”

“Bạch Tân Vũ!” Giản Tùy Anh bạo hô một tiếng, tâm tình có chút kích động, y nghiêng răng nghiêng lợi: “Con mẹ nó mày.....có làm người ta bết lo được không hả!”

Bạch Tân Vũ không ngừng nức nở, “Anh ơi, cậu ta đang trong phòng cấp cứu, cậu ta đang trong phòng cấp cứu.” Cậu đã không nghe được thứ gì khác nữa, cậu chỉ biết giọng nói trong điện thoại này đến từ người mà cậu tin tưởng nhất, ý lại nhất, từ nhỏ đến giờ, có oan ức cùng phiền phức gì, đối tượng cầu xin giúp đỡ đầu tiên của cậu không phải bố mẹ, mà chính là anh họ, cậu đã biết từ lâu rằng Giản Tùy Anh không phải vụn vặt, nhưng khi cậu cảm thấy đau khổ, cậu vẫn theo bản năng hướng về phía Giản Tùy Anh cầu xin giúp đỡ, cậu mong ngóng người anh hùng khi còn bé của cậu có thể cứu vớt cậu bất cứ lúc nào.

Giản Tùy Anh im lặng một chốc, hạ giọng: “Ài? Du Phong Thành?”

Bạch Tân Vũ gật đầu lia lịa, cậu quên bống Giản Tùy Anh cũng đâu có thấy, cậu ngồi xồm trong góc nhà, ghì lấy cái điện thoại nho nhỏ, dường như đó là niềm an ủi duy nhất bây giờ của cậu.

Giản Tùy Anh than nhẹ một tiếng khó có thể nghe ra, “Chú có bị thương không?”

“Không” Bạch Tân Vũ hít mũi một cái, “Cha mẹ em, anh không nói cho bọn họ biết chứ?”

“Tạm thời thì chưa, nếu hôm nay còn không liên lạc được, thì chẳng lừa nổi nữa đâu, cho nên mày mau gọi điện về nhà, nói là tín hiệu ở Châu Phi không tốt.”

“Vâng. ... anh ơi, em. ....” Bạch Tân Vũ rất muốn có thể nhìn thấy Giản Tùy Anh ngay tức khắc, nhưng cậu không mở lời, cậu biết mình đã qua cái tuổi bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng làm nũng với Giản Tùy Anh rồi, chỉ là thói quen còn chưa có đổi trong một thoáng chốc.

Sau khi cúp điện thoại, cậu điều chỉnh tốt tâm tình, gọi điện thoại cho mẹ, khẩu khí như thường.

Người của Báo Tuyết mặc dù vừa mới trải qua một trận chiến, nhưng không ai có ý định nghỉ ngơi, đồng đội của bọn họ, Du Phong Thành, Nghiêm Cường, A Mạch, tất cả đều còn trong phòng cấp cứu, đây nhất định là một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Chương 102

Nghiêm Cường cùng A Mạch lần lượt được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, tình trạng đã không quá đáng ngại, vài bộ đội đặc chủng cùng con tin bị thương khác đều được sắp xếp ổn thỏa, chỉ có Du Phong Thành vẫn phẫu thuật đủ đã hơn 7 tiếng đồng hồ.

Người của Báo Tuyết liền đội ở bên ngoài phòng phẫu thuật suốt 7 giờ, lúc phòng giải phẫu tắt đèn, đám người bọn họ đều xông lên chặn ở cửa, người đi ra đầu tiên là bác sĩ bản địa Botswana, vóc dáng nhỏ gầy, lập tức bị một đám bộ đội đặc chủng cao to lực lưỡng, vết máu khắp người, mặt mày sứt khi bu quanh, sợ đến trông mất suy nghĩ ra ngoài.

“Bác sĩ, cậu ta sao rồi?”

“Thương thế đã ổn định, hiện tại không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng ngoại thương của cậu ta khá nặng, tốt nhất là mau chuyển lên bệnh viện thủ đô của chúng tôi tiếp nhận chữa trị trong thời gian sớm nhất.”

Lão Sa lớn giọng dùng tiếng Trung nói: “Đi bệnh viện thủ đô làm cái rắm gì, phải về Bắc Kinh.”

Trần Tinh cũng nói: “Đúng, trình độ y tế ở đây kém hơn nhiều so với ở trong nước, phải nhanh chóng sắp xếp đưa Du Phong Thành trở về Bắc Kinh.”

Hoắc Kiều bói bói tóc: “Tôi đi thông báo cho đại sứ quán, tất cả mọi người trở về nghỉ ngơi đi.”

Bạch Tân Vũ đứng ngay cạnh cửa vẫn chưa có nói gì, cậu rất muốn vào xem, nhưng cậu biết giờ không phải lúc thăm hỏi.

Nhóm Báo Tuyết lục tục đi nghỉ, cho đến khi trước cửa chỉ còn lại có mỗi Hoắc Kiều và Bạch Tân Vũ.

Hoắc Kiều ngó bộ dáng hoảng hốt của cậu, than thở: “Tân Vũ, đi nghỉ đi.”

“Tân Vũ.”

“Dạ?”

“Cứu được cậu, đối với Du Phong Thành mà nói thì đáng giá hơn so với bất cứ thứ gì, nên là cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Thân thể Bạch Tân Vũ cứng còng, dĩ nhiên Hoắc Kiều liếc mắt đã nhìn thấu hết cậu đang nghĩ cái gì, cậu nhỏ giọng: “Nếu cậu ta không thể làm lính được nữa thì sao?” Sau khi tính mạng của Du Phong Thành không còn đáng ngại nữa, đây là điều cậu lo lắng nhất, Du Phong Thành muốn trở thành quân nhân chuyên nghiệp, riêng điểm này từ nhỏ đến lớn vẫn chưa hề thay đổi, nếu như vì vết thương lần này, Du Phong Thành không thể làm binh được, thậm chí không thể vào học viện quân sự, cậu không biết phải đối mặt với Du Phong Thành như thế nào đây. Tất cả mọi người đều sẽ nói với cậu rằng chuyện này đâu có liên quan đến cậu, nhưng trong lòng cậu chẳng thể hoàn toàn không lưu tâm

Hoắc Kiều nói: “Từ ngày nó tham gia tuyển chọn bước vào bộ đội trở đi, đã sẵn sàng đón nhận thương vong và tử vong, không chỉ có nó, mọi người chúng ta, mỗi một cá nhân, đều đã giác ngộ hy sinh, mới có thể cầm súng ra chiến trường, nếu như nó không thể làm lính được nữa, đó cũng là một khả năng phát sinh trong lựa chọn của chính nó, không liên quan đến cậu.”

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu nhìn Hoắc Kiều, “Đội trưởng, trong nước sẽ không đưa tin về chuyện này chứ?”

“Yên tâm đi, sẽ không.” Hần đường như đột nhiên nhớ ra cái gì, cười nhạt nói: “Đúng rồi, cậu gặp cha của Du Phong Thành rồi nhì.”

Bạch Tân Vũ ngẩn tò te, có chút xấu hổ, “Dạ.”

“Anh ấy nói cậu rất tinh mắt, ghét Du Phong Thành là đúng rồi.”

Khóe miệng Bạch Tân Vũ gằn gặt, nếu như không phải thời điểm không thích hợp, cậu cũng thấy buồn cười thật sự.

Hoắc Kiều vỗ một cái lên vai cậu, “Tình cảm của Phong Thành đối với cậu mọi người đều biết, nhưng việc này không nên trở thành gánh nặng trong lòng cậu, nghiêm túc mà nói, đây là một lần thi hành nhiệm vụ của Báo Tuyết, dù không có cậu ở đây, mỗi người trong Báo Tuyết cũng phải dùng toàn lực ứng phó, cho nên, đừng suy nghĩ nhiều, đây là điều nó phải làm.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, ngược lại cậu còn hy vọng mình thật sự có thể thân nhiên như vậy kia.

Trở lại phòng nghỉ tạm thời mà bệnh viện chuẩn bị cho họ, cậu ngã xuống giường liền ngủ mất tiêu. Đã qua 48 giờ đồng hồ cậu không được chợp mắt, chuyện phát sinh trong 2 ngày ngắn ngủi không chỉ khiến cho thể lực của cậu cạn kiệt, mà còn khiến cho trái tim cậu phải gánh chịu áp lực khó có thể chống đỡ nổi, sau khi cậu rời khỏi Báo Tuyết đại đội, đây cũng là lần đầu tiên.

Tỉnh dậy, trời đã tối, Bạch Tân Vũ cảm giác đầu mình đau muốn nứt, cậu nghiêng người, trở dậy từ giường bệnh, lại thấy như trời đất rung chuyển trước mắt, cậu có cảm giác hình như mình phát sốt.

Cậu loạng chà loạng choạng mà lê khỏi phòng bệnh, ánh đèn huỳnh quang chói mắt bên ngoài phòng càng khiến cho con mắt vốn đã sưng vù của cậu khó mà mở ra nổi.

“Tân Vũ.” Trần Tĩnh đã bước tới, “Nghỉ khỏe chưa?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Du Phong Thành tỉnh chưa?”

Trần Tĩnh trầm giọng: “Vẫn chưa.”

“Anh Cường cùng A Mạch thì sao?”

“Bọn họ đều tỉnh rồi, nếu ngày mai Du Phong Thành có thể được đưa về phòng chăm sóc đặc biệt, chúng ta sẽ ngay lập tức bay trở về Bắc Kinh trị liệu.”

“Cậu ta có chịu được bay đường dài không?”

“Đội trưởng đang trao đổi với bác sĩ.”

Bạch Tân Vũ tựa ở trên tường thở dài, “Hi vọng có thể sớm trở về một chút.”

Trần Tĩnh tự tay thăm dò cái trán của cậu, “Sao nóng vậy?”

“Sốt nhẹ thôi, không việc gì.”

“Đội trưởng bảo tôi nhắc nhở cậu, sau khi về nước cậu và các nhân viên của Trung Vĩ đều phải phối hợp điều tra, thân phận là cựu thành viên của Báo Tuyết đại đội của cậu có thể sẽ gây phiền phức chút đỉnh, nhưng mà cũng không có trở ngại gì lớn, cậu chỉ cần kiên trì nói rằng lần này chỉ là một cuộc khảo sát thương vụ cá nhân là được.”

“Tôi rõ rồi.”

Trần Tĩnh hỏi: “Lần này, là đi khảo sát cho công ty bảo an hả?”

Bạch Tân Vũ cười khò: “Đúng vậy, không nghĩ lại đụng phải tai vạ như này luôn.”

“Thị trường ở nước ngoài của Trung Vĩ phát triển gần 10 năm, song đây cũng là lần đầu tiên xảy ra sự việc nghiêm trọng như bắt cóc, chỉ có thể nói là do cậu quá xui xẻo, vừa vận dụng trúng.”

“Nhưng tôi thực sự không nghĩ mọi người sẽ đến.” Bạch Tân Vũ ôm lấy bả vai Trần Tĩnh, “Tiểu đội trưởng, tôi đã nói với cậu rồi đúng không, gặp lại cậu tôi vui lắm.”

Trần Tĩnh cười: “Tôi biết.”

“Lần này cậu theo chúng tôi trở về Bắc Kinh, liên nhân cơ hội nghỉ phép luôn đi! Đồng Nguyên và Thiếu Trần đều mong gặp cậu lắm đó.”

Trần Tĩnh gật đầu, “Được, tôi cũng rất nhớ bọn họ.”

Bạch Tân Vũ nhẹ nhàng tựa đầu trên vai Trần Tĩnh, “Tiểu đội trưởng...”

Trần Tĩnh nói: “Sao vậy? Sốt khó chịu thì uống thuốc coi sao.”

“Tiểu đội trưởng, đôi khi tôi cảm thấy, phục tùng mệnh lệnh thì đơn giản hơn nhiều lắm.”

Trần Tĩnh ngẩn người, “Sao lại nói thế chứ?”

Bạch Tân Vũ lặng thinh. Cậu không biết phải miêu tả sao cho rõ, lúc cậu đang trong cơn mê man, cậu hi vọng có một người mà cậu tin tưởng và kính trọng có thể quyết định thay cho cậu, loại suy nghĩ gì vậy trời, lộ rõ ra là chính cậu vẫn chưa đủ thành thực còn gì!

Bọn họ ngụ lại bệnh viện 3 ngày, dù Du Phong Thành đã được bỏ cách ly, trở về phòng bệnh bình thường, nhưng vẫn như cũ chưa có tỉnh lại. Bạch Tân Vũ nhìn Du Phong Thành vẫn nằm trên giường bệnh trắng toát không hề cử động, thủy tinh chắn ở trước mặt cậu, dường như là một bức tường không thể vượt qua.

Hoắc Kiều đã bước tới, hần dựa lên kính, ngó Du Phong Thành, đoạn nói: “Phải về Bắc Kinh ngay bây giờ.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Sao cậu ta chưa tỉnh?”

“Nó sẽ tỉnh.”

Bạch Tân Vũ hạ giọng: “Còn chưa tới 1 tháng nữa là nhập học rồi, cậu ta không có cách nào đi báo danh sao!” Cậu nhớ Du Phong Thành có mời mình tham gia lễ khai giảng của hân, còn nói cho cậu biết hân sẽ đại diện tân sinh viên phát biểu, lúc đó cậu căn bản chẳng muốn tham gia, nhưng bây giờ lại nhin khôngặng mà nghĩ đến dáng vẻ hăng hái của Du Phong Thành đứng trên bục diễn thuyết, cảnh tượng trong đầu cậu cùng bộ dạng suy yếu của Du Phong Thành ở trước mắt tạo thành đối lập rõ ràng.

“Xem tình huống đã, nếu lúc đó còn chưa bình phục, cũng không làm thế nào được.”

“Sang năm thì sao?”

Hoắc Kiều lắc đầu, “Sang năm nó quá tuổi rồi.”

Bạch Tân Vũ mấp máy môi, trong lòng ngũ vị tạp trần. Cậu có hận Du Phong Thành, nhưng đây chỉ là chuyện tình cảm giữa hai người, trong lòng cậu Du Phong Thành vẫn luôn là một quân nhân ưu tú, nếu Du Phong Thành không thể vào học viện quân sự, thật sự là một nỗi tiếc nuối quá lớn.

“Đi thôi, chúng ta trở về Bắc Kinh.”

Đám người bọn họ ngồi máy bay mà Trung Vĩ cung cấp bay trở về Bắc Kinh.

Máy bay vừa đáp xuống đất, Du Phong Thành đã được đưa đến bệnh viện quân y, còn đám người Bạch Tân Vũ thì còn chưa ra khỏi sân bay đã được người của tổ chuyên án mang đi.

Bọn họ phối hợp điều tra với người của tổ chuyên án cả ngày, cậu đem tất cả mọi chuyện cứ y như sự thật mà kể lại, đến khi mặt trời xuống núi họ mới thả cậu đi.

Giản Tùy Anh tự mình đến đón cậu, trong nháy mắt cậu nhìn thấy Giản Tùy Anh, trong lòng thực sự chua xót không thôi, thật giống như đứa trẻ bị uất ức nhìn cha mẹ mình vậy, “Anh ơi.”

Mặt Giản Tùy Anh sầm xuống, Lý Ngọc đang đứng phía sau Giản Tùy Anh, nhẹ nhàng lắc lắc đầu với cậu.

Cái chân đang muốn bước lên của Bạch Tân Vũ khựng lại, tí ở xa xa cúi đầu, “Anh, em sai rồi!”

“Mày sai ở chỗ nào?” Giản Tùy Anh lạnh lùng hỏi.

Bạch Tân Vũ gạt mình, trong thoáng chốc cũng chẳng biết mình sai ở chỗ nào, chỉ là quen thói nhận sai trước tiên.

“Lên xe.”

Bạch Tân Vũ vào xe, Giản Tùy Anh một nhát chớp lấy cổ áo cậu, “Nói đi, sai ở chỗ nào?”

Bạch Tân Vũ chớp mắt một cái, “Em...không nên kéo dài hành trình.”

“Còn gì nữa không?”

Bạch Tân Vũ ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn không muốn nói là mình đáng lẽ không nên đi, mặc dù đã xảy ra chuyện như vậy, trong đầu cậu vẫn không từ bỏ ý định muốn mở công ty bảo an, nếu như đụng phải thất bại là buông bỏ, vậy khẳng định cậu chả làm nên trò trống gì.

Giản Tùy Anh nheo mắt, “Mày vẫn không từ bỏ, đúng không?”

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, e rằng chẳng ai lợi hại hơn anh cậu, nhìn biểu cảm của cậu là biết ngay cậu đang nghĩ cái gì, cậu nhẹ giọng nói: “Anh, lần này là chuyện ngoài ý muốn có xác suất cực nhỏ, Từ tổng nói, tuyệt đại đa số thời điểm đều rất an toàn.”

“Một phần nhỏ như thế cũng đủ lấy mạng mày rồi em ạ!”

Bạch Tân Vũ chớp lại cánh tay của Giản Tùy Anh, “Anh, sau này lúc em làm ông chủ rồi, không phải lần nào cũng cần em thân chinh xuất mã, anh nói xem đúng không!”

Giản Tùy Anh phui tay cậu ra, “Mày nghe cho kỹ đây, nếu mày vẫn muốn kiên trì làm cái này, tao sẽ không đầu tư cho mày một đồng cái, tao không hiểu nổi, tiền yên lành an toàn mày không muốn kiếm, lại muốn chơi cái loại liều mạng này.”

“Anh, em làm cái này cũng không hoàn toàn là vì tiền, nếu như là vì tiền, đúng như anh nói, em tội tình gì mà không làm việc cho anh. Anh, sau ngày em trở về từ bộ đội, tư tưởng của em cũng thay đổi, không làm sao quay trở lại như trước nữa, em xin lỗi.”

Giản Tùy Anh hung hăng lườm cậu một cái, đẩy cậu ra, “Có thằng em trai như mày tao thiệt tình là khổ tám đời.”

Bạch Tân Vũ ôm lấy cánh tay Giản Tùy Anh, “Anh, anh đừng nói như thế, em có người anh trai như anh chắc chắn là phúc phận tám đời đó.”

“Bớt nịnh hót!”

“Thật luôn.”

Giản Tùy Anh nhìn cậu chăm chăm, “Trong nước không đưa tin vụ này, nhưng mà dư luận lẫn lộn trên thương trường cả ngày, không đảm bảo lúc nào dư luận sẽ biết, đến lúc đó bọn họ không đồng ý cho chú mày làm, mày đừng tới nhờ tao cầu xin cho mày, nghĩ cũng đừng có nghĩ.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Em biết mà, chuyện này em có thể tự giải quyết, rất nhiều chuyện em đều có thể tự giải quyết rồi, anh yên tâm đi.”

“Còn cái thằng họ Du kia thì sao?” Giản Tùy Anh lạnh lạnh nói: “Chết rồi à? Tàn phế rồi à?”

“Không chết, tàn cũng không tàn. ....xem tình huống khôi phục thế nào đã.” Giọng Bạch Tân Vũ lập tức trầm xuống.

“Tàn phế hay không cũng dính liên quan đến chú mày, mày quan tâm cái gì, chả lẽ lại muốn đến bệnh viện thăm nó.”

Bạch Tân Vũ giật mình.

Giản Tùy Anh nheo mắt, “Sao? Mày còn muốn đến bệnh viện nom thằng đó hả? Mày là bác sĩ hay là chuyên viên phục hồi chức năng chắc, mày đi để mà làm gì?”

Bạch Tân Vũ im lặng.

“Nếu mày cảm thấy là nó cứu mình, vậy trước đây mày cũng đã cứu nó, hai chúng mày coi như huề nhau, chú mày còn muốn thế nào nữa? Mà thằng đó còn muốn thế nào nữa?”

Bạch Tân Vũ thấp giọng nói: “Chẳng thế nào cả.” Anh trai cậu nói rất có lý, cậu có đi thăm Du Phong Thành thì cũng thay đổi được gì, huống chi Du Phong Thành căn bản còn chưa tỉnh, nhưng cậu luôn cảm thấy. ....

“Thành thật ở nhà nghỉ vài ngày đi, sau đó còn rất nhiều việc bận ở công ty, quỹ tích cuộc sống của mày cùng của nó từ ban đầu đã không trùng với nhau rồi, chuyện ngoài ý muốn lần này cũng chẳng thay đổi được gì, nói trắng ra là, đây là nhiệm vụ của nó, mà mày chỉ là đối tượng trong nhiệm vụ đó thôi.”

Bạch Tân Vũ dựa lưng trở lại trên ghế, trong lòng nháo nhào không thôi. Không sai, đây chỉ là một nhiệm vụ, trong lòng cậu đã buông bỏ tất cả oán giận với Du Phong Thành, cậu cảm tạ vì Du Phong Thành đã cứu cậu một mạng, nhưng còn có thể làm gì nữa đâu?

Giản Tùy Anh nắm lấy cảm cậu, “Mày không muốn làm cho tao và cha mẹ thất vọng đúng không. Mày sống hơn 20 năm, vẫn luôn coi mình là trung tâm, giờ mày trưởng thành rồi, cũng đã hiểu chuyện, học được cách suy nghĩ cho người thân, cách đưa ra quyết định chín chắn, mày là con một, lúc đầu mày chính là thích đàn bà, còn cần tao nói thêm cái gì nữa không.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu.

Giản Tùy Anh vỗ vỗ mặt cậu, “Tốt, về nghỉ chút, quên hết mấy chuyện xảy ra ở châu Phi đi.”

Bạch Tân Vũ nhìn phong cảnh vút qua ngoài cửa sổ, đôi mắt dần mất đi tiêu cự.

Nhàn tênh nằm bẹp ở nhà vài ngày, Phùng Đông Nguyên và Yên Thiệu Trần hẹn cậu ra ngoài, lúc này cậu mới nhớ ra còn phải sắp xếp cho Trần Tĩnh đến gặp mặt bọn họ. Vì vậy cậu gọi cho Trần Tĩnh, dự định cho bốn người tụ tập chút đình.

Sau khi gặp lại, Phùng Đông Nguyên chính xác là kích động một phen, ôm Trần Tĩnh gọi tiểu đội trưởng nửa ngày trời, Trần Tĩnh cũng vui vẻ vô cùng, đối với Trần Tĩnh mà nói, thứ khiến anh vui mừng nhất chính là về thành thực của những binh sĩ anh đã từng dẫn dắt.

Yên Thiệu Trần ngó thấy sắc mặt Bạch Tân Vũ không tốt lắm, nhéo nhéo bờ vai cậu, “Tôi có nghe được chút chuyện xảy ra ở Châu Phi, cậu vẫn ổn chứ?”

Bạch Tân Vũ cười đáp: “Không sao, bị thương nhẹ thôi.”

Yên Thiệu Trần trêu đùa: “Số cậu đúng là số Conan, đi ra nước ngoài khảo sát một chuyện mà cũng đụng phải chuyện như thế này.”

Bạch Tân Vũ bất đắc dĩ nói: “Tôi thừa nhận là bản thân quá xui xẻo, hôm nào lên chùa làm lễ đi.”

Trần Tĩnh dẫn dắt rời xa cái đề tài này, tuy Yến Thiệu Trăn từng là chiến hữu của bọn họ, nhưng những thứ liên quan đến vấn đề bảo mật thì tốt nhất vẫn không nên bàn luận, như thế sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người.

Lâu lắm Phùng Đông Nguyên không thấy Trần Tĩnh, sau khi vào guồng, bọn họ trò chuyện vô cùng ăn ý.

Bạch Tân Vũ vẫn rất muốn hỏi thăm xem Du Phong Thành khôi phục như thế nào, đã tỉnh lại chưa, cậu cho rằng Trần Tĩnh sẽ chủ động nói cho cậu biết, song suốt đến khi bọn họ com nước xong xuôi, Trần Tĩnh cũng không hé một chữ, điều này khiến cậu có dự cảm không lành trong lòng.

Đến lúc khuya lác bọn họ mới tan cuộc, Phùng Đông Nguyên và Yến Thiệu Trăn đều đi về, Trần Tĩnh chưa quen cuộc sống nơi đây, Bạch Tân Vũ tiễn anh ta trở về nhà khách.

Trên đường, Bạch Tân Vũ thực sự nhịn không nổi, “Tiểu đội trưởng, Du Phong Thành không bị làm sao chứ?”

Trần Tĩnh đáp: “Ừ? Cậu ta vẫn đang trong bệnh viện.”

“Cậu ta tỉnh chưa? Khôi phục thế nào?”

“Xế chiều hôm nay đã tỉnh, nhưng tôi không được nói chuyện với cậu ta, bác sĩ chỉ cho phép thăm hỏi 5 phút, cha mẹ cậu ta vào.”

Bạch Tân Vũ lặng thinh.

Trần Tĩnh cũng im lặng hồi lâu, đoạn nhỏ giọng nói: “Tôi không nói cho cậu, bởi vì mấy ngày nay cậu không tới, tôi cho là....”

Bạch Tân Vũ run sợ hỏi: “Cho là thế nào?”

“Lần trước gặp nhau ở Urumchi, tôi uống quá nhiều, nói mấy lời thừa thãi, có lẽ cậu không tình nguyện nghe, nên bây giờ....”

Bạch Tân Vũ miễn cưỡng cười gượng nói: “Đâu có giống nhau, lần này cậu ta bị thương nặng mà.”

“Nếu như cậu muốn biết tình huống của cậu ta, hay là sau này cứ liên hệ trực tiếp với đội trưởng đi. Hai ngày nữa tôi phải trở về căn cứ nhận nhiệm vụ rồi.”

“Được.”

Trần Tĩnh lại hỏi: “Cậu....vẫn không tính đến bệnh viện thăm cậu ta hả?”

Bạch Tân Vũ mấp máy môi, âm thanh tựa như được nặn ra từ dây thanh quản, “Không đi.”

Trần Tĩnh gật đầu, thờ dài một tiếng, “Cũng tốt.”

Bạch Tân Vũ không biết một tiếng “cũng tốt” kia của Trần Tĩnh, bao hàm bao nhiêu ý tứ, hay là bao hàm tất cả mọi thứ.

Cứ như vậy....cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Chương 103

Sau khi trở về công ty làm việc, Bạch Tân Vũ cảm thấy cả người cứ là lạ. Vất vả lắm cậu mới thích nghi được với cuộc sống sau khi rời khỏi bộ đội, kết quả chỉ một sự kiện bất cớ lần này, lại khiến cho huyết dịch của cậu có chút sôi trào, cậu lấy khí lực lớn lắm mới đem bản thân đông lại được trên ghế.

Tiếng đập cửa vang lên, Phùng Đông Nguyên nói vọng vào từ bên ngoài: “Bạch quản lý.”

Bạch Tân Vũ đáp: “Vào đi.”

Phùng Đông Nguyên đi vào đóng cửa lại.

Bạch Tân Vũ nhìn cậu ta không chớp mắt, “Thế nào?”

Phùng Đông Nguyên than thở: “Tôi hôm qua em và Thiệu Trăn đi thăm Phong Thành rồi, giờ một ngày chỉ cho thăm hỏi một lúc thôi, khi đó mẹ của cậu

ta cũng ở đây, bọn em nói với cậu ta được đâu mấy câu.”

“Vậy tình huống bây giờ của cậu ta thế nào?”

“Tồn thương ở chân tương đối nghiêm trọng, nếu khôi phục không tốt, sau này sẽ không thể trở về Báo Tuyết đại đội nữa.”

Bạch Tân Vũ hít vào một hơi, tựa lưng trên ghế dựa, một hồi lâu cũng chưa nói gì.

Phùng Đông Nguyên ngó ngó, một bộ muốn nói rồi lại thôi.

Bạch Tân Vũ hỏi: “Còn gì khác không?”

“Sau khi bọn em đi, mẹ cậu ta đuổi theo, hỏi bọn em. ....” Bạch Tân Vũ là ai?”

Bạch Tân Vũ giật mình, “Sao bác ấy lại hỏi?”

“Bác ấy không có nói.”

“Vậy các cậu trả lời như thế nào?”

“Em nói thật thôi, nói anh là đồng đội của bọn em.”

“Ồ, cậu trả lời thế là đúng rồi.” Xem ra cha của Du Phong Thành chưa đem chuyện của bọn họ kể cho mẹ hắn, bằng không thì thật là ngại quá.

“Tân Vũ.” Phùng Đông Nguyên nhỏ giọng hỏi: “Anh không đi thăm Phong Thành chút sao?”

Bạch Tân Vũ rũ đầu xuống, mặt mũi nói: “Tôi nên đi à.”

Phùng Đông Nguyên im lặng một chút, “Dù sao Phong Thành cũng là chiến hữu của chúng ta.”

Bạch Tân Vũ vui mặt vào bàn làm việc, “Đồng Nguyên, cậu biết không, tôi không dám đi.” Thấy nhau thì nói cái gì? Làm cái gì? Du Phong Thành sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn cậu, cậu sẽ nhìn thấy một Du Phong Thành như thế nào? Những điều này đều là những thứ cậu nghĩ cũng chẳng dám nghĩ, nhưng nếu nhìn thấy Du Phong Thành rồi, cậu lại cần phải đối mặt với chúng.

Cậu nhớ lại ánh mắt nghiêm túc của Giản Tùy Anh, nhớ lại tất cả những gì đã phát sinh giữa mình và Du Phong Thành, cảm giác bó tay toàn tập.

Phùng Đông Nguyên vỗ cái bộp lên vai cậu, “Em hiểu mà.”

“Cậu đâu có hiểu.” Huyết Thái Dương của Bạch Tân Vũ tối sầm lại, “Cậu chỉ biết hai bọn tôi thân nhau, nhưng chuyện chúng tôi đang yên đang lành như vậy, tại sao lại chia tay, cậu cũng không biết.”

Phùng Đông Nguyên dùng vẻ mặt sáng sủa sạch sẽ mà nhìn cậu, “Nếu anh muốn tìm em trò chuyện, em lúc nào cũng ở đây.”

Bạch Tân Vũ thấy trái tim mình run rẩy, giờ khắc này, cậu thật sự có dự cảm muốn xả hết ra, cậu rất muốn đem những thứ tồn đọng đã bị dồn xuống đáy lòng, những chuyện cũ đã hành hạ cậu rất lâu đều đổ ra một mạch, kể ra hết với người bạn mà cậu tin tưởng, nói không chừng vậy sẽ khiến cho lòng cậu trở nên dễ chịu rất nhiều. Nhưng cậu không thể, cậu không thể thân nhiên mà nói cho những người khác biết rằng, cậu nghi ngờ Du Phong Thành có thích mỗi mình cậu hay không, chuyện này hết lần này tới lần khác là mâu thuẫn lớn nhất giữa bọn họ, song cậu lại không có ai để có thể nói cho thõa.

Phùng Đông Nguyên vuốt vuốt đầu cậu, “Không muốn nói cũng không sao cả, em chỉ hi vọng anh đừng ép bản thân quá mức, anh không làm gì sai cả, nên cũng không cần để gánh nặng không thuộc về mình ở trong lòng.”

Bạch Tân Vũ miễn cưỡng cười cười với cậu ta, “Ra cái vẻ nho nhã, có phải gần đây cậu đọc nhiều sách quá không hả?”

Phùng Đông Nguyên cười đáp: “Có lẽ vậy.”

“Đồng Nguyên, trong khoảng thời gian này, cậu thường xuyên giúp tôi đi thăm nom cậu ta chút nhé..” Hiện tại Bạch Tân Vũ chỉ hi vọng thương thế của Du Phong Thành có thể chóng ngày hồi phục, Báo Tuyết đại đội vẫn là mục tiêu cả đời của hắn, nếu không thể trở về nữa, nhất định là một đả kích rất lớn đối với hắn.

Vài ngày sau, Trần Tĩnh cùng những người khác trong Báo Tuyết trở về Tân Cương, Hoắc Kiều vẫn nán lại ở Bắc Kinh lâu hơn một chút. Lúc bọn họ đi, Bạch Tân Vũ cùng Yên Thiệu Trần đều đến tiễn, ánh mắt của đám người Báo Tuyết nhìn cậu có chút kì dị, đều là đáng về muốn nói lại thôi, đại khái là chẳng hiểu tại sao Bạch Tân Vũ không đến thăm bệnh.

Sau khi tiễn bọn họ đi, hai người ngồi xe Hoắc Kiều trở về thành phố. Hoắc Kiều hỏi tình huống của Yên Thiệu Trần ở Bắc Kinh, hai người họ trò chuyện với nhau rất vui vẻ, Bạch Tân Vũ thì lặng im suốt cả đoạn đường.

Hoắc Kiều hỏi: “Tôi đưa các cậu đến đâu thì được?”

Yến Thiều Trần nói: “Cứ thả tôi xuống chỗ nào cũng được, hôm nay tôi nghỉ, không trở về bộ đội.”

“Chỗ này đi.” Bạch Tân Vũ nói: “Nơi này rất gần công ty của tôi.”

Hoắc Kiều liếc cậu một cái qua kính chiếu hậu, “Được.” Hắn dừng xe lại, nói: “Thiếu Trần, cậu xuống xe trước chờ một lát, tôi nói đôi câu với Tân Vũ.”

Yến Thiều Trần cũng chẳng hề ngạc nhiên, dứt khoát xuống xe, đóng cửa xe lại.

Bạch Tân Vũ âm thầm hít sâu một hơi, chờ đợi Hoắc Kiều mở lời.

Hoắc Kiều nói: “Sáng ngày mai Phong Thành phải tiến hành một ca đại phẫu ở chân, dù chân của nó có thể nào đi nữa, cũng không thể khôi phục như hồi trước rồi, vốn là sau đó có thể khôi phục được 8-9 phần linh hoạt hay không, thì còn phải xem ca phẫu thuật ngày mai có thành công không đã.”

Bạch Tân Vũ yên lặng lắng nghe. Cậu thấy trái tim mình như bị vật gì kéo, trùng xuống, cảm giác nặng nề thế này làm cho cậu thực sự khó thở.

“Tôi cảm thấy so với việc để mẹ thằng bé gọi cho cậu, thì tự tôi nói với cậu vẫn tốt hơn, Phong Thành nói không nhìn thấy cậu, nó không vào phòng giải phẫu.”

Thân thể Bạch Tân Vũ run lên, đầu của cậu gần như đã cúi xuống ngực.

Hoắc Kiều nhìn ra ngoài cửa sổ, than thở: “Chúng ta đều đã được huấn luyện kháng thuốc, nếu như nó không phối hợp, rất khó để gây tê có hiệu quả, nếu cường chế tăng liều, não của nó có thể sẽ tổn thương, chúng tôi không ép nó được. Chuyện của hai đứa, là nó phụ cậu, nhưng tôi biết cậu cũng giống với mọi người, hi vọng nó mau chóng khỏe mạnh trở lại, cho nên sáng mai cậu đến thăm nó một chút có được không?”

Bạch Tân Vũ nói giọng khàn khàn: “Tôi đi.”

Tân Vũ, cảm ơn cậu, đứa trẻ Phong Thành này có nhiều chỗ chúng tôi đã dạy dỗ tốt, có nhiều chỗ lại làm cho lung tung beng lên hết cả, thật sự là.....”
Hoắc Kiều thở dài. “Dù sao đi chăng nữa. Chị của tôi cùng anh rể đều là người hiểu biết, cậu không cần lo sẽ xấu hổ gì đó đâu.”

Tay Bạch Tân Vũ đã nắm lấy chốt cửa xe, lại chậm rì rì không có đầy ra.

Hoắc Kiều quay đầu ngoảnh cậu.

Bạch Tân Vũ ngẩng đầu, yên lặng mà nhìn khuôn mặt anh tuấn dương cương của Hoắc Kiều, những câu nói đã chôn trong lồng ngực rất lâu chẳng nề hà mà tràn ra, “Đội trưởng, trước đây tôi rất ghen tị với anh.”

Hoắc Kiều khẽ giật mình, lập tức lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Giờ thì thế nào?”

Bạch Tân Vũ chẳng biết phải trả lời như thế nào.

“Cậu sẽ trưởng thành thôi, khi còn bé tôi thích Madonna, thế là không phải cô ấy thì không cưới, giờ ngay cả họ của cô ta tôi cũng chẳng nhớ nổi. Có lẽ cậu cảm thấy cái này chả liên quan, nhưng trong mắt tôi thì không khác là mấy, sau khi Phong Thành gặp cậu, nó mới phân rõ được ngưỡng mộ và yêu thích, trong quá trình hiểu rõ này nó đấu tranh rất nhiều, nó vẫn nghi ngờ chính mình, trước phủ định, rồi sau đó lại khẳng định, rất nhiều hành vi quá khích của nó, đều biểu đạt cho nội tâm giằng xé và hấp tấp. Dĩ nhiên, tôi đang không nói đỡ cho nó, chẳng qua tôi cảm thấy, nó biết rõ người mà nó muốn cùng qua một đời không phải là tôi, cho nên cậu không cần ghen tị với tôi đâu.” Hoắc Kiều nháy mắt một cái, “Cơ mà đúng là tôi đẹp trai hơn cậu một tí nha, cái đó vẫn đáng cho cậu ghen tị đó.”

Bạch Tân Vũ không biết nên làm cái bản mặt gì, cậu thậm chí còn chẳng biết có cái neuron nào vừa đứt trong não mình không, mà lại buột ra những lời này, thế nhưng sau khi cậu nói ra lại có cảm giác nhẹ nhõm hẳn, cậu vẫn kính trọng Hoắc Kiều, cậu không muốn lấy bất cứ thứ tâm tình u ám nào mà đối mặt với người này, cậu không làm sai cái gì cả, cậu muốn được thân nhiên không hề cố kỵ. Cậu miễn cưỡng cười cười, “Mấy lời cuối tôi không đồng ý đâu đấy.” Còn những lời đằng trước.....cậu không biết có nên đồng tình hay không.

Hoắc Kiều cũng cười, “Đi thôi, Thiếu Trần đang chờ đấy.”

Bạch Tân Vũ xuống xe, Yến Thiều Trần lặng lẽ quan sát cậu, dường như đã đoán ra được đại khái là bọn họ nói cái gì.

Bạch Tân Vũ nói: “Sớm mai tôi đến bệnh viện thăm cậu ta, cậu đi theo tôi không?”

Yến Thiều Trần hỏi ngược lại: “Cậu hi vọng tôi cùng cậu đi à?”

Bạch Tân Vũ giật mình, “Không phải, tôi chỉ thuận miệng chút thôi.”

“Theo lý hẳn là đêm nay tôi đã phải trở về quân doanh, nhưng nếu cậu không dám đi một mình, tôi có thể đi cùng cậu.”

Bạch Tân Vũ vuốt mặt, “Không cần nha, cậu đừng có ý xin nghỉ, từ đâu mà tôi lại “không dám” cơ chứ.”

“Từ đâu ấy à?” Yến Thiều Trần lộ ra biểu cảm bất đắc dĩ, “Cậu không hề lo lắng rằng Du Phong Thành sẽ nhân cơ hội này yêu cầu làm lành với mình à? Tôi chả tin.”

Trái tim Bạch Tân Vũ hẫng một cái, không nói gì.

“Cậu một mực không đến bệnh viện thăm cậu ta, không phải vì sợ cậu ta sẽ nói như vậy ư, cậu không rõ phải trả lời như thế nào, cậu ta bị thương, cậu lại mềm lòng, nhưng cậu lại không biết hai người có nên tiếp tục hay không, cho nên cậu cứ tránh mãi.”

Bạch Tân Vũ đập hấn một cái, “Cái bằng tâm lý xã hội học của cậu thật đáng đồng tiền bát gạo đó.”

Yến Thiều Trần cười khổ: “Chỉ e rằng tôi là người hiểu rõ nhất tình huống giữa hai người các cậu, tuy tôi chẳng muốn biết nhiều như thế một chút nào.”

Bạch Tân Vũ hạ giọng: “Cậu nói đúng, tôi không biết phải đối mặt với cậu ta như thế nào.”

“Thế mà vẫn đi.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Tôi mà không đi, cậu ta không vào phòng giải phẫu.”

“Hề.” Yến Thiều Trần cười mỉa mai, “Coi như tôi đã hiểu mấy lời cậu nói lúc từ chối tôi rồi, cậu nói Du Phong Thành là tên lưu manh, tôi lại chẳng rõ cậu ta không biết xấu hổ đến như thế, giờ thì hiểu rồi đây.”

“Ngày mai tôi muốn dẫn cả Đông Nguyên đi cùng.”

Yến Thiều Trần nhéo nhéo bờ vai cậu, “Tôi sẽ đi cùng cậu.”

“Cậu không cần....”

“Tôi muốn đi cùng cậu.” Yến Thiều Trần nhấn giọng.

Bạch Tân Vũ thở dài một tiếng, không biết ngày mai bản thân mình sẽ đối mặt với cái gì.

Sáng sớm hôm sau, ba người xách theo chút hoa quả tươi rồi đi đến bệnh viện. Máy thứ này là do Phùng Đông Nguyên nhất nhất đòi mua, Bạch Tân Vũ hoàn toàn không cách nào tưởng tượng nổi hình ảnh mình xách theo máy thứ này đi vào phòng bệnh sẽ quái đến mức nào, nhưng cậu cũng chẳng lay chuyển được Phùng Đông Nguyên.

Đến bệnh viện rồi, Hoắc Kiều đã chờ ở đó, hần đứng bên cạnh một phụ nữ chừng 40 tuổi, bề ngoài vô cùng giống Hoắc Kiều, xinh đẹp lão luyện, giữa đôi mày hiện ra anh khí, đây hiển nhiên là mẹ của Du Phong Thành.

Bạch Tân Vũ kín đáo chuyển cái giỏ trái cây bự một cách ngu si qua Yến Thiều Trần, có chút thấp thòm đi tới.

Hoắc Kiều nói: “Chị, đây chính là Tiểu Bạch.”

Hoắc Khiết quan sát cả người Bạch Tân Vũ một phen, lộ ra một cái cười có chút mệt mỏi, “Chào cháu, cô là mẹ của Phong Thành.”

“Bạch Tân Vũ gật đầu, “Cháu chào cô.”

“Trong hai đứa ai theo đuổi ai vậy?”

Bạch Tân Vũ bị câu hỏi như một búa giáng xuống này đập cho sững sờ, “Ồ....dạ?”

Hoắc Khiết dùng ánh mắt dò hỏi mà nhìn cậu, “Là con của cô theo đuổi cháu à?”

Hoắc Kiều nhanh chóng ngăn bà lại, “Chị, bây giờ nói cái này không thích hợp!”

“A.” Hoắc Khiết nói: “Tiểu Bạch, cháu vào xem nó đi. Nó vẫn tìm cháu, không nhìn thấy cháu là không chịu phẫu thuật. Thanh niên nói chuyện yêu đương, sớm tụ sớm tan cũng rất tốt, thế nhưng dù sao nó cũng đang bị thương, hi vọng cháu có thể giúp mấy bác khuyên nhủ nó một chút, cảm ơn cháu.”

Đại não Bạch Tân Vũ nảy ra một khoảng trống tuếch ngẩn ngui, cậu vẫn cảm thấy đi theo Giản Tùy Anh nhiều năm như vậy, chuyện hiếm lạ gì cậu cũng đều thấy qua, nhưng từ khi linh giáo Du Phong Thành, gặp được cha của Du Phong Thành, lại thể hội mẹ của Du Phong Thành, cậu thật sự tin rằng đây chính xác là thân sinh của Du Phong Thành.

Cậu điều chỉnh hô hấp một chút, đẩy cửa phòng bệnh ra.

Du Phong Thành nghiêng đầu qua, sắc mặt hần tái nhợt, khuôn mặt gầy đi vài phần, hai người bốn mắt gặp nhau, tựa như đều rõ ràng thấy được tâm tình rối rắm biến hóa trong mắt đối phương, cách vài mét cự ly, Bạch Tân Vũ lại cảm nhận được cái gì gọi là liếc mắt ngàn năm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Chương 104

Trong thoáng chốc Du Phong Thành nhắc thấy Bạch Tân Vũ, hai mắt tỏa sáng, nhưng lập tức thấy Yến Thiệu Trấn và Phùng Đông Nguyên ở đằng sau cậu, ánh mắt kia ngay tức khắc nhạt đi.

Bạch Tân Vũ đứng bất động ở cửa đầu chừng hai giây, một phát đoạt lấy giỏ trái cây trong tay Yến Thiệu Trấn, hướng Du Phong Thành tỏ ý, “À, tới thăm cậu chút ấy mà...” Giờ cậu đã hiểu tác dụng của giỏ trái cây cùng hoa, đại khái chính là nhằm giảm đi một chút xấu hổ, Phùng Đông Nguyên chắc chắn đã dự tính trước.

Du Phong Thành hơi chau mày, “Anh dẫn bọn họ tới làm gì?”

Phùng Đông Nguyên áy náy gãi đầu một cái, đi cũng không được, ở cũng chẳng xong, Yến Thiệu Trấn liền tỏ vẻ thần nhiên, nhướn mày nhìn Du Phong Thành, tựa như không hề có ý định thống khoái rời đi.

Bạch Tân Vũ thờ dãi, cậu biết mình không thể cứ lần tránh mãi, cậu thấp giọng nói: “Hai người đi ra ngoài chờ tôi một chút.”

Yến Thiệu Trấn cúi đầu, kề bên tai Bạch Tân Vũ mà nói, “Chớ bị cậu ta lừa.”

Du Phong Thành hít một hơi.

Hai người đó đi rồi, Bạch Tân Vũ gài cửa lại, cầm giỏ trái cây bước tới.

Ánh mắt Du Phong Thành nhìn cậu chăm chăm, thẳng cho đến khi cậu ngồi xuống trước mặt hắn.

Bạch Tân Vũ ho nhẹ một tiếng, “Chân cậu khá hơn chút nào không?”

“Tí nữa phải phẫu thuật.” Du Phong Thành ngó chân mình một hồi, biểu cảm vô cùng bình tĩnh, “Sau này đi lại không thành vấn đề, nhưng chạy việt dã đường dài, hoặc vận động chân cường độ cao sợ là không được nữa, phải xem sau phẫu thuật có thể khôi phục đến mức nào đã.”

Bạch Tân Vũ mím môi một cái, “Tôi tin cậu có thể khôi phục tốt.”

Du Phong Thành cười cười, “Tôi cũng tin như vậy.”

Bạch Tân Vũ nhàn nhạt nói, “Lần này tôi tới...”

“Lần này anh tới là do cậu của tôi mời anh tới, tôi biết.” Du Phong Thành vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy dải tai của Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ giật mình, khẽ nghiêng mặt đi.

Du Phong Thành ngó bàn tay trống không của mình, trong lòng tự nhiên khó chịu, hần nhẹ giọng nói: “Lúc đó anh cũng thế này đúng không...”

Bạch Tân Vũ ngăn người, “Cái gì cơ?”

“Sau khi bị thương trên núi Côn Lôn, lúc tỉnh lại ở bệnh viện, có phải anh cũng hi vọng người đầu tiên nhìn thấy là tôi, giống như tôi hi vọng vừa mở mắt đã có thể thấy anh vậy.”

Bạch Tân Vũ im lặng. E rằng khi cậu mới vừa tỉnh lại, đại não còn chưa thanh tỉnh, cậu đã thực sự hi vọng có thể nhìn thấy Du Phong Thành, mà khi cậu lần lượt nhớ lại hết thấy những gì phát sinh trên núi Côn Lôn, những ký ức khi ấy cùng cơn đau nơi bả vai, từng lần từng lần nhắc nhở cậu, khiến cho cuối cùng tâm ý của cậu cũng nguội lạnh.

“Tôi có nhìn qua anh... chỉ là không dám gặp anh, tôi không biết anh sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn tôi, sẽ nói với tôi điều gì, tôi vẫn cho rằng lá gan của mình rất lớn, không sợ trời chẳng sợ đất, nhưng khi đó, tôi vô cùng sợ phải đối diện với anh.” Hắn nhìn xoáy vào Bạch Tân Vũ, “Trước đây có một đại sư nói, sớm muộn gì tôi cũng đụng phải một người áp chế được bản ngã của mình, trước khi gặp anh, tôi chưa bao giờ tin vào mấy thứ mê tín đó.”

Bạch Tân Vũ muốn đổi chủ đề, cậu ngó đồng hồ đeo tay một cái, “Cậu sắp phải phẫu thuật rồi, chuẩn bị xong hết chưa?”

Du Phong Thành nhẹ nhàng nắm lấy cẳng tay cậu, đem mặt cậu quay trở về, khiến cậu phải đối mặt với hắn, “Tôi biết vì sao anh không đến thăm tôi, anh sợ tôi nhân cơ hội này muốn làm lạnh với anh có đúng không? Tuy tôi cũng muốn như vậy thật, nhưng mà làm vậy cũng quá hèn nhát đi, coi như anh có miễn cưỡng đồng ý, tôi cũng không muốn như thế, thứ tôi muốn, là anh thật tình nguyện ý cùng tôi bắt đầu lại.”

Bạch Tân Vũ chậm rãi đẩy tay hắn ra, “Du Phong Thành, tôi rất biết ơn cậu đã cứu tôi, còn đem áo chống đạn cho tôi nữa. Cuối cùng, ...cậu nói cuối cùng của tôi, cũng là hiểu nhầm thôi, tôi rút lại, nhưng trừ cái đó ra...” Cậu lắc đầu, cậu muốn nói bọn họ thực sự không thể trở về được nữa, song những lời này chẳng hiểu sao lại nghẹn ở cổ họng, chính là nói không ra.

Du Phong Thành lẳng lặng quan sát cậu, “Lúc đó anh gọi tên tôi. Sau khi gặp chuyện không may, người anh liên lạc đầu tiên, cũng chỉ có duy nhất một mình tôi, lúc bọn cướp muốn thiêu sống anh, câu sau cùng anh nói, là tên của tôi. Tân Vũ, anh rõ ràng vẫn yêu tôi, tại sao không dám thừa nhận?”

Bạch Tân Vũ nhắm mắt một cái, cậu đã biết Du Phong Thành sẽ nói điều này, nhiều ngày như vậy rồi, cậu vậy mà thủy chung không nghĩ ra phải trả lời như thế nào.

Du Phong Thành kéo lấy cánh tay cậu, đem cậu lôi đến trước người, “Tân Vũ, lúc tôi biết về sau tôi không còn cách nào quay trở về Báo Tuyết được nữa, tôi đã từng cho rằng mình sẽ rất khó chấp nhận, rất nhiều năm từ trước đến nay, tôi vẫn luôn đem Báo Tuyết trở thành mục tiêu của mình, tốt nghiệp trường quân đội xong, tôi vẫn muốn quay trở về Báo Tuyết, song sau khi bị thương, tuy tôi cảm thấy thật đáng tiếc, nhưng lại không khó chấp nhận lắm. Bởi vì trước khi gặp anh, tôi ngoại trừ “muốn làm bộ đội đặc chủng ra”, thì chẳng còn mục tiêu nào khác, tôi không biết mình muốn làm gì, cũng chưa từng nghĩ về cuộc sống sau khi xuất ngũ. Nhưng bây giờ tôi có anh, ngoại trừ tham gia quân ngũ ra, tôi có một nỗi mong mỏi lớn hơn, tôi muốn chúng ta sống cùng nhau, nhất định sẽ rất thú vị, tôi muốn cùng anh đi thật xa, cho đến tận khi không nhúc nhích nổi nữa mới thôi, đây đã không còn là một mục tiêu nữa, mà là một phần trụ cột trong cuộc đời tôi, anh chính là một phần trong tương lai của tôi, hơn nữa còn là phần lớn nhất. Chuyện cho tới bây giờ, anh thực sự vẫn hoài nghi tôi thích ai ư?”

Trong lòng Bạch Tân Vũ quả thật có chút dao động. Loại người có tính cách ngạo mạn tự phụ như Du Phong Thành, nếu không thích thật lòng, sẽ không chịu tốn nhiều thời gian với cậu đến như vậy, hơn nữa trước đây dù Du Phong Thành có khốn kiếp đến thế nào đi chăng nữa, song cũng chưa từng lừa dối cậu bao giờ. Hẳn là một người đàn ông, đàn ông là loài động vật tự thể nghiệm, sẽ không hao tốn quá nhiều công phu trên con mồi không đáng giá. Trước kia Du Phong Thành không chắc chắn, nhưng bây giờ Du Phong Thành, e rằng thực sự đã....

Du Phong Thành nắm thật tay cậu thật chặt, “Tân Vũ, anh cảm thấy anh đã hiểu rõ tôi trên núi Côn Lôn, tôi cũng tự hiểu rõ bản thân mình trên núi Côn Lôn, nhưng chẳng qua chúng ta nhìn nhận hoàn toàn bất đồng. Khi tôi buông tay anh ra, công cậu của tôi xuống núi, so với bất kỳ thời khắc nào tôi đều biết rõ người tôi yêu là anh, bởi vì nỗi hồ thẹn và khó chịu lúc đó, đôi tôi chưa bao giờ từng trải qua.” Hắn nhắm đôi mắt Bạch Tân Vũ thật sâu, “Tôi thích anh, chỉ có anh.”

Bạch Tân Vũ nhẹ giọng nói: “Du Phong Thành, nếu lời này được nói ra hơn một năm trước, tôi chắc chắn sẽ sung sướng đến phát rồ luôn, bởi vì khi đó, chúng ta cũng chưa bao giờ nói qua một câu yêu thương nào, thực ra tôi rất muốn nói đấy chứ, nhưng cậu không nói, tôi cũng không muốn nói, sau lại ngấm lại, tôi âm thầm phàn cao thấp với cậu, nhưng cậu căn bản đâu có quan tâm, thực sự có chút nực cười. Giờ....cậu nói cậu yêu thích tôi, tôi nhìn ra được, song tôi luôn cảm thấy chúng ta càng đi lại càng xa, khi tôi nhìn vào cậu, đã tìm không thấy cảm giác trước kia nữa, tôi không biết có phải vì chúng ta không còn trong quân ngũ nữa hay không, khi còn trong quân ngũ, chúng ta chỉ có lẫn nhau, nhưng rời khỏi quân ngũ rồi, chúng ta có rất nhiều....lựa chọn, cho dù có chọn ai đi nữa, chắc chắn vẫn dễ dàng hơn so với chọn một gã đàn ông, dù sao tôi vốn cũng không phải là đồng tính luyến ái, chẳng qua tôi cảm thấy, chúng ta thực sự không thể quay lại như khi xưa được nữa, tôi đã không phải cái thằng Bạch Tân Vũ chẳng thèm quan tâm đến ai, chỉ quan tâm đến mình như trước nữa rồi.” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm của cậu run rẩy, cậu lại nghĩ về cái thuyết pháp “Trưởng thành là chuyện trong nháy mắt” kia, giờ khắc này cậu ý thức được đã có những gì thay đổi trong cậu, nhưng cậu vẫn không xác định được đây có đúng là trưởng thành hay không, như cậu hồi trước, sẽ chẳng thêm lo trước ngõ sau, thích liền nhào vô, vì muốn sống vai với Du Phong Thành, có thể đem chính bản thân mình bức tiến đến Báo Tuyết đại đội, mà cậu bây giờ, chẳng qua cũng chỉ già hơn độ một hai tuổi so với chính cậu lúc đó, đột nhiên chẳng còn loại dũng khí như thế nữa, cậu nhớ đến cha mẹ mình, anh trai mình, nhớ tới Hoắc Kiều, cậu bắt đầu cân đo đong đếm có đáng giá hay không, có đáng giá vì một người đàn ông trước nay luôn khiến lòng cậu vương vấn, mà thương tổn, cô phụ người thân của mình hay không.

Trưởng thành rốt cuộc là trở nên mạnh mẽ hơn, hay là trở nên sợ bóng sợ gió? Hối vấn đề này lên, quả thực làm cho cậu tan nát cõi lòng.

Du Phong Thành quan sát cậu, trong con ngươi dần dần nổi lên một cơn nước, so với việc Bạch Tân Vũ lớn tiếng mắng hắn, kịch liệt cự tuyệt hắn, giờ này khắc này bình tĩnh biểu đạt như vậy, ngược lại càng khiến cho hắn đứt từng khúc ruột gan, hắn khàn khàn nói: “Anh bây giờ so với Bạch Tân Vũ ở trại tân binh, hình như là hai người, tôi bị những thay đổi và trưởng thành của anh hấp dẫn, nhưng giờ tôi lại không hi vọng thấy anh lớn lên nhanh đến như vậy. Tân Vũ, bây giờ tôi đang bước theo anh rồi đấy, cho dù anh có đi nhanh hơn, có tình nguyện mang theo tôi hay không, tôi đều sẽ bám theo, bởi vì tôi biết anh đã trưởng thành, nhưng tôi thích nhất điểm ấy ở Bạch Tân Vũ, vĩnh viễn sẽ không thay đổi, anh yêu thích tôi, cho dù bây giờ anh có mượn bao nhiêu cái cớ, có lo lắng đến thế nào, cuối cùng anh cũng sẽ phục tùng trái tim mình.”

Bạch Tân Vũ nhìn bộ dạng Du Phong Thành vành mắt đỏ bừng, trong lòng luống cuống, từ lúc cậu bước vào phòng bệnh này, bắt đầu cùng Du Phong Thành bốn mắt giáp nhau, trái tim của cậu thật giống như vẫn bị thứ gì đó nhéo, tiến thoái lưỡng nan, tình cảnh lúc này làm cho cậu hít thở không thông, “Cậu chuẩn bị sắp phẫu thuật rồi đấy....” Nói đoạn muốn đứng lên.

Một tay Du Phong Thành đột nhiên kéo tay cậu lại, một tay khác dè lên sau gáy, dùng sức ngăn chặn mọi cậu.

Bạch Tân Vũ đứng không vững, nhào vào người Du Phong Thành, Du Phong Thành kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng chẳng hề buông tay, ngược lại còn có chút kịch liệt, thậm chí còn hơi thô bạo mà thỏa thích hấp dẫn bờ môi cậu, thưởng thức hương vị quen thuộc giữa hai phiến môi.

Bạch Tân Vũ trừng mắt, muốn đẩy đẩy bàn tay giờ đã dính vào ngực hắn, lại đột nhiên nhớ tới vết thương của hắn.

Du Phong Thành nhân cơ hội bắt lại tay cậu, đặt ở trên giường, càng thêm nhiệt thành mà hôn.

Bạch Tân Vũ cảm giác đầu óc mình trống rỗng trong nháy mắt, đương lúc giật mình, nụ hôn có chút bá đạo này làm cho cậu nhớ lại vài việc khi còn trong bộ đội, lần đầu tiên Du Phong Thành cưỡng hôn cậu, cũng dùng sức y như thế này, lúc đó cậu cảm thấy vô cùng mới mẻ, dù sao nụ hôn lưu manh đến vậy, là chẳng thể đạt được từ nữ nhân. Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào, cậu đã bị Du Phong Thành hấp dẫn. Quan hệ giữa hai người phát triển từ nhục dục, song đến cuối cùng, đã hỗn tạp quá nhiều thương yêu và tình đồng đội, loại yêu thích này đã khó mà chia lìa, cho đến hôm nay, cậu vẫn vì một cái hôn đơn giản thô bạo mà tim đập thình thịch.

Sau khi hai người tách nhau ra, Du Phong Thành thờ nhẹ nói, “Tim anh đập rất nhanh.”

Bạch Tân Vũ nỗ lực bình tĩnh mà rằng: “Tôi không muốn khiến cậu phải khâu lại vết thương, cậu đứng mực một chút đi.”

Du Phong Thành dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cậu, “Chỉ có tôi mới có thể khiến tim anh đập nhanh đến như vậy, tình cảm mãnh liệt giữa hai người chúng ta, là thứ mà anh không thể trải qua được với bất kỳ ai nữa, cho nên anh sẽ không đi thích người khác, cả đời anh cũng vẫn muốn tôi, đồng dạng, đời này tôi cũng sẽ chỉ yêu anh thôi.”

Bạch Tân Vũ nhìn vào ánh mắt hắn, cảm giác mình cũng bị ngọn lửa thiêu đốt trong con người đó đã thương.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 105

Đúng lúc này, bác sĩ đẩy cửa bước vào.

Bạch Tân Vũ nhanh chóng nâng người dậy, lui ra sau hai bước.

Theo sau bác sĩ là Hoắc Khiết và Hoắc Kiều, Hoắc Khiết nói: “Phong Thành, đến giờ rồi, con chuẩn bị xong chưa?”

Đôi mắt của Du Phong Thành vẫn thủy chung không rời khỏi khuôn mặt Bạch Tân Vũ, hắn cứ như vậy mà nhìn Bạch Tân Vũ, bất chấp cả đoàn người ở trong phòng, “Xong rồi.”

Bàn tay của Hoắc Khiết vẫy vẫy trước mặt hắn, “Được rồi, đi thôi.”

Du Phong Thành hướng Bạch Tân Vũ mà hỏi: “Tôi phẫu thuật xong rồi anh còn tới thăm tôi không?”

Ngay trước mặt mẹ hắn, Bạch Tân Vũ cũng không tiện tỏ vẻ cứng rắn thái quá, liền đáp cho có lệ: “Lần sau trở lại.”

“Lần sau là khi nào?” Du Phong Thành không buông tha gặng hỏi.

Bạch Tân Vũ nheo mắt lại, biểu cảm của Du Phong Thành cũng chẳng hề xê dịch.

Hoắc Khiết vỗ hắn một cái, “Con có thôi đi không?”

Du Phong Thành mất điếc tai ngơ, vẫn cứ nói với Bạch Tân Vũ: “Nếu như anh không đến thăm tôi, tôi đi tìm anh.”

Bạch Tân Vũ nói: “Cậu đừng tới công ty tôi.”

“Vậy lúc nào anh đến thăm tôi?”

Bạch Tân Vũ bị da mặt dày dòn cho không có chỗ trốn, “Tuần sau... đi.”

“Được.”

Y tá đẩy Du Phong Thành tới phòng phẫu thuật.

Hoắc Khiết hướng phía Bạch Tân Vũ ngượng ngùng cười, “Trời nóng thế này mà vẫn để cháu phải chạy đến đây.”

Bạch Tân Vũ đậm cười đáp: “Không sao đâu ạ.”

“Cô vẫn chưa hề biết, chiến hữu đã cứu Du Phong Thành một mạng trên núi Côn Lôn kia chính là cháu, sau khi con trai lớn rồi, cái gì cũng chẳng tính nguyện chia sẻ với bố mẹ... Tiểu Bạch, cảm ơn cháu, con của cô lại gây thêm phiền toái cho cháu rồi.”

Bạch Tân Vũ cảm thấy có chút không được tự nhiên, cậu đáp, “Bọn cháu là chiến hữu, thời khắc nguy cấp giúp đỡ cho nhau là phải.”

Hoắc Khiết cười mà nhìn cậu, “Không biết sao hai đứa lại gây gỗ, nhưng dù chuyện yêu đương có không thành, hai đứa vẫn là đồng đội tốt, nếu sau này cháu có chỗ nào cần hỗ trợ, cứ nói cho chúng ta biết, được không?”

Bạch Tân Vũ cảm thấy da mặt hơi nóng lên, cậu lặng lẽ liếc Hoắc Kiều, Hoắc Kiều mỉm cười nhìn lại cậu, cậu có chút lúng túng, không thể làm gì khác hơn đành nói: “Cháu cảm ơn cô.”

Sau khi ba người đi ra khỏi bệnh viện, Bạch Tân Vũ thở dài một hơi, đã lâu rồi cậu không cảm thấy lo lắng như vậy.

Yến Thiều Trần hỏi: “Tân Vũ, cậu không sao chứ? Du Phong Thành nói cái gì?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, theo quán tính mà đáp: “Không có việc gì.” Chỉ có một mình cậu biết, cậu có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề mà cậu hoàn toàn không thể dự đoán được nó sẽ phát triển đến mức nào. Khí tức của Du Phong Thành tựa như vẫn quanh quẩn giữa răng môi, cái hôn bá đạo mà thô bạo thuộc về Du Phong Thành, vẫn vô cùng rõ ràng trong trí nhớ của cậu, cậu không biết phải đối mặt như thế nào khi Du Phong Thành cứ từng bước tiếp cận, cậu chẳng thể không đáp lại, bởi vì Du Phong Thành biết cách buộc cậu đáp lại, Du Phong Thành nói đúng, những hồi ức cùng tình cảm mãnh liệt giữa hai người, từ nay về sau cậu cũng sẽ không thể tìm lại được với bất cứ ai khác, đời này cậu cũng sẽ chẳng thể thích ai đến độ tình nguyện dờ dạn cho người đó nữa. Tại một nơi rất sâu trong nội tâm, cậu vẫn ý lại vào Du Phong Thành như cũ, vẫn luôn niệm tình những điều vụn vặt bọn họ đã có với nhau, trong lúc nguy cấp, nhất là trong khoảnh khắc cậu tự cho là mình sẽ chết, những gì cậu nhớ đến, hết thảy đều là những người quan trọng nhất trong sinh mệnh của cậu, mà Du Phong Thành là một trong số đó.

Cậu tổn mất một năm rưỡi, rồi lại phát hiện từ đầu chí cuối mình đâu có đi về phía trước, loại cảm giác này không biết nên gọi là thất bại, hay là cam chịu.

Phùng Đông Nguyên vì để giảm bớt xấu hổ, ba la bá láp một câu, “Phong Thành giống mẹ cậu ta thật ấy nhỉ.”

Yến Thiều Trần đùa cợt nói: “Cả nhà bọn họ giống nhau, khác hẳn với người bình thường.”

“Du tướng quân thật sự rất thú vị.”

Phùng Đông Nguyên đổi chủ đề, “Chúng ta đi ăn cơm đi, tôi biết một hàng làm mấy món Thiêm Bắc đấy.”

“Được.”

Bạch Tân Vũ nói: “Ăn là chỉ ăn thôi, những thứ khác không nói, được chứ?”

Yến Thiều Trần cười cười, ôm lấy bờ vai cậu, “Được luôn.”

Bạch Tân Vũ cười khỏ một tiếng, “Đi, tôi khao.”

Buổi tối lúc về đến nhà, Hoắc Kiều gửi cho cậu một tin nhắn ngắn gọn: Ca phẫu thuật rất thành công. Bạch Tân Vũ nhìn một hồi lâu mới trả lời lại: Đã nhận.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, kẻ đó chính là ba tháng phục hồi chức năng, còn có không đến 2 tuần nữa trường học sẽ khai giảng, xem tình huống khôi phục trước mắt, Du Phong Thành có thể vẫn phải mang vết thương này đi nhập học, song chuyên ngành của hắn cũng là chỉ huy gì đó, yêu cầu huấn luyện không cao, hưởng hồ lấy tổ chất thần thể của hắn, huấn luyện ở trường có cũng được mà không có cũng chả sao. Chỉ là, khi Bạch Tân Vũ nghĩ đến Du Phong Thành phải chống gậy mà thay mặt cho toàn bộ tân sinh viên lên phát biểu, trong lòng ít nhiều có chút khó chịu, dù sao cũng có chút chênh lệch khá lớn với dáng vẻ khi phách trong tưởng tượng của cậu.

Hai ngày sau, Từ tổng hẹn cậu đi ăn. Sau khi từ Botswana trở về, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp lại, Từ tổng dính một ít vết thương nhẹ, giờ đã không nhìn ra, trải qua một kiếp nạn sinh tử, quan hệ của hai người càng thêm thân thiết, Từ tổng rất tán dương cậu, mà nhân viên của Từ tổng cũng cảm kích Bạch Tân Vũ không thôi. Chuyện ở Botswana, đối với đại bộ phận Trung Vĩ đều là cú sốc lớn, cũng đẩy nhanh tốc độ tách ra của bộ phận an ninh Trung Vĩ, hiện giờ Từ tổng đang toàn lực chuẩn bị chuyện này, nhanh nhất là cuối năm nay sẽ thành lập công ty, đã tới lúc hai người phải thật sự bắt đầu bàn chuyện hợp tác.

Bọn họ hàn huyên trong quán cà phê cả một buổi chiều, trò chuyện phi thường ăn ý, thuận tiện cũng đem luôn hạng mục mà Giản Tùy Anh muốn hợp tác với Trung Vĩ kia ra bàn bạc, có thể kết nối với con thuyền lớn như Trung Vĩ, công ty bọn họ sẽ được gánh vác những cơ hội lớn lao.

Sau khi trở về công ty, Bạch Tân Vũ đem nội dung cuộc nói chuyện với Từ tổng thuật lại cho Giản Tùy Anh một chút, thứ có thể sinh lời, đương nhiên chẳng ai muốn đẩy ra ngoài, Giản Tùy Anh vô cùng thỏa mãn với cơ hội lần này.

Trò chuyện một chút, Giản Tùy Anh nói: “Thứ sáu tuần trước, chú với Tiểu Phùng cùng nhau xin nghỉ, qua nửa ngày mới về, đi chỗ nào đó?”

Bạch Tân Vũ giả vờ trấn định nói: “Có một chiến hữu mời bọn em đi ăn.”

Giản Tùy Anh hơi nheo mắt lại, “Thế thôi à?”

“Đúng vậy.”

Giản Tùy Anh chậm rãi nhấp một ngụm trà, “Không phải là vào bệnh viện thăm Du Phong Thành đấy chứ?”

Bạch Tân Vũ vốn định bình tĩnh đối quanh cho qua, nhưng đột nhiên cậu lại có hơi á khẩu. Cậu không muốn lừa dối Giản Tùy Anh, cũng không muốn trốn tránh những việc mình đã làm, đôi mắt cậu thoáng xuống.

Giản Tùy Anh hừ lạnh một cái, “Anh mày đều đoán được hết, thằng đó sử dụng chiêu khổ nhục kế, đảm bảo chú mày đỡ không nổi.”

Bạch Tân Vũ nói: “Anh, dù gì thì bọn em vẫn là chiến hữu, em chỉ đi thăm bệnh, không có gì khác.”

“Không có gì khác?” Giản Tùy Anh trưng ra một bộ hận sát không thành thép, “Bạch Tân Vũ, tao không biết rõ trước kia nó dụ dỗ mày như thế nào, nhưng tao cũng đoán được tầm tầm, với đầu óc của mày á, mấy cái trò mèo của thiên hạ đã đủ lừa mày vào tròng, chúng mày chơi đùa lúc còn trong bộ đội, không hề gì, ai bảo chỗ đó không có đàn bà cơ chứ, song mày đã trở về cái nơi phồn hoa như Bắc Kinh rồi, mày còn dây dưa lằng nhằng với nó, mày toan tính cái gì đó?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Em... em đâu có cùng cậu ta dây dưa nữa đâu.”

Giản Tùy Anh vỗ bàn một cái, “Con mẹ nó một thằng đàn ông 20 tuổi, trở về đã hơn một năm mà cũng chẳng quen thân hay theo đuổi bạn gái! Không đi tìm đàn bà, là do cái thứ đó của mày có vấn đề hử?”

Bạch Tân Vũ quần bách đáp: “Vớ vẩn, chỗ đó của em vẫn tốt.”

“Vậy mày có ý gì?”

“Em thư thư lại để còn lo chuyện công việc ă?”

“Mày có bận được như tao không hả?”

“Ách...”

Giản Tùy Anh lạnh nhạt nói: “Bạch Tân Vũ, có mấy lời ban đầu tao chẳng muốn huých toét ra, nhưng thực ra trong đầu mày nghĩ cái gì, từ nhỏ đến lớn chưa từng giấu được anh mày, tao biết mày thích nó. Tao không muốn can thiệp mày đi tìm ai, chính tao cũng là gay, tao hiểu cùng đàn ông cũng tốt lắm chứ, tao sao quản mày được, là vì trong lòng mày rõ ràng người đó là ai, nếu mày có thể qua được cửa của di dượng, con mẹ nó tao cũng lười quản mày, mày sinh ra cùng đâu mạng họ tao, con bà nó quan tâm cái rắm.”

Bạch Tân Vũ vội la lên: “Anh ơi, em không ghét anh quản em đâu, giờ em loạn lắm rồi.”

Giản Tùy Anh chống cằm quan sát cậu, “Trước đây bọn mày chia tay, nhất định phải có nguyên do, suy ngẫm lại cái lý do đấy mấy hồi, rồi lại nghĩ về đi cả và dượng nữa. Tình cảm không thể để ra com mà ăn được, một thằng thẳng như mày, có thể đi con đường bình thường của người bình thường cùng phụ nữ kết hôn sinh con, tại sao vẫn phải lằng nhằng với một gã đàn ông? Tao đã sớm nói rồi, nếu như tao có thể thích phụ nữ, tao tuyệt đối sẽ không làm khó bản thân như thế. Tân Vũ, anh mày biết con đường này khó khăn như thế nào, tao không hi vọng chú mày lại bước lên một lần nữa.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ có chút khó chịu, cậu biết lời anh cậu nói có lý, những điều này làm sao cậu lại không biết. Sau khi rời khỏi bộ đội hơn một năm, cậu vẫn nỗ lực phủi sạch quan hệ với Du Phong Thành, đi trên con đường của một người bình thường, nhưng Du Phong Thành lại không buông tha cho cậu, dây dưa lâu như thế, kết quả cậu phát hiện mình vẫn vì một cái đụng chạm của Du Phong Thành mà tim đập rộn lên. Quan trọng nhất là, trong nháy mắt khi đối mặt với sinh tử, mặc dù cậu không muốn thừa nhận song lại chẳng có cách nào trốn tránh, cậu hối hận sao bản thân mình không quý trọng thời gian chung đụng với Du Phong Thành, khi cậu cảm giác mình sắp chết, tự chung cậu vẫn có cảm giác mình không vượt qua nỗi bức tường trong lòng, những oán giận, nghi ngờ, đau khổ đều đột nhiên trở nên nhẹ như hạt bụi, tiếc nuối lớn nhất lúc đó của cậu, lại là không thể hảo hảo ở gần Du Phong Thành, cũng như vậy, hảo hảo nói lời từ biệt. Vĩnh viễn cậu cũng sẽ không quên được nỗi tuyệt vọng tê tâm liệt phế khi cậu hô lên tên của Du Phong Thành.

Đương nhiên, tâm tư ngay lúc đó, sau khi cậu sống sót cũng đã bị áp chế, tỉnh táo trở lại, cậu lại sống trong thực tế, nếu như không có chuyện phát sinh trên núi Côn Lôn, cậu nhất định sẽ hưng trí bừng bừng mà tiếp tục cùng với Du Phong Thành, song sau sự kiện kia, rồi nhìn cha mẹ bên người, cậu lại thấy khiếp đảm.

Giản Tùy Anh thấy cậu không nói câu nào, ngón tay nhẹ gõ gõ cái bàn, “Chính mày ở đây còn quay mòng mòng, mày nghĩ thằng Du Phong Thành đó tính thế nào? Bây giờ nó mới nhiều lớn, hai mươi? hai mươi một? Nhà thằng đó còn gia giáo nghiêm cần hơn nhà chú mày nhiều, lúc nó thích mày thì bám theo mày, qua mấy năm nữa chán rồi, cần nói đôi tòng đường rồi, còn chưa nói là nó muốn đá là đá được mày luôn, mày có thể làm gì nó chứ? Chỉ bằng mày mà giỡn chơi với nó được chấy?”

Bạch Tân Vũ buồn bực nói: “Anh, em không nghĩ nhiều thế đâu, em vốn định chia tay với cậu ta mà.”

“Vậy chúng mày chia tay được chưa? Tao cũng chả tin mày cự nự trăm phần trăm, nếu nó bám theo mày cả đời, mày có hạ quyết tâm không quan tâm tới nó nữa được không?”

Bạch Tân Vũ cúi đầu.

Giản Tùy Anh bối bối tóc, vẻ mặt phiền muộn, “Nếu mày cảm thấy khó tách ra thế, trước cứ tìm đàn bà thỏa thuận kết hôn, sinh con đã, sau đó tùy mày chơi thế nào chẳng ai thèm quản.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu: “Như vậy quá vớ vẩn.”

“Vậy thế nào mới không vớ vẩn? Bộ đáng muốn chết không muốn sống của mày thì không vớ vẩn?”

Đầu Bạch Tân Vũ rũ xuống thấp hơn.

Giản Tùy Anh thờ dài thườn thượt, “Nhìn mày tức chết tao.....cái tính bà cô của mày cả đời này còn sửa lại được hay không hả?”

Bạch Tân Vũ cười khỏ: “Em sẽ cố.”

“Tôi nay theo tao đi ăn, tao giới thiệu cho mày vài cô bạn gái, vốn tao vẫn cảm thấy mày còn trẻ, không cần vội vàng kết hôn làm gì, giờ xem ra chú mày cần phải để ý tới bạn gái một chút đi.”

“Anh ơi, em thực sự không...”

“Đi.” Giản Tùy Anh thêm nặng giọng.

Bạch Tân Vũ ù xiu, “Được rồi.”

Tối hôm đó, Bạch Tân Vũ theo Giản Tùy Anh cùng Lý Ngọc đến một bữa tiệc, một phú thương từ Macau dẫn theo con gái của mình tới, dung mạo khi chất đều thượng thừa, nếu là trước đây chắc chắn sẽ coi thường cậu cho coi, song bây giờ chính cậu cũng hoàn toàn chẳng có hứng nổi.

Vất vả lắm mới chịu đựng được đến khi tiệc tan, Bạch Tân Vũ đang định lái xe về nhà, đột nhiên nhận được điện thoại của mẹ.

“Tân Vũ à, con đang ở chỗ nào đấy?”

“Con đi xã giao với anh trai ấy mà, sao thế mẹ?”

“Con đến đón mẹ đi, tài xế nhà mình có việc đột xuất, vừa mới về rồi.”

“A được, mẹ ở chỗ nào vậy?”

“Mẹ đang ở Nhà Vận chơi mạt chược.”

“Được, con qua bây giờ.” Bạch Tân Vũ lập tức lái xe đi.

Nhà Vận là một câu lạc bộ nơi mẹ cậu và vài bà lớn của các doanh nghiệp thường xuyên tụ tập, làm đẹp, chơi mạt chược, cậu đã đi qua nhiều lần, đứa bé giữ cửa biết mặt cậu, liền trực tiếp đưa cậu vào trong bao sương.

Cửa vừa mới ra, mùi oải hương ngào ngạt xông vào hơi thở, Bạch Tân Vũ chun mũi một cái, “Mẹ...” Sau khi cậu thấy rõ đám người trong phòng, lập tức ngây ngẩn cả người, người ngồi ở bàn mạt chược đối diện với cậu, là Hoắc Khiết!

Lý Úy Chi ngẩng đầu nhìn cậu một cái, “Con đến rồi đấy à, mẹ đánh xong ván này đã. Tân Vũ, con nói xem có trùng hợp không cơ chứ, con có biết cô đây là ai không?” Bà cười híp mắt mà chỉ Hoắc Khiết.

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, trong chớp mắt cậu còn muốn giả bộ không quen biết, nhưng làm như vậy ngoại trừ khiến cậu có vẻ chột dạ ra, thì chẳng có lợi gì cả, cậu thẳng thắn phóng khoáng nói: “Đây không phải di Hoắc sao?”

“A? Hai người gặp qua rồi à?” Lý Úy Chi kinh ngạc hỏi: “Hoắc phu nhân, sao vừa rồi bà không nói cho tôi biết?”

Hoắc Khiết cười dịu dàng, “Trong chốc lát không nhớ ra được.”

Lý Úy Chi lộ ra biểu tình nghi ngờ.

Bạch Tân Vũ cảm thấy may mắn vì Hoắc Khiết suy nghĩ chu đáo, không có tùy tiện nói cái gì. Cậu bình tĩnh chào hỏi cùng các bác gái ở đó xong, đoạn nói: “Mẹ, mọi người cứ đánh đi, con đi ra ngoài uống chén trà chờ mẹ.”

Hoắc Khiết cười nói: “Tân Vũ, cháu có biết đánh không?”

“A, biết một chút ạ.”

“Vậy cháu tới hướng dẫn cô một chút, cô là tay non.”

Lý Úy Chi nói: “Đứng đứng, con tới dạy di Hoắc một chút đi.”

Bạch Tân Vũ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống bên cạnh Hoắc Khiết, sắp bài cho bà. Trong lòng cậu lén lút ngẫm nghĩ, sao Hoắc Khiết lại đột nhiên xuất hiện trong vòng hảo hữu của mẹ cậu, người mà mẹ cậu kết giao cũng đều là dạng không phú thì quý, nhưng cũng không thể cùng một đẳng cấp với người như Hoắc Khiết, bình thường cũng rất ít khi xuất hiện cùng một chỗ, dù sao Hoắc Khiết vẫn đặc biệt giữ mình trong sạch, khi kết thân với người ngoài cũng phải vô cùng cẩn thận, cậu thật sự không hiểu nổi đây là có chuyện gì xảy ra, là trùng hợp, hay là....

Đánh xong mạt chược, Bạch Tân Vũ chờ Lý Úy Chi về nhà, trên đường lại hỏi.

Lý Úy Chi nói: “À, bà ấy là được di Ngô mang tới, bà ấy mới về hưu, nhân rồi không có việc gì làm, nên mới đến chơi thôi.”

“Trước đây di Ngô biết Hoắc Khiết sao? Nếu như bà ấy quen biết người nhà họ Du, đã sớm đi khoe khắp nơi luôn rồi ấy.”

Lý Úy Chi suy nghĩ một chút, “Quả thực, hình như cũng là mới quen, trước đây đâu có nghe bà ấy nói qua đâu.”

“Hoắc Khiết có nói gì với mẹ không?”

“Không có gì nha, mẹ cũng trò chuyện một chút mới biết bà ấy là mẹ của Du Phong Thành, bởi vì hai đứa các con, mẹ có rất nhiều chuyện để nói với bà ấy, phụ nữ đã từng đi lính cảm giác rất khác nha, nói năng vô cùng ôn trọng, thực sự không giống như kiểu người sẽ theo bọn mẹ đánh mạt chược nói chuyện phiếm”

Trong lòng Bạch Tân Vũ nghĩ ngợi tăng tăng, cũng không dám đoán mò, trí thông minh của cậu hơn một nửa là di truyền từ mẹ, mà mẹ cậu chính là một phụ nữ vô cùng đơn thuần, giả dụ Hoắc Khiết có mục đích gì đó, bà cũng không thể nhìn ra, mà cậu không biết Hoắc Khiết muốn cái gì, lại còn chẳng thể nói linh tinh với mẹ mình. Quả thực cậu muốn gọi điện hỏi Du Phong Thành một chút, nhưng nhờ đâu Hoắc Khiết thật sự chỉ nhàn rỗi phát chán nên mới ra ngoài chơi, chẳng phải có vẻ là mình chuyện bé xé ra to ư?

Bạch Tân Vũ bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 106

Sáng chủ nhật, Phùng Đông Nguyên gọi điện thoại cho Bạch Tân Vũ, “Tân Vũ, hôm nay anh đi thăm Du Phong Thành đúng không? Em đi cùng anh nhé?”

Bạch Tân Vũ im lặng một chốc, “Không cần, tôi không đi đâu.”

“À, được.”

“Một tuần nữa là phải đi học rồi, cậu chuẩn bị xong hết chưa?”

Phùng Đông Nguyên hưng phấn nói: “Em sẽ sớm đi báo danh, hai ngày nữa là vào ký túc rồi. Trước khai giảng còn phải đi quân sự một tháng, ha ha, lúc ở Khố Nhĩ Lặc em giáo huấn người khác, giờ trái lại người ta giáo huấn em”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Cậu còn có thể sống lại một chút sinh hoạt trong quân doanh, tốt quá còn gì.”

“Hi hi, cũng đúng.”

Hai người nói chuyện phiếm dăm ba câu, liền cúp điện thoại. Bạch Tân Vũ nghĩ hiện tại Du Phong Thành chắc là đang đợi cậu đến thăm, hơi áy náy một chút, song ban đầu cậu cũng đâu định đi, hôm đó chẳng qua là không tiện từ chối trước mặt quá nhiều người vậy thôi. Bây giờ đâu óc cậu đang rối rắm như tương hồ, nếu lại gặp Du Phong Thành, chỉ sợ tương hồ sẽ đông cứng mất.

Sáng sớm hôm sau, cậu đi làm như thường lệ, vừa mới quẹo xe vào bãi đỗ, cậu đã nhác thấy ở chỗ đậu xe cố định của mình có một người đàn ông cao lớn đang đứng, đội mũ lưỡi trai, chống gậy, thăm thăm cậu hơi hồi hộp một chút, nhìn kỹ lại, đúng là Du Phong Thành. Trong lòng cậu quay cuồng một tí câu chữ thề, một luồng khí nóng xông thẳng lên óc, cậu quẹo gấp, sượt vào chỗ đậu xe.

Đường cua sắc vô cùng, từ lúc mười bốn tuổi Bạch Tân Vũ đã bắt đầu chơi xe thể thao, tuy cậu cũng chả tính là chuyên nghiệp, nhưng đối với độ cong như thế này vẫn tuyệt đối tự tin, song nếu người ở bên ngoài nhìn vào, nhất là người đứng ở chỗ vòng cua nhìn vào, cái góc độ này tựa như là muốn động luôn xe vào người, nhịp tim chắc chắn phải đập gia tốc. Vốn là do khó chịu trong lòng nên Bạch Tân Vũ mới làm cái trò này, lúc đánh tay lái tới cậu liền hối hận, hà tất phải hù dọa một người què làm chi, song lúc này cũng chẳng thể giữ được nữa, phanh lại không kịp, không của được thì kiểu gì cũng đụng phải người Du Phong Thành, không nghĩ đến Du Phong Thành chỉ ngẩng đầu nhìn cậu một cái, thành thật đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Sấm lốp xe cạ vào mặt đường phát ra âm thanh chói tai, Bạch Tân Vũ một cước đạp nghiền phanh, văng văng dừng trong bãi đậu, cậu đoán chừng đầu xe cách vách tường chắc đâu độ 5 cm là cùng.

Hiện tại đang là giờ cao điểm, rất nhiều người đều bị phát của kia và tiếng phanh dọa sợ, riu riu ngóng về phía bọn họ.

Bạch Tân Vũ xuống xe, nhìn Du Phong Thành, ác thanh ác khí nói: “Cậu cũng không tránh cơ đấy? Cậu không sợ tôi tông chết cậu à?”

“Tôi cảm thấy độ cong này anh vẫn của được.” Du Phong Thành nhún nhún vai, “Lại nói nếu anh tông tôi, nửa đời sau anh sẽ phải chịu trách nhiệm, tôi tránh làm gì.”

Bạch Tân Vũ nhủ mày thật sâu, “Cậu đến đây làm gì?”

“Anh nói hôm qua sẽ đến thăm tôi, anh không tới.” Du Phong Thành cây ngay không sợ chết đứng nói, “Nên tôi đến thăm anh.”

“Tôi không đi là vì tôi không muốn gặp cậu.”

“Tôi biết, cho nên tôi mới không mời mà tới.” Du Phong Thành cười cong môi, con ngươi đen lóng lánh ánh sáng khiếp người, “Tôi lại theo đuổi anh một lần nữa, dù bây giờ không chạy nhanh được, nhưng một bước cũng không muốn dừng.”

Bạch Tân Vũ mĩa mai: “Một lần nữa? Trước đây cậu có theo đuổi tôi chắc?”

“Đã có, nhưng phương pháp tương đối thô bạo.” Đôi mắt sâu xa của Du Phong Thành chắn chừ trên khuôn mặt cậu, tóm lấy tất cả những biểu cảm nhỏ bé nhất của cậu.

Bạch Tân Vũ nhớ tới sự tình khi hai người mới quen, nếu không đụng phải Du Phong Thành, cậu chắc chắn không biết thực ra mình là loại người có thể xấu hổ. Cậu không muốn tiếp tục nhớ lại nữa, xóc túi tài liệu lên, “Tôi đi làm.”

Du Phong Thành cầm lấy tay cậu, một chân nhảy về phía trước, cũng không biết là vô tình hay cố ý, trọng tâm không vững mà đụng phải lồng ngực Bạch Tân Vũ, vừa lúc ép người cậu trên cửa xe.

Bạch Tân Vũ muốn đẩy hẳn ra, lại phát hiện nạng của hắn đã rớt trên mặt đất.

Du Phong Thành vịn vào cậu, vô lại mà cười, “Làm sao bây giờ nha, hiện tại tôi đứng không vững.”

“Thối lắm, riêng tay cậu thôi cũng có thể trồng cây chuối 20 phút.”

Du Phong Thành nhẹ nhàng thổi một hơi bên sườn mặt cậu, “Nhưng chân tôi giờ không có sức.”

Bạch Tân Vũ cầm lấy hai tay Du Phong Thành vịn ra sau, xoay người một cái, lật ngược ép Du Phong Thành lên cửa xe.

Du Phong Thành nhú mày, nhìn cậu ảm tình, trong mắt hàm chứa vẻ mong đợi.

Bạch Tân Vũ lui về sau một bước, nhặt lên nạng quăng cho hắn, đoạn xoay người rời đi.

Trong nháy mắt Bạch Tân Vũ xoay người đi, biểu cảm của Du Phong Thành cũng thay đổi theo, đôi mắt nhất thời mất đi thần thái, vẻ mặt khi nhìn thấy Bạch Tân Vũ, giờ đã tiêu tán sạch sẽ.

Bạch Tân Vũ đi được không bao xa, chợt nghe phía sau vọng đến tiếng nạng đập vô nền đất, tiếp đó, lại nghe huych một cái. Cậu ngó lại, Du Phong Thành đang quỳ rạp trên mặt đất, dùng sức nện xuống nền, khắp khuôn mặt đều là tức giận. Bạch Tân Vũ ngó đáng về vô lực bỏ cũng chẳng bỏ dấy nổi của hắn, trái tim co rút, không làm sao mà bước tiếp được nữa.

Du Phong Thành ngẩng đầu nhìn cậu một cái, ánh mắt có vài phần chật vật cùng cô đơn, đoạn thông mắt xuống, gắng gượng chống cả người lên.

Bạch Tân Vũ âm thầm thở dài, đi trở lại, dễ dàng nâng Du Phong Thành từ dưới mặt đất lên.

Du Phong Thành ôm lấy cổ cậu, làm sao cũng chẳng chịu buông.

Bạch Tân Vũ mắng: “Buông ra, tôi còn phải đi làm.”

“Đừng bỏ rơi tôi.” Du Phong Thành siết chặt vòng tay, nhỏ giọng thủ thỉ bên tai Bạch Tân Vũ, trong giọng nói kia lộ vẻ cầu khẩn.

Bạch Tân Vũ gạt mình, bàn tay bên người lạnh lẽ siết thành nắm đấm, trên người Du Phong Thành toàn là mùi thuốc sát trùng, lại vẫn không thể che giấu khí tức mà cậu thân thuộc, hiem lăm lăm cậu mới thấy Du Phong Thành yếu đuối như vậy, cậu thừa nhận mình đỡ không nổi cái vẻ làm bộ đáng thương của Du Phong Thành.

Đương lúc nội tâm Bạch Tân Vũ đang đấu tranh không thôi, điện thoại của cậu đột nhiên kêu lên. Tiếng chuông dồn dập kéo cậu trở về thực tại, cậu nhanh chóng lôi cánh tay Du Phong Thành ra, cầm điện lên đã thấy, là Hoắc Kiều gọi tới.

Nhất định là Du Phong Thành lén trốn viện chạy đến, quả nhiên, vừa mới bắt máy, Hoắc Kiều đã hỏi: “Tân Vũ, Phong Thành đi tìm cậu có đúng không?”

Bạch Tân Vũ không tình nguyện mà “ừm” một tiếng.

“Cậu cho tôi địa chỉ, giờ tôi tới đón nó.”

Bạch Tân Vũ đang định nói, Du Phong Thành đột nhiên giật lấy điện thoại, “Cậu, tí nữa cháu tự về cũng được.”

Bạch Tân Vũ nghe Hoắc Kiều tức giận nạt: “Về thế nào hả?”

Du Phong Thành nhàn nhạt nói: “Đến thế nào thì về thế đó, cậu, cháu có thể xử lý tốt.”

Hoắc Kiều im lặng một chốc, “Chân là của cháu, cháu vừa mới phẫu thuật xong, chú ý một chút.”

“Cháu biết.” Sau khi Du Phong Thành cúp máy, lại đem điện thoại ném cho Bạch Tân Vũ, “Tôi chờ anh ở quán cà phê dưới lầu, buổi trưa ăn chung bữa cơm nhé.”

“Có cái đầu cậu ấy, bây giờ cậu về bệnh viện ngay, mới phẫu thuật xong đã chạy tót ra ngoài, cậu muốn thành người què thật đấy à?”

Du Phong Thành phớt tỉnh mà rằng: “Chút thương thế này tính là cái gì, nhưng nếu không thấy được anh, khoảng cách giữa hai chúng ta sẽ càng ngày càng xa.” Hắn nhéo nhéo cằm Bạch Tân Vũ, nhẹ nhếch khóe miệng mà cười, “Bây giờ là thời khắc mấu chốt đó. Thứ hai đến trường tôi tham dự lễ khai giảng đi, anh đã đáp ứng tôi, nếu anh lại lỡ hẹn lần này nữa, lúc nào nghỉ tôi sẽ lại chạy xuống dưới công ty anh làm bảo vệ luôn, tôi là bộ đội đặc chủng, tôi không sợ ai hết.”

Bạch Tân Vũ phui tay hắn ra, “Cái tính vô lại xấu xa của cậu đúng là chả thay đổi tí nào.”

“Không bỏ được, mà anh thích cái tính xấu xa vô lại của tôi, tôi cũng sẽ không thay đổi.”

Bạch Tân Vũ trừng mắt liếc hắn một cái, mở cửa xe, “Đi lên, tôi đưa cậu về bệnh viện.”

Du Phong Thành nhẹ nhàng chu miệng, không quá cam tâm tình nguyện.

“Đi lên đi, con mẹ nó tôi cũng chẳng ăn trưa cùng cậu đâu, nếu cậu không lên, cậu cứ đợi hết đêm luôn nhé.”

Du Phong Thành chống gậy lên xe, Bạch Tân Vũ lái ô tô đi đến bệnh viện.

Trên đường, Du Phong Thành khẽ cười nói: “Không nghĩ anh dùng cái xe này mà cũng cua được.”

“Xe này thì làm sao, vẫn có bốn bánh chạy bằng băng, vô cùng tốt.”

“Ngoại trừ không có phương tiện tán gái, những cái khác đều vô cùng tốt.” Du Phong Thành ngoác miệng, “Từ khi anh xuất ngũ đến giờ, có quen bạn gái không vậy?”

Bạch Tân Vũ cứng rắn đáp: “Không tới phiên cậu quan tâm.” Cậu chẳng hề muốn Du Phong Thành biết dù chỉ một xú xiu, rằng con mẹ nó cậu cảm dục sắp thành hòa thượng rồi, cũng không hẳn là cậu không thích, chính là tâm tư của cậu cứ lơ lơ lửng lửng tận đâu, cậu cảm thấy làm việc còn có nhiều ý nghĩa hơn đi cua gái.

“Xong rồi nha, phụ nữ không làm anh thoải mái được.” Du Phong Thành nhấc cái tay đang để tơ hơ của cậu trên ngăn hồ sơ, đưa đến bên môi hôn một cái.

Bạch Tân Vũ vô thức ngoảnh đầu, đối diện với con mắt sâu xa của Du Phong Thành, trong con ngươi đó ẩn chứa dục vọng như con thú hoang khiến người ta run sợ không thôi, Bạch Tân Vũ cả kinh, chợt quay đầu trở lại, suýt nữa thì tông vô đuôi con xe trước mặt. Cậu rút tay về, cả giận nạt: “Con mẹ nó tôi đang lái xe đấy!”

Du Phong Thành dựa về trở lại trên ghế, hắn chỉ nghiêng đầu ngoác Bạch Tân Vũ, không có đáp lại.

Bạch Tân Vũ muốn quên đi ánh mắt như muốn ăn thịt người kia, nhưng căn bản không làm được, trên suốt đoạn đường trái tim cậu nhảy loạn, đem cơn oán giận đều trút lên chân ga, một đường phóng vèo vèo, không bao lâu đã tới bệnh viện.

Cậu gọi điện thoại cho Hoắc Kiều, Hoắc Kiều nói hắn không ở bệnh viện, đành bảo Hoắc Khiết đi đón Du Phong Thành.

Không hiểu tại sao, Bạch Tân Vũ có hơi sợ gặp mặt Hoắc Khiết, song cũng chỉ có thể kiên trì chờ ở đó.

Một lát sau, Hoắc Khiết đi ra từ trong bệnh viện.

Hai người xuống xe, Hoắc Khiết bước tới, mặt không đổi sắc mà nhìn Du Phong Thành, sau đó giáng xuống liền hai cái bạt tai.

Du Phong Thành không chớp mắt mà rằng, “Mẹ, con sai rồi.”

Hoắc Khiết tức giận nói: “Không phải là con không muốn cái chân này nữa đấy chứ? Không muốn thì cắt sớm đi, đỡ phải phí tiền chữa trị.”

Du Phong Thành đáp: “Muốn ạ.”

“Muốn mà còn dám tự ý rời bệnh viện.”

“Con sai rồi.” Du Phong Thành bình tĩnh lặp lại mấy chữ này, nhưng từ biểu cảm đến giọng nói của hắn, chẳng hề có lấy một tia hổ thẹn.

Hoắc Khiết nghiêm khắc lườm hắn một cái, đoạn quay qua Bạch Tân Vũ, “Tiểu Bạch, thật ngại quá, lại rước thêm phiền phức cho cháu.”

Bạch Tân Vũ nói: “Không sao đâu ạ.” Cậu ngẫm nghĩ một chút, bèn không nhịn được mà nói, “Cô à, cô tìm một vệ sĩ trông coi cậu ta xem sao!” Lời này

nói ra rất không khách khí, song Bạch Tân Vũ thật sự không muốn lại nhìn thấy Du Phong Thành ở công ty nữa, nếu như anh cậu mà biết được, chạy trời không thoát một trận lời đanh, tự mình lao xuống đuổi đánh Du Phong Thành cũng có thể luôn.

Hoắc Khiết thân nhiên cười, “Tìm rồi, cũng vô dụng, nó chính là muốn gặp cháu, con trai lớn rồi, cô thật sự quản không nổi nó nữa.”

Da mặt Bạch Tân Vũ nóng lên, không biết phải tiếp lời như thế nào.

“Không sao, cháu không cần để ý, cháu cứ về lo chuyện của mình đi.” Hoắc Khiết vén tóc, “À, giúp cô nhấn cho mẹ cháu mấy lời, lần trước cô rất vui, hai ngày nữa lại gặp nhé.”

Bạch Tân Vũ giật mình, ậm ừ đáp ứng một tiếng, cậu len lén liếc Du Phong Thành, muốn xem chút đỉnh coi hẳn nghe câu này xong thì sẽ có phản ứng gì, chẳng hề nghĩ giữa hai hàng lông mày của Du Phong Thành cũng có một tia kinh ngạc, tuy chỉ là thoáng qua, nhưng Bạch Tân Vũ vẫn bắt được. Chả có nhẽ cậu cả nghĩ quá rồi, các bà mẹ chỉ trùng hợp ngồi trên cùng một bàn tiệc chực thôi ư?

Hoắc Khiết nói với Du Phong Thành, “Nhanh về phòng bệnh nào.”

Du Phong Thành chộp lại được cánh tay Bạch Tân Vũ, “Anh có đến lễ khai giảng không?”

Bạch Tân Vũ mím môi một cái, trong lòng do dự.

“Anh tới đi.” Du Phong Thành lắc lắc cánh tay cậu.

Hoắc Khiết cười khúc khích nhìn Bạch Tân Vũ, không nói câu nào.

Bạch Tân Vũ thở dài nói: “Tôi sẽ cùng đi với Đông Nguyên và Thiếu Trăn.”

Du Phong Thành nở nụ cười, “Lần này không được lỡ hẹn đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Chương 107

Sau khi tin hợp tác với Trung Vĩ được đăng lên nhật báo, Bạch Tân Vũ cũng thường xuyên gặp mặt Từ tổng, nhưng mỗi lần cậu nhìn thấy Từ tổng, việc đầu tiên cậu nhớ đến không phải chuyện làm ăn, mà là vụ bắt cóc mà bọn họ đã trải qua ở Botswana lần đó. Cậu cũng chẳng để ý đến sự kiện kia nữa, dù cho cậu có quan tâm thì cũng không thể biết được cơ mật trong đó, cậu chỉ là không làm thế nào quên được những thứ đã phát sinh trong 48 giờ đồng hồ kia.

Hiển nhiên Từ tổng cũng không thể quên được, mỗi khi gặp gỡ lại cùng cậu trò chuyện nhiều lần, đối với một người đã qua độ tứ tuần và lại còn là lính đặc chủng giải ngũ mà nói, có thể có một cơ hội ôn lại những năm tháng hào hoa khi còn trẻ, mặc dù xem chút mất mạng, khi nhớ lại vẫn nói đến say sưa. Cũng không biết là vô tình hay cố ý, mỗi lần Từ tổng đều khen Du Phong Thành dăm ba câu, Bạch Tân Vũ cảm thấy dần dần sau khi trở về từ Châu Phi, cảm giác tồn tại của Du Phong Thành lại càng mãnh liệt hơn, đến đâu dường như cũng đều có thể nhìn thấy bản mặt Du Phong Thành chọt hiện lên trước mắt mình.

Mỗi ngày ba bữa Du Phong Thành gọi điện hoặc nhắn tin cho cậu, có một buổi chiều, cậu đang trong phòng làm việc cùng Giản Tùy Anh, Lý Ngọc bàn chuyện chính sự, đột nhiên có điện thoại từ Du Phong Thành gọi đến, Bạch Tân Vũ liếc điện báo hiển thị một cái, liền cách một cái úp điện thoại trên bàn trà, trực tiếp chính im lặng luôn.

Giản Tùy Anh đang nói chuyện, đột nhiên dừng lại, ngó điện thoại của cậu.

Bạch Tân Vũ nghiêm trang nói: “Em cảm thấy đề nghị này khá được.”

Giản Tùy Anh chỉ cái điện thoại, “Đưa đây.”

Bạch Tân Vũ nói: “Anh, mình đang bàn chuyện công việc mà.”

“Đề anh mày xem.”

Bạch Tân Vũ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đem điện thoại đưa cho y.

Giản Tùy Anh vừa cầm vào điện thoại đã nhìn ra, hừ lạnh một cái, trực tiếp nhấn nhận cuộc gọi luôn.

Bạch Tân Vũ tiếp điện thoại của Du Phong Thành không nhiều lắm, dứt khoát nhận cuộc gọi lại càng lác đác không mấy khi, giọng của Du Phong Thành

nghe như sượng đến phát điên rồi, “Tân Vũ, tôi...”

“Đừng có gọi thân thiết như vậy, gọi cả tên lẫn họ coi.” Giản Tùy Anh không khách khí nói.

Ở bên kia Du Phong Thành dừng một chút, “Anh Giản à?”

“Ồ, bên này Tân Vũ đang hẹn hò, nó không rảnh tiếp điện thoại của cậu đâu.”

“Bây giờ là giờ làm việc, anh ấy sẽ không hẹn hò gì hết.”

Con tức giận đã bén đuôi lông mày Giản Tùy Anh, “Nó có hẹn hò hay không mà còn phải thông báo cho cậu chắc?”

Bạch Tân Vũ lộ ra biểu tình khẩn cầu, ý bảo Giản Tùy Anh cúp điện thoại lẹ lẹ.

Du Phong Thành bình thân đáp: “Tôi biết vậy thôi.”

“Cậu cứ suốt ngày không cần mặt mũi mà quần quít lấy thằng em tôi như thế, cậu biết xấu hổ là gì không? Tôi và cậu của cậu cũng coi là có quen biết, tôi vẫn muốn chừa lại chút mặt mũi cho cậu, con mẹ nó cậu lại cứ được một tác lại muốn tiến một thước, tôi đành phải qua nhà cậu ngồi chơi chút đỉnh!”

Du Phong Thành cười châm chọc, “Anh Giản anh cứ tới đi, cha mẹ tôi đều thật tình thích Tân Vũ, nếu anh đến rồi, bọn họ có qua có lại cũng phải đến nhà họ Bạch xin cưới nha.”

“Con mẹ nó mày thôi lắm!” Giản Tùy Anh giận dữ, “Đến cùng thì mày muốn thế nào!”

Bạch Tân Vũ đã nghĩ muốn tự tay chụp lấy cái điện thoại, Lý Ngọc bắt lấy cổ tay cậu, đẩy cậu trở về trên salon, thấp giọng nói: “Nếu anh cướp điện thoại về, anh của anh sẽ không bỏ qua đâu.”

Bạch Tân Vũ nghĩ cũng phải, song cứ để cho hai người kia trò chuyện tiếp, thì cậu chỉ có đau não.

Du Phong Thành vẫn thủy chung khách khí mà rằng: “Anh Giản, tôi thích anh ấy, nếu anh muốn tôi có hai câu tôi đã buông, còn gọi là đàn ông ư. Anh luôn ngầm nghĩ làm sao để ngăn cản tôi, không bằng nghĩ làm thế nào lợi dụng tôi đi, cơ hội này chẳng phải năm nào cũng có đâu, ai kêu tôi muốn lấy lòng anh làm chi.”

Giản Tùy Anh có chút nổi xung, “Mày cam lòng dốc hết vốn liếng để theo đuổi một thằng đàn ông chắc?”

“Tôi đây không phải theo đuổi đàn ông, tôi đây là đang theo đuổi vợ tôi, tại sao không thể dốc hết vốn liếng ra chứ.”

Giản Tùy Anh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Thằng em tao căn bản thích đàn ông nhé, là tại mày bẻ cong nó, nó muốn cưới vợ sinh con!”

“Có thể sinh con mà, điều kiện tiên quyết trước khi kết hôn đấy.”

“Cái đêch, mày con mẹ nó thử mở camera trước ngấm cái coi, mày cho rằng mày là ai cơ!” Giản Tùy Anh ngó bộ muốn nổ tung luôn rồi, “Thằng em tao muốn cái dạng gì mà chả có, nhất định phải cùng mày mới được chắc? Đầu óc mày bị nước vào à?!”

“Nhất định phải là tôi mới được.” Khẩu khí của Du Phong Thành liền một vế vô lại anh coi anh có mần được tui không hề.

Lý Ngọc đề lại bả vai Giản Tùy Anh, nhẹ giọng nói: “Nói mấy cái này cũng vô dụng, cúp máy đi!”

Giản Tùy Anh còn muốn mắng chửi người, Lý Ngọc bắt lại tay y, cúp điện thoại, Giản Tùy Anh quăng trả lại cái điện thoại cho Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ một phát bắt được, “Anh, anh tức thì cũng đừng quăng điện thoại em như vậy, em mới mua xong đó.”

Giản Tùy Anh cả giận nói: “Là mày tự rước về đó mày!”

Bạch Tân Vũ nhỏ giọng oan ức nói: “Là anh ngay từ đầu khiến cậu ta chiều cổ cho em mà.”

Giản Tùy Anh tròn mắt, “Mày nói lại lần nữa coi.”

Bạch Tân Vũ cảm luôn không dám hé.

“Đúng, ngay từ đầu là tao kiếm nó chiều cổ mày, cho nên bây giờ con bà nó tao hối hận muốn chết luôn!” Giản Tùy Anh đứng bật dậy, “Lý Ngọc, theo tôi đi tìm Hoắc Kiều đi, tôi nhất định phải nói chuyện ra ngô ra khoai với hắn.”

Bạch Tân Vũ sai bước chân ở trước mặt Giản Tùy Anh, “Anh, anh đừng đi, em van anh.”

“Tao đã nên đi từ lâu rồi, tao vẫn kiêng nể mặt mũi bọn họ, vẫn chưa hề nói thẳng ngay mặt, đáng tiếc cái thằng lỏi Du Phong Thành này căn bản chẳng cần thể diện.”

“Anh ơi, anh thực sự đừng đi mà, Hoắc Kiều không quản được Du Phong Thành, anh có tìm cha mẹ Du Phong Thành thì cậu ta cũng không nghe đâu..”

“Phản đấy à, chẳng lẽ không còn ai trị được thằng đó?”

Bạch Tân Vũ nghen lời một chốc, cậu nhớ Du Phong Thành có nói qua, nói mình chính là cái người trị được hắn, đáng tiếc cậu không có biện pháp khiến Du Phong Thành buông bỏ giữa đường, cậu đã từng cho rằng Du Phong Thành sẽ đối với Hoắc Kiều nói gì nghe nấy, nhưng bây giờ rõ ràng Du Phong Thành không hề nghe lời Hoắc Kiều nữa, cái này thật chẳng biết là tốt hay xấu.

Giản Tùy Anh thấy cậu không nói câu nào, thờ dài thườn thượt, kéo Lý Ngọc đi ra khỏi phòng làm việc, Bạch Tân Vũ ngó thấy có cản lại cũng vô vọng, chỉ có thể đứng đó thờ dài.

Phùng Đông Nguyên đi đến, “Tân Vũ, tổng giám đốc Giản sao vậy? Nổi giận đừng đừng?” Giản Tùy Anh nổi danh nóng nảy, nhưng thông thường khi có Lý Ngọc, y rất ít khi phát tác.

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không có việc gì.”

Mấy chữ “không có việc gì” này đã thành chuyên môn lấy lệ của Bạch Tân Vũ, khiến ai nấy cũng đều thấy được Bạch Tân Vũ hẳn là có vấn đề.

Phùng Đông Nguyên bất đắc dĩ nói: “Trước đây anh luôn cười hi hi, không có tâm sự gì, nhưng bây giờ.....”

Bạch Tân Vũ cười khỏ một tiếng, “Tôi trước đây gọi là thiếu thông minh đó, cơ mà nói thật ra, lúc tôi còn ấu trĩ suốt ngày chơi đùa, cũng thật vui vẻ.”

Phùng Đông Nguyên vỗ vai cậu cái đập, có chút mắt mắt nói: “Em càng thích Bạch Tân Vũ ấu trĩ hơn.”

Bạch Tân Vũ nở nụ cười, “Đi, không làm việc nữa, chúng ta đi ăn cái gì ngon đi.”

Buổi tối về đến nhà, Bạch Tân Vũ phát hiện mẹ mình mua về một đồng thứ đồ, túi shopping xếp một hàng ngay ngắn thẳng đứng trên ghế salon, sau khi Bạch Khánh Dân nhìn thấy thì hừ một tiếng, không nói gì cả, Bạch Tân Vũ cười nói: “Mẹ, mua đồ gì đẹp vậy, nhanh thay cho chồng con nhìn chút coi sao.”

Lý Úy Chi vui vẻ lôi ra một cái mũ lanh, làm dáng nói: “Đẹp nhì!”

“Đẹp đẹp, mẹ của con đẹp nhất.”

Lý Úy Chi cười: “Con có đoán được hôm nay mẹ đi dạo phố với ai không?”

“Ai vậy ạ?” Bạch Tân Vũ thuận miệng hỏi.

“Hoắc Khiết đó.”

Bạch Tân Vũ cả kinh, “Hoắc Khiết? Sao mẹ lại cùng đi ấy đi dạo phố?”

“Mẹ thích nhất một nhà may cao cấp nha, bình thường hẹn trước đều phải ba tháng sau đó mới có thể đến lấy số đo, ba tháng nữa mới có thể lấy quần áo, đi cùng Hoắc Khiết, mẹ có thể lấy số đo liền luôn, một tháng là lấy được quần áo về rồi.” Lý Úy Chi cười đến cong cả mắt, “Người ta không hổ là phu nhân của tướng quân, kiến thức rộng, đề tài nói chuyện cũng rất ý nhị nha.”

Bạch Tân Vũ càng nghe càng thấy có vấn đề, vừa muốn nói gì đó, Bạch Khánh Dân đã lên tiếng trước, “Đúng rồi, bà cứ kết giao với mấy vị cấp trên chút chút, đừng suốt ngày cùng mấy bà lấm mồm kia một chỗ, những người đó khi có chuyện mới dùng được.”

Lý Úy Chi có chút đắc ý nói, “Tôi biết, tôi làm cái này cũng vì con của chúng ta mà.”

Bạch Tân Vũ thật sự nhịn không nổi, “Mẹ, mẹ cố gắng đừng tiếp xúc với dì ấy.”

Lý Úy Chi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

Bạch Tân Vũ chau mày một hồi lâu, “Chúng ta với không tới đâu, cần gì phải thế.”

“Cái này thì có là gì, con là chiến hữu của Phong Thành, con còn bị thương vì nó, phần nhân tình này, nếu là ngược lại, mẹ có thể biết ơn người ta cả đời luôn, cái gì treo cao hay không cao, Hoắc Khiết nói, chính là không biết làm thế nào để cảm ơn con, hi vọng hai nhà có thể ngày càng thân thiết hơn đó.”

Bạch Khánh Dân gật đầu, giáo dục cậu: “Chuẩn rồi, cũng chẳng bảo con đi nịnh nọt bộ đồ gì người ta, con ngại cái gì mà ngại, cha thấy mẹ con quen biết với Hoắc phu nhân là tốt lắm đó, cái này gọi là ngoại giao có hiểu không hả? Bây giờ con còn trẻ, chính là lúc để thành lập mạng lưới quan hệ, Du Hoắc hai nhà này không phải tùy tiện người nào cũng có thể kết giao, con nhất định phải đối xử với cái cậu Du Phong Thành ấy cho tốt vào, sau này sẽ rất có lợi cho con.”

Bạch Tân Vũ nghe được mấy lời này lại thấy đau não, những đạo lý này từ nhỏ đã được cha và anh dạy, không phải cậu không biết, song mấy biện pháp này duy chỉ không dùng được với Du Phong Thành mà thôi. Lại nói, rốt cuộc Hoắc Khiết muốn làm gì? Càng ngày càng thân thiết đến vậy? Chả có nghề coi cậu là con dâu luôn hả? Người nhà đó có phải đều không coi cậu là người ngoài như vậy rồi không?

Mặc dù cậu không muốn mẹ mình tiếp xúc với Hoắc Khiết, nhưng cơ bản là không tìm được lý do chính đáng nào để phản đối, ngó bộ dạng vui vẻ của mẹ cậu, cậu buồn bực đến độ cơm cũng nuốt không trôi.

Buổi tối lúc Du Phong Thành gọi điện cho cậu, cậu không chút do dự bắt máy.

Du Phong Thành vốn cho rằng nếu nhận ngay tấp lự như vậy hẳn vẫn là Giản Tùy Anh, liền thăm dò mà hỏi một câu, “Là... Tân Vũ à?”

Bạch Tân Vũ đáp: “Là tôi.”

Du Phong Thành thờ phào nhẹ nhõm, giọng điệu đặc biệt dịu dàng, “Anh nghe điện thoại nhanh như thế, tôi thật sự có chút không quen, muốn nói gì sao?”

“Ừ, tôi muốn hỏi cậu, hiện tại mẹ cậu có ý gì vậy, tại sao muốn tiếp cận mẹ tôi?”

Du Phong Thành đáp: “Mẹ tôi muốn làm gì tôi thực sự không biết, một nhà ba người chúng tôi đều sống trong thế giới của riêng mình.”

Bạch Tân Vũ bị những lời này nghẹn đến độ muốn chửi tục, “Cậu biết mình biết ta thật đấy nhì.”

Du Phong Thành cười nói: “Cho dù mẹ tôi muốn làm gì, tôi không ngăn được bà ấy đâu, ờm, người nhà tôi đều như vậy hết.”

Bạch Tân Vũ oán thăm trong lòng, giống cậu quá còn gì nữa.

Du Phong Thành thấp giọng: “Tân Vũ, hôm nay anh của anh đi tìm cậu tôi rồi.”

“Tôi biết, nói gì vậy?” Cậu không dám gọi điện thoại cho anh mình, thậm chí ngày mai cậu không muốn đi làm luôn, nghĩ tránh được thì tránh.

“Nói cái gì chắc anh cũng đoán được chứ, cậu tôi nói chuyện riêng của tôi hẳn mặc kệ, cũng chả quan nổi, anh của anh tí nữa thì nổi xung.”

Bạch Tân Vũ mĩa mai: “Trước đây không phải cậu rất nghe lời cậu của mình sao?”

“Ừ, là hồi trước. Bây giờ tôi chỉ nghe lời anh, trừ việc anh muốn tôi buông tha cho anh thì không nghe theo được.”

“Cậu...”

“Tân Vũ, Du Phong Thành tôi thích một người, chết cũng không buông tay, anh là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.”

Bạch Tân Vũ im lặng một hồi lâu, lặng thinh mà cúp điện thoại.

Cậu ngã vật xuống giường, trong lòng loạn vô cùng. Vừa rồi cậu đột nhiên ý thức được, e rằng trước đây Du Phong Thành nói không có sai, hẳn đối với Hoắc Kiều chỉ là lẫn lộn tình cảm người thân và ngưỡng mộ, mà không phải yêu thích thật sự, nếu Du Phong Thành thật sự thích Hoắc Kiều, dựa vào cái tính cách phóng đảng không kiềm chế kia, đã chẳng quăng hết luân lý thân tình gì đó ra sau gáy rồi, sớm xuống tay, hơn nữa còn cạn tào ráo mánh, cực kỳ dai dẳng, nhất nhất đi đường riêng của mình.

Mặc dù Hoắc Kiều là một vết sẹo nơi đáy lòng cậu, khi đó cậu cho rằng vĩnh viễn cậu cũng không có khả năng quên đi vết sẹo này, giờ đây dù có đối mặt với Hoắc Kiều, lại không phát hiện chút đau đớn nào nữa, cậu cảm thấy vô cùng may mắn vì mình đã thoát khỏi bóng ma Hoắc Kiều. Nhưng còn Du Phong Thành thì sao? Cậu phải làm thế nào với Du Phong Thành bây giờ?

Nghĩ đến Du Phong Thành, Bạch Tân Vũ đột nhiên cảm thấy cơ thể có một tia khô nóng, chỗ bụng dưới rục rịch, cậu lại càng hoảng sợ, vội vàng bật dậy từ trên giường, dự định đi tắm nước lạnh. Sợ là thật sự đã nhìn lâu quá rồi, Bạch Tân Vũ không kiềm chế được mà thấy thương thay cho bản thân, cậu cảm dục đã hơn một năm, rốt cuộc...ham muốn cái gì vậy chứ?

Trong chớp mắt, đã đến ngày khai giảng của tân sinh viên.

Phùng Đông Nguyên vì theo Bạch Tân Vũ, cố ý bỏ buổi lễ khai giảng của mình, ba người cùng đi tham dự lễ khai giảng của Du Phong Thành.

Yến Thiều Trấn là người duy nhất trong số bọn họ đã học qua trường quân đội, mặc dù không phải học viện quân sự như chỗ này, bước vào trong sân trường, ngó nghiêng tùy ý có thể thấy được các sĩ quan cùng tân sinh viên mặc đồ rằn ri, ba người đều rất có cảm xúc, học viện quân sự là nơi mà từng quân nhân đều mong tưởng hướng tới, Bạch Tân Vũ nhớ đến Trần Tĩnh, tới nay cậu vẫn cảm thấy việc Trần Tĩnh không thể vào học viện quân sự là một nỗi tiếc nuối không nguôi.

Tân sinh xếp thành hình các miếng đậu hủ trên sân thể dục, trên đài chủ tịch ngồi đầy là sĩ quan cùng lãnh đạo nhà trường, tới tham gia buổi lễ khai giảng còn có người nhà đứng ở hai bên trái phải sân thể dục, quang cảnh hoành tráng.

“Đó không phải là đội trưởng sao?” Yến Thiều Trấn nheo mắt mà nhìn đài chủ tịch ở phía xa xa.

Bạch Tân Vũ đáp: “Hình như là vậy.”

Quả nhiên, khi người chủ trì giới thiệu khách quý, có tên của Hoắc Kiều. Trong lòng Bạch Tân Vũ khá ước ao, nếu cậu giác ngộ sớm mấy năm, tốt

nghiệp một cái liền thi vào học viện quân sự, đời này e rằng cũng có thể có cơ hội như vậy.

“Đi, chúng ta đến gần một chút xem.” Phùng Đông Nguyên kéo bọn họ dịch về phía khán đài gần đài chủ tịch, cậu ta còn bắt chọt ngó quanh, “Oa, quả nhiên con gái ở học viện quân sự ít thật á.”

Yến Thiều Trần cười nói: “Cậu quan tâm thay cho bọn họ làm gì, ở đại học của cậu không ít con gái.”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Có bao nhiêu cũng không liên quan đến tôi mà, học đại học tôi sẽ không quen bạn gái.”

“Chuyện này còn phải xem duyên phận, đừng kết luận vội vàng như vậy.”

Buổi lễ khai giảng bắt đầu, ban đầu là mấy bài phát biểu của lãnh đạo, tận hơn một tiếng lặn, đến cuối cùng, mới tới thời gian cho đại diện tân sinh lên phát biểu.

Chỉ thấy Du Phong Thành chống nạng lên đài, trên đùi hấn là cao trắng đối ngược vô cùng rõ ràng với bộ đồ rằn ri lục sắc, những tân sinh dưới đài đều yên tĩnh trở lại.

Bạch Tân Vũ nghe được các nữ sinh bên cạnh nhỏ giọng đại trai, ngay cả nam cũng không nhịn được tán tụng, “Con mẹ nó chứ anh đó lớn lên đẹp trai vãi.”

Bạch Tân Vũ hừ lạnh một tiếng, dù thế nào đi nữa, nghĩ đến mấy cô gái nhỏ này chỉ có thể nhìn một chút, trong lòng cậu thoải mái đến lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Chương 108

Sau khi Du Phong Thành bước lên bục, hướng về toàn trường chào một cái theo quân lễ tiêu chuẩn, thạch cao cứng ngắt cùng nạng gỗ chường mắt không làm hư hao phong thái rần rờ oai hùng của hấn. Hấn chưa nói câu nào, dưới khán đài đã bắt đầu vỗ tay, hấn chính là bộ mặt của một thể hệ mới, rất nhiều học sinh đều biết rằng, đó là một bộ đội đặc chủng vừa mới bị thương do chấp hành nhiệm vụ, không có ai thích hợp đại diện cho những rường cột nước nhà ở đây lên phát biểu nhân ngày khai giảng hơn hấn.

Sau khi hấn hoàn thành lễ nghi, bắt đầu chỉnh mic trên giá cho cao lên, song cái giá kia chỉnh đến cao nhất, vẫn cần hấn khom lưng, hấn dứt khoát cầm mic lên luôn, dưới đài vang lên một tràng cười.

Du Phong Thành cũng cười, hấn nhìn xung quanh khán đài, tựa như đang tìm cái gì, nhưng do có quá nhiều người, rốt cục hình như là không tìm được. Hấn ho nhẹ hai tiếng, bắt đầu bài phát biểu nhập học của mình. Đương lúc kết thúc đoạn dạo đầu nghìn bài như một xong, hấn đi vào vấn đề chính: “Tôi biết rất nhiều người tò mò tại sao tôi lại bị thương, tôi lấy thân phận là lính đặc chủng trong thời hạn nghĩa vụ của Báo Tuyết đại đội được cử đi đào tạo chuyên sâu ở học viện quân sự, vết thương này lưu lại sau lần chấp hành nhiệm vụ gần nhất, đây cũng là nhiệm vụ mà tôi bị thương nặng nhất, nhưng đối với tôi và đồng đội của tôi mà nói, chiến tôn lần này so với bình thường đã khiến chúng tôi vô cùng hải lòng. Gia nhập Báo Tuyết đại đội không lâu, trong khoảng thời gian hơn một năm, tôi mất đi 6 chiến hữu, tôi có thể rõ ràng nhớ được tí mĩ đường nét khuôn mặt bọn họ, cách họ trò chuyện, hoàn cảnh trong nhà, cùng với việc bọn họ hi sinh khi nào, và như thế nào, có người trúng đạn, có người rơi xuống từ trên cao, có bị nhiễm bệnh, có cùng kẻ địch đồng quy vu tận, thậm chí có người còn tươi sống một chết. Trong những người đã hi sinh này, đại bộ phận đều từ quê nhà vạn dặm đi đến biên cương, huấn luyện của chúng tôi rất nghiêm khắc, tiền lương không cao, an toàn không được đảm bảo, lúc nào cũng phải chiến đấu cùng kẻ địch hung tàn, nhưng dù có khổ nữa một nữa, tôi cũng chưa từng nghe chiến hữu của mình oán giận một câu, bởi vì đây chính là lựa chọn của chúng tôi, lựa chọn của những người đàn ông. Phần lớn thời gian khi chúng tôi xông pha chiến trận, thực ra còn chẳng kịp suy tư quốc gia đại nghĩa, điều duy nhất chúng tôi biết, chính là chúng tôi đang làm chuyện đúng đắn, chúng tôi còn muốn báo thù cho các chiến hữu đã bị thương và hi sinh.”

Cả sân thể dục lớn như vậy rơi vào an tĩnh.

Đôi mắt Du Phong Thành rốt cục cũng tìm được thân ảnh Bạch Tân Vũ, hấn kinh ngạc nhìn Bạch Tân Vũ hai giây, trong ánh mắt đó có một loại ý lại khó có thể hình dung.

Hai giây tạm dừng này làm cho rất nhiều người đều ngoảnh về phía hấn đang nhìn, Bạch Tân Vũ hiểu rõ những người đó sẽ không biết rằng Du Phong Thành đang nhìn cậu, nhưng vẫn cảm thấy hai gò má có chút nóng lên.

Rất may Du Phong Thành đã nhanh chóng dời đi ánh mắt, hấn tiếp lời: “Từ ngày tất cả mọi người bước vào học viện quân sự, trở thành quân nhân chuyên nghiệp chính là lựa chọn của chúng ta, bốn năm sau chúng ta có thể được phái đến bất cứ địa phương nào và bất cứ binh chủng nào, gánh vác trách nhiệm của chính mình, trong những người ở đây sẽ có người làm chỉ huy, có nhân viên nghiên cứu khoa học, cũng có nhân viên kỹ thuật, còn có người giống như tôi sẽ ra tiền tuyến, cho dù chúng ta sắm vai nhân vật gì tại quân ngũ trong tương lai, tôi tin tưởng không một ai sẽ oán trách hay hối hận, bởi vì mỗi một dạng tri thức mọi người được tiếp thu ở học viện quân sự tốt nhất cả nước này, mỗi một giọt mồ hôi ta cống hiến cho mảnh đất này, đều được phó thác một trách nhiệm thiêng liêng mà ý nghĩa. Bức điêu khắc trên sân thể dục này chạm tên các đàn anh, đều là những dũng sĩ trong suốt 60 năm qua vì tổ quốc quật khởi mà đã hi sinh không giữ lại chút gì, anh linh của bọn họ chấn nhiếp toàn bộ vườn trường, bọn họ cống hiến hạnh phúc cho

đại địa Thần Châu*, chúng ta phải tiếp nhận đôn đốc của các đàn anh, nỗ lực học tập, gian khổ huấn luyện, trong ngôi trường của chúng ta, mọi người phải thủy chung nhớ kỹ rằng, chúng ta trả giá nỗ lực, là vì sau lưng chúng ta chính là Tổ quốc cùng những người thân yêu.” Ánh mắt của Du Phong Thành lại chuyển về phía Bạch Tân Vũ lần nữa, “Chúng ta là súng, là khiên, là phòng tuyến, chúng ta phải tôi luyện chính mình mạnh mẽ hơn, cứng rắn hơn, kiên cố hơn, đây chính là ý nghĩa của tất cả chúng ta khi đứng ở nơi này!”

*Thần Châu (神州) đại địa: Một trong những tên gọi của Trung Quốc, có nghĩa là “đất nước thần thánh.”

Toàn bộ khán đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy, một hồi lâu cũng chẳng thấy ngừng.

Trái tim Bạch Tân Vũ bị tiếng vỗ tay chấn động đến trực tiếp run rẩy, cách nửa vòng sân, ánh mắt của cậu và Du Phong Thành va chạm trong không khí, trong thoáng chốc, dường như cả trời đất chỉ còn lại mình họ với nhau, tiếng vỗ tay liên tiếp kia cũng tựa như âm thanh từ nơi cao xa nào đó, cắt đứt bọn họ với không gian bên ngoài, trong mắt Du Phong Thành như có một ngọn lửa thiêu đốt, khiến cho một bộ phận nào đó trong trí não cậu cũng cháy rụi.

Yến Thiều Trần đẩy cậu một cái, ý nhị hỏi: “Ê, choáng sao?”

Bạch Tân Vũ phục hồi lại tinh thần, phát hiện Du Phong Thành đã rời khỏi đài chủ tịch rồi. Cậu có chút hoảng hốt mà rằng: “A, cậu ta nói xong rồi à? Chúng ta đi thôi.”

Phùng Đông Nguyên vẫn còn đang vỗ tay, vẻ mặt kiêu ngạo mà nói: “Phong Thành nói hay quá, không hổ là tam ban của đại đội ta.”

Ba người bước ra khỏi khán phòng, Bạch Tân Vũ vẫn không nói gì, trái tim của cậu đến tận lúc này vẫn đang bang bang đập loạn.

Phùng Đông Nguyên nói: “Em phải về trường rồi, Tân Vũ, sau khi em biết thời khóa biểu, sẽ thông báo cho anh thời gian đến làm thêm.”

Yến Thiều Trần ngoắc đồng hồ đeo tay một cái, “Tôi có việc ở ngay cạnh trường của cậu đó, cùng đi đi!” hần nhìn Bạch Tân Vũ vẫn còn đang sững sờ một chốc, “Tân Vũ, cậu không sao chứ?”

Bạch Tân Vũ cười đáp: “Sao cơ? Hai người đi đi, hôm nay nóng vậy mà vẫn bắt các cậu đến đây với tôi, lần sau mời hai người đi ăn nhé.”

Yến Thiều Trần vỗ vỗ đầu cậu, “Khách khí gì đâu.”

Hai người họ đi rồi, Bạch Tân Vũ đứng ở ngoài sân thể dục, quan sát các tập sinh viên đang giải tán, từng mảnh quần áo rần rì lục sắc khiến cho cậu giật mình cảm thấy như mình đã trở về trại tân binh trên núi Côn Lôn, năm đó có phải khuôn mặt cậu cũng ngây ngô như thế này không? Thật hoài niệm, thật hoài niệm từng thời từng khắc trong quân ngũ.

Cậu than một tiếng, đi ra khỏi khuôn viên trường. Mới đi được không bao xa, đã nghe thấy đằng sau lưng có người gọi cậu, cậu nhìn lại, là Hoắc Khiết.

Hoắc Khiết nói: “Trùng hợp quá, nhiều người như vậy, vẫn gặp được cháu.”

Bạch Tân Vũ khách khí cười cười, “Cô khỏe ạ.”

“Tài xế đưa Phong Thành về ký túc xá, giờ chắc cũng sắp đi qua đây rồi đấy, cháu có muốn cùng cô gặp nó không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Cháu còn có việc, cháu đi trước ạ.”

Hoắc Khiết cười nhàn nhạt: “Hôm trước cô và mẹ cháu đi shopping đó.”

Bạch Tân Vũ giật mình, “Dạ, mẹ cháu có kể...” Trong lòng cậu có một tia đề phòng, nhưng lại thấy nhờ đâu là mình cả nghĩ quá thôi, bất kính với trường bồi thì hỏng.

“Mẹ cháu có nói với cô, bình thường người đi theo bà ấy dạo phố chính là cháu, cháu còn giúp bà ấy xách giỏ hàng, chọn quần áo, phôi đồ, đi mệt còn đưa bà ấy đi mát-xa.” Hoắc Khiết cười cười, “Có rất ít đứa con trai nào mà thân thiết như cháu vậy.”

Bạch Tân Vũ cười đáp: “Bồi mẹ của mình là phải dạo mà ạ.”

Hoắc Khiết nhẹ nhàng thờ dãi, “Nếu cô có thể sinh hai đứa, thật muốn có một cô con gái, con trai thực tình là mười thì đến tám chín không muốn thân mật, Phong Thành á, đừng nói là theo cô đi dạo phố, không phải lúc ở nhà, có khi cô phải gục nó nó mới nhớ gọi điện thoại về nhà ấy chứ. Cơ mà, nếu có đứa con trai như cháu, thực ra có hay không có con gái cũng chẳng sao.”

Bạch Tân Vũ hơi ngượng ngượng, không biết phải tiếp lời thế nào.

Hoắc Khiết hiền lành nói: “Cháu và Phong Thành vẫn là đồng đội phải không? Thật hi vọng cháu có thể tiếp xúc với nó nhiều hơn một chút, e là nó cũng có thể học được chút gì từ cháu.”

Bạch Tân Vũ quần bách đáp: “Ách, a, được ạ.”

Hoắc Khiết bật cười, “Có phải cháu bị dọa hay không, thấy cả nhà cô đều rất không được bình thường.”

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, thì ra bà ấy cũng biết.

“Nói thật, cả đời cô cũng chưa từng thấy đứa trẻ nào khó quản hơn Phong Thành, cháu còn chưa biết hồi còn bé nó là cái dạng gì đâu, thích đàn ông thực sự cũng chẳng phải việc gì quá kinh khủng, có thể nó cũng không đi gây rối hay phạm tội, mà nó... cứ đâm đầu vào mấy trò chết người, chưa bao giờ khiến người ta bớt lo, lúc cháu nhìn thấy nó trong quân ngũ, nó đã thành thực hơn rồi đấy, lần này rời Báo Tuyết trở về, còn thay đổi nhiều hơn nữa. Cô nghe mẹ cháu nói, cháu ở trong bộ đội đã thoát thai hoá cốt, cô nghĩ, không chỉ có mình cháu thay đổi, Phong Thành cũng trở nên hiểu chuyện hơn so với trước kia, cô cảm thấy có công lao của cháu.”

Bạch Tân Vũ lúng túng nói: “Ồ bộ đội mỗi người đều sẽ thay đổi, không liên quan nhiều đến cháu lắm đâu ạ.”

Hoắc Khiết lắc đầu, “Chỉ ít nó tình nguyện rời khỏi Báo Tuyết đại đội, là vì cháu, cha nó luôn nói, không thể ngăn cản lý tưởng của quân nhân, nhưng thân là một người mẹ, mỗi ngày nó còn ở Báo Tuyết là cô ăn không ngon ngủ không yên, cho nên là, cho dù chuyện này có bao nhiêu quan hệ, cô đều cảm tạ cháu từ tận đáy lòng.”

Bạch Tân Vũ cúi đầu, luôn cảm thấy mình không gánh nổi loại “khen ngợi” và cảm ơn này.

Hoắc Khiết tiến đến gần một bước, vỗ nhẹ lên bả vai Bạch Tân Vũ, bà cười dịu dàng nói: “Con à, con giúp cô nhé.”

Bạch Tân Vũ chùng như muốn cong chân vọt lẹ mất thôi, ở trước mặt người phụ nữ luôn không nhanh không chậm, đại khí ung dung này, cậu lúc nào cũng có cảm giác bị triệt để nhìn thấu, dường như cậu đang suy nghĩ cái gì, Hoắc Khiết đã thấy được rõ ràng, nực cười là đến chính cậu còn không rõ mình đang thực sự nghĩ cái gì.

Cậu vừa mới đi tới bãi đỗ xe, điện thoại của Du Phong Thành liền gọi tới, Bạch Tân Vũ tiếp máy, không đợi Du Phong Thành mở miệng liền bảo: “Cậu thấy tôi rồi đấy, tôi đã tới, giờ tôi phải trở về công ty rồi.”

Du Phong Thành ngừng một chút, “Trường quân đội quản nghiêm lắm, chỉ có cuối tuần là có thể ra ngoài thôi, giờ tôi đang tới bãi đỗ xe, anh chờ tôi một chút có được không?”

“Công ty tôi còn có việc. Chân cậu như thế cậu cũng đừng có mà chạy lung tung.”

“Không có việc gì đâu, tài xế đưa tôi đến mà, giờ tôi muốn gặp anh.”

Bạch Tân Vũ than: “Du Phong Thành, cậu để tôi yên ổn mấy ngày có được không?”

Du Phong Thành im lặng một chốc, “Nếu không liên lạc trong thời gian dài, anh sẽ trở nên lạnh lùng hơn, Tân Vũ, đời tôi chưa từng sợ ai hay chuyện gì, chỉ sợ anh hờ hững với tôi.”

Trong thâm tâm Bạch Tân Vũ đau xót, bất đắc dĩ đáp: “Được rồi, cậu đến đi.”

Tài xế nhanh chóng đưa Du Phong Thành đến, Du Phong Thành không khiến người ta chờ, chống gậy đi tới.

Bạch Tân Vũ ngó bộ dáng một thân quần áo rằn ri của hắn, trong thoáng chốc như thấy được Du Phong Thành ở trại tân binh, một Du Phong Thành ngạo mạn không chịu gò bó, cười cợt tà khí, lấy việc trêu đùa cậu làm thú vui ấy, phảng phất chỉ mới là ngày hôm qua, nhưng hôm nay trong cặp mắt kia đã không còn vẻ trêu ghẹo khinh bỉ chẳng hề che giấu nữa, chỉ còn lại chuyên chú cùng cố chấp. Bạch Tân Vũ có loại xúc động muốn xông lên đỡ lấy hắn, cậu biết, thân là người luôn thấy một Du Phong Thành bước đi như gió táp ấy, không quen nhìn thấy bộ dạng Du Phong Thành ngay cả đi đứng cũng khó khăn như thế này.

Du Phong Thành đi tới trước mặt cậu, cười một cái lấy lệ, “Hôm nay tôi đẹp trai không?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Đẹp trai, nhiều người muốn xin số điện thoại của cậu chứ nhỉ.”

“Ừ, trên đường trở về ký túc có nhiều người, tôi nói cho mấy cô đó biết là tôi đã có chủ rồi.” Du Phong Thành hơi hơi cúi đầu, “Nếu không phải tôi sợ cha tôi sẽ đập chết tôi, tôi thật sự muốn đứng trên đài chủ tịch chỉ vào anh nói, “Đó là bà xã nhà tôi, đừng có xớ rớ.”

Bạch Tân Vũ nhịn không được mà cười mắng, “Đừng nói hươu nói vượn nha.”

Du Phong Thành ngẩn người, đột nhiên tựa như không nói được gì nữa, biểu tình cứ thế mà cứng lại luôn, đôi mắt lấp lánh.

Bạch Tân Vũ hỏi: “Sao thế?”

“Lâu như vậy từ lúc ở núi Côn Lôn đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên anh cười với tôi.” Giọng nói của Du Phong Thành đột nhiên có cái gì đó không đúng, hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, ho nhẹ hai tiếng, xác định bản thân khỏi phục bình thường rồi, mới ngoảnh lại, song con mắt vẫn có hơi đỏ lên như cũ.

Bạch Tân Vũ cũng choáng luôn, cậu không nhớ nổi, nhưng từ lúc đó trở về sau, quả thực hai người chưa bao giờ trò chuyện thân thiết.

Giọng Du Phong Thành khàn khàn: “Thật sự muốn hôn anh một cái bây giờ luôn.”

Bạch Tân Vũ nhanh chóng lùi ra sau một bước, khắp bãi đỗ xe toàn là người, nhưng nếu Du Phong Thành giờ chứng, thật hôn một cái cũng không phải không thể.

Du Phong Thành rất chi không nở mà ngó cậu, “Phải một tuần sau mới gặp lại đây.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, rồi lại lắc đầu, cuối cùng còn đẩy mình vào thế lúng túng, ngơ ngác nhìn Du Phong Thành.

Trong mắt Du Phong Thành đều là ý cười, hần nhẹ nhàng bắt lại được tay Bạch Tân Vũ, nhéo nhéo lòng bàn tay cậu, “Lái xe nhớ cẩn thận.”

Bạch Tân Vũ lái xe ra khỏi bãi đỗ, từ trong kính chiếu hậu, cậu vẫn nhìn thấy Du Phong Thành một mực dõi theo mình, cho mãi đến khi cậu quẹo mắt. Cậu lặng lẽ siết tay thành nắm đấm, nơi lòng bàn tay dường như vẫn hội tụ một tia âm áp nhỏ nhoi, cậu lại siết càng chặt, cảm giác lại càng chân thực.

Bạch Tân Vũ biết mình động lòng, nếu như một năm trước cậu còn to mồm hô sẽ đá Du Phong Thành, hiện tại cậu đã không còn cách nào áp chế khát vọng bộc phát với Du Phong Thành, áp chế hoài niệm về khoảng thời gian tốt đẹp từng có giữa hai người. Khi cậu buông xuống oán niệm với Hoắc Kiều từ tận đáy lòng, cậu lẽ ra phải biết sẽ có một ngày như vậy, từ nhỏ đến lớn cậu đều quen con gái, chỉ có duy nhất Du Phong Thành, khiến cho cậu ném trái hết thấy những tâm tình mà khi yêu đương người ta nên cảm nhận được, điều này khiến cậu cảm giác, ngoại trừ Du Phong Thành, cậu cũng không thể gặp được người mình thích nữa, mặc dù cậu không thể nói chính xác được chuyện tương lai, nhưng chỉ ít ở hiện tại, cậu không thuyết phục được bản thân thay đổi ý nghĩ này.

Đời này cậu chưa từng được ai theo đuổi như điên như cuồng đến vậy, mà cái người này lại là người mà cho dù làm thế nào cậu cũng không thể quên đi được, cậu còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa đây? Cậu nhớ Du Phong Thành, nhớ bàn tay Du Phong Thành, môi, tóc, đôi mắt, cơ thể... thậm chí là biểu cảm khinh khỉnh và nụ cười mỉa mai đó, còn có thâm tình khi hần hướng về cậu mà thành khăn bày tỏ, cùng với nỗi khổ sở mà hần liều mạng che giấu khi bị cậu cự tuyệt.

Du Phong Thành nói mình đã bại trong tay cậu mất rồi, tại sao không phải là cậu bại trên người Du Phong Thành? Cho dù về sau cậu có gặp được người khiến cậu yêu thích hay không, cậu đều có thể khẳng định, sẽ chẳng bao giờ có một ai khiến cậu quên mình như vậy nữa.

Sau khi về đến nhà, cậu ngạc nhiên phát hiện Giản Tùy Anh cùng Lý Ngọc đã tới.

Bạch Tân Vũ làm như không có chuyện gì xảy ra lượn qua chào hỏi, “Anh, Lý Ngọc, đến ăn cơm sao?”

Giản Tùy Anh sầm mặt lại, hờ hững mà “Ờ” một tiếng.

Lý Ngọc nói: “Lần trước anh hứa đưa ảnh chụp của anh ấy cho tôi.”

Bạch Tân Vũ vỗ gáy một cái, “À à, tôi quên, tí nữa đưa cậu đi tìm, phục chế xong cậu trả lại cho tôi nha.”

“Được.”

Lý Úy Chi bung hoa quả đến, “Lại đây nào, ném thử long nhãn mới hái xong.”

Lý Ngọc cầm lấy một quả nhãn, tiện tay lột vỏ mớm vào trong miệng Giản Tùy Anh, Giản Tùy Anh chẳng thèm liếc mắt, há miệng liền nuốt luôn, sau đó nhanh chóng phun hột ra, tay của Lý Ngọc còn sẵn ở bên miệng y. Đáng vẻ hai cái người này cứ như đương nhiên nó phải thế, biểu cảm chả có tí quái dị nào.

Bạch Tân Vũ ngó thấy quen luôn, chính cậu cũng là nửa gay đó, không có tư cách churong mắt người ta, nhưng Lý Úy Chi thì không như thế, bà không gặp Lý Ngọc nhiều lắm, tuy bà đã quen Giản Tùy Anh, nhưng chứng kiến cảnh đó vẫn có chút không được tự nhiên.

Dường như Lý Ngọc cảm nhận được ánh mắt của Lý Úy Chi, liền quay qua mà mỉm cười với bà, lễ phép lại còn chu đáo, gương mặt tuấn tú hạp với nụ cười như vậy, quả thực có thể miểu sát tất cả các bác gái trung niên, quả nhiên, trái lại Lý Úy Chi còn hơi ngượng ngùng.

Trong lòng Bạch Tân Vũ có chút buồn cười, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Lý Úy Chi đẩy cậu một cái, “Không phải con muốn tìm ảnh cho hai đứa nó sao, mẹ đi tìm cùng con nhé, cái tính bừa bãi của con, phòng chừng tìm cũng không ra.”

“Được ạ.”

Hai người lên tầng, rất nhiều ảnh đều đặt trên giá sách trong phòng Bạch Tân Vũ.

Vừa vào phòng, Lý Úy Chi nhỏ giọng nói: “Ấy dà, có hơi không quen nha, con nói xem anh con cũng thế, Lý Ngọc cũng thế, mấy đứa trẻ đẹp trai như vậy, tại sao cứ phải thích đàn ông để mà làm gì.”

Bạch Tân Vũ có chút chột dạ, “Không phải rất tốt sao, người ta cam tâm tình nguyện là được.”

“Vây cũng đúng, quan trọng nhất vẫn là đôi bên cam tâm tình nguyện, anh con sống với đứa trẻ đó có ổn không thế?”

“Vẫn khỏe, bọn họ làm ăn rất tốt, trong cuộc sống lại bù trừ cho nhau, Lý Ngọc cũng là số ít người có thể thích ứng được với tính khí của anh con á.”

Sau khi Bạch Tân Vũ nói xong, không nhận được mà xì một cái, sao cậu có thể nói đỡ cho Lý Ngọc chứ, cậu còn chưa quên cái tên đó trước đây đã hăm hại anh mình đâu, nhưng mà biểu hiện của Lý Ngọc quá tốt đi, đôi lúc cậu cũng không nhớ đến.

Lý Úy Chi tìm kiếm trong đồng album trên giá, sầm muộn nói: “Vây con cái thì phải làm sao? Lúc già rồi dù sao cũng cần có người chăm sóc mà.”

“Không phải anh con nói sẽ nhận con nuôi sao, giờ bọn họ còn trẻ chưa muốn, dù sao cũng để sau 30 đã.”

Bạch Tân Vũ lật mở cuốn album, “Chỗ này có mấy tấm này.” Cậu đặt đồng sách trên bàn, lấy từng tấm ảnh chụp có Giản Tùy Anh ra.

“Vây cũng được, không có vợ cũng ổn thôi, nhưng con cái là nhất định phải có, nếu không. ....sau khi già rồi sẽ cô đơn lắm.” Lý Úy Chi cầm lấy một quyển album, phát hiện ra cuốn album này rất mới, thanh niên bây giờ rất hiếm khi dùng album để giữ ảnh, Bạch Tân Vũ đều dùng máy tính để lưu ảnh, cho nên mấy quyển album đều rất cũ, nhưng quyển album mới tinh này lại khiến bà có hơi ngạc nhiên, bà tiện tay lật ra, quét mắt thấy đó là ảnh chụp con trai mình và Du Phong Thành. Bà còn tưởng đây là album khi còn ở trong quân ngũ, nhưng lật qua mấy trang nữa, nhân vật chính trừ con trai bà và Du Phong Thành ra thì không còn ai khác, hơn nữa những tấm hình kia đều khiến cho người ta thấy được hai bọn họ .....có hơi thân mật.

Bạch Tân Vũ không quay đầu lại mà hỏi: “Mẹ, mẹ tìm mấy quyển khác chưa?”

Lý Úy Chi cả kinh, vội để quyển album lại giá sách, bà cầm lấy mấy quyển khác, “A, còn, vẫn còn.”

“Cứ đem hết ra đi ạ, ta cùng nhau lựa.”

Lý Úy Chi liếc mắt nhìn quyển album đó, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Buổi tối lúc ăn cơm, mấy người đàn ông đều bàn chuyện làm ăn, Lý Úy Chi không nói một lời, cũng chẳng ai nghĩ ngợi gì.

Sau khi cơm nước xong, Giản Tùy Anh cùng Lý Ngọc muốn về, Bạch Tân Vũ ra khỏi cửa tiễn bọn họ.

Ở trong sân, cả buổi tối Giản Tùy Anh đã không thể nói chuyện với cậu, bèn lúi cậu qua một bên, “Tao nghe nói Hoắc Khiết đang có ý tiếp cận dì cả, đúng hay không?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Em không biết bà ấy muốn làm gì.”

Giản Tùy Anh nghiêng răng nghiêng lợi, “Cái nhà đó là đám kỳ cục nhất mà anh mày từng thấy, so với nhà mình còn quái hơn.”

Lý Ngọc nhận không được cười khúc khích.

Giản Tùy Anh then quá hóa giận, “Cậu cười cái gì? Cậu không nghe ý tứ trong lời của Hoắc Kiều chắc?”

Lý Ngọc cười nhạt đáp lại: “Hiểu chứ, anh cũng đâu làm gì được bọn họ.”

Bạch Tân Vũ hỏi: “A, anh ta nói gì vậy?”

“Hắn nói đó là chuyện nhà họ Du, hắn không quản được, mẹ kiếp, nếu không phải từng là bạn bè, tao thật muốn đập hắn.” Giản Tùy Anh nhìn Bạch Tân Vũ chăm chăm, “Mày nói tao nghe coi, nếu như mày muốn thực sự cắt đứt sạch sẽ với Du Phong Thành, tao tìm ông nội tao đứng ra, trực tiếp qua nhà ông cụ bên đó luôn, tao không tin không ai trị được thằng lỏi đó.”

Về mặt Bạch Tân Vũ lúng túng không thôi, “Anh, anh đừng vì loại chuyện vớ vẩn này mà kinh động đến ông, bêu ra thì em mất mặt chết.”

“Mày còn biết mất mặt, đáng tiếc thằng Du Phong Thành đó không biết, chẳng biết xấu hổ mà cũng chả cần thể diện gì ráo, mày nói làm nào giờ?”

Bạch Tân Vũ lau mặt, “Anh, để em tự giải quyết đi.”

“Mày càng giải thì nó càng loạn.”

Bạch Tân Vũ kéo tay Giản Tùy Anh, cười nói: “Anh, em nói thiệt mà, sau này anh đừng phí tâm vì chuyện này, em lớn rồi, để em tự xử lý, được không anh?”

Giản Tùy Anh lặng thinh nhìn cậu, mặt mày âm tình bất định.

Bạch Tân Vũ làm nũng mà cười, “Anh ơi, em biết anh quản em quen rồi, nhưng anh cũng nên hiểu, chuyện này anh không giúp được em, duy có chuyện này, chỉ em mới có thể giải quyết. Có người anh mạnh mẽ như anh là niềm kiêu hãnh cả đời của em, điểm này sẽ không bao giờ thay đổi, em tình nguyện để anh quản em cả đời, nhưng chỉ có chuyện này, anh để em tự mình xử lý đi mà.”

Giản Tùy Anh quay mặt đi, thờ dài thườn thượt, xoay người lên xe,

Bạch Tân Vũ kéo cửa xe, cười hi hi mà rằng: “Anh, ngày mai chúng ta đi câu cá đi, được nhé?”

“Không, buông ra.”

“Chúng ta đi câu cá đi anh, hai anh em mình thôi, không mang theo Lý Ngọc.”

Lý Ngọc nhủ mày.

Giản Tùy Anh không nhận được nạt: “Mau buông tay ra.”

Bạch Tân Vũ không nghe, hận không thể lắc lắc cái đuôi, “Anh ơi, mai đi câu cá đi, lâu lắm rồi hai anh em mình không đi chơi riêng với nhau.”

Giản Tùy Anh phiền chết mà đáp: “Được rồi được rồi biết rồi.”

Bạch Tân Vũ thở phào nhẹ nhõm, anh trai cậu là người dễ nổi xung nhất trần đời, nhưng có đôi khi cũng dễ dụ khị nhất.

Tiền Giản Tùy Anh về xong, Bạch Tân Vũ vào nhà. Bác giúp việc đang thu dọn chén đĩa, Bạch Tân Vũ hỏi, “Mẹ con đâu ạ?” Thường thì lúc này hẳn là bà đang xem phim rồi.

Bác giúp việc nói: “Trên phòng con đó.”

“Phòng con?” Bạch Tân Vũ có chút quái quái, bước thẳng lên tầng.

Đẩy cửa phòng ra, cậu nhìn thấy mẹ cậu đang ngồi trước bàn đọc sách, trước mặt là một cuốn album thật dày, bà cúi đầu, không nói một lời.

Ban đầu Bạch Tân Vũ không phản ứng kịp, cảm thấy cuốn album kia khá quen mắt, chờ khi cậu phản ứng lại, sắc mặt cậu lập tức thay đổi, kẹp trong album đó, là ảnh mà một nữ sinh đã chụp cậu và Du Phong Thành lúc huấn luyện quân sự ở Khố Nhĩ Lặc!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Chương 109

Thâm tâm Bạch Tân Vũ vẫn cầu may, hi vọng mẹ mình không phát hiện ra lá thư, song vừa bước tới đã nhìn thấy, lá thư kia cũng đang phẳng phiu nằm ở trên bàn, cậu giả vờ trấn định nói: “Mẹ, mẹ xem ảnh à?”

Lý Úy Chi ngẩng đầu lên, mắt đục đỏ ngầu, yên lặng nhìn cậu, trong đôi mắt đó ngập tràn bất an và khổ sở.

Tim Bạch Tân Vũ tức khắc nhói đau, cậu đi tới cầm tay bà, “Mẹ ơi, con...” Cậu muốn nói dối có lẽ cho qua, nhưng đối diện với vẻ mặt hoang mang của mẹ mình, lời nói dối đã đến bên mép, lại nhả không ra khỏi miệng, nhớ khi xưa cậu sở hữu kỹ năng mò miệng là có thể nói dối, giờ đã sắp thoái hóa mất tiêu. Cậu không đành lòng lừa gạt chính mẹ mình, cũng không muốn phủ nhận những chứng cứ đã không còn cách nào chối cãi kia.

Lý Úy Chi run giọng hỏi: “Đây đều là sự thật ư?”

Bạch Tân Vũ thấp giọng nói: “Mẹ, xin lỗi.”

Lý Úy Chi nâng tay định đánh cậu, song giờ tay lên rồi lại không hạ xuống được, cứ như vậy khựng lại giữa không trung.

Bạch Tân Vũ bắt được tay bà, dùng sức phát một cái bạt tay lên mặt mình, cậu lập lại: “Mẹ, xin lỗi.” Cậu không dám nhìn vào ánh mắt thất vọng của mẹ mình nữa, trước đây cậu thực sự không biết, ánh mắt kia sẽ làm cậu xấu hổ đến nhường này.

Lý Úy Chi nhỏ giọng nức nở, “Đứa trẻ hư đốn này, tại sao lại không khiến mẹ con bớt lo được hả.”

Bạch Tân Vũ yên lặng gấp quần album lại, trong những tấm hình kia, nụ cười của cậu và Du Phong Thành quá xán lạn, quả thực có thể đâm bị thương đôi mắt cậu.

Lý Úy Chi lau nước mắt, “Vị con ở bộ đội cô đơn quá đúng không! Giờ đã chia tay chưa!?”

Bạch Tân Vũ lưỡng lự gật đầu.

“Vậy tại sao con không quen bạn gái? Trước đây không phải con có nhiều bạn gái lắm à?”

Bạch Tân Vũ lảng tránh đáp: “Con còn bận công việc.”

“Con nói vậy!” Lý Úy Chi có trực giác của phụ nữ, nhiều năm qua, con trai bà chưa từng đưa bất kỳ cô bạn gái nào về nhà, hoặc là giữ ảnh của bất cứ đứa con gái nào, con trai bà vì một gã đàn ông mà đồ đạc, hai người từng có sinh mệnh giao tình, trước đây bà có chút ngờ ngợ, giờ đây vài tấm hình

cùng với lá thư này quả thực đã xác nhận phỏng đoán của bà, bà cảm thấy con trai mình với Du Phong Thành cũng không phải chỉ là chơi đùa vớ vẩn, bà không có căn cứ, song đó là cảm giác của một người mẹ.

Bạch Tân Vũ ôm lấy cổ mẹ mình, dịu dàng nói: “Mẹ ơi, mẹ đừng tức giận có được không?”

Lý Úy Chi nhìn cậu đắm đuối, “Con thế này thì về sau làm sao mẹ đối mặt với dì Hoắc đây.”

Bạch Tân Vũ thực sự không đành lòng nói cho mẹ mình biết chân tướng, cậu cảm thấy người phụ nữ Hoắc Khiết này thật quá cao tay, cậu nói cũng xong, mà không nói cũng không xong.

Lý Úy Chi thấy cậu không nói câu nào, “Con phải thế với mẹ, về sau không được gặp nhau nữa, cũng không được liên lạc gì với nó nữa!”

Bạch Tân Vũ khẽ run, ánh mắt lập lờ, “Con...”

“Con không muốn ư?” Lý Úy Chi cao giọng, “Tân Vũ, con còn thích nó à? Nó là đàn ông đấy, có phải con bị anh trai ảnh hưởng hay không?”

Bạch Tân Vũ vội đáp: “Chuyện này không liên quan đến anh con, nếu con bị anh ấy ảnh hưởng, cũng sẽ không đến tận bây giờ mới. ....nói chung là chuyện này không liên quan gì đến anh con hết, mẹ, cho con chút thời gian con sẽ sắp xếp ổn thỏa.”

Lý Úy Chi nhắm mắt, “Giờ mẹ chẳng biết có nên cảm thấy hối hận vì đã đưa con đến bộ đội hay không, dù con có thay đổi khá hơn trước, nhưng con lại bị thương, lại còn. ....mẹ có hối hận cũng không ích gì, Tân Vũ à, sao con lại không hiểu chuyện như thế, nếu cha con mà biết, con nghĩ ông ấy có đánh chết con không hả!”

Thâm tâm Bạch Tân Vũ lại không mấy lo lắng cha cậu sẽ làm gì, cha của cậu là kiểu người tương đối trọng công danh lợi lộc, trước đây khi anh trai cậu và Lý Ngọc ở chung, mẹ cậu hồ hởi là chẳng hiểu sao, ban đầu cha cậu cũng thấy không được tự nhiên, nhưng rồi nghe được bối cảnh của Lý Ngọc xong, thái độ liền thay đổi hoàn toàn, hiện tại cậu chỉ lo lắng mẹ mình phiền muộn mà thôi. Cậu cảm thấy trái tim rút đau xuống, cậu ngồi xồm bên chân mẹ mình, nhẹ giọng bảo: “Mẹ, mẹ đừng nóng, thực ra giờ con cũng loạn vô cùng, phần lớn thời gian con cũng chẳng biết nên làm cái gì nữa, nếu mẹ buồn, con lại càng khó chịu hơn.”

Lý Úy Chi nhác thấy trong đáy mắt cậu có một tia tủi thân và van cầu, trong lòng cực kỳ khó chịu, bà vuốt đầu vai Bạch Tân Vũ, bà vai đã từng gầy gò đến vậy, giờ lại vạm vỡ đến nỗi một bàn tay bà cũng không giữ được nữa, bà luôn nhìn không được mà coi con trai mình như đứa trẻ, song bà cũng hiểu hơn ai hết, con trai đã sớm trưởng thành, lớn lên thành một người đáng tin cậy, một người đàn ông có trách nhiệm rồi, càng ngày bà càng không có cách nào can thiệp vào quyết định của cậu nữa, điều này làm cho bà khủng hoảng.

Bạch Tân Vũ ngả đầu trên gối Lý Úy Chi, lẩm bẩm rằng: “Mẹ, cho con chút thời gian. ....” Cho con một ít thời gian, để con có thể quyết định.

Lý Úy Chi thở dài một hơi, khắp khuôn mặt đeo vẻ buồn rầu.

Bạch Tân Vũ nằm ở trên giường, ngơ ngác nhìn trần nhà, sau khi mẹ cậu rời đi, đã lâu đến vậy rồi, cậu vẫn giữ nguyên tư thế này không hề nhúc nhích, trong đầu cậu trống rỗng, hầu như cái gì cũng không muốn nghĩ, cậu thấy cuộc sống của mình đã rối như tơ vò, mà đến giờ cậu vẫn chưa tìm được cách gỡ.

Ngoài cửa sổ trời bắt đầu đổ cơn mưa rào, kèm theo sấm chớp ừng ực, trái tim của cậu tựa như thời tiết lúc này âm u bất kham.

Cũng không biết đã qua mấy giờ, điện thoại cậu kêu lên, cậu cầm đến nhìn, không ngờ phát hiện là Du Phong Thành gọi tới. Cậu nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Hoắc Khiết, Hoắc Khiết hỏi rằng có phải Du Phong Thành đang theo đuổi cậu không, câu trả lời trong lòng cậu là không, Du Phong Thành rõ ràng chưa từng theo đuổi ai, chẳng hề có mấy kỹ xảo cơ bản, không biết lấy lòng, lại mềm mỏng, có cứng có mềm, nếu là cậu muốn theo đuổi một người, bản lĩnh còn cao siêu hơn Du Phong Thành không biết bao nhiêu lần, thật sự mà nói trắng ra, Du Phong Thành không biết lấy lòng người khác, cho nên ngoại trừ giương gao vẫn chỉ hoàn gượng gao. Song dù có như vậy đi chăng nữa, vẫn có thể quấy nhiễu khiến cậu rối loạn không thôi. Cậu nhìn chằm chằm điện báo thị hai giây, nhận điện thoại, đặt ở bên tai, nhưng không thể nói gì cả, trong lúc cậu cảm thấy mệt mỏi đến tận cùng như thế này, cậu chỉ nghĩ. ....chỉ nghĩ muốn nghe giọng nói của Du Phong Thành một chút.

“Tân Vũ, còn chưa ngủ chứ.” Thanh âm từ tính của Du Phong Thành vọng vào màng nhĩ, “Cả ngày hôm nay thực sự mệt chết tôi luôn, từ buổi sáng đến giờ đều chẳng có lúc nào rảnh, giờ mới có thời gian gọi điện thoại cho anh.”

Bạch Tân Vũ “ừm” một tiếng.

“Đúng rồi, hôm nay tôi biết lịch phục hồi chức năng rồi, có bệnh viện chứng thực, lúc làm phục hồi chức năng thì không cần xin nghỉ vẫn có thể ra khỏi trường, như vậy tôi có thể nhân cơ hội gặp anh.”

“Mẹ tôi biết rồi.” Bạch Tân Vũ thốt ra, giọng nói nghe vào vô cùng bình thản, nắm tay lại không tự chủ siết chặt.

Du Phong Thành ngẩn người, im lặng một lúc lâu, hạ giọng: “Đã biết. ....chuyện của chúng ta sao?”

“Du Phong Thành, từ lúc ban đầu khi tôi thích cậu, cho đến giờ vẫn chưa từng cân nhắc chuyện tương lai, cậu đã bao giờ cân nhắc chưa?”

“Nếu tôi nói tôi đã suy nghĩ chuyện đó ngay từ đầu, chắc chắn anh sẽ không tin, nhưng từ một khắc tôi xác định tôi thích anh trở đi, cho đến bây giờ, ngày nào tôi cũng đều lo lắng, tương lai của tôi nhất định phải có anh.”

“Nhưng cho dù là hỏi tôi thích cậu, tôi cũng chưa bao giờ cân nhắc chuyện đó, tôi là kiểu người trước nay đều chẳng có ánh mắt nhìn xa trông rộng, cũng không thích gây khó dễ cho bản thân trong tương lai, cho nên khi đó tôi có nghĩ rồi lại chẳng nghĩ nữa, thực ra bởi vì tôi biết là, dù có nghĩ ngợi, tôi cũng bất lực, chỉ đến khi hiện thực bức tới ngay trước mắt, tôi mới có thể lựa chọn một bên mà thôi.” Bạch Tân Vũ khàn khàn nói: “Mẹ tôi rất đau lòng, rất thất vọng, cha tôi còn chưa biết, tôi cũng không đoán được ông ấy sẽ phản ứng như thế nào. ....Du Phong Thành, vốn tôi có thể lấy vợ sinh con, đi con đường của một gã đàn ông bình thường, tại sao lại phải theo cậu lên cầu độc mộc chứ?”

Du Phong Thành hít sâu một hơi, âm thanh run rẩy đến không còn hình dạng, “Bởi vì anh yêu tôi. ....Tân Vũ, anh yêu tôi phải không? Mỗi lần nói câu này ra, tôi đều giả vờ rằng mình vô cùng tự tin, tôi cảm thấy chỉ cần tôi nói vậy, anh vẫn sẽ cho là thật, song anh thực sự vẫn yêu tôi ư? Anh nói đúng, ngay từ đầu tôi đã chớ nên trêu chọc anh, lẽ ra tôi chỉ muốn chơi đùa với anh kia mà, sẽ không bao giờ nghĩ có một ngày, con đường nơi chúng ta cùng nhau đi trong tương lai sẽ như thế nào, khi đó trong tương lai của tôi không có anh, nhưng bây giờ không như thế nữa, Tân Vũ, giờ thực sự không như thế nữa, mỗi ngày tôi đều. ....mỗi giây mỗi phút đều nhớ anh, chỉ cần nghĩ tới anh có lẽ sẽ không thuộc về tôi, tôi chỉ muốn giết hết tất cả đám người dám đến gần anh, anh đừng bỏ rơi tôi, cho tôi một cơ hội, Tân Vũ, tôi van anh.”

Trước mắt Bạch Tân Vũ mờ hơi nước, ánh đèn trên đỉnh đầu càng mơ hồ, thanh âm cầu khẩn của Du Phong Thành quả thực khiến lòng cậu đau như dao cắt, nếu cậu sớm biết yêu có thể khiến người ta đứt từng khúc ruột gan, trước đây dù có đánh chết cậu cũng không động lòng, nhưng giờ mọi thứ đã chậm rồi, hai người bọn họ quấn quýt quá sâu, vũng bùn vậy hăm tâm bọn họ, càng giầy giụa lại rơi xuống càng sâu.

“Tân Vũ...” Giọng nói của Du Phong Thành im bật.

Bạch Tân Vũ nhìn điện thoại, phát hiện thì ra là hết pin, cậu trưng ra một nụ cười đặc biệt mỉa mai, sau đó vành mắt nóng lên, có thứ gì đó uồn ứ cháy ra ngoài.

Quần áo Bạch Tân Vũ cũng chẳng thiết cời, bất giác đã ngủ mất tiêu. Cũng không biết đã qua bao lâu, đang lúc nửa tỉnh nửa mê, cậu nghe được có vật gì đánh vào thủy tinh, cậu mở đôi mắt sưng húp nhấp nhem ra, cậu ngủ đến triệt để mơ màng, cho là mình xuất hiện ảo giác.

Đột nhiên, ngoài cửa sổ đánh một tiếng keng, cửa cũng chấn động theo, Bạch Tân Vũ giật mình một cái nhảy dựng lên từ trên giường, rồi khỏi quân ngũ đã hơn một năm trời, tính cảnh giác của cậu giảm xuống, nhưng cậu vẫn tỉnh táo rất nhanh, cậu lặng lẽ kéo rèm cửa sổ, bên ngoài vẫn mù mịt mưa bụi như cũ, một mảnh đen nhánh, cậu mơ hồ thấy bên dưới cột đèn đường ngoài bờ rào nhà mình, có một bóng người đứng đó, bóng người kia lẽ ra hẳn nên biến mất trong đêm mưa, song riêng màu trắng của thạch cao trên đùi hắn vẫn khiến người nhức mắt.

Trong nháy mắt đó, Bạch Tân Vũ cảm thấy một dòng điện tràn ra ngoài thân thể, khiến cả người cậu run lên, trong lòng vô cùng hỗn loạn. Cậu không chút do dự mà xoay người xuống lầu, cầm lấy một cái ô rồi mở cửa đi ra.

Bên ngoài mưa rất to, mỗi lần trời đổ mưa, Bạch Tân Vũ lại nhớ đến những lần huấn luyện dưới mưa của bọn họ khi trước, hạt mưa lạnh như băng quất vào da thịt, đau như bị kim châm, giờ đã là mùa thu, ban đêm Bắc Kinh lạnh vô cùng, cậu lại không biết Du Phong Thành đang chờ ở trong mưa...

Bạch Tân Vũ mở cửa lớn, người đang đứng dưới ánh đèn đường nâng mặt lên, cả người hắn đã bị nước làm ướt nhẹp, lông mi dài mảnh trĩu xuống dưới màn mưa, biểu tình của hắn đau thương, khuôn mặt toàn là nước, khiến người ta không phân biệt rõ đến cùng thì trên đó có pha lệ nóng hay không.

Bạch Tân Vũ nhanh bước tới, quan sát Du Phong Thành dường như đã hóa đá, trái tim truyền đến từng trận đau nhức nghèn nghẹn, cậu run rẩy nói: “Con mẹ nó cậu bị bệnh đấy à, cậu muốn chơi khổ nhục kế với tôi đấy phỏng?”

Du Phong Thành nhìn cậu, trong mắt tối đen sâu không lường được, khàn giọng bảo, “Tôi chỉ muốn thấy anh thôi.”

Bạch Tân Vũ mắng to: “Ngày mai tôi cũng không chết được!”

Du Phong Thành khàn khàn nói: “Anh khóc à?”

Bạch Tân Vũ không tự chủ sờ mặt mình, lại nghĩ đến đôi mắt của mình chắc chắn là đã sưng vù rồi, im lặng.

Du Phong Thành vươn tay vuốt mặt cậu một cái, “Lúc đầu, khi anh vừa khóc tôi chỉ muốn bắt nạt anh, sau đó lúc anh khóc tôi chỉ muốn làm anh, giờ nếu anh nguyện ý nói là anh khóc vì tôi, có bị súng bắn chết tôi cũng cam tâm tình nguyện.”

Bạch Tân Vũ kinh ngạc nhìn Du Phong Thành, trên khuôn mặt tuấn tú với những đường nét rõ ràng sắc cạnh đó, lúc này chỉ có thương tâm cùng khôn đốn, tựa như con thú nhỏ trong đêm mưa không tìm được đường về nhà, không cách nào che giấu hoang mang cùng bối rối khiến Bạch Tân Vũ cũng chẳng biết làm sao.

Tay Du Phong Thành vòng qua cổ cậu, cố định nơi gáy cậu, sau đó dùng lực áp lên phiến môi nhạt màu.

Làn môi Du Phong Thành mang theo chút hơi lạnh, lúc chạm vào phiến môi ấm áp của Bạch Tân Vũ trong nháy mắt khơi lên kích tình vô hạn, hắn dùng sức thỏa thích mút lấy đôi cánh hoa mềm mại kia, đầu lưỡi tách mở hàm răng Bạch Tân Vũ, tiến quân thần tốc, đầu lưỡi lửa nóng quán quýt lấy nhau, một cái hôn nhiệt liệt triệt để đốt lên ngọn lửa giữa hai người. Bạch Tân Vũ kim lòng không động mà ôm chặt lấy thân thể cứng lạnh đến run rẩy của Du Phong Thành, quần áo của cậu đã bị quần áo của Du Phong Thành hoàn toàn thấm ướt, nhưng cậu không rảnh mà lo lắng, cậu chỉ biết nơi đây trong đêm bốn bề vắng lặng, sấm sét xối xả mưa, thế giới tĩnh mịch mà cô độc dường như chỉ còn lại có hai người bọn họ, ôm lấy người đàn ông này khiến cho cậu cảm thấy mình đã có tất cả.

Nụ hôn này thô bạo lại dịu dàng, thâm tình mà dai dẳng, Du Phong Thành quả thực giống như muốn dốc hết tình cảm hắn có ra mà hôn, cho đến khi

Bạch Tân Vũ hít thở không được, đầu vầng mắt hoa, cậu cảm giác trong đầu mình hết thấy đều là mùi vị của Du Phong Thành, tất cả đều là.

Sau khi hai người tách nhau ra, lại nhìn chăm chú đối phương một hồi lâu trong bóng đêm, mãi đến khi Du Phong Thành hắt hơi một cái, Bạch Tân Vũ mới tỉnh hồn lại, cậu lúng túng lắc lắc đầu, “Tôi đưa cậu đến bệnh viện nhé, thạch cao chắc chắn bị nước vào rồi.”

Du Phong Thành cứ thế giữ chặt hông cậu, hai cánh tay kiên cố mạnh mẽ, “Nước vào thì có là gì, giờ để tôi chết đuối cũng được luôn.”

Bạch Tân Vũ đẩy tay hắn ra, “Cậu thật sự muốn làm người què có đúng không hả?” Cậu cố gắng che ô, đỡ Du Phong Thành đi vào sân, cậu lên lầu cảm ví tiền cùng chìa khóa, lái xe chở Du Phong Thành đến bệnh viện.

Trên xe Du Phong Thành có dấu hiệu phát sốt, nhưng hắn chẳng thèm để tâm, chỉ nghiêng người dựa vào ghế phó lái, lẳng lặng quan sát Bạch Tân Vũ, dường như xem mãi không chán.

Trong tâm Bạch Tân Vũ rốt cục cũng bị hắn làm cho sợ hãi, “Cậu đứng ở bên ngoài nhà tôi đã bao lâu rồi?”

“Quên mất tiêu.”

“Sao cậu không gọi sớm một chút?”

“Anh ngủ như lợn vậy đó, tôi sợ đập vỡ cửa sổ nhà anh mất.” Nói xong Du Phong Thành lại nở nụ cười, ngó Bạch Tân Vũ mà ánh mắt tràn ngập dịu dàng.

Bạch Tân Vũ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt như vậy, đến bây giờ đầu óc cậu vẫn hơi ngơ ngẩn, từ lúc cậu bị đánh thức, đến khi phát hiện Du Phong Thành, rồi xuống lầu, cuối cùng hai người ôm hôn, chuỗi hành động này dường như đều được hoàn thành dưới trạng thái cực độ đần độn, cậu giống như là bị...trúng tà vậy, cậu không biết là do mình ngủ đến mù mịt, hay là đã ghen quá lâu nhân cơ hội mà bạo phát.

Sau khi đưa Du Phong Thành đến bệnh viện, Bạch Tân Vũ đi lo thủ tục, xong xuôi hết thấy, Bạch Tân Vũ mới đến phòng bệnh cá nhân, phát hiện Du Phong Thành đã ngủ rồi, nhưng lúc cậu lặng lẽ khép cửa lại, Du Phong Thành tỉnh ngay tức khắc.

Bạch Tân Vũ bảo: “Cậu ngủ đi.”

Du Phong Thành vươn tay về phía cậu.

Bạch Tân Vũ do dự một chút, đi qua ngồi, nom gương mặt sốt đến đỏ ửng của Du Phong Thành, cậu nhìn không được châm chọc: “Thật sự cậu nên làm cái thẻ VIP của bệnh viện, đủ tích lũy rồi có thể đến rửa ruột gì đó được đấy.”

Du Phong Thành nhếch miệng cười, “Tôi cho anh tích nhé.”

Bạch Tân Vũ ngó đồng hồ đeo tay một cái, “Trời sáng mau quá, tôi phải đi về.”

Du Phong Thành bắt lại tay cậu, “Đừng, anh ở lại với tôi.”

“Không được, mẹ tôi phát hiện ra mất.”

“Không phải bà ấy đã sớm phát hiện rồi à.”

Bạch Tân Vũ cứng người, trong mắt ánh lên vẻ lo âu.

Du Phong Thành bình tĩnh quan sát cậu, nhẹ giọng nói, “Tân Vũ, hi vọng anh cho tôi lúc này là thứ tôi tình nguyện dùng tất cả để đánh đổi, đừng lấy lại nữa.”

Bạch Tân Vũ hóp hóp miệng, rốt cuộc lại chẳng nói nên lời.

Du Phong Thành siết tay cậu thật chặt, “Nếu điều anh lo lắng chỉ là anh trai và mẹ của anh, tôi sẽ giải quyết cho anh, cho dù có là ai hay là chuyện gì đi nữa, cũng đừng nghĩ có thể ngăn cản tôi đến được với anh.”

Bạch Tân Vũ cúi đầu, “Chuyện nhà tôi, tôi muốn tự mình xử lý.” Cậu đứng dậy, “Cậu nghỉ ngơi đi, tôi về trước.”

Một cánh tay của Du Phong Thành dùng sức, Bạch Tân Vũ không phòng bị chút nào, trọng tâm không vững, ngã vào trong lòng Du Phong Thành.

Hai người lồng ngực dán lồng ngực, chóp mũi tựa như cạ vào chóp mũi, bọn họ ngưng mắt nhìn lẫn nhau, Du Phong Thành nhẹ giọng nói: “Anh muốn làm tình không?”

Bạch Tân Vũ cầm lấy cánh tay hắn, chậm rãi áp ở trên giường, hai người âm thầm phân cao thấp, cuối cùng Du Phong Thành thỏa hiệp, buông lỏng tay ra. Bạch Tân Vũ hạ giọng: “Muốn, nhưng không muốn làm cùng người què, mau đường cho tốt cái chân mà cậu phá kia đi đã!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Chương 110

Lúc Bạch Tân Vũ về nhà, đã qua sáng sớm, đến nơi thì đã hơn 9 giờ, cậu thở dài, nhắm mắt bước vào.

Cha cậu đã đến công ty, mẹ cậu ngồi ở trên salon, nhắc thấy cậu trở về, liền nhìn cậu chăm chăm, “Mẹ còn tưởng mẹ nghe nhầm, mới bốn năm giờ sáng con ra khỏi nhà làm cái gì?”

Bạch Tân Vũ liếc mắt nhìn bác giúp việc, bác ta cười trừ, tự giác tránh đi. Cậu ngồi bên cạnh mẹ mình, nói: “Tối hôm qua, Du Phong Thành tới tìm con, cậu ấy sốt, nên con đưa cậu ta đến bệnh viện.”

Giọng nói của Lý Úy Chi không tự chủ mà cất cao, “Nửa đêm nửa hôm nó đến tìm con làm gì?”

Bạch Tân Vũ ôm lấy bà vai bà, “Cậu ta biết mẹ phát hiện ra chuyện của hai đứa bọn con rồi, nên. ...đến gặp con.”

Lý Úy Chi đẩy tay cậu ra, nghiêm túc nhìn cậu, “Sau đó thì sao?”

Bạch Tân Vũ nhìn bà, nhẹ than một tiếng, “Mẹ ơi, hơn một năm trước con xuất ngũ từ Báo Tuyết, con đã quyết định sẽ hoàn toàn cắt đứt với cậu ta, nếu con không có quyết tâm, ngay từ đầu con cũng sẽ không về. Lúc ấy bọn con, có mâu thuẫn, con cho rằng con xuất ngũ xong, chính là kết thúc, nhưng đến tận bây giờ, bọn con vẫn lằng nhằng lâu như vậy, con phát hiện ra con chưa quên được cậu ta. Mẹ, từ nhỏ đến lớn có cái gì con cũng đều kể cho mẹ nghe, riêng chuyện này con cũng chẳng muốn gạt mẹ, thật sự là con không quên được cậu ta, đời này sẽ không bao giờ có địa phương nào khiến con khắc ghi như trong quân ngũ, mà cũng sẽ không có ai khiến con có thể nặng tình hơn cậu ta được nữa.”

Hai tròng mắt Lý Úy Chi tròn to, trong ánh nhìn đó tràn đầy lo nghĩ, oán giận, khó hiểu, “Con à, tại sao con lại hồ đồ như thế, con chung đụng với đàn ông, người ngoài sẽ nhìn chúng ta như thế nào đây? Anh trai con là cái dạng này, con cũng cùng một tuồng luôn sao!”

Bạch Tân Vũ bắt lại tay bà, nhẹ nhàng áp trán mình lên trán bà, dịu dàng bảo: “Mẹ, cái này không liên quan chút xíu gì đến anh con hết, nếu con bị ảnh hưởng bởi anh ấy, thì phải bị ảnh hưởng từ lúc con còn ở bên cạnh anh chứ, sẽ không chờ đến khi đi bộ đội đâu. Mẹ à, trước nay mẹ vẫn luôn thương con, chuyện này con lại khiến mẹ khó xử như vậy, con xin lỗi, những đạo lý mẹ nói con hiểu hết, nếu con có thể khống chế chính mình, con cũng không muốn thích đàn ông đâu.”

Lý Úy Chi ôm lấy cổ cậu, khẽ sụt sùi, lặp đi lặp lại: “Tại sao con không khiến người bớt lo, tại sao không để người bớt lo chứ.”

Bạch Tân Vũ khẽ khàng vuốt vuốt lưng bà, viên mắt ẩm ướt, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định. Cậu xoắn xuýt lưỡng lự đã quá lâu, cậu luôn cho rằng thời gian có thể giải quyết hết thấy phiền muộn hộ mình, cuối cùng cậu phát hiện ra nếu bản thân cậu không đổi mặt, thực ra chẳng giải quyết được cái gì hết. Dù có lảng tránh như thế nào, cậu cũng không lừa được bản thân, rằng cậu vẫn thích Du Phong Thành, vẫn len lén hoài niệm khoảng thời gian tốt đẹp của hai người khi còn trong quân ngũ, nhiều lúc cậu nghĩ làm sao để thời gian quay trở lại hai năm về trước, cậu muốn quý trọng những thời khắc kề vai chiến đấu cùng Du Phong Thành, ở Botswana, khi cậu cảm giác tính mạng của mình sắp tận, hết thấy nhớ nhung của cậu với Du Phong Thành bạo phát trong nháy mắt, thứ cảm giác tuyệt vọng cùng chua xót khi đó, đến nay vẫn còn mới mẻ trong ký ức của cậu.

Sinh mệnh vô thường, e rằng sẽ có một ngày cậu thực sự biến mất trên cõi đời này, cậu hi vọng khi tới khoảnh khắc đó, cậu sẽ không đến mức bị dội xăng vào người hối hận không kịp, cho nên, cậu muốn cùng Du Phong Thành đi tiếp, lần này mỗi bước đi của cậu nhất định sẽ vững vàng, không còn mù quáng bám theo Du Phong Thành, mà là sóng vai, cùng nhau quyết định hướng đi trong tương lai.

An ủi mẹ mình một hồi, cậu thực sự ý loạn tâm phiền, định đến công ty.

Cậu vừa mới đến công ty, anh trai gọi cậu vào phòng làm việc, muốn họp bàn với cậu, theo thường lệ Lý Ngọc đã chờ ở trong phòng, nhìn hai người đó, lần đầu tiên Bạch Tân Vũ cảm thấy có chút ước ao.

Giản Tùy Anh hỏi: “Trên mặt chú mày viết hẳn chữ “buồn” ra kia, bị làm sao?”

Bạch Tân Vũ ngã ngồi trên ghế salon, thở dài, “Mẹ em. ...phát hiện ra rồi.”

Giản Tùy Anh nhủ mày, hừ một tiếng, “Đây không phải chuyện sớm muộn à?”

Bạch Tân Vũ cười khỏ đáp: “Đúng vậy, sớm muộn.”

“Cha chú mày thì sao?”

“Còn chưa biết.”

Giản Tùy Anh liếc cậu, “Đến lúc đó đừng vội tao xin tha cho mày.”

Bạch Tân Vũ đáng thương mà nhìn y, “Anh ơi, nếu em bị cha đánh cho đàn luôn, anh sẽ không cứ mặc kệ em luôn chứ.”

“Mặc kệ mày.”

“Anh sẽ không mặc kệ em”

“Con mẹ nó sao mặt mày dày thế nhỉ, không phải mày muốn tự mình giải quyết à? Mày giải quyết thành cái gì?”

Bạch Tân Vũ thu lại vẻ không đứng đắn, trên mặt trưng ra một cái cười nhàn nhạt, “Anh, em biết anh nhất định sẽ nổi giận, nhưng mà em... em định thử một lần nữa với cậu ta xem”

Giản Tùy Anh nheo mắt, “Tao tức cái gì, tao đã chả nói còn gì, mày sinh ra cũng không mang họ tao.”

Bạch Tân Vũ ôm lấy đầu, dùng sức cào tóc, giọng nói có chút khàn khàn bất đắc dĩ, “Em đã thử, thử đoạn tuyệt quan hệ với cậu ta, nhưng cuối cùng vẫn không đoạn được, em nhớ mãi vụ bắt cóc ở Botswana lần đó, nhớ mãi khi em sắp chết, em hối hận mình đã không quý trọng thời gian tốt đẹp bên cậu ta biết bao nhiêu.” Cậu khẽ khàng hít mũi một cái, “Anh mắt nhắm mắt mở cho em một lần đi! Em thực sự thích cậu ta.”

Giản Tùy Anh muốn quơ đại cái gì chọi cậu, lại không tìm được vật gì thích hợp, cuối cùng đành nặng nề vỗ bàn một cái, “Chớ dính lấy tao thêm phiền, mày lớn như thế rồi, tao lười quản mày luôn.”

Bạch Tân Vũ ngẩng mặt lên, vành mắt phấp phồng, cậu cười cười, “Anh, cảm ơn anh, cho dù thế nào, anh vẫn tốt với em”

Giản Tùy Anh nghiêng đầu đi, quai hàm nhẹ nhàng cử động, không thêm đáp lại.

Điện thoại của Bạch Tân Vũ lại kêu lên, cậu cầm lên nhìn, là của Du Phong Thành gọi đến, cậu điều chỉnh lại cảm xúc, cầm điện thoại lên, “Alo?”

“Tiểu Bạch hả?”

Bạch Tân Vũ sừng sốt, là giọng của Hoắc Khiết, cậu đáp: “Chào cô, là con ạ.”

*Đôi xưng hô nhé

“À, cô đang ở bệnh viện, nó hết sốt rồi, chân cũng không có gì đáng ngại nữa, nhưng thạch cao có ngấm nước mưa, cũng may là không bị cảm.”

Bạch Tân Vũ thở phào nhẹ nhõm, “Vậy là tốt rồi.”

“Tôi hôm qua cảm ơn con đã đưa nó đến bệnh viện, nó lại gây thêm phiền toái cho con rồi.”

“Dạ không, không có gì đâu ạ.”

Hoắc Khiết cười bảo: “Sau khi cô đến, nó vẫn nhắc con với cô đấy, giờ mới ngủ.”

Mỗi lần nói chuyện cùng Hoắc Khiết Bạch Tân Vũ đều có cảm giác không biết phải làm sao, theo lý cậu cũng không nên sợ một người phụ nữ chứ nhỉ, song thậm chí cậu còn có cảm giác bị đàn áp về khí thế nữa kia, mà rõ ràng Hoắc Khiết chẳng hề hung dữ một chút nào.

“Hôm nay con có đến thăm nó không? Cô đang định tối nay sẽ đưa nó về trường.”

“Con...”

“Đến đây đi, con không đến, nó còn muốn gọi điện giục con nữa cơ.”

Trực giác nói với Bạch Tân Vũ rằng Du Phong Thành đã kể gì đó với Hoắc Khiết, tuy Hoắc Khiết không nói gì, nhưng thái độ đã có chút biến hóa, cậu ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy nếu chính mình không tính giấu diếm, cũng chẳng tội gì mà phải trốn tránh Hoắc Khiết, bèn nói: “Được ạ, xé chiều con đến.”

Cúp điện thoại, Bạch Tân Vũ trở về phòng làm việc của mình. Cậu cảm thấy ngày hôm nay quả thực quá dài, giờ đây cậu mệt mỏi, đáy lòng cậu vẫn còn có một giọng nói rất nhỏ, chất vấn cậu rằng làm như thế có đúng hay không, nhưng cậu cảm thấy rằng khả năng phán đoán của bản thân đã thành có mọc đầu tường, còn không bằng dứt khoát bước tới theo trái tim mình.

Trong lòng cậu lo lắng thực sự, nghĩ tới nghĩ lui, cậu gọi điện thoại cho Trần Tĩnh.

Trần Tĩnh nghe được giọng nói của cậu thì rất vui vẻ, “Tân Vũ, có bận gì không?”

“Bận chuyện công ty thôi, tiến triển vẫn rất thuận lợi.”

Hai người hàn huyên chuyện trò tình hình gần đây với nhau, qua điện thoại, Bạch Tân Vũ tưởng tượng ra được đôi mắt sạch sẽ khiến người không nhận được mà muốn phó thác niềm tin của Trần Tĩnh đang ở cách xa ngàn dặm, trong lòng chậm rãi bình tĩnh lại, cậu gọi điện vốn là muốn tìm người tâm sự, vì vậy cũng không quanh co lòng vòng: “Tiểu đội trưởng, tôi và Du Phong Thành hẳn là nên làm lại đúng không?”

Trần Tình ngẩn người, im lặng một chốc, “Cái này tôi cũng không dám nói, dù sao đây cũng là chuyện tình cảm giữa hai người, cậu hỏi tôi vấn đề này, thực ra cậu đã quyết định trong lòng rồi mà.”

Bạch Tân Vũ cười bảo: “Không thể lừa được cậu mà, tôi chỉ nghĩ là, trước đây tôi dứt khoát với cậu ta như vậy, cậu ta vẫn không buông bỏ tôi, tôi chỉ muốn cho cậu ta một cơ hội.”

Trần Tình nở nụ cười, “Tân Vũ, chúng ta đều là những người xuất thân từ Báo Tuyết, lòng can đảm đều được luyện ra dưới khảo nghiệm sinh tử, cậu thích cậu ta, cũng đừng suy nghĩ nhiều, ngay cả chết cậu cũng không sợ, thì sợ cái gì nữa? Cuộc sống ngắn ngủi, không có ai hiểu đạo lý này hơn chúng ta cả.”

Bạch Tân Vũ mỉm cười tiếp lời: “Tiểu đội trưởng, tôi thích nghe cậu nói chuyện nhất, dù trước đây lúc cậu mắng tôi tôi cũng thích nghe.”

Trần Tình cười mắng: “Ngưng nịnh hót, trước đây lúc tôi giáo dục cậu, thật sự không nhìn ra là cậu thích nghe tôi nói cơ đấy.”

Bạch Tân Vũ cảm thấy trái tim mình ấm áp, “Tiểu đội trưởng, Đồng Nguyên lên đại học rồi, chuyên ngành kế toán, Du Phong Thành cũng vào học viện quân sự, mặc dù bây giờ còn bị thương ở chân, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc học hành, công ty bảo an mà tôi hợp tác cùng người ta cũng đã lên nhật báo, mỗi người bọn tôi đều sống tốt, mặc dù nói cái này thì có hơi buồn nôn, nhưng cũng do trước kia lũ chúng tôi có một tiểu đội trưởng tốt bụng, cái này không nhiều thì ít đều ảnh hưởng đến chúng tôi bây giờ.”

Trần Tình nghe vậy, hô hấp có chút nặng nề.

“Giờ chỉ còn lại có cậu ở tiền tuyến, mạo hiểm tính mạng thực hiện chức trách quân nhân, tiểu đội trưởng, cậu nhất định phải sống cho thật tốt, tôi muốn ngày nào đó khi chúng ta già khú rồi, vẫn có thể ngồi uống rượu khoác lác với nhau, cậu phải là tiểu đội trưởng của chúng tôi cả đời.”

Trần Tình cười hai tiếng, thanh âm có chút nghẹn ngào, “Hôm nay cậu bị làm sao vậy, nói mấy câu này, đương nhiên tôi muốn làm tiểu đội trưởng của các cậu đến hết đời rồi.”

Bạch Tân Vũ cười đáp: “Cậu không biết à, tôi lớn lên đẹp trai đeo miệng nhiều người yêu mến, là trời sinh đó, không có biện pháp.”

Trần Tình cười ha ha, hai người tán gẫu rất lâu, lưu luyến không buông mà cúp điện thoại.

Gọi xong cuộc điện thoại này, Bạch Tân Vũ có cảm giác tâm tình đã thông suốt rất nhiều, cậu vớ lấy áo khoác cùng chìa khóa, rời công ty, lái ô tô đến bệnh viện.

Lúc đến được bệnh viện, đã sắp mé giờ ăn tối, Bạch Tân Vũ đẩy cửa phòng bệnh, phát hiện Du Phong Thành vừa lúc đang ăn cơm.

Du Phong Thành nhìn thấy cậu, ánh mắt hồ hững trong một khắc đã chuyển thành kinh hi, nhìn thần thái thay đổi trên gương mặt đó, trái tim Bạch Tân Vũ cũng theo đó nhảy dựng lên.

“Tân Vũ, sao anh lại tới.” Du Phong Thành thật sự sững đến phát rồ luôn rồi, lâu lắc trước nay, đây là lần đầu tiên Bạch Tân Vũ chủ động gặp hắn, nếu chân hắn có thể cử động, chắc chắn sẽ chồm đến Bạch Tân Vũ hôn hít cho thỏa.

Bạch Tân Vũ nói: “Mẹ cậu gọi cho tôi, bảo tối nay cậu về trường, nên tôi đến thăm.” Cậu ngồi lên giường, “Mẹ cậu đâu rồi?”

“Bà ấy đi theo cha tôi buổi tối có tiệc.” Du Phong Thành ôm lấy hông Bạch Tân Vũ, vui mừng đầy mặt, “Anh nhớ tôi không? Có mấy tiếng không gặp đã nhớ rồi hả?”

Bạch Tân Vũ liếc mắt một cái, “Tôi mà đến mức như vậy á?” Cậu ngó cơm nước, “Còn nữa không? Tôi cũng đói.”

“Không ăn được, anh ăn đi.”

“Má, không ăn được mà còn cho tôi ăn.”

“Tôi ăn cơm bệnh viện lâu quá rồi, thực chán chết luôn, nếu như anh ném thấy mới mẻ, thực ra cũng ăn được mà.” Du Phong Thành nhin không được nghiêng người qua hôn một cái lên môi Bạch Tân Vũ, ánh mắt sâu lắng mê người, dường như nhìn một chút thôi cũng đủ khiến người bị hút vào, hắn nhẹ giọng bảo: “Đêm nay đừng đi, tôi sẽ không về trường.”

“Tôi không ngủ ở bệnh viện đâu, toàn là mùi thuốc khử trùng.”

Du Phong Thành lại hôn cậu một cái, “Lúc đầu tôi vốn không đói, giờ thấy anh thì đói muốn chết luôn nè.”

Bạch Tân Vũ đập hấn một cái, ánh mắt có chút né tránh, đại khái là lâu rồi chưa có thân mật như vậy, giờ cậu hơi hơi không quen, cậu muốn đẩy Du Phong Thành ra, ngược lại còn bị ôm cứng, cậu chau mày nói: “Cậu có để tôi ăn bữa cơm không đây.”

Du Phong Thành chôn mặt ở hõm cổ cậu, nhỏ giọng nói: “Không, Tân Vũ, tôi rất nhớ anh, nhớ lắm luôn.”

Trong tâm Bạch Tân Vũ hơi dao động, thân thể cũng mềm nhũn, cậu tựa ở trong lòng Du Phong Thành, thấp giọng nói: “Du Phong Thành, hai ta giằng co

lâu đến như vậy, tôi phải thừa nhận cậu thắng, trong lòng tôi quả thực không buông cậu được, cho nên cậu muốn cơ hội, tôi cho cậu một lần. Lần này con mẹ nó cậu phải nói với tôi, toàn tâm toàn ý mà nói, là cậu thích tôi nhất, ngoại trừ tôi ra sẽ không để mắt đến ai khác.”

Viên mặt Du Phong Thành chua xót, lệ nóng ầng lên, hấn dùng lực ôm cứng Bạch Tân Vũ, “Tôi thích anh nhất, trừ anh ra sẽ không để mắt đến ai khác, anh cũng thế, trừ tôi ra, không được để mắt tới bất cứ kẻ nào. Cả đời này Du Phong Thành tôi đã rơi vào trong tay anh rồi, cho nên anh phải ở lại bên cạnh tôi mãi mãi.”

Bạch Tân Vũ nhắm hai mắt lại, trái tim truyền đến đau đớn ê ẩm tê dại, cậu đã từng cho rằng đời này mình chỉ mê nữ sắc, sẽ vô tâm chẳng biết cùng ai nghiêm túc nói chuyện yêu đương, nhưng gặp người kia, cái này nói ra chính là bách chuyển thiên tràn, khắc cốt ghi tâm, cậu đã dồn hết tình cảm và yêu thương của bản thân ở trên người Du Phong Thành, vĩnh viễn không thể lấy lại mà cho ai khác, vậy nên cả đời cứ như thế một người thôi, chính là hấn.

Hai người nhiệt tình mà hôn, mặt trời chiều ngả về tây, phòng bệnh vốn ảm đạm bởi cái hôn nhiệt thành này mà trở nên ấm áp đến lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Chương 111

Sau khi Bạch Tân Vũ ăn xong thì muốn về nhà, Du Phong Thành kéo cậu lại không cho đi, trước giờ cậu chưa thấy Du Phong Thành dính người như thế, dường như sợ cậu ra cửa là chạy biến luôn không chừng, bám dính không buông. Cuối cùng còn chọc cho cậu hơi hơi nổi khùng, “Rốt cuộc thì cậu muốn cái gì?”

“Tôi chỉ muốn nhìn thấy anh thôi.” Du Phong Thành cây ngay không sợ chết đứng đáp.

Bạch Tân Vũ ngó đồng hồ một cái, “Không phải cậu còn phải trở về trường à? Mẹ cậu có đến đón cậu không?”

Du Phong Thành lại quan tâm đến vấn đề khác, “Ba ngày nữa tôi đến bệnh viện phục hồi chức năng, anh tới thăm tôi được không?”

Bạch Tân Vũ chau mày, “Tôi bận công chuyện.”

“Tôi đi tìm anh nhé.”

“Cậu đừng đến, sau này cũng đừng có xuất hiện ở công ty tôi nữa.”

Du Phong Thành nhú mày lại, “Tại sao?”

“Anh tôi ghét cậu chứ sao.”

Du Phong Thành mím môi một cái, “Anh quan tâm cảm xúc của anh trai mình vậy à?”

Bạch Tân Vũ thốt ra, “Giống cách cậu quan tâm đến cậu của mình thôi.”

Du Phong Thành biến sắc, ánh mắt nhất thời có hơi ảm đạm.

Lời vừa ra khỏi miệng Bạch Tân Vũ đã có chút hối hận, thân là một kẻ lòng dạ không quảng đại gì cho cam, bảo cậu hoàn toàn không so đo hiềm khích trước kia thì không có khả năng, nhưng cậu cũng không muốn tận lực khiến cả hai ngột ngạt, nhưng nói thì cũng nói rồi, cậu không thu lại được, cứ thế gượng gạo mà ngó Du Phong Thành. E rằng ở một chỗ rất sâu trong nội tâm, chính cậu vẫn muốn móc mỉa Du Phong Thành như vậy vài câu, để cho chính cậu được sáng khoái như vậy vài lần á.

Du Phong Thành cười nhạt, “Cậu của tôi rất ủng hộ chuyện tôi mang anh về nhà họ Du, nhưng anh trai anh lại muốn đuổi tôi cút thẳng cửa, một ngày nào đó nhất định tôi sẽ khiến anh ta chính mồm thừa nhận chúng ta.”

Bạch Tân Vũ nói: “Không dễ lấy lòng anh trai tôi đâu, có phải cậu cho rằng cứ mớm cho anh ấy vài dự án là anh sẽ hòa nhã với cậu á, ngược lại cơ, anh ấy chính là dạng thương nhân đầu cơ đấy.”

Du Phong Thành chớp mắt một cái, bất đắc dĩ nói: “Anh nói tôi nghe nợ cũ vẫn có thể trả được mà, đừng mới có một lần mà đã hiềm nhau như vậy chứ.”

Bạch Tân Vũ hừ nói: “Chuyện cậu nói xấu anh trai tôi, tôi vẫn nghĩ đi nghĩ lại đó.”

Du Phong Thành nhìn xoáy vào cậu nói: “Xin lỗi.” Trước giờ hấn vẫn luôn đố kỵ với người anh họ dẫu khi trước cách xa vạn dặm vẫn có thể khiến cho Bạch Tân Vũ sùng bái kính nể, nói gì nghe vậy kia, giờ sự đố kỵ của hấn lại càng sâu hơn, song hấn cũng sẽ không bỏ bỏ ra ngoài.

Bạch Tân Vũ nhìn hần đột nhiên trịnh trọng như thế, có hơi không được tự nhiên mà rằng, “Được rồi, không khách cậu nữa, tôi phải đi về thật rồi đó.”

“Anh vội về nhà làm gì?”

Bạch Tân Vũ ngừng một chút, thẳng thắn bảo: “Bồi mẹ tôi.” Cậu sợ mẹ cậu khó chịu, suy nghĩ linh tinh gì đó, nhớ lại ánh mắt thất vọng của mẹ mình, trong lòng cậu ngập tràn hổ thẹn.

Du Phong Thành muốn nói lại thôi, rốt cuộc tiếp lời: “Vậy anh cứ về đi, nhưng lần phục hồi chức năng sau nhất định phải đến thăm tôi đây.”

“Biết rồi.” Bạch Tân Vũ cúi người xuống, nhẹ nhàng cúi chào một cái lên môi hần, “Nhanh chữa khỏi cái chân đi.”

Du Phong Thành hôn trả lại cậu một cái, “Thấy anh nói không muốn làm với người què, tôi cũng sẽ sớm khỏi.” Hần còn chưa từ bỏ ý định: “Nhưng tôi bị thương ở mỗi chân thôi mà.”

Bạch Tân Vũ hơi nheo mắt lại, nghiêng người nói nhỏ vào tai Du Phong Thành: “Ảnh hưởng phát huy.”

Du Phong Thành lập tức đề lại gáy cậu, phiền mê như có như không mà phớt qua cảm cậu, “Tuyệt đối không ảnh hưởng, chúng ta thử xem, nếu tôi phát huy không tốt, cứ phạt tôi làm lại là được.”

Bạch Tân Vũ không nhẹ không nặng đập xuống phía bờ ngực không bị thương của hần, “Bây giờ linh kiện cả người cậu đều có vấn đề đó, đang hoảng một chút coi!” Cậu ăn chay đã hơn một năm, so với Du Phong Thành, cũng đói khát không kém, nhưng cậu không muốn lúc đang ngầy ngất lại xảy ra tai nạn, chỉ có một chữ “nhẫn” mà thôi.

Du Phong Thành thất vọng tựa trở về đầu giường, nhìn cậu không chớp mắt, ngập tràn trong ánh mắt là khát vọng trắng trợn muốn đem cậu lột sạch.

Bạch Tân Vũ xách đồ của mình, nhanh bước đi.

Khi về đến nhà, cha mẹ cậu cũng không ở đó, cơm mà bác giúp việc chuẩn bị cho cậu cũng chẳng ăn, trực tiếp lên lầu làm việc.

Hơn 9 giờ tối, cha mẹ cậu trở về, nghe tiếng hai người cùng nhau vào cửa, Bạch Tân Vũ không khỏi có chút chột dạ. Bình thường cha cậu bận rộn công việc, ngoại trừ xã giao không tắt yếu, sẽ rất ít khi dẫn mẹ cậu đi cùng, người như mẹ cậu hay là chính cậu, không giấu được chuyện trong lòng, cậu rất sợ mẹ mình kể với cha chuyện đó, cậu vẫn muốn đạt được chút thành tựu trong công việc, khiến cha cậu có thể nhìn nhận cậu cao hơn chút nữa rồi mới nói ra.

Cậu đi ra khỏi phòng, đứng ở trên tầng nhìn xuống phòng khách, “Cha, mẹ, hai người về rồi ạ.”

Về mặt Bạch Khánh Dân như thường, thậm chí còn có chút phấn chấn, “Ừ, con ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi ạ.” Bạch Tân Vũ liếc mẹ mình, thấy sắc mặt mẹ mình rất chi kì dị, cậu biết nhất định đã có chuyện.

Bạch Khánh Dân đuổi người, ngã ngồi ở trên salon, có chút đắc ý bảo: “Giờ thì nhờ con trai và bà xã hết.”

Bạch Tân Vũ ngạc nhiên, “Cha, là thế nào ạ?”

Lý Úy Chi ngẩng đầu nhìn cậu, nét mặt phức tạp, “Bữa nay cha mẹ đi ăn tối cùng vợ chồng nhà Du tướng quân.”

Bạch Tân Vũ tròn mắt, giả vờ trấn định hỏi: “A, tại sao ạ?”

Bạch Khánh Dân cười đáp: “Mấy hạng mục mà cha nhắc với con hồi tháng trước đó, không phải đang gặp chút trở ngại ở sở tư pháp sao, thực ra chỉ rút ngắn chút trình tự chính quy thôi, nhưng bên đó tha tội tha lui, các thể loại ký tên cùng phê chuẩn gì đó, quá lờ dờ chuyện của người ta mà, kết quả hai ngày trước cha nghe nói phó viện trưởng trước kia là chiến hữu của Du tướng quân, cha nói chuyện với mẹ con một chút, để bà ấy đánh tiếng cho Hoắc Khiết, cha cũng không ôm nhiều hy vọng lắm, không nghĩ Du tướng quân lại trọng thị như vậy, tối nay liền hẹn nhà chúng ta ăn cơm luôn.” Ông vui vẻ xoa xoa đôi bàn tay, “Nhanh nhất trong tuần này là có công văn quyết định.”

Bạch Tân Vũ nghe xong không biết nên làm cái phản ứng gì, cậu hần phải vui vẻ mới đúng, nhưng không biết tại sao, trong lòng cậu lại càng lo lắng.

“Đúng rồi, hai vợ chồng nhà Du tướng quân còn nói quan hệ của con và Du Phong Thành rất tốt, nói con đỡ phát súng kia cho con trai bọn họ, bọn họ cảm kích cả đời, con trai à, như vậy là trong cái rủi có cái may đó! Có mối quan hệ như thế này, về sau con làm gì cũng thuận lợi ít nhiều.”

Bạch Tân Vũ cười nhạt đáp, “A, đúng ạ.”

Bạch Khánh Dân còn không hiểu mô tê gì mà vui vẻ, “Bọn họ đối với chúng ta cũng thật là khách khí quá đi.”

Lý Úy Chi còn thẹn ở trong lòng, thấy người ta đối tốt với bọn họ như vậy, nhưng không biết con của người ta đang cùng con trai mình làm gay, chữ chột dạ quả thực viết hết lên mặt.

Bạch Tân Vũ thực sự không nỡ để mẹ mình gánh chịu nỗi áy náy này, quyết định sẽ tìm cơ hội nói sự thật cho bà biết. Mặt khác, cậu tính lần sau sẽ hỏi trực tiếp Hoắc Khiết, rằng bọn họ rốt cuộc nghĩ thế nào. Cha cậu càng vì cậu mà coi trọng mối quan hệ với Du Phong Thành bao nhiêu, trong lòng cậu

lại thấy khó chịu bấy nhiêu, bởi vì nó đại biểu cho việc khi mối quan hệ của bọn họ bước ra ánh sáng, cha cậu sẽ lại càng thất vọng nhiều hơn.

Tối đó trước khi ngủ, Lý Úy Chi qua phòng Bạch Tân Vũ, giữa hai lòng mày nhác vẽ buồn rầu.

Bạch Tân Vũ không quen thấy mẹ mình như vậy, bắt đắc dĩ bảo: “Mẹ, muốn nói gì con biết cả rồi.”

Lý Úy Chi than thở: “Con biết? Con có biết thấy bọn họ tích cực giúp đỡ chúng ta như thế, trong lòng mẹ xấu hổ lắm con biết không?”

Bạch Tân Vũ cào tóc, hạ quyết tâm, nói thẳng: “Mẹ, ban đầu con không muốn nói cho mẹ biết sớm thế, nhưng con thực sự không muốn để mẹ cứ vô duyên vô cớ cắn rứt mãi như vậy.”

“Có ý gì?”

“Hoắc Khiết cùng Du tướng quân đều biết chuyện của bọn con.”

Lý Úy Chi tròn tròn mắt, “Con nói gì cơ?”

“Bọn họ biết, hơn nữa đã biết từ lâu rồi.”

Trong chốc lát Lý Úy Chi có chút tiêu hóa không nổi, đại khái là không tin trên thế giới này tồn tại dạng cha mẹ như vậy, bà run sợ hỏi: “...Vậy bọn họ, bọn họ không quản hai đứa sao?”

Bạch Tân Vũ chớp mắt một cái, “Như bây giờ chẳng phải không quản thì còn là gì được nữa?”

Trên mặt Lý Úy Chi viết đầy mấy chữ “không thể tin nổi”, “Bọn họ không để bụng truyện con trai mình là đồng tính luyến ái à?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không quan tâm.”

“Vậy, vậy bọn họ như vậy, chẳng lẽ là muốn kết thông gia?” Lý Úy Chi bị chính ý nghĩ của mình dọa sợ đến tái nhợt mặt mày.

Bạch Tân Vũ phiền muộn quá nhiều, ngược lại giờ còn hơi buồn cười, “Con cũng không chắc chắn, nhưng nhìn trước mắt thì dường như là thế thật.”

Lý Úy Chi hít sâu một hơi, lẩm bẩm: “Đây là gia đình kiểu gì vậy.....không bình thường.”

Bạch Tân Vũ rất hiểu mẹ mình, mẹ cậu không có chủ kiến, suy nghĩ rất dễ bị người khác thao túng, nếu như những người xung quanh đều cảm thấy một việc là đúng, dù trong lòng bà cảm thấy không đúng, từ từ cũng sẽ bị đảo ngược, cho nên Hoắc Khiết tìm mẹ cậu xuống tay, sau đó sẽ thăm thâu đến cha cậu, nếu hỏi trước cậu còn chưa xác định được đến tột cùng thì Hoắc Khiết muốn làm gì, sau chuyện đi ăn ngày hôm nay, cậu đã xác định được rồi, Hoắc Khiết thật sự đang giúp con trai mình.....ờ, làm gay.

Bạch Tân Vũ quả thật thấy dở khóc dở cười, cậu không nhìn được mà nghĩ, chính mình rốt cuộc có mị lực đến mức nào, một nhà ba người bọn họ cùng ra trận, thật là khiến người ta có chút đắc ý, về sau có phải cậu có thể hoành hành ở Du gia không ta? Cậu vừa tưởng tượng đến cảnh kia, tự nhiên thoải mái lạ lùng luôn.

Hình như tam quan của Lý Úy Chi bị đá kích quá kinh, nửa ngày không nói ra lời.

Bạch Tân Vũ dỗ dành bà: “Mẹ, thật sự có nhiều chuyện con hi vọng mẹ không để tâm, chỉ cần mẹ vui vẻ là được, thứ mẹ muốn, thứ mẹ nên có, cũng sẽ có, con có thể lo liệu tốt cuộc sống của mình, điều mẹ muốn thấy nhất chính là con khỏe mạnh có đúng không?”

Lý Úy Chi mơ mơ hồ hồ gật đầu, rồi lại lắc đầu, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Bạch Tân Vũ có chút hổ thẹn, dỗ bà mất một lúc, rồi đưa bà trở về phòng ngủ.

Cậu quay về phòng, phát hiện điện thoại của mình nhấp nháy không ngừng, Du Phong Thành gửi tin nhắn WeChat đến, hỏi cậu có nhớ hai năm trước giờ này bọn họ đang làm gì hay không.

Bạch Tân Vũ ngẫm nghĩ một lát, khi đó bọn họ vẫn còn ở đại đội, chuẩn bị cho tuyển chọn của Báo Tuyết, khi đó quan hệ của hai người rất ám muội, bên ngoài thì nói là bạn giường, nhưng thực ra thâm thoát, cậu đã động lòng với Du Phong Thành.

Hai người cứ hàn huyên như vậy, cùng nhau nhớ lại thời gian bọn họ trải qua ở đại đội, cậu trưởng thành từ một thằng ở cuối xe, một binh lính chuyên lo chuyện bếp núc, bọn họ đã từng vụng trộm trong rừng nhỏ, ở sau sân thể dục, ở góc khuất nhà lầu, khắp mọi nơi trong quân doanh đều là những hồi ức khiến tim người ta đập thình thịch, trò chuyện một lát, trong lúc lơ đãng, Bạch Tân Vũ liền phát hiện khóe miệng mình không ngừng giương lên. Cậu cùng Du Phong Thành có rất nhiều lời để nói, có rất nhiều hồi ức để nhắm nháp, đây cũng là điều không thể có được với bất kỳ ai khác.

Hai người tán dóc đến là vui vẻ, bèn gọi thẳng điện thoại, Du Phong Thành giễu cợt: “Ban đầu anh khờ chết bỏ, nghĩ cái gì cũng không giấu được, khi đó tôi đã nghĩ, anh đi ra ngoài tán gái, hay là gái của anh.”

Bạch Tân Vũ “phur” một tiếng, “Coi thường người khác quá đó, tôi lên tiểu học đã bắt đầu biết yêu đương rồi, khi đó chắc cậu còn mặc tã lót. Đừng cho là mình mới biết có một chút công phu trên giường đã lên mặt, cậu cơ bản đã theo đuổi ai đấy.”

Du Phong Thành hừ nói: “Trước anh tôi đã theo đuổi ai đâu chứ, sao tôi biết được.”

“Ôi, khó cho cậu thật đó nha.” Bạch Tân Vũ đổi một tư thế thoải mái, nghĩ đến biểu cảm lúc này của Du Phong Thành ở đầu bên kia điện thoại, trong mắt ngập tràn ý cười.

Du Phong Thành khẽ cười một tiếng, “Có khó gì, da mặt dày một chút là được, chả cần kỹ xảo gì hết.”

“Đây cũng là điểm mạnh của cậu.”

“Đúng đó, nếu tôi không có điểm mạnh này, ngay từ đầu anh sẽ trở thành người của tôi chắc.” Du Phong Thành mập mờ nói: “Cơ mà, cái này cũng liên quan đến thể lực của tôi tốt đó.”

Bạch Tân Vũ cười mắng: “Cậu đắc ý cái con khỉ.”

“Tìm được bà xã tốt như vậy tội gì mà không đắc ý chứ.”

Bạch Tân Vũ khẽ hừ cười một cái, “Cậu nói cũng có lý.”

Du Phong Thành khàn khàn nói: “Giờ tôi liền muốn gặp anh, càng nghĩ đến anh càng ngủ không yên.”

“Hê, cậu động dục trong ký túc xá, bạn cùng phòng của cậu không để ý à?”

“Cậu ta đang tắm.”

“Cậu ta? Ký túc xá của cậu mỗi hai người à?”

“Ừ, một phòng ký túc bốn người, chỉ có điều đến bọn tôi thì thừa lại hai.”

Bạch Tân Vũ làm bộ lơ đãng hỏi: “A, người ở chỗ nào đó, có đẹp trai không?”

Du Phong Thành cười đáp: “Người miền Nam, dáng dấp cũng được lắm đó.....” Hắn còn cố ý kéo âm cuối thật dài, “Nhưng mà không làm sao so sánh với anh được.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ có chút thoải mái, nhưng vẫn cảm giác hơi hơi không được tự nhiên, “Cậu thân là gay, suốt ngày ở cùng một chỗ với đàn ông có cảm giác gì dạ?”

Du Phong Thành cười một tiếng, “Mông cậu ta không vĩnh bằng mông anh.”

“Cút mẹ cậu đi.” Bạch Tân Vũ cười mắng: “Nói thế là cậu nhìn rồi có đúng không.”

“Anh ghen à?”

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy.”

“Ngày mai phục hồi chức năng đến thăm tôi đi, nếu anh ghen, tôi muốn xem trực tiếp luôn.”

“Đã nói là cậu nghĩ nhiều quá rồi còn gì.”

Giọng nói của Du Phong Thành dịu dàng hẳn đi, “Nếu anh ghen thiệt, tôi sẽ chết vì vui mất.”

Bạch Tân Vũ đáp: “Tôi cân nhắc một chút.”

Khóe miệng Du Phong Thành dán vào điện thoại, âm thanh nghe vào khàn khàn mà nóng bỏng, “Thật muốn nhìn thấy anh ngay lập tức, một phút cũng không muốn xa anh.”

Bạch Tân Vũ không khỏi cảm thấy thân thể nóng lên, cậu giỡn chơi bảo: “Tôi gửi cho cậu vài tấm ảnh nha.”

“Ảnh gì vậy?”

Bạch Tân Vũ mập mờ mà rằng: “Ảnh khiến cậu có thể trốn trong chăn bắn máy bay đó.”

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Gửi ngay đi.”

Bạch Tân Vũ rất không có liêm sỉ mà cời quần, hí hoáy thăng đệ của mình rồi chụp liền 6 cái, Du Phong Thành nghe thấy âm thanh cậu chụp hình, hô hấp trở nên có chút dồn dập.

Sau khi Bạch Tân Vũ gửi ảnh đi, cuộc nói chuyện của hai người lại càng ngày càng hạ lưu, thân là đàn ông hai mươi tuổi trẻ trung khỏe mạnh, tính thú lớn

nhất chẳng qua chính là cái đó đó.

Du Phong Thành khàn khàn nói: “Có nhớ hồi còn ở trại tân binh không, anh trốn trong chăn...”

Bạch Tân Vũ cười đáp: “Nhớ rõ luôn ấy, nói thật nha, nếu không phải do kỹ thuật tay của cậu cũng ổn, hơn nửa đêm thò cái tay lạnh như băng vào trong chăn, lúc đó có khi tôi sợ nhũn ra luôn.” Đó là sau khi cậu nhập ngũ, lần đầu tiên thực sự nhìn không nổi, muốn vụng trộm phát tiết một chút, kết quả Du Phong Thành phát hiện, bị “mần chơi” một trận, giờ nghĩ lại, nếu cậu không nếm được ngon ngọt từ chỗ Du Phong Thành, cậu cũng không từng bước rẽ sang con đường trở thành “cong.”

Du Phong Thành cười nhẹ hai tiếng, “Hiện tại tôi thật hi vọng có đôi tay của anh.”

“Nhanh dưỡng cái chân cho tốt đi! Tiểu người què.”

“Bạn cùng phòng của tôi ra rồi.” Du Phong Thành nói.

Bạch Tân Vũ bĩu môi, không nhìn được bảo: “Hôm nào cho tôi xem xem đáng đáp ra sao, tôi cảnh cáo cậu đó, cai quản cho tốt, không thì...tôi lại cắt một cái “chân” của cậu luôn.”

Du Phong Thành cười ha hả.

Bên đầu kia điện thoại truyền đến một giọng nam, “Đang nói chuyện điện thoại với ai đấy? Bạn gái à?”

Du Phong Thành không kiêng dè đáp, “Không phải, bà xã nhà tôi.”

Người kia kinh ngạc hỏi: “Anh kết hôn rồi à?”

“Sắp.”

Bạch Tân Vũ cười nạt: “Cậu nói bậy gì đó.”

Du Phong Thành hôn một cái qua điện thoại, “Bà xã, ngày mai nói chuyện tiếp nha.”

Khóe miệng Bạch Tân Vũ không nhìn được giương lên, cậu cảm thấy trái tim mình truyền đến từng hồi tê dại, chưa có ai từng cho cậu cảm giác ngọt ngào như vậy, ngoại trừ Du Phong Thành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chương 112

Hôm sau lúc Bạch Tân Vũ đi làm, cả người nhìn qua thần thanh khí爽, vừa ngó đã biết nhất định có chuyện gì vui, da dẻ sáng bóng như sắp phát quang đến nơi.

Lần đầu tiên Phùng Đông Nguyên đến làm thêm từ sau khi nhập học, giờ cậu ta làm thêm hai ngày một tuần, thu nhập cũng đủ chi trả cho sinh hoạt thường ngày. Cậu ta vừa thấy Bạch Tân Vũ, liền vui vẻ bảo: “Tân Vũ, tâm trạng anh nhìn tốt quá ha.”

Bạch Tân Vũ sờ sờ mặt mình, cười đáp: “Cũng không tệ lắm.”

Giản Tùy Anh bước ra từ trong phòng làm việc, “Vừa lúc chú đến, Từ tổng gọi chúng ta đi ăn bữa sáng, đi thôi.”

Lý Ngọc lái xe, ba người tới một nhà hàng Quảng Đông, bọn họ cùng Từ tổng vừa ăn bữa sáng, vừa bàn chuyện làm ăn, Từ tổng lại kể cho bọn họ không ít thứ liên quan đến công ty bảo an, nói đến mức Giản Tùy Anh cũng động lòng, Bạch Tân Vũ ở bên cạnh thêm mắm thêm muối, nếu anh cậu có thể rót cho cậu ít tiền, khi khởi động cậu sẽ nhẹ nhõm hơn một chút.

Sau khi com nước xong, Từ tổng có việc phải đi trước, ba người không vội quay về công ty, tiếp tục ngồi nói chuyện.

Giản Tùy Anh nhìn Bạch Tân Vũ, “Nghe nói chuyện của dượng, nhà họ Hoắc đứng ra giải quyết hộ hả?”

Bạch Tân Vũ cười đáp, “Tin tức của anh nhanh nhạy thật đấy.”

“Lăn lộn trên thương trường, tin tức lại không nhanh chắc.” Giản Tùy Anh nhấp một ngụm trà, “Khụ, nhưng thật ra là di cả nói tao biết.”

“Dạ?” Bạch Tân Vũ hỏi: “Mẹ em nói cho anh?”

“Nếu đi cả có chuyện không nói cùng chú mày được, thì sẽ nói với tao, kỳ lắm à?”

Bạch Tân Vũ ngượng ngập rằng: “Cũng hơi...”

Giản Tùy Anh nói: “Tao khuyên đi rồi. Nghĩ thoáng lên, thế lực hai nhà Du Hoắc rất lớn, đối với chúng ta rất có trợ lực.” Y bắt hai chân tréo nguẩy, suy tư: “Nếu mày muốn tiếp tục với thằng đó, tao cũng chẳng quản nữa, nhưng tao muốn chú mày phải tỉnh táo, hai đứa bọn mày còn trẻ vậy, biết sao được chừng vài năm sau sẽ thế nào, nếu mày sống với nó thấy ổn, trong lúc còn hòa thuận phải cố hết sức tận dụng được cái gì thì tận dụng, cái này tao không nói mày cũng hiểu có đúng không?”

Bạch Tân Vũ chớp mắt một cái, do dự gật đầu. Tuy cậu không phải là chưa từng cân nhắc qua những thứ này, song hiển nhiên là không thẳng tuột ra như Giản Tùy Anh vậy, cậu biết, anh trai cậu sợ cậu chịu thiệt, nhưng đối với cậu mà nói, cậu là một thằng đàn ông, trên giường thoải mái như nhau, phương diện sinh hoạt cũng giúp đỡ lẫn nhau, có gì mà phải phân ra là người nào chịu thiệt hay không chịu thiệt, cho dù có một ngày cậu thật sự sẽ bái bai Du Phong Thành, cậu cũng không hối hận, dù sao cậu chỉ muốn sống cho vui vẻ.

“Còn nữa, sau này nhất định phải có con, mặc kệ mày sống với ai đến hết đời.” Giản Tùy Anh liếc Lý Ngọc, “Tôi định 33 tuổi thì có, cậu nói coi?”

Lý Ngọc hỏi: “Tại sao lại là 33?”

“Tôi thấy đó là chữ số may mắn kếp.” Giản Tùy Anh nhìn về phía Bạch Tân Vũ, “Có con cháu là trách nhiệm đối với gia đình, chú mày cũng hiểu đúng không?”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Em hiểu, vậy khi nào 33 em cũng...”

“Đừng học tao hết chứ mày, mẹ tao chết cha tao không thân, không ai thúc giục tao, nhưng mày không giống, nếu mày chọn con đường này, vẫn phải xem như bồi thường cho cha mẹ mày một tí, đi cả muốn có lúc nào, mày nghe đi.”

Bạch Tân Vũ bó tay toàn tập, cậu luôn cảm thấy con cái là một vấn đề rất xa vời, nhưng anh cậu vô cùng cầu toàn, không sai, riêng chuyện này cậu phải bồi thường cho cha mẹ mình. Nhưng Du Phong Thành sẽ nghĩ thế nào?

Giản Tùy Anh bảo: “Dượng còn chưa biết, đi cả lại không giấu được chuyện trong lòng, sớm muộn gì cũng sẽ bung bét ra ngoài, tốt nhất là chú mày cứ thẳng thắn với dượng trước.”

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, “Em đang tìm cơ hội.”

“Tìm cái gì cơ với chả hội, giờ chính là thời cơ tốt nè, cha mẹ Du Phong Thành đều sắp gọi chú mày là con dâu rồi đó, cơ hội này còn chưa đủ tốt sao?”

Giản Tùy Anh lầm bầm: “Đám người nhà đó thật là không bình thường, thảo nào nuôi ra thằng con như vậy.”

Bạch Tân Vũ gãi đầu một cái, “Cũng đúng, dù sao bây giờ em cũng không sợ bị ăn đòn.”

“Ồ, dù sao cũng là cha ruột mày, không đánh chết mày được đâu.” Giản Tùy Anh ngó có vẻ hả hê mà rằng.

Bạch Tân Vũ ừ ừ nói: “Anh nói rất có lý.”

Giản Tùy Anh vỗ vỗ mặt cậu, “Tuy thằng nhóc Du Phong Thành đó chẳng ra gì, nhưng cha mẹ nó thì không tệ nha, nếu không phải nó có phụ huynh không bình thường như thế, tao cũng chẳng mất mắt mắt mờ bỏ qua đâu. Điểm then chốt là mày cam tâm tình nguyện, tao cũng hết cách.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Cảm ơn anh.”

Giản Tùy Anh hí mắt, “Đừng cảm ơn anh mày, tao nuôi mày lớn vậy rồi, rốt cuộc cũng nhìn thấy tiền lãi.”

Bạch Tân Vũ cười ha ha.

Hai ngày sau, Du Phong Thành đến bệnh viện làm phục hồi chức năng, Bạch Tân Vũ bị mấy cuộc gọi của hấn thúc giục, tan việc liền tới thẳng bệnh viện.

Du Phong Thành đã làm xong phục hồi chức năng, đương nghỉ ngơi trong phòng bệnh, Hoắc Khiết bóc quýt ở ngay bên cạnh, nhắc thấy cậu bước vào, cả hai người đều cười với cậu.

Trong lòng Bạch Tân Vũ vô cùng thoải mái, vội chào: “Cô ạ.”

Du Phong Thành vừa thấy cậu đã rạng rỡ mặt mày, “Chờ anh lâu lắm luôn.”

Hoắc Khiết cười bảo: “Tân Vũ, đến đây, ngồi đi.”

Bạch Tân Vũ ngồi bên giường Du Phong Thành, “Cô à, chuyện của cha con phải cảm ơn cô.”

Hoắc Khiết hé miệng cười, “Khách khí cái gì đâu, nên vậy mà.” Bà liếc Du Phong Thành, không e dè nói: “Con và Phong Thành yêu nhau, chúng ta còn chưa phải là người một nhà sao.”

Bạch Tân Vũ bèn ngượng.

Du Phong Thành bẻ nửa quả quýt nhét vào miệng Bạch Tân Vũ, hần cười bảo: “Mẹ, mẹ là sáng suốt nhất.”

Hoắc Khiết lờm hẩn, “Mẹ chỉ muốn có một người có thể kiềm chế được con, như vậy mẹ và cha con có thể bớt lo lắng, mẹ cũng có thể già chậm hơn một chút.”

Du Phong Thành sờ sờ tóc bà, “Mẹ, mẹ vẫn trẻ lắm mà.”

Bạch Tân Vũ bối rối nói: “Cô ơi, con nói chuyện riêng với cô có được không?”

Hoắc Khiết cười đáp: “Được chứ. Đi, chúng ta lên sân thượng.”

Hai người lên sân thượng, Hoắc Khiết cười tủm tỉm nhìn Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ sắp xếp lại suy nghĩ một chút, “Cô, ngay từ đầu cô tiếp xúc với mẹ con, chính là..” Cậu không biết phải dùng từ thế nào.

Hoắc Khiết cười phóng khoáng, “Ừ, từ đầu cô đã nghĩ đây là thông gia nhà mình, cô muốn tìm hiểu.”

Bạch Tân Vũ lúng túng nói: “Cô à, cô thật sự có mắt nhìn.”

Hoắc Khiết vuốt tóc, “Tại sao lại không nhìn ra chứ, từ lúc cô bắt đầu hiểu rõ con mình, hi vọng lớn nhất của cô chính là nó không đi gây sự, để cho nhà cô bớt bớt lo lắng. Cô biết nhà cô không quản được nó, cô hi vọng có người nào đó có thể quản được nó, bất kể là ai, mặc kệ là nam hay nữ, rốt cục con cũng xuất hiện, cho đến bây giờ cô chưa thấy thằng con mình nó để ý hay thích ai đến như vậy.” Bà nói đùa: “Cô và cha nó còn bàn với nhau, nhanh nhanh tổng nó đi, ai thích thì cho người đó luôn.”

Bạch Tân Vũ cười bảo: “Cô, hai người sáng suốt như vậy, con có hơi chút áp lực ạ.”

“Tân Vũ, cô biết con còn chưa nói chuyện với cha mình, nếu con không dám mở lời, cô có thể nói.”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Để tự con nói đi ạ.”

Hoắc Khiết vỗ vai cậu một cái, “Tân Vũ, con và Phong Thành đều nghiêm túc, chỉ cần hai đứa nghiêm túc, người làm cha mẹ nhất định sẽ ủng hộ hai đứa tự do quyết định cuộc sống của mình.”

Trong lòng Bạch Tân Vũ có phần cảm động, “Cô, cảm ơn cô.”

Hoắc Khiết không ở lại lâu, thu thập xong đồ đạc liền đi, để hai người cùng một chỗ.

Du Phong Thành cười hỏi: “Anh nói gì với mẹ tôi thế?”

Bạch Tân Vũ đáp: “Tâm sự cách giáo dục cậu.”

Du Phong Thành nhéo nhéo cằm cậu, “Anh nói một cậu búi tai thôi, cái gì tôi cũng nghe theo anh hết, còn phải giáo dục chi nữa.”

“À, nói sai rồi, tâm sự cách nuôi dưỡng cậu.”

Du Phong Thành sáp đến bên tai cậu nhỏ giọng nói: “Còn đơn giản hơn, tôi ăn anh là no rồi.”

Bạch Tân Vũ nở nụ cười, mập mờ vuốt vuốt cằm cổ hẩn, “Vậy cậu còn phải đợi mấy tháng nữa cơ.”

Du Phong Thành nhin không được cạp một cái lên xương quai xanh của cậu, “Tôi không tin là anh không đói?”

Bạch Tân Vũ đương nhiên cũng đói khát vô cùng, nhưng cậu còn có năng lực khắc chế, cậu lùi về một chút, vỗ vỗ mặt Du Phong Thành, “Tôi nhin được.”

Du Phong Thành thất vọng lăm bầm một tiếng.

Bạch Tân Vũ búng một cái lên thạch cao trên đùi hẩn, “Nếu cậu khôi phục không tốt, tôi lại phải chăm nom cho cậu, tôi không đi rước phiền toái vào thân đâu.”

Du Phong Thành chán ngán than: “Vậy anh nằm với tôi một lúc đi.”

Bạch Tân Vũ nín cười, bò lên giường, Du Phong Thành một tay ôm cậu, một tay sờ soạng sau lưng và vòng eo cậu, hai người êm dịu mà hôn. Hôn rồi hôn, toàn thân liền khô nóng, hô hấp nặng nề.

Du Phong Thành thấp giọng hỏi: “Anh biết tôi nhớ anh lắm không?”

Bạch Tân Vũ nhìn vào đôi mắt sâu xa của hắn, trong ánh mắt đó là thâm tình không có một chút giả tạo, cậu cười đáp: “Biết.”

“Anh không biết.” Du Phong Thành vui mặt vào hồm cổ cậu, buồn bực mà rằng: “Dù anh có biết, cũng kém hơn tôi chân chính nhớ anh 1%.”

Bạch Tân Vũ cảm nhận được một tia chua ngọt từ vị, “Từ lúc nào cậu biết nói mấy câu buồn nôn vậy.”

“Xem ti vi học được.” Du Phong Thành nhẹ nhàng hôn cổ cậu, “Không phải tôi đang học làm sao theo đuổi người khác à.”

Bạch Tân Vũ thấp giọng bảo: “Cậu muốn học mấy cái này, không ai có nhiều kinh nghiệm hơn tôi đâu.”

“Kinh nghiệm của anh về sau cũng đâu có dùng đến nữa.” Du Phong Thành nhìn xoáy vào cậu, “Anh chỉ có thể là người của tôi thôi.”

Bạch Tân Vũ hôn hắn một cái, “Vậy cậu phải để ý đó, tôi đây được bao người nhớ thương đấy.”

“Đĩ nhiên, ai cũng đừng nghĩ có thể tơ tưởng đến người của tôi.” Du Phong Thành xoay người áp cậu lên giường, khàn khàn nói: “Muốn làm quá.”

Bạch Tân Vũ cố ý cà cà bấp đùi hắn, cười nhẹ hỏi: “Tối hôm qua cậu nhìn hình của tôi xong làm gì vậy?”

“Không làm gì cả, ký túc xá không riêng tư, tôi ngủ luôn.” Du Phong Thành liếm miếng môi cậu, “Nhưng trong mơ vẫn luôn chơi anh.”

Bạch Tân Vũ ôm lấy cổ hắn, không ngừng khúc khích.

Du Phong Thành nhin không dặng luôn tay vào quần cậu, Bạch Tân Vũ cũng rất chi động tình, “có qua có lại” mà bắt lấy cái của hắn, hai người đối khát khó nhin, nhưng vẫn cố gắng kìm chế, chỉ là vuốt ve dục vọng của đôi phương, trò chuyện an ủi. Chỉ như vậy thôi, nhiệt tình dâng cao vẫn cần nuốt lấy cả hai, bọn họ hôn, nặng nề thở gấp, mà sát, thỏa thích phát tiết khát vọng mạnh mẽ đáng sợ đã hơn một năm nay đối với người kia.

Hai người trú trong phòng bệnh đến khi trời tối đen, tài xế vẫn cứ chờ để đưa Du Phong Thành về trường, Du Phong Thành lại chẳng muốn đi, hiện tại từng giây từng phút hắn đều muốn ở cùng một chỗ với Bạch Tân Vũ, hắn sợ mình bây giờ hãy còn đang mơ.

Bạch Tân Vũ dỗ hắn nửa ngày, mới khiến hắn quyết định về trường.

Du Phong Thành sửa lại quần áo, vuốt ve vành tai cậu, “Bên nhà anh, nếu anh không dám nói, tự tôi tới cửa nói cho, tôi không sợ bị đánh.”

Bạch Tân Vũ vỗ vỗ mặt hắn, “Chuyện của chính tôi, tự tôi giải quyết, cậu đừng quan tâm”

Du Phong Thành nói: “Chuyện của anh cũng là chuyện của tôi.”

Bạch Tân Vũ cười bảo: “Có một ngày, chắc chắn tôi sẽ mang cậu về nhà, đến lúc đó dù có bị đánh hay bị chửi, chúng ta sẽ cùng nhau chịu, dù sao chúng ta đều da dày thịt béo.”

Du Phong Thành hôn cậu một cái, ánh mắt thâm thúy như bụi sao, “Giờ tôi thấy, từ nhỏ tôi cứ cố chấp muốn làm binh, là vì để một ngày có thể gặp được anh.”

Trái tim Bạch Tân Vũ run lên, mũi cay cay, “Tôi bị tổng vào quân ngũ, cái nơi tôi vốn cho là rất xa vời, nói không chừng cũng là để gặp cậu, cậu nói xem đây có phải do tôi xui xẻo hay không.”

Du Phong Thành nở nụ cười, “Đây là duyên phận.”

Bạch Tân Vũ đưa hắn đi rồi, liền lái xe về nhà. Cậu quyết định phải sớm thăng thân với cha mình, mỗi một ngày trì hoãn, cậu lại hổ thẹn chột dạ thêm một ngày, cần gì phải như vậy chứ, nếu sớm muộn đều phải đối mặt, chẳng bằng sớm một chút, cũng đỡ khiến mẹ cậu bất an.

Trời sinh tính cậu không quả quyết, nhưng liên quan đến Du Phong Thành, lại trả giá sự quyết đoán ít có mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chương 113

Bạch Tân Vũ về đến nhà, phát hiện cha mẹ mình đang xem ti vi, tâm tình của cha cậu có vẻ vô cùng tốt, “Con trai, đã về đấy à.”

“Cha.” Cậu cười bước tới, ngồi bên cạnh cha mình, “Hôm nay không phải đi xã giao gì ạ.”

“Đúng rồi, mấy ngày nay cũng mệt chết ta luôn, sau khi giải quyết xong vụ quyết định, ta còn có thể thành thoi mấy ngày.” Bạch Khánh Dân hỏi: “Dự án

cùng với Trung Vũ kia thế nào rồi? Máy ngày nay cha vội quá, không đuổi kịp được tiến độ, cũng vừa vận con mới gặp Từ tổng, kể cho ta nghe chút đi.”

Bạch Tân Vũ thuật lại tiến độ gần nhất, Bạch Khánh Dân vừa nghe vừa gật đầu liên tục, rất chi thỏa mãn, “Nếu dự án này có thể thành công, nguồn đầu tư cho công ty bảo an của con đã có chỗ dựa rồi, nên là cứ theo anh con làm cho tốt, đồng thời cũng phải giữ gìn quan hệ với nhà họ Du, chuyện này cần sự ủng hộ của bọn họ.”

“Vâng, con hiểu rồi.” Bạch Tân Vũ ngó cha mình, muốn nói lại thôi.

Bạch Khánh Dân cảm thán: “Đầu năm nay có tiền so ra kém có quyền, con ở trong quân ngũ có thể giao thiệp với mấy người như vậy, là một trong những thu hoạch lớn nhất hồi đi làm lính, về sau con đường của gia đình ta sẽ càng chạy càng thuận. Thật sự con nên đền ơn anh trai cho tốt vào, nếu không phải trước đây anh con có ý đưa con vào bộ đội, con thật sự không thể có ngày hôm nay đâu.”

Bạch Tân Vũ gật đầu, “Đúng thật.” Đoạn cậu trộm nhìn mẹ mình, mẹ cậu dường như ý thức được điều gì, nhanh chóng nháy mắt với cậu, tim cậu đập nhanh như đánh trống, do dự có nên mở miệng hay không. Thực sự quá kỳ lạ, hai năm nay cái bản mặt đầy cộm của cậu dường như bị mài mòn đi, trước đây vì vội tiền hay xin cha mình tha thứ, một xú mặt mũi cậu cũng chả cần, bây giờ cậu đã làm xong chuẩn bị tâm lý, lại chẳng thể mở lời về chuyện của cậu với Du Phong Thành được, thực ra cái cậu sợ không phải bị mắng, mà là phải chứng kiến ánh mắt thất vọng của cha mình.

“Con sao thế?” Bạch Tân Vũ ngó hai mẹ con một chút, thấy hơi kì kì.

Bạch Tân Vũ nuốt một ngụm nước bọt, không lưu loát mà rằng: “Cha, con có chuyện, muốn nói thẳng với cha.”

Bạch Khánh Dân chau mày, cẩn cẩn thận thận hỏi: “Con sẽ không lại đi đánh bạc đó chứ!”

Bạch Tân Vũ dờ khóc dờ cười, “Không phải, mấy thứ đó con sẽ không dính vào nữa đâu, cha yên tâm đi.”

Bạch Khánh Dân thở phào nhẹ nhõm, “Vây là tốt rồi, con từ trong quân ngũ ra trở nên hiểu chuyện như vậy, ta thực sự phải cảm tạ trời đất, ngàn vạn lần con cũng chớ quay lại cái dạng như trước kia.”

Bạch Tân Vũ đáp: “Cha, anh trai con nói hai năm nữa muốn có một đứa con.”

“À, chuyện tốt mà.” Bạch Khánh Dân đăng trí bảo: “Vây nó với Lý Ngọc có phải mỗi người muốn một đứa hay không?”

“Đúng vậy, anh ấy nói bọn họ muốn tìm người đẻ thuê, như vậy sau này con cái sinh ra có liên hệ máu mủ, về sau sẽ thân thiết hơn một chút.”

“À, vậy thì tốt quá.”

“Con cảm thấy bọn họ như thế cũng rất hay, cuộc sống gia đình ổn định không thiếu cái gì.”

Bạch Khánh Dân còn nhìn chăm chú vào TV, lơ đãng đáp: “Cũng không đúng, nhà hai đứa nó là cường cường liên thủ, ban đầu cha còn thấy Lý Ngọc không đáng tin, lâu rày cũng thấy đứa bé đó không tệ cho lắm.”

“Đúng vậy, bây giờ đồng tính luyến ái thật sự rất nhiều, tất cả mọi người đều quen hết trơn.” Bạch Tân Vũ liếc mắt đánh tiếng với cha mình, trong lòng vẫn thấp thỏm không yên.

Bạch Khánh Dân ừ à một lát, đột nhiên hỏi: “Hôm nay sao đột nhiên con lại gọi ra cái này?”

Bạch Tân Vũ liếc mẹ mình, chân mày hơi cau lại, Lý Úy Chi đứng bật dậy, “Con có ăn quả không, mẹ đi rửa nhé.”

Bạch Khánh Dân thính nhạy bắt được cái gì đó, “Hai mẹ con nhà bà có phải có chuyện gì gat tôi đúng không? Rốt cục có chuyện gì xảy ra, giấu giấu giếm giếm gì đó?”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, “Cha, có chuyện....con muốn nói cho cha biết.”

Bạch Khánh Dân nhíu mày, tắt TV, nghiêm mặt: “Nói đi.”

Môi Bạch Tân Vũ run lên, gằn từng chữ: “Con....con thích một người đàn ông.”

Bạch Khánh Dân trừng mắt, “Mi nhắc lại lần nữa?”

Lý Úy Chi nghiêng đầu qua chỗ khác.

“Con thích một người đàn ông, là Du Phong Thành.”

Toàn thân Bạch Khánh Dân run rẩy, đỉnh đầu dường như muốn bốc khói, sắc mặt lúc xanh lúc trắng một chốc, dường như còn chưa hồi phục tinh thần từ trong cơn khiếp sợ, ông gơ tay lên, nghiêm khắc cho Bạch Tân Vũ một cái bạt tai.

Bạch Tân Vũ mắt cũng chưa buồn chớp lấy một cái, cậu cảm thấy cha mình đánh còn quá nhẹ, cái tát khiến cậu có thể đau đón đến độ gào khóc trong ký ức, bây giờ còn kém hơn lực đâm của đám chiến hữu lên người cậu khi huấn luyện một chọi một, cái này chưa đủ để trung hòa nỗi hận trong lòng

cậu, cậu thật sự hi vọng cha mình có thể đánh nặng hơn một chút, bằng không cậu cũng không có dũng khí để ngẩng đầu nhìn biểu cảm của cha mình.

Bạch Khánh Dân lạnh lùng hỏi: “Hai mẹ con nhà bà muốn giỡn với tôi có phải không? Tôi là người biết cuối cùng?”

Lý Úy Chi nhỏ giọng nói: “Khánh Dân, bọn em không phải muốn cố ý lừa anh đâu...”

“Câm miệng!” Bạch Khánh Dân giận dữ quát một tiếng, ông nghiêm khắc đập Bạch Tân Vũ một đập, đứng bật dậy đi lên tầng.

Cửa thư phòng ở tầng trên bị dùng sức sập lại, trong phòng khách hai mẹ con nhìn nhau, một mảnh im lặng.

Một lúc lâu sau, Bạch Tân Vũ mới thở dài nói: “Mẹ, mẹ qua chỗ bác con trú tạm hai ngày đi, mắt không thấy tâm sẽ không phiền.” Lúc này nếu mẹ cậu ở lại, sẽ phải cùng cậu gánh chịu lửa giận từ cha, một mình cậu chịu trách nhiệm là được rồi.

Lý Úy Chi gật đầu, “Được.”

“Mẹ, xin lỗi.”

Lý Úy Chi quay mặt đi, “Những lời này mẹ đã nghe con nói đến chán rồi, từ nhỏ đến lớn, con có lỗi tất sẽ nhận, nhận nhưng chưa chắc sẽ sửa, mẹ hi vọng đây là lần cuối cùng con phạm sai lầm, con đã lớn như thế, mẹ không muốn phải phiền lòng vì con nữa.”

Bạch Tân Vũ cảm lấy tay mẹ mình trịnh trọng nói: “Đây là lần cuối cùng.”

Lý Úy Chi vuốt ve khuôn mặt sưng tấy của cậu, có chút đau lòng, “Đau không?”

Bạch Tân Vũ lắc đầu, “Không có cảm giác gì.”

Lý Úy Chi lại thở dài một cái, đầy mặt bất đắc dĩ, trong lòng Bạch Tân Vũ loạn đến không tưởng, cho dù có thế nào, một khắc khi cậu thẳng thắn nói ra kia, hòn đá treo trong lòng cậu cũng rơi xuống, cuộc sống chính là chuỗi những vấn đề liên tiếp, và quá trình giải quyết những vấn đề đó, cậu đã đủ trưởng thành, có thể đối mặt với tất cả khó khăn.

Hôm sau, mới sáng sớm cha cậu đã mất dạng, cậu bảo tài xế đưa mẹ cậu sang nhà bác, cậu đoán chừng trong lòng cha cậu giờ cũng rất loạn, không muốn gặp cậu, cậu có thể hiểu được cảm giác bất lực của cha mình, dù sao từ trước đến giờ, cha cậu luôn luôn không thành công trong việc giáo dục cậu, trước đây cậu là dạng bần nhào không dính nổi lên tường, bây giờ cậu đã độc lập, càng không có cách nào để quản thúc.

Thứ bảy, mới tảng sáng Du Phong Thành đã gọi điện thoại tới, muốn cùng cậu đi về quê chơi.

Vừa lúc Bạch Tân Vũ đang phiền muộn, cũng muốn ra ngoài chơi một chút, liền đáp ứng. Cậu nghĩ tới nghĩ lui, đoạn gọi cả Giản Tùy Anh lẫn Lý Ngọc, nói lần trước cùng đi câu cá với Giản Tùy Anh, còn chưa làm được đâu, lần này cũng chẳng biết bọn họ có đi hay không, tạm thời cứ thử xem sao đã!

Không ngờ cậu mới gọi điện nhắc chuyện, Giản Tùy Anh đồng ý ngay tắp lự, “Đi chứ, tại sao lại không đi, thẳng lời kia không phải đang bị què sao, tao xem nó còn ngang ngược được với tao nữa không.”

Bạch Tân Vũ nhớ lại hồi ở Urumchi, lúc cậu sốt cao Du Phong Thành đứng trong khách sạn sống chết không chịu đi, khi đó dường như bọn họ có thượng cẳng tay hạ cẳng chân, Giản Tùy Anh không phải là người có lòng dạ quảng đại, thì ra vẫn nín nhịn muốn báo thù.

Bạch Tân Vũ gọi cho Du Phong Thành, kể lại sự tình của anh trai mình và Lý Ngọc, bảo hắn chuẩn bị tâm lý, Du Phong Thành không có phản ứng đặc biệt gì, ung dung bảo: “Tốt, cứ đến hết đi.”

Bọn họ lái xe đến một nông trại ở Thông Châu chơi, nơi này tương đối vắng vẻ, không khí trong lành, phong cảnh động lòng người, chả biết làm sao Du Phong Thành lại phát hiện ra được chỗ này.

Giản Tùy Anh vừa nhắc thấy Du Phong Thành, liền bật chế độ trào phúng, “Ê, cái chân này còn được hay không đó, đừng để thẳng em tôi nửa đời sau phải chăm sóc một người què nhà.”

Du Phong Thành không nao núng chút nào, “Ba bốn tháng là khỏe re ấy mà, sang năm là có thể chạy nhảy luôn, anh à, anh cứ yên tâm đi.”

“Ai là anh của cậu chứ, đừng gọi loạn.” Giản Tùy Anh lườm một cái.

Du Phong Thành cười đến tỏa nắng bốn phương, “Anh là anh trai của Tân Vũ, đương nhiên cũng là anh của tôi rồi.”

“Đừng dát vàng lên mặt mình nữa đi cha, hai đứa em trai nhà anh đây một thẳng khốn kiếp, một thẳng ngu si, người như cậu tôi lại càng chướng mắt.” Giản Tùy Anh kéo Bạch Tân Vũ, “Đi, vào nhà ăn cơm.”

Bạch Tân Vũ muốn diu Du Phong Thành vào, Du Phong Thành cười bảo: “Không sao, tôi có nạng mà, anh cứ vào đi.”

Người phục vụ ở nông trại này vốn rất ít, bọn họ hầu như bao hết tất cả, gọi vài món thức ăn, nhanh chóng được đưa lên, hương vị còn rất ngon lành.

Lúc ăn cơm, Giản Tùy Anh chốc chốc lại xia xối Du Phong Thành dấm câu, dựa vào cái miệng thiếu đạo đức của Du Phong Thành, nếu thật sự muốn

đấu với Giản Tùy Anh, Bạch Tân Vũ cũng không dự đoán được là ai thắng ai thua, nhưng mà Du Phong Thành cũng vô cùng nhẫn nại, toàn bộ quá trình đều rất chỉ khiêm tốn, Bạch Tân Vũ cùng Lý Ngọc ở bên cạnh hóng chuyện vui. Mấy hồi Giản Tùy Anh thấy nắm đấm cứ rơi trúng bông vải, dần dần thấy vô nghĩa quá xá, liền không nói gì nữa luôn.

Sau khi com nước xong, bọn họ ra mương câu cá, Bạch Tân Vũ đang chăm chú nhìn mặt nước, điện thoại đột nhiên kêu lên, tiếng chuông khiến cậu lại càng hoảng sợ, Cậu lôi điện thoại ra nhìn, là cha cậu gọi tới. Cậu lo lắng xoa xoa đôi bàn tay, nhận cuộc gọi, “Alo, cha à.”

“Mi đang ở chỗ nào.” Bạch Khánh Dân lớn tiếng nói.

“Con theo anh con đi câu cá.”

“Mẹ mi đâu rồi?”

“Mẹ qua nhà bác rồi à.”

Bạch Khánh Dân đang nộ khí xung thiên, “Hai mẹ con nhà mi có ý gì? Trốn ta à?”

“Không phải không phải, bà cụ nhà bác hai ngày trước bị sỏi chân, mẹ con đứng dịp qua thăm.”

“Mi không đang ở cùng một chỗ với cái thằng Du Phong Thành kia chứ!”

Bạch Tân Vũ ngó người bên cạnh một cái, Du Phong Thành yên lặng nhìn cậu, cậu chán chừ một lát, “Dạ.”

“Điểm tốt của anh mi sao mi không học, lại đi học mấy thứ vô si đó!”

Bạch Tân Vũ đứng lên, đi ra phía bên cạnh, phản ứng trước tiên đối với chuyện này của cha mẹ cậu, đều cho rằng cậu chịu ảnh hưởng của anh trai, cái này cậu nhất định phải giải thích cho rõ, “Cha, con thề, chuyện này không liên quan đến anh trai con, con và cậu ta ở bộ đội... lâu ngày sinh tình.” Cậu nói xong câu đó, có hơi ề rãng, nhưng mà ngẫm kỹ một chút cũng đâu có sai, “Cha, con biết cha khó chấp nhận, nhưng hôm qua cha cũng nói rồi đó, anh trai của con và Lý Ngọc cũng rất tốt...”

“Tôi hôm qua con mẹ nó mi móm cho ta nói đấy chứ!” Bạch Khánh Dân cả giận nạt: “Hôm qua ta cả đêm không ngủ, ta thấy mi trưởng thành, có chủ kiến của mình rồi, e rằng ta nên tôn trọng suy nghĩ của mi, nhưng ta cứ lật qua lật lại không ngủ nổi, vẫn không cách nào chấp nhận được thằng con mình đi thích đàn ông, bây giờ mi về nhà ngay cho ta, ta muốn tìm cha mẹ của Du Phong Thành nói chuyện.”

Bạch Tân Vũ hít sâu một hơi, “Cha, bọn họ biết.”

“Mi nói gì cơ?”

“Con nói, bọn họ đều biết, cho nên mới...”

Bạch Khánh Dân hiển nhiên cũng kinh ngạc như vợ mình, nửa ngày không nói ra lời.

Bạch Tân Vũ nói: “Cha, tối nay con sẽ về, cha muốn đánh muốn mắng, con tuyệt đối không né.”

Bạch Khánh Dân cúp điện thoại, Bạch Tân Vũ nghe âm thanh ngắt cuộc gọi từ đầu bên kia, trong đầu rối loạn tung bưng.

Phía sau truyền đến tiếng nặng, Bạch Tân Vũ quay đầu lại, chỉ thấy Du Phong Thành đứng ở sau lưng cậu, lặng lẽ quan sát cậu.

Bạch Tân Vũ hỏi: “Cậu nghe chưa?”

Du Phong Thành gật đầu, “Tôi đã sớm thấy mặt anh bị sưng, ngay trước mặt anh trai anh, tôi không hỏi.” Hắn đi tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên khuôn mặt Bạch Tân Vũ, “Hoàn hảo, mai là tiêu sưng thôi.”

“Ừ, thực ra cha tôi cũng không nỡ đánh, không sao đâu.”

“Đêm nay tôi về nhà với anh có được không?”

Bạch Tân Vũ sững sờ hỏi: “Về nhà tôi ấy hả?”

“Đúng vậy.” Du Phong Thành thần nhiên bảo: “Tôi không sợ đối mặt với cha của anh.”

“Xong đời đó, bây giờ cậu mà đến chỉ kích động cha tôi thôi.”

Du Phong Thành nhủ mảy, làm bầm răng: “Phải làm thế nào ông ấy mới bằng lòng đem con trai cho tôi.”

Bạch Tân Vũ vui vẻ, “Nói bậy gì đấy.”

Du Phong Thành giờ cái nặng lên, gõ một cái vào bắp chân cậu, “Ngày mai tôi có gặp anh được nữa không?”

Bạch Tân Vũ cố ý trêu hấn, “Ngày nào cũng gặp mà cậu không ngán à?”

Du Phong Thành than thở: “Từ khi nào mà chúng ta ngày nào cũng gặp chứ! Sau năm thứ 3 đại học tôi mới có thể được tự do, sau này vào quân ngũ rồi, một tháng lại khó gặp mấy lần, nhiều năm nữa mới có thể về được khu vực của nhà tôi, thời gian chúng ta ở cạnh nhau căn bản không nhiều, một lần tôi cũng không muốn lãng phí.”

Bạch Tân Vũ lập tức mềm lòng, “Được rồi, ngày mai nếu tôi có thể ra ngoài, nhất định sẽ đi tìm cậu.”

Lúc này Du Phong Thành mới nở nụ cười.

Không biết có phải ông trời ủng hộ hay không, lúc xế chiều trời bắt đầu đổ cơn mưa rào, đường bọn họ đến nông trại này phải qua một đoạn đường đất, đoạn đường kia mới mưa một chút xe ô tô đã khá khó đi, sấm lốp xe rất dễ lún ở trong bùn, ông chủ liên tục hò hét hù dọa, bọn họ không thể làm gì khác hơn là ngừng lại buổi tối.

Tối đó, bọn họ ngồi trong phòng khách, quây trước hệ thống sưởi hơi, uống rượu trắng, làm ỏ ở trên salon nói chuyện phiếm. Bốn người nhắc việc làm ăn, nói không hết chuyện, Du Phong Thành chậm rãi bảo, sẽ giới thiệu cho Giản Tùy Anh không ít nguồn tài nguyên, Giản Tùy Anh nghe được có chút thỏa mãn, Bạch Tân Vũ nhận ra, Du Phong Thành thật sự đang bỏ công bỏ sức làm vui lòng anh trai mình. Giản Tùy Anh đương nhiên không ngốc, có thể sinh lời, sẽ không giữ thái độ cứng rắn với Du Phong Thành.

Bọn họ ngồi tới khuya, trở về phòng ngủ.

Bạch Tân Vũ đỡ Du Phong Thành lên giường, dùng ngón tay gõ thạch cao một cái, cười đùa bảo: “Giờ tôi bắt nạt cậu dễ như bỡn, trước đây ngay cả khi còn là lính mới cậu cũng xem thường tôi không ít đâu, tôi có nên trả thù một bữa hay không?”

Du Phong Thành giang hai cánh tay, khoe môi động một nụ cười tà, trong mắt là xuân ý tràn trề, “Nhào vô nha, anh muốn làm gì tôi cũng được.”

“Cút xuống địa ngục đi.” Bạch Tân Vũ đập hấn một cái, bò lên giường.

Du Phong Thành chớp lấy bờ vai cậu ấn cậu trên giường, không nói không rằng hôn lên môi cậu, dịu dàng mát, chỉ là một cái hôn, cũng có thể để lộ khát vọng mãnh liệt.

Bạch Tân Vũ ôm lấy cổ hần, lẳng lặng nhìn hần, “Du Phong Thành, cậu nghĩ qua chuyện con cái chưa?”

“Thuận theo ý anh đi.” Du Phong Thành đang nhắm nhắm dãi tai của cậu, lơ đãng đáp.

Bạch Tân Vũ bắt đầu nói: “Cậu thật sự không lo cái gì cả sao, cha mẹ cậu làm thế nào mà bị cậu bức thành như vậy?”

“Khi còn bé một ngày 3 trận đòn, vĩnh viễn không nhận sai, vĩnh viễn không thay đổi, động một cái là biến mất cả tháng trời, thường xuyên vào bệnh viện, tâm lý nghịch phản vô cùng nghiêm trọng, nếu anh nuôi một đứa nhóc ngang bướng như vậy, dĩ nhiên sẽ nghĩ thoáng hơn thôi.”

Bạch Tân Vũ giễu cợt: “Cậu còn mặt mũi kể lẽ nữa.”

“Khi còn bé tôi chưa hiểu chuyện.” Du Phong Thành vô tội đáp: “Mẹ tôi nói, về sau sẽ có bà xã quản được tôi, không phải anh liền xuất hiện đó sao.”

“Tôi còn lười quản cậu.”

“Anh có quản hay không không quan trọng, anh ở bên cạnh tôi, tôi sẽ vô cùng an phận, cha mẹ tôi biết điều đó.” Du Phong Thành ôm sát hông cậu, “Vì để sau này tôi không hại người xung quanh nữa, anh cũng đừng bao giờ rời khỏi tôi.”

Bạch Tân Vũ đắc ý cười, “Xem biểu hiện của cậu thôi.” Cậu không khỏi nghĩ tới đoạn thời gian khi hai người ở trại tâm thần, khi đó Du Phong Thành suốt ngày mang ý đồ trêu tức cậu, cậu thì vừa run vừa sợ, ai biết hai ba năm sau đó, hai người sẽ biến thành như bây giờ, nếu có thể xuyên trở lại, cậu nhất định sẽ tự nói với chính mình ngay lúc đó, đừng sợ, tiểu tử này sớm muộn cũng có một ngày bị người thuần phục nghe lời, đến lúc đó có bao nhiêu oán giận, chỉ cần đề hấn ra dùng sức mà nện, chả cần tốn công.

Nghĩ tới đây, tự nhiên Bạch Tân Vũ vui vẻ thấy lạ, Du Phong Thành ôm cứng cậu, khoe miệng cũng không tự chủ mà mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Chương 114

Hôm sau vừa tảng sáng, Bạch Tân Vũ vội vã về nhà, cậu đã chuẩn bị kỹ càng sẽ bị cha mình gọt cho một trận, kết quả lại phát hiện cha mình không ở

nhà, hỏi bác giúp việc, bác giúp việc nói mới sáng sớm cha cậu đã đi rồi.

Bạch Tân Vũ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, ngẫm nghĩ một lúc lâu, đoạn gửi tin nhắn cho cha mình, nhưng cha cậu không hề nhắn lại. Cậu nhàn muốn chết luôn, hay là đi tìm Du Phong Thành vậy!

Mấy tháng này Du Phong Thành đã coi bệnh viện là nhà luôn rồi, lúc Bạch Tân Vũ chạy đến, hắn đang ăn cơm.

Bạch Tân Vũ lắc lắc hộp đồ ăn trong tay, “Cho cậu mấy miếng nè, không phải cậu ngán cơm bệnh viện à.”

Mặt mày Du Phong Thành rạng rỡ, “Chu đáo vậy, thật sự không giống anh.”

“Cái gì mà không giống tôi chứ, vốn tôi chính là một người đàn ông tốt rất biết săn sóc người khác đấy.” Bạch Tân Vũ đặt hộp đồ ăn trên bàn, ngồi xuống đối diện với Du Phong Thành, mở hộp đồ ăn ra, hít hà mấy cái thật sâu, “Ày, thơm quá đi, nhà hàng này là Thiếu Trần kể tôi biết, nói tương đối chính cống, rất có mùi vị Tân Cương, nếm thử nào.” Bạch Tân Vũ đưa thìa cho hắn, chính cậu còn hớp một ngụm lớn, mùi vị thơm ngon, hương sắc đậm đà.

Du Phong Thành nghe được cái tên đó, lông mày kéo lên, không mặn không nhạt hỏi: “Bao lâu rồi hai người không gặp?”

“Hả? Ai cơ?”

“Yến Thiếu Trần đó.”

“Hôm khai giảng lần trước gặp một lần đấy.” Bạch Tân Vũ nhếch miệng cười, dùng một đầu thìa nâng cảm Du Phong Thành, “Ghen à?”

Du Phong Thành bĩu môi, “Tôi không ở đây nửa năm lận, nhưng hắn thì có.”

“Đồng Nguyên cũng ở đây mà, sao cậu không ăn đám cưới với Đồng Nguyên chứ.”

“Đồng Nguyên giống...con thỏ, không có tính uy hiếp.”

Bạch Tân Vũ cười rộ lên ha ha, “Con mẹ nó tôi phải nói với cậu bao nhiêu lần chứ, tôi là thẳng, thẳng đó, tôi không thích đàn ông đầu nưa, chỉ là không cẩn thận bị cậu bẻ cong thôi, song bản chất vẫn là thẳng, nên cậu cũng đừng bận tâm vớ vẩn, tôi còn chưa nói gì chuyện cậu là gay mà ở cùng phòng với con trai đâu đấy.”

Du Phong Thành hất cằm, “Nghĩ sao vậy, không phải ai tôi cũng để ý.”

Bạch Tân Vũ hừ bảo: “Vậy cũng được, nếu không phải do tôi đẹp trai phóng khoáng, ngay từ đầu cậu cũng chẳng bám càng tôi đâu nhì.”

Du Phong Thành nheo nheo cái cảm cậu, cười tà đáp: “Lần đầu tiên tôi để mắt đến anh, anh khóc thút tha thút thít gọi mẹ, khi đó tôi đã nghĩ hung hăng chịch anh, ngắm bộ dạng anh khóc lóc dưới thân thể tôi.”

Bạch Tân Vũ phui tay hắn ra, cười mắng: “Không biết xấu hổ.”

“Cần thể diện làm chi, tôi chỉ muốn bà xã mình thôi.”

Hai người hi hi ha ha mà tán dóc, ăn bữa sáng, Bạch Tân Vũ chợt cảm thấy, cho dù là đang ở trong bệnh viện ngập tràn mùi nước khử trùng và tâm tình tiêu cực, chỉ cần ở cùng một chỗ với Du Phong Thành, trong lòng cậu liền cảm thấy vững vàng.

Sau khi cơm nước xong, cậu giúp Du Phong Thành đi phục hồi chức năng, ngó Du Phong Thành mồ hôi đầy đầu tập luyện chức năng chân, cậu vô cùng đau lòng, song chẳng thể biểu hiện ra ngoài, sợ sẽ tổn thương lòng tự tôn của người ta.

Nhưng Du Phong Thành còn nghĩ thoáng hơn nhiều, sau khi làm xong phục hồi chức năng, hắn cười bảo: “Ít nhất phải nửa năm như vậy nữa, tôi mới có thể chạy, còn muốn khôi phục tám phần mười tiêu chuẩn trước đây thì phải mất một năm, nhưng mà tôi vui lắm, anh không bị làm sao, những người khác cũng khỏe mạnh, cho dù có mất chân tôi cũng có thể chấp nhận được.”

“Tôi không chấp nhận.” Bạch Tân Vũ vỗ vỗ bắp đùi hắn, “Cậu phải hoàn toàn chinh chinh nha, sau này cho dù cậu có trở về Báo Tuyết hay không, cậu đều phải nguyên vẹn cho tôi.”

Du Phong Thành nhìn cậu, “Anh không ngăn tôi trở về Báo Tuyết ư?”

Bạch Tân Vũ hỏi ngược lại: “Tại sao tôi lại muốn ngăn cản chứ?”

“Tính toán của mẹ tôi trật ngay từ điều đầu tiên, bà ấy cảm thấy rằng anh chắc chắn sẽ không để tôi trở về.”

Bạch Tân Vũ cười bảo: “Đương nhiên là tôi hi vọng cậu sẽ không trở lại đó rồi, nhưng nếu cậu muốn về, tự tôi sẽ tiễn cậu ra sân bay, đó là khát vọng của một người đàn ông, nếu như không phải do sợ cha mẹ tôi bận lòng, tôi lại đúng lúc bị thương, tôi sẽ không giải ngũ non đâu, nếu cậu muốn về thì cứ về, cùng lắm thì tôi lên Tân Cương với cậu, cũng coi như cậu thay tôi tiếp tục ở lại Báo Tuyết.”

Đôi mắt Du Phong Thành chớp chớp, xúc động tràn ngập trong ngực như muốn trào ra ngoài, hần đỡ lấy gáy Bạch Tân Vũ, âm thanh có chút khàn khàn, “Tôi đã quyết định rồi, tôi không về, người nhà và sự nghiệp của anh đều ở chỗ này, tôi cũng thế.” Hần dùng lực nhéo nhéo cái cổ của Bạch Tân Vũ, áp trán mình vào trán cậu, “Nhưng, cảm ơn anh.”

Bạch Tân Vũ cười, nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi hần, mút một cái.

Du Phong Thành run giọng nói: “Tân Vũ, cảm ơn anh, rất nhiều thứ... anh đã xuất hiện trong cuộc đời tôi, anh thay tôi đỡ phát súng kia, anh trở lại bên cạnh tôi, rất nhiều thứ, cảm ơn anh.”

Bạch Tân Vũ ôm cổ hần, đem hần áp ở trên giường bệnh, “Tôi cũng phải cảm ơn cậu, mặc dù tôi đã từng hận cậu, nhưng việc tôi trở thành một người đàn ông có trách nhiệm như thế này, không thể bỏ qua công lao của cậu.”

Du Phong Thành vòng lấy hông của cậu, hai người chia sẻ một nụ hôn ngọt ngào mềm mại.

Bạch Tân Vũ nghĩ, bọn họ đều vì người kia mà biến thành một con người mạnh mẽ hơn, điều này có chứng minh sự lựa chọn của cậu là đúng hay không nhỉ.

Cậu ở cùng với Du Phong Thành trong bệnh viện cả buổi trưa, lúc cậu đang định đưa người về trường học, cha cậu đột nhiên gọi điện thoại tới.

“Alo, cha à, cha về nhà chưa?”

“Không, ta ăn ở bên ngoài.” Giọng nói của cha cậu nghe có chút mệt mỏi rã rời.

“Cha uống rượu à, con đi đón cha nhé?”

“Mi qua đây ngay!” Bạch Khánh Dân ngừng một lát, “Mang cả Du Phong Thành đến nữa.”

Bạch Tân Vũ lại càng hoảng, “Cha, giờ con thấy gặp cậu ấy thì có chút không thích hợp.”

“Có gì không thích hợp?” Bạch Khánh Dân lớn tiếng hỏi, “Mi cũng nhận ra hai đứa mi như vậy xấu hổ lắm sao?”

“Không phải ạ, giờ cậu ấy đang bị thương, con muốn đưa cậu ấy về trường.”

“Ăn bữa cơm thôi chứ tao làm gì được nó, cả hai đứa bây đi cùng nhau.” Bạch Khánh Dân cúp điện thoại, đồng thời gửi đến một địa chỉ.

Bạch Tân Vũ cầm điện thoại một hồi lâu cũng chưa tỉnh hồn lại.

Du Phong Thành bảo: “Tôi xin phép chỉ đạo viên nghỉ, chúng ta đi.”

Bạch Tân Vũ than thở: “Tôi có thể báo trước cho cậu là, tính khí của cha tôi thật sự khó nể lắm, lúc nổi nóng nói năng vô cùng tàn nhẫn.”

“Đi thôi, anh thấy tôi sợ sao.” Du Phong Thành cười nhạt đáp.

Bạch Tân Vũ vỗ vỗ mặt hần, “Cùng tôi về giả bộ đáng thương nha.”

Du Phong Thành bắt lấy tay cậu hôn một cái, “Không thành vấn đề.”

Hai người đến nhà hàng, Bạch Tân Vũ đỡ hần lên tầng, đẩy mở cửa vào bao sương, Bạch Tân Vũ tròn tròn mắt, ngồi trong phòng không chỉ có cha mẹ cậu, ngay cả phụ huynh của Du Phong Thành cũng đều ở đó.

Cậu liếc Du Phong Thành, Du Phong Thành không có vẻ ngạc nhiên gì hết, cười cười bảo với cậu, “Tôi đã nói rồi mà, chuyện của anh cũng là chuyện của tôi, đây không phải là việc của riêng anh.”

Bạch Tân Vũ không thể nói rõ đó là tư vị gì, chỉ cảm thấy áp lực mà cậu một mình đeo trên lưng trong khoảng thời gian này đột nhiên không nặng như vậy nữa.

Biểu cảm của bốn vị phụ huynh có thể nói là rất chi đặc sắc, Du Thần Quang nheo mắt hút thuốc, cực kỳ thánh thoi, Hoắc Khiết cười híp mắt nhìn bọn họ, vô cùng hiền lành, Lý Ủy Chi lộ vẻ bất đắc dĩ cùng lo lắng, sắc mặt Bạch Khánh Dân tái xanh, dường như muốn phát tác lại cứng rắn nín nhịn.

Du Thần Quang vẫy vẫy tay về phía Bạch Tân Vũ, “Ai, Tiểu Bạch, coi bộ có tinh thần hơn lần trước nha.”

Bạch Tân Vũ không tự chủ được mà thẳng tắp sống lưng, chào ông một cái, “Du tướng quân.”

“Đừng khách khí, đến ngồi.” Du Thần Quang chỉ con trai mình, “Bình thường nếu ở bên ngoài, người lớn chúng tôi ăn đều để cho bọn vẫn bối đứng, ngày hôm nay ngoại lệ ban thưởng cho nó được ngồi.”

Du Phong Thành cười đáp: “Ồi, cảm tạ phụ hoàng.”

Du Thần Quang ghéech về phía hần, “Chân khôi phục thế nào rồi?”

“Hồi phục vô cùng tốt, ba tháng nữa có thể trèo qua cửa sổ phòng cha trộm đồ giỡn chơi.”

Du Thần Quang phát xuống cái ót của hần một cái, cười mắg: “Không ngã chết mi đi.”

Ba người nhà họ Bạch sừng sốt một hồi.

Hoắc Khiết ôn hòa cười nói, “Tân Vũ, ngại quá, không báo với con một tiếng đã gọi con đến, cô chỉ sợ nói xong con lại không dám tới. Hôm nay vừa dịp cuối tuần, cô với lão Du đưa cha con đi khảo sát vài miếng đất, buổi tối nghỉ cũng phải ăn cơm, chẳng bằng gọi mấy đứa đến tâm sự. Cũng đến lúc chúng ta phải bàn bạc với nhau một chút, con nói có đúng hay không?”

Bạch Tân Vũ ê a gật đầu, “Đúng ạ.”

Hoắc Khiết lại nhìn về phía Bạch Khánh Dân, “Bạch tổng, hôm nay chúng ta cũng nói chuyện cả một ngày rồi, làm cha mẹ, suy nghĩ của ông chúng tôi hiểu hết, nhưng từ đầu chí cuối tôi vẫn cảm thấy, con cháu tự có phúc của con cháu, để cho thanh niên chúng nó tự quyết đi, chúng ta đỡ bận tâm, không phải càng vui về an nhàn hay sao.”

Về mặt Bạch Khánh Dân có hơi xấu hổ, nói có đúng thì đúng, nói không đúng cũng không đúng.

Bạch Tân Vũ nghĩ thầm, cho dù cậu có nhảy nhót khắp nơi chống chọi với cha mình, khả năng so ra vẫn kém cha mẹ của Du Phong Thành nói mấy câu, đúng là như vậy ôn hơn, cha cậu là người làm ăn, lợi và hại ông lại càng phân tích rõ ràng hơn cậu.

Du Phong Thành nâng chén rượu lên, chống nạng đứng dậy, Bạch Tân Vũ muốn diu hần, hần khoát tay ý bảo không cần, đoạn hần chống gậy đi đến trước mặt Bạch Khánh Dân và Lý Ủy Chi, “Chú, đi, con mời hai người một ly.”

Bạch Khánh Dân thở dài, ngại mặt mũi, cũng chỉ đành cầm chén rượu lên.

Du Phong Thành thành khẩn nói: “Con biết hai người không thể ngay lập tức chấp nhận được tình cảm giữa con và Tân Vũ, nhưng bọn con cũng không phải làm liều, cũng chẳng phải chỉ húng lên trong giây lát, mà là vô cùng nghiêm túc, bọn con một đường từ bộ đội bình thường tiến lên bộ đội đặc chủng, giữa hai đứa con có sinh tử giao tình, điểm này ai cũng không thể thay thế được, nên về sau con sẽ không thể cùng ai khác như con với anh ấy bây giờ nữa, anh ấy cũng vậy, chú, hi vọng chú có thể cho bọn con một ít thời gian, nhìn bọn con kiên trì một chút.” Hần nói xong, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

Bạch Khánh Dân cạn nhấp một ngụm rồi để ly rượu xuống, phiền muộn không nói lời nào.

Sau khi Du Phong Thành trở lại chỗ ngồi, âm thầm cầm tay Bạch Tân Vũ, ném về phía cậu một ánh mắt tranh công.

Bạch Tân Vũ cười nhạt, nắm lại tay hần một cái.

Bữa cơm kia coi như hài hòa, hai cha con nhà Du gia tựa như rất thích móc mĩa nhau, dao nhỏ từ miệng bay tới bay lui, không hề có ý ngừng, Hoắc Khiết một mực ý nhị mà khích lệ con trai mình, còn ám chỉ bọn họ sẽ cung cấp trợ lực cho Bạch Khánh Dân, tuy Bạch Khánh Dân không nói câu nào, nhưng cam chịu chính là câu trả lời tốt nhất. Lý Ủy Chi không hề có chủ kiến gì cả, thấy chồng con như vậy, tự đáy lòng đã chấp nhận chuyện này.

Sau khi cơm nước xong, tài xế đưa bốn vị phụ huynh về, Bạch Tân Vũ lái xe đưa Du Phong Thành trở về trường, trên đường, hai người im lặng mất một đoạn.

Du Phong Thành không biết có phải do hần không nói trước với Bạch Tân Vũ về vụ bữa ăn khiến cậu giận hần không, nên không có mở lời.

Một lúc lâu, Bạch Tân Vũ nói: “Thực ra ngay từ đầu cậu đã biết, chuyện mẹ cậu tiếp cận mẹ tôi.”

“Biết một chút, nhưng mẹ tôi cũng rất có chủ ý của mình, bà ấy không nói gì với tôi cả.” Du Phong Thành hỏi: “Anh giận à?”

Bạch Tân Vũ đáp: “Tôi vẫn tưởng tượng mình là nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình, bởi vì áp lực của gia tộc mà không thể ở cùng một chỗ với người yêu, là một người đàn ông, tôi nỗ lực chống chọi, chứng minh bản thân, cuối cùng đạt được happy ending, kết quả con mẹ nó cậu đoạt toàn bộ vai diễn của tôi mất tiêu.” Trong lòng cậu thực sự coi chuyện này là chuyện phải trải qua khi là một thằng đàn ông, cậu thấy chuyện cha mẹ mình là chuyện riêng, cậu muốn một mình giải quyết, như vậy có vẻ rất men-li đúng không, song sâu trong nội tâm, cậu rất cảm kích hết thảy những gì mà Du Phong Thành cùng cha mẹ hần đã làm, điều đó khiến cậu nhẹ lòng rất nhiều, cảm giác áy náy cũng nhỏ dần đi.

Du Phong Thành cười cười, “Không ai có thể đoạt vai diễn của anh, anh đích xác là vai nam chính.”

Bạch Tân Vũ nhìn hần một cái, mắt sáng như đuốc, khàn khàn hỏi: “Cậu xin phép chỉ đạo viên cho nghỉ chưa?”

“Xin rồi.”

Bạch Tân Vũ nhẹ nhàng liếm khóe miệng một cái, đánh tay lái, rẽ vào một con đường.

Du Phong Thành hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi bán cậu.” Bạch Tân Vũ nhếch miệng cười cười.

Du Phong Thành cười bảo: “Tốt, để xem anh bán được nhiều giá.”

Bạch Tân Vũ dẫn Du Phong Thành tới khu nhà của mình, dường như Du Phong Thành dự cảm được cái gì, hô hấp cũng trở nên có chút nặng nề.

Bạch Tân Vũ giúp hắn lên lầu, hai người vừa vào cửa, Du Phong Thành đã ghim cậu lên tường, thô bạo mà hôn.

Bọn họ khẩn thiết hấp thụ mùi vị của đối phương, dùng cái hôn chặt chẽ không một kẽ hở mà bày tỏ khát vọng sâu tựa đại dương với người kia.

Bạch Tân Vũ áp Du Phong Thành xuống ghế salon, cậu vừa cởi quần áo vừa nói: “Hôm nay cậu tím tím một chút, nếu đụng phải chân, trị liệu trong thời gian vừa qua coi như phí công.”

Du Phong Thành giúp cậu xé mở y phục, “Tôi chẳng quan tâm.”

Bạch Tân Vũ cúi đầu hôn mút đôi môi hắn, một tay cõng thắt lưng hắn, cậu úp mở nói: “Để tôi nhìn một chút xem cậu ghen lâu như vậy, sức chiến đấu có mạnh hơn thật hay không ha?”

“Anh thử một chút thì biết.” Du Phong Thành kéo áo cậu xuống, gấp gấp ve vuốt làn da cậu.

“Tôi cảnh báo cậu trước một chút nha, tôi ấy à...” Bạch Tân Vũ khẽ cắn cắn bờ môi hắn, “Đói lắm đó.”

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Ngày mai chúng ta có thể thi đấu.”

“Thì cái gì cơ?”

“Thì người nào đi nhanh hơn.” Du Phong Thành thô bạo cẩu xé quần áo của cậu. ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Chương 115

Bạch Tân Vũ dẫn Du Phong Thành đến khu nhà mình ở, tựa hồ Du Phong Thành cũng dự cảm được điều gì, hô hấp bắt chợt trở nên có chút nặng nề.

Bạch Tân Vũ giúp hắn lên lầu, hai người vừa vào cửa, Du Phong Thành đã ghim cậu lên tường, thô bạo mà hôn.

Bọn họ khẩn thiết hấp thụ mùi vị của đối phương, dùng cái hôn chặt chẽ không một kẽ hở mà bày tỏ khát vọng sâu tựa đại dương với người kia.

Bạch Tân Vũ áp Du Phong Thành xuống ghế salon, cậu vừa cởi quần áo vừa nói: “Hôm nay cậu tím tím một chút, nếu đụng phải chân, trị liệu trong thời gian vừa qua coi như phí công.”

Du Phong Thành giúp cậu xé mở y phục, “Tôi chẳng quan tâm.”

Bạch Tân Vũ cúi đầu hôn mút đôi môi hắn, một tay cõng thắt lưng hắn, cậu úp mở nói: “Để tôi nhìn một chút xem cậu ghen lâu như vậy, sức chiến đấu có mạnh hơn thật hay không ha?”

“Anh thử một chút thì biết.” Du Phong Thành kéo áo cậu xuống, gấp gấp ve vuốt làn da cậu.

“Tôi cảnh báo cậu trước một chút nha, tôi ấy à...” Bạch Tân Vũ khẽ cắn cắn bờ môi hắn, “Đói lắm đó.”

Du Phong Thành cười nhẹ nói: “Ngày mai chúng ta có thể thi đấu.”

“Thì cái gì cơ?”

“Thì người nào đi nhanh hơn.” Du Phong Thành thô bạo cẩu xé quần áo của cậu. ...

Bạch Tân Vũ áp hắn trở về trên ghế salon, “Cậu chó lộn xộn, đừng chân giò.”

“Cũng đáng mà...” Du Phong Thành vuốt ve đường cong tròn nuyệt nơi thắt lưng Bạch Tân Vũ, toàn thân nhiệt huyết sôi trào.

Bạch Tân Vũ cười nói: “Kêu cậu chó lộn xộn mà, hôm nay nghe tôi đi.”

Du Phong Thành bình tĩnh quan sát cậu, mắt sáng như đuốc, cháy lên dục vọng hỏa diễm.

Bạch Tân Vũ cúi đầu, cắn một miếng trên cằm hấn, âm ờ: “Cậu không cạo râu.” Cậu một bên liếm hôn từ cằm tới hầu kết Du Phong Thành, một bên luồn tay vào trong quần hấn, chuẩn xác mà cảm lấy phần đàn ông đang phản chấn bùng bùng.

Thân thể Du Phong Thành cứng lại, hô hấp lập tức trở nên thô nặng.

Những cái hôn của Bạch Tân Vũ như mưa rơi xuống ngực cùng cổ Du Phong Thành, ngón tay thon dài thuần thực vân vê lấy khúc thịt mềm kia, cảm thụ nó tấy sung cứng rắn dưới trêu đùa của chính mình, cậu không cách nào khắc chế mà bắt đầu nhớ đến những khi bảo bối to lớn này ngang ngược khuấy đảo trong thân thể mình, mang đến cho cậu kích thích cùng vui sướng, cơ thể tịch mịch đã hơn một năm nay, lúc này lại phóng túng đến như vậy khiến mặt cậu cũng hồng lên.

Du Phong Thành thô suyễn nói: “Chúng ta bỏ bớt phần tiền diễn có được không, tôi thật nhớ được cảm vào.”

Bạch Tân Vũ cười mắng: “Đồ lưu manh nhà cậu, biết “tình thú” viết thế nào không hả?”

“Tôi thêm một chén com đã hơn một năm, đến lúc ăn được vào miệng, còn có tâm tư nhai kỹ nuốt chậm sao, tôi chỉ muốn...” Du Phong Thành một nhát kéo quần lót cậu xuống, “Thăm nghĩ hưng hăng chơi anh.”

Bạch Tân Vũ cười tà hôn hấn một ngụm, “Có kiên nhẫn đấy.” Nụ hôn của cậu một đường trượt xuống, đầu lưỡi liếm qua đầu vú, rốn, cuối cùng là đến chiếc quần con thuần trắng của Du Phong Thành, đem bảo bối của Du Phong Thành liếm ra một đoạn vết tích trong suốt ướt át.

Du Phong Thành nhin không được uốn cong thất lưng, tính khí cộ qua bờ môi Bạch Tân Vũ, im lặng yêu cầu.

Bạch Tân Vũ kéo quần con của Du Phong Thành xuống một chút, quan sát cây gậy to dài đứng lên giữa bụi cỏ rậm rạp, nhin không được nuốt xuống một cái, đại bảo bối nóng như lửa làm cho trái tim cậu nhảy loạn, cậu cúi đầu xuống, đầu lưỡi di theo đường gân từ dưới gốc trượt đến trên cùng.

Du Phong Thành run rẩy một hồi, trong cổ họng trào ra thanh âm nặng nhọc, “Anh thừa dịp chân tôi không động đập được muốn dẫn mặt tôi có phải không.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Cơ hội này sao bỏ qua được chứ.” Cậu hé miệng, không chút do dự đem phần đàn ông thô cứng nuốt vào trong miệng.

Du Phong Thành chớp lấy cổ tay cậu, sắc mặt phiếm hồng, trong mắt tràn đầy dục vọng thâm trầm như con thú hoang.

Bạch Tân Vũ khẩu giao không thuần thực, nhưng vẫn trêu ghẹo Du Phong Thành đến cứng nóng lên, cậu có thể cảm nhận được khúc thịt đang co giật trong khoang miệng mình, Du Phong Thành không ngừng đẩy thất lưng, gắng gượng đem tính khí tọng càng sâu vào trong miệng cậu.

Bạch Tân Vũ mấy phen phun ra nuốt vào, kích thích Du Phong Thành bộc phát đến đói khát khó nhin, mấy lần đã tưởng bỏ nhào vào người Bạch Tân Vũ, đều bị Bạch Tân Vũ ghim trở về.

Đầu lưỡi Bạch Tân Vũ liếm một vòng quanh khúc thịt, ngẩng đầu lên, đối chơi với đôi mắt cháy lên dục hỏa của Du Phong Thành, nhin không được giao hoạt cười, “Đã nói là không cho phép cậu đứng lên rồi, nếu vết thương lại té ra thì làm sao bây giờ.”

Du Phong Thành mắt đét tai ngơ, bàn tay to vòng qua lưng Bạch Tân Vũ, nắn bóp bờ mông nộn thịt, ngón tay xúc một chút dịch bôi trơn, liền muốn chen tới lối vào căng mịn.

Bạch Tân Vũ nằm úp sấp trên người hấn, hai cây gậy thịt nóng cháy cộ xát lẫn nhau, lúc nào cũng có thể sẽ va chạm gây gỗ, phía sau Bạch Tân Vũ đã lâu không đụng đến, chợt có một ngón tay chen vào, cậu khó chịu mà uốn éo thân mình, Du Phong Thành hít sâu mấy hơi, cảm giác con mãnh thú trong cơ thể lập tức muốn phá cửa xông chuồng, giam lại cũng không được nữa rồi.

Du Phong Thành thô nặng hỏi: “Có thể tiến vào chưa? Để tôi đi vào đi...”

Bạch Tân Vũ chống người ngồi dậy, cắn răng nói, “Cậu thành thật nằm đó cho tôi.”

Du Phong Thành khẽ gậy tay cậu cắn nhẹ, ngón tay lại nôn nao trong động thịt của cậu khuếch trương, hấn thờ dóc: “Anh nói xem, có thể rồi, đã đủ ướt, cười lên, Tân Vũ, cười lên đi mà.”

Bạch Tân Vũ nom côn thịt to lớn, trong lòng có chút bị gõ đến sợ, cậu hít sâu một hơi, đỡ đao thịt, nhắm ngay cửa huyết của mình, nhẹ nhàng ngồi xuống. Mềm yếu bập một tiếng mà chen vào dững đạo ướt át, tính khí to dài giống như một con rắn, tham lam rúc vào dài đất ẩm áp. Bạch Tân Vũ há miệng thở phì phò, trong chốc lát chưa thích ứng được hưng khí như vậy xâm lấn, khuôn mặt đỏ bùng lên.

Du Phong Thành thỏa mãn thờ ra một hơi dài, khống chế không đừng ôm lấy hông Bạch Tân Vũ, cố gắng di chuyển vòng eo, đem côn thịt rúc càng sâu vào trong cái huyết chặt chẽ.

Bạch Tân Vũ run rẩy nói: “Chậm....chậm một chút.”

“Tân Vũ, bên trong anh thật nóng, thật chặt, thật giống trong ký ức của tôi...”

“Cầm miệng.”

Du Phong Thành bóp lấy cánh móng của cậu, hạ thân dùng sức một cái, đao thịt nhất thời cắm vào hơn phân nửa, đem động thịt trống không hơn một năm hoàn toàn tách mở.

“Ừm..ah..” Bạch Tân Vũ khẽ kêu một tiếng, trong thanh âm kia mặc dù có thống khổ, nhưng cũng xen lẫn một tia vui thích.

Trong nháy mắt kết hợp, thỏa mãn từ kích thích thân thể đem lại kém xa rung động trong lòng bọn họ, bọn họ đã trải qua tất cả nghi kỵ, thống khổ, tuyệt vọng, ngày hôm qua tối tăm không ánh mặt trời, đều sụp đổ vào thời khắc này, quanh đi quẩn lại, bọn họ thủy chung vẫn không thể quên được lẫn nhau, bởi vì trong những năm tháng nhiệt huyết ngất trời đó, thân ảnh họ đã thủy chung gắn bó cùng nhau.

Du Phong Thành rút ra một chút, rồi lại mãnh liệt chọc vào, chơi Bạch Tân Vũ đến toàn thân run rẩy, hân hạnh chế không được mà rì rầm “Tân Vũ, tôi rất nhớ anh, rất nhớ anh.”

Bạch Tân Vũ nói giọng khàn khàn: “Tôi cũng nhớ cậu, nhớ vô cùng.....” Hai tay cậu đặt trên lồng ngực Du Phong Thành, đang đưa eo, thử nhấp nhấp thăm dò.

Du Phong Thành gầm nhẹ một tiếng, vòng eo hữu lực lại đỉnh lên phía trên, đồng thời ghì nghiền hông Bạch Tân Vũ xuống, tính khí to dài rất cực cũng tiến vào chỗ sâu nhất, vách thịt của Bạch Tân Vũ cắn thật chặt lấy phần đàn ông của Du Phong Thành, hai người thật sâu không có kẽ hở mà kết hợp, trong nháy mắt đó, phảng phất thân thể đều giao quyện vào nhau.

“Ah ah...Phong Thành.” Bạch Tân Vũ kìm nén không nổi mà bật ra rên rỉ, ngoại trừ Du Phong Thành, không ai khác có thể cho cậu sung sướng thô bạo mà cuồng dã như thế, không ai khác!

Du Phong Thành nhận được cổ vũ, càng thêm cố sức động khởi thất lưng, đồng thời Bạch Tân Vũ cũng giãy dựa thân thể, dùng huyết sau phun ra nuốt vào đao thịt nóng cháy, hai người điều chỉnh tần suất trùng lặp, vui vẻ điên cuồng, rất nhanh đã đem lý trí của đôi bên triệt để bao phủ.

“Ah...tr...a...Phong Thành...mau hơn chút nữa...dùng sức...ah...ah...” Bạch Tân Vũ không cố kỵ chút nào mà rên ra thành tiếng, người đàn ông này là của cậu, bọn họ thuộc về lẫn nhau, cậu hận không thể khiến cả thế giới đều biết.

“Tân Vũ...Tân Vũ...” Du Phong Thành râm rì tên Bạch Tân Vũ, với hắn mà nói hai chữ này chính là hai tiếng dụ người nhất trên đời, hắn tàn nhẫn rút ra thúc vào, đao thịt từ trên xuống dưới không ngừng xô xuyên thân thể Bạch Tân Vũ, tại nơi trảng thịt căng mịn bỏng cháy mà sung sướng ma xát chừng như khiến người ta mê mẩn, hắn chứng kiến biểu tình mê loạn của Bạch Tân Vũ, cảm giác người mình sắp nổ tung rồi.

Bạch Tân Vũ chộp lấy gò má của hắn, thô bạo mà hôn, đầu lưỡi hai người quấn vào một chỗ, nước bọt trong suốt theo khoe miệng chảy xuống, bọn họ trao đổi hơi thở của nhau, hận không thể càng gần kề, lại gần kề, cho đến khi đem đôi phương nào nặn thành máu thịt của mình.

Côn thịt của Du Phong Thành quả thực di chuyển như mô tơ điện, cho dù là tư thế hao phí sức lực như thế, hắn vẫn giống như kẻ điên mà dùng sức, nhanh chóng kéo ra thọc vào, chơi Bạch Tân Vũ đến khẽ rên liên tục, Bạch Tân Vũ có nằm mơ cũng chẳng ngờ, có một ngày chính mình sẽ ngồi trên dương vật của một gã đàn ông, tận tình mà giằng chân vặn eo, chỉ để có thể khiến cho cây gậy lớn kia càng sâu mà sát đến điểm nhạy cảm của mình, tóm được sung sướng khiến người ta phát điên.

Tron dịch bị động tác thô bạo đè ép thành bọt, lép bẹp chảy xuống từ động thịt của Bạch Tân Vũ, nơi hai người kết hợp thấm ướt một mảnh, theo mỗi lần kéo ra thúc vào, đều mang theo tiếng dâm thủy liên miên, gọi người nghe thấy đều cảm giác màng nhĩ tê dại.

Hai người so ra không kém chút nào với dã thú động tình, càn rỡ rên rỉ, gào thét, dùng động tác nguyên thủy nhất phát tiết khát vọng tận sâu với nhau, tình cảm đã trải qua thiên phạm, mất rồi lại được, khiến người ta hận không thể nâng lên đầu quả tim mà che chở quý trọng, bọn họ ôm siết lấy nhau, giữ lấy đôi phương, dùng nhiệt tình khó giữ, đem đôi phương bao phủ lấy... .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Chương 116

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày hôm sau Bạch Tân Vũ tỉnh lại, cảm giác thất lưng muốn lia ra, đây cũng chẳng phải do cậu bỏ bê tập luyện, chủ yếu là do chân của Du Phong Thành bị thương, tư thế cơ thể của bọn họ lại yêu cầu tương đối đặc biệt, cậu bị ép phải thử thách lực eo hơn nửa buổi tối liền.

Cậu mở mắt, Du Phong Thành không ở trên giường, mùi sữa thơm nồng nàn bay tới từ phòng bếp, cậu hít sâu một hơi, liếm môi một cái, tưởng nhớ lại một hồi cảm giác vui sướng lâm ly đã lâu không thấy này, nín nhịn hơn một năm quả thực nguy hiểm, tối hôm qua cậu không biết có phải mình cảm thấy sẽ bị làm chết ở trên giường luôn không. Du Phong Thành chẳng khác nào dã thú, nếu không phải do chân hắn không tiện, tối hôm qua không chỉ vài lần

đã xong được đâu.

Cậu nằm một lát, gân giọng gọi: “Phong Thành.”

Chỉ một chốc, Du Phong Thành nhảy lò cò đẩy cửa vào, hấn dựa vào mép cửa, ngó bấp đui thon dài của Bạch Tân Vũ đang lơ lơ ở ngoài chần, hơi hơi híp mắt lại, “Tình à, ngủ thế nào?”

“Không tệ.” Bạch Tân Vũ chống người lên, mập mờ mà lướt qua thân trên đánh trần của hấn, trên đó hết thấy đều là dấu vết cậu gặm cắn ra.

Du Phong Thành đã bước tới, cúi người xuống, chống hai tay trên giường, áp trán mình vào trán Bạch Tân Vũ, “Thực ra cái tôi muốn hỏi là tối hôm qua thế nào?”

Bạch Tân Vũ vò tóc hấn, “Cũng không tệ.”

“Chỉ là “không tệ” thôi à?” Du Phong Thành cụng cụng trán cậu, “Nếu chân tôi không bị thương, hôm nay anh cũng đừng hòng xuống giường.”

Bạch Tân Vũ không nhịn được cười, cậu liếm khước môi Du Phong Thành, “Rất “không tệ” nha, thỏa mãn hử?” Ngoại trừ Du Phong Thành, không ai có thể khiến cậu cảm nhận được khoái cảm điên cuồng đến tận cùng như vậy, là một gã đàn ông, biết mùi cao trào, liền không chịu được cái gì nhạt nhẽo vô vị nữa.

Du Phong Thành nở nụ cười, hôn Bạch Tân Vũ một cái, “Đậy ăn sáng đi.”

Bạch Tân Vũ đi rửa mặt, ngồi trước bàn ăn, cậu có hơi lo lắng bảo, “Không biết cha tôi có từ từ nghĩ thoáng ra được không nữa.”

“Hôm qua cha anh không hắt rượu lên đầu tôi, chứng tỏ ông ấy sắp nghĩ thông suốt rồi.” Du Phong Thành ngồi đối diện với Bạch Tân Vũ, nhét một quả cà chua bì vào miệng cậu, “Yên tâm đi, ông ấy sẽ dần dần hiểu cho chúng ta.”

Bạch Tân Vũ cười cười, “Sau này thường xuyên về nhà cùng tôi một chuyến.”

“Không thành vấn đề.” Du Phong Thành chống cằm lười biếng mà ngó cậu, ánh sáng mị hoặc lưu chuyển trong đôi mắt đó.

Bạch Tân Vũ hất nhẹ cằm, “Sao thế?”

“Tôi đã tưởng tượng khung cảnh này rất nhiều lần, lúc còn ở Tân Cương.” Du Phong Thành dùng khăn giấy lau bơ ở khóe miệng cậu, “Mỗi lần chấp hành nhiệm vụ, tôi cũng nghĩ nhất định phải trở về, bởi vì anh đang chờ tôi.”

Bạch Tân Vũ giễu cợt, “Lúc đó tôi sao có thể chờ cậu chứ.”

“Anh chờ tôi ở nơi này.” Du Phong Thành chỉ vào buồng tim mình.

Bạch Tân Vũ xém thì phun bánh, “Có thể không sến sẩm có được không.”

Du Phong Thành nháy mắt một cái, “Cho anh cảm nhận phong tình vạn chủng của tôi một tí nha.”

“Phi.” Bạch Tân Vũ nhin không được mà cười không ngừng, “Phong tình vạn chủng là dùng để hình dung tình nhân trong mộng của mấy em gái nhỏ như tôi nè.”

“Ồm, mấy cô đó chỉ có thể mơ tưởng thôi.” Du Phong Thành nheo mắt cậu, “Anh chỉ có thể là người của tôi.”

Trước đây hồi ở bộ đội hai người thường xuyên cãi nhau, thói quen này đến bây giờ cũng chưa đổi, anh tới tôi đi cười cười nói nói, thời gian trôi qua bình lặng ấm áp.

Trước nay Bạch Tân Vũ chưa cân nhắc qua chuyện gia đình, năm đó khi cậu còn phong lưu đa tình, cảm thấy hai chữ này là một kiểu gánh nặng, giờ này khắc này, cậu lại cảm thấy hai chữ này gần gũi với mình đến vậy, gần đến có chút không kịp nhận ra, đã sớm len lỏi vào chiếm lấy trái tim cậu.

Đưa Du Phong Thành về trường xong, Bạch Tân Vũ lại qua công ty quay cuồng một buổi, rồi mới liêu xiêu về nhà.

Cha cậu nhìn thấy cậu, sắc mặt không tốt lắm, Bạch Tân Vũ lấy lòng cười, “Cha, con về rồi.”

Bạch Khánh Dân không để ý đến cậu, tiếp tục đọc báo.

Bạch Tân Vũ tự mình rửa sạch đũa anh đào tươi, lần lượt bung cho cha mẹ mình ăn, cậu vốn đeo miệng lại mặt dày, muốn lấy lòng người khác, vẫn luôn dòn họ đến phiên mới thôi.

Lý Úy Chi vốn không thể nghiêm khắc với cậu, đôi câu ba điều đã không nhịn được cười, tuy Bạch Khánh Dân vẫn chẳng nói gì với cậu, nhưng biểu cảm rõ ràng đã không cứng rắn nữa.

Bạch Tân Vũ hiểu rõ cha mẹ mình, đồng thời cũng biết ơn bọn họ, có một thằng con trai gây loạn khắp nơi như cậu, người làm cha mẹ quá khó khăn, cậu

âm thầm thê, về sau sẽ không gây ra chuyện gì khiến bọn họ thất vọng nữa.

Trải qua giai đoạn chuẩn bị đầy công, dự án công ty bảo an cũng chính thức khởi động, Bạch Tân Vũ bỏ vốn ba chục triệu, chiếm 30% cổ phần công ty, số cổ phần này lẽ ra là cậu lên cùng nhà họ Du hiệp nghị chia nữa, nhưng nhà họ Du nói không cần, bảo là cho cậu làm sinh lễ. Tiện nghi thế này không ai chiếm, Bạch Tân Vũ vui vẻ nhận.

Có Trung Vũ giúp đỡ về mặt tài chính, lại có trợ lực về mặt kinh nghiệm của bộ sậu Từ tổng, công ty bảo an còn chưa bắt đầu bước vào hoạt động, đã có ba đơn hàng đưa tới, triển vọng rất tốt.

Bạch Tân Vũ bắt đầu chiêu binh mãi mã, kéo Phùng Đông Nguyên từ chỗ anh mình qua, song văn phòng của công ty bọn họ vẫn cùng chung một tòa nhà với của anh trai cậu, cậu thuê văn phòng ở hai tầng nhà, thường xuyên có thể lên lầu tìm anh trai mình làm nũng, nói phét, đựng tới vấn đề còn tùy cơ có người bàn bạc, điều này khiến niềm tin của cậu lại càng nhiều thêm.

Chân của Du Phong Thành trải qua một đoạn thời gian làm phục hồi chức năng, rốt cục cũng được bỏ nạng, tự mình đi lại, nhưng vẫn còn hơi khập khiễng, hết năm là có thể hoàn toàn khôi phục bình thường. Nhưng ở trường hấn vẫn giả què, chỉ vì mỗi thứ Tư đến bệnh viện có thể tiện gặp Bạch Tân Vũ luôn, không đúng, phải nói là chủ yếu đi gặp Bạch Tân Vũ, tiện đi bệnh viện luôn.

Du Phong Thành đã dọn vào nhà cậu ở, có đôi khi Bạch Tân Vũ đẩy cửa một cái, thấy bóng dáng Du Phong Thành đang ở trong nhà mình, còn có thể cảm nhận được trái tim đập gia tốc cùng xúc động sâu từ đáy lòng.

Bọn họ cùng Yến Thiệu Trần, Phùng Đông Nguyên mỗi tháng tụ tập một lần, uống rượu, tán gẫu đôi chút, hoài niệm về cuộc sống trong bộ đội khiến bọn họ không hết chuyện để nói cùng nhau, làm bén lại tình nghĩa bất diệt.

Yến Thiệu Trần sống rất có ý vị trong quân ngũ, tiền đồ một mảnh rộng mở, thành tích của Phùng Đông Nguyên vượt lên, đạt học bổng không khó khăn chút nào, năm ba đại học còn có thể được cử sang Mỹ trao đổi, Bạch Tân Vũ nghe chiến hữu mình ngày càng tốt lên, trong lòng thoải mái đến lạ.

Cậu cũng thường xuyên gọi cho những người ở đại đội cũ và Báo Tuyết, cậu biết được năm sau Tiền Lượng định xuất ngũ, bà xã của Trình Vương Vương chưa sinh đôi, Võ Thanh sắp kết hôn rồi, Hứa Sấm thăng chức phó đoàn trưởng, còn Trần Tĩnh sau khi lên lon Trung đội trưởng đã có biểu hiện ưu tú, hai năm nữa sẽ lên đội phó, Lão Sa vì chăm sóc vợ con, chuyển đến trung đoàn ở địa phương làm đoàn trưởng, quân hàm của Hoắc Kiều lại tăng một cấp, con đường làm quan bằng phẳng...

Hết thấy những người mà Bạch Tân Vũ quan tâm, đều đưa đến cho cậu những tin tức tốt đẹp khiến cậu vui mừng, cho dù bọn họ cách xa nhau ngàn dặm, nhưng cũng bởi những năm tháng đã từng gian khổ nhiệt huyết, mà vĩnh viễn vướng vít lấy nhau, cậu nhớ đồng đội của mình, mồ hôi cùng nước mắt cậu đổ trên núi Côn Lôn, rèn đúc linh hồn cậu, biến cậu thành một người đàn ông chân chính, mang danh quân nhân, là việc quý giá nhất cả cuộc đời cậu.

Buổi tối trước thêm năm mới, chính là thời điểm cho các loại hoạt động xã giao, sau khi công ty bảo an của bọn họ mở cửa kinh doanh, thi hành nhiệm vụ đầu tiên, đảm nhận bảo an cho một cuộc triển lãm quốc tế.

Bạch Tân Vũ thân là một trong số các ông chủ, nguyên bản không cần đến hiện trường, nhưng cậu vẫn tương đối hưng phấn đi theo, ăn vận tây trang đen, đeo vô tuyến điện tai nghe bluetooth, cầm côn điện, rất có cảm giác khốc huyền của nhân viên bảo an trong phim ảnh, cậu thấy mình ngẫu nhiên chết được, liền giờ điện thoại chụp mấy tấm liền.

Hai ngày triển lãm tiến hành rất thuận lợi, không phát sinh bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, sau khi nhiệm vụ kết thúc, Bạch Tân Vũ lại cảm thấy có chút mất mát.

Từ tổng vừa liếc qua biểu cảm của cậu là biết cậu đang nghĩ cái gì, “Chắc chắc, chẳng có chuyện gì xảy ra làm cậu cảm thấy chưa đã nghiền hả?”

Bạch Tân Vũ cười ha hả đáp: “Chuẩn rồi, tôi nghĩ trong đầu thôi, Từ ca đừng nói ra nhé.”

“Nhiệm vụ của chúng ta sẽ từ từ phát triển, có khi cậu sẽ được cảm hứng thật đấy.” Từ tổng vỗ vỗ bờ vai cậu, “Bao cậu đã nghiền luôn.”

Bạch Tân Vũ cười, cậu biết Từ tổng cũng đang muốn nói, bọn họ phải thận trọng cân nhắc những mối nguy quá lớn, dù sao mạng người mới là quan trọng nhất.

Buổi tối về đến nhà, đương là cuối tuần, Du Phong Thành ở nhà, vừa thấy cậu vào cửa, Du Phong Thành liền ngây ngẩn cả người.

Bạch Tân Vũ nhìn lại mình một cái, ngạc nhiên hỏi: “Sao thế?”

“Hình như đây là lần đầu tiên tôi thấy anh mặc vest.” Du Phong Thành liếm nhẹ môi một cái, ánh mắt tối đi vài phần.

Bạch Tân Vũ hướng về phía gương lớn nhìn một chút, cậu ăn bận một thân tây trang, nổi bật lên eo nhỏ chân dài, lão luyện gọn gàng, anh khí giữa hai lông mày tự nhiên mà thành, cậu sờ cằm, “chắc chắc” hai tiếng, cảm thán: “Đẹp trai quá đê, cậu nói xem tại sao lại tồn tại người có khuôn mặt và dáng dấp như tôi cơ chứ? Quả thực là không thể tin nổi.”

Du Phong Thành nhin không được bật cười.

Bạch Tân Vũ hỏi: “Cậu cười cái gì, có phải giờ nhìn tôi cậu không nhìn được mà tự khen ngợi ánh mắt của mình không đó?”

Du Phong Thành nhướn mày, “Mắt tôi 5.2 cũng chẳng phải hạng xoàng đâu.”

Bạch Tân Vũ vẫy tay, “Đến đây.”

Du Phong Thành hơi khập khiễng mà bước tới, hẳn tới trước gương ưỡn ngực đứng, vóc người gần 1m9 đồ sộ lập tức khiến cho Bạch Tân Vũ có vẻ thua kém một chút, hẳn gương khoe miệng, mỉm cười với Bạch Tân Vũ trong gương.

Bạch Tân Vũ nhú mày, “xì” một tiếng.

Du Phong Thành cười mà ngo cậ, “Anh kêu tôi đến làm chi? So chiều cao hả?”

Bạch Tân Vũ chỉnh lại cà vạt, “Tôi ăn vận quần áo kiểu này nếu không làm một điệu nhảy, luôn cảm thấy rất lằng phí.” Nói đoạn một tay nắm lấy tay Du Phong Thành, một tay đỡ hông hẳn, chậm rãi di chuyển bắt đầu khiêu vũ,

Du Phong Thành cười nhẹ bảo: “Tôi không biết đâu đấy, đập vào anh là do anh tự rước lấy.”

“Cậu dám, đôi giày này của tôi quý lắm đấy.” Bạch Tân Vũ ôm cổ hẳn, nhìn hai người trong gương, nét cười trên mặt lại càng đậm.

Du Phong Thành vừa di chuyển theo động tác của cậu, vừa hôn nhẹ lên bờ môi cậu, dịu dàng hỏi: “Hôm nay mệt không?”

“Đứng một chỗ cả ngày có gì mệt.” Bạch Tân Vũ áp lại gần cọ cọ cái cằm của hẳn, râu cằm mới lún phún của bọn họ ma sát cùng một chỗ, đùa giỡn cực kỳ vui vẻ.

“Sớm biết vậy tôi đi xem một chút, thuận tiện kiểm tra năng lực bảo an của các anh luôn.”

Bạch Tân Vũ cười hỏi: “Cậu muốn làm gì?” Người như bọn họ, nếu muốn trộm một món đồ, đúng là không khó gì.

“Tôi làm gì được chứ, anh bảo hộ báu vật, tôi bảo vệ anh thôi.” Du Phong Thành cắn cắn phiến môi cậu.

“Cậu bảo vệ tôi hay tôi bảo vệ cậu, bây giờ có chạy cậu cũng không chạy nhanh được.” Bạch Tân Vũ nheo nheo hông hẳn, “Nói thật, cậu sắp được nghỉ đông rồi, có kế hoạch gì không?”

“Anh có kế hoạch gì?”

“Bọn mình quen nhau lâu vậy rồi, còn chưa bao giờ ra ngoài đi nghỉ một chuyến.” Bạch Tân Vũ nháy mắt với hẳn, “Đi chỗ nào thư giãn vài ngày.”

“Anh định thế nào, tôi cũng đi, nhưng chỉ ở trong nước thôi, tôi xuất ngoại rất phiền.”

“Tôi biết.” Bạch Tân Vũ vuốt ve lưng hẳn, mập mờ nói: “Tôi khó có cơ hội được mặc vest...” Cậu nói xong liền ôm lấy Du Phong Thành đẩy hai bước, đem hai người áp ngã xuống ghế salon, vừa cời tây trang vừa nói, “Dù sao cũng phải mang đi giặt, chẳng bằng khiến nó bẩn thêm một tí...”

Du Phong Thành cười cong môi, trong mắt dâng lên dục vọng không hề che giấu.

Năm nay Bắc Kinh tuyết rơi muộn, tuyết đầu mùa qua đi, trường đại học cũng chính thức nghỉ.

Bạch Tân Vũ đặt tour, kéo Du Phong Thành chạy đến Tam Á* [1].

*Tam Á là một thành phố thuộc đảo Hải Nam.

Thời điểm này Tam Á trời quang mây tạnh, ánh nắng chói chang lại không đến mức quá nóng, cậu mượn xe thể thao của bạn, hai người đi dọc vịnh Hải Đường [2] lồng gió, khí lạnh trên người mang tới từ phương Bắc, bị thổi tan sạch sẽ trong gió biển.

Bọn họ bận quần soóc ăn hải sản trong phố ẩm thực, cầm quả dừa lạnh tản bộ dọc theo bãi cát, tắm lửa thể trong biển, điên cuồng làm tình trong phòng suite* của khách sạn, trên cuộc đời này không có bất cứ đoạn thời gian nào, có thể khiến người ta hạnh phúc thỏa mãn như khi ở cùng với người yêu.

*Phòng suite là phòng cao cấp nhất của khách sạn, có dạng như một căn hộ.

Bạch Tân Vũ tỉnh lại trong ánh nắng buổi sớm, cậu mở to con mắt nhập nhèm, ngó người đàn ông đang say ngủ bên cạnh, ngón tay lơ đãng lướt qua trán hẳn, cái mũi, rồi cuối cùng dừng lại bên môi, không nhẹ không nặng mà chọc chọc.

Du Phong Thành mở mắt, khăn khăn hỏi: “Sao thế?”

Bạch Tân Vũ nhắc đầu, lười biếng cười cười, “Ngủ ngon không?”

“Giường mềm quá.” Du Phong Thành trở mình, ôm hông cậu, “Tôi thả ngủ trên sàn nhà, còn hơn ngủ trên loại giường như hoa bông này.”

“Tôi biết, hai ngày nữa là về nhà rồi nha.” Đầu ngón tay Bạch Tân Vũ lại mon trón trên hàng mi dài của hẳn.

Du Phong Thành bắt lại tay cậu, nhẹ giọng hỏi: “Mấy ngày nay anh chơi có vui không?”

“Đương nhiên là vui, cậu thì sao?”

“Đi cùng với anh tại sao tôi lại không vui.” Du Phong Thành cười bảo: “Đời tôi, chỉ hi vọng mỗi sáng tỉnh lại, đều có thể nhìn thấy anh.”

Bạch Tân Vũ giễu cợt nói: “Có hơi khó, cậu tỉnh lại lúc sáng sớm gặp bạn cùng phòng tỷ lệ còn lớn hơn so với gặp tôi.”

Du Phong Thành cười nhẹ bảo: “Sao anh cứ nhắc tới cậu ta lại chưa loét thể này, cậu ta cũng có bạn gái đó.”

“Cậu nhắc đến Thiếu Trần chẳng phải cũng chưa loét đó sao, tôi phải phối hợp với cậu chứ, cho cậu khỏi cảm thấy tôi không coi trọng cậu.”

Du Phong Thành xoay người một cái, đề lên thân cậu, “Tôi cảm thấy hai chuyện này khác nhau hơi nhiều.”

“Nhiều chỗ nào?”

“Bạn cùng phòng của tôi là thẳng thuần khiết, Yến Thiếu Trần quả thực có ý với anh.”

Bạch Tân Vũ chớp mắt một cái, “Cậu nhìn lầm rồi.”

“Tôi không nhìn lầm.”

“Tôi không biết Thiếu Trần thế nào, tôi cũng từng là thẳng thuần khiết đó.”

Du Phong Thành nhắc thấy cậu muốn khơi lại chuyện cũ, lập tức thức thời mà lảng sang chuyện khác, “Anh có đói không, chúng ta ăn cơm đi.”

Bạch Tân Vũ cười hi hi ôm cổ hắn, “Cậu nghĩ hồi trước tôi không cãi nổi cậu á, lúc đó tôi đánh không lại cậu, nên không dám nói, về sau đảng hoàng một chút coi.”

Du Phong Thành hôn cậu một cái, “Anh lợi hại, nhất trí.”

Bạch Tân Vũ cứ cười không ngừng, “Ày, năm nay chúng ta làm lễ mừng năm mới ở đâu đây?”

“Đương nhiên là đến nhà anh.” Du Phong Thành cười nói, “Tôi đây không phải là đang tiếc tục lấy lòng cha vợ sao.”

“Đi, mừng một tôi cùng cậu về. Nhưng mà, nếu sau này chúng ta cãi nhau vì chuyện về nhà ai làm lễ mừng năm mới thì làm sao giờ?”

Du Phong Thành nheo mắt, “Chạy xung quanh ba vòng, ai thắng nghe người đó.”

Bạch Tân Vũ cười nói: “Con mẹ nó sao cậu không nói là nghe theo tôi luôn đi? Như vậy có vẻ cậu có lời hơn đó.”

“Tôi lấy cái chân què của tôi chạy cùng anh, còn chưa đủ lời à?”

Hai người ha ha cười, ánh mặt trời ấm áp không chỉ chiếu đến mép giường, còn chiếu vào đáy lòng bọn họ.

Trên thế giới có một người như thế, nếu bạn có được người đó bạn sẽ cảm thấy mình có tất cả mọi thứ, từ nay về sau, trong mỗi góc con tim đều ngập tràn cảm giác thỏa mãn, vĩnh viễn không thấy cô đơn.

Đời này vậy là đủ.

ΨΨΨ

Hoàn chính văn

Chú thích:

[1] Tam Á

[2] Vịnh Hải Đường (không có ảnh cụ thể, bonus thêm cái ảnh Tam Á)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: (Lười không edit =3=)

A a a a rốt cục kết thúc tốt!! Hưng!!! Phán!!!!

Mỗi xong xuôi nhất thiên văn thật là không cách nào hình dung cảm giác, dường như một đoạn lữ trình kết thúc, có điểm tiếc nuối cùng hoài niệm, nhưng nghĩ tới có thể nghỉ ngơi một chút tiếp tục đi, lại cảm thấy thật cao hứng cùng vui mừng.

Áng văn này còn tiếp trong quá trình bỏ vào rất nhiều luận điệu khác nhau thanh âm, văn dưới cũng có một đoạn thời gian không phải thái thái bình,

nhưng bất kể như thế nào, ta cảm tạ từng cái độc giả đối với áng văn này quan tâm cùng nhiệt tình, cũng cảm tạ từng cái chống đỡ bản chính độc giả làm bạn ta, cổ vũ ta, thúc giục ta.

Nếu có người đối với áng văn này thoả mãn, ta mang lòng cảm kích, nếu có người đối với áng văn này bất mãn, ta nói tiếng xin lỗi. Tiểu Bạch Dương tuy là không phải của ta núi cao, nhưng cũng không phải là ta thung lũng, nó là ta ở sáng tác trên con đường này đi qua một đoạn phong cảnh, ta có lúc đại lục bằng phẳng, có lúc cũng sẽ lao đảo, nhưng ta tin tưởng ta thủy chung là ở tiến bộ, loại tiến bộ này chưa chắc mỗi lần đều là hành văn hoặc là có sự khổng chế năng lực lên, cũng có thể là tâm trí trên, tính nhẫn nại lên, cần cù lên, phương thức suy nghĩ lên, chờ đã.

Ta biết, ta mỗi một lần tích lũy, đều có thu hoạch, chỉ cần ta nhiều viết một chữ, ta liền vì giấc mộng của mình điền một viên gạch, dọc theo con đường này vô luận là theo ta từ đầu đi tới đuôi độc giả, vẫn là chỉ vậy xem ta một đoạn thời gian, các người đối với ý nghĩa của ta cũng là phi phạm.

Ta đến nay viết mười thiên văn, có người cảm thấy cái này tốt cái kia nát vụn, có người cảm thấy cái này nát vụn cái kia tốt, cũng có rất nhiều người cảm thấy ta viết tất cả đều là rác rưởi, nhưng ta viết vẫn như cũ thật cao hứng, rất thỏa mãn. Nếu như đại gia cảm thấy ta còn có nhất thiên văn khả năng hấp dẫn người, như vậy mời đối với ta ôm có một chút chờ mong, e rằng bản này người không thích, tiếp theo thiên người lại sẽ yêu ta.

Nói chung, ta sẽ vẫn tiếp tục viết, chúng ta hạ thiên văn sai ai ra trình diện a! = 3= thương các người!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Phiên Ngoại: Tiểu Ngu 1

Khoảnh khắc Du Phong Thành tỉnh lại trong bệnh viện, hần ngay lập tức đoán được mình chỉ ít đã hôn mê hơn năm ngày dựa trên mức độ cương cứng của cơ thể.

Ký ức ủa vào đại não giống như sóng biển cuộn trào, tất cả những gì đã xảy ra trên Côn Lôn Tuyết Sơn dường như vẫn còn đang hiển hiện ngay một giây trước đó, bộ dạng lúc nào cũng có thể tắt thở của Hoắc Kiều, cảnh Bạch Tân Vũ chảy máu đầy đất, tựa như ác mộng, thay phiên quấy rầy hần, khiến hần dường như không thể thở nổi.

Cậu của hần còn sống không? Hần chỉ nhớ khi mình cộng được Hoắc Kiều đến bệnh viện, vì phổi của Hoắc Kiều có nước nên đã hoàn toàn lên cơn sốt. Tân Vũ đâu rồi? Tân Vũ sao rồi? Hần hồi tưởng lại cái nhìn sau cùng của Bạch Tân Vũ, lúc ánh mắt hai người song song chạm nhau, đau khổ và tuyệt vọng trong đôi mắt kia khiến hần cả đời này mới biết lần đầu, rằng đứt từng khúc ruột là như thế nào.

Hần siết chặt tay, dùng sức nện xuống giường một cái.

Âm thanh lôi kéo sự chú ý của y tá, chị ta chạy đến, vui vẻ nói: “Cậu tỉnh rồi.”

Du Phong Thành nói bằng giọng cực kỳ khàn: “Anh ấy...bọn họ...” Đầu hần đau đến tựa như không làm sao có thể phát ra âm thanh nữa.

Y tá biết hần muốn hỏi cái gì, lập tức đáp: “Cậu cứ yên tâm, từng chiến hữu được đưa tới bệnh viện của cậu đều còn sống, trừ đội trưởng của các cậu vẫn đang hôn mê ra thì những người khác đều tỉnh rồi, không bị thương đến độ tật nguyên đâu.”

Du Phong Thành hít sâu một hơi, vành mắt chưa xốt, trong nháy mắt tầm nhìn liền mờ đi.

Đều sống...Đều còn sống...

“Ây da, bây giờ cậu chưa thể đứng lên được, cậu có biết mình đã chạy đến suýt nữa thì khí quan suy kiệt luôn không, may mà cậu vẫn còn thanh niên sung sức đây.”

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, Trần Tĩnh bước vào, “Phong Thành, cậu tỉnh rồi à?”

“Tiểu đội trưởng...”

Ngay lập tức Trần Tĩnh đã đi đến đê bả vai hần xuống, lấy giọng ra lệnh, “Tình trạng của đội phó rất ổn định, đã thoát khỏi hoàn cảnh hiểm nghèo. Nhiệm vụ của cậu bây giờ là nghỉ ngơi.”

Du Phong Thành buông xuống một tảng đá trong lòng, hần khàn khàn hỏi: “Tân Vũ...thì sao?”

“Tân Vũ...” Về mặt Trần Tĩnh thoáng chút buồn bã, anh nói với y tá: “Đồng chí, tôi nói riêng với cậu ta hai câu có được không?”

Du Phong Thành biến sắc, cánh tay vốn nên vô lực lập tức siết chặt lấy cổ tay Trần Tĩnh, siết đến độ xương cổ tay của Trần Tĩnh cũng phát đau, “Anh ấy bị làm sao?” Khuôn mặt tái nhợt và hai mắt đỏ bừng của Bạch Tân Vũ lại hiện lên trước mặt hần một lần nữa, hần cảm giác trái tim mình tựa như bị kéo xuống.

“Cậu đừng lo, Tân Vũ tỉnh rồi.” Trần Tình rũ mắt, che giấu đau thương trong đó, “Bả vai cậu ta bị thương, cho dù có khỏi hẳn cũng ảnh hưởng đến khả năng bắn súng. Hơn nữa người nhà cậu ta đều đến đây hết, cương quyết muốn cậu ta xuất ngũ, sau khi vết thương của Tân Vũ lành lại, phải trở về Bắc Kinh.”

Du Phong Thành hít sâu một hơi, nhắm mắt lại ngã trở về giường. Bả vai bị thương... một viên đạn khi hắn cận kề sinh tử, xuyên thấu bả vai Bạch Tân Vũ, cũng đánh nát luôn ước mơ muốn trở thành một tay súng bắn tia của cậu, máu chảy ra từ cơ thể cậu, nhuộm đỏ tuyết trên núi Côn Lôn, màu đỏ nhức mắt đến thế.

Du Phong Thành biết, cả đời hắn cũng chẳng thể nào quên được sắc đỏ lúc đó, bởi vì hắn đã bỏ lại một Bạch Tân Vũ đang chảy máu, bỏ lại một Bạch Tân Vũ đã vì hắn mà bị thương, níu lấy tay hắn không muốn buông ra kia. Hắn dùng tay che mắt, trái tim đau đớn đến độ khó có thể hít thở. Chọn lựa khó khăn nhất cả đời hắn, lại buộc hắn phải ra quyết định trong chớp mắt, không cần biết sự lựa chọn của hắn là đúng hay sai, hắn chỉ biết rằng mình đã tổn thương Bạch Tân Vũ.

Trần Tình than thở, “Phong Thành, thực ra...tôi biết quan hệ giữa cậu và Tân Vũ.”

Du Phong Thành trầm lặng “Ừ” một tiếng, thực ra hắn đâu để bụng chuyện ai sẽ biết, bao gồm cả cậu của hắn nữa.

“Tôi cũng chẳng an ủi được cậu chút gì, tôi chỉ hy vọng tất cả mọi người sẽ nhanh chóng khỏe lại.”

Du Phong Thành lẩm bẩm nói: “Chắc chắn anh ấy sẽ hận tôi.”

Trần Tình mím môi một cái, không tiếp lời.

Du Phong Thành quay người qua, không muốn nói thêm gì nữa, Trần Tình chỉ có thể lặng thinh rời đi.

Nằm ở trên giường hai ngày, Du Phong Thành có thể xuống giường hoạt động. Nhưng hắn cứ như người mất hồn, hai mắt trống rỗng, ngồi đơ ở trên giường không động đậy, cũng chẳng thèm nói chuyện.

Vài chiến hữu tới thăm hắn đôi ba lần, đều bị tình trạng của hắn dọa sợ.

Có một hôm lúc nửa đêm, Du Phong Thành thực sự không nhịn được nữa, đi ra khỏi phòng bệnh của mình, hắn biết phòng bệnh của Bạch Tân Vũ ở chỗ nào, chỉ cách hắn đâu có hai mươi, ba mươi mét thôi, song con đường chỉ mấy bước chân này quả thực tựa như đầm lầy sâu nhất thế gian, mỗi một bước hắn đi, đều phải vận đến khí lực toàn thân.

Thật vất vả mới tới được bên ngoài phòng bệnh của Bạch Tân Vũ, hắn tựa trên cửa, hít sâu một hơi, cố gắng nhòm qua cửa sổ, song bên trong một mảnh đen kịt, hắn miễn cưỡng nhắc thấy một bóng người nằm trên giường hắt từ ánh đèn ngủ mờ tối. Trái tim hắn bắt đầu đập loạn, hắn rất muốn cứ như thế đẩy cửa bước vào, muốn xem Bạch Tân Vũ đến tột cùng là như thế nào, nhưng hắn không dám, hắn sợ chứng kiến ánh mắt của Bạch Tân Vũ, hắn không biết mình sẽ bắt gặp tâm tình gì trong đôi mắt đó, phẫn nộ? oán giận? hay thờ ơ? Lại là lần đầu tiên trong đời, hắn sợ thái độ của một người nào đó đối với mình, sợ đến mức tâm tình hoảng loạn.

Cuối cùng, hắn vẫn chẳng thể làm gì, yên lặng trở về phòng.

Có lẽ là do khi hãy còn hôn mê hắn đã ngủ quá lâu, có lẽ do cảnh tượng trên núi Côn Lôn cứ tua đi tua lại trong đầu hắn, đã liên tục mấy ngày hắn không thể nào đi vào giấc ngủ một cách bình thường.

Hắn nhớ từng li từng tí chuyện giữa mình và Bạch Tân Vũ, bắt đầu từ lúc bọn họ gặp nhau, cho đến tận bây giờ.

Rốt cuộc là từ khi nào, ý định ban đầu chỉ muốn chơi đùa với Bạch Tân Vũ của hắn đã phát sinh những biến hóa mà hắn không thể không chế? Có lẽ là từ lần đầu tiên Bạch Tân Vũ chỉ vào mũi hắn nói phải thắng được hắn, có lẽ là tại lúc giao thừa, hai người tay nắm tay ngắm bầu trời đầy pháo hoa, thậm chí có lẽ là sớm hơn, vị trí của Bạch Tân Vũ trong lòng hắn đã vượt qua tường tượng của hắn.

Hắn đã từng rối trí, từng phân vân về tình cảm của mình với Hoắc Kiều, Hoắc Kiều là thần tượng của hắn, mục tiêu của hắn, con người đó giống như cọc tiêu của hắn từ khi còn nhỏ, khi hắn còn rất bé, Hoắc Kiều đã tạo hình tượng “Người đàn ông chân chính” trong mắt hắn, cho nên hắn vẫn luôn luôn đi theo bước chân của Hoắc Kiều. Khi hắn mười lăm mười sáu, đột nhiên phát hiện mình là đồng tính luyến ái, hắn bắt đầu không phân định rõ sự ngưỡng mộ và yêu thích của mình với Hoắc Kiều rốt cuộc là gì, khi đó hắn chỉ biết rằng, trên thế giới này ngoại trừ cha mẹ, không có ai quan trọng hơn cậu của mình nữa.

Nhưng Bạch Tân Vũ xuất hiện...Rõ ràng ngay từ lúc bắt đầu đã chớ nên như vậy, hắn chớ nên sa đà quá sâu, chớ nên mang Bạch Tân Vũ vào Báo Tuyết đại đội, chớ nên bởi vì đồ kị, mà làm ra vài chuyện ngu xuẩn, nhưng dù có nhiều cái chớ nên như vậy, cũng chưa từng ngăn cản hắn và Bạch Tân Vũ đi tới bước đường hôm nay.

Hắn tình tường nhớ được khi Bạch Tân Vũ chất vấn hắn có thích Hoắc Kiều hay không, trong lòng hắn là hoảng sợ và phẫn nộ, hắn hoảng sợ vì ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng, phẫn nộ là bởi vì...e rằng khi đó tự sâu trong nội tâm hắn, hắn cảm thấy Bạch Tân Vũ hiểu lầm mình.

Mãi đến khi ở trên núi Côn Lôn, hắn nhìn thẳng vào ánh mắt ý lại của Bạch Tân Vũ, song lại gắng gượng đẩy tay cậu ra, khi hắn cảm thấy tim mình chảy máu, thân thể tựa như đồ sụp, hắn mới khẳng định, Hoắc Kiều và Bạch Tân Vũ hoàn toàn khác nhau. Cũng chính vào thời khắc ấy, hắn ý thức được bản thân nguyện ý lấy tính mạng đổi một Bạch Tân Vũ an ổn đứng trước mặt mình.

Hắn biết có một ngày mình sẽ có vợ, hắn chỉ hi vọng người phụ nữ đó đủ tốt, xứng đôi với cậu mình; nhưng hắn không làm sao tưởng tượng được cảnh Bạch Tân Vũ chung đụng với người khác, hắn có thể làm ra bất cứ chuyện gì. Hắn không hề nghĩ rằng mình và Hoắc Kiều có thể phát sinh cái gì, đó là cậu của hắn, suy nghĩ kỹ thì hắn sẽ cảm thấy không được tự nhiên, thậm chí có cảm giác ghê tởm khi phạm phải luân thường, nhưng Bạch Tân Vũ. ...Giờ đây hắn chỉ muốn ôm cậu thật chặt, vĩnh viễn không buông tay.

Đã vô số lần hắn hi vọng có thể quay lại cái ngày mà Bạch Tân Vũ chắt vắn hắn, hắn nhất định sẽ thẳng thắn mà nói với Bạch Tân Vũ rằng: Người tôi thích là anh, từ đầu đến cuối, chỉ có anh.

Sau khi Hoắc Kiều tỉnh lại, hắn gặp lại Bạch Tân Vũ lần đầu tiên tính từ lúc còn ở núi Côn Lôn trong phòng bệnh của Hoắc Kiều. Lúc Bạch Tân Vũ đẩy cửa bước vào, hắn khắc chế không động mà run rẩy, bốn mắt chạm nhau, hắn không ngoài ý liệu thấy được băng sương trong mắt Bạch Tân Vũ, rõ ràng đã sớm biết như vậy, dường như hắn vẫn nghe thấy âm thanh nát vụn bên trong thân thể.

Khi hắn cứng rắn tranh thủ được một cơ hội được ở cùng Bạch Tân Vũ, thực ra hắn không biết nên nói cái gì, bất cứ lời nào nói ra tại lúc hắn đứng trước bả vai bị thương của Bạch Tân Vũ, đều yếu ớt mà lung lay muốn đổ. Thực sự, hắn có thể nói gì đây? Nói lúc đó chỉ có hắn còn đủ thể lực, mà Hoắc Kiều sắp chết rồi ư? Hắn tin rằng Bạch Tân Vũ cũng hiểu được tình huống khi đó, nhưng, ...nhưng hắn đã bỏ rơi Bạch Tân Vũ, cho dù là vì bất cứ lý do gì, hắn đã bỏ rơi Bạch Tân Vũ.

Có thể ở trong lòng Bạch Tân Vũ, bao nhiêu cảm tình từ trước tới nay giữa hai người bọn họ, đều đã chết rụi trên núi Côn Lôn, song đối với hắn mà nói, lại càng thêm mãnh liệt.

Hắn tro mắt nhìn Bạch Tân Vũ trở về Bắc Kinh, mà hắn thì cùng những người khác quay lại Urumchi tiếp tục an dưỡng.

Đoạn thời gian kia, nếu ví như thời kỳ tối tăm nhất suốt cuộc đời hắn cũng không quá đáng.

Ký túc xá mà hắn đã từng chung sống với Bạch Tân Vũ, bây giờ quanh quẩn chỉ còn lại có một mình hắn. Bạch Tân Vũ rời đi rất vội vàng, để lại rất nhiều thứ, hắn cố gắng đặt lại những thứ đó về vị trí vốn có của chúng trước đó, như vậy khi nửa đêm tỉnh mộng, trong thoáng chốc hắn có thể cảm giác rằng Bạch Tân Vũ còn ngủ bên cạnh mình, chỉ là, khoảng trống bên cạnh rồi sẽ đem tìm hắn móc sạch trong nháy mắt.

Nhiều lần hắn đã nhớ lại từng chút một chuyện giữa hai người bọn họ, bộ dáng khi Bạch Tân Vũ cười, khi cậu khóc, khi tức giận, còn cả khi cậu mê loạn, từng nét biểu cảm của Bạch Tân Vũ hắn đều nhớ vô cùng rõ ràng, cái con người đôi khi vô cùng ngạo nghễ, có đôi khi lại biết nũng nịu đó, hoàn toàn chiếm cứ lấy tâm trí hắn, nhưng hắn thậm chí còn không dám đơn giản là gọi một cuộc điện thoại, chỉ sợ phải nghe thấy lời cự tuyệt.

Hắn biết Yên Thiệu Trần muốn trở về Bắc Kinh, hắn đồ kị đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Em rằng Bạch Tân Vũ không nhìn ra, nhưng hắn biết, hắn biết ánh mắt Yên Thiệu Trần nhìn Bạch Tân Vũ không bình thường đến độ nào, khiến hắn giật dừ đến phát cuồng, bởi vì hắn rất quen thuộc với ánh mắt kia, đó là khao khát, là hi vọng, là muốn chiếm lấy làm của riêng, hắn biết chính bản thân mình cũng nhìn Bạch Tân Vũ như vậy.

Hắn không chịu được loại tra tấn này nữa, gom dũng khí gọi điện thoại cho Bạch Tân Vũ, hắn tận lực giả bộ vô cùng bình tĩnh, mặc dù mỗi một câu Bạch Tân Vũ nói ra, đều giống như từng lưỡi dao nhỏ, đâm vào đáy lòng hắn, song hắn vẫn phải tỉnh táo, bởi vì nếu hắn không giữ được sự bình tĩnh này, hắn sẽ hoàn toàn bị tước hết khí giáp trong nháy mắt, lộ ra phần mềm yếu nhất, khó coi nhất của bản thân trước mặt Bạch Tân Vũ, đó không phải là Du Phong Thành mà Bạch Tân Vũ thích, hắn sẽ không cho phép kẻ như vậy xuất hiện trước mặt Bạch Tân Vũ.

Đêm hôm đó, hắn ra một quyết định đã từng khiến cả nhà hắn đau đầu vẫn không thể thuyết phục được hắn – rời khỏi Báo Tuyết đại đội trước một năm, trở về Bắc Kinh học trường quân đội.

Hắn thích Bạch Tân Vũ, tuyệt đối không thể buông tay, cả đời này hắn cũng không thể thích ai khác như hắn thích Bạch Tân Vũ vậy, bởi vì từ ngày con người đó xuất hiện trong tầm mắt hắn trở đi, đã bắt đầu giống như tằm ăn lẹm vào trái tim của hắn, cho đến tận bây giờ, bộ phận quan trọng nhất trong cơ thể hắn, đã không chứa nổi ai khác.

Hắn muốn Bạch Tân Vũ, dù chuyện gì xảy ra, cũng phải một lần nữa kéo con người đó đặt lại vào lồng ngực mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phiên Ngoại từ góc nhìn của Tiểu Ngư~

Mong mọi người mọi nhà vui vẻ sung sướng, thân thể kiện khang~~ ngủ ngon nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Phiên Ngoại: Tiểu Ngư 2

Sau khi Yến Thiểu Trần trở về Bắc Kinh, Du Phong Thành chuyển vào ký túc của Trần Tĩnh.

Nửa năm trôi qua, trong ký túc xá của hắn rốt cục lại có dáng hình và thanh âm của một người khác ngoại trừ hắn, nhưng hắn biết đó không phải Bạch Tân Vũ.

Hắn trưởng thành từ cùng một đội với Trần Tĩnh, quan hệ của hai người vẫn rất thân thiết, song lúc mới đầu, Du Phong Thành lại rất ít khi nói chuyện, nhất là phàm khi Trần Tĩnh nhắc tới Bạch Tân Vũ, Du Phong Thành sẽ ngay lập tức lặng im.

Song dần dần, Du Phong Thành bắt đầu chủ động nhắc tới Bạch Tân Vũ, dù chỉ là cùng Trần Tĩnh tâm sự chuyện trước đây bọn họ ở trại tân binh hay trong đại đội cũ. Trần Tĩnh là người duy nhất trong Báo Tuyết có thể cùng hắn trò chuyện về Bạch Tân Vũ, hắn cần một người giúp hắn nhớ về Bạch Tân Vũ một cách tỉ mỉ, từng chút một, lúc đó trái tim băng hoại của hắn sẽ cảm nhận được một tia tình cảm ấm áp, dù chỉ là nghe được cái tên ấy vang lên trong màng nhĩ từ miệng một người khác. Hắn cần Trần Tĩnh thường xuyên nhắc nhở, rằng Bạch Tân Vũ không biến mất trong thế giới của hắn, bọn họ chỉ không ở cùng một chỗ mà thôi.

Một ngày, Du Phong Thành thấy Trần Tĩnh đang may vá cái gì đó, hắn liếc một cái, phát hiện Trần Tĩnh đang thêu tên lên áo lót, hắn nhớ tới không ít đàn anh trong Báo Tuyết đều có truyền thống này, thêu tên người thân yêu nhất của mình lên ngực trái của áo lót, vừa có thể kỷ thác nhớ thương, vừa là một loại cầu phúc.

Nhắc tới những lần thi hành nhiệm vụ của Báo Tuyết đại đội, lần nào cũng vô cùng hung hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng, những cái tên chuech choạc này chính là phần mềm mại nhất trong nội tâm sắt đá của các chiến sĩ, khích lệ bọn họ sống sót.

Trần Tĩnh nhìn hắn một cái, “Tôi vá tên cha mẹ mình.”

Du Phong Thành gật đầu, “Cho tôi mượn kim chỉ.”

Trần Tĩnh ném gói kim chỉ cho hắn.

Hắn lấy áo lót của mình ra, ngón tay thon dài vuốt ve nơi ngực trái. Hắn nhớ rõ lần đầu tiên khi bản thân thấy các đàn anh làm như vậy, còn cảm thấy như thế có hơi ẻo lả, nhưng giờ hắn đã hiểu, khi người ta nhớ thương một người muốn chết rồi mà không có cách nào ôm vào lòng, thực sự phải tìm cái gì đó để làm dịu đi một tia thương nhớ, bằng không khi nỗi nhớ quá khủng khiếp, sẽ có thể ép người ta đến tan vỡ.

Trần Tĩnh hỏi: “Cậu định vá tên ai?”

Du Phong Thành không trả lời, luôn chỉ, trước tiên hắn vá một chữ “Bạch” đơn giản, xiêu xiêu vẹo vẹo, quả thực nhìn như bị tách rời ra, Du Phong Thành nhìn chữ kia, cảm giác hốc mũi cay cay. Hắn hít sâu một hơi, tê liệt tựa lưng trên ghế, trừng mắt mà nhìn trần nhà.

Trần Tĩnh bước tới, nhắc thấy chữ “Bạch”, “Một chữ có 5 nét thôi mà cậu thêu thế nào ra vụn vẹo như vậy, chữ “Tân” chắc chắn sẽ bị cậu sẽ kéo đến tận bụng luôn.”

Du Phong Thành dời ánh mắt về phía anh ta, “Tiểu đội trưởng, tôi muốn trở về tìm anh ấy ngay lập tức.”

“Lập tức thì không được, thường thường cứ nhập ngũ 2 năm là sẽ được nghỉ phép về thăm người thân, đợi đến Tết rồi về.”

Du Phong Thành cười khỏ một tiếng, “Còn 2 tháng cơ...”

Trần Tĩnh vỗ vai hắn cái bộp, “Tân Vũ gửi không ít tiền cho gia đình anh Triệu cùng Kim Điều.”

“Tôi biết.”

Trần Tĩnh than: “Tôi đi bộ đội nhiều năm như thế rồi, cậu ta là binh sĩ vượt ngoài dự liệu của tôi nhất, từ ngày cậu ấy nhập ngũ đến bây giờ quả thật giống như được nấu ra rồi đúc lại vậy, nhưng ngẫm kỹ một chút thì, có cậu ta của ngày hôm nay, cũng bởi vì cậu ta vốn thiện lương, bản thân lại sẵn có tiềm lực, quân ngũ đã kích thích cậu ấy, cậu ta cũng quay lại đền đáp quân ngũ, cậu ta thật sự là một người vô cùng đặc biệt, tôi tiếp xúc với người như thế một lần thì sẽ không thể nào quên được.”

Du Phong Thành gật đầu, nhẹ giọng bảo: “Nói thêm một chút nữa đi.” Kể thêm một chút nữa những chuyện về Bạch Tân Vũ, tốt nhất là có thể khiến cho con người Bạch Tân Vũ tràn ngập toàn bộ tư duy và sinh hoạt của hắn, khiến hắn cảm giác rằng Bạch Tân Vũ đang ở xung quanh mình.

Lễ mừng năm mới, hắn xin phép về thăm người thân, vợ và mẹ trở về, hắn không về nhà, vừa đến Bắc Kinh, nghỉ ngơi sơ sơ đã thẳng tiến đến công ty mà Bạch Tân Vũ đang làm việc.

Hơn nửa năm đó tuy hắn không nhìn thấy Bạch Tân Vũ, nhưng lại biết được không ít thông tin về tình hình gần đây của Bạch Tân Vũ. Hắn tìm được xe của Bạch Tân Vũ ở bãi đỗ, yên lặng đứng chờ cách đó không xa.

Gần giờ tan tầm, Bạch Tân Vũ xuất hiện ở bãi đỗ xe.

Trong chớp mắt Du Phong Thành nhìn thấy cậu, trái tim đột nhiên bị nứu chặt.

Hơn nửa năm không gặp, da dẻ Bạch Tân Vũ trắng lên không ít, tóc cũng dài ra một chút so với trước đây, nhưng bước đi như có gió và anh khí giữa

hai lông mày đã hoàn toàn sáp nhập vào khí chất của cậu, không thay đổi chút nào so với lúc cậu còn trong quân ngũ, vẫn chói mắt như thế.

Du Phong Thành siết chặt tay, người mà hắn thương nhớ ngày đêm chỉ cách hắn gần đến như vậy, song hắn lại chẳng có dũng khí xông lên, hắn nhẫn nhịn, lặng lẽ bám theo sau Bạch Tân Vũ.

Từ bà vai hơi hơi cứng lại của cậu, hắn đoán được Bạch Tân Vũ đã phát hiện có người theo dõi, hắn biết động tác của mình không cẩn thận, hắn thậm chí còn cảm thấy rằng toàn bộ bãi đỗ xe đều là tiếng trái tim mình kịch liệt vang vọng.

Lúc đi qua một cái cột, Bạch Tân Vũ chợt xoay người lại, nhắc chân đá tới.

Du Phong Thành đã sớm có chuẩn bị, nghiêng đầu tránh thoát. Ánh mắt của hắn khóa chết trên người Bạch Tân Vũ, dùng loại chuyên chú như muốn đem người nuốt vào bụng mà nhìn cậu chăm chăm.

Sắc mặt Bạch Tân Vũ rất bình tĩnh, nhưng trong con ngươi lại hiện lên vẻ kinh ngạc, khó hiểu, rồi cuối cùng quy về thờ ơ.

Du Phong Thành cảm thấy lòng đau như cắt. Biểu hiện ra ngoài lại vờ như rất bình tĩnh, chỉ có tự hắn mới biết, giây tiếp theo trái tim của hắn sẽ nổ tung, mỗi một tế bào trong cơ thể đều khát vọng con người ở trước mắt, hắn muốn ôm chặt lấy Bạch Tân Vũ, thật chặt,....không buông ra nữa.

Dưới sự dây dưa của hắn, Bạch Tân Vũ cũng miễn cưỡng đồng ý đi ăn với hắn. Trong đầu hắn lúc đó loạn thành một đoàn, nhưng hắn cứ luôn nhắc nhở bản thân từng giây từng phút, rằng hắn phải biểu hiện ra giống với một Du Phong Thành mà Bạch Tân Vũ từng thích.

Bữa cơm kia, bọn họ nói rất nhiều, nhưng dù hắn có thẳng thắn bày tỏ tình cảm của mình đến như thế nào, Bạch Tân Vũ cũng không tin. Thực ra hắn đã sớm đoán được rằng kết quả sẽ như vậy, chuyện hắn làm trên núi Côn Lôn, làm sao có thể khiến người ta tha thứ đơn giản như thế.

Một bữa cơm kết thúc trong khó chịu, Bạch Tân Vũ đi rồi, ý nghĩ cố gắng giả bộ của Du Phong Thành không chống đỡ nổi nữa, hắn dõi theo chiếc xe đang nhanh chóng mất dạng của Bạch Tân Vũ, cảm thấy toàn bộ không gian đều vận vẹo trước mắt mình.

Bởi vì Bạch Tân Vũ xuất hiện, hắn mới có thể minh bạch những suy nghĩ mơ hồ của mình với Hoắc Kiều, Bạch Tân Vũ dạy hắn biết thế nào là chân chính thích một người, ngọt ngào, ghen tuông, lo lắng, xót xa, trách nhiệm, đau khổ, nhớ thương, tuyệt vọng, những thứ này đều là Bạch Tân Vũ khiến hắn cảm nhận được, đời này, không có bất kỳ ai chỉ dùng một câu nói, một ánh mắt mà có thể xuyên thấu trái tim hắn như vậy được nữa.

Song lúc hắn hiểu thì đã quá muộn, nếu như hắn có thể sớm nhìn thấu lòng mình, có phải hết thảy mọi chuyện sẽ khác đi chăng? Hiện tại, Bạch Tân Vũ đã hoàn toàn đoạn tuyệt với hắn một khoảng rất xa, hắn không biết mình phải đập đổ bao nhiêu bức tường mới có thể kéo gần khoảng cách giữa hai người một lần nữa.

Song cho dù trước mắt hắn có là một ngọn núi, hắn cũng nhất định sẽ trèo qua.

Kỳ nghỉ của hắn ngắn ngủi, rất nhanh, hắn phải quay về Báo Tuyết đại đội. Huấn luyện, học tập, làm nhiệm vụ, cuộc sống cứ diễn ra bất biến như vậy, hắn ở đó đếm thời gian qua, hắn phải về Bắc Kinh đến trường, hắn muốn cố gắng tới gần nơi có Bạch Tân Vũ nhất.

Đêm trước khi rời khỏi Báo Tuyết, hắn bị thương trong khi làm nhiệm vụ, hít phải khí độc vào phổi, nằm trong bệnh viện mất một tháng.

Trải qua nhiều đợt lọc phổi và vật lý trị liệu thống khổ, không chỉ một lần hắn nhớ lại bên vai bị thương của Bạch Tân Vũ, khi cậu nằm trên giường bệnh nửa tháng.

Trước đây lúc hắn mang Bạch Tân Vũ vào Báo Tuyết đại đội, hắn vẫn không ngừng đấu tranh, một bên, là tâm tư của bản thân và khát vọng đối với Bạch Tân Vũ, bên còn lại, là nỗi lo lắng cho an nguy của Bạch Tân Vũ, sau khi Bạch Tân Vũ vượt qua vòng khảo nghiệm tâm lý trở thành một thành viên chính thức của Báo Tuyết, hắn đã từng âm thầm thề, chỉ cần mình có thể cử động, quyết không để Bạch Tân Vũ bị thương. Nhưng cuối cùng vẫn là Bạch Tân Vũ bảo vệ hắn, mà hắn lại....

Hồ thẹn cùng đau khổ còn khiến hắn tuyệt vọng hơn so với thương tích trên cơ thể, hắn cảm điện thoại, kết nối với số điện thoại của Bạch Tân Vũ nhiều lần, chỉ hi vọng có thể nghe được một chút thanh âm quen thuộc, nhưng thứ hắn nghe được không phải lời cự tuyệt, mà là những tiếng tút tút, thật dài, khiến lòng người vỡ nát.

Khi hắn cô độc nằm trên giường bệnh, hắn biết so với khỏe lại, so với bất cứ điều gì trên thế gian, thứ hắn muốn nhất chỉ là Bạch Tân Vũ xuất hiện trước mặt mình, dù chỉ là hờ hững mà buông một câu, “Mong cậu sớm ngày khỏe lại.” Theo thời gian trôi qua, hồ thẹn và nhớ thương của hắn đối với cậu ngày càng tăng lên, hắn biết mình không thể ra chiến trường được nữa, trong lòng hắn có quá nhiều ràng buộc, ý nghĩ duy nhất trong đầu hắn là trở lại bên cạnh Bạch Tân Vũ, mỗi một ngày ở nơi đây đối với hắn mà nói đều là dằn vặt, cho dù như thế, hắn tình nguyện chịu dằn vặt ở nơi nào gần kề Bạch Tân Vũ thêm một chút.

Không lâu sau khi hắn xuất viện, hắn biết chuyện Bạch Tân Vũ tới Urumchi từ chỗ thám tử tư, dường như là đi khảo sát với anh trai của cậu. Ngày đó Trần Tinh xin nghỉ, hắn biết rằng nhất định là đi gặp Bạch Tân Vũ, vì vậy hắn lặng lẽ bám theo.

Ngày đó thực ra hắn chỉ muốn đứng nhìn từ xa, song hắn vẫn tưởng tượng nếu bản thân đột nhiên xuất hiện, Bạch Tân Vũ sẽ nói gì nhỉ, chỉ cần suy nghĩ một chút thôi, đã khiến trái tim hắn run rẩy. Nhưng Bạch Tân Vũ phát sốt, lao đảo ở lối đi bộ nguy hiểm như vậy, hắn đành đưa người về khách sạn.

Hắn trực chờ ở bên giường Bạch Tân Vũ thật lâu, đại khái đó chính là những giây phút hắn cảm thấy thoải mái nhất, hạnh phúc nhất từ khi bọn họ rạn nứt trên núi Côn Lôn cho tới nay, hắn cứ ngồi im không nhúc nhích, ngắm nghía khuôn mặt đang ngủ của Bạch Tân Vũ, một lần lại một lần, cẩn thận đến mức

có thể vẽ được hình dạng lông mi của cậu ở trong đầu. Hắn hôn đôi môi mềm mại, hơi ẩm quen thuộc tỏa ra khiến máu hắn sôi trào, hắn vô cùng hi vọng bọn họ có thể trở lại lúc ban đầu, Bạch Tân Vũ khi đó sẽ mở mắt cười với hắn, nũng nịu với hắn như trước.

Cuối cùng hắn bị anh họ của Bạch Tân Vũ đuổi ra ngoài, gã đàn ông khiến hắn đổ kị muôn phần kia, trong mắt hắn, y thậm chí còn khiến hắn lo lắng hơn cả Yến Thiệu Trăn.

Sau khi rời khách sạn, hắn đến bar, chẳng quan tâm thương thể chưa lành, uống say không biết trời chẳng gì nữa.

Trước nay hắn tuổi trẻ khinh cuồng, cảm giác mình chẳng sợ cái gì, giờ đây hắn mới hiểu được, chỉ khi đáy lòng không có bất kỳ người nào khiến ta yêu thương, mới có thể thực sự không hề biết sợ, bằng không ai cũng đều có thể yếu ớt đến độ không chịu nổi một kích.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người ngủ ngon~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Phiên Ngoại: Tiểu Ngu 3

Tháng bảy đương giữa mùa hè, Du Phong Thành rời khỏi Báo Tuyết đại đội, trở về nhà. Hắn chẳng ở nhà được quá một ngày, đặt hành lý xuống đã tốt đi Bắc Kinh.

Hắn gọi điện thoại cho Bạch Tân Vũ, nhưng Bạch Tân Vũ cũng chẳng chào đón hắn trở về, có lẽ cứ bị cự tuyệt một lần rồi lại một lần như thế, có đôi khi hắn cảm thấy mình đã trở lị, hắn mang theo một đồng đặc sản, trực tiếp đến nhà Bạch Tân Vũ.

Mẹ của Bạch Tân Vũ nhiệt tình tiếp đãi hắn. Hắn quan sát người phụ nữ rộng rãi lại nhiệt tình này, trong lòng cảm thấy vô cùng thân thiết, Bạch Tân Vũ rất giống mẹ mình, thích cười, có hơi đơn thuần, lại có chút duyên dáng ý nhị không hiển lộ ra ngoài,

Tan tằm Bạch Tân Vũ về nhà, lúc nhìn thấy hắn thì mặt mày hết xanh lại trắng, hắn lặng lẽ siết chặt nắm đấm, nếu như không phải do địa điểm không thích hợp, hắn thậm chí hung hăng đề Bạch Tân Vũ lên tường, dùng sức mà hôn, dường như chẳng còn gì có thể hoàn toàn phát tiết nỗi nhớ thương của hắn đối với con người này, đứng ở xa xa, khắc chế mà nhìn, lại càng không thể.

Lúc ở vườn sau nhà Bạch Tân Vũ, bọn họ đã hàn huyên rất nhiều, thậm chí còn lần đầu tiên trần trụi mà đàm luận về những chuyện xảy ra ở núi Côn Lôn giữa thanh thiên bạch nhật, ngó thấy nỗi xót xa không tài nào xóa đi trong đôi mắt Bạch Tân Vũ, nghe vào những ngôn từ chua ngoa, Du Phong Thành lại có loại vui vẻ tự ngược, đáng đời hắn lắm, đều là hắn nên chịu, nhưng cho dù giữa hai người lúc đó có bao nhiêu nghi ngờ và oán hận, cho dù gặp phải sự cự tuyệt lạnh lùng đến nhường nào, hắn cũng sẽ không buông tay, đời này Bạch Tân Vũ nhất định phải là của hắn.

Hôm đó cơm nước xong, Bạch Tân Vũ tiễn hắn tận cửa, muốn hắn không xuất hiện nữa. Hắn nắm khuôn mặt quen thuộc của Bạch Tân Vũ, đáy lòng rỉ máu, nhưng trên mặt vẫn treo lên nụ cười, thực ra chỉ cần Bạch Tân Vũ dám chọc thêm vài nhát nữa thôi, hết thấy vẻ tự tin mà hắn nguy tạo sẽ hoàn toàn rách nát, cho nên hắn nhanh chóng dời trọng tâm câu chuyện, nếu như chiếm lại được người này là thắng một ván cờ, hắn không thể chỉ vì mấy hồi thất bại lúc ban đầu mà rối loạn trận thế.

Hắn biết Bạch Tân Vũ muốn mở công ty bảo an, từ lúc hắn chưa trở lại đã vì chuyện này mà tìm xong hết các mối quan hệ, hắn phải nghĩ hết tất cả các biện pháp để có thể tham dự vào cuộc sống của Bạch Tân Vũ một lần nữa.

Quả nhiên, khi hắn đề cập đến việc trợ giúp cho công ty bảo an, Bạch Tân Vũ động lòng, hắn vui vẻ không thôi, nếu Bạch Tân Vũ cần, quả thực cái gì hắn cũng có thể mang ra được.

Hắn sắp xếp cho Bạch Tân Vũ gặp mặt cùng người mà mình giới thiệu, hai người họ quyết định cùng nhau đến Châu Phi khảo sát.

Hắn không chỉ muốn tham dự vào cuộc sống của Bạch Tân Vũ, hắn còn muốn giải quyết anh họ của Bạch Tân Vũ, địa vị của gã đàn ông kia trong lòng Bạch Tân Vũ, nằm ngoài dự đoán của hắn, vừa khiến hắn đổ kị đến nghiêng răng nghiêng lợi, vừa không thể không hao hết tâm tư lấy lòng y, hắn biết, thái độ của người đó, có ảnh hưởng rất lớn đến Bạch Tân Vũ.

Tự tổ chức một buổi liên hoan chúc mừng Phùng Đông Nguyên hoàn thành mong ước thi lên đại học, hắn gặp lại Yến Thiệu Trăn. Sự ân cần và quan tâm của Yến Thiệu Trăn đối với Bạch Tân Vũ dường như chẳng hề muốn che giấu, ngó hai người đó truyện trò vui vẻ, nhìn Bạch Tân Vũ lộ ra nụ cười thân thiết với Yến Thiệu Trăn, nhưng khi đối diện với hắn lại chuyển về lạnh lùng, hắn quả thực hận đến nghiêng răng ken két, hắn sẽ không để cho bất kỳ ai có cơ hội mang người của hắn đi, tuyệt đối không.

Song vì một sự cố nhỏ, cha hắn xuất hiện ở nhà hàng, câu đầu tiên khi ông ngồi xuống lại là hỏi: Ai là Bạch Tân Vũ.

Cả bàn người đều kinh hãi, bao gồm hắn, trong lòng hắn hoảng hốt, rất sợ rằng cha hắn sẽ nói lời chọc ngoáy Bạch Tân Vũ.

Kết quả cha hắn chỉ nói là, mẹ hắn tìm được một đồng áo lót và tên Bạch Tân Vũ trong hành lý của hắn.

Khi đó, hắn thấy rõ một tia hoảng hốt trong ánh mắt Bạch Tân Vũ, thần tình phức tạp mà quần bách, biểu cảm kia khiến hắn ngưng hít thở trong nháy mắt, ngay cả hắn cũng lo lắng theo, một giây kia, hắn cảm giác được rằng Bạch Tân Vũ thực sự còn thích mình. Hết thấy những gì bọn họ có với nhau, dù có là ai hay thứ gì trên thế gian này đều không thể thay thế được.

Bởi vì hắn vẫn còn đang trong thời kỳ bảo mật, không tiện ra nước ngoài, Bạch Tân Vũ cũng chẳng muốn đồng hành cùng hắn, vậy là hành trình đến Châu Phi lần đó hắn không tham gia, hắn không nghĩ rằng một chuyến khảo sát làm ăn đơn giản như vậy sẽ xảy ra chuyện.

Lúc đó đương là nửa đêm, điện thoại của hắn đột nhiên kêu vang một tiếng, thói quen dưỡng thành do nhiều năm ở trong quân ngũ khiến hắn mở mắt ngay lập tức dù có là động tĩnh nhỏ nhất, hắn cầm điện thoại đến xem, là một tin nhắn ngắn gửi đến từ Bạch Tân Vũ, chỉ có hai chữ: Bắt cóc.

Hắn chợt nhảy dựng lên từ trên giường, trái tim thót tới cổ họng. Bạch Tân Vũ sẽ không giỡn kiểu này, cậu đã xảy ra chuyện!

Hắn liên lạc với Trung Vĩ cùng đại sứ quán ở Botswana nhanh nhất có thể, đại sứ quán đã nhận được tin, có 20 nhân viên của tập đoàn Trung Vĩ bị phần tử không rõ danh tính bắt cóc ở Shakawe!

Hắn không thể nào miêu tả được tâm trạng của mình lúc đó, lo lắng, phẫn nộ, hối hận, tất cả những cảm xúc này bành trướng với tốc độ điên cuồng, dường như sắp nhấn chìm hắn, hắn khắc chế không được mà run rẩy toàn thân, tưởng tượng tình trạng mà Bạch Tân Vũ đang gặp phải lúc này, trên người dường như không còn chút nhiệt độ. Nếu Bạch Tân Vũ gặp chuyện không may, cả đời này hắn cũng sẽ không tha thứ cho chính mình, hắn muốn tất cả những kẻ khiến Bạch Tân Vũ rơi vào nguy hiểm phải trả cái giá đắt nhất!

Hắn gọi cho Báo Tuyết đại đội, thuật lại rõ ràng tình huống với Hoắc Kiều, Hoắc Kiều ngay lập tức xin cấp trên đến Botswana thi hành nhiệm vụ giải cứu con tin.

Đó không phải là nhiệm vụ nhanh nhất của Báo Tuyết, nhưng chắc chắn là nhiệm vụ khiến tâm tình bọn họ khản trương nhất, cũng kinh hoàng nhất, bởi vì trong số con tin có đồng đội của bọn họ, là một chiến hữu đã từng sinh tử gắn bó với họ!

Đến được Shakawe, bọn họ không ngủ không nghỉ bắt đầu tìm kiếm manh mối, truy lùng bọn bắt cóc, rốt cục họ cũng xác định được phương hướng rút lui của kẻ địch, nhưng nơi này rộng đến như vậy, mà chỉ còn cách thời hạn mà bọn bắt cóc tuyên bố có 5 tiếng đồng hồ, bọn họ hoàn toàn không hề chắc chắn mình có thể tìm được vị trí của con tin hay không.

Du Phong Thành rơi vào một loại trạng thái vừa vô cùng lãnh tĩnh vừa điên cuồng cực đoan, mạch suy nghĩ trong đầu hắn rất rõ ràng, ngôn từ đầu ra đó, rành mạch xử lý đầu mối một cách có cơ sở, nhưng đồng thời hắn lại cảm giác mình lúc nào cũng có thể nổ tung, sự lo lắng cho an nguy của Bạch Tân Vũ đã sắp dồn hắn đến ranh giới sụp đổ. Hắn tuyệt đối không thể mất đi Bạch Tân Vũ, nếu hắn không còn có thể nhìn thấy người kia được nữa, đời này của hắn coi như kết thúc, hắn không thể chịu đựng được sự hối hận và nỗi nhớ thương khủng khiếp đến như vậy, những thứ vô hình đó đã nghiền ép máu thịt hắn, lãng trí trái tim hắn như thế nào, trong suốt một năm qua hắn đã sâu sắc lĩnh hội được, nếu Bạch Tân Vũ gặp chuyện không may, hắn sẽ không thể nào chịu đựng được, hắn thực sự, không thể nào chịu đựng được.

Trạm thông tin đột nhiên thu được một tín hiệu liên lạc xa lạ, âm thanh quen thuộc vang lên cùng vô số tạp âm, Du Phong Thành chợt nhào tới trước bàn liên lạc, đôi mắt hoàn toàn đỏ ngầu.

Đó là Bạch Tân Vũ! Không biết Bạch Tân Vũ đã dùng phương pháp gì, tiếp cận được bộ phận truyền tín hiệu của bọn bắt cóc, kết nối được với tần số của bọn họ, miêu tả lại lộ trình mà những người bên đó đã bị bắt mất đưa đi, những vật làm dấu để tham khảo, Bạch Tân Vũ không hổ là một thành viên của Báo Tuyết, những miêu tả cặn kẽ và phán đoán chuẩn xác này chính là hỗ trợ lớn nhất cho việc tìm kiếm con tin của bọn họ!

Giữa lúc hắn muốn nói một câu với Bạch Tân Vũ, Bạch Tân Vũ đột nhiên hốt hoảng nói mình bị phát hiện, phải lập tức rời đi.

Hắn giằng lấy bộ đàm, lạc giọng thét: “Anh nghe này, tôi nhất định sẽ tìm được mọi người, nhất định sẽ cứu mọi người ra, sống sót chờ chúng tôi tới!”

Bạch Tân Vũ, sống sót chờ tôi tới, cầu xin anh!

Bọn họ dựa trên manh mối mà Bạch Tân Vũ cung cấp, dưới sự trợ giúp của dân bản địa đã nhanh chóng định vị được một nhà máy bỏ hoang. Bọn họ không ngừng không nghỉ trèo lên xe, lấy tốc độ điên cuồng lái về phía nhà máy kia.

Khi bọn họ đến được nhà máy đó, trời đã sáng rồi, bọn họ chẳng hề chớp mắt không ngừng chiến đấu ác liệt một đêm, rốt cục cũng tìm được vị trí của con tin.

Họ chia ra các tiểu đội, bao vây nhà máy.

Hắn tìm được một điểm quan sát thích hợp ở ngoài ban công của nhà máy, khi hắn lau đi vết bụi tích dày trên cửa sổ, thấy được một cảnh bên trong khiến hắn trở mắt muốn nứt.

Tay Bạch Tân Vũ bị trói, đầu ngón chân cách mặt đất, bị treo ở lan can tầng hai, mặt cậu tái nhợt như tờ giấy, chắc chắn là đã bị treo như vậy từ lần cuối bọn họ liên lạc tới bây giờ, ít nhất cũng đã 3 tiếng đồng hồ.

Trong lúc hắn cảm thấy may mắn vì Bạch Tân Vũ còn sống, hắn cũng cảm nhận được một hồi xót xa, ánh mắt tàn độc đảo qua từng tên bắt cóc ở đó, hắn phải nhớ kỹ những kẻ này, hắn muốn dùng khẩu súng trên tay, tự mình tiễn những thứ này xuống địa ngục.

Một gã bắt cóc xách ra một thùng xăng, ào ào tạt hết lên người Bạch Tân Vũ, đoạn móc ra một cái bật lửa.

Trong khoảnh khắc đó dường như trái tim của hắn hẫng đi một nhịp, hắn siết chặt súng trong tay, nếu như tên đó châm bật lửa, hắn sẽ...

Trần Tinh hạ giọng: “Tiểu Ngư, bình tĩnh.”

Bình tĩnh? Hắn rất bình tĩnh, hắn biết rõ, bây giờ không phải thời cơ tốt nhất để hành động, nếu như hắn nổ súng trước thời gian, hắn phải gánh vác những tổn thất do chính hắn kháng lệnh gây ra. Nhưng hắn chẳng quan tâm, hắn tình nguyện chịu đựng tất cả mọi hình phạt, chỉ cần có thể cứu được Bạch Tân Vũ.

Gã bắt cóc bật lửa, hắn cũng nhắm chính ngay lưng gã.

Đúng lúc đó mệnh lệnh của Hoắc Kiều truyền đến: “Nổ súng.”

Hắn bóp cò, không chút lưu tình xuyên thủng thân thể gã bắt cóc. Vài viên đạn khói bị quăng vào nhà xưởng, trước khi tầm mắt của hắn hoàn toàn bị che khuất, hắn nhắc thấy được Bạch Tân Vũ bám lấy lan can bật lên tầng hai, bắt đầu tự cứu lấy bản thân.

Bọn họ không ngừng một giây vọt vào bên trong, hắn đeo kính chuyên dụng, điên cuồng tìm kiếm dáng hình của Bạch Tân Vũ, rốt cục, hắn tìm được, hắn không khác chế nổi gắt gao ôm Bạch Tân Vũ vào trong ngực, chỉ cần có thể ôm lấy thân thể ấm áp hãy còn đang sống của người này, hắn nguyện ý mang tất cả ra đổi lấy!

Hắn trần trọc mà hôn Bạch Tân Vũ, nụ hôn kia không pha bất kỳ tạp chất gì, hắn chỉ cần xác định, Bạch Tân Vũ thực sự còn sống, thực sự vẫn ở bên cạnh hắn.

Có lẽ đó là nhiệm vụ cuối cùng mà đời này bọn họ cùng nhau thi hành, hắn biết Bạch Tân Vũ vẫn nhớ những năm tháng ở Báo Tuyết, cho dù rời khỏi Báo Tuyết đã hơn một năm, thế lực và kỹ thuật bắn của Bạch Tân Vũ vẫn không thoái hóa quá nhiều, thời điểm Bạch Tân Vũ cảm súng, dường như hắn thấy lại được con người từng thuộc về mình năm đó đứng trên trường bắn, chỉ vào mũi hắn nói sẽ đánh bại hắn, khuôn mặt rạng rỡ lúc đó vẫn khắc sâu tự trọng kỷ ức của hắn, hắn còn nhớ lúc đó tim mình đập nhanh vô cùng, tận mắt hắn đã chứng kiến một gã bị nhét ở dưới cuối xe lớn lên thành một quân nhân anh dũng, cậu dần trưởng thành, mà trái tim của hắn cũng dần rơi vào tay cậu, cuối cùng chẳng còn có thể tự kiềm chế, hắn không biết mình động lòng với Bạch Tân Vũ từ khi nào, nhưng lời tuyên bố khí phách hào hùng trên sân bắn năm đó, chắc chắn đã khiến tình cảm của hắn ngầm nảy sinh.

Bạch Tân Vũ ở trước mặt, vẫn chói mắt y hệt như người trên trường bắn năm đó, hắn đã có cậu một lần, tuyệt đối không chịu để mất.

Hãy để cho bọn họ một lần nữa được kề vai chiến đấu, cho dù trước mắt có bao nhiêu hung hiểm, hắn có thể lấy tính mạng mình ra trao đổi, chỉ cầu cho Bạch Tân Vũ được bằng an.

Chỉ cần hắn không chết, Bạch Tân Vũ nhất định sẽ trở thành người nhà họ Du!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phiên ngoại này viết đến đây thôi, mọi người muốn coi gì nữa hơn?

100 câu hỏi? Phu phu hằng ngày? Nói chung không có thịt là được _(3” ㄥ)_

Lời của Editor: Khụ, thực ra thì vẫn có thịt...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Phiên Ngoại: Hẹn Hò

“73, 74, 75.....” Bạch Tân Vũ cắn chặt răng, cánh tay cũng đã đau đớn đến tê dại không ngừng đổ mồ hôi, cậu nín một ngụm khí, buông lỏng chút đỉnh, cái tay sụp xuống, nhào người trên mặt đất.

Du Phong Thành cười một tiếng, rướn người trượt xuống từ trên bàn bếp, ngồi bên cạnh cậu, nhéo mũi cậu, “Sao thế, chỉ mới có 70 cái thôi mà.”

Bạch Tân Vũ đẩy tay hắn ra, thở hổn hển, “Gần đây bạn quá, chờ trạng thái tôi tốt lên chút nữa sẽ chơi với cậu có được chưa.”

“Lúc anh ở trạng thái tốt nhất cũng chẳng so được với tôi đâu mà.”

Bạch Tân Vũ đập hắn một cái, cười mắng: “Có bản lĩnh thì thi chạy cự li dài với tôi coi.”

Du Phong Thành nhướn mày, “Anh coi thường người què là tôi có phải không?”

“Chẳng phải cậu khỏi rồi à.”

“Tạm thời vẫn chưa chạy cự li dài được.” Du Phong Thành cúi người, ép môi mình lên miếng môi mềm mại của Bạch Tân Vũ.

Bạch Tân Vũ ôm lấy cổ hắn, nhiệt thành hôn vài cái, lại cười bảo: “Tôi còn chưa bắt nạt cậu đủ đâu nha.”

Bàn tay của Du Phong Thành mon trón lồng ngực phủ đầy mồ hôi của cậu, cảm giác trên tay vừa trơn nhẵn lại căng đầy, “Tôi cũng chưa.”

Bạch Tân Vũ cắn một ngụm vào cổ hắn, “Cổng tôi đi tắm.”

Du Phong Thành cầm lấy tay cậu, xoay người cõng cậu trên lưng, đi đến phòng tắm. Vết thương ở chân hắn đã khỏi hoàn toàn, nhưng phải làm phục hồi chức năng trong một thời gian dài nữa mới có thể gấp nghề được năng lực hành động khi xưa.

Đi đến phòng tắm, Du Phong Thành mở van vòi hoa sen, đặt Bạch Tân Vũ xuống, nước lạnh như băng trong nháy mắt xả xuống thân thể cả hai người bọn họ, rửa trôi đi chút khô nóng mùa hè.

Bạch Tân Vũ lôi quần hắn, “Tắm không cởi quần hửm?”

Du Phong Thành mập mờ cười đáp: “Không phải anh cũng chưa cởi à.”

“Yêu nhau là không có chuyện tự cởi quần đâu nhé.” Bạch Tân Vũ cười vô sỉ.

Du Phong Thành gạt phắt cái quần của cậu xuống, ghé vào lỗ tai cậu cười nhẹ: “Điểm đó thì tôi đồng ý.” Nói xong, hắn đè Bạch Tân Vũ lên tường, thô bạo mãnh liệt mà ngăn chặn đôi môi kia, dùng sức mút hôn.

Tiếng nước trong phòng tắm không che giấu được tiếng gầm kích tình, dưới cái nóng mùa hè khi còn sáng sớm, hai người thỏa thuê phát tiết hết khát vọng và tinh lực đang tuổi tráng niên không sao dùng hết đối với người kia.

Sáng sớm “vận động” chút đỉnh, thần thanh khí sảng.

Bạch Tân Vũ ngốn mất 4 cái bánh bao cho bữa sáng, Du Phong Thành cũng ăn không ít. Sức ăn của hai người không lớn như hồi còn trong quân ngũ, nhưng bởi vì vẫn còn thói quen vận động, muốn ăn thì vẫn có thể ăn nhiều như cũ.

Com nước xong, Bạch Tân Vũ cười nói: “Cậu được nghỉ hè, tôi cũng có hai ngày nghỉ, hôm nay cả hai đều rảnh rồi, có nên làm cái gì không?”

Du Phong Thành hỏi: “Anh có muốn đi chỗ nào không?”

Bạch Tân Vũ suy nghĩ một chút, cười thần bí: “Đi hẹn hò đi!”

Du Phong Thành cười cong môi, “Được, hẹn hò thế nào đây?”

“Cứ để cho tôi!” Bạch Tân Vũ đứng lên, “Đi, thay quần áo trước đã.”

Hai người đến phòng để quần áo, quần áo của Bạch Tân Vũ chiếm gần như 90% không gian, Du Phong Thành chỉ có vồn vẹn vài món, phần lớn là quần trang.

Bạch Tân Vũ nhún mày, “Sao cậu lại không có vài bộ quần áo hàng ngày chứ.” Cậu khều qua mấy bộ sơ mi và quần jean của Du Phong Thành, hết thấy đều là kiểu dáng đơn giản, có mỗi một màu, cậu lắc đầu, “Cậu có biết anh trai tôi nhiều quần áo thế nào không, cậu sống chả xứng với cái danh gay gì cả.”

Du Phong Thành nhún vai, “Bình thường tôi toàn ở trường mà, ít khi mặc thường phục.” Hắn nói xong, đoạn thấp giọng lầm bầm: “Anh trai anh là anh trai anh, tôi là tôi.”

Bạch Tân Vũ cười cười đập hắn một phát, “Lại ghen à? Cậu ăn giấm với anh trai tôi làm gì chứ?”

Du Phong Thành bĩu môi, “Tôi không ghen nhé.”

Bạch Tân Vũ lại gần, bắt lấy mặt hắn xoay trái xoay phải một chút, trên cột, “Thiệt đó hả? Cho tôi xem cái coi.”

Du Phong Thành đè hông cậu, để thân thể cậu dính sát vào mình, “Anh xem kỹ đi, có nhìn ra tôi đang nghĩ cái gì không?”

Bạch Tân Vũ cười hỏi: “Nghĩ gì cơ?”

“Nghĩ xem ngày nghỉ của chúng ta còn mấy hôm, còn có thể ở chung với anh mấy ngày nữa.”

Bạch Tân Vũ ôm cổ hắn, xoa xoa tóc hắn, “Nhà ở đây, cậu nghỉ một cái là về được liền mà.”

Du Phong Thành ôm chặt lấy hông cậu, gác cằm lên vai cậu, khẽ thở dài, “Không đủ, ở chung một chỗ với anh bao lâu cũng không đủ.”

Bạch Tân Vũ ý cười đầy mặt, “Được rồi, chúng ta nhanh thay quần áo còn ra ngoài nào!”

“Không phải anh chê quần áo của tôi không đẹp bằng quần áo của anh trai anh à, tôi mặc cái gì? Cởi trường chạy à?”

“Ày da, cậu lại giận rồi à.” Bạch Tân Vũ vỗ vỗ lưng hấn, “Cậu mặc cái gì cũng đẹp hết, tôi nào dám chê, nhanh thay quần áo.”

Du Phong Thành cởi áo ngủ, lộ ra bắp thịt cường tráng, cơ thể thon dài kiện mỹ quả thực xinh đẹp như một pho tượng cân xứng hoàn hảo, Bạch Tân Vũ thấy tim mình đập bình bịch, không có ai biết rõ hơn cậu, thân thể này cường tráng đến thế nào, hữu lực đến thế nào....

Du Phong Thành liếc cậu, trên mặt lộ ra cái cười như không cười.

Bạch Tân Vũ tỉnh hồn lại, xoay người lấy quần áo của mình, “Cậu mặc cả cây đen, tôi cũng phối hợp với cậu một chút chứ nhỉ.”

Du Phong Thành đột nhiên giữ lấy bờ vai cậu, đè cậu ở trên tủ, mập mờ nói: “Nếu anh lại nhìn tôi như vậy, hôm nay chúng ta sẽ không ra khỏi cửa được đâu.”

Bạch Tân Vũ cười cười, khẽ vuốt cơ bắp ở lưng hấn, “Cậu biết mà, bước này phải để dành đến sau cùng nha.”

“Tôi chẳng quan tâm.”

“Hôm nay cậu quan tâm chút có được không, khó có được một buổi hẹn hò nào mà tôi chuẩn bị kỹ vậy đâu, hai chúng ta còn chưa bao giờ có một buổi hẹn hò nào cho ra hồn, tôi đây lãng mạn đa cảm, bỏ mớ kỹ năng này cũng quá lâu rồi đó.”

Sắc mặt Du Phong Thành đen đi, “Ai muốn mấy loại lãng mạn tình điều anh luyện được từ trên người đám phụ nữ chứ.”

Bạch Tân Vũ làm nũng: “Về sau chỉ dùng trên người cậu thôi nha, sao cậu lại để ý mấy chuyện nhỏ nhặt vậy chứ.”

Du Phong Thành hoàn toàn chịu không nổi kiểu cách giáo hoạt lại yếu ớt nũng nịu của Bạch Tân Vũ, trong lòng có bao nhiêu bức bối đều có thể ép trở về. Rõ ràng đều là lính giải ngũ chẳng hề nhu nhược, song khi Bạch Tân Vũ bắt đầu giờ trò vô lại ra thì lại cực kỳ nhuần nhuyễn, Bạch Tân Vũ từng đắc ý mà rằng, dựa vào bản mặt dày và chiêu thức thần kỳ ấy mà khi còn bé cậu đã tránh được bao nhiêu trận đòn, giờ Du Phong Thành cảm thấy hấn có thể mường tượng ra rồi.

Bạch Tân Vũ hôn hấn đánh chụt một cái, “Mau tránh ra, để tôi mặc quần áo.”

Bọn họ thay xong quần áo, nhìn gương ngấm ngấm nghĩa nghĩa, hai người trong gương tuấn tú bất phàm, nhẹ nhàng phóng khoáng, khí chất tỏa ra tựa như cây Bạch Dương sừng sững trên núi Côn Lôn căn cõi hán vị, rắn rỏi mà kiên cường.

Hai người nhìn nhau cười trong gương, ra cửa.

Đầu tiên Bạch Tân Vũ đưa Du Phong Thành đi siêu thị, hai người chẳng coi ai ra gì mà chọn vài bộ quần áo tình nhân, sau đó bận quần áo giống nhau tiếp tục mua sắm. Toàn bộ người trong cửa hàng bách hóa đều nhìn bọn họ, da mặt của hai tên này cũng được luyện thành vàng rồi, hoàn toàn mất điếc tai ngơ, Bạch Tân Vũ ngược lại còn cảm thấy có chút vui vẻ, cậu làm việc gì cũng không thích giấu giấu diêm diễm, khi yêu đương cũng vậy, mà cậu cũng đâu có làm gì sai. Du Phong Thành lại càng bình thản ung dung, ở nhà thế nào thì phô ra bên ngoài thế đó, khi thì ôm bả vai Bạch Tân Vũ, khi thì ôm thắt lưng, hấn còn chẳng ngại bày ra cho thiên hạ thêm nữa kia.

Bạch Tân Vũ liếm kem, cầm điện thoại không ngừng chụp ảnh hai người, suốt cả một đường.

Bọn họ đi dạo phố, ăn, uống trà, dù có đi đến chỗ nào, đều kéo theo vô số người ghé mắt coi. Người như Bạch Tân Vũ càng được chú ý càng hứng chí, nhịn không được còn cảm giác mặt mình tựa Phan An*, tâm trạng phi thăng lên trời.

NOTE: Phan An là một trong tứ đại mỹ nam thời cổ của Trung Quốc. Tương truyền, mỗi lần Phan An ra phố, bất kì cô gái nào cũng phải ngoái đầu nhìn theo.

Du Phong Thành hỏi: “Tí nữa đi đâu?”

“Cậu mệt à?”

Du Phong Thành cười đáp: “Mệt á?”

Quảng đường bọn họ đi này giờ cũng không bằng “món khai vị” của bọn họ lúc ở bộ đội.

Bạch Tân Vũ bật cười, “Chúng ta đến rạp chiếu phim đi! Mặt trời lên cao rồi, vừa lúc đi vào chỗ nào hóng mát chút, chân của cậu cũng không thích hợp đi lại lâu.”

“Được.”

Bọn họ đi vào một rạp phim gần nhất, phát hiện hôm nay có rất ít người đến xem phim, hai người tùy tiện chọn một bộ phim kinh dị được sản xuất trong nước, đặt một phòng VIP, mua một đồng đồ ăn vặt, tiến vào.

Trong phòng cực kỳ thưa người, quả thực bên dưới không khác biệt gì lắm so với gian VIP, lác đác mấy đọt người còn ngồi quá xa, bọn họ thì ngồi hàng cuối cùng.

Phim chiếu được 10 phút, hai người bắt đầu chừi móa nó, phim thiết sự quá dở, có thể quay được một bộ phim kinh dị dở như vậy cũng thực sự cần một ít tài năng à nha.

Du Phong Thành nói: “Nếu không hay ta đi thôi.”

“Không, hóng điều hòa chút đã.” Bạch Tân Vũ ném bóng vào trong miệng, “Ăn tí đi.” Cậu bốc lên một vốc, đưa tới bên miệng Du Phong Thành.

Du Phong Thành há miệng, ngậm cả ngón tay của cậu vào.

Bạch Tân Vũ muốn rút tay về, lại bị Du Phong Thành hút không chịu nhả, cậu quay đầu nhìn Du Phong Thành, híp mắt.

Du Phong Thành cắn nhẹ lên ngón tay Bạch Tân Vũ, dùng đầu lưỡi liếm quanh, khiến Bạch Tân Vũ không khỏi liên tưởng tới đầu lưỡi kia còn liếm qua một vật thể hình trụ nào đó khác ở trên người cậu. ... Cậu khàn khàn hỏi: “Cậu đang nghĩ cái gì đấy?”

Du Phong Thành khẽ cười đáp: “Vậy anh cảm thấy tôi đang nghĩ gì.”

Ngón tay Bạch Tân Vũ nhẹ nhàng khều đầu lưỡi hắn, “Chuyện cậu đang nghĩ hẳn là không khác nhiều lắm với chuyện tôi đang nghĩ.”

“Chúng ta cùng nói.”

“Được.”

“Anh/Cậu làm ở rạp chiếu phim bao giờ chưa?” Hai người nhất tề thốt ra. Sau khi nói xong, bọn họ đều bật cười.

Bạch Tân Vũ ném bịch bóng qua một bên, lập tức nhào lên người Du Phong Thành: “Nói thật, nếu bị phát hiện thì làm sao.” Mặc dù bọn họ đang ngồi ghế VIP, trước bao sưng có một kết cấu hình cung chắn mất 2/3 chỗ ngồi, cao gần bằng nửa thân người, mà 1/3 bên ngoài là chỗ để người ra vào, bọn họ xích vào trong góc mới ngăn được người khác chứng kiến động tác của mình, nhưng nửa người trên của bọn họ chắc chắn sẽ bị bại lộ dưới tầm mắt của mọi người.

Du Phong Thành ôm lấy hông cậu, nói nhỏ: “Làm sao được nữa, chạy thôi.”

Bạch Tân Vũ cười nhẹ: “Tôi chưa bao giờ làm ở rạp chiếu phim thiệt nha.”

“Xem ra rất nhiều lần đầu tiên của anh đều là cùng tôi nhì.” Du Phong Thành liếm liếm vành tai cậu, “Sau này sẽ còn rất nhiều nữa.” Nói đoạn, cái tay trực tiếp luồn vào trong quần Bạch Tân Vũ.

Hai người co đến trong góc bao sưng, Bạch Tân Vũ ngồi lên đùi Du Phong Thành, tầm mắt của cậu lại được đẩy cao hơn nữa, cậu ngó mấy túm người đang trước, những người đó đều rất tập trung xem phim, song chỉ cần hơi quay đầu lại một chút sẽ phát hiện ra trạng thái kỳ dị của bọn họ ngay, dưới tình hình nửa người dưới bị xỏ xuyên, Bạch Tân Vũ có cảm giác vừa kích thích vừa hồi hộp.

Hai người không biết xấu hổ mà bắt đầu động, bọn họ liều mạng đè nén âm thanh thoát ra từ cổ họng, bộ phim kinh dị dở đến thấy ông bà ông vải kia lại để cho bọn họ ấn tượng cực kỳ sâu sắc....

Phim chưa chiếu xong, bọn họ đã chột dạ mà rời khỏi rạp chiếu phim. Du Phong Thành mặt mày hồng hào, Bạch Tân Vũ không ngừng liếm môi, miệng hơi cong lên, tình cảnh kích thích như vậy, thỉnh thoảng đến thử lại lần nữa quả thực không tồi nha.

Lúc này, trời cũng sắp tối rồi, bọn họ tìm một nhà hàng khá là lãng mạn ăn cơm, sau khi ăn xong lại đi thả bộ trên đường phố đô thành cho ngót cơm, đi thẳng 4, 5 cây số mới đến được khách sạn mà Bạch Tân Vũ đã đặt sẵn.

Hai người cùng tắm nước nóng trong phòng khách sạn, lúc tắm lại bẽ bẽ trong bồn một lần nữa, cái kiểu làm tình như thể ăn ba bữa cơm một ngày này khiến thể lực tiêu hao đến độ, buổi tối nằm ở trên giường rồi, bọn họ còn chẳng thêm nhúc nhích chi nữa.

Du Phong Thành mân mê ngón tay cậu, vẻ mặt thỏa mãn, “Hôm nay hẹn hò đặc biệt vui.”

Bạch Tân Vũ giễu cợt, “Hẹn hò bình thường đâu có như vậy.”

“Ai quan tâm bình thường như thế nào chứ.” Du Phong Thành hôn cậu một cái, ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng: “Thật sự muốn ngày nào cũng như thế.”

“Ngày nào cũng như vậy thì chưa được một năm hai ta đã tình tấn nhân vong rồi.” Bạch Tân Vũ nói vui.

“Nếu không chúng ta thử trước một tuần xem sao?”

Bạch Tân Vũ bắt lấy mặt hắn, “Tôi còn phải đi làm đây.”

Du Phong Thành quặp lấy hông cậu, lăm bằm, “Đừng đi làm, ở lại với tôi một tuần đi.”

“Tôi làm sao nghỉ nhiều như thế được, theo quy định thì chỉ có thời gian nghỉ để kết hôn hoặc nghỉ sinh thì mới được nghỉ dài như vậy thôi...”

“Vậy thì cứ coi như thời gian nghỉ kết hôn đi.” Du Phong Thành ngó cậu, “Bây giờ anh xin nghỉ, chúng ta sang Mỹ đăng ký.”

Bạch Tân Vũ bật cười, “Đừng làm vậy nha.”

“Ai làm vậy gì đâu chứ, tôi nói thật.” Du Phong Thành nghiêm túc nhìn cậu.

Con mắt Bạch Tân Vũ lóe sáng lấp lánh, “Thật à?”

“Thật.”

Bạch Tân Vũ nháy mắt một cái, lộ ra nụ cười dịu dàng, “Bây giờ không được, dạo gần đây có hơi bận chút xíu, nhưng tôi đồng ý với cậu, trong năm nay tôi chắc chắn sẽ cùng cậu đến Mỹ, lấy một bản đăng ký kết hôn.”

Du Phong Thành bật cười, hắn dùng lực ôm lấy Bạch Tân Vũ, “Vậy năm nay.”

Bạch Tân Vũ cảm thấy cơ thể tựa như rơi vào một chiếc giường lớn mềm mại, nhìn người bên cạnh, hạnh phúc trong lòng dường như muốn nhấn chìm cậu, cậu không biết mình còn có thể thỏa mãn vui vẻ đến như thế nào nữa, cậu thấy cuộc đời này của mình cũng thật sự đáng giá.

Du Phong Thành tựa như cảm nhận được tâm ý của cậu, siết chặt cậu vào trong ngực, hai người lắng lắng nghe tiếng trái tim đối phương đang đập, mặc dù không nói thành lời, lại hiểu được tiếng lòng của nhau.

Không sai, đời này đáng giá....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Nguyên bản chương này còn có rất nhiều chuyện linh tinh lang tang nữa á, không thể viết khiến ta bút rứt lăm _(:3” ∠)_

Ta không muốn viết phiên ngoại của Đông Nguyên a!/? Vì viết xong mọi người không chỉ không đỡ thèm, ngược lại còn gãi không đúng chỗ ngứa, biết lại càng khó chịu, bởi vì ta không tính đem chuyện của Đông Nguyên mở rộng thành văn, cho nên lão Thiên ta cảm thấy, có phải cứ dứt khoát không viết thì sẽ tốt hơn không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Phiên Ngoại: Tiểu Thiên Sứ Phùng Đông Nguyên

“Ngô Thụ Nghĩa.”

“Có!”

“Giang Đào!”

“Có!”

“Vệ Nhất Minh.”

“Có!”

Lúc gọi lên cái tên này, Phùng Đông Nguyên nhin không được mà liếc mắt nhìn cậu tân binh kêu Vệ Nhất Minh kia nhiều hơn một chút, đáng đáp đưa trẻ này thực sự rất đẹp, cậu cũng không biết miêu tả thế nào, chẳng qua chỉ cảm thấy rất rất là đẹp.

Vệ Nhất Minh cũng nhìn cậu một cái, ánh mắt có một tia lạnh lùng.

Phùng Đông Nguyên điểm danh xong, bắt đầu dẫn đám lính mới đi tập luyện. Một năm trước, cậu cũng đang đứng ở vị trí của những tân binh này. Lúc đó cậu mới vừa nhập ngũ, ngây ngây ngô ngô, chẳng nghĩ một năm sau sẽ có ngày này, trở thành huấn luyện viên, nếu không phải do Tiểu đội trưởng, Phong Thành cùng Tân Vũ đã tham gia tuyển chọn của Báo Tuyết đại đội, cơ hội đặc biệt này cũng không đến phiên cậu hưởng. Cậu nhìn qua một lượt những tân binh này, cảm thấy được ánh mắt pha chút lo lắng và kỳ vọng của bọn họ, trong lòng cậu tràn đầy ý thức trách nhiệm cùng xúc cảm sứ mệnh.

Lúc huấn luyện chạy vượt chướng ngại vật, một tân binh bu lại, “Huấn luyện viên à, huấn luyện viên Trần của chúng ta đi đâu rồi?”

“À, anh ấy phải tham gia một cuộc tuyển chọn rất quan trọng, cho nên tôi tạm thời nhận đội.”

“Nghe nói là tuyển chọn của Báo Tuyết đại đội, có thật vậy không ạ?”

Phùng Đông Nguyên cười cười, “Sao các cậu biết?”

“Nghe người khác bàn tán mà.”

Phùng Đông Nguyên giả vờ nghiêm túc mà rằng: “Không nên đi hóng mấy cái tin kiểu này nghe chưa, nhiệm vụ của các cậu là phải tập luyện cho thật tốt.”

Cậu lính đó cười hi hi đáp: “Rõ ạ. Ai dà, nghe nói tuyển chọn của Báo Tuyết đại đội kinh dị lắm á...”

Phùng Đông Nguyên có hơi bất đắc dĩ, cậu cảm thấy, bản thân cậu đã rất cố gắng biểu hiện uy nghiêm một chút, nhưng tính cách vẫn vậy, rất nhanh đã bị bọn họ phát hiện ra rằng cậu chẳng thể nghiêm khắc cho được, đám lính mới này chẳng e sợ cậu chút xíu nào. Trong lòng cậu có hơi thất vọng, song cậu nghĩ thông rất nhanh, cậu cũng không cần đám tân binh này phải rén mình làm gì, trách nhiệm của cậu là huấn luyện từng người họ thật tốt, không phải hù chết từng người một.

Một ngày sau khi huấn luyện kết thúc, Phùng Đông Nguyên giặt quần áo xong đang định đi ngủ.

Nghe tiếng đám lính mới ì ỏi trong ký túc xá, vô cùng khôi hài, cậu đột nhiên nhớ lại chính bản thân mình lúc đó cũng vì cường độ huấn luyện mà mệt đến chết đi sống lại, Tân Vũ lại càng kêu ác, ngay cả khóc lóc ăn vạ cũng không chịu tập tành, những ngày đó dường như vẫn chỉ là hôm qua, bây giờ hồi tưởng lại, thật sự khiến cậu cứ cười trộm mãi.

Trước khi đi ngủ cậu muốn đi vệ sinh, lúc lướt qua cửa, vừa đứng lúc đi ngang qua giường của tân binh kêu Vệ Nhất Minh kia, chỉ thấy Vệ Nhất Minh đang vò quần lót cùng bít tất thành một cục, đoạn quăng vào thùng rác.

Phùng Đông Nguyên nghĩ thầm, mặc một ngày đã hỏng rồi sao? Đôi chân của cậu ta có lẽ nào cũng bị mài đến thương tích rồi. Cậu bước tới, “Vệ Nhất Minh.”

Vệ Nhất Minh ngẩng đầu nhìn cậu, không nặn không nhặt đáp: “Có.”

“Chân của cậu bị thương à?”

“Không.”

Phùng Đông Nguyên thở phào nhẹ nhõm, cười bảo: “Vậy là ổn rồi, nếu bị thương thì nói với tôi, tôi có còn i-ốt.”

Vệ Nhất Minh ngo ngoắt gật đầu.

Phùng Đông Nguyên cũng chẳng để chuyện này ở trong lòng, nhưng hai ngày nữa qua đi, lúc cậu vô tình phát hiện Vệ Nhất Minh lại quăng đồ lót và tất vào thùng rác, đã bắt đầu cảm thấy có hơi quái quái: “Vệ Nhất Minh, quần lót và tất của cậu lại hỏng à?”

Vệ Nhất Minh nhú mày, “Không.”

“Vậy sao cậu lại vứt đi?”

Hắn đáp rất坦然: “Bẩn rồi.”

Phùng Đông Nguyên ngẩn người, tức thời cậu chưa thể tiêu hóa nổi câu này. Quần áo bẩn chẳng lẽ không phải nên đem đi giặt à, sao lại vứt đi chứ? Cậu ngồi xỏm xuống, trực tiếp lôi đồng quần lót và tất ra.

Sắc mặt Vệ Nhất Minh cứng đờ, một tay đoạt lấy, “Anh làm cái gì vậy?”

Phùng Đông Nguyên cũng ý thức được hành động của mình có hơi quái gở, cậu lúng túng đáp: “Đồ bẩn thì phải giặt đi chứ, còn chưa hỏng mà cậu đã vứt đi như thế quả thật rất lãng phí.”

Cậu lính mới ở giường bên cạnh trào phúng chen vào: “Huấn luyện viên, anh không biết nhà cậu ta gửi lên bao nhiêu đồ lót với tất chân đâu á, cậu ta chưa bao giờ biết giặt quần áo là gì.”

Phùng Đông Nguyên kinh ngạc hỏi: “Cậu chưa bao giờ giặt quần áo? Cứ bẩn là vứt?”

Vệ Nhất Minh gật đầu, hần nhìn huấn luyện viên tạm thời của mình, ánh mắt có hơi lạnh lùng, hiển nhiên là đang thấy phiền vì cậu chõ mũi vào việc của hắn.

Phùng Đông Nguyên không nỡ vứt đi, trong lòng tự nhủ tại sao lại có người lãng phí công khai đến thế, đồ tốt như thế mặc bẩn là quăng, đứa trẻ này sao lại bị nuông chiều thành như vậy. Cậu ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Mao chủ tịch đã nói, lãng phí là trọng tội lớn nhất, ở trong bộ đội, không đúng,

dù ở đâu, cần cù tiết kiệm đều là phẩm chất tốt, hiện tượng lãng phí như thế này cần được kiên quyết ngăn chặn, cậu làm như thế không chỉ trái với tinh thần tiết kiệm của bộ đội, cũng sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến chiến hữu, về sau không được vứt đồ nữa, bẩn thì phải giặt.”

Sắc mặt Vệ Nhất Minh không hề thay đổi gì nhìn cậu, cuối cùng “Dạ” một tiếng.

Phùng Đông Nguyên cảm thấy hần đang miễn cưỡng, nhất thời không biết làm thế nào, cậu nghĩ ngợi một lát, đoạn hô: “Đồng chí Vệ Nhất Minh, nghiêm!”

Vệ Nhất Minh đứng lên từ trên giường, sống lưng thẳng tắp, vóc dáng của hần ước chừng còn nhỏ hơn Phùng Đông Nguyên nửa cái đầu.

Phùng Đông Nguyên đời này chưa từng lên lớp ai, cũng chưa từng quát mắng ai, lúc này toàn bộ ký túc xá đều đang nhìn bọn họ, cậu chỉ có thể tiếp tục nói: “Mang theo quần áo bẩn của cậu đi theo tôi.”

Ánh mắt Vệ Nhất Minh lóe lên một tia không kiên nhẫn, nhưng cũng chẳng phát tác, chỉ im lặng bưng chậu quần áo bẩn cùng Phùng Đông Nguyên đi đến phòng giặt.

Phùng Đông Nguyên xả nước lên quần áo, mở vòi hoa sen, kiên nhẫn hướng dẫn Vệ Nhất Minh giặt quần áo y như lúc trước khi cậu dạy Bạch Tân Vũ cách giặt quần áo vậy.

Lúc này đã sắp đến giờ tắt đèn, trong phòng giặt không một bóng người, Vệ Nhất Minh tựa trên tường, nhìn Phùng Đông Nguyên vừa giặt quần áo vừa giảng giải các bước, biểu cảm rất chăm chú, có thể tỏ ra chuyên chú với loại chuyện nhỏ nhặt này đến như thế, khiến Vệ Nhất Minh vừa kinh ngạc, vừa có một cái nhìn mới đối với vị huấn luyện viên tính cách như bà như mẹ người ta này.

Ngon đèn trong phòng giặt mờ tối, khuôn mặt vốn đã thanh tú của Phùng Đông Nguyên được phủ lên một tầng ánh sáng dịu dịu, khiến người ta có xúc cảm không tự chủ được muốn hôn lên một cái, hần nhìn bộ dạng cẩn thận tỉ mỉ của Phùng Đông Nguyên, không khỏi có chút ngơ ngẩn.

Phùng Đông Nguyên giũ áo khoác của Vệ Nhất Minh, cười bảo: “Nhìn thấy không, vò xong, cho bột giặt vào là được, rất đơn giản, mấy đồ nhỏ như quần lót hay tất chân thì lại càng dễ, vò vò hai cái là xong.”

Biểu cảm trên mặt Vệ Nhất Minh có chút không được tự nhiên, “Đã hiểu.”

“Tôi biết điều kiện nhà cậu tương đối khá giả, trước đây chưa giặt quần áo bao giờ, nhưng đã tới bộ đội, phải sống chung, làm việc và nghỉ ngơi với mọi người, nếu có tật xấu thì nhất định phải sửa.” Phùng Đông Nguyên đột nhiên nghĩ đến Bạch Tân Vũ, nhìn không được mà lộ ra một nụ cười ôn hòa, “Tôi cũng có một chiến hữu giống cậu, nhưng thành tích của cậu tốt hơn anh ấy, cậu cũng không yếu ớt như vậy.”

Vệ Nhất Minh thấp giọng hỏi: “Anh cũng giúp hần ta giặt quần áo hả?”

Phùng Đông Nguyên cười ha ha: “Thực sự tôi đã giúp anh ấy giặt quần áo nhiều lần, nhưng sau đó anh ấy cũng tự học được cách giặt, cậu cũng có thể học được.”

Sắc mặt Vệ Nhất Minh trầm xuống, không thêm đáp lại.

Từ đó về sau, Phùng Đông Nguyên có quan tâm cậu lính mới này nhiều thêm chút đỉnh, cậu luôn cảm thấy Vệ Nhất Minh có gì đó rất giống Bạch Tân Vũ, cho nên không tự chủ muốn giúp đỡ hần.

Sau vài ngày giúp Vệ Nhất Minh giặt quần áo, Phùng Đông Nguyên hỏi đi hỏi lại: “Cậu thực sự giặt sạch được đấy chứ?”

Vệ Nhất Minh gật đầu, “Được.” Hần dừng lại một chút, “Nhưng sau này anh có thể cùng giặt quần áo với tôi được không?”

“Buổi tối tôi còn phải soạn giáo án, rồi ôn tập cho kỳ sát hạch, thời gian của tôi với cậu không chắc là sẽ trùng nhau đâu.”

Mày kiếm của Vệ Nhất Minh cau lại, “Hừm?”

Phùng Đông Nguyên tự cho là mình đã uốn nắn được thói hư tật xấu của một tân binh, trong lòng thư thả được độ vài ngày. Mà hầu như từ lúc đó cái tên Vệ Nhất Minh thường chẳng thêm đề ai vào mắt kia cũng đã thân thiết với cậu hơn, lúc ăn cơm khi nào cũng ngồi cùng bàn, ngày nào cũng cố gắng chờ đến lúc cậu đi giặt quần áo mới mang quần áo đến giặt. Chờ cậu nhận ra, Vệ Nhất Minh đã gần như trở thành hình với bóng cùng cậu trong trại tân binh, còn hay biểu cậu mấy thứ đồ linh tinh, quả táo rồi hộp sữa chua, hay mấy mảnh gỗ tự hần khắc các loại các loại, lúc tặng đồ, biểu cảm Vệ Nhất Minh vô cùng thông dong, khiến Phùng Đông Nguyên ngại vô cùng, không nhận thì lại ra cái vẻ mình chánh, cậu rất chi xấu hổ, song Vệ Nhất Minh trước giờ lại chưa từng để ý ánh mắt của người khác.

Phùng Đông Nguyên có cái gì cũng kể cho Tiền Lượng, ngày nọ cậu trở về liên đội lấy tài liệu, liền lôi chuyện này ra nói. Tiền Lượng nói cậu làm như thế là không đúng, thân là huấn luyện viên, sao có thể thân thiết quan tâm đến một người được, những tân binh khác sẽ có dị nghị.

Phùng Đông Nguyên cảm thấy Tiền Lượng nói rất đúng, chính mình quả thật đang suy nghĩ không chu toàn, vì vậy cậu quyết định sẽ giữ khoảng cách với Vệ Nhất Minh.

Có hôm cậu đang giặt quần áo một mình ở phòng giặt, một giọng nói đột nhiên vang lên phía sau, “Huấn luyện viên.”

Phùng Đông Nguyên đang ngâm nga một bài hát, kinh ngạc, quay đầu: “Nhất Minh à, đến giặt quần áo sao.”

Vệ Nhất Minh chẳng mang theo cái gì, hần bước tới, quan sát từ trên xuống dưới Phùng Đông Nguyên một phen, “Huấn luyện viên, anh đang tránh tôi đấy à?”

Phùng Đông Nguyên cười nói: “Sao cậu biết? Chỉ là tôi cảm thấy... nhiều tân binh như thế, nếu tôi đặc biệt quan tâm đến cậu, những người khác sẽ có thành kiến.”

“Ai thành kiến?” Giọng nói của Vệ Nhất Minh không tự chủ mà vọt cao lên một chút.

“Không phải, tôi chỉ sợ sẽ có ảnh hưởng không tốt đến cậu.”

Vệ Nhất Minh bình tĩnh nhìn Phùng Đông Nguyên một lát, thất vọng xồng lên trong ánh mắt, hần rũ mắt xuống, “Anh là người đầu tiên mà tôi đặc biệt quan tâm.”

Phùng Đông Nguyên ngẩn người, “Hả?”

Vệ Nhất Minh đậm mặt nói: “Không có gì, anh cứ giặt tiếp đi...” Nói xong hần quay người rời đi.

Phùng Đông Nguyên nhất thời giật mình, không hiểu tại sao, đột nhiên cảm thấy hơi áy náy...

Phùng Đông Nguyên giặt quần áo xong trở lại ký túc, lúc đi qua giường Vệ Nhất Minh, bỗng nhiên phát hiện trong thùng rác lại có hai mảnh quần áo quen thuộc- quần lót và bít tất. Cậu theo phản xạ ngồi xổm xuống, “Nhất Minh?”

Vệ Nhất Minh rũ mắt, vô lý ảm ảm mà rằng: “Hồng rồi.”

“Thật à?” Phùng Đông Nguyên nhặt lên nhìn, quả nhiên quần lót và tất chân đều đã rách, nhưng thế này không phải tự nhiên rách, nếu như nói chạy hồng tất thì còn chưa tính, ai có thể mặc hồng cả quần lót chứ!

Vệ Nhất Minh không nói lời nào, trở mình, đưa lưng về phía Phùng Đông Nguyên.

Phùng Đông Nguyên ngồi vào bên giường hần, lơ mơ hỏi: “Không phải cậu cố ý đó chứ?”

“Không phải.” Vệ Nhất Minh chẳng thèm quay đầu lại.

Phùng Đông Nguyên ló đầu ra bên kia người hần mà nhìn, không khỏi bật cười, “Cậu đang dối đấy à?”

Vệ Nhất Minh mở mắt nhìn cậu một cái, nói mà không có biểu cảm gì: “Không.”

Phùng Đông Nguyên xoa xoa đầu hần, “Nếu thật sự hồng thì coi như cho qua, nếu cố ý thì tôi phải phạt cậu.”

Vệ Nhất Minh hừ nhẹ ra từ lỗ mũi, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Hai ngày sau, Phùng Đông Nguyên lại nhặt được quần lót và bít tất trong thùng rác một lần nữa... Cậu thật sự không còn gì để nói, bây giờ có thẳng thắn giáo dục cũng không uốn nắn được Vệ Nhất Minh nữa, bèn trực tiếp nhặt lên, giặt giũ rồi vá lại để ở đầu giường Vệ Nhất Minh.

Lúc Tiền Lượng biết cậu làm thế, bèn cười vào mặt cậu, nhưng cậu chịu không nổi cảnh đồ đạc còn tốt mà bị lãng phí như thế.

Liên tục vài ngày, Vệ Nhất Minh phát hiện ra hành động của cậu, cảm đồ lót sạch sẽ đã được vá lại đi tìm Phùng Đông Nguyên, khoe miệng cong lên một nụ cười, “Anh giặt à?”

Phùng Đông Nguyên thờ dãi, “Nhất Minh, tôi định tìm chỉ đạo viên đến nói chuyện với cậu, hành vi của cậu khiến tôi...”

“Về sau sẽ không như thế nữa.” Vệ Nhất Minh nhét đồ lót vào trong túi, khoe miệng không nhịn được giương lên, “Nhưng anh không được tránh tôi.”

Phùng Đông Nguyên bất đắc dĩ đáp: “Tôi không tránh cậu.”

“Tôi không thích giặt quần áo, nhưng nếu huấn luyện viên đi giặt quần áo cùng tôi, tôi cũng sẽ giặt, nhưng nếu anh không đi cùng tôi, tôi đành vứt đi thôi.”

Phùng Đông Nguyên ảo não đáp: “Đứa trẻ này thực là...tôi phải nói chuyện với cậu một chút!”

Vệ Nhất Minh ngồi đối diện cậu, mắt không hề chớp mà nhìn cậu, “Tốt, có chuyện gì.”

“Nói về tác hại của việc lãng phí.”

“Tốt, anh nói đi, tôi nghe.”

“Không được, cậu phải phát biểu ý kiến.”

Vệ Nhất Minh cười mỉm chỉ nhìn Phùng Đông Nguyên.

“Đừng chỉ cười mãi, cậu nói trước đi.”

Vệ Nhất Minh không nói lời nào, trên khuôn mặt hiếm có biểu tình lúc này lại tràn ngập ý cười ảm áp....

Sau khi kết thúc huấn luyện tân binh, đã đến khâu chia đội, có không ít tân binh được phân đến đại đội 3.

Tuy có thể cùng đội với những tân binh mình dạy dỗ là chuyện tốt, nhưng gần đây Phùng Đông Nguyên không sao vui vẻ nổi, vì Trần Tĩnh cùng Bạch Tân Vũ đều đi đến Báo Tuyết đại đội cả, trong bộ đội cậu thân nhất với hai người bọn họ, lần này họ đi, khiến cậu có chút mất mát.

Tiền Lượng cũng khó chịu như cậu, nhưng vẫn giữ giọng đều đều: “Tiểu đội trưởng cùng Tân Vũ nhất định sẽ thắng quan tiền chức rất nhanh, chuyện tốt.”

“Cái gì mà thắng với chả tiền, nhiệm vụ của Báo Tuyết rất nguy hiểm, Tân Vũ yếu ớt như vậy...Aish, tôi thật sự lo cho bọn họ.” Phùng Đông Nguyên viết được hai dòng thơ, đoạn ngừng lại, chần chờ hỏi: “Tiền Lượng, tôi...tôi nghĩ, nếu Tân Vũ không thông qua vòng tuyển chọn thứ hai thì tốt quá, tôi nghĩ như thế có xấu xa quá không?”

“Thực ra tôi cũng nghĩ vậy nè.” Tiền Lượng chà xát cái đầu ngắn ngủn như gốc rạ, “Tôi không lo cho tiểu đội trưởng lắm, tiểu đội trưởng thông minh lại đáng tin cậy, Tân Vũ...tôi cảm thấy cậu ta quá non, vậy mà cũng đến được Báo Tuyết.”

“Người tên Bạch Tân Vũ kia rốt cuộc là ai vậy?” Một giọng nói lạnh nhạt truyền đến từ phía cửa.

Hai người quay đầu, chỉ thấy Vệ Nhất Minh đứng tựa trên khung cửa, mồ hôi chảy đầy mặt, áo may ô bị thấm ướt dính chặt vào cơ ngực phập phồng, hần vai rộng chân dài, đứng ở cửa như thể làm người ta có cảm giác vạn người không thể vượt qua.

“Nhất Minh à, không phải cậu đang tập luyện sao?” Phùng Đông Nguyên bỏ bút xuống.

“Đi vệ sinh.” Vệ Nhất Minh hất cằm, “Anh viết thơ cho ai thế?”

“Tân Vũ, Tân Vũ là chiến hữu của tôi, trước đây cũng trong đại đội 3, là tiền bối của cậu, anh ấy vừa mới...”

“Thông qua tuyển chọn vô cùng hung hiểm gian khổ, bước vào Báo Tuyết đại đội, tuy trước kia chỉ là cái tên chạy đằng sau đít người ta nhưng chỉ dựa vào cố gắng nỗ lực đã khắc phục được yếu điểm....” Vệ Nhất Minh tuôn ra một đoạn như học thuộc lòng từ trong sách vở, “Mấy cái này tôi nghe cả tí lần rồi.”

“Vậy mà cậu còn hỏi ‘Bạch Tân Vũ là ai’ à, không thấy vô nghĩa chắc.” Tiền Lượng tức giận nói. Hần vẫn luôn có chút chướng mắt với thằng nhóc này, đúng là cái thứ được chiều hư! Cũng không phải là bị nuông chiều quá độ, chỉ là có hơi phiền phức, lại còn đặc biệt thích dính lấy Phùng Đông Nguyên. Phùng Đông Nguyên quả thật chịu khó, nhân duyên tốt, ai cũng thích ở cạnh cậu ta, nhưng thằng nhóc này không thể độc chiếm người ta như thế được!

“Ý tôi là, anh với hắn ta thân nhau lắm à? Sao cứ nhắc hắn ta suốt.” Vệ Nhất Minh chẳng thèm liếc Tiền Lượng một cái, cứ chăm chăm vào Phùng Đông Nguyên.

“Đương nhiên là thân rồi.” Phùng Đông Nguyên vỗ vỗ vai Tiền Lượng, cười nói, “Tôi, Tiền Lượng và Tân Vũ là 3 cạnh trong 1 tam giác sắt, có đúng thể hay không Tiền Lượng?”

“Cái gì mà tam giác sắt, quê chết.” Tiền Lượng cười đáp, “Tốt xấu gì cũng phải gọi là H3, Handsome boys 3.”

“Cậu lại càng quê!” Phùng Đông Nguyên đập cho hắn một cái thật kêu, sau đó cười lên ha ha.

Vệ Nhất Minh bĩu môi, chẳng vui vẻ gì quay đầu đi.

Tiền Lượng ngóng cổ nhìn phía ngoài cửa sổ, thấy Vệ Nhất Minh đi thật rồi, hừ một tiếng: “Thằng nhóc này bị cái bệnh gì zà, chưa dứt sữa chắc, suốt ngày kè kè lấy cậu.”

“Lính mới đều bị như thế hết, trước đây Tân Vũ chẳng phải cũng thế sao.” Phùng Đông Nguyên không để ý, tiếp tục cúi đầu viết thơ, một bài cho Bạch Tân Vũ, một bài cho Trần Tĩnh.

“Hắn không giống với Tân vũ, cậu đề phòng hắn một chút.”

“Đề phòng cái gì?”

“Ày da....” Tiền Lượng nhất thời nghẹn lời, hắn cũng chẳng biết nên đề phòng cái gì, chỉ cảm thấy thằng nhóc kia chẳng phải dạng vừa, “Đề phòng nó làm hại cậu á.”

Phùng Đông Nguyên cười nhún nhún vai: “Chiến hữu với nhau mà làm hại gì chứ, nếu cậu ta không tốt, bây giờ tôi thay mặt tiểu đội trưởng, tôi sẽ rèn giũa cậu ta.”

“Ha.” Tiền Lượng dùng ngón tay chọc cậu một cái, “Thánh mẫu.”

“Cái gì?”

“Đi, đi ăn cơm.”

“Còn chưa đến giờ mà.”

“Chưa đến giờ mới còn đồ ngon, giờ chúng ta là vợ trẻ cũng hóa bà già, dù gì cũng nên hưởng thụ ‘phúc lợi’ của tiền bối chứ.”

“Cái này không hợp quy củ...”

“Quy củ cái rắm, mấy đứa nhóc lính mới kia đứa nào đứa nấy đều là quỷ chết đói, ngồi ăn chung với bọn nó có mà giành một nghi, đi!”

Tiền Lượng kéo tay Phùng Đông Nguyên lôi ra khỏi ký túc xá.

Hai người xới cơm, mới ăn được 2 miếng, một hồi tiếng bước chân chinh tề ừng ừng kéo đến, đất dưới chân cũng rung động theo.

Tiền Lượng giờ đưa lên phẩy phẩy, “Ba, hai, một...”

Bỗng, một đám tân binh tràn vào phòng ăn từ 6 cái cửa lớn, tuy nói vẫn bước đi chinh tề, nhưng nhác thấy cơm nước là mắt cả đám đã lóe lên ánh sáng như lang như hổ.

Chỉ nghe huấn luyện viên ra lệnh một tiếng: “Giải tán!”

Một bầy sói đói nhào về phía bàn lấy cơm.

Tiền Lượng cười khặc khặc: “Thấy không, cả lũ chỉ chăm chăm vào đồng thịt.” Hắn gấp một miếng thịt kho tàu, hạnh phúc mà nhét vào miệng.

Phùng Đông Nguyên ngó đám tân binh tinh thần phấn chấn đang tràn đến, nhin không được nở một nụ cười, mỗi lần nhìn bọn họ, cậu đều nhớ lại bộ dạng lúc mới vào quân ngũ của mình.

Đột nhiên, một bóng đen vụt tới như gió, không chút do dự ngồi bên cạnh cậu.

Phùng Đông Nguyên có hơi hoảng, quay đầu nhìn lại: “Nhất Minh?”

Vệ Nhất Minh đẩy hộp váng sữa tới trước mặt cậu: “Ăn đi.”

“Tôi có, tôi ăn rồi.” Phùng Đông Nguyên chỉ cái hộp không trước mặt. Bọn họ thiếu đồ ăn vặt, bình thường thì có sữa chua, song váng sữa thì lại là đồ ngon hiếm thấy.

“Anh thích ăn đồ ngọt, tôi không thích, anh ăn đi.” Vệ Nhất Minh kiên trì đẩy hộp váng sữa đến trước mặt cậu.

“Tôi cũng thích ăn, Đông Nguyên nè cậu mà không ăn thì tôi...” Tiền Lượng thò vuốt định bắt lấy.

Vệ Nhất Minh nhanh chóng gạt lại, lờm Tiền Lượng một cái.

“Nè, thằng nhóc nhà cậu.” Tiền Lượng cầm đĩa quất lên tay hắn, “Không có quy củ.”

Vệ Nhất Minh không để ý hắn, đem hộp váng sữa nhét vào tay Phùng Đông Nguyên, “Anh mau ăn đi.”

Phùng Đông Nguyên ngại vô cùng: “Nhất Minh, cậu đừng đưa đồ cho tôi nữa được không, như vậy không tốt.”

“Tại sao không tốt? Mấy thứ vặt vãnh này cũng gọi là ‘đút lót’ à?”

“Cũng, cũng không phải vậy.”

“Vậy anh ăn đi.” Vệ Nhất Minh mỉm cười, “Tôi chỉ muốn nhìn anh ăn.”

Tiền Lượng nghiêng đầu qua chỗ khác, làm ra động tác nôn khan vô cùng khoa trương.

Mặt Phùng Đông Nguyên có hơi nóng lên, cậu sợ giọng của Vệ Nhất Minh quá lớn khiến mọi người chú ý, chẳng thể làm gì khác hơn là nhận lấy.

Cơm nước xong, ba người đi về ký túc xá, nhưng Phùng Đông Nguyên lại dừng một chút: “Tiền Lượng, cậu về trước đi, tôi có chuyện cần nói với Nhất Minh.”

“Ah.” Tiền Lượng có hơi hả hê liếc Vệ Nhất Minh, nghĩ thầm tiểu tử này rửa rủa cổ mà chờ bị quạt đi!

Vệ Nhất Minh lại tỏ ra vô cùng vui vẻ.

Phùng Đông Nguyên lời Vệ Nhất Minh qua một bên, nghiêm túc nói: “Nhất Minh, sau chuyện lúc ăn cơm hôm nay, tôi đã suy nghĩ cẩn thận, tuy làm vậy không tính là dứt lốt, nhưng tôi là thượng cấp của cậu, cậu làm như thế, đã gây hiềm nghi, cho dù là tôi, hay người khác, cũng dễ dàng hiểu sai. Chiến hữu với nhau quan tâm nhau là phải đạo, nhưng không thể đòi hỏi quá đặc biệt, tỷ như hộp vắng sữa, cậu không thích ăn, cho tôi hay Tiền Lượng đều giống nhau.”

“Không giống.” Vệ Nhất Minh buồn bực nói.

“Sao không giống?” Phùng Đông Nguyên nhíu mày, “Tôi và Tiền Lượng đều là tiền bối của cậu, cậu hẳn nên tôn trọng và đối xử bình đẳng với cả hai, nếu cậu không nêu ra được lý do chính đáng, vậy chẳng phải cậu đang cố gắng lấy lòng tôi sao, tư tưởng của cậu như vậy là không đứng đắn!”

Vệ Nhất Minh nhìn không được thờ dài một hơi: “Đúng, tôi đang cố gắng lấy lòng anh có được chưa.”

“Cậu...” Phùng Đông Nguyên có hơi tức giận, “Sao cậu lại muốn lấy lòng tôi làm gì? Công là công, tư là tư, cho dù quan hệ cá nhân giữa tôi với cậu có tốt đến đâu, lúc sát hạch tôi cũng sẽ không nương tay với cậu, cũng sẽ không ưu ái cậu quá mức bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu.”

“Tôi biết.”

“Vậy cậu lấy lòng tôi làm cái gì? Tôi có cái gì đáng giá để cậu dứt lốt hay sao? Tôi còn chưa phải tiểu đội trưởng, chỉ là một quyền đội trưởng thôi!”

Vệ Nhất Minh hé mắt, nghiêm túc quan sát Phùng Đông Nguyên: “Anh giả ngốc hay ngốc thật vậy?”

“...hả?” Phùng Đông Nguyên bối rối.

“Tôi hỏi, anh là giả ngốc hay ngốc thật vậy.” Vệ Nhất Minh phiền não dùng chân dậm dậm xuống đất, “Tại sao tôi đối tốt với anh, anh không hiểu chút nào sao?”

Phùng Đông Nguyên nghiêng cổ suy nghĩ một chút: “...Ách, vẫn là do thái độ của cậu có vấn đề, thái độ của cậu không đủ đứng đắn. ....”

Vệ Nhất Minh đột nhiên cúi người, vội vàng hôn lên má Phùng Đông Nguyên một cái.

Phùng Đông Nguyên đỏ người luôn.

Ánh mắt Vệ Nhất Minh có chút né tránh, thấp giọng bảo: “Tôi chính là không đứng đắn đấy, anh làm gì được tôi chứ.”

Khuôn mặt Phùng Đông Nguyên đỏ lựng lên ngay tắp lự.

Vệ Nhất Minh cũng đỏ mặt theo, hấn cắn môi một cái, uốn người chạy mất.

Chỉ để lại Phùng Đông Nguyên cứ thế mà hóa thành một pho tượng hiên ngang trong gió mùa thu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.